

Kniha Urantia / THE URANTIA BOOK

CZECH / ENGLISH: UF-CZE-001-2019-2 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Czech text of this translation of **THE URANTIA BOOK** is

Copyrighted © and Published by:

www.urantia.org

This pdf-formatted document (cze01e) was designed, created, and
freely provided as a service by the Urantia Society of Greater New York (USGNY).
www.urantia.nyc

KNIHA URANTIA

PŘEDMLUVA

Předmluva

Kniha Urantia

001 ⇨

PŘEDMLUVA

Sekce

Úvod

I. BOŽSTVO A BOŽSKOST

II. BŮH

III. PRVNÍ ZDROJ A STŘED

IV. VESMÍRNÁ REALITA

REALITY OSOBNOSTI

VI. ENERGIE A MODEL

VII. NEJVYŠŠÍ BYTOST

VIII. BŮH SEDMÍDLNÝ

IX. BŮH KONEČNÝ

X. BŮH ABSOLUTNÍ

XI. TŘI ABSOLUTNA

XII. TROJICE

FOREWORD

SECTIONS

Introduction

I. Deity and Divinity

II. God

III. The First Source and Center

IV. Universe Reality

V. Personality Realities

VI. Energy and Pattern

VII. The Supreme Being

VIII. God the Sevenfold

IX. God the Ultimate

X. God the Absolute

XI. The Three Absolutes

XII. The Trinities

Úvod

V MYSLÍCH smrtelníků Urantie—jméno, kterým se nazývá váš svět—existuje velký zmatek týkající se takových pojmů, jako Bůh, božské a božstvo. Ještě více jsou však lidé zmateni a v nejistotě ve vztazích mezi božskými osobnostmi, které jsou nazývány mnohačetnými pojmenováními. Vzhledem k tomuto pojmovému nedostatku spojeného s častým zaměřováním názvů, mně bylo přikázáno sestavit následující předmluvu a vysvětlit v ní význam určitých slovních symbolů, které se v tomto textu budou používat a které byly přeloženy do anglického jazyka pověřenými sbory odhalovatelů pravdy Orvontonu.

V našem úsilí rozšířit kosmické vědomí a zvětšit duchovní vnímání jsme limitováni tím, že můžeme použít pouze omezený jazyk tohoto světa a proto je nesmírně obtížné představit

INTRODUCTION

0:0.1 (1.1) IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of Urantia.

0:0.2 (1.2) It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are restricted to the use of a circumscribed language

podrobnější pojmy a progresivní pravdu. Nicméně, náš mandát nám přikazuje vyvinout veškeré úsilí a vyjádřit naše úmysly použitím slovních symbolů anglického jazyka. Bylo nám nařízeno, abychom použili nové výrazy pouze tehdy, když pojem, který chceme vylíčit, nemůže být nalezen v anglické terminologii a jeho použitím by byl pravý význam vyjádřen pouze částečně, nebo by byl více či méně překroucen jeho význam.

V naději, že každému smrtelníkovi, který bude číst tyto kapitoly, usnadníme pochopení a zabráníme nejasnostem, považujeme za moudré představit v tomto úvodním prohlášení přehled významů, které budou přiděleny k četným anglickým slovům a které budou použity pro pojmenování Božstva a určitých přidružených pojetích věcí, významů a hodnot vesmírné reality.

Ale abychom formulovali tuto předmluvu určenou pro vysvětlení pojmů a nedostatků v terminologii, je nezbytně nutné objasnit použití těchto výrazů v následujících řádcích. Tato předmluva proto není ve svém rozsahu vyčerpávajícím prohlášením, je to pouze určitý průvodce sestavený na pomoc těm, kteří budou číst průvodní kapitoly popisující Božstvo a vesmír vesmírů a který byl formulován orvontovskou komisí, poslanou za tímto účelem na Urantii.

Váš svět, Urantia, je jednou z mnoha podobných obydlených planet, které tvoří lokální vesmír Nebadon. Tento vesmír, společně s podobnými uskupeními, vytváří supervesmír Orvonton, z jehož hlavního centra, Uversy, pochází naše komise. Orvonton je jedním ze sedmi evolučních supervesmírů v čase a prostoru, které krouží kolem nikdy nezačínajícího, nikdy nekončícího tvoření nebeské dokonalosti—centrálního vesmíru Havony. V samém srdci tohoto věčného a centrálního vesmíru je nehybný Ostrov Ráj, geografický střed nekonečna a domov věčného Boha.

Sedm vyvíjejících se supervesmírů ve spojení s centrálním a božským vesmírem my obecně nazýváme velký vesmír; světy, které jsou nyní organizované a obydlené. Tyto všechny světy jsou součástí hlavního vesmíru, který také zahrnuje neobydlené vesmíry, ale nacházející se ve stavu změn ve vnějším prostoru.

I. BOŽSTVO A BOŽSKOST

Vesmír vesmírů projevuje úkazy božské činnosti na rozmanitých úrovních kosmické reality, intelektuálních a duchovních hodnotách, ale všechny tyto projevy—osobní či jiné—jsou božsky koordinovány.

BOŽSTVO je zosobňováno Bohem; projevuje se předosobními a nadosobními

of the realm. But our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

0:0.3 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

0:0.4 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

0:0.5 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon*. This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton*, from whose capital, Uversa, our commission hails. Orvonton is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection—the central universe of *Havona*. At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

0:0.6 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe*; these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe*, which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. DEITY AND DIVINITY

0:1.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

0:1.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not

způsoby ne zcela pochopitelnými člověkem. Božstvo je charakterizováno vlastností jednoty—skutečné, nebo potenciální—na všech nadmateriálních úrovních reality; a tato sjednocující vlastnost je nejlépe vnímána člověkem jako božskost.

Božstvo působí na osobních, předosobních a nadosobních úrovních. Veškeré Božstvo působí na těchto sedmi následujících úrovních:

1. Statické—soběstačné a samo existující Božstvo.

2. Potenciální—sebeurčující a samo účelové Božstvo.

3. Asociativní—samo zosobněné a božsky bratrské Božstvo.

4. Tvořivé—sebe rozdělující a božsky zjevené Božstvo.

5. Vývojové—sebe rozšiřující a ztotožněné s tvůrčí Božstvo.

6. Nejvyšší—samo empirické a stvoření-Stvořitel-sjednocující Božstvo. Božstvo působící na první úrovni ztotožňování s tvůrčí jako časoprostorová hlavní kontroloři ve velkém vesmíru a jsou někdy označováni za Svrchované Božstvo.

7. Konečné—samo projektující a čas-prostor přesahující Božstvo. Božstvo všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomné. Božstvo působící na druhé úrovni sjednocování božského projevu jako efektivní hlavní kontroloři a absonitní udržovatelé hlavního vesmíru. Při porovnání se službou Božstva ve velkém vesmíru, tato absonitní činnost v hlavním vesmíru je srovnatelná s vesmírnou hlavní kontrolou a super podporou a někdy je nazývána Konečnost Božstva.

Konečná úroveň reality je charakterizována životem tvorů a časoprostorovými omezeními. Konečné reality nemusí mít konce, ale vždycky mají začátky—jsou stvořeny. Úroveň Svrchovaného Božstva může být pojímána jako působení ve vztahu ke konečným existencím.

Absonitní úroveň reality je charakterizována věcmi a bytostmi nemajícími začátky ani konce a přesažením času a prostoru. Absonitné bytosti nejsou stvořeny; ony vznikají—ony prostě jsou. Úroveň Konečnosti Božstva znamená působení ve vztahu k absonitním realitám. Bez ohledu na to, v které části hlavního vesmíru, kdykoliv je překonán čas a prostor, je takový absonitní úkaz činem Svrchovaného Božstva.

Absonitní úroveň nemá začátek, konec, čas a prostor. Na příklad: V Ráji čas a prostor neexistují; časoprostorový stav Ráje je absolutní. Existenčně je tato úroveň dosažena Božstvem Ráje

altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

0:1.3 (2.3) Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

0:1.4 (2.4) 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

0:1.5 (2.5) 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

0:1.6 (2.6) 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

0:1.7 (2.7) 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

0:1.9 (2.9) 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identificational level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

0:1.11 (2.11) *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

0:1.12 (2.12) *The absonite level* of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absonites are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.

0:1.13 (2.13) *The absolute level* is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the time-space status of Paradise is absolute. This

v Trojici, ale tato třetí úroveň projevu sjednocujícího Božstva není plně sjednocena empiricky. Kdykoliv, kdekoliv a jakkoliv působí absolutní úroveň Božstva, vždy se přitom projevují Rájské hodnoty a významy.

Božstvo může být existenciální, jako ve Věčném Synovi; empirické, jako v Nejvyšší Bytosti; asociativní, jako v Bohu Sedmidílném; nerozdělitelné, jako v Rájské Trojici.

Božstvo je zdrojem všeho toho, co je boží. Božstvo je charakteristicky a natrvalo boží, ale všechno to, co je boží nemusí být nutně Božstvo, ačkoliv bude koordinováno s Božstvem a bude směřovat směrem k určitému stupni spojení s Božstvem—spojení duchovní, intelektuální, nebo osobní.

BOŽSKOST je charakteristická, sjednocující a koordinující vlastnost Božstva.

Božskost je chápána tvory jako pravda, krása a dobro; projevována v osobnosti jako láska, soucit a služba; odhalena na neosobních úrovních jako spravedlnost, moc a nezávislost.

Božskost může být dokonalá—úplná—jako je na existenciálních a tvůrčích úrovních Rájské dokonalosti; může být nedokonalá, jako je na empirických a živočišných úrovních časoprostorové evoluce; nebo může být relativní, ani dokonalá, ani nedokonalá, jako na určitých úrovních existenciálně-empirických vztahů Havony.

Když se snažíme představit si dokonalost ve všech stádiích a formách relativity, setkáme se se sedmi možnými variantami:

1. Absolutní dokonalost ve všech aspektech.
2. Absolutní dokonalost v určitých aspektech a relativní dokonalost ve všech ostatních aspektech.
3. Absolutní, relativní a nedokonalé aspekty v různých spojeních.
4. Absolutní dokonalost v některých vztazích, nedokonalost ve všech ostatních.
5. Nepřítomnost Absolutní dokonalosti v některém aspektu relativní dokonalost ve všech projevech.
6. Nepřítomnost Absolutní dokonalosti v některém stadiu, relativní dokonalost v některých aspektech a nedokonalost v ostatních.
7. Nepřítomnost Absolutní dokonalosti v některé vlastnosti, nedokonalost ve všem.

level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially. Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.

0:1.14 (3.1) Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.

0:1.15 (3.2) Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.

0:1.16 (3.3) DIVINITY is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.

0:1.17 (3.4) Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love, mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.

0:1.18 (3.5) Divinity may be perfect — complete — as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.

0:1.19 (3.6) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

- 0:1.20 (3.7) 1. Absolute perfection in all aspects.
- 0:1.21 (3.8) 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.
- 0:1.22 (3.9) 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.
- 0:1.23 (3.10) 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.
- 0:1.24 (3.11) 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.
- 0:1.25 (3.12) 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.
- 0:1.26 (3.13) 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. BŮH

Evoluční smrtelní tvorové mají neodolatelnou potřebu symbolizovat svoji konečnou představu o Bohu. Uvědomování si morálních povinností člověkem a jeho duchovní idealismus představují hodnotovou úroveň—empirickou realitu—která se dá obtížně symbolizovat.

Kosmické vědomí znamená poznání Prvopříčiny, jediné nezapříčiněné reality. Bůh—Vesmírný Otec—působí na třech úrovních osobního Božstva, které charakterizují subnekonečnou hodnotu a relativní projev božskosti:

1. Předosobní—tak jako při působení fragmentů Otce, takových jako jsou Ladičí Myšlenek.

2. Osobní—tak jako v evolučním poznávání stvořených a zplozených bytostí.

3. Nadosobní—tak jako ve vzniknutých existencích některých absonitních a s nimi spojených bytostí.

BŮH je slovní symbol označující všechna zosobnění Božstva. Tento výraz vyžaduje rozdílná vysvětlení na každé osobní úrovni působení Božstva a musí být ještě potom znovu vysvětlován v rámci každé z těchto úrovní, poněvadž tento výraz může být použit k pojmenování rozmanitých koordinujících a vedlejších zosobněních Božstva; na příklad: Rajští Synové-Tvořitelé—otcové lokálních vesmírů.

Výraz Bůh, tak jak my ho používáme, může být chápán:

podle pojmenování—jako Bůh-Otec.

podle souvislosti—například, když je použit v rozhovoru o některé z úrovní božstva, nebo přidružené úrovni. Jestliže jste na pochybách jak přesně vyložit slovo Bůh, bylo by vhodné zmiňovat se o osobě Vesmírného Otce.

Výraz Bůh vždycky znamená osobnost. Božstvo se může, nebo nemusí, vztahovat k božským osobnostem.

Slovo Bůh, tak je používán v této knize, má tyto následující významy:

1. Bůh-Otec—Tvořitel, Vládce a Podporovatel. Vesmírný Otec a První Osoba Božstva.

2. Bůh-Syn—Rovnocenný Tvořitel, Duch-Vládce a Duchovní Správce. Věčný Syn a Druhá Osoba Božstva.

3. Bůh-Duch—Spolučinitel, Vesmírný Integrátor a Poskytovatel Myšlení. Nekonečný

II. GOD

0:2.1 (3.14) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

0:2.2 (3.15) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

0:2.3 (3.16) 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal* — as in the evolutionary experience of created and procreated beings.

0:2.5 (3.18) 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

0:2.6 (3.19) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

0:2.7 (4.1) The term God, as we make use of it, may be understood:

0:2.8 (4.2) *By designation* — as God the Father.

0:2.9 (4.3) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0:2.10 (4.4) The term God always denotes *personality*. Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0:2.11 (4.5) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0:2.12 (4.6) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0:2.13 (4.7) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator, Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0:2.14 (4.8) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

Duch a Třetí Osoba Božstva.

4. Bůh Nejvyšší—aktualizující, nebo vyvíjející se Bůh času a prostoru. Osobní Božstvo společně realizující časo-prostorové empirické dosažení identity tvora a Tvořitele. Nejvyšší Bytost prožívá osobně dosažení jednoty Božstva jako vyvíjející a empirický Bůh evolučních tvorů času a prostoru.

5. Bůh Sedmidílný—osobnost Božstva reálně působící v čase a prostoru. Osobní Božstva Ráje a jejich tvořiví společníci působící uvnitř i za hranicemi středního vesmíru a skrze energo-osobní syntézu ztělesněnou v Nejvyšší Bytosti na první úrovni tvoření sjednocujícího zjevení Božstva v čase a prostoru. Tato úroveň, velký vesmír, je sférou prostorově-časového sestupování osobností Ráje v recipročním vztahu s prostorově-časovým vzestupem evolučních tvorů.

6. Bůh Konečný—vznikající Bůh nadčasu a přesazeného prostoru. Druhá empirická úroveň sjednocujícího projevu Božstva. Bůh Konečný znamená dovršení realizace sloučených hodnot: absonitních-nadosobních, přesahujících čas-prostor a apriorních-empirických, koordinovaných na konečných úrovních tvoření reality Božstva.

7. Bůh Absolutní—empiricky formulující se Bůh přesahující nadosobní hodnoty a božské významy, nyní působící jako Božstvo Absolutní. Toto je třetí úroveň sjednocujícího působení a expanze Božstva. Na této supertvořivé úrovni Božstvo dosáhne vyčerpání potenciálu pro ztělesňování, setká se se završením božskosti a zakusí vyprázdňení kapacity pro sebe-zjevení na následujících a pokročilých úrovních dalšího ztělesňování. Božstvo potkává, dosahuje a prožívá identitu s Neomezeným Absolutnem.

0:2.15 (4.9) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0:2.16 (4.10) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative associates functioning in and beyond the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

0:2.17 (4.11) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0:2.18 (4.12) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute*. This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences identity with, the *Unqualified Absolute*.

III. PRVNÍ ZDROJ A STŘED

Veškerá, nekonečná realita existuje v sedmi stádiích a jako sedm rovnoprávných Absoluten:

1. První Zdroj a Střed.

2. Druhý Zdroj a Střed.

3. Třetí Zdroj a Střed.

4. Ostrov Ráj.

5. Božstvo Absolutní.

6. Univerzální Absolutno.

7. Neomezené Absolutno.

Bůh, jako První Zdroj a Střed, je prvopočátek

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

0:3.1 (4.13) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

0:3.2 (5.1) 1. The First Source and Center.

0:3.3 (5.2) 2. The Second Source and Center.

0:3.4 (5.3) 3. The Third Source and Center.

0:3.5 (5.4) 4. The Isle of Paradise.

0:3.6 (5.5) 5. The Deity Absolute.

0:3.7 (5.6) 6. The Universal Absolute.

0:3.8 (5.7) 7. The Unqualified Absolute.

0:3.9 (5.8) God, as the First Source and Center, is

ve vztahu k veškeré realitě—neomezeně. První Zdroj a Střed je nekonečný, tak jako je věčný a proto je limitován, nebo podmíněn pouze vlastní vůlí.

Bůh—Vesmírný Otec—je osobnost Prvního Zdroje a Středu a jako takový udržuje osobní vztahy se všemi rovnoprávnými a podřízenými zdroji a středy a nepřetržitě je má pod kontrolou. Taková kontrola je osobní a nekonečná potenciálně, i když ve skutečnosti nemusí být nikdy v činnosti vzhledem k dokonalému fungování těchto rovnoprávných a podřízených zdrojů a středů a osobností.

Proto je První Zdroj a Střed prvopočátek ve všech sférách: božských či nebožských, osobních či neosobních, skutečných či potenciálních, konečných či nekonečných. Žádná věc ani bytost, žádná relativita ani konečnost neexistují, kromě přímého, či nepřímého vztahu, nebo závislosti na nadřazenosti Prvního Zdroje a Středu.

První Zdroj a Střed je spojen s vesmírem následujícími způsoby:

1. Gravitační síly materiálních vesmírů se sbíhají v gravitačním středu spodního Ráje. A to je právě ten důvod, proč geografická poloha Prvního Zdroje a Středu je trvale ustálená v absolutním vztahu ke středu síly-energie na dolní, neboli materiální úrovni Ráje. Ale absolutní osobnost Božstva existuje na horní, neboli duchovní úrovni Ráje.

2. Síly myšlení se sbíhají v Nekonečném Duchu; rozlišovací a odlišující kosmické mysli v Sedmi Hlavních Duších; realizující se mysl Nejvyšší Bytosti, jako časová-prostorová zkušenost v Majestonu.

3. Duchovní síly vesmíru se sbíhají ve Věčném Synovi.

4. Neomezená kapacita k boží činnosti spočívá v Božstvu Absolutním.

5. Neomezená kapacita k reagování na nekonečno existuje v Neomezeném Absolutnu.

6. Dvě Absolutna—Omezené a Neomezené—jsou koordinovány a sjednocovány prostřednictvím Univerzálního Absolutna.

7. Potenciál osobnosti evolučně morální bytosti, nebo jakékoliv jiné morální bytosti, je soustředěn v osobnosti Vesmírného Otce.

REALITA, tak jak je vnímána konečnými bytostmi, je částečná, relativní a nejasná. Maximální realita Božstva, plně srozumitelná evolučním konečným tvorům, je obsažena v Nejvyšší Bytosti. Nicméně, existují apriorní, věčné a nadkonečné reality, které předcházejí tomuto Nejvyššímu Božstvu evolučních tvorů času a

primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0:3.10 (5.9) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in *potential*, even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0:3.11 (5.10) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0:3.12 (5.11) *The First Source and Center* is related to the universe as:

0:3.13 (5.12) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0:3.14 (5.13) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0:3.16 (5.15) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0:3.17 (5.16) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0:3.18 (5.17) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

0:3.19 (5.18) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral being is centered in the personality of the Universal Father.

0:3.20 (5.19) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite realities, which are ancestral to this Supreme

prostoru. Abychom vylíčili vznik a podstatu vesmírné reality, jsme nuceni použít způsob časově-prostorové logiky, která je dostupná úrovni konečné mysli. Proto mnoho současně probíhajících událostí ve věčnosti musí být prezentováno jako po sobě jdoucí děje.

Tak, aby tvorové času a prostoru chápali původ a rozdílnost Reality, věčné a nekonečné JÁ JSEM dosáhlo osvobození Božstva z okovů nepodmíněného nekonečna prostřednictvím své vrozené a věčné svobodné vůle a toto odtržení od nepodmíněného nekonečna způsobilo první absolutní napětí božskosti. Toto napětí nekonečné odlišnosti je řešeno Vesmírným Absolutnem, jehož funkcí je sjednotit a koordinovat dynamickou nekonečnost Veškerého Božstva a statickou nekonečnost Neomezeného Absolutna.

V tomto prvopočátečním aktu teoretické JÁ JSEM dosáhlo realizace osobnosti tím, že Věčný Otec Nejstaršího Syna se současně stal i Věčným Zdrojem Ostrova Ráj. Paralelně s oddělením Syna od Otce a v přítomnosti Raje se tam objevila osoba Nekonečného Ducha a centrální vesmír Havona. S příchodem koexistenčního osobního Božstva Věčný Syn, Nekonečný Duch a Otec unikli, jako osobnosti, jinak nevyhnutelnému prolínání v celém potenciálu Veškerého Božstva. Od této chvíle pouze ve spojení s jeho dvěma rovnocennými Božstvy v Trojici naplňuje Otec všechny potenciál Božstva, zatímco stále více empirické Božstvo se aktualizuje na božských úrovních Svrchovanosti, Konečnosti a Absolutnosti.

Pojem JÁ JSEM je našim filozofickým ústupkem, který děláme pro konečnou, časem omezenou, prostorem spoutanou lidskou mysl a pro tvory neschopné pochopit věčnost existencí—nikdy nezačínající, nikde nekonečící reality a vztahy. Pro tvora času a prostoru musí mít všechny věci začátek, kromě JEDINÉHO BEZPŘÍČINNÉHO—původní příčiny příčin. Proto my představujeme tuto filozofickou hodnotovou úroveň jako JÁ JSEM a zároveň sdělujeme všem tvorům, že Věčný Syn a Nekonečný Duch koexistují s JÁ JSEM; jinými slovy, nikdy nebyla doba, kdy JÁ JSEM nebylo Otcem Syna a spolu s ním i Ducha.

Nekonečnost je pojem použit pro označení plnosti—konečnosti—která je zahrnuta ve svrchovanosti Prvního Zdroje a Středu. Teoretické JÁ JSEM je určeno pro tvory a je filozofickým rozšířením „nekonečnosti vůle“, ale Nekonečnost je skutečná hodnotová úroveň představující věčné zesilování opravdového nekonečného absolutna a nespoutané svobodné vůle Vesmírného Otce. Tento pojem je někdy označován jako Otec-

Deity of evolutionary time-space creatures. In attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0:3.21 (6.1) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension*. This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0:3.22 (6.2) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:3.23 (6.3) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the I AM was not the *Father* of the Son and, with him, of the Spirit.

0:3.24 (6.4) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the “infinity of will,” but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

Nekonečný.

Velká část nejasností u všech řádů bytostí, vyšších a nižších, které se snaží objasnit Otce-Nekonečného, je vrozena v jejich limitovaném chápání. Absolutní svrchovanost Vesmírného Otce není očividná na subnekonečných úrovních; proto je pravděpodobné, že pouze Věčný Syn a Nekonečný Duch opravdu znají Otce jako nekonečnost; od všech ostatních osobností takový pojem vyžaduje víru.

IV. VESMÍRNÁ REALITA

Realita se projevuje různě na rozmanitých vesmírných úrovních; realita vzniká ve Vesmírném Otci jako důsledek jeho nekonečného projevu vůle a je uskutečnitelná ve třech základních stádiích na různých úrovních uskutečňování vesmíru:

1. Nebožská realita se rozprostírá od energetických oblastí neosobního po sféry reality nezosobnitelných hodnot vesmírného bytí, dokonce až do přítomnosti Neomezeného Absolutna.

2. Božská realita obsahuje všechny potenciál nekonečného Božstva směřujícího vzhůru přes všechny oblasti osobnosti, od nejnižších konečných po nejvyšší nekonečné a tudíž zahrnující sféru všeho toho, co je zosobnitelné a víc než to—dokonce až do přítomnosti Božstva Absolutního.

3. Vzájemně spojená realita. O vesmírné realitě se předpokládá, že je buď božská, nebo nebožská, ale pro subbožské bytosti existuje rozsáhlá oblast vzájemně spojené reality, potenciální a aktualizující a která se obtížně identifikuje. Velká část této koordinované reality je obsažena ve sférách Vesmírného Absolutna.

Toto je základní koncepce původní reality: Otec uvede do chodu a udržuje Realitu. Základní rozdílnosti reality jsou božské a nebožské—Božstvo Absolutní a Neomezené Absolutno. Základní vztah mezi nimi je napětí. Toto božské napětí, které je uvedeno do chodu Otcem, je dokonale vyřešeno a zvěčněno Vesmírným Absolutnem.

Z pohledu času a prostoru je realita dále dělitelná jako:

1. Skutečná a potenciální. Reality existující v plnosti svého projevu, na rozdíl od těch, které nesou v sobě neobjevenou schopnost pro vzestup. Věčný Syn je absolutní duchovní skutečnost; smrtelný člověk je z velkého rozsahu neuskutečněný duchovní potenciál.

2. Absolutno a Subabsolutno. Absolutní reality jsou věčné existence. Subrealita se promítá na

0:3.25 (6.5) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

IV. UNIVERSE REALITY

0:4.1 (6.6) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

0:4.2 (6.7) 1. *Undeified reality* ranges from the energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

0:4.3 (7.1) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

0:4.4 (7.2) 3. *Interassociated reality*. Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

0:4.5 (7.3) This is the primal concept of original reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

0:4.6 (7.4) From the viewpoint of time and space, reality is further divisible as:

0:4.7 (7.5) 1. *Actual and Potential*. Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolute and Subabsolute*. Absolute realities are eternity existences. Subabsolute

dvou úrovních: Absonitní—reality, které jsou relativní z hlediska času i věčnosti. Konečné—reality, které jsou promítané v prostoru a jsou aktualizované v čase.

3. Existenční a empirická. Rájské Božstvo je existencionální, ale formulující se Nejvyšší a Konečné Božstvo je empirické.

4. Osobní a neosobní. Rozpínavost Božstva, projev osobnosti a evoluce vesmíru jsounavždy podmíněny jednání Otcově svobodné vůli, která natrvalo oddělila intelektuálně-duchovně-osobní významy a hodnoty skutečnosti a potenciálnosti soustředěné ve Věčném Synu od těch věcí, které jsou součástí Ostrova Ráje a jsou tam soustředěny.

RÁJ je název, který v sobě zahrnuje osobní a neosobní Absolutna, ohniska všech stádií vesmírné reality. Při správném určení, Ráj může znamenat jakoukoliv, nebo všechny formy reality, Božstva, božskosti, osobnosti a energie—duchovní, intelektuální, nebo materiální. Pro všechny je Ráj společným místem pro vznik, činnost a osud, pokud se jedná o hodnoty, významy a skutečné existence.

Ostrov Ráj—Ráj, neurčený jiným způsobem—je Absolutní kontrolou materiálně-gravitačního Prvního Zdroje a Středu. Ráj je nehybný a je jedinou pevnou věcí ve vesmíru vesmírů. Ostrov Ráje má svoji vesmírnou polohu, ale nemá žádnou polohu v prostoru. Tento věčný Ostrov je skutečným zdrojem fyzických vesmírů—minulých, současných a budoucích. Jádru vesmírů, Ostrov Světla, je odvozenina Božstva, ale stěží se dá považovat za Božstvo; také materiální tvoření nejsou částí Božstva; jsou jeho důsledkem.

Ráj není tvořitelem; je to ojedinelý kontrolor četných vesmírných aktivit, je mnohem více kontrolorem než reaktorem. V celém materiálním vesmíru Ráj ovlivňuje reakce a chování všech bytostí, které mají co do činění se silou, energií a výkonem, ale sám Ráj je unikátní, exkluzivní a ojedinelý ve vesmírech. Ráj nic nepředstavuje a nic nepředstavuje Ráj. Není to ani síla, ani přítomnost; je to prostě Ráj.

REALITY OSOBNOSTI

Osobnost je úroveň zbožštěné reality a zahrnuje vše od úrovně vyšší aktivace myslipro citění a moudrost smrtelníků a midbytostí až po dosažení konečného morontálního a duchovního statusu osobnosti. Takový je vzestup smrtelných a jim příbuzných bytostí, ale kromě nich jsou ve vesmíru početné jiné kategorie osobností.

realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

0:4.9 (7.7) 3. *Existential and Experiential*. Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

0:4.10 (7.8) 4. *Personal and Impersonal*. Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

0:4.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

0:4.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

0:4.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise*.

V. PERSONALITY REALITIES

0:5.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midway level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

Realita podléhá vesmírnému rozpínání, osobnost podléhá nekonečnému rozrůžňování a obě jsou schopny dosáhnout téměř neomezené koordinace s Božstvem a věčné stabilizace. Zatímco metamorfnní rozpětí neosobní reality je definitivně limitováno, my neznáme žádný limit pro progresivní evoluci realit osobnosti.

Na dosažených empirických úrovních jsou všechny kategorie osobností a jejich hodnoty asociační a dokonce asociačně tvořivé. Dokonce Bůh a člověk mohou koexistovat ve sjednocené osobnosti, tak jak je to znamenitě demonstrováno v současném postavení Krista Michaela—Syna Člověka a Syna Božího.

Všechny subnekonečné kategorie a stádia osobnosti mohou dosáhnout asociace a jsou potenciálně asociačně tvořivé. Předosobní, osobní nadosobní stádia jsou spolu vzájemně propojeny společným potenciálem pro koordinování vědomostí, pokrokový vývoj a asociační tvořivost. Ale nikdy se neosobní realita nepřemění přímo do osobní. Osobnost nikdy nevzniká sama od sebe; je to dar Rájského Otce. Osobnost se slučuje s energií a slučitelná je pouze s živými energetickými systémy; individualita může být slučitelná s neživými energetickými systémy.

Vesmírný Otec je tajná realita osobnosti, poskytnutí osobnosti a osud osobnosti. Věčný Syn je absolutní osobnost, tajemství duchovní energie, morontálních duchů a zdokonalených duchů. Společný Činitel je osobnost duch-mysl, je zdrojem inteligence, intelektuálních schopností a je to vesmírná mysl. Ale Ostrov Ráje je neosobní a neduchovní realita, je to jádro vesmírného těla, zdroj a střed fyzické hmoty a absolutní, hlavní struktura vesmírné materiální reality.

Tyto vlastnosti vesmírné reality se projevují v lidských zkušenostech na Urantii na následujících úrovních:

1. Tělo. Materiální, nebo fyzický organizmus člověka. Je to živý elektrochemický mechanismus živočišného původu a podstaty.

2. Mysl. Myslíci, vnímající a cítící mechanismus lidského organismu. Je to souhrn uvědomělých a podvědomých zkušeností. Je to inteligence spojená s emočním životem stoupající vzhůru k duchovní úrovni skrze ctění a moudrost.

3. Duch. Je to božský duch, který obývá lidskou mysl—Ladič Myšlení. Tento nesmrtelný duch je předosobní—není osobnost, ačkoliv je předurčen stát se částí osobnosti věčně žijícího smrtelného tvora.

4. Duše. Duše člověka je jeho empirické

0:5.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

0:5.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely demonstrated in the present status of Christ Michael — Son of Man and Son of God.

0:5.4 (8.4) All subinfinite orders and phases of personality are associative attainables and are potentially cocreational. The prepersonal, the personal, and the superpersonal are all linked together by mutual potential of co-ordinate attainment, progressive achievement, and cocreational capacity. But never does the impersonal directly transmute to the personal. Personality is never spontaneous; it is the gift of the Paradise Father. Personality is superimposed upon energy, and it is associated only with living energy systems; identity can be associated with nonliving energy patterns.

0:5.5 (8.5) The Universal Father is the secret of the reality of personality, the bestowal of personality, and the destiny of personality. The Eternal Son is the absolute personality, the secret of spiritual energy, morontia spirits, and perfected spirits. The Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the source of intelligence, reason, and the universal mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and extraspirtual, being the essence of the universal body, the source and center of physical matter, and the absolute master pattern of universal material reality.

0:5.6 (8.6) These qualities of universal reality are manifest in Urantian human experience on the following levels:

0:5.7 (8.7) 1. *Body*. The material or physical organism of man. The living electrochemical mechanism of animal nature and origin.

0:5.8 (8.8) 2. *Mind*. The thinking, perceiving, and feeling mechanism of the human organism. The total conscious and unconscious experience. The intelligence associated with the emotional life reaching upward through worship and wisdom to the spirit level.

0:5.9 (8.9) 3. *Spirit*. The divine spirit that indwells the mind of man — the Thought Adjuster. This immortal spirit is prepersonal — not a personality, though destined to become a part of the personality of the surviving mortal creature.

0:5.10 (8.10) 4. *Soul*. The soul of man is an

poznání. Když se smrtelný tvor rozhodne „vykonávat vůli nebeského Otce“, tak pobývajíc duch se stává otcem nové reality v lidské zkušenosti. Smrtelná a materiální mysl je matkou této stejné vznikající reality. Podstata této nové reality není ani materiální, ani duchovní—je morontální. Toto je ta vznikající a nesmrtelná duše, která je předurčena přežít fyzickou smrt a začít vzestup k Ráji.

Osobnost. Osobnost smrtelného člověka není ani tělo, ani mysl, ani duch a není to ani duše. Osobnost je jediná neměnná realita v jinak se stále měnící zkušenosti tvora a sjednocuje všechny ostatní přidružené faktory individuality. Osobnost je unikátní dar Vesmírného Otce určený pro živé a přidružené druhy energií hmoty, rozumu a ducha, a která přežívá současně s přežitím morontální duše.

Morontia je termín označující rozsáhlou úroveň ležící mezi materiálními a duchovními sférami. Může označovat osobní, nebo neosobní reality, či živé, nebo neživé druhy energií. Osnova morontální látky je duchovní; tkanina sama je materiální.

VI. ENERGIE A MODEL

Všechno, co reaguje na osobní okruh Otce, my nazýváme osobním. Všechno co reaguje na duchovní okruh Syna, my nazýváme duchovním. Všechno, co reaguje na okruh myšlení Společného Činitele, my nazýváme rozumem—rozum, jako vlastnost Nekonečného ducha, rozum ve všech jeho aspektech. Všechno, co reaguje na působení materiálně-gravitačního okruhu se středem v dolním Ráji, my nazýváme hmotou—energií-hmotou ve všech její metamorfických podobách.

ENERGIE je námi používána jako všezahrnující termín týkající se sfér duchovních, intelektuálních a materiálních. Síla je také takto všeobecně používána. Termín výkon (angl. power) je obvykle používán pro označení elektronické úrovně hmoty reagující na lineární gravitaci ve velkém vesmíru. Tímto slovem (power-moc) se také označuje suverenita. My nemůžeme dodržovat vaše obvyklé a akceptované definice různorodých energií. Protože jazyk má velké nedostatky musíme přidělit těmto termínům mnohačetné významy.

Fyzikální energie je termín označující všechna stádia a formy neobyčejného pohybu, činnosti a potenciálu.

Při debatování o projevech fyzikální energie my obvykle používáme termíny kosmická síla,

experiential acquirement. As a mortal creature chooses to “do the will of the Father in heaven,” so the indwelling spirit becomes the father of a *new reality* in human experience. The mortal and material mind is the mother of this same emerging reality. The substance of this new reality is neither material nor spiritual — it is *morontial*. This is the emerging and immortal soul which is destined to survive mortal death and begin the Paradise ascension.

0:5.11 (9.1) *Personality.* The personality of mortal man is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul. Personality is the one changeless reality in an otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

0:5.12 (9.2) *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ENERGY AND PATTERN

0:6.1 (9.3) Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind, mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

0:6.2 (9.4) **ENERGY** we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. *Force* is also thus broadly used. *Power* is ordinarily limited to the designation of the electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. Power is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

0:6.3 (9.5) *Physical energy* is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

0:6.4 (9.6) In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms

vznikající energie a vesmírná síla. Tyto termíny se často používají následovně:

1. Kosmická síla zahrnuje všechny energie pocházející z Neomezeného Absolutna, ale které až dosud nereagují na gravitační sílu Ráje.

2. Vznikající energie zahrnuje ty energie, které reagují na gravitační sílu Ráje, ale které až dosud nereagují na lokální, nebo lineární gravitační sílu. Toto je před-elektronická úroveň energie-hmoty.

3. Vesmírná síla obsahuje všechny formy energií, které ještě stále reagují na gravitační sílu Ráje, také ale přímo reagují na lineární gravitační sílu. Toto je elektronická úroveň energie-hmoty a všech z ní následných evolucí.

Mysl je fenomén, který kromě toho, že znamená přítomnost působení živé péče, má také vedlejší význam pro různé energetické systémy; a toto je skutečností na všech úrovních inteligence. V osobnosti je mysl stálým prostředníkem mezi duchem a hmotou; proto je vesmír ozářen třemi druhy světla: materiálním světlem, intelektuálním svitem a duchovním zářením.

Světlo—záření ducha—je to slovní symbol, řečnický obrat, který označuje projevy osobních vlastností duchovních bytostí rozmanitých řádů. Toto světelné vyzařování nesouvisí v žádném případě ani s duchovním svitem, ani s projevy materiálního světla.

MODEL může být projektován jako materiální, duchovní, nebo intelektuální, nebo jakákoliv kombinace těchto energií. Může se rozšířit do osobností, individualit, entit, nebo neživé hmoty. Ale model je model a zůstává modelem; pouze kopie se rozmnožují.

Model může v sobě zahrnovat energii, ale neovládá ji. Je to gravitační síla, která jako jediná ovládá energii-hmotu. Ani prostor, ani model nereagují na gravitační sílu, ale mezi prostorem a modelem není žádný vztah; prostor není model a model není prostor. Model je konfigurace reality, která již splatila svůj gravitační dluh; realita každého modelu se skládá z jeho energií, jeho myšlení, ducha, nebo materiálních komponentů.

Na rozdíl od aspektu všezahrnujícího, model odhaluje individuální aspekty energie a osobnosti. Formy osobností, nebo individuality jsou modely vyplývající z energie (fyzikální, duchovní, nebo intelektuální), ale nejsou v ní zrozeny. Tato vlastnost energie, nebo osobnosti, kvůli které je model přinucen se objevit, může být přisuzována Bohu—Božstvu—schopnostem Rajských sil, koexistenci osobnosti a síly.

Model je základní návrh, ze kterého se dělají kopie. Věčný Ráj je nejvyšší dokonalost modelů;

cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

0:6.5 (9.7) 1. *Cosmic force* embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergent energy* embraces those energies which are responsive to Paradise gravity but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

0:6.7 (9.9) 3. *Universe power* includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

0:6.8 (9.10) *Mind* is a phenomenon connoting the presence-activity of *living ministry* in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

0:6.9 (10.1) *Light* — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0:6.10 (10.2) PATTERN can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only *copies* are multiplied.

0:6.11 (10.3) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0:6.12 (10.4) In contrast to the aspect of the *total*, pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mindal) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0:6.13 (10.5) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute

Věčný Syn je model osobnosti; Vesmírný Otec je původní předek-zdroj obou. Ale Ráj nemůže darovat model a Syn nemůže darovat osobnost.

of patterns; the Eternal Son is the pattern personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. NEJVYŠŠÍ BYTOST

Mechanismus Božstva hlavního vesmíru, pokud se jedná o vztahy ve věčnosti, je dvojdílný. Bůh-Otec, Bůh-Syn a Bůh-Duch jsou věčné, existencionální bytosti, zatímco Bůh Nejvyšší, Bůh Konečný a Bůh Absolutní jsou aktualizující osobnosti Božstva pothavonských epoch ve sférách času a prostoru a ve sférách přesahující čas a prostor evolučního rozpínání hlavního vesmíru. Tyto aktualizující osobnosti božstva se v budoucnosti stanou věčnými, a to od doby, kdy podstoupí energo-osobní syntézu v rostoucích vesmírech prostřednictvím empirického uskutečnění asociačně-tvořivých potenciálů věčných Božstev Ráje.

Přítomnost Božstva je tedy dvojdílná:

1. Existencionální—bytosti věčné existence, a to jak minulé, přítomné, nebo budoucí.

2. Empirická—bytosti aktualizující se v pothavonské současnosti, ale mající nekončící existenci v celé další budoucí věčnosti.

Otec, Syn a Duch jsou existencionální—existencionální v reálnosti(ačkoliv všechny potenciál je pravděpodobně empirický). Nejvyšší a Největší Božstva jsou zcela empirické. Božstvo Absolutní je empirické v aktualizování, ale existencionální ve svém potenciálu. Podstata Božstva je věčná, ale pouze ty tři původní osoby Božstva jsou neomezeně věčné. Všechna ostatní osobnosti Božstva mají původ, ale jsou určeny pro věčnou budoucnost.

Dosažením sebevyjádření existencionálního Božstva v Synu a Duchu, Otec nyní uskutečňuje empirické působení na, až dosud, neosobních a neodhalených božích úrovních, jako Bůh Nejvyšší, Bůh Konečný a Bůh Absolutní; ale tato empirická Božstva nejsou nyní zcela existencionální; jsou v procesu aktualizování.

Bůh Nejvyšší v Havoně je odrazem osobního ducha trojedineho Božstva Ráje. Tento sdružující vztah Božstva se nyní tvořivě rozšiřuje směrem ven v Bohu Sedmidílném a spojuje se v empirické energii Všemohoucího Nejvyššího ve velkém vesmíru. Božstvo Ráje, existencionální ve třech osobách, se tedy vyvíjí empiricky ve dvou fázích Svrchovanosti, kdežto tyto dvojné fáze se skrze energo-osobní syntézu spojují v jednoho Pána—

VII. THE SUPREME BEING

0:7.1 (10.6) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary expansion. These actualizing Deity personalities are future eternals from the time when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

0:7.2 (10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

0:7.3 (10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

0:7.5 (10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

0:7.6 (10.11) Having achieved existential Deity expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

0:7.7 (11.1) *God the Supreme* in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme

Nejvyšší Bytost.

Vesmírný Otec uskutečňuje dobrovolné osvobození z okovů nekonečnosti a pout věčnosti metodou trinitizování—trojného zosobnění Božstva v Trojici. Nejvyšší Bytost se i nyní vyvíjí jako subvěčná osobnost sjednocení sedmi projevů Božstva v segmentech času a prostoru velkého vesmíru.

Nejvyšší Bytost není přímý stvořitel, s výjimkou toho, že je otcem Majestona, ale je slučujícím koordinátorem všech tvorů a Tvořitelových vesmírných činností. Nejvyšší Bytost, nyní se aktualizující ve vývojových vesmírech, je Božstvo, které harmonizuje a slučuje časoprostorové božskosti a trojjediné Božstvo Ráje v empirickém spojování s Nejvyššími Tvořiteli času a prostoru. Když se nakonec bude aktualizovat, toto evoluční Božstvo vytvoří věčné splnutí konečnosti a nekonečnosti—trvalé a nezrušitelné spojení empirické energie a duchovní osobnosti.

Pod direktivním vedením evoluční Nejvyšší Bytosti je konečná realita všeho času a prostoru, ve spojení s různými stupni Rájské reality, aktivně činná v trvale vzestupné mobilizaci a zdokonalování sjednocování (energo-osobní syntéza) všech stádií a hodnot konečné s cílem a za účelem následného zahájení pokusu dosáhnout absonitních úrovní, které jsou za hranicemi úrovní tvorů.

VIII. BŮH SEDMIDÍLNÝ

Proto, aby byla nahrazena konečnost statusu a kompenzována omezenost tvorů pro vnímání konceptu, Vesmírný Otec ustanovil sedmidílné přibližování evolučních tvorů k Božstvu:

1. Rajští Synové-Stvořitelé.
2. Věčně Moudří.
3. Sedm Hlavních Duchů.
4. Nejvyšší Bytost.
5. Bůh-Duch.
6. Bůh-Syn.
7. Bůh-Otec.

Sedmidílné zosobnění Božstva v čase a prostoru a v sedmi supervesmírech umožňuje smrtelnému člověku dosáhnout přítomnosti Boha, který je duch. Toto sedmidílné Božstvo, které pro konečné tvory času a prostoru se někdy energeticky zosobňuje v Nejvyšší Bytosti, je funkčním Božstvím evolučních smrtelných tvorů stoupajících k Ráji. Taková empiricky objevená

Being.

0:7.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

0:7.9 (11.3) *The Supreme Being* is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

0:7.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII. GOD THE SEVENFOLD

0:8.1 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

- 0:8.2 (11.6) 1. The Paradise Creator Sons.
- 0:8.3 (11.7) 2. The Ancients of Days.
- 0:8.4 (11.8) 3. The Seven Master Spirits.
- 0:8.5 (11.9) 4. The Supreme Being.
- 0:8.6 (11.10) 5. God the Spirit.
- 0:8.7 (11.11) 6. God the Son.
- 0:8.8 (11.12) 7. God the Father.

0:8.9 (11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-

životní cesta vedoucí k pochopení Boha začíná s poznáním božskosti Syna Tvořitele lokálního vesmíru a vzestupem přes supervesmír Věčně Moudrých a přes osobu jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů až k samému objevení a poznání božské osobnosti Vesmírného Otce v Ráji.

Velký vesmír je doménou trojdílného Božstva: Trojice Svrchovanosti, Boha Sedmidílného a Nejvyšší Bytosti. Bůh Nejvyšší je potenciální v Rajské Trojici, ze které získává svoji osobnost a duchovní vlastnosti; ale nyní se aktualizuje v Synech Tvořitelích, Věčně Moudrých a Hlavních Duších, ze kterých čerpá svoji energii jako Nejmocnější v supervesmírech času a prostoru. Tento energetický projev nejbližšího Boha evolučním tvorbám se vlastně vyvíjí v čase a prostoru současně s nimi. Nejmocnější Nejvyšší, vyvíjející se na hodnotových úrovních neosobních aktivit a duchovní osoba Boha Nejvyššího jsou jednou realitou—Nejvyšší Bytostí.

Ve spojení s Božstvy Boha Sedmidílného poskytují Synové Tvořitelé mechanismus, pomocí kterého se smrtelníci stávají nesmrtelnými a konečnost dosáhne přijetí do nekonečnosti. Nejvyšší Bytost poskytuje metodu pro mobilizaci energetických a osobitých vlastností—božské syntézy—všech těchto různorodých procesů a tímto umožní konečnosti dosáhnout absonitní úroveň a prostřednictvím jiných možných budoucích aktualizací se pokusí dosáhnout Konečného. Synové Tvořitelé a jejich přidružení Božští Pečovatelé jsou účastníky této nejvyšší mobilizace, ale Věčně Moudří a Sedm Hlavních Duchů jsou pravděpodobně na věčnost určeni působit jako permanentní správci ve velkém vesmíru.

Působení Boha Sedmidílného se datuje od doby začátku organizování sedmi velkých vesmírů a v souvislosti s budoucím vývojem vytváření vnějšího prostoru se bude pravděpodobně stále rozšiřovat. Organizování těchto budoucích vesmírů na primárních, sekundárních, terciárních a kvartových úrovních prostoru progresivní evoluce bude nepochybně svědkem začátku nadmyslového a absonitního přístupu k Božstvu.

IX. BŮH KONEČNÝ

Tak, jak se Nejvyšší Bytost postupně vyvíjí z předcházejícího daru božskosti obsaženého v celkovém potenciálu energie a osobnosti velkého vesmíru, tak i Bůh Konečný vzniká z potenciálů božskosti nacházející se za hranicemi časoprostorových oblastí hlavního vesmíru.

career of the realization of God begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

0:8.10 (12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the Supreme Being.

0:8.11 (12.2) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of *all* these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

0:8.12 (12.3) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

IX. GOD THE ULTIMATE

0:9.1 (12.4) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space

Aktualizování Konečného Božstva znamená absonitní sjednocování první empirické Trojice a naznačuje širší sjednocování Božstva na druhé úrovni tvořivé seberealizace. Toto vytváří osobitně-energetický ekvivalent vesmírného Božstva, které se empiricky aktualizuje v Rajských absonitních realitách na vznikajících hodnotových úrovních za hranicemi časoprostoru. Završení takového empirického objevování umožňuje všem tvorům času a prostoru, kteří dosáhli absonitních úrovní prostřednictvím dokončené realizace Nejvyšší Bytosti a s pomocí Boha Sedmidílného, vykonávat předurčenou nejvyšší službu.

Bůh Konečný je pojmenování působení osobního Božstva na božských absonitních úrovních a ve vesmírných nadčasových sférách a přesaženého prostoru. Konečnost je supernejvyšší vznikání Božstva. Bůh Nejvyšší je sjednocení Trojice pochopitelné konečným bytostem; Bůh Konečný je sjednocení Rajské Trojice pochopitelné absonitním bytostem

Prostřednictvím mechanismu evolučního Božstva je Vesmírný Otec plně zapojen do úžasného a udivujícího aktu soustředění osobnosti a mobilizace energie božských hodnot reality konečnosti, absonity a dokonce absolutna na příslušných vesmírných smyslových úrovních.

První tři osobnosti Božstva Ráje, existující ve věčné minulosti—Vesmírný Otec, Věčný syn a Nekonečný Duch—budou ve věčné budoucnosti doplněny empirickým aktualizováním přidružených evolučních Božstev—osobnostmi Boha Nejvyššího, Boha Konečného a pravděpodobně Boha Absolutního.

Bůh Nejvyšší a Bůh Konečný, kteří se nyní vyvíjejí v empirických vesmírech, nejsou existencionální—nejsou věční v minulosti, ale jsou věční pouze v budoucnosti, v určeném čase a prostoru a transcendentálně podmíněné věčnosti. Oni jsou Božstva s nejvyšším, největším a možná nejvýše-největším vybavením, ale mají zkušenosti s historií vzniku vesmíru. Nikdy nebudou mít konec, ale začínali jako osobnosti. Oni jsou skutečným aktualizováním věčného a nekonečného potenciálu Božstva, ale oni sami o sobě nejsou ani neomezeně věční, ani nekoneční.

X. BŮH ABSOLUTNÍ

Existuje celá řada vlastností věčné reality Božstva Absolutního, které nemohou být v plném rozsahu vysvětleny časově-prostorově konečné mysli, ale aktualizace Boha Absolutního bude důsledkem sjednocení druhé empirické Trojice—

domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

0:9.2 (12.5) *God the Ultimate* is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

0:9.3 (13.1) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing *act* of personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

0:9.4 (13.2) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

0:9.5 (13.3) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not existential — not past eternals, only future eternals, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternals. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. GOD THE ABSOLUTE

0:10.1 (13.4) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second

Absolutní Trojice. Její vznik bude znamenat empirické uskutečnění absolutní božskosti, sjednocení absolutních významů na absolutních úrovních; ale my si nejsme jisti, zdali se jedná o zahrnutí všech absolutních hodnot, protože jsme nikdy nebyli informováni o tom, že Podmíněné Absolutno je rovnocenné Nekonečnosti. Osudy, ležící za úrovní konečného, jsou spojeny s absolutními významy a nekonečnou duchovností, a bez obou těchto neuskutečněných realit nemůžeme vytvořit absolutní hodnoty.

Pochopení a dosažení Boha Absolutního je cílem všech superabsonitních bytostí, ale potenciál osobnosti a energie Božstva Absolutního přesahuje naše vnímání a my se rozpakujeme hovořit o takových realitách, které jsou tak daleko vzdáleny empirické aktualizaci.

XI. TŘI ABSOLUTNA

Když sloučená mysl Vesmírného Otce a Věčného Syna, působící v Bohu Aktivním, uskutečnila vytvoření božského a středního vesmíru, Otec dosáhl vyjádření své myšlenky ve slově svého Syna a v činnosti jejich Společného Jednatele oddělením své přítomnosti v Havoně od potenciálů nekonečnosti. A tyto neodhalené potenciály nekonečnosti zůstávají prostorově ukryté v Neomezeném Absolutnu a božsky zahalené v Božstvu Absolutníma současně se tato dvě Božstva stávají jedním v působení Vesmírného Absolutna—neodhalenou jednotou Rajského Otce v nekonečnosti.

Jak účinnost kosmické síly, tak i účinnost duchovní síly jsou v procesu postupného odhalování a uskutečňování, poněvadž obohacení všech druhů reality je ovlivněno empirickým růstem a vzájemným vztahem mezi empirickým poznáváním a existencí podstatou Vesmírného Absolutna. Na základě vyrovnaného působení Vesmírného Absolutna, První Zdroj a Střed rozšiřuje sféry působení empirické energie, spojuje se se svými evolučními tvory a dosahuje rozšíření empirického Božstva na Nejvyšší, Konečnou a Absolutní úroveň.

Když není možné rozlišit v plném rozsahu Božské Absolutno od Neomezeného Absolutna, jejich předpokládaná společná činnost, nebo koordinovaná přítomnost je označena jako akt Vesmírného Absolutna.

1. Božstvo Absolutní se zdá být všemocným aktivátorem, zatímco Neomezené Absolutno se jeví jako vševýkonný mechanizátor vrcholově sjednoceného a maximálně koordinovaného vesmíru vesmírů, dokonce všech vesmírů již vytvořených, vznikajících, anebo všech co budou teprve vytvořeny.

experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0:10.2 (13.5) God the Absolute is the realization-attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities which are so far removed from experiential actualization.

XI. THE THREE ABSOLUTES

0:11.1 (13.6) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their Conjoint Executive by differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

0:11.2 (13.7) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equiposing presence of the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:11.3 (14.1) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

0:11.4 (14.2) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

Božstvo Absolutní nemůže reagovat, nebo alespoň nereaguje, na žádnou vesmírnou situaci způsobem, který by byl pod úrovní absolutna. Každá reakce Božstva Absolutního na jakoukoliv danou situaci se zdá, že je provedena pro blaho všech stvořených věcí a bytostí, ale ne jenom v jejich přítomném stavu existence, ale také vzhledem k nekonečným možnostem v celé budoucí věčnosti.

Božstvo Absolutní je ten potenciál, který byl oddělen od totální, nekonečné reality rozhodnutím svobodné vůle Vesmírného Otce a v mezích kterého probíhají všechny božské aktivity—jak existencionální, tak i empirické. Toto Podmíněné Absolutno je protipólem Neomezeného Absolutna, ale Vesmírné Absolutno, obsahující všechny absolutní potenciál, je superdoplňkem pro obě Absolutna.

2. Neomezené Absolutno je neosobní, mimobožské a neboží. Proto Neomezené Absolutno postrádá osobnost, božskost a všechna práva stvořitele. Ani fakt ani pravda, ani zkušenost ani zjevení, ani filozofie ani sféra absonity nedovedou proniknout k podstatě a charakteru tohoto Absolutna, které nemá ve vesmíru žádná omezení.

Ujasněme si to, že Neomezené absolutno je pozitivní realita prostupující velkým vesmírem a zřejmě, se stejnou prostorovou přítomností, se rozšiřuje dál do oblastí silových aktivit a předmateriálních evolucí v ohromujících rozlohách prostorových oblastí, které leží za hranicemi sedmi supervesmírů. Neomezené Absolutno není pouhý negativní filozofický pojem, který je založený na předpokladech metafyzických sofistek týkající se univerzálnosti, nadřazenosti a převahy nepodmíněné a neomezené podstaty. Neomezené Absolutno je pozitivní vesmírnou nadvládou v nekonečnosti; tato nadvláda je neomezená v prostoru a v síle, ale je určitě podmíněna přítomností života, mysli, ducha a osobnosti a ještě více je podmíněna reakcemi vůle a účelnými nařízeními Rajské Trojice.

Jsme přesvědčeni o tom, že Neomezené Absolutno není nediferencovaným a všude se rozšiřujícím vlivem, který je buď srovnatelný s panteistickým pojetím metafyziky, nebo někdy s éterickými hypotézami vědy. Neomezené Absolutno je neohraničeno v aspektu síly a podmíněno Božstvem, ale my nechápeme plně vztah tohoto Absolutna k duchovním realitám vesmírů.

3. Vesmírné Absolutno—my logicky vyvozujeme, že bylo nevyhnutelným důsledkem absolutně dobrovolného činu Vesmírného Otce: rozdělení vesmírných realit do božích a nebožích — udělení či neudělení status osobnosti—hodnot.

0:11.5 (14.3) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

0:11.6 (14.4) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified* Absolute in contradistinction to the *Unqualified* Absolute; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

0:11.7 (14.5) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation, philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

0:11.8 (14.6) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is definitely conditioned by the presence of life, mind, spirit, and personality, and is further conditioned by the will-reactions and purposeful mandates of the Paradise Trinity.

0:11.9 (14.7) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

0:11.10 (14.8) 3. *The Universal Absolute*, we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values.

Vesmírné Absolutno je jevem Božstva svědčící o rozptýlení napětí vyvolané dobrovolným činem takto se oddělující vesmírné reality, a které působí jako společný koordinátor těchto souhrnů existencionálních potenciálních možností.

Přítomnost napětí ve Vesmírném Absolutnu znamená vyrovnání rozdílnosti mezi boží realitou a neboží realitou spočívající v odtržení dynamiky svobodné vůle božskosti od nehybnosti neomezené nekonečnosti.

Stále si pamatujte: Potenciální nekonečnost je absolutní a neoddělitelná od věčnosti. Skutečná nekonečnost v čase nemůže nikdy být ničím jiným, než částečnou a proto musí být neabsolutní; a ani nekonečnost skutečné osobnosti nemůže být absolutní, kromě toho, když je v neomezeném Božstvu. A je to tento rozdíl potenciálu nekonečnosti v Neomezeném Absolutnu a Božstvu Absolutním, který dělá Vesmírné Absolutno věčným a tímto vytváří kosmické podmínky pro materiální vesmíry v prostoru a duchovní podmínky pro konečné osobnosti v čase.

Konečnost může spolužit v kosmu současně s Nekonečností pouze proto, že asociační přítomnost Vesmírného Absolutna tak dokonale vyrovnává napětí mezi časem a věčností, konečností a nekonečností, realitou potenciální a realitou skutečnou, Rájem a prostorem, člověkem a Bohem. Asociačně Vesmírné Absolutno vytváří totožnost oblasti progresivně evoluční reality existující v čase a prostoru a subnekonečného projevu Božstva ve vesmírech za hranicemi času a prostoru.

Vesmírné Absolutno je potenciál staticky-dynamického Božstva, které se může funkčně realizovat jako konečno-absolutní hodnoty na úrovních času a věčnosti a jako možnost společného empiricko-existencionálního přístupu. Tento nepochopitelný aspekt Božstva může být statický, potenciální a asociační, ale není empiricky tvořivý, nebo evoluční ve vztahu k inteligentním bytostem působících nyní v hlavním vesmíru.

Absolutno. Dvě Absolutna—podmíněné a neomezené—ačkoliv z pohledu myslících tvorů se mohou očividně jevit odlišně ve svých funkcích, jsou dokonale a božsky spojena ve Vesmírném Absolutnu a Vesmírným Absolutnem. V konečném součtu a v výsledném začlenění, všichni tři jsou jedním Absolutnem. Na subnekonečných úrovních jsou funkčně odlišena, ale v nekonečnosti jsou JEDEN.

My nikdy nepoužíváme výraz Absolutno jako popření něčeho, nebo jako odmítnutí všeho. Ani nepovažujeme Vesmírné Absolutno jako sebe určující, jakési panteistické a neosobní Božstvo.

The Universal Absolute is the Deity phenomenon indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative co-ordinator of these sum totals of existential potentialities.

0:11.11 (15.1) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

0:11.12 (15.2) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

0:11.13 (15.3) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutionary reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

0:11.14 (15.4) The Universal Absolute is the potential of the static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutionary as concerns the intelligent personalities now functioning in the master universe.

0:11.15 (15.5) *The Absolute.* The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but in infinity they are ONE.

0:11.16 (15.6) We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and

Ve všem, co patří k vesmírné osobnosti, je Absolutno přesně limitováno Trojicí a ovládáno Božstvem.

impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. TROJICE

Původní a věčná Rajská Trojice je existencionální a byla nezbytná. Tato nikdy nezačínající Trojice byla neodmyslitelně spojena s faktem oddělení osobního a neosobního svobodným, ničím nespoutaným rozhodnutím Otce a realizovaným tehdy, když jeho osobní vůle sladila tyto zdvojené reality prostřednictvím mysli. Trojice posthavonského období jsou empirické—jsou nedílnou součástí ve vytvoření dvou subabsolutních a evolučních úrovní energeticky-osobního projevu ve velkém vesmíru.

Rajská Trojice—věčné spojení Božstev Vesmírného Otce, Věčného Syna a Nekonečného Ducha—je existencionální v realitě, ale její veškerý potenciál je empirický. Proto tato Trojice tvoří jedinou realitu Božstva zahrnující nekonečnost, a proto dochází k vesmírným jevům aktualizace Boha Nejvyššího, Boha Konečného a Boha Absolutního.

První a druhá empirická Trojice—Trojice posthavonského období—nemohou být nekonečné, protože obsahují odvozená Božstva, Božstva vyvinutá cestou empirické aktualizace realit, stvořených, nebo vzniknuvších díky existencionální Rajské Trojici. Nekonečnost božskosti je neustále obohacována, ne-li rozšiřována, konečnou a absonitní zkušeností tvorů a Stvořitele.

Trojice jsou pravdami vztahu a fakta společného projevu Božstva. Činnosti Trojice zahrnují reality Božstva a reality Božstva stále usilují o ztělesnění a projevení se v osobnosti. Bůh Nejvyšší, Bůh Konečný a dokonce i Bůh Absolutní jsou proto božskou nevyhnutelností. Tato tři empirická Božstva byla potenciální v existencionální Trojici—Rajské Trojici, ale jejich objevení se ve vesmíru jako energetické osobnosti je částečně závislé na jejich vlastním empirickém působení v energetických vesmírech a v energetických osobnostech a částečně na dosažených empirických úrovních Stvořitelů a Trojic posthavonského období.

Dvě empirické Trojice posthavonského období, Konečná a Absolutní, se nyní plně neprojevují; jsou v procesu vesmírné realizace. Tato přidružená Božstva mohou být popsána následovně:

1. Konečná Trojice, nyní se nachází ve stadiu vývoje a nakonec se bude skládat z Nejvyšší Bytosti, Nejvyšších Stvořitelů a absonitních

XII. THE TRINITIES

0:12.1 (15.7) The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutionary levels of power-personality manifestation in the master universe.

0:12.2 (15.8) *The Paradise Trinity* — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

0:12.3 (15.9) The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities*, Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and Creator experience.

0:12.4 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0:12.5 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations may be described as follows:

0:12.6 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity*, now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite

Architektů Hlavního Vesmíru—těch jedinečných vesmírných plánovačů, kteří nejsou ani stvořitelé ani tvorové. Bůh Konečný se nakonec nevyhnutelně zenergetizuje a ztělesní v důsledku Božského sjednocení této empirické Konečné Trojice v rozšiřující se aréně téměř neohraničeného hlavního vesmíru.

2. Absolutní Trojice—druhá empirická Trojice—nyní se nachází v procesu aktualizace a bude složena z Boha Nejvyššího, Boha Konečného a neodhaleného Vykonavatele Vesmírného Osudu. Tato Trojice působí na obou úrovních—osobní a nadosobní a dokonce sahá až k hranicím neosobní úrovně a její sjednocení v univerzálnost udělá Absolutní Božstvo empirickým.

Konečná Trojice naplňuje své empirické sjednocování, ale my opravdu zpochybňujeme takovou možnost plného sjednocení Absolutní Trojice. Nicméně, naše pojetí věčné Rajske Trojice je stále platnou připomínkou, že trinitizováním Božstva se může dosáhnout něčeho, co je jinak nedosažitelné; a z toho důvodu předpokládáme, že se někdy objeví Nejvyšší-Konečný a možné trinitizování-realizování Boha Absolutního.

Filozofové vesmírů postulují Trojici Trojic—existencióálně-empirickou Trojici Nekonečnosti, ale nejsou schopni předvídat její ztělesnění; pravděpodobně by se mohla rovnat osobě Vesmírného Otce na pojmové úrovni JÁ JSEM. Ale bez ohledu na toto všechno je prvotní Rajske Trojice potenciálně nekonečná, protože Vesmírný Otec je skutečně nekonečný.

POZNÁMKA

Při sestavování následujících dokumentů ličících osobnost Vesmírného Otce a vlastnosti jeho Rajských společníků a také při pokusu popsat dokonalý střední vesmír a sedm obíhajících supervesmírů, my budeme vedeni mandátem supervesmírných vládců, který nám přikazuje, abychom ve veškerém našem úsilí odhalit pravdu a sladit nezbytné znalosti, dávali přednost nejvyšším existujícím lidským pojmům, které se vztahují k vysvětlovaným tématům. Naprosté odhalení můžeme použít pouze tehdy, když vysvětlovaný pojem nemá a neměl odpovídající vyjádření v lidské paměti.

Následující planetární odhalení boží pravdy trvale zahrnují nejvyšší existující pojmy duchovních hodnot jako součást nového a zvětšeného souladu planetárního vědění. Proto, při vytváření tohoto vyprávění o Bohu a jeho vesmírných společnicích, jsme vybrali jako základ pro tyto kapitoly více než jeden tisíc lidských pojmů

Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this experiential Ultimate Trinity in the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0:12.7 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0:12.8 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0:12.9 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities*, an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equvalate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

0:12.10 (16.7) Acknowledgment

0:12.11 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

0:12.12 (17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of

představující ty nejušlechtlejší a nejpokročilejší planetární vědomosti duchovních hodnot a vesmírných významů. V těch případech, kdy tyto lidské pojmy, shromážděné od Bohaznalých smrtelníků minulosti a přítomnosti, jsou nedostačující pro popsání pravdy tak, jak je nám nařizeno ji odhalit, my je budeme bez váhání doplňovat a pro tento účel budeme vycházet z naší vlastní, vyšší znalosti reality a božskosti Rajských Božstev a míst jejich pobytu—transcendentních vesmírů.

My jsme si plně vědomi složitosti našeho úkolu; připouštíme nemožnost dokonale přeložit jazyk božských a věčných pojmů do symbolů jazyka konečných pojmů smrtelné mysli. Ale my víme, že v lidské mysli spočívá fragment Boha a že s lidskou myslí setrvává Duch Pravdy a my ještě víme, že tyto duchovní síly společně usilují pomoci materiálnímu člověku pochopit realitu duchovních hodnot a porozumět filozofii vesmírných významů. Ale ještě s větší jistotou víme, že tyto duchovní síly Božské Přítomnosti jsou schopny pomoci člověku přijmout všechny pravdy přispívající ke zvětšení trvale se vyvíjející reality osobní náboženské zkušenosti—uvědomění si Boha.

[Sestaveno Božským Radou Orvontonu, představeným sboru supervesmírných osobností, přidělených na Urantii vyličit pravdu o Rajských Božstvech a vesmíru vesmírů.]

these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

0:12.13 (17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

0:12.14 (17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

KNIHA URANTIA

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

Kapitola 1. Vesmírný Otec

⇐ 000

Kniha Urantia

002 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 1 VESMÍRNÝ OTEC

Sekce

Úvod

1. Jméno Otce
2. Realita Boha
3. Bůh je Vesmírný Duch
4. Mysterium Boha
5. Osobnost Vesmírného Otce
6. Osobnost ve Vesmíru
7. Duchovní Hodnota Konceptu Osobnosti

PAPER 1

THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

Úvod

Vesmírný Otec je Bůh všeho tvorstva, Prvotní Zdroj a Střed všech věcí a bytostí. Předně myslíte na Boha jako na stvořitele, potom jako na dohlížitele a nakonec jako na nekonečného udržovatele. Pravda o Vesmírném Otci se začala lidstvu odhalovat se slovy proroka: „Bože, jsi jediný a nikdo jiný není vedle tebe. Ty jsi stvořil nebesa a nebesa nebes se všemi jejich armádami; ty je chráníš a vládneš nad nimi. Syny Božími byly stvořeny vesmíry. Tvůrce se zahaluje světlem jako šatem a prostírá nebesa jako oponu.“ Pouze toto pojetí Vesmírného Otce—jediný Bůh namísto mnoha bohů—umožnilo smrtelnému člověku pochopit Otce jako božského tvůrce a nekonečného vládce.

Nesčetné množství planetárních systémů byly vytvořeny proto, aby byly nakonec obydleny velkým množstvím rozmanitých druhů inteligentních tvorů—bytostí, které by jsou schopny poznat Boha, přijímat jeho božskou lásku a milovat ho za to. Vesmír vesmírů je dílem Boha a obytným místem pro jeho různorodé tvory. „Bůh stvořil nebesa a vytvořil zemi; ne nadarmo zřídil a

INTRODUCTION

1:0.1 (21.1) THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: “You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain.” Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

1:0.2 (21.2) The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. “God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created

uveldl do chodu vesmír a stvořil tento svět; on ho vytvořil, aby byl obydlen.“

Všechny osvícené světy uznávají a ctí Vesmírného Otce—věčného tvořitele a nekonečného udržovatele všeho tvoření. Myslíci tvorové velkého množství vesmírů vstoupili na dlouhou, dlouhou cestu k Ráji—vzrušující úsilí věčného dobrodružství na cestě k dosažení Boha-Otce. Nadsmyslovým cílem dětí času je nalézt věčného Boha, pochopit božskou podstatu a poznat Vesmírného Otce. Boha si uvědomující tvorové mají jenom jednu nejvyšší touhu, pouze jedno trvalé přání a to je, stát se v jejich sférách tím, čím je on v jeho Rajské dokonalosti osobnosti a v jeho vesmírné sféře spravedlivé svrchovanosti. Od Vesmírného Otce, který obývá věčnost, přichází nejvyšší nařízení: „Budte dokonalí tak, jak jsem dokonalý já.“ S láskou a soucitem, po věky a přes vesmíry roznášejí poslové Ráje toto nabádání a dokonce s ním přicházejí k takovým nevyvinutým tvorům živočišného původu, jako jsou lidské rasy Urantie.

Tento velkolepý a univerzální příkaz usilovat o dosažení dokonalosti božskosti je nejzákladnější povinností a měl by být nejvyšším cílem pro všechny bojující tvory—výtvory Boží dokonalosti. Tato možnost dosažení božské dokonalosti je konečným a zaručeným osudem pro věčný duchovní růst člověka.

Smrtelníci Urantie mohou stěží doufat, že budou dokonalí ve smyslu nekonečnosti, ale je naprosto možné, že lidské bytosti začínající svoji cestu, tak jak je tomu na této planetě, dosáhnou nebeského a božského cíle, který pro smrtelného člověka stanovil nekonečný Bůh; a když uspějí a dosáhnou tento cíl, budou ve všem, co náleží k seberealizaci a rozvoji myšlení, tak naplnění v jejich sférách božské dokonalosti, jako sám Bůh v jeho sférách nekonečnosti a věčnosti. Taková dokonalost nemusí být univerzální v materiálním smyslu, nemusí být neomezená v intelektuálním chápání, nebo konečná v duchovním poznání, ale je konečná a úplná ve všech konečných aspektech božské vůle, dokonalosti osobní motivace a uvědomění si Boha.

Toto je pravý význam toho božského přikázání: „Budte dokonalí tak, jak jsem dokonalý já,“ které stále vybízí smrtelného člověka jít kupředu, a které ho přivolává ke středu v tom dlouhém a vzrušujícím úsilí dosáhnout vyšší a vyšší úrovně duchovních hodnot a skutečných vesmírných významů. Toto povznášející hledání Boha vesmírů je největším dobrodružstvím obyvatel všech světů v čase a prostoru.

this world not in vain; he formed it to be inhabited.”

1:0.3 (21.3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, “Be you perfect, even as I am perfect.” In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

1:0.4 (22.1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

1:0.5 (21.2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

1:0.6 (22.3) This is the true meaning of that divine command, “Be you perfect, even as I am perfect,” which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. JMÉNO OTCE

Ze všech jmen, pod kterými je Bůh Otec znám ve všech vesmírech, jsou ta, která ho označují jako Prvotní Zdroj a Vesmírný Střed nejčastěji používaná. Prvotní Otec je znám pod různými jmény v rozmanitých vesmírech a v rozdílných sektorech toho samého vesmíru. Jména, která přidělují tvorové Tvořiteli závisí hodně na jejich pojetí Tvořitele. Prvotní Zdroj a Vesmírný Střed se nikdy neodhalil svým jménem, pouze svojí podstatou. Jestli věříme, že jsme děti tohoto Tvořitele, tak je zcela přirozené, že ho nakonec budeme nazývat Otcem. Ale toto jméno je naše vlastní volba a vychází z uznání našeho osobního vztahu s Prvotním Zdrojem a Středem.

Vesmírný Otec nikdy nenařizuje inteligentně myslícím tvorům ve vesmírech žádnou formu povinného uznávání, formálního uctívání, nebo otrocké služby. Evoluční obyvatelé světů v čase a prostoru musí sami—v jejich vlastních srdcích—Otce poznat, milovat ho a dobrovolně ho ctít. Stvořitel odmítá vynucováním, nebo přesvědčováním si podrobit duchovní svobodnou vůli materiálních tvorů. Milující oddanost lidské vůle konat a naplňovat vůli Boží je největším dobrovolným lidským darem Bohu; ve skutečnosti, takové zasvěcení tvorů vytvoří jediný možný lidský dar opravdové hodnoty pro Rájského Otce. V Bohu člověk žije, pohybuje se a má v něm svoje bytí; neexistuje nic, co člověk může Bohu dát, kromě jeho rozhodnutí řídit se Boží vůlí a taková rozhodnutí, ovlivněna inteligentní vůlí vesmírných tvorů, tvoří opravdovost skutečné úcty, která je plně dostačující pro láskou ovládanou podstatu Otce Tvořitele.

Jakmile jste se si opravdově uvědomili podstatu Boha a poté co jste skutečně objevili vznešeného Tvořitele, začínáte pozorovat přítomnost a působení vnitřního božského kontrolora a potom, v souladu s vaším osvícením a v souladu se způsobem a metodou, kterými vám božští Synové zjevili Boha, najdete jméno pro Vesmírného Otce, které bude dostatečně vyjadřovat vaši představu o Prvotním Velkém Zdroji a Středu. A tak, v rozdílných světech a rozmanitých vesmírech, je Tvořitel znám pod četnými jmény, která mají ve své podstatě stejný význam, ale pokud jde o slova a symboly, tak každé jméno má svůj rozsah a hloubku pevně zasazené v srdcích jeho tvorů jakéhokoliv daného světa.

Blízko středu vesmíru vesmírů je Vesmírný Otec všeobecně znám pod jmény, jejichž význam může být chápán jako Prvotní Zdroj. Ve vzdálenějším prostoru od středu vesmíru vesmírů

1. THE FATHER'S NAME

1:1.1 (22.4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:1.2 (22.5) The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22.6) When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

1:1.4 (23.1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of

se pro pojmenování Vesmírného Otce stále častěji používá výraz znamenající Vesmírný Střed. Ještě dále od středu vesmíru vesmírů, v oblasti tvoření hvězd, tak jako v řídicím centru vašeho lokálního vesmíru, je znám jako Prvotní Tvořivý Zdroj a Božský Střed. V jednom blízkém souhvězdí je Bůh nazýván Otcem Vesmírů. V jiném souhvězdí se jmenuje Nekonečný Udržovatel a dál na východ Božský Dohlížitel. Byl také pojmenován jako Otec Světa, Dar Života a Všemohoucí.

Na těch světech, kde jeden z Rajských Synů prožil život v lidském těle, je Bůh obecně známý pod jménem naznačující osobní vztah, něžný cit a otcovskou oddanost. V řídicím centru vašeho souhvězdí je Bůh nazýván Vesmírným Otcem a na rozmanitých planetách vaší lokální soustavy obydlených světů je nazýván různými jmény jako Otec Otců, Rajský Otec, Havonský Otec a Duchovní Otec. Ti, kteří znají Boha skrze zjevení Rajských Synů v lidském těle, podlehnou nakonec citovému kouzlu bezprostředního vztahu bytosti a Tvořitele a nazývají Boha „náš Otec“.

Na planetě s pohlavně pudovými tvory, ve světě, kde impulsy rodičovských emocí jsou vrozeny v srdcích inteligentních bytostí, výraz Otec se stal velmi výmluvným a vhodným jménem pro věčného Boha. Na vaší planetě, Urantii, je nejvíce známo a všeobecně přijímáno jméno Bůh. Avšak jméno, které je mu dáváno má malý význam; důležité je, abyste ho znali a snažili se být jako on. Vaši proroci minulosti ho právem nazývali „věčným Bohem“ a hovořili o něm jako o někom, kdo „obývá věčnost“.

2. REALITA BOHA

Bůh je základní realita ve světě ducha; Bůh je zdrojem pravdy ve sférách myšlení; Bůh sám sebou pokrývá vše, co existuje v materiálních světech. Pro všechny stvořené rozumové bytosti je Bůh osobnost a pro vesmír vesmírů je Prvotní Zdroj a Střed věčné reality. Bůh se nepodobá ani člověku, ani stroji. Prvotní Otec je všeobecný duch, věčná pravda, nekonečná realita a otcovská osobnost.

Věčný Bůh je nekonečně více než idealizovaná realita, nebo ztělesněný vesmír. Bůh není jednoduše nejvyšší touhou člověka, objektivní předmět smrtelného hledání. Bůh ani není pouze pojmem, potenciální silou spravedlnosti. Vesmírný Otec není synonymem pro přírodu, ani není ztělesněným zákonem přírody. Bůh je transcendentní realita, a není jenom tradičním pojetím nejvyšších hodnot. Bůh není

space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

1:1.5 (23.2) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as “our Father.”

1:1.6 (23.3) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name *God*. The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him “the everlasting God” and referred to him as the one who “inhabits eternity.”

2. THE REALITY OF GOD

1:2.1 (23.4) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:2.2 (23.5) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a

psychologickým ohniskem duchovních významů, a ani není „nejušlechtilejším výtvozem člověka“. V lidských myslích Bůh může být kterýmkoliv, nebo všemi z těchto pojmů, ale on je víc. On je ochráncem a milujícím Otcem pro všechny ty, kteří dosáhli duchovní vyrovnanosti na zemi a pro ty, kteří touží poznat posmrtný život.

V lidské zkušenosti je skutečnost existence Boha demonstrována pobývajícím božskou přítomností v člověku, duchovním Monitorem seslaným z Ráje, aby žil ve smrtelné mysli člověka a tam pomáhal při vývoji nesmrtelné duše získat věčný život. Tři empirické úkazy odhalují přítomnost tohoto božského Ladiče v lidské mysli:

1. Intelektuální schopnost poznání Boha—uvědomování si Boha.

2. Duchovní potřeba objevit Boha—hledání Boha.

3. Touha osobnosti být jako Bůh—upřímné přání naplňovat vůli Otce.

Přítomnost Boha nemůže být nikdy prokázána vědeckým experimentem, nebo teoretickým zdůvodněním logické dedukce. Bůh může být pochopen pouze na základě lidské zkušenosti; nicméně, pravdivé pojetí reality Boha je přijatelné v logice, základem pro filozofii, nezbytné pro náboženství a nepostradatelné pro jakoukoliv naději na věčný život.

Ti, kteří si uvědomují Boha, poznali opravdovost jeho přítomnosti na svých zkušenostech; a takoví smrtelníci, kteří si uvědomují Boha, získali ze své osobní zkušenosti jediný pozitivní důkaz o existenci živého Boha, který může bytost poskytnout jiné lidské bytosti. Demonstrovat existenci Boha je zcela za hranicemi všech možností, kromě přímého kontaktu mezi lidskou myslí uvědomující si Boha a boží přítomností Ladiče Myšlení, který obývá smrtelnou mysl a je věnován člověku jako nezávazný dar Vesmírného Otce.

Teoreticky si můžete představovat Boha jako Tvořitele a je to on, kdo osobně stvořil Ráj a střední vesmír dokonalosti, ale vesmíry času a prostoru byly všechny vytvořeny a organizovány Rajskými sbory Synů Tvořitelů. Vesmírný Otec osobně nestvořil lokální vesmír Nebadon; ten vesmír, ve kterém žijete, je výtvozem jeho Syna Michaela. Ačkoliv Otec osobně nestvořil evoluční vesmíry, osobně je kontroluje prostřednictvím mnoha různých vesmírných vztahů a zajišťuje jejich projevení se ve fyzikálních, intelektuálních a duchovních energiích. Bůh Otec je osobní stvořitel vesmíru Ráj a ve spojení s Věčným synem stvořil všechny ostatní osobní Tvořitele vesmírů.

psychological focalization of spiritual meanings, neither is he “the noblest work of man.” God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

1:2.3 (24.1) The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

1:2.4 (24.2) 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.

1:2.5 (24.3) 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.

1:2.6 (24.4) 3. The personality craving to be like God — the wholehearted desire to do the Father's will.

1:2.7 (24.5) The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

1:2.8 (24.6) Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

1:2.9 (24.7) In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

Jako fyzický kontrolor v materiálním vesmíru vesmírů, Prvotní Zdroj a Střed ve svém působení používá model věčného Ostrova Ráj a prostřednictvím tohoto středu gravitace věčný Otec provádí kontrolu nad všemi fyzikálními úrovněmi a to rovnoměrně ve středním vesmíru a ve všech ostatních vesmírech prostoru. Jako mysl, Bůh působí v Božstvu Nekonečného Ducha; jako duch, Bůh se projevuje v osobě Věčného Syna a v osobách božských dětí Věčného Syna. Tento vzájemný vztah Prvotního Zdroje a Středu s rovnocennými Osobami a Absolutny Ráje ani v nejmenším nebrání bezprostřednímu osobnímu vlivu Vesmírného Otce na všechna stvoření a na všech jejich úrovních. Prostřednictvím přítomnosti částic svého ducha, Otec Tvořitel udržuje přímý kontakt se svými dětmi t vory a vytvořenými vesmíry.

3. BŮH JE VESMÍRNÝ DUCH

„Bůh je duch“. On je vesmírná duchovní přítomnost. Vesmírný Otec je nekonečná duchovní realita; on je „nejvyšší, věčný, nesmrtelný, neviditelný a jediný opravdový Bůh. Ačkoliv jste „potomci Boží“, neměli byste si myslet, že Otec se vám podobá svoji tělesnou konstitucí, protože vám bylo řečeno, že jste byli stvoření „k obrazu jeho“—obdarování Tajemnými Monitory vyslanými z centrálního bydlíště jeho věčné přítomnosti. Duchovní bytosti jsou opravdové, bez ohledu na to, že jsou pro lidské oko neviditelné a nemají ani tělo, ani krev.

Řekl starověký prorok: „Hle, On projde kolem mne a já ho nevidím; obchází kolem mne a já ho nevnímám.“ Můžeme neustále sledovat činnost Boha, můžeme si plně uvědomovat materiální důkazy jeho velkolepého řízení, ale jen výjimečně můžeme pohlédnout na viditelný projev jeho božskosti a dokonce ani nespatříme přítomnost jeho ducha, jím poslaného pro pobývání v lidech.

Vesmírný Otec není neviditelný proto, že se skrývá před nižšími tvory materialisticky handicapovanými a s omezenými duchovními schopnostmi. Ta situace je spíše taková: „Nemůžete uvidět moji tvář, poněvadž žádný smrtelník mne nemůže uvidět a zůstat živý.“ Nikdo ze smrtelníků nemůže spatřit duchovního Boha a zachovat si smrtelné bytí. Velkolepost a duchovní oslnivost přítomnosti božské osobnosti je nedosažitelná pro nižší skupiny duchovních bytostí, nebo jakéhokoliv řádu materiálních osobností. Duchovní záření osobní přítomnosti Otce je „světlo, ke kterému se žádný smrtelný člověk nemůže přiblížit; které žádný materiální tvor nikdy neviděl a nikdy neuvidí.“ Ale není nutné uvidět Boha tělesnými očima, abychom ho spatřili viděním víry oduševnělé mysli.

1:2.10 (24.8) As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

1:3.1 (25.1) “God is spirit.” He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is “the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God.” Even though you are “the offspring of God,” you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created “in his image” — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

1:3.2 (25.2) Said the seer of old: “Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not.” We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

1:3.3 (25.3) The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: “You cannot see my face, for no mortal can see me and live.” No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father’s personal presence is a “light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see.” But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

Duchovní podstata Vesmírného Otce je v plné míře sdílena s jeho koexistentním „já“, Věčným Synem Ráje. Jak Otec, tak i Syn, stejným způsobem sdílejí vesmírný a věčný duch plně a bezvýhradně s jejich společnou, rovnocennou osobností, Nekonečným Duchem. Boží duch, v sobě i sám o sobě, je absolutní, v Synovi je neomezený, v Duchovi je všeobecný a ve všech a skrze nich všechny je nekonečný.

Bůh je univerzální duch; Bůh je všeobecná vesmírná osoba. Nejvyšší osobní realitou konečného tvoření je duch; nejvyšší realitou osobního kosmu je absonitní duch. Pouze úrovně nekonečnosti jsou absolutní a pouze na takových úrovních se uskuteční konečná jednota mezi hmotou, myslí a duchem.

Ve vesmírech je Bůh Otec, potenciálně, hlavním vládcem hmoty, myslí a ducha. Prostřednictvím jeho dalekosáhlé osobní sféry Bůh jedná přímo pouze s osobnostmi jeho rozlehlého světa tvorů vlastní vůle, ale mimo Ráj je Bůh dostupný pouze v přítomnosti jeho fragmentovaných entit—Boží vůle ve vesmírech. Tento Rájský duch, který pobývá v myslích smrtelníků času a tam podporuje vývoj nesmrtelné duše věčně žijících tvorů, obsahuje v sobě podstatu a božskost Vesmírného Otce. Ale myslí těchto evolučních tvorů mají původ v lokálních vesmírech a musí získat božskou dokonalost uskutečněním empirických transformací, které vedou k duchovní vyspělosti, což je nevyhnutelný výsledek volby tvorů naplňovat vůli nebeského Otce.

Ve vnitřní zkušenosti člověka je mysl spojena s hmotou. Takové materiální spojení myslí nemůže přežít fyzickou smrt. Metoda pro věčný život je obsažena v těch změnách lidské vůle a těch transformací smrtelné myslí, pomocí kterých se duch postupně stává učitelem p Boha uvědomělého intelektu a nakonec jeho duchovním průvodcem. Takový vývoj lidské myslí, od spojení s hmotou po spojení s duchem, vyústí k přeměně potenciálně duchovních aspektů lidské myslí v morontální reality nesmrtelné duše. Smrtelná mysl podřízená hmotě je určena stát se více materiální a následovně se dostává konečný zánik osobnosti; smrtelná mysl podvolená duchu je určena stát se více duchovní a nakonec dosáhne jednotu s věčným a božským duchovním průvodcem a tímto způsobem získá věčný život a věčnou osobní existenci.

Já přicházím od Věčného, a opakovaně se vracím do přítomnosti Vesmírného Otce. Já znám skutečnost a osobnost Prvotního Zdroje a Středu, Věčného a Vesmírného Otce. Já vím, že i když je velký Bůh absolutní, věčný a nekonečný, je také dobrý, božský a soucitný. Já znám pravdivost

1:3.4 (25.4) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God's spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

1:3.5 (25.5) God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

1:3.6 (25.6) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

1:3.7 (26.1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

1:3.8 (26.2) I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he

významných prohlášení: „Bůh je duch“ a „Bůh je láska“, a tyto dvě vlastnosti jsou zcela úplně odhaleny ve vesmíru ve Věčném Synovi.

is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: “God is spirit” and “God is love,” and these two attributes are most completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. MYSTÉRIUM BOHA

Nekonečnost dokonalosti Boha je taková, že z něho dělá věčné mystérium. A největší ze všech nepochopitelných mystérií o Bohu je ukaz božské existence ve smrtelných myslích. Způsob, jakým Vesmírný Otec pobývá s tvory času a prostoru je největší ze všech vesmírných záhad; božská přítomnost v mysli člověka je záhadou všech záhad.

Fyzická těla smrtelníků jsou „chrámy Boží“. Přestože Vládoucí Synové Tvořitelé přicházejí na jejich obydlených světech do těsné blízkosti tvorů a „přitahují k sobě všechny lidi“; ačkoliv „stojí přede dveřmi“ lidského vědomí a „klepou“ a rádi by vešli ke všem, kteří „otevrou dveře svých srdcí“; ačkoliv existuje toto intimní osobní spojení mezi Syny Tvořiteli a jejich smrtelnými tvory, přesto ještě mají smrtelní lidé od samotného Boha něco, co v nich opravdu pobývá; a proto jsou jejich těla chrámy.

Když tady dole skončíte, když v přechodné podobě ukončíte vaši pouť tady na zemi, když vaše zkušební cesta v lidském těle bude skončena, když se prach, ze kterého se skládá smrtelná tělesná schránka, „vrátí do země odkud vzešel“, pak se odhalí, že pobývajícím „Duch se vrátí k Bohu, který ho daroval.“ V každé smrtelné bytosti na této planetě pobývá fragment Boha, seslaná část božskosti. Nemáte na ni zatím ještě vlastnické právo, ale je záměrně naplánována zůstat s vámi, jestliže přežijete smrtelný život.

Jsme neustále konfrontováni s touto záhadou, která obklopuje Boha; rozpačitě vnímáme stále více se odhalující panorama pravdivosti jeho neomezené laskavosti, nekonečného soucit, nesrovnatelné moudrosti a nádherného charakteru.

Mystérium Boha spočívá v průvodních rozdílech, které existují mezi konečností a nekonečností, dočasným a věčným, tvorem času a prostoru a Vesmírným Tvořitelem, materiálním a duchovním, nedokonalostí člověka a dokonalostí Rajského Božstva. Bůh vesmírné lásky se sám neomylně projevuje v každém z jeho tvorů až do velikosti, kterou je tvor schopen duchovně pochopit a porozumět hodnotám božské pravdy, krásy a dobroty.

Ve všech sférách a v každém světě vesmíru

4. THE MYSTERY OF GOD

1:4.1 (26.3) The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

1:4.2 (26.4) The physical bodies of mortals are “the temples of God.” Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and “draw all men to themselves”; though they “stand at the door” of consciousness “and knock” and delight to come in to all who will “open the doors of their hearts”; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

1:4.3 (26.5) When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle “returns to the earth whence it came”; then, it is revealed, the indwelling “Spirit shall return to God who gave it.” There sojourns within each mortal being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

1:4.4 (26.6) We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

1:4.5 (26.7) The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

1:4.6 (27.1) To every spirit being and to every mortal

vesmírů, všem duchovním bytostem a všem smrtelným tvorům Vesmírný Otec zjevuje svoji dobrotivost a božskost v celé své velikosti, aby byl rozpoznán, nebo pochopen těmito duchovními bytostmi, anebo těmito smrtelnými tvory. Bůh je k osobám nestranný, a to jak k duchovním tak i k materiálním. Božská přítomnost, ze které se všechny děti ve vesmíru mohou radovat v každém daném okamžiku, je omezena pouze duševní schopností takového tvora rozpoznat a přijmout duchovní skutečnosti nadmateriálního světa.

Jako realita v duchovní zkušenosti člověka, Bůh není záhadou. Ale když se učiní pokus objasnit reality duchovního světa fyzickým myslím materiálního druhu, vznikají záhady: záhady tak nevyzpytatelné a tak hluboké, že pouze síla víry Boha poznavšího smrtelníka může dosáhnout filozofického zázraku—poznání Nekonečnosti konečností, rozpoznání věčného Boha evolučními smrtelníky materiálních světů času a prostoru.

5. OSOBNOST VESMÍRNÉHO OTCE

Nedovolte, aby velikost Boha, jeho nekonečnost, zastřela, nebo zastínila jeho osobnost. „Kdo plánoval ucho, neuslyší? Kdo vytvořil oko, neuvidí?“ Vesmírný Otec je vrchol božské osobnosti; on je původ a cíl osobností ve všech světech. Bůh je jak nekonečný, tak i osobní; on je nekonečná osobnost. Otec je opravdová osobnost, nehledě na to, že nekonečnost jeho osoby činí navždy nemožné plně pochopit Otce materiálními a konečnými bytostmi.

Bůh je mnohem víc než osobnost, která je chápána lidskou myslí; on je dokonce mnohem víc, než jakýkoliv možný pojem nadlidskosti. Ale je to zcela zbytečné hovořit o takových nepochopitelných pojmech božské osobnosti s materiálními tvory, jejichž maximální chápání reality bytí se skládá z představy a ideálu osobnosti. Nejvyšší možná představa Vesmírného Tvořitele materiálním tvorem je obsažena v duchovních ideálech povznešené představy o ideální osobnosti. I když možná víte, že Bůh musí být mnohem víc, než je lidský pojem osobnosti, tak rovněž dobře víte, že Vesmírný Otec rozhodně nemůže být nic menšího, než věčná, nekonečná, opravdová, dobrá a obdivuhodná osobnost.

Bůh se neskrývá před žádným ze svých tvorů. On je nepřístupný pro tolik řádů bytostí pouze proto, že „pobývá ve světle, ke kterému se žádná materiální bytost nemůže přiblížit.“

creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

^{1:4.7 (27.2)} As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL FATHER

^{1:5.1 (27.3)} Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. “He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?” The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

^{1:5.2 (27.4)} God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature’s highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

^{1:5.3 (27.5)} God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he “dwells in a light which no material creature can approach.” The

Nezměrnost a velkolepost božské osobnosti je mimo chápání nedokonalé mysli evolučních smrtelníků. On „odměřuje vody ve své dlani, vesmír měří rozpětím své ruky. Je to on, kdo sedí nad obvodem země, kdo roztahuje nebesa jako oponu a rozprostírá je jako vesmírné obydlí pro pobývání. „Pozvedněte váš zrak nahoru a pohleďte na toho, kdo vytvořil všechny tyto věci, kdo přivádí jejich světy počtem a všechny nazývá jejich jmény“; a proto je pravdou že „neviditelné věci Boží jsou částečně chápány věcmi, které jsou tvořeny.“ Vy, takoví jací jste dnes, musíte poznat neviditelného Tvůrce prostřednictvím jeho mnohotvárného a rozmanitého tvoření, a také prostřednictvím zjevení a pomáhání jeho synů a jejich početných podřízených.

Ačkoliv materiální smrtelníci nemohou spatřit osobu Boha, měli by se radovat z ujištění, že je určitě osoba; měli by svojí vírou přijmout pravdu, která zobrazuje Vesmírného Otce jak moc miloval svět a poskytl jeho nižším obyvatelům věčný duchovní vývoj a jakou má „radost ze svých dětí.“ Bůh nepostrádá žádnou z těch nadlidských a božských vlastností, které vytvářejí dokonalou, věčnou, milující a nekonečnou osobnost Tvořitele.

V lokálních světech (s výjimkou osazenstva supervesmírů) Bůh nemá žádné osobní, nebo domovní zastoupení, kromě Rajských Synů Tvořitelů, kteří jsou otci obydlených světů a vládci lokálních vesmírů. Kdyby víra tvora byla naprostá, tak by s určitostí věděl, že když spatřil Syna Tvořitele, tak spatřil Vesmírného Otce; při hledání Otce by neměl chtít, nebo očekávat, že uvidí někoho jiného, než Syna. Smrtelný člověk prostě nemůže uvidět Boha dokud nedocílí úplnou duchovní transformaci a skutečně dosáhne Ráj.

Vlastnosti Rajských Synů Stvořitelů neobsahují všechen neomezený potenciál vesmírného absolutna nekonečné podstaty Prvotního Velkého Zdroje a Středu, ale Vesmírný Otec je v každém smyslu božsky přítomen v Synech Tvořitelích. Otec a jeho Synové jsou jeden. Tito Rajští Synové řádu Michaela jsou dokonalé osobnosti, jsou dokonce modelem pro všechny osobnosti lokálního vesmíru, od Jasně Ranní Hvězdy směrem dolů až k nejnižším lidským tvorům progresivní živočišné evoluce.

Bez Boha, bez velké a střední osoby Božstva, v celém obrovském vesmíru vesmírů by nebyla osobnost. Bůh je osobnost.

Nehledě na to, že Bůh je věčná síla, vznešená přítomnost, nadsmyslový ideál a dokonalý duch, i když je on toto všechno a určitě

immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He “measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in.” “Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names”; and so it is true that “the invisible things of God are partially understood by the things which are made.” Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

1:5.4 (28.1) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he “delights in his children.” God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

1:5.5 (28.2) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

1:5.6 (28.3) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:5.7 (28.4) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:5.8 (28.5) Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and

mnohem víc, nicméně, on je opravdově a trvale dokonalá osobnost Tvořitele, která může „znát a být poznána,“ která může „milovat a být milována,“ a se kterou se můžeme spřátelit; a může být o vás známo, tak jako o mnoha jiných lidech, že jste přítel Boha. On je opravdový duch a duchovní realita.

Když vidíme Vesmírného Otce jak se zjevuje po celém svém vesmíru; když vidíme jak pobývá v nesčetném počtu svých tvorů; když ho vidíme v osobách Synů-Vládců; když stále cítíme jeho božskou přítomnost tu a tam, blízko nebo daleko, tak nepochybně, ani nevylučujeme jeho nadřazenou osobnost. Nehledě na celé jeho dalekosáhlé rozšiřování, on zůstává skutečnou osobou a napořád udržuje osobní kontakt s nespočtelným množstvím svých tvorů rozptýlených po celém vesmíru vesmírů.

Idea osobnosti Vesmírného Otce je zvětšená a opravdovější představa o Bohu, ke které lidstvo dospělo především prostřednictvím zjevení. Rozum, moudrost a náboženská zkušenost, ty všechny předpokládají a uvažují o osobnosti Boha, ale plně ji nepotvrzují. Také vnitřní Ladič Myšlení je předosobní. Pravdivost a vyspělost jakéhokoliv náboženství je přímo úměrná jeho pojetí nekonečné osobnosti Boha a jeho chápání absolutní jednoty Božstva. Představa osobnosti Boha se potom stává měřítkem náboženské vyspělosti poté, co náboženství poprvé formulovalo koncept jednoty Boha.

Primitivní náboženství mělo mnoho osobních bohů, a ti byli přizpůsobeni představivosti člověka. Zjevení potvrzuje oprávněnost pojetí osobnosti Boha, které je jenom možné ve vědeckém principu Prvotního Zdroje a je pouze přechodně označeno ve filozofické ideji Vesmírné Jednoty. Pouze navázaním osobního kontaktu může každý člověk začít chápat jednotu Boha. Popírat osobnost Prvotního Zdroje a Středu ponechává člověku jedinou volbu mezi dvěma filozofickými směry: materialismem nebo panteizmem.

Při uvažování o Božstvu musí být koncept osobnosti zbaven představy o tělesnosti. Materiální tělo není nezbytné jak pro osobnost člověka, tak i pro Boha. Omyl, spojený s výkladem tělesnosti se projevuje v obou krajních lidských filozofiích. Podle materialismu, člověk po smrti přichází o svoje tělo a přestává existovat jako osobnost; podle panteizmu, Bůh tělo nemá, proto není osoba. Nadlidský typ vyvíjející se osobnosti pracuje ve spojení mysli a ducha.

Osobnost není jednoduše vlastnost Boha; ona spíše znamená souhrn sladěných neomezených vlastností a sjednocené božské vůle, která se projevuje ve věčnosti a

infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can “know and be known,” who can “love and be loved,” and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:5.9 (28.6) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:5.10 (28.7) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:5.11 (29.1) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

1:5.12 (29.2) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

1:5.13 (29.3) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the coordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of

všestrannosti dokonalého vyjádření. Osobnost, v nejvyšším slova smyslu, je zjevení Boha vesmíru vesmírů.

Bůh je věčný, univerzální, absolutní a nekonečný. Bůh nerozšiřuje svoje znalosti ani neprohlubuje svoji moudrost. Bůh nezískává zkušenost, tak jak by se konečný člověk mohl domnívat nebo usuzovat, ale v rámci své vlastní věčné osobnosti se těší nepřetržitému rozvoje seberealizace, což je do jisté míry srovnatelné a obdobné se získáváním nových zkušeností konečnými bytostmi na evolučních světech.

Absolutní dokonalost nekonečného Boha by mu mohla zapříčinit hrozivé omezení jeho neomezené konečnosti zdokonalování, kdyby nebylo pro tu skutečnost, že se Vesmírný otec přímo podílí na osobním úsilí každé nedokonalé duše v širokém vesmíru, která hledá, s božskou pomocí, cestu vzhůru k duchovně dokonalým světům. Tato vyvíjející se zkušenost každé duchovní bytosti a každého smrtelného tvora v celém vesmíru vesmírů je součástí Otce—stále se rozšiřující uvědomování si Božstva v bezkonečném božském okruhu nepřetržité seberealizace.

Toto je doslovná pravda: „Ve všem vašem utrpení on trpí s vámi.“ „Ve všech vašich úspěších on je úspěšný s vámi.“ Jeho předosobní duch je skutečnou součástí vás. Ostrov Ráj reaguje na všechny fyzické přeměny ve vesmíru vesmírů; Věčný Syn obsahuje v sobě všechny duchovní impulsy všeho vytvoření; Společný Činitel zahrnuje všechny projevy mysli v rozšiřujícím se vesmíru. Vesmírný Otec uskutečňuje v celé plnosti božského vědomí veškerou individuální zkušenost progresivního úsilí rozvíjejících se myslí a vzestupných duchů každého tvora, každé bytosti a osobnosti celého evolučního tvoření v čase a prostoru. A toto všechno je doslovná pravda, protože „my všichni v Ném žijeme a pohybujeme a existujeme.“

6. OSOBNOST VE VESMÍRU

Lidská osobnost je prostorově-časový obraz, stín vrhaný božskou osobností Tvořitele. A žádná jeho realita nemůže být nikdy dostatečně pochopena posuzováním jeho stínu. Stíny by se měly vysvětlovat ve vztazích ke skutečné podstatě.

Pro vědu je Bůh příčina, pro filozofii pojem, pro náboženství osoba a spravedlivý milující nebeský Otec. Pro vědce je Bůh prvotní síla, pro filozofa hypotéza jednoty, pro náboženského člověka žijící duchovní poznání. Nedostačující lidské pojetí osobnosti Vesmírného Otce se může zdokonalit pouze duchovním růstem člověka ve

perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

1:5.14 (29.4) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

1:5.15 (29.5) The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

1:5.16 (29.6) It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for "in Him we all live and move and have our being."

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

1:6.1 (29.7) Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

1:6.2 (30.1) God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's

vesmíru a může se stát plně dostačujícím jenom tehdy, když poutníci v čase a prostoru se nakonec ocitnou v božském objetí živého Boha v Ráji.

Nikdy nespust'te z očí protichůdné názory na osobnost ve vnímání Boha Bohem a člověka. Člověk se dívá na osobnost a chápe ji z pohledu od konečnosti k nekonečnosti; Bůh ji vnímá z pohledu od nekonečnosti ke konečnosti. Člověk je osobnost nejnižšího řádu; Bůh je nejvyšší, dokonce nadřazená, konečná a absolutní osobnost. Proto vyspělejší koncepty božské osobnosti čekaly trpělivě na objevení se zdokonalených pojmů lidské osobnosti, především na významné zjevení jak lidské, tak i božské osobnosti během života, prožitého na Urantii Michaellem, Synem Tvořitelem.

Předosobní božský duch, který obývá smrtelnou mysl, je svojí přítomností přesvědčivým důkazem jeho skutečné existence, ale koncept božské osobnosti může být pochopen pouze duchovním vhladem skutečného osobního náboženského poznání. Jakákoliv osoba, lidská nebo božská, může být vnímána, nebo pochopena zcela nezávisle na vnějších reakcích, nebo fyzickém zevnějšku této osoby.

Pro přátelství dvou osob je důležitá určitá míra morální shody a duchovní harmonie; milující osobnost se stěží může plně oddat nemilující osobě. Dokonce pouhé přiblížení k poznání božské osobnosti vyžaduje zapojení všech schopností lidské osobnosti a veškerého úsilí; lhotejný, nebo polovičatý přístup nic nepřinese.

Čím více člověk poznává sám sebe a oceňuje osobní hodnoty jiných lidí, tím více bude toužit poznat Původní Osobnost a takový Boha-vnímající člověk bude stále více svědomitěji usilovat o to, aby se podobal Původní Osobnosti. Můžete diskutovat o různých názorech o Bohu, ale zkušenosti získané s ním a v něm, jsou nad a mimo veškerou lidskou polemiku a pouhou intelektuální logiku. Boha-vnímající člověk popisuje svoje duchovní zkušenosti ne proto, aby přesvědčil nevěřící, ale pro povznesení a společné uspokojení věřících.

Předpokládat, že vesmír může být poznán, že je pochopitelný, znamená předpokládat, že vesmír je vytvořen rozumem a řízen osobností. Lidská mysl může vnímat pouze projevy jiných myslí, ať již jsou lidské nebo nadlidské. Jestliže osobnost člověka může poznat ze zkušenosti vesmír, tak tam někde ve vesmíru je skryta božská mysl a skutečná osobnost.

Bůh je duch—duchovní osobnost; člověk je také duch—potenciální duchovní osobnost. Ježíš Nazaretský dosáhl plného naplnění tohoto potenciálu duchovní osobnosti v lidské zkušenosti;

spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

1:6.3 (30.2) Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

1:6.4 (30.3) The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

1:6.5 (30.4) Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

1:6.6 (30.5) The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

1:6.7 (30.6) To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

1:6.8 (30.7) God is spirit — spirit personality; man is also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience;

proto jeho život, ve kterém vykonal Otcovu vůli, je pro člověka nejskutečnějším a nejdokonalejším zjevením osobnosti Boha. Ačkoliv osobnost Vesmírného Otce může být pochopena pouze skrze skutečnou náboženskou zkušenost, Ježíšův život na zemi nás inspiruje dokonalým projevením takového uskutečnění a zjevení osobnosti Boží v opravdové lidské zkušenosti.

therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. DUCHODNÍ HODNOTA KONCEPTU OSOBNOSTI

Když Ježíš mluvil o „živém Bohu“, měl na mysli osobní Božstvo—Otce na nebesích. Koncept osobnosti Božstva podporuje vztahy ve společenství; napomáhá uváženému uctívání; rozvíjí posilující důvěřivost. Mezi neosobními věcmi je možná interakce, ale přátelství tam být nemůže. Vzájemný vztah mezi otcem a synem, tak jako mezi Bohem a člověkem, je možný jenom proto, že oba jsou osobami. Pouze osobnosti se mohou dorozumívat mezi sebou, i když osobní styk může do značné míry být usnadněn přítomností právě takové neosobní entity, jako je Ladič Myšlení.

Člověk nedosáhne spojení s Bohem jako kapka vody s oceánem. Člověk dosáhne božské jednoty pomocí vzrůstajícího vzájemného duchovního spojení, pomocí styku osobnosti s osobním Bohem, pomocí stále více se přibližující božské podstaty prostřednictvím upřímného a uváženého podrobení se božské vůli. Takový nádherný vztah může existovat pouze mezi osobnostmi.

Pojetí pravdy může být bráno v úvahu odděleně od osobnosti, pojetí krásy může existovat bez osobnosti, ale pojetí božské dobrotivosti je pochopitelné pouze ve vztahu k osobnosti. Pouze osoba může milovat a být milována. Dokonce krása a pravda by mohly být zbaveny naděje na věčný život, kdyby nebyly vlastnostmi osobního Boha, milujícího Otce.

Nejsme schopni nikdy plně pochopit, jak Bůh může být prvotním, neměnným, všemohoucím a dokonalým a současně být obklopen stále se měnícím, evolučním vesmírem relativní nedokonalosti a očividně limitován zákony. Ale my jsme schopni poznat tuto pravdu v naší vlastní osobní zkušenosti, protože my všichni uchováváme totožnost osobnosti a jednoty vůle, navzdory neustálých proměn jak nás samotných, tak i našeho prostředí.

Konečná vesmírná realita nemůže být pochopena matematikou, logikou nebo filozofií, ale jenom osobní zkušeností získanou vzrůstajícím podvoření se božské vůli osobního Boha. Ani věda, ani filozofie, ani teologie nejsou schopny potvrdit

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY CONCEPT

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about “the living God,” he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the

osobnost Boha. Pouze osobní zkušenost věrných synů nebeského Otce může vést ke skutečnému duchovnímu pochopení osobnosti Boha.

Vyšší pojmy vesmírné osobnosti zahrnují: identitu, vědomí vlastního „já“, vlastní vůli a možnost sebeobjevení. A tyto vlastnosti navíc ještě zahrnují společenství s jinými a rovnocennými osobnostmi, podobným těm, které existují ve společenství osobností Rajských Božstev. A absolutní jednota těchto společenství je tak dokonalá, že božskost je známa jako nerozdělitelná, jednotná. „Pán Bůh je jeden.“ Nerozdělitelnost osobnosti nepřekáží Bohu poskytovat svůj duch smrtelným lidem, aby žil v jejich srdcích. Nerozdělitelnost osobnosti lidského otce nebrání rozmnožování smrtelných synů a dcer.

Toto pojetí nerozdělitelnosti ve spojení s pojetím jednoty naznačuje překročení času a prostoru Nejvyšším Božstvem; proto ani prostor ani čas nemohou být ani absolutní ani nekoneční. Prvotní Zdroj a Střed je tím nekonečnem, které neomezeně přesahuje všechnu mysl, všechnu hmotu a duch.

Skutečnost existence Rajské Trojice v žádném případě není v rozporu s pravdou o božské jednotě. Tři osobnosti Rajského Božstva jsou ve všech reakcích na vesmírnou realitu a ve všech vztazích k tvoření jako jeden. Ani existence těchto tří věčných osob není v rozporu s pravdou o nerozdělitelnosti Božstva. Já jsem si plně vědom toho, že nemám k dispozici žádný jazyk, kterým bych dostatečně vysvětlil smrtelné mysli jak se tyto vesmírné nejasnosti jeví nám. Ale to by vás nemělo odradit; ne všechny tyto otázky jsou plně pochopeny dokonce vyššími osobnostmi náležící k mé skupině Rajských bytostí. Stále mějte na mysli, že tyto hluboké pravdy vztahující se k Božstvu, se vám budou stále více objasňovat, čím více se vaše mysl bude stávat duchovní během postupných období dlouhého vzestupu smrtelníků do Ráje.

[Prezentováno Božským Poradcem, členem skupiny nebeských osobností, určených Radou Věčně Moudrých na Uverse, řídicím centrem sedmého supervesmíru, dohlížet na ty části přicházejícího zjevení, které mají co do činění se záležitostmi za hranicemi lokálního vesmíru Nebadon. Jsem zplnomocněn zodpovídat za tyto písemnosti popisující podstatu a vlastnosti Boha, protože já představuji nejvyšší zdroj informací dostupných pro takový účel na kterémkoliv obydleném světě. Jako Božský Poradce jsem působil v každém ze sedmi supervesmířů a dlouhou dobu jsem pobýval ve středu všech věcí, v Ráji. Mnohokrát jsem se měl to potěšení zažít největší radost z pobytu v blízké osobní přítomnosti Vesmírného Otce. Popisuji realitu a

personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. "The Lord God is *one*." Indivisibility of personality does not interfere with God's bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father's personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the

pravdu o podstatě a vlastnostech Otce s
nezvratným oprávněním; já vím, o čem mluvím.]

Universal Father. I portray the reality and truth of
the Father's nature and attributes with
unchallengeable authority; I know whereof I
speak.]

Kapitola 2. Podstata Boha

⇐ 001

Kniha Urantia

003 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 2 PODSTATA BOHA

Sekce

Úvod

1. Nekonečnost Boha
2. Věčná Dokonalost Otce
3. Právo a Spravedlnost
4. Boží Soucit
5. Boží Láska
6. Boží Laskavost
7. Boží Pravda a Krása

PAPER 2 THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

Úvod

VZHLEDEM k tomu, že nejvyšší možná představa člověka o Bohu spočívá v lidské ideji a ideálu prvotní a nekonečné osobnosti, je přípustné a může být i prospěšné, poznat určité vlastnosti božské podstaty, které vytvářejí charakter Božstva. Podstata Boha může být nejlépe pochopena odhalením Otce, tak jak ho odhalil Michael z Nebadonu ve svém obohacujícím učení a ve svém jedinečném smrtelném životě v lidském těle. Božská podstata může být také lépe pochopena člověkem, jestliže člověk se sám považuje za Boží dítě a dívá se na Rájského Stvořitele jako na skutečného duchovního Otce.

Podstata Boha může být zkoumána prostřednictvím odhalení nejvyšších idejí, božskou osobnost si můžeme představit jako obraz nadsmyslných ideálů, ale nejvíce poučné a duchovně povznášející ze všech zjevení božské podstaty je třeba hledat v pochopení náboženského života Ježíše Nazaretského, jak před, tak i po jeho dosažení plného uvědomění si božskosti. Jestliže považujeme Michaelův život v lidském těle jako pozadí, na kterém se zjeví člověku Bůh, můžeme se pokusit vložit do lidských slovních symbolů některé ideje a ideály

INTRODUCTION

2:0.1 (33.1) INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

2:0.2 (33.2) The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the revelation of God to man, we may attempt to put in human word symbols certain ideas and ideals concerning the divine nature which may possibly

týkající se božské podstaty, které mohou pravděpodobně přispět k dalšímu osvětlení a sjednocení lidské představy o podstatě a charakteru osobnosti Vesmírného Otce.

V každé naší snaze podrobněji projednat a oduševnit lidskou představu o Bohu jsme nesmírně znevýhodněni omezenými schopnostmi smrtelné mysli. Velkou překážkou při vykonávání našeho úkolu jsou také pro nás jazyková omezení a nedostatek materiálu, který by se mohl využít za účelem znázornění, nebo porovnání v našem úsilí popsat božské hodnoty a představit duchovní významy konečné, smrtelné mysli člověka. Všechno naše úsilí rozšířit lidskou představu o Bohu by bylo téměř marné, kdyby nebylo té skutečnosti, že smrtelná mysl je obydlena Ladičem, darovaný Vesmírným Otcem, a že je naplněna Duchem Pravdy Syna Tvořitele. Proto, spoléhajíc se na přítomnost těchto božských duchů v srdci člověka a na jejich pomoc při rozšiřování lidské představy o Bohu, já s radostí přistupuji k vykonání mého úkolu pokusit se předložit lidské mysli následující popis podstaty Boha.

1. NEKONEČNOST BOHA

„Dotýkáme se Nekonečnosti, nemůžeme ho odhalit. Božské kroky nejsou známy.“ „Jeho vědomost je nekonečná a jeho velikost je nezměřitelná.“ Oslepující světlo Otcovy přítomnosti je takové, že pro jeho nižší tvory zdánlivě „pobývá v husté tmě.“ Ne jenom jeho myšlenky a plány jsou nedostupné, ale „on tvoří bezpočet velkých a podivuhodných děl.“ „Bůh je velký; my ho nemůžeme pochopit a ani nelze zjistit počet jeho let.“ „Bude Bůh opravdu žít na zemi? Vězte, nebesa (vesmír) a nebesa nebes (vesmír vesmírů) ho nemohou obsáhnout.“ „Jak nevyzpytatelná jsou jeho rozhodnutí a jeho způsoby působení!“

„Je pouze jeden Bůh, nekonečný Otec, který je rovněž spolehlivý STvořitel.“ „Božský Tvořitel je rovněž Vesmírný Vykonavatel, zdroj a cíl všech duší. On je Nejvyšší Duše, Prvotní Mysl a Neomezený Duch všeho tvorstva.“ „Velký Dohlžitel nedělá chyby. On je zářivý ve své velkoleposti a dokonalosti.“ „Bůh Tvořitel je zcela prost strachu a zloby. Je nesmrtelný, věčný, nezávislý, božský a štědrý.“ Jak čistý a nádherný, jak nekonečný a nepochopitelný je Praotec všech věcí!“ „Největší vznešenost Nekonečného je v tom, že sám sebe rozdává lidem. On je počátek a konec, Otec všeho dobrého a čistých úmyslů.“ „S Bohem jsou všechny věci možné; věčný Tvořitel je příčina příčin.“

contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

2:0.3 (33.3) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind. We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. THE INFINITY OF GOD

2:1.1 (33.4) “Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known.” “His understanding is infinite and his greatness is unsearchable.” The blinding light of the Father’s presence is such that to his lowly creatures he apparently “dwells in the thick darkness.” Not only are his thoughts and plans unsearchable, but “he does great and marvelous things without number.” “God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out.” “Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him.” “How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!”

2:1.2 (34.1) “There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator.” “The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all creation.” “The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory.” “The Creator God is wholly devoid of fear and enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful.” “How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!” “The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose.” “With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes.”

Nehledě na nekonečnost úžasných projevů věčné a univerzální osobnosti Otce, on je si jednoznačně vědom své nekonečnosti a věčnosti; také zná naprosto svoji dokonalost a moc. On je jedinou bytostí ve vesmíru, kromě svých rovnocenných božstev, která prožívá dokonalé, správné a úplné hodnocení sebe sama.

Otec neustále a spolehlivě vyhovuje v sobě potřebám různého, jak čas od času dochází ke změnám v jednotlivých částech hlavního vesmíru. Velký Bůh se zná a rozumí sám sobě; je si nesmírně vědom všech svých základních rysů dokonalosti. Bůh není kosmická náhoda; ani není vesmírný experimentátor. Vesmírní Vládci mohou riskovat; Otcové Souhvězdí mohou experimentovat; vládci soustav mohou zkoušet; ale Vesmírný Otec vidí konec již od začátku a jeho božský plán a věčný záměr nakonec pojmu a zahrnu všechny experimenty a všechna dobrodružství všech jeho podřízených v každém světě a souhvězdí každého vesmíru v nekonečné oblasti jeho působení.

Pro Boha není žádná věc nová a žádná kosmická událost ho nepřekvapí; on obývá kruh věčnosti. Jeho dny nemají začátek ani konec. Pro Boha neexistuje žádná minulost, přítomnost ani budoucnost; veškerý čas v kteroukoliv chvíli je přítomnost. Bůh je veliký a jediný JÁ JSEM.

Vesmírný Otec je neomezeně a bezvýhradně nekonečný ve všech svých vlastnostech; a tato skutečnost, v sobě a sama o sobě, mu automaticky neumožňuje žádný přímý osobní kontakt s konečnými materiálními bytostmi a jinými nižšími druhy stvořených inteligencí.

A toto všechno si vyžaduje taková opatření pro spojení a komunikaci s jeho mnohačetnými tvory, která byla stanovena, za prvé, v osobnostech Rajských Božích Synů, kteří, i když jsou dokonalí v božskosti, často také na sebe berou podobu těla a krve planetárních ras, stávajíc se jedním z vás a spojení s vámi; takto se Bůh stává člověkem, tak jak se to stalo při vtělení Michaela do lidského těla, který byl střídavě nazýván Synem Božím a Synem Člověka. A za druhé, osobnosti Nekonečného Ducha, různorodých řádů serafských andělů a jiných nebeských inteligencí, které působí v blízkosti materiálních bytostí nižšího původu a mnoha způsoby jim pomáhají a slouží jim. A za třetí, Tajemný Monitor, Ladič Myšlení, skutečný dar od samého Boha, který byl zaveden do mysli lidí jako jsou na Urantii, poslán bez oznámení a bez vysvětlení. V nekonečných počtech sestupují z výšin dokonalosti počítat a obývat jednoduché mysli těch smrtelníků, kteří mají schopnost uvědomovat si Boha, nebo pro to mají potenciál.

2:1.3 (34.2) Notwithstanding the infinity of the stupendous manifestations of the Father's eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

2:1.4 (34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system heads may practice; but the Universal Father sees the end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

2:1.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

2:1.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

2:1.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of

Těmito a mnoha jinými, pro vás neznámými způsoby, které jsou zcela za hranicemi chápání vaší konečné mysli, Otec s láskou a laskavostí zmenšuje, nebo jinak zmírňuje, rozměľňuje a tlumí svoji nekonečnost, aby se mohl přiblížit konečným myslím svých stvořených dětí. A tak, prostřednictvím postupného rozšiřování osobnosti a snižujícího se absolutna, nekonečný Otec se může radovat z blízkého kontaktu s rozmanitými inteligencemi četných oblastí rozsáhlého vesmíru.

Toto všechno udělal, dělá a stále v tom bude pokračovat, bez sebemenšího snižování podstaty a reality své nekonečnosti, věčnosti a prvotnosti. A tyto věci jsou absolutně pravdivé, nehledě na obtížnost jejich pochopení, na tajemství, do kterých jsou zahaleny, nebo na nemožnost být plně pochopeny takovými bytostmi, jaké pobývají na Urantii.

Vzhledem k tomu, že První Otec je nekonečný ve svých záměrech a cílech, žádná konečná bytost není zákonitě nikdy schopna pochopit, nebo porozumět těmto božským záměrům v jejich plném rozsahu. Pouze občas a jenom tu a tam, může smrtelný člověk letmo zahlédnout záměry Otce, když jsou odhaleny při uskutečňování plánu vzestupu tvora na následné úrovně vesmírného vývoje. Ačkoliv člověk není schopen obsáhnout význam nekonečnosti, nekonečný Otec s největší určitostí dokonale rozumí a láskyplně pojímá do sebe všechnu konečnost všech svých dětí ve všech vesmírech.

Otec se dělí o božskost a věčnost s velkým počtem vyšších Rajských bytostí, ale my si klademe otázku, jestli je nekonečnost a z ní vyplývající vesmírná nadřazenost, sdílena s jinými, než s jeho rovnoprávnými společníky v Rajske Trojici. Nekonečnost osobností musí nezbytně zahrnovat všechno to, co je v ní konečné; proto je pravda—doslovná pravda—učení, které prohlašuje, že „my v NĚm žijeme a pohybujeme a existujeme.“ Ten zlomek ryzí Božskosti vesmírného Otce, který přebývá ve smrtelném člověku, tvoří část nekonečnosti Prvotního Velkého Zdroje a Středu, Otce Otců.

2. VĚČNÁ DOKONALOST OTCE

Dokonce vaši staří proroci rozuměli věčné, nikdy nezačínající, nikdy nekončící, kruhové podstatě Vesmírného Otce. Bůh je doslovně a věčně přítomen ve svém vesmíru vesmírů. On je v každém okamžiku přítomen se svojí absolutní vznešeností a věčnou velikostí. „Otec má život v sobě samém, a tento život je věčný život.“ Po celé

those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

2:1.8 (35.1) In these ways and in many others, in ways unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

2:1.9 (35.2) All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

2:1.10 (35.3) Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity of all his children in all universes.

2:1.11 (35.4) Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that “In Him we live and move and have our being.” That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man is a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. THE FATHER'S ETERNAL PERFECTION

2:2.1 (35.5) Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute majesty and eternal greatness. “The Father has life in himself, and this life is eternal life.”

věčné časy to je Otec, kdo „dává všemu život.“ „V božské celistvosti je nekonečná dokonalost.“ „Já jsem Pán; Já se nezměním.“ Naše znalost vesmíru nám říká o něm, že není jenom Otec nebeských světél, ale také, že při jeho řízení meziplanetárních záležitostí se neobjevuje „žádná odchylka, ani náznak změny.“ On „oznamuje na začátku, co bude na konci.“ On říká: „Můj návod zůstává v platnosti; s radostí splním svá rozhodnutí“ v souladu s věčným cílem, který jsem vložil do mého Syna.“ Proto jsou záměry a cíle Prvotního Zdroje a Středu jako on: věčné, dokonalé a navždy neměnné.

V nařízeních Otce je konečnost úplnosti a dokonalost naplněnosti. „Cokoliv Bůh dělá, bude navždy; nic k tomu nemůže být přidáno a nic z toho nemůže být odebráno.“ Vesmírný Otec nelituje svých původních záměrů, vykonávaných s moudrostí a dokonalostí. Jeho plány jsou stálé, jeho pokyny nezměnitelné, a jeho činy jsou božské a neomylné. „Před jeho očima je tisíc let, které uplynuly jako včerejší den, a jako střídání stráží v noci.“ Omezená mysl smrtelného člověka nebude nikdy schopna plně pochopit dokonalost božskosti a velikost věčnosti.

Reakce neměnného Boha, při vykonávání jeho věčného záměru, mohou připadat proměnlivé podle toho, jak se mění a posunuje myšlení jeho stvořených inteligencí; to znamená, že se mohou zdánlivě a na povrchu měnit; ale pod povrchem a ve všech vnějších projevech stále skrytě působí neměnný záměr, trvalý plán věčného Boha.

Ve vesmírech pojetí dokonalosti musí nutně být relativní, ale ve středním vesmíru a především v Ráji, je dokonalost neoslabena; v určitých stadiích je dokonce absolutní. Projevy Trojice se mohou lišit v představování božské dokonalosti, ale neoslabují ji.

Základní dokonalost Boha nespočívá v domnělé spravedlnosti, ale spíše v přirozené dokonalosti dobroty jeho božské podstaty. Bůh je konečný, úplný a dokonalý. Naprosto nic nechýbí v kráse a dokonalosti jeho spravedlivé povahy. A celý plán žijících existencí ve světech prostoru je soustředěn v božském záměru pozvednout všechny tvory vlastní vůle do vyšších úrovní poznání dělit se o Rajskou dokonalost Otce. Bůh není ani sobecký, ani uzavřený; on nepřetržitě rozdává sám sebe všem sebe uvědomujících si tvorů nekonečného vesmíru vesmírů.

Bůh je věčně a nekonečně dokonalý, on osobně nemůže poznat nedokonalost skrze svoji vlastní zkušenost, ale sdílí vědomí veškerého poznání nedokonalosti se všemi tvory evolučních

Throughout the eternal ages it has been the Father who “gives to all life.” There is infinite perfection in the divine integrity. “I am the Lord; I change not.” Our knowledge of the universe of universes discloses not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there “is no variableness neither shadow of changing.” He “declares the end from the beginning.” He says: “My counsel shall stand; I will do all my pleasures” “according to the eternal purpose which I purposed in my Son.” Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

2:2.2 (35.6) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. “Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it.” The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. “A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night.” The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of mortal man.

2:2.3 (36.1) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

2:2.4 (36.2) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not attenuate it.

2:2.5 (36.3) God's primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father's Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

2:2.6 (36.4) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness of all the experience of imperfectness of all the

vesmírů všech Rajských Synů Stvořitelů. Osobní a osvobozující dotek Boží dokonalosti zaplaví srdce a obsáhne vlastnosti všech těch smrtelných tvorů, kteří vystoupili na vesmírnou úroveň morální vnímání. Tímto způsobem, a rovněž prostřednictvím dotyků božské přítomnosti, se Vesmírný Otec opravdově podílí na zkušenostech spojených s nevyzrálostí a nedokonalostí v evoluční dráze každé smrtelné bytosti v celém vesmíru.

Lidské nedostatky a potenciální zlo nejsou součástí božské podstaty, avšak smrtelná zkušenost spojená se zlem a všechno co se v lidském životě k němu vztahuje, jsou s největší určitostí součástí trvale se rozšiřující sebe-realizace Boha v dětech času—tvorů s morální odpovědností, kteří byli stvořeni, nebo vyvinuti každým Synem Tvořitelem, který vyšel z Ráje.

3. PRÁVO A SPRÁVEDLNOST

Bůh je poctivý; proto je spravedlivý. „Bůh je poctivý ve všech ohledech.“ „Já jsem neučinil bezdůvodně nic z toho všeho, co jsem vykonal, říká Pán.“ „Závěry Boha jsou naprosto správné a pravdivé.“ Spravedlnost Boha nemůže být ovlivněna skutky a jednáním jeho tvorů, „protože Pán, náš Bůh, nezná nepravost, neúctu k osobám nebo nepřijímání darů.“

Jak marné je obracet se k takovému Bohu s dětinskými prosbami pozměnit jeho nezměnitelná nařízení, abychom se vyhnuli spravedlivým důsledkům působení jeho moudrých přírodních zákonů a oprávněných duchovních nařízeních! „Nenechte se zmást; Bůh se nedá oklamat, protože cokoliv člověk zaseje, to bude také sklízet.“ Pravda, dokonce při zaslouženém sklizení úrody za provinění, tato božská spravedlnost je vždy nakloněna k milosti. Nekonečná moudrost je věčný soudce, který stanovuje míru spravedlnosti a milosti a které budou vyměřeny v každé dané situaci. Největším trestem (ve skutečnosti, nevyhnutelným důsledkem) za špatný čin a úmyslnou vzpouru proti Božímu řízení je ztráta existence individuální osobnosti podléhající tomuto řízení. Konečným důsledkem vážného provinění je úplný zánik. V podstatě, tito jednotlivci, spjatí s hříchem, zničili sami sebe tím, že kvůli svému oddávání se zlu se stali zcela nereálnými. Nicméně, faktické odstranění takového tvora je pokaždé odloženo, dokud není plně vyhověno stanoveným předpisům, platným v daném vesmíru.

Skončení existence se obvykle nařizuje dekretem během periodického, nebo epochálního prohlášení soudu v daném světě, nebo světech.

struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

2:2.7 (36.5) Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man's relations thereto are most certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

2:3.1 (36.6) God is righteous; therefore is he just. "The Lord is righteous in all his ways." "I have not done without cause all that I have done," says the Lord. "The judgments of the Lord are true and righteous altogether." The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, "for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts."

2:3.2 (36.7) How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! "Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap." True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

2:3.3 (37.1) Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world

Na světě, jako je Urantie, to připadá na konec období planetárního soudního období. V těchto obdobích může být skončení existence nařízeno koordinovaným jednáním všech soudních pravomocí, od planetárních rad a soudních dvorů Syna Stvořitele, až po soudní tribunály Rady Věčně Moudrých. Nařízení ke skončení existence je vydáno vyššími soudy supervesmíru na základě uceleného svědectví obžaloby, pocházející ze sféry trvalého pobytu provinilce; a potom, když rozsudek o zániku je potvrzen vrchním soudem, vykonání rozsudku je bezprostředním činem těch soudců, kteří bydlí v řídicím centru supervesmíru a vykonávají odtud svoji činnost.

Poté, když je tento rozsudek s konečnou platností potvrzen, hříšník okamžitě přestane existovat a jako by nikdy nebyl. Znovuzrození není možné; tento rozsudek je neměnný a věčný. Příslušné živé energetické elementy individuality jsou s pomocí transformace času a proměnami prostoru rozplynuty do kosmického potenciálu, ze kterého kdysi vzešly. Pokud jde o osobnost takového hříšníka, je připravena o nositele pokračujícího života, protože selhala a nedokázala učinit takovou volbu a přijmout taková rozhodnutí, která by ji zajistila věčný život. Jestliže trvalý spojení dané mysli s hříchem kulminuje do úplného ztotožnění se zlem, potom při ukončení života a kosmickém rozplynutí je taková izolovaná osobnost pohlcena nadduší tvoření, stávající se součástí vyvíjejícího se poznání Nejvyšší Bytosti. Již nikdy více se neobjeví jako osobnost; její individualita zmizí, jako by nikdy nebyla. Jestliže bytost byla obydlena Ladičem Myšlení, tyto empirické duchovní hodnoty přežívají v realitě pokračující existence Ladiče.

V každém vesmírném střetu činných úrovní reality bude osobnost vyšší úrovně vysoko vítězit nad osobností nižší úrovně. Tento neodvratný výsledek vesmírného sporu se vysvětluje tím, že božskost hodnoty odpovídá stupni reality, nebo úrovni bytí jakéhokoliv tvora svobodné vůle. Nespoutané zlo, naprosté selhání, svévolný hřích a neutuchající zločinnost jsou zákonitě a automaticky sebevražednými. Takové projevy kosmické nerealit mohou ve vesmíru přežít pouze díky přechodné milosti a toleranci čekající na rozhodnutí práva a potvrzení vyneseno rozsudku spravedlivými soudy vesmírných tribunálů.

Vládnutí Synů Tvořitelů v lokálních vesmírech je charakterizováno tvořením a oduševňováním. Tito synové se věnují efektivnímu uskutečňování Rajského záměru postupného vzestupu smrtelníků, rehabilitaci rebelů a myšlenkově tápajících, ale když je všechna tato jejich milující snaha s konečnou platností a navždy odmítnuta, síly, jednající podle soudního ustanovení Rady

such as Urantia it comes at the end of a planetary dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution originates in the higher courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer's residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

2:3.4 (37.2) When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

2:3.5 (37.3) In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

2:3.6 (37.4) The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting

Věčně Moudrých, vykonají konečný rozsudek zrušení osobnosti.

under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. BOŽÍ SOUCIT

Soucit je prostě spravedlnost, zmírněna tou moudrostí, která vyrůstá z dokonalé znalosti a důkladného poznání přirozených nedokonalostí a nedostatků prostředí konečných tvorů. „Bůh náš je naplněn soucitem, laskavostí, trpělivostí a oplývá milosrdenstvím.“ Proto, „kdokoliv se obrátí na Boha, bude spasen,“ „protože on bude štědře odpouštět.“ „Soucit Pána je věčný a trvalý“; ano, „jeho soucit trvá navěky.“ „Já jsem Pán, který vytváří milující dobrotu, soudnost a spravedlnost na zemi, protože mně to přináší radost.“ „Nezamýšlím působit soužení, nebo zármutek dětem člověka,“ protože Já jsem „soucitný Otec a Bůh veškeré útěchy.“

Bohu přináleží laskavost, je přirozeně soucitný a navěky milosrdný. A nikdy není zapotřebí žádného ovlivňování Boha, aby prokázal svoji milující laskavost. Potřeby tvorů jsou plně dostačující k zajištění plného proudu Otcova něžného soucitu a jeho spásné laskavosti. Poněvadž Bůh zná všechno o svých dětech, je pro něj snadné odpustit. Čím více člověk rozumí svému sousedu, tím je pro něj snadnější mu odpustit, dokonce ho milovat.

Pouze prozíravost nekonečné moudrosti umožňuje spravedlivému Otci poskytovat spravedlnost a milosrdenství současně a v jakékoliv dané vesmírné situaci. Nebeský Otec není nikdy rozervaný protichůdnými postoji ke svým vesmírným dětem; Bůh není nikdy obětí názorového nepřátelství. Vševědoučnost Boha neomylně řídí jeho svobodnou vůli při výběru takového vesmírného jednání, které dokonale, současně a rovným dílem uspokojí požadavky všech jeho božských projevů a nekonečných kvalit jeho věčné podstaty.

Soucit je přirozený a nevyhnutelný důsledek laskavosti a lásky. Laskavá povaha milujícího Otce by rozhodně nemohla odepřít žádnému z členů jakéhokoliv seskupení jeho vesmírných dětí tu moudrou péči, kterou je soucit. Věčná správnost a božský soucit spolu vytvářejí to, co by v lidské zkušenosti bylo nazýváno spravedlností.

Božský soucit představuje spravedlivou metodu vyrovnání rozdílu mezi vesmírnými úrovněmi dokonalosti a nedokonalosti. Soucit je právo Svrchovanosti, přizpůsobené okolnostem vyvíjející se konečné existence, je to spravedlnost věčnosti, upravená tak, aby vyhověla nejvyšším zájmům a zajistila vesmírné blaho dětí času. Soucit není v rozporu se spravedlností, ale je spíše tolerantním výkladem požadavků nejvyššího

4. THE DIVINE MERCY

2:4.1 (38.1) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. “Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy.” Therefore “whosoever calls upon the Lord shall be saved,” “for he will abundantly pardon.” “The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting”; yes, “his mercy endures forever.” “I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight.” “I do not afflict willingly nor grieve the children of men,” for I am “the Father of mercies and the God of all comfort.”

2:4.2 (38.2) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature's need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father's tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

2:4.3 (38.3) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God's all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

2:4.4 (38.4) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness*.

2:4.5 (38.5) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of

práva, tak je spravedlivě uplatňováno vůči nižším duchovním bytostem a materiálním tvorům ve vyvíjejících se vesmírech. Soucit je právo Rajske Trojice, moudře a láskyplně sestupující na rozmanité myslící bytosti na světech v čase a prostoru jak je ustanoveno božskou moudrostí a rozhodnuto vševědoucejší myslí a svrchovanou svobodnou vůlí Vesmírného Otce a všech jeho přidružených Tvořitelů.

5. BOŽÍ LÁSKA

„Bůh je láska“; proto jediným osobním vztahem Boha k záležitostem vesmíru je vždy projev božského citu. Otec nás miluje natolik, že nás obdařil svým životem. „On přikazuje svému slunci vystoupat nad zlymi i dobrými a sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.“

Je chybou myslet si, že láska Boha k jeho dětem je vykoupěna obětmi, které přinášejí jeho Synové, nebo přimluvami jeho podřízených, „neboť Otec sám vás miluje.“ Je to právě pod vlivem jeho rodičovského citu, že Otec posílá obdivuhodné Ladiče, aby obývali myslí lidí. Boží láska je všezahrnující; „kdožkoliv touží, může přijít.“ On si přeje, „aby všichni lidé byli spaseni poznáním pravdy.“ On si nepřeje, „aby někdo zahynul.“

Tvořitelé jsou prvními, kteří se pokoušejí zachránit člověka před katastrofálními následky jeho provinění proti božským zákonům. Ve své podstatě je Boží láska otcovským citem; proto nás občas „napomíná pro naše vlastní dobro, abychom mohli být spolupodílíci na jeho svatosti.“ I při velkých potížích si pamatujeme, že „ve všech našich potížích je on postižen s námi.“

Bůh je božsky laskavý k hříšníkům. Když se nepoctivci navrátí zpět k poctivosti, jsou milosrdně přijati, „protože náš Bůh bude štědře odpouštět.“ Já jsem ten, kdo vymaže vaše provinění v mém vlastním zájmu a nebudu si pamatovat vaše hříchy.“ „Pohledte, jakou láskou nás obdaroval náš Otec, abychom se mohli nazývat dětmi Božími.“

Konec konců, největším důkazem Boží dobroty a největším důvodem ho proto milovat je v nás žijící dar Otce—Ladič Myšlení, který tak trpělivě čeká na chvíli, kdy se oba stanete navěky jeden. Ačkoliv nemůžete poznat Boha hledáním, jestliže se však podvolíte vedení ve vás pobývajícího ducha, budete neomylně vedeni, krok za krokem, život za životem, přes všechny nové a nové vesmíry, přes měnící se časové epochy, až nakonec budete stát v přítomnosti Rajske osobnosti Vesmírného Otce.

Jak je nerozumné nemít úctu k Bohu jenom

supreme justice as it is fairly applied to the subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated Creators.

5. THE LOVE OF GOD

2:5.1 (38.6) “God is love”; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. “He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust.”

2:5.2 (39.1) It is wrong to think of God as being coaxed into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, “for the Father himself loves you.” It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God’s love is universal; “whosoever will may come.” He would “have all men be saved by coming into the knowledge of the truth.” He is “not willing that any should perish.”

2:5.3 (39.2) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God’s love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes “chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness.” Even during your fiery trials remember that “in all our afflictions he is afflicted with us.”

2:5.4 (39.3) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, “for our God will abundantly pardon.” “I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins.” “Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.”

2:5.5 (39.4) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

2:5.6 (39.5) How unreasonable that you should not

proto, že omezenost lidských schopností a nedostatky vašeho materiálního světa vám neumožňují ho spatřit. Mezi vámi a Bohem je nesmírná vzdálenost (fyzický prostor), kterou musíte překonat. Existuje také obrovská propast duchovních rozdílů, které musí být překlenuty; ale bez ohledu na ty všechny fyzické a duchovní aspekty, které vás oddělují od Rájské osobní přítomnosti Boha, zastavte se a přemýšlejte o té závažné skutečnosti, že Bůh ve vás žije; on již svým vlastním způsobem tu propast překlenul. On poslal sebe samého, svého ducha, aby ve vás žil a namáhal se s vámi na vaší cestě splnit vaše věčné vesmírné poslání.

Pro mne je snadné a příjemné vážit si někoho, kdo je tak výjimečný a zároveň tak silně citově oddaný pomáhat vylepšit své nevyvinuté tvory. Pro mne je přirozené milovat toho, kdo je tak schopný ve tvoření a řízení a ještě je tak čistý ve své dobrotě a tak věrný ve své milující laskavosti, která nás neustále zaplavuje. Myslím si, že bych Boha miloval stejně silně i kdyby nebyl tak významný a mocný, pokud by byl tak dobrotivý a laskavý. My všichni milujeme Boha více pro jeho podstatu, než pro působení jeho udivujících vlastností.

Když sleduji Syny Tvořitele a jejich podřízené správce zápasící tak statečně s nesčetnými potížemi dané doby, náležející k evoluci vesmírů prostoru, tak zjišťuji, že k těmto méně důležitým vládcům vesmírů cítím obrovskou a hlubokou úctu. Konec konců, já si myslím, že my všichni, včetně smrtelníků ve všech světech, milujeme Vesmírného Otce a všechny ostatní bytosti, božské nebo lidské, protože cítíme, že tyto bytosti opravdu milují nás. Poznání milovat někoho je z velké části přímou reakcí na poznání být milován. S vědomím toho, že Bůh mně miluje, já bych ho miloval absolutně, i když by byl zbaven všech svých rysů svrchovanosti, konečnosti a absolutnosti.

Otcova láska nás doprovází nyní a během celého nekonečného okruhu věčnosti. Když uvažujete nad milující podstatou Boha, možná je pouze jedna rozumná a přirozená osobní reakce: budete stále silněji milovat vašeho Stvořitele; budete cítit k Bohu takovou citovou náklonnost, jakou cítí dítě ke svému pozemskému rodiči; protože, tak jako otec, opravdový otec, vlastní otec, miluje svoje děti, tak Vesmírný Otec miluje svoje stvořené syny a dcery a nepřetržitě usiluje o jejich blaho.

Ale láska Boha je moudrým a prozíravým rodičovským citem. Božská láska působí v jednotném svazku s božskou moudrostí a všemi ostatními nekonečnými vlastnostmi dokonalé podstaty Vesmírného Otce. Bůh je láska, ale láska není Bůh. Největší projev božské lásky ke smrtelným bytostem je patrný v darovaných

worship God because the limitations of human nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

2:5.7 (39.6) I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in goodness and so faithful in the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

2:5.8 (39.7) When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms, love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

2:5.9 (40.1) The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

2:5.10 (40.2) But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the

Ladičích Myšlení, ale vaše největší odhalení Otcovy lásky je vyjádřeno v lidském životě jeho Syna Michaela, když prožil na zemi ideální duchovní život. Je to právě vnitřní Ladič, který zosobňuje lásku Boha každé lidské duši.

Někdy mně to skoro bolí, když jsem donucen zobrazit božský cit nebeského Otce k jeho vesmírným dětem použitím lidského slovního symbolu láska. Tento výraz, ačkoliv vyjadřuje lidský nejvyšší smrtelný pojem týkající se úcty a oddanosti, také hodně často označuje tolik z lidského vztahu, což je pak zcela nepatřičné a doslova nevhodné použít také pro označení nesrovnatelného citu živého Boha pro jeho vesmírné tvory! Jaká škoda, že nemohu použít některé nebeské, nebo výjimečné slovo, které by sdělilo lidské mysli skutečnou povahu a vytříbeně překrásný smysl božského citu Rajského Otce.

Když člověk ztratí ze zřetele lásku osobního Boha, království Boží se stane pouhým královstvím dobra. Nehledě na nekonečnost jednoty božské podstaty, láska je dominantní vlastnost veškerých osobních vztahů Boha s jeho bytostmi.

6. BOŽÍ LASKAVOST

Ve fyzickém vesmíru můžeme vidět božskou krásu, v intelektuálním světě můžeme rozeznat věčnou pravdu, ale laskavost Boha se může nalézt pouze v duchovním světě osobní náboženské zkušenosti. Ve svém pravém jádru, náboženství je víra-naděje v Boží laskavost. Ve filozofii Bůh může být mimořádný a absolutní, nějakým způsobem dokonce inteligentní a osobní, ale v náboženství Bůh musí být také morální; on musí být dobrý. Člověk může mít strach z velkého Boha, ale věří a miluje pouze laskavého Boha. Tato Boží laskavost je součástí Boží osobnosti a její plné zjevení se uskuteční pouze v osobní náboženské zkušenosti věřících synů Božích.

Náboženství znamená, že nadsvět duchovní podstaty si je vědom základních potřeb lidského světa a reaguje na ně. Vytvářející se náboženství se může stát etické, ale pouze objevené náboženství se stane opravdově a duchovně morální. Dávná představa o Bohu jako o Božstvu ovládaném královskou morálkou byla povýšena Ježíšem na tu dojemně milující úroveň intimní rodinné morálky ve vztahu rodič-dítě a mimo kterého neexistuje již nic tak něžného a krásného ve smrtelné zkušenosti.

„Bohatost laskavosti Boží vede chybujícího člověka k pokání.“ „Každý dobrý dar a každý

bestowal of the Thought Adjusters, but your greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal life of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

2:5.11 (40.3) At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love*. This term, even though it does connote man's highest concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

2:5.12 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all God's personal dealings with his creatures.

6. THE GOODNESS OF GOD

2:6.1 (40.5) In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

2:6.2 (40.6) Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

2:6.3 (41.1) The "richness of the goodness of God leads erring man to repentance." "Every good gift

dokonalý dar přichází dolů od Otce Nebeských Světél.“ „Bůh je dobrý; on je věčným útočištěm pro duše lidí.“ „Pán Bůh je soucitný a dobrotivý. On je trpělivý a oplývá laskavostí a pravdivostí.“ „Zkuste a uvidíte, že Bůh je dobrý! Požehnaný je člověk, který se na něho spoléhá.“ Pán je milostivý a plný soucitu. On je Bůh spasení.“ On léčí zlomená srdce a obvazuje rány na duši. On je všemohoucím dobrodincem člověka.“

Představovat si Boha jako krále-soudce, i když to pomáhalo udržovat vyšší morální úroveň a vytvářet zákona poslušný národ, zanechalo to individuálního věřícího ve smutné situaci nejistoty s ohledem na jeho postavení v čase a věčnosti. Pozdní hebrejští proroci prohlásili Boha za Otce Izraele; Ježíš ukázal Boha jako Otce každé lidské bytosti. Celá představa smrtelníků o Bohu je nadsmyslově objasněna životem Ježíše. Nesobeckost je neodmyslitelná v rodičovské lásce. Bůh nemiluje podobně jako otec, ale miluje jako otec. On je Rajským Otcem každé vesmírné osobnosti.

Spravedlnost naznačuje, že Bůh je zdrojem morálního zákona vesmíru. Pravda odhaluje Otce jako osvícence, učitele. Ale láska dává cit a touží po citu, hledá takové chápající přátelství, jako existuje mezi rodičem a dítětem. Spravedlnost může být božskou myšlenkou, ale láska je otcovský vztah. Chybná domněnka, že Boží spravedlnost byla neslučitelná s nesobeckou láskou nebeského Otce, předpokládala nepřítomnost jednoty v podstatě Božstva a vedla přímo k vytvoření doktríny o pokání, což je filozofické napadení jak jednoty Boha, tak i jeho svobodné vůle.

Citlivý nebeský Otec, jehož duch pobývá v jeho dětech na zemi, není rozdělená osobnost—jedna spravedlivá a druhá soucitná—a ani není zapotřebí prostředníka pro získání Otcovy laskavosti, nebo jeho odpuštění. Božská spravedlnost není ovládána přísným trestajícím právem; Bůh-otec převyšuje Boha-soudce.

Bůh nebývá nikdy hněvivý, pomstychtivý, nebo rozzlobený. Je pravda, že moudrost často potlačuje jeho lásku, zatímco spravedlnost podmiňuje jeho zamítnutou milost. Jeho láska ke spravedlnosti nemůže zabránit projevovat spravedlivý odpor k hříchu. Otec není rozporuplná osobnost; jeho božská jednotnost je dokonalá. Bez ohledu na věčné individuálnosti stejnorodých Bohů, jednota Rajské Trojice je absolutní.

Bůh miluje hříšníka a nenávidí hříchy; toto prohlášení je pravdivé filozoficky, ale Bůh převyšuje osobnost, a osoby jsou schopny pouze milovat a nenávidět jiné osoby. Hřích není osoba. Bůh miluje hříšníka, protože je reálnou osobností

and every perfect gift comes down from the Father of lights.” “God is good; he is the eternal refuge of the souls of men.” “The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth.” “Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him.” “The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation.” “He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man’s all-powerful benefactor.”

2:6.4 (41.2) The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and created a law-respecting people as a group, left the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendently illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but as a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

2:6.5 (41.3) Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father’s attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

2:6.6 (41.4) The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father’s favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated by strict retributive justice; God as a father transcends God as a judge.

2:6.7 (41.5) God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

2:6.8 (41.6) God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a

(potenciálně věčnou), zatímco k hříchu Bůh neprojevuje žádný osobní postoj, protože hřích není duchovní realita; je neosobní; proto pouze spravedlnost Boha bere na vědomí existenci hříchu. Boží láska spasí hříšníka; zákon Boží zničí hřích. Postoj božské podstaty se zřejmě změní, když hříšník se nakonec úplně ztotožní s hříchem právě tak, jako se stejná smrtelná mysl může také plně ztotožnit se zavedeným duchovním Ladičem. Takový, s hříchem ztotožněný smrtelník, by se potom stal zcela neduchovní ve své podstatě (a proto nereálnou osobností) a nakonec by přišel zánik osobnosti. Nereálnost, dokonce neúplnost podstaty tvora, nemůže existovat napořád ve stále více reálném a duchovním vesmíru.

Ve světě osobnosti se Bůh ukazuje jako milující osoba; v duchovním světě je Bůh osobní láska; v náboženské zkušenosti je Bůh obojí. Působení vůle Boží se projevuje láskou. Laskavost Boha leží v jádru božské svobodné vůle—všeobecná snaha milovat, ukazovat soucit, projevovat trpělivost a nabízet odpuštění.

7. BOŽÍ PRAVDA A KRÁSA

Veškeré konečné vědomosti a chápání tvora jsou relativní. Informace a údaje, shromážděné dokonce z vyšších zdrojů, jsou ucelené pouze relativně, přesné lokálně a individuálně pravdivé.

Fyzická fakta jsou docela jednotná, ale pravda je živý a proměnný faktor ve filozofii vesmíru. Evoluční osobnosti jsou jenom částečně vědoucí a relativně přesné při svém dorozumívání. Mohou si být jisti pouze tím, co jím přinesla jejich osobní zkušenost. To, co se může zdát naprostou pravdou v jednom místě, může být pouze relativní pravdou v jiné části světa.

Božská pravda, konečná pravda, je jednotná a univerzální, ale historie věcí duchovních, tak jak je sdělována početnými individui pocházející z rozličných sfér, se může někdy lišit v detailech v důsledku této relativní ucelenosti vědomostí, v důsledku bohatosti osobní zkušenosti a rovněž také v důsledku trvání a rozsahu této zkušenosti. Ačkoliv zákony a nařízení, myšlenky a postoje Prvotního Velkého Zdroje a Středu jsou navěky, nekonečně a všeobecně správné; zároveň je jejich použití a přizpůsobení v každém vesmíru, soustavě, světě a ve stvořených myslících bytostech v souladu s plány a metodami Synů Tvořitelů, působících ve svých příslušných vesmírech a rovněž také v souladu s lokálními plány a postupy Nekonečného Ducha a všech ostatních přidružených nebeských osobností.

personality reality (potentially eternal), while towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal; therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressively real and increasingly spiritual universe.

2:6.9 (42.1) Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

2:7.1 (42.2) All finite knowledge and creature understanding are *relative*. Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

2:7.2 (42.3) Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

2:7.3 (42.4) Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for, every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial

Nesprávné materialistické učení by smrtelného člověka odsoudilo do role vyvržence ve vesmíru. Taková dílčí vědomost je potenciálně nebezpečná; v takové vědomosti je jak dobro, tak i zlo. Pravda je krásná, protože je současně naplněná i symetrická. Když člověk hledá pravdu, tak směřuje k božské realitě.

Filozofové se dopouštějí své nejzávažnější chyby, když se nechají unést abstraktními sofizmy, zaměřují svoji pozornost na jeden aspekt reality a pak tento izolovaný aspekt prohlašují za celou pravdu. Moudrý filozof bude vždycky hledat tvůrčí záměr, který stojí za všemi vesmírnými úkazy a předchází jim. Myšlenka tvůrce vždy předchází tvořivý čin.

Intelektuální vědomí vlastního já může odhalit krásu pravdy, její duchovní kvalitu, a ne jenom filozofickou soudržností jejího pojetí, ale s větší určitostí a jistotou, neomylnou reakcí na stále přítomného Ducha Pravdy. Štěstí vzniká z poznání pravdy, protože pravda může být projevna; může být prožita. Zklamání a utrpení přicházejí jako důsledek pochybení, protože, jelikož nejsou realitou, nemohou se realizovat ve zkušenosti. Božská pravda se pozná především podle jejího duchovní nádechu.

Předmětem věčného hledání je sjednocení, božská ucelenost. Rozsáhlý fyzický vesmír je spojený s Ostrovem Ráj; intelektuální vesmír je spojený s osobností Boha myslí, Společného Činitele; duchovní vesmír je spojený s osobností Věčného Syna. Ale osamělý smrtelník času a prostoru je spojený s Bohem-Otcem prostřednictvím přímého vztahu mezi vnitřním Ladičem Myšlení a Vesmírným Otcem. Ladič Myšlení člověka je součástí Boha a neustále usiluje o božské sjednocení; Rájské Božstvo Prvotního Zdroje a Středu je Božstvo, ve kterém a se kterým je Ladič Myšlení spojený.

Rozpoznání nejvyšší krásy je odhalení a sjednocení reality: rozpoznání božské dobrotivosti ve věčné pravdě, což je definitivní krása. Dokonce kouzlo lidského umění spočívá v harmonii jeho ucelenosti.

Obrovskou chybou hebrejského náboženství byla jeho neschopnost spojit laskavost Boha se skutečnými vědeckými poznatky a působivou krásou umění. Jak se civilizace vyvíjela a poněvadž náboženství pokračovalo v nerozumném směru přílišného zdůrazňování laskavosti Boha, což vedlo k částečnému vyloučení pravdy a opomíjení krásy, v lidech určitého druhu se začala vytvářet a narůst tendence odvrátit se od abstraktního a odtrženého konceptu izolované laskavosti. Příliš zdůrazňovaná a izolovaná mravnost novodobého

personalities.

2:7.4 (42.5) The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

2:7.5 (42.6) Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably precedes creative action.

2:7.6 (42.7) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out*; it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor*.

2:7.7 (42.8) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

2:7.8 (43.1) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

2:7.9 (43.2) The great mistake of the Hebrew religion was its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion

náboženství, které není schopno udržet oddanost a věrnost mnoha lidí dvacátého století, by se mohlo napravit, kdyby, kromě mravních nařízení, by věnovalo rovným dílem pozornost poznatkům vědy, filozofie, duchovním prožitkům, krásám fyzického tvoření, kouzlu intelektuálního umění a ušlechtilé čistotě vyspělého charakteru.

Náboženskou výzvou dnešní doby pro ty prozíravé a pokrokové muže a ženy s duchovním vnímáním, kteří budou mít odvahu, je vytvořit novou, přitažlivou filozofii, založenou na prožitých zkušenostech s rozšířenými a velmi dobře sjednocenými koncepty kosmické pravdy, vesmírné krásy a božské laskavosti. Takové nové a čisté vidění morálky přiláká všechno, co je dobré v lidských myslích a vyburcuje to, co je nejkrásnější v lidských duších. Pravda, krása a laskavost jsou božské reality a jak člověk postupně stoupá po stupních duchovního života, tyto nejvyšší vlastnosti Věčného se stále více sladují a spojují v Bohu, který je láska.

Všechna pravda—materiální, filozofická nebo duchovní—je jak krásná, tak i laskavá. Všechna opravdová krása—materiální umění nebo duchovní vyrovnanost—je jak opravdová, tak i laskavá. Všechna upřímná laskavost—buď osobní morálka, sociální rovnost nebo božská péče—je rovným dílem opravdová a krásná. Zdraví, zdravá mysl a štěstí jsou sjednocením pravdy, krásy a laskavosti tak, jak jsou sladěny v lidských zkušenostech. Takové úrovně činného způsobu života vzniknou sjednocením energetických, myšlenkových a duchovních systémů.

Pravda sjednocuje, krása přitahuje, laskavost stabilizuje. A když tyto reálné hodnoty jsou sladěny v osobní zkušenosti, výsledkem je přechod na vyšší úroveň lásky, podmíněná moudrostí a stanovena věrností. Opravdovým smyslem veškerého vesmírného vzdělání je to, aby se dosáhlo lepšího souladu izolovaného dítěte světů s rozsáhlými realitami jeho vzrůstající zkušenosti. Na lidské úrovni je realita konečná, na vyšších a božských úrovních je realita nekonečná a věčná.

[Presentováno Božským Poradcem, zplnomocněným Radou Věčně Moudrých na Uverse.]

and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

2:7.10 (43.3) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

2:7.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

2:7.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

2:7.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitola 3. Vlastnosti Boha

⇐ 002

Kniha Urantia

004 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 3 VLASTNOSTI BOHA

Sekce

Úvod

1. Všudypřítomnost Boha
2. Nekonečná Moc Boha
3. Vesmírná Vědomost Boha
4. Nekonečnost Boha
5. Nejvyšší Vláda Otce
6. Nadřazenost Otce

PAPER 3 THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. God's Everywhere
2. God's Infinite Power
3. God's Universal Knowledge
4. God's Limitlessness
5. The Father's Supreme Rule
6. The Father's Primacy

Úvod

BŮH je všude přítomný; Vesmírný Otec vládne okruhu věčnosti. Ale on vládne v lokálních vesmírech v osobách svých Rajských Synů Tvořitelů, on dokonce daruje život skrze tyto Syny. „Bůh nám dal věčný život a tento život je v jeho Synech.“ Tito Synové Tvořitelé jsou osobním vyjádřením Boha v sektorech času a jeho projevem k dětem planet, které krouží ve vyvíjejících se vesmírech prostoru.

Tito ušlechtilí zosobnění Boží Synové jsou plně rozeznatelní myslícími bytostmi na nižších úrovních vývoje a tak kompenzují neviditelnost nekonečného a proto méně rozeznatelného Otce. Rajští Synové Tvořitelé Vesmírného Otce odhalují v sobě jinak neviditelné bytí, neviditelné pro jeho absolutnost a nekonečnost, které jsou podstatou okruhu věčnosti a jsou základními vlastnostmi osobností Rajských Božstev.

Tvořivost je stěžejí vlastností Boha; je to spíše souhrn jeho působících charakterových rysů. A působení této univerzální tvořivé činnosti se věčně projevuje tak, jak je stanoveno a řízeno všemi sladěnými vlastnostmi nekonečné a božské reality

INTRODUCTION

3:0.1 (44.1) GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. "God has given us eternal life, and this life is in his Sons." These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

3:0.2 (44.2) The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

3:0.3 (44.3) Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally manifested as it is conditioned and controlled by all the co-ordinated attributes of the infinite and divine

Prvotního Zdroje a Středu. My upřímně pochybujeme, zdali některá vlastnost božské povahy se může považovat za předchůdce jiných vlastností, ale kdyby tomu tak bylo, potom by tvořivá povaha Božstva měla přednost před všemi ostatními povahami, činnostmi a vlastnostmi. A vrcholem tvořivosti Božstva je univerzální pravda Otcovství Boha.

reality of the First Source and Center. We sincerely doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. VŠUDYPŘÍTOMNOST BOHA

Schopnost Vesmírného Otce být současně všude přítomný, vytváří jeho všudypřítomnost. Pouze Bůh může být současně na dvou a vícero místech. Bůh je současně přítomný „v nebi nahoře i v nebi dole“; jak zvolal Žalmista: „Kam půjdu od ducha tvého? Kam uprchnu od tvé přítomnosti?“

„Já jsem Bůh, který je tak blízko a zároveň tak daleko,“ říká Pán. „Nenaplnuji nebe a zemi?“ Vesmírný Otec je stále přítomný na všech místech a v každém srdci ve svém rozsáhlém tvoření. On je „plnost, která vše naplňuje a vše doplňuje,“ a „která dělá všechno ve všem,“ a dále, pojetí jeho osobnosti je takové, že „nebesa (vesmír) a nebesa nebes (vesmír vesmírů) ho nemohou obsáhnout. Je to doslova pravda, že Bůh je všechno a ve všem. Ale dokonce ani toto není celý Bůh. Nekonečný může být s konečnou platností odhalen pouze v nekonečnosti; příčina nemůže být nikdy plně pochopena analýzou důsledků; živý Bůh je nezměřitelně větší než celé tvoření, které vzniklo jako výsledek tvořivých činů jeho nespoutané, svobodné vůle. Bůh se odhaluje v celém kosmu, ale kosmos nikdy nemůže obsáhnout, nebo obklopit celou úplnost nekonečnosti Boha.

Otcova přítomnost nepřetržitě střeží hlavní vesmír. „On stojí na jednom konci nebe, po okruhu přejde na druhý konec; a nic se neukryje před jeho světlem.“

Ne jenom bytosti existují v Bohu, ale Bůh také žije v bytostech. „My víme, že v něm přebýváme, protože on žije v nás; on nám dal svůj duch. Tento dar od Rajského Otce je nerozlučným lidským společníkem.“ On je stále přítomný a všude prostupující Bůh. „Duch věčného Otce je skrytý v mysli každého smrtelného dítěte. „Člověk touží najít přítele a přítom opravdový přítel žije přímo v jeho srdci.“ „Opravdový Bůh není daleko od nás; on je součástí nás; jeho duch promlouvá z našeho nitra.“ „Otec žije v dítěti. Bůh je stále s námi. On je duch, který nás vede na cestě věčnosti.“

Opravdu bylo řečeno o lidské rase: „Jste od

1. GOD'S EVERYWHERENESS

3:1.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present “in heaven above and on the earth beneath”; as the Psalmist exclaimed: “Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?”

3:1.2 (44.5) “‘I am a God at hand as well as afar off,’ says the Lord. ‘Do not I fill heaven and earth?’” The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is “the fullness of him who fills all and in all,” and “who works all in all,” and further, the concept of his personality is such that “the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him.” It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

3:1.3 (45.1) The Father’s presence unceasingly patrols the master universe. “His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof.”

3:1.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. “We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man’s inseparable companion.” “He is the ever-present and all-pervading God.” “The spirit of the everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child.” “Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart.” “The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us.” “The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny.”

3:1.5 (45.1) Truly of the human race has it been said,

Boha“, protože „ten, kdo přetrvává v lásce, přetrvává v Bohu a Bůh v něm.“ Také v prohřešení trýzníte ve vás pobývající Boží dar, protože Ladič Myšlení musí nezbytně projít důsledky nečestného myšlení lidské mysli, uvězněné ve vlastních okovech.

Všudypřítomnost Boha je ve skutečnosti součástí jeho nekonečné podstaty; prostor nevytváří pro Boha žádnou překážku. Dokonalá a neohraničitelná přítomnost Boha je rozeznatelná pouze v Ráji a ve středním vesmíru. A tudíž jeho přítomnost není pozorovatelná ve tvoření obklopujících Havonu, neboť Bůh vymezil svoji přímou a skutečnou přítomnost jako projev uznání nadvlády a božských výsadních práv rovnocenných tvořitelů a vládců vesmíru v čase a prostoru. Z toho důvodu musí koncept božské přítomnosti poskytnout široké rozpětí jak pro způsob, tak i směr vyjádření, obsahující přítomnost okruhů Věčného Syna, Nekonečného Ducha a Ostrova Ráj. Ani není vždy možné rozlišit přítomnost Vesmírného Otce od působení jeho věčných rovnocenných Božstev a vykonavatelů, kteří tak dokonale naplňují všechny nekonečné požadavky jeho neměnného se záměru. Ale není tomu tak, pokud se jedná o osobní okruh a Ladiče Myšlení; zde Bůh působí individuálně, přímo a výlučně.

Vesmírný Dohlížitel je potenciálně přítomný v gravitačních okruzích Ostrova Ráje ve všech částech vesmíru, v každé době a ve stejném rozsahu—v souladu s hmotou, v závislosti na fyzikálních požadavcích pro tuto přítomnost a kvůli průvodní vlastnosti všech tvoření, která je příčinou toho, že všechny věci jsou k němu přitahovány a spočívají v něm. Prvotní Zdroj a Střed je rovněž potenciálně přítomný v Neomezeném Absolutnu—zásobárnou nevytvořených vesmírů věčné budoucnosti. Bůh takto prostupuje fyzickými vesmíry minulosti, současnosti a budoucnosti. On je prvotní základ soudržnosti takzvaného materiálního tvoření. Tento neduchovní potenciál Božstva se občas realizuje na úrovni fyzického bytí nevysvětlitelným proniknutím některého z jeho výsadních vykonavatelů na scéně vesmírné činnosti.

Přítomnost Boha v mysli je ve vzájemném vztahu s absolutní myslí Společného Činitele—Nekonečného Ducha, ale v konečných tvořeních je lépe rozeznatelná ve všude působící kosmické mysli Hlavních Duchů Ráje. Tak jak je Prvotní Zdroj a Střed potenciálně přítomný v okruzích mysli Společného Činitele, tak je také potenciálně přítomný v napětí Vesmírného Absolutna. Ale mysl lidského typu je dar Dcer Společného Činitele—Božských Pečovatelek vyvíjejících se vesmírů.

“You are of God” because “he who dwells in love dwells in God, and God in him.” Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

3:1.6 (45.1) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

3:1.7 (45.1) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some one of his exclusive agencies upon the stage of universe action.

3:1.8 (45.1) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

Všude přítomný duch Vesmírného Otce je sláden s působením univerzálního ducha Věčného Syna a trvalým božským potenciálem Božského Absolutna. Ale, ani duchovní aktivity Věčného Syna a jeho Rajských Synů, nebo působení obdarovaných myslí Nekonečného Ducha, se nezdají, že by vylučovaly přímé působení Ladičů Myšlení—částic Boha, pobývajících v srdcích jeho stvořených dětí.

Pokud se týče přítomnosti Boha na planetě, v soustavě, v souhvězdí nebo ve vesmíru, rozsah takové přítomnosti na jakémkoliv vytvořeném útvaru, je závislý na stupni vyvíjející se přítomnosti Nejvyšší Bytosti: ona je určena hromadným poznáním Boha a věností k němu ze strany rozsáhlé vesmírné organizace, zahrnující nižší úrovně soustav a samotné planety. Proto někdy, aby se zachovaly a zachránily tyto vzácné aspekty Boží přítomnosti, ty planety (nebo také soustavy), které se ponořily hluboko do duchovní temnoty, se v určitém smyslu dají do karantény, nebo se částečně izolují od styku s většími útvary vesmíru. A toto všechno, tak jak to účinkuje na Urantii, je duchovní obrannou reakcí většiny světů, aby se sami ochránily, pokud to jen bude možné, před útrapami izolace v důsledku nepřátelských činů tvrdohlavé, zlomyslné a vzpurné menšiny.

Ačkoliv Otec krouží rodičovsky kolem všech svých synů—všech osobností—jeho vliv v nich je omezený odlehlostí jejich vzniku od Druhé a Třetí Osoby Božstva a narůstá, jak na své pouti postupně dosahují vyspělejší úrovně. Skutečnost, že Bůh je přítomen v myslích bytostí je stanovena tím, zdali v nich pobývají, anebo nepobývají fragmenty Boha, takové, jako jsou Tajemné Monitory, ale účinnost jeho přítomnosti je dána mírou spolupráce mezi těmito zavedenými Ladiči Myšlení a myslí, ve kterých pobývají.

Proměnlivosti Otcovy přítomnosti nejsou způsobeny nestálostí Boha. Otec neodejde do ústraní, protože byl oslaben; jeho city k bytostem se neodcizí kvůli jejich prohřeškům. Spíše, jeho děti, obdařeny svobodnou volbou (ve vztahu k sobě samým) a uplatňujíc tuto volbu, sami přímo určují rozsah a omezení Otcova božského vlivu ve svých srdcích a duších. Otec se nám všem štědře rozdává bez omezení a bez upřednostňování. On nedělá žádné rozdíly mezi osobami, planetami, soustavami nebo vesmíry. V sektorech času on prokazuje osobní čest pouze Rajským osobnostem Boha Sedmidílného—rovnoprávným tvůrčím konečných vesmírů.

3:1.9 (46.1) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

3:1.10 (46.2) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

3:1.11 (46.3) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears such levels. The *fact* of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his *effective* presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

3:1.12 (46.4) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. NEKONEČNÁ MOC BOHA

Všechny vesmíry vědí, že „vládne všemohoucí Pán Bůh.“ To, co se děje na tomto a jiných světech, je pod božským dohledem. „On jedná podle vlastní vůle v nebesích i mezi obyvateli země.“ Je to věčná pravda, že „není žádná jiná moc, než Boží.“

V rozsahu toho, co se shoduje s božskou podstatou, je doslovnou pravdou, že „s Bohem je možné všechno.“ Dlouho trvající evoluční procesy lidí, planet a vesmírů jsou pod dokonalou kontrolou vesmírných tvůrčitelů a správců a rozvíjí se v souladu s věčným záměrem Vesmírného Otce, postupují harmonicky a uspořádaně a přesně dodržují moudrý plán Boha. Existuje pouze jeden zákonodárce. On udržuje planety v prostoru a otáčí vesmíry kolem nekonečného okruhu věčnosti.

Ze všech božských vlastností je nejlépe chápána všemohoucnost Boha, zejména proto, že převládá v materiálním vesmíru. Jako neduchovní jev, Bůh je energie. Toto prohlášení o fyzické podstatě je založeno na nepochopitelné pravdě, že Prvotní Zdroj a Střed je původní příčinou všech fyzických jevů v prostoru. Od této božské činnosti se odvozují všechny fyzické energie a ostatní materiální projevy. Světlo, to jest světlo bez tepla, představuje jiný druh neduchovních projevů Božstev. A existuje ještě další forma neduchovní energie, která je prakticky neznámá a zatím ještě nepoznaná na Urantii.

Bůh kontroluje veškerou energii; on určil „cestu pro blesk“; on ustanovil všechny okruhy energie. On určuje čas a způsoby jakými se projevují všechny formy energie-hmoty. A všechny tyto věci jsou bez přestání drženy v jeho věčném sevření—v gravitačním ovládacím centru ve spodním Ráji. A tak světlo a energie věčného Boha nepřetržitě krouží po jeho velkolepém okruhu—nekonečné, ale uspořádané procesí velkého množství hvězdných světů, tvořících vesmír vesmírů. Všechna tvoření krouží věčně kolem Rajské Osobnosti—středu všech věcí a bytostí.

Všemohoucnost Otce se vztahuje ke všude převládající absolutní úrovni, na které jsou tři energie—fyzická, rozumová a duchovní a které jsou nerozeznatelné v jeho těsné blízkosti—Zdroje všech věcí. Mysl tvora, která není ani Rajskou monotou ani Rajským duchem, není schopna přímo vnímat Vesmírného Otce. Bůh se přizpůsobuje nedokonalé mysli—u smrtelníků Urantie je to prostřednictvím Ladičů Myšlení.

2. GOD'S INFINITE POWER

3:2.1 (46.5) All the universes know that “the Lord God omnipotent reigns.” The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. “He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth.” It is eternally true, “there is no power but of God.”

3:2.2 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that “with God all things are possible.” The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

3:2.3 (47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source and Center is the primal cause of the universal physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

3:2.4 (47.2) God controls all power; he has made “a way for the lightning”; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the manifestation of all forms of energy-matter. And all these things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

3:2.5 (47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father. God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

Vesmírný Otec není pomíjivou silou, proměnlivou mocí, nebo kolísající energií. Moc a moudrost Otce jsou plně dostačující, aby si věděli rady s jakýmikoliv a s veškerými nezbytnostmi vesmíru. On předvídá všechny mimořádné situace, vznikající v lidské zkušenosti, a proto nereaguje na vesmírné události odtržené, ale spíše v souladu s příkazy věčné moudrosti a podle nařízeních nekonečné soudnosti. Bez ohledu na to jak to zvenku vypadá, moc Boha nepůsobí ve vesmírech jako slepá síla.

Vznikají situace, ve kterých to vypadá, že byla udělána nouzová opatření, že přírodní zákony byly pozastaveny, že omyly při úpravách byly přiznány, a že se vytváří úsilí napravit tyto chyby; ale není tomu tak. Takové představy o Bohu mají svůj původ ve vašem limitovaném rozsahu vidění, v omezeném chápání a v ohraničeném prostoru vašeho zkoumání; takové nepochopení Boha je způsobeno vaší hlubokou neznalostí, týkající se existence vyšších zákonů daného světa, velikostí osobnosti Otce, nekonečného počtu jeho vlastností a skutečností jeho svobodné vůle.

Planetární tvorové, ve kterých pobývá duch Boha, jsou rozptýleni v celém vesmírném prostoru v nekonečných počtech a řádech, jejich intelekt je velmi odlišný, jejich myslí jsou velmi limitovány a někdy velmi primitivní, jejich vidění je velmi omezené a lokalizované, že je téměř nemožné zformulovat všeobecné ustanovení, které by dostatečně vysvětlovalo nekonečné vlastnosti Otce a zároveň, aby v co největším rozsahu bylo pochopitelné těmito myslícími bytostmi. Proto, mnohé činy všemocného Stvořitele se zdají vám, bytostem, svévolné, odtržené a nezřídka bezcitné a kruté. Ale, já vás opět ujišťuji, že to není pravda. Otcovy všechny činy jsou cílevědomé, uvážené, moudré, přátelské a věčně usilující o největší dobro, ne vždy to platí pro jednotlivou bytost, jednotlivou rasu, jednotlivou planetu, nebo dokonce jednotlivý vesmír; jsou určeny pro blaho a největší dobro všech, od nejnižších až po nejvyšší. V epochách času, blaho jedné části se může zdánlivě lišit od blaha celku; v okruhu věčnosti takové zdánlivé rozdíly neexistují.

My všichni jsme součástí Boží rodiny a musíme se proto někdy podílet na rodinné disciplíně. Mnohé z Božích činů, které nás tak zneklidňují a matou, jsou výsledkem rozhodnutí a konečných nařízení všemoudrého, zplnomocňující Společného Činitele k vykonání nařízení neomylné vůle nekonečné mysli a uvedení v platnost rozhodnutí dokonalé osobnosti, jejíž přehled, vidění a péče obsahují nejvyšší a věčné blaho

3:2.6 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of God is not functioning in the universe as a blind force.

3:2.7 (47.5) Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

3:2.8 (47.6) The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

3:2.9 (48.1) We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline. Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude

celého jeho obrovského a rozsáhlého tvoření.

A tudíž, vaše odtržené, dílčí, omezené, primitivní a vysoce materialistické pojetí a také nedostatky vrozené v povaze vašeho bytí, vytvářejí takový handicap, který vám neumožňuje vidět, chápat, nebo znát moudrost a laskavost mnoha božských činů, které se vám jeví, že přinášejí s sebou zdrcující krutost a které se zdají, že jsou charakterizovány naprostou lhostejností k pohodlí a blahu, k planetárnímu štěstí a osobnímu blahobytu vám podobným tvorům. Je to kvůli limitované lidské představě, kvůli vašim omezeným vědomostem a omezenému chápání, že nerozumíte motivům Boha a překrucujete jeho záměry. Ale mnoho věcí se děje na evolučních světech, které nejsou osobním konáním Vesmírného Otce.

Božská všemohoucnost je dokonale sladěna s ostatními vlastnostmi osobnosti Boha. Obvykle je moc Boha pouze limitována ve svém vesmírném duchovním projevu třemi okolnostmi, nebo situacemi:

1. Povahou Boha, zejména jeho nekonečnou láskou, a také pravdou, krásou a laskavostí.
2. Vůlí Boha, jeho milosrdnou péčí a otcovským vztahem k osobnostem vesmíru.
3. Zákonem Boha, poctivostí a spravedlností věčné Rajske Trojice.

Bůh je neomezený ve své moci, božský ve své podstatě, konečný ve své vůli, nekonečný ve svých vlastnostech, věčný ve své moudrosti a absolutní ve své realitě. Ale všechny tyto charakterové rysy Vesmírného Otce jsou sjednoceny v Božstvu a univerzálně vyjádřeny v Rajske Trojici a v božských Synech Trojice. Jinak, vně Rajske Trojice a středního vesmíru Havony, všechno, týkající se Boha je limitováno evoluční přítomností Nejvyššího, podmíněno vznikající přítomností Konečného a koordinováno třemi existenciálními Absoluty: Božstvem, Všeobecným a Neomezeným. A Boží přítomnost je takto limitována, protože taková je vůle Boha.

3. VESMÍRNÁ VĚDOMOST BOHA

„Bůh ví všechno.“ Božská mysl je si vědoma a je dobře obeznána s myšlením veškerého tvoření. Jeho znalost událostí je univerzální a dokonalá. Božské entity, které z něho vycházejí, jsou jeho součástí; ten, kdo „vyrovňuje oblaka“, má také „dokonalé vědomosti.“ „Oči Boha jsou všude.“ Váš velký učitel řekl o bezvýznamných vrbáčích: „ani jeden z nich nespadne na zem bez

embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

3:2.10 (48.2) Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

3:2.11 (48.3) The divine omnipotence is perfectly co-ordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

- 3:2.12 (48.4) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.
- 3:2.13 (48.5) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.
- 3:2.14 (48.6) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

3:2.15 (48.6) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

3:3.1 (48.8) “God knows all things.” The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who “balances the clouds” is also “perfect in knowledge.” “The eyes of the Lord are in every place.” Said your great teacher of the insignificant sparrow, “One of them

bez vědomí mého Otce“, a také: „každý vlas na vašich hlavách je spočítán.“ „On zná počet hvězd; on je všechny nazývá jejich jmény.“

Vesmírný Otec je jedinou osobností ve všech vesmírech, která zná skutečný počet hvězd a planet v prostoru. Všechny světy v každém vesmíru jsou nepřetržitě ve vědomí Boha. On také říká: „Já opravdu vidím strádání mého lidu, slyším jeho pláč a znám jeho soužení.“ Neboť „z nebes se dívá Pán; on vidí všechny lidské syny; z místa svého obydlí se dívá na všechny obyvatele země.“ Každé dítě-tvor může opravdu říci: „On zná cestu, po které jdu a když mně prozkouší, vyjdu jako zlato.“ „Bůh ví, kdy sedíme a kdy vstáváme; on rozumí našim myšlenkám z velké dálky a všechny naše cesty jsou mu známy.“ „Všechno je obnaženo a odkryto před zrakem toho, komu se musíme zodpovídat.“ A mělo by být opravdovou útěchou pro lidskou bytost, když pochopí, že „on zná vaši strukturu; on si pamatuje, že vy jste prach.“ Hovoříc o živém Bohu, Ježíš řekl: „Otec váš ví, co potřebujete dokonce předtím, než ho o to požádáte.“

Bůh vlastní neomezenou schopnost znát všechny věci; jeho vědomí je univerzální. Jeho osobní okruh zahrnuje všechny osobnosti a jeho znalost, dokonce i nevyvinutých tvorů, je doplňována nepřímo přes sestupující kategorie božských Synů a přímo, prostřednictvím zavedených Ladičů Myšlení. A kromě toho, neustále je všude přítomen Nekonečný Duch.

My si nejsme zcela jisti, zdali Bůh chce, nebo nechce, předvídat hříšné činy. Ale, i když by Bůh mohl předvídat svobodomyšlné činy svých dětí, takové předvídaní je ani v nejmenším nepřipravuje o jejich svobodu. Jedno je jisté: Boha nemůže nic překvapit.

Všemohoucnost neznamena schopnost konat nevykonatelné—nebožské činy. Také vševědoucnost neznamena schopnost znát nepoznatelné. Ale taková tvrzení mohou být stěží pochopitelná pro konečné mysli. Tvor sotva může rozumět rozsahu a hranic vůle Tvořitele.

4. NEKONEČNOST BOHA

Postupné darování sebe vesmírům, když jsou uzpůsobeny pro život, nijak nezmenšuje potenciál moci, nebo zásobu moudrosti, protože i nadále sídlí a spočívají v centrální osobnosti Božstva. Bezmezná darování sebe Synům Ráje, svým podřízeným světům a jejich rozmanitým tvorům, vůbec neoslabuje potenciál síly, moudrosti a lásky

shall not fall to the ground without my Father's knowledge,” and also, “The very hairs of your head are numbered.” “He tells the number of the stars; he calls them all by their names.”

3:3.2 (49.1) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: “I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows.” For “the Lord looks from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth.” Every creature child may truly say: “He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold.” “God knows our downittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways.” “All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do.” And it should be a real comfort to every human being to understand that “he knows your frame; he remembers that you are dust.” Jesus, speaking of the living God, said, “Your Father knows what you have need of even before you ask him.”

3:3.3 (49.2) God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

3:3.4 (49.3) We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

3:3.5 (49.4) Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. GOD'S LIMITLESSNESS

3:4.1 (49.5) The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor

Boha, ani ho to nepřipravuje o žádnou vlastnost jeho dokonalé osobnosti.

Vytvoření každého nového vesmíru vyžaduje nové seřízení gravitace; ale, i když tvoření bude pokračovat neomezeně, věčně, nebo dokonce do nekonečnosti, až nakonec bude materiální svět existovat bez ohraničení, moc ovládat a koordinovat, spočívající v Ostrově Ráj, bude i nadále schopna rovnocenně a adekvátně vládnout, kontrolovat a koordinovat takový nekonečný vesmír. A potom, když neomezená síla a moc budou poskytnuty neohraničenému vesmíru, Nekonečný bude i nadále naplněn stejným množstvím síly a energie; Neomezené Absolutno bude i nadále nezmenšeno; Bůh bude i nadále vlastnit stejně nekonečný potenciál, tak jako kdyby síla, energie a moc nikdy nebyly použity pro podporu všech nových a nových vesmírů.

A toto praví moudrost: skutečnost, že mysl je tak bohatě rozdávána pro myšlení světů, ani v nejmenším nevyčerpává centrální zdroj božské moudrosti. I když se vesmíry stále rozmnožují a počet obyvatel světů přibývá v takovém množství, které je za hranicemi chápání, i když mysl je nepřetržitě a nekonečně poskytována všem bytostem vyššího i nižšího postavení, i nadále bude centrální osobnost Boha obsahovat stejnou, věčnou, nekonečnou a všemoudrou mysl.

Skutečnost, že Otec posílá duchovní posly ze sebe samého, aby pobývali v mužích a ženách vašeho a jiných světů, ani v nejmenším nesnižuje jeho schopnost působit jako božská a všemocná duchovní osobnost; a opravdu neexistuje krajní hranice pro rozsah působení, nebo počet takových duchovních Monitorů, které je Otec schopen poslat. Toto dávání sebe samého svým tvorům, vytváří nezměrnou, téměř nepředstavitelnou budoucnost, umožňující těmto božsky obdařeným smrtelníkům pokračující růst a vývoj bytí. A toto hojné rozdávání sebe sama jako pečující duchovní entity, žádným způsobem neoslabuje moudrost a dokonalost pravdy a vědomostí, které spočívají v osobě všemoudrého, vševědoucího a všemocného Otce.

Pro smrtelníky času existuje budoucnost, ale Bůh pobývá ve věčnosti. Ačkoliv já pocházím z místa, nacházející se blízko obydlí Božstva, neodvažuji se říci, že rozumím dokonale nekonečnosti tolika božských vlastností. Pouze nekonečnost mysli může plně pochopit nekonečnost bytí a věčnost dění.

Smrtelný člověk není schopen poznat nekonečnost nebeského Otce. Konečná mysl není schopna domyslet do důsledků takovou

become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

3:4.2 (49.6) The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should continue indefinitely, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

3:4.3 (50.1) And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

3:4.4 (50.2) The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

3:4.5 (50.3) To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

3:4.6 (50.4) Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact.

absolutní pravdu či fakt. Ale tato stejná konečná lidská bytost je schopna skutečně cítit—doslova prožít—plný a nezmenšený účinek takové nekonečné LÁSKY Otce. Taková láska může být opravduprožita, a i když kvalita tohoto prožitku je bezmezná, kvantita takového prožitku je naprosto jasně omezena lidskou schopností duchovního vnímání, spojeného se schopností milovat na oplátku Otce.

Konečné uvědomění si nekonečných hodnot logicky vysoko přesahuje omezené chápání tvora kvůli skutečnosti, že smrtelný člověk je vytvořen jako obraz Boha—žije v něm fragment nekonečnosti. Proto nejbližší a nejpřímější pro člověka cesta k Bohu je cesta v lásce a skrze lásku, protože Bůh je láska. A každý z takových jedinečných vztahů je skutečným poznáním kosmické sociologie, vztah Stvořitele a tvora—láska Otce k dítěti.

5. NEJVYŠŠÍ VLÁDA OTCE

Ve svých stycích se světy posthavonského období Vesmírný Otec neuplatňuje svoji nekonečnou moc a rozhodující autoritu přímo, ale spíše prostřednictvím svých Synů a jim podřízeným osobnostem. A všechno toto Bůh dělá z vlastní vůle. Jestliže by nastala situace, kterou by se božská mysl rozhodla řešit, tak by přímo byly použity všechny možné pověřené síly; ale, jako pravidlo, taková situace nastává pouze tehdy, když pověřená osobnost nedokáže splnit božské povinnosti. V takových případech neplnění povinností a v rámci zajištění božské moci a potenciálu, Otec jedná samostatně a na základě mandátů jeho vlastní volby; a taková volba se pokaždé vyznačuje neomylnou dokonalostí a nekonečnou moudrostí.

Otec vládne prostřednictvím svých Synů; v organizaci vesmíru existuje od shora souvislá posloupnost vládců, zakončená Planetárními Princí; kteří řídí osudy evolučních sfér, patřících k nekonečným oblastem působení Otce. A následující zvolání není pouhým básnickým výrazem: „Pánova je země a on ji naplňuje.“ „On sesazuje krále a jmenuje krále.“ „Nejsvrchovanější vládnou v královstvích lidí.“

Ne všechno, co se děje v lidských srdcích je podle Otcovi vůle; ale při řízení planety a jejího osudu převládá božský plán; vítězí věčný smysl moudrosti a lásky.

Ježíš řekl: „Otec můj, který mne dal jim, je větší než všichni; a nikdo je nedokáže vytrhnout z ruky mého Otce.“ Když letmo zahlédnete jeho rozmanitou činnost a posuzujete ohromující nezměrnost Otcova téměř neomezeného tvoření,

But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

3:4.7 (50.5) Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is an actual experience in cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

3:5.1 (50.6) In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and infinite wisdom.

3:5.2 (51.1) The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father's vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: "The earth is the Lord's and the fullness thereof." "He removes kings and sets up kings." "The Most Highs rule in the kingdoms of men."

3:5.3 (51.2) In the affairs of men's hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom and love triumphs.

3:5.4 (51.3) Said Jesus: "My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father's hand." As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God's well-nigh limitless

asi znejistíte při představě o jeho nadřazenosti, ale neměli byste pochybovat o tom, že on je pevně a natrvalo usídlen v Rajském středu všech věcí a že je dobročinným Otcem všech myslících bytostí. Je jenom „jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi a ve všech,“ „a on je přede všemi věcmi, a všechny věci spočívají v něm.“

Nejistoty života a rány osudu nejsou v žádném případě v rozporu s koncepcí univerzální nadvlády Boha. Celý evoluční život tvorů je naplněn určitými nevyhnutelnostmi. Zamyslete se nad následujícím:

1. Je odvaha—síla charakteru—žádoucí? Jestli ano, pak musí být člověk vychován v prostředí, které nutně vyžaduje bojovat s utrpením a reagovat na zklamání.

2. Je nesobeckost—sloužit druhým—žádoucí? Jestli ano, pak se musí životní zkušenost setkat se situacemi sociální nerovnosti.

3. Je naděje—velkolepost víry—žádoucí? Jestli ano, pak lidská existence musí neustále čelit nedostatku bezpečnosti a stálé nejistotě.

4. Je víra—nejvyšší uplatnění lidské mysli—žádoucí? Jestli ano, pak se lidská mysl musí nacházet ve velmi obtížné situaci, kdy pořád ví méně, než je schopna uvěřit.

5. Je láska k pravdě a ochota ji následovat kdekoli nás povede, žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk vyrůstat ve světě, kde existují přestupky a lež je běžný jev.

6. Je idealismus—pojetí, přibližující se božskosti—žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk vést svůj boj v prostředí relativního dobra a lásky, což jsou podmínky povzbuzující nepotlačitelnou touhu dospět k lepšímu.

7. Je věrnost—oddanost k vyšším povinnostem—žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk žít mezi pravděpodobnou zradou a selháním. Statečná oddanost k povinnosti spočívá v předpokládaném riziku nesplnění povinnosti.

8. Je nezištnost—duch sebeopomíjení—žádoucí? Jestli ano, pak musí smrtelný člověk žít tvář v tvář svému nevyhnutelnému „já“ a jeho ustavičném volání po uznání a úctě. Člověk by si nemohl aktivně zvolit božský život, kdyby se nevzdal svého ega. Člověk by nikdy nemohl trvat na spasitelné spravedlnosti, kdyby neexistovalo potenciální zlo a dobro jako protiklad.

9. Je radost—naplněné štěstí—žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk žít ve světě, kde výskyt bolesti a pravděpodobnost strádání jsou trvalými empirickými možnostmi.

creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but “one God and Father of all, who is above all and in all,” “and he is before all things, and in him all things consist.”

3:5.5 (51.4) The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevitable*s. Consider the following:

3:5.6 (51.5) 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with hardships and reacting to disappointments.

3:5.7 (51.6) 2. Is *altruism* — service of one's fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

3:5.8 (51.7) 3. Is *hope* — the grandeur of trust — desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

3:5.9 (51.8) 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

3:5.10 (51.9) 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

3:5.11 (51.10) 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty, surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

3:5.12 (51.11) 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

3:5.13 (51.12) 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

3:5.14 (51.13) 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

V celém vesmíru je každý útvar považován jako část celku. Přežití části celku je závislé na součinnosti se záměrem a účelem celku, na upřímné touze a naprosté ochotě vykonávat božskou vůli Otce. Jediným evolučním světem bez omylů (bez možnosti nerozumného úsudku), by byl svět bez svobodného intelektu. Ve vesmíru Havona je miliarda dokonalých světů s dokonalými obyvateli, ale evoluční člověk musí být omylný, jestliže má být svobodný. Není možné, aby svobodný a nezkušený intelekt byl od počátku rovnoměrně moudrý. Pravděpodobnost, že chybný úsudek (zlo) se stává hříchem, nastává pouze tehdy, až když lidská vůle vědomě schvaluje a úmyslně podporuje promyšlený nemorální úsudek.

Plné pochopení pravdy, krásy a dobra je vrozené v dokonalosti božského vesmíru. Obyvatelé světů Havony nepotřebují potenciál relativních hodnotových úrovní jako stimul volby; takové dokonalé bytosti jsou schopny rozpoznat dobro a vybrat si ho v nepřítomnosti veškerých rozporných a mysl podněcujících morálních situací. Ale všechny takové dokonalé bytosti jsou ve své morální podstatě a duchovním postavení to, co je podstatou jejich skutečné existence. Oni se empirickým poznáním zasloužili o svůj rozvoj pouze v rámci jejich příslušného statusu. Smrtelný člověk podobně získá svůj status kandidáta na vzestup svojí vlastní vírou a nadějí. Všechno božské, co lidská mysl pochopí a lidská duše si osvojí, je empirickým výsledkem; je to realita osobní zkušenosti a je proto vzácným vlastnictvím, na rozdíl od vrozené dobroty a spravedlnosti nechybujících osobností Havony.

Tvorové Havony jsou přirozeně odvážní, ale nejsou stateční v lidském smyslu. Oni jsou ve své podstatě laskaví a ohleduplní, ale stěží nesobečtí v lidském chápání. Oni očekávají příjemnou budoucnost, ale nedoufají v ni takovým usilovným způsobem, jako doufající smrtelník v neustálých evolučních sférách. Oni plně důvěřují stabilitě vesmíru, ale jsou naprosto nezasvěceni do spasitelné víry, pomocí které smrtelný člověk stoupá ze statusu živočicha až k bránám Ráje. Oni milují pravdu, ale neví vůbec nic o její schopnosti spasit duše. Oni jsou idealisté, ale oni se tak narodili; proto si nejsou vůbec vědomi nadšení, které provází taková stimulující rozhodnutí. Oni jsou věrní, ale oni nikdy nepoznali vzrušení při upřímné a uvážené oddanosti plnění povinností a přitom čelit pokušení tyto povinnosti neplnit. Oni jsou nezištní, ale oni rozhodně nedosáhli takových úrovní poznání nádherným vítězstvím nad svým bojovným „já“. Oni vychutnávají radost, ale nepoznají sladkost radosti, která uprchla z potenciální bolesti.

3:5.15 (52.1) Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces a deliberate immoral judgment.

3:5.16 (52.2) The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

3:5.17 (52.3) The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

6. NADŘAZENOST OTCE

S božskou nezištností a velkorysou štědrostí se Vesmírný Otec vzdává autority a přenáší moc, ale je stále nadřazený; jeho ruka spočívá na mocné páce ovládající osudy vesmírných oblastí; on si ponechává všechna rozhodující rozhodnutí a neomylně třímá všemocné žezlo veta svého věčného záměru s neotřesitelnou autoritou nad blahem a osudem roztaženého, vířícího a stále kroužícího tvoření.

Svrchovanost Boha je neomezená; to je základní skutečnost veškerého tvoření. Vesmír nebyl nevyhnutelný. Vesmír není náhoda, ani neexistuje sám o sobě. Vesmír je tvůrčím dílem a je proto plně závislý na vůli Tvořitele. Vůle Boží je božská pravda, živá láska; proto jsou zdokonalující se tvoření evolučních vesmírů charakterizovány dobrem—blízkostí k božskosti; a potenciálním zlem—odlehlostí od božskosti.

Dříve či později všechny náboženské filozofie dospějí ke koncepci jednotného vesmírného zákona, jednoho Boha. Vesmírné příčiny nemohou být nižší, než vesmírné účinky. Zdroj proudů vesmírného života a kosmické mysli musí být nad úrovní jejich projevu. Lidská mysl nemůže být patřičně vysvětlena méně vyvinutým řádům existence v jejich pojmech. Lidská mysl může být správně pochopena pouze poznáním reality vyšších stupňů myšlení a smysluplné vůle. Člověk jako morální bytost je nevysvětlitelný bez uznání reality Vesmírného Otce.

Mechanistický filozof nabádá k zamítnutí myšlenky univerzální a svrchované vůle, té samé vůle, jejíž působení ve spojení s vesmírnými zákony, on tak hluboce ctí. Jakou pocu nevědomky dělá takový mechanistický filozof Tvůrci zákonů, když předpokládá, že tyto zákony jsou automatickými a nevyžadující vysvětlení!

Zlidšťovat Boha, kromě koncepce Ladičů Myšlení pobývajících v lidských myslích, je velkou chybou, ale ještě větší hloupostí je myšlenka plně mechanizovaného Prvotního Velkého Zdroje a Středu.

Trpí Rajský Otec? Já nevím. Synové Tvořitelé s největší určitostí mohou a někdy i trpí, tak jako smrtelníci. Věčný Syn a Nekonečný Duch trpí v jiném smyslu. Myslím si, že Vesmírný Otec trpí, ale nedovedu pochopit jakým způsobem; možná skrze okruh osobnosti, nebo skrze individuality Ladičů Myšlení a jiných poskytnutích své věčné podstaty. O smrtelných rasách On řekl: „V jakémkoliv vašem utrpení já trpím s vámi.“ Nepochybně je mu vlastní otcovské a soucitné

6. THE FATHER'S PRIMACY

3:6.1 (52.4) With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

3:6.2 (52.5) The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident, neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

3:6.3 (53.1) All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man's mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

3:6.4 (53.2) The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

3:6.5 (53.3) It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First Great Source and Center.

3:6.6 (53.4) Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does, but I cannot understand *how*, perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the mortal races, "In all your afflictions I am afflicted." He unquestionably experiences a fatherly and

porozumění; on může opravdu trpět, ale podstatě tohoto utrpení já nerozumím.

Nekonečný a věčný Vládce vesmíru vesmírů je síla, forma, energie, proces, model, princip, přítomnost a idealizovaná realita: Ale on je více; on je osobní; on uplatňuje svrchovanou vůli, prožívá vědomí vlastní božskosti, vykonává příkazy tvořivé mysli, nachází uspokojení v uskutečňování věčného záměru a vyjadřuje Otcovu lásku a cit ke svým vesmírným dětem. A všechny tyto vyšší Otcovy osobní rysy mohou být lépe pochopeny tím, že je zachováme tak, jak byly odhaleny během života Michaela, vašeho Syna Tvořitele, když žil v lidském těle na Urantii.

Bůh Otec miluje lidi; Bůh Syn slouží lidem; Bůh Duch inspiruje děti vesmíru k trvale vzestupnému dobrodružství nalézt Boha Otce cestou, stanovenou Bohy-Syny skrze dobročinnou službu Boha Ducha.

[Já, Božský Poradce, pověřený úkolem odhalit Vesmírného Otce, jsem pokračoval s tímto popisem vlastností Božstva.]

sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

3:6.7 (53.5) The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father's love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

3:6.8 (53.6) God the Father loves men; God the Son serves men; God the Spirit inspires the children of the universe to the ever-ascending adventure of finding God the Father by the ways ordained by God the Sons through the ministry of the grace of God the Spirit.

3:6.9 (53.7) [Being the Divine Counselor assigned to the presentation of the revelation of the Universal Father, I have continued with this statement of the attributes of Deity.]

Kapitola 4. Vztah Boha k Vesmíru

⇐ 003

Kniha Urantia

005 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 4 VZTAH BOHA K VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Vesmírný Postoj Otce
2. Bůh a Příroda
3. Neměnní se Charakter Boha
4. Uvědomění si Boha
5. Mylné Představy o Bohu

Úvod

VESMÍRNÝ Otec má věčný záměr, týkající se materiálních, intelektuálních a duchovních jevů ve vesmíru vesmírů, který on vykonává po celé věky. Bůh stvořil vesmíry o své vlastní vůli a svrchované vůli a on je stvořil v souladu se svým všemoudrým a věčným záměrem. Je nejasné, zdali někdo, kromě Rajských Božstev a jejich nejvyšších společníků, zná opravdu hodně o věčném záměru Boha. Dokonce vysocí obyvatelé Ráje mají velmi rozdílné názory na podstatu věčného záměru Božstev.

Je snadné vyvodit závěr, že jediným cílem pro vytvoření dokonalého středního vesmíru Havony bylo uspokojení božské podstaty. Havona může sloužit pro všechny ostatní vesmíry jako vzor tvoření a jako škola, ve které poutníci času ukončí svoji cestu do Ráje; nicméně, takové dokonalé tvoření musí existovat v první řadě pro radost a uspokojení dokonalých a nekonečných Tvořitelů.

Úžasný plán pro zdokonalování evolučních smrtelníků, umožňující jim, po dosažení Ráje a Sborů Konečnosti, další přípravu pro určitou,

PAPER 4 GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

INTRODUCTION

4:0.1 (54.1) THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

4:0.2 (54.2) It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

4:0.3 (54.3) The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the Finality, providing

zatím neznámou práci, se v současné době zdá jako jedna z hlavních činností sedmi supervesmírů a jejich čtených pododdělení; ale tento program vzestupu pro oduševnění a přípravu smrtelníků času a prostoru není v žádném případě výhradní činností vesmírných inteligencí. Samozřejmě, že existuje mnoho dalších fascinujících činností, které zabírají čas nebeským armádám a vyžadují jejich energie.

1. VESMÍRNÝ POSTOJ OTCE

Celé věky obyvatelé Urantie nesprávně chápou prozřetelnost Boha. Ve vašem světě se uskutečňuje Božská prozřetelnost, ale ona není tou dětinskou, svévolnou a materiální péčí, jak si ji mnoho smrtelníků představuje. Prozřetelnost Boha spočívá ve vzájemně propojených činnostech vesmírných bytostí a božských duchů, kteří v souladu s kosmickým zákonem nepřetržitě pracují pro slávu Boha a pro duchovní rozvoj jeho vesmírných dětí.

Nejste schopni pokročit ve své představě o vztahu Boha a člověka na takou úroveň, na které poznáte, že heslem vesmíru je progres? Celé dlouhé věky usilovala lidská rasa, aby dosáhla současného postavení. Celá tisíciletí Prozřetelnost uskutečňuje plán progresivní evoluce. Tyto dvě úvahy si ve skutečnosti neodporují, pouze jen v chybném lidském pojetí. Božská prozřetelnost se nikdy nepostavila proti opravdovému lidskému pokroku, světskému nebo duchovnímu. Prozřetelnost je v neustálé shodě s neměnnou a dokonalou povahou nejvyššího Zákonodávce.

„Bůh je věrný“ a „všechna jeho příkázání jsou oprávněná.“ „Jeho věrnost se rozprostírá do nebes.“ „Navěky, Ó Pane, je slovo tvoje stvrzeno v nebi. Tvoje věrnost je pro všechny generace; ty jsi vytvořil zemi a ona existuje.“ „On je věrný Tvořitel.“

Neexistuje žádné omezení sil a osobností, které může Otec použít pro podporu svého záměru a ochranu svých tvorů. „Věčný Otec je náruč a naše útočiště.“ „Ten, kdo prodlévá v tajném obydlí Nejsvrchovanějšího, bude žít pod ochranou Všemohoucího.“ „Ano, ten, který nás chrání, nebude nikdy dřímát nebo spát.“ „My víme, že všechno se obrací v dobro pro ty, kteří milují Boha,“ „protože oči Pána sledují poctivě a jeho uši naslouchají jejich modlitbám.“

Bůh udržuje „všechno slovem svojí síly.“ A když se rodí nové světy, on „tam posílá svoje Syny a oni jsou stvořeni.“ Bůh nejenom tvoří, ale on „ochraňuje všechny.“ Bůh nepřetržitě pečuje o

further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4.1.1 (54.4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4.1.2 (54.5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress*? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4.1.3 (55.1) "God is faithful" and "all his commandments are just." "His faithfulness is established in the very skies." "Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides." "He is a faithful Creator."

4.1.4 (55.2) There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. "The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms." "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." "Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep." "We know that all things work together for good to those who love God," "for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers."

4.1.5 (55.3) God upholds "all things by the word of his power." And when new worlds are born, he "sends forth his Sons and they are created." God not only creates, but he "preserves them all." God

všechny materiální věci a všechny duchovní bytosti. Vesmíry jsou navždy stabilizované. Uprostřed zdánlivé nestability existuje stabilita. Uprostřed energetických proměn a fyzikálních pohrom hvězdných světů existuje důsledný řád a bezpečnost.

Vesmírný otec neodstoupil od řízení vesmírů; on není nečinným Božstvem. Jestliže by Bůh přestal působit jako současný udržovatel všeho tvoření, okamžitě by nastal vesmírný kolaps. Kdyby nebylo Boha, žádná realita by neexistovala. V tuto danou chvíli, stejně jako během uplynulých dávných časů a věčné budoucnosti, Bůh nepřestává ve své podpoře. Božské objetí obsáhne celý okruh věčnosti. Vesmír není jako natočené hodiny, které půjdou určitou dobu a pak přestanou tikat; všechny věci jsou neustále obnovovány. Otec neustále vyzařuje energii, světlo a život. Dílo Boha je jak hmatatelné, tak i duchovní. „On se natáhne prázdným prostorem na sever a na nic tam zavěsí zemi.“

Bytost mého řádu je schopna objevit nedostupnou harmonii a uvidět dalekosáhlou a důmyslnou koordinaci běžných záležitostí v řízení vesmíru. Mnohé z nich, které se smrtelné mysli zdají roztržité a nahodilé, já vnímám jako uspořádané a činorodé. Ale ve vesmíru se děje spousta věcí, kterým já úplně nerozumím. Mám za sebou dlouhá studia a více méně jsem obeznáměn s poznanými silami, energiemi, myslmi, morontii, duchy a osobnostmi lokálních vesmírů a supervesmírů. Mám všeobecné znalosti o tom, jak tyto síly a osobnosti fungují a jsem velmi dobře obeznáměn s působením pověřených duchovních osobností velkého vesmíru. Navzdory mým znalostem o jevech ve vesmírech, neustále se setkávám s kosmickými reakcemi, které nejsem schopen pochopit. Nepřetržitě narážím na zdánlivě náhodná seskupení sil, energií, intelektů a duchů, které nedokážu uspokojivě vysvětlit.

Jsem dostatečně kvalifikovaný sledovat a provádět rozbor působení všech jevů vyplývajících přímo z činností Vesmírného Otce, Věčného Syna, Nekonečného Ducha a do určité míry, Ostrova Ráj. Jsem občas v rozpacích, když se setkám s něčím, co vypadá, že je dílem jejich záhadných rovnocenných Božstev, třech Absoluten potenciálnosti. Tato Absolutna se zdají, že vytěsňují hmotu, přesahují mysl a jsou důsledkem ducha. Jsem neustále zmatený a často bezradný kvůli mojí neschopnosti porozumět těmto složitým procesům, které já přisuzuji přítomnosti a působení Neomezeného Absolutna, Božského Absolutna a Univerzálního Absolutna.

constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55.4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as *reality*. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. "He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing."

4:1.7 (55.5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

4:1.8 (55.6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

Tato Absolutna musí být tou neodhalenou přítomností za hranicemi vesmíru, která v projevech nesmírné síly a v působení jiných nadkonečných jevů způsobuje to, že fyzici, filozofové, či religionisté nejsou schopni s určitostí předpovědět jak opravdu budou reagovat prazáklady síly, koncepce nebo ducha na požadavky vzniklé ve složité reálné situaci, týkající se nejvyšších úprav a konečných hodnot.

Ve vesmírech času a prostoru existuje také organická jednotá, která se zdá, že je základní strukturou pro všechny kosmické jevy. Tato žijící přítomnost vyvíjející se Nejvyšší Bytosti—tato Imanence Plánovaného Nedokončení—čas od času se nevysvětlitelně projevuje něčím, co se jeví, jako překvapivě náhodná koordinace zdánlivě spolu nesouvisajících vesmírných událostí. Toto musí být funkce Prozřetelnosti—oblast Nejvyšší Bytosti a Společného Činitele.

Já se přikláním k domněnce, že je to právě toto vzdálené a obecně nepoznané řízení koordinace a vzájemného propojování všech stadií a forem vesmírné činnosti, které je příčinou toho, že taková pestrobarevná a zdánlivě beznadějně nepřehledná směsice fyzikálních, intelektuálních, morálních a duchovních jevů, tak neomylně pracuje pro slávu Boží a ve prospěch lidí a andělů.

Ale v mnohem širším smyslu jsou zdánlivě „náhody“ v kosmu nepochybně součástí konečného dramatu času-prostoru v dobrodružství Nekonečného a jeho věčném manipulováním Absolutny.

2. BŮH A PŘÍRODA

V omezeném smyslu je příroda fyzickou přirozeností Boha. Jednání, nebo působení Boha je uzpůsobeno a přechodně upraveno podle experimentálních plánů a evolučních modelů lokálního vesmíru, souhvězdí, soustavy, anebo planety. Bůh jedná v souladu s přesně formulovaným, trvalým a nezměnitelným zákonem v celém, nekonečně rozlehlém, hlavním vesmíru; ale on přizpůsobuje modely jeho působení tak, aby přispívaly k tomu, že součinnost a vyváženost řízení každého vesmíru, souhvězdí, soustavy, planety a osobnosti je v souladu s místními záměry, cíly a plány konečných projektů evolučního rozvoje.

Proto příroda, tak jak ji chápe smrtelný člověk, představuje základní kámen a nezbytný podklad neměnného Božstva a jeho nezměnitelných zákonů, přizpůsobených, flexibilních a prožívajících zvraty v důsledku působení místních plánů, záměrů, modelů a

4:1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4:1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4:1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

4:1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent “accidents” of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

2. GOD AND NATURE

4:2.1 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4:2.2 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans,

podmínek, které jsou stanoveny a uskutečňovány lokálním vesmírem, souhvězdím, soustavou, planetárními silami a osobnostmi. Na příklad: I když Boží zákony byly stanoveny pro Nebadon, jsou upraveny podle plánů vytvořených Synem Tvořitelem a Duchem Tvořitelem tohoto lokálního vesmíru; a kromě toho všeho, působení těchto zákonů bylo později ovlivněno chybami, zanedbáním a vzpourami určitých bytostí, pobývajících na vaší planetě a přináležejících k vaší bezprostřední planetární soustavě Satánii.

Příroda je prostorově-časovým výsledkem dvou kosmických faktorů: za prvé, neměnností, dokonalostí a poctivostí Rajského Božstva a za druhé, experimentálními plány, omyly výkonné moci, důsledky vzpoury, nedokončenosti vývoje a nedokonalosti moudrosti mimo-Rajských tvorů, od nejvyšších po nejnižší. Proto, příroda nese v sobě jednotnou, neměnnou se, velkolepou a úchvatnou nit dokonalosti, která se táhne z okruhu věčnosti; ale v každém vesmíru, na každé planetě a v každém individuálním životě, je tato příroda upravena, vymezena a možná poničena skutky, chybami a nevěrností tvorů evolučních soustav a vesmírů; a proto se příroda musí stále měnit, na povrchu zdánlivě nevyzpytatelně, ale pod povrchem ustáleně a musí být pestrá v souladu s provozními předpisy lokálního vesmíru.

Příroda je dokonalost Ráje, rozdělena nedokonalostí, zlem a hříchem nedokončených vesmírů. Tento podíl tudíž vyjadřuje jak dokonalost, tak i neúplnost, jak věčnost, tak i dočasnost. Pokračující evoluce mění přírodu tím, že posiluje význam rajské dokonalosti čímž zmenšuje zlo, chyby a disharmonii relativní reality.

Bůh není osobně přítomen v přírodě, ani v žádných silách přírody, protože projev přírody je pokládání nedokonalostí progresivní evoluce a někdy také důsledků bouřlivé vzpoury, na Rajské základy vesmírného Božího zákona. Ve svém projevu na světě, jako je Urantie, příroda nikdy nemůže být dostačujícím vyjádřením, skutečným znázorněním, nebo věrným obrazem všemoudrého a nekonečného Boha.

Ve vašem světě je příroda modifikací zákonů dokonalosti evolučními plány lokálního vesmíru. Jak směšné je zbožňovat přírodu pro to, že je částečně, v omezeném smyslu, prostoupena Bohem; pro to, že je fází vesmírné a proto božské moci! Příroda je také projevem nedokončeného, neúplného a nedokonalého působení rozvoje, růstu a pokroku, vztahujících se k experimentu kosmické evoluce v daném vesmíru.

purposes, patterns, and conditions which have been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

4:2.3 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

4:2.4 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

4:2.5 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

4:2.6 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe

Očividné nedostatky ve světě přírody nespovídají o takových nedostacích v osobnosti Boha. Spíše jsou takové pozorovatelné nedokonalosti pouze nevyhnutelnými kratičkými pauzami stále se pohybující cívky při promítání zobrazování nekonečnosti. Právě tyto nedostatky, přerušující plynulost dokonalosti, umožňují konečné mysli materiálního člověka letmo zahlédnout mihotavý záblesk božské reality v čase a prostoru. Materiální projev božskosti se jeví evoluční mysli člověka jako chybný pouze proto, že smrtelný člověk se stále úporně dívá na projev přírody svými přírodníma očima, lidským viděním bez pomoci morontialní moty, nebo zjevení, jejího náhradníka ve světech času.

A příroda je poničena, její krásná tvář je zjizvena, její líce jsou povadlé kvůli vzpourám, nesprávnému chování, nečestnému myšlení nesčetných tvorů, kteří jsou součástí přírody, ale kteří přispěli k jejímu znetvoření. Ne, příroda není Bůh. Příroda není předmět zbožňování.

3. NEMĚNÍCÍ SE CHARAKTER BOHA

Příliš dlouho si člověk myslel o Bohu, že je mu podobný. Bůh není, nikdy nebyl a nikdy nebude nedůvěřivý k člověku, nebo jakékoliv jiné osobnosti ve vesmíru vesmírů. Vědom si toho, že Syn Tvořitel určil člověka, aby byl mistrovským dílem planetárního tvoření a vládcem všeho na zemi a vidí toho člověka jak je ovládán svými nečistými vášněmi, vidí ho jak se klaní modlám ze dřeva, kamene, zlata a svým sobeckým ambicím—pak tyto žalostné výjevy vyvolávají v Bohu a jeho Synech starost o člověku, ale nikdy ne nedůvěru v něho.

Věčný Bůh není schopen hněvu a zloby ve smyslu lidských emocí a tak, jak člověk vnímá takové reakce. Tyto emoční projevy jsou ošklivé a opovrženímhodné; ony jsou stěží hodny být nazývány lidské, tím méně božské; a takové projevy jsou naprosto cizí pro dokonalou povahu a laskavý charakter Vesmírného Otce.

Mnoho, velmi mnoho potíží, se kterými se smrtelníci Urantie potýkají při vnímání Boha, je způsobeno dalekosáhlými následky Luciferovy vzpoury a zrady Kaligastii. Ve světech, které nejsou izolovány hříchem, jsou evoluční rasy schopny formulovat mnohem lepší představy o Vesmírném Otci; ony méně trpí kvůli zmatenosti, překroucení a zkomolení pojetí.

Bůh nikdy nelituje ničeho co kdy udělal, nebo dělá, nebo kdy udělá. On je všemoudrý a rovněž všemohoucí. Moudrost člověka vyrůstá z poznání

experiment in cosmic evolution.

4:2.7 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

4:2.8 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the misthinking of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

4:3.1 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous *for* man, but never of him.

4:3.2 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

4:3.3 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

4:3.4 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man's wisdom grows out of

a chyb pramenící z lidské zkušenosti; Moudrost Boha má základ v neomezené dokonalosti jeho nekonečného vesmírného vhledu a tato božská prozíravost účinně ovládá tvořivou svobodnou vůli.

Vesmírný Otec nikdy neudělá nic, co by následovně zapříčinilo bolest, nebo žal, ale tvorové mající vlastní vůli, kteří byli naplánováni a vytvořeni jeho Tvořiteli v odlehlých vesmírech, svojí nešťastnou volbou někdy způsobí pocit božské lítosti v osobnostech jejich rodičů—Tvořitelů. Ale i když Otec nedělá chyby, nemívá smutek a ani neprožívá lítost, on je bytost s otcovským citem a jeho srdce nepochybně truchlí, když se jeho dětem nedaří dosáhnout duchovních úrovní, ke kterým jsou způsobilé dospět s pomocí, která je tak bohatě poskytovaná podle plánů duchovního rozvoje a postupů pro vzestup smrtelníků vesmírů.

Nekonečná laskavost Otce je nad rámec chápání konečné mysli času; proto musí být neustále umožněno porovnávání s protikladným zlem (ne hříchem), aby se účinně projevil všechny aspekty laskavosti. Dokonalost božské laskavosti může být rozeznána smrtelným nedokonalým vnímáním jenom proto, že je v rozporném spojení s relativní nedokonalostí ve vztazích času a hmoty v pohybech vesmíru.

Charakter Boha je nekonečně nadlidský; proto musí být taková božská povaha zosobněna, tak jako v božských Synech, předtím než může být jen uchopena vírou konečné mysli člověka.

4. UVĚDOMĚNÍ SI BOHA

Bůh je jedinou nehybnou, soběstačnou a neměnnou bytostí v celém vesmíru vesmírů, nemajíc žádný vnějšek, žádné neznámo, žádnou minulost a žádnou budoucnost. Bůh je účelová energie (tvořivý duch) a absolutní vůle, které jsou samoexistující a univerzální.

Jelikož je Bůh samoexistující, on je naprosto nezávislý. Samotná identita Boha je neslučitelná se změnou. „Já, Pán, se neměním.“ Bůh je neměnný; ale pouze až dosáhnete Ráje, začnete rozumět tomu, jak Bůh může přejít od jednoduchosti ke složitosti, od ucelenosti k proměně, od klidu k pohybu, od nekonečnosti ke konečnosti, od božského k lidskému a od jednoty k dualitě a trojjednoti. A Bůh může takto upravovat projevy své absolutnosti, protože božská neměnnost neznamená nehybnost; Bůh má vůli—on je vůle.

Bůh je bytost s absolutním sebeurčením;

the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

4:3.5 (58.3) The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

4:3.6 (58.4) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

4:3.7 (58.5) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. THE REALIZATION OF GOD

4:4.1 (58.6) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

4:4.2 (58.7) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does not imply immobility; God has will — he is will.

4:4.3 (58.8) God is the being of absolute self-

neexistují žádné meze pro jeho vesmírné působení, kromě těch, které jsou dobrovolné a projevy jeho svobodné vůle jsou podmíněny pouze těmi božskými schopnostmi a dokonalými vlastnostmi, které zákonitě charakterizují jeho věčnou podstatu. Proto ve vztahu k vesmíru je Bůh bytostí největší laskavosti a také svobodnou vůlí tvořivé nekonečnosti.

Bůh Absolutní je stvořitelem středního a dokonalého vesmíru a Otec všech ostatních Tvořitelů. Bůh se dělí s člověkem a jinými bytostmi o takové vlastnosti, jako osobnost, laskavost a mnoho dalších charakterových rysů, ale nekonečnost vůle přináší pouze jemu. Ve svém tvořivém působení je Bůh limitován pouze citovostí své věčné podstaty a pokyny své nekonečné moudrosti. Bůh osobně volí to, co je nekonečně dokonalé, proto je střední vesmír nebesky dokonalý; a ačkoliv Synové Tvořitelé se plně dělí o jeho božskost, dokonce o části jeho absolutnosti, oni nejsou úplně limitováni tou nekonečností moudrosti, která řídí nekonečnost vůle Otce. Proto u synů řádu Michaela se tvořivá svobodná vůle stává dokonce více aktivní, úplně božská a téměř konečná, ne-li absolutní. Otec je nekonečný a věčný, ale popřít možnost jeho svobodné volby pro sebeomezení se rovná odmítnutí samotného konceptu absolutnosti jeho vůle.

Absolutnost Boha prostupuje všemi sedmi úrovněmi vesmírné reality. A celá jeho absolutní podstata je závislá na vzájemném vztahu Tvořitele s jeho rodinou vesmírných bytostí. Přesnost může charakterizovat trinitární spravedlnost ve vesmíru vesmírů, ale ve vztahu celé jeho obrovské rodiny se tvory času, je Bůh vesmírů řízen božským citem. Na počátku i na konci—věčně—nekonečný Bůh je Otcem. Ze všech těch přijatelných jmen, kterými může být Bůh všeho tvoření vhodně pojmenován, mně bylo uloženo, abych ho vylíčil jako Vesmírného Otce.

Ve svobodné vůli Boha-Otce nejsou činy řízeny silou, ani nejsou usměřovány pouze intelektem; božská osobnost je definována jako duchovní ve svém základě a ve vesmírech se projevuje jako láska. Tudiž, ve všech jeho osobních vztazích s bytostmi tvoření, je Prvotní Zdroj a Střed vždy a důsledně milujícím Otcem. Bůh je Otcem v nejvyšším slova smyslu. Jeho věčné motivuje dokonalý idealismus božské lásky a tento něžný charakter se projevuje nejsilněji a nachází největší uspokojení v tom, že miluje a je milován.

Ve vědě je Bůh Prvopříčina; v náboženství je všeobecným a milujícím Otcem; ve filozofii je jedinou bytostí, která existuje sama o sobě a není závislá na žádné jiné bytosti aby existovala, ale propůjčuje realitu existence ve prospěch všech

determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

4:4.4 (58.9) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

4:4.5 (59.1) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment*. First and last — eternally — the infinite God is a *Father*. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

4:4.6 (59.2) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

4:4.7 (59.3) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but beneficently conferring reality of existence on all

věcí a pro blaho všech bytostí. Ale je potřeba zjevení, aby se prokázalo, že Prvopříčina vědy a samoexistující Jednota filozofie jsou Bohem náboženství, překypujícím soucitem a laskavostí a který je zavázán uskutečnit věčný život svým pozemským dětem.

My toužíme dosáhnout Nekonečného, ale my ctíme empirické představy o Bohu, naši schopnost kdekoli a kdykoli uvědomit si faktory osobnosti a božskosti, které rozvíjejí naši nejvyšší představu o Božstvu.

Vědomí vítězného lidského života na zemi se rodí z takové víry tvora, která, když je vystavena tváří v tvář lidské nedokonalosti, se odváží čelit každé životní příhodě spolehlivým prohlášením: i když já to nedokážu udělat, ve mně žije ten, kdo to dokáže a udělá to—součást Otce-Absolutna vesmíru vesmírů. A to je „vítězství, které zdolá svět, dokonce vaši víru.“

things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

4:4.8 (59.4) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

4:4.9 (59.5) The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is “the victory which overcomes the world, even your faith.”

5. MYLNÉ PŘEDSTAVY O BOHU

Náboženské tradice jsou neúplně uchované záznamy ze zkušeností lidí dávných věků, kteří Boha poznali, ale takové záznamy nejsou důvěryhodnými rádci pro náboženský život, nebo jako zdroj pravdivých informací o Vesmírném Otci. Takové starodávné věrouky byly neustále pozměňovány, protože primitivní člověk byl mýtů tvořitel.

Jednou z největších příčin zmatku vládnoucího na Urantii ohledně podstaty Boha, pramení z nedokonalosti vašich církevních knih, které jasně nerozlišují mezi osobnostmi Rajske Trojice a mezi Rajským Božstvem a tvořiteli lokálních vesmírů a jejich správci. Během předcházejících období poskytování dílčích vědomostí, vašim kněžům a prorokům se nepodařilo věrohodně odlišit Planetární Prince, Vládce Soustav, Otce Souhvězdí, Syny Tvořitele, Vládce Supervesmírů, Nejvyšší Bytost a Vesmírného Otce. Mnohá poselství od podřízených osobností, takových jako jsou Nositelé Života a dalších různých řádů andělů, byla ve vašich záznamech prezentována tak, že přícházejí od samého Boha. Náboženské myšlení na Urantii stále zaměňuje rovnocenné osobnosti Božstva se samým Bohem a tak jsou všichni sdruzeni pod jedním pojmenováním.

Obyvatelstvo Urantie i nadále trpí kvůli vlivu primitivních představ o Bohu. Bohové, kteří zuřivě běsní v bouřce; kteří ve svém hněvu třesou zemí a zabíjejí lidi ve svém rozhořčení; kteří projeví svoji nelibost tím, že trestají hladomorem a potopou—toto jsou bohové primitivního náboženství; oni nejsou ti Bohové, kteří žijí a vládnou ve vesmírech.

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

4:5.1 (59.6) Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

4:5.2 (60.1) One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes, System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

4:5.3 (60.2) The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood — these are the gods of primitive religion; they are not the

Takové představy jsou pozůstatky z těch dob, kdy se lidé domnívali, že vesmír je řízen a ovládán vrtochy takových imaginárních bohů. Ale smrtelný člověk si začíná uvědomovat, že žije ve světě poměrně zákonitosti a řádu, pokud se jedná o administrativní řízení a jednání Nejvyšších Tvořitelů a Nejvyšších Dohlížitelů.

Barbarská představa o usmiřování rozzlobeného Boha, nakloňování si dotčeného Pána, získávání slitování Božstva obětováním a pokáním a dokonce krveprolitím, představuje náboženství zcela prostoduché a primitivní, filozofii nedůstojnou osvíceného věku vědy a pravdy. Takové víry jsou zcela odporné pro nebeské bytosti a božské vládcy, kteří slouží a vládnou ve vesmírech. Je urážkou Boha věřit, podporovat nebo učit, že nevinná krev musí být prolita, aby se získala jeho přízeň, nebo odvrátil domnělý božský hněv.

Židé věřili že, „bez prolití krve se nedosáhne odpuštění hříchu.“ Oni se neosvobodili od staré a pohanské představy, že Bohové nemohou být usmířeni jinak, než pohledem na krev, i když Mojžíš udělal výrazný pokrok, když zakázal lidské oběti a v prostých myslích jeho beduinských stoupenců je nahradil obřadem obětování zvířat.

Seslání Rajského Syna na váš svět bylo patřičné v období završení planetární epochy; ono bylo nevyhnutelné a nebylo skutečně nutně za účelem získání přízně Boha. Toto seslání se také stalo posledním osobním činem Syna Tvořitele na dlouhé cestě k získání empirické svrchovanosti ve svém vesmíru. Jaký výsměch nad nekonečným charakterem Boha je učení, že jeho otcovsky přísné, chladné a tvrdé srdce, zůstalo nedotčené neštěstími a souženými jeho tvorů a že jeho citlivá slitování nepřicházela až do chvíle, když uviděl svého bezúhonného Syna krváčet a umírat na kříži na Kalvárii!

Ale obyvatelé Urantie najdou vysvobození z těchto starověkých a pohanských pověr týkajících se podstaty Vesmírného Otce. Odhalení pravdy o Bohu přichází a lidská rasa je předurčena poznat Vesmírného Otce v celé kráse jeho charakteru a nádheře jeho vlastností, tak znamenitě vylíčených Synem Tvořitelem, který pobýval na Urantii jako Syn Člověka a Syn Boží.

[Presentováno Božským Poradcem Uversy.]

Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

4:5.4 (60.3) The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

4:5.5 (60.4) The Hebrews believed that “without the shedding of blood there could be no remission of sin.” They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

4:5.6 (60.5) The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

4:5.7 (60.6) But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

4:5.8 (61.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitola 5. Vztah Boha k Jedinci

⇐ 004

Kniha Urantia

006 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 5 VZTAH BOHA K JEDINCI

Sekce

Úvod

1. Přiblížení k Bohu
2. Přítomnost Boha
3. Skutečná Úcta
4. Bůh v Náboženství
5. Boží Vědomí
6. Bůh Osobnosti

PAPER 5 GOD'S RELATION TO THE INDIVIDUAL

SECTIONS

Introduction

1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

Úvod

JESTLIŽE konečná mysl člověka není schopna pochopit, jak tak velký a tak vznešený Bůh, jako Vesmírný Otec, může sestoupit se svého věčného bydliště v nekonečné dokonalosti a bratřit se s individuálním lidským tvorem, pak musí takový konečný intelekt založit jistotu božského přátelství na pravdivosti faktu, že opravdový fragment živého Boha pobývá v mysli každého normálně myslícího a morálně vnímajícího smrtelníka na Urantii. Vnitřní Ladiči Myšlení jsou součástí věčného Božstva Rajského Otce. Aby člověk našel Boha a pokusil se s ním komunikovat, nemusí chodit dál, než k vlastní vnitřní zkušenosti duše, rozjímající o realitě duchovní přítomnosti.

Bůh rozdělil nekonečnost svojí věčné podstaty ve všech existencionálních realitách šesti absolutních rovnocenných Božstev, ale prostřednictvím působení svých předosobních fragmentů, může kdykoliv navázat přímé osobní spojení s každou částí, nebo fází, nebo druhem tvoření. A věčný Otec si také pro sebe ponechal výsadní právo poskytovat osobnost božským Tvořitelům a živým tvorům vesmíru vesmírů a

INTRODUCTION

5:0.1 (62.1) IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

5:0.2 (62.2) God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his prepersonal fragments. And the eternal God has also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of

kromě toho si vyhradil právo udržovat přímý a rodičovský kontakt se všemi těmito osobnostmi prostřednictvím osobního okruhu.

universes, while he has further reserved the prerogative of maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. PŘÍBLÍŽENÍ K BOHU

Neschopnost konečného tvora navázat styk s nekonečným Bohem není v nadřazenosti Otce, ale tkví v konečnosti a materiálním omezením vytvořených tvorů. Velikost duchovního rozdílu mezi nejvyššími osobnostmi vesmírné existence a nižšími řády vytvořených myslících bytostí je nepředstavitelná. Kdyby bylo možné, aby nižší řády myslících bytostí byly v tuto chvíli dopraveny do přítomnosti samotného Otce, nevěděli by, že tam jsou. Ony by nevnímaly přítomnost Vesmírného Otce stejně tak, jak ho nevnímají tam, kde jsou nyní. Před smrtelným člověkem je velmi dlouhá cesta, než bude oprávněn, v rámci daných možností, požádat o spolehlivý doprovod do Rajské přítomnosti Vesmírného Otce. Člověk musí projít četnými duchovními proměnami předtím, než může dosáhnout úrovně, poskytující takové duchovní vidění, které mu umožní uvidět některého ze Sedmi Hlavních Duchů.

Náš Otec se neskrývá; on není ve svévolné samotě. On mobilizoval zdroje božské moudrosti pro nekonečné úsilí odhalit sebe dětem ve svých vesmírných oblastech. Se vznešeností jeho lásky je spojena nekonečná ušlechtilost a nevýslovná štědrost, způsobující, že Bůh touží se spojit s každou stvořenou bytostí, která je schopna pochopit a milovat ho, nebo se snažit k němu přiblížit; a jsou to proto vaše vrozené nedostatky, neoddělitelné od vaší konečné osobnosti a materiální existence, které rozhodují o čase, místě a okolnostech, při kterých můžete dosáhnout cíle cesty vzestupných smrtelníků a stanout v přítomnosti Otce ve středu všech věcí.

Ačkoliv vaše přiblížení k Rajské přítomnosti Otce musí počkat až dosáhnete nejvyšších konečných úrovní duchovního vývoje, měli byste se radovat z poznání stále přítomné možnosti okamžité komunikace s darovaným duchem Otce, tak úzce spjatým s vaší vnitřní duší a vašim oduševňujícím „já“.

Smrtelníci ve světech času a prostoru se mohou výrazně lišit ve vrozených schopnostech a intelektuálním nadání, mohou se těšit ze životních podmínek, které jsou příznivé pro sociální pokrok a morální růst, anebo mohou trpět nedostatkem jakéhokoliv lidského pochopení pro kulturu a

1. THE APPROACH TO GOD

5:1.1 (62.3) The inability of the finite creature to approach the infinite Father is inherent, not in the Father's aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

5:1.2 (62.4) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

5:1.3 (63.1) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

5:1.4 (63.2) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to culture and supposed advancement in the arts of

předpokládanému rozvoji civilizačního umění; ale možnosti pro duchovní růst na cestě vzestupu jsou stejné pro všechny; vyšší úroveň duchovního vnímání a kosmických hodnot jsou dosažitelné zcela nezávisle na takových sociálně-morálních rozdílnostech rozmanitých materiálních životních podmínkách na evolučních světech.

Jakkoli se smrtelníci Urantie mohou lišit ve svých intelektuálních, sociálních, ekonomických a dokonce morálních možnostech a vrozených schopnostech, nezapomeňte, že jejich duchovní obdaření je jednotné a jedinečné. Oni všichni se těší stejnému daru božské přítomnosti Otce a oni všichni mají stejné právo hledat osobní kontakt s pobývajícím v nich duchem božského původu a oni všichni mají stejnou možnost se rozhodnout přijmout jednotné duchovní vedení těchto Tajemných Monitorů.

Jestli je smrtelný člověk upřímně duchovně motivován a upřímně vykonává vůli Otce, potom je určitě a aktivně duchovně obdarován vnitřním božským Ladičem, a proto ve zkušenosti takového jedince se nemůže nedostavit zhmotnění nádherného uvědomění si toho, že poznal Boha a nemůže se neseťkat s božským ujištěním věčného života za účelem nalézt Boha prostřednictvím postupného poznávání se mu více a více podobat.

Člověk je duševně obdarován věčně žijícím Ladičem Myšlení. Jestliže je taková lidská mysl upřímně a duchovně motivována, jestliže taková lidská duše touží poznat Boha a podobat se mu a chce poctivě vykonávat Otcovu vůli, pak neexistuje žádný negativní vliv zapříchující strádání, ani žádná pozitivní síla možného ovlivňování, které by mohly zabránit takové božsky motivované duši, aby bezpečně vystoupila k branám Ráje.

Otec si přeje, aby všichni jeho tvorové s ním byli v osobním kontaktu. Otec má v Ráji prostor pro přijetí všech těch, jejichž status pro věčný život a duchovní charakter jim umožňují dosáhnout tohoto cíle. Proto si, jednou provždy, udělejte jasno ve vaší filozofie: pro každého z vás a pro nás všechny, Bůh je přístupný, Otec je dosažitelný, cesta je otevřena; síly božské lásky, metody a způsoby božské administrativy jsou všechny vzájemně zapojeny do úsilí podporovat každou způsobitou bytost každého vesmíru na jejím vzestupu k Rájské přítomnosti Vesmírného Otce.

Ta skutečnost, že dosažení Boha vyžaduje obrovskou spoustu času vůbec neznamená, že přítomnost a osobnost Nekonečného je méně reálná. Váš vzestup je částí okruhu sedmi supervesmířů a ačkoliv se kolem něho otočíte nesčetněkrát, můžete ve svém duchovním statusu očekávat, že se stále budete otáčet

civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

5:1.5 (63.3) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

5:1.6 (63.4) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father's will, then, since he is so certainly and so effectively spiritually endowed by the indwelling and divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual's experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

5:1.7 (63.5) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father's will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

5:1.8 (63.6) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

5:1.9 (63.7) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to

dovnitř. Můžete se spolehnout na to, že budete přemísťováni ze sféry na sféru, z vnějších okruhů stále blíže k vnitřnímu středu a jednoho dne, o tom nepochybujte, stanete v božské a ústřední přítomnosti a spatříte ho, obrazně řečeno, tváří v tvář. Je to záležitostí dosažení konkrétních a opravdových duchovních úrovní; a tyto duchovní úrovně jsou dosažitelné jakoukoliv bytostí, ve které přebývá Tajemný Monitor, a která byla následovně navždy spojena s tímto Ladičem Myšlení.

Otec se neskrývá v duchovním úkrytu, ale velmi mnoho jeho tvorů je stále skryto v mlze svých vlastních svéhlavých rozhodnutích a prozatím přerušili spojení s duchem Otce a duchem jeho Syna, protože si sami zvolili nemorální cestu a kvůli nadměrné sobeckosti svých netolerantních myslí a neduchovních vlastností.

Smrtelný člověk se může přiblížit Bohu a může se opětovně vzdálit božské vůli, pokud mu zůstává možnost vlastní volby. Člověk nemá svůj osud definitivně zpečetěn, dokud neztratí sílu vykonávat vůli Otce. Srdce Otce je stále otevřeno pro potřeby a prosby jeho dětí. Jeho děti uzavřou navždy svá srdce před přitažlivou silou Otce pouze tehdy, když s konečnou platností a navždy ztratí touhu vykonávat jeho božskou vůli—poznat ho a podobat se mu. Podobně je zajištěn věčný život člověka, když zapojený Ladič vyhlásí do vesmíru, že tento vzestupný smrtelník udělal konečné a nezměnitelné rozhodnutí žít podle vůle Otce.

Veliký Bůh vstupuje do přímého kontaktu se smrtelným člověkem a dává mu část svého nekonečného, věčného a nepochopitelného „já“, aby v něm žil a přebýval. Bůh se vydal s člověkem na věčnou cestu dobrodružství. Jestliže se necháte vést duchovními silami, které jsou ve vás a kolem vás, zaručeně dosáhnete vrcholného osudu, stanoveného milujícím Bohem jako vesmírný cíl pro jeho vzestupné tvory z evolučních světů prostoru.

2. PŘÍTOMNOST BOHA

Fyzická přítomnost Nekonečného je realitou materiálního vesmíru. Přítomnost myslí Božstva musí být určena hloubkou intelektuální zkušenosti jedince a evoluční úrovní osobnosti. Duchovní přítomnost Božskosti ve vesmíru musí být nutně rozdílná. Je určena schopností duchovního vnímání a mírou oddanosti vůle tvora vykonávat božskou vůli.

Bůh žije v každém ze svých, v duchu zrozených, synů. Rajští Synové mají stále přístup

sphere, from the outer circuits ever nearer the inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

5:1.10 (64.1) The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

5:1.11 (64.2) Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

5:1.12 (64.3) The great God makes direct contact with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. THE PRESENCE OF GOD

5:2.1 (64.4) The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

5:2.2 (64.5) God lives in every one of his spirit-born sons. The Paradise Sons always have access to

do přítomnosti Boha, oni jsou „pravou rukou Otce“ a všechny jeho osobití tvorové mají přístup do „náruče Otce“. Toto se vztahuje k osobnímu okruhu, skrze který je kdykoliv, kdekoliv a jakkoliv navázán kontakt, nebo jinak stanoveno osobní, vědomé spojení a styk s Vesmírným Otcem, ať již ve středním obydlí, nebo na některém jiném určeném místě, například, na jedné ze sedmi posvátných sfér Ráje.

Nicméně, nikde v přírodě, nebo dokonce v životech smrtelníků uvědomující si Boha, nemůže být božská přítomnost objevena tak plně a tak zřetelně, jako ve vašich pokusech o navázání spojení se zavedeným Tajemným Monitorem, Rajským Ladičem Myšlení. Jakou děláte chybu, když sníte o Bohu vysoko v oblacích, zatímco duch Vesmírného Otce žije ve vaší vlastní mysli!

Je to právě díky tomuto fragmentu Boha, který ve vás pobývá a vy postupně nacházíte harmonii s duchovním vedením tohoto Ladiče, že můžete rozeznávat mnohem intenzivněji přítomnost a transformující sílu těch ostatních duchovních vlivů, které vás obklopují a dotýkají se vás, ale nepůsobí jako vaše nedílná část. Skutečnost, že si nejste intelektuálně vědomi blízkého a intimního kontaktu s vnitřním Ladičem, ani v nejmenším nevyvrací tuto povznášející zkušenost. Důkaz bratrského vztahu s božským Ladičem zcela spočívá ve vlastnostech a množství duchovních plodů, které poskytuje životní zkušenost věřícího jedince. „Podle jejich plodů je poznáte.“

Je to nesmírně obtížné pro materiální mysl smrtelného člověka, která je nedostatečně oduševnělá, aby si výrazně uvědomila duchovní aktivity takových božských entit, jako jsou Rajští Ladiči Myšlení. Jak se duše z vytvořeného spojení myslí a Ladiče stává stále víc reálnou, vzniká také nové stadium vědomí duše, která je pak schopna rozpoznat přítomnost a přijmout duchovní vedení Tajemných Monitorů a jejich dalších nadmateriálních aktivit.

Veškerá zkušenost spojení s Ladičem Myšlení zahrnuje morální status, mentální motivaci a duchovní zážitky. Uvědomování si takového úspěchu je převážně omezeno, ačkoliv ne výhradně, na oblasti vědomí duše, ale důkazy jsou nablízku a je jich nadbytek ve zjevných plodech, které přináší duch v životech všech těch, kdo se vnitřně spojili s tímto duchem.

3. SKUTEČNÁ ÚCTA

Ačkoliv Rajská Božstva, z vesmírného hlediska, jsou jako jeden celek, v jejich duchovních vztazích s takovými bytostmi, které žijí na Urantii, jsou také tři rozdílné a oddělené osoby. V

the presence of God, “the right hand of the Father,” and all of his creature personalities have access to the “bosom of the Father.” This refers to the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

5:2.3 (64.6) The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

5:2.4 (64.7) It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster’s spiritual leadings, more fully to discern the presence and transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. “By their fruits you shall know them.”

5:2.5 (65.1) It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

5:2.6 (65.2) The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. TRUE WORSHIP

5:3.1 (65.3) Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they are also three distinct and separate persons.

záležitostech osobních žádostí, komunikace a jiných důvěrných vztahů jsou mezi nejvyššími představiteli Boha rozdíly. V nejvyšším slova smyslu, my ctíme Vesmírného Otce a pouze jeho. Ve skutečnosti, my ctíme Otce, tak jak se projevuje ve svých Synech Tvořitelích, ale je to přímo, či nepřímo Otec, kdo je ctěn a vážen.

Prosby jakéhokoliv druhu patří do sféry Věčného Syna a jeho duchovní organizaci. Modlitby a veškeré formální dorozumívání, kromě hlubokého obdivu a úcty k Vesmírnému Otci, jsou záležitostmi, které se týkají lokálního vesmíru; ony obvykle nepřesáhnou oblast pravomoci Syna Tvořitele. Ale úcta je nepochybně odeslána a vložena do Tvořitele prostřednictvím osobního okruhu Otce. My dále věříme, že takové zaregistrování úcty tvoří se zavedeným Ladičem Myšlení je usnadněno přítomností ducha Otce. Existuje ohromné množství evidence na podporu našeho přesvědčení a já vím, že všechny kategorie fragmentů Otce jsou zplnomocněny registrovat dobře míněnou úctu svých subjektů, vítaných do přítomnosti Vesmírného Otce. Ladiči Myšlení nepochybně také využívají přímých předosobních komunikačních kanálů s Bohem a jsou schopni podobně využívat okruhy duchovní gravitace Věčného Syna.

Uctívání je kvůli úctě; modlitba vyjadřuje osobní zájem; a to je veliký rozdíl mezi uctíváním a modlitbou. V opravdové úctě není absolutně žádný osobní požadavek, nebo jiný prvek osobního zájmu; my jednoduše ctíme Boha pro to, jak ho vnímáme čím je. Úcta nic nežádá a nic neočekává pro věřícího. Nectíme Otce kvůli tomu, že získáme z tohoto uctívání nějakou výhodu; my projevujeme takovou oddanost a takovou úctu jako přirozenou a spontánní reakci na poznání nesrovnatelné osobnosti Otce a kvůli jeho laskavé povaze a obdivuhodným vlastnostem.

Ve chvíli, kdy se prvek osobního zájmu vetře do uctívání, v tom okamžiku se oddanost přemění z uctívání na modlitbu a pak by bylo mnohem vhodnější ji adresovat přímo osobě Věčného Syna, nebo Syna Tvořitele. Ale v praktické náboženské zkušenosti neexistuje žádný důvod, proč by se modlitba neměla adresovat Bohu-Otci jako součást opravdové úcty.

V praktických otázkách vašeho denního života jsou vám k dispozici duchovní osobnosti, mající původ ve Třetím Zdroji a Středu; spolupracujete se silami Společného Činitele. A je to tedy tak: vy ctíte Boha; modlíte se k Synu a komunikujete s ním; a podrobnosti vašeho pozemského pobytu řešíte společně s inteligentními bytostmi Nekonečného Ducha,

There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

5:3.2 (65.4) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son's spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But worship is undoubtedly encircled and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

5:3.3 (65.5) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

5:3.4 (65.6) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to God the Father as a part of true worship.

5:3.5 (65.1) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection with the intelligences of the Infinite Spirit operating

působící na vašem světě a v celém vašem vesmíru.

Synové Tvořitelé, nebo Synové Vládcové, kteří řídí osudy lokálních vesmírů, zastupují jak Vesmírného Otce, tak i Věčného Syna Ráje. Jménem Otce, tito Synové Vesmírů přijímají upřímnou úctu a pozorně naslouchají prosbám od svých prosících svěřenců v příslušných svých vesmírech. Pro děti lokálního vesmíru je Syn Michael, ve vztahu ke všem praktickým cílům a záměrům, Bohem. On je zosobněním Vesmírného Otce a Věčného Syna v lokálním vesmíru. Nekonečný Duch udržuje osobní kontakt s dětmi těchto oblastí prostřednictvím Vesmírných Duchů, kteří jsou administrativními a tvůrčími spolupracovníky Rájských Synů Tvořitelů.

Upřímná úcta znamená mobilizaci všech sil lidské osobnosti pod vedením vyvíjející se duše a v závislosti na pokynech přiřazeného Ladiče Myšlení. Mysl, která je materiálně omezena, si nikdy nemůže být velice vědoma opravdového významu upřímné úcty. Lidské uvědomování si reality prožívané úcty je hlavně určeno stupněm vývoje evoluční nesmrtelné duše člověka. Duchovní růst duše se děje zcela nezávisle na intelektuálním sebeuvědomění.

Prožívaná úcta spočívá v ušlechtilé snaze zaslíbeného Ladiče Myšlení sdělovat božskému Otci nevyjádřitelné touhy a nevyslovitelná přání lidské duše—společné tvoření smrtelné mysli, hledající Boha a nesmrtelného Ladiče Myšlení, odhalujícího Boha. Proto je úcta skutkem materiální mysli, která dává souhlas pokusit se oduševnit vlastní „já“ pod vedením přiřazeného ducha a komunikovat s Bohem jako věrný syn Vesmírného Otce. Smrtelná mysl souhlasí s úctou; nesmrtelná duše touží ctít a dává podnět k úctě; přítomnost božského Ladiče Myšlení usměřňuje takovou úctu ve prospěch smrtelné mysli a vyvíjející se nesmrtelné duše. Poslední analýzy ukazují, že upřímná úcta se stává realizovatelnou zkušeností na čtyřech kosmických úrovních: intelektuální, morontální, duchovní a osobní—vědomí mysli, duše, ducha a jejich sjednocení v osobnost.

4. BŮH V NÁBOŽENSTVÍ

Mravouka evolučních náboženství nutí lidi hledat cestu k Bohu hnací silou strachu. Náboženství zjevující Boha, povznášá lidi k tomu, aby hledali Boha lásky, protože touží se mu podobat. Ale náboženství není pouhým pasivním pocitem „absolutní závislosti“ a „jistoty věčného

on your world and throughout your universe.

5:3.6 (66.2) The Creator or Sovereign Sons who preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

5:3.7 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

5:3.8 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. GOD IN RELIGION

5:4.1 (66.5) The morality of the religions of evolution drives men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation allure men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a passive feeling of "absolute dependence" and "surety of survival"; it is a living and dynamic

života“; je to živá a dynamická zkušenost dosažení božskosti, spočívající ve službě lidstvu.

Význačný a okamžitý užitek opravdového náboženství je ve vytvoření přetrvávající harmonie v lidské zkušenosti, trvalý mír a opravdová jistota. Dokonce mnohobožství primitivního člověka je relativním sjednocením evolučního konceptu Božstva; mnohobožství je monoteizmem v procesu vytváření. Dříve, či později, Bůh je předurčen být pochopen jako realita hodnot, podstata smyslů a život pravdy.

Bůh nejenom rozhoduje o osudu; on je věčným cílem člověka. Všechny nenáboženské lidské činnosti se snaží přizpůsobit vesmír zkeslenému sebe udržování; opravdově náboženský jedinec se snaží ztotožnit své „já“ s vesmírem a potom zasvětit činnosti tohoto sjednoceného „já“ službě vesmírné rodině společných bytostí, lidských i nadlidských.

Oblasti filozofie a umění zasahují do nenáboženských a náboženských činností lidského „já“. Prostřednictvím umění a filozofie je materiálně myslící člověk nalákán do uvažování o duchovních realitách a vesmírných hodnotách věčných významů.

Všechna náboženství nabádají k uctívání Božstva a předkládají určitá učení o spasení člověka. Buddhistické náboženství slibuje spasení od utrpení, nekončící vnitřní klid; židovské náboženství slibuje spasení od těžkostí, blahobyt založený na poctivosti; řecké náboženství slibuje spasení od nesouladu, nepříjemnosti, uskutečněním krásy; křesťanství slibuje spasení od hříchu, posvátnost; mohamedánství zajišťuje osvobození od přísných morálních norem judaizmu a křesťanství. Náboženství Ježíše je spasení od svého „já“, osvobození od toho zla, které je spojeno s izolací tvorstva v čase a věčnosti.

Hebrejci založili svoje náboženství na dobrotivosti; Řekové na krásě; obě náboženství hledala pravdu. Ježíš ukázal Boha lásky a láska zahrnuje všechnu pravdu, krásu a dobrotivost.

Zoroastrismus bylo náboženství morálky; Hindové měli náboženství metafyziky; Konfucionisté měli náboženství etiky. Ježíš žil náboženství služby. Všechna tato náboženství mají hodnotu v tom, že jsou správnými cestami k náboženství Ježíše. Náboženství je určeno stát se realitou duchovního sjednocení všeho, co je dobré, krásné a opravdové v lidské zkušenosti.

Heslem řeckého náboženství bylo „poznej sebe samého“; Hebrejci soustředili svoje učení na „poznej svého Boha“; křesťané hlásají evangelium, zaměřené na „vědomosti o Panu Ježíši Kristu“; Ježíš oznámil radostnou novinu

experience of divinity attainment predicated on humanity service.

5:4.2 (66.6) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound assurance. With primitive man, even polytheism is a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

5:4.3 (67.1) God is not only the determiner of destiny; he is man's eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

5:4.4 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

5:4.5 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus is salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

5:4.6 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

5:4.7 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of service. All these religions are of value in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

5:4.8 (67.6) The Greek religion had a watchword "Know yourself"; the Hebrews centered their teaching on "Know your God"; the Christians preach a gospel aimed at a "knowledge of the Lord Jesus Christ"; Jesus proclaimed the good news of

„poznej Boha a sebe samého jako syna Božího“. Tyto lišící se koncepty smyslu náboženství určují postoj jedince v různých životních situacích a vyznačují hloubku úcty a povahu jeho osobních zvyků při modlení. Duchovní status jakéhokoliv náboženství může být stanoven povahou jeho modliteb.

Představa pololidského a nedůvěřivého Boha je nevyhnutelným přechodem mezi polyteizmem a ušlechtilým monoteizmem. Přepjatý antropomorfismus je nejvyšší dosažitelnou úrovní čistě evolučního náboženství. Křesťanství povýšilo ideu antropomorfismu z lidského ideálu na nadmyslový a božskou představu o osobě proslaveného Krista. A toto je nejvyšší antropomorfismus, který může člověk někdy pochopit.

Křesťanský koncept Boha je pokusem spojit tři rozdílná učení:

1. Hebrejský koncept—Bůh je ochráncem morálních hodnot, spravedlivý Bůh.

2. Řecký koncept—Bůh je sjednotitel, Bůh moudrosti.

3. Ježíšův koncept—Bůh jako živý přítel, milující Otec, božská přítomnost.

Proto musí být evidentní, že kombinovaná křesťanská teologie se setkává s velkými potížemi dosáhnout soudržnosti. Tyto potíže jsou ještě více vystupňovány skutečností, že učení raného křesťanství bylo všeobecně založeno na osobních náboženských zkušenostech třech různých osob: Filóna Alexandrijského, Ježíše Nazaretského a Pavla z Tarsu.

Při studování náboženského života Ježíše, posuzujte ho pozitivně. Nepřemýšlejte příliš o jeho bezhříšnosti, ale o jeho spravedlnosti, jeho láskyplné službě. Ježíš pozvedl pasivní lásku k nebeskému Otci, uvedenou v hebrejském konceptu, na vyšší, aktivní úroveň a milující vztah tvora k Bohu, který je Otcem každého individua, dokonce i hříšníka.

“knowing God, and yourself as a son of God.” These differing concepts of the purpose of religion determine the individual's attitude in various life situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

5:4.9 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of purely evolutionary religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest anthropomorphism that man can ever conceive.

5:4.10 (67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

5:4.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

5:4.12 (67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus' concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

5:4.14 (68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

5:4.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher *active* and creature-loving affection of a God who is the Father of every individual, even of the wrongdoer.

5. BOŽÍ VĚDOMÍ

Mravnost vzniká z důvodu uvědomování si vlastního „já“; mravnost je nadživočišná, ale zcela evoluční. Proces evolučního zdokonalování člověka zahrnuje všechny dispozice před zavedením Ladiče Myšlení a rozlítím Ducha Pravdy. Ale dosažení úrovně mravnosti nevysvobodí člověka od přirozených nesnází smrtelného života. Fyzické prostředí člověka vyžaduje boj za přežití; sociální podmínky si vynucují etická přizpůsobení; morální situace vyžadují činit rozhodnutí nejvyšších principů; duchovní zkušenost (poznání existence Boha)

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

5:5.1 (68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason;

požaduje, aby člověk našel Boha a upřímně se snažil být jak on.

Náboženství není zakotveno ve vědeckých faktech, povinnostech společnosti, filozofických předpokladech, nebo předpokládaných pravidel mravnosti. Náboženství je nezávislá sféra lidské reakce na životní situace a projevuje se neustále ve všech stadiích lidského vývoje, které jsou postmorální. Náboženství může prostupovat všemi čtyřmi úrovněmi realizování hodnot a potěšení z vesmírného společenství: fyzickou, nebo materiální úrovní sebezáchovy; sociální, nebo emoční úrovní společenství; morální, nebo povinnou úrovní intelektu; duchovní úrovní uvědomování si vesmírné společenství skrze božskou úctu.

Vědci, hledající fakta, pojmají Boha jako Prvotní Příčinu, Boha síly. Citově založení umělci vidí Boha jako ideál krásy, Boha estetiky. Logicky uvažující filozof někdy inklinuje postulovat Boha jako vesmírnou jednotu, dokonce jako panteistické Božstvo. Opravdově věřící důvěřuje Bohu, který pečuje o věčný život, nebeskému Otci, Bohu lásky.

Morální jednání vždy předchází vyvinutému náboženství a je také součástí zjeveného náboženství, ale nikdy není úplně náboženskou zkušeností. Pomáhat druhým je výsledkem morálního myšlení a náboženského žití. Biologicky, mravnost nevede k vyšším duchovním úrovním náboženského poznání. Uctívání abstraktní krásy není uctíváním Boha; ani to není velebení přírody, nebo uznávání svornosti.

Evoluční náboženství je matkou vědy, umění a filozofie, které povznesly člověka na úroveň vnímání zjeveného náboženství, včetně zavedení Ladiče Myšlení a příchodu Ducha Pravdy. Evoluční obraz lidské existence začíná a končí s náboženstvím, třebaže náboženství velmi rozdílných kvalit, jedno evoluční a biologické a druhé zjevované a periodické. A tak, zatímco je náboženství pro člověka normální a přirozené, je také dobrovolné. Člověk nemusí být náboženský proti své vůli.

Náboženská zkušenost, být v podstatě duchovní, nemůže být nikdy plně pochopena materiální myslí; tímto se objasňuje úloha teologie —psychologie náboženství. Základní teorie lidského uvědomování si Boha vytváří rozpor pro konečné pochopení. Pro lidskou logiku a konečnou mysl je téměř nemožné sladit koncept božské přítomnosti, Bůh je v každém individuu a je jeho součástí, s představou nadmyslného Boha, božskou dominancí nad vesmírem vesmírů. Tyto dva základní koncepty Božstva musí být sjednoceny v upřímnou víru v pojetí nadmyslnosti osobního Boha a uvědomění si působení

the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

5.5.2 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

5.5.3 (68.6) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to posit a God of universal unity, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters survival, the Father in heaven, the God of love.

5.5.4 (68.7) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

5.5.5 (68.8) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutionary and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not have to be religious against his will.

5.5.6 (69.1) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a

přítomnosti fragmentu tohoto Boha, aby se dokázala oprávněnost uvážené úcty a potvrdila naděje osobnosti ve věčný život. Potíže a rozpory náboženství tkví ve skutečnosti, že realita náboženství je zcela nad kapacitou chápání smrtelného intelektu.

Náboženská zkušenost dává smrtelnému člověku tři velká zadostiučinění již během jeho dočasného pobytu na zemi:

1. Intelektuálně se mu dostane zadostiučinění z více sjednoceného lidského vědomí.

2. Filozoficky má radost z uskutečnění svých ideálů morálních hodnot.

3. Duchovně vzkvétá ze zkušeností s božským doprovodem, duchovního uspokojení z upřímné úcty.

Uvědomování si Boha, tak jak to prožívá vyvíjející se smrtelník světů, musí obsahovat tři proměnlivé faktory, tři rozdílné úrovně vnímání reality. Prvním z nich je vědomí mysli—pochopení ideje Boha. Poté následuje vědomí duše—uvědomění si ideálu Boha. Poslední se probouzí vědomí ducha—uvědomění si duchovní reality Boha. Sjednocením těchto faktorů pochopení božskosti, bez ohledu na to, jak jsou nedokonalé, smrtelná osobnost neustále rozšiřuje všechny úrovně vědomí s uvědomováním si osobnosti Boha. U těch smrtelníků, kteří dosáhli Sborů Konečnosti, všechno toto umožní včas uvědomit si svrchovanost Boha a následovně může vyplynout v uvědomění si konečnosti Boha, určité fáze absonitního nadvědomí Rajského Otce.

Od generace ke generaci zkušenost uvědomování si Boha zůstává stejná, ale filozofický koncept a teologické výklady Boha se s každým obdobím pokročilejších lidských vědomostí musí měnit. Poznání Boha, náboženské vědomí, je vesmírnou realitou, ale bez ohledu na to, jak přesvědčivá (opravdová) náboženská zkušenost je, musí být ochotná podřídit se inteligentní kritice a rozumným filozofickým výkladům; nesmí se snažit o to, aby byla odtrženou věcí od celé lidské zkušenosti.

Věčný život osobnosti je zcela závislý na volbě smrtelné mysli, jejíž rozhodnutí určují potenciál věčného života nesmrtelné duše. Když mysl věří v Boha a duše ví o Bohu a když společně s podporou Ladiče Myšlení touží po Bohu, potom je věčný život zajištěný. Nedostatky intelektu, omezené vzdělání, nevyhovující kultura, svízelné společenské postavení, dokonce nižší normy lidské morálky, pramenící z neblahého

personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

5:5.7 (69.2) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellectually* he acquires the satisfactions of a more unified human consciousness.

5:5.9 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

5:5.10 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

5:5.11 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God, some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

5:5.12 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

5:5.13 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect, curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of

nedostatku vzdělávacích, kulturních a sociálních možností, nemohou popřít přítomnost božského ducha v takových politováníhodných a lidsky handicapovaných, ale věřících individuích. Zavedení Tajemný Monitor je základem pro zrození nesmrtelné duše a zajišťuje předpoklady pro její potenciální růst a věčný život.

Schopnost smrtelných rodičů se rozmnožovat není založena na jejich vzdělání a kultuře, nebo na jejich sociálním a ekonomickém postavení. Spojení rodičovských faktorů v přirozených podmínkách je zcela dostačující pro započetí potomstva. Lidská mysl, rozlišující dobro a zlo a mající schopnost ctít Boha, ve spojení s božským Ladičem Myšlení je všechno, co smrtelník potřebuje, aby započal a podporoval vytváření vlastností své nesmrtelné duše pro věčný život a jestliže takový duchem obdařený jedinec hledá Boha, opravdově touží se mu podobat a upřímně se rozhodne vykonávat vůli nebeského Otce.

6. BŮH OSOBNOSTI

Vesmírný Otec je Bůh osobností. Oblast vesmírné osobnosti, od nejnižšího smrtelníka a materiálního tvora se statusem osobnosti až po nejvyšší osoby hodnoty tvůrce a božského statusu, mají svůj střed a hranice ve Vesmírném Otci. Bůh-Otec je poskytovatelem a opatrovatelem každé osobnosti. A Rájský Otec je rovněž cílem všech těch konečných osobností, které se upřímně rozhodly konat božskou vůli, těch které milují Boha a touží být jak on.

Osobnost je jednou z nevyřešených záhad vesmírů. My jsme schopni sestavit odpovídající koncepce faktorů vstupujících do uspořádání různých řádů a úrovní osobnosti, ale my nerozumíme úplně opravdové podstatě osobnosti samé. My jasně vnímáme četné faktory, které, když jsou sestaveny do celku, vytvářejí obal lidské osobnosti, ale my nechápeme úplně podstatu a smysl takové konečné osobnosti.

Osobnost je potenciální ve všech tvorech, kteří mají obdarovanou mysl schopností, která má rozsah od minimálního uvědomování si svého „já“, až po maximální uvědomování si Boha. Ale samotné obdaření mysli není osobnost, a také duch, nebo fyzická energie nejsou osobnost. Osobnost je vlastnost a hodnota v kosmické realitě, která je výlučně poskytována Vesmírným Otcem živému systému spojených a koordinovaných energií hmoty, mysli a ducha. Osobnost není ani vzrůstající úspěch. Osobnost může být materiální, nebo duchovní, ale buď tam

the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

5:5.14 (70.1) The ability of mortal parents to procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. THE GOD OF PERSONALITY

5:6.1 (70.2) The Universal Father is the God of personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

5:6.2 (70.3) Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts of the factors entering into the make-up of various orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

5:6.3 (70.4) Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there

osobnost je, anebo tam osobnost není. To ostatní, mimoosobní, nikdy nedosáhne osobní úrovně, s výjimkou přímého nařízení Rajského Otce.

Poskytnutí osobnosti je výhradním právem Vesmírného Otce—zosobnění živých energetických systémů, které on daruje s vlastnostmi relativně tvořivého vědomí, podřízeného svobodné vůli. Neexistuje žádná osobnost odděleně od Boha-Otce a žádná osobnost neexistuje, kromě Boha-Otce. Základní vlastnosti lidského „já“, jakož i Ladič Myšlení, jako absolutní jádro lidské osobnosti, jsou poskytnuty Vesmírným Otcem, jednajícím ve své výhradně osobní sféře kosmické péče.

Ladiči Myšlení předosobního statusu pobývají v početných typech smrtelných tvorů, zajišťující těmto stejným bytostem možnost přežít vlastní smrt a přetělit se jako morontialní tvorové s potenciálem pro dosažení nejvyššího ducha. Když taková mysl tvora, obdarovaná osobností, je obydlena fragmentem ducha věčného Boha—přeosobní dar osobního Otce, potom tato konečná osobnost má potenciál pro božskost a věčnost a snaží se naplnit svůj osud tak, aby se přiblížila Konečnému, dokonce usiluje o dosažení Absolutna.

Schopnost proměny v božskou osobnost tkví v předosobním Ladiči Myšlení; schopnost být lidskou osobnost potenciálně spočívá v obdaření člověka kosmickou myslí. Ale empirická osobnost smrtelného člověka není pozorovatelná jako aktivní a funkční realita, dokud vozidlo materiálního života smrtelného tvora nebude zasaženo osvobozující božskostí Vesmírného Otce a tímto vysláno na moře zkušeností jako uvědomující si sám sebe a (relativně) s právem na sebeurčení a sebe vytvářející osobnost. Materiální „já“ je skutečné a bezvýhradně osobní.

Materiální „já“ má osobnost a identitu, identitu dočasnou; předosobní Ladič ducha má také identitu, identitu věčnou. Tato materiální osobnost a tento duch předosobnosti mají schopnost spojit svoje tvořivé vlastnosti a tak uvést do života věčně žijící identitu nesmrtelné duše.

Zajištěním podmínek pro růst nesmrtelné duše a osvobozením lidského vnitřního „já“ z okovů absolutní závislosti na předcházející příčinnosti, Otec odchází do ústraní. Nyní, když je člověk vysvobozen od reakce na příčinnost, přinejmenším v tom, co se vztahuje k jeho věčnému osudu a má zajištěny podmínky pro růst nesmrtelného „já“—duše, člověk se musí sám svobodně rozhodnout, zdali chce vytvářet, nebo potlačit vytváření přezívajícího a věčného „já“. Žádná jiná bytost, síla, tvůrce nebo činitel v celém

either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

5.6.4 (70.5) The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

5.6.5 (70.6) The Adjusters of prepersonal status indwell numerous types of mortal creatures, thus insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

5.6.6 (71.1) Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal*.

5.6.7 (71.2) The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

5.6.8 (71.3) Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man's inner self from the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains to eternal destiny, and provision having been made for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being,

rozsáhlém vesmíru vesmírů, nemůže v žádném případě zasahovat do absolutní svrchovanosti smrtelníkovi svobodné vůle, když působí v rámci rozsahu své volby a vztahuje se k věčnému osudu osobnosti, jak si smrtelník zvolil. Pokud se jedná o věčný život, Bůh prohlásil svrchovanost materiální a smrtelné vůle a toto prohlášení je absolutní.

Poskytnutí osobnosti tvorů umožňuje relativní vysvobození z otrocké reakce na předcházející příčinnost a osobnosti všech takových smrtelných bytostí, evolučních nebo jiných, jsou soustředěny v osobnosti Vesmírného Otce. Ony jsou neustále přitahovány do jeho Rajské přítomnosti těmi přibuzenskými bytostmi, které tvoří rozsáhlý a vesmírný rodinný kruh a bratrský okruh věčného Boha. Ve všech osobnostech je přibuznost božské spontánnosti.

Střed osobnostního okruhu vesmíru vesmírů je v osobě Vesmírného Otce a Rajský Otec si je osobně vědom všech osobností a je v osobním kontaktu se všemi osobnostmi všech úrovní sebe uvědomování. A toto uvědomování si osobnosti všech tvorů existuje nezávisle na poslání Ladičů Myšlení.

Tak, jak je středem celého gravitačního okruhu Ostrov Ráj, tak, jak je středem okruhu všech myslí Společný Činitel a středem okruhu veškerého ducha je Věčný Syn, tak středem okruhu všech osobností je osobní přítomnost Vesmírného Otce a tento okruh neomylně přenáší úctu všech osobností k Původní a Věčné Osobnosti.

Pokud se týká těch osobností, které nejsou obdařeny Ladičem: vlastnost svobodné volby je jim také darována Vesmírným Otcem a tyto osoby jsou rovněž zapojeny na velký okruh božské lásky, osobní okruh Vesmírného Otce. Bůh umožňuje svrchovanou volbu všem poctivým osobnostem. Žádný osobní tvor nemůže být přinucen k věčné pouti; brána věčnosti se otevírá pouze v odpověď na svobodnou volbu svobodných synů Boha svobodné vůle.

A toto představuje moje úsilí vyličit vztah živého Boha k dětem času. A když je všechno řečeno a uděláno, já nemůžu udělat nic užitečnějšího, než opakovat, že Bůh je váš vesmírný Otec a že vy všichni jste jeho planetární děti.

[Toto je páté a poslední vyprávění Božského Poradce, představující Vesmírného Otce.]

force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

5:6.9 (71.4) The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

5:6.10 (71.5) The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

5:6.11 (71.6) As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

5:6.12 (71.7) Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

5:6.13 (72.1) And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

5:6.14 (72.2) [This is the fifth and last of the series presenting the narrative of the Universal Father by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitola 6. Věčný Syn

⇐ 005

Kniha Urantia

007 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 6 VĚČNÝ SYN

Sekce

Úvod

1. Identita Věčného Syna
2. Podstata Věčného Syna
3. Působení Otcovy Lásky
4. Vlastností Věčného Syna
5. Omezení Věčného Syna
6. Mysl Ducha
7. Osobnost Věčného Syna
8. Uvědomění si Věčného Syna

PAPER 6 THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction

1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

Úvod

VĚČNÝ Syn je dokonalé a konečné vyjádření „prvního“ osobního a absolutního konceptu Vesmírného Otce. Proto, kdykoliv a jakkoliv Otec osobně a absolutně projevuje sám sebe, dělá to vždy skrze svého Věčného Syna, který vždy byl, je nyní a vždy bude živým a božským Slovem. A tento Věčný Syn pobývá ve středu všech věcí ve spojení s osobní přítomností Věčného a Vesmírného Otce, kterou bezprostředně zahaluje.

My hovoříme o „první“ myšlence Boha a ukazujeme na nemožný časový původ Věčného Syna proto, abychom získali přístup k systému myšlení lidského intelektu. Toto zkreslení jazyka vyjadřuje naše největší snahy navázat kompromisní kontakt s časově omezenými myslí smrtelných tvorů. Ve smyslu posloupnosti, Vesmírný Otec by nikdy nemohl mít první myšlenku, ale také Věčný Syn by nikdy nemohl mít začátek. Ale bylo mně nařízeno, abych vylíčil reality věčnosti časově limitovaným smrtelníkům těmito symboly myšlení a označil vztahy k věčnosti pomocí těchto časových pojmů

INTRODUCTION

6:0.1 (73.1) THE Eternal Son is the perfect and final expression of the “first” personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

6:0.2 (73.2) We speak of God's “first” thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to designate the relationships of eternity by such time

posloupnosti.

Věčný syn je duchovním zosobněním všeobecného a nekonečného konceptu božské reality, neomezeného ducha a absolutní osobnosti Rajského Otce. A Syn tímto vytváří božské zjevení identity Vesmírného Otce jako tvořitele. Dokonalá osobnost Syna odhaluje to, že Otec je skutečně věčný a univerzálním zdrojem všech duchovních, volitelných, účelných a osobních smyslů a hodnot.

Ve snaze umožnit konečné mysli času zformovat nějakou souvislou představu o vztazích věčných a nekonečných bytostí Rajské Trojice, my používáme nevázaný pojem když se zmiňujeme o „prvním osobním, univerzálním a nekonečném konceptu Boha.“ Je to pro mne nemožné sdělit lidské mysli nějakou odpovídající představu o věčných vztazích Božstev; proto použiji takové výrazy, které poskytnou lidské mysli určitou představu o vztazích těchto věčných bytostí v následných epochách času. My věříme, že Syn vzešel z Otce; nás učí, že oni oba jsou neomezeně věční. Proto je zřejmé, že žádný časový tvor nemůže nikdy úplně pochopit tajemství Syna, který pochází z Otce, ale který je tak věčný, jako Otec sám.

1. IDENTITA VĚČNÉHO SYNA

Věčný Syn je prvorozený a jednorozený Syn Boha. On je Bůh—Syn, Druhá Osoba Božstva a spolutvořitel všech věcí. Tak, jak je Otec Prvotním Velkým Zdrojem a Středem, tak je Věčný Syn Druhý Velký Zdroj a Střed.

Věčný Syn je duchovní střed a božský správce duchovního řízení vesmíru vesmírů. Vesmírný Otec je nejdříve tvořitel a potom dohlížitel; Věčný Syn je nejdříve spolutvořitel a potom duchovní správce. „Bůh je duch“ a Syn je osobním zjevením tohoto ducha. Prvotní Zdroj a Střed je Absolutno Vůle; Druhý Zdroj a Střed je Absolutno Osobnosti.

Vesmírný Otec nikdy osobně nepůsobí jako tvořitel, ale pouze jen ve spojení se Synem, nebo při koordinovaných činnostech Syna. Kdyby se autor Nového Zákona odvolával na Věčného Syna, tak by vyslovil pravdu, když napsal: „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha, a Slovo bylo Bůh. Všechno jím bylo stvořeno a nic není stvořeno bez něho.“

concepts of sequentiality.

6:0.3 (73.3) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father's universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

6:0.4 (73.4) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the "Father's first personal, universal, and infinite concept." It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

6:1.1 (73.5) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

6:1.2 (74.1) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator*. "God is spirit," and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

6:1.3 (74.2) The Universal Father never personally functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made."

Když se jeden ze Synů Věčného Syna objevil na Urantii, ti, kdo se přátelili s touto božskou bytostí v lidské podobě, hovořili o něm jako „Ten, který byl od počátku, kterého jsme slyšeli, kterého jsme viděli vlastníma očima, ke kterému jsme vzhlíželi a se kterým jsme se drželi za ruce a který je Slovo života.“ A tento seslaný Syn přišel od Otce, právě tak jako Prvorozený Syn, což je naznačeno v jedné z jeho pozemských modliteb: „A nyní mně proslav tvým vlastním „já“, tou dokonalostí, kterou jsem s tebou měl před vznikem tohoto světa.“

V různých vesmírech je Věčný Syn známý pod rozmanitými jmény. Ve středním vesmíru ho nazývají Rovnocenným Zdrojem, Spolutovořitelem a Přidruženým Absolutnem. Na Uverse, hlavním ústředí supervesmíru, my nazýváme Syna Rovnocenným Duchovním Středem a Věčným Duchovním Správcem. Na Salvingtonu, hlavním ústředí vašeho lokálního vesmíru, tento Syn je nazýván Druhý Věčný Zdroj a Střed. Malkisedekové o něm hovoří jako o Synu Synů. Na vašem světě, avšak ne ve vaší soustavě obydlených oblastí, tento Prvorozený Syn byl zaměněn s rovnoprávným Synem Tvořitelem, Michaellem z Nebadonu, který poskytl sám sebe smrtelným rasám Urantie.

Ačkoliv pro všechny Rajské Syny by se hodilo pojmenování Synové Boží, my jsme zvyklí vyhrazovat pojmenování „Věčný Syn“ pro tohoto Prvorozeného Syna, Druhého Zdroje a Středu, který je s Vesmírným Otcem spolutovořitelem středního vesmíru moci a dokonalosti a spolutovořitelem všech ostatních božských Synů, pocházejících z nekonečných Božstev.

2. PODSTATA VĚČNÉHO SYNA

Věčný Syn je právě tak neměnný a nekonečně spolehlivý jako Vesmírný Otec. On je také tak duchovní jako Otec, stejně jako opravdu neomezeným duchem. Vám, s vaším nižším původem, Syn by se jevil více osobní, protože je k vám o jeden stupeň blíže dostupnější, než je Vesmírný Otec.

Věčný Syn je věčné Slovo Boží. On je zcela jako jeho Otec; ve skutečnosti je Věčný Syn Bohem-Otcem v jeho osobním projevu ve vesmíru vesmírů. A toto bylo, je a navždy bude pravdou o Věčném Synu a všech rovnoprávných Synů Tvořitelů. „Ten, kdo viděl Syna, viděl Otce.“

Ve své podstatě je Syn zcela jako duchovní Otec. Když ctíme Vesmírného Otce, tak skutečně ctíme současně Boha-Syna a Boha-Ducha. Bůh-Syn je právě tak opravdově božský a věčný ve své

6:1.4 (74.3) When a Son of the Eternal Son appeared on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as “He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life.” And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: “And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was.”

6:1.5 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

6:1.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation “the Eternal Son” for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

6:2.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the Universal Father.

6:2.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son is God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: “He who has seen the Son has seen the Father.”

6:2.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father, actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely

podstatě, jako je Bůh-Otec.

Syn se vyznačuje nejenom celou nekonečnou a transcendentní spravedlností Otce, ale on je také zrcadlem celé Otcovi svatosti jeho charakteru. Syn se dělí s Otcem o jeho dokonalost a mají společnou zodpovědnost při podporování všech nedokonalých tvorů v jejich duchovním úsilí dosáhnout božskou dokonalost.

Věčný Syn má celou povahu Otcovy božskosti a vlastnosti jeho duchovnosti. Syn je naplněním absolutnosti Boha v osobnosti a duchu a tyto vlastnosti Syn prokazuje při osobním řízení duchovního vedení vesmíru vesmírů.

Bůh je opravdu univerzálním duchem; Bůh je duch a tato duchovní podstata Otce je soustředěna a zosobněna v Božstvu Věčného Syna. Očividně jsou v Synovi všechny duchovní vlastnosti značně zvětšeny odlišením od univerzálnosti Prvotného Zdroje a Středu. A tak, jak Otec sdílí svoji duchovní podstatu se Synem, tak oni společně právě tak plně a bezvýhradně sdílí božský duch se Společným Činitelem, Nekonečným Duchem.

V lásce k pravdě a ve vytváření krásy jsou si Otec a Syn rovni, kromě toho, že se zdá, jako by Syn se více věnoval uskutečňování výluční duchovní krásy univerzálních hodnot.

Pokud se jedná o božskou laskavost, já nevidím žádný rozdíl mezi Otcem a Synem. Otec miluje svoje vesmírné děti jako otec; Věčný Syn se dívá na všechny tvory jako otec i jako bratr.

3. PŮSOBNÍ OTCOVY LÁSKY

Syn sdílí vlastnosti práva a spravedlnosti Trojice, ale zastihuje tyto božské vlastnosti nekonečným zosobňováním Otcovy lásky a soucitu; Syn je zjevením božské lásky vesmírům. Tak, jako je Bůh láska, tak je Syn soucit. Syn nemůže milovat více než Otec, ale může projevovat tvorům svůj soucit ještě jedním dodatečným způsobem, protože on není jenom prvotní tvůrce jako jeho Otec, ale on je také Věčným Synem tohoto Otce, čímž sdílí synovskou zkušenost všech dalších synů Vesmírného Otce.

Věčný Syn je velkým zdrojem soucitu pro všechna tvorstva. Soucit je jádrem duchovního charakteru Syna. Nařízení Věčného Syna, která jsou vysílána na duchovních okruzích Druhého Zdroje a Středu, jsou naladěna na tón soucitu.

real and eternal in nature as God the Father.

6:24 (75.1) The Son not only possesses all the Father's infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father's holiness of character. The Son shares the Father's perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

6:25 (75.2) The Eternal Son possesses all the Father's character of divinity and attributes of spirituality. The Son is the fullness of God's absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

6:26 (75.3) God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

6:27 (75.4) In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son *appears* to devote himself more to the realization of the exclusively spiritual beauty of universal values.

6:28 (75.5) In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. MINISTRY OF THE FATHER'S LOVE

6:31 (75.6) The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

6:32 (75.7) The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

Abyste pochopili lásku Věčného Syna, musíte nejdříve vnímat božský zdroj, Otce, který je láska a potom uvidět rozvinutí této nekonečné lásky v rozsáhlém působení Nekonečného Ducha a jeho, téměř neomezeného počtu, pomáhajících osobností.

Služba Věčného Syna je zasvěcena odhalení Boží lásky ve vesmíru vesmírů. Tento božský Syn se nezabývá nedůstojným úkolem snažit se přesvědčit svého laskavého Otce, aby miloval své nevyvinuté tvory a prokazoval soucit k provinilcům času. Jak je chybné, představovat si Věčného Syna jak žádá Vesmírného Otce, aby prokázal soucit ke svým nevyvinutým tvorům na materiálních světech prostorů! Takové představy o Bohu jsou primitivní a komické. Spíše byste si měli uvědomit, že veškerá soucitná péče Božích Synů je přímým odhalením srdce Otce, naplněného univerzální láskou a nekonečným soucitem. Otcova láska je skutečným a věčným zdrojem Synova soucitu.

Bůh je láska, Syn je soucit. Soucit je láska v praxi, je to působící láska Otce v osobě jeho Věčného Syna. Láska tohoto vesmírného Syna je rovněž univerzální. V tom smyslu, ve kterém je láska chápána na sexuální planetě, je láska Boha více srovnatelná s láskou otce, zatímco láska Věčného Syna připomíná více lásku matky. Taková přirovnání jsou rozhodně primitivní, ale já je používám v naději, aby přenesli do lidské mysli myšlenku, že existuje rozdíl, ne v božském smyslu, ale v kvalitě a způsobu vyjádření, mezi láskou Otce a láskou Syna.

4. VLASTNOSTI VĚČNÉHO SYNA

Věčný Syn je motivující silou duchovní úrovně kosmické reality; duchovní síla Syna je, ve vztahu ke všem vesmírným skutečnostem, absolutní. Prostřednictvím své absolutní moci nad duchovní gravitační silou, on provádí dokonalou kontrolu nad vzájemnou součinností všech nerozlišených druhů duchovní energie a nad celou aktivovanou duchovní realitou. Všechny ryzí nerozdělený duch a všechny duchovní bytosti a hodnoty reagují na nekonečnou přitažlivou sílu prvotního Syna Ráje. A jestliže věčná budoucnost bude svědkem objevení neohraničeného vesmíru, tak se zjistí, že duchovní přitažlivost a duchovní síla Prvorozeného Syna bude plně dostačující pro duchovní kontrolu a efektivní řízení takového neohraničeného tvoření.

Syn je všemohoucí pouze v duchovní sféře. Ve věčném organizačním systému vesmírného řízení se nikdy nesetkáme s neohospodárným a zbytečným opakováním funkcí; Božstva nejsou zbytečně duplicitně přidělována do vesmírných funkcí.

6:3.3 (75.8) To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who *is* love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

6:3.4 (75.9) The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

6:3.5 (75.10) God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

6:4.1 (76.1) The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

6:4.2 (76.2) The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

Všudypřítomnost Prvorozeného Syna vytváří duchovní jednotu vesmíru vesmírů. Duchovní soudržnost všeho tvoření záleží na všude aktivní přítomnosti božského ducha Věčného Syna. Když my si představíme duchovní přítomnost Otce, zjistíme, že je v našem myšlení obtížné rozlišit ji od duchovní přítomnosti Věčného Syna. Duch Otce je natrvalo usídlen v duchu Syna.

Otce musí být duchovně všudypřítomný, ale taková všudypřítomnost se jeví neoddělitelnou od všude působících duchovních aktivit Věčného Syna. Nicméně, my věříme, že ve všech situacích zdvojené duchovní podstaty Otce-Syna, duch Syna je sladěn s duchem Otce.

Ve svých kontaktech s osobnostmi, Otec působí v mezích osobního okruhu. Ve svém osobních a prokazatelném kontaktu s duchovním tvořením se Otec objevuje ve fragmentech, vyjadřující celistvost jeho Božstva a tyto Otcovy fragmenty mají ojedinelou, jedinečnou a vylučující funkci kdekoli a kdykoli se objeví ve vesmírech. Ve všech takových situacích je duch Syna sladěn s duchovní funkcí fragmentované přítomnosti Vesmírného Otce.

Duchovně je Věčný Syn všudypřítomný. Duch Věčného Syna je zcela určitě s vámi a kolem vás, ale není uvnitř vás a není vaší součástí, jako je Tajemný Monitor. Vnitřní fragment Otce přizpůsobuje lidskou mysl vzestupnému božskému způsobu myšlení, načež taková vzestupná mysl reaguje stále více na duchovní přitažlivou sílu všemocného okruhu duchovní gravitace Druhého Zdroje a Středu.

Prvorozený Syn si všeobecně a duchovně uvědomuje sám sebe. Svoji moudrostí se Syn plně vyrovná Otcovi. My nedovedeme rozlišit mezi Prvním a Druhým Zdrojem v oblastech vědomostí a vševědoucností; tak jako Otec i Syn ví všechno; žádná vesmírná událost ho nikdy nepřekvapí; on už na počátku ví, jaký bude konec.

Otec a Syn skutečně znají počet a místo pobytu všech duchů a oduševnělých bytostí ve vesmíru vesmírů. Nejenom, že Syn ví všechno pomocí svého vlastního všudypřítomného ducha, ale on si je také, stejně jako Otec a Společný Činitel, plně vědom nesmírného toku informací procházející reflexní myslí Nejvyšší Bytosti, jejíž mysl si je neustále vědoma všech věcí, které se dějí na všech světech sedmi supervesmírů. A existují další způsoby, kterými se projevuje vševědoucnost Rajského Syna.

Jako milující, soucitná a starostlivá duchovní osobnost, Věčný Syn je zcela a nekonečně rovnocenný Vesmírnému Otcovi, zatímco ve všech

6:4.3 (76.3) The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

6:4.4 (76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

6:4.5 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity, and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

6:4.6 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

6:4.7 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

6:4.8 (77.1) The Father and the Son really know the number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

6:4.9 (77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in

svých osobních soucitných a láskyplných kontaktech s vzestupnými bytostmi méně vyvinutých světů je Věčný Syn stejně vlídný a ohleduplný, stejně tak trpělivý a velmi shovívavý, jako jsou jeho Rajští Synové v lokálních vesmírech, kteří tak často sami slouží na evolučních světech času.

Není třeba se dále rozšiřovat o vlastnostech Věčného Syna. Mimo těch zmíněných výjimek, je ještě nezbytné studovat duchovní vlastnosti Boha-Otce, aby byly pochopeny a správně oceněny vlastnosti Boha-Syna.

5. OMEZENÍ VĚČNÉHO SYNA

Věčný Syn nepůsobí osobně ve fyzikálních sférách, ani nepůsobí, ledaže prostřednictvím Společného Činitele, na úrovních péče o mysl stvořených bytostí. Ale tato omezení v žádném případě nikterak nebrání Věčnému Synu uplatňovat plně a svobodně všechny božské atributy duchovní vševědouce, všudypřítomnosti a všemohoucnosti.

Věčný Syn není osobně přítomný v potenciálech ducha, obsažených v nekonečnosti Božstva Absolutního, ale jak se tyto potenciály stávají aktuálními, přicházejí pod vliv univerzálního okruhu duchovní gravitace Syna.

Osobnost je výlučný dar Vesmírného Otce. Věčný Syn získává osobnost od Otce, ale on neposkytuje osobnost bez účasti Otce. Věčný Syn dává život nesmírnému množství duchovních bytostí, ale tyto odvozené bytosti nejsou osobnostmi. Když Syn tvoří osobnost, dělá to ve spojení s Otcem, nebo Společným Tvořitelem, který může v těchto vztazích Otce zastupovat. Věčný Syn je tedy spolutvořitelem osobností, ale neposkytuje osobnost žádné bytosti a on sám nikdy netvoří bytosti osobitého statusu. Nicméně, tato omezení působení Syna ho nepřipravují o způsobilost tvořit jakékoliv jiné typy neosobité podstaty.

Věčný Syn je omezen v předávání výsadních práv tvořitele. Zvěčněním Prvorozeného Syna, Otec mu dal moc a právo připojit se následně k němu v božské činnosti vytvářet další Syny, kteří mají tvořivé vlastnosti; a oni takové Syny stvořili a stále tvoří. Ale po vytvoření těchto rovnocenných Synů, práva tvořitele se zřejmě nemohou dále předávat. Věčný Syn předává právo tvořit pouze prvnímu, nebo přímému ztělesnění. Proto, když Otec a Syn se spojí, aby ztělesnili Syna Tvořitele, dosáhnou svého cíle; ale tímto způsobem ztělesněný Syn Tvořitel není nikdy schopen přenést, nebo postoupit práva tvořitele na jiné řady Synů, které on může následně tvořit, nehledě na

all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

6:4.10 (77.3) It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

6:5.1 (77.4) The Eternal Son does not personally function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

6:5.2 (77.5) The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

6:5.3 (77.6) Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

6:5.4 (77.7) The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced, the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus

to, že v nejvyšších Synech lokálních vesmírů se velmi omezeně projevují tvořivé vlastnosti Syna Tvořitele.

Jako nekonečná a výjimečně osobitá bytost, Věčný Syn nemůže rozdělovat svoji podstatu, nemůže rozdávat a poskytovat individualizované části sebe samého jiným tvorům a osobám, jak to dělá Vesmírný Otec a Nekonečný Duch. Ale Syn může a poskytuje sám sebe jako neomezený duch, aby omýval veškerá tvoření a nepřetržitě přitahoval k sobě všechny duchovní osobnosti a duchovní reality.

Stále si pamatujte, že Věčný Syn je pro všechna tvoření osobním zobrazením ducha Otce. Ve smyslu Božstva, Syn je osobní a nic jiného, než osobní; taková božská a absolutní osobnost nemůže být rozčleněna, nebo fragmentována. Bůh-Otec a Bůh-Duch jsou naprosto osobní, ale oni jsou také všechno ostatní, mimo toho, že jsou také osobnostmi Božstva.

Ačkoliv Věčný Syn se nemůže osobně podílet na poskytování Ladičů Myšlení, při poradě s Otcem ve věčné minulosti podpořil plán a slíbil nekonečnou spolupráci při projektování způsobu poskytování Ladičů Myšlení a tehdy Otec navrhl svému Synovi, „Vytvořme smrtelného člověka k našemu obrazu.“ A tak, jak fragment ducha Otce ve vás pobývá, tak přítomnost ducha Syna vás obklopuje a oni oba navždy pracují jako jeden pro váš duchovní rozvoj.

6. MYSL DUCHA

Věčný Syn je duch a má mysl, ale ne takového ducha a mysl, které smrtelná mysl může pochopit. Smrtelný člověk vnímá mysl na konečných, kosmických, materiálních a osobních úrovních. Člověk rovněž pozoruje projevy mysli v živých organismech, fungující na podosobní (živočišné) úrovni, ale je to pro něho obtížné pochopit podstatu mysli, když je spojena s nadmateriálními bytostmi a když je součástí výjimečných duchovních osobností. Nicméně, mysl musí být rozdílně definována, když se jedná o duchovní úroveň bytí a když se používá pro pojmenování duchovních funkcí intelektu. Ten typ mysli, která je přímo spojená s duchem, nelze srovnávat ani s myslí, která koordinuje ducha a hmotu a ani s myslí, která je spojená pouze s hmotou.

Duch stále ovládá vědomí, mysl a různé aspekty individuálnosti. Bez účasti určitých

brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a Creator Son.

6:5.5 (78.1) The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

6:5.6 (78.2) Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

6:5.7 (78.3) Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, "Let us make mortal man in our own image." And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. THE SPIRIT MIND

6:6.1 (78.4) The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which coordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

6:6.2 (78.5) Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without

schopností mysli, by duchovní vědomí bratrstva duchovních bytostí bylo nemožné. Ekvivalent mysli, schopnost znát a být poznán, pochází od Božstva. Božstvo může být osobní, předosobní, nadosobní, nebo neosobní, ale Božstvo nikdy nepostrádá mysl, to jest, nikdy mu nechybí schopnost alespoň komunikovat s podobnými tvory, bytostmi nebo osobnostmi.

Mysl Věčného Syna je podobná mysli Otce, ale ve vesmíru již není žádná podobná mysl a s myslí Otce je předkem různorodých a vzdálených myslí Společného Tvořitele. Mysl Otce a Syna, ten intelekt, který je předchůdcem absolutní mysli Třetího Zdroje a Středu, je pravděpodobně nejlépe zobrazena v předmysli Ladiče Myšlení a ačkoliv jsou tyto fragmenty Otce zcela mimo okruhy mysli Společného Tvořitele, mají určitou schopnost předmysli; oni poznají, když jsou poznáni; oni mají ekvivalent lidského myšlení.

Věčný Syn je zcela duchovní; člověk je téměř úplně materiální; a proto hodně z toho, co se vztahuje k duchovní osobnosti Věčného Syna, jeho sedmi duchovních sfér, obklopujících Ráj a podstaty neosobních tvoření Rajského Syna, bude muset počkat na vaše dosažení duchovního statusu, který bude následovat poté, až dokončíte morontiaální vzestup lokálním vesmírem Nebadon. A potom, když budete procházet supervesmírem a pak dále do Havony, mnoho z těch duchovních utajených záhad se vám objasní, protože začnete získávat „mysl ducha“—duchovní vnímání.

7. OSOBNOST VĚČNÉHO SYNA

Věčný Syn je ta nekonečná osobnost, z jejíž neomezeně osobních pout se Vesmírný Otec osvobodil prostřednictvím trinitizace a v důsledku čehož od té doby Otec s nekonečnou štědrostí poskytuje sám sebe svým věčně se rozpínajícím vesmírům Tvořitelů a tvorů. Syn je absolutní osobnost; Bůh je otcovskou osobností—zdroj osobnosti, poskytovatel osobnosti a příčina osobnosti. Každá osobitá bytost dostává Osobnost od Vesmírného Otce—Rajského Otce, od kterého zrovna tak věčně získává svoji osobnost Prvorozený Syn.

Osobnost Rajského Syna je absolutní a naprosto duchovní a tato absolutní osobnost je také božským a věčným modelem, první poskytnutí Otcovy osobnosti Společnému Činiteli a následné poskytování své osobnosti nesčetnému množství svých tvorů v celém rozsáhlém vesmíru.

Věčný Syn je opravdovým soucitným

mind in some phase there would be no spiritual consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

6:6.3 (78.6) The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

6:6.4 (78.7) The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the “mind of the spirit” — spiritual insight.

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

6:7.1 (79.1) The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is *absolute personality*; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

6:7.2 (79.2) The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute personality is also the divine and eternal pattern, first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

6:7.3 (79.3) The Eternal Son is truly a merciful

pečovatelem, božským duchem, duchovní silou a reálnou osobností. Syn je duchovní a osobní podstatou Boha a jako taková se projevuje ve vesmírech—nejryzejší podstata Prvotního Zdroje a Středu, osvobozená ode všeho neosobního, mimobožského, neduchovního a čistě potenciálního. Ale je nemožné poskytnout lidské mysli slovní obraz krásy a ušlechtilosti nebeské osobnosti Věčného Syna. Všechno, co může zastřít obraz Vesmírného Otce, má téměř stejný vliv zabránit koncepčnímu poznání Věčného Syna. Vy musíte počkat, až dosáhnete Ráj a potom pochopíte, proč já jsem nebyl schopen vyobrazit konečné mysli charakter této absolutní osobnosti.

minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. UVĚDOMĚNÍ SI VĚČNÉHO SYNA

Ve všem, co se vztahuje k individuálnosti, podstatě a dalším vlastnostem, je Věčný Syn plně rovnocenným, dokonalý doplňkem a věčným protějškem Vesmírného Otce. Ve stejném smyslu, ve kterém Bůh je Vesmírný Otec, je Syn Vesmírná Matka. A my všichni, vyšší i nižší, tvoříme jejich vesmírnou rodinu.

Abyste ocenili charakter Syna, měli byste studovat popis božského charakteru Otce; oni jsou navždy a neoddělitelně jeden. Jako božské osobnosti, oni jsou prakticky nerozeznatelnými pro nižší řády inteligencí. Poměrně snadno je od sebe rozeznají ti, kteří mají původ ve tvořivých činech samotných Božstev. Bytosti zrozené ve středním vesmíru a v Ráji, rozeznají Otce i Syna nejenom jako jednu osobní jednotu, kontrolující vesmír, ale také jako dvě oddělené osobnosti, které působí ve vymezených oblastech řízení vesmíru.

V osobním vnímání, vy si můžete představit Vesmírného Otce a Věčného Syna jako oddělené individua, protože oni takoví opravdu jsou, ale při řízení vesmírů oni jsou tak propleteni a vzájemně spjatí, že to není vždycky možné je od sebe rozeznat. Když se v různých vesmírných situacích setkají Otec a Syn v nejasném propojení, není to pokaždé prospěšné pokoušet se oddělit jejich činnosti; pouze se připomeňte, že Bůh je počáteční myšlenka a Syn je vyjadřovací slovo. V každém lokálním vesmíru je tato neoddělitelnost ztělesněna v Synu Tvořiteli, který zastupuje jak Otce, tak i Syna před tvory deseti milionů obydlených světů.

Věčný Syn je nekonečný, ale je přístupný prostřednictvím osob svých Rajských Synů a prostřednictvím trpělivé služby Nekonečného

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

6:8.1 (79.4) Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

6:8.2 (79.5) To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

6:8.3 (79.6) As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

6:8.4 (80.1) The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite

Ducha. Bez poskytovaných služeb Rajských Synů a milující péče tvorů Nekonečného Ducha, by bytostí materiálního původu mohli jen těžko doufat, že dosáhnou Věčného Syna. A zrovna tak je pravdivé to, že s pomocí těchto nebeských sil a díky jejich vedení, smrtelníci uvědomující si Boha určitě dosáhnou Ráj a někdy stanou v osobní přítomnosti tohoto vznešeného Syna Synů.

I když je Věčný Syn modelem pro růst smrtelné osobnosti, pro vás je snadnější pochopit realitu jak Otce, tak i Ducha, protože Otec je skutečným poskytovatelem vaší lidské osobnosti a Nekonečný Duch je absolutním zdrojem vaší smrtelné mysli. Ale, jak stoupáte po Rajské cestě duchovního vývoje, osobnost Věčného Syna se vám bude jevit stále více skutečnější a realita jeho nekonečné duchovní mysli bude stále zřetelnější pro vaši, postupně se oduševňující, mysl.

Představa Věčného Syna nikdy nemůže jasně zářit ve vaší materiální mysl, nebo následné morontální mysl, dokud nebudete oduševnělí a nezačnete váš duchovní vzestup, během kterého se začne vaše vnímání osobnosti Věčného syna srovnávat s vaší jasnou představou osobnosti Syna Tvořitele, původem z Ráje, který kdysi žil na Urantii mezi lidmi v převtělení jako člověk.

Ze zkušeností v celém vašem lokálním vesmíru musí Syn Tvořitel, jehož osobnost je pochopitelná člověkem, vyvážit vaši neschopnost plně pochopit smysl vyšší duchovní úrovně, ale ne méně osobního Věčného Syna Ráje. Tak, jak postupujete přes Orvonton a Havonu, necháváte za sebou vaše jasné obrazy a hluboké vzpomínky na Syna Tvořitele vašeho lokálního vesmíru a tato vytrácející se materiální a morontální zkušenost bude nahrazena stále jasnějšími představami a silicím chápáním Věčného Syna Ráje, jehož realita a blízkost se budou stále zvětšovat, čím více se budete přibližovat k Ráji.

Věčný Syn je ušlechtilá a nádherná osobnost. Ačkoliv je to nad síly smrtelné a materiální mysli pochopit realitu osobnosti takové nekonečné bytosti, tak nepochybně, že on je osoba. Já vím o čem mluvím. Mnohokrát, téměř se to nedá ani spočítat, jsem stál v božské přítomnosti tohoto Věčného Syna, abych potom odcestoval do vesmíru vykonat jeho laskavé příkazy.

[Sepsáno Božským Poradcem, pověřeným úkolem zformulovat tuto kapitulu, popisující Věčného Syna Ráje.]

Spirit. Without the bestowal service of the Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

6:8.5 (80.2) Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

6:8.6 (80.3) Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

6:8.7 (80.4) Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this material and morontia experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

6:8.8 (80.5) The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed forth in the universe to execute his gracious bidding.

6:8.9 (80.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Kapitola 7. Vztah Věčného Syna k Vesmíru

⇐ 006

Kniha Urantia

008 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 7

VZTAH VĚČNÉHO SYNA K VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Okruh Duchovní Gravitace
2. Správa Věčného Syna
3. Vztah Věčného Syna k jedinci
4. Božské plány pro dokonalost
5. Duch poskytnutí
6. Boží Synové Ráje
7. NEJVYŠŠÍ ZJEVENÍ OTCE

PAPER 7

RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

Úvod

PRVOROZENÝ Syn se nepřetržitě podílí na uskutečňování duchovních aspektů věčného záměru Otce podle toho, jak se tento záměr postupně rozvíjí v jevech evolučních vesmírů s jejich rozmanitými skupinami živých bytostí. My nerozumíme úplně tomuto věčnému plánu, ale Rajský Syn nepochybně ano.

Syn je jako Otec v tom, že se snaží poskytnout co nejvíce ze sebe sama svým rovnocenným Synům a jejich podřízeným Synům. A jako Otec, tak i Syn má samorozdělující podstatu a bezmezně poskytuje sám sebe Nekonečnému Duchu, jejich společnému vykonavateli.

Jako podporovatel duchovních realit, Druhý Zdroj a Střed je věčná protiváha Ostrova Ráj, který tak skvěle udržuje všechny materiální věci. Tak je Prvotní Zdroj a Střed navždy odhalen v materiální kráse nádherných forem středního Ostrova a v duchovních hodnotách nebeské osobnosti Věčného Syna.

INTRODUCTION

7:0.1 (81.1) THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

7:0.2 (81.2) The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

7:0.3 (81.3) As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the central Isle and in the spiritual values of the

Věčný Syn je skutečným podporovatelem rozsáhlého tvoření duchovních realit a duchovních bytostí. Duchovní svět je vzhledem, osobním jednáním Syna, a neosobní reality duchovní podstaty vždy citlivě reagují na vůli a záměr dokonalé osobnosti Absolutního Syna.

Nicméně, Syn není osobně odpovědný za jednání všech duchovních osobností. Vůle osobního tvora je relativně svobodná a tudíž určuje činy těchto bytostí vlastní vůle. Proto duchovní svět svobodné vůle není vždy pravdivým představitelem charakteru Věčného Syna, tak jako příroda na Urantii není pravdivým zobrazením dokonalosti a neměnnosti Ráje a Božstva. Ale bez ohledu na to, co může charakterizovat svobodný čin člověka, nebo anděla, Synova věčná moc nad kontrolou vesmírné gravitace všech duchovních realit zůstává absolutní.

1. OKRUH DUCHOVNÍ GRAVITACE

Všechno, co se učí o imanenci Boha, jeho všudypřítomnosti, všemohoucnosti a vševědouce, je stejně tak pravdivé o Synu v duchovních sférách. Čistá a univerzální gravitace všeho tvoření, tento výhradně duchovní okruh, směřuje bezprostředně zpět k osobě Druhého Zdroje a Středu v Ráji. Kontrola a řízení tohoto všudypřítomného a neomylného duchovního sevření všech opravdových duchovních hodnot je pod vedením Syna. Tímto způsobem Věčný Syn uplatňuje absolutní duchovní svrchovanost. On doslova drží všechny duchovní reality a všechny oduševnělé hodnoty tak, jako by byly v dlaní jeho ruky. Řízení vesmírné duchovní gravitace je vesmírná duchovní svrchovanost.

Toto řízení gravitace duchovních věcí účinkuje nezávisle na čase a prostoru; proto se duchovní energie při přenosu nezmenšuje. Duchovní gravitace nikdy nepodléhá časovým zpožděním, ani neslábne v prostoru. Ona se nezmenšuje v souladu s kvadraturou délky přenosu; účinky okruhů čisté duchovní síly nejsou zpomalovány hmotou materiálního tvoření. A toto překračování času a prostoru čistými duchovními energiemi je obsaženo v absolutnosti Syna; není to způsobeno zásahem antigravitačních sil Třetího Zdroje a Středu.

Duchovní reality reagují na přitažlivou sílu středu duchovní gravitace v souladu s jejich kvalitativní hodnotou, skutečnou mírou jejich duchovní podstaty. Duchovní jádro (kvalita) reaguje na duchovní gravitaci přesně tak, jako organizovaná energie fyzické hmoty (kvantita)

supernal personality of the Eternal Son.

7:0.4 (81.4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:0.5 (81.5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities. The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:1.1 (81.6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity is universal spiritual sovereignty.

7:1.2 (82.1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

7:1.3 (82.2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized energy of physical matter (quantity) is responsive

reaguje na gravitaci fyzickou. Duchovní hodnoty a síly ducha jsou realitou. Z pohledu osobnosti, duch je duší tvoření; hmota je stínící fyzické tělo.

Reakce a kolísání duchovní gravitace vždy přesně odpovídají obsahu duchovních hodnot, kvalitativnímu duchovnímu statusu jednotlivce nebo světa. Tato přitažlivá síla okamžitě reaguje na meziduchovní a vnitroduchovní hodnoty jakékoliv vesmírné situace, nebo planetární poměry. Pokaždé, když se duchovní realita zpřítomňuje ve vesmírech, tato změna vyžaduje bezodkladné a okamžité přizpůsobení duchovní gravitace. Takový nový duch je skutečnou součástí Druhého Zdroje a Středu; a tak, jak se nepochybně smrtelný člověk stane oduševnělou bytostí, tak také nepochybně dosáhne duchovního Syna, středu a zdroje duchovní gravitace.

Síla duchovní přitažlivosti Syna je obsažena, v menší míře, v mnoha řádech Rájských synů. Proto, v rozmezí absolutního okruhu duchovní gravitace existují ty lokální soustavy duchovní přitažlivosti, které působí v menších celcích tvoření. Takové subabsolutní koncentrace duchovní gravitace jsou součástí božskosti osobností Tvořitele v čase a prostoru a jsou ve vzájemném vztahu s vyvíjejícím se empirickým naddohledem Nejvyšší Bytosti.

Přitažlivost a reakce duchovní gravitace působí nejenom na vesmír jako celek, ale dokonce také mezi jednotlivci a skupinami jednotlivců. Mezi duchovními a oduševnělými osobnostmi jakéhokoliv světa, rasy, národa či věřícími skupinami jednotlivců je duchovní soudržnost. Mezi duchovně smýšlejícími osobami s podobnými zálibami a touhami je přímá přitažlivost duchovní podstaty. Výraz spřízněné duše není pouhým slovním obratem.

Podobně jako materiální gravitace Ráje, je i duchovní gravitace Věčného syna absolutní. Hřích a vzpoura mohou narušit činnost okruhů lokálního vesmíru, ale nic nemůže přerušit činnost duchovní gravitace Věčného Syna. Luciferova vzpoura způsobila mnoho změn ve vaší soustavě obydlených světů a na Urantii, ale my nepozorujeme ani v nejmenším, že by následná duchovní karanténa vaší planety ovlivnila přítomnost a činnost všudypřítomného ducha Věčného Syna nebo přidružených okruhů duchovní gravitace.

Všechny reakce okruhu duchovní gravitace ve velkém vesmíru jsou předvídatelné. My známe všechny činnosti a reakce všudypřítomného ducha Věčného Syna a sledujeme je spolehlivými. V souladu s dobře známými zákony my můžeme měřit a měříme duchovní gravitaci stejně tak, jako člověk se pokouší vypočítat působení konečné fyzické gravitace. Reakce

to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real*. From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

7:1.4 (82.3) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

7:1.5 (82.4) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship. For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

7:1.6 (82.5) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:1.7 (82.6) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:1.8 (82.7) All reactions of the spirit-gravity circuit of the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and

duchovního okruhu Syna na všechny duchovní věci, bytosti a osoby je neměnná a tato reakce je trvale ve shodě se stupněm aktuálnosti (kvalitativní stupeň reality) všech takových duchovních hodnot.

Ale bok po boku s touto spolehlivou a předvídatelnou funkcí duchovní přítomnosti Věčného Syna vznikají jevy, které nejsou ve svých reakcích předvídatelné. Pravděpodobně, takové jevy svědčí o koordinovaných činnostech Božského Absolutna v oblastech objevujících se duchovních potenciálů. My víme, že duchovní přítomnost Věčného Syna je vliv velkolepé a nekonečné osobnosti, ale my stěží považujeme reakce spojené s domnělými projevy Božstva Absolutního za osobní.

Z pohledu osobnosti a z hlediska osob, Věčný Syn a Božské Absolutno jsou zjevně vzájemně propojeni následujícím způsobem: Věčný Syn ovládá sféru aktuálních duchovních hodnot, zatímco se jeví, že Božské Absolutno prostupuje rozsáhlou oblastí potenciálních duchovních hodnot. Všechny aktuální hodnoty duchovní podstaty se vyskytují v gravitačním sevření Věčného Syna, ale jestliže jsou tyto hodnoty potenciální, potom se zřejmě nacházejí v přítomnosti Božského Absolutna.

Duch patrně vychází z potenciálů Božstva Absolutního; souvztáznost vyvíjejícího se ducha probíhá v empirických a nedokončených sférách vlivu Nejvyššího a Konečného; duch nakonec nachází konečný osud v absolutním sevření duchovní gravitace Věčného Syna. Toto je pravděpodobně cyklus empirického ducha, ale existenciální duch je přirozenou součástí nekonečnosti Druhého Zdroje a Středu.

2. SPRÁVA VĚČNÉHO SYNA

V duchovním smyslu je přítomnost a osobní působení Prvorozeného Syna v Ráji dokonalé a absolutní. Když se vzdalujeme od Ráje, přes Havonu a dále do oblastí sedmi supervesmírů, my zjišťujeme stále menší a menší osobní působení Věčného Syna. Ve vesmírech za Havonou je přítomnost Věčného Syna ztělesněna Rajskými Syny, podmíněna empirickými realitami Nejvyššího a Konečného a je koordinována s neomezeným duchovním potenciálem Božstva Absolutního.

Osobní působení Prvorozeného Syna ve středním vesmíru je znatelné v nádherné duchovní harmonii věčného tvoření. Havona je tak úžasně dokonalá, takže duchovní status a energetický stav tohoto modelového vesmíru jsou v dokonalé a trvalé vyváženosti.

persons, and this response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. This appears to be the cycle of experiential spirit, but existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

7:2.1 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

7:2.2 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

Syn není osobně trvale přítomen v supervesmírech a ani tam nesídlí; v těchto tvořeních udržuje pouze nadosobní zastoupení. Tyto duchovní projevy Syna nejsou osobní; ony nejsou v okruhu osobnosti Vesmírného Otce. My pro ně neznáme lepší název než pojmenování nadosobnosti; tyto nadosobnosti nejsou ani absonitní ani absolutní, ony jsou konečné bytosti.

Výhradně duchovní a nadosobní působení Věčného Syna v supervesmírech není rozpoznatelné osobnostmi tvorů. Nicméně, vše prostupující duchovní působení osobního vlivu Syna se projevuje v každé fázi činnosti všech sektorů, které jsou doménou Věčně Moudrých. Avšak, my pozorujeme, že v lokálních vesmírech je Věčný Syn osobně přítomen v osobách Rajských Synů. Tady, duchovní a tvůrčí aktivity Věčného Syna se projevují v osobách velkolepých sborů rovnocenných Synů Tvořitelů.

3. VZTAH VĚČNÉHO SYNA K JEDINCI

Během vzestupu lokálním vesmírem se smrtelníci času dívají na Syna Tvořitele jako na osobního představitele Věčného Syna. Ale, když začínají stoupat vzdělávacím systémem supervesmíru, poutníci času stále více objevují nebeskou přítomnost inspirujícího ducha Věčného Syna a jsou schopni mít užitek z přijímání této duchovně posilující podpory. V Havoně si vzestupní smrtelníci budou ještě více uvědomovat milující objetí všeprostupujícího ducha Prvorozeného Syna. Ani na jednom stupni celého vzestupu smrtelníků duch Věčného syna nepobývá v mysli nebo duši poutníků času, ale jeho dobročinnost je neustále štědrá a pořád se zajímá o blaho a duchovní bezpečnost vzestupujících dětí času.

Přitažlivost duchovní gravitace Věčného Syna je základním tajemstvím vzestupu věčně žijících lidských duší k Ráji. Všechny opravdové hodnoty a oduševnělí jednotlivci dobré vůle jsou drženi v neselhávajícím sevření duchovní gravitace Věčného Syna. Na příklad, smrtelná mysl začíná svoji existenci jako materiální mechanismus a je nakonec přijata do Sborů Konečnosti jako téměř dokonalá duchovní existence, podléhající stále méně fyzické gravitaci a postupně reagující více na vnitřní přitažlivou sílu duchovní gravitace během této celé zkušenosti. Okruh duchovní gravitace doslovně přitahuje duši člověka směrem k Ráji.

Okruh duchovní gravitace je základním

7:2.3 (83.6) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities*; and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

7:2.4 (83.7) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE INDIVIDUAL

7:3.1 (84.1) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:3.2 (84.2) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mustered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

7:3.3 (84.3) The spirit-gravity circuit is the basic

pásmem pro přenos upřímných modliteb věřícího lidského srdce z úrovně lidského vědomí na úroveň skutečného vědomí Božstva. To, co ve vaší prosbě představuje opravdovou duchovní hodnotu, bude zachyceno vesmírným okruhem duchovní gravitace a okamžitě postoupeno současně všem příslušným božským osobnostem. Každý z nich se bude zabývat tím, co náleží do sféry jeho osobního působení. Proto je nepodstatné při vašich používaných náboženských zkušenostech, zdali při adresování vaší žádosti si představujete Syna Tvořitele vašeho lokálního vesmíru, nebo Věčného Syna ve středu všech věcí.

Rozeznávající činnost okruhu duchovní gravitace by se asi mohla přirovnat k funkcím nervových systémů v materiálním lidském těle. Pocity putují po nervových drahách; některé jsou přijaty a zodpovězeny nižšími automatickými míšními centry; jiné postupují dál do méně automatických, ale návykově posílených center v malém mozku, zatímco ty nejdůležitější a podstatné pro život přicházející vzkazy, problesknou kolem těchto podružných center a jsou okamžitě zaznamenány v nejvyšších úrovních lidského vědomí.

Ale, jak mnohem dokonalejší je pozoruhodná technika duchovního světa! Jestliže, cokoliv vznikne ve vašem vědomí, co nese s sebou nejvyšší duchovní hodnotu a jakmile to vyjádříte, není ve vesmíru síla, která by zabránila bleskovému odeslání tohoto vzkazu přímo k Absolutní Duchovní Osobnosti všeho tvoření.

A obráceně, jestliže jsou vaše žádosti čistě materiální a zcela sobecké, neexistuje žádná metoda, pomocí které, by takové nehodné modlitby mohly být přijaty do duchovního okruhu Věčného Syna. Obsah každé prosby, která není „duchovně sestavena“, nemůže najít místo ve vesmírném duchovním okruhu; takové naprosto sobecké a materiální požadavky jsou zbytečné; ony nedosáhnou okruhů skutečných duchovních hodnot. Taková slova jsou jako „troubící dechové nástroje a cinkající činely.“

Pouze podněcující myšlenka, duchovní obsah, uvede v platnost prosbu smrtelníka. Slova jsou bezcenná.

4. BOŽSKÉ PLÁNY PRO DOKONALOST

Věčný Syn je v trvalém spojení s Otcem v úspěšném pokračování božského plánu vývoje: vesmírného plánu tvoření, evoluce, vzestupu a dokonalosti tvorů vlastní vůle. A v božské věrohodnosti je Syn navždy roven Otcovi.

V přípravě a uskutečňování tohoto

channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

7:3.4 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

7:3.5 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

7:3.6 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not “spirit indited” can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as “sounding brass and a tinkling cymbal.”

7:3.7 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

7:4.1 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress*: the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the Son is the eternal equal of the Father.

7:4.2 (85.3) The Father and his Son are as one in

gigantického plánu pro dosažení dokonalosti věčnosti vyvíjejícími se materiálními bytostmi času, Otec a jeho Syn fungují jako jeden celek. Tento projekt duchovního povznesení vzestupných duší prostoru je společným výtvozem Otce a Syna, kteří, ve spolupráci s Nekonečným Duchem, jsou zapojeni společně do vykonávání svého božského záměru.

Tento božský plán pro dosažení dokonalosti zahrnuje tři unikátní, ale nádherně zharmonizované, programy vesmírné cesty:

1. Plán postupného dosažení. Toto je plán Vesmírného Otce pro evoluční vzestup, jehož návrh byl schválen Věčným Synem a který tento program bezvýhradně přijal. „Stvořme smrtelné tvory k našemu obrazu.“ Toto ustanovení pro povznesení tvorů času zahrnuje Otcovo poskytnutí Ladičů Myšlení a obdarování materiálních bytostí výsadami osobnosti.

2. Plán poskytnutí. Následující vesmírný plán je Otcův významný program odhalení Věčného Syna a jeho rovnocenných Synů. Tento návrh, předložený Věčným Synem, spočívá v poskytnutí Božích Synů evolučním světům, aby tam tvorům všech vesmírů ztělesňovali, realizovali, zosobňovali a uskutečňovali lásku Otce a soucit Syna. Součástí plánu poskytnutí jsou Rajští Synové a jako prozatímní symbol této láskyplné péče působí jako napravovatelé toho, co chybující vůle tvorů přivedla k duchovnímu ohrožení. Kdykoliv a kdekoliv se vyskytne prodlení ve fungování plánu postupného dosažení, kdyby snad vzpoura měla mařit nebo komplikovat tento program, potom začnou být okamžitě aktivní pohotovostní opatření plánu poskytnutí. Rajští Synové dodrží svůj slib a okamžitě zasáhnou jako napravovatelé, odejdou do oblastí zachvácené vzpourou a tam obnoví její duchovní status. A takový heroický čin vykonal na Urantii rovnocenný Syn Tvořitel v souvislosti se svým empirickým poskytnutím, které bylo nezbytné pro nabytí svrchovanosti.

3. Plán laskavé péče. Poté, když byl zformulován a vyhlášen plán postupného dosažení a plán poskytnutí, Nekonečný Duch, samostatně a nezávisle, vypracoval velkolepý a univerzální program laskavé péče a zahájil jeho uskutečňování. Tato služba je nezbytně nutná pro praktické a efektivní uskutečňování jak plánu postupného dosažení, tak i plánu poskytnutí, a všechny duchovní osobnosti Třetího Zdroje a Středu mají v sobě ducha laskavé péče, který tvoří velkou část podstaty Třetí Osoby Božstva. Nejenom při tvoření, ale i při řízení, Nekonečný Duch funguje skutečně a doslova jako společný vykonavatel Otce a Syna.

the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7:4.3 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7:4.4 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment.* This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, "Let us make mortal creatures in our own image." This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7:4.5 (85.6) 2. *The Bestowal Plan.* The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

7:4.6 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry.* When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and

Věčný Syn je osobním správcem, božským opatrovatelem Otcova vesmírného plánu vzestupu tvorů. Vyhlášením vesmírného mandátu, „Budte dokonalí, jako já jsem dokonalý,“ Otec svěřil vykonání tohoto velkolepého projektu Věčnému Synovi; a Věčný Syn se věnuje tomuto nebeskému programu spolu se svým rovnocenným Božstvem, Nekonečným Duchem. Takto Božstva efektivně spolupracují v činnostech tvoření, kontroly, evoluce, zjevení a péče—a v případě nutnosti, při obnově a nápravě.

5. DUCH POSKYTNUTÍ

Věčný Syn se bezvýhradně připojil k Vesmírnému Otci v šíření tohoto neobyčejného příkazu všemu tvoření: „Budte dokonalí, jako váš Otec v Havoně je dokonalý.“ A od té doby toto pozvání-příkaz motivuje všechny plány věčného života a projekty poskytnutí Věčného Syna a jeho rozsáhlé rodiny rovnoprávných a přidružených Synů. A v těchto poskytnutích se Synové Boží stali „cestou, pravdou a životem“ pro všechny evoluční tvory.

Věčný Syn se nemůže spojit přímo s lidskými bytostmi, jak to dělá Otec prostřednictvím darovaných předosobních Ladičů Myšlení, ale Věčný Syn se přibližuje ke stvořeným osobnostem pomocí postupného sestupování úrovněmi božského synovstva až je schopen stanout v lidské přítomnosti a někdy i v podobě samého člověka.

Čistě osobní podstata Věčného Syna není způsobila pro rozdělování. Věčný Syn slouží buď jako duchovní vliv, nebo jako osoba, ale nikdy jinak. Pro Syna je nemožné stát se částí zkušenosti tvora v tom smyslu, v jakém se spoluúčastňuje Otec-Ladič, ale Věčný Syn nahrazuje toto omezení metodou poskytnutí. Co znamenají pro Vesmírného Otce zkušenosti fragmentárních entit, to pro Věčného Syna znamenají zkušenosti Rájských Synů.

Věčný Syn nepřichází ke smrtelnému člověku jako boží vůle—Ladič Myšlení, obývající lidskou mysl, ale Věčný Syn přišel ke smrtelnému člověku na Urantii tehdy, když se božská osobnost jeho Syna, Michaela z Nebadonu, přetělila do lidské podstaty Ježíše Nazaretského. Aby sdíleli zkušenost stvořených osobností, Rájské Boží Synové musí převzít dané naturely těchto tvorů a ztělesnit v nich svoje božské osobnosti jako samotní opravdoví tvorové. Inkarnace, tajemství Sonaringtonu, je metoda Synova úniku od

the Son.

7:4.7 (86.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, "Be you perfect, even as I am perfect," the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this supernal enterprise with his divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

7:5.1 (86.2) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: "Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect." And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures "the way, the truth, and the life."

7:5.2 (86.3) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

7:5.3 (86.4) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

7:5.4 (86.5) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon, incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of

všesvazujících pout absolutismu osobnosti.

Před velmi dávnou dobou Věčný Syn poskytl sám sebe každému okruhu středního tvoření pro osvětlení a zdokonalení všech obyvatel a poutníků Havony, včetně vzestupných poutníků času. Při žádném ze sedmi poskytnutích sebe sama on nebyl ani jako vzestupná bytost, ani jako obyvatel Havony. On byl sám sebou. Jeho zkušenost byla unikátní; on ji neprožíval spolu s lidmi, nebo jinými poutníky a ani se jim nepodobal, ale v určitém ohledu byl s nimi spojený v nadosobním vědomí.

On ani neprošel obdobím odpočinku, oddělující vnitřní okruh Havony od břehů Ráje. Jako absolutní bytost, on nemůže přerušit vědomí osobnosti, protože v něm se sbíhají všechny linie duchovní gravitace. A v době těchto poskytnutích, duchovní zářivost Rajského středu nebyla ztlumena a sevření vesmírné duchovní gravitace Syna zůstalo neoslabeno.

Poskytnutí Věčného Syna v Havoně jsou za hranicemi lidské představivosti; tato poskytnutí byla transcendentální. Jak tehdy, tak i v dalším svém působení, Syn rozšířil zkušenost celé Havony, ale my nevíme, jestli rozšířil domnělou empirickou schopnost svojí existenciální podstaty. Toto zůstává tajemstvím poskytování se Rajských Synů. Nicméně, my věříme, že cokoliv Věčný Syn získal během těchto misí poskytnutí, tak si navždy zachoval; ale my nevíme, co to je.

Jakkoli obtížné je pro nás pochopit poskytnutí Druhé Osoby Božstva, my jsme schopni pochopit havonské poskytnutí jednoho ze Synů Věčného Syna, který svědomitě prošel přes všechny okruhy středního vesmíru a skutečně prožil ty zkušenosti, které jsou přípravou pro vzestupné bytosti k dosažení Božstva. Toto byl prvorozený Michael, první ze Synů Tvořitelů. Z okruhu na okruh prošel životními zkušenostmi vzestupných poutníků a osobně s nimi pobýval na každém okruhu v době Grandfandy, prvního ze všech smrtelníků, který dosáhl Havony.

Všechno, co bylo odhaleno tímto prvorozeným Michaelem, učinilo nadsmyslové poskytnutí Prvorozeného Mateřského Syna reálným pro tvory Havony. Natolik reálným, že od té doby a natrvalo, každý poutník času, který vynakládá velké úsilí, aby dosáhl okruhy Havony, je povzbuzen a posílen danou skutečností, že Věčný Syn Boží sedmkrát opustil moc a slávu Ráje, aby se zúčastnil zkušeností poutníků času-prostoru na sedmi okruzích postupného dosažení Havony.

Věčný Syn je příkladnou inspirací pro

Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

7:5.5 (86.6) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was unique; it was not *with* or as a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:5.6 (86.7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity. And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:5.7 (87.1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

7:5.8 (87.2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

7:5.9 (87.3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by the certain knowledge that the Eternal Son of God seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

7:5.10 (87.4) The Eternal Son is the exemplary

všechny Syny Boží, pomáhající svými poskytnutími ve vesmírech času a prostoru. Všichni rovnoprávní Synové Tvořitelé a přidružení Autoritativní Synové, společně s jinými, neodhalenými řády synovstva, s obdivuhodnou ochotou poskytují sebe sami rozmanitým formám života tvorů a v podobě samotných tvorů. Proto je pravdou, že v poskytnutí každého Božího Syna vesmírným světům, duchovně a také s ohledem na příbuznost podstaty a původu, Věčný Syn poskytl sám sebe inteligentně myslícím tvorům vesmírů v těchto poskytnutí, skrze těchto poskytnutí a pomocí těchto poskytnutí.

Duchovně a ve své podstatě, ne-li ve všech vlastnostech, každý Syn Ráje je dokonalým božím obrazem Prvorozeného Syna. Je doslova pravda, že kdo viděl Rajského Syna, viděl Věčného Božího Syna.

6. BOŽÍ SYNOVÉ RÁJE

Nedostatek vědomostí o mnohačetných Božích Synech je příčinou obrovského zmatku na Urantii. A tato ignorance přetrvává navzdory takovým svědectvím, jako je záznam o konkláve těchto božských osobností. „Radovali se Boží Synové a Ranní Hvězdy společně zpívaly.“ Každé tisíciletí standardního sektorového času se rozmanité řády božských Synů shromažďují na svoje pravidelné konkláve.

Věčný Syn je osobní zdroj obdivuhodných vlastností soucitu a služby, které tak znamenitě charakterizují všechny řády sestupných Božích Synů v jejich působení ve vesmírech. Veškerou božskou podstatu, ne-li celou nekonečnost vlastností, Věčný Syn nepřetržitě přenáší na Rajské Syny, odcházejících z věčného Ostrova, aby odhalili jeho božský charakter ve vesmíru vesmírů.

Prvorozený a Věčný Syn je potomek-osoba „první“ dokončené a nekonečné myšlenky Vesmírného Otce. Pokaždé, když Vesmírný Otec společně s Věčným Synem projektují novou, originální, jedinečnou a absolutní osobní myšlenku, okamžitě je tento tvůrčí úmysl dokonale a s konečnou platností ztělesněn do bytosti a osobnosti nového, originálního Syna Tvořitele. Ve své duchovní podstatě, božské moudrosti a koordinované tvořivé síle jsou tyto Synové Tvořitelé potenciálně rovni Bohu-Otci a Bohu-Synovi.

Synové Tvořitelé odcházejí z Ráje do vesmírů času, kde ve spolupráci s dohlížejícími a tvořivými orgány Třetího Zdroje a Středu, završují organizaci lokálních vesmírů progresivní evoluce. Tito Synové nejsou spojeni s centrálním a univerzálním řízením hmoty, mysli a ducha a ani

inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

7:5.11 (87.5) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. THE PARADISE SONS OF GOD

7:6.1 (87.6) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: "When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together." Every millennium of sector standard time the various orders of the divine Sons forgather for their periodic conclaves.

7:6.2 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

7:6.3 (88.1) The Original and Eternal Son is the offspring-person of the "first" completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son*. In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

7:6.4 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are

se na těchto řízeních nepodílejí. Proto jsou jejich tvůrčí činy omezeny předexistencí, prvenstvím a nadřazeností Prvotního Zdroje a Středu a jeho rovnoprávných Absoluten. Tito Synové jsou schopni řídit pouze to, co sami stvoří. Absolutní řízení je vloženo v prioritě existence a je neoddelitelné od věčnosti přítomnosti. Otec zůstává hlavním činitelem ve vesmírech.

Jak Otec a Syn zosobňují Syny Tvořitele, tak Syn a Duch zosobňují Autoritativní Syny. Toto jsou ti Synové, kteří skrze zkušenosti z inkarnací ve tvorech, získají právo zastávat úřad soudce, řešícího otázky věčného života v tvoření času a prostoru.

Otec, Syn a Duch se sloučí také proto, aby zosobili všestranné Syny Učitele Trojice, kteří působí v celém velkém vesmíru jako nebeští učitelé všech osobností, lidských i božských. Existují ještě další početné řady Rajských Synů, na které však nebyly smrtelníkům na Urantii představeni.

Mezi Prvorozeným Mateřským Synem a velkým počtem těchto Rajských Synů, rozptýlených ve všem tvoření, existuje přímý a vyhrazený kanál pro komunikaci, kanál, jehož funkce je spojena s kvalitou duchovní spřízněnosti, slučující je do takřka absolutního duchovního sdružení. Tento mezisynovský okruh je zcela odlišný od vesmírného okruhu duchovní gravitace, který je také soustředěn v osobě Druhého Zdroje a Středu. Všichni Boží Synové, kteří mají svůj původ v osobách Rajských Božstev, jsou v přímém a nepřetržitém spojení s Věčným Mateřským Synem. A tato spojení jsou navázána okamžitě; nejsou závislá na čase, ačkoliv někdy jsou podmíněna prostorem.

Věčný Syn má nejenom neustále dokonalé informace ohledně statusu, myšlení a rozmanitých činnostech všech řádů Rajského synovstva, ale má také neustále dokonalé informace o všem, co se týká duchovních hodnot, existujících v srdcích všech tvorů v prvotním centrálním a věčném tvoření a druhotných časových tvoření rovnoprávných Synů Tvořitelů.

they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

7:6.5 (88.3) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7:6.6 (88.4) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons*, who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7:6.7 (88.5) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intership circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7:6.8 (88.6) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. NEJVYŠŠÍ ZJEVENÍ OTCE

Věčný Syn je dokončené, výlučné, univerzální a konečné zjevení ducha a osobnosti Vesmírného Otce. Všechny poznatky a informace, týkající se Otce, musí přicházet od Věčného Syna a jeho Rajských Synů. Věčný syn je z věčnosti a je zcela

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

7:7.1 (88.7) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his

a naprosto bez duchovního omezení stejný jako Otec. Pokud se jedná o božskou osobnost, oni jsou rovnocenní; v duchovní podstatě jsou rovnoprávní; v božskosti jsou totožní.

Podstatu charakteru Boha není možno zdokonalit v osobě Syna, protože božský Otec je nekonečně dokonalý, ale oddělením se ode všeho neosobního a neduchovního jsou tento charakter a osobnost rozšiřovány pro zjevení stvořeným bytostem. Prvotní Zdroj a Střed je mnohem víc než osobnost, ale všechny duchovní vlastnosti otcovské osobnosti Prvního Zdroje a Středu jsou duchovně vyjádřeny v absolutní osobnosti Věčného Syna.

Původní Syn a jeho Synové se zabývají realizací vesmírného zjevení duchovní a osobní podstaty Otce všemu tvoření. Právě tyto Rajští Synové zjevují Vesmírného Otce lidem a andělům ve středním vesmíru, v supervesmírech, lokálních vesmírech a na obydlených planetách. Věčný Syn a jeho Synové odhalují tvorům cestu k navázání kontaktu s Vesmírným Otcem. A dokonce my, bytosti vysokého původu, rozumíme Otcovi mnohem více, když studujeme zjevení jeho charakteru a osobnosti ve Věčném Synovi a v Synech Věčného Syna.

Otec přichází k vám dolů jako osobnost pouze prostřednictvím božských Synů Věčného Syna. I vy dosáhnete Otce stejnou cestou; vy vystoupíte k Otcovi s pomocí vedení této skupiny božských Synů. A tato pravda je neměnná, bez ohledu na to, že vaše vlastní osobnost je vám přímo poskytnuta Vesmírným Otcem.

Ve všech těchto velmi dalekosáhlých činnostech, týkající se rozsáhlého duchovního vedení Věčného Syna, nezapomínejte, že Syn je zrovna tak opravdovou a skutečnou osobou, jako je Otec. Skutečnosti, pro bytosti, které kdysi patřily k lidskému druhu, to bude mnohem snadnější se přiblížit k Věčnému Synovi, než k Vesmírnému Otcovi. Během postupování poutníků času přes okruhy Havony, budete oprávněni dosáhnout Syna dávno před tím, než budete připraveni rozpoznat Otce.

Vy byste měli pochopit ještě lépe charakter a soucitnou podstatu Věčného Syna při hlubokém rozjímání o zjevení těchto božských vlastností v oddané službě vašeho vlastního Syna Tvořitele, který kdysi žil na zemi jako Syn Člověka a nyní je vznešeným vládcem vašeho lokálního vesmíru — Syn Člověka a Syn Boží.

[Sepsáno Božským Poradcem, pověřeným úkolem zformulovat toto sdělení, popisující Věčného Syna Ráje.]

Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7:7.2 (89.1) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7:7.3 (89.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

7:7.4 (89.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7:7.5 (89.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7:7.6 (89.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of God.

7:7.7 (89.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Kapitola 8. Nekonečný Duch

⇐ 007

Kniha Urantia

009 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 8 NEKONEČNÝ DUCH

Sekce

Úvod

1. Bůh působení
2. Podstata Nekonečného Ducha
3. Vztah Ducha k Otci a Synovi
4. Duch božské služby
5. Přítomnost Boha
6. Osobnost Nekonečného Ducha

PAPER 8 THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

Úvod

TEHDY ve věčnosti, když „první“ nekonečná a absolutní myšlenka Vesmírného Otce získávala ve Věčném Synovi tak dokonalé a adekvátní slovo pro svoje božské vyjádření, Bůh-Myšlenka a Bůh-Slovo si následně nanejvýš přejí univerzálního a nekonečného prostředníka pro jejich vzájemné vyjádření a společné působení.

Při úsvitu věčnosti jak Otec, tak i Syn získají nekonečné uvědomění své vzájemné závislosti, jejich věčné a absolutní jednoty; proto uzavřou věčnou a trvalou smlouvu o božské spolupráci. Cílem této nikdy nekončící dohody je uskutečnění jejich společných konceptů po celém okruhu věčnosti; od okamžiku, kdy se tato událost věčnosti odehrála, Otec a Syn zůstávají v tomto božském spojení.

Tak jsme se nyní ocitli tváří v tvář věčnosti původu Nekonečného Ducha, Třetí Osoby Božstva. V tom okamžiku, kdy Bůh-Otec a Bůh-Syn společně pomýšlejí na totožný a nekonečný čin—uskutečnění absolutní myšlenky-záměru—v tu stejnou chvíli vzniká plnoprávná existence Nekonečného Ducha.

INTRODUCTION

8:0.1 (90.1) BACK in eternity, when the Universal Father's "first" infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

8:0.2 (90.2) In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

8:0.3 (90.3) We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit springs full-fledgedly into existence.

Popisováním pořadí původu Božstev já vám pouze umožňuji si představit jejich vzájemné vztahy. Ve skutečnosti, oni všichni tři existují věčně; oni jsou existenciální. Oni nemají začátek, ani konec; oni jsou rovnocenní, nejvyšší, největší, absolutní a nekoneční. Oni jsou, vždy byli a vždy budou. A oni jsou tři výrazně osobité, ale navždy sloučené osoby, Bůh-Otec, Bůh-Syn a Bůh-Duch.

8:0.4 (90.4) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. BŮH PŮSOBNÍ

Zosobněním Nekonečného Ducha v předcházející věčnosti se božský cyklus osobnosti stává dokonalý a dokončený. Objevuje se Bůh Působení a rozsáhlé jeviště prostoru je připraveno pro úžasné drama tvoření—vesmírné dobrodružství—božské panoráma věčných epoch.

Prvním činem Nekonečného Ducha je prozkoumání a poznání svých božských rodičů, Otce-Otce a Matky-Syna. On, duch, bezvýhradně poznává oba dva. On si je plně vědom jejich odlišných osobností a nekonečných vlastností, právě tak, jako jejich sloučené podstaty a společné funkce. Potom, bez ohledu na svoji rovnoprávnost s První a Druhou osobou, Třetí Osoba Božstva, dobrovolně, s nesrovnatelnou ochotou a inspirující spontánností, slibuje věčnou oddanost Bohu-Otci a stvrzuje trvalou podporu Bohu-Synovi.

Vytvoření cyklu věčnosti je neoddělitelně spjato s podstatou tohoto ujednání a se vzájemným uznáním nezávislosti každé z osobností a výkonným sdružením všech tří. Rajská Trojice je vytvořena. Jeviště vesmírného prostoru je připraveno pro mnohotvárné a nikdy nekončící panoráma tvořivého odhalení záměru Vesmírného Otce skrze osobnost Věčného Syna a prostřednictvím Boha Působení, výkonného činitele pro reálné uskutečňování tvůrčí spolupráce Otce a Syna.

Bůh Působení začíná pracovat a neživé klenby vesmírného prostoru ožívají. Během mrknutí oka vznikne jedna miliarda dokonalých sfér. Před tímto hypotetickým momentem ve věčnosti, prostorové energie obsažené v Ráji jsou existenciální a potenciálně účinné, ale reálně se vůbec neprojevují; ani fyzická gravitace nemůže být měřena, kromě reakcí materiálních realit na její neustálou přitažlivost. Materiální vesmír v tento (předpokládaný) věčně vzdálený moment neexistuje, ale současně se vznikem jedné miliardy světů se objeví gravitace, dostačující a adekvátní pro to, aby je udržela v trvalém sevření

1. THE GOD OF ACTION

8:1.1 (90.5) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

8:1.2 (90.6) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

8:1.3 (90.7) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

8:1.4 (91.1) The God of Action functions and the dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

Ráje.

Nyní skrze tvoření Bohů vyzařuje druhá forma energie a tento proudící duch je okamžitě uchopen duchovní gravitací Věčného Syna. Sevřen dvěma gravitačními silami, vesmír je takto prostoupen energií nekonečnosti a pohroužen v duchu božskosti. Tímto způsobem je půda života připravena pro vědomí mysli, projevující se v přidružených okruzích inteligence Nekonečného Ducha.

Po rozsetí těchto semínek potenciální existence po celém středním tvoření Bohů, Otec zapůsobí a objevuje se osobnost tvoření. Poté přítomnost Rajských Božstev zaplňuje všechny organizovaný prostor a začínají účinně přitahovat všechny věci a bytosti k Ráji.

Nekonečný Duch se zvětčuje současně se zrozením světů Havony, neboť tento střední vesmír je vytvořen jím, s ním i v něm věrně podle sloučených konceptů a společné vůle Otce a Syna. Právě tímto činem společného tvoření nabývá Třetí Osoba božskost a tak se stává navždy Společným Tvořitelem.

Toto jsou důležité a velkolepé epochy tvořivé rozpinavosti Otce a Syna prostřednictvím a působením jejich rovnocenného společníka a osobního vykonavatele, Třetího Zdroje a Středu. Neexistuje žádný záznam o těchto vzrušujících časech. Všechno, co my víme a co může prokázat tyto pozoruhodné procesy, jsou stručná vysvětlení Nekonečného Ducha, ale on pouze potvrzuje skutečnost, že střední vesmír a všechno co k němu náleží, vzniklo a stalo se věčným současně s jeho získáním osobnosti a vědomé existence.

Ve stručnosti, Nekonečný Duch je důkazem toho, že jelikož on je věčný, tak je věčný také střední vesmír. A toto je tradiční výchozí bod historie vesmíru vesmírů. Není naprosto nic známo a neexistují žádné záznamy o jakékoliv události nebo procesu před touto obrovskou erupcí tvořivé energie a organizační moudrosti, která vytvořila rozsáhlý vesmír, existující a dokonale fungující ve středu všeho dění. Za hranicemi této události se nacházejí nepředvídatelné procesy věčnosti a hloubky nekonečnosti—absolutní záhada.

My takto popisujeme postupný vznik Třetího Zdroje a Středu jako blahovlnné vysvětlení pro časově omezenou a prostorově podmíněnou mysl smrtelných tvorů. Mysl člověka musí mít výchozí bod, aby si představila vesmírnou historii a mně bylo přikázáno, abych poskytl tuto metodu přístupu k historickému pojetí věčnosti. Zásadovost v materiální mysli potřebuje Prvopříčinu; proto my stanovíme Vesmírného Otce jako Prvotní Zdroj a Absolutní Střed všeho tvoření a současně

8:1.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

8:1.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

8:1.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deities by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

8:1.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

8:1.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

8:1.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause; therefore do we postulate the Universal Father as

informujeme všechny myslí tvorů, že Syn a Duch jsou souvěční s Otcem ve všech fázích vesmírné historie a ve všech oblastech tvořivé činnosti. Tímto tvrzením my v žádném případě nepřehlídíme realitu a věčnost Ostrova Ráj, Neomezeného Absolutna, Vesmírného Absolutna a Božstev Absolutních.

Materiální mysl dětí času je natolik schopná, že si může představit Otce ve věčnosti. My víme, že nejlepší způsob, jak každé dítě může najít vztah k realitě, je to, že nejdříve pochopí vztahy mezi ním a rodičem a potom, rozšířením tohoto konceptu, pojme do tohoto vztahu celou rodinu. Postupné rozvíjení myslí dítěte mu umožní přizpůsobovat se konceptu rodinných vztahů, vztahům ve společnosti, v etnické skupině, ve světě a potom vztahům ve vesmíru, supervesmíru a dokonce ve vesmíru vesmírů.

2. PODSTATA NEKONEČNÉHO DUCHA

Společný Tvořitel pochází z věčnosti a je plně a bez omezení roven Vesmírnému Otcovi a Věčnému Synovi. V Nekonečném Duchu se dokonale zrcadí nejenom podstata Rájského Otce, ale také podstata Prvorozeného Syna.

Třetí Zdroj a Střed je znám podle četných pojmenování: Vesmírný Duch, Nejvyšší Průvodce, Společný Tvořitel, Božský Vykonavatel, Nekonečná Mysl, Duch Duchů, Mateřský Duch Ráje, Společný Činitel, Konečný Koordinátor, Všudypřítomný Duch, Absolutní Inteligence, Božské Působení; a na Urantii je někdy zaměňován s kosmickou myslí.

Je naprosto správné pojmenovat Třetí Osobu Božstva Nekonečným Duchem, protože Bůh je duch. Ale materiální tvorové, kteří mají mylnou tendenci považovat hmotu za základní realitu a tvrdí, že mysl a duch jsou odvozeny z hmoty, by lépe pochopili Třetí Zdroj a Střed, kdyby se jmenoval Nekonečná Realita, Vesmírný Organizátor, nebo Koordinátor Osobnosti.

Jako vesmírné zjevení božskosti je Nekonečný Duch nepředvídatelný a zcela za hranicemi lidského chápání. Abyste vnímali absolutnost Ducha, stačí vám pouze rozjímat o nekonečnosti Vesmírného Otce a být naplněni úctou k věčnosti Prvorozeného Syna.

V osobě Nekonečného Ducha se opravdu skrývá tajemství, ale ne tak veliké, jako v Otcovi a Synovi. Ze všech stránek Otcovy podstaty Společný Činitel nejvýrazněji odhaluje jeho

the First Source and the Absolute Center of all creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of creative activity. And we do this without in any sense being disregarding of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

8:1.11 (92.1) It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

8:2.1 (92.2) The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

8:2.2 (92.3) The Third Source and Center is known by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits, the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Co-ordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

8:2.3 (92.4) It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Co-ordinator.

8:2.4 (92.5) The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

8:2.5 (92.6) There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father's nature, the Conjoint Creator most strikingly discloses his

nekonečnost. I když se hlavní vesmír nakonec rozšíří do nekonečnosti, přítomnost ducha, ovládání energie a potenciál mysli Společného Činitele budou postačovat, aby uspokojily potřeby takového bezmezného tvoření.

Bez ohledu na to, že Nekonečný Duch se všestranně podílí na dokonalosti, spravedlnosti a lásce Vesmírného Otce, on tíhne k laskavým vlastnostem Věčného Syna a proto je poskytovatelem soucitu Rajských Božstev ve velkém vesmíru. Všude a vždy—ve smyslu univerzálním a věčném—Duch je poskytovatelem soucitu, protože tak, jak božští Synové zjevují lásku Boha, tak božský Duch zobrazuje soucit Boha.

Není možné, aby Duch měl více laskavosti než Otec, protože všechna laskavost má svůj původ v Otci, ale v činech Ducha my můžeme takovou laskavost lépe pochopit. Věrnost Otce a stálost Syna se stávají pro duchovní bytosti a materiální tvory opravdu reálnými prostřednictvím milující péče a nepřetržité služby osobnosti Nekonečného Ducha.

Společný Tvořitel zdědil všechnu krásu Otcova myšlení a pravost jeho charakteru. A tyto ušlechtilé rysy božskosti jsou sladěny v téměř nejvyšších úrovních kosmické mysli v závislosti na nekonečnou a věčnou moudrost nepodmíněné a neomezené mysli Třetího Zdroje a Středu.

3. VZTAH DUCHA K OTCI A SYNOVI

Tak, jako je Věčný Syn slovním vyjádřením „první“ absolutní a nekonečné myšlenky Vesmírného Otce, tak Společný Činitel je dokonalým uskutečňováním „prvního“ dokončeného tvořivého konceptu či plánu společného působení osobního partnerství Otce a Syna v absolutní shodě mysli a slova. Třetí Zdroj a Střed se zvětšuje současně se středním čili stanoveným tvořením a pouze toto střední tvoření je věčné ve svém trvání uprostřed vesmírů.

Po poskytnutí osobnosti Třetímu Zdroji, První Zdroj se již osobně vůbec nepodílí na vesmírném tvoření. Vesmírný Otec pověřuje svého Věčného Syna vším možným; rovněž Věčný Syn uděluje všechnu možnou pravomoc a oprávnění Společnému Činiteli.

Jako partneři a prostřednictvím svých rovnocenných osobností, Věčný Syn a Společný Tvořitel naplánovali a dali tvar každému vesmíru, který byl uveden do života v posthavonské epoše. Ve všech následných tvořeních Duch udržuje

infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a limitless creation.

8:2.6 (92.7) Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

8:2.7 (93.1) It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father's faithfulness and the Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

8:2.8 (93.2) The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER AND THE SON

8:3.1 (93.3) As the Eternal Son is the word expression of the "first" absolute and infinite thought of the Universal Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the "first" completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

8:3.2 (93.4) Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

8:3.3 (93.5) The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the

stejný osobní vztah se Synem, jaký existuje mezi Synem a Otcem v prvním a středním tvoření.

Syn Tvořitel Věčného Syna a Tvořivý Duch Nekonečného Ducha stvořili vás a váš vesmír; a zatímco Otec spolehlivě udržuje to, co oni sestavili, Vesmírnému Synovi a Vesmírnému Duchu připadá odpovědnost podporovat a posilovat svoje dílo a zároveň pečovat o tvory jimi stvořené.

Nekonečný Duch je výkonným zástupcem vše milujícího Otce a vše soucitného Syna v uskutečňování jejich společného projektu přitahovat k sobě všechny pravdu milující duše na všech světech času a prostoru. V tom okamžiku, kdy Věčný Syn přijal Otcův plán na dosažení dokonalosti tvorů ve vesmírech, tento projekt vzestupu se stal plánem Otce i Syna a v tom stejném okamžiku se Nekonečný Duch stal společným vykonavatelem Otce a Syna pro uskutečňování jejich společného a věčného záměru. A tímto se Nekonečný Duch zavázal Otcí a Synovi, že pro tuto činnost věnuje všechny svoje zdroje božské přítomnosti a všechny duchovní osobnosti; on zasvětil všechno gigantickému plánu povznést věčně žijící tvory vlastní vůle k božským výšinám dokonalosti Ráje.

Nekonečný Duch je dokonalým, úplným a univerzálním zjevením Vesmírného Otce a jeho Věčného Syna. Všechny poznatky o spolupráci Otce a Syna musí přijít skrze Nekonečného Ducha, společného představitele božského spojení myšlenky a slova.

Věčný Syn je jediná cesta přiblížit se k Vesmírnému Otcí a Nekonečný Duch je jediný způsob jak dosáhnout Věčného Syna. Pouze trpělivou péčí Ducha jsou vzestupné bytosti schopny objevit Syna.

Ve středu všech věcí je Nekonečný Duch první z Rajských Božstev, kterého poznají vzestupní poutníci. Třetí Osoba obklopuje Druhou a První Osobu a proto musí být vždy první, kterou poznají všichni ti, kteří jsou kandidáti na představení Synovi a jeho Otcí.

A ještě mnoha jinými způsoby Duch stejnou měrou reprezentuje a stejně slouží Otcí a Synovi.

4. DUCH BOŽSKÉ SLUŽBY

Paralelně s fyzickým vesmírem, kde gravitace Ráje udržuje všechny věci pohromadě, existuje duchovní vesmír, kde slovo Syna ztvárňuje myšlenku Boha a když se „ztělesní“,

same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the Father in the first and central creation.

8:3.4 (93.6) A Creator Son of the Eternal Son and a Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Universe Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

8:3.5 (93.7) The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

8:3.6 (93.8) The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

8:3.7 (93.9) The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

8:3.8 (94.1) At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

8:3.9 (94.2) And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

8:4.1 (94.3) Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when "made

projevuje milující soucit společné podstaty sdružených Tvořitelů. Ale skrz naskrz celým tímto materiálním a duchovním tvořením se rozprostírá obrovské jeviště, na kterém Nekonečný Duch a jeho duchovní potomstvo demonstrují sloučení soucitu, trpělivosti a neustálého pochopení božských rodičů pro děti rozumu, vymyšlených a vytvořených v důsledku jejich společného tvořivého úsilí. Nepřetržitá služba myslí je podstatou božského charakteru Ducha. A všechno duchovní potomstvo Společného Činitele sdílí tuto touhu pomáhat, tuto božskou pohnutku sloužit.

Bůh je láska, Syn je soucit, Duch je služba—služba božské lásky a nekonečného soucitu ke všemu myslícímu tvoření. Duch je zosobněním Otcovy lásky a Synova soucitu; v něm jsou tyto vlastnosti věčně spojeny pro vesmírnou službu. Duch je láska přenášená na tvory tvoření, sloučená láska Otce a Syna.

Na Urantii je Nekonečný Duch známý jako všudypřítomný vliv, univerzální přítomnost, ale v Havoně vy ho poznáte jako osobní přítomnost skutečné služby. Tady je služba Rajského Ducha příkladným a inspirujícím vzorem pro každého z jeho rovnocenných Duchů a podřízených osobností, sloužících vytvořeným bytostem na světech času a prostoru. V tomto božském vesmíru se Nekonečný Duch plně zúčastnil všech sedmi transcendentálních zjevení Věčného Syna; stejně tak se zúčastnil s prvorozeným Synem Michaellem sedmi poskytnutí v okruzích Havony, čímž se stal soucitným a tolerantním sloužícím duchem každému poutníkovi času, procházející těmito dokonalými nebeskými okruhy.

Když Boží Syn Tvořitel přijímá na sebe odpovědnost za tvořivé řízení navrženého lokálního vesmíru, osobnosti Nekonečného Ducha slibují, že budou neúnavnými pomocníky Syna Michaela na jeho misi tvořivého dobrodružství. Především v osobách Tvořivých Dcer—Mateřských Duchů lokálního vesmíru my poznáváme Nekonečného Ducha, oddaného úkolu podporovat vzestup materiálních tvorů k vyšším a vyšším úrovním duchovního poznání. A všechna tato činnost na pomoc tvorům je prováděna v dokonalé harmonii se záměry Synů Tvořitelů těchto lokálních vesmírů a v těsném spojení s jejich osobnostmi.

Tak, jako se Synové Boha zabývají gigantickým úkolem odhalit vesmíru milující osobnost Otce, tak se Nekonečný Duch věnuje nikdy nekončící službě odhalit individuálním myslím všech dětí ve všech vesmírech sloučenou lásku Otce a Syna. V těchto lokálních tvoření Duch neseštuje dolů k materiálním rasám v podobě lidského těla tak, jak to dělají určití Synové

flesh,” demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy, patience, and everlasting affection of the divine parents towards the intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit's divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

8:4.2 (94.4) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father's love and the Son's mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

8:4.3 (94.5) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

8:4.4 (94.6) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

8:4.5 (94.7) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father's personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the

Boha, ale Nekonečný Duch a jeho rovnocenní Duchové sami sestupují dolů, radostně se podrobují řadě úžasných procesů ztlumení božskosti, až se objeví jako andělé, aby stáli po vašem boku a vedli vás po nevyvinutých cestách pozemské existence.

Právě skrze tyto procesy zmenšení božskosti se Nekonečný Duch skutečně přiblíží, a to jako osoba, velmi blízko každé bytosti ve sférách živočišného původu. A to všechno Duch koná, aniž by v nejmenším narušoval svoji existenci jako Třetí Osoba Božstva ve středu všech věcí.

Společný Tvořitel je opravdu a navždy velkou pečující osobností, vesmírným laskavým pečovatelem. Abyste pochopili službu Ducha, přemýšlejte o té pravdě, že on je sloučeným obrazem nekončící lásky Otce a věčného soucitu Syna. Nicméně, služba Ducha není jenom omezena na zpodobování Věčného Syna a Vesmírného Otce. Nekonečný Duch má také pravomoc sloužit bytostem jakéhokoli světa pod svým vlastním jménem a vlastním právem; Třetí Osoba má božskou důstojnost a poskytuje univerzální laskavou péči také ve vlastním zájmu.

Čím více se člověk dovídá o milující a neúnavně službě, kterou Nekonečný Duch věnuje nižším řádům rodiny tvorů, tím bude mnohem více obdivovat a uctívat nadsmyslnou podstatu a nesrovnatelný charakter tohoto společného Působení Vesmírného Otce a Věčného Syna. Opravdu je tento Duch „zrak Páně, který stále spočívá na poctivých“ a „božský sluch, který stále naslouchá jejich modlitbám.“

5. PŘÍTOMNOST BOHA

Pozoruhodnou vlastností Nekonečného Ducha je všudypřítomnost. Po celém vesmíru všemírů je všude přítomen tento vše prostupující duch, který je tak podobný přítomnosti vesmírné a božské mysli. Na každém světě jsou, jak Druhá Osoba, tak i Třetí Osoba Božstva, zastoupeny svými všude přítomnými duchy.

Otec je nekonečný a proto je omezen pouze vlastní vůlí. Poskytnutí Ladičů Myšlení a zapojení osobností do svého okruhu, jsou samostatným činem Otce, ale pro navázání kontaktu duchovních sil s myslícími bytostmi, on využívá duchovní a osobní bytosti Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Podle vlastní vůle, on může být duchovně přítomen stejně se Synem, nebo se Společným Činitelem; on je současně přítomen se Synem i v Duchu. Otec je nepochybně všude přítomen a my pozorujeme jeho přítomnost v každé a ve všech těch rozmanitých, ale

likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

8:4.6 (95.1) By this very diminishing series the Infinite Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

8:4.7 (95.2) The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

8:4.8 (95.3) As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. THE PRESENCE OF GOD

8:5.1 (95.4) The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

8:5.2 (95.5) The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encirclement of personality, the Father acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and

sdužených silách, vlivech a přítomností.

Ve vašich posvátných spisech je zjevné, že výraz Duch Boží je používán zaměnitelně pro pojmenování jak Nekonečného Ducha v Ráji, tak i Tvořivého Ducha vašeho lokálního vesmíru. Svatý Duch je duchovní okruh této Tvořivé Dcery Rajského Nekonečného Ducha. Svatý Duch je okruh, který je původní v každém lokálním vesmíru a je upoután k duchovní oblasti tohoto tvoření; ale Nekonečný Duch je všudypřítomný.

Existuje mnoho duchovních vlivů, ale oni všichni jsou jako jeden. Dokonce činnost Ladičů Myšlení, ačkoliv je nezávislá na jiných činnostech, trvale splývá s duchovní službou společné činnosti Nekonečného Ducha a Mateřského Ducha lokálního vesmíru. V životech lidí na Urantii jsou tyto duchovní přítomnosti neoddělitelné jedna od druhé. Navzdory jejich odlišným původům, oni působí ve vašich myslích a vašich duších jako jeden duch. A když tuto duchovní službu poznáte, stane se pro vás působením Nejvyššího, „který je schopen vás nepřetržitě chránit před selháním a představit vás bezúhonného vašemu Otci na nebesích.“

Vždy si pamatujte, že Nekonečný Duch je Společný Činitel; v něm i skrze něho působí jak Otec, tak i Syn; on je přítomen nejenom jak on sám, ale také jako Otec a jako Syn a jako Otec-Syn. Kvůli této skutečnosti a mnoha dalším důvodům se o duchovní přítomnosti Nekonečného Ducha často hovoří jako o „duchu Boha.“

Bylo by také odpovídající hovořit o spojení celé duchovní služby jako o duchu Boha, protože takové spojení je opravdovým sjednocením duchů Boha-Otce, Boha-Syna, Boha-Ducha a Boha Sedmidílného a dokonce ducha Boha Nejvyššího.

6. OSOBNOST NEKONEČNÉHO DUCHA

Nedovolte, aby široce rozšířené poskytnutí a rozsáhlé rozprostření Třetího Zdroje a Středu nezastínilo, nebo jinak neodvedlo vaši pozornost od skutečnosti, že on je osobnost. Nekonečný Duch je vesmírná přítomnost, věčná činnost, kosmická síla, svatý vliv a univerzální mysl; on je toto všechno a nekonečně víc, ale on je také skutečnou a božskou osobností.

Nekonečný Duch je hotová a dokonalá osobnost; on je božsky rovnocenný a rovnoprávný s Vesmírným Otcem a Věčným Synem. Společný Činitel je právě tak reálným a viditelným pro vyšší inteligence ve vesmíru, jako jsou Otec a Syn; ve skutečnosti však mnohem více, protože je to právě Duch, kterého musí všichni vzestupní

presences.

8:5.3 (95.6) In your sacred writings the term *Spirit of God* seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but the Infinite Spirit is omnipresent.

8:5.4 (95.7) There are many spiritual influences, and they are all as *one*. Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, “who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high.”

8:5.5 (96.1) Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint Actor*; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as “the spirit of God.”

8:5.6 (95.2) It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

8:6.1 (96.3) Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

8:6.2 (96.4) The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain

poutníci dosáhnout ještě předtím, než se mohou skrze Syna přiblížit k Otci.

Nekonečný Duch, Třetí Osoba Božstva, má všechny vlastnosti, které vy přisuzujete osobnosti. Duch je obdařen absolutní myslí: „Duch zkoumá všechny věci, dokonce nepředvídatelné věci Boží.“ Duch není pouze obdařen myslí, ale také vůlí. O poskytování jeho darů je zaznamenáno: „Všechny tyto dary jsou dílem jednoho a téhož Ducha, obdařujícího každého člověka jednotlivě a podle jeho vlastní vůle.“

„Láska Ducha“ je skutečná, tak jako jsou jeho trápení; proto „netrapte Ducha Božího.“ Jestli my vidíme Nekonečného Ducha jako Rájské Božstvo, nebo jako Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, shledáváme, že Společný Tvořitel není jenom Třetím Zdrojem a Středem, ale je také božskou osobou. Duch vám říká: „Ten kdo má sluch, ať slyší co Duch říká.“ Duch sám se za vás přimlouvá.“ Duch uplatňuje svůj přímý a osobní vliv na stvořené bytosti, „neboť všichni ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím, jsou synové Boha.“

Třebaže my pozorujeme fenomén působení Nekonečného Ducha ve vzdálených světech vesmíru vesmírů, třebaže my předpokládáme, že toto stejné rovnocenné Božstvo působí vně a skrze nespočetného množství rozmanitých bytostí, které mají původ ve Třetím Zdroji a Středu, třebaže my poznáme všudypřítomnost Ducha, přesto my stále tvrdíme, že tento stejný Třetí Zdroj a Střed je osobou, Společným Tvořitelem všech věcí a všech bytostí ve všech vesmírech.

Při řízení vesmírů jsou Otec, Syn a Duch dokonale a navždy vzájemně spojeni. Ačkoliv každý z nich se zabývá svojí vlastní službou všemu tvoření, při řízení a udržování tvoření jsou všichni tři božsky a absolutně vzájemně propojeni, což z nich navždy dělá jednoho.

Otec a Syn jsou navždy a v neomezené dokonalosti společně přítomni v osobě Nekonečného Ducha, neboť Duch je stejný jako Otec a stejný jako Syn a také jako Otec a Syn, protože oni dva jsou navždy jeden.

[Sepsáno na Urantii Božským Poradcem Uversy, zplnomocněným Věčně Moudrými popsat podstatu a činnost Nekonečného Ducha.]

before they may approach the Father through the Son.

8:6.3 (96.5) The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: "The Spirit searches all things, even the deep things of God." The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: "But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills."

8:6.4 (96.6) "The love of the Spirit" is real, as also are his sorrows; therefore "Grieve not the Spirit of God." Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, "He who has an ear, let him hear what the Spirit says." "The Spirit himself makes intercession for you." The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, "For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God."

8:6.5 (96.7) Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

8:6.6 (96.8) In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them one.

8:6.7 (97.1) In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the Father and the Son as they two are forever one.

8:6.8 (97.2) [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Kapitola 9. Vztah Nekonečného Ducha k vesmíru

⇐ 008

Kniha Urantia

010 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 9

VZTAH NEKONEČNÉHO DUCHA K VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Vlastnosti Třetího Zdroje a Středu
2. Všudypřítomný Duch
3. Vesmírný Manipulátor
4. Absolutní mysl
5. Působení mysli
6. Okruh gravitace mysli
7. Vesmírná reflexe
8. Osobnosti Nekonečného Ducha

PAPER 9

RELATION OF THE INFINITE SPIRIT TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

Úvod

ZVLÁŠTNÍ věc se stala ve chvíli, kdy, v přítomnosti Ráje, Vesmírný Otec a Věčný Syn se spojili, aby se sami zosobili. Nic v této věčné situaci nenaznačuje, že Společný Činitel by se zosobil jako neomezená duchovnost, koordinovaná s absolutní myslí a obdařená ojedinelou výsadou zacházet s energií. Zosobnění Třetí Osoby završuje osvobození Otce z pout centralizované dokonalosti a z okovů absolutizmu osobnosti. A toto osvobození se projevuje v úžasné schopnosti Společného Tvořitele tvořit bytosti, skvěle přizpůsobené sloužit jako pečující duchové, dokonce i materiálním tvorům následných evolučních vesmírů.

Otec je nekonečný v lásce a projevu vlastní vůle, v duchovní myšlence a záměru; on je univerzální udržovatel. Syn je nekonečný v moudrosti a pravdě, v duchovním projevu a výkladu; on je univerzální zjevovatel. Ráj je nekonečný v potenciálu poskytování síly a

INTRODUCTION

9:0.1 (98.1) A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality coordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

9:0.2 (98.2) The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal upholder. The Son is infinite in wisdom and truth, in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential for force endowment and in capacity for energy

schopnosti energetické dominance; on je univerzální stabilizátor. Společný Činitel má unikátní výsadní právo syntézy, nekonečné způsobilosti koordinovat všechny existující vesmírné energie, všechny současné vesmírné duchy a všechny reálné myslící tvory ve vesmíru; Třetí Zdroj a Střed je univerzální sjednotitel různorodých energií a rozmanitých tvoření, které se objevili jako důsledek božského plánu a věčného záměru Vesmírného Otce.

Nekonečný Duch—Společný Tvořitel je univerzální a božský pečovatel. Duch nepřetržitě pečuje o Synův soucit a Otcovu lásku, a dokonce v harmonii s ustáleným, neměnným a spravedlivým právem Rájské Trojice. Jeho působení a jeho osobnosti jsou stále blízko vás; oni vás opravdu znají a skutečně vám rozumějí.

Ve všech vesmírech zástupci Společného Činitele nepřetržitě regulují síly a energie v celém prostoru. Podobně jako Prvotní Zdroj a Střed, také Třetí Osoba reaguje jak na duchovní, tak i na materiální procesy. Společný Činitel je zjevení jednoty Boha, ve kterém všechno spočívá—věci, významy a hodnoty; všechny energie, veškerá mysl a veškerý duch.

Nekonečný Duch prostupuje všechen prostor; on pobývá v okruhu věčnosti. Stejně jako Otec a Syn, i Duch je dokonalý a neměnný—je absolutní.

1. VLASTNOSTI TŘETÍHO ZDROJE A STŘEDU

Třetí Zdroj a Střed je známý pod četnými jmény a všechna tato jména vyjadřují jeho vztahy a naznačují jeho funkci. Jako Bůh-Duch, on je rovnoprávným v osobnosti a rovnocenným v božsko-stí Bohu-Synovi a Bohu-Otci. Jako Nekonečný Duch, on je všudypřítomným duchovním vlivem. Jako Univerzální Manipulátor, on je předchůdcem tvorů, řídící energii a aktivátorem kosmických sil prostoru. Jako Společný Činitel, on je společným zástupcem a vykonavatelem partnerství Otce-Syna. Jako Absolutná Mysl, on je zdrojem intelektu ve všech vesmírech. Jako Bůh Působení, on je nepochybně předchůdcem pohybu, změny a souvislosti.

Některé z vlastností Třetího Zdroje a Středů jsou odvozeny od Otce, některé od Syna, zatímco některé nejsou doposud aktivní a osobně přítomné ani v Otci, ani v Synovi—tyto vlastnosti mohou být stěží vysvětleny, mimo předpokladu, že partnerství Otce-Syna, které Třetí Zdroj a Střed zosobňuje, uznává věčnou skutečnost absolutnosti Ráje a plní důsledně svoje poslání v souladu s touto

dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

9:0.3 (98.3) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

9:0.4 (98.4) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

9:0.5 (98.5) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

9:1.1 (98.6) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

9:1.2 (98.19) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in

skutečností. Společný Činitel ztělesňuje úplnou naplněnost sloučených a nekonečných představ o První a Druhé Osobě Božstva.

Když si představujete Otce jako prvotního tvůrce a Syna jako duchovního vykonavatele, měli byste přemýšlet o Třetím Zdroji a Středu jako o univerzálním koordinátorovi, poskytovateli neomezené spolupráce. Společný Činitel uskutečňuje vzájemnost celé aktuální reality; on je Božskou pokladnicí myšlenky Boha a slova Synova a svoji činnost věčně koordinuje s materiální absolutností středního Ostrova. Rajská Trojice stanovila vesmírný řád progresu a prozřetelnost Boha je oblast Společného Tvořitele a formulující se Nejvyšší Bytosti. Žádná existující, nebo formulující se realita, nemůže uniknout eventuálnímu vztahu se Třetím Zdrojem a Středem.

Vesmírný Otec řídí oblasti předenergie, předducha a osobnosti; Věčný Syn ovládá sféry duchovních aktivit; přítomnost Ostrova Ráj sjednocuje oblasti fyzické energie a materializující se síly; Společný Činitel působí nejenom jako nekonečný duch, zastupující Syna, ale také jako univerzální manipulátor sil a energií Ráje, čímž vytváří existenci univerzální a absolutní mysli. Společný Činitel působí v celém velkém vesmíru jako pozitivní a výrazná osobnost především ve vyšších sférách duchovních hodnot, fyziko-energetických souvislostí a skutečných intelektuálních významů. On plní svoji specifickou funkci kdekoli a kdykoli se energie a duch spojují a vzájemně na sebe působí; on má nadvládu nad všemi reakcemi mysli, má obrovskou moc v duchovním světě a velmi výrazně ovlivňuje energii a hmotu. Třetí Zdroj vždy vyjadřuje podstatu Prvotního Zdroje a Středu.

Třetí Zdroj a Střed dokonale a bez omezení sdílí všudypřítomnost Prvotního Zdroje a Středu a někdy je nazýván Všudypřítomným Duchem. Zvláštním a velmi osobitým způsobem se Bůh mysli dělí o vševědoucnost Vesmírného Otce a Věčného Syna; vědomosti Ducha jsou hluboké a úplné. Společný Tvořitel projevuje určité rysy všemohoucnosti Vesmírného Otce, ale ve skutečnosti je všemohoucí pouze v oblasti myšlení. Třetí Osoba Božstva je intelektuálním centrem a vesmírným správcem v oblastech myšlení; tady on je absolutní—jeho svrchovanost je neomezená.

Činnosti Společného Činitele se jeví, jako by byly motivovány partnerstvím Otce a Syna, ale ve veškerých jeho činech je patrné, že projevují rysy příbuzenského vztahu Otec-Ráj. Občas a v

consonance with, and in recognition of, the eternal fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite concepts of the First and Second Persons of Deity.

9:1.3 (98.8) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order of *progress*, and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

9:1.4 (98.9) The Universal Father presides over the realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

9:1.5 (98.10) The Third Source and Center perfectly and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

9:1.6 (98.11) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain

určitých činnostech se zdá, že on vyrovnává nedokončenost vývoje empirických Božstev—Boha Nejvyššího a Boha Konečného.

A tady se setkáváme s nekonečnou záhadou: Nekonečný současně odhalil svoji nekonečnost v Synovi a v Ráji, načež se objeví bytost, která se vyrovná Bohu v božskosti, zrcadlí v sobě duchovní podstatu Syna a má schopnost aktivovat model Ráje—bytost, dočasně podřízená ve vztahu ke svrchovanosti, ale v mnoha ohledech zřejmě nejvšestrannější v působení. A tato zřejmá nadvláda v působení se objevuje ve vlastnostech Třetího Zdroje a Středu, který je dokonce nadřazený fyzické gravitaci, univerzálnímu projevu Ostrova Ráj.

Kromě takové nadvlády nad energií a fyzickými věcmi, Nekonečný Duch je jedinečně obdarován takovými vlastnostmi jako trpělivost, soucit a láska, které jsou tak znamenitě odhalovány v jeho duchovní péči. Duch má největší schopnost poskytovat lásku a zastínit spravedlnost soucitem. Bůh-Duch vlastní všechnu božskou laskavost a soucitné vnímání Prvorozeného a Věčného Syna. Váš lokální vesmír je vykováván mezi kovadlinou spravedlnosti a kladivem utrpení, ale ti, kteří drží v rukách kladivo, jsou děti soucitu, duchovní potomci Nekonečného Ducha.

2. VŠUDYPŘÍTOMNÝ DUCH

Bůh je duch v trojnásobném smyslu: on sám je duch; ve svém Synovi se jako duch objevuje bez omezení; ve Společném Činiteli je jako duch spřízněný s myslí. A my se domníváme, že kromě těchto duchovních reality, rozlišujeme úrovně empirických duchovních fenoménů—duchy Nejvyšší Bytosti, Božstva Konečného a Božstva Absolutního.

Nekonečný Duch je stejným doplněním Věčného Syna, jako je Syn doplněním Vesmírného Otce. Věčný Syn je oduševnělým zosobněním Otce; Nekonečný Duch je zosobněním oduševnělosti Věčného Syna a Vesmírného Otce.

Je mnoho otevřených kanálů duchovní síly a zdrojů nadmateriální energie, spojující lidi na Urantii přímo s Božstvy Ráje. Existuje přímé spojení Ladičů Myšlení s Vesmírným Otcem, široko rozšířený vliv a působení duchovní gravitace Věčného Syna a duchovní přítomnost Společného Tvořitele. Mezi funkcemi ducha Syna a ducha Ducha je rozdíl. Třetí Osoba může při své duchovní službě působit jako mysl a duch, nebo pouze jako duch.

functions he seems to compensate for the incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

9:1.7 (100.1) And herein is an infinite mystery: That the Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in action. And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

9:1.8 (100.2) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

9:2.1 (100.3) God is spirit in a threefold sense: He himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

9:2.2 (100.4) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

9:2.3 (100.5) There are many untrammelled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit

Kromě přítomnosti těchto Rajských Božstev na Urantii, urantijcům pomáhají duchovní vlivy a aktivity lokálního vesmíru a supervesmíru s jejich téměř nekonečným množstvím milujících osobností, které vždy vedou k výšinám a hlubinám ideálů božskosti a k dosažení nejvyšší dokonalosti ty, s upřímným úmyslem a čistým srdcem.

Přítomnost univerzálního ducha Věčného Syna je nám známa—my jsme schopni ho neomylně rozpoznat. Přítomnost Nekonečného Ducha, Třetí Osoby Božstva, může dokonce poznat i smrtelný člověk, protože materiální tvorové mohou skutečně zakusit blahodárný účinek tohoto božského vlivu, který působí jako Svätý Duch lokálního vesmíru, poskytnutý lidským rasám. Do určité míry si také člověk může uvědomovat Ladiče Myšlení, neosobní přítomnost Vesmírného Otce. Všichni tito božští duchové pracují jednotně a v dokonalé harmonii pro povznesení a oduševnění člověka. Oni jsou jako jeden v duchovním uskutečňování plánů povznesení smrtelníků a dosažení dokonalosti.

3. VESMÍRNÝ MANIPULÁTOR

Ostrov Ráj je zdrojem a jádrem fyzické gravitace; a toto by měla pro vás být dostačující informace pro to, abyste pochopili, že gravitace je jednou z reálnějších a věčně spolehlivých věcí v celém fyzickém vesmíru vesmírů. Gravitace nemůže být modifikována nebo anulována, ale podléhá silám a energiím, které jsou pod společným dohledem Otce a Syna; tyto síly a energie byly svěřeny Třetímu Zdroji a Středu a jsou s ním funkčně spojeny.

Nekonečný Duch vlastní unikátní a úžasnou sílu—antigravitaci. Tato síla není funkčně (není pozorovatelná) přítomná ani v Otci, ani v Synovi. Tato přirozená schopnost Třetího Zdroje odolávat přitažlivosti materiální gravitace je odhalena v osobních reakcích Společného Činitele na určité aspekty vesmírných vztahů. A tato unikátní vlastnost se může přenášet na vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.

Antigravitace může anulovat gravitaci lokálně; toho se dosáhne použitím stejné silové přítomnosti. Toto účinkuje pouze ve vztahu k materiální gravitaci a není to působení mysli. Úkaz odolnosti gyroskopu proti gravitaci je dobrým příkladem účinnosti antigravitace, ale nijak neobjasňuje příčinu antigravitace.

Kromě toho, Společný Činitel projevuje schopnosti, které mu umožňují překonávat sílu a neutralizovat energii. Dosahuje toho tím, že

or as spirit alone.

9:2.4 (100.6) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of divinity and the goal of supreme perfection.

9:2.5 (100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we *know* — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

9:3.1 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be sufficient to inform you that gravity is one of the most *real* and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

9:3.2 (101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity*. This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

9:3.3 (101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

9:3.4 (101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and neutralize energy. Such powers operate by

zpomaluje energii až do stavu zhmotnění a také ještě jinými, vám neznámými metodami.

Společný Tvořitel není ani energie, ani zdroj energie a není ani osud energie; on je manipulátor energie. Společný Tvořitel je činnost—pohyb, změna, modifikace, koordinace, stabilizace a rovnováha. Ty druhy energií, které podléhají přímé či nepřímé kontrole Ráje, svojí povahou reagují na činy Třetího Zdroje a Středu a jeho různorodých sil.

Vesmír vesmírů je zaplněn tvory Třetího Zdroje a Středu, působící jako regulátoři energie: fyzičtí kontrolóři, usměrňovači energie, energetická centra a další zástupci Boha Působení, kteří se zabývají regulací a stabilizací fyzických energií. Všichni tito unikátní tvorové, vykonávající fyzické funkce, disponují pestrými schopnostmi pro ovládání energie, jako například, antigravitace, kterou oni využívají ve svém úsilí zajistit fyzickou rovnováhu hmoty a energií ve velkém vesmíru.

Je zřejmé, že všechny tyto materiální aktivity Boha Působení spojují jeho činnost s Ostrovem Ráj. A skutečně, všechny energetické faktory mají spojitost s absolutností věčného Ostrova a dokonce na ní závisejí. Ale Společný Činitel nepředstavuje Ráj a ani nereaguje na jeho vliv. Jako osobnost, on je představitelem Otce a Syna. Ráj není osoba. Všechny neosobní, bezosobní, nebo jinak neosobní činnosti Třetího Zdroje a Středu jsou projevem vlastní vůle samotného Společného Činitele; oni nejsou odrazem, odvozením nebo důsledkem něčeho či někoho.

Ráj je modelem nekonečnosti; Bůh Působení je aktivátorem tohoto modelu. Ráj je materiální osa nekonečnosti; síly Třetího Zdroje a Středu jsou páky inteligence, která motivuje materiální úroveň a vkládá spontánnost do procesu materiálního tvoření.

4. ABSOLUTNÍ MYSL

Intelektuální podstata Třetího Zdroje a Středu je odlišná od jeho fyzických a duchovních vlastností. S takovou podstatou se obtížně navazuje kontakt, ale může se s ní vytvořit vztah—vztah intelektuální, ale ne osobní. Ona je odlišitelná od fyzických vlastností a duchovní povahy Třetí Osoby na funkčně intelektuálních úrovních myslí, ale když je posuzována osobnostmi, tato podstata nikdy nepůsobí samostatně od fyzických a duchovních projevů.

Absolutní mysl je mysl Třetí Osoby; je neoddělitelná od osobnosti Boha-Ducha. Ve

slowing down energy to the point of materialization and by other techniques unknown to you.

9:3.5 (101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

9:3.6 (101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

9:3.7 (101.7) All these material activities of the God of Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

9:3.8 (101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. THE ABSOLUTE MIND

9:4.1 (102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

9:4.2 (102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality

tvořivých bytostech je mysl neoddělitelně spojena s energií nebo duchem, nebo s oběma. Mysl není přirozenou součástí energie; energie vnímá mysl a reaguje na ni; mysl může být nadřazena energii, ale vědomí není součástí čistě materiální úrovně. Mysl nemusí doplňovat ryziho ducha, protože duch je přirozeně vědomý a má schopnost poznávání. Duch je vždy chápavý, určitým způsobem je vnímavý. Může to být taková mysl nebo jinaká mysl, může to být předmysl nebo nadmysl, dokonce to může být duchovní mysl, ale vždycky bude schopna myšlení a poznávání. Vnímavost ducha převyšuje, překonává a teoreticky předchází vědomí mysli.

Společný Tvořitel je absolutní pouze v oblasti mysli, ve sférách univerzálního intelektu. Mysl Třetího Zdroje a Středu je nekonečná; ona daleko přesahuje aktivní a činné okruhy myšlení vesmíru vesmírů. Obdarování sedmi supervesmírů myslí pochází od Sedmi Hlavních Duchů, nejdůležitějších osobností Společného Tvořitele. Tito Hlavní Duchové rozesílají mysl do velkého vesmíru jako kosmickou mysl a váš lokální vesmír je prostoupen nebadonskou variací orvontonského typu kosmické mysli.

Nekonečná mysl nebere na vědomí čas, konečná mysl přesahuje čas a kosmická mysl je podmíněna časem. Stejně tak prostor: Nekonečná Mysl je nezávislá na prostoru, ale jak sestupuje z nekonečnosti na pobočné úrovně mysli, musí intelekt stále víc počítat s faktorem prostoru a jeho ohraničením.

Kosmická síla reaguje na působení mysli stejně jako kosmická síla reaguje na působení ducha. Duch je božský smysl a duchovní mysl je božský smysl v činnosti. Energie je věc, mysl je smysl a duch je hodnota. Také v čase a prostoru mysl vytváří ty vzájemné vztahy mezi energií a duchem, které naznačují jejich společné příbuzenství ve věčnosti.

Mysl přeměňuje hodnoty ducha do intelektuálních významů; vůle má schopnost přetvářet významy mysli do materiálních a duchovních rovin. Vzestup do Ráje zahrnuje úměrný a odstupňovaný růst v duchu, mysli a energii. Osobnost je sjednotitelem těchto částí empirické individuality.

5. PŮSOBNÍ MYSLI

Třetí Zdroj a Střed je nekonečný v mysli. Jestliže by vesmír měl růst do nekonečnosti, tak stále je potenciál jeho mysli dostatečný na to, aby obdaroval neomezený počet tvorů vhodnou myslí a dalšími nezbytnými dispozicemi intelektu.

of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may be premind or supermind, even spirit mind, but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

9:4.3 (102.3) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

9:4.4 (102.4) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

9:4.5 (102.5) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

9:4.6 (102.6) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. THE MINISTRY OF MIND

9:5.1 (102.7) The Third Source and Center is infinite in mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow limitless numbers of creatures with suitable minds and other prerequisites of intellect.

V oblasti stvořené mysli Třetí Osoba, se svými rovnocennými a podřízenými společníky, má svrchované právo vládnout. Oblasti mysli tvora mají svůj výluční původ ve Třetím Zdroji a Středu; on je poskytovatel mysli. Také fragmenty Otce shledávají, že je nemožné obývat lidské mysli, pokud Nekonečný Duch nepřipravil pro ně patřičné podmínky působením své mysli a svojí duchovní činností.

Unikátním rysem mysli je to, že může být poskytnuta tak rozsáhlé škále živých tvorů. Prostřednictvím svých tvořivých a stvořených společníků působí Třetí Zdroj a Střed na všechny mysli ve všech sférách. On pomáhá lidskému a sublidskému intelektu prostřednictvím pomocných duchů lokálního vesmíru a skrze fyzické operátory pečuje dokonce o nejnižší, neempirické tvory nepřiměřenějších druhů živých organismů. Řízení mysli je vždy službou vědomě duchovních a vědomě energetických osobností.

Vzhledem k tomu, že Třetí Osoba Božstva je zdrojem mysli, je zcela přirozené, že pro evoluční tvory vlastní vůle je snadnější vytvářet si pochopitelné představy o Nekonečném Duchu, než je tomu tak u Věčného Syna, nebo Vesmírného Otce. Realita Společného Tvořitele je neúplně odhalena v samé existenci lidské mysli. Společný Tvořitel je předchůdcem kosmické mysli a mysl člověka je individualizovaný okruh, neosobní část této kosmické mysli, tak jak byla poskytnuta lokálnímu vesmíru Tvořivou Dcerou Třetího Zdroje a Středu.

Třebaže je Třetí Osoba zdrojem mysli, neodvažujte se předpokládat, že všechny projevy mysli jsou božské. Lidský intelekt je zakořeněný v materiálním původu živočišných druhů. Vesmírná inteligence není nic jiného, než věrné odhalení Boha, který je mysl, tak jako je fyzická příroda věrné odhalení krásy a harmonie Ráje. V přírodě je dokonalost, ale příroda není dokonalá. Společný Tvořitel je zdrojem mysli, ale mysl není Společným Tvořitelem.

Na Urantii je mysl kompromisem mezi podstatou dokonalé myšlenky a vyvíjející se mentalitou vaší nevyzrálé lidské povahy. Plán pro vaši intelektuální evoluci je opravdu plánem úžasné dokonalosti, ale vy jste stále od tohoto cíle hodně vzdáleni, protože sloužíte vaší tělesné schránce. Mysl je skutečně božského původu a má božský osud, ale vaše smrtelné mysli ještě nemají božskou důstojnost.

Velmi často, dokonce velmi často, škodíte vašim myslím neupřímností a spalujete je nepoctivostí; vystavujete je živočišnému strachu a deformujete je zbytečnou úzkostí. Ačkoliv zdroj mysli je božský, taková mysl jak ji znáte na vašem

9:5.2 (102.8) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

9:5.3 (103.1) The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

9:5.4 (103.2) Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

9:5.5 (103.3) Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

9:5.6 (103.4) Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature. The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

9:5.7 (103.5) Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you

světě vzestupu, může jen stěží být předmětem velkého uznání, natož obdivu a úcty. Rozjímání nevyzrálého a netečného lidského intelektu může vést pouze k pokoře.

know it on your world of ascension can hardly become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

6. OKRUH GRAVITACE MYSLI

Třetí Zdroj a Střed, univerzální inteligence, je si osobně vědom každé mysli, každého intelektu ve všech tvoření a udržuje osobní a dokonalý kontakt se všemi těmito fyzickými, morontálními a duchovními myslícími tvory ve vzdálených vesmírech. Všechny aktivity mysli jsou v sevření absolutního gravitačního okruhu mysli, který má střed ve Třetím Zdroji a Středu a je součástí osobního vědomí Nekonečného Ducha.

Tak, jako Otec přitahuje k sobě všechny osobnosti a tak, jako Syn přitahuje všechny duchovní reality, tak rovněž Společný Činitel používá gravitační sílu, aby přitahoval k sobě všechny mysli; on neomezeně ovládá a kontroluje univerzální okruh mysli. Všechny skutečné a opravdové intelektuální hodnoty, všechny božské myšlenky a dokonalé ideje jsou neomylně přitahovány do tohoto absolutního okruhu mysli.

Gravitace mysli může působit nezávisle na materiální a duchovní gravitaci, ale kdekoliv a kdykoliv nastane střet s těmito dvěma gravitacemi, gravitace mysli vždy převládá. Když jsou všechny tři gravitace spojeny, okruh osobnosti může přijmout materiálního tvora—fyzického nebo morontálního, konečného nebo absonitního. Bez ohledu na tuto skutečnost, poskytnutí mysli dokonce neosobním bytostem, jim umožňuje myslet a obdarovává je vědomím, přestože zcela postrádají osobnost.

Ale individuálnost, příslušející důstojnosti osobnosti—lidské nebo božské, nesmrtelné nebo potenciálně nesmrtelné—nemá svůj původ ani v duchu, ani mysli nebo hmotě; je to dar Vesmírného Otce. Vzájemné působení ducha, mysli a materiální gravitace také není podmínkou pro vznik gravitace osobnosti. Okruh Otce může přijmout myslící materiální bytost, která nereaguje na duchovní gravitaci, nebo může přitáhnout myslící duchovní bytost, která nereaguje na materiální gravitaci. Působení gravitace osobnosti je vždy projevem vlastní vůle Vesmírného Otce.

Zatímco mysl je spojená s energií v rze materiálních bytostech a s duchem v rze duchovních osobnostech, nesčetné řady osobností, včetně lidských, mají mysl, která je spojena jak s energií, tak i s duchem. Duchovní aspekty mysli tvora neomylně reagují na přitažlivost duchovní gravitace Věčného Syna; materiální vlastnosti reagují na gravitační

6. THE MIND-GRAVITY CIRCUIT

9:6.1 (103.6) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind*, every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical, morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

9:6.2 (103.7) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

9:6.3 (104.1) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

9:6.4 (104.2) Selfhood of personality dignity, human or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

9:6.5 (104.3) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and spirit. The spiritual aspects of creature mind unfaithfully respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the

přitažlivost materiálního vesmíru.

Kosmická mysl, když není spojena ani s energií, ani s duchem, není vystavena gravitačním požadavkům jak materiálních okruhů, tak ani duchovních. Ryzí mysl podléhá pouze univerzálnímu gravitačnímu sevření Společného Činitele. Ryzí mysl je úzce spřízněná s nekonečnou myslí a nekonečná mysl (teoreticky rovnocenná s absolutní duchem a energií) je očividně zákon sám o sobě.

Čím více se duch a energie od sebe odchyľují, tím více je patrnější působení mysli; čím méně se energie a duch od sebe různí, tím méně je působení mysli patrnější. Je zřejmé, že maximální působení mysli se děje v časových vesmírech prostoru. Tady se mysl jeví, že působí ve středním pásmu mezi energií a duchem, ale toto není pravdou pro vyšší úroveň mysli; v Ráji jsou energie a duch v podstatě jeden.

Okruh gravitace mysli je spolehlivý; vychází z Třetího Zdroje a Středu Božstva v Ráji, ale ne všechny pozorovatelné funkce mysli jsou předvídatelné. Ve všech známých tvořeních působí souběžně s tímto okruhem mysli určitá, málo srozumitelná existence, jejíž funkce není předvídatelná. My věříme, že tato nepředvídatelnost se může částečně přisuzovat Univerzálnímu Absolutnu. Co je tato funkce, to my nevíme; co ji uvádí v činnost, to my pouze tušíme; pokud se jedná o její vztahy k tvorům, o tom my můžeme jenom přemýšlet.

Určité aspekty nepředvídatelnosti konečné mysli mohou být způsobeny nedokončeností Nejvyšší Bytosti a tam existuje rozsáhlá oblast, ve které se Společný Činitel a Univerzální Absolutno mohou eventuálně spolu střetnout. Je toho hodně neznámého ohledně mysli, ale o tomto jsme si jisti: Nekonečný Duch je dokonalým vyjádřením mysli Tvořitele všem tvorům; Nejvyšší Bytost je vyvíjejícím se vyjádřením mysli všech tvorů jejich Tvořiteli.

7. VESMÍRNÁ REFLEXE

Společný Činitel má schopnost koordinovat všechny úrovně vesmírné reality takovým způsobem, který umožňuje současně poznat intelektuálnost, materiálnost a duchovnost. Tento jev se nazývá vesmírná reflexe, což je unikátní a nevysvětlitelná schopnost vidět, slyšet, vnímat a vědět všechno, co se děje v celém supervesmíru a prostřednictvím reflexe soustředit všechny tyto informace a poznatky v jakémkoliv požadovaném místě. Účinek reflexe se dokonale projevuje v každém řídicím centru světů sedmi supervesmířů. Reflexe také účinkuje ve všech sektorech

gravity urge of the material universe.

9:6.6 (104.4) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

9:6.7 (104.5) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

9:6.8 (104.6) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

9:6.9 (104.7) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

9:7.1 (105.1) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the phenomenon of *universe reflectivity*, that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative

supervesmírů a v rozmezí lokálních vesmírů. Vesmírná reflexe má konečný ohniskový bod v Ráji.

Jev reflexe, tak jak je odhalen v řídicích centrech světů supervesmíru v úžasných výkonech tam umístěných reflexivních osobností, představuje nejsložitější propojení všech fází bytí v celém tvoření. Je možno vysledovat jak linie ducha vedou zpátky k Synovi, fyzická energie k Ráji a mysl k Třetímu Zdroji; ale v mimořádném fenoménu vesmírné reflexe dochází k unikátnímu a výjimečnému sjednocení všech tří a toto spojení umožňuje vesmírným vládcům se okamžitě dovědět o vzdálených okolnostech, současně s jejich výskytem.

Velkou část metody reflexe my chápeme, ale je tam mnoho aspektů, které nás opravdu matou. My víme, že Společný Činitel je vesmírný střed okruhu myslí, my víme, že on je předchůdce kosmické myslí a že kosmická mysl působí pod nadvládou absolutní gravitace myslí Třetího Zdroje a Středu. My dále víme, že okruhy kosmické myslí mají vliv na intelektuální úroveň všech známých existencí; oni obsahují univerzální vesmírné záznamy a také jsme si jisti, že vycházejí ze Sedmi Hlavních Duchů a spojují se ve Třetím Zdroji a Středu.

Zdá se, že vztah mezi konečnou kosmickou myslí a božskou absolutní myslí se vyvíjí v empirické myslí Nejvyšší Bytosti. Nás učí, že při začátku času byla tato empirická mysl poskytnuta Nejvyšší Bytosti Nekonečným Duchem a my se domníváme, že určité rysy fenoménu reflexe mohou být pouze vysvětleny předpokládáním činností Nejvyšší Mysli. Jestli Nejvyšší Mysl není zapojena ve vesmírné reflexi, tak jsme v rozpacích jak vysvětlit složité úkony a neomylné působení tohoto kosmického vědomí.

Reflexe se zdá, že v rozmezí empirické konečnosti je vševědoucí a může být svědectvím vzniku přítomnosti-vědomí Nejvyšší Bytosti. Jestli je tento předpoklad správný, potom je využití jakéhokoliv aspektu reflexe rovnocenné částečnému spojení s vědomím Nejvyšší Bytosti.

8. OSOBNOSTI NEKONEČNÉHO DUCHA

Nekonečný Duch má plnou moc předávat mnoho svých schopností a výsad svým rovnocenným a podřízeným osobnostem a činitelům.

throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes. Reflectivity finally focalizes on Paradise.

9:7.2 (105.2) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

9:7.3 (105.3) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

9:7.4 (105.4) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

9:7.5 (105.5) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

9:8.1 (105.6) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his co-ordinate and subordinate personalities and agencies.

Prvním Božským tvořivým činem Nekonečného Ducha, působícího nezávisle na Trojici, ale stále ještě do jisté míry v nějakém neodhaleném spojení s Otcem a Synem, bylo jeho ztělesnění osobností Sedmi Hlavních Duchů Ráje, roznašečů Nekonečného Ducha ve vesmírech.

V řídících centrech supervesmírů není přímý zástupce Třetího Zdroje a Středu. Každé z těchto sedmi tvoření je závislé na jednom z Hlavních Duchů Ráje, který působí prostřednictvím sedmi Duchů Reflexe, umístěných v hlavním centru supervesmírů.

Následující pokračující tvořivý čin Nekonečného Ducha je občas odhalen ve tvoření Tvořivých Duchů. Pokaždé, když se Vesmírný Otec a Věčný Syn stanou rodiči Synu Tvořiteli, Nekonečný Duch zrodí lokálnímu vesmíru Tvořivého Ducha, který se stane blízkým spolupracovníkem Syna Tvořitele ve všech následných vesmírných činnostech.

Tak, jak je nutno rozlišovat mezi Věčným Synem a Syny Tvořiteli, tak je nutno odlišovat Nekonečného Ducha od Tvořivých Duchů, rovnocenných společníků Synů Tvořitelů v lokálních vesmírech. To, co Nekonečný Duch znamená pro celé tvoření, to je Tvořivý Duch pro lokální vesmír.

Ve velkém vesmíru je Třetí Zdroj a Střed zastupován nesmírným množstvím pečujících duchů, poslů, učitelů, soudců, pomocníků a poradců, spolu s dohlížiteli určitých okruhů fyzické, morontální a duchovní povahy. Ne všechny tyto bytosti jsou osobnosti v přímém smyslu slova. Různost osobností konečných tvorů je charakterizována následovně:

1. Subjektivním vědomím vlastního „já“.
2. Objektivní reakcí na osobní okruh Otce.

Existují tvořivé osobnosti a stvořené osobnosti a kromě těchto dvou základních typů existují osobnosti Třetího Zdroje a Středu, bytosti, které jsou osobní Nekonečnému Duchu, ale které nejsou neomezeně osobní stvořeným bytostem. Tyto osobnosti Třetího Zdroje nejsou součástí osobního okruhu Otce. Osobnost Prvotního Zdroje a osobnost Třetího Zdroje se mohou vzájemně kontaktovat; všechny osobnosti se mohou vzájemně kontaktovat.

Otec poskytuje osobnost podle své vlastní svobodné vůle. Proč to tak dělá, si my můžeme pouze domýšlet; jak to dělá, my nevíme. My rovněž nevíme, proč Třetí Zdroj poskytuje osobnost, kterou nemá Otec, ale toto Nekonečný

9.8.2 (105.7) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

9.8.3 (106.1) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

9.8.4 (106.2) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

9.8.5 (106.3) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

9.8.6 (106.4) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

- 9.8.7 (106.5) 1. Subjective self-consciousness.
- 9.8.8 (106.6) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

9.8.9 (106.7) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center*, beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9.8.10 (106.8) The Father bestows personality by his personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative

Duch dělá ve vlastním zájmu ve tvořivém spojení s Věčným Synem a mnoha různými způsoby, které jsou pro vás neznámé. Nekonečný Duch může také zastupovat Otce při poskytování osobnosti Prvního Zdroje.

Existuje velké množství typů osobnosti Třetího Zdroje. Nekonečný Duch poskytuje osobnost početným skupinám, které nejsou zahrnuty do osobního okruhu Otce, jako například, někteří usměrňovatelé energie. Stejně tak, Nekonečný Duch považuje za osobnosti četné skupiny bytostí, jako jsou Tvořiví Duchové, kteří jsou, v jejich vztazích k tvorům na okruhu Otce, skupinou sami o sobě.

Osobnosti Prvotního Zdroje i Třetího Zdroje jsou obdařeny vším, co člověk spojuje s představou osobnosti, a ještě mnohem víc; jejich mysl obsahuje paměť, úsudek, soudnost, tvořivou představivost, spojování myšlenek, rozhodování, volbu a mnoho dalších intelektuálních schopností, které jsou smrtelníkům zcela neznámé. Až na několik výjimek, řády osobností, které vám byly odhaleny, mají podobu a výraznou individuálnost; ony jsou opravdové bytosti. Většina z nich je viditelná všem řádům duchovní existence.

Také vy budete schopni vidět vaše duchovní společníky nižších řádů, jakmile se osvobodíte od omezeného vidění vašich současných materiálních očí a budete obdařeni morontální podobou s její zvětšenou citlivostí na realitu duchovních procesů.

Funkční rodina Třetího Zdroje a Středu, tak jak je odhalena v tomto vypravování, se dělí na tři velké skupiny:

I. Nejvyšší Duchové. Skupina smíšeného původu, která zahrnuje, mimo jiné, tyto následující řády:

- 1 Sedm Hlavních Duchů Ráje.
2. Reflexivní Duchové supervesmírů.
3. Tvořiví Duchové lokálních vesmírů.

II. Usměrňovatelé Energie. Skupina kontrolních tvorů a činitelů, která působí v celém organizovaném prostoru.

III. Osobnosti Nekonečného Ducha. Toto pojmenování nemusí nutně znamenat, že tyto bytosti jsou osobnosti Třetího Zdroje, ačkoliv některé z nich jsou unikátní jako tvorové vlastní vůle. Jsou obvykle rozděleny do tří hlavních kategorií:

1. Vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.

conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also act for the Father in the bestowal of First Source personality.

9:8.11 (106.9) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircuited creatures of the Father.

9:8.12 (106.10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

9:8.13 (107.1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

9:8.14 (107.2) *The functional family of the Third Source and Center*, as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

9:8.15 (107.3) I. *The Supreme Spirits*. A group of composite origin that embraces, among others, the following orders:

9:8.16 (107.4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.

9:8.17 (107.5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.

9:8.18 (107.6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

9:8.19 (107.7) II. *The Power Directors*. A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

9:8.20 (107.8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit*. This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities though some of them are unique as will creatures. They are usually grouped in three major classifications:

9:8.21 (107.9) 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.

2. Armády poslů prostoru.

9:8.22 (107.10) 2. The Messenger Hosts of Space.

3. Sloužící duchové času.

9:8.23 (107.11) 3. The Ministering Spirits of Time.

Tyto skupiny slouží v Ráji, ve středním nebo rezidenčním vesmíru, v supervesmírech a zahrnují řády, které působí v lokálních vesmírech a dokonce v souhvězdích, soustavách a na planetách.

9:8.24 (107.12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

Duchovní osobnosti rozsáhlé rodiny Božského a Nekonečného Ducha jsou navždy oddány službě rozdávat lásku Boha a soucit Syna všem myslícím tvorům evolučních světů času a prostoru. Tyto duchovní bytosti tvoří živý žebřík, po kterém smrtelný člověk stoupá od chaosu k dokonalosti.

9:8.25 (107.13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

[Odhaleno na Urantii Božským Poradcem Uversy, zplnomocněným Věčně Moudrými popsat podstatu a činnost Nekonečného Ducha.]

9:8.26 (107.14) [Revealed on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Kapitola 10. Rajská Trojice

⇐ 009

Kniha Urantia

011 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 10 RAJSKÁ TROJICE

Sekce

Úvod

1. Seberozdělování Prvotního Zdroje a Středu
2. Zosobnění Božstva
3. Tři osoby Božstva
4. Trojné spojení Božstva
5. Funkce Trojice
6. Stálí synové Trojice
7. Dohled Svrchovanosti
8. Trojice za hranicemi konečna

Úvod

RAJSKÁ Trojice věčných Božstev usnadňuje Otci uniknout z absolutizmu osobnosti. Trojice dokonale spojuje neomezené vyjádření nekonečné osobní vůle Boha s absolutností Božstva. Věčný Syn a rozmanití Synové božského původu, spolu se Společným Činitelem a jeho vesmírnými dětmi, účinně umožňují osvobození Otce od omezeních, tkvících v jeho prvotnosti, dokonalosti, neměnnosti, věčnosti, univerzálnosti, absolutnosti a nekonečnosti.

Rajská Trojice účinně zajišťuje úplné vyjádření a dokonalé odhalení věčné podstaty Božstva. Stejným způsobem Stálí Synové Trojice poskytují úplné a dokonalé odhalení božské spravedlnosti. Trojice je jednota Božstva a tato jednota věčně spočívá na absolutních základech božské jednotnosti tří původních a rovnocenných a koexistenčních osobností: Boha-Otce, Boha-Syna a Boha-Ducha..

Dívajíc se ze současné přítomnosti na okruhu

PAPER 10 THE PARADISE TRINITY

SECTIONS

Introduction

1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

INTRODUCTION

10:0.1 (108.1) THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

10:0.2 (108.2) The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

10:0.3 (108.3) From the present situation on the circle

věčnosti nazpět do nekonečné minulosti, my jsme schopni objevit pouze jednu nevyhnutelnou nevyhnutelnost v událostech vesmíru, a to je Rajská Trojice. Já se domnívám, že Trojice byla nezbytná. Tak, jak já se dívám na minulost, přítomnost a budoucnost času, nevidím v celém vesmíru vesmírů nic, co by bylo nevyhnutelné, kromě Trojice. Při pohledu nazpět, či do budoucna, je současný hlavní vesmír nemyslitelný bez Trojice. Existence Rajské Trojice nám umožňuje používat střídavé, nebo dokonce mnohonásobné způsoby pro vykonávání všech činností, ale bez Trojice Otce, Syna a Ducha nejsme schopni pochopit, jak může Nekonečný Duch dosáhnout trojnásobného a harmonického zosobnění v přítomnosti absolutní jednotnosti Božstva. Žádný jiný koncept tvoření nemůže dosáhnout úrovně Trojice v úplnosti absolutnosti, spočívající v jednotě Božstva v kombinaci s dovršením osvobození se vlastní vůlí, spočívající ve trojitém zosobnění Božstva.

1. SEBEROZDĚLOVÁNÍ PRVOTNÍHO ZDROJE A STŘEDU

Zřejmě, kdysi dávno ve věčnosti, Otec zahájil metodu rozsáhlého seberozdělování. V nesobecké, milující a přívětivé povaze Vesmírného Otce je vrozeno něco, co ho nutí si pro sebe vyhrazovat používání pouze těch sil a autority, které on zřejmě uzná, že je nemožné je převádět, nebo poskytovat.

Vesmírný Otec se vždy sám vzdával každé části sebe samého, kterou bylo možno poskytnout jakémukoliv jinému Tvořiteli, nebo tvorovi. On přenesl na svoje božské Syny a jejich přidružené inteligence každou sílu a veškerou autoritu, která mohla být přenesena. On ve skutečnosti převedl na svoje Syny, v jejich příslušných vesmírech, veškerou výsadní pravomoc vládnout, která byla převeditelná. V záležitostech lokálního vesmíru on udělal každého Svrchovaného Syna Tvořitele stejně tak dokonalým, schopným a spolehlivým, jako je Věčný Syn v prvotním a středním vesmíru. On rozdal, vlastně poskytl, důstojnost a posvátnost, které náleží k osobnosti; on poskytl celého sebe sama a všechny svoje vlastnosti, všechno, čeho se bylo možné ze sebe vzdát, všemi možnými způsoby, ve všech epochách, v každém místě, každé osobě a v každém vesmíru, kromě vesmíru jeho centrálního přebývání.

Božská osobnost není egocentrická; seberozdělování a poskytování osobnosti charakterizuje božskou individuální svobodnou vůli. Tvorové touží po společenství s jinými osobitými tvory; Tvořitelé jsou uzpůsobeni rozdělovat božskost svým vesmírným dětem;

of eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE AND CENTER

10:1.1 (108.4) It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

10:1.2 (108.5) The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

10:1.3 (109.1) Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is

osobnost Nekonečného je odhalena jako Vesmírný Otec, který sdílí realitu bytí a rovnoprávnost svého vlastního já se dvěma rovnocennými osobnostmi, Věčným Synem a Společným Činitelem.

V získání vědomostí, týkající se osobnosti Otce a jeho božských vlastností my vždy budeme závislí na odhalení Věčného Syna, protože když se vykonal společný akt tvoření, když se objevila osobitá existence Třetí Osoby Božstva a uskutečnila společné koncepty svých božských rodičů, Otec přestal existovat jako neomezená osobnost. S příchodem existence Společného Činitele a materializováním středního jádra tvoření se odehrály určité věčné změny. Bůh dal sebe samého jako absolutní osobnost svému Věčnému Synovi. Tímto Otec poskytuje „nekonečnou osobnost“ svému jedinému Synovi, kdežto oni oba dva poskytují „společnou osobnost“ jejich věčného spojení Nekonečnému Duchu.

Z těchto a jiných důvodů, které jsou za hranicemi vnímání konečné mysli, je pro lidskou bytost nesmírně obtížné pochopit nekonečnou otcovskou osobnost Boha, kromě toho, jak je univerzálně odhalena ve Věčném Synovi a spolu se Synem, v univerzálním působení Nekonečného Ducha.

Jelikož Rajští Boží Synové navštěvují evoluční světy a někdy dokonce na nich pobývají v podobě lidského těla a jelikož tyto pobyty umožňují smrtelnému člověku dozvědět se skutečně něco o podstatě a povaze božských osobností, proto tvorové planetárních sfér musejí nalézat v pobytech těchto Rájských Synů spolehlivé a důvěryhodné informace o Otci, Synovi a Duchu.

2. ZOSOBNĚNÍ BOŽSTVA

Metodou trinitizace se Otec sám vzdává té neomezené duchovní osobnosti, která je Syn, ale tímto se on tak ustanovuje Otcem tohoto Syna a tím získává pro sebe neomezenou schopnost stát se božským Otcem všech následně vytvořených, vzniklých, nebo jiných zosobněných druhů inteligentních tvorů vlastní vůle. Jako absolutní a neomezená osobnost, Otec může působit pouze jako Syn a pouze s ním, ale jako osobní Otec on nadále poskytuje osobnost různorodému množství lišících se úrovní inteligentních tvorů vlastní vůle a stále udržuje osobní vztahy láskyplného spojení s touto obrovskou rodinou vesmírných dětí.

Poté, co Otec poskytl celého sebe sama osobností svého Syna a když tento akt sebe

disclosed as the Universal Father, who shares reality of being and equality of self with two co-ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

10:1.4 (109.2) For knowledge concerning the Father's personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the "personality of infinity" upon his only-begotten Son, while they both bestow the "conjoint personality" of their eternal union upon the Infinite Spirit.

10:1.5 (109.3) For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God's infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

10:1.6 (109.4) Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

2. DEITY PERSONALIZATION

10:2.1 (109.5) By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

10:2.2 (109.6) After the Father has bestowed upon the personality of his Son the fullness of himself, and

poskytnutí je dokončený a má dokonalost nekonečné síly a podstaty, které tudíž existují ve spojení Otec-Syn, věční společníci společně poskytnou tyto schopnosti a vlastnosti pro vytvoření ještě další bytosti jako jsou oni sami; a tato společná osobnost, Nekonečný Duch, završuje existenciální zosobnění Božstva.

Syn je nepostradatelným pro otcovství Boha. Duch je nepostradatelným pro bratrství Druhé a Třetí Osoby. Tři osoby jsou minimální sociální skupina, ale toto je nejnepatrnější ze všech četných důvodů proč věřit v nepostradatelnost Společného Činitele.

Prvotní Zdroj a Střed je nekonečná otcovská osobnost, nevýčerpatelný zdroj osobností. Věčný Syn je nezbytné absolutno osobnosti, ta božská bytost, která setrvává jako dokonalé odhalení osobní podstaty Boha v průběhu všech epoch a věčnosti. Nekonečný Duch je společná osobnost, unikátní osobní důsledek věčně trvajících spojení Otce a Syna.

Osobnost Prvotního Zdroje a Středu je osobnost nekonečnosti bez absolutní osobnosti Věčného Syna. Osobnost Třetího Zdroje a Středu je superdoplněk, vzniknuvší jako důsledek spojení osvobozené osobnosti Otce a absolutní osobnosti Syna.

Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch jsou unikátní osoby; žádná z nich není duplikátem; každá je originál; všechny jsou spojeny.

Jedině Věčný Syn prožívá plnost vztahu božské osobnosti, uvědomování si, jak synovského vztahu s Otcem, tak i rodičovského vztahu s Duchem a božskou rovnocennost, jak s Otcem-předkem, tak i s Duchem-společníkem. Otec má zkušenost mít Syna, který je mu rovnocenný, ale Otec nezná žádné svoje předchozí předchůdce. Věčný Syn má zkušenost synovství, poznání předchůdců osobnosti a současně si je Syn vědom, že je společným rodičem Nekonečného Ducha. Nekonečný Duch si je vědom dvou předchůdců osobnosti, ale on není rodičem rovnocenné osobnosti Božstva. S Duchem dosahuje existenciální cyklus zosobnění Božstva naplnění; prvotné osobnosti Třetího Zdroje a Středu jsou empirické a je jich sedm.

Já mám původ v Rajské Trojici. Já znám Trojici jako spojené Božstvo; já také vím, že Otec, Syn a Duch existují a působí podle svých určených osobních schopností. Já prokazatelně vím, že oni nejenže jednají osobně a kolektivně, ale že oni také koordinují svá působení v různých

when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

10:2.3 (110.1) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

10:2.4 (110.2) The First Source and Center is the infinite *father-personality*, the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified *personality-absolute*, that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the *conjoint personality*, the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

10:2.5 (110.3) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

10:2.6 (110.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are unique persons; none is a duplicate; each is original; all are united.

10:2.7 (110.5) The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

10:2.8 (110.6) I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in

seskupeních, takže nakonec oni působí v sedmi rozdílných singulárních a plurálních funkcích. A poněvadž těchto sedm seskupení vyčerpává možné varianty pro takovou božskou kombinaci, je nevyhnutelné, že reality vesmíru se budou objevovat v sedmi variacích hodnot, významů a osobností.

various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is inevitable that the realities of the universe shall appear in seven variations of values, meanings, and personality.

3. TŘI OSOBY BOŽSTVA

Bez ohledu na to, že je pouze jenom jedno Božstvo, existují tři nesporná a božská zosobnění Božstva. Pokud se jedná o obdaření člověka božskými Ladiči Myšlení, Otec řekl: „Vytvořme smrtelného člověka k obrazu našemu.“ Ve všech spisech na Urantii se opakovaně objevuje tato zmínka o činech a působení plurálního Božstva, zřetelně prokazující poznání existence a činnosti tří Zdrojů a Středů.

Nás učí, že ve společenství Trojice udržují Syn a Duch s Otcem stejný a rovnocenný vztah. Ve věčnosti oni nepochybně, jako Božstva, tak jako v čase a jako osobnosti, určitě odhalují vztahy velmi různorodých podstat. Dívají se z Ráje na vesmíry, tyto vztahy se zdají být velmi podobné, ale když jsou viděny z hlubin prostoru, vypadají naprosto odlišně.

Božští Synové jsou opravdu „Slovem Božím“, ale děti Ducha jsou skutečně „Činem Božím“. Bůh mluví skrze Syna a spolu se synem jednají prostřednictvím Nekonečného Ducha, zatímco ve všech vesmírných činnostech Syn a Duch mají spolu dokonalý bratrský vztah a pracují jako dva rovnocenní bratři, naplnění obdivem a láskou k uctívanému a božsky respektovanému společnému Otci.

Otec, Syn a Duch jsou bezesporu stejní ve své podstatě, rovnocenní v bytí, ale v jejich vesmírných činnostech jsou neklamné rozdíly a když působí každý sám, je každá osoba Božstva zjevně limitována ve své absolutnosti.

Předtím, než se Vesmírný Otec sám svobodně rozhodl vzdát se osobnosti, moci a vlastností, které vytvářejí Syna a Ducha, on byl patrně (filozoficky vzato) neomezeným, absolutním a nekonečným Božstvem. Ale takový teoretický Prvotní Zdroj a Střed bez Syna, by v žádném slova smyslu nemohl být považovaný za Vesmírného Otce; otcovství není možné bez synovství. Mimoto, aby Otec byl absolutní v souhrnném smyslu, musel by v určitém okamžiku, vzdáleném daleko ve věčnosti, existovat sám. Ale on nikdy neměl takovou osamělou existenci; jak Syn, tak i Duch jsou koexistenční s Otcem. Prvotní Zdroj a Střed vždycky byl a bude navždy

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

10:3.1 (110.7) Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: "Let us make mortal man in our own image." Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

10:3.2 (110.8) We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

10:3.3 (111.1) The divine Sons are indeed the "Word of God," but the children of the Spirit are truly the "Act of God." God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love for an honored and divinely respected common Father.

10:3.4 (111.2) The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

10:3.5 (111.3) The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father*; fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the Father. The First Source and Center has always

věčným Otcem Prvorozeného Syna a spolu se Synem, věčným prarodičem Nekonečného Ducha.

My pozorujeme, že Otec se sám vzdal všech přímých projevů absolutnosti, kromě absolutního otcovství a absolutní vlastní vůle. My nevíme, zdali vlastní vůle není nezadatelnou vlastností Otce; my můžeme pouze pozorovat, že on se nevzdal svojí vlastní vůle. Taková nekonečnost vůle musela být v Prvotním Zdroji a Středu věčně vrozená.

Při poskytování absolutnosti osobnosti Věčnému Synovi, Vesmírný Otec se osvobozuje od okovů absolutismu osobnosti, ale tímto činem udělá krok, který mu navždy znemožní jednat samostatně jako osobitě absolutno. A s posledním zosobněním koexistenčního Božstva—Společného Činitele—vzniká kritický trinitární vzájemný vztah tří božských osobností, týkající se celistvosti působení Božstva bez omezení.

Bůh je Otec-Absolutno všech osobností ve vesmíru vesmírů. Otec je osobně absolutní ve svobodě působení, ale ve vytvořených, tvořících se a v budoucnu ještě vytvořených vesmírech času a prostoru není Otec rozeznatelně absolutní jako celostní Božstvo, pouze v Rajské Trojici.

Prvotní Zdroj a Střed působí ve fenomenálních vesmírech mimo Havonu následovně:

1. Jako tvůrce, prostřednictvím Synů Tvořitelů, svých vnuků.

2. Jako regulátor, prostřednictvím gravitačního centra Ráj.

3. Jako duch, prostřednictvím Věčného Syna.

4. Jako mysl, prostřednictvím Společného Činitele.

5. Jako Otec on udržuje rodičovský kontakt se všemi tvory na celém svém okruhu osobností.

6. Jako osoba on působí přímo po celém tvoření ve smrtelných lidech prostřednictvím svých výjimečných osobitých fragmentů—Ladičů Myšlení.

7. Jako všeobjímající Božstvo on působí pouze v Rajské Trojici.

Všechna tato postoupení a přenesení pravomocí Vesmírným Otcem jsou naprosto dobrovolná a provedená jím samým. Všemocný Otec záměrně přijímá tato omezení vesmírné authority.

Věčný Syn působí zřejmě s Otcem jako

been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

10:3.6 (111.4) We observe that the Father has divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

10:3.7 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities with regard to the totality of Deity function in absolute.

10:3.8 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

10:3.9 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

10:3.10 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.

10:3.11 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.

10:3.12 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.

10:3.13 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.

10:3.14 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.

10:3.15 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by the Thought Adjusters.

10:3.16 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

10:3.17 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

10:3.18 (112.2) The Eternal Son seems to function as

jeden ve všech duchovních aspektech, kromě poskytování fragmentů Boha a v dalších před-osobních činnostech. Syn není ani úzce spjat s intelektuálními činnostmi materiálních tvorů, ani s energetickými aktivitami materiálních vesmírů. Jako absolutní, Syn působí jako osoba a pouze v oblastech duchovního vesmíru.

Nekonečný Duch je ve všech svých činnostech úžasně univerzální a neuvěřitelně všestranný. On působí v oblastech mysli, hmoty a ducha. Společný Činitel představuje spojení Otec-Syn, ale on také působí samostatně. On se přímo nezabývá fyzickou gravitací, duchovní gravitací, nebo okruhem osobnosti, ale podílí se více, či méně, na všech ostatních vesmírných činnostech. Zatímco je zřejmě závislý na třech existencionálních a absolutních řízeních gravitace, Nekonečný Duch se jeví, že vykonává tři superkontroly. Tato trojnásobná schopnost je uplatňována mnoha způsoby, aby se překonaly a zdánlivě neutralizovaly projevy primárních sil a energií úplně až k extra nejvzdálenějším hranicím absolutnosti. V některých situacích tyto superkontroly skutečně přesahují i prvotní projev kosmické reality.

4. TROJNÉ SPOJENÍ BOŽSTVA

Rajská Trojice (první trojjednost) je, ze všech absolutních spojení, unikátním i výlučným sdružením osobního Božstva. Bůh působí jako Bůh pouze ve vztahu k Bohu a ve vztahu k těm, kteří Boha znají, ale jako absolutní Božstvo působí jenom v Rajské Trojici a ve vztahu k vesmírné celistvosti.

Věčné Božstvo je dokonale sjednoceno; nicméně, tři osoby Božstva jsou absolutně individuálními. Rajská Trojice umožňuje současné vyjádření celé pestrosti charakterových rysů a nekonečných schopností Prvotního Zdroje a Středu a jeho věčných rovnocenných společníků a také úplné božské jednoty vesmírných funkcí nerozděleného Božstva.

Trojice je spojení nekonečných osob, vykonávající neosobní činnost, která však není v rozporu se statusem osobnosti. Použijí přibližný příklad: otec, syn a vnuk by mohli tvořit jednoduchý útvar, který by byl neosobní, ale přesto podmíněný jejich osobní vůlí.

Rajská Trojice je skutečnost. Ona existuje jako sdružení Božstva, vytvořené Otcem, Synem a Duchem; nicméně, Otec, Syn nebo Duch, nebo jakákoliv dvojice z nich, může působit ve vztahu k téže stejné Rajské Trojici. Otec, Syn a Duch mohou spolupracovat vně Trojice, ale ne jako tři

one with the Father in all spiritual respects except in the bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions as a person and only in the domain of the spiritual universe.

10:3.19 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit. The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

10:4.1 (112.4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

10:4.2 (112.5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

10:4.3 (112.6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

10:4.4 (112.7) The Paradise Trinity is *real*. It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner, but not as three Deities.

Božstva. Jako osoby mohou spolupracovat jak chtějí, ale toto už není Trojice.

Stále si pamatujte, že to, co dělá Nekonečný Duch je funkce Společného Činitele. Oba, jak Otec, tak i Syn, působí v něm, skrze něho a jako on. Ale bylo by to marné, snažit se vysvětlit tajemství Trojice: tři jsou jako jeden a v jednom, a jeden je jak dva a jedná za dva.

Trojice má takový vztah k celému vesmírnému dění, že ji musíme brát v úvahu při našich snahách objasnit celistvost jakékoliv izolované kosmické události, nebo při vysvětlování vzájemných vztahů osobností. Trojice působí na všech úrovních kosmu, a smrtelný člověk je omezen konečnou úrovní; z tohoto důvodu musí člověku vyhovovat konečná představa o Trojici jako Trojice.

Jako smrtelní tvorové z masa a kostí, měli byste pohlížet na Trojici podle vašeho individuálního poznání a v souladu s reakcemi vaší mysli a duše. Vy můžete poznat pouze velmi malou část absolutnosti Trojice, ale na vaší vzestupné cestě k Ráji budete častokrát prožívat úžas nad novými zjeveními a neočekávanými objevy svrchovanosti a nekonečnosti Trojice, jestli ne její absolutnosti.

5. FUNKCE TROJICE

Osobité Božstva mají vlastnosti, ale stěží se dá říci, že Trojice má vlastnosti. O tomto sdružení božských bytostí by bylo vhodnější říci, že mají funkce, a to takové, jako výkon spravedlnosti, celistvost vztahů, koordinace činností a superkontrola kosmu. Tyto funkce jsou účinně nejvyšší, konečné a (a v rámci Božstva) absolutní ve všem, co se týká všech živých reálností, náležících k hodnotám osobnosti.

Funkce Rájské Trojice nejsou jednoduchým souhrnem zjevných projevů božskosti, poskytnutých Otcem a těch specifických vlastností, které jsou unikátní v osobní existenci Syna a Ducha. Důsledkem trojného sdružení tří Božstev Ráje je evoluce, vznikání a předávání božskosti novým významům, hodnotám, silám a schopnostem pro univerzální zjevení, činnost a řízení. Živá sdružení, lidské rodiny, sociální skupiny nebo Rájská Trojice neztěšují svoji velikost pouhým aritmetickým shrnutím. Potenciál skupiny vždy značně přesahuje prostý součet vlastností dílčích jednotlivců.

Trojice udržuje, jako Trojice, unikátní postoj k minulosti, přítomnosti a budoucnosti celého vesmíru. A na funkce Trojice se může nejlépe pohlížet skrze spektrum její vesmírných

As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

10:4.5 (112.8) Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

10:4.6 (112.9) The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

10:4.7 (113.1) As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

10:5.1 (113.2) The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions*, such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

10:5.2 (113.3) The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

10:5.3 (113.4) The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the Trinity can best be considered in relation to the

vztahů. Takové vztahy probíhají současně a mohou být mnohonásobnými, pokud se týče jakékoliv ojedinělé situace, nebo události:

1. Vztah ke konečnosti. Maximálním sebeomezením Trojice je její vztah ke konečnosti. Trojice není osoba, ani Nejvyšší Bytost není výlučným zosobněním Trojice, ale Nejvyšší Bytost se nejbližší přibližuje k takovému soustředění energie a osobnosti Trojice, které může být pochopeno konečnými tvory. Proto se někdy hovoří o Trojici, ve vztahu ke konečnosti, jako o Trojici Svrchovanosti.

2. Vztah k absonitnímu. Rajská Trojice má pochopení pro ty úrovně bytí, které jsou víc než konečné, ale níž než absolutní a tyto vztahy jsou někdy nazývány jako Trojice Konečnosti. Ani Konečnost, ani Svrchovanost nepředstavují úplně Rajskou Trojici, ale v určitém smyslu a ve vztahu k jejím příslušným úrovním, každý se zdá, že představuje Trojici v průběhu před-osobních epoch rozvoje empirické síly.

3. Absolutní vztah Rajské Trojice je vztah k absolutním existencím a vyvrcholí v činnostech celé Trojice.

Nekonečná Trojice zahrnuje koordinovanou činnost všech trojednotných vztahů Prvotního Zdroje a Středu—jak nebožských, tak i božských—a proto je pro osobnosti velmi obtížné to pochopit. Při přemýšlení o Trojici jako nekonečnu, nezapomínejte na sedm trojednotností; tímto způsobem je možno se vyhnout určitým potížím při objasňování a mohou být částečně vyřešeny některé paradoxy.

Ale já neovládám žádný jazyk, který by mně umožnil přenést do omezené lidské mysli úplnou pravdu a věčný význam o Rajské Trojici a podstatě nikdy nekončícího propojení tří bytostí nekonečné dokonalosti.

6. STÁLÍ SYNOVÉ TROJICE

Všechny zákony mají svůj původ v Prvotním Zdroji a Středu; on je zákon. Řízení duchovního zákona je přirozenou součástí Druhého Zdroje a Středu. Odhalení duchovního zákona, zveřejnění a výklad božských stanov je funkcí Třetího Zdroje a Středu. Používání zákona a spravedlnosti patří do oblasti působení Rajské Trojice a tato činnost je prováděna některými Syny Trojice.

Spravedlnost náleží k univerzální svrchovanosti Rajské Trojice, ale laskavost,

universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

10:5.4 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite.* The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

10:5.5 (113.6) 2. *Attitude toward the Absonite.* The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

10:5.6 (113.7) 3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

10:5.7 (113.8) The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

10:5.8 (114.1) But I do not command language which would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

10:6.1 (114.2) All law takes origin in the First Source and Center; *he is law*. The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

10:6.2 (114.3) *Justice* is inherent in the universal sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness,

soucit a pravda jsou vesmírnou službou božských osobností: spojení jejich Božstev tvoří Trojici. Spravedlnost není stanovisko Otce, Syna nebo Ducha. Spravedlnost je Trojjednotné stanovisko těchto osobností lásky, soucitu a péče. Ani jedno z Rajských Božstev nemá na starost vykonávání spravedlnosti. Spravedlnost není nikdy osobní stanovisko; je to vždy pluralitní činnost.

Svědectví je základ čestnosti (spravedlnost v souladu s milostí) a je poskytováno osobnostmi Třetího Zdroje a Středu, společného představitele Otce a Syna ve všech oblastech a ve všech myslích inteligentních bytostí všeho tvoření.

Soudnost—konečné uplatnění spravedlnosti podle svědectví, předloženém osobnostmi Nekonečného Ducha, je práce Stálých Synů Trojice, bytostí, které nesou v sobě prvky Trojjednotné podstaty spojení Otce, Syna a Ducha.

Tato skupina Synů Trojice zahrnuje následující osobnosti:

1. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti.
2. Věčně Věční.
3. Věčně Moudří.
4. Věčně Dokonalí.
5. Věčně Současní.
6. Věčně Jednotní.
7. Věčně Věrní.
8. Zdokonalovatelé Moudrosti.
9. Božští Poradci.
10. Univerzální Cenzoři.

My jsme děti tří Rajských Božstev, působící jako Trojice, neboť já osudově náležím k desátému řádu této skupiny, Univerzálním Cenzorům. Tyto řády nepředstavují stanovisko Trojice v univerzálním smysle; představují toto kolektivní stanovisko Božstva pouze v oblastech výkonné soudnosti—spravedlnosti. Byly pro citlivou práci, která jim byla přidělena, specificky vytvořeny Trojicí a představují Trojici jenom v těch funkcích, pro které byli zosobněni.

Věčně Moudří a jejich druhové, mající původ v Trojici, vynášejí spravedlivý soud nejvyšší počestnosti ve všech sedmi supervesmírech. Ve středním vesmíru existují takové činnosti jenom teoreticky; tam je počestnost samozřejmá v dokonalosti a dokonalost Havony vylučuje jakoukoliv možnost disharmonie.

Spravedlnost je kolektivní představa o

mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a personal attitude; it is always a plural function.

10:6.3 (114.4) *Evidence*, the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

10:6.4 (114.5) *Judgment*, the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and Spirit.

10:6.5 (114.6) This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

10:6.6 (114.7) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

10:6.7 (114.8) 2. Eternals of Days.

10:6.8 (114.9) 3. Ancients of Days.

10:6.9 (114.10) 4. Perfections of Days.

10:6.10 (114.11) 5. Recents of Days.

10:6.11 (114.12) 6. Unions of Days.

10:6.12 (114.13) 7. Faithfuls of Days.

10:6.13 (114.14) 8. Perfectioners of Wisdom.

10:6.14 (114.15) 9. Divine Counselors.

10:6.15 (114.16) 10. Universal Censors.

10:6.16 (114.17) We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

10:6.17 (115.1) The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of disharmony.

10:6.18 (115.2) Justice is the collective thought of

počestnosti; soucit je jejím osobním vyjádřením. Soucit je postoj lásky; korektnost charakterizuje působnost zákona; božská soudnost je duší počestnosti a je vždy v souladu se spravedlností Trojice a vždy naplňuje božskou lásku Boha. Když jsou plně vnímány a úplně pochopeny, poctivá spravedlnost Trojice a soucitná láska Vesmírného Otce jsou totožné. Ale člověk nemá takové plné pochopení pro božskou spravedlnost. Proto, z pohledu člověka, jsou v Trojici osobnosti Otce, Syna a Ducha přizpůsobeny ke koordinaci služby lásky a zákonu v empirických vesmírech času.

7. DOHLED SVRCHOVANOSTI

První, Druhá a Třetí Osoba Božstva jsou si jeden druhému rovni a jsou jeden. „Pán, náš Bůh, je jeden Bůh.“ V Božská Trojici věčných Božstev je dokonalost záměru a jednota uskutečnění. Otec, Syn a Společný Činitel jsou skutečně a božsky jeden. Je pravda, co je psáno: „Já jsem první a já jsem poslední a není jiného Boha, kromě mne.“

Smrtelnému člověku na konečné úrovni se věcí jeví tak, že Rajská Trojice, jakož i Nejvyšší Bytost, mají vztah pouze k celku—k celé planetě, celému vesmíru, celému supervesmíru, celému velkému vesmíru. Tento postoj k celistvosti existuje, protože Trojice je souhrn Božstva a ještě kvůli mnoha dalším důvodům.

Nejvyšší Bytost je něco menšího a něco jiného než působení Trojice v konečných vesmírech; ale v mezích určených hranic a v průběhu současné éry nedokončené energo-osobní syntézy, toto evoluční Božstvo zřejmě odráží postoj Trojice Svrchovanosti. Otec, Syn a Duch nepracují s Nejvyšší Bytostí osobně, ale po dobu současné vesmírné epochy s ní spolupracují jako Trojice. My jsme informováni o tom, že oni udržují podobný vztah ke Konečnému. My často odhadujeme, jaký to bude osobní vztah mezi Rajskými Božstvy a Bohem Nejvyšším až on nakonec dokončí svůj vývoj, ale to my opravdu nevíme.

My neshledáváme dohled Svrchovanosti plně předvídatelným. Kromě toho, tato nepředvídatelnost se jeví, jako by byla charakterizována určitou vývojovou neúplností, což je nepochybně důkaz neúplnosti Nejvyššího a neúplnosti konečné reakce Rajské Trojice.

Smrtelná mysl může okamžitě pomyslet na tisíc a jednu věc—přírodní katastrofy, ořesná neštěstí, děsivé pohromy, bolestivé nemoci a celosvětové tragédie—a ptát se, zdali takové

righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

10:7.1 (115.3) The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. "The Lord our God is one God." There is perfection of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: "I am the first, and I am the last, and beside me there is no God."

10:7.2 (115.4) As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

10:7.3 (115.5) The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has finally evolved, but we do not really know.

10:7.4 (115.6) We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

10:7.5 (115.7) The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide

události jsou ve vzájemném vztahu k neznámému řízení této pravděpodobné činnosti Nejvyšší Bytosti. Upřímně řečeno, my to nevíme; my si nejsme opravdu jisti. Ale jak plyne čas, my pozorujeme, že tyto obtížné a více, či méně nevysvětlitelné situace, vždy přispívají ku prospěchu a pokroku vesmírů. Ono je to asi tak, že okolnosti bytí a nevysvětlitelné rány osudu života jsou všechny vetkány do smysluplného modelu vyšší hodnoty působením Nejvyššího a pod celkovým dohledem Trojice.

Jako synové Boží, vy můžete rozeznat osobní projev lásky ve všech činech Boha-Otce. Ale vy nebude pokaždé schopni porozumět kolik vesmírných činů Rajske Trojice přispívá k dobru individuálního smrtelníka na evolučních světech prostoru. V průběhu věčnosti budou činy Trojice odhaleny jako naprosto smysluplné a uvážené, ale ony se ne vždy tak jeví tvorům času.

8. TROJICE ZA HRANICEMI KONEČNA

Mnoho pravd a faktů, týkající se Rajske Trojice mohou být, i když jenom částečně, pochopeny poznáním činnosti, která přesahuje hranice konečného.

Bylo by nerozumné diskutovat o činnostech Trojice Konečnosti, ale může být odhaleno, že Bůh Konečný je projevem Trojice, vnímaný Transcendentály. My jsme nakloněni věřit tomu, že sjednocení hlavního vesmíru je čin, spjatý se vznikáním Konečného a pravděpodobně odráží některé, ale ne všechny, stadia absonitního dohledu Rajske Trojice. Konečný je podmíněný projev Trojice ve vztahu k absonitnímu pouze v tom smyslu, v jakém Nejvyšší částečně představuje Trojici ve vztahu ke konečnému.

V určitém smyslu, Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch jsou ustavující osobnosti celistvého Božstva. Jejich spojení v Rajskou Trojici a absolutní funkce Trojice jsou rovnocenné funkci celistvého Božstva. A takové dovršení Božstva přesahuje jak konečno, tak i absonitu.

I když žádná z osob Rajských Božstev nemůže sama ve skutečnosti naplnit všechny potenciál Božstva, všichni tři společně mohou. Zřejmě, tři nekonečné osoby je minimální počet bytostí, potřebných pro aktivování předosobního a existencionálního potenciálu celistvého Božstva—Božstva Absolutního.

My známe Vesmírného Otce, Věčného Syna

scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

10:7.6 (116.1) As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to the creatures of time.

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

10:8.1 (116.2) Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

10:8.2 (116.3) It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity manifestation comprehended by the Transcendentals. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

10:8.3 (116.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equvalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

10:8.4 (116.5) While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the Deity Absolute.

10:8.5 (116.6) We know the Universal Father, the

a Nekonečného Ducha jako osoby, ale já osobně neznám Božstvo Absolutní. Já miluji a ctím Boha-Otce; respektuji a vážím si Božstva Absolutního.

Kdysi jsem pobýval ve vesmíru, kde určitá skupina bytostí učila, že koneční se ve věčnosti nakonec stanou dětmi Božstva Absolutního. Ale já nejsem ochoten přijmout toto objasnění tajemství, které zahaluje budoucnost konečných.

Sbory Konečnosti zahrnují, mimo jiných, ty smrtelníky času a prostoru, kteří dosáhli dokonalost ve všem, co se týká Boží vůle. Jako tvorové a v rámci omezených schopností tvorů, oni důkladně a skutečně znají Boha. Když takto našli Boha jako Otce všech tvorů, tyto koneční musí někdy v budoucnu začít hledat nadkonečného Otce. Ale toto hledání obsahuje pochopení absonitní podstaty konečných vlastností a povahy Rájského Otce. Věčnost ukáže, jestli takové dosažení je možné, ale my jsme přesvědčeni, že i přestože koneční pochopí konečnost božskosti, oni zřejmě nebudou schopni dosáhnout nadkonečné úrovně absolutního Božstva.

Může to být možné, že koneční dosáhnou částečně Božstva Absolutního, ale i když tomu tak bude, ve věčnosti věčností bude i nadále otázka Univerzálního Absolutna upoutávat, mystifikovat, mást a podněcovat vzestupující a zdokonalující se konečné, neboť my si uvědomujeme, že nepochopitelnost kosmických vztahů Univerzálního Absolutna bude mít tendenci narůstat s mírou rozpínání materiálních vesmírů a jejich duchovního řízení.

Pouze nekonečno může odhalit Otce-Nekonečného.

[Zpracováno Vesmírným Cenzorem, jednajícím se souhlasem Věčně Moudrých Uversy.]

Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons*, but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

10:8.6 (116.7) I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

10:8.7 (116.8) The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

10:8.8 (116.9) It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

10:8.9 (117.1) Only infinity can disclose the Father-Infinite.

10:8.10 (117.2) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

Kapitola 11. Věčný Ostrov Ráj

⇐ 010

Kniha Urantia

012 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 11 VĚČNÝ OSTROV RÁJ

Sekce

Úvod

1. Božské sídlo
2. Podstata věčného Ostrova
3. Horní Ráj
4. Obvodový Ráj
5. Dolní Ráj
6. Dýchání prostoru
7. Prostorové funkce Ráje
8. Gravitační síla Ráje
9. Jedinečnost Ráje

Úvod

RÁJ je věčným středem vesmíru vesmírů a místem trvalého pobytu Vesmírného Otce, Věčného Syna, Nekonečného Ducha a jejich rovnocenných a přidružených božských bytostí. Tento centrální Ostrov je nejgigantičtější organizovaným tělesem kosmické reality v celém hlavním vesmíru. Ráj je jak materiálním tělesem, tak i duchovním příbytkem. Všechna inteligentní tvoření Vesmírného Otce obývají materiální příbytky; proto absolutní řídicí centrum musí být také materiální, doslova. A znovu by se mělo zopakovat, že duchovní věci a duchovní bytosti jsou skutečností.

Materiální krása Ráje spočívá v nádheře jeho fyzické dokonalosti; velkolepost Božího Ostrova se projevuje v intelektuálních schopnostech a rozvoje myšlení jeho obyvatel; dokonalost středního Ostrova se projevuje nekonečným darem božské duchovní osobnosti—světlem života. Ale hloubky duchovní krásy a divy tohoto nádherného komplexu jsou zcela za hranicemi chápání konečné mysli materiálních tvorů.

PAPER 11 THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

INTRODUCTION

11:0.1 (118.1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real*.

11:0.2 (118.2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this

Dokonalost a duchovní nádhera božského přibytku jsou nepochopitelné pro smrtelníkovo chápání. Ráj pochází z věčnosti; neexistují žádné záznamy, ani tradice, týkající se vzniku tohoto středního Ostrova Světla a Života.

magnificent ensemble are utterly beyond the comprehension of the finite mind of material creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. BOŽSKÉ SÍDLO

Ráj slouží mnoha účelům při řízení vesmírných světů, ale pro stvořené bytosti on existuje především jako místo pobytu Božstva. Osobní přítomnost Vesmírného Otce se nachází v samém středu vrchního povrchu tohoto téměř kruhového, ale ne kulovitého, přibytku Božstev. Tato Rajská přítomnost Vesmírného Otce je bezprostředně obklopena osobní přítomností Věčného Syna, zatímco oni oba dva jsou zahaleni nevýslovnou nádhrou Nekonečného Ducha.

Bůh přebývá, přebýval a bude trvale přebývat v tomto centrálním a věčném přibytku. My jsme ho tam vždycky potkali a vždycky ho tam budeme potkávat. Vesmírný Otec je kosmicky soustředěn, duchovně zosobněn a zeměpisně usídlen v tomto středu vesmíru vesmírů.

My všichni známe přímou cestu, směřující k Vesmírnému Otcovi. Vy nejste schopni mnoho pochopit o božském přibytku kvůli jeho nesmírné vzdálenosti od vás a kvůli nevýslovně rozsáhlému prostoru, ale ti, kdo jsou schopni pochopit smysl těchto ohromných vzdáleností, znají polohu přibytku Boha právě tak jistě a přesně, jako vy znáte polohu New Yorku, Londýna, Říma nebo Singapuru, měst, ležících určitě a zeměpisně na Urantii. Kdybyste byli zkušeným navigátorem, vybaveným lodí, mapami a kompasem, mohli byste snadno tato města nalézt. Podobným způsobem, kdybyste měli čas a přepravné prostředky, byli byste duchovně způsobilí a měli nezbytné vedení, mohli byste být vedeni vesmírem za vesmírem, z okruhu na okruh, cestovali přes hvězdnaté říše stále směrem do středu, až byste nakonec stáli před centrálním zářením duchovní dokonalosti Vesmírného Otce. Opatřen všemi nezbytnými potřebami pro takovou cestu, je stejně tak možné, jako nalézt osobní přítomnost Boha ve středu všeho dění a nalézt vzdálená města na vaší vlastní planetě. To, že jste tato místa nenavštívili, v žádném případě nevylučuje jejich realitu, nebo skutečnou existenci. To, že jenom málo vesmírných tvorů nalezlo Boha v Ráji, v žádném případě nevylučuje realitu jeho existence, ani skutečnost jeho duchovní osoby ve středu všeho dění.

1. THE DIVINE RESIDENCE

11:1.1 (118.3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118.4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118.5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the universe creatures have found God on Paradise in no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

Otce je vždy možno najít v tomto centrálním postavení. Kdyby se přesunul, způsobilo by to okamžitě velký univerzální chaos, protože se v něm v tomto středním osídlení soustřeďují vesmírné linie gravitace, šířící se ke koncům tvoření. Zdali sledujeme stopu osobního okruhu zpět přes vesmíry, nebo sledujeme vzestupné osobnosti, směřující na jejich cestě do středu k Otcí; zdali sledujeme linie materiální gravitace k dolnímu Ráji, nebo sledujeme pulzující cykly kosmických sil; zdali sledujeme linie duchovní gravitace k Věčnému Synovi, nebo sledujeme dovnitř směřující procesí Rajských Božích Synů; zdali sleduje okruhy myšlení, nebo sledujeme triliony a triliony nebeských bytostí, které vyvěrají z Nekonečného Ducha—kterékoliv z těchto sledování, nebo všechna z nich, nás přivedou přímo zpět do Otcovy přítomnosti, do jeho centrálního přibytí. Tady je Bůh přítomen osobně, doslovně a skutečně. A od jeho nekonečné bytosti do všech vesmírů prýští nevyčerpatelné proudy života, energie a osobnosti.

2. PODSTATA VĚČNÉHO OSTROVA

Jelikož začínáte mít letmé představy o obrovské velikosti materiálního vesmíru, rozeznatelného i z vašeho astronomického postavení a vaší kosmické polohy ve hvězdnatých soustavách, mělo by vám začínat být patrné, že takový gigantický vesmír musí mít odpovídající a důstojné hlavní centrum, ústřední řídicí centrum, úměrné důstojnosti a nekonečnosti vesmírného Vládcе všeho tohoto obrovského a rozsáhlého tvoření materiálních světů a živých bytostí.

Svým tvarem se Ráj liší od obydlených kosmických těles: není kulovitý. Je výrazně elipsovitý, je v průměru sever-jih o jednu šestinu větší, než v průměru východ-západ. Střední Ostrov je v podstatě plochý a vzdálenost od horního povrchu k dolnímu povrchu je jedna desetina průměru východ-západ.

Tyto rozdíly v rozměrech, brány ve spojení s jeho nehybným postavením a větším vycházejícím tlakem síly-energie v severním konci Ostrova, umožňují zajistit absolutní kontrolu v hlavním vesmíru.

Střední Ostrov je zeměpisně rozdělen do tří oblastí činnosti.

1. Horní Ráj.
2. Obvodový Ráj.
3. Dolní Ráj.

My hovoříme o té straně Ráje, zabývající se činnostmi, týkající se osobností, jako o horní části

11:1.4 (119.1) The Father is always to be found at this central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:2.1 (119.2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:2.2 (119.3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether surface is one tenth that of the east-west diameter.

11:2.3 (119.4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

11:2.4 (119.5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

- 11:2.5 (119.6) 1. Upper Paradise.
- 11:2.6 (119.7) 2. Peripheral Paradise.
- 11:2.7 (119.8) 3. Nether Paradise.

11:2.8 (119.9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the

a o opačné straně jako o spodní části. Obvodová oblast Ráje zajišťuje činnosti, které nejsou úplně osobní, ani neosobní. Trojice zřejmě ovládá osobní čili horní plochu a Neomezené Absolutno vládne na dolní čili neosobní ploše. My si těžko představíme Neomezené Absolutno jako osobu, ale my si myslíme, že činnost kosmické přítomnosti tohoto Absolutna je soustředěna na dolním Ráji.

Věčný Ostrov je tvořen jedinou formou materializace—neměnnými systémy reality. Tato doslovná substance Ráje je homogenním uspořádáním kosmické síly, kterou nelze nikde jinde nalézt v celém rozsáhlém vesmíru vesmírů. Tato substance byla pojmenována čtenými jmény v různých vesmírech a Malkisedek z Nebadonu ji již dlouhou dobu nazývá absolutum. Tento původní materiál Ráje není ani mrtvý, ani živý; je to původní neduchovní projev Prvotního Zdroje a Středu; je to Ráj a duplikát Ráje neexistuje.

Nám se zdá, že Prvotní Zdroj a Střed soustředil v Ráji všechny absolutní potenciál pro kosmickou realitu jako součást svojí metody samoosvobození od omezení nekonečností, jako prostředek pro umožnění udělat subnekonečné, dokonce časové-prostorové, tvoření. Ale z tohoto není patrné, že Ráj je limitován v čase a prostoru jenom proto, že vesmír vesmírů tyto vlastnosti projevuje. Ráj existuje mimo čas a nemá polohu v prostoru.

Zhruba řečeno: prostor zřejmě vzniká přímo pod dolním Rájem; čas přímo nad horním Rájem. Čas, tak jak vy ho chápete, nehraje žádnou roli v existenci Ráje, ačkoliv obyvatelé středního Ostrova si plně uvědomují mimočasové posloupnosti událostí. Pohyb není přirozenou součástí Ráje; je to projev vlastní vůle. Ale pojetí vzdálenosti, dokonce absolutní vzdálenosti, má velmi velký význam, protože může být aplikováno na relativní oblasti v Ráji. Ráj je mimoprostorový; proto jsou jeho území absolutní a mohou být použitelná mnoha způsoby, nepochopitelnými smrtelnou myslí.

3. HORNÍ RÁJ

Na horním Ráji se nacházejí tři velké sféry činnosti: přítomnost Božstva, Nejsvatější Sféra a Svatá Oblast. Rozsáhlé území, bezprostředně obklopující přítomnost Božstev, je vymezeno jako Nejsvatější Sféra a je vyhrazeno pro účely uctívání, trinitizování a dosažení vysoké duchovnosti. V této zóně nejsou žádné materiální stavby, ani ryze intelektuální tvoření; nemohly by tady existovat. Je to zbytečné, abych se pokoušel vykreslit lidské myslí božskou přírodu a nádhernou velkolepost Nejsvatější Sféry Ráje. Tato oblast je

upper side, and the opposite surface as the nether side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

11:2.9 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum*. This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise*, and Paradise is without duplicate.

11:2.10 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

11:2.11 (120.3) Roughly: space seemingly originates just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. UPPER PARADISE

11:3.1 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence*, the *Most Holy Sphere*, and the *Holy Area*. The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the human mind the divine nature and the beautiful

naprosto duchovní a vy jste takřka naprosto materiální. Pro ryze materiální bytost ryze duchovní realita očividně neexistuje.

Zatímco v oblasti Nejsvatější Sféry nejsou žádná fyzická zhmotnění, sektory Svaté Země oplývají předměty, připomínající váš materiální život a ještě více je jich v památkových historických areálech obvodového Ráje.

Svatá Oblast, vnější anebo obytný region, je rozdělena do sedmi soustředných zón. Ráj je někdy nazýván „Domem Otce“, protože je to jeho věčný příbytek a těchto sedm zón je často nazýváno „Rajskými sídly Otce“. Vnitřní či první zóna je obydlena Obyvateli Ráje a rodáky z Havony, kteří příležitostně pobývají v Ráji. Vedlejší či druhá zóna je obytným prostorem rodáků ze sedmi supervesmírů času a prostoru. Tato druhá zóna je částečně rozdělena na sedm obrovských oblastí, které jsou Rajským domovem duchovních bytostí a vzestupných tvorů, pocházející z vesmírů evolučních změn. Každá z těchto oblastí je výlučně zaměřena na péči o blaho a zdokonalování osobností jednotlivých supervesmírů, ale tato zařízení jsou téměř nekonečně nad potřebami současných sedmi supervesmírů.

Každá ze sedmi oblastí Ráje je rozdělena do obytných jednotek, vhodných pro centrální ubytování jedné miliardy zvelebených samostatných pracovních skupin. Jeden tisíc těchto jednotek tvoří divizi. Sto tisíc divizí se rovná jedné kongregaci. Deset milionů kongregací tvoří kolonii. Jedna miliarda kolonií vytvoří jednu velkou sekci. A tato vzestupná řada pokračuje přes druhou velkou sekci, třetí, a tak dále, až k sedmé velké sekci. A sedm velkých sekcí vytvoří hlavní sektor a sedm hlavních sektorů vytvoří vyšší sektor; a tak násobeno sedmi, vzestupné řady se rozrůstají přes vyšší, nadvyšší, nebeské, nadnebeské, až k nejvyšším sektorům. Ale ani toto nevyčerpá všechny použitelný prostor. Toto ohromující číslo, označující obytnou kapacitu v Ráji a které je za hranicemi vašeho chápání, zabírá výrazně méně, než jedno procento vymezeného prostoru Svaté Země. Je tam ještě spousta místa pro ty, kteří jsou na své cestě do středu, dokonce i pro ty, kteří začnou svůj vzestup k Ráji až ve věčné budoucnosti.

4. OBVODOVÝ RÁJ

Střední Ostrov končí náhle na obvodě, ale jeho rozměry jsou tak obrovské, že tento mezní

grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

11:3.2 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:3.3 (120.6) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called “the Father’s House” since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated “the Father’s Paradise mansions.” The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

11:3.4 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. PERIPHERAL PARADISE

11:4.1 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this

úhel je relativně nerozeznatelný z jakékoliv ohraničené oblasti. Obvodový povrch Ráje se částečně používá jako přístávací a odesílací plochy pro příjem a odbavení rozmanitých skupin duchovních osobností. Vzhledem k tomu, že zóny neproniknutého prostoru se téměř dotýkají obvodu, všechny přepravované osobnosti, předurčené k pobytu v Ráji, vystupují v těchto oblastech. Ani horní, ani dolní Ráj není přístupný přepravným supernafimům či jiným typům kosmické přepravy.

Každý ze Sedmi Hlavních Duchů má svoje osobní sídlo moci a řízení na jedné ze sedmi sfér, které obíhají kolem Ráje v prostoru mezi zářivými okruhy Syna a vnitřním okruhem světů Havony, ale hlavní centra pro koncentraci síly udržují na obvodu Ráje. Tady pomalu obíhající přítomnosti Sedmi Nejvyšších Usměrnovačů Energie označují polohu sedmi zářících stanic pro určité Rájské energie, vyzařujících do sedmi vesmírů.

Tady, v obvodovém Ráji jsou velmi rozsáhlé historické a prorocké vystavovací plochy, přidělené Synům Tvořitelům a věnované lokálním vesmírům času a prostoru. Existuje tady nyní skoro sedm trilionů zřízených, nebo připravovaných, těchto historických rezervací, ale tato zařízení zabírají přibližně pouze čtyři procenta plochy obvodové oblasti, která byla pro tento účel vyčleněna. My usuzujeme, že tyto obrovské rezervace jsou určeny pro tvory, kteří budou jednou umístěni za hranicemi v současné době známých a obydlených sedmi supervesmírů.

Ta část Ráje, která je určena pro účely existujících vesmírů je obsazena pouze z jednoho až čtyř procent, zatímco celá plocha, vymezená pro tyto činnosti je přinejmenším milionkrát větší, než je pro takové účely zapotřebí. Ráj je dostatečně veliký, aby zajistil prostor pro činnosti téměř nekonečného tvoření.

Ale další pokusy zobrazit vám krásy Ráje by byly zbytečné. Vy musíte trpělivě pokračovat ve svém vzestupu, protože je skutečně pravdou: „Oko nevidělo, ucho neslyšelo a na mysl smrtelnému člověku nepřišlo to, co Vesmírný Otec připravil pro ty, kteří přežijí život v lidském těle ve světech času a prostoru.

5. DOLNÍ RÁJ

Co se týče dolního Ráje, my víme pouze to, co je odhaleno; nepobývají tam žádné osobnosti. On nemá vůbec nic do činění se záležitostmi duchovních inteligencí a také Absolutní Božstvo tady nepůsobí. Bylo nám sděleno, že všechny okruhy fyzické energie a kosmické síly mají svůj

terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:4.2 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:4.3 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:4.4 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:4.5 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, "Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space."

5. NETHER PARADISE

11:5.1 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have

původ v dolním Ráji a jsou uspořádány následovně:

1. Přímo pod místem působení Trojice, ve střední části spodního Ráje, je neznámá a neodhalená Zóna Nekonečnosti.

2. Bezprostředně kolem této Zóny se rozkládá bezejmenná oblast.

3. Vnější okraje dolního povrchu vyplňuje oblast, kontrolující především kosmický potenciál a sílu-energii. Činnosti tohoto obrovského elipsoidního centra síly nejsou srovnatelné se známými činnostmi trojjednoty, ale zřejmě v této oblasti je soustředěn primární silový náboj prostoru. Toto centrum je sestaveno ze tří soustředných elipsoidních zón: nejvnitřnější je ohniskovým bodem silových a energetických procesů samého Ráje; nejzvnější by mohla být srovnatelná s funkcemi Neomezeného Absolutna, ale pokud se jedná o prostorové funkce střední zóny, tak my si nejsme jisti.

Vnitřní zóna tohoto centra síly působí patrně jako gigantické srdce, jehož pulsace posílá proudy energie k nejvzdálenějším hranicím fyzického prostoru. Ona posílá a přizpůsobuje síly-energie, ale sotva je pohání. Přítomnost reálného tlaku této primární síly je rozhodně větší na severním konci středu Ráje, než v jižních oblastech; tento rozdíl zůstává stále stejný. Mateřská síla prostoru zřejmě přitéká na jihu a vytéká na severu prostřednictvím působení nějakého neznámého cirkulačního systému, který je zaměřen na rozšiřování této základní formy síly-energie. Čas od času jsou také zaznamenány rozdíly v tlaku ve východně-západním směru. Síly, vycházející z této zóny nereagují na působení zjištělné fyzické gravitace, ale podléhají vždy gravitaci Ráje.

Střední zóna centra síly bezprostředně obklopuje vnitřní zónu. Střední zóna se jeví jako statická, kromě toho, že se rozpíná a stahuje ve třech cyklech aktivity. Nejmenší z těchto pulsací je ve směru východ-západ, větší je ve směru sever-jih, zatímco největší výkyv je v každém směru—všeobecné rozpínání a smršťování. Činnost této střední zóny nebyla nikdy plně zjištěna, ale musí mít něco společného se vzájemným vyrovnáváním mezi vnitřní a vnější zónou centra síly. Mnozí se domnívají, že střední zóna je kontrolním mechanismem prostředního prostoru či tichých zón, které rozdělují, po sobě jdoucí, úrovně prostoru hlavního vesmíru, ale neexistuje žádný důkaz, nebo objev, který by to potvrzoval. Tato domněnka vychází ze znalosti, že činnost střední zóny je určitým způsobem spojena s působením mechanismu neproniknutelného prostoru hlavního vesmíru.

their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:5.2 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:5.3 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by an unnamed area.

11:5.4 (122.4) 3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

11:5.5 (122.5) *The inner zone* of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

11:5.6 (122.6) *The mid-zone* of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the functioning of the nonpervaded-space mechanism of the master universe.

Vnější zóna je největší a neaktivnější ze tří soustředných elipsových pásem neidentifikovaného kosmického potenciálu. Tato oblast je místem nepředstavitelných aktivit, centrálním kruhovým nábojem vyzařování, které se šíří všemi směry do prostoru k nejbudnější hranici sedmi supervesmířů a ještě dál, za obrovské a nepředstavitelné oblasti vnějšího kosmu. Tato kosmická přítomnost je naprosto neosobní, bez ohledu na to, že určitým neodhaleným způsobem zřejmě nepřímo reaguje na rozhodnutí a nařízení nekonečných Božstev, když jednají jako Trojice. Předpokládá se, že toto je centrální ohnisko, Rájský střed kosmické přítomnosti Neomezeného Absolutna.

Všechny druhy síly a všechny fáze energie jsou patrně v okružném semknutí; cirkulují všemi vesmíry a vracejí se zpět přesně určenými trasami. Ale ukazuje se, že vyzařování aktivované zóny Neomezeného Absolutna směřuje buď ven, nebo dovnitř—ale nikdy ne současně. Tato vnější zóna pulsuje v cyklech gigantických rozměrů, trvající věky. V průběhu o málo delším než jedné miliardy urantijských let vyzařuje prostorová síla tohoto centra směrem ven; potom se po tuto podobnou dobu bude vracet. A projevy prostorové síly tohoto centra jsou univerzální; oni se rozšiřují do celého dostupného prostoru.

Všechny druhy fyzické síly, energie a hmoty jsou jedno. Všechna síla-energie původně vzešla z dolního Ráje a tam se nakonec vrátí až dokončí svůj kosmický okruh. Ale ne všechny energie a materiální uspořádání vesmíru vesmířů v jejich současném zjevném stavu vzešly z dolního Ráje; prostor je lůnem různých forem hmoty a předhmoty. Ačkoliv je vnější zóna silového centra Ráje zdrojem prostorových energií, prostor tam nevzniká. Prostor není síla, ani energie, ani napětí. A také pulsace této zóny nejsou odpovědné za dýchání prostoru, ale přicházející a vycházející fáze této zóny probíhají v časovém souladu s cykly rozpinání-smršťování prostoru, které trvá dvě miliardy let.

6. DÝCHÁNÍ PROSTORU

My neznáme skutečný mechanismus dýchání prostoru; My pouze pozorujeme, že celý prostor se střídavě stahuje a rozpiná. Toto dýchání ovlivňuje jak horizontální protažení proniknutelného prostoru, tak i vertikální protažení neproniknutelného prostoru, který existuje v nesmírně obrovských zásobárnách nad i pod Rájem. Jestliže se snažíte představit si tvar těchto prostorových zásobáren, zkuste si představit přesýpací hodiny.

Když se vesmíry horizontálního protažení

11:5.7 (122.7) *The outer zone is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible domains of all outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.*

11:5.8 (123.1) *All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.*

11:5.9 (123.2) *All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.*

6. SPACE RESPIRATION

11:6.1 (123.3) *We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.*

11:6.2 (123.4) *As the universes of the horizontal*

proniknutelného prostoru rozpínají, zásobárny vertikálního protažení neproniknutelného prostoru se smršťují a naopak. Bezprostředně pod dolním Rájem se proniknutelný a neproniknutelný prostor setkávají. Oba druhy prostoru tady proudí přes regulační kanály, kde proběhnou procesy, nezbytné pro přeměnu proniknutelného prostoru v neproniknutelný a naopak při periodických cyklech smršťování a rozpínání kosmu.

„Neproniknutelný“ prostor znamená: prostor, do kterého se nerozšířily ty síly, energie, tlaky a přítomnosti, o kterých se ví, že existují v proniknutelném prostoru. My nevíme, jestli vertikální (zásobárna) prostor je předurčen navždy působit jako protiváha horizontálnímu (vesmíru) prostoru; my nevíme, jestli neexistuje tvůrčí záměr, týkající se neproniknutelného prostoru; my opravdu víme velmi málo o zásobárnách prostoru, víme pouze to, že existují a že zřejmě vyrovnávají cykly rozpínání a smršťování prostoru vesmíru vesmírů.

Cykly dýchání prostoru se v každé fázi prodlužují o trochu víc než jednu miliardu urantijských let. Během jedné fáze se vesmíry rozpínají; v průběhu následující fáze se vesmíry smršťují. V současné době se proniknutelný prostor blíží k polovině rozpínací fáze, zatímco neproniknutelný prostor je blízko poloviny smršťující fáze a my jsme informováni, že nejvzdálenější hranice obou protaženích prostoru se nyní nacházejí, teoreticky, přibližně stejně daleko od Ráje. Zásobárny neproniknutelného prostoru se nyní rozpínají vertikálně nad horním Rájem a pod dolním Rájem stejně tak daleko, jak se proniknutelný prostor vesmíru rozpíná horizontálně směrem ven od obvodového Ráje ke čtvrté vnější úrovni prostoru a dokonce i za její hranice.

Po dobu jedné miliardy urantijských let se zásobárny prostoru smršťují, zatímco hlavní vesmír a aktivity síly v celém horizontálním prostoru se rozpínají. Tudíž, vyžaduje to o něco víc, než dvě miliardy urantijských let dokončit celý cyklus rozpínání-smršťování.

7. PROSTOROVÉ FUNKCE RÁJE

Prostor neexistuje ani na jednom z povrchů Ráje. Jestliže by někdo stál na horním povrchu Ráje a „podíval“ se přímo nad sebe, „neviděl“ by nic, kromě přicházejícího nebo vycházejícího neproniknutelného prostoru, a nyní přicházejícího. Prostor se nedotýká Ráje; pouze nehybné zóny středního prostoru se dotýkají středního Ostrova.

Ráj je ve skutečnosti nehybným jádrem relativně nečinných zón, existující mezi proniknutelným a neproniknutelným prostorem.

extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

11:6.3 (123.5) “Unpervaded” space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:6.4 (123.6) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

11:6.5 (124.1) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:7.1 (124.2) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one “looked” directly up from the upper surface of Paradise, one would “see” nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *mid-space* zones come in contact with the central Isle.

11:7.2 (124.3) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space.

Zeměpisně se tyto zóny jeví, jakoby byly relativním prodloužením Ráje, ale pravděpodobně v nich nějaký pohyb je. My o nich víme velmi málo, ale pozorujeme, že tyto zóny sníženého prostorového pohybu rozdělují proniknutelný a neproniknutelný prostor. Podobné zóny kdysi existovaly mezi úrovněmi proniknutelného prostoru, ale v současné době jsou méně klidné.

Vertikální řez celým prostorem by poněkud připomínal maltézský kříž, kde horizontální ramena představují proniknutelný (vesmír) prostor a vertikální ramena představují neproniknutelný (zásobárnu) prostor. Plochy mezi čtyřmi rameny by je rozdělili podobně, jako zóny středního prostoru rozdělují proniknutelný a neproniknutelný prostor. Tyto klidné zóny středního prostoru se stále zvětšují a zvětšují ve stále větších a větších vzdálenostech od Ráje až nakonec obklopí hranice celého prostoru a úplně pohltnou jak zásobárnu prostoru, tak i celé horizontální prodloužení proniknutelného prostoru.

Prostor není ani subabsolutní podmínkou v rámci Neomezeného Absolutna, ani jeho přítomností, ani není činností Konečného. Prostor je dar Ráje a předpokládá se, že prostor velkého vesmíru a všechny vnější oblasti byly skutečně prostoupeny původním prostorovým potenciálem Neomezeného Absolutna. Od určitého místa nedaleko obvodního Ráje se tento proniknutelný prostor zvětšuje horizontálně přes čtvrtou úroveň prostoru směrem ven a za hranice hlavního vesmíru, ale jak daleko za tyto hranice, my nevíme.

Když si představíte konečnou, ale nepředstavitelně velkou plochu ve tvaru V, umístěnou v pravých úhlech jak k hornímu, tak i dolnímu povrchu Ráje a téměř se dotýkající obvodového Ráje, a potom si představíte tuto plochu v elipsovitém otáčení okolo Ráje, tak její otočení by zhruba naznačilo objem proniknutelného prostoru.

Pro každé dané místo ve vesmírech existuje horní a dolní limit horizontálního prostoru. Kdyby se někdo vzdálil dostatečně daleko, ať nahoru či dolů, v pravém úhlu k rovině Orvontonu, nakonec by narazil na horní, nebo dolní limit proniknutelného prostoru. V rámci známých rozměrů hlavního vesmíru se tyto limity stále více a více od sebe vzdalují ve stále větších a větších vzdálenostech od Ráje; prostor houstne a houstne poněkud rychleji, než plocha tvoření—vesmíry.

Relativně klidné zóny, nacházející se mezi úrovněmi prostoru, takové jako je ta, oddělující sedm supervesmířů od první úrovně vnějšího prostoru, jsou obrovské elipsovité oblasti, ve kterých probíhají klidové prostorové činnosti. Tyto

Geographically these zones appear to be a relative extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

11:7.3 (124.4) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the midspace zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent midspace zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the Unqualified Absolute, neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly

zóny oddělují rozlehlé galaxie, které se hemží v uspořádaných procesích kolem Ráje. Vy si můžete představit první úroveň vnějšího prostoru, kde nyní probíhá proces zakládání nesčetných vesmírů, jako nesmírně rozsáhlé procesí galaxií, otáčejících se kolem Ráje, nahoře a dole připoutaných klidnými zónami středního prostoru a připoutaných na vnitřních a vnějších okrajích relativně klidnými zónami prostoru.

Takto úroveň prostoru funguje jako elipsovité oblast pohybu, obklopená ze všech stran relativní nehybností. Takové vztahy pohybu a klidu vytvářejí zakřivenou prostorovou dráhu sníženého odporu proti pohybu, za kterými vždy následují kosmické síly a vznikající energie při jejich věčném kroužení kolem Ostrova Ráj.

Tyto střídající se zóny hlavního vesmíru, ve spojení se střídavým proudem galaxií ve směru hodinových ruček a proti směru hodinových ruček, jsou faktorem pro stabilizaci fyzické gravitace, jejíž funkcí je zabránit zvýšení gravitační síly k bodu ničivých a poruchových vlivů. Takové uspořádání vytváří antigravitační účinek a působí jako brzda, na jinak nebezpečné rychlosti.

8. GRAVITAČNÍ SÍLA RÁJE

Neodvratné působení gravitační síly účinně svírá všechny světy, ve všech vesmírech, v celém kosmu. Gravitace je všemocné objetí fyzické přítomnosti Ráje. Gravitace je všemohoucí šňůra, na které jsou navlečeny zářící hvězdy, planoucí slunce a kroužící sféry, které vytvářejí vesmírnou fyzickou výzdobu věčného Boha, který je všechno, naplňuje všechno a ve kterém všechno spočívá.

Středem a ohniskem absolutní materiální gravitace je Ostrov Ráj, doplňovaný černými gravitačními tělesy, obíhající Havonu a vyrovnávaný horními a dolními zásobárnami prostoru. Všechna známá vyzařování dolního Ráje reagují pravidelně a neomylně na centrální gravitační přitažlivost, působící na nekonečných okruzích elipsovitých úrovních prostoru hlavního vesmíru. Každá známá forma kosmické reality opisuje věčný oblouk, má tendenci kruhovému pohybu, vrací se po obrovské elipse.

Prostor nereaguje na gravitaci, ale působí jako protiváha gravitaci. Bez ztlumující schopnosti prostoru by výbušné reakce trásly s obíhajícími kosmickými tělesy. Proniknutelný prostor také vytváří antigravitační účinek na fyzickou a lineární gravitaci; prostor může skutečně vyvažovat toto gravitační působení, i když je nemůže pozdržet. Absolutní gravitace je gravitace Ráje. Lokální,

procession. You may visualize the first outer space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent energy as they circle forever around the Isle of Paradise.

11:7.9 (125.3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. PARADISE GRAVITY

11:8.1 (125.4) The inescapable pull of gravity effectively grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things, fills all things, and in whom all things consist.

11:8.2 (125.5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:8.3 (125.6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear

nebo lineární gravitace se týká elektrického stadia energie nebo hmoty; ta působí ve středním vesmíru, supervesmírech a vnějších vesmírech kdekoli proběhlo vhodné zhmotnění.

Početné druhy kosmické síly, fyzické energie, vesmírného napětí a rozmanitých zhmotnění odhalují tři obecná, i když ne přesně vymezená, stadia reakce na gravitaci Ráje:

1. Předgravitační stadia (síla). Toto je první krok v procesu individualizace prostorového potenciálu do předenergetických forem kosmické síly. Toto stadium je obdobou konceptu prvotního silového náboje prostoru, někdy nazývaného čistá energie nebo segregata.

2. Gravitační stadia (energie). Tato modifikace silového náboje prostoru je vyvolána působením Rajských organizátorů síly. Signalizuje to výskyt energetických systémů, reagujících na přitažlivost gravitace Ráje. Tato vznikající energie je původně neutrální, ale po další následné úpravě bude projevovat tak zvané negativní a pozitivní vlastnosti. Tato stadia my nazýváme *ultima*.

3. Postgravitační stadia (vesmírný výkon). V tomto stadiu energie-hmota začíná reagovat na působení lineární gravitace. Ve středním vesmíru tyto fyzické systémy jsou trojitá uspořádání, známá jako *triata*—superní matečné systémy tvoření času a prostoru. Fyzické systémy supervesmíru jsou uváděny k činnosti Vesmírnými Usměřovači Energie a jejich spolupracovníky. Tato materiální uspořádání jsou dvojná a jsou známá jako gravita. Černá gravitační tělesa, kroužící kolem Havony, nejsou ani *triata*, ani gravita a jejich přitažlivá síla projevuje oba druhy fyzické gravitace, lineární i absolutní.

Prostorový potenciál nepodléhá vlivům jakýchkoli forem gravitace. Tento prvotní dar Ráje není skutečnou úrovní reality, ale je to předchůdce všech relativních funkčních neduchovních realit—všech projevů síly-energie a uspořádání energie a hmoty. Prostorový potenciál je velmi těžko definovatelný pojem. Neznamená to něco, co je předchůdcem prostoru; jeho význam by měl vyjadřovat představu o potenci a potenciálu, nacházejících se v prostoru. V hrubých rysech může být vnímán tak, že obsahuje všechny ty absolutní vlivy a potenciály, které vycházejí z Ráje a vytvářejí prostorovou přítomnost Neomezeného Absolutna.

Ráj je absolutní zdroj a věčný ohniskový bod veškeré energie-hmoty ve vesmíru vesmíru. Neomezené Absolutno odhaluje, reguluje a uskládá všechno to, čehož je Ráj zdrojem a původem. Univerzální přítomnost Neomezeného Absolutna je patrně rovnocenná konceptu

gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

11:8.4 (125.7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:8.5 (126.1) 1. *Pregravity Stages (Force)*. This is the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravity Stages (Energy)*. This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signalizes the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultima*.

11:8.7 (126.3) 3. *Postgravity Stages (Universe Power)*. In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata*. They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita*. The dark gravity bodies encircling Havona are neither *triata* nor *gravita*, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:8.8 (126.4) Space potency is not subject to the interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

11:8.9 (126.5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute

potenciální nekonečnosti gravitačního rozšíření—elastického napětí přítomnosti Ráje. Tato představa nám pomáhá pochopit skutečnost, že všechno je přitahováno dovnitř, směrem k Ráji. Tento příklad je velmi nepřesný, nicméně je nápomocný. To také vysvětluje, proč gravitace vždy působí především v rovině, kolmé k masě—úkaz, svědčící o rozdílných rozměrech Ráje a okolních tvořeních.

seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. JEDINEČNOST RÁJE

Ráj je unikátní v tom, že je to oblast prvotního vzniku a konečného osudového cíle všech duchovních osobností. Ačkoliv je pravdou, že ne všechny nižší duchovní bytosti lokálních vesmírů jsou hned předurčeny pro Ráj, on stále zůstává vytouženým cílem pro všechny nadmateriální osobnosti.

Ráj je zeměpisným středem nekonečnosti; on není součástí všeobecného tvoření, není dokonce ani součástí věčného vesmíru Havony. My běžně hovoříme o středním Ostrovu, jakoby patřil k božskému vesmíru, ale není tomu skutečně tak. Ráj je věčná a výjimečná existence.

V minulé věčnosti, když Vesmírný Otec obdařil bytost Věčného Syna nekonečným osobitým vyjádřením svého vlastního ducha, on současně odhalil potenciál nekonečnosti svého neosobního „já“, jako Ráj. Neosobní a neduchovní Ráj je patrně nevyhnutelným důsledkem Otcovy vůle a působení, které zvětčilo Prvorozeného Syna. Takto Otec vytvořil realitu ve dvou skutečných fázích—osobní a neosobní, duchovní a neduchovní. Existující napětí mezi nimi, a také vůle Otce a Syna k činnosti, daly vzniknout Společnému Činiteli a střednímu vesmíru materiálních světů a duchovním bytostem.

Když je realita rozdělena na osobní a neosobní (Věčný Syn a Ráj), je sotva vhodné nazývat to, co je neosobní „Božstvem“, ledaže by pro to bylo nějaké oprávnění. Energetické a materiální důsledky působení Božstva by stěží mohly být nazývány Božstvem. Božstvo může být příčinou mnohého, co není Božstvem a Ráj není Božstvo; Ráj také nemá vědomí v tom smyslu, který by smrtelný člověk mohl kdy pochopit.

Ráj není předchůdcem žádné bytosti, nebo živému organismu; on není tvořitel. Osobnost a intelektuálně-duchovní vztahy se mohou předávat, ale model ne. Modely nejsou nikdy odrazy; ony jsou duplikáty—reprodukce. Ráj je absolutnem modelů; Havona vyjadřuje tyto potenciály ve skutečnosti.

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:9.1 (126.6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:9.2 (126.7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:9.3 (127.1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

11:9.4 (127.2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal "Deity" unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

11:9.5 (127.3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-spirit relationships are *transmissible*, but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

Sídlo Boha je centrální a věčné, nádherné a ideální. Jeho domov je překrásnou předlohou pro všechna hlavní vesmírná řídicí centra světů; a střední vesmír jeho bezprostředního pobytu je modelem pro všechny vesmíry ve všech jejich ideálech, uspořádání a konečného osudu.

Ráj je univerzální řídicí centrum všech činností osobností, zdroj a střed vesmírných sil a projevů energie. Všechno, co existovalo, nyní existuje nebo bude existovat, přišlo, nyní přichází a bude přicházet z tohoto centrálního místa pobytu Bohů. Ráj je střed všeho tvoření, zdroj všech energií a místo prvotního vzniku všech osobností.

Konec konců, pro smrtelníky je nejdůležitější věcí, týkající se Ráje, ta skutečnost, že tento dokonalý příbytek Vesmírného otce je reálným a velmi vzdáleným osudem pro všechny nesmrtelné duše smrtelníků a materiálních synů Boha—vzestupných tvorů evolučních světů času a prostoru. Každý Boha uvědomělý smrtelník, který ve svém životě vykonává Otcovu vůli, se již vydal na dlouhou, dlouhou cestu do Ráje—na cestu hledání božskosti a dosažení dokonalosti. A když taková bytost živočišného původu z nižších sfér prostoru předstoupí, tak jak nyní stojí nesčetné množství jiných, před Bohy v Ráji, takový úspěch představuje realitu duchovní transformace, hraničící s krajními limity svrchovanosti.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným pro tuto činnost Věčně Moudrými Uversy.]

11:9.6 (127.4) God's residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beautiful pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:9.7 (127.5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be, has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:9.8 (127.6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father's will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

11:9.9 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitola 12. Vesmír vesmírů

⇐ 011

Kniha Urantia

013 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 12 VESMÍR VESMÍRŮ

Sekce

Úvod

1. Prostorové úrovně v hlavním vesmíru
2. Území Neomezeného Absolutna
3. Univerzální Gravitace
4. Prostor a pohyb
5. Prostor a čas
6. Řízení vesmíru
7. Část a celek
8. Hmota, mysl a duch
9. Osobní reality

Úvod

NEZMĚRNOST nesmírně rozsáhlého tvoření Vesmírného Otce je zcela za hranicemi konečné představivosti; obrovitost hlavního vesmíru přesahuje dokonce představu bytostí mého řádu. Ale smrtelná mysl se může hodně naučit o smyslu a uspořádání vesmírů; vy se můžete dozvědět něco o jejich fyzickém uspořádání a úžasném způsobu jejich řízení; můžete se hodně dozvědět o různých skupinách inteligentních bytostí, které obývají sedm supervesmírů času a střední vesmír věčnosti.

V zásadě, což znamená, v potenciálu věčnosti, my pojímáme materiální tvoření jako nekonečné, protože Vesmírný Otec je skutečně nekonečný, ale když studujeme a pozorujeme veškeré materiální tvoření, zjišťujeme, že v každém daném okamžiku je omezené, ačkoliv pro vaše konečné myslí je relativně neomezené, prakticky bez hranic.

Ze zkoumání fyzikálních zákonů a pozorování hvězdnatých oblastí jsme přesvědčeni o tom, že

PAPER 12 THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

INTRODUCTION

12:0.1 (128.1) THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormousness of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

12:0.2 (128.2) In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is comparatively limitless, virtually boundless.

12:0.3 (128.3) We are convinced, from the study of physical law and from the observation of the starry

nekonečný Tvořitel se ještě neprojevil ve své úplnosti kosmického vyjádření a že velká část kosmického potenciálu Nekonečného je ještě v něm uzavřena a neodhalena. Stvořeným bytostem se může hlavní vesmír zdát téměř nekonečný, ale on není zdaleka dokončen; stále existují fyzické hranice materiálního tvoření a stále probíhá empirické odhalování věčného záměru.

realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. PROSTOROVÉ ÚROVNĚ V HLAVNÍM VESMÍRU

Vesmír vesmírů není nekonečná plocha, nezměrná krychle nebo neohraničený kruh; nepochybně má rozměry. Zákony fyzického uspořádání a řízení dokazují přesvědčivě, že celé obrovské seskupení síly-energie a hmoty-energie působí rozhodně jako prostorový útvar, jako organizovaný a koordinovaný celek. Pozorovatelné chování materiálního tvoření poskytuje důkazy o tom, že fyzický vesmír má určité hranice. Konečný důkaz jak kruhového, tak i ohraničeného vesmíru poskytuje, pro nás, dobře známý fakt, že všechny druhy základní energie se nepřetržitě otáčejí kolem zakřivené dráhy prostorových úrovní hlavního vesmíru, podléhající neustálé a absolutní přitažlivosti Ráje.

Postupné prostorové úrovně hlavního vesmíru vytvářejí základní členění proniknutelného prostoru—veškerého tvoření, organizovaného a částečně obydleného, nebo zatím ještě neorganizovaného a neobydleného. My se domníváme, že kdyby hlavní vesmír nebyl postupnou řadou elipsových prostorových úrovní se sníženým odporem k pohybu, střídající se zónami relativního klidu, tak by byly k vidění některé kosmické energie, jak vystřelují pryč, na nekonečnou dráhu, na přímočarou dráhu do nevystopovatelného prostoru; ale my nikdy nepozorujeme sílu, energii nebo hmotu, které by se takto chovaly; ony se stále otáčejí, pořád krouží směrem vpřed po oběžných drahách velkých okruhů prostoru.

Směrem ven od Ráje přes horizontální protažení proniknutelného prostoru, hlavní vesmír existuje v šesti soustředných elipsách—prostorových úrovních, obklopujících střední Ostrov.

1. Centrální vesmír—Havona.
2. Sedm supervesmírů.
3. První vnější úroveň prostoru.
4. Druhá vnější úroveň prostoru.
5. Třetí vnější úroveň prostoru.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER UNIVERSE

12.1.1 (128.4) The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

12.1.2 (128.5) The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

12.1.3 (129.1) Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the central Isle:

- 12.1.4 (129.2)* 1. The Central Universe — Havona.
- 12.1.5 (129.3)* 2. The Seven Superuniverses.
- 12.1.6 (129.4)* 3. The First Outer Space Level.
- 12.1.7 (129.5)* 4. The Second Outer Space Level.
- 12.1.8 (129.6)* 5. The Third Outer Space Level.

6. Čtvrtá a nejzevnější úroveň prostoru.

Havona, centrální vesmír, není časovým tvůrčením: je to věčná existence. Tento nikdy-nezačínající a nikdy-nekončící vesmír je složen z jedné miliardy sfér úchvatné dokonalosti a je obklopen obrovskými tmavými gravitačními tělesy. Ve středu Havony je nehybný a absolutně stabilizovaný Ostrov Ráj, obklopený dvaceti jednou družicemi. V důsledku toho, že obrovské množství tmavých gravitačních těles obepíná centrální vesmír okolo jeho okraje, je celková hmotnost centrálního tvoření mnohem vyšší, než známá celková hmotnost všech sedmi sektorů velkého vesmíru.

Systém Ráj-Havona—věčný vesmír, obklopující věčný Ostrov, vytváří dokonalé a věčné jádro hlavního vesmíru; všech sedm supervesmírů a všechny oblasti vnějšího prostoru se otáčejí ve stanovených oběžných drahách kolem gigantického centrálního uskupení družic Ráje a sfér Havony.

Sedm supervesmírů nejsou prvotními fyzickými systémy; jejich hranice nikde nerozdělují nebulární rodinu a nepřekročují lokální vesmír, základní útvar tvoření. Každý supervesmír je prostě zeměpisný prostor, shlukující přibližně jednu sedminu organizovaného a částečně obydleného tvoření post-havonského období; každý z nich obsahuje přibližně stejný počet lokálních vesmírů a zabírá téměř stejný prostor. Váš lokální vesmír Nebadon je jedno z novějších tvoření v Orvontonu, sedmém supervesmíru.

Velký vesmír je současné organizované a obydlené tvoření. Je složen ze sedmi supervesmírů s celkovým evolučním potenciálem okolo sedmi trilionů obydlených planet, nemluvě o věčných sférách centrálního tvoření. Ale tento zkusmý odhad nebere v úvahu architektonické administrativní sféry, ani nezahrnuje odlehlé skupiny neorganizovaných vesmírů. Současný rozeklaný okraj velkého vesmíru, jeho nerovný a nedokončený obvod, společně s velmi neustálenými podmínkami celého astronomického záměru, naznačuje našim pozorovatelům hvězd, že i sedm supervesmírů je ještě nedokončeno. Když se my vydáme ze středu, z božského středu, směrem ven jakýmkoliv směrem, nakonec dojdeme k vnějším hranicím organizovaného a obydleného tvoření; dojdeme k hranicím velkého vesmíru. A je to blízko této vnější hranice, v odlehlém rohu tohoto nádherného tvoření, kde pokračuje rušná existence vašeho lokálního vesmíru.

Vnější úrovně prostoru. V dalekém prostoru, v

12.1.9 (129.7) 6. The Fourth and Outermost Space Level.

12.1.10 (129.8) *Havona*, the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

12.1.11 (129.9) *The Paradise-Havona System*, the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

12.1.12 (129.10) *The Seven Superuniverses* are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. *Nebadon*, your local universe, is one of the newer creations in *Orvonton*, the seventh superuniverse.

12.1.13 (129.11) *The Grand Universe* is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.

12.1.14 (129.12) *The Outer Space Levels*. Far out in space, at an enormous distance from the seven

nesmírně obrovské vzdálenosti od sedmi obydlených supervesmírů, probíhá seskupování rozsáhlých a neuvěřitelně pozoruhodných okruhů síly a materializující energie. Mezi energetickými okruhy sedmi supervesmírů a tímto gigantickým vnějším pásem silové aktivity leží prostorová zóna poměrného klidu, která má různou šířku, ale v průměru je čtyři sta tisíc světelných let široká. Tyto prostorové zóny neobsahují hvězdný prach—kosmickou mlhu. Naši pozorovatelé těchto jevů si nejsou jisti stavem prostorových sil, existující v této zóně relativního klidu, která obklopuje sedm supervesmírů. Ale asi půl milionu světelných let za hranicemi současného velkého vesmíru my pozorujeme vznikající zónu neuvěřitelné energetické aktivity, která zvětšuje svůj objem a získává na intenzitě v délce přes dvacet pět milionů světelných let. Tato gigantická kola aktivujících sil jsou umístěna v první vnější úrovni prostoru, nepřetržitého pásu kosmické aktivity, obklopující celé poznané, organizované a obydlené tvoření.

Ještě větší aktivity se odehrávají za těmito regiony, neboť fyzikové Uversy objevili počáteční úkazy projevů síly ve vzdálenosti více než padesát milionů světelných let za nejzevnějšími oblastmi první vnější úrovně prostoru. Tyto aktivity jsou nepochybně předzvěstí organizování materiálních tvoření ve druhé vnější úrovni prostoru hlavního vesmíru.

Střední vesmír je tvoření věčnosti; sedm supervesmírů je tvoření času; čtyři vnější úrovně prostoru jsou nepochybně určeny pro vznik a vývoj konečného tvoření. A jsou tací, kteří zastávají názor, že Nekonečný může dosáhnout úplného vyjádření pouze v nekonečnosti; a proto oni předpokládají další, neodhalené tvoření za čtvrtou a nejvzdálenější úrovní prostoru—pravděpodobně stále se rozpínající a nikdy nekončící vesmír nekonečnosti. Teoreticky my nevíme jak ohraničit nekonečnost Tvořitele, nebo potenciál nekonečnosti tvoření, ale tak, jak existuje a jak je řízen, my předpokládáme, že hlavní vesmír má ohraničení, protože je na svých vnějších hranicích přesně ohraničen a vymezen otevřeným prostorem.

2. ÚZEMÍ NEOMEZENÉHO ABSOLUTNA

Když se astronomové na Urantii dívají svými, stále silnějšími, teleskopy do tajemných oblastí vnějšího prostoru a tam vidí udivující vývoj téměř nespočetných fyzických vesmírů, měli by si uvědomit, že se dívají na pozoruhodné uskutečňování nepředvídatelných plánů Architektů Hlavního Vesmíru. Opravdu, my máme důkazy,

inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust—cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

12.1.15 (130.1) Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the material creations of the second outer space level of the master universe.

12.1.16 (130.2) The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED ABSOLUTE

12:2.1 (130.3) When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master

prokazující tu a tam přítomnost vlivů určitých osobností Ráje v obrovských projevech energie, které jsou nyní charakteristické v těchto vnějších oblastech, ale ze širšího hlediska jsou oblasti prostoru, rozpinající se za vnějšími hranicemi sedmi supervesmírů, všeobecně považovány za tvořivá území Neomezeného Absolutna.

Ačkoliv může lidské oko bez pomoci vidět pouze dvě nebo tři mlhoviny za hranicemi supervesmíru Orvonton, vaše teleskopy odhalují doslova miliony a miliony těchto fyzických vesmírů, nacházejících se v procesu formování. Většina hvězdných oblastí viditelná vašimi současnými teleskopy se nachází v Orvontonu, ale s fotografickou technikou větší teleskopy dohlédnou do oblastí vnějšího prostoru daleko za hranicemi velkého vesmíru, kde probíhá proces formování nesčetného množství vesmírů. A ještě další miliony vesmírů jsou mimo dosah vašich současných přístrojů.

V nedaleké budoucnosti nové teleskopy odhalí zvědavým zrakům astronomů na Urantii ne méně než 375 milionů nových galaxií ve vzdálených oblastech vnějšího prostoru. Zároveň tyto výkonnější teleskopy umožní odhalit to, že mnohé galaxie, které se dříve jevily ve vnějším prostoru, jsou ve skutečnosti součástí galaktické soustavy Orvonton. Sedm supervesmírů se stále zvětšuje; okraje každého z nich se postupně rozpinají; nové mlhoviny se neustále stabilizují a organizují; a některé mlhoviny, o kterých se astronomové Urantie domnívají, že leží mimo galaxii, jsou ve skutečnosti na okraji Orvontonu a putují spolu s námi.

Astronomové Uversy pozorují, že velký vesmír je obklopen předchůdci nesčetných hvězdných a planetárních mračen, která jako soustředné prstence obrovského množství vnějších vesmírů zcela obklopují ze všech stran současné obydlené tvoření. Výpočty fyziků Uversy ukazují, že energie a hmota těchto vnějších a nezmapovaných oblastí již mnohonásobně převyšují celkovou hmotnost a energetickou zásobu všech sedmi supervesmírů. My víme, že přeměnou kosmické síly v těchto vnějších úrovních prostoru se zabývají Rajští organizátoři síly. My rovněž víme, že tyto síly jsou předchůdci těch energií, které v současnosti aktivují velký vesmír. Nicméně, usměrňovatelé energie Orvontonu nemají nic do činění s těmito velmi vzdálenými oblastmi a také pohyby energií v těchto oblastech nejsou zjistitelně propojené s energetickými okruhy organizovaných a obydlených tvoření.

My víme velmi málo o smyslu těchto

Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

12:2.2 (130.4) Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

12:2.3 (130.5) In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

12:2.4 (131.1) The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

12:2.5 (131.2) We know very little of the significance

ohromujících jevů vnějšího prostoru. Velké tvoření budoucnosti se nachází v procesu utváření. My můžeme pozorovat jeho obrovitost, můžeme rozeznat jeho rozlohu a tušit jeho rozměry, ale jinak o těchto oblastech nevíme o moc víc, než vědí astronomové na Urantii. Pokud je nám známo, žádné materiální bytosti podobné člověku, žádní andělé nebo jiní duchovní tvorové nežijí v tomto vnějším prstenci mlhovin, sluncí a planet. Toto vzdálené území není pod správou a pravomocí řídících orgánů supervesmířů.

Celý Orvonton se domnívá, že se utváří nový typ tvoření, soustava vesmírů určená stát se místem budoucích aktivit formulujícího se Sboru Konečnosti; a jestli naše předpoklady jsou správné, tak nekonečná budoucnost připravuje pro vás všechny stejně okouzlující podívané, jaké nekonečná minulost připravila pro vaše předchůdce a předky.

3. UNIVERZÁLNÍ GRAVITACE

Bez výjimky všechny formy síly-energie—materiální, intelektuální nebo duchovní—jsou podřízeny tomu sevření, těm univerzálním přítomnostem, které my nazýváme gravitací. Osobnost také podléhá gravitaci—výhradnímu okruhu Otce; ale ačkoliv je tento okruh výhradně Otcův, není vyloučen z ostatních okruhů; Vesmírný Otec je nekonečný a působí na všech čtyřech okruzích absolutní gravitace v hlavním vesmíru:

1. Gravitace osobnosti Vesmírného Otce.
2. Gravitace ducha Věčného Syna.
3. Gravitace mysli Společného Činitele.
4. Kosmická gravitace Ostrova Ráj.

Tyto čtyři okruhy nemají žádnou spojitost se silovým centrem dolního Ráje; nejsou ani síla, ani energie a ani energetické okruhy. Jsou to okruhy absolutní přítomnosti a podobně jako Bůh, jsou nezávislé na čase a prostoru.

V této souvislosti je zajímavé popsat určitá pozorování, zaznamenaná na Uverse v průběhu nedávných tisíciletích sbory výzkumníků gravitace. Tato skupina expertů dospěla k následujícím závěrům, týkajících se odlišných gravitačních systémů hlavního vesmíru.

1. Fyzická gravitace. Skupina expertů stanovila celkovou kapacitu veškeré fyzické gravitace velkého vesmíru a pracně provedla srovnání těchto výsledků s odhadovanou celkovou

of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

^{12:2.6 (131.3)} Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. UNIVERSAL GRAVITY

^{12:3.1 (131.4)} All forms of force-energy — material, mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over *all* four absolute-gravity circuits in the master universe:

- ^{12:3.2 (131.5)} 1. The Personality Gravity of the Universal Father.
- ^{12:3.3 (131.6)} 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.
- ^{12:3.4 (131.7)} 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.
- ^{12:3.5 (131.8)} 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

^{12:3.6 (131.9)} These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute *presence* circuits and like God are independent of time and space.

^{12:3.7 (132.1)} In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent millenniums by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

^{12:3.8 (132.2)} 1. *Physical Gravity.* Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this

velikostí přítomnosti absolutní gravitace, které je nyní v činnosti. Tyto výpočty ukazují, že celkové působení gravitace na velký vesmír je velmi malou částí odhadované gravitační síly Ráje, vypočítáno na základě reakce základních fyzických jednotek vesmírné hmoty na gravitaci. Tito badatelé dospěli k ohromujícímu závěru, že střední vesmír a okolních sedm supervesmírů využívají v současné době jenom asi pět procent z aktivně působící přitažlivosti absolutní gravitace Ráje. Jinými slovy: v tuto danou chvíli přibližně devadesát pět procent aktivního působení kosmické gravitace Ostrova Ráj, vypočítáno na základě této teorie celistvosti, je v činnosti při regulování materiálních systémů za hranicemi současných organizovaných vesmírů. Všechny tyto výpočty se týkají absolutní gravitace; lineární gravitace se projevuje ve vzájemném působení a pro její výpočet je nutno znát skutečnou velikost gravitace Ráje.

2. Duchovní gravitace. Použitím stejné metody porovnání odhadu a výpočtu, tito badatelé zkoumali nynější kapacitu působení duchovní gravitace a s pomocí Osamělých Poslů a dalších duchovních osobností dospěli k celkové velikosti aktivní duchovní gravitace Druhého Zdroje a Středu. A je velmi poučné vzít si na vědomí to, že jejich výsledky ukazují téměř stejnou hodnotu současné a funkční přítomnosti duchovní gravitace ve velkém vesmíru, jakou oni stanovují pro současnou celkovou velikost aktivní duchovní gravitace. Jinými slovy: v tuto danou chvíli prakticky celá duchovní gravitace Věčného Syna, vypočítaná na základě teorie celistvosti, působí celá ve velkém vesmíru. Jestli tyto výpočty jsou spolehlivé, můžeme usuzovat, že vesmíry, vznikající nyní ve vnějším prostoru jsou v tuto chvíli zcela neduchovní. A jestliže je toto pravdou, tak to uspokojivě vysvětluje, proč duchem obdařené bytosti mají tak málo, nebo žádné informace o těchto obrovských projevech energie, bez ohledu na to, že jsou si vědomi jejich fyzické existence.

3. Gravitace mysli. Na základě stejných principů srovnatelných výpočtů, tito experti se pustili do problému přítomnosti a reakce gravitace mysli. Odhadnutí jednotky mysli se dosáhlo zprůměrováním tří materiálních a tří duchovních typů mentality, ačkoliv typ mysli, zjištěn v usměrňovateli energie a jejich společnicích, se projevil destabilizujícím faktorem ve snaze dospět k základní jednotce pro výpočet gravitace mysli. Nebylo příliš obtížné určit nynější kapacitu Třetího Zdroje a Středu, neboť gravitace mysli působí v souladu s touto teorií celistvosti. Ačkoliv v tomto případě nejsou výsledky zkoumání tak průkazné, jak je tomu u výpočtů fyzické a duchovní gravitace, jsou tyto výsledky srovnatelně poučné a dokonce poutavé. Tito badatelé vyvozují, že přibližně

finding with the estimated total of absolute gravity presence now operative. These calculations indicate that the total gravity action on the grand universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

12:3.9 (132:3) 2. *Spiritual Gravity.* By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

12:3.10 (132:4) 3. *Mind Gravity.* By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These

osmdesát pět procent reakce gravitace myslí na intelektuální přitažlivost Společného Činitele vzniká v současném velkém vesmíru. Toto by naznačovalo pravděpodobnost, že působení mysli má co do činění s pozorovatelnými fyzickými aktivitami, které nyní probíhají po celých oblastech vnějšího prostoru. I když tento výsledek není zdaleka přesný, v podstatě se shoduje s naším názorem, že inteligentní organizátoři síly v současné době řídí evoluci vesmíru v prostorových úrovních za současnými vnějšími hranicemi velkého vesmíru. Bez ohledu na to, jaká je podstata této předpokládané inteligence, tak zřejmě nereaguje na duchovní gravitaci.

Ale všechny tyto výpočty jsou, v nejlepším případě, jen odhady, založené na předpokládaných zákonech. My si myslíme, že jsou dost spolehlivé. I kdyby se několik duchovních bytostí nacházelo ve vnějším prostoru, tak by jejich společná přítomnost nijak výrazně neovlivnila výpočty, které obsahují tak obrovské rozměry.

Gravitace osobnosti se nedá vypočítat. My známe tento okruh, ale nemůžeme změřit kvalitativní ani kvantitativní realie, reagující na jeho přitažlivost.

4. PROSTOR A POHYB

Všechny jednotky kosmické energie jsou připojeny na základní okruh otáčení a vykonávají svoje poslání, otáčejíc se po vesmírném oběžném okruhu. Všechny vesmíry prostoru, všechny jejich dílčí systémy a světy jsou otáčivé sféry, pohybující se po bezkonečných okruzích prostorových úrovních hlavního vesmíru. V celém hlavním vesmíru není naprosto nic nehybného, kromě samého středu Havony, věčného Ostrova Ráj, centrum gravitace.

Neomezené Absolutno je funkčně ohraničeno prostorem, ale my si nejsme zcela jisti o vztahu tohoto Absolutna k pohybu. Je pohyb jeho součástí? My to nevíme. My víme, že pohyb není přirozenou součástí prostoru; dokonce pohyby samotného prostoru nejsou přirozené. Ale my nemáme tak ujasněný názor na vztah Neomezeného Absolutna k pohybu. Kdo nebo co, je opravdu odpovědné za gigantické přeměny síly-energie, probíhající nyní za hranicemi současných sedmi supervesmírů? Pokud se týče vzniku pohybu, tak my máme následující názory:

1. My si myslíme, že Společný Činitel vyvolává pohyb ve vesmíru.

2. Zdali Společný Činitel způsobuje pohyby celého vesmíru, my dokázat nemůžeme.

3. Univerzální Absolutno nepůsobuje

investigators deduce that about eighty-five per cent of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand universe. Whatever the nature of this postulated intelligence, it is apparently not spirit-gravity responsive.

12.3.11 (133.1) But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

12.3.12 (133.2) *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. SPACE AND MOTION

12.4.1 (133.3) All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

12.4.2 (133.4) The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions of space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

12.4.3 (133.5) 1. We think the Conjoint Actor initiates motion *in* space.

12.4.4 (133.6) 2. If the Conjoint Actor produces the motions of space, we cannot prove it.

12.4.5 (133.7) 3. The Universal Absolute does not

počáteční pohyb, ale vyrovnává a kontroluje všechna napětí, vyvolaná pohybem.

Je patrné, že organizátoři síly jsou odpovědní za tvorbu gigantických vesmírných koles, které nyní pohánějí hvězdnou evoluci, ale jejich schopnost takto působit jim byla umožněna určitými úpravami prostorové přítomnosti Neomezeného Absolutna.

Z lidského hlediska je vesmír bezduchý—je negativní; je to něco, co existuje pouze ve vztahu k něčemu pozitivnímu a mimoprostorovému. Nicméně, prostor je realitou. Obsahuje a podmiňuje pohyb. Dokonce se pohybuje sám. Pohyby prostoru mohou být přibližně klasifikovány následujícím způsobem:

1. Primární pohyb—dýchání prostoru, pohyb samotného prostoru.

2. Sekundární pohyb—protilehlé směrové otáčení postupných úrovní prostoru.

3. Relativní pohyby—relativní v tom smyslu, že tyto pohyby nejsou posuzovány k Ráji jako vztažnému bodu. Primární a sekundární pohyby jsou absolutní, jsou to pohyby, mající vztah k nepohyblivému Ráji.

4. Vyrovnávací nebo harmonizující pohyb, určený pro koordinování všech ostatních druhů pohybů.

Ačkoliv současný vztah vašeho slunce a jeho přidružených planet projevuje mnoho relativních a absolutních pohybů v prostoru, u astronomů to vytváří dojem, že jste v prostoru poměrně nehybní a že okolní hvězdokupy a hvězdné proudy letí prostorem stále se zvyšující rychlostí směrem ven, tak jak to ukazují vaše výpočty. Ale není tomu tak. Vy nedokážete rozpoznat nynější vnější a rovnoměrné rozpínání fyzických tvoření veškerého proniknutelného prostoru. Vaše vlastní lokální tvoření (Nebadon) je součástí tohoto pohybu vesmírného vnějšího rozpínání. Všech sedm supervesmířů je součástí dvě miliardy let trvajícího cyklu dýchání prostoru, probíhajícího společně s vnějšími oblastmi velkého vesmíru.

Když se vesmíry rozpínají a stahují, materiální masy v proniknutelném prostoru se pohybují střídavě proti směru a ve směru gravitační síly Ráje. Práce, kterou je nutno konat, aby materiálně-energetické masy tvoření byly v pohybu je práce prostoru a ne síly-energie.

Ačkoliv vaše spektroskopické odhady astronomických rychlostí jsou vcelku spolehlivé, když se týkají hvězdných oblastí, náležících k vašemu supervesmíru a sousedních supervesmířů, ve vztahu k oblastem vnějšího

originate initial motion but does equalize and control all of the tensions originated by motion.

12.4.6 (133.8) In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

12.4.7 (133.9) Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It even moves. Space motions may be roughly classified as follows:

12.4.8 (133.10) 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.

12.4.9 (133.11) 2. Secondary motion — the alternate directional swings of the successive space levels.

12.4.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.

12.4.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

12.4.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

12.4.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space* work but not *power-energy* work.

12.4.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms belonging to your superuniverse and its associate superuniverses, such reckonings with reference to

prostoru jsou tyto předpoklady zcela nespolehlivé. Přibližující se hvězda způsobí přeměnu normálních spektrálních čar na fialové; a podobně, vzdalující se hvězda způsobí přeměnu těchto čar na červené. Vlivem mnohých zasahujících faktorů se vytváří dojem, že rychlost vzdalování vnějších vesmírů se zvětšuje o více než sto šedesát kilometrů za vteřinu při každém nárůstu vzdálenosti o milion světelných let. Tímto způsobem uvažování a následným zdokonalením výkonnějších teleskopů se bude jevit, že tyto velmi vzdálené soustavy letí z této části vesmíru neuvěřitelnou rychlostí, přesahující čtyřicet osm tisíc kilometrů za vteřinu. Ale tato zjevná rychlost vzdalování není reálná; je to důsledek početných omylů, zahrnující úhly nazírání a jiná časově-prostorová zkreslení.

Ale to největší ze všech takových zkreslení vyplývá z toho, že obrovské vesmíry vnějšího prostoru v územích hned vedle regionů sedmi supervesmírů se jeví, jakoby se otáčely v opačném směru, než velký vesmír. To jest, nespočet mlhovin s jejich slunci a sférami se v současné době otáčejí kolem středního tvoření ve směru hodinových ručiček. Sedm supervesmírů se otáčí kolem Ráje proti směru hodinových ručiček. Je patrné, že druhý vnější vesmír galaxií, podobně jako sedm supervesmírů, se otáčí okolo Ráje proti směru hodinových ručiček. A astronomové Urantie se domnívají, že objevili důkazy otáčivých pohybů ve třetím vnějším pásmu velmi vzdáleného prostoru, který začíná projevovat tendence k pohybu ve směru hodinových ručiček.

Je pravděpodobné, že tyto střídavé směry po sobě jdoucích procesů vesmírů v prostoru mají něco společného s vnitřním mechanismem vesmírné gravitace Univerzálního Absolutna, který spočívá v koordinování sil a vyrovnávání prostorových napětí. Tak jako prostor, pohyb také doplňuje, nebo vyrovnává gravitaci.

5. PROSTOR A ČAS

Podobně jako prostor, čas je darem Ráje, ale ne ve stejném smyslu, pouze nepřímě. Čas vzniká působením pohybu a také proto, že mysl má vrozenou schopnost vnímat posloupnost. Z praktického pohledu, pohyb je nezbytný pro čas, ale neexistuje žádná univerzální časová jednotka založená na pohybu; za takovou je možno pouze volně považovat standardní den systému Ráj-Havona. Celistvost dýchání prostoru vylučuje jeho lokální význam jako zdroj času.

Prostor není nekonečný, třebaže má svůj původ v Ráji; není absolutní, protože je prostoupen Neomezeným Absolutnem. My neznáme

the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

12.4.15 (134.4) But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction. It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

12.4.16 (134.5) It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. SPACE AND TIME

12.5.1 (134.6) Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

12.5.2 (135.1) Space is not infinite, even though it takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not

absolutní ohraničení prostoru, ale víme, že absolutnem času je věčnost.

Čas a prostor jsou neoddělitelní pouze v prostorově-časových tvořeních, sedmi supervesmírech. Mimočasový prostor (prostor bez času) teoreticky existuje, ale jediným opravdovým mimočasovým místem je oblast Ráj. Mimoprostorový čas (čas bez prostoru) existuje v působení mysli na úrovni Ráje.

Relativně nehybné zóny středního prostoru, dotýkající se Ráje a oddělující proniknutelný prostor od neproniknutelného, jsou přechodné zóny mezi časem a věčností a proto je nezbytné, aby poutníci během přesunu přes tyto zóny do Ráje, kde završí svoji pouť, byli uvedeni do bezvědomého stavu. Návštěvníci, uvědomující si čas, mohou jít do Ráje bez nutnosti tohoto spánku, ale zůstávají tvory času.

Časové vztahy neexistují bez pohybu v prostoru, ale vědomí času existuje. Posloupnost dějů umožňuje uvědomění času i v nepřítomnosti pohybu. Svoji podstatou je lidská mysl méně spjata s časem, než s prostorem. Dokonce během pozemského života, i když lidská mysl je pevně spjata s prostorem, tvůrčí lidská představivost je poměrně neomezená časem. Ale samotný čas není genetickou vlastností mysli.

Existují tři rozdílné úrovně vědomí času:

1. Čas, vnímaný myslí—vědomí posloupnosti, vědomí pohybu a uvědomování si délky trvání dějů.

2. Čas, vnímaný duchem—pochopení pohybu k Bohu a uvědomění si pohybu směrem vzhůru úrovní vzrůstající božskosti.

3. Osobnost vytváří ojedinělý smysl pro čas skrze vnímání Reality a také uvědomováním si přítomnosti a vnímáním doby trvání.

Neduchovní živočichové znají pouze minulost a žijí v přítomnosti. Duchem obdařený člověk má schopnost předvídání (vhled); on si může představit budoucnost. Pouze perspektivní a progresivní způsoby myšlení jsou reálné pro osobnost. Neměnná etika a tradiční morálka jsou jen nepatrně nad úrovní živočichů. Ani stoicismus není vysokou úrovní seberealizace. Etika a morálka se stávají opravdu lidskými, když jsou dynamické a progresivní, v souladu s vesmírnou realitou.

Lidská osobnost není pouhým průvodním jevem časoprostorových událostí, lidská osobnost může také působit jako kosmická příčina takových událostí a má schopnost tyto jevy vytvářet.

know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

12:5.3 (135.2) Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is Paradise area. Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

12:5.4 (135.3) The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious visitors can go to Paradise without thus sleeping, but they remain creatures of time.

12:5.5 (135.4) Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can conscio-size time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

12:5.6 (135.5) There are three different levels of time cognizance:

12:5.7 (135.6) 1. Mind-perceived time — consciousness of sequence, motion, and a sense of duration.

12:5.8 (135.7) 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

12:5.9 (135.8) 3. Personality creates a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of presence and an awareness of duration.

12:5.10 (135.9) Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

12:5.11 (135.10) The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic cause of such events.

6. ŘÍZENÍ VESMÍRU

Vesmír není statický. Stabilita není výsledek nehybnosti, ale spíše je to důsledek vyvážených energií, spolupracujících myslí, koordinovaných morontálních světů, nadkontroly ducha a sjednocení osobnosti. Stabilita je zcela a vždy úměrná božskosti.

Při fyzickém řízení hlavního vesmíru Vesmírný Otec uplatňuje svoje prvenství a svrchovanost prostřednictvím Ostrova Ráj; Bůh je absolutní při duchovním řízení kosmu v osobě Věčného Syna. Pokud se týče oblastí myslí, Otec a Syn působí rovnocenně ve Společném Činiteli.

Třetí Zdroj a Střed pomáhá udržovat rovnováhu a koordinaci spojených fyzických a duchovních energií a systémů prostřednictvím absolutnosti svého ovládání kosmické mysli a také uplatňuje svoje vrozené vlastnosti na podporu univerzální fyzické a duchovní gravitace. Kdekoliv a kdykoliv se vyskytne spojení mezi materiálním a duchovním, takový jev je činem Nekonečného Ducha. Samotná mysl může vzájemně propojovat fyzické síly a energie materiální úrovně s duchovní energií a bytostmi duchovní úrovně.

Při všech vašich úvahách o vesmírných jevech, musíte určitě vzít v úvahu vzájemné vztahy fyzických, intelektuálních a duchovních energií a také to, že je stanovena patřičná tolerance pro neočekávané úkazy, provázející jejich spojení prostřednictvím osobnosti a pro nepředvídatelné jevy, vyplývající z akcí a reakcí empirického Božstva a Absoluten.

Vesmír je vysoce předvídatelný pouze ve smyslu kvantitativním, nebo v měření gravitace; dokonce i prvotní fyzické síly nereagují na lineární gravitaci a ani vyšší intelektuální významy a opravdové duchovní hodnoty konečných vesmírných realit na ni nereagují. Kvalitativně není vesmír vysoce předvídatelný pokud se jedná o nová spojení sil a to buď fyzických, intelektuálních nebo duchovních, ačkoliv mnohé takové kombinace energií, nebo sil se stávají částečně předvídatelnými, když jsou podrobeny kritickému pozorování. Když jsou hmota, mysl a duch sjednoceny tvůrčí osobností, my nejsme schopni úplně předpovědět rozhodnutí takové bytosti, která je obdařena svobodnou vůlí.

Všechny fáze prvotní energie, rodícího se ducha a jiné neosobní podstaty zřejmě reagují v souladu s určitými ustálenými, ale neznámými zákony a jsou charakterizovány rozsahem působení a pružností reakcí, které jsou často

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

12:6.1 (135.11) The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

12:6.2 (135.12) In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

12:6.3 (136.1) The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

12:6.4 (135.14) In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and the Absolutes.

12:6.5 (135.15) The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

12:6.6 (135.16) All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of

vyvedeny z rovnováhy, když se dostanou do ohraničeného a odděleného postavení. Jak vysvětlit tuto nepředvídatelnou nezávaznost reakcí, projevovanými těmito vznikajícími vesmírnými realitami? Tyto neznámé, nepochopitelně nepředvídatelné úkazy—týkající se buď chování prvotní jednotky síly, reakce neidentifikované úrovně mysli, nebo úkazu tvořícího se obrovského předvesmíru v oblastech vnějšího prostoru—pravděpodobně odhalují činnosti Konečného a přítomnost působení Absoluten, které předcházejí působení vesmírných Tvořitelů.

My opravdu nevíme, ale domníváme se, že taková úžasná všestrannost a důmyslná koordinace naznačuje přítomnost a působení Absoluten a že taková pestrost reakcí v přítomnosti patrné jednotné příčiny vykazují reakce Absoluten nejenom na bezprostřední a okolnostní příčinu, ale také na všechny ostatní související příčiny v celém hlavním vesmíru.

Jednotlivci mají své opatrovatele osudu; všechny planety, soustavy, konstelace, vesmíry a supervesmíry mají své příslušné vládcy, kteří pracují pro dobro svých držav. Na Havonu a také na velký vesmír dohlížejí ti, kterým byly tyto velké odpovědnosti svěřeny. Ale kdo pečuje a stará se o základní potřeby velkého vesmíru jako celku, od Ráje až ke čtvrté a nejvzdálenější úrovni vnějšího prostoru? Je pravděpodobné, že existencionálně se takový naddohled přisuzuje Rájské Trojici, ale z empirického pohledu je vznik posthavonských vesmírů závislý na:

1. Absolutnech v potenciálu.
2. Konečném v řízení.
3. Nejvyšším v evoluční koordinaci.

4. Architektch Hlavního Vesmíru v řídicí správě, předcházející objevení se ustanovených vládců.

Neomezené Absolutno prostupuje celým prostorem. My ne zcela plně chápeme přesný status Božstva a Vesmírných Absoluten, ale víme, že Vesmírná Absolutna působí všude tam, kde působí Božstvo a Neomezená Absolutna. Božstvo Absolutní může být univerzálně přítomné, ale stěží prostorově přítomné. Konečný je, nebo někdy bude, prostorově přítomný ve vnější oblasti čtvrté úrovně prostoru. My pochybuje, že Konečný bude někdy prostorově přítomný za hranicemi hlavního vesmíru, ale uvnitř těchto hranic Konečný postupně sjednocuje tvůrčí působení potenciálů tří Absoluten.

response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absoluten, which antedate the function of all universe Creators.

12:6.7 (135.17) We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absoluten, and that such diversity of response in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absoluten, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

12:6.8 (135.18) Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

12:6.9 (135.19) 1. The Absoluten in potential.

12:6.10 (135.20) 2. The Ultimate in direction.

12:6.11 (137.1) 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.

12:6.12 (137.2) 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

12:6.13 (137.3) The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absoluten, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absoluten function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three Absoluten.

7. ČÁST A CELEK

V celém prostoru a čase a s ohledem na veškerou realitu jakékoliv podstaty působí neúprosný a neosobní zákon, který je rovnocenný působení kosmické prozřetelnosti. Soucit charakterizuje postoj Boha k lásce pro jedince; nestrannost motivuje postoj Boha k celku. Vůle Boha nemusí nutně převládat v části—v srdci každé osobnosti—ale jeho vůle skutečně řídí celek, vesmír vesmírů.

Pravdou je, že zákonům Boha ve všech jeho vztazích se všemi svými bytostmi, není vlastní svévolnost. Vám, s vaší ohraničenou představivostí a omezeným pohledem, se činy Boha musí často jevit jako panovačné a svévolné. Zákony Boha jsou pouze jeho návyky, jeho způsob opakovaně dělat věci; a on vždy dělá všechno dobře. Vy vidíte, že Bůh dělá stejnou věc stejným způsobem, opakovaně, jednoduše proto, že toto je nejlepší způsob dělat danou věc za dané situace; a nejlepší způsob je správný způsob a proto nekonečná moudrost vždy přikáže udělat tu věc správným a dokonalým způsobem. Také byste si měli pamatovat, že fyzické prostředí není výhradním činem Božstva; v těch úkazech, které člověk nazývá příroda, jsou přítomny i jiné vlivy.

S božskou podstatou se neslučuje žádná forma degradace; ona nikdy nepřipustí vykonání jakéhokoliv čistě osobního činu nedokonalým způsobem. Mělo by se jasně říci, že: jestli v božskosti každé situace, v neobyčejnosti každé okolnosti, v každém případě kde jednání nejvyšší moudrosti naznačuje potřebu pro jiný způsob řízení—jestliže potřeba dokonalosti z jakéhokoliv důvodu vyžaduje jiný způsob reakce, lepší reakce, okamžitě bude všemoudrý Bůh reagovat tím lepším a vhodnějším způsobem. A to bude projev vyššího zákona, nebude to zrušení nižšího zákona.

Bůh není otrocky svázán svými návyky k chronickému opakování svých vlastních dobrovolných činů. Zákony Nekonečného si neodporují; všechny jsou dokonalosti neomylné podstaty; všechny jsou nezpochybnitelné činy, vyjadřující bezchybná rozhodnutí. Zákon je neměnnou reakcí nekonečné, dokonalé a božské mysli. Všechny činy Boha jsou projevem vlastní vůle, nehledě na jejich patrnou jednotvárnost. V Bohu „není žádná proměnlivost a ani stín přeměnění.“ Ale toto všechno, co může být pravdivě řečeno o Vesmírném Otci, nemůže být řečeno se stejnou jistotou o všech jeho podřazených inteligentních bytostech, nebo evolučních tvorech.

Protože Bůh je neměnný, vy se proto vždy můžete spoléhat na to, že ve všech běžných situacích on pokaždé udělá stejnou věc a to

7. THE PART AND THE WHOLE

12.7.1 (137.4) There is operative throughout all time and space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

12.7.2 (137.5) In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

12.7.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, *if*, in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

12.7.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there “is no variableness neither shadow of changing.” But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

12.7.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and

stejným a obvyklým způsobem. Bůh je zárukou stability pro všechny stvořené věci a bytosti. On je Bůh; proto se nemění.

A veškerá stálost jeho jednání a jednotnost jeho působení je osobní, vědomá a výrazným projevem jeho vlastní vůle, protože Bůh není bezmocným otrokem své vlastní dokonalosti a nekonečnosti. Bůh není samočinná automatická síla; on není síla, která je otrocky spoutána zákony. Bůh není ani matematická rovnice, nebo chemický vzorec. On je svobodomyslná a prvotní osobnost. On je Vesmírný Otec, bytost, ovládající veškeré bohatství osobnosti a vesmírný zdroj osobnosti všech tvorů.

Vůle Boha ne vždy jednotně vítězí v srdcích materiálních smrtelníků, hledajících Boha, ale jestli se rozšíří časový rámec daného okamžiku a obsáhne celý první život, tak vůle Boha se stane stále víc patrnější v duchovních plodech, které přináší život duchem vedených dětí Boha. A když je potom lidský život rozšířen ještě více, až pojme morontialní zkušenost, tak božská vůle je viděna jak září jasněji a jasněji v oduševnělých skutcích těch bytostí času, které začaly pociťovat radost z prožívaného vztahu osobnosti člověka s osobností Vesmírného Otce.

Otcovství Boha a bratrstvo lidí představuje paradox části a celku na úrovni osobnosti. Bůh miluje každého jedince jako jednotlivé dítě v nebeské rodině. Avšak Bůh takto miluje všechny jednotlivce; on nedělá žádné rozdíly mezi osobami a univerzálnost jeho lásky vytváří příbuzenský vztah celku, univerzální bratrství.

Láska Otce dává každé osobnosti absolutní individuální status unikátního dítěte Vesmírného Otce, dítěte nemajícího dvojníka ve věčnosti, tvora vlastní vůle, nenahraditelného v celé věčnosti. Láska Otce zvelebí každé Boží dítě, osvětluje každého člena nebeské rodiny a vytváří jasnou siluetu unikátní povahy každé osobité bytosti na pozadí neosobních úrovní, ležících mimo bratrský okruh Otce všeho. Boží láska pozoruhodně zobrazuje nadmyslovou hodnotu každého tvora vlastní vůle, neomylně odhaluje vysokou hodnotu, kterou Vesmírný Otec vložil do všech svých dětí, od nejvyšších osobností tvořitelů na úrovni Ráje, až po nejnižší osobnosti vlastní a důstojné vůle, žijící v primitivních kmenech v době, kdy vznikaly lidské druhy na některých evolučních světech času a prostoru.

Právě tato láska Boha pro jedince vytváří božskou rodinu všech jedinců, univerzální bratrství svobodomyslných dětí Rájského Otce. A toto bratrství, vzhledem ke svojí univerzálnosti, je

ordinary way. God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

12.7.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature personality.

12.7.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the moment to embrace the whole of the first life, then does God's will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

12.7.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves *each* individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves *every* individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

12.7.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

12.7.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being

vlastnost celku. Když je bratrství univerzální, tak neodhaluje každý vztah, ale celý vztah. Bratrství je realitou celku a proto odhaluje vlastnosti celku v protikladu vlastnostem části.

Bratrství vytváří opravdový vztah mezi všemi osobnostmi, existující ve vesmíru. Žádná osoba nemůže uniknout výhodám, nebo nevýhodám, které jsou výsledkem vztahu k jiným osobám. Část získává, nebo ztrácí ve srovnání s celkem. Upřímná snaha každého člověka prospívá všem lidem; pochybení nebo špatnost každého člověka zvětšuje utrpení všech lidí. Tak, jak se pohybuje část, tak se pohybuje celek. Jak postupuje celek, tak postupuje část. Relativní rychlosti části a celku určují, zdali část je opožděna ochablostí celku, nebo je hnána kupředu hybnou silou kosmického bratrství.

Zůstává záhadou, jak Bůh dokáže být vysoce osobitou bytostí, uvědomující si sebe sama a sídlící v hlavním ústředí a současně být přítomný v tak obrovském vesmíru a v osobním kontaktu s téměř nekonečným počtem bytostí. To, že tento jev je záhadou, která je nad rámec lidského vnímání, by ani v nejmenším neměla snižovat vaši víru. Nedopusťte, aby nesmírná velikost nekonečnosti, nezměrnost věčnosti a ušlechtilost a dokonalost nesrovnatelného charakteru Boha vás zastrašila, ohromila nebo odradila; protože Otec není příliš daleko od každého z vás; on ve vás pobývá a my všichni se v něm doslova pohybujeme, skutečně žijeme a opravdu existujeme.

Třebaže Otec působí prostřednictvím svých božských tvůrčitelů a svých stvořených dětí, on také udržuje nejintimnější vnitřní kontakt s vámi, kontakt tak ušlechtilý, tak vysoce osobní, že je to i nad rámec mého vnímání—to záhadné spojení fragmentu Otce s lidskou duší a se smrtelnou myslí, ve které on skutečně pobývá. Jestli si uvědomujete tyto Boží dary, tak proto víte, že Otec není v intimním spojení pouze se svými božskými společníky, ale také se svými evolučními smrtelnými dětmi času. Otec opravdu pobývá v Ráji, ale jeho božská přítomnost také pobývá v lidských myslích.

I když duch Syna byl rozlit celé lidstvo, přestože Syn kdysi s vámi pobýval v podobě smrtelného těla, třebaže serafové vás osobně stráží a vedou, jak mohou všechny tyto božské bytosti Druhého Zdroje a Středu doufat, že se vám někdy přiblíží, nebo porozumí tak dokonale, jako Otec, který poskytl část sebe samého, aby ve vás pobýval, aby byl vaším skutečným a božským, dokonce věčným „já“?

universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the *each* relationship, but the *all* relationship. Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

12.7.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

12.7.12 (139.1) It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

12.7.13 (139.2) Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension — that mysterious communion of the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

12.7.14 (139.3) Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwelt with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

8. HMOTA, MYSL A DUCH

„Bůh je duch“, ale Ráj duch není. Materiální vesmír je vždy místem, kde se konají všechny duchovní aktivity; duchovní bytosti a ti, kteří dosáhli duchovnosti, žijí a pracují na fyzických sférách materiální reality.

Poskytování kosmické síly—oblast kosmické gravitace—je funkcí Ostrova Ráj. Všechna původní síla-energie vychází z Ráje a hmota, potřebná pro vznikání nesčíslných vesmírů nyní cirkuluje v celém hlavním vesmíru ve formě supergravitace, která vytváří silový náboj proniknutelného prostoru.

Všechny přeměny sil ve vzdálených vesmírech, které vyšly z Ráje, probíhají v závislosti na nikdy nekončící, stále přítomnou, neselhávající přitažlivost věčného Ostrova, poslušně a přirozeně se stále otáčejí okolo věčných prostorových drah vesmírů. Fyzická energie je jediná realita, která je spolehlivá a vytrvalá ve své poslušnosti univerzálnímu zákonu. Pouze ve světech tvorů svobodné vůle se projevují odchylky od božských cest a původních plánů. Síla a energie jsou univerzálním svědectvím stability, stálosti a věčnosti středního Ostrova Ráj.

Poskytování ducha a oduševňování osobnosti—oblast duchovní gravitace—je doménou Věčného Syna. A tato duchovní gravitace Syna, nepřetržitě přitahující k němu všechny duchovní reality, je právě tak reálnou a absolutní, jako je všemocné materiální sevření Ostrova Ráj. Ale materiálně myslící člověk je přirozeně více obeznámený s materiálními projevy fyzické podstaty, než se stejně reálnými a pozoruhodnými projevy duchovní podstaty, které jsou rozeznatelné pouze duchovním vzhledem duše.

Když se mysl jakékoliv osobnosti ve vesmíru stává více duchovní—podobná Bohu—začíná méně reagovat na materiální gravitaci. Realita, měřena reakcí na fyzickou gravitaci, je protikladem reality, která je určena kvalitou duchovního obsahu. Působení fyzické gravitace je kvantitativním určovatelem neduchovní energie; působení duchovní gravitace je kvalitativním měřítkem živé energie božskosti.

Co Ráj znamená pro fyzické tvoření a co Věčný Syn znamená pro duchovní vesmír, to je Společný Činitel pro světy myslí—inteligentní vesmír materiálních, morontálních a duchovních bytostí a osobností.

Společný Činitel reaguje na materiální i

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

12:8.1 (139.4) “God is spirit,” but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

12:8.2 (139.5) The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-charge of pervaded space.

12:8.3 (139.6) Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

12:8.4 (139.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

12:8.5 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

12:8.6 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

12:8.7 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both

duchovní reality a proto je přirozené, že je univerzálním pečovatelem všech inteligentních bytostí, bytostí, které mohou ztělesnit spojení materiálních i duchovních fází tvoření. Poskytnutí inteligence, péče o materiální a duchovní úroveň skrze fenomén mysli je výhradní doménou Společného Činitele, který se takto stává partnerem duchovní mysli, esencí morontiaální mysli a podstatou materiální mysli evolučních tvorů času.

Mysl je metoda, prostřednictvím které se duchovní reality stávají empirickými pro osobité tvory. A v konečném výsledku jsou sjednocující schopnosti i lidské mysli—schopnost spojovat věci, myšlenky a hodnoty—nadmateriální.

Ačkoliv smrtelná mysl jen stěží může pochopit sedm úrovní relativní kosmické reality, lidský intelekt by měl být schopen pochopit podstatu významu tří fungujících úrovní konečné reality:

1. Hmota. Organizovaná energie, která podléhá působení lineární gravitace, ledaže je pozměněna pohybem a podmíněna myslí.

2. Mysl. Organizované vědomí, úplně nepodléhající materiální gravitaci a které se stane naprosto svobodným, když je pozměněno duchem.

3. Duch. Nejvyšší osobní realita. Opravdový duch nepodléhá vlivu fyzické gravitace, ale nakonec se stává motivujícím vlivem pro všechny rozvíjející se energetické systémy, mající status osobnosti.

Cílem existence všech osobností je duch; materiální projevy jsou relativní a kosmická mysl dělá prostředníka mezi těmito univerzálními protiklady. Poskytování mysli a péče ducha jsou činnostmi přidružených osob Božstva, Nekonečného Ducha a Věčného Syna. Celistvost reality Božstva není mysl, ale duch-mysl—mysl-duch, sjednocené osobnosti. Nicméně, absolutna jak duchovního, tak i hmotného se spojují v osobě Vesmírného Otce.

V Ráji jsou všechny tři energie, fyzická, intelektuální a duchovní rovnocenné. V evolučním kosmu je energie-hmota dominantní, kromě osobnosti, ve které duch prostřednictvím mysli usiluje o převahu. Duch je základní realitou osobní zkušenosti všech tvorů, protože Bůh je duch. Duch se nemění a proto převyšuje ve vztazích osobnosti mysl i hmotu, které se mění na základě empirických zkušeností během postupného dosahování vyšších úrovní.

V kosmické evoluci se hmota stává

material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

12:8.8 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

12:8.9 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning levels of finite reality:

12:8.10 (140.6) 1. *Matter*. Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12:8.11 (140.7) 2. *Mind*. Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which becomes truly liberated when modified by spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spirit*. The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12:8.13 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality. Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

12:8.14 (140.10) On Paradise the three energies, physical, mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

12:8.15 (140.11) In cosmic evolution matter becomes

filozofickým stínem, vrhaný myslí v přítomnosti duchovní záření božského osvětlení, ale tato skutečnost v žádném případě nenarušuje realitu hmoty-energie. Mysl, hmota a duch jsou stejně reálnými, ale nemají stejnou hodnotu pro osobnost při dosažení božskosti. Vědomí božskosti je postupná duchovní zkušenost.

Čím jasněji září oduševnělá osobnost (Otec ve vesmíru, fragment potenciální duchovní osobnosti v jednotlivém tvorovi), tím větší je stín, vrhaný prostředníkem-myslí na svůj materiální oděv. V čase je lidské tělo stejně reálné jako mysl nebo duch, ale ve smrti mysl (identita) i duch přežívají, zatímco tělo ne. Kosmická realita může chybět ve zkušenosti osobnosti. A proto váš řecký řečnický obrat—o materiálním, jako o stínu reálnějších duchovních podstat—má opravdu filozofický smysl.

9. OSOBNÍ REALITY

Duch je základní osobní realita ve vesmírech a osobnost je základ pro veškerou postupnou zkušenost s duchovní realitou. Každá fáze zkušenosti osobnosti na každé následné úrovni vesmírného postupu se hemží stopami, vedoucí k odhalení okouzljících osobních realit. Opravdový osud člověka spočívá ve vytvoření nových a duchovních cílů a potom v reakci na kosmická vábení těchto vznešených cílů nemateriální hodnoty.

Láska je tajemstvím blahodárného spojení mezi osobnostmi. Vy nemůžete opravdu poznat člověka na základě jediného kontaktu s ním. Vy nemůžete opravdu poznat hudbu prostřednictvím matematické dedukce, i když hudba je forma matematického rytmu. Telefonní číslo přidělené předplatiteli žádným způsobem neurčuje osobnost toho předplatitele, nebo nenaznačuje nic o jeho charakteru.

Matematika, materiální věda jsou nepostradatelné pro inteligentní debatu o materiálních aspektech vesmíru, ale taková znalost není nutnou součástí vyššího pochopení skutečnosti, nebo pro osobní porozumění duchovním realitám. Nejenom v oblastech života, ale i ve světě fyzické energie je souhrn dvou nebo více věcí velmi často něco víc, než očekávaný výsledek jejich prostého spojení, nebo se od něho nějak odlišují. Celá matematická věda, celá filozofie, nebo vrcholná fyzika nebo chemie, by nemohly předpovědět nebo vědět, že výsledkem spojení dvou plyných atomů vodíku s jedním plyným atomem kyslíku bude nová a kvalitativně

a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

12:8.16 (141.1) The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

9. PERSONAL REALITIES

12:9.1 (141.2) Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

12:9.2 (141.3) Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot appreciatingly know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that subscriber or signify anything concerning his character.

12:9.3 (141.4) Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous

superaditivní substance—kapalná voda. Pochopení významu tohoto daného fyzikálně chemického jevu by mělo zabránit rozvoji materialistické filozofie a mechanistické kosmologie.

Technická analýza neodhalí možnosti člověka nebo věci. Na příklad: voda se s úspěchem používá pro uhašení ohně. To, že voda uhasí oheň je skutečnost, se kterou se denně setkáváme, ale tuto vlastnost vody, by nikdy žádná analýza nemohla zjistit. Analýza zjistí, že voda je složena z vodíku a kyslíku; další zkoumání odhalí, že kyslík vlastně podporuje hoření a že vodík volně sám hoří.

Vaše náboženství se stává pravdivým, protože se dostává z otrockého zajetí strachu a z područí pověry. Vaše filozofie usiluje o osvobození od dogmat a tradic. Vaše věda je zapletena do věky trvajícího sporu mezi pravdou a omylem, zatímco bojuje o vysvobození ze zajetí abstrakce, z otroctví matematiky a relativní slepoty mechanického materialismu.

Smrtelný člověk má duchovní jádro. Mysl je osobně-energetický systém, existující okolo božského duchovního jádra a fungující v materiálním prostředí. Takový živý vztah osobní mysli a ducha vytváří vesmírný potenciál věčné osobnosti. Opravdové potíže, trvající zklamání, vážné neúspěchy, nebo nevyhnutelná smrt mohou přijít jenom potom, když sobecké pojetí se domnívá, že může úplně nahradit řídicí sílu duchovního jádra, a tím přeruší kosmický program identifikace osobnosti.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným Věčně Moudrými Uversy.]

oxygen atom would result in a new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic philosophy and mechanistic cosmology.

12:9.4 (141.5) Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

12:9.5 (141.6) Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

12:9.6 (142.1) Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

12:9.7 (142.2) [Presented by a Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

Kapitola 13. Posvátné sféry Ráje

⇐ 012

Kniha Urantia

014 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 13 POSVÁTNÉ SFÉRY RÁJE

Sekce

Úvod

1. Sedm posvátných světů Otce
2. Vztahy Otce ke světům
3. Posvátné světy Věčného Syna
4. Světy Nekonečného Ducha

Úvod

V prostoru mezi středním Ostrovem Ráj a nejvnitřnějšími planetárními okruhy Havony jsou umístěny tři menší okruhy speciálních sfér. Nejvnitřnější okruh se skládá ze sedmi tajných sfér Vesmírného Otce; druhá skupina je složena ze sedmi zářivých světů Věčného Syna; na vnějším okruhu je sedm obrovských sfér Nekonečného Ducha, výkonně-řídící centra Sedmi Hlavních Duchů.

Tyto tři sedmisférové okruhy Otce, Syna a Ducha se vyznačují nepřekonatelnou velkolepostí a nepředstavitelnou nádherou. Také jejich materiál nebo fyzická konstrukce jsou takového druhu, který je pro vás neznámý. Každý okruh je z jiného materiálu a každý svět každého okruhu je odlišný, kromě sedmi světů Syna, které mají stejné fyzické složení. Všech dvacet jedna světů jsou nesmírně obrovské sféry a každá skupina sedmi světů je rozdílně zvěčněna. Pokud je nám známo, tak tyto sféry vždycky existovaly; jako i Ráj, ony jsou také věčné. Neexistuje žádný záznam ani tradice o jejich původu.

Sedm tajných sfér Vesmírného Otce, kroužící kolem Ráje v těsné blízkosti věčného Ostrova, intenzivně odrážejí duchovní jas centrálního záření

PAPER 13 THE SACRED SPHERES OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

13:0.1 (143.1) BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

13:0.2 (143.2) These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

13:0.3 (143.3) The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in close proximity to the eternal Isle, are highly

věčných Božstev, šíříce toto světlo božské nádhery celým Rájem a také na sedm okruhů Havony.

Na sedmi posvátných světech Věčného Syna mají zřejmě původ neosobní energie duchovního záření. Žádná bytost nemůže pobývat na žádné z těchto sedmi zářivých sfér. Tyto světy osvětlují duchovní dokonalostí celý Ráj a Havonu a posílají ryzí duchovní světlo do sedmi supervesmírů. Tyto oslnivé sféry druhého okruhu také posílají svoje světlo (světlo bez tepla) Ráji a miliardě světů sedmisférového okruhu středního vesmíru.

Sedm světů Nekonečného Ducha je obydleno Sedmi Hlavními Duchy, kteří řídí osudy sedmi supervesmírů a posílají do těchto tvoření času a prostoru duchovní světlo Třetí Osoby Božstva. A celá Havona, ale ne Ostrov Ráj, je zalévána těmito oduševňujícími vlivy.

Ačkoliv světy Otce jsou sférami dosažení konečného statusu pro všechny osobnosti obdařené fragmentem Otce, toto není jejich výhradní funkce. Na těchto světech pobývá mnoho různých druhů bytostí a tvorů, nejenom osobnosti. Každý svět na okruhu Otce a na okruhu Syna má rozdílné druhy trvalých obyvatel, ale my si myslíme, že světy Syna jsou obydleny jednotným druhem tvorů, které se liší od osobitých bytostí. Fragmenty Otce se řadí mezi rodilé obyvatele Diviningtonu; ostatní druhy trvalých obyvatel vám nejsou odhaleny.

Dvacet jedna družic Ráje slouží mnoha účelům ve středním vesmíru i v supervesmírech, které nejsou odhaleny v tomto vyprávění. Vy jste schopni pochopit jen velmi málo o životě na těchto sférách, takže nemůžete doufat, že získáte něco, co by se podobalo ucelenému pohledu na ně, ať už se jedná o jejich podstatu nebo funkci; probíhají tam tisíce činností, která vám nejsou odhaleny. Těchto dvacet jedna sfér obsahuje potenciál fungování hlavního vesmíru. Tyto kapitoly poskytují pouze letmý pohled na určité vymezené činnosti, týkající se současné vesmírné epochy velkého vesmíru—lépe řečeno, jednoho ze sedmi sektorů velkého vesmíru.

1. SEDM POSVÁTNÝCH SVĚTŮ OTCE

Otcův okruh sfér posvátného života obsahuje jediná skrytá tajemství osobnosti ve vesmíru vesmírů. Tyto družice Ráje, tři nejvnitřnější okruhy, jsou jedinými zakázanými oblastmi ve vztahu k

reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the eternal Deities, shedding this light of divine glory throughout Paradise and even upon the seven circuits of Havona.

13:0.4 (143.4) On the seven sacred worlds of the Eternal Son there appear to take origin the impersonal energies of spirit luminosity. No personal being may sojourn on any of these seven shining realms. With spiritual glory they illuminate all Paradise and Havona, and they directionize pure spirit luminosity to the seven superuniverses. These brilliant spheres of the second circuit likewise emit their light (light without heat) to Paradise and to the billion worlds of the seven-circuited central universe.

13:0.5 (143.5) The seven worlds of the Infinite Spirit are occupied by the Seven Master Spirits, who preside over the destinies of the seven superuniverses, sending forth the spiritual illumination of the Third Person of Deity to these creations of time and space. And all Havona, but not the Isle of Paradise, is bathed in these spiritualizing influences.

13:0.6 (143.6) Although the worlds of the Father are ultimate status spheres for all Father-endowed personalities, this is not their exclusive function. Many beings and entities other than personal sojourn on these worlds. Each world in the circuit of the Father and the circuit of the Spirit has a distinct type of permanent citizenship, but we think the Son's worlds are inhabited by uniform types of other-than-personal beings. Father fragments are among the natives of Divinington; the other orders of permanent citizenship are unrevealed to you.

13:0.7 (143.7) The twenty-one Paradise satellites serve many purposes in both central and superuniverses not disclosed in these narratives. You are able to understand so little of the life of these spheres that you cannot hope to gain anything like a consistent view of them, either as to nature or function; thousands of activities are there going on which are unrevealed to you. These twenty-one spheres embrace the *potentials* of the function of the master universe. These papers afford only a fleeting glimpse of certain circumscribed activities pertaining to the present universe age of the grand universe — rather, one of the seven sectors of the grand universe.

1. THE SEVEN SACRED WORLDS OF THE FATHER

13:1.1 (144.1) The Father's circuit of sacred life spheres contains the only inherent personality secrets in the universe of universes. These satellites of Paradise, the innermost of the three

osobnosti ve středním vesmíru. Dolní Ráj a světy Syna jsou podobně uzavřeny pro osobnosti, ale žádná z těchto oblastí se osobnosti přímo netýká.

Rajské světy Otce jsou řízeny nejvyšším řádem Stálých Synů Trojice—Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti. O těchto světech mohou říci velmi málo; o jejich rozmanitých činnostech mohou říci ještě méně. Takové informace jsou záležitostí pouze těch bytostí, které na nich působí a z nichž se vydávají na svoje cesty. Ačkoliv jsem částečně obeznámený se šesti těmito neobyčejnými světy, nikdy jsem nenavštívil Divinington; tento svět je pro mně zcela zakázán.

Jeden z důvodů tajnosti těchto světů je to, že každá z těchto duchovních sfér má svoji specifickou podobu, nebo projev Božstev, tvořící Rajskou Trojici; není to osobnost, ale pouze unikátní přítomnost Božskosti, kterou si mohou uvědomit a pochopit tyto pozoruhodné skupiny inteligentních tvorů, kteří žijí trvale na této ojedinělé sféře, nebo mají na ni povolen přístup. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti jsou osobními zástupci těchto specializovaných a neosobních přítomností Božskosti. Důvěrníci Svrchovanosti jsou vysoce osobitými bytostmi, výborně obdařeny a skvěle přizpůsobeny pro svoji vznešenou a náročnou práci.

1. Divinington. Tento svět je, v unikátním smysle, „lůno Otce“, sféra osobního spojení Vesmírného Otce, kde se specificky projevuje jeho božskost. Divinington je Rajské shromaždiště Ladičů Myšlení, ale je také domovem různých jiných tvorů, osobností a dalších bytostí, mající původ ve Vesmírném Otcí. Kromě Věčného Syna, mnoho jiných osobností vzniklo přímo v důsledku samostatných činů Vesmírného Otce. V tomto bydlišti působí a přáteli se pouze fragmenty Otce a ty osobnosti a ostatní bytosti, které mají svůj původ přímo a výlučně ve Vesmírném Otcí.

Tajemství Diviningtonu zahrnují záhadu poskytování a poslání Ladičů Myšlení. Jejich podstata, původ a způsob jejich spojení s málo vyvinutými tvory evolučních světů je tajemstvím této sféry Ráje. Tyto úžasné procesy se osobně nás ostatních netýkají a proto Božstva považují za vhodné neinformovat nás úplně o některých rysech této významné a božské služby. Pokud přijdeme do styku s touto fází božské činnosti, jsou nám povoleny veškeré informace o těchto procesech, ale pokud se jedná o podrobné detaily tohoto význačného poslání, nejsme plně informováni.

Tato sféra také ukrývá tajemství podstaty, účelu a činností všech ostatních forem fragmentů

circuits, are the only forbidden domains concerned with personality in the central universe. Nether Paradise and the worlds of the Son are likewise closed to personalities, but neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

13.1.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

13.1.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

13.1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the “bosom of the Father,” the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

13.1.5 (144.5) *The secrets of Divinington* include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

13.1.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other

Otce, Gravitačních Poslů a velkého množství dalších bytostí, které vám nejsou odhaleny. Je velmi pravděpodobné, že ty pravdy, týkající se Diviningtonu, které jsou mně odepřeny, kdyby mně byly odhaleny, pouze by mně zmátly a ztížily by moji současnou práci a také je možné to, že jsou nad rámec chápání bytostí mého řádu.

2. Sonarington. Tato sféra je „lůno Syna“, osobní přijímací svět Věčného Syna. Je to hlavní středisko Ráje pro sestupné a vzestupné Syny Boží, kteří byli schváleni a přijati s konečnou platností. Tento svět je Rajským domovem pro všechny Syny Věčného Syna a jemu rovnocenných a přidružených Synů. S tímto nebeským příbytkem jsou spojeny početné řady božského synovství, které nebyly odhaleny smrtelníkům, protože se neúčastní uskutečňování záměrů vzestupného programu lidského duchovního postupu přes vesmíry do Ráje.

Tajemství Sonaringtonu zahrnují záhadu inkarnace božských Synů. Když se Syn Boží stane Synem Člověka, je doslova zrozen z ženy, tak jak se to stalo na vašem světě před devatenácti stoletími, je to univerzální záhada. Tato záhada se děje ustavičně ve všech vesmírech a je to tajemstvím božského synovství Sonaringtonu. Ladiči Myšlení jsou tajemstvím Boha-Otce. Inkarnace božských Synů je tajemstvím Boha-Syna; toto tajemství je ukryto v sedmém sektoru Sonaringtonu, což je oblast, do které nemá nikdo přístup, kromě těch, kteří osobně prožili tuto unikátní zkušenost. Vy jste byli obeznámeni pouze s těmi fázemi inkarnace, týkající se vaší vzestupné dráhy. Existuje mnoho dalších fází záhadné inkarnace Rajských Synů neodhalených typů, kteří plní svá vesmírná poslání, která vám nebyla odhalena. A ještě existují další záhady Sonaringtonu.

3. SPIRITINGTON. Tento svět je „lůno Ducha“, Rajský domov vyšších bytostí, které výhradně zastupují Nekonečného Ducha. Tady se shromažďuje Sedm Hlavních Duchů a někteří z jejich potomků ze všech vesmírů. V tomto nebeském příbytku je možno také zastihnout početné neodhalené řady duchovních osobností, bytostí určených k rozmanitým činnostem ve vesmíru, které nemají spojitost s plány povznesení smrtelných tvorů času na Rajské úrovni věčnosti.

Tajemství Spiritingtonu zahrnují neproniknutelné záhady reflexe. My vám řekneme o rozsáhlém a univerzálním jevu reflexe mnohem podrobněji, protože působí v hlavních řídicích centrech světů supervesmírů, ale nikdy vám tento jev nevysvětlíme úplně, poněvadž my mu plně

forms of Father fragments, of the Gravity Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the “bosom of the Son,” the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

13:1.8 (145.3) *The secrets of Sonarington* include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the “bosom of the Spirit,” the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13:1.10 (145.5) *The secrets of Spiritington* involve the impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this

nerozumíme. My chápeme hodně, opravdu hodně, ale mnoho základních detailů je nám stále záhadou. Reflexe je tajemstvím Boha-Ducha. Vy jste byli poučeni o funkcích reflexe v souvislosti se vzestupným programem přežití smrtelníků a reflexe takto působí, ale reflexe je také nepostradatelným rysem jiných četných aspektů vesmírné činnosti. Tento dar Nekonečného Duchu je rovněž využíván pro jiné možnosti, než jenom pro shromažďování znalostí a šíření informací. A existují další záhady Spiritingtonu.

4. Vicegerington. Tato planeta je „lůno Otce a Syna“ a je tajemnou sférou určitých neodhalených bytostí, které mají svůj původ v činech Otce a Syna. Zde má také Rájský domov mnoho zvelebených bytostí složitého původu, jejichž vznik je komplikovaný kvůli velkému množství metod, používaných v sedmi supervesmírech. Na tomto světě se shromažďuje mnoho skupin bytostí, jejichž totožnost nebyla odhalena smrtelníkům Urantie.

Tajemství Vicegeringtonu zahrnují záhady trinitizování a trinitizování je tajemstvím k oprávnění zastupovat Trojici, působit jako zástupce Boha. Právo zastupovat Trojici přísluší pouze těm bytostem, odhalených či neodhalených, které jsou trinitizovány, stvořeny, vzniknuty nebo zvěčněny kterýmikoliv dvěma, nebo všemi třemi osobami Rájské Trojice. Osobnosti, které byly přivedeny k životu aktem trinitizování určitých typů zvelebených tvorů, nepředstavují nic víc, než koncepční potenciál, uvolněný při tomto trinitizování, ačkoliv takoví tvorové mohou vystoupit do náruče Božstva po cestě, která je otevřena tvorům jejich typu.

Netrinitizované bytosti nerozumí plně metodě trinitizování jak dvěma, nebo třemi Tvořiteli, nebo určitými tvory. Vy nikdy neporozumíte plně tomuto jevu, ledaže ve velmi vzdálené budoucnosti na vaší zvelebené životní pouti projdete úspěšně tímto dobrodružstvím, protože jinak vám budou tajemství Vicegeringtonu stále zakázány. Já dokonale znám a stejně tak dokonale a nedotknutelně chráním tajemství mého původu a osudu.

Existují ještě další formy a fáze trinitizování, které nebyly lidem na Urantii představeny a osobní aspekty těchto postupů jsou náležitě chráněny v tajném sektoru Vicegeringtonu.

5. Solitarington. Tento svět je „lůno Otce a Duchu“ a je shromaždištěm obrovského množství nádherných neodhalených bytostí, majících původ

phenomenon, for we do not fully understand it. Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate, but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. This planet is the “bosom of the Father and the Son” and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses. Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13:1.12 (146.1) *The secrets of Vicegerington include the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.*

13:1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13:1.14 (146.3) There are still other forms and phases of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. This world is the “bosom of the Father and the Spirit” and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed

ve společných činech Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha; bytosti, které kromě vrozených vlastností Ducha, mají v sobě rys Otce.

Tato sféra je také domovem Osamělých Poslů a jiných osobností superandělských řádů. Vy víte velmi málo o těchto bytostech; existuje obrovské množství řádů, které nebyly na Urantii odhaleny. Přestože tyto řády sídlí trvale na pátém světě, neznamená to, že Otec měl cokoliv společného se vznikem Osamělých Poslů nebo jejich superandělských společníků, ale v této vesmírné epoše řídí jejich činnost. V průběhu současné vesmírné epochy je také tato oblast místem pobytu Vesmírných Upravovatelů Energie.

Existuje mnoho dalších doplňujících řádů duchovních osobností— bytostí, které jsou neznámé smrtelnému člověku a které se dívají na Solitarington jako na svoji Rajskou domovskou sféru. Je třeba si pamatovat, že všechny sektory a úrovně vesmírných činností mají právě tak plnou podporu duchovních podporovatelů, jako má svět v případě pomoci smrtelnému člověku dosáhnou svého božského osudu v Ráji.

Tajemství Solitaringtonu. Kromě určitých záhad trinitizování, tento svět ukrývá tajemství osobního vztahu Nekonečného Ducha s některými vyššími potomky Třetího Zdroje a Středu. Tady na Solitaringtonu jsou skryty záhady důvěrného spojení velkého množství neodhalených řádů s duchy Otce, Syna a Ducha, s trojitým duchem Trojice a s duchy Nejvyššího, Konečného a Nejvyššího-Konečného.

6. Seraphington. Tato sféra je „lůno Syna a Ducha“ a je domovským světem nesmírného množství neodhalených bytostí, které byly vytvořeny Synem a Duchem. Tato sféra je rovněž určeným domovem pro všechny ty armády pomáhajících a pečujících andělů, včetně supernafimů, sekunafimů a serafů. Ve středním a ve vnějších vesmírech slouží také mnoho řádů nádherných duchů, kteří nejsou „pomáhající duchové pro ty, kteří zdědí spasení.“ Všichni tito duchovní pracovníci na všech úrovních a světech vesmírných činností pohlíží na Seraphington jako na svůj Rajský domov.

Tajemství Seraphingtonu zahrnují trojitou záhadu, z nichž se mohou zmínit pouze o jedné— záhada serafské přepravy. Schopnost rozmanitých řádů serafů a příbuzných duchovních bytostí zabalit do svých duchovních forem všechny řády nemateriálních osobností a přepravovat je na velmi dlouhých meziplanetárních cestách je tajemstvím, které je uzamčeno v duchovních sektorech Seraphingtonu. Přepavní serafové znají toto tajemství, ale nesdělují ho nám ostatním, nebo ho asi sdělovat nemohou. Další

beings of origin in the conjoint acts of the Universal Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13.1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had ought to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

13.1.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

13.1.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

13.1.19 (146.8) 6. SERAPHINGTON. This sphere is the “bosom of the Son and the Spirit” and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not “ministering spirits to those who shall be heirs of salvation.” All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Seraphington as their Paradise home.

13.1.20 (147.1) *The secrets of Seraphington* involve a threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Seraphington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of

tajemství Seraphingtonu se týkají osobních zkušeností těch typů duchovních pečovatелů, kteří nebyli ještě odhaleni smrtelníkům. A my se zdržíme povídání o tajemstvích těchto bytostí, které jsou s vámi úzce spjaty, protože vy jste velmi blízko pochopit tyto druhy bytí a představit vám i jenom část našich znalostí takových jevů, by se podobalo zradě důvěry, která nám byla dána.

7. Ascendington. Tento unikátní svět je „lůno Otce, Syna a Ducha,“ shromaždiště zestupných tvorů prostoru a přijímací sféra poutníků času, kteří procházejí přes vesmír Havona na jejich cestě do Ráje. Ascendington je skutečným Rajským domovem vzestupných duší času a prostoru než získají status Ráje. Vy smrtelníci budete trávit většinu vašich havonských „dovolených“ na Ascendingtonu. Během vašeho života v Havoně bude pro vás znamenat Ascendington to, co pro vás byli podporovatelé relaxace během vašeho vzestupu lokálním vesmírem a supervesmírem. Tady budete zapojeni do tisíců aktivit, které jsou nad možnostmi lidské představivosti. Tak, jako i na každém předchozím vyšším stupni vzestupu směrem k Bohu, tak i zde vaše lidská podstata vstoupí do nových vztahů s vaší božskou podstatou.

Tajemství Ascendingtonu zahrnují záhadu postupného a zaručeného růstu duchovního a potenciálního nesmrtelného duplikátu charakteru a identity v materiální a smrtelné mysli. Tento jev—evoluce nesmrtelné duše v mysli smrtelného a materiálního tvora je jednou z nejsložitějších záhad ve vesmírech..

Vy nikdy plně nepochopíte tuto záhadnou přeměnu, dokud nedosáhnete Ascendington. A to je právě to, proč celý Ascendington bude otevřený vašemu udivujícímu pohledu. Sedmá část Ascendingtonu je mně zakázána—ten sektor, týkající se právě tohoto tajemství, které je (nebo bude) výhradní zkušeností a vlastnictvím bytostí vašeho typu. Tato zkušenost náleží vašemu řádu lidské existence. Bytosti mého řádu se přímo nezúčastňují těchto proměn. Proto je pro mně tento sektor zakázán a vám bude nakonec odhalen. Ale dokonce i potom, až vám bude odhalen, tak z nějakého důvodu zůstane navždy vašim tajemstvím. Vy to neodhalíte ani nám, ani žádnému jinému řádu bytostí. My víme o věčném spojení božského Ladiče Myšlení a nesmrtelné duše lidského původu, ale pro vzestupné konečné je tato daná zkušenost absolutní realitou.

2. VZTAHY OTCE KE SVĚTŮM

Tyto domovské světy, ve kterých žijí rozmanité řády duchovních bytostí jsou nesmírně obrovské a pozoruhodné sféry a jejich

Seraphington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such phenomena.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the “bosom of the Father, Son, and Spirit,” the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona “vacations” on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

13:1.22 (147.3) *The secrets of Ascendington include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.*

13:1.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finaliters know this very experience as an absolute reality.

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

13:2.1 (147.5) These home worlds of the diverse orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to

nesrovnatelná krása a jedinečné nádhera se vyrovnají Ráji. Jsou to světy, které jsou místem shromažďování, jsou to sféry opětného sjednocování a místa trvalých kosmických adres. Vy, jako koneční, budete mít trvalé bydliště v Ráji, ale v Ascendingtonu budete mít stále vaši domovskou adresu, dokonce i tehdy, když budete sloužit ve vnějším prostoru. V průběhu celé věčnosti budete považovat Ascendington za váš domov, plný citových vzpomínek a krásných zážitků. Když se станете duchovní bytostí sedmého stupně, pravděpodobně se vzdáte vašeho trvalého statusu v Ráji.

Jestliže vnější vesmíry jsou v procesu formování, jestliže mají být obydleny tvory času s vzestupným potenciálem, potom my usuzujeme, že tyto děti budoucnosti budou také pohlížet na Ascendington jako na svůj Rajský domovský svět.

Ascendington je jedinou posvátnou sférou, které bude neomezeně otevřena pro vaše prozkoumání jako novému příchozímu do Ráje. Vicegerington je jedinou posvátnou sférou, která je zcela a neomezeně otevřena mému prozkoumání. Ačkoliv tajemství Vicegeringtonu se vztahují k mému původu, v této současné vesmírné epoše ho nepovažuji za svůj domov. Bytosti mající původ v Trojici a trinitizované bytosti nejsou stejné.

Bytosti, mající původ v Trojici, nežijí stále na světech Otce; ony mají své samostatné domovy na Ostrově Ráj v blízkém sousedství Nejsvatější Sféry. Často se objevují na Ascendingtonu, „v lůně Otce-Syna-Ducha,“ kde se seznamují se svými bratry, kteří vystoupili na tuto úroveň z nevyvinutých světů prostoru.

Vy byste mohli předpokládat, že Synové Tvořitelé, bytosti mající původ ve spojení Otce a Syna, považují Vicegerington za svůj domov, ale v této vesmírné epoše působení Boha Sedmidílného tomu tak není. Je mnoho dalších nejasností, které pro vás budou složité a určitě se setkáte s řadou otázek při vaší snaze pochopit tyto věci, které jsou tak blízko Ráje. Ani se vám nemůže podařit tyto otázky vysvětlit, vy víte tak málo. A kdyby jste věděli víc o světech Otce, tak by jste se prostě setkávali ještě s více otázkami, dokud by jste se o nich nedozvěděli všechno. Status na každém z těchto tajemných světů se získává jak službou, tak i podstatou původu a následné vesmírné epochy mohou a také přerozdělí některé kategorie bytostí.

Světy vnitřního okruhu jsou opravdu více světy bratrství, nebo statutárními světy, nežli skutečnými obytnými sférami. Smrtelníci získají určitý status na každém z těchto světů Otce, s výjimkou jednoho. Na příklad: Když vy smrtelníci dosáhnete Havony, máte zajištěno povolení na Ascendington, kde jste velmi vítáni, ale není vám dovoleno navštívit ostatních šest posvátných

Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic addresses. As finalizers you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on Paradise.

13:2.2 (148.1) If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

13:2.3 (148.2) Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

13:2.4 (148.3) The Trinity-origin beings do not fully share the Father's worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the "bosom of the Father-Son-Spirit," where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

13:2.5 (148.4) You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

13:2.6 (148.5) The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and

světů. Po ukončení vaší cesty přes systémy Ráje a po vašem přijetí do Sborů Konečnosti, získáte povolení do Sonaringtonu, protože jste nejenom syny Božími a také vzestupnými bytostmi—a vy jste dokonce víc. Ale vždycky bude zůstat jedna sedmina Sonaringtonu, sektor, ukrývající tajemství inkarnace božských Synů, na který nebude mít přístup a nepoznáte ho. Tato tajemství nebudou nikdy odhalena vzestupným synům Boha.

Nakonec získáte přímý vstup do Ascendingtonu a podmíněný vstup do ostatních sfér Otce, s výjimkou Diviningtonu. Ale i když máte uděleno povolení navštívit dalších pět tajných sfér, poté když se stanete konečným, nebude vám dovoleno navštívit všechny sektory těchto světů. Rovněž vám nebude povoleno přistát na březích Diviningtonu, „lůno Otce“, i když budete určitě nejednou stát po „pravé ruce“ Otce. V průběhu celé věčnosti nikdy nevznikne nutnost pro vaši přítomnost na světě Ladičů Myšlení.

Tyto shromažďovací světy duchovního života jsou zakázaným územím do té míry, že jsme byli požádáni nevysvětlovat vstup do těch oblastí těchto sfér, které jsou zcela za hranicemi našich zkušeností. Můžete se dokonce stát tvorem tak dokonalým, jako je Vesmírný Otec dokonalý ve své božskosti, ale nemůžete poznat všechna empirická tajemství všech ostatních řádů vesmírných osobností. Když Tvořitele a jeho stvoření spojuje empirické osobní tajemství, Tvořitel zachová toto tajemství ve věčné tajnosti.

Předpokládá se, že všechna tato tajemství jsou známa kolektivnímu orgánu Trinitizovaných Důvěrníků Svrchovanosti. Tyto bytosti jsou dobře známy pouze těmiskupinám, které žijí v jejich speciálních světech; jsou velmi málo pochopitelní jinými řády bytostí. Až dosáhnete Ráje, poznáte a budete nadšeně milovat deset Tajemství Svrchovanosti, které řídí Ascendington. Kromě Diviningtonu, vy také dosáhnete dílčího pochopení Tajemství Svrchovanosti na ostatních světech Otce, ačkoliv ne tak dokonale jako na Ascendingtonu.

Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti, tak jak může jejich jméno naznačovat, jsou spřízněni s Nejvyšším; podobně jsou oni spřízněni s Konečným a s budoucím Nejvyšším-Konečným. Tito Důvěrníci Svrchovanosti jsou tajemstvím Nejvyššího a také tajemstvím Konečného, dokonce i tajemstvím Nejvyššího-Konečného.

after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to the ascendant sons of God.

13:2.7 (148.6) Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the “bosom of the Father,” though you shall surely stand repeatedly at the “right hand of the Father.” Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

13:2.8 (149.1) These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

13:2.9 (149.2) All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father, though not so perfectly as on Ascendington.

13:2.10 (149.3) The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. POSVÁTNÉ SVĚTY VĚČNÉHO SYNA

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL SON

Sedm zářících sfér Věčného Syna jsou světy sedmi fází ryze duchovní existence. Tyto zářivé prstence jsou zdrojem trojitého světla Ráje a Havony; jejich účinek je z větší části, ale ne zcela, omezen na střední vesmír.

Na těchto družicích Ráje není přítomná osobnost; proto je jen málo informací, týkajících se těchto ryze duchovních přibytků, které mohou být poskytnuty smrtelné a materiální osobnosti. My se učíme, že tyto světy se hemží jiným životem, než osobním—neosobními bytostmi Věčného Syna. My se domníváme, že tyto entity jsou shromažďovány za účelem služby v plánovaných nových vesmírech vnějšího prostoru. Filozofové Ráje tvrdí, že každý nový Rajský cyklus, asi dvě miliardy let urantijského času, je svědkem vytvoření dalších doplňujících zásob těchto řádů na tajných světech Věčného Syna.

Pokud já jsem informovaný, žádná osobnost nebyla nikdy na žádné z těchto sfér Věčného Syna. V celém průběhu méj dlouhé zkušenosti v Ráji a mimo něj, jsem nikdy nebyl určen k návštěvě některého z těchto světů. Dokonce osobnosti spoluvytvořené Věčným Synem nenavštěvují tyto světy. My usuzujeme, že všechny typy neosobních duchů—bez ohledu na původ—jsou přijímány v těchto duchovních domovech. I když já jsem osoba a mám duchovní podobu, není pochyby, že by se mně tento svět jevil prázdný a opuštěný, kdyby mně bylo dovoleno ho navštívit. Vyšší duchovní osobnosti nemají sklon hledat uspokojení v neúčelné zvědavosti; v naprosto neužitečném dobrodružství. Pořád je kolem spousta velmi poutavých a smysluplných dobrodružství, které nedovolí vývoj jakéhokoliv zájmu o tyto zbytečnosti a nereálnosti..

4. SVĚTY NEKONEČNÉHO DUCHA

Mezi vnitřním okruhem Havony a zářivými sférami Věčného Syna se otáčí sedm okruhů Nekonečného Ducha. Tyto světy jsou obydleny potomstvem Nekonečného Ducha, trinitizovanými syny zvelebených stvořených osobností a jinými typy neodhalených bytostí, které se zabývají aktivním řízením četných projektů v různých oblastech vesmírných činností.

Sedm Hlavních Duchů jsou nejvyššími a rozhodujícími představiteli Nekonečného Ducha. Oni mají svá osobní stanoviště, jejich energetická ohniska, na obvodu Ráje, ale všechny jejich činnosti, týkající se vedení a řízení velkého vesmíru, jsou prováděny na těchto sedmi speciálních výkonných sférách Nekonečného Ducha. Sedm Hlavních Duchů jsou ve skutečnosti mechanismem pro vyváženost mysli

13:3.1 (149.4) The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

13:3.2 (149.5) Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being assembled for ministry in the projected new universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

13:3.3 (149.6) As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the Eternal Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits — regardless of parentage — are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

13:4.1 (149.7) Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe activities.

13:4.2 (150.1) The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit

a ducha ve vesmíru vesmírů, všeobsahující, všeobklopující a všekoordinující centrální síla.

Z těchto sedmi speciálních sfér Hlavní Duchové ovládají rovnováhu a stabilizaci okruhů kosmické mysli ve velkém vesmíru. Oni mají také co dočinění s rozdílným duchovním postojem a přítomností Božstev po celém velkém vesmíru. Fyzické reakce jsou jednotné, neměnné a vždy okamžité a automatické. Ale empirická duchovní přítomnost závisí na základních podmínkách nebo stavech duchovní vnímavosti, vlastní individuálním myslím světů.

Fyzický vliv, přítomnost a působení se nemění ve všech vesmírech, malých nebo velkých. Odlišujícím faktorem duchovní přítomnosti, nebo reakce na ni, je rozdílný stupeň poznání a vnímání tvorů svobodné vůle. Zatímco duchovní přítomnost absolutního a existenciálního Božstva není v žádném případě jakkoliv ovlivněna loajálními nebo neloajálními postoji ze strany stvořených bytostí, současně je pravdou, že působící přítomnost subabsolutního a empirického Božstva je určitě a okamžitě ovlivněna rozhodnutími, volbami a svobodnými postoji takových stvořených konečných bytostí—loajalitou a oddaností individuální bytosti, planety, soustavy, souhvězdí nebo vesmíru. Ale tato duchovní přítomnost božskosti není ani náladová, ani svévolná; její empirické rozdílnosti spočívají v tom, že osobití tvorové jsou obdařeni svobodnou vůlí.

Určovatel rozdílnosti duchovní přítomnosti žije ve vašich vlastních srdcích a myslích a spočívá ve způsobu vašeho vlastního výběru, v rozhodování vašich myslí a ve vymezování vašich vlastních vůlí. Tato rozdílnost je vrozená ve svobodomyšlných reakcích inteligentních osobitých bytostí, pro které Vesmírný Otec určil, že budou používat tuto svobodu volby. A Božstva vždy spolehlivě reagují na potřeby svých duchů, uspokojují a vyhovují podmínkám a požadavkům rozdílných voleb tvora, někdy poskytují více své přítomnosti v reakci na upřímnou žádost a jindy se stáhnou zpět, když se jejich tvorové rozhodnou jiným způsobem použít jejich božskou darovanou svobodu rozhodování. A takto se duch božskosti stává pokorně poslušný rozhodnutím bytostí ve světech tvorů.

Ve skutečnosti jsou výkonné příbytky Sedmi Hlavních Duchů Rajskými řídicími centry sedmi supervesmírů a jejich odpovídajících segmentů ve vnějším prostoru. Každý Hlavní Duch řídí jeden supervesmír a každý z těchto sedmi světů je výlučně přidělen jednomu z Hlavních Duchů. Mimo Ráj neexistuje žádný stupeň řízení sedmi supervesmírů, který by se nezajišťoval na těchto

balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-coordinating power of central location.

13:4.3 (150.2) From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

13:4.4 (150.3) Physical authority, presence, and function are unvarying in all the universes, small or great. The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

13:4.5 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

13:4.6 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise

výkonných světech. Tyto světy nejsou tak výsadní jako sféry Otce a sféry Syna a ačkoliv povolení k pobytu je omezeno na rodilé bytosti a na ty, kteří tady pracují, tyto řídicí planety jsou vždy volně přístupné všem bytostem, které je chtějí navštívit a které ovládají potřebné dopravní prostředky.

Pro mně jsou tyto výkonné světy těmi nejzajímavějšími a nejpoutavějšími místy za hranicemi Ráje. Neexistuje žádné jiné místo v celém širokém vesmíru, kde je možno pozorovat tolik různých činností, zahrnujících tak velké množství odlišných živých bytostí, které řídí procesy na tolika rozmanitých úrovních a které jsou současně materiální, intelektuální a duchovní. Když dostanu povolení pro uvolnění ze služby na určitý čas a když jsem náhodou v Ráji, nebo v Havoně, tak obvykle směřuji na jeden z těchto rušných světů Sedmi Hlavních Duchů, abych tam inspiroval svoji mysl podívanou na iniciativu, zanícení, oddanost, moudrost a účinnost. Nikde jinde nemůžu pozorovat takové úžasné propojení výkonnosti osobnosti na všech sedmi úrovních vesmírné reality. A pokaždé jsem povzbuzen činnostmi těch, kteří vědí velmi dobře jak vykonávat svoji práci a kteří se ze své práce dokonale radují.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným pro tuto činnost Věčně Moudrým Uversy.]

administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

13:4.7 (151.1) To me, these executive worlds are the most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire my mind with such spectacles of enterprise, devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness. Nowhere else can I observe such an amazing interassociation of personality performances on all seven levels of universe reality. And I am always stimulated by the activities of those who well know how to do their work, and who so thoroughly enjoy doing it.

13:4.8 (151.2) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitola 14. Střední a Božský vesmír

⇐ 013

Kniha Urantia

015 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 14 STŘEDNÍ A BOŽSKÝ VESMÍR

Sekce

Úvod

1. Systém Ráj-Havona
2. Struktura Havony
3. Světy Havony
4. Tvorové ve Středním Vesmíru
5. Život v Havoně
6. Účel Středního Vesmíru

PAPER 14 THE CENTRAL AND DIVINE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

Úvod

Dokonalý a božský vesmír se rozkládá ve středu všeho tvoření; je to věčné jádro, kolem kterého se otáčí obrovská tvorba času a prostoru. Ráj je gigantický střední Ostrov absolutní stability, který nehybně spočívá v samém srdci velkolepého věčného vesmíru. Toto centrální planetární uskupení se nazývá Havona a je velmi daleko od lokálního vesmíru Nebadon. Havona má nesmírně obrovské rozměry a téměř neuvěřitelnou hmotnost a skládá se z jedné miliardy sfér nepředstavitelné krásy a oslňující nádhery, ale opravdový význam tohoto velmi rozsáhlého tvoření je skutečně nad možnostmi chápání lidské mysli.

Havona je jediným ustáleným, dokonalým a ukončeným seskupením světů. Toto je bezvýhradně vytvořený a dokonalý vesmír; není to evoluční proces. Toto je věčné jádro dokonalosti, kolem kterého víří nekonečná procesí vesmírů, která jsou součástí fantastického evolučního experimentu, odvážného dobrodružství Božích Synů Tvořitelů, kteří se snaží okopírovat v čase a rozmnožit v prostoru modelový vesmír, ideál kompletnosti, nejvyšší konečnosti, vrcholné reality

INTRODUCTION

14:0.1 (152.1) THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

14:0.2 (152.2) This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality,

a věčné dokonalosti.

and eternal perfection.

1. SYSTÉM RÁJ-HAVONA

Od okraje Ráje k vnitřním hranicím sedmi supervesmírů existuje těchto následujících sedm podmínek a pohybů prostoru:

1. Nehybné zóny středního prostoru, dotýkající se Ráje.

2. Tři okruhy Ráje, otáčející se ve směru hodinových ručiček a sedm okruhů Havony.

3. Částečně nehybná prostorová zóna, oddělující okruhy Havony od černých gravitačních těles středního vesmíru.

4. Vnitřní pásma černých gravitačních těles, pohybujících se proti směru hodinových ručiček.

5. Druhá unikátní prostorová zóna, rozdělující dvě prostorové dráhy černých gravitačních těles.

6. Vnější pásma černých gravitačních těles, otáčejících se okolo Ráje ve směru hodinových ručiček.

7. Třetí prostorová zóna—částečně nehybná zóna—oddělující vnější pásma černých gravitačních těles od nejvnitřnějších okruhů sedmi supervesmírů.

Miliarda světů Havony je organizována v sedmi soustředných okruzích, které bezprostředně obklopují tři okruhy družic Ráje. Více, než třicet pět milionů světů se nachází v nejvnitřnějším okruhu Havony a přes dvě stě čtyřicet pět milionů světů ve vnějším okruhu, přičemž jejich počet se úměrně mění. Každý okruh je jiný, ale všechny jsou v dokonalé harmonii a jsou znamenitě organizované. Každý z nich je prostoupen osobitým zástupcem Nekonečného Ducha, jedním ze sedmi Duchů Okruhů. Kromě jiných činností, tento neosobní Duch koordinuje řízení nebeských záležitostí celého okruhu.

Planetární okruhy Havony se nepřekrývají; jejich světy následují jeden druhého v uspořádaném lineárním procesí. Střední vesmír se otáčí kolem nehybného Ostrova Ráj v jedné gigantické rovině, skládající se z deseti soustředných stabilizovaných útvarů—tři okruhů Rajských sfér a sedmi okruhů, zahrnující světy Havony. Z fyzického pohledu jsou okruhy Havony a Ráje všechny jeden celek a stejný systém; jejich rozlišení existuje pouze mezi funkčním a administrativním zaměřením.

Čas se v Ráji nesleduje; posloupnost po sobě jdoucích událostí je vrozena v pojetí těch,

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

14:1.1 (152:3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

14:1.2 (152:4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14:1.3 (152:5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14:1.4 (152:6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14:1.5 (152:7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14:1.6 (152:8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14:1.7 (152:9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14:1.8 (152:10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14:1.9 (152:11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14:1.10 (153:1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

14:1.11 (153:2) Time is not reckoned on Paradise; the sequence of successive events is inherent in the

kteří mají svůj původ na středním Ostrově. Čas je ale důležitý pro okruhy Havony a pro početné bytosti nebeského i pozemského původu, které se na okruzích zdržují. Každý svět Havony má svůj vlastní lokální čas, stanovený svým okruhem. Všechny světy v daném okruhu mají stejně dlouhý rok, protože se rovnoměrně otáčejí okolo Ráje a délka trvání těchto planetárních roků se snižuje od nejvzdálenějšího okruhu k nevnitřnějšímu.

Kromě okruhového času Havony, existuje standardní den systému Ráj-Havona a jiná časová určení, která jsou stanovena a vydávána ze sedmi Rajských družic Nekonečného Ducha. Standardní den systému Ráj-Havona je odvozen od doby, kterou potřebují planetární přibytky prvního, nebo vnitřního okruhu Havony pro vykonání jednoho otočení okolo Ostrova Ráje; a třebaže jejich rychlost je obrovská, kvůli jejich poloze mezi černými gravitačními tělesy a gigantickým Rájem, je zapotřebí téměř jednoho tisíce let, aby tyto sféry vykonaly svůj okruh. Vy jste nevědomky četli pravdu, kdy vaše oči spočinuly na prohlášení: „Tisíc let je jako den před Bohem, jako stráž v noci.“ Jeden den systému Ráj-Havona je pouze o sedm minut, tři a jednu osminu vteřiny kratší, než jeden tisíc let současného kalendářního roku Urantie.

Tento den systému Ráj-Havona je standardní časovou mírou pro sedm supervesmírů, i když každý z nich si udržuje svůj vlastní interní standardní čas.

Na okrajích tohoto rozsáhlého středního vesmíru, ve velké vzdálenosti za sedmým pásmem světů Havony, se otáčí neuvěřitelně velké množství obrovských černých gravitačních těles. V mnoha aspektech se tyto obrovité černé masy vůbec nepochybují jiným vesmírným tělesům; dokonce se výrazně liší i tvarem. Tato černá gravitační tělesa neodrážejí světlo a ani ho nepohlcují; nereagují na světlo fyzické energie a obklopují a zakrývají Havonu tak dokonale, jako by ji ukrývaly před pohledem i z těch blízkých obydlených vesmírů časoprostoru.

Rozlehlé pásmo černých gravitačních těles je rozděleno do dvou rovnoměrných eliptických okruhů unikátním proniknutím prostoru. Vnitřní pásmo se otáčí proti směru hodinových ručiček; vnější se otáčí ve směru hodinových ručiček. Tyto protichůdné směry otáčení, ve spojení s mimořádnou hmotností černých těles, vyrovnávají gravitační vlny Havony tak, že učinily střední vesmír fyzicky vyváženým a dokonale stabilizovaným světem.

Vnitřní procesí černých gravitačních těles je uspořádáno do tubulárního tvaru a skládá se ze tří kruhových uskupení. Příčný řez tímto okruhem by ukázal tři soustředné kruhy přibližně stejné

concept of those who are indigenous to the central Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

14.1.12 (153.3) Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement "A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night." One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

14.1.13 (153.4) This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

14.1.14 (153.5) On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

14.1.15 (153.6) The great belt of dark gravity bodies is divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

14.1.16 (153.7) The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of

hutnosti. Vnější okruh černých těles je uspořádán svisle a je tisíckrát vyšší než vnitřní okruh. Vertikální průměr vnějšího okruhu je padesátí tisíckrát větší než horizontální průměr.

Rozdělující prostor, který existuje mezi těmito dvěma okruhy gravitačních těles je unikátní v tom smyslu, že nic podobného není možno nalézt jinde v celém rozsáhlém vesmíru. Tato zóna se vyznačuje enormními vlnitými pohyby od shora dolů a je prostoupena kolosálními energetickými aktivitami neznámého druhu.

Podle našeho názoru, budoucí evoluce vnějších úrovní prostoru se nebude vůbec vyznačovat černými gravitačními tělesy; my považujeme tato protichůdná procesí obrovských vyrovnávajících gravitačních těles za ojedinělá v celém hlavním vesmíru.

2. STRUKTURA HAVONY

Duchovní bytosti nebydlí v mlhovinovém prostoru; ony neobývají éterické světy; ony sídlí na skutečných sférách materiální podstaty, na stejných světech, na kterých žijí smrtelníci. Světy Havony jsou skutečné a opravdové, ačkoliv jejich základní hmota se liší od materiálního uspořádání planet sedmi supervesmírů.

Fyzické prostředí Havony představuje druh energetického uspořádání, které se radikálně liší od všech běžných energetických systémů v evolučních vesmírech prostoru. Energie Havony jsou trojdílné; supervesmírné útvary energie-hmoty obsahují dvojdílný energický náboj, i když jedna forma energie existuje v negativních a pozitivních fázích. Tvoření středního vesmíru je trojdílné (Trojice); tvoření lokálního vesmíru (přímo) je dvojitě, Synem Tvořitelem a Tvořivého Ducha.

Materiál Havony je složen přesně z jednoho tisíce základních chemických prvků a rovnoměrně působících sedmi forem energií Havony. Každá z těchto základních energií projevuje sedm podněcujících fází, takže bytosti narozené v Havoně reagují na čtyřicet devět rozličných smyslových podnětů. Jinými slovy, posuzováno z čistě fyzického hlediska, rodilí obyvatelé středního vesmíru mají čtyřicet devět specifických typů smyslového vnímání. Morontálních smyslů je sedmdesát a počet smyslů vyšších duchovních řádů se liší podle rozdílných typů bytostí, od sedmdesáti do dvě stě jedna.

Žádná fyzická bytost středního vesmíru by nebyla viditelná obyvateli Urantie. Rovněž žádný fyzický podnět těchto vzdálených světů by

about equal density. The outer circuit of dark gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times that of the transverse diameter.

14:1.17 (154.1) The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

14:1.18 (154.2) In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. CONSTITUTION OF HAVONA

14:2.1 (154.3) Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

14:2.2 (154.4) The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

14:2.3 (154.5) The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

14:2.4 (154.6) None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those

nevzbudil reakci ve vašich primitivních smyslových orgánech. Kdyby se mohl smrtelník Urantie přepravit do Havony, byl by tam hluchý, slepý a úplně by postrádal všechny ostatní smyslové vjemy; mohl by tam fungovat jen jako omezená bytost, uvědomující si pouze sebe sama, zbavena všech podnětů okolního prostředí a všech reakcí na něj.

Ve středním vesmíru se vyskytuje velký počet fyzických jevů a duchovních reakcí, které jsou nepoznané na světech jako je Urantia. Základní uspořádání trojitého tvoření je zcela odlišné od dvojitého uspořádání vytvořených vesmírů času a prostoru.

Všechny přírodní zákony jsou koordinovány na úplně jiných základech, než ve dvouenergetických systémech evolučních tvoření. Celý střední vesmír je organizovaný podle trojitého systému dokonalého a harmonického řízení. V celém systému Ráj-Havona je udržována dokonalá rovnováha mezi všemi kosmickými realitami a všemi duchovními silami. Ráj, s jeho absolutním sevřením materiálního tvoření, dokonale reguluje a upravuje fyzické energie tohoto středního vesmíru; Věčný Syn, v rámci svého vřezávajícího duchovního sevření, udržuje s nejvyšší dokonalostí duchovní stav všech, kteří obývají Havonu. V Ráji není nic experimentálního a systém Ráj-Havona je útvarem tvořivé dokonalosti.

Univerzální duchovní gravitace Věčného Syna je neobyčejně aktivní v celém středním vesmíru. Všechny duchovní hodnoty a duchovní osobnosti jsou nepřetržitě přitahovány ke středu, k přibytí Bohů. Toto pobízení k Bohu je silné a neodvratitelné. Touha dosáhnout Boha je silnější ve středním vesmíru, ne protože duchovní gravitace je tady silnější, než ve vzdálených vesmírech, ale protože ty bytosti, které dosáhly Havonu jsou mnohem více oduševnělé a tudíž více reagují na neustálou univerzální přitažlivost duchovní gravitace Věčného Syna.

Podobným způsobem Nekonečný Duch přitahuje k Ráji všechny intelektuální hodnoty. V celém středním vesmíru intelektuální přitažlivost Nekonečného Ducha působí ve spojení s duchovní gravitací Věčného Syna a spolu vytvářejí společné pobízení vzestupných duší k nalezení Boha, dosažení Božstva, dospění do Ráje a poznání Otce.

Havona je duchovně dokonalý a fyzicky ustálený vesmír. Řízení středního vesmíru a jeho vyvážaná stabilita se jeví dokonalými. Všechno fyzické nebo duchovní je dokonale předvídatelné, ale fenomén mysli a vůle osobnosti nejsou. My se domníváme, že výskyt hříchu není možný, ale naše uvažování je založeno na skutečnosti, že

faraway worlds excite a reaction in your gross sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

14:2.5 (154.7) There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

14:2.6 (154.8) All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces. Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

14:2.7 (155.1) The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

14:2.8 (155.2) Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

14:2.9 (155.3) Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but

rodili tvorové Havony, mající svobodnou vůli, se nikdy neprovinili porušením vůle Božstva. Po celou věčnost jsou tyto nebeské bytosti důsledně loajální Věčně Věčným. Hřích se rovněž neobjevil v žádném tvorovi, který vstoupil do Havony jako poutník. V Havoně se nikdy nestal případ nesprávného chování tvora jakékoliv skupiny osobností, vytvořených ve středním vesmíru, nebo tady přijatých. Tak dokonalé a tak božské jsou metody a prostředky výběru ve vesmíru času, že nikdy v historii Havony se nestal omyl; nikdy se neudělala ani jedna chyba; ani jedna vzestupná duše nebyla přijata do středního vesmíru předčasně.

3. SVĚTY HAVONY

Pokud se jedná o vládní systém Havony, tak žádný není. Havona je tak výjimečně dokonalá, že nepotřebuje žádný intelektuální vládní systém. Nejsou tam řádně ustanovené soudy, ani tam nejsou zákonodárná shromáždění; Havona potřebuje pouze správní vedení. Tady je možno vidět nejvyšší ideály opravdové samosprávy.

Takové dokonalé a téměř dokonalé inteligentní bytosti nepotřebují vládu. Ony se nemusejí řídit, protože jsou bytosti s vrozenou dokonalostí, zpestřenou evolučními tvory, kteří již dávno prošli podrobným přezkoumáním nejvyšších tribunálů supervesmírů.

Správní vedení Havony není automatické, ale je úžasně dokonalé a božsky účinné. Je zejména planetární a je svěřeno rezidentnímu Věčně Věčnému, každá sféra Havony je spravována jednou z těchto osobností, mající původ v Trojici. Věčně Věční nejsou tvůrčí, ale jsou dokonalými administrátory. Vyučují s nejvyšší odborností a vedou svoje planetární děti s dokonalou moudrostí, která hraničí s absolutností.

Miliarda sfér středního vesmíru vytváří vzdělávací světy pro vyšší osobnosti, mající původ v Ráji a Havoně a dále slouží jako místo pro závěrečné přezkoušení vzestupných tvorů z evolučních světů času. Při uskutečňování velkého plánu Vesmírného Otce pro vzestup tvorů, poutníci času jsou dopraveni na přijímací světy vnějšího, neboli sedmého okruhu a po absolvování dalšího vyššího vzdělávání a získání větších zkušeností, pokračují postupně směrem do středu, z planety na planetu a z okruhu na okruh, až nakonec dosáhnou Božskosti a získají trvalý pobyt v Ráji.

Ačkoli sféry sedmi okruhů jsou udržovány v celé své nebeské nádheře, v současné době je

we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

3. THE HAVONA WORLDS

14:3.1 (155.4) Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative direction. Here may be observed the height of the ideals of true *self*-government.

14:3.2 (155.5) There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

14:3.3 (155.6) The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

14:3.4 (156.1) The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to increased training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

14:3.5 (156.2) At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal

pro činnost na podporu Otcova univerzálního plánu vzestupu smrtelníků využíváno pouze asi jedno procento z celé planetární kapacity. Asi jedna desetina jednoho procenta plochy těchto velmi rozsáhlých světů je zasvěcena životu a činností Sboru Konečnosti, bytostí, které jsou trvale ustálené ve světle a životě a které často pobývají a slouží na světech Havony. Tyto zvelebené bytosti mají svoje osobní bydliště v Ráji.

Planetární struktury sfér Havony se vůbec nepodobají strukturám evolučních světů a systémů prostoru. Nikde jinde v celém velkém vesmíru tak obrovské sféry nejsou vhodné k použití pro obyvatelné světy. Trojitá fyzická struktura, ve spojení s vyrovnávacím účinkem gigantických černých gravitačních těles, umožňuje dokonale rovnoměrně rozdělovat fyzické síly a obdivuhodně vyrovnávat různé přitažlivé síly tohoto kolosálního tvoření. Při organizování materiálních funkcí a duchovních činností těchto obrovských světů je také použita antigravitace.

Architektura, osvětlení a vyhřívání, tak , jako biologická a umělecká výzdoba sfér Havony jsou zcela mimo i těch nejvzdálenějších lidských představ. Nemůže vám toho být řečeno hodně o Havoně; abyste porozuměli její kráse a nádheře, musíte ji vidět. Ale na těchto dokonalých světech jsou opravdové řeky a jezera.

Tyto světy jsou ideálně vybaveny pro duchovní život; jsou vhodně upraveny za účelem poskytnutí útočiště četným řádům různorodých bytostí, které působí ve středním vesmíru. Velké množství aktivit probíhá na těchto nádherných světech, které jsou velmi vzdáleny lidskému chápání.

4. TVOROVÉ VE STŘEDNÍM VESMÍRU

Na světech Havony je sedm základních forem živých bytostí a tvorů a každá z těchto základních forem existuje ve třech rozdílných stadiích. Každé z těchto tří stadií je rozděleno do sedmdesáti velkých skupin a každá velká skupina se skládá z jednoho tisíce malých skupin, které mají ještě další podskupiny a tak dále. Tyto základní skupiny života je možno klasifikovat následovně:

1. Materiální.
2. Morontální.
3. Duchovní.
4. Absonitní.
5. Konečné.

glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

14:3.6 (156.3) The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

14:3.7 (156.4) The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

14:3.8 (156.5) Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:4.1 (156.6) There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

- 14:4.2 (156.7) 1. Material.
- 14:4.3 (156.8) 2. Morontial.
- 14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.
- 14:4.5 (156.10) 4. Absonite.
- 14:4.6 (156.11) 5. Ultimate.

6. Koabsolutní.

7. Absolutní.

Stárnutí a smrt nejsou součástí životního cyklu na světech Havony. Ve středním vesmíru nižší tvorové podstupují materiální přeměnu. Jejich tvar a projev se změní, ale nepodléhají procesu rozkládání a buněčné smrti.

Všichni rodilí v Havoně jsou potomci Rajske Trojice. Oni nemají rodiče-tvory a nerozmnožují se. My nemůžeme popsat proces tvoření těchto obyvatel středního vesmíru—bytostí, které nikdy nebyly stvořeny. Celý příběh o stvoření Havony je pokus stanovit v časoprostoru fakt věčnosti, který nemá žádný vztah k času nebo prostoru v tom smyslu, v jakém by to chápal smrtelný člověk. Ale my musíme připustit, že lidská filozofie se příliš nemýlí v otázce vzniku; dokonce osobnosti, velmi vysoko nad lidskou úroveň, potřebují pojem „začátek.“ Nicméně, systém Ráj-Havona je věčný.

Původní obyvatelé Havony žijí na miliardě sfér středního vesmíru ve stejném smyslu, jako ostatní kategorie obyvatel pobývajících na příslušných sférách svého narození. Tak, jako materiální druh synů Božích provozuje materiální, intelektuální a duchovní systémy miliardy lokálních soustav v supervesmíru, tak rovněž, v širším smyslu, původní obyvatelé Havony žijí a pracují na miliardě světů středního vesmíru. Snad můžete považovat tyto obyvatele Havony za materiální tvory v tom smyslu, že slovo „materiální“ bude zahrnovat fyzické reality božského vesmíru.

Život na Havoně je původní a má svůj vlastní význam. Obyvatelé Havony slouží mnoha způsoby sestupným synům Ráje a vzestupným tvorům supervesmíru; ale oni také žijí životy, které jsou unikátní ve středním vesmíru a jejich relativní význam vůbec nesouvisí s Rájem, nebo supervesmíry.

Tak, jako úcta věřících synů evolučních světů pomáhá naplňovat lásku Vesmírného Otce, tak povznášející obdiv tvorů Havony naplňuje dokonalé ideály božské krásy a pravdy. Tak, jako se smrtelný člověk snaží plnit vůli Boží, tyto bytosti středního vesmíru žijí, aby uskutečňovaly ideály Rajske Trojice. Ve své pravé podstatě jsou Boží vůlí. Boží laskavost vzbuzuje radost u člověka, božská krása rozjasňuje původní obyvatele Havony; a jak vy, tak i oni, se těšíte z blahodárné svobody, přicházející ze živé pravdy.

Obyvatelé Havony mají možnost si sami zvolit jak přítomnost, tak i budoucnost neodhalených osudů. Původní obyvatelé středního vesmíru procházejí zvláštním vývojem, který se netýká ani Ráje, ani pronikání do supervesmíru.

14:4.7 (156.12) 6. Coabsolute.

14:4.8 (156.13) 7. Absolute.

14:4.9 (157.1) Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of “beginnings.” Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word “material” could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descenders and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father's love, so the exalted adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they are the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the

Tento vývoj k vyššímu statusu Havony je možno popsat následovně:

1. Empirický vývoj vně—z prvního na sedmý okruh.
2. Vývoj dovnitř—ze sedmého okruhu na první.
3. Vnitrookruhový vývoj—vyvíjení se v rozsahu světů daného okruhu.

Kromě původních obyvatel Havony, ve středním vesmíru žije mnoho typů modelových bytostí pro různé vesmírné skupiny—poradce, správce a učitele, které jsou stejného typu a tak zůstanou po celou dobu tvoření. Všechny bytosti ve všech vesmírech jsou vytvořeny podle určitého jednoho druhu modelového tvora, žijícího na jednom z miliardy světů Havony. Dokonce cíl a ideály existence tvora smrtelníků času mají svůj model na vnějších okruzích těchto nebeských sfér.

Krom toho jsou zde bytosti, které dosáhly Vesmírného Otce a které mají právo odcházet a přicházet a které jsou čas od času pověřovány významnými posláním pro službu ve vesmírech. A na každém světě Havony je možno potkat kandidáty na dosažení Otce, kteří fyzicky dosáhli středního vesmíru, ale ještě nedosáhli takovou úroveň duševního vývoje, který by jim umožnil požadovat trvalý pobyt v Ráji.

Nekonečný Duch je zastoupen na světech Havony značným počtem osobností, dobrotivých a povznesených bytostí, které detailně řídí složité intelektuální a duchovní záležitosti středního vesmíru. Tady, na těchto světech božské dokonalosti tyto bytosti vykonávají práci, která je vlastní a přirozená při řízení tohoto obrovského tvoření a kromě této činnosti, provádějí celou řadu dalších úkolů, spojených s vyučováním, přípravou a pomocí velkému množství vzestupných tvorů, kteří vystoupili na vrchol dokonalosti z temných světů prostoru.

Existuje mnoho dalších skupin bytostí, mající svůj původ v systému Ráj-Havona, které nejsou žádným způsobem přímo zapojeny do vzestupného programu pro dosažení dokonalosti tvorů; proto nejsou zahrnuty do přehledu osobností, které jsou představeny smrtelným rasám. Pouze významnější skupiny nadlidských bytostí a těch řádů, přímo spojených s vaší zkušeností věčného života, jsou vám v tomto dokumentu představeny.

Havona oplývá životem, ve kterém jsou zapojeny všechny stupně inteligentních bytostí, které tam usilují o postup z nižších okruhů na vyšší a dosáhly takto vyšších úrovní božskosti a rozšířily poznání nejvyšších významů, konečných hodnot a absolutní reality.

superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from the first to the seventh circuit.

14:4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.

14:4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

14:4.18 (157.10) In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

14:4.19 (157.11) Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

14:4.20 (158.1) The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

14:4.21 (158.2) There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in no way directly associated with the ascension scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

14:4.22 (158.3) Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. ŽIVOT V HAVONĚ

Na Urantii vy projdete krátkou a intenzivní zkouškou během vašeho počátečního života v podmínkách materiální existence. Ve vesmírných sídlech a pak dál, přes vaši soustavu, souhvězdí a lokální vesmír, budete procházet morontálními fázemi vzestupu. Na vzdělávacích světech supervesmíru projdete opravdovými duchovními stádii vývoje a jste připraveni pro konečný přesun do Havony. Na sedmi okruzích Havony dosáhnete nové úrovně intelektuální, duchovní a empirické. A na každém světě těchto okruhů je nezbytné vykonat určitý úkol.

Život na těchto božských světech středního vesmíru je tak bohatý a čilý, tak úplný a naplněný, že zcela přesahuje lidskou představivost všeho, co by stvořená bytost mohla prožít. Sociální a hospodářské aktivity tohoto věčného tvoření jsou naprosto odlišné od činností materiálních tvorů, žijících na evolučních světech jako je Urantia. Dokonce způsob myšlení Havony je jiný, než je myšlenkový proces na Urantii.

Normy života středního vesmíru jsou vhodně uzpůsobitelné vrozené přirozenosti; pravidla chování nejsou příkazující. V každém požadavku Havony je sdělen smysl pro poctivost a zákon spravedlnosti. A tyto dva sloučené faktory by na Urantii byly nazývány čestností. Když dospějete do Havony, budete se přirozeně radovat z dělání věcí tím způsobem, jak se dělat mají.

Když inteligentní bytosti dospějí poprvé do středního vesmíru, jsou přijaty a ubytovány na zkušebním světě sedmého okruhu Havony. Jakmile noví příchozí udělají duchovní pokroky a poznají a pochopí individualitu Hlavního Ducha jejich supervesmíru, jsou přemístěni na šestý okruh. (Právě odtud, podle uspořádání systému středního vesmíru, dostaly okruhy vývoje lidské mysli svá označení. Když vzestupní tvorové dosáhli uskutečnění Svrchovanosti a jsou tímto připraveni na cestu k Božstvům, jsou přepraveni na pátý okruh; a po dosažení Nekonečného Ducha jsou přemístěni na čtvrtý okruh. Po dosažení Věčného Syna jsou přesunuti na třetí a když poznají Vesmírného Otce, odejdou pobývat na druhý okruh světů, kde se dobře obeznámí s obyvateli Ráje. Příchod na první okruh Havony znamená, že kandidáti času jsou přijati do služby v Ráji. Na vnitřním okruhu postupného dosažení duchovnosti budou pobývat po neurčitou dobu, podle délky a povahy jejich vzestupné cesty. Z tohoto vnitřního okruhu vzestupní poutníci přejdou do obydlí ve středu Ráje a jsou přijati do Sboru Konečnosti.

5. LIFE IN HAVONA

14:5.1 (158.4) On Urantia you pass through a short and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

14:5.2 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

14:5.3 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness*. When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

14:5.4 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and

V průběhu vašeho pobytu v Havoně v postavení vzestupného poutníka vám bude dovoleno navštěvovat volně světy okruhů vašeho určení. Bude vám také dovoleno vrátit se zpět na planety těch okruhů, přes které jste předtím prošli. A toto všechno mohou dělat ti, kteří pobývají na okruzích Havony, bez nutnosti použití služeb supernafimů. Poutníci času jsou sami schopni vydat se na cestu do „dosaženého“ prostoru, ale aby překonali „nedosažený“ prostor, musí spoléhat na stanovený způsob přepravy; poutník nemůže opustit Havonu, ani nemůže odejít z okruhu, na kterém je přidělen, bez pomoci přepravních supernafimů.

Toto obrovské střední tvoření nabízí posilující originalitu. Mimo fyzického složení hmoty a základního uspořádání hlavních řádů inteligentních bytostí a jiných živých věcí, není již vůbec nic, co by světy Havony měly společného. Každá z těchto planet je originální, unikátní a výjimečně utvořena; každá planeta je nesrovnatelné, skvostné a dokonalé dílo. A tato pestrost individuality se vztahuje ke všem rysům fyzickým, intelektuálním a duchovním aspektů planetární existence. Každá z této miliardy dokonalých sfér byla vybudována a ozdobena podle plánů rezidentního Věčného. A to je právě proč nejsou ani dvě stejné.

Z vašeho života nezmizí posilující pocit z poznávání a podněcující zvědavost, dokud neprojdete posledními okruhy Havony a nenavštívíte poslední světy Havony. A potom podněcující impuls věčnosti nahradí svého předchůdce—podněcující kouzlo času.

Jednotvárnost svědčí o nevyzrálosti tvořivé představivosti a nepoužívání intelektuálního spojení s duchovním darem. Až vzestupný smrtelník začíná prozkoumávat nebeské světy, to již dosáhl emoční, intelektuální a sociální, jestliže ne duchovní, zralosti.

Nejenom, že na vás čekají netušené změny, kterým budete čelit při vašem postupu z okruhu na okruh v Havoně, ale váš údiv bude nevýslovný, když budete postupovat z planety na planetu v rámci jednoho okruhu. Každý z této miliardy vzdělávacích světů je opravdovou univerzitou překvapení. Nepřetržitý úžas a nekončící údiv jsou zkušeností těch, kteří procházejí těmito okruhy a cestují po těchto gigantických sférách. Jednotvárnost není součástí života v Havoně.

Milovat poznání, zvědavost a obava z jednotvárnosti—tyto rysy vrozené v evoluční lidské podstatě—tam nebyly dány jenom proto, aby vás obtěžovaly a sužovaly během vašeho krátkého pobytu na zemi, ale spíše proto, aby vám

admission to the Corps of the Finality.

14:5.5 (159.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse “achieved” space but must depend on the ordained technique to negotiate “unachieved” space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

14:5.6 (159.2) There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

14:5.7 (159.3) Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

14:5.8 (159.4) Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual co-ordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

14:5.9 (159.5) Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

14:5.10 (159.6) Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is

naznačily, že smrt je pouze začátek nekonečného života poznávání, života neustálého očekávání, věčné cesty objevování.

Zvědavost—duch zkoumání, touha objevovat, zaujetí pro bádání—je součástí vrozeného a božského obdarování evolučních tvorů prostoru. Tyto přirozené impulsy vám nebyly dány jenom proto, aby byly zmařeny a potlačeny. Je pravdou, že tyto ctižádostivé podněty musí být často umírněny během vašeho krátkého života na zemi a často se musí prožívat zklamání, ale budou plně realizovány a vrchovatě uspokojeny v průběhu budoucích dlouhých epoch.

6. ÚČEL STŘEDNÍHO VESMÍRU

Rozsah aktivit sedmi-okrukové Havony je závratný. Obecně, tyto činnosti mohou být popsány následovně:

1. Související s Havonou.

2. Související s Rájem.

3. Související s vzestupem konečných bytostí a evolucí Nejvyššího-Konečného.

V průběhu současné vesmírné epochy probíhá v Havoně mnoho nadkonečných činností, zahrnujících nevyslovitelnou pestrost absonitních a jiných fází mysli a duchovních funkcí. Je pravděpodobné, že střední vesmír slouží mnoha účelům, které mně nebyly odhaleny, protože funguje nesčetnými způsoby, které jsou nad rámec chápání stvořené mysli. Nicméně, já se pokusím vylíčit jak toto dokonalé tvoření slouží potřebám a přispívá ke spokojenosti sedmi řádům vesmírné inteligence:

1. Vesmírný Otec—Prvotní Zdroj a Střed. Bůh-Otec čerpá nejvyšší rodičovské uspokojení z dokonalosti středního tvoření. On prožívá radost z naplněné lásky na téměř rovnocenných úrovních. Dokonalý Tvořitel je božsky potěšen úctou dokonalého tvora.

Havona poskytuje Otci uspokojení z nejvyššího dosažení. Dosažení dokonalosti v Havoně kompenzuje časoprostorové prodlení věčného impulsu nekonečného rozpínání.

Otec má radost z proměnlivé božské krásy Havony. Takto uspokojená božská mysl poskytuje dokonalý model výjimečné harmonie všem vyvíjejícím se vesmírům.

Náš Otec se dívá na střední vesmír s naprostým potěšením, protože je to důstojné odhalení duchovní reality všem osobnostem ve

only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

14:5.11 (160.1) Curiosity — the spirit of investigation, the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously gratified during the long ages to come.

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:6.1 (160.2) The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

14:6.2 (160.3) 1. Havonal.

14:6.3 (160.4) 2. Paradisiacal.

14:6.4 (160.5) 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimate evolutionary.

14:6.5 (160.6) Many superfinite activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

14:6.6 (160.7) 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

14:6.7 (160.8) Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

14:6.8 (160.9) The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

14:6.9 (160.10) Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities

vesmíru vesmírů.

Bůh vesmírů blahodárně podporuje Havonu a Ráj jako věčné jádro síly pro veškeré následné rozpinání v časoprostoru.

S nekončícím uspokojením se dívá Věčný Otec na tvoření Havony jako na důstojný a lákavý cíl pro vzestupné kandidáty času, jeho smrtelných vnoučat prostoru, spějících k věčnému přibytku svého Tvořitele-Otce. A Bůh nachází potěšení ve vesmíru Ráj-Havona jako věčném domově Božstva božské rodiny.

2. Věčný Syn—Druhý Zdroj a Střed. Věčnému Synovi poskytuje nádherné střední tvoření věčný důkaz účinnosti společenství božské rodiny—Otce, Syna a Ducha. Je to duchovní a materiální základ pro absolutní důvěru ve Vesmírného Otce.

Havona poskytuje Věčnému Synovi téměř neomezenou základnu pro stále se rozpinající uskutečňování duchovní síly. Střední vesmír dává Věčnému Synovi prostor, ve kterém může bezpečně a spolehlivě demonstrovat ducha a metodu poskytování podpory pro vzdělanost svých přidružených Rájských Synů.

Havona je skutečným základem, umožňující Věčnému Synovi řízení duchovní gravitace vesmíru vesmírů. Tento vesmír poskytuje Synovi uspokojení rodičovské potřeby, duchovní rozmnožování.

Světy Havony a jejich dokonalí obyvatelé jsou prvním a navždy konečným důkazem, že Syn je Slovo Otce. Tímto je Synovo vědomí, jako nekonečný doplněk Otce, dokonale uspokojeno.

A tento vesmír poskytuje příležitost pro realizování vzájemně rovnocenného bratrství mezi Vesmírným Otcem a Věčným Synem, což vytváří trvalý důkaz nekonečnosti osobnosti každého z nich.

3. Nekonečný Duch—Třetí Zdroj a Střed. Havona poskytuje Nekonečnému Duchu důkaz, že on je Společným Činitelem, nekonečným představitelem sjednoceného Otce-Syna. Nekonečný Duch čerpá v Havoně sloučené uspokojení z působení tvořivé činnosti a uspokojení z absolutní koexistence s tímto božským tvořením.

V Havoně našel Nekonečný Duch prostor, ve kterém mohl demonstrovat schopnost a ochotu sloužit jako potenciální pečovatel soucitu. V tomto dokonalém tvoření se Nekonečný Duch připravoval na dráhu pečovatele v evolučních

of the universe of universes.

14:6.10 (160.11) The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe expansion in time and space.

14:6.11 (160.12) The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and the divine family.

14:6.12 (160.13) 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family — Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

14:6.13 (160.14) Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

14:6.14 (161.1) Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

14:6.15 (161.2) The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

14:6.16 (161.3) And this universe affords the opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

14:6.17 (161.4) 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

14:6.18 (161.5) In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the

vesmírech.

Toto dokonalé tvoření poskytlo Nekonečnému Duchu příležitost podílet se na řízení vesmíru s oběma božskými rodiči—jako jejich potomek a rovnocenný Tvořitel řídit jeden z vesmírů a tím se připravit na společné řízení lokálních vesmírů v podobě Tvořivých Duchů, společníků Synů Tvořitelů.

Světy Havony jsou laboratoří myšlení pro tvořitele kosmické mysli a pro pečovatele mysli každého existujícího tvora. Mysl je na každém světě Havony rozdílná a slouží jako model pro všechny duchovní a materiální intelekty tvorů.

Tyto dokonalé světy jsou školy myšlení, které musí absolvovat všechny bytosti, předurčené pro Rajskou společnost. Ony poskytly Duchu dostatek příležitosti vyzkoušet metodu pečování o mysl na spolehlivých a poradních osobnostech.

Havona je pro Nekonečného Ducha zadosťučněním za jeho rozsáhlou a obětavou práci ve vesmírech prostoru. Havona je dokonalým domovem a útočištěm pro neúnavného Pečovatele Mysli v časoprostoru.

4. Nejvyšší Bytost—evoluční sjednocení empirického Božstva. Tvoření Havony je věčný a dokonalý důkaz duchovní reality Nejvyšší Bytosti. Toto dokonalé tvoření je odhalením dokonalé a souměrné duchovní podstaty Boha Nejvyššího před začátkem energo-osobního slučování konečných reflexí Rajských Božstev v empirických vesmírech časoprostoru.

V Havoně jsou potenciální síly Všemohoucího sloučeny s duchovní podstatou Nejvyššího. Toto střední tvoření je názorným příkladem jednoty Nejvyššího ve věčnosti budoucna.

Havona je dokonalým modelem univerzálního potenciálu Nejvyššího. Tento vesmír je dokončeným vykreslením budoucí dokonalosti Nejvyššího a naznačuje potenciál Konečného.

Havona odhaluje konečnou podobu duchovních hodnot, existujících jako vlastní vůle tvorů nejvyššího a dokonalého sebeovládání; představuje mysl, působící na nejvyšší úrovni rovnocenné duchu; představuje realitu a jednotnost inteligence s neomezeným potenciálem.

5. Stejnorodí Synové Tvořitelé. Havona je výchovně vzdělávacím místem, kde Rajští Michaelové jsou připravováni pro svá následná poslání—tvoření vesmírů. Toto božské a dokonalé tvoření je modelem pro každého Syna Tvořitele.

evolutionary universes.

14:6.19 (161.6) This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

14:6.20 (161.7) The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

14:6.21 (161.8) These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

14:6.22 (161.9) Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

14:6.23 (161.10) 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

14:6.24 (161.11) In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

14:6.25 (161.12) Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

14:6.27 (162.2) 5. *The Co-ordinate Creator Sons.* Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every

On usiluje o to, aby jeho vlastní vesmír nakonec dosáhl těchto dokonalých úrovní Ráje-Havony.

Syn Tvořitel používá tvory Havony jako dosažitelný model osobnosti pro svoje vlastní smrtelné děti a duchovní bytosti. Michael a ostatní Rajští Synové považují Ráj a Havonu za božský osud dětí času.

Synové Tvořitelé vědí, že střední vesmír je skutečným zdrojem nepostradatelného vesmírného řízení, který stabilizuje a sjednocuje jejich lokální vesmíry. Oni vědí, že neustálý vliv osobní přítomnosti Nejvyššího a Konečného je v Havoně.

Havona a Ráj jsou zdrojem tvořivé síly Syna Michaela. Tady pobývají bytosti, které s ním spolupracují při tvoření vesmíru. Z Ráje pocházejí Vesmírní Mateřští Duchové, spolutvořitelé lokálních vesmírů.

Rajští Synové pokládají střední vesmír za domov svých rodičů—svůj domov. Je to místo, kam se stále a často rádi vracejí.

6. Stejnorodé Pečující Dcery. Vesmírní Mateřští Duchové, spolutvořitelé lokálních vesmírů, absolvují svůj předosobní výcvik na světech Havony v úzkém spojení s Duchy Okruhů. Ve středním vesmíru byly Duchovní Dcery lokálních vesmírů náležitě vycvičeny v součinnosti s Rajskými Syny a zcela v závislosti na vůli Otce.

Na světech Havony Duch a Dcery Ducha nalézají modely mysli pro všechny svoje skupiny duchovních a materiálních inteligencí a tento střední vesmír je někdy osudem těch tvorů, které Vesmírný Mateřský Duch podporuje společně s přidruženým Synem Tvořitelem.

Vesmírná Matka-Tvořitel si pamatuje Ráj a Havonu jako místo svého původu a domov Nekonečného Mateřského Ducha, přibyték osobní přítomnosti Nekonečné Mysli.

Tento střední vesmír také udělil Vesmírnému Božskému Pečovatelovi osobní výsadní právo tvořit, které on používá při napomáhání Synu Tvořiteli v jeho úkolu tvoření živých tvorů vlastní vůle.

A nakonec, poněvadž tyto Duchovní Dcery Nekonečného Mateřského Ducha se pravděpodobně nikdy nevrátí do svého domova v Ráji, cítí velké zadosťučnění z fenoménu vesmírné reflexe, spojené s Nejvyšší Bytostí v Havoně a zosobněné v Majestonu v Ráji.

Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

14:6.28 (162.3) A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael and other Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

14:6.29 (162.4) The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

14:6.30 (162.5) Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

14:6.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

14:6.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters.* The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

14:6.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an associated Creator Son.

14:6.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

14:6.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complementary to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

14:6.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on

7. Vzestupní evoluční smrtelníci. Havona poskytuje model osobnosti každému smrtelnému druhu a je domovem všech nadlidských osobností, související se smrtelníky a které nemají svůj původ ve tvoření času.

Tyto světy poskytují podnět všem lidským impulsům pro dosažení opravdových duchovních hodnot na nejvyšších možných úrovních reality. Havona je cílem každého vzestupného smrtelníka, aby se tady připravil na vstup do Ráje. Tady smrtelníci dosáhnou před-Rajského Božstva—Nejvyšší Bytosti. Havona stojí před každým tvorem vlastní vůle jako brána do Ráje a k dosažení Boha.

Ráj je domovem, a Havona studijním pracovištěm a sportovištěm konečných. A každý smrtelník, uvědomující si Boha touží být konečným.

Střední vesmír není pouze stanovený osud člověka, ale je to také výchozí bod jeho věčné životní dráhy konečných, kteří tady jednou zahájí neodhalenou a univerzální cestu zkoumání a poznání nekonečnosti Vesmírného Otce.

Havona bude nepochybně neustále působit s absonitním významem i v budoucích vesmírných epochách, které mohou být svědkem toho, jak poutníci prostoru se pokoušejí nalézt Boha na nadkonečných úrovních. Havona je uzpůsobena sloužit jako výcvikový vesmír pro absonitní bytosti. Ona pravděpodobně bude poskytovat nejvyšší vzdělání, zatímco sedm supervesmírů bude působit jako střední škola pro absolventy základních škol vnějšího prostoru. A my se přikláníme k názoru, že potenciály věčné Havony jsou neomezené, že střední vesmír má věčnou způsobilost sloužit jako empirický vzdělávací vesmír pro všechny bývalé, přítomné nebo budoucí druhy stvořených bytostí.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným pro tuto činnost Věčně Moudrými Uversy.]

Paradise.

14:6.37 (162.12) *7. The Evolutionary Mortals of the Ascending Career.* Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal association who are not native to the creations of time.

14:6.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

14:6.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every God-knowing mortal craves to be a finaliter.

14:6.40 (163.1) The central universe is not only man's established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finaliters as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

14:6.41 (163.1) Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

14:6.42 (163.1) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitola 15. Sedm supervesmírů

⇐ 014

Kniha Urantia

016 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 15 SEDM SUPERVESMÍRŮ

Sekce

Úvod

1. Prostorová úroveň supervesmíru
2. Organizace supervesmírů
3. Supervesmír Orvonton
4. Mlhoviny—předchůdci vesmírů
5. Původ kosmických těles
6. Sféry prostoru
7. Architektonické sféry
8. Kontrola a regulace energie
9. Okruhy supervesmírů
10. Vládci supervesmírů
11. Poradní shromáždění
12. Nejvyšší soudy
13. Vlády sektorů
14. Účely sedmi supervesmírů

Úvod

Pokud se jedná o Vesmírného Otce—jako Otce—vesmíry vlastně neexistují; on jedná s osobnostmi; on je Otec osobností. Pokud se jedná o Věčného Syna a Nekonečného Ducha—jako tvořivé spolčníky—vesmíry mají vymezené místo a jsou samostatné pod společným vedením Synů Tvořitelů a Tvořivých Duchů. Pokud se jedná o Rajskou Trojici, vně Havony je pouze sedm obydlených vesmírů, sedm supervesmírů, které mají pravomoc nad okruhem první posthavonské úrovně prostoru. Sedm Hlavních Duchů vyzařuje svůj vliv ze středního Ostrova, čímž z tohoto obrovského tvoření vytvářejí jedno gigantické kolo, jehož osou je věčný Ostrov Ráj, sedm příčlí je vyzařování Sedmi Hlavních Duchů a obrubou jsou vnější oblasti velkého vesmíru.

PAPER 15 THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Superuniverse Space Level
2. Organization of the Superuniverses
3. The Superuniverse of Orvonton
4. Nebulae — The Ancestors of Universes
5. The Origin of Space Bodies
6. The Spheres of Space
7. The Architectural Spheres
8. Energy Control and Regulation
9. Circuits of the Superuniverses
10. Rulers of the Superuniverses
11. The Deliberative Assembly
12. The Supreme Tribunals
13. The Sector Governments
14. Purposes of the Seven Superuniverses

INTRODUCTION

15:0.1 (164.1) AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast creation one gigantic wheel, the hub being the eternal Isle of Paradise, the seven spokes the radiations of the Seven Master Spirits, the rim the

V ranném stadiu materializace univerzálního tvoření byl stanoven sedmidílný systém řízení a spravování supervesmírů. První posthavonské tvoření bylo rozděleno do sedmi obrovských segmentů a byly navrženy a vybudovány hlavní řídicí centra světů pro tyto supervesmírné vlády. Současný systém řízení existuje téměř od věčnosti a vládcové těchto sedmi supervesmírů jsou oprávněně nazýváni Věčně Moudří.

Já mohu doufat, že vám sdělím alespoň malou část z té obrovské báze znalostí, týkající se supervesmírů, ale ve všech těchto oblastech působí metoda inteligentního ovládání jak fyzických, tak i duchovních sil a univerzální gravitační přítomnost zde působí s úchvatnou silou a dokonalou harmonií. Na počátek je důležité získat dostatečnou představu o fyzickém složení a materiálním uspořádání supervesmírných oblastí, protože potom budete lépe připraveni pochopit význam úžasného systému pro zajištění jejich duchovního vedení a pro intelektuální zdokonalení tvorů vlastní vůle, kteří žijí na nesčetném množství obydlených planet, rozptýlených po celém prostoru sedmi supervesmírů.

1. PROSTOROVÁ ÚROVEŇ SUPERVESMÍRU

Vycházejíc z omezených záznamů, pozorování a pamětí generací milionů nebo miliardy vašich krátkých roků, Urantia a vesmír k ní náležející, prodělávají jeden dlouhý a nekontrolovatelný let do nového prostoru, ale ve skutečnosti, podle záznamů Uversy, ve shodě se staršími zkoumánými, v souladu s nejobsáhlejšími zkušenostmi a výpočty našeho řádu a na základě výsledků těchto a jiných zjištěních my víme, že vesmíry jsou součástí metodického, snadno pochopitelného a dokonale řízeného procesu, které se ve velkolepé nádhře otáčí kolem Prvotního Velkého Zdroje a Středu a jeho domovního vesmíru.

My jsme již dávno objevili, že sedm supervesmírů se pohybuje po obrovské elipse, gigantickém a protáhlém kruhu. Vaše sluneční soustava a ostatní světy času se neřítí střemhlav do neznámého prostoru bez mapy a kompasu. Váš lokální vesmír, ke kterému patří vaše sluneční soustava, se pohybuje proti směru hodinových ručiček po určené a dobře známé dráze v obrovském okruhu, který obtáčí střední vesmír. Tato kosmická dráha je dobře zmapována a stejně dokonale poznána badateli hvězd supervesmíru, tak, jako oběžné dráhy planet, které tvoří vaši

outer regions of the grand universe.

15.0.2 (164.2) Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and constructed. The present scheme of administration has existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

15.0.3 (164.3) Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

15.1.1 (164.4) Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

15.1.2 (165.1) We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting your solar system are known to Urantia

sluneční soustavu a jsou poznány astronomy Urantie.

Urantia se nachází v ještě ne zcela organizovaném lokálním vesmíru a supervesmíru a váš lokální vesmír je v bezprostřední blízkosti velkého množství částečně dokončených fyzických tvoření. Vy patříte k jednomu z relativně nových vesmírů. Vy se ale v současné době neřítíte do neznámého prostoru, ani se neotáčíte naslepo v neznámých oblastech. Vy následujete pravidelnou a předem určenou dráhu prostorové úrovně supervesmíru. Vy nyní procházíte stejným prostorem, kterým vaše planetární soustava, nebo její předchůdci procházeli před dávnými věky; a jednoho dne, ve velmi vzdálené budoucnosti, bude vaše soustava, nebo nově vzniklé, opět procházet totožným prostorem, kterým se vy nyní tak rychle řítíte.

Jestli budeme pohlížet na čas a směr z pohledu, který je přijímán na Urantii, supervesmír číslo jedna se otáčí téměř přímo na sever, skoro na opačné straně východně od Rajského příbytku Velkých Zdrojů a Středů a středního vesmíru Havony. Tato poloha spolu s odpovídající polohou na západě jsou nejbližší fyzické vzdálenosti sfér času od věčného Ostrova. Supervesmír číslo dvě je na severu, připravující se k otáčení směrem na západ, zatímco supervesmír číslo tři nyní zabírá nejsevernější segment velké prostorové dráhy a nyní je již v ohybu, směřující na jih. Čtvrtý supervesmír letí poměrně přímočaře jižním směrem, přičemž jeho frontální oblasti se již přibližují k místu oproti Velkým Středům. Číslo pět nedávno opustil místo naproti Velkým Středům a pokračuje přímým směrem na jih a právě se chystá k otočení východním směrem; číslo šest zabírá většinu jižního oblouku, což je segment, kterým již téměř úplně prošel váš supervesmír.

Váš lokální vesmír Nebadon náleží k sedmému supervesmíru Orvontonu, pohybující se mezi prvním a šestým supervesmírem a není tomu tak dávno (podle našeho vnímání času), když se otočil po jihovýchodním oblouku prostorové úrovně supervesmíru. Dnes je sluneční soustava, ke které Urantia náleží, několik miliard let za jižním zakřivením a pohybuje se rychle po dlouhé a poměrně přímočaré dráze směrem na sever. V průběhu nevyčísitelných epoch bude Orvonton pokračovat v tomto téměř přímém směru k severu.

Urantia je součástí soustavy, která je až u vnějších hranic vašeho lokálního vesmíru; a váš lokální vesmír v současné době prochází okrajovou částí Orvontonu. Za vámi jsou ještě další, ale vy jste v prostoru příliš vzdáleni od těch fyzických soustav, které se otáčejí ve velkém

astronomers.

15.1.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

15.1.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

15.1.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

15.1.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing

okruhu v poměrné blízkosti Velkého Zdroje a Středu.

around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. ORGANIZACE SUPERVESMÍRŮ

Pouze Vesmírný Otec zná polohu a skutečný počet obydlených světů v prostoru; on je všechny nazývá jmény a pořadovým číslem. Já mohu uvést jenom přibližný počet obydlených a neobydlených planet, protože některé lokální vesmíry mají více světů, vhodnějších pro inteligentní život, než jiné vesmíry. Kromě toho, ne všechny plánované lokální vesmíry jsou organizované. Proto odhady, které vám poskytují jsou výhradně za účelem získání určité představy o nezměrnosti materiálního tvoření.

Ve velkém vesmíru je sedm supervesmírů, které jsou přibližně uspořádány následujícím způsobem:

1. Soustava. Základní jednotka nadvlády je složena ze zhruba jednoho tisíce obydlených a neo- bydlených světů. Spalující slunce, studené světy, planety, které jsou příliš blízko sluncům a jiné sféry, nevhodné pro pobyt tvorů, nejsou v této skupině zahrnuty. Tento jeden tisíc světů, přizpůsobených podporovat život, se nazývá soustava, ale v mladých soustavách jenom poměrně malý počet těchto světů může být obydlený. Každá obydlená planeta je spravována Planetárním Princem a každá lokální soustava má architektonickou sféru, která je řídicím centrem a je řízena Vládcem Soustavy.

2. Souhvězdí.. Sto soustav (asi 100 000 obydlených planet) vytváří souhvězdí. Každé souhvězdí má architektonickou sféru a je řízeno třemi Syny Vorondadeky—Nejsvrchovanějšími. Každé souhvězdí je také pod dohledem Věčné Věrných, velvyslanci Rajské Trojice.

3. Lokální vesmír. Sto souhvězdí (asi 10 000 000 obydlených planet) vytváří lokální vesmír. Každý lokální vesmír má nádherný architektonický svět řídicího centra a je spravován jedním ze stejnorodých Božích Synů Tvořitelů, řádu Michaela. Každý vesmír má užitek z přítomnosti Věčné Jednotných, zástupců Rajské Trojice.

4. Malý sektor. Sto lokálních vesmírů (asi 1 000 000 000 obydlených planet) vytváří malý sektor supervesmírné vlády; má úžasný svět řídicího centra, odkud jeho správci—Věčně Současní—spravují záležitosti malého sektoru. V řídicím centru každého malého sektoru jsou tři

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

15:2.1 (165.6) Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

15:2.2 (166.1) There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

15:2.3 (166.2) 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters and is ruled by a System Sovereign.

15:2.4 (166.3) 2. *The Constellation.* One hundred systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

15:2.5 (166.4) 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

15:2.6 (166.5) 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days,

Věčně Současní, Nejvyšší Osobnosti Trojice.

5. Velký sektor. Sto malých sektorů (asi 100 000 000 000 obydlých světů) tvoří jeden velký sektor. Každý velký sektor je vybaven skvostným řídícím centrem a je spravován třemi Věčně Dokonalými, Nejvyššími Osobnostmi Trojice.

6. Supervesmír. Deset velkých sektorů (asi 1 000 000 000 000 obydlých planet) vytváří supervesmír. Každý supervesmír je vybaven kolosálním a překrásným světem řídícího centra a je spravován třemi Věčně Moudrými.

7. Velký vesmír. Sedm supervesmírů tvoří současný organizovaný velký vesmír, skládající se z asi sedmi trilionů obydlých světů, plus architektonické sféry a jedna miliarda sfér Havony. Supervesmíry jsou ovládány a řízeny nepřímo a reflektivně z Ráje Sedmi Hlavními Duchy. Miliardu světů Havony přímo řídí Věčně Věční a jedna taková Nejvyšší Osobnost Trojice spravuje jednu z těchto dokonalých sfér.

Když vyloučíme sféry Ráje-Havony, v organizační struktuře vesmíru jsou zahrnuty následující jednotky:

Supervesmíry 7
Velké sektory 70
Malé sektory 7 000
Lokální vesm 700 000
Souhvězdí 70 000 000
Lokální soustavy 7 000 000 000
Obydlené plan . . 7 000 000 000 000

Struktura každého ze sedmi supervesmírů je přibližně taková:

Jedna soustava obsahuje, přibližně . . . . .
. . . . . 1 000 světů
Jedno souhvězdí (100 soustav) . . . . .
. . . . . 100 000 světů
Jeden lokální vesmír (100 souhvězdí) . . . . .
. . . . . 10 000 000 světů
Jeden malý sektor (100 lokálních vesmírů) . . .
. . . . . 1 000 000 000 světů
Jeden velký sektor (100 malých sektorů) . . .
100 000 000 000 světů
Jeden supervesmír (10 velkých sektorů) . . . 1
000 000 000 000 světů

Supreme Trinity Personalities, on each minor sector headquarters.

15:2.7 (166.6) 5. *The Major Sector.* One hundred minor sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:2.8 (166.7) 6. *The Superuniverse.* Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

15:2.9 (166.8) 7. *The Grand Universe.* Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

15:2.10 (167.1) Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

15:2.11 (167.2) Superuniverses..... 7
15:2.12 (167.3) Major sectors..... 70
15:2.13 (167.4) Minor sectors..... 7,000
15:2.14 (167.5) Local universes..... 700,000
15:2.15 (167.6) Constellations.....70,000,000
15:2.16 (167.7) Local systems..... 7,000,000,000
15:2.17 (167.8) Inhabitable planets.. 7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:

15:2.19 (167.10) One system embraces, approximately..... 1,000 worlds
15:2.20 (167.11) One constellation (100 systems).....100,000 worlds
15:2.21 (167.12) One universe (100 constellations)..... 10,000,000 worlds
15:2.22 (167.13) One minor sector (100 universes)..... 1,000,000,000 worlds
15:2.23 (167.14) One major sector (100 minor sectors).... 100,000,000,000 worlds
15:2.24 (167.15) One superuniverse (10 major sectors)...1,000,000,000,000 worlds

Všechny takové odhady jsou v nejlepším případě přibližné, protože nové soustavy neustále vznikají, zatímco jiné systémy přechodně přerušují materiální existenci.

15:2.25 (167.16) All such estimates are approximations at best, for new systems are constantly evolving while other organizations are temporarily passing out of material existence.

3. SUPERVESMÍR ORVONTON

Prakticky všechny hvězdné sféry, viditelné prostým okem z Urantie, náleží k sedmé sekci velkého vesmíru, supervesmíru Orvonton. Rozsáhlý hvězdný soubor Mléčná Dráha představuje centrální jádro Orvontonu a podstatně větší část se nachází za hranicemi vašeho lokálního vesmíru. Toto nesmírně velké seskupení sluncí, temných ostrovů prostoru, dvojhvězd, hvězdokup, hvězdných mračen, spirálních a jiných typů mlhovin, spolu s nespočtelným množstvím individuálních planet, vytváří uskupení v podobě protáhlého kruhu, zabírající asi jednu sedminu obydlených evolučních vesmírů.

Z astronomického pohledu Urantie, když se díváte na příčný řez soustavami blízko veliké Mléčné Dráhy, pozorujete, že sféry Orvontonu procházejí obrovskou protáhlou rovinou, jejíž šířka je mnohem větší, než tloušťka a délka je mnohem větší než šířka.

Pozorování takzvané Mléčné Dráhy odhaluje poměrný nárůst hvězdné hustoty v Orvontonu když se díváme na nebesa z jedné strany, zatímco na druhé straně se hustota zmenšuje; množství hvězd a ostatních sfér se snižuje na vzdálenější straně hlavní roviny našeho materiálního supervesmíru. Když je úhel pozorování příznivý a uvidíte skrze hlavnímasu této oblasti maximální hustoty, díváte se směrem k božskému rezidenčnímu vesmíru a středu všech věcí.

Z deseti velkých sektorů Orvontonu, osm jich bylo zhruba identifikováno astronomy Urantie. Zbývající dva sektory se obtížně rozeznají odděleně, protože je nutné dívat se na ně zevnitř. Kdybyste se mohli podívat na supervesmír Orvonton z místa daleko vzdáleného v prostoru, okamžitě byste rozeznali deset velkých sektorů sedmé galaxie.

Otáčivý střed vašeho malého sektoru je umístěn velmi daleko v obrovském a hustém hvězdném mračnu Štřelce, kolem kterého se váš lokální vesmír a všechna jeho přidružená tvoření pohybují; z protilehlých stran velikánského subgalaktického souhvězdí Štřelce můžete pozorovat dva velké pásy hvězdných mračen, objevujících se v obrovské hvězdné spirále.

Jádro fyzické soustavy, ke které náleží vaše

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

15:3.1 (167.17) Practically all of the starry realms visible to the naked eye on Urantia belong to the seventh section of the grand universe, the superuniverse of Orvonton. The vast Milky Way starry system represents the central nucleus of Orvonton, being largely beyond the borders of your local universe. This great aggregation of suns, dark islands of space, double stars, globular clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together with myriads of individual planets, forms a watchlike, elongated-circular grouping of about one seventh of the inhabited evolutionary universes.

15:3.2 (167.18) From the astronomical position of Urantia, as you look through the cross section of near-by systems to the great Milky Way, you observe that the spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated plane, the breadth being far greater than the thickness and the length far greater than the breadth.

15:3.3 (167.19) Observation of the so-called Milky Way discloses the comparative increase in Orvonton stellar density when the heavens are viewed in one direction, while on either side the density diminishes; the number of stars and other spheres decreases away from the chief plane of our material superuniverse. When the angle of observation is propitious, gazing through the main body of this realm of maximum density, you are looking toward the residential universe and the center of all things.

15:3.4 (167.20) Of the ten major divisions of Orvonton, eight have been roughly identified by Urantian astronomers. The other two are difficult of separate recognition because you are obliged to view these phenomena from the inside. If you could look upon the superuniverse of Orvonton from a position far-distant in space, you would immediately recognize the ten major sectors of the seventh galaxy.

15:3.5 (168.1) The rotational center of your minor sector is situated far away in the enormous and dense star cloud of Sagittarius, around which your local universe and its associated creations all move, and from opposite sides of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

15:3.6 (168.2) The nucleus of the physical system to

slunce a jeho přidružené planety, je středem někdejší mlhoviny Andronover. Tato bývalá spirální mlhovina byla lehce deformována následkem gravitačních trhlín a ještě dalšími událostmi, které provázely zrod vaší sluneční soustavy a které byly způsobeny blízkostí sousední velké mlhoviny. Tato blížící se kolize změnila Andronoveru do jakéhosi kulovitého nakupení, ale nezničila úplně dvojcestné procesí sluncí a jejich připojených fyzických skupin vesmírných těles. Vaše sluneční soustava nyní zaujímá téměř centrální polohu v jednom z ramen této deformované spirály a je umístěná asi v polovině mezi středem a vnější hranou hvězdného pásu.

Sektor Střelce a všechny ostatní sektory a segmenty Orvontonu se otáčejí okolo Uversy a některá nedorozumění astronomů Urantie vyplývají z mylných představ a překrouceních, které jsou způsobeny následujícími vícerymi otáčivými pohyby:

1. Otáčení Urantie okolo svého slunce.

2. Kroužení vaší sluneční soustavy kolem jádra bývalé mlhoviny Andronovera.

3. Rotování hvězdné rodiny Andronovery a přidružených hvězdokup kolem složeného rotačně-gravitačního středu hvězdného mračna Nebadon.

4. Otáčení lokálního hvězdného mračna Nebadon a jeho přidružených tvoření okolo středu souhvězdí Střelce, jejich malého sektoru.

5. Rotování jednoho sta malých sektorů, včetně souhvězdí Střelce, kolem jejich velkého sektoru.

6. Víření deseti velkých sektorů, takzvaný hvězdný drift, kolem řídicího centra Orvontonu, Uversy.

7. Pohyb Orvontonu a šesti přidružených supervesmířů okolo Ráje a Havony, procesí ve směru proti směru hodinových ručiček na prostorové úrovni supervemířů.

Těchto vícerych pohybů je několik druhů. Kosmické dráhy vaší planety a vaší sluneční soustavy jsou genetické, jsou vrozené. Absolutní pohyb Orvontonu proti směru hodinových ručiček je také genetický, je přirozenou součástí architektonických plánů hlavního vesmíru. Ale intervenující pohyby mají složený původ. Zčásti pocházejí ze strukturálního členění hmoty-energie do supervesmířů a zčásti jsou produkovány inteligentním a účelným působením Rajských organizátorů síly.

Jak se lokální vesmíry přibližují k Havoně,

which your sun and its associated planets belong is the center of the onetime Andronover nebula. This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

15:3.7 (168.3) The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

15:3.8 (168.4) 1. The revolution of Urantia around its sun.

15:3.9 (168.5) 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.

15:3.10 (168.6) 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.

15:3.11 (168.7) 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.

15:3.12 (168.8) 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.

15:3.13 (168.9) 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.

15:3.14 (168.10) 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

15:3.15 (168.11) These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

15:3.16 (168.12) The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits

vzdálenosti mezi nimi se zkracují; narůstá počet okruhů a zvyšuje se vrstvení úrovní, jedna na druhou. Ale jak se vzdalujeme od věčného středu, počet soustav, úrovní, okruhů a vesmírů postupně ubývá.

4. MLHOVINY—PŘEDCHŮDCI VESMÍRŮ

Zatímco tvoření a organizace vesmíru zůstává navždy pod kontrolou nekonečných Tvořitelů a jejich společníků, celý proces pokračuje podle stanovených postupů a v souladu s gravitačními zákony síly, energie a hmoty. Ale v souvislosti s univerzálním silovým nábojem existuje něco, jako záhada; my docela rozumíme organizování materiálních tvoření od chvíle jejich prvotního zhmožnění, ale úplně nechápeme, co předcházelo těmto prvotním kosmickým jevům. My jsme přesvědčeni, že tyto předcházející síly mají svůj původ v Ráji, protože neustále cirkulují po proniknutelném prostoru přesně v gigantických obrysech Ráje. Ačkoliv tento silový náboj prostoru, předchůdce všeho zhmožňování, nereaguje na gravitační sílu Ráje, pořád reaguje na přítomnost dolního Ráje a očividně vychází ze středu dolního Ráje a kruhovým pohybem se tam vrací.

Rajští organizátoři síly přeměňují prostorový potenciál do prvotní síly a rozvíjejí tento předmateriální potenciál do primárních a sekundárních energetických projevů fyzické reality. Když tato energie dosáhne úrovní, reagujících na gravitaci, na scéně se objeví usměrňovatelé energie a jejich společníci supervesmírného zřízení a zahájí svoji nikdy nekončící činnost, zaměřenou na vytvoření velkého množství silových okruhů a energetických kanálů pro vesmíry časoprostoru. Tak vzniká v prostoru fyzická hmota a vše je připraveno pro zahájení organizování vesmíru.

Tato segmentace energie je jev, který nikdy nebyl vyřešen fyziky Nebadonu. Jejich největší nesnáz spočívá v relativní neznalosti Rajských organizátorů síly, protože ti žijí usměrňovatelé energie, i když jsou způsobití zacházet s prostorovou energií, nemají ani nejmenší představu o původu energií, se kterými tak odborně a moudře manipulují.

Rajští organizátoři síly jsou tvůrci mlhovin; oni jsou schopni kolem své přítomnosti v prostoru uvést do chodu obrovské cyklóny síly, které, když jednou začnou, nemohou být nikdy zastaveny nebo omezeny do té doby, až všechny šířící se síly jsou mobilizovány pro následný výskyt prvotních jednotek vesmírné hmoty. Takto vznikají

are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

4. NEBULAE — THE ANCESTORS OF UNIVERSES

15.4.1 (169.1) While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatons. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

15.4.2 (169.2) The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

15.4.3 (169.3) This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the energies they so skillfully and intelligently manipulate.

15.4.4 (169.4) Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are

spirální a jiné mlhoviny—matečné disky pro přímý vznik sluncí a jejich rozmanitých soustav. Ve vnějším prostoru je možno uvidět deset různých forem mlhovin, fází primární evoluce vesmíru a tyto obrovské energetické disky mají stejný původ, jako měly ty, které umožnily vznik sedmi supervesmírů.

Mlhoviny se výrazně liší ve velikostech, výsledkovém počtu a celkové hmotnosti jejich hvězdných a planetárních potomků. Slunce vytvářející mlhovina nedaleko severních hranic Orvontonu, ale v rozmezí prostorové úrovně supervesmíru, již dala vzniknout přibližně čtyřiceti tisícům sluncí a matečný disk stále chrlí další slunce, z nichž je většina mnohokrát větší, než je vaše slunce. Některé z velkých mlhovin vnějšího prostoru zrodí až sto milionů sluncí.

Mlhoviny nemají přímý vztah k žádnému správnímu útvaru, jako jsou malé sektory nebo lokální vesmíry, ačkoliv některé lokální vesmíry byly organizovány z produktů jedné mlhoviny. Každý lokální vesmír obsahuje přesně stotisícinou část celkového energetického náboje supervesmíru, bez ohledu na spojitost s mlhovinou, protože energie není organizována mlhovinou—je rozdělována univerzálně po celém vesmíru.

Ne všechny spirální mlhoviny jsou zapojeny do vytváření sluncí. Některé si udržely kontrolu nad velkým množstvím svých oddělených hvězdných potomků a jejich spirálovitý vzhled je způsoben tou skutečností, že jejich slunce vycházejí ven z mlhovitého ramene v sevřené formaci, ale vracejí se zpět po jiných trasách, protože jsou snadno viditelné když jsou pohromadě, ale je mnohem obtížnější je pozorovat, když jsou do široka rozptýleny na jejich rozdílných návratných trasách daleko od ramene mlhoviny. V současné době není v Orvontonu mnoho mlhovin, vytvářejících slunce, ačkoliv Andromeda, která leží mimo obydlený vesmír, je velmi aktivní. Tato velmi vzdálená mlhovina je viditelná prostým okem a když ji pozorujete, vydechněte a pomyslete na to, že světlo, na které se díváte, opustilo tuto vzdálená slunce téměř před milionem let.

Galaxie Mléčná Dráha je složená z velkého počtu bývalých spirálních a jiných mlhovin a mnoho z nich si zachovaly svoje původní seskupení. Ale následkem vnitřních katastrof a vnějších přitažlivých sil mnoho z nich bylo zdeformováno a přeskupeno do takové míry, že tato obrovská seskupení se jeví jako gigantické svítící masy zářících sluncí, takové jako Magellanovo Mračno. Kulovité typy hvězdných mračen převládají v místech nedaleko od vnějších hranic Orvontonu.

Na rozsáhlá hvězdná mračna Orvontonu by se mělo pohlížet jako na individuální seskupení

brought into being the spiral and other nebulae, the mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

15:4.5 (169.5) Nebulae vary greatly in size and in the resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

15:4.6 (169.6) Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae—it is universally distributed.

15:4.7 (170.1) Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

15:4.8 (170.2) The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

15:4.9 (170.3) The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of

hmoty, srovnatelné s oddělenými mlhovinami, které jsou pozorovatelné v oblastech prostoru vně Mléčné Dráhy. Nicméně, mnoho takzvaných hvězdných mračen prostoru je složeno pouze z plynů. Energetický potenciál těchto hvězdných plyných mračen je neuvěřitelně veliký a jeho část je odebírána sousedními slunci a vysílána zpět do prostoru jako sluneční vyzařování.

5. PŮVOD KOSMICKÝCH TĚLES

Převážná část hmoty, obsažená ve sluncích a planetách supervesmíru vzniká v nebulárních discích; pouze velmi malá část supervesmírné hmoty je organizována přímým působením usměrňovatelů energie (jako při stavbě architektonických sfér), i když stále se měnící množství hmoty vzniká v otevřeném prostoru.

Pokud se jedná o původ, většina sluncí, planet a jiných sfér může být zařazena do některé z následujících deseti skupin:

1. Soustředné kontrakční prstény. Ne všechny mlhoviny jsou spirálové. Mnoho obrovitých mlhovin se místo rozdělení do dvojhvězdných sestav, nebo místo vyvinutí se do spirály, podstoupí proces smršťování a vytvoření několikanásobných prstenů. Po dlouhou dobu se taková mlhovina jeví jako obrovské centrální slunce, obklopené množstvím kroužících mračen, vyhlížejících jako prstenové formace hmoty.

2. Vířivé hvězdy zahrnují ta slunce, která jsou odmrštěna od velkých matečných disků, obsahujících vysokoteplotní plyny. Tyto hvězdy nejsou odmršťovány v prstencích, ale v jednostranných a pravostranných prouděch. Vířivé hvězdy také vznikají v jiných, než spirálních mlhovinách.

3. Gravitačně-explozivní planety. Když se slunce zrodí ze spirální, nebo plošné mlhoviny, nezřídka je odmrštěno do značně velké vzdálenosti. Takové slunce má vysoký obsah plynů a následně, až se poněkud ochladí a smrští, může se dostat do blízkosti některých nesmírně velkých seskupení hmoty, gigantického slunce, nebo tmavých ostrovů prostoru. Takové přiblížení nemusí být tak těsné, aby zapříčinilo kolizi, ale je natolik blízké, aby umožnilo gravitační síle většího tělesa uvést do chodu přílivové otřesy v menším tělese, a tak spustit sérii přílivových erupcí, které se objevují současně i na opačné straně otřásaného slunce. Když tyto explozivní erupce dosáhnou svého vrcholu, vytvoří se sady nahromaděné hmoty, které mohou být vyvrženy do prostoru mimo zónu, ve které působí gravitační síla explodujícího slunce a začnou se pravidelně otáčet okolo jednoho ze dvou dotýčných těles. Později se větší skupiny hmoty spojí a postupně k sobě přitahují menší tělesa. Tímto způsobem

matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispersed in space as solar emanations.

5. THE ORIGIN OF SPACE BODIES

15.5.1 (170.4) The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

15.5.2 (170.5) As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

15.5.3 (170.6) 1. *Concentric Contraction Rings*. Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

15.5.4 (170.7) 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

15.5.5 (170.8) 3. *Gravity-explosion Planets*. When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser

vznikalo mnoho planet zemského typu v menších soustavách. Vaše sluneční soustava právě tímto způsobem vznikla.

4. Odstředivé planetární potomstvo. V určitých fázích svého vývoje a tehdy, když se jejich rychlost otáčení výrazně zvýší, obrovská slunce začnou od sebe odhazovat velké množství hmoty, která se může následně nakupit a vytvořit malé světy, které pokračují v obíhání mateřského slunce.

5. Sféry nedostačící gravitace. Existuje kritické ohraničení pro velikost jednotlivých hvězd. Když tuto hranici dosáhne slunce a ještě se nesníží rychlost jeho otáčení, je odsouzeno k roztržení; nastane rozštěpení slunce a vznikne nová dvojhvězda tohoto druhu. Velké množství malých planet může vzniknout jako podružný důsledek gigantického roztržení.

6. Kontrakční hvězdy. V malých soustavách větší okrajová planeta někdy k sobě přitahuje svoje sousední světy, zatímco planety blíže slunci začínají svůj závěrečný pád. V případě vaší sluneční soustavy by takový konec znamenal, že čtyři vnitřní planety by byly pohlceny sluncem, zatímco velká planeta Jupiter by se značně zvětšila připoutáním zbývajících planet. Takový konec sluneční soustavy by měl za následek vznik dvou sousedních, ale rozdílných sluncí, jedna z druhů dvojhvězdných formací. Takové katastrofy jsou neobvyklé, kromě hvězdných nakupeních v oblastech na okraji supervesmíru.

7. Kumulativní sféry. V prostoru se pohybuje velké množství hmoty, ze které se pomalu mohou akumulovat malé planety. Ony se zvětšují meteorickými přírůstky a menšími kolizemi. Podmínky, existující v některých sektorech prostoru jsou tímto způsobem příznivé pro vznik planet. Mnoho obydlených světů má takový původ.

Některé z tmavých ostrovů velmi vysoké hustoty jsou přímým důsledkem narůstání přetvářející se energie v prostoru. Jiná skupina těchto tmavých ostrovů vznikla nakupením obrovského množství ochlazené hmoty—v prostoru cirkulujících malých částic a meteorů. Taková nakupení hmoty nebyla nikdy žhavá a s výjimkou hustoty, mají podobné složení jako Urantia.

8. Vyhaslá slunce. Některé z tmavých ostrovů jsou ojedinělá vyhaslá slunce, která vyzářila do prostoru všechnu dostupnou energii. Tyto organizované útvary hmoty jsou téměř úplně stlačeny—skutečně dokonale zhuštěny; a je zapotřebí mnoha epoch, aby takové obrovité masy stlačené hmoty byly po kolizi, nebo nějaké podobné oživující kosmické události znovu nabitý v okruzích prostoru a tak připraveny pro nové cykly fungování ve vesmíru.

systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

15:5.6 (171.1) 4. *Centrifugal Planetary Daughters.* Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

15:5.7 (171.2) 5. *Gravity-deficiency Spheres.* There is a critical limit to the size of individual stars. When a sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

15:5.8 (171.3) 6. *Contractural Stars.* In the smaller systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

15:5.9 (171.4) 7. *Cumulative Spheres.* From the vast quantity of matter circulating in space, small planets may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

15:5.10 (171.5) Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

15:5.11 (171.6) 8. *Burned-out Suns.* Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying cosmic happening.

9. Kolizní sféry. V těch oblastech, kde je hustější nahromadění vesmírných těles, kolize nejsou neobvyklé. Tyto astronomické úpravy jsou doprovázeny kolosálními změnami energie a přeměnami hmoty. Kolize, zahrnující vyhaslá slunce, mají mimořádný vliv na vytvoření rozsáhlého energetického vlnění. Úlomky, které při kolizi vzniknou, často tvoří materiální jádra pro následné formování planetárních těles, přizpůsobených pro pobyt smrtelných bytostí.

10. Architektonické světy. Toto jsou světy, které jsou vybudovány podle plánů a podmínek pro určitý speciální záměr, tak, jako Salvington, řídicí centrum vašeho lokálního vesmíru a Uversa, sídlo vedení našeho supervesmíru.

Existuje mnoho dalších způsobů pro formování sluncí a vytváření planet, ale předcházející procesy naznačují metody, kterými je velká většina hvězdných soustav a planetárních rodin uvedena v život. Pokusit se popsat všechny jednotlivé metody, které jsou zapojeny do hvězdných přeměn a vývoje planet, by vyžadovalo popsat téměř sto různých způsobů formování sluncí a vzniku planet. Když vaši astronomové pozorují nebesa, uvidí jevy, svědčící o všech těchto hvězdných evolucích, ale málokdy objeví známky formací těch malých, nežářivých skupin hmoty, které slouží jako obydlené planety—nejdůležitějšího tvoření ze všeho nesmírně rozsáhlého materiálního tvoření.

6. SFÉRY PROSTORU

Bez ohledu na původ, jednotlivé sféry prostoru se dají roztřídit do následujících hlavních skupin:

1. Slunce—hvězdy prostoru.
2. Černé ostrovy prostoru.
3. Malá tělesa prostoru—komety, meteory a planety.
4. Architektonické sféry—speciálně vybudované světy.
5. Architektonické sféry - světy účelově vytvořené.

S výjimkou architektonických sfér, všechna kosmická tělesa mají evoluční původ, evoluční v tom smyslu, že jejich vznik nebyl nařízen Božstvem, evoluční v tom smyslu, že tvořivé činnosti Boha byly rozvinuty časoprostorovou metodou prostřednictvím působení velkého množství vytvořených i vyvinutých bytostí Božstva.

15:5.12 (171.7) 9. *Collisional Spheres*. In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

15:5.13 (172.1) 10. *Architectural Worlds*. These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

15:5.14 (172.2) There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. THE SPHERES OF SPACE

15:6.1 (172.3) Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

- 15:6.2 (172.4) 1. The suns — the stars of space.
- 15:6.3 (173.1) 2. The dark islands of space.
- 15:6.4 (173.2) 3. Minor space bodies — comets, meteors, and planetesimals.
- 15:6.5 (173.3) 4. The planets, including the inhabited worlds.

15:6.6 (173.4) 5. Architectural spheres — worlds made to order.

15:6.7 (173.5) With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a time-space technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

Slunce. Toto jsou hvězdy prostoru ve všech rozličných stadiích jejich existence. Některá slunce jsou osaměle se vyvíjející vesmírné soustavy; jiné jsou dvojhvězdy, smršťující se, nebo mizející planetární soustavy. Tyto hvězdy prostoru existují ne méně než v tisíci rozličných stavech a stadiích. Vy znáte slunce, která vyzařují světlo, doprovázené teplem, ale jsou i taková slunce, která svítí bez tepla.

Triliony a triliony let bude průměrné slunce vyzařovat světlo a teplo, a to je dobrý příklad toho, jaké nesmírné zásoby energie každá jednotka hmoty obsahuje. Skutečné zásoby energie, uložené v těchto neviditelných částicích fyzické hmoty, jsou téměř nepředstavitelné. Působením nesmírného tlaku, vysoké teploty a dalších průvodních energetických reakcí, které probíhají v jádrech zářících sluncí, je tato energie téměř všechna použitelná jako světlo. Ještě další okolnosti umožňují těmto sluncím přeměňovat a vyzařovat zpět do prostoru velké množství prostorové energie, která se dostane do jejich dráhy po stanovených okruzích prostoru. Mnoho fází fyzické energie a všechny formy hmoty jsou přitahovány a následně rozesílány slunečními generátory. Tímto způsobem slouží tato slunce jako lokální urychlovači proudění energie, působících jako automatické rozvodny energie.

Supervesmír Orvonton je ozařován a oteplován více, než deseti triliony zářících sluncí. Tato slunce jsou hvězdy ve vaší pozorovatelné astronomické oblasti. Více, než dva triliony sluncí jsou však příliš vzdáleny a jejich velikost je natolik malá, než aby někdy mohly být zpozorovány z Urantie. Ale v hlavním vesmíru je tolik sluncí, jako je sklenic vody ve všech oceánech na vašem světě.

Černé ostrovy prostoru. Tato vyhaslá slunce a jiná velká seskupení hmoty nevyzařují světlo, ani teplo. Černé ostrovy mají někdy nesmírnou hmotnost a výrazně ovlivňují rovnováhu vesmíru a ovládání energie. Hustota některých z těchto velkých těles je téměř neuvěřitelná. A tato obrovská koncentrace hmoty umožňuje těmto černým ostrovům působit jako velmi výkonné setrvačníky, které účinně udrží velké sousední soustavy v rovnováze. Tyto černé ostrovy udržují gravitační rovnováhu energie v mnoha souhvězdích; mnoho fyzických soustav, které by jinak byly okamžitě zničeny sousedními slunci, je drženo v bezpečném gravitačním sevření těchto ochranných černých ostrovů. A proto, na základě této funkce, je můžeme přesně lokalizovat. My známe gravitační sílu svítících těles a proto můžeme vypočítat přesnou velikost a polohu černých ostrovů prostoru, které tak účinně vykonávají svoji funkci a udržují spolehlivě danou soustavu v její dráze.

Malá tělesa prostoru. Meteory a jiné malé

15:6.8 (173.6) *The Suns.* These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

15:6.9 (173.7) The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

15:6.10 (173.8) The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

15:6.11 (173.9) *The Dark Islands of Space.* These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

15:6.12 (173.10) *Minor Space Bodies.* The meteors

částice hmoty, které krouží a formují se v prostoru, vytvářejí nesmírně veliká seskupení energie a materiální substance.

Velké množství komet jsou neustáleným nespoutaným potomstvem slunečních matečních disků, které jsou postupně přitahovány pod kontrolu centrálního dominantního slunce. Komety mají mnoho různých původů. Ohon komety směřuje směrem od přitahujícího tělesa nebo slunce v důsledku elektrických reakcí jeho vysoce rozpínavých plynů a působením tlaku slunečního světla a dalších energií, které vyzařují ze slunce. Tento jev je jedním z pozitivních důkazů reality světla a jeho přidružených energií; prokazuje to, že světlo má hmotnost. Světlo je reálná substance, není to pouhé vlnění hypotetického éteru.

Planety. Jsou to velká nahromadění hmoty, která obíhají po oběžné dráze kolem slunce, nebo jiného kosmického tělesa; jejich velikost je různá, od planetek až po obrovské plynové, tekuté nebo tuhé sféry. Vychladnuté světy, které byly vytvořeny nakupením pohybujícího se kosmického materiálu, když se ocitnou ve vhodném postavení k přilehlému slunci, jsou nejideálnějšími planetami pro pobyt inteligentních obyvatel. Vyhaslá slunce nejsou zpravidla vhodná pro život; jsou obvykle příliš daleko od živých, hořících sluncí a kromě toho, jsou vesměs nadměrně masivní; gravitační síla na jejich povrchu je příliš veliká.

Ve vašem supervesmíru připadá na čtyřicet chladných planet méně, než jedna planeta, obyvatelná bytostmi vašeho druhu. A samozřejmě, přehřátá slunce a vzdálené ledové světy nejsou vhodné pro vyšší formu života. V současné době jsou ve vaší sluneční soustavě pouze tři planety vhodné pro život. Podle svých rozměrů, hustoty a umístění, je Urantia v mnoha ohledech ideální pro pobyt člověka.

Zákony chování fyzické energie jsou v podstatě univerzální, ale lokální působení je do značné míry ovlivněno fyzickými podmínkami, které převládají na jednotlivých planetách a v lokálních soustavách. Nespočetné množství světů prostoru charakterizuje téměř nekonečnou rozmanitost života tvorů a jiných projevů života. Nicméně, ve skupině světů, sdružených do dané soustavy, existují určité podobnosti a mimoto také sdílejí vesmírný model inteligentního života. Existují fyzické spojitosti mezi těmi planetárními soustavami, které náleží ke stejnému fyzickému okruhu a které těsně následují jedna druhou v jejich nekonečném kroužení po okruhu vesmírů.

and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

^{15.6.13 (173.11)} Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

^{15.6.14 (173.12)} *The Planets.* These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

^{15.6.15 (173.13)} In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.

^{15.6.16 (173.14)} The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.

7. ARCHITEKTONICKÉ SFÉRY

I když vládá každého supervesmíru sídlí blízko středu evolučních vesmírů v jejím

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

^{15.7.1 (174.1)} While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary

kosmickém segmentu, obývá svět, který byl vystavěn na objednávku a je obydlen pověřenými osobnostmi. Tyto světy řídicích center jsou architektonické sféry, kosmická tělesa, vystavěna účelově pro speciální záměr. Ačkoliv sdílejí světlo vedlejších sluncí, tyto sféry jsou samostatně osvětleny a ohřívány. Každá sféra má vlastní slunce, které vyzařuje světlo bez tepla, podobně jako družice Ráje, a každá sféra je zásobena teplem z proudění určitých energických proudů těsně nad jejím povrchem. Tyto světy řídicích center náleží k jednomu z velkých systémů, umístěných nedaleko astronomického centra jejich příslušných supervesmířů.

V řídicích centrech supervesmířů existuje standardní čas. Standardní den supervesmířů Orvontonu se rovná téměř třiceti dnům na Urantii a jeden rok Orvontonu má sto standardních dní. Tento jeden rok Orvontonu je standardním v sedmém supervesmířu a je o dvacet dva minut kratší, než tři tisíce dní na Urantii, asi osm a jedna pětina vašich roků.

Světy řídicích center sedmi supervesmířů mají podobný ráz i vznešenost Ráje, jejich ústředního modelu dokonalosti. Ve skutečnosti, všechny světy řídicích center se podobají Ráji. Jsou to opravdu nebeská obydlí, která postupně, od Jerusemu ke střednímu Ostrovu, nabývají na materiální velikosti, morontální krásy a duchovní nádheře. A všechny družice těchto světů řídicích center jsou také architektonickými sférami.

V rozmanitých světech řídicích center jsou zastoupeny všechny fáze materiálního a duchovního tvoření. Všechny druhy materiálních, morontálních a duchovních bytostí obývají tyto shromažďovací světy vesmířů. Během vzestupu vesmířem a přecházením z materiálních oblastí do duchovních, smrtelní tvorové si nikdy nepřestanou vážit svých předešlých úrovní existence a budou na ně s radostí vzpomínat.

Jerusem, řídicí centrum vaší lokální soustavy Satanie, má svých sedm tranzitních světů kultivování a kolem každého z nich se otáčí sedm družic, mezi kterými je sedm obytných světů morontální péče, první posmrtné obydlí člověka. V tom smyslu, ve kterém se slovo „nebe“ používá na Urantii, to někdy znamená sedm obytných světů, z nichž první obytný svět je nazýván prvním nebem, a tak dále, až k sedmému.

Edentia, řídicí centrum vašeho souhvězdí Norlatiadek, má svých sedmdesát družic sociální kultury a výchovy, na kterých pobývají vzestupné bytosti, když ukončí v Jerusemu program mobilizace, sjednocení a uvědomění si osobnosti.

Salvington, hlavní centrum Nebadonu,

universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the satellites of Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.

15.7.2 (174.2) Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight and one fifth of your years.

15.7.3 (174.3) The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

15.7.4 (174.4) The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

15.7.5 (174.5) *Jerusem*, the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man's first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

15.7.6 (174.6) *Edentia*, the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization, unification, and realization.

15.7.7 (174.7) *Salvington*, the capital of Nebadon,

vašeho lokálního vesmíru, je obklopen skupinami deseti univerzitních sfér, z nichž každá je složena ze čtyřiceti devíti oblastí. Po socializaci člověka v souhvězdí, tady probíhá jeho oduševnění.

Umalý třetí, řídicí centrum vašeho malého sektoru Ensa, je obklopen sedmi sférami vyššího fyzikálního učení vzestupného života.

Uvelký pátý, řídicí centrum vašeho velkého sektoru Splandon, je obklopen sedmdesáti sférami pokročilé intelektuální výchovy supervesmíru.

Uversa, řídicí centrum vašeho supervesmíru Orvonton, je těsně obemknuta sedmi vyššími univerzitami pokročilého duchovního vzdělávání pro vzestupné bytosti vlastní vůle. Každá z těchto sedmi skupin obdivuhodných sfér je složena ze sedmdesáti specializovaných světů, obsahujících tisíce a tisíce institucí a organizací, věnujících se plně vesmírnému učení a duchovní kultuře a ve kterých poutníci času získají nové vzdělání a jsou prozkoušeni před jejich dlouhým letem do Havony. Přicházející poutníci času jsou vždy přijímáni na těchto přidružených světech, ale odlétající absolventi do Havony jsou vždy odbaveni přímo z břehů Uversy.

Uversa je duchovním a administrativním řídicím centrem pro přibližně jeden trilion obydlených, nebo neobydlených světů. Velkolepost, nádhera a dokonalost hlavního centra Orvontonu převyšuje všechny divy časoprostorových tvořeních.

Kdyby byly všechny projektované lokální vesmíry a jejich dílčí komponenty vystavěny, v sedmi supervesmírech by bylo jen o něco méně, než pět set miliard architektonických světů.

8. KONTROLA A REGULACE ENERGIE

Sféry řídicích center supervesmíru jsou vystavěny tak, že mají schopnost působit jako výkonné energo-silové regulátory pro velké množství jejich sektorů a slouží jako ohniskové body pro usměřování energie do oblastí jejich lokálních vesmírů. Mají velmi silný vliv na vyrovnávání a řízení fyzických energií, cirkulujících v celém organizovaném prostoru.

Je celá řada dalších regulativních funkcí, které jsou vykonávány energetickými centry supervesmíru a fyzickými regulátory, živými a položivými entitami, které byly vytvořeny pro tento specifický účel. Je velmi těžké pochopit podstatu těchto energetických center a těchto regulátorů; tyto nižší řády samy nerozhodují, nemají svoji vlastní vůli, nemají osobitý projev, jejich činnost je

your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

15:7.8 (174.8) Uminor the third, the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

15:7.9 (174.9) Umajor the fifth, the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

15:7.10 (175.1) Uversa, the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

15:7.11 (175.2) Uversa is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

15:7.12 (175.3) If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

15:8.1 (175.4) The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

15:8.2 (175.5) Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but

velmi inteligentní, ale je očividně automatická a vrozená v jejich vysoce specializovaném organismu. Energetická centra a fyzičtí regulátoři supervesmířů odpovídají za řízení a dílčí kontrolu třiceti energetických systémů, které tvoří oblast gravitace. Pro kompletní obklopení supervesmířů okruhy fyzické energie, které jsou řízeny energetickými centry Uversy, je zapotřebí něco málo přes 968 milionů let.

Vyvíjející se energie má hmotnou podstatu; má svoji váhu, ačkoliv váha je vždy relativní a závisí na rychlosti otáčení, hmotnosti a antigravitaci. Hmotnost hmoty způsobuje zpomalování rychlosti v energii; a všudypřítomná rychlost energie vyjadřuje: počáteční výkon energie, minus zpomalení během průchodu hmotou, plus regulativní činnost živých upravovatelů energie supervesmířů a fyzický vliv sousedících, vysoce rozžhavených nebo vysoce výbojných těles.

Univerzální plán pro udržování rovnováhy mezi hmotou a energií nutně vyžaduje neustálé vytváření a rušení malých materiálních jednotek. Vesmírní upravovatelé energie mají schopnost koncentrovat a zadržet, nebo uvolnit a rozvádět jakékoliv množství energie.

Při dostatečném trvání zpomalovacího vlivu by gravitace nakonec přeměnila veškerou energii do hmoty, kdyby nebylo těchto dvou faktorů: první, protože působí antigravitační vliv upravovatek energie a druhý, protože organizovaná hmota má tendenci se rozkládat za určitých podmínek, nacházejících se ve velmi žhavých hvězdách a v některých neobvyklých podmínkách v prostoru, blízko chladných a zhuštěných těles, která mají vysoký energetický náboj.

Když se masa stane příliš velkou a hrozí narušení vyváženosti energie a vyčerpání fyzických silových okruhů a jestliže další vlastní tendence gravitace zhmotnit energii není zastavena kolizí mezi vyhaslými giganty prostoru, čímž se okamžitě úplně rozptýlí nahromaděná seskupení gravitace, zasáhnou fyzičtí regulátoři. Při těchto kolizích jsou obrovské masy hmoty okamžitě přeměněny do nejvzácnější formy energie a úsilí udržet vesmírnou rovnováhu začíná nanovo. Nakonec jsou větší fyzické systémy stabilizovány, fyzicky ustáleny a rozkávány do vyvážených a stanovených oběhů supervesmířů. Po této události se v takových ustálených systémech již nestávají žádné kolize, nebo jiné zničující katastrofy.

V období nárůstu energie se objevují energetické poruchy a tepelné výkyvy, doprovázené elektrickými výboji. V období úbytku energie projevuje hmota vzrůstající tendence se

apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

15:8.3 (175.6) Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity, minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

15:8.4 (175.7) The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

15:8.5 (175.8) Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

15:8.6 (176.1) When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

15:8.7 (176.2) During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased

hromadit, stlačovat a vymanit zpod kontroly citlivě balancovaných okruhů, což má za následek přílivové, nebo kolizní úpravy, které rychle obnoví rovnováhu mezi cirkulující energií a přesněji stabilizovanou hmotou. Předvídat, nebo jinak rozumět pravděpodobnému chování rozzářených sluncí a tmavých ostrovů prostoru, je jedním z úkolů nebeských pozorovatelů hvězd.

My jsme schopni rozpoznat většinu zákonů, které řídí rovnováhu vesmíru a předvídat hodně z toho, co se týká vesmírné stability. Prakticky, všechny naše předpovědi jsou spolehlivé, ale neustále se setkáváme s určitými silami, které zcela nepodléhají zákonům řízení energie a chování hmoty a které my neznáme. Předvídatelnost všech fyzikálních jevů se stává obtížnější, když směřujeme od Ráje ke vzdáleným okrajovým vesmírům. Když se dostaneme za hranice osobní správní oblasti Vládců Ráje, čelíme zvýšené neschopnosti předvídat podle ustanovených norem a získaných zkušeností v souvislosti s pozorováním fyzických jevů výhradně v sousedních astronomických soustavách. Také ve světech sedmi supervesmírů my žijeme uprostřed aktivních sil a reakcí energií, které pronikají všemi našimi oblastmi a šíří se ve sjednocené rovnováze všemi územími vnějšího prostoru.

Čím více se vzdalujeme do prostoru, tím určitěji se setkáme s těmi proměnlivými a nepředvídatelnými jevy, které jsou neomylně charakteristické pro nepochopitelné působení přítomnosti Absolutních a empirických Božstev. A tyto jevy musí svědčit o nějaké univerzální nadkontrole všeho dění.

Supervesmír Orvonton se v současné době očividně vybíjí; vnější vesmíry vypadají, že se roztácejí k budoucím aktivitám, nemající sobě rovna; střední vesmír Havona je věčně stabilizovaný. Gravitace a nepřítomnost tepla (chlad) organizují a udržují hmotu pohromadě; teplo a antigravitace rozrušují hmotu a rozptylují energii. Živí upravovatelé energie a organizátoři síly jsou klíčem ke speciálnímu ovládnutí a inteligentnímu řízení nekonečných proměn při tvoření, rušení a přetváření vesmírů. Mlhoviny se mohou rozptýlit, slunce vyhasnout, soustavy vymizet a planety zaniknout, ale vesmíry zůstávají.

9. OKRUHY SUPERVESMÍRŮ

Univerzální okruhy Ráje jsou ve skutečnosti přítomny ve všech oblastech sedmi supervesmírů. Tyto přítomnosti okruhů jsou následující: osobní gravitační síla Vesmírného Otce, duchovní

tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

15:8.8 (176.3) We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

15:8.9 (176.4) The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

15:8.10 (176.5) The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

15:9.1 (176.6) The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the

gravitace Věčného Syna, gravitační síla mysli Společného Činitele a materiální gravitační síla věčného Ostrova.

Kromě univerzálních okruhů Ráje a kromě působení přítomnosti Absolutních a empirických Božstev, působí na prostorové úrovni supervesmíru jenom dvě skupiny energetických okruhů, čili rozdělené síly: okruhy supervesmíru a okruhy lokálních vesmírů.

Okruhy supervesmíru:

1. Sjednocující intelektuální okruh jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Takový okruh kosmické mysli je omezen do jednotlivého supervesmíru.

2. Reflektivní činnost okruhu Duchů Reflexe v každém supervesmíru.

3. Skryté okruhy Tajemných Monitorů, které jsou určitým způsobem propojeny s Diviningtonem a odtud nasměrovány k Vesmírnému Otci v Ráji.

4. Okruh spojení Věčného Syna se svými Rajskými Syny.

5. Okamžitá přítomnost Nekonečného Ducha.

6. Vysílání z Ráje, prostorová hlášení z Havony.

7. Energetické okruhy silových center a fyzických kontrolorů.

Okruhy lokálních vesmírů:

1. Poskytovaný duch Rajských Synů, Utěšitel světů poskytnutí. Duch Pravdy, Duch Michaela na Urantii.

2. Okruh Božských Pečovatelů, Mateřský Duch lokálního vesmíru, Svatý Duch vašeho světa.

3. Okruh pomoci mysli lokálního vesmíru, včetně rozmanitě působící přítomnosti pomocných duchů mysli.

Když se v lokálním vesmíru dosáhne taková duchovní harmonie, která je individuální a sloučené okruhy se stanou nerozeznatelnými od okruhů supervesmíru, když skutečně převládne shoda činností a jednota služby, potom se okamžitě lokální vesmír zhoupne do ustálených okruhů světa a života a stává se ihned způsobilý pro přijetí do duchovní konfederace zdokonaleného svazu vyšších tvoření. Pro přijetí do shromáždění Věčné Moudrých, členství v konfederaci supervesmíru, se požaduje následující:

1. Fyzická stabilita. Hvězdy a planety lokálního

spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

15.9.2 (177.1) In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits and the local universe circuits.

15.9.3 (177.2) *The Superuniverse Circuits:*

15.9.4 (177.3) 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

15.9.5 (177.4) 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

15.9.6 (177.5) 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

15.9.7 (177.6) 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

15.9.8 (177.7) 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

15.9.9 (177.8) 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

15.9.10 (177.9) 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

15.9.11 (177.10) *The Local Universe Circuits:*

15.9.12 (177.11) 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

15.9.13 (177.12) 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

15.9.14 (177.13) 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

15.9.15 (177.14) When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

15.9.16 (177.15) 1. *Physical Stability.* The stars and

vesmíru musí být v rovnováze; všechny fáze bezprostředních hvězdných transformací musí být skončeny. Vesmír se musí pohybovat v přesném směru; jeho oběžná dráha musí být bezpečně stanovena s konečnou platností.

2. Duchovní věrnost. Musí existovat stav univerzálního uznání a věrnosti Vládnoucímu Božímu Synovi, který řídí záležitosti takového lokálního vesmíru. Musí vzniknout stav harmonické součinnosti mezi jednotlivými planetami, soustavami a souhvězdími v celém lokálním vesmíru.

Váš lokální vesmír není ještě ani považován za součást ustáleného fyzického řádu supervesmíru a o to více je mu vzdáleno získání členství v osvědčené duchovní rodině vyššího řídicího systému. Ačkoliv Nebadon nemá ještě zastoupení na Uverse, čas od času nás vlada supervesmíru posílá na její světy se speciálními úkoly, zrovna tak jsem já přišel na Urantii přímo z Uversy. My poskytujeme vašim vládcům a správcům jakoukoliv potřebnou podporu při řešení jejich složitých problémů; my bychom si přáli vidět, aby váš vesmír byl způsobilý pro řádné přijetí do sdružených tvoření supervesmírné rodiny.

10. VLÁDCI SUPERVESMÍRŮ

Řídící centra supervesmírů jsou sídlem vysokých duchovních vlád, řídicích časoprostorové oblasti. Výkonná složka nejvyššího řídicího systému, mající svůj původ v Poradcích Trojice, je řízena přímo jedním ze Sedmi Hlavních Duchů nejvyššího dohledu, bytostí, které jsou zmocněny Rájem a řídí supervesmíry prostřednictvím Sedmi Nejvyšších Výkonavatelů, umístěných na sedmi speciálních světech Nekonečného Ducha, nejvzdálenějších satelitů Ráje.

Řídící centra supervesmírů jsou obydlem pro Duchy Reflexe a Pomocníků Reflektivního Vyobrazení. Odtud, z pozice uprostřed, tyto úžasné bytosti řídí svoje rozsáhlé reflektivní činnosti, a takto pomáhají střednímu vesmíru nahore a lokálním vesmírům dole.

Každý supervesmír je řízen třemi Věčně Moudrými, společná nejvyšší výkonná moc vlády. Osazenstvo výkonné složky nejvyššího řídicího systému supervesmíru je složeno ze sedmi rozdílných skupin:

1. Věčně Moudří.
2. Zdokonalovatelé Moudrosti.

planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

15:9.17 (177.16) 2. *Spiritual Loyalty.* There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

15:9.18 (177.17) Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

15:10.1 (178.1) The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

15:10.2 (178.2) The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

15:10.3 (178.3) Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven different groups:

15:10.4 (178.4) 1. Ancients of Days.

15:10.5 (178.5) 2. Perfectioners of Wisdom.

3. Božští Poradci.

4. Univerzální Cenzoři.

5. Mocní Poslové.

6. Ti s Velkou Autoritou.

7. Ti beze Jména a Čísla.

Třem Věčně Moudrým bezprostředně asistují sbory jedné miliardy Zdokonalovatelů Moudrosti, ke kterým jsou přidruženy tři miliardy Božských Poradců. Ke správě každého supervesmíru je přidělena jedna miliarda Univerzálních Cenzorů. Tyto tři skupiny jsou Rovnocenné Osobnosti Trojice, které mají svůj božský původ přímo v Rájské Trojici.

Zbývající tři řády, Mocní Poslové, Ti s Velkou Autoritou a Ti beze Jména a Čísla, jsou zvelebeni vzestupní smrtelníci. První řád z těchto tří řádů prošel vzestupným systémem a byl přijat do Havony v době Grandfandy. Po dosažení Ráje byli vybráni do Sboru Konečnosti, přijati Rájskou Trojicí a následně přiděleni pro nebeskou službu Věčně Moudrým. Jako druh, tyto tři řády jsou známy jako Vědoucí Trinitizovaní Synové, mající dvojí původ, ale nyní slouží Trojici. Takto byla výkonná složka nejvyššího řídicího systému supervesmíru rozšířena proto, aby zahrнула zvelebené a zdokonalené děti evolučních světů.

Koordinační rada supervesmíru je složena ze sedmi výkonných skupin, již předtím jmenovaných a následujících vládců a dalších regionálních dohlížitelů:

1. Věčně Dokonalí—vládci velkých sektorů supervesmíru.

2. Věčně Současní—správci malých sektorů supervesmíru.

3. Věčně Jednotní—Rajští poradci vládců lokálních vesmírů.

4. Věčně Věrní—Rajští zástupci Nejsvrchovanějších vládců, vládnoucích v souhvězdích.

5. Synové Trojice-Učitelé, kteří jsou v danou chvíli přiděleni ke službě v řídicích centrech supervesmíru.

6. Věčně Věční, kteří jsou shodou okolností přítomni v řídicích centrech supervesmíru.

7. Sedm Pomocníků Reflektivního Vyobrazení—mluvčí sedmi Duchů Reflexe a jejich prostřednictvím, představitelé Sedmi Hlavních Duchů Ráje.

Pomocníci Reflektivního Vyobrazení působí

15:10.6 (178.6) 3. Divine Counselors.

15:10.7 (178.7) 4. Universal Censors.

15:10.8 (178.8) 5. Mighty Messengers.

15:10.9 (178.9) 6. Those High in Authority.

15:10.10 (178.10) 7. Those without Name and Number.

15:10.11 (178.11) The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectors of Wisdom, with whom are associated three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

15:10.12 (178.12) The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

15:10.13 (178.13) The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

15:10.14 (179.1) 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.

15:10.15 (179.2) 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.

15:10.16 (179.3) 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.

15:10.17 (179.4) 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.

15:10.18 (179.5) 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.

15:10.19 (179.6) 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.

15:10.20 (179.7) 7. The seven Reflective Image Aids — the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

15:10.21 (179.8) The Reflective Image Aids also

jako představitelé velkého množství skupin bytostí, které jsou důležité pro řízení supervesmírů, ale které v současné době, z mnoha různých důvodů, nejsou naplno aktivní ve svých rozmanitých funkcích. Do této skupiny patří: vyvíjející se osobnostní projev Nejvyšší Bytosti v supervesmíru, Neomezený Dohlížitelé Nejvyššího, Stanovení Místodržitelé Konečného, nejmenovaní spojovatelé reflexe Majestonu a nadosobní duchovní představitelé Věčného Syna.

Téměř vždy je možné nalézt zástupce těchto skupin vytvořených bytostí v řídicích centrech supervesmírů. Běžná pečovatelská práce v supervesmírech je vykonávána pozoruhodnými sekunafimy a dalšími členy široké rodiny Nekonečného Ducha. V činnosti těchto úžasných center supervesmírného řízení, kontroly, péče a výkonného rozhodování jsou inteligentní existence každé sféry vesmírného života spojeny s aktivní službou, moudrým řízením, láskyplnou péčí a spravedlivým úsudkem.

Supervesmíry nemají žádný systém velvyslaneckého zastoupení; jsou naprosto odděleny jeden od druhého. Dovídají se o vzájemných záležitostech pouze prostřednictvím analytického centra v Ráji, řízeného Sedmi Hlavnímu Duchy. Jejich vládci pracují v poradních sborech božské moudrosti pro blaho svých vlastních supervesmírů bez ohledu na to, co může probíhat v jiných částech vesmírného tvoření. Tato izolace supervesmírů bude trvat až do té doby, kdy se dosáhne jejich vzájemné součinnosti úplným završením realizace osobnostní svrchovanosti vyvíjející se empirické Nejvyšší Bytosti.

11. PORADNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Právě na takových světech, jako Urantia, se setkávají tváří v tvář bytosti, zastupující samovládu dokonalosti a demokracii evoluce. Výkonná složka nadvlády vzniká ve sférách dokonalosti; zákonodárná složka pramení z rozkvětu evolučních vesmírů.

Poradní shromáždění supervesmíru je umístěno pouze ve světě hlavního řídicího centra. Tento legislativní, nebo poradní sbor je složen ze sedmi komor a do každé z nich každý lokální vesmír, který je přijat do rady supervesmíru, zvolí svého rodného zástupce. Tito zástupci jsou vybráni nejvyššími radami lokálních vesmírů z řad vzestupných poutníků—absolventů Orvontonu, kteří se zdržují na Uverse a mají pověření k přepravě do Havony. Průměrná služební doba

function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

15:10.22 (179.9) At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

15:10.23 (179.10) The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

15:11.1 (179.11) It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

15:11.2 (179.12) The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The

těchto zástupců je asi sto let standardního času supervesmíru.

Já jsem nikdy neslyšel o neshodách mezi představiteli výkonné složky Orvontonu a poradním shromážděním Uversy. Ještě nikdy, v celé historii našeho supervesmíru, poradní sbor neschválil doporučení, nad kterým by výkonná složka nadvlády zaváhala, zda ho uskutečnit. Vždy zde převládá nejdokonalejší harmonie a pracovní shoda, což dokazuje skutečnost, že evoluční bytosti mohou skutečně dosáhnout vrcholů zdokonalené moudrosti, která je opravňuje stýkat se s osobnostmi dokonalého původu a božské podstaty. Přítomnost poradních shromážděních v hlavních řídicích centrech supervesmíru odhaluje moudrost a naznačuje konečné vítězství celého obrovského evolučního konceptu Vesmírného Otce a Věčného Syna.

average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

15:11.3 (180.1) Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. NEJVYŠŠÍ SOUDY

Když my hovoříme o výkonných a poradních složkách správního systému Uversy, vy asi usuzujete, na základě některých podobných forem občanské vlády na Urantii, že musíme mít třetí, neboli justiční složku, což my máme, ale ona nemá odlišný personál. Naše soudní dvory jsou složeny následovně: Předsedá jim, podle povahy a závažnosti případu, Věčně Moudrý, Zdokonalovatel Moudrosti nebo Božský Poradce. Důkaz pro nebo proti jednotlivci, planetě, soustavě, souhvězdí nebo vesmíru je představen a vysvětlen Univerzálními Cenzory. Obhajoba dětí času a evolučních planet je předložena Mocnými Posly, oficiálními pozorovateli supervesmírné vlády v lokálních vesmírech a soustavách. Stanovisko nejvyššího orgánu vlády je vylíčeno Těmi s Velkou Autoritou. Rozsudek je obvykle stanoven komisí, která je různě početná a je složená rovnoměrně z Těch beze Jména a Čísla a skupinou znalých osobností, vybraných z poradního shromáždění.

Soudy Věčně Moudrých jsou nejvyššími posudkovými soudy pro duchovní posouzení všech záležitostí všech jednotlivých vesmírů. Vládoucí Synové v lokálních vesmírech jsou nejvyšší ve svých vlastních územích; oni podléhají nadvládě pouze tehdy, když dobrovolně předloží záležitosti pro poradenství nebo rozhodnutí Věčně Moudrých, kromě záležitostí, ve kterých se jedná o zánik tvorů vlastní vůle. Požadavek pro posouzení přichází z lokálních vesmírů, ale rozhodnutí, týkající se zániku bytostí vlastní vůle jsou vždy vynesena a vykonána v hlavních řídicích centrech supervesmíru. Synové lokálních vesmírů směřují rozhodnout o věčném životě smrtelného

12. THE SUPREME TRIBUNALS

15:12.1 (180.2) When we speak of executive and deliberative branches of the Uversa government, you may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom, or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

15:12.2 (180.3) The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures. Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes

člověka, ale pouze Věčně Moudří mohou vydat výkonné rozhodnutí v otázkách věčného života a smrti.

Ve všech záležitostech, které nevyžadují soudní přelíčení a při předložení důkazů, Věčně Moudří, nebo jejich společníci učiní rozhodnutí a tato nařízení jsou vždy jednotná. Tady jednáme se soudními sbory naprosté dokonalosti. V usneseních těchto nejvyšších a nejdokonalejších soudů nejsou žádné neshody, ani menšinové názory.

S několika určitými výjimkami, nadvlády mají soudní pravomoc nad všemi věcmi a všemi bytostmi ve svých příslušných oblastech. Proti rozhodnutí a usnesení supervesmírných orgánů se nelze odvolat, protože oni představují souhlasná rozhodnutí Věčně Moudrých a toho Hlavního Ducha, který rozhoduje o osudu daného supervesmíru ze svého Rajského obydlí.

13. VLÁDY SEKTORŮ

Velký sektor zaujímá asi jednu desetinu supervesmíru a je složen ze sta malých sektorů, deseti tisíc lokálních vesmírů a asi sta miliard obydlených světů. Tyto velké sektory jsou řízeny třemi Věčně Dokonalými, Nejvyššími Osobnostmi Trojice.

Soudy Věčně Dokonalých jsou ustanoveny podobně jako soudy Věčně Moudrých, vyjma toho, že ony nerozhodují v duchovních záležitostech svých oblastí. Činnost vlád těchto velkých sektorů je především zaměřena na intelektuální stav rozsáhlého tvoření. Velké sektory zadržují, posuzují, rozdělují a shrnují údaje pro hlášení radám Věčně Moudrých o všech důležitých supervesmírných záležitostech běžné a správní povahy, které se netýkají bezprostředně duchovního řízení oblastí, nebo uskutečňování plánů Vládců Ráje pro vzestup smrtelníků. Personál vlády velkého sektoru se ničím neodlišuje od vlády supervesmíru.

Tak, jak jsou nádherné satelity Uversy zapojeny do vaší závěrečné duchovní přípravy pro Havonu, tak se sedmdesát satelitů Uvelkého pátého věnuje vašemu supervesmírnému intelektuálnímu vzdělávání a rozvoji. Z celého Orvontonu jsou zde shromážděny moudré bytosti, které neúnavně pracují, aby připravily smrtelníky času pro jejich další postup na cestě k věčnosti. Převážná část tohoto vzdělávání vzestupných smrtelníků se provádí na sedmdesáti vzdělávacích světech.

can decree the survival of mortal man, but only the Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

15:12.3 (180.4) In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

15:12.4 (180.5) With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

15:13.1 (181.1) A major sector comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:13.2 (181.2) The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

15:13.3 (181.3) As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

Vládám malých sektorů předsedají tři Věčně Současní. Jejich činnost se týká především fyzického řízení, sjednocování, stabilizování a běžného koordinování správních systémů lokálních vesmírů, tvořících malý sektor. Každý malý sektor obsahuje sto lokálních vesmírů, deset tisíc souhvězdí, jeden milion soustav, což je asi jedna miliarda obyvatelných světů.

Světy hlavních řídicích center malého sektoru jsou velkým shromaždištěm Hlavních Fyzických Kontrolorů. Tyto světy hlavních řídicích center jsou obklopeny sedmi školicími sférami, které jsou základními školami supervesmíru a jsou to centra pro získání znalostí o uspořádání fyzických a správních systémů vesmíru vesmírů.

Vůdci vlád malých sektorů jsou přímo podřízeni vládcům velkých sektorů. Věčně Současní přijímají všechna hlášení s výsledky pozorování a koordinují veškerá doporučení pro supervesmír, která přijdou od Věčně Jednotných, kteří jsou přiděleni do hlavních řídicích sfér lokálních vesmírů jako pozorovatelé a poradci Trojice a od Věčně Věrných, kteří jsou podobně přiděleni k Nejsvrchovanějším v hlavních řídicích centrech souhvězdí. Všechna tato hlášení jsou odeslána Věčně Dokonalým na velkých sektorech a následně předána soudům Věčně Moudrých. Tak se systém Trojice rozprostírá od souhvězdí lokálních vesmírů až po hlavní řídicí centra supervesmíru. V řídicích centrech lokálních soustav nejsou zástupci Trojice.

14. ÚČELY SEDMI SUPERVESMÍRŮ

Existuje sedm základních účelů, které jsou odhalovány v průběhu evolučního procesu sedmi supervesmírů. Každý základní účel evolučního procesu supervesmíru se projev naplno pouze v jednom ze sedmi supervesmírů a tudíž, každý supervesmír má svoji speciální funkci a unikátní podstatu.

Orvonton, sedmý supervesmír, ten, ke kterému náleží váš lokální vesmír, je znám především kvůli jeho rozsáhlému a štědrému poskytování soucitné péče smrtelníkům těchto oblastí. Je proslulý pro způsob, kterým spravedlnost vítězí, když je vedena soucitem a moc vládne, když je podmíněna trpělivostí a současně se mu obětuje dostatek času pro zajištění stabilizace věčnosti. Orvonton je vesmírnou ukázkou lásky a soucitu.

Nicméně, je to velmi obtížné popsat naše

15:13.4 (181.4) The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

15:13.5 (181.5) Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

15:13.6 (181.6) The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. PURPOSES OF THE SEVEN SUPERUNIVERSES

15:14.1 (181.7) There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

15:14.2 (182.1) Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and power rules as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

15:14.3 (182.2) It is, however, very difficult to describe

pojetí přesné podstaty evolučního účelu, který se odvíjí v Orvontonu, i když je možno říci, že zde, v tomto supertvoření, my cítíme, že šest unikátních účelů kosmické evoluce, projevující se v šesti přidružených supertvořeních, se vzájemně propojuje do významu celku; a právě z tohoto důvodu, my se někdy domníváme, že vyvinuté a dokončené zosobnění Boha Nejvyššího bude někdy ve vzdálené budoucnosti vládnout z Uversy zdokonaleným sedmi supervesmířům s veškerou empirickou vznešeností své, takto dosažené všemohoucí svrchované moci.

Tak, jak je Orvonton unikátní ve své podstatě a ojedinelý ve svém osudu, tak je rovněž každý z jeho přidružených supervesmířů. Nicméně, velmi mnoho z toho, co se v Orvontonu odvíjí, vám není odhaleno a z těchto neodhalených jevů života Orvontonu, je možno mnoho nalézt v plném rozvoji v některém jiném supervesmíři. Sedm účelů evoluce supervesmířů se projevují ve všech sedmi supervesmířech, ale v každém supertvoření se naplno projeví pouze jeden z těchto účelů. Abyste pochopili více o účelu těchto supervesmířů, tak hodně z toho čemu nerozumíte, by vám muselo být vysvětleno a dokonce i potom byste pochopili velmi málo. Toto celé vyprávění představuje pouze krátký záblesk pochopení obrovského tvoření, jehož součástí je váš svět a vaše lokální soustava.

Váš svět se jmenuje Urantia a má číslo 606 v planetární skupině, neboli soustavě, Satania. Tato soustava má v současné době 619 obydlených světů a více, než dvě stě dalších planet se vyvíjejí příznivým směrem, aby se někdy v budoucnosti staly obyvatelnými světy.

Hlavní řídicí centrum Satanie se jmenuje Jerusem a tato soustava má číslo dvacet čtyři v souhvězdí Norlatiadek. Vaše souhvězdí Norlatiadek je složeno z jednoho sta lokálních soustav a jeho hlavní řídicí centrum se jmenuje Edentia. Norlatiadek je veden pod číslem sedmdesát ve vesmíru Nebadon. Lokální vesmír Nebadon je složen z jednoho sta souhvězdí a jeho hlavní centrum je znám pod jménem Salvington. Vesmír Nebadon má číslo osmdesát čtyři v malém sektoru Ensa.

Malý sektor Ensa obsahuje sto lokálních vesmířů a má hlavní centrum, které se jmenuje Umalý třetí. Tento malý sektor má číslo tři ve velkém sektoru Splandon. Splandon je složen z jednoho sta malých sektorů a má hlavní řídicí centrum, které se jmenuje Uvelký pátý. Je to pátý velký sektor supervesmíru Orvonton, sedmého segmentu velkého vesmíru. Takto můžete zařadit vaši planetu do organizačního a správního schématu vesmíru vesmířů.

our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

15:14.4 (182.3) As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

15:14.5 (182.4) Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

15:14.6 (182.5) Satania has a headquarters world called Jerusem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

15:14.7 (182.6) The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splandon. Splandon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

Číslo vašeho světa Urantie ve velkém vesmíru je 5 342 482 337 666. Toto je registrační číslo Urantie na Uverse a v Ráji, vaše číslo v seznamu obydlených světů. Já rovněž znám registrační číslo fyzické sféry, ale je tak mimořádně veliké, že nemá prakticky žádný význam pro smrtelnou mysl.

Vaše planeta je členem nesmírně rozsáhlého kosmu; vy patříte k téměř nekonečné rodině světů, ale vaše sféra je právě tak řízena a láskyplně podporována, jakoby byla jediným obydleným světem v celém bytí.

[Představeno Univerzálním Cenzorem Uversy.]

15:14.8 (182.7) The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

15:14.9 (183.1) Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

15:14.10 (183.2) [Presented by a Universal Censor hailing from Uversa.]

Kapitola 16. Sedm Hlavních Duchů

⇐ 015

Kniha Urantia

017 ⇨

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 16 SEDM HLAVNÍCH DUCHŮ

Sekce

Úvod

1. Vztah k trojjediné Božskosti
2. Vztah k Nekonečnému Duchu
3. Individuálnost a různorodost Hlavních Duchů
4. Vlastnosti a funkce Hlavních Duchů
5. Vztah ke tvorbě
6. Kosmická mysl
7. Morálka, ctnost a osobnost
8. Osobnost Urantie
9. Realita lidského vědomí

PAPER 16 THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction

1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

Úvod

Sedm Hlavních Duchů jsou prvotními osobnostmi Nekonečného Ducha. V tomto sedmidílném tvořivém aktu samorozmnožení Nekonečný Duch vyčerpal asociativní možnosti matematických kombinací, které jsou vrozeny ve skutečné existenci tří osob Božstva. Kdyby bylo možné vytvořit větší počet Hlavních Duchů, tak by vytvoření byli, ale ve třech Božstvech je vrozeno jenom sedm a pouze sedm slučovacích možností. A toto vysvětluje tu skutečnost, proč vesmír je řízen v sedmi velkých segmentech a číslo sedm je ve své podstatě nezbytné pro jeho organizování a řízení.

Tímto způsobem vzniklo Sedm Hlavních Duchů v následujících sedmi předobrazech a získalo z nich svoje individuální vlastnosti:

1. Vesmírný Otec.

INTRODUCTION

16:0.1 (184.1) THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

16:0.2 (184.2) The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven likenesses:

- 16:0.3 (184.3)* 1. The Universal Father.

2. Věčný Syn.

3. Nekonečný Duch.

4. Otec a Syn.

5. Otec a Duch.

6. Syn a Duch.

7. Otec, Syn a Duch.

My víme velmi málo o působení Otce a Syna při tvoření Hlavních Duchů. Zřejmě oni vznikli v důsledku osobních aktů Nekonečného Ducha, ale nám bylo jednoznačně vysvětleno, že jak Otec, tak i Syn, se podíleli na jejich vzniku.

Ve své duchovní povaze a podstatě je těchto Sedm Duchů Ráje jako jeden, ale ve všech ostatních aspektech osobnosti jsou značně rozdílní a důsledky jejich působení v supervesmírech jsou takové, že jejich individuální rozdílnosti jeden od druhého jsou neomylně rozeznatelné. Všechny následující plány sedmi segmentů velkého vesmíru—a dokonce i souvztažných segmentů vnějšího prostoru—byly stanoveny neduchovní rozdílností Sedmi Hlavních Duchů, kteří provádějí nejvyšší a hlavní dohled.

Hlavní Duchové mají mnoho funkcí, ale v současné době je jich hlavní činností centrální dohled nad sedmi supervesmíry. Každý Hlavní Duch působí v obrovském světě hlavního řídicího centra soustředěné síly, které se pomalu otáčí okolo okraje Ráje, udržujíc stále polohu naproti supervesmíru, na který bezprostředně dohlíží a zůstává v Rajském ohnisku specializované kontroly síly a segmentového rozdělování energie. Radiální hraniční linie všech vesmírů se ve skutečnosti sbíhají v Rajských hlavních řídicích centrech dohlížejího Hlavního Ducha.

1. VZTAH K TROJEDINÉ BOŽSKOSTI

Společný Tvořitel—Nekonečný Duch je nezbytný pro dokončení trojediného zosobnění nerozděleného Božstva. Ve své přirozenosti je toto trojediné zosobnění Božstva sedmidílné pokud jde o individuální a společný projev; proto následný plán na vytvoření vesmírů, obydlených inteligentními a potenciálně duchovními bytostmi, náležitě vyjadřující Otce, Syna a Ducha, nevyhnutelně vyžadoval zosobnění Sedmi Hlavních Duchů. My obvykle hovoříme o trojediném zosobnění Božstva jako o absolutní nevyhnutelnosti, zatímco na objevení se Sedmi Hlavních Duchů se díváme jako na subabsolutní nevyhnutelnost.

16:0.4 (184.4) 2. The Eternal Son.

16:0.5 (184.5) 3. The Infinite Spirit.

16:0.6 (184.6) 4. The Father and the Son.

16:0.7 (184.7) 5. The Father and the Spirit.

16:0.8 (184.8) 6. The Son and the Spirit.

16:0.9 (184.9) 7. The Father, Son, and Spirit.

16:0.10 (184.10) We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits. Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

16:0.11 (184.11) In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

16:0.12 (184.12) The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

16:1.1 (185.1) The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability*, while we have come to look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability*.

I když Sedm Hlavních Duchů stěží vyjadřují trojitě Božstvo, oni jsou věčným zobrazením sedmidílného Božstva, aktivními a společnými funkcemi tří věčných osob Božstva. S pomocí, v podstatě a prostřednictvím těchto Sedmi Hlavních Duchů Vesmírný Otec, Věčný Syn, Nekonečný Duch, nebo jakékoliv jejich dvojité spojení, jsou schopni takto působit. Když Otec, Syn a Duch působí společně, oni mohou a také působí prostřednictvím Sedmého Hlavního Ducha, ale ne jako Trojice. Samostatně i společně, Hlavní Duchové představují kterékoliv a všechny možné funkce Božstva, jednu nebo několik, ale ne společné funkce Trojice. Sedmý Hlavní Duch nepůsobí osobně ve vztahu k Rájské Trojici a to je právě proto, proč může osobně sloužit Nejvyšší Bytosti.

Ale když Sedm Hlavních Duchů opustí svá individuální místa osobní moci a supervesmírné autority a shromáždí se kolem Společného Činitele v trojediné přítomnosti Rájského Božstva, v tu chvíli se stanou společným představitelem výkonné moci, moudrosti a autority nerozděleného Božstva—Trojice—ve vyvíjejících se vesmírech. Takové Rájské spojení prvotního sedmidílného vyjádření Božstva skutečně objímá, doslova obsahuje v sobě, všechny vlastnosti a postoje tří věčných Božstev v jejich Svrchovanosti a Konečnosti. Z praktického hlediska a účelu, Sedm Hlavních Duchů právě teď obklopují funkční oblast Nejvyššího-Konečného v hlavním vesmíru a ve vztahu k hlavnímu vesmíru.

Pokud my jsme schopni pochopit, těchto Sedm Duchů jsou spjatí s božskými aktivitami tří věčných osob Božstva; my nevidíme žádné přímé spojení s aktivními přítomnostmi tří věčných aspektů Absolutna. Když jsou sdruženi, Hlavní Duchové představují Rájská Božstva v tom, co by mohlo být přibližně chápáno jako konečná oblast působení. Tato oblast může zahrnovat mnoho, co je konečné, ale není absolutní.

2. VZTAH K NEKONEČNÉMU DUCHU

Tak, jako je Věčný a Prvorozený Syn odhalen prostřednictvím stále vzrůstajícího počtu božských Synů, tak je Nekonečný a Božský Duch odhalen prostřednictvím působení Sedmi Hlavních Duchů a jejich přidružených duchovních skupin. Ve středu středů je Nekonečný Duch dosažitelný, ale ne všichni, kdo dosáhnou Ráje jsou ihned schopni rozeznat jeho osobnost a charakteristickou přítomnost; ale všichni, kdo dosáhnou středního vesmíru, jsou okamžitě schopni rozmlouvat s jedním ze Sedmi Hlavních Duchů, který řídí rodný supervesmír, ze kterého nově přichází poutník pochází.

16:1.2 (185.2) While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

16:1.3 (185.3) But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and superuniverse authority and assemble about the Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

16:1.4 (185.4) As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

16:2.1 (185.5) Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who attain the central universe can and do immediately commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

Rajský Otec hovoří s vesmírem vesmírů pouze prostřednictvím svého Syna, zatímco společně se Synem jednají jenom prostřednictvím Nekonečného Ducha. Za hranicemi Ráje a Havony Nekonečný Duch hovoří pouze hlasem Sedmi Hlavních Duchů.

Nekonečný Duch působí vlivem své osobní přítomnosti v rozsahu hranic systému Ráj-Havona; všude jinde se jeho osobní duchovní přítomnost projevuje skrze jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů. Proto je supervesmírná duchovní přítomnost Třetího Zdroje a Středu na kterémkoliv světě, nebo v jakémkoliv jednotlivci, podmíněna unikátní povahou dohlížejícího Hlavního Ducha v daném segmentu tvoření. A obráceně, prostřednictvím Sedmi Hlavních Duchů spojené linie duchovní síly a intelligence směřují dovnitř, k Třetí Osobě Božstva.

Sedm Hlavních Duchů jsou společně obdařeni nejvyššími-konečnými vlastnostmi Třetího Zdroje a Středu. I když každý z nich dostává část tohoto daru individuálně, pouze společně odhalují rysy všemohoucnosti, vševědoucnosti a všudypřítomnosti. Žádný z nich nemůže proto působit univerzálně; jako jednotlivci a při uplatňování těchto nejvyšších a konečných schopností, každý je osobně omezen do supervesmíru, nad kterým má přímý dohled.

Všechno z toho, co vám bylo řečeno o božskosti a osobnosti Společného Činitele, platí stejně a doslova o Sedmi Hlavních Duších, kteří tak účinně rozesílají Nekonečného Ducha do sedmi segmentů velkého vesmíru v souladu se svým božským obdarováním a podle svých rozdílných a individuálně unikátních vlastností. Proto by bylo vhodné použít pro pojmenování celé skupiny sedmi duchů jakékoliv, nebo všechna jména Nekonečného Ducha. Společně jsou jeden celek se Společným Činitelem na všech subabsolutních úrovních.

3. INDIVIDUÁLNOST A RŮZNORODOST HLAVNÍCH DUCHŮ

Sedm Hlavních Duchů jsou nepopsatelné bytosti, ale každý z nich se projevuje zřetelnou a výraznou individuálností. Oni mají jména, ale my pro jejich představení zvolíme čísla. Jako prvotní zosobnění Nekonečného Ducha, oni jsou si podobní, ale jako prvotní vyjádření sedmi možných spojeních trojjediného Božstva, jsou v základní podstatě odlišní a tato odlišnost podstaty určuje jejich rozdílný způsob řízení supervesmíru. Těchto Sedm Hlavních Duchů je možno popsat následovně:

První Hlavní Duch. Tento Duch je zvláštním

16:2.2 (186.1) To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit *speaks* only by the voices of the Seven Master Spirits.

16:2.3 (186.2) The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

16:2.4 (186.3) The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

16:2.5 (186.4) All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

16:3.1 (186.5) The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse conduct. These Seven Master Spirits may be described as follows:

16:3.2 (186.6) *Master Spirit Number One.* In a

způsobem přímým představitelem Rajského Otce. On je osobitým a účinným projevem moci, lásky a moudrosti Vesmírného Otce. On je blízkým společníkem a nebeským poradcem vedoucího Tajemných Monitorů, těch bytostí, které vedou Univerzitu Osobních Ladičů na Diviningtonu. Ve všech spojeních Sedmi Hlavních Duchů je to vždy První Hlavní Duch, který mluví jménem Vesmírného Otce.

Tento Duch řídí první supervemír a i když projevuje neustále božskou podstatu prvotního zosobnění Nekonečného Ducha, svojí povahou se určitě více podobá Vesmírnému Otcovi. On je v neustálém osobním spojení se sedmi Duchy Reflexe v hlavním řídicím centru prvního supervesmíru.

Druhý Hlavní Duch. Tento Duch odpovídajícím způsobem zobrazuje nesrovnatelnou podstatu a okouzující charakter Věčného Syna, prvorozeného Syna všeho tvoření. On je neustále v úzkém spojení se všemi řády Božích Synů, a to jak s jednotlivci, když se objeví v rodném vesmíru, nebo v jejich radostných konklávách. Na všech shromážděních Sedmi Hlavních Duchů on vždy hovoří jménem Věčného Syna.

Tento Duch řídí osudy druhého supervesmíru a vládne této rozlehlé oblasti tak, jako by ji vládl sám Věčný Syn. On je ve stálém spojení se sedmi Duchy Reflexe, kteří jsou umístěni v řídicím centru druhého supervesmíru.

Třetí Hlavní Duch. Osobnost tohoto Ducha se výrazně podobá Nekonečnému Duchu a tento Duch řídí činnosti a práci četných vyšších osobností Nejvyššího Ducha. On předsedá jejím shromážděním a je úzce spjat se všemi osobnostmi, které pocházejí výhradně ze Třetího Zdroje a Středu. Když Sedm Hlavních Duchů zasedá v radě, je to Třetí Hlavní Duch, který vždy hovoří jménem Nekonečného Ducha.

Tento Duch je pověřen řízením třetího supervesmíru a spravuje záležitosti tohoto segmentu tak, jako by je spravoval sám Nekonečný Duch. Je stále ve spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru třetího supervesmíru.

Čtvrtý Hlavní Duch. Sdílením sloučených podstat Otce a Syna, tento Hlavní Duch je určujícím vlivem když se jedná o plány a činnosti Otce-Syna v radách Sedmi Hlavních Duchů. Tento Duch je nejvyšším dohlížitelem a poradcem všech vzestupných bytostí, kteří dosáhli Nekonečného Ducha a tak se stali kandidáty pro setkání se Synem a Otcem. On pečuje o nesmírně velkou skupinu osobností, které mají

special manner this Spirit is the direct representation of the Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

16:3.3 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

16:3.4 (187.1) *Master Spirit Number Two.* This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

16:3.5 (187.2) This Spirit directs the destinies of superuniverse number two and rules this vast domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

16:3.6 (187.3) *Master Spirit Number Three.* This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third Source and Center. When the Seven Master Spirits are in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

16:3.7 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

16:3.8 (187.5) *Master Spirit Number Four.* Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that

svůj původ v Otci a Synovi. Když nastane situace, která nutně vyžaduje zastupovat Otce a Syna ve spojení se sedmi Hlavními Duchy, tak Čtvrtý Hlavní Duch vždy mluví jejich jménem.

Tento Duch pečuje o čtvrtý segment velkého vesmíru v souladu se svým osobitým spojením vlastností Vesmírného Otce a Věčného Syna. On je v neustálém osobním spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru čtvrtého supervesmíru.

Pátý Hlavní Duch. Tato božská osobnost, která výjimečným způsobem sladuje charakter Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha, je poradcem obrovské skupiny bytostí, známé jako upravovatelé energie, energetická centra a fyzičtí regulátoři. Tento Duch rovněž pečuje o osobnosti, které mají původ v Otci a Společném Činiteli. V radách Sedmi Hlavních Duchů, když se projednává stanovisko Otce a Ducha, je to vždy Pátý Hlavní Duch, který má hlavní slovo.

Tento Duch se stará o blaho pátého supervesmíru takovým způsobem, který naznačuje společné působení Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha. On je ve stálém spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru pátého supervesmíru.

Šestý Hlavní Duch. Tato božská bytost patrně zobrazuje sloučený charakter Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Kdykoliv se tvorové, vytvoření společně Synem a Duchem, shromáždí ve středním vesmíru, je to tento Hlavní Duch, který je jejich poradcem; a kdykoliv je nutné v radách Sedmi Hlavních Duchů hovořit společným jménem Věčného Syna a Nekonečného Ducha, je to Šestý Hlavní Duch, který odpovídá.

Tento Duch řídí záležitosti šestého supervesmíru stejným způsobem, jako by je řídili Věčný Syn a Nekonečný Duch. Je ve stálém spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru šestého supervesmíru.

Sedmý Hlavní Duch. Řídicí Duch sedmého supervesmíru je unikátně přesné zobrazení Vesmírného Otce, Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Sedmý Duch, pečující poradce všech bytostí trojediného původu, je také poradcem a usměrňovatelem všech vzestupujících pouťníků Havony, těch nižších bytostí, které dosáhly siní slávy prostřednictvím sloučené péče Otce, Syna a Ducha.

Sedmý Hlavní Duch není organickým představitelem Rájské Trojice; ale je to známá skutečnost, že jeho osobní a duchovní podstata je úměrným zobrazením Společného Činitele tří

enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number Four who speaks.

16:3.9 (187.6) This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

16:3.10 (187.7) *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

16:3.11 (187.8) This Spirit directs the welfare of the fifth superuniverse in such a way as to suggest the combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

16:3.12 (187.9) *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

16:3.13 (188.1) This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

16:3.14 (188.2) *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the Son, and the Spirit.

16:3.15 (188.3) The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity; but it is a known fact that his personal and spiritual nature is the Conjoint Actor's portraiture in equal

nekonečných osob, jejichž Božské spojení je Rajská Trojice a jejichž funkce jako taková je zdroj osobní a duchovní podstaty Boha Nejvyššího. Proto Sedmý Hlavní Duch odhaluje osobní a organický vztah k duchovní osobě vyvíjejícího se Nejvyššího. Tudiž, když nastane při zasedání Hlavních Duchů na nejvyšší úrovni nutnost hlasovat o společném postoji Otce, Syna a Ducha, nebo vyličit duchovní stanovisko Nejvyšší Bytosti, je to Sedmý Hlavní Duch, který hlasování řídí. On se takto stává přirozenou hlavou Rajské rady Sedmi Hlavních Duchů.

Žádný ze Sedmi Duchů není organickým představitelem Rajské Trojice; ale když jsou sloučeni jako sedmidílné Božstvo, toto spojení je v božském smyslu—ne ve smyslu osobním—rovnocenné funkční úrovni, která je slučitelná s funkcemi Trojice. V tomto smyslu je „Sedmidílný Duch“ funkčně slučitelný s Rajskou Trojicí. V tomto stejném smyslu Sedmý Hlavní Duch někdy potvrzuje stanoviska Trojice, lépe řečeno, vystupuje jako mluvčí v zájmu spojení Sedmidílného Ducha, týkající se postoje Třídílného Božstva—postoje Rajské Trojice.

Takto, mnohanásobné funkce Sedmého Hlavního Ducha mají velký rozsah působení, od sloučeného zobrazení osobních podstat Otce, Syna a Ducha, přes znázornění osobního postoje Boha Nejvyššího až k odhalení božského postoje Rajské Trojice. A v určitých aspektech, tento řídicí Duch podobně vyjadřuje postoje Konečného a Nejvyššího-Konečného.

Je to právě Sedmý Hlavní Duch, který s jeho různorodými schopnostmi osobně podporuje vývoj kandidátů vzestupu ze světa času při jejich úsilí, směřující k pochopení jednotného Božstva Svrchovanosti. Takové pochopení předpokládá porozumět existenciální nadvládě Trojice Svrchovanosti v takovém souladu s konceptem rostoucí empirické nadvlády, aby tvor mohl potom pochopit jednotu Svrchovanosti. Uvědomění tvora těchto tří faktorů se rovná havonskému pochopení reality Trojice a obdaří poutníky času schopností proniknout nakonec k Trojici, nalézt tři nekonečné osoby Božstva.

Neschopnost havonských poutníků pochopit úplně Boha Nejvyššího je vyvážena Sedmým Hlavním Duchem, jehož trojjediná podstata tak charakteristicky odhaluje duchovní osobu Nejvyššího. Vzhledem k tomu, že v průběhu současné vesmírné epochy není možno navázat kontakt s osobou Nejvyššího, Sedmý Hlavní Duch nahrazuje působení Boha vzestupných tvorů v

proportions of the three infinite persons whose Deity union is the Paradise Trinity, and whose function as such is the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

16:3.16 (188.4) No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense — equivalates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the “Sevenfold Spirit” is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

16:3.17 (188.5) The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

16:3.18 (188.6) It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

16:3.19 (188.7) The inability of the Havona pilgrims fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person of the Supreme, Master Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant

záležitostech osobních vztahů. On je tou nejvyšší duchovní bytostí, kterou všichni vzestupní určitě poznají a zčásti pochopí, když dosáhnou středů dokonalosti.

Tento Hlavní Duch je stále ve spojení s Duchy Reflexe Uversy, hlavního řídicího centra sedmého supervesmíru, našeho vlastního segmentu tvoření. Jeho řízení Orvontonu odhaluje úžasnou souměrnost sloučených božských podstat Otce, Syna a Ducha.

4. VLASTNOSTI A FUNKCE HLAVNÍCH

DUCHŮ

Sedm Hlavních Duchů zastupují plnohodnotně Nekonečného Ducha v evolučních vesmírech. Oni zastupují Třetí Zdroj a Střed ve vztazích energie, mysli a ducha. I když oni působí jako koordinující hlavy univerzálního správního dohledu Společného Činitele, nezapomeňte, že jejich původ je ve tvořivých činech Rajských Božstev. Je to doslovná pravda, že těchto Sedm Duchů jsou ztělesněním fyzické síly, kosmické mysli a duchovní přítomnosti trojjediného Božstva, „Sedm Hlavních Duchů, seslaných všem vesmírům.“

Hlavní Duchové jsou unikátní v tom, že působí na všech úrovních vesmírné reality, kromě absolutní. Jsou proto výkonnými a dokonalými správci všech aspektů správních záležitostí na všech úrovních supervesmírných činností. Pro smrtelnou mysl je velmi obtížné pochopit mnohé o Hlavních Duších, protože jejich činnost je tak vysoce specializovaná, avšak všezahrnující, tak mimořádně materiální a přitom tak výrazně duchovní. Tito všestranní tvořitelé kosmické mysli jsou předchůdci Vesmírných Upravovatelů Energie a jsou, sami o sobě, nejvyššími správci rozsáhlého a obsáhlého tvoření duchovního tvora.

Sedm Hlavních Duchů jsou tvořiteli Vesmírných Upravovatelů Energie a jejich spolupracovníků, entit, které jsou nepostradatelné pro organizování, kontrolu a regulaci fyzických energií velkého vesmíru. A tito stejní Hlavní Duchové velmi podstatně pomáhají Synům Tvořitelům v jejich činnosti při formování a organizování lokálních vesmírů.

My nedokážeme najít žádné osobní spojení mezi činnostmi Hlavních Duchů, týkající se kosmické energie a působení sil Neomezeného Absolutna. Projevy energie, podléhající pravomoci Hlavních Duchů, jsou všechny řízeny z okraje Ráje; ony zřejmě nejsou žádným přímým způsobem spojeny s projevem síly, která pochází

creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

16:3.20 (189.1) This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE

MASTER SPIRITS

16:4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, "the Seven Spirits of God sent forth to all the universe."

16:4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

16:4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

16:4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated

z dolního povrchu Ráje.

Nepochybně, když se my setkáme s funkčními aktivitami různorodých Kontrolorů Morontiální Energie, stojíme tváří v tvář některým neodhaleným aktivitám Hlavních Duchů. Kdo jiný, kromě těchto předchůdců fyzických upravovatelů i duchovních pečovatelů, by byl schopen dokázat spojit a sloučit materiální a duchovní energie, aby vytvořil dosud neexistující fázi vesmírné reality—morontiální podstatu a morontiální mysl?

Značná část reality duchovních světů má morontiální povahu, což je fáze vesmírné reality, která je zcela neznámá na Urantii. Cíl existence osobnosti je duchovní, ale morontiální tvoření stále intervenují, překlenují propast mezi materiálními oblastmi smrtelného původu a supervesmírnými sférami pokročilých duchovních statusů. Je to právě tato oblast, kde Hlavní Duchové poskytují svůj největší příspěvek pro uskutečnění vzestupu člověka do Ráje.

Sedm Hlavních Duchů mají osobní zastupitele, kteří působí v celém velkém vesmíru; ale protože velká většina z těchto podřízených bytostí není přímo zapojena do vzestupného programu smrtelného vývoje na cestě k Rájské dokonalosti, jenom málo, nebo nic, o nich bylo odhaleno. Mnoho, velmi mnoho činností Sedmi Hlavních Duchů zůstává skryto lidskému pochopení, protože žádným způsobem se to přímo netýká vaší úlohy vystoupení do Ráje.

Je velmi pravděpodobné, ačkoliv my to nemůžeme prokazatelně dokázat, že Hlavní Duchové Orvontonu uplatňují svůj rozhodující vliv v následujících sférách činnosti:

1. Metody Nositelů Života lokálního vesmíru pro započetí života.

2. Aktivace života duchovními podpůrci mysli, poskytnutých světům Tvořivým Duchem lokálního vesmíru.

3. Fluktuace energie, která se projevuje v jednotkách organizované hmoty, reagující na působení lineární gravitace.

4. Chování vznikající energie po jejím úplném uvolněním ze sevření Neomezeného Absolutna a poté, když začíná reagovat na přímé působení lineární gravitace a na manipulace Vesmírných Upravovatelů Energie a jejich společníků.

5. Poskytování pečujícího ducha Tvořivým Duchem lokálního vesmíru, který je na Urantii znám pod jménem Duch Svatý.

6. Následné poskytování ducha poskytnutých Synů. Na Urantii se jmenuje Utěšitel, nebo Duch

with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

16:4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality — morontia substance and morontia mind?

16:4.6 (189.7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

16:4.7 (190.1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

16:4.8 (190.2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

16:4.9 (190.3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

16:4.10 (190.4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

16:4.11 (190.5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

16:4.12 (190.6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16:4.13 (190.7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

16:4.14 (190.8) 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the

Pravdy.

7. Mechanismus reflexe lokálních vesmírů a supervesmírů. S tímto pozoruhodným jevem je spojeno mnoho zvláštností, které mohou být ztěžší dostatečně vysvětleny, nebo logicky pochopeny bez stanovení činnosti Hlavních Duchů ve spojení se Společným Činitelem a Nejvyšší Bytostí.

Nehledě na to, že my nejsme schopni dostatečně pochopit různorodé činnosti Sedmi Hlavních Duchů, jsme pevně přesvědčeni, že v obrovském rejstříku vesmírných aktivit jsou dvě oblasti, se kterými nemají vůbec nic do činění: poskytování a působení Ladičů Myšlení a nepostižitelné činnosti Neomezeného Absolutna.

5. VZTAH KE TVORŮM

Každý segment velkého vesmíru, každý jednotlivý vesmír a svět mají prospěch ze společné rady a moudrosti Sedmi Hlavních Duchů, ale dostávají osobní nádech a rysy pouze od jednoho. A osobní podstata každého Hlavního Ducha zcela prostupuje a specificky upravuje jeho supervesmír.

Skrze tento osobní vliv Sedmi Hlavních Duchů každý tvor všech druhů inteligentních bytostí vně Ráje a Havony musí nést charakteristickou pečeť individuálnosti, svědčící o původní podstatě některého ze Sedmi Rájských Duchů. Co se týká sedmi supervesmírů, tak každý domorodý tvor, člověk nebo anděl, ponese navždy znamení rodné totožnosti.

Sedm Hlavních Duchů nepronikají přímo do materiálních myslí jednotlivých tvorů na evolučních světech prostoru. Smrtelníci na Urantii nepocítí vliv osobní přítomnosti Hlavního Ducha Orvontonu na mysl a ducha. Jestliže tento Hlavní Duch dosáhne nějakým způsobem spojení s individuální smrtelnou myslí v raných dobách evoluce obydleného světa, tak se to musí stát prostřednictvím působení Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, druha a společníka Božího Syna Tvořitele, který řídí osudy každého lokálního tvoření. Ale tento daný Tvořivý Mateřský Duch je ve své podstatě a povaze úplně stejný jako Hlavní Duch Orvontonu.

Fyzická pečeť Hlavního Ducha je součástí materiálního původu člověka. Celá morontální dráha je prožita pod trvajícím vlivem tohoto stejného Hlavního Ducha. Není divu, že následná duchovní dráha takového vzestupujícího smrtelníka nikdy zcela nevymýtí charakteristickou pečeť tohoto daného dohlížejícího Ducha. Pečeť Hlavního Ducha je základem pro každou existenci

Comforter or the Spirit of Truth.

16:4.15 (190.9) 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

16:4.16 (190.10) Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. RELATION TO CREATURES

16:5.1 (190.1) Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

16:5.2 (190.1) Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

16:5.3 (191.1) The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

16:5.4 (191.2) The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to

každého předhavonského stadia vzestupu smrtelníků.

Odlišné rysy osobnosti, projevující se v empirickém životě evolučních smrtelníků, které jsou charakteristické v každém supervesmíru a které přímo vyjadřují podstatu vládnoucího Hlavního Ducha se nikdy úplně neodstraní, dokonce ani poté, když tito vzestupní poutníci podstoupí dlouhé vzdělání a sjednocující výchovu, se kterou se setkají na jedné miliardě vzdělávacích sfér Havony. Dokonce ani následné intenzivní Rájské kultivování nebude stačit na to, aby se vymýtily zakořeněné rysy supervesmírného původu. V průběhu celé věčnosti budou vzestupní smrtelníci projevovat rysy, nesoucí pečeť Ducha, vládnoucího v jeho rodném supervesmíru. Proto i ve Sboru Konečných, kde se očekává dosažení, nebo ztělesnění završeného vztahu Trojice s evolučním tvořením, se vždy shromáždí skupiny sedmi konečných, po jednom z každého supervesmíru.

6. KOSMICKÁ MYSL

Hlavní Duchové jsou sedmidílný zdroj kosmické mysli, intelektuální potenciál velkého vesmíru. Tato kosmická mysl je subabsolutním projevem mysli Třetího Zdroje a Středu a v některých funkčních aspektech souvisí s myslí vyvíjející se Nejvyšší Bytosti.

Na světech, podobných Urantii, se my nesetkáváme s přímým vlivem Sedmi Hlavních Duchů v záležitostech lidských ras. Vy žijete pod bezprostředním vlivem Tvořivého Ducha Nebadonu. Avšak právě tito Hlavní Duchové řídí základní reakce mysli všech tvorů, protože oni jsou skutečnými zdroji intelektuálních a duchovních potenciálů, které mají v lokálních vesmírech specificky určený smysl v životě těch jednotlivců, kteří obývají evoluční světy časoprostoru.

Fakt existence kosmické mysli vysvětluje příbuznost rozličných typů lidských a nadlidských myslí. Nejenom příbuzenští duchové se navzájem přitahují, ale příbuzenské mysli jsou také bratrské a mají sklon ke vzájemné součinnosti. Někdy je v působení lidských myslí pozorována udivující podobnost a nevysvětlitelný soulad.

Ve všech spojeních kosmické mysli s osobností existuje vlastnost, kterou je možno nazývat „vědomí reality.“ Právě tento univerzální kosmický dar, který byl tvorům vlastní vůle darován, je chrání před tím, aby se nestali bezradnými obětmi předkládaných neověřených domněnek vědy, filozofie a náboženství. Tato citlivost kosmické mysli na realitu reaguje na

the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

^{16:5.5 (191.3)} The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finalizers is assembled, one from each superuniverse.

6. THE COSMIC MIND

^{16:6.1 (191.4)} The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

^{16:6.2 (191.5)} On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who inhabit the evolutionary worlds of time and space.

^{16:6.3 (191.6)} The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

^{16:6.4 (191.7)} There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the “reality response.” It is this universal cosmic endowment of will creatures which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of

některé fáze reality právě tak, jak reagují energie a hmota na gravitaci. Bylo by ještě správnější říci, že tyto nadmateriální reality tak reagují na mysl kosmu.

Kosmická mysl spolehlivě reaguje (poznává reakci) na tři úrovně vesmírné reality. Tyto reakce jsou zcela evidentní pro čistě uvažující a hluboce myslící mysl. Tyto úrovně reality jsou následující:

1. Příčina—oblast reality fyzických smyslů, logické jednotnosti oborů vědy, rozlišování faktické-ho a nefaktického, reflexivní usuzování, založené na kosmické reakci. Toto je matematická forma kosmické rozlišování.

2. Povinnost—oblast reality morálních zásad na filozofické úrovni, aréna úsudku, rozpoznání dob-ra a zla. Toto je forma nestranného kosmického rozlišování.

3. Úcta—oblast duchovní reality náboženské zkušenosti, osobní uvědomění si božského společenství, rozpoznání duchovních hodnot, jistota věčného života, vzestup z postavení Božích služebníků k radosti a svobodě Božích dětí. Toto je nejvyšší pochopení kosmické mysli, uctívá a blahodárná forma kosmického rozlišování.

Tyto vědecké, morální a duchovní vhledy—tyto kosmické reakce—jsou vrozené v kosmické myslí a jsou jimi obdarováni všichni tvorové vlastní vůle. Životní zkušenost vždy rozvíjí tyto tři kosmické intuice; ty jsou směrodatné pro reflexivní uvědomění si vlastního já. Ale je smutné konstatovat, že tak málo osob na Urantii nachází radost v rozvíjení těchto vlastností odvážného a nezávislého kosmického myšlení.

V poskytování mysli v lokálních vesmírech tyto tři vhledy kosmické mysli vytvářejí apriorní předpoklady, které umožňují člověku fungovat jako myslící a uvědomující si sama sebe bytost v oblastech vědy, filozofie a náboženství. Jinak řečeno, rozpoznání reality těchto tří projevů Nekonečného se uskuteční díky kosmické metodě samoodhalení. Znalosti o hmotě a energii jsou získávány matematickou logikou smyslů; uvážlivá mysl intuitivně zná svoji morální povinnost; duchovní víra (úcta) je náboženstvím, které vzešlo ze skutečného duchovního poznání. Tyto tři základní faktory v reflexivním myšlení mohou být sjednoceny a koordinovány v rozvíjení osobnosti, nebo se mohou stát nepoměrnými a prakticky nesouvisejícími ve svých vlastních funkcích. Ale když se sjednotí, tak vytvoří silnou osobnost, která spočívá ve vzájemných vztazích faktické vědy, morální filozofie a pravé náboženské zkušenosti. A právě tyto tři kosmické intuice dávají objektivní platnost a realitu lidské zkušenosti chápání věcí, významů a hodnot.

reality just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

16:6.5 (192.1) The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

16:6.6 (192.2) 1. *Causation* — the reality domain of the physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

16:6.7 (192.3) 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

16:6.8 (192.4) 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

16:6.9 (192.5) These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures. The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of courageous and independent cosmic thinking.

16:6.10 (192.6) In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and co-ordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings,

Je účelem vzdělání rozvinout a zvýraznit tyto vrozené dary lidské mysli; smyslem civilizace je vyjádřit je; smyslem života je uskutečnit je; účelem náboženství je zušlechtit je; a cílem osobnosti je sjednotit je.

7. MORÁLKA, CTNOST A OSOBNOST

Rozum sám o sobě nemůže vysvětlit podstatu morálky. Morálka a ctnost jsou vlastní osobnosti člověka. Morální cit—uvědomování si povinnosti—je součástí obdarování lidské mysli a je spojen s dalšími nepominutelnými vlastnostmi lidské podstaty: zvědavostí a duchovním vhledem. Mentalita člověka značně převyšuje mentalitu jeho živočišných příbuzných, ale je to především jeho morální a náboženská podstata, které ho hlavně odlišují od živočišného světa.

Výběrová reakce zvířecího tvora je limitována motorickou úrovní chování. Předpokládaný vhled vyšších zvířecích druhů je na motorické úrovni a obvykle se objevuje pouze po prožitém motorickém pokusu a chybě. Člověk má schopnost uplatňovat vědecký, morální a duchovní vhled ještě před jakýmkoliv výzkumem, nebo experimentováním.

Pouze osobnost je schopna vědět co dělá, ještě předtím, než to dělá; pouze osobnost má vhled před zkušeností. Osobnost je schopna podívat se předtím, než skočí a proto se může učit pohledem a také skákáním. Neosobní živočich se obvykle učí jenom skákáním.

Výsledkem zkušeností zvířete je získaná schopnost vyzkoušet různé způsoby pro dosažení cíle a zvolit cestu na základě shromážděných zkušeností. Ale osobnost má také schopnost prozkoumat samotný cíl a posoudit jeho užitečnost, jeho hodnotu. Rozum sám o sobě může dělat rozdíly ohledně nejvhodnějších prostředků pro získání bezohledných cílů, ale morální bytost má vhled, který ji umožňuje rozlišovat jak cíle, tak i prostředky. A morální bytost, při rozhodování o ctnosti, zůstává přestorozumová. Ona ví co dělá, proč to dělá, kam jde a jak se tam dostane.

Když člověk nerozezná účel svého smrtelného snažení, tak se nachází na úrovni zvířecí existence. On nedokázal použít vyšší přednosti materiální vynalézavosti, morálního úsudku a duchovního vhledu, které jsou nedílnou součástí daru, který mu byl darován kosmickou myslí jako osobité bytosti.

Ctnost je poctivost—soulad s kosmem.

and values.

16:6.11 (192.7) It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

16:7.1 (192.8) Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

16:7.2 (193.1) The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

16:7.3 (193.2) Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

16:7.4 (193.3) As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is doing it, where he is going, and how he will get there.

16:7.5 (193.4) When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a personal being.

16:7.6 (193.5) Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define

Pojmenovat ctnosti neznamena jejich definování, ale žít v ctnostech znamená jejich poznání. Ctnost není pouhá vědomost a není to ještě moudrost, ale spíše realita vzrůstající zkušenosti při přechodu na nově vzestupné úrovně kosmického dosažení. V každodenním životě smrtelného člověka je ctnost realizována neustálým výběrem dobra před zlem a taková schopnost výběru je důkazem přítomnosti morální podstaty.

Volba, kterou člověk dělá mezi dobrem a zlem, je ovlivněna nejenom intenzitou jeho morální podstaty, ale také takovými vlivy jako nevědomost, nevyzrálost a omyl. S projevem ctnosti je také spojen smysl pro úměrnost, protože zlo může být spácháno, když je v důsledku zkresleného vnímání, nebo oklamání zvoleno menší namísto většího. Umění úměrného odhadnutí, nebo posouzení míry, je součástí uplatňování ctností v morální oblasti.

Bez umění posouzení mezi dobrem a zlem, rozlišovací schopností člověka poznat závažnosti jednání, by jeho morální podstata byla bezmocná. Podobně marná by byla morální volba bez kosmického vhledu, který poskytuje vědomí duchovních hodnot. Z hlediska inteligence, člověk stoupá na úroveň morální bytosti, protože je obdařen osobností.

Morálnost nikdy nemůže být upevněna s pomocí zákona nebo síly. Je to osobní záležitost a projev vlastní vůle a musí se šířit nakažlivým kontaktem morálně vonících osob s těmi, kteří jsou morálně méně vnímaví, ale kteří v určité míře také touží vykonávat vůli Otce.

Morální činy jsou ta lidská jednání, která se vyznačují nejvyšší inteligencí, vedenou selektivním rozlišováním při volbě povznesených cílů a také při výběru prostředků k dosažení těchto cílů. Takové jednání je ctnostné. Potom, nejvyšší ctností je upřímná volba vykonávat vůli nebeského Otce.

8. OSOBNOST URANTIE

Vesmírný Otec poskytuje osobnost mnohačetným druhům osobností, působících na rozličných úrovních vesmírné reality. Lidské bytosti na Uranii jsou obdařeny osobností konečného smrtelného typu, působící na úrovni vzestupných Božích synů.

Ačkoliv my se ztěží můžeme pokusit o definici osobnosti, můžeme se pokusit vyložit naše znalosti o známých faktorech, které vedou k vytvoření souboru materiálních, mentálních a duchovních energií, jejichž vzájemné propojení vytváří mechanismus, ve kterém a na němž a s

them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil, and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

16:7.7 (193.6) Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of proportion is also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

16:7.8 (193.7) Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

16:7.9 (193.8) Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

16:7.10 (193.9) Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. URANTIA PERSONALITY

16:8.1 (194.1) The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

16:8.2 (194.2) Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon

pomocí kterého přivádí Vesmírný Otec svoji poskytnutou osobnost k činnosti.

Osobnost je unikátní dar osobité podstaty, jejíž existenci předchází poskytnutí Ladičů Myšlení a je na nich nezávislá. Nicméně, přítomnost Ladiče zvětšuje kvalitativní projev osobnosti. Když Ladiči Myšlení přijdou od Otce, jsou ve své podstatě stejní, ale osobnost je odlišná, originální a výjimečná; a projev osobnosti je dále podmíněn a omezen povahou a vlastnostmi přidružených energií materiální, mentální a duchovní podstaty, které vytvářejí účelný nástroj pro projev osobnosti.

Osobnosti mohou být podobné, ale nikdy nejsou stejné. Osoby daných kategorií, typů, druhů nebo modelů mohou a také se podobají jeden druhému, ale nikdy nejsou totožné. Osobnost je rys jedince, kterého známe a umožňuje nám rozpoznat takovou bytost někdy v budoucnu bez ohledu na podstatu a rozsah změn ve tvaru, mysli nebo duchovního stavu. Osobnost je část jedince, která nám umožňuje rozpoznat a prokazatelně zjistit totožnost té osoby, kterou jsme znali dříve, bez ohledu na to, jak hodně se mohla změnit kvůli změně způsobu projevu a výrazu její osobnosti.

Osobnost se vyznačuje dvěma samoprojevujícími a charakteristickými projevy reakčního chování smrtelníků: vědomí vlastního „já“ a s ním spojené relativní vlastní vůle.

Vědomí vlastního „já“ je intelektuální vědomí reality osobnosti a zahrnuje schopnost poznat realitu jiných osobností. Naznačuje to způsobnost pro individuální zkušenost s kosmickými realitami, což zahrnuje také dosažení individuálního postavení v osobních vzájemných vztazích s vesmírem. Uvědomění si sám sebe také znamená poznání přítomnosti sloužící mysli a uvědomění si relativní nezávislosti tvořivé a vymezující svobodné vůle.

Relativní svobodná vůle, která je charakteristická pro vědomí vlastního „já“ lidské osobnosti, ovlivňuje:

1. Morální rozhodování, nejvyšší moudrost.
2. Duchovní volbu, rozeznání pravdy.
3. Nesobeckou lásku, bratrská služba.
4. Cílevědomou spolupráci, oddanost skupině.
5. Kosmický vhled, pochopení významů vesmíru.

and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

16:8.3 (194.3) Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the organismal vehicle for personality manifestation.

16:8.4 (194.4) Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know*, and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

16:8.5 (194.5) Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

16:8.6 (194.6) Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equivalating to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministrations and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

16:8.7 (194.7) The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

- 16:8.8 (194.8) 1. Moral decision, highest wisdom.
- 16:8.9 (194.9) 2. Spiritual choice, truth discernment.
- 16:8.10 (194.10) 3. Unselfish love, brotherhood service.
- 16:8.11 (194.11) 4. Purposeful co-operation, group loyalty.
- 16:8.12 (194.12) 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.

6. Oddanost osobnosti, upřímné zanícení vykonávat vůli Otce.

7. Úcta, upřímná snaha dosáhnout božských hodnot a opravdová láska k božskému Dárci Hodnot.

Na lidskou osobnost urantijského typu je možno pohlížet jako na fungující sílu ve fyzickém mechanismu, který spočívá v planetární úpravě organismu nebadonského typu, příslušející k elektrochemickému druhu aktivace Života a obdařeného nebadonským druhem kosmické mysli orvontonské řady rodičovského rozmnožovacího typu. Věnování božského daru osobnosti takovému, myslí obdařenému smrtelnému mechanismu, je udělením důstojného kosmického občanství smrtelnému tvorovi a umožňuje mu reagovat na hlavní projevy tří základních kosmických realit mysli:

1. Matematické, nebo logické rozpoznání jednosti fyzické příčinnosti.

2. Odůvodněné rozpoznání závazného morálního chování.

3. Opravdové pochopení společné úcty k Božstvu, spojené s láskyplnou službou lidstvu.

Úplné fungování takto obdarované bytosti je začátkem uvědomování si Božského příbuzenstva. Taková individuálnost, obdařená předosobním fragmentem Boha-Otce, je ve svojí pravosti a skutečnosti duchovním synem Boha. Takový tvor nejenom odhaluje schopnost přijímat dar božské přítomnosti, ale také schopnost reagovat na přitažlivost okruhu osobní gravitace Rajského Otce všech osobností.

9. REALITA LIDSKÉHO VĚDOMÍ

Obdařený kosmickou myslí a obydlený Ladičem Myšlení, osobitý tvor má vrozenou způsobilost rozpoznat a pochopit realitu energie, mysli a ducha. Takto je myslící tvor vybaven rozlišovat fakt, zákon a lásku Boha. Kromě těchto tří nezadatelných vlastností lidského vědomí, veškerá lidská zkušenost je opravdu subjektivní, vyjma toho, že intuitivní pochopení hodnoty napomáhá ke spojení těchto tří reakcí vesmírné reality kosmické poznání.

Smrtelník, uvědomující si Boha, je schopen pochopit sjednocenou hodnotu těchto tří kosmických vlastností v evoluci věčné duše—nejvyšší úkol člověka ve fyzickém těle, kde smrtelná mysl spolupracuje s pobývajícím božským duchem, aby společně vytvořili nesmrtelnou duši. Od samého začátku je duše

16:8.13 (194.13) 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.

16:8.14 (195.1) 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

16:8.15 (195.2) The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

16:8.16 (195.3) 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.

16:8.17 (195.4) 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.

16:8.18 (195.5) 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

16:8.19 (195.6) The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

16:9.1 (195.7) The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

16:9.2 (195.8) The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real*; it

reálná; má vlastnosti pro kosmický věčný život.

Jestliže smrtelný člověk nepřežije svoji přirozenou smrt, opravdové duchovní hodnoty jeho lidské zkušenosti přežijí jako součást pokračující zkušenosti Ladiče Myšlení. Hodnoty osobnosti takového nepřeživšího smrtelníka přetrvávají jako faktor v osobnosti formulující se Nejvyšší Bytosti. Takové přetrvávající vlastnosti osobnosti jsou zbaveny identity, ale nejsou zbaveny empirických hodnot, nashromážděných během smrtelného života v lidském těle. Přežití identity je závislé na přežití nesmrtelné duše morontálního statusu a na stále stoupající božské hodnotě. Identita osobnosti přežívá s přežitím duše.

Lidské uvědomění vlastního „já“ znamená nejenom poznání reality vlastní osoby, ale i jiných „já“ a také znamená, že takové uvědomění je vzájemné; že subjekt „já“ zná druhé „já“, které zná jeho. Čistě lidským způsobem je toto ukázáno v sociálním životě člověka. Ale vy si nemůžete být tak absolutně jisti realitou druhé lidské bytosti, tak jak realitou přítomnosti Boha, který žije ve vás. Sociální vědomí není tak nezadatelné jako vědomí Boha; sociální vědomí je kulturní rozvoj a je závislé na vědění, symbolech a přispívání konstruktivních schopností člověka—vědy, morálky a náboženství. A když jsou tyto kosmické dary zespolečenštěny, vytvoří civilizaci.

Civilizace jsou nestabilní, protože nejsou kosmické; ony nejsou vrozené v jednotlivcích, ze kterých se skládají lidské rasy. Civilizace musí být vychovávány společným přispěním tvořících faktorů člověka—vědy, morálky a náboženství. Civilizace přicházejí a odcházejí, ale věda, morálka a náboženství zůstávají.

Ježíš neodhalil člověkově pouze Boha, ale také učinil sobě a dalším lidem nová odhalení o člověku. V životě Ježíše vidíte člověka v nejlepší podobě. Člověk se takto stává tak nádherně opravdovým, protože Ježíš měl ve svém životě tolik hodně od Boha a pochopení (poznání) Boha je nevyhnutelnou a podstatnou vlastností všech lidí.

Nesobeckost, kromě rodičovského instinktu, není úplně přirozená vlastnost; láska k bližnímu, nebo pomoc bližnímu nejsou přirozené projevy. Vytvořit nesobecký a nezištný společenský řád vyžaduje osvětlený intelekt, morálku a potřebu víry, poznání Boha. Lidské poznání vlastní osobnosti, uvědomění si svého „já“ je také přímo závislé na vrozeném uvědomění si jiných „já“—vrozené schopnosti rozpoznat a pochopit realitu jiné osobnosti—od lidských k božským.

Ve své podstatě, nesobecké sociální vědomí musí být náboženským vědomím za předpokladu,

has cosmic survival qualities.

16:9.3 (195.9) If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival of the soul.

16:9.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

16:9.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality, and religion always survive the crash.

16:9.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

16:9.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

16:9.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if

že je nestranné; jinak je to pouhá jednostranná filozofická abstrakce, postrádající lásku. Pouze Boha uvědomující si jedinec je schopen milovat jinou osobu tak, jako miluje sám sebe.

Uvědomění si sebe sama je základem společné vědomí: Bůh a člověk, Otec a Syn, Tvořitel a tvor. V lidském vědomí vlastního „já“ jsou skryta a vrozena čtyři vědomí vesmírné reality:

1. Hledání vědomostí, logika vědy.
2. Hledání morálních hodnot, smysl pro povinnost.
3. Hledání duchovních hodnot, náboženská zkušenost.
4. Hledání osobních hodnot, schopnost rozpoznat realitu Boha jako osobnosti a souběžné pocho-pení našich bratrských vztahů s jinými osobnostmi.

Vy začnete vnímat člověka jako svého bratrského tvora, protože již vnímáte Boha jako svého Otce-Tvořitele. Otcovství je vztah, na základě kterého pochopíme bratrství. A otcovství se stává, nebo se může stát, vesmírnou realitou pro všechny smrtelné tvory, protože Otec obdařil svojí osobností všechny takové bytosti a zahrnul je do sevření univerzálním okruhem osobnosti. My ctíme Boha, za prvé, protože on je, za druhé, protože on je v nás, a nakonec, protože my jsme v něm.

Je to neobvyklé, že kosmická mysl by si měla sama uvědomovat svůj vlastní zdroj, nekonečnou mysl Nekonečného Ducha a současně si uvědomovat fyzickou realitu vzdálených vesmírů, duchovní realitu Věčného Syna a realitu osobnosti Vesmírného Otce?

[Zpracováno Univerzálním Cenzorem Uversy.]

it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

16:9.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

- 16:9.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.
- 16:9.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.
- 16:9.12 (196.8) 3. The quest for spiritual values, the religious experience.
- 16:9.13 (196.9) 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal relationship with fellow personalities.

16:9.14 (196.10) You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed personality upon all such beings and has encircuited them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is*, then, because *he is in us*, and last, because *we are in him*.

16:9.15 (196.11) Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

16:9.16 (196.12) [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

Kapitola 17. Sedm skupin Nejvyšších Duchů

⇨ 016

Kniha Urantia

018 ⇨

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 17 SEDM SKUPIN NEJVYŠŠÍCH DUCHŮ

Sekce

Úvod

1. Sedm Nejvyšších Jednatelů
2. Majeston—hlava systému reflexe
3. Duchové reflexe
4. Pomocníci reflektivního vyobrazení
5. Sedm Okruhových Duchů
6. Tvořiví Duchové lokálních vesmírů
7. Pomocní duchové mysli
8. Funkce Nejvyšších Duchů

PAPER 17 THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

Úvod

Sedm skupin Nejvyšších Duchů jsou univerzální vedoucí, koordinující činnosti sedmi segmentů velkého vesmíru. Ačkoliv všechny patří do funkční rodiny Nekonečného Ducha, následující tři skupiny jsou obvykle označovány jako děti Rájské Trojice:

1. Sedm Hlavních Duchů.
2. Sedm Nejvyšších Jednatelů.
3. Duchové Reflexe.

Zbývající čtyři skupiny vznikly tvořivými činy Nekonečného Ducha, nebo jeho společníků, majících status tvořitele:

4. Pomocníci Reflektivního Vyobrazení.
5. Sedm Okruhových Duchů.
6. Tvořiví Duchové Lokálních Vesmírů.
7. Pomocní duchové mysli.

INTRODUCTION

17:0.1 (197.1) THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

17:0.2 (197.2) 1. The Seven Master Spirits.

17:0.3 (197.3) 2. The Seven Supreme Executives.

17:0.4 (197.4) 3. The Reflective Spirits.

17:0.5 (197.5) The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

17:0.6 (197.6) 4. The Reflective Image Aids.

17:0.7 (197.7) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

17:0.8 (197.8) 6. The Local Universe Creative Spirits.

17:0.9 (197.9) 7. The Adjutant Mind-Spirits.

Těchto sedm kategorií je na Urantii známo jako sedm skupin Nejvyšších Duchů. Oblast jejich působení se rozprostírá od osobní přítomnosti Sedmi Hlavních Duchů na okraji věčného Ostrova, přes sedm Rajských družic Ducha, okruhy Havony, vlády supervesmírů a řízení a dohled nad lokálními vesmíry, až k pokorné službě podpůrců, umístěných ve sférách evoluční mysli na světech časoprostoru.

Sedm Hlavních Duchů jsou koordinující vedoucí činitelé této rozsáhlé administrativní sféry. V některých záležitostech, týkajících se administrativních směrnic organizované fyzické síly, energie mysli a neosobní duchovní péče, jednají osobně a přímo a v jiných působí prostřednictvím svých rozmanitých společníků. Ve všech záležitostech řídicí povahy—rozhodování, ustanovení, úprav a administrativních usneseních—Hlavní Duchové jednají prostřednictvím osob Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Ve středním vesmíru mohou Hlavní Duchové působit skrze Sedmi Okruhových Duchů Havony; v hlavních řídicích centrech sedmi supervesmírů se odhalují přes kanály Duchů Reflexe a působí prostřednictvím Věčně Moudrých, se kterými osobně komunikují skrze Pomocníky Reflektivního Vyobrazení.

Sedm Hlavních Duchů nenavazují přímé a osobní spojení s vesmírnou administrativou pod úrovní rad Věčně Moudrých. Váš lokální vesmír je řízen, jako část našeho supervesmíru, Hlavním Duchem Orvontonu, ale jeho daná funkce, ve vztahu k rodilým bytostem Nebadonu, je vykonávána a řízena osobně Tvořivým Mateřským Duchem, který trvale bydlí v Salvingtonu, řídicím centru vašeho lokálního vesmíru.

1. SEDM NEJVYŠŠÍCH JEDNATELŮ

Hlavní řídicí centra Hlavních Duchů se rozkládají na sedmi Rajských družicích Nekonečného Ducha, které se otáčejí okolo středního Ostrova mezi zářivými sférami Věčného Syna a nejnižším okruhem Havony. Tyto řídicí sféry jsou pod přímým vedením skupiny sedmi Nejvyšších Jednatelů, kteří byli trinitizováni Otcem, Synem a Duchem v souladu s podmínkami Sedmi Hlavních Duchů pro typ bytostí, které by byly schopny fungovat jako jejich univerzální představitelé.

Hlavní Duchové udržují spojení s jednotlivými sektory vlád supervesmírů prostřednictvím těchto Nejvyšších Jednatelů. Jsou to oni, kdo většinou určují hlavní směry vývoje sedmi supervesmírů.

17:0.10 (197.10) These seven orders are known on Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the adjutants bestowed upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

17:0.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the coordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

17:0.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

17:1.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could function as their universal representatives.

17:1.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic

Oni jsou jednotně a božsky dokonalí, ale jsou také rozdílné osobnosti. Oni nemají představeného; pokaždé, když se setkají, zvolí si jednoho z nich, aby předsedal jejich společné poradě. Pravidelně cestují do Ráje na poradu se Sedmi Hlavními Duchy.

Sedm Nejvyšších Jednatelů působí jako administrativní koordinátoři velkého vesmíru; mohou být nazýváni správní radou posthavonského tvoření. Oni se nezabývají vnitřními záležitostmi Ráje ale řídí svoje vymezené sféry činnosti v Havoně prostřednictvím Sedmi Okruhových Duchů. Jinak je jenom několik omezení v rámci jejich činnosti; řídí fyzické, intelektuální a duchovní záležitosti; oni vidí všechno, slyší všechno, cítí všechno a dokonce vědí všechno, co se děje v sedmi supervesmírech a v Havoně.

Tito Nejvyšší Jednatelé nevytvářejí postupy, ani nemění vesmírné procesy; oni se zabývají uskutečňováním plánů božskosti, vyhlášených Sedmi Hlavními Duchy. Ani nezasahují do nařízeních Věčné Moudrých v supervesmírech a do svrchovanosti Synů Tvořitelů v lokálních vesmírech. Oni jsou koordinující jednatelé, jejichž úkolem je uskutečnit sloučené plány všech řádně ustanovených vládců ve velkém vesmíru.

Každý z jednatelů a také zařízení jeho sféry se věnuje efektivnímu řízení jednoho ze supervesmířů. Nejvyšší Jednatel Číslo Jedna, působící na řídicí sféře číslo jedna, se plně věnuje záležitostem supervesmíru číslo jedna a tak dále, až k Nejvyššímu Jednateli Číslo Sedm, fungujícímu na sedmé Rájské družici Ducha a věnujícímu svoje energie na řízení sedmého supervesmíru. Tato sedmá sféra se jmenuje Orvonton, protože Rájské družice Ducha mají stejná jména jako jejich příslušné supervesmíry; vlastně, supervesmíry byly po nich pojmenovány.

Počet pracovníků, působících na řídicí sféře sedmého supervesmíru a udržujících záležitosti Orvontonu v pořádku, dosahuje čísel, které jsou za hranicemi lidského chápání a jsou mezi nimi prakticky všechny druhy nebeských inteligencí. Všechny vyslané supervesmírné sloužící osobnosti (kromě Inspirovaných Duchů Trojice a Ladičů Myšlení) na jejich vesmírných cestách z Ráje a zpět, procházejí přes těchto sedm řídicích světů a tady se uchovávají centrální záznamy o všech bytostech, vytvořených Třetím Zdrojem a Středem a působících v supervesmírech. Systém materiálních, morontálních a duchovních

constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

17.1.3 (198.3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

17.1.4 (198.4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

17.1.5 (198.5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

17.1.6 (198.6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the superuniverses. The system of material,

záznamů na každém z těchto řídicích světů Ducha udivuje dokonce i bytostí mého druhu.

Bezprostřední podřízení Nejvyšších Jednatelů jsou většinou trinitizovaní synové osobností systému Ráj-Havona a trinitizovaní potomci zvelebených smrtelných absolventů, kteří prošli dlouhodobou přípravou ve vzestupném programu časoprostoru. Tito trinitizovaní synové jsou určeni ke službě Nejvyšším Jednatelům předsedou Nejvyšší Rady Rajského Sboru Konečnosti.

Každý Nejvyšší Jednatel má dva poradní kabinet. Děti Nekonečného Ducha, působící v řídicích centrech jednotlivých supervesmírů, vyberou ze svých řad zástupce, kteří budou sloužit v primárním poradním kabinetu jejich Nejvyššího Jednatele jedno milénium. Řízením všech záležitostí, týkajících se vzestupných smrtelníků času, se zabývá sekundární kabinet, který je sestaven ze smrtelníků, kteří dosáhli Ráje a trinitizovaných synů zvelebených smrtelníků. Tento orgán je vybrán zdokonalujícími se a vzestupnými bytostmi, které přechodně pobývají v hlavních řídicích centrech sedmi supervesmírů. Všichni další vedoucí služeb jsou jmenováni Nejvyššími Jednateli.

Čas od času se na těchto Rajských družicích Ducha konají velké konkláve. Trinitizovaní synové, sloužící na těchto světech, společně se vzestupnými bytostmi, kteří dosáhli Ráje, se shromáždí s duchovními osobnostmi Třetího Zdroje a Středu na setkání, věnované problémům a radostem vzestupné pouti. Těmto bratrským setkáním vždy předsedají Nejvyšší Jednatelé.

Jednou v každém Rajském tisíciletí Sedm Nejvyšších Jednatelů opustí svůj úřad a jdou do Ráje, kde se koná jejich tisíciletá konkláve, při které se všeobecně pozdraví a přivítají s velkým množstvím inteligentních bytostí tvoření. Tato významná událost se koná v bezprostřední přítomnosti Majestona, nadřízeného všech skupin duchovní reflexe. A tak jsou oni schopni, prostřednictvím unikátního působení všeobecné reflexe, komunikovat současně se všemi svými společníky ve velkém vesmíru.

2. MAJESTON—HLAVA SYSTÉMU REFLEXE

Duchové Reflexe mají svůj božský původ v Trojici. Existuje padesát těchto unikátních a v určitém smyslu tajemných bytostí. Sedm těchto mimořádných osobností bylo vytvořeno najednou a každá tato tvořivá epizoda byla provedena spojením Rajské Trojice s jedním ze Sedmi Hlavních Duchů.

morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17.1.7 (199.1) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17.1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17.1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with the spirit personalities of the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

17.1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17.2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

Tato významná událost, odehrávající se na začátku času, představuje počáteční úsilí Nejvyšších Tvořivých Osobností, které jsou zastoupeny Hlavními Duchy působící jako spolutvořitelé s Rajskou Trojicí. Toto spojení tvořivé síly Nejvyšších Tvořitelů s tvůrčími potenciály Trojice je původním zdrojem reality Nejvyšší Bytosti. Proto, když byl završen cyklus tvoření reflektivních bytostí, když každý ze Sedmi Hlavních Duchů dosáhl dokonalou tvořivou harmonii s Rajskou Trojicí a bylo vytvořeno čtyřicet devět Duchů Reflexe, potom v Božstvu Absolutním došlo k novým dalekosáhlým reakcím, které přenesly na Nejvyšší Bytost nové výsady osobnosti a celý proces vyvrcholil vytvořením Majestona, hlavy systému reflexe a Rajského středu všech činností čtyřiceti devíti Duchů Reflexe a jejich společníků v celém vesmíru.

Majeston je skutečná osoba, osobitý a neselhávající střed jevů reflexe ve všech sedmi supervesmírech časoprostoru. Má trvalé Rajské řídící centrum vedle středu všech věcí, v místě setkávání Sedmi Hlavních Duchů. On se zabývá pouze koordinováním a udržováním systému reflexe v rozsáhlém tvoření; jinak není zapojen do řízení vesmírných záležitostí.

Majeston není uveden v našem seznamu Rajských osobností, protože je jediná existující božská osobnost, která byla vytvořena Nejvyšší Bytostí, funkčním spojením s Božstvem Absolutním. On je osoba, ale výlučně a očividně se automaticky zabývá touto danou fází vesmírného řízení; on nyní nepůsobí v žádné osobní funkci ve vztahu k jiným (nereflektivním) druhům vesmírných osobností.

Vytvoření Majestonu znamenalo první nejvyšší tvořivý čin Nejvyšší Bytosti. Tato vůle k činnosti byla v Nejvyšší Bytosti chtěná, ale pozoruhodná reakce Božstva Absolutního byla nepředvídatelná. Od věčného objevení se Havony nebyl vesmír svědkem takového enormního uskutečnění tak gigantického a rozsáhlého upravení energie a koordinace funkčních duchovních aktivit. Reakce Božstva na tvořivou vůli Nejvyšší Bytosti a její společníků byla daleko nad rámec jejich účelného záměru a značně překročila jejich konceptní prognózy.

My se vzrušením přemýšlíme o možnostech budoucích epoch, ve kterých Nejvyšší a Konečný mohou dosáhnout nových úrovní božskosti a vystoupit k novým oblastem působení osobnosti. Budoucí epochy mohou být svědky získání božskosti ještě dalšími nepředvídanými a

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:2.3 (200.1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:2.4 (200.2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of universe personalities.

17:2.5 (200.3) The creation of Majeston signaled the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:2.6 (200.4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who

netušenými bytostmi, které budou mít nepředstavitelné schopnosti pro zvýšenou koordinaci vesmíru. Je zřejmé, že neexistuje hranice pro potenciál reakce Božstva Absolutního na podobná sjednocení vztahů mezi empirickým Božstvím a existenciální Rajskou Trojicí.

will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. DUCHOVÉ REFLEXE

Čtyřicet devět Duchů Reflexe mají svůj původ v Trojici, ale každá ze sedmi tvořivých epizod provázejících jejich objevení vyprodukovala typ bytosti, která má ve své podstatě podobné vlastnosti toho Hlavního Ducha, který je jedním z jejích předků. Takto oni odlišně zrcadlí podstaty a vlastnosti sedmi možných kombinací pro spojení božských vlastností Vesmírného Otce, Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Z tohoto důvodu je nutné mít sedm Duchů Reflexe v řídicím centru každého supervesmíru. Aby se dosáhla dokonalá reflexe všech fází každého možného projevu tří Rajských Božstev v kterékoliv části sedmi vesmírů, je potřeba jednoho od každého ze sedmi typů Duchů Reflexe. Proto byl jeden od každého typu určen ke službě v každém supervesmíru. Skupiny těchto sedmi rozdílných Duchů Reflexe mají své řídicí centrum v hlavních řídicích centrech supervesmírů v ohnisku reflexe každé oblasti, která není totožná s bodem duchovní polarity.

Duchové Reflexe mají jména, která však nejsou odhalena na světech prostoru. Jejich jména odpovídají podstatě a charakteru těchto bytostí a jsou součástí jedné ze sedmi univerzálních záhad tajemných sfér Ráje.

Vlastnost reflexe—fenomén, charakteristický pro úroveň mysli Společného Činitele, Nejvyšší Bytosti a Hlavních Duchů—je přenositelný na všechny bytosti, které jsou zapojeny do chodu tohoto rozsáhlého informačního systému ve vesmírech. A zde je velká záhada: ani Hlavní Duchové, ani Rajská Božstva—jednotlivě nebo společně—neprojevují tyto schopnosti sladěné univerzální reflexe tak, jako jsou projevovány v těchto čtyřiceti devíti spojeních osobností Majestonu, i když jsou stvořiteli všech těchto výjimečně nadaných bytostí. Zděděná božskost někdy odhalí ve tvoru některé vlastnosti, které se neprojevují v Tvořiteli.

S výjimkou Majestona a Duchů Reflexe, personál pro službu reflexe jsou všichni tvorové Nekonečného Ducha a jeho bezprostředních společníků a podřízených. Duchové Reflexe každého supervesmíru jsou tvůrci svých

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:3.1 (200.5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative episodes attendant upon their appearance was productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17:3.2 (200.6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17:3.3 (201.1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities, singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17:3.4 (201.2) The personnel of the reflectivity service, with the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each superuniverse are the creators of their Reflective

Pomocníků Reflektivního Vyobrazení, jejich osobní mluvčí ve vládách Věčně Moudrých.

Duchové Reflexe nejsou pouhými prostředky přenosu; oni jsou také schopni uchovávat informace. Jejich potomci, sekunafimové, jsou osobnosti, které také mohou uchovávat, nebo zaznamenávat informace. Všechno, co má opravdovou duchovní hodnotu je registrováno v dvojím vyhotovením, přičemž jedno vyhotovení zůstává v osobním vybavení některého člena z jednoho z četných řádů sekunafimských osobností, náležejících k velmi početnému personálu Duchů Reflexe.

Formální záznamy vesmírů jsou předány výše prostřednictvím andělských kronikářů, ale skutečné duchovní záznamy jsou shromážděny reflexí a jsou uchovány v myslích vhodných a příslušných osobností, náležejících do rodiny Nekonečného Ducha. Oproti formálním a mrtvým záznamům vesmíru jsou živými záznamy a jsou dokonale uchovány v živých myslích záznamových bytostí Nekonečného Ducha.

Systém reflexe je také mechanismem pro shromažďování a šíření zpráv ve všech tvořeních. Oproti periodickému fungování různých vysílacích služeb, tento mechanismus má nepřetržitý provoz.

Všechny důležité události, které se vyskytnou v řídicím centru lokálního vesmíru jsou zákonitě zobrazeny v řídicím centru daného supervesmíru. A opačně, všechno, co je důležité pro lokální vesmír je reflektováno z řídicího centra daného supervesmíru na řídicí centrum lokálního vesmíru. Systém reflexe od vesmírů času až po supervesmíry se zdá automatický a samočinný, ale není tomu tak. Celý systém je velmi osobní a inteligentní; jeho preciznost vyplývá z dokonalé součinnosti osobností a proto může být stěží přisuzován neosobnímu působení přítomnosti Absoluten.

I když Ladiči Myšlení se nepodílejí na činnosti univerzálního systému reflexe, my máme všechny důvody věřit, že všechny fragmenty Otce jsou si plně vědomy těchto procesů a mají schopnost seznámit se s jejich obsahem.

V průběhu současné vesmírné epochy se zdá, že rozsah působení systému reflexe v prostoru mimo Ráj, je omezen hranicemi sedmi supervesmírů. Jinými slovy, působení tohoto systému se zdá nezávislé na čase a prostoru. Vypadá to, že je nezávislý na všech známých subabsolutních okruzích vesmírů.

Systém reflexe v řídicím centru každého supervesmíru působí jako samostatná jednotka; ale v některých mimořádných situacích může

Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17:3.5 (201.3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of seconaphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17:3.6 (201.4) The formal records of the universes are passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17:3.7 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17:3.8 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17:3.9 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17:3.10 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

17:3.11 (201.9) On the headquarters of each superuniverse the reflective organization acts as a segregated unit; but on certain special occasions,

všech sedm, pod vedením Majestona, jednat unisono, jako při příležitosti slavnostního výročí ustálení celého lokálního vesmíru ve světle a životě a při tisíciletém setkání se Sedmi Nejvyššími Jednateli.

under the direction of Majeston, all seven may and do act in universal unison, as in the event of the jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. POMOCNÍCI REFLEKTIVNÍHO

VYOBRAZENÍ

Čtyřicet devět Pomocníků Reflektivního Vyobrazení bylo vytvořeno Duchy Reflexe a v řídicím centru každého supervesmíru je jenom sedm těchto Pomocníků. Prvním tvořivým činem sedmi Duchů Reflexe bylo vytvoření sedmi Pomocníků Vyobrazení, přičemž každý Duch Reflexe vytvořil svého vlastního Pomocníka. V některých rysech a vlastnostech jsou Pomocníci Vyobrazení dokonalou obdobou svých Mateřských Duchů Reflexe; oni jsou prakticky stejní, kromě vlastnosti reflexe. Oni vyobrazují pravé obrazy a nepřetržitě působí jako komunikační kanál mezi Duchy Reflexe a řídicími orgány supervesmíru. Pomocníci Vyobrazení nejsou pouhými asistenty; oni jsou skutečnými představiteli svých příslušných Duchovních předků; oni jsou vyobrazením a přesně odpovídají svému jménu.

Samotní Duchové Reflexe jsou skutečné osobnosti, ale takového druhu, který je pro materiální bytosti nepochopitelný. Dokonce i v řídicím centru supervesmíru potřebují pomoc svých Pomocníků Vyobrazení v každém osobním styku s Věčně Moudrými a jejich společníky. Pro navázání spojení mezi Pomocníky Vyobrazení a Věčně Moudrými někdy postačí přítomnost jednoho Pomocníka, zatímco jindy je zapotřebí dvou, tří, čtyř nebo i všech sedmi, aby se docílilo přesného a věrného vyobrazení sdělení, které jim bylo svěřeno k zaslání. A podobně, sdělení Pomocníků Vyobrazení jsou přijímána buď jedním, dvěma, nebo třemi Věčně Moudrými, což je odvislé od obsahu sdělení.

Pomocníci Vyobrazení navždy slouží po boku svých Duchovních předků a mají k dispozici neuvěřitelné množství pomocných sekunafimů. Činnost Pomocníků Vyobrazení není přímo spojena se vzdělávacími světy vzestupných smrtelníků. Jejich činnost je úzce spjata se zpravodajskou službou univerzálního programu pro vývoj smrtelníků, ale vy s nimi nepřijdete do osobního kontaktu během vašeho pobytu na školách Uversy, protože tyto, zdánlivě osobité bytosti, postrádají vlastní vůli; nemají svobodnou volbu. Ony jsou skutečným vyobrazením, které dokonale zrcadlí osobnost a mysl jednoho z Duchovních předků. Jako kategorie, vzestupní smrtelníci nemají bezprostřední kontakt se

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

17:4.1 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images*, and they are true to their name.

17:4.2 (202.2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

17:4.3 (202.3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class, ascending mortals do not intimately contact with

systémem reflexe. Některá z bytostí reflexivní podstaty bude vždy prostředníkem mezi vámi a aktuální službou reflexe.

reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. SEDM OKRUHOVÝCH DUCHŮ

Sedm Okruhových Duchů Havony jsou společným neosobním zastoupením Nekonečného Ducha a Sedmi Hlavních Duchů na sedmi okruzích středního vesmíru. Oni slouží Hlavním Duchům a jsou jejich společným potomstvem. Hlavní Duchové dávají sedmi supervesmírům výraznou a odlišnou správní osobitost. S pomocí těchto jednotných Okruhových Duchů Havony jsou oni schopni zajišťovat sjednocený, ucelený a koordinovaný dohled pro střední vesmír.

Pronikání každého ze sedmi Okruhových Duchů je omezeno na jeden okruh Havony. Jich se přímo netýká řídicí systém Věčně Věčných, vládců jednotlivých světů Havony. Ale oni jsou ve spojení se Sedmi Nejvyššími Jednateli a synchronizují se s přítomností Nejvyšší Bytosti ve středním vesmíru. Jejich činnost je zcela omezena na Havonu.

Tito Okruhoví Duchové navazují spojení s těmi, kdo pobývají v Havoně, prostřednictvím svých osobních potomků, terciárních supernafimů. I když Duchové Okruhů koexistují se Sedmi Hlavními Duchy, jejich úloha při tvoření terciárních supernafimů neměla velkou důležitost až do časů Grandfandy, kdy první poutníci času dospěli na vnější okruh Havony.

Během vašeho postupu z jednoho okruhu Havony na druhý poznáte Okruhové Duchy, ale nebudete schopni být s nimi v osobním spojení, přestože je osobně rozeznáte a budete se radovat z vívu jejich duchovní neosobní přítomnosti.

Vztah Okruhových Duchů s rodilými obyvateli Havony je podobný, jako mají Ladiči Myšlení se smrtelnými tvory, obývající světy evolučních vesmírů. Podobně jako Ladiči Myšlení, Okruhoví Duchové nemají osobnost a jsou ve spojení s dokonalými myslmi bytostí Havony stejným způsobem jako neosobní duchové Vesmírného Otce obývají konečné mysli smrtelných lidí. Ale Okruhoví Duchové se nikdy nestanou trvalou částí osobností Havony.

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202.4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and coordinated spiritual supervision for the central universe.

17:5.2 (202.5) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17:5.3 (203.1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17:5.4 (203.2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits, but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

17:5.5 (203.3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. TVOŘIVÍ DUCHOVÉ LOKÁLNÍCH VESMÍRŮ

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE SPIRITS

Mnoho z toho, co se týká podstaty a funkce Tvořivých Duchů lokálních vesmírů správně patří do vyprávění o jejich spojení se Syny Tvořiteli při organizování a řízení lokálních tvoření; ale ve zkušenostech těchto úžasných bytostí, získaných před vznikem lokálních vesmírů, je celá řada poznatků, které mohou být vylíčeny jako část této kapitoly o sedmi skupinách Nejvyšších Duchů.

My jsme obeznáni se šesti etapami působení Mateřského Ducha v lokálním vesmíru a hodně přemýšlíme o možnosti sedmé etapy jeho činnosti. Tyto rozdílné etapy existence jsou následující:

1. Počáteční rozlišení v Ráji. Když je Syn Tvořitel ztělesněn společným aktem Vesmírného Otce a Věčného Syna, současně se v Nekonečném Duchu vyskytne to, co je známé jako „nejvyšší reakce doplnění“. My nechápeme podstatu této reakce, ale soudíme, že stanoví základní modifikaci těch ztělesňujících možností, které jsou obsaženy ve tvořivém potenciálu Společného Činitele. Zrození rovnocenného Syna Tvořitele znamená zrození v osobě Nekonečného Ducha, potenciálního společníka pro Rajského Syna v jeho budoucím vesmíru. My nejsme informováni o předosobní totožnosti této nové entity, ale víme, že tato událost, týkající se životní dráhy Syna Tvořitele, je zaznamenána v archivech Ráje.

2. Úvodní příprava pro činnost Tvořitele. V průběhu velmi dlouhé úvodní přípravy Syna Michaela pro organizování a řízení vesmírů, jeho budoucí společník prochází další etapou vývoje své entity a nabývá kolektivní vědomí osudu. My to nevíme, ale domníváme se, že taková entita s kolektivním vědomím začíná vnímat prostor a zahajuje takovou úvodní přípravu, která je potřebná pro získání duchovní odbornosti pro její budoucí práci v součinnosti s jejím doplňováním Michaela při tvoření a řízení vesmíru.

3. Stadium fyzického tvoření. Když Věčný Syn dá Synu Michaelovi plnou moc řídit tvoření, Hlavní Duch, který spravuje supervesmír, do kterého je tento nový Syn Tvořitel přidělen, pronese v přítomnosti Nekonečného Ducha „modlitbu o nabytí totožnosti“ a poprvé se objeví entita budoucího Tvořivého Ducha rozlišená od osoby Nekonečného Ducha. Bezprostředně poté směřuje přímo do osoby žádajícího Hlavního Ducha a okamžitě se tato entita ztrácí z oblasti našeho vnímání, stávajíc se zřejmě částí osoby tohoto Hlavního Ducha. Právě identifikovaný Tvořivý Duch zůstává s Hlavním Duchem až do chvíle, kdy Syn Tvořitel se vydává na svoji cestu do prostoru; načež Hlavní Duch svěří nového

17:6.1 (203.4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17:6.2 (203.5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17:6.3 (203.6) 1. *Initial Paradise Differentiation.* When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the Infinite Spirit what is known as the “supreme reaction of complement.” We do not comprehend the nature of this reaction, but we understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signals the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

17:6.4 (203.7) 2. *Preliminary Creatorship Training.* During the long period of the preliminary training of a Michael Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complemental Michael in universe creation and administration.

17:6.5 (204.1) 3. *The Stage of Physical Creation.* At the time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Son, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this new Creator Son is destined gives expression to the “prayer of identification” in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master Spirit until the moment of the departure of the

doprovodného Ducha do péče Syna Tvořitele a současně pověřuje doprovodného Ducha věčnou věrností a nekončící loajalitou. A potom nastává jedna z nejvíce dojemných epizod, které se kdy v Ráji stávají. Vesmírný Otec schvaluje věčné spojení Syna Tvořitele s Tvořivým Duchem a potvrzuje, že Hlavní Duch příslušného supervesmíru jim poskytl jisté pravomoci pro řízení.

Sjednocení Otcem, Syn Tvořitel a Tvořivý Duch poté odcházejí za svým posláním, tvoření vesmíru. A v tomto zformovaném spojení pracují spolu po celou dlouhou a obtížnou dobu materiálního organizování svého vesmíru.

4. Éra tvoření života. Po prohlášení Syna Tvořitele o úmyslu vytvořit život, v Ráji následuje „slavnost zosobnění“, které se zúčastní Sedm Hlavních Duchů a osobně jí prochází Hlavní Duch, dohlížející na daný supervesmír. Toto je příspěvek Rajského Božstva osobnosti doprovodného Ducha Syna Tvořitele a ve vesmíru se začíná projevovat v úkazu „prvotní erupce“ v osobě Nekonečného Ducha. Současně s tímto úkazem se v Ráji až dosud neosobní doprovodný Duch Syna Tvořitele stává skutečnou osobou. Od této chvíle a navždy bude tento stejný Mateřský Duch lokálního vesmíru považován za osobu a bude udržovat osobní vztahy se všemi osobnostmi, zúčastňujícími se následného tvoření života.

5. Éry po poskytnutí. Ještě další velká změna nastane v nekonečném životě Tvořivého Ducha, když se Syn Tvořitel vrátí do řídicího centra supervesmíru po ukončení svého sedmého poskytnutí a po nabytí plné svrchovanosti ve svém vesmíru. Při této příležitosti, šťastný Syn Tvořitel povýší Vesmírného Mateřského Ducha do postavení plnohodnotného spoluvládce a uzná doprovodného Ducha za sobě rovného.

6. Éry světla a života. Po příchodu éry světla a života spoluvládce lokálního vesmíru vstoupí do šestého stadia životní pouti Tvořivého Ducha. Ale my nemůžeme popsat podstatu této velké zkušenosti. Podobné věci se týkají budoucích stádií evoluce Nebadonu.

7. Neodhalená pouť. My víme o těchto šesti stádiích působení Mateřského Ducha lokálního vesmíru a je nevyhnutelná otázka: existuje sedmé? My jsme si vědomi toho, že když koneční

Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

17:6.6 (204.2) The Father-united Creator Son and Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

17:6.7 (204.3) 4. *The Life-Creation Era.* Upon the declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the “personalization ceremonies,” participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of “the primary eruption” in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:6.8 (204.4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges the Spirit consort as his equal.

17:6.9 (204.5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit's career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we should ask: Is there a seventh career? We are

dosáhnou toho, co se jeví jako konečný cíl jejich smrtelného vzestupu, tak ze záznamů víme, že zahajují pouť šesti stadijních duchů. My se domníváme, že na konečné čeká ještě další a neodhalená pouť vesmírného poslání. Přirozeně předpokládáme, že i Mateřští Duchové vesmírů mají před sebou určitou neodhalenou pouť, která završí jejich sedmé stadium osobní zkušenosti vesmírné služby a oddané spolupráce s řádem Tvořitelů Michaelů.

7. POMOCNÍ DUCHOVÉ MYSLI

Tito pomocní duchové jsou sedmidílné poskytnutí mysli Mateřského Ducha lokálního vesmíru živým tvorům, stvořených Synem Tvořitelem společně s Tvořivým Duchem. Toto poskytnutí se stává možným při povýšení Ducha do postavení výsadní osobnosti. Popsání podstaty a působení sedmi pomocných duchů mysli přísluší více do povídání o vašem lokálním vesmíru Nebadon.

8. FUNKCE NEJVYŠŠÍCH DUCHŮ

Sedm skupin Nejvyšších Duchů tvoří jádro funkční rodiny Třetího Zdroje a Středu, projevující se jako Nekonečný Duch i jako Společný Činitel. Oblast působení Nejvyšších Duchů se rozprostírá od přítomnosti Trojice v Ráji až po činnost mysli evolučně smrtelného typu na planetách prostoru. Tímto způsobem oni sjednocují sestupné administrativní úrovně a koordinují mnoho rozmanitých funkcí personálu těchto úrovní. Činnost Nejvyšších Duchů se projevuje všude ve středním vesmíru, supervesmírech a lokálních vesmírech, ať je to ve spojení skupiny Duchů Reflexe s Věčně Moudrými, či ve společném působení Tvořivého Ducha se Synem Michaellem, nebo v otáčení Sedmi Hlavních Duchů kolem Rájské Trojice. Oni spolupracují jak s osobnostmi Trojice řádu „Věčných“, tak i s Rájskými osobnostmi řádu „Synů.“

Společně se svým Nekonečným Mateřským Duchem, skupiny Nejvyšších Duchů jsou přímými tvůrci rozsáhlé rodiny tvorů Třetího Zdroje a Středu. Všechny řády pomocných duchů pocházejí z tohoto spojení. Primární supernafimové vznikají v Nekonečném Duchu; sekundární bytosti tohoto řádu jsou vytvořeny Hlavními Duchy; terciární supernafimové jsou vytvořeny Sedmi Okruhovými Duchy. Duchové Reflexe jsou společnými mateřskými tvůrci nádherného řádu andělských armád, mocných

mindful that, when finaliters attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finaliters still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:7.1 (205.1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

17:8.1 (205.2) The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircuited around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the Paradise personalities of the order of "Sons."

17:8.2 (205.3) Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits, collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim

sekunafimů ve službách supervesmírů. Tvořivý Duch dává život andělským řádům lokálního tvoření; tito serafští pomocníci jsou původní v každém lokálním vesmíru, i když jsou vytvořeni podle modelů středního vesmíru. Všichni tito tvořitelé pomocných duchů mají pouze nepřímou podporu z centrálního lože Nekonečného Ducha —věčné matky všech andělských pomocníků.

Sedm skupin Nejvyšších Duchů jsou koordinátory obydleného tvoření. Je zřejmé, že sdružení jejich vedoucích představených, Sedmi Hlavních Duchů, koordinuje rozsáhlé činnosti Boha Sedmidílného:

1. Společně, Hlavní Duchové se téměř vyrovnají božské úrovni Trojice Rajských Božstev.

2. Jednotlivě vyčerpávají možnosti primárního spojení Trojedného Božstva.

3. Jako rozdílní představitelé Společného Činitele jsou zásobárnou svrchovanosti Nejvyšší Bytostiv oblasti ducha, mysli a energie, které ona ještě osobně nepoužívá.

4. Prostřednictvím Duchů Reflexe koordinují supervesmírné vlády Věčně Moudrých s Majestonem, Rajským středem univerzální reflexe.

5. Skrze jejich účast v individualizování Božských pečovatelů lokálních vesmírů Hlavní Duchové přispívají k formování poslední úrovně Boha Sedmidílného, spojení Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha lokálních vesmírů.

Funkční jednotka, vrozená ve Společném Činiteli, je odhalena v evolučních vesmírech prostřednictvím Sedmi Hlavních Duchů, jeho prvotních osobností. Ale ve zdokonalených supervesmírech budoucnosti bude tato jednotka nepochybně neoddělitelná od empirické svrchovanosti Nejvyššího.

[Představeno Univerzálním Cenzorem Uversy.]

of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother of the angelic orders of a local creation; such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

17:8.3 (205.4) The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

17:8.4 (205.5) 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

17:8.5 (205.6) 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

17:8.6 (206.1) 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

17:8.7 (206.2) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:8.8 (206.3) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:8.9 (206.4) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:8.10 (206.5) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitola 18. Nejvyšší Osobnosti Trojice

⇨ 017

Knih U rantia

019 ⇨

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 18 NEJVYŠŠÍ OSOBNOSTI TROJICE

Sekce

Úvod

1. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti
2. Věčně Věční
3. Věčně Moudří
4. Věčně Dokonalí
5. VĚČNĚ SOUČASNÍ
6. Věčně Jednotní
7. Věčně Věrní

PAPER 18 THE SUPREME TRINITY PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction

1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

Úvod

Všechny nejvyšší osobnosti Trojice jsou vytvořeny pro určitou službu. Jsou navrženy božskou Trojicí za účelem vykonání určitých daných povinností a jsou způsobilé sloužit dokonalým způsobem a opravdovou oddaností. Existuje sedm kategorií Nejvyšších Osobností Trojice:

1. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti.
2. Věčně Věční.
3. Věčně Moudří.
4. Věčně Dokonalí.
5. Věčně Současní.
6. Věčně Jednotní.
7. Věčně Věrní.

Tyto bytosti, které jsou dokonalými správními orgány, mají stanovený a konečný počet. Jejich vytvoření je událost minulosti; již více nejsou vytvářeny.

INTRODUCTION

18:0.1 (207.1) SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

- 18:0.2 (207.2)* 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 18:0.3 (207.3)* 2. Eternals of Days.
- 18:0.4 (207.4)* 3. Ancients of Days.
- 18:0.5 (207.5)* 4. Perfections of Days.
- 18:0.6 (207.6)* 5. Recents of Days.
- 18:0.7 (207.7)* 6. Unions of Days.
- 18:0.8 (207.8)* 7. Faithfuls of Days.

18:0.9 (207.9) These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

V celém velkém vesmíru tyto Nejvyšší Osobnosti Trojice představují administrativní metody Rajské Trojice; představují spravedlnost a jsou výkonnou soudností Rajské Trojice. Vytvářejí vzájemně propojené vedení administrativní dokonalosti, rozprostírající se od Rajských sfér Otce k řídícím centrům světů lokálních vesmírů a k řídícím centrům souhvězdí, které jsou součástí lokálních vesmírů.

Všechny bytosti, mající původ v Trojici, jsou vytvořeny s Rajskou dokonalostí a se všemi svými božskými vlastnostmi. Pouze zkušeností během doby kosmické služby přidávají ke svým původním vlastnostem nové rysy. Bytostem původu v Trojici nikdy nehrozí nebezpečí selhání, nebo riziko vzpoury. Ony jsou božské podstaty a není o nich známo, že by se někdy ve svém osobním jednání odklonily od božské a dokonalé dráhy.

1. TRINITIZOVANÍ DŮVĚRNÍCI SVRCHOVANOSTI

Na nejvnitřnějším okruhu družic Ráje se nachází sedm světů a každý z těchto majestátních světů je řízen sborem deseti Trinitizovaných Důvěrníků Svrchovanosti. Oni nejsou tvůrčí, ale jsou nejvyššími a konečnými správci. Řízení záležitostí těchto sedmi bratrských sfér je zcela svěřeno tomuto sboru sedmdesáti nejvyšších správců. Ačkoliv těchto sedm duchovních sfér bezprostředně vedle Ráje je pod dohledem potomstva Trojice, je tato skupina světů všeobecně známa jako osobní okruh Vesmírného Otce.

Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti působí ve skupinách po deseti jako rovnocenní a jednotní správci svých příslušných sfér, ale také působí jednotlivě a jsou odpovědní za konkrétní činnosti. Provoz každého z těchto speciálních světů je rozdělen do sedmi hlavních oddělení a každý z těchto rovnocenných správců řídí jedno takové oddělení specializovaných aktivit. Zbylí tři správci působí jako osobní představitelé trojjediného Božstva ve vztahu k ostatním sedmi. Jeden zastupuje Otce, jeden Syna a jeden Ducha.

I když Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti se vyznačují výraznou podobou, která je pro ně charakteristická, projevují také rozdílné skupinové vlastnosti. Deset nejvyšších správců záležitostí Diviningtonu zrcadlí osobní charakter a povahu Vesmírného Otce; a totéž platí pro každou z těchto sedmi sfér. Každá skupina deseti se podobá tomu Božstvu, nebo spojení Božstva, které náleží k jejich sféře. Deset správců, kteří řídí Ascendington, zrcadlí sloučenou podstatu Otce,

18:0.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and are the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component constellations.

18:0.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

18:1.1 (207.5) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

18:1.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

18:1.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are

Syna a Ducha.

Já mohu odhalit jen velmi málo o práci těchto vyšších osobností na sedmi duchovních světech Otce, protože ony jsou opravdu Tajemstvím Svrchovanosti. Neexistují žádné svévolné tajnosti, spojené s navázáním kontaktu s Vesmírným Otcem, Věčným Synem nebo Nekonečným Duchem. Božstva jsou otevřenou knihou pro všechny, kteří dosáhnou božskou dokonalost, ale nikdy nemůže být plně pochopeno ani jedno z Tajemství Svrchovanosti. My nebudeme nikdy schopni plně proniknout do oblastí, obsahující osobní tajemství spojení božstva se sedmidílným uskupením vytvořených bytostí.

Vzhledem k tomu, že činnost těchto nejvyšších správců se týká důvěrného a osobního kontaktu Božstev s těmito sedmi základními skupinami vesmírných bytostí když sídlí na těchto sedmi speciálních světech, nebo když působí po celém velkém vesmíru, tak je patřičné, aby tyto úzké osobní vztahy a mimořádná spojení, byla držena v nedotknutelném tajemství. Rajští Tvořitelé respektují soukromí a tajemství osobnosti dokonce i u svých nižších tvorů. A tato pravda se vztahuje jak na jednotlivce, tak i na mnoho různorodých řádů osobností.

Tyto tajné světy zůstanou navždy zkouškou loajality také pro bytosti vysokého vesmírného postavení. Nám je umožněno plně osobně poznat věčné Bohy, volně poznat jejich vlastnosti božskosti a dokonalosti, ale není nám povoleno proniknout všemi osobními vztahy Rajských Vládců se všemi jejich tvoremi.

reflective of the combined nature of the Father, Son, and Spirit.

18:1.4 (208.3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets* of Supremacy. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the Secrets of Supremacy can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:1.5 (208.4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:1.6 (208.5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. VĚČNĚ VĚČNÍ

Každý z miliardy světů Havony je řízen Nejvyšší Osobností Trojice. Tito vládcové jsou známí jako Věčně Věční a je jich přesně jedna miliarda, jeden pro každou sféru Havony. Oni jsou potomci Rajské Trojice, ale stejně jako u Tajemství Svrchovanosti neexistují žádné záznamy o jejich vzniku. Tyto dvě skupiny všemoudrých otců navždy vládnou svým ušlechtilým světům systému Ráj-Havona a slouží bez střídání nebo přeražení.

Věčně Věční jsou viditelní všem tvorům vlastní vůle, pobývajících v jejich oblastech. Předsedají pravidelným planetárním konkláve. Pravidelně a střídavě navštěvují řídicí centra sfér sedmi supervesmířů. Oni jsou nejbližšími příbuznými a božsky rovnocenní Věčně Moudrým, kteří řídí osudy sedmi supervesmířů. Když je Věčně Věčný nepřítomný na své sféře, jeho svět řídí jeden ze Synů Trojice-Učitelů.

2. THE ETERNALS OF DAYS

18:2.1 (208.6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the Eternals of Days, and they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the Secrets of Supremacy there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:2.2 (208.7) The Eternals of Days are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the Ancients of Days, who preside over the destinies of the seven supergovernments. When an Eternal of Days is absent from his sphere, his world is directed by a

Kromě založených řádů života, jako jsou obyvatelé Havony a jiní živí tvorové ve středním vesmíru, každý rezidentní Věčně Věčný vytvořil svoji příslušnou sféru výhradně podle svých vlastních osobních představ a ideálů. Oni navštěvují navzájem svoje planety, ale nenapodobují je, ani nekopírují; jsou vždy a naprosto originální.

Architektura, krása přírody, morontální stavby a duchovní tvoření jsou na každé sféře ojedinělé a unikátní. Každý svět je místem věčné krásy a vůbec se nepodobá jiným světům ve středním vesmíru. A na vaší cestě dovnitř—přes Havonu do Ráje—každý z vás stráví delší nebo kratší dobu na každé z těchto ojedinělých a vzrušujících sfér. Ve vašem světě je přirozené říkat, že cesta do Ráje vede nahoru, ale správnější by bylo říkat, že cesta k božskému cíli vzestupu vede dovnitř.

3. VĚČNĚ MOUDŘÍ

Když smrtelníci času dokončí školení na vzdělávacích světech, obklopujících řídicí centrum lokálního vesmíru a postoupí na vzdělávací sféry svého supervesmíru, tak dospěli ve svém duchovním vývoji na takovou úroveň, kde jsou schopni rozeznat vysoké duchovní vládce a správce těchto vyvinutých oblastí a komunikovat s nimi, včetně Věčně Moudrých.

Věčně Moudří jsou v podstatě identičtí; projevují sloučenou povahu a sjednocenou podstatu Trojice. Mají svoji osobitost a jejich osobnosti jsou odlišné, ale neliší se jeden od druhého tak, jako Sedm Hlavních Duchů. Oni zajišťují jednotné řízení, jinak rozdílných sedmi supervesmírů, z nichž každý je ojedinělé, samostatné a unikátní tvoření. Sedm Hlavních Duchů se liší ve své podstatě a vlastnostech, ale Věčně Moudří, osobní vládcové supervesmírů, jsou všichni jednotným a superdokonalým potomstvem Rajské Trojice.

Vysoko postavených Sedm Hlavních Duchů stanoví podstatu svých příslušných supervesmírů, ale Věčně Moudří určují správné řízení těchto daných supervesmírů. Oni kladou jednotu správního řízení na tvořivou rozmanitost a zajišťují harmonii celku, navzdory zásadním tvořivým rozdílnostem v sedmi segmentovém uskupení velkého vesmíru.

Všichni Věčně Moudří byli trinitizováni současně. Představují začátek záznamů o

Trinity Teacher Son.

18:2.3 (209.1) Except for the established orders of life, such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

18:2.4 (209.2) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward*, but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward*.

3. THE ANCIENTS OF DAYS

18:3.1 (209.3) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

18:3.2 (209.4) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

18:3.3 (209.5) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

18:3.4 (209.6) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of

osobnostech vesmíru vesmírů, odtud pochází jejich jméno—Věčně Moudří. Když dosáhnete Ráje a budete prohlížet písemné záznamy o začátku věcí, zjistíte, že první záznam v oddílu osobností je popis trinitizace těchto dvaceti jednoho Věčně Moudrých.

Tyto vyšší bytosti vždy vládou ve skupinách po třech. Existuje mnoho druhů činností, ve kterých pracují jako jednotlivci, v mnoha dalších mohou působit v libovolných dvojicích, ale na vyšších sférách jejich správního řízení musí jednat společně. Nikdy osobně neopouští svoje rezidenční světy, ale oni ani nemusejí, protože tyto světy jsou supervesmírnými ohniskovými body rozsáhlého systému reflexe.

Osobní příbytky každého tria Věčně Moudrých jsou umístěny v bodě duchovní polarity na sféře jejich řídicího centra. Taková sféra je rozdělena do sedmi administrativních sektorů a má sedmdesát sekčních hlavních center, ve kterých občas Věčně Moudří sídlí.

Svým vlivem, rozsahem úřední moci a stupněm soudní pravomoci jsou Věčně Moudří nejvlivnějšími a nejmocnějšími vládci ze všech přímých vládců časoprostorových tvoření. V celém obrovském vesmíru vesmírů jsou to pouze oni, kdo mají udělenou vyšší moc pro závěrečný výkonný rozsudek, týkající se věčného zaniknutí tvorů vlastní vůle. A konečných rozhodnutí nejvyššího tribunálu supervesmíru se musí zúčastnit všichni tři Věčně Moudří.

Kromě Božstev a jejich Rajských společníků, Věčně Moudří jsou nejdokonalější, nejvšestrannější a nejvíce božsky obdaření vládci v celé časoprostorové existenci. Je patrné, že oni jsou nejvyššími vládci supervesmírů; ale toto právo vládnout nezískali svými zkušenostmi a proto jsou předurčení k tomu, že jednou budou nahrazeni Nejvyšší Bytostí—empirickým vládcem—a nepochybně se stanou jeho zástupci.

Nejvyšší Bytost dosáhne svrchovanosti nad sedmi supervesmíry empirickou službou, stejně jako Syn Tvořitel empiricky získá svrchovanost nad svým lokálním vesmírem. Ale v průběhu současné epochy nedokončené evoluce Nejvyššího, Věčně Moudří zajišťují koordinovaný a dokonalý administrativní dohled nad vyvíjejícími se vesmíry časoprostoru. Osobitá moudrost a individuální iniciativa charakterizují všechna rozhodnutí a usnesení Věčně Moudrých.

the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients of Days*. When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

18:3.5 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

18:3.6 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

18:3.7 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a superuniverse.

18:3.8 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

18:3.9 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. VĚČNĚ DOKONALÍ

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

Existuje přesně dvě stě deset Věčně Dokonalých a ti řídí vlády deseti velkých sektorů každého supervesmíru. Oni byli trinitizováni pro speciální činnost pomáhat supervesmírným vládcům a působí jako bezprostřední a osobní zástupci Věčně Moudrých.

Trojice Věčně Dokonalých je přidělena k hlavnímu centru každého velkého sektoru, ale na rozdíl od Věčně Moudrých není nutné, aby všichni tři byli vždy přítomni současně. Někdy jeden z této trojice není přítomen a to tehdy, když osobně projednává s Věčně Moudrými záležitosti, týkající se blahobytu jeho oblasti.

Tito trojediní vládcí velkých sektorů jsou obzvlášť dokonalí v ovládání detailů administrativy, odtud pochází jejich jméno—Věčně Dokonalí. Při pojmenování těchto bytostí duchovního světa my musíme čelit problému s překládáním do vaší řeči a velmi často je velmi obtížné poskytnout uspokojivý překlad. My nechceme používat libovolná jména, která by vám nedávala smysl; proto je pro nás často obtížné vybrat vhodné jméno, kterému byste jasně porozuměli a současně by částečně odpovídalo původnímu jménu.

Věčně Dokonalí mají ke svým vládám přiděleny ne příliš velké sbory Božských Poradců, Zdokonalovatelů Moudrosti a Univerzálních Cenzorů. Mají ještě početné skupiny Mocných Poslů, Těch s Velkou Autoritou a Těch beze Jména a Čísla. Ale většinu běžné práce v činnostech velkého sektoru vykonávají Celestínští Strážci a Asistenti Vznešených Synů. Tyto dvě skupiny jsou sestaveny buď z trinitizovaných potomků osobností systému Ráj-Havona, nebo ze zvelebených smrtelníků. Některé bytosti z těchto dvou řádů tvoří jsou retnitizovány a jsou potom vyslány pomáhat při řízení vlád supervesmíru.

Většina Celestinských Strážců a Asistentů Vznešených Synů je přidělena do služby ve velkých a malých sektorech, ale Trinitizovaní Opatrovatelé (Trojici pojetí serafové a midbytosti) jsou funkcionáři soudů všech tří úrovní, působících v tribunálech Věčně Moudrých, Věčně Dokonalých a Věčně Současných. Trinitizované Velvyslance (Trojici pojetí vzestupní smrtelníci spojené podstaty Syna a Ducha) je možno potkat kdekoli ve vesmíru, ale většina z nich slouží v malých sektorech.

V době před plným rozvinutím systému vládnutí sedmi supervesmířů prakticky všichni správci a řídicí činitelé různých oddělení těchto

18.4.1 (210.4) There are just two hundred and ten Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

18.4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the welfare of his realm.

18.4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name—*Perfections of Days*. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18.4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfectors of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finaliters. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are retnitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18.4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midwayers) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

18.4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of these governments, excepting

vlád, kromě Věčně Moudrých, prošli na jednotlivých světech dokonalého vesmíru Havony učením různé délky trvání pod vedením Věčně Věčných. Později trinitizované bytosti také projdou učebním obdobím pod vedením Věčně Věrných ještě předtím, než jsou přiděleny do služby Věčně Moudrých, Věčně Dokonalých a Věčně Současných. Ony všechny jsou znalými, prozkoušenými a zkušenými správci.

Když po vašem pobytu na světech vašeho malého sektoru dosáhnete řídicího centra Splanon, uvidíte brzy Věčně Dokonalé, protože tito ušlechtilí vládcové jsou úzce spjati se sedmdesáti světy vyššího vzdělání pro vzestupné smrtelníky času ve velkém sektoru. Věčně Dokonalí osobně řídí hromadné sliby vzestupných absolventů škol velkého sektoru.

Činnost poutníků času na světech, obklopujících řídicí centrum velkého sektoru, má hlavně intelektuální charakter, na rozdíl od více fyzické a materiální výuky na sedmi vzdělávacích sférách malého sektoru a oproti duchovní přípravě na čtyři sta devadesáti univerzitních světech řídicího centra supervesmíru.

Ačkoliv jste zaregistrováni pouze v seznamu velkého sektoru Splanon, který obepíná lokální vesmír vašeho původu, budete muset projít každým z deseti velkých sektorů vašeho supervesmíru. Než dospějete do Uversy, uvidíte všech třicet Věčně Dokonalých Orvontonu.

5. VĚČNĚ SOUČASNÍ

Věčně Současní jsou nejmladšími nejvyššími správci supervesmíru; ve skupinách po třech řídí záležitosti malých sektorů. V podstatě jsou rovnocenní s Věčně Dokonalými, ale v řídicím systému jsou jim podřízeni. Existuje přesně dvacet jedna tisíc těchto osobitě nádherných a božsky výkonných osobností Trojice. Byly vytvořeny současně a společně prošly výukou v Havoně pod vedením Věčně Věčných.

Věčně Současní disponují sbory společníků a pomocníků podobným těm, jako mají Věčně Dokonalí. Navíc mají přiděleno obrovské množství různých podřízených řádů nebeských bytostí. Při řízení malých sektorů využívají velké množství rezidentních vzestupných smrtelníků, personál různých kolonií laskavosti a různorodých skupin, pocházejících od Nekonečného Ducha.

the Ancients of Days, served apprenticeships of varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced administrators.

18:4.7 (211.3) You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splanon after your sojourn on the worlds of your minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

18:4.8 (211.4) The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

18:4.9 (211.5) Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splanon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. THE RECENTS OF DAYS

18:5.1 (211.6) The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

18:5.2 (211.7) The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies, and the various groups originating in the Infinite Spirit.

Vlády malých sektorů se z převážné části, i když ne výhradně, zabývají velkými fyzickými problémy supervesmírů. Sféry malých sektorů jsou řídicími centry Hlavních Fyzických Kontrolorů. Na těchto světech se vzestupní smrtelníci věnují studiu a dělají pokusy, které se týkají zkoumání aktivit třetí kategorie Hlavních Center Energie a všech sedmi kategorií Hlavních Fyzických Kontrolorů.

Vzhledem k tomu, že systém malého sektoru se intenzivně zabývá fyzickými problémy, zřídka se stane, že všichni tři Věčně Současní jsou spolu na sféře řídicího centra. Většinu času je jeden z nich nepřítomen, protože je na poradě u Věčně Dokonalých dohlížejícího velkého sektoru, nebo je vzdálen, když zastupuje Věčně Moudré v Rajských konkláve vyšších bytostí, původu v Trojici. V zastupování Věčně Moudrých v nejvyšších radách v Ráji se střídají s Věčně Dokonalými. Mezitím další Věčně Současný může být pryč na kontrolní cestě světů řídicích center lokálních vesmírů, které spadají pod jeho pravomoc. Ale přinejmenším jeden z těchto vládců vždy zůstává ve službě v řídicím centru malého sektoru.

Vy všichni jednou poznáte tři Věčně Současné, pověřené řízením Ensy, vašeho malého sektoru, protože musíte projít jejich rukama na vaší cestě dovnitř, do vzdělávacích světů velkých sektorů. Při vzestupu k Uverse, projdete skupinou vzdělávacích světů jenom jednoho malého sektoru.

6. VĚČNĚ JEDNOTNÍ

Osobnosti Trojice kategorie „Věčných“ nepůsobí v řídicích funkcích pod úrovní supervesmírných vlád. Ve vyvíjejících se lokálních vesmírech působí jako konzultanti a poradci. Věčně Jednotní jsou skupinou styčných bytostí, přidělených Rajskou Trojicí duálním vládcům lokálních vesmírů. Každý organizovaný a obydlený lokální vesmír má přiděleného jednoho z těchto Rajských poradců, který působí v lokálním tvoření jako zástupce Trojice a v některých situacích zastupují Vesmírného Otce.

Existuje sedm set tisíc těchto bytostí, jenže ne všechny dostaly pověření k činnosti. Rezervní sbor Věčně Jednotných působí v Ráji jako Nejvyšší Rada Vesmírného Řízení.

Tito pozorovatelé Trojice speciálním způsobem sjednocují administrativní činnosti všech složek vesmírných vlád, od vlád lokálních vesmírů, nahoru přes vlády sektorů, až k vládám

18:5.3 (211.8) The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers. On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and of all seven orders of the Master Physical Controllers.

18:5.4 (212.1) Since the regime of a minor sector is so extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

18:5.5 (212.2) You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. THE UNIONS OF DAYS

18:6.1 (212.3) The Trinity personalities of the order of "Days" do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

18:6.2 (212.4) There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

18:6.3 (212.5) In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities of all branches of the universal government, from those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence

supervesmírů, odtud pochází jejich jméno—Věčně Jednotní. Podávají trojdílné hlášení svým nadřízeným: Věčně Současným svých malých sektorů; předkládají údaje týkající se fyzické a polointelektuální podstaty Věčně Dokonalým svých velkých sektorů podávají zprávy o intelektuálních a kvaziduchovních událostech; Věčně Moudré v hlavním řídicím centru svého supervemíru informují o duchovních polorajských záležitostech.

Protože jsou bytosti původu v Rajské Trojici, všechny okruhy Ráje jsou jim přístupné pro vzájemnou komunikaci a takto jsou jeden s druhým v neustálém spojení a také se všemi ostatními potřebnými osobnostmi až po nejvyšší rady v Ráji.

Věčně Jednotný není přímo spojený s vládou lokálního vesmíru, ke které je přidělen. Kromě svých povinností jako pozorovatel, působí jinak pouze na žádost lokálních orgánů. Z moci úřední se zúčastňuje všech důležitých porad a významných konkláve lokálního tvoření, ale nezapojuje se do technických úvah o administrativních problémech.

Když je lokální vesmír ustálen ve světle a životě, jeho zvelebené bytosti se volně setkávají s Věčně Současným, jehož působení v takové oblasti evoluční dokonalosti má značně rozšířenou pravomoc. Ale on ve své podstatě zůstává ambasadorem Trojice a poradcem Ráje.

Lokální vesmír je řízen přímo božským Synem, mající svůj původ v dvojitém Božstvu, ale má neustále po svém boku Rajského bratra, osobnost původu v Trojici. V případě dočasné nepřítomnosti Syna Tvořitele v řídicím centru svého lokálního vesmíru, jeho zastupující vládci se při důležitém rozhodování řídí do značné míry radou svého Věčně Současného.

7. VĚČNĚ VĚRNÍ

Tyto vysoké bytosti původu v Trojici jsou Rajskými poradci vládců jednoho sta souhvězdí v každém lokálním vesmíru. Existuje sedmdesát milionů Věčně Věrných a podobně jako Věčně Jednotní ne všichni jsou ve službě. Jejich rezervní Rajský sbor je Poradní Komise pro Mezivesmírnou Etiku a Samosprávu. Věčně Věrní se střídají ve službě podle pravidel nejvyšší rady svého rezervního sboru.

Všechno to, co znamená Věčně Jednotný pro Syna Tvořitele lokálního vesmíru, to Věčně Věrní znamenají pro Syny Vorondadekovy, kteří vládnou souhvězdím daného lokálního tvoření. Jsou vrcholně oddáni a božsky věni službě pro blaho svých souhvězdí, které jim byly přiděleny,

their name — *Unions* of Days. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of their superuniverse.

18:6.4 (212.6) Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

18:6.5 (212.7) A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

18:6.6 (213.1) When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

18:6.7 (213.2) A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

18:7.1 (213.3) These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

18:7.2 (213.4) All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment,

proto jejich jméno je—Věčně Věrní. Působí pouze jako poradci; nikdy se nezúčastňují administrativních aktivit, kromě situací, kdy jsou přizváni řídicími orgány souhvězdí. Oni se přímo nezapojí do výchovného programu pro vzestupné poutníky na architektonických vzdělávacích sférách, obklopujících řídicí centrum souhvězdí. Všechny takové činnosti probíhají pod dohledem Vorondadekových Synů.

Všichni Věčně Věrní, působící v souhvězdích lokálního vesmíru, podléhají pravomoci Věčně Jednotných a přímo jim předávají své zprávy. Oni nemají rozsáhlý systém vzájemné komunikace, jsou běžně omezeni na vlastní spojení v rozsahu lokálního vesmíru. Každý Věčně Věrný, sloužící v Nebadonu, může a také komunikuje se všemi příslušníky svého řádu, kteří slouží v tomto lokálním vesmíru.

Podobně jako Věčně Jednotní v řídicím centru vesmíru, tak i Věčně Věrní mají své osobní příbytky v hlavních centrech souhvězdí oddělené od příbytků řídicích správců těchto oblastí. Jejich příbytky jsou opravdu skromné v porovnání se sídly Vorondadekových vládců souhvězdí.

Věčně Věrní jsou posledním článkem dlouhého administrativně-poradního řetězce, který se táhne od duchovních sfér Vesmírného Otce blízko středu všech věcí až k základním útvarům lokálních vesmírů. Systém používání entit původu v Trojici končí se souhvězdími; žádný takový Rájský poradce není trvale umístěn v jejich dílčích systémech, nebo na obydlených světech. Tyto novější administrativní útvary plně podléhají pravomoci rodilých bytostí lokálních vesmírů.

[Představeno Univerzálním Poradcem Uversy.]

hence the name — *Faithfuls* of Days. They act only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

18:7.3 (213.5) All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

18:7.4 (213.6) Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

18:7.5 (213.7) The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

18:7.6 (213.8) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitola 19. Stejnorodé bytosti původu v Trojici

⇐ 018

Kniha Urantia

020 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 19 STEJNORODÉ BYTOSTI PŮVODU V TROJICI

Sekce

Úvod

1. Synové Trojice-Učitelé
2. Zdokonavatelé Moudrosti
3. Božští Poradci
4. Univerzální Cenzoři
5. Inspirovaní Duchové Trojice
6. Narození v Havoně
7. Obyvatelé Ráje

PAPER 19 THE CO-ORDINATE TRINITY- ORIGIN BEINGS

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

Úvod

Tato skupina Rajských bytostí, nazývaná Stejnorodými Bytostmi původu v Trojici, zahrnuje Syny Trojice-Učitele, kteří také patří do kategorie Rajských Božích Synů, tři skupiny vysokých správců supervesmírů a poněkud neosobní kategorii Inspirovaných Duchů Trojice. Bytosti narozené v Havoně by také měly být po právu zahrnuty v této klasifikaci osobností Trojice spolu s různými skupinami bytostí, které trvale bydlí v Ráji. Ty bytosti původu v Trojici, které jsou předmětem tohoto pojednání jsou:

1. Synové Trojice-Učitelé.
2. Zdokonalovatelé Moudrosti.
3. Božští Poradci.
4. Univerzální Cenzoři.
5. Inspirovaní Duchové Trojice.
6. Narození v Havoně.
7. Obyvatelé Ráje.

Kromě Synů Trojice-Učitelů a

INTRODUCTION

19:0.1 (214.1) THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

19:0.2 (214.2) 1. Trinity Teacher Sons.

19:0.3 (214.3) 2. Perfectors of Wisdom.

19:0.4 (214.4) 3. Divine Counselors.

19:0.5 (214.5) 4. Universal Censors.

19:0.6 (214.6) 5. Inspired Trinity Spirits.

19:0.7 (214.7) 6. Havona Natives.

19:0.8 (214.8) 7. Paradise Citizens.

19:0.9 (214.9) Excepting the Trinity Teacher Sons and

pravděpodobně i Inspirovaných Duchů Trojice mají tyto skupiny konečný počet bytostí; jejich tvoření skončilo a patří minulosti.

possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. SYNOVÉ TROJICE-UČITELÉ

Ze všech vyšších řádů nebeských osobností, které jsou vám odhaleny, pouze Synové Trojice-Učitelů působí dvojí. Původem v Trojici, ve svém poslání jsou téměř zcela oddáni službě božskému synovstvu. Oni jsou styčné bytosti, které překlenují vesmírnou propast mezi Trojicí a osobnostmi dvojitého původu.

Zatímco počet Stálých Synů Trojice je uzavřený, počet Synů Učitelů se neustále zvyšuje. Jaký bude konečný počet Synů Učitelů já nevím. Ale mohu uvést, že v posledním pravidelném hlášení pro Uversu, záznamy v Ráji uváděly 21 001 624 821 těchto Synů ve službě.

Tyto bytosti jsou jedinou skupinou Božích Synů, kteří jsou vám odhaleni a jejichž původ je v Rajské Trojici. Pohybují se v rozmezí středního vesmíru a supervesmíru a jejich velmi početné sbory jsou přiděleny ke každému lokálnímu vesmíru. Oni také slouží jednotlivým planetám, tak, jako ostatní Rajští Boží Synové. Protože soustava velkého vesmíru není plně vyvinuta, velké množství Synů Učitelů zůstává v záloze v Ráji a dobrovolně se hlásí k naléhavým případům a pro mimořádnou službu ve všech oblastech velkého vesmíru, na osamělých světech prostoru, v lokálních vesmírech a supervesmírech a na světech Havony. Oni také působí v Ráji, ale bude užitečnější odložit podrobnou úvahu o jejich tamní činnosti až dospějeme k projednávání působení Rajských Božích Synů.

Nicméně, v této souvislosti je možno poznamenat, že Synové Učitelé jsou nejvyššími koordinujícími osobnostmi, mající původ v Trojici. V tak rozsáhlém vesmíru vesmírů existuje neustále velké nebezpečí podlehnout mylnému vyhraněnému názoru, podlehnout zlu, které tkví v rozdílném pojetí reality a božskosti.

Na příklad: Pro lidskou mysl by bylo normální snažit se přistoupit ke kosmické filozofii, zobrazené v těchto sděleních, od jednoduchého a konečného ke složitému a nekonečnému, od původu člověka k božskému poslání. Ale taková cesta nevede k duchovní moudrosti. Takový postup je nejsnadnější cesta k určité formě genetických znalostí, ale v nejlepším případě může pouze odhalit původ člověka; odhalí jen málo, nebo nic, o jeho božském poslání.

Dokonce v učení o biologické evoluci člověka na Urantii existují závažné námitky proti čistě historickému přístupu k jeho nynějšímu postavení

1. THE TRINITY TEACHER SONS

19:1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19:1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19:1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19:1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme co-ordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

19:1.5 (215.2) For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom*. Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge*, but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his divine destiny.

19:1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day

a současným problémům. Pravdivý pohled na jakýkoliv problém, spojený s realitou—lidskou nebo božskou, pozemskou či kosmickou—může být pouze dosažen podrobným a nezaujatým studiem a porovnáním vzájemných vztahů třech stádií vesmírné reality: původu, historie a poslání. Správné chápání těchto tří empirických realit poskytuje základ pro rozumné zhodnocení současného stavu.

Když se lidská mysl začne řídit filozofickou metodou začínat od nižšího k vyššímu, ať je to v biologii nebo teologii, je v neustálém nebezpečí, že se dopustí čtyř logických chyb:

1. Ona může zcela nepochopit, v čem spočívá konečný a naplněný cíl osobního dosažení nebobožského poslání.

2. Ona může udělat největší filozofickou chybu přílišným zjednodušováním kosmické evoluční(empirické) reality, což vede ke zkreslení faktů, překroucení pravdy a nesprávnému chápání osudů.

3. Zkoumání příčiny je čtením historií. Ale znalost toho, jak bytost vzniká nemusí nutně poskytnout rozumné pochopení současného postavení takové bytosti a jejího skutečného charakteru.

4. Samotná historie není schopna patřičně odhalit budoucí vývoj—osud. Zjistitelné původy jsou užitečné, ale pouze božské příčiny odhalí konečné důsledky. Cíle věčnosti nejsou ukázány v začátcích času. Současnost může být pravdivě vysvětlena jenom ve světle srovnání minulosti a budoucnosti.

Vzhledem k těmto a ještě dalším důvodům, je naše metoda, kterou používáme ve vztahu k člověku a jeho planetárním problémům, založena na skutečnosti, že cesta časoprostorem začíná od nekonečného, věčného a božského Rajského Zdroje a Středu každé osobní reality a veškerého kosmického bytí.

2. ZDOKONAVATELÉ MOUDROSTI

Zdokonalovatelé Moudrosti jsou specializovaným tvořením Rajské Trojice, určeným pro zosobňování božské moudrosti v supervesmírech. Existuje přesně sedm miliard těchto bytostí a jedna miliarda je přidělena ke každému ze sedmi supervesmířů.

Společně se svými stejnorodými bytostmi, Božskými Poradci a Univerzálními Cenzory, Zdokonalovatelé Moudrosti prošli moudrostí Ráje, Havony a také, s výjimkou Diviningtonu, Rajskými sférami Otce. Po těchto zkušenostech byli Zdokonalovatelé Moudrosti natrvalo přiděleni do

status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

19:1.7 (215.4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

19:1.8 (215.5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

19:1.9 (215.6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

19:1.10 (215.7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of *how* a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

19:1.11 (215.8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

19:1.12 (215.9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215.10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

19:2.2 (215.11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for Divinington, of the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfectors of Wisdom

služby k Věčně Moudrým. Neslouží ani v Ráji, ani na světech okruhů systému Ráj-Havona; výhradně se věnují řízení supervesmírných vlád.

Kdekoliv a kdykoliv je v činnosti Zdokonalovatel Moudrosti, okamžitě tam působí božská moudrost. Činnosti těchto pozoruhodných a vznešených osobností jsou provázeny věděním a moudrostí, které se reálně a dokonale projevují v jejich přítomnosti. Oni neodrážejí moudrost Rajské Trojice; oni jsou tou moudrostí. Jsou zdrojem moudrosti pro všechny učitele při používání vesmírných vědomostí; jsou studnicí vlastního úsudku a pramenem rozlišovacích schopností pro vzdělávací a osvětové instituce ve všech vesmírech.

Moudrost má dvojí původ, pochází z dokonalosti božské podstaty, která je vrozená dokonalým bytostem a z osobní zkušenosti, získanou evolučními tvory. Zdokonalovatelé Moudrosti jsou božskou moudrostí Rajské dokonalosti jasnozření Božstva. Když působí společně se svými administrativními spolupracovníky na Uverse—Mocní Poslové, Ti beze Jména a Čísla a Ti s Velkou Autoritou—jsou vesmírnou moudrostí poznání. Božská bytost může mít dokonalé božské vědění. Evoluční smrtelník může někdy dosáhnout dokonalosti vzestupného vědění, ale žádná z těchto bytostí sama o sobě nevyčerpá potenciál veškeré možné moudrosti. Proto tedy, když při řízení supervesmíru je potřeba dosáhnout maximální vesmírnou moudrost, tito zdokonalovatelé moudrosti božské podstaty jsou stále ve spojení s těmi vzestupnými osobnostmi, které skrze empirické strádání během evolučního procesu dosáhly vysokých postaveních v supervesmíru.

Pro získání absolutní administrativní prozíravosti Zdokonalovatelé Moudrosti budou vždy potřebovat podporu této empirické moudrosti. Ale předpokládá se, že vysoká a až dosud nedosažená úroveň moudrosti může být dosažena Rajskými konečnými poté, až budou někdy přijati na sedmou úroveň duchovní existence. Jestliže je tato domněnka správná, potom by se takové zdokonalené bytosti evolučního původu měly nepochybně stát nejvýkonnějšími správci vesmírů, kteří kdy působili v jakémkoliv tvoření. Já věřím, že toto je pravý cíl konečných.

Všestrannost Zdokonalovatelů Moudrosti jim umožňuje účastnit se prakticky všech nebeských služeb vzestupných tvorů. Zdokonalovatelé Moudrosti a můj řád osobností, Božských Poradců, společně s Univerzálními Cenzory, představují nejvyšší řády bytostí, které se mohou a

were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

19:2.3 (216.1) Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

19:2.4 (216.2) Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfectioners of Wisdom *are* the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, *are* the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant knowledge, but neither of these beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectioners of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

19:2.5 (216.3) The Perfectioners of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finalizers *after* they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finalizers.

19:2.6 (216.4) The versatility of the Perfectioners of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfectioners of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors, together with the Universal Censors, constitute the

zapojují se do činnosti, odhalující pravdu jednotlivým planetám a soustavám, ať je to v jejich ranných dobách, nebo když jsou ustáleny ve světle a životě. Čas od času my všichni přijdeme do styku se službou vzestupných smrtelníků, od vzniku života planety, nahoru, přes lokální vesmír a především v supervesmíru.

3. BOŽŠTÍ PORADCI

Tyto bytosti původu v Trojici jsou poradním sborem Božstva ve světech sedmi supervesmířů. Oni neodrážejí božskou radu; oni jsou tou radou. Ve službě je zapojeno dvacet jedna miliard Poradců a ke každému supervesmíru jsou přiděleny tři miliardy.

Božští Poradci jsou spolupracovníky Univerzálních Cenzorů a Zdokonalovatelů Moudrosti a jsou jim rovni; ke každé z těchto osobností je přidružen jeden až sedm Poradců. Všechny tři řády jsou zapojeny do činnosti vlád Věčně Moudrých, včetně malých a velkých sektorů, v lokálních vesmírech a souhvězdích a v poradních sborech vládců lokálních soustav.

My jednáme jednotlivě, tak, jako já při sestavování těchto údajů, ale kdykoliv to situace vyžaduje, my také působíme jako trojice. Když rozhodujeme jako výkonná moc, tak jsou spolu sdružení Zdokonalovatel Moudrosti, Univerzální Cenzor a jeden až sedm Božských Poradců.

Jeden Zdokonalovatel Moudrosti, sedm Božských Poradců a jeden Univerzální Cenzor tvoří tribunál božské Trojice—nejvyšší mobilní poradní orgán ve vesmírech časoprostoru. Tato skupina je známá jako tribunál, který buď zkoumá fakta, nebo odhaluje pravdu a když rozhoduje o problému a vynese usnesení, je to totéž, jako kdyby o této záležitosti rozhodovali Věčně Moudří, protože ve všech spisech supervesmířů není jediný záznam o tom, že by takové usnesení bylo někdy Věčně Moudřími změněno.

Když jsou tři Věčně Moudří v činnosti, je v činnosti Rajská Trojice. Když devítičlenný tribunál po společné úvaze přijme rozhodnutí, ve skutečnosti promluvili Věčně Moudří. A přesně tímto způsobem Rajští Vládcové navazují, při řešení administrativních záležitostí a správních ustanoveních, osobní kontakt s jednotlivými světy, soustavami a vesmíry.

Božští Poradci ztělesňují dokonalost božského poradního sboru Rajské Trojice. My představujeme, vlastně jsme, poradním sborem

highest orders of beings who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. THE DIVINE COUNSELORS

19:3.1 (216.5) These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they *are* that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

19:3.2 (217.1) Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

19:3.3 (217.2) We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

19:3.4 (217.3) One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

19:3.5 (217.4) When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

19:3.6 (217.5) Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We represent, in fact *are*, the counsel of perfection.

dokonalosti. Když jsou k nám přidány empirické poradní sbory našich spolupracovníků, zdokonalených a Trojicí pojatých bytostí evolučního vzestupu, naše společná usnesení jsou nejenom úplná, ale důkladná. Když naše společné doporučení bylo podpořeno, posouzeno, schváleno a oznámeno Univerzálním Cenzorem, je velmi pravděpodobné, že se blíží k úrovni univerzální jednoty. Taková usnesení představují nejvíce možné přiblížení k absolutnímu stanovisku Božstva v časoprostorovém rozmezí dané situace a konkrétního problému.

Sedm Božských Poradců, ve spojení s trinitizovanou evoluční trojicí—Mocným Poslem, Tím s Velkou Autoritou a Tím beze Jména a Čísla—představují nejbližší přiblížení ke spojení lidského pojetí a božského stanoviska na téměř rajských úrovních duchovních významů a reálných hodnot. Takové těsné přiblížení sloučených kosmických pojetí tvora a Tvořitele předčí pouze poskytnutí Rajsských Synů, kteří jsou ve všech aspektech osobní zkušenosti Bohem i člověkem.

4. UNIVERZÁLNÍ CENZOŘI

Existuje přesně osm miliard Univerzálních Cenzorů. Tyto unikátní bytosti jsou soudností Božstva. Njenom odrážejí rozhodnutí dokonalosti; jsou soudností Rajske Trojice. Dokonce Věčně Moudří vynesou rozsudek pouze ve spojení s Univerzálními Cenzory.

Ke každému z jedné miliardy světů středního vesmíru je určen jeden Cenzor, který je přidělen planetární administrativě rezidentního Věčně Věčného. Ani jeden ze Zdokonalovatelů Moudrosti, nebo Božských Poradců nejsou takto trvale přiděleni administrativám Havony, a ani my vcelkunerozumíme, proč jsou Univerzální Cenzoři umístěni ve středním vesmíru. Jejich současné aktivity stěží vysvětlují jejich funkci v Ráji a my se proto domníváme, že tam čekají na potřeby některé budoucí vesmírné epochy, ve které se může populace Havony částečně změnit.

Ke každému ze sedmi supervesmířů je přidělena jedna miliarda Cenzorů. Jak individuálně, tak i ve spojení se Zdokonalovateli Moudrosti a Božskými Poradci, oni působí ve všech oblastech sedmi supervesmířů. Takto Cenzoři operují na všech úrovních velkého vesmíru, od dokonalých světů Havony k poradním radám Vládců Soustav a jsou organickou součástí všech vykonaných rozhodnutí v evolučních světech.

When we are supplemented by the experiential counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

19:3.7 (217.6) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:4.1 (217.7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings are the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they are the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:4.2 (217.8) One Censor is commissioned on each of the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfectors of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19:4.3 (218.1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an individual capacity and in association with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

Kdykoliv a kdekoliv je Univerzální Cenzor přítomen, okamžitě je tam soudnost Božstva. A jelikož Cenzoři vždy vynášejí své soudy ve spojení se Zdokonalovateli Moudrosti a Božskými Poradci, taková rozhodnutí obsahují společnou moudrost, radu a soudnost Rájské Trojice. V tomto soudním triu vyjadřuje Zdokonalovatel Moudrosti „Já jsem byl“, Božský Poradce „Já budu“, ale Univerzální Cenzor je vždy „Já jsem.“

Cenzoři jsou sumárními bytostmi vesmíru. Když vypovídá tisíc svědků—nebo milion—když promluví hlas moudrosti a je zaprotokolována božská rada, když je přidáno svědectví vzestupné dokonalosti, potom jednají Cenzoři a okamžitě se odhaluje neomylné a božské shrnutí všeho, co se přihodilo a takové poskytnutí informací představuje božské rozhodnutí, shrnutí a podstatu konečného a dokonalého rozhodnutí. Proto, když promluví Cenzor, nikdo jiný již nemůže promluvit, protože Cenzor vylíčil pravdivě a neomylně souhrn všeho, co se předtím přihodilo. Když on promluví, není proti tomu odvolání.

Nejvíce rozumím činnosti mysli Zdokonalovatele Moudrosti, ale určitě ne zcela chápu funkci posuzovací mysli Univerzálního Cenzora. Já se domnívám, že Cenzoři formulují nové významy a vytvářejí nové hodnoty ze spojení faktů, pravd a nálezů, které jsou jim představeny v průběhu vyšetřování vesmírných záležitostí. Zdá se pravděpodobné, že Univerzální Cenzoři jsou schopni zplodit originální výklady sloučení dokonalého vhledu Tvořitele a zkušenosti zdokonaleného tvora. Z tohoto spojení Rájské dokonalosti a vesmírné zkušenosti nepochybně vyplývá nová hodnota v oblasti konečnosti.

Ale toto není konec našich potíží, týkajících se činnosti mysli Univerzálních Cenzorů. I když vezmeme v úvahu všechno, co víme nebo tušíme o působení Cenzora v jakékoliv dané vesmírné situaci, zjišťujeme, že nejsme stále schopni předpovídat rozhodnutí, nebo předvídat verdikty. My velmi přesně určíme pravděpodobný výsledek spojení Tvořitelova postoje a zkušenosti tvora, ale takové závěry nejsou vždy přesnými předpověďmi Cenzorových prohlášení. Zdá se pravděpodobné, že Cenzoři jsou nějakým způsobem ve spojení s Božstvem Absolutním; jinak my nejsme schopni vysvětlit mnohá jejich usnesení a rozhodnutí.

Zdokonalovatelé Moudrosti, Božští Poradci a Univerzální Cenzoři, společně se sedmi řády Nejvyšších Osobností Trojice, tvoří těch deset skupin, které jsou někdy nazývány Stálými Syny Trojice. Dohromady tvoří velký sbor správců,

19:4.4 (218.2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment of Deity. And since the Censors always render their verdicts in liaison with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfector of Wisdom would be the “I was,” the Divine Counselor the “I will be,” but the Universal Censor is always “I am.”

19:4.5 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19:4.6 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfector of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19:4.7 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

19:4.8 (218.6) Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the*

vládců, výkonných poradců, konzultantů a soudců Trojice. Jejich počet nepatrně přesahuje třicet sedm miliard. Dvě miliardy sedmdesát je jich umístěno ve středním vesmíru a něco přes pět miliard v každém supervesmíru.

Je velmi obtížné popsat funkční limity Stálých Synů Trojice. Bylo by nesprávné konstatovat, že jejich činnosti jsou omezeny konečností, protože existují supervesmírné záznamy, svědčící o opaku. Oni působí na všech úrovních vesmírné administrativy nebo soudnictví, což může být vyžadováno časoprostorovými podmínkami a může se to vztahovat k minulé, přítomné a budoucí evoluci hlavního vesmíru.

5. INSPIROVANÍ DUCHOVÉ TROJICE

Já vám mohu říci jen velmi málo o Inspirovaných Duších Trojice, protože oni jsou jedním z mála zcela utajovaných řádů bytostí, které existují. Není pochybnosti o tom, že jsou utajováni, protože je pro ně nemožné, aby se sami plně odhalili dokonce i nám, kteří máme původ tak blízko zdroje jejich tvoření. Oni vzniknou rozhodnutím Rajské Trojice a mohou být použiti kterýmkoliv, nebo dvěma Božstvy, tak, jako všemi třemi. My nevíme jestli počet těchto Duchů je završený, nebo zdali se stále zvyšuje, ale přikláníme se k názoru, že jejich počet není ustálený.

My nechápeme úplně ani podstatu, ani jednání Inspirovaných Duchů. Oni mohou pravděpodobně patřit ke kategorii nadosobních duchů. Je patrné, že působí na všech známých okruzích a zdá se, že jejich činnost je téměř nezávislá na čase a prostoru. Ale my o jejich vlastnostech víme málo, pouze to, co vyvodíme z podstaty jejich aktivit, jejichž důsledky rozhodně pozorujeme tu a tam ve vesmírech.

Za určitých podmínek se tito Inspirovaní Duchové mohou projevit v individuální formě, která postačí k tomu, aby byli rozeznáni bytostmi původu v Trojici. Já jsem je viděl; ale pro nižší řády nebeských bytostí by to nikdy nebylo možné, aby je poznali. Při řízení vyvíjejících se vesmírů nastávají také čas od času určité okolnosti, ve kterých může jakákoliv bytost, mající původ v Trojici, pro podporu svých posláních přímo použít tyto Duchy. My proto víme, že existují a že za určitých podmínek můžeme vyvolat a získat jejich pomoc a někdy poznáme jejich přítomnost. Ale oni nejsou součástí zjevné a jasně odhalené organizace, která je pověřena řízením vesmírů v časoprostoru předtím, než taková materiální tvoření se ustálí ve světle a životě. Oni nemají žádné přesně vymezené místo v současném vedení, nebo řízení sedmi vyvíjejících se

Trinity. Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers, counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion and seventy are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:4.9 (219.1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:5.1 (219.2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:5.2 (219.3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:5.3 (219.4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist, and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-space universes before such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or

supervesmířů. Oni jsou tajemstvím Rajske Trojice.

Melkisedekové Nebadonu učí, že Inspirovaní Duchové Trojice jsou předurčení, někdy ve věčné budoucnosti, působit namísto Osamělých Poslů, jejichž řady se pomalu, ale jistě snižují tím, jak jsou přidělováni jako spolupracovníci některým druhům trinitizovaných synů.

Inspirovaní Duchové jsou osamělými Duchy ve vesmíru vesmířů. Jako Duchové se velmi hodně podobají Osamělým Poslům, kromě toho, že ti druzí jsou zřetelné bytosti. My získáváme většinu našich vědomostí o Inspirovaných Duších od Osamělých Poslů, kteří odhalí jejich blízkost pomocí vrozené citlivosti na přítomnost Inspirovaných Duchů, což funguje stejně spolehlivě, jako když magnetická střílka ukazuje k magnetickému poli. Když je Osamělý Posel v blízkosti Inspirovaného Ducha Trojice, uvědomuje si podstatu zjištění takové božské přítomnosti a také si velmi jasně uvědomuje jejich četnost, což mu umožňuje poznat kategorii, nebo číslo přítomného Ducha či čísla přítomných Duchů.

Já se mohu zmínit o dalším zajímavém faktu. Když je Osamělý Posel na planetě, jejíž obyvatelé mají zavedeny Ladiče Myšlení, tak jako na Urantii, jeho rozpoznávací citlivost na duchovní přítomnost zaznamená výskyt duchovní podstaty. V takových případech se nejedná o reakci na množství, ale pouze určení podstaty. Když je na planetě, na které Ladiči Myšlení nejsou, tak kontakt s jejími rodilými obyvateli takovou reakci nevyvolá. Toto naznačuje, že Ladiči Myšlení jsou nějakým způsobem ve vztahu s Inspirovanými Duchy Rajske Trojice, nebo jsou s nimi spojeni. V jistém smyslu je pravděpodobné, že mohou být v některých etapách jejich činnosti sloučeni; ale my to opravdu nevíme. Oba druhy pocházejí z těsné blízkosti středu a zdroje všech věcí, ale nejsou stejný řád bytostí. Ladiči Myšlení mají původ v samotném Otci; Inspirovaní Duchové jsou potomci Rajske Trojice.

Je patrné, že Inspirovaní Duchové nejsou součástí evolučního programu jednotlivých planet a vesmířů, nicméně, zdá se, že jsou téměř všude. Dokonce i teď, kdy sestavuji tento dokument, osobní citlivost mého přidruženého Osamělého Posla na přítomnost tohoto řádu Duchů naznačuje, že právě v tuto chvíli je s námi, ne dále než osm metrů od nás, Duch řádu Inspirovaných a projevuje třetí stupeň rozsahu přítomnosti. Třetí stupeň rozsahu přítomnosti pro nás znamená pravděpodobnost, že vzájemně působí tři Inspirovaní Duchové.

V tuto chvíli je se mnou spojeno více než dvanáct řádů bytostí, ale pouze Osamělý Posel si uvědomuje přítomnost těchto záhadných entit

administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

19:5.4 (219.5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

19:5.5 (219.6) The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

19:5.6 (220.1) I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

19:5.7 (220.2) The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

19:5.8 (220.3) Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence

Trojice. A kromě toho, i když jsme takto informováni o blízkosti těchto božských Duchů, my všichni svorně nevíme nic o jejich poslání. My opravdu nevíme, zdali jsou pouhými pozorovateli našeho počínání, nebo jestli nám, nějakým způsobem nám neznámým, dokonce nepomáhají k úspěchu našeho konání.

My víme, že Synové Trojice-Učitelé se věnují vědomému osvícení vesmírných tvorů. Já jsem dospěl k pevnému přesvědčení, že Inspirovaní Duchové Trojice působí nadvědomými metodami také jako učitelé v oblastech vesmíru. Jsem přesvědčen, že existuje gigantický soubor podstatných duchovních vědomostí, pravd, které jsou nezbytné pro dosažení vyšších duchovních úrovní a které nemohou být přijaty vědomě; vědomí vlastního „já“ by fakticky ohrozilo pravdivost přijetí. Jestliže je toto naše pojetí správné a všechny bytosti mého řádu jej sdílejí, může být posláním Inspirovaných Duchů překonat tuto potíž, překlenout tuto mezeru v univerzálním programu morálního osvícení a duchovního zdokonalení. My si myslíme, že tyto dva typy učitelů původu v Trojici ve svých aktivitách nějakým způsobem spolupracují, ale zaručeně to nevíme.

Ve vzdělávacích světech supervesmíru a také na věčných okruzích Havony jsem se spřátelil se zdokonalujícími se smrtelníky—oduševnělými a vzestupnými dušemi z evolučních světů—ale oni si nikdy nebyli vědomi Inspirovaných Duchů, což by nám jejich blízkou přítomnost okamžitě naznačila odhalovací schopnost, vrozená v Osamělých Poslech. Já jsem otevřeně hovořil se všemi řády Božích Synů, vysokými i nižšími a také si nejsou vědomi varování Inspirovaných Duchů Trojice. Dovedou se podívat zpět na své zkušenosti a popsat události, které se velmi těžko vysvětlují, jestliže se nevezme v úvahu, že se jednalo o zásah takových Duchů. Ale s výjimkou Osamělých Poslů a někdy bytostí původu v Trojici, žádná nebeská rodina si nikdy nebyla vědoma blízkosti Inspirovaných Duchů.

Já nevěřím, že si Inspirovaní Duchové Trojice s námi hrají na schovávanou. Oni se pravděpodobně snaží stejně tak usilovně se mně odhalit, jako já se snažím s nimi komunikovat; naše potíže a omezení musí být vzájemná a vrozená. Uspokojuje mne, že ve vesmíru nejsou žádné svévolné tajnosti; proto nikdy neustanu v mém snažení rozřešit záhadu izolovanosti těchto Duchů, kteří patří k mému řádu tvoření.

A z toho všeho, vy smrtelníci, kteří právě nyní děláte váš první krok na věčné pouti, můžete dobře vidět, že musíte ujit dlouhou cestu, než se začnete vyvíjet díky „vizuální“ a „materiální“ jistotě.

of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the success of our undertaking.

19:5.9 (220.4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

19:5.10 (220.5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

19:5.11 (221.1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

19:5.12 (221.2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by “sight” and “material”

Jestliže doufáte v rychlý a bezpečný rozvoj, budete ještě dlouho potřebovat víru a spoléhat na odhalení.

assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

6. NAROZENÍ V HAVONĚ

Narození v Havoně jsou přímým tvořením Rájské Trojice, a jejich počet je nad rámec chápání vašich limitovaných myslí. Rovněž je nemožné pro obyvatele Urantie pochopit vrozené schopnosti takových božsky dokonalých tvorů, jako jsou tyto bytosti věčného vesmíru, mající původ v Trojici. Vy si opravdově tyto nádherné tvory nikdy nedokážete představit; musíte počkat na váš příchod do Ráje, kde je budete moci pozdravit jako své duchovní druhy.

Během vašeho dlouhého pobytu na miliardě světů havonské kultury si s těmito úžasnými bytostmi vytvoříte věčné přátelství. A jak hluboké je takové přátelství, které vzniká mezi nejnižším osobním tvorem ze světů prostoru a těmito vysokými osobními bytostmi, pocházející z dokonalých sfér středního vesmíru! Dlouhé a láskyplné spojení mezi vzestupnými smrtelníky a narozenými v Havoně velkou měrou odškodňuje smrtelníky za nedostatky duchovnosti v počátečních stádiích jejich vývoje. A zároveň, prostřednictvím jejich kontaktů se vzestupnými poutníky, rodilí Havonané získávají zkušenost, která v nemalém rozsahu překonává empirickou nevýhodu jejich trvalého žití životem božské dokonalosti. Prospěch pro oba, vzestupného smrtelníka a narozeného v Havoně, je velký a vzájemný.

Jako všechny ostatní bytosti původem v Trojici, narození v Havoně zosobňují božskou dokonalost a také jako jiné osobnosti původem v Trojici mohou s postupem času rozšířit svoje zásoby empirických schopností. Ale na rozdíl od Stálých Synů Trojice, narození v Havoně mohou vývojem změnit svoje postavení, ve věčné budoucnosti je může čekat neodhalený osud. Je to demonstrováno těmi Havonany, jejichž služba umožňuje realizovat splnutí s fragmentem Otce (ne s Ladičem Myšlení) a tak získají oprávnění pro členství ve Sboru Smrtelníků Konečnosti. A existují další sbory konečných, které umožňují vstup těmto tvorům, narozených ve středním vesmíru.

Evoluce statusu narozených v Havoně je na Uverse příčinou řady domněnek. Vzhledem k tomu, že stále odcházejí do různých Rájských Sborů Konečnosti a protože nejsou již žádní vytváření, je patrné, že počet rodáků, zbývajících v Havoně se neustále zmenšuje. Konečné důsledky těchto přesunů nám nikdy nebyly odhaleny, ale my nevěříme, že by Havona byla někdy úplně zbavena svých rodáků. My bereme v úvahu teorii,

6. HAVONA NATIVES

19:6.1 (221.3) The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them as spirit comrades.

19:6.2 (221.4) During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

19:6.3 (221.5) Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

19:6.4 (221.6) The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely

že někdy v průběhu epoch následujících tvořeních úrovní vnějšího prostoru rodáci Havony pravděpodobně přestanou vstupovat do sborů konečných. My také bereme v úvahu myšlenku, že v následných vesmírných epochách může střední vesmír být osídlen smíšenou skupinou trvale bydlících bytostí a jenom zčásti složenou z původních rodáků Havony. My nevíme, jaký druh nebo typ tvora by mohl být předurčen pro trvalý pobyt v Havoně budoucnosti, ale uvažujeme o následujících:

1. Univitativové, kteří jsou v současné době trvalými občany souhvězdí lokálních vesmírů.

2. Budoucí typy smrtelníků, kteří se asi narodí na obydlených sférách supervesmírů v době rozkvetu epoch světla a života.

3. Budoucí duchovní aristokracie následných vnějších vesmírů.

My víme, že Havona předcházející vesmírné epochy byla poněkud jiná, než je Havona současné epochy. My se domníváme, že je jenom logické předpokládat, že jsme nyní svědky těch pomalých změn ve středním vesmíru, které předjímají nadcházející epochy. Jedna věc je jistá: vesmír se mění; pouze Bůh se nemění.

7. OBYVATELÉ RÁJE

V Ráji bydlí trvale početné skupiny nádherných bytostí—Obyvatelé Ráje. Oni nejsou přímo zapojeni do programu zdokonalování vzestupných tvorů vlastní vůle a nejsou proto odhaleni smrtelníkům Urantie. Existuje více než tři tisíce řádů těchto nebeských inteligencí; poslední skupina, která byla zosobněna současně s nařízením Trojice, oznamující plán vytvoření sedmi supervesmírů časoprostoru.

Obyvatelé Ráje a narození v Havoně jsou někdy společně nazýváni osobnostmi systému Ráj-Havona.

Tímto uzavíráme naše povídání o těch bytostech, které byly přivedeny na svět Rajskou Trojicí. Ani jeden z nich nikdy nezbloudil ze své cesty. A přesto, v nejvyšším smyslu, jsou všichni obdařeni svobodnou vůlí.

Bytosti původu v Trojici mají výsadní právo přepravy, což je zbavuje závislosti na přepravních osobnostech, jako jsou serafové. My všichni máme schopnost pohybovat se volně a rychle ve vesmíru vesmírů. Mimo Inspirovaných Duchů

depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to residential status in the future Havona, but we have thought of:

19:6.5 (222.1) 1. The univitatia, who are at present the permanent citizens of the local universe constellations.

19:6.6 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.

19:6.7 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

19:6.8 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. PARADISE CITIZENS

19:7.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time and space.

19:7.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities*.

19:7.3 (222.7) This completes the story of those beings who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

19:7.4 (222.8) Trinity-origin beings possess prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of

Trojice, my ostatní nedokážeme dosáhnout téměř neuvěřitelnou rychlost Osamělých Poslů, ale je nám umožněno používat všechny přepravní prostředky v prostoru, abychom se dopravili z ústředního centra supervesmíru na jakékoliv místo v jeho rozsahu za kratší dobu, než je jeden rok času Urantie. Moje cesta z Uversy na Urantii vyžaduje 109 dní vašeho času.

Tyto stejné prostředky nám umožňují vzájemnou komunikaci. Náš celý řád tvoření má spojení s každým jedincem, který je součástí jakéhokoliv druhu dětí Rajské Trojice, kromě Inspirovaných Duchů.

[Představeno Univerzálním Poradcem Uversy.]

universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

19:7.5 (222.9) Through these same avenues we are enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

19:7.6 (222.10) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitola 20. Boží Synové Ráje

⇐ 019

Kniha Urantia

021 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 20 BOŽÍ SYNOVÉ RÁJE

Sekce

Úvod

1. Sestupní Boží Synové
2. Autoritativní Synové
3. Justiční činnost
4. Úřední mise
5. Poskytnutí Rajských Božích Synů
6. Poskytování v podobě smrtelníků
7. Synové Trojice-Učitelé
8. Služba Daynalů v lokálních vesmírech
9. Planetární služba Daynalů
10. Společná služba Rajských Synů

PAPER 20 THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

Úvod

V souladu s jejich funkcí ve vesmíru Orvonton, jsou Boží Synové zařazeni do tří hlavních skupin:

1. Sestupující Boží Synové.
2. Vzestupní Boží Synové.
3. Trinitizovaní Boží Synové.

Sestupné řády synovstva zahrnují osobnosti, které jsou přímým a božským tvořením. Vzestupní synové, jako jsou smrtelné bytosti a tohoto postavení dosáhnou empirickou účastí v tvůrčí metodě, která je známá jako evoluce. Trinitizovaní Synové jsou skupinou smíšeného původu, která obsahuje všechny bytosti pojaté Rajskou Trojicí, i když nemají přímý původ v Trojici.

INTRODUCTION

20:0.1 (223.1) AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

- 20:0.2 (223.2) 1. The Descending Sons of God.
- 20:0.3 (223.3) 2. The Ascending Sons of God.
- 20:0.4 (223.4) 3. The Trinitized Sons of God.

20:0.5 (223.5) Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

1. SESTUPNÍ BOŽÍ SYNOVÉ

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

Všichni sestupní Boží Synové mají vysoký a božský původ. Oni se věnují sestupné péči, to znamená, že slouží na světech a soustavách časoprostoru, kde pomáhají vystoupit k Ráji nižším tvorům evolučního původu—vzestupným synům Boha. Z početných řádů sestupných Synů sedm bude popsáno v tomto vyprávění. Ti Synové, kteří pocházejí z Božstev na středním Ostrově Světla a Života, jsou nazýváni Boží Synové Ráje a zahrnují následující tři řády:

1. Synové Tvořitelé—Michaelové.
2. Autoritativní Synové—Avonalové
3. Synové Trojice-Učitelé—Daynalové.

Čtyři zbývající řády sestupného synovstva jsou známy jako Boží Synové lokálních vesmírů:

4. Synové Melkisedekové.
5. Synové Vorondadekové.
6. Synové Lanonandekové.
7. Nositelé Života.

Melkisedekové jsou společným potomstvem Syna Tvořitele lokálního vesmíru, Tvořivého Ducha a Otce Melkisedeka. Jak Vorondadekové, tak i Lanonandekové jsou přivedeni na svět Synem Tvořitelem a jeho přidruženým Tvořivým Duchem. Vorondadekové jsou nejčastěji známi jako Nejsvrchovanější—Otcové Souhvězdí; Lanonandekové jako Vládci Soustav a jako Planetární Princové. Trojitý řád Nositelů Života je přiveden na svět Synem Tvořitelem společně s Tvořivým Duchem a jedním ze tří Věčně Moudrých, vládnoucím danému supervesmíru. Ale charakteristika a činnosti těchto Božích Synů lokálních vesmírů je podrobněji popsána v těch kapitolách, které pojednávají o záležitostech lokálních tvoření.

Boží Synové Ráje mají trojitý původ: prvotní Synové, neboli Synové Tvořitelé, jsou přivedeni na svět Vesmírným Otcem a Věčným Synem; druhotní Synové, neboli Autoritativní Synové, jsou dětmi Věčného Syna a Nekonečného Ducha; Synové Trojice-Učitelé jsou potomci Otce, Syna a Ducha. Z pohledu jejich služby, úcty a proseb jsou Synové Ráje jako jeden; jejich duch je jeden a jejich práce je stejná kvalitou i kompletností.

Tak, jak Rájské řády Věčných prokázaly, že jsou božskými správci, tak řády Rájských Synů se projeví jako božští pečovatelé—tvořitelé, služebníci, poskytovatelé, soudci, učitelé a odhalovatelé pravd. Rozsah jejich působení ve vesmíru vesmírů je nezměrný, od břehů věčného Ostrova až k obydleným světům časoprostoru

20:1.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous orders of descending Sons, seven will be depicted in these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

20:1.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.

20:1.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.

20:1.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

20:1.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God*:

20:1.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.

20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.

20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.

20:1.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

20:1.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

20:1.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise Sons are as one; their spirit is one, and their work is identical in quality and completeness.

20:1.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers, judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the eternal Isle to the inhabited worlds of time and

vykonávají rozmanité služby, z nichž mnohé ve středním vesmíru a supervesmírech nejsou v tomto vyprávění odhaleny. Oni jsou různě organizováni podle povahy a místa jejich služby, ale v lokálním vesmíru slouží jak Autoritativní Synové, tak i Synové Učitelé pod přímým vedením Syna Tvořitele, který danou oblast řídí.

Synové Tvořitelé jsou pravděpodobně obdařeni koncentrovanou duchovností, kterou ovládají a kterou mohou poskytovat, tak jak to učinil váš vlastní Syn Tvořitel, když rozlil svůj duch na všechny smrtelné lidi na Urantii. Každý Syn Tvořitel je obdařen touto duchovní přitažlivou silou ve své vlastní oblasti; on si osobně uvědomuje každý čin a citové pohnutí každého sestupného Božího Syna, který slouží v jeho oblasti. Tady se projevuje božské reflexe—zdvojení v lokálním vesmíru—té absolutní duchovní přitažlivé síly Věčného Syna, která mu umožňuje spojit se a udržovat kontakt se všemi Rajskými Syny, bez ohledu na to, kde se mohou nacházet v celém vesmíru vesmírů.

Rajští Synové Tvořitelé neslouží pouze jako Synové ve svých sestupných pečovatelských službách a poskytování, ale když dokončí svoje poslání poskytování, každý působí jako vesmírný Otec ve svém vlastním tvoření, zatímco ostatní Boží Synové pokračují ve službě poskytování a duchovního povznášení za účelem získat planety, jednu po druhé, pro dobrovolné uznání láskyplné vlády Rajského Otce, vrcholící v ochotě tvořit vykonávat vůli Rajského Otce a v planetární oddanosti vesmírné svrchovanosti jeho Syna Tvořitele.

V sedmidílném Synu Tvořiteli jsou Tvořitel a tvor navždy sloučeni v chápajícím, ohleduplném a soucitném spojení. Celý řád Michaela—Synů Tvořitelů—je tak unikátní, že podrobnější popis jejich vlastností a činností bude ponechán pro příští kapitolu a toto vyprávění se bude především týkat dvou zbývajících řádů Rajského synovstva: Autoritativních Synů a Synů Trojice-Učitelů.

2. AUTORITATIVNÍ SYNOVÉ

Pokaždé, když se Věčným Synem zformulovaný originální a absolutní koncept bytosti spojí s novým a božským ideálem láskyplné služby, vytvořený Nekonečným Duchem, vznikne nový a původní Boží Syn, Autoritativní Syn Ráje. Tito Synové tvoří řád Avonalů, protiklad řádu Michaela, Synů Tvořitelů. Ačkoliv nejsou tvořiteli ve smyslu osobním, jsou bezprostředně spjati se všemi činnostmi Michaelů. Avonalové jsou planetárními pečovateli a soudci, smírčími soudy časoprostorových světů—všech ras, pro všechny světy a ve všech vesmírech.

space, performing manifold services in the central and superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

20:1.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

20:1.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

20:1.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. THE MAGISTERIAL SONS

20:2.1 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael, the Creator Sons. Though not creators in the personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all

Máme důvody věřit, že celkový počet Autoritativních Synů ve velkém vesmíru je asi jedna miliarda. Oni jsou samosprávným řádem, řízeným jejich nejvyšší radou v Ráji, která je sestavena ze zkušených Avonalů, odvolaných ze služby ve všech vesmírech. Ale když jsou určeni a pověřeni k činnosti v lokálním vesmíru, slouží pod přímým vedením Syna Tvořitele dané oblasti.

Avonalové jsou Rajští Synové služby a sebeposkytovatelé jednotlivým planetám lokálních vesmírů. A protože každý Syn Avonal má ojedinelou osobnost, protože dva si nejsou podobní, jejich práce je individuálně unikátní v oblastech jejich pobytu, kde jsou často inkarnováni do podoby smrtelného těla a někdy se narodí pozemským matkám na evolučních světech.

Kromě jejich služby na vyšších administrativních úrovních, Avonalové mají trojitou funkci na obydlených světech:

1. Justiční činnosti. Tato činnost Avonalů probíhá při zakončení planetárních dohledů. V průběhu času mohou vykonat desítky—stovky—takových misí na každém jednotlivém světě a mohou jít na stejný svět, nebo na jiné světy nesčetněkrát jako ukončovatelé soudních období, vysvoboditelé spících tvorů věčného života.

2. Úřední mise. Tento způsob navštěvování planet se obvykle děje před příchodem seslaného Syna. Při takové misi se Avonal zjeví metodou inkarnace, která nezahrnuje porod smrtelníků, jako dospělá osoba dané oblasti. Po této první a obvykle úřední návštěvě, Avonalové mohou opakovaně sloužit ve výkonné funkci na stejné planetě před i po zjevení seslaného Syna. Na těchto dodatečných úředních misích se mohou, nebo nemusí, Avonalové zjevit v materiální a viditelné formě, ale žádný z nich se nenarodí na svět jako bezmocné nemluvně.

3. Poskytovací mise. Všichni Synové Avonalové, alespoň jednou, poskytnou sebe samy některé zesmrtných ras na některém evolučním světě. Justiční návštěvy jsou početné, úřední mise mohou být několikeré, ale na každé planetě se zjeví pouze jeden poskytnutý Syn. Poskytnutí Avonalové se narodí ženě, tak, jako v případě Michaela Nebadonského, když byl inkarnován na Urantii.

Neexistuje hranice omezující počet úředních a poskytovacích misí Synů Avonalů, ale obvykle, po sedmé takové zkušenosti přijde přerušení činnosti, aby dostali příležitost ti, kteří doposud sloužili méně. Tito Synové s mnohanásobnou

worlds, and in all universes.

20:2.2 (225.1) We have reasons for believing that the total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

20:2.3 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

20:2.4 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

20:2.5 (225.4) 1. *Judicial Actions*. They act at the close of the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

20:2.6 (225.5) 2. *Magisterial Missions*. A planetary visitation of this type usually occurs prior to the arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

20:2.7 (225.6) 3. *Bestowal Missions*. The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

20:2.8 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less

zkušeností poskytování jsou potom přiděleni k nejvyšší osobní radě Syna Tvořitele, stávajíc se tímto účastníky řízení vesmírných záležitostí.

Ve všech svých činnostech pro obydlené světy mají Autoritativní Synové podporu dvou řádů tvorů lokálního vesmíru, Melkisedeků a archandělů, zatímco při poskytovacích misích jsou doprovázeni Oslnivými Večerními Hvězdami, které mají rovněž původ v lokálních tvořeních. Pro všechno planetární úsilí mají druhotní Rajští Synové, Avonalové, plnou moc a zplnomocnění od prvotního Rajskeho Syna, Syna Tvořitele lokálního vesmíru, ve kterém oni slouží. Ve skutečnosti je jejich práce na obydlených sférách stejně tak účinná a přínosná, jako by na těchto světech se smrtelným obyvatelstvem sloužil Syn Tvořitel.

3. JUSTIČNÍ ČINNOST

Avonalové jsou známí jako Autoritativní Synové, protože jsou vysokými soudy oblastí a rozhodují o posloupných soudních obdobích na světech času. Oni dohlížejí na probuzení spících, věčně žijících tvorů, posuzují danou oblast, ukončují povolení pro odklad soudu, vykonávají nařízení, spojená s epochou podmíněné milosti, přefazují vesmírné tvory planetární péče na práci pro novou správu dané oblasti a po dokončení své mise se vrací do řídicích center svých lokálních vesmírů.

Když Avonalové soudí osudy epochy, rozhodují o osudu evolučních ras, ale i když oni mohou vynášet rozsudky o zániku identity osobnosti tvorů, takové rozsudky nevykonávají. Rozsudky této povahy jsou vykonávány někým jiným, než orgány supervesmíru.

Příchod Rajskeho Avonala na evoluční svět za účelem ukončení soudního období a zahájení nové epochy planetárního vývoje nemusí být ani úřední misí, ani poskytovací misí. Úřední mise někdy a poskytovací mise pokaždé, jsou inkarnací; to znamená, že při takových posláních Avonalové slouží na planetě v materiální podobě—doslovně. Jejich další návštěvy jsou „technické“ a pro tento druh služby Avonal inkarnován není. Když Autoritativní Syn přichází pouze jako soudce osudu, objeví se na planetě jako duchovní bytost, která je neviditelná pro materiální tvory dané oblasti. K takovým technickým návštěvám v dlouhé historii obydleného světa dochází opakovaně.

of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

20:2.9 (225.8) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. JUDICIAL ACTIONS

20:3.1 (226.1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

20:3.2 (226.2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

20:3.3 (226.3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are “technical,” and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

Synové Avonalové mohou působit jako planetární soudci před úředními i poskytovacími misemi. Nicméně, při každé z těchto misí inkarnovaný Syn bude hodnotit končící planetární epochu; podobně tak činí Syn Tvořitel, když je pro misi poskytování inkarnován do podoby smrtelného těla. Když Rajský Syn navštíví evoluční svět a stane se jedním z jeho obyvatel, jeho přítomnost ukončuje soudní období a ustanovuje soud nad danou oblastí.

4. ÚŘEDNÍ MISE

Předtím, než se planetě objeví poskytnutý Syn, obydlený svět je zpravidla navštíven Rajským Avonalem za účelem úřední mise. Jestliže je to první úřední návštěva, Avonal je vždy inkarnován jako materiální bytost. Na planetě svého poslání se Avonal objeví jako dospělý muž smrtelných ras —bytost, která je plně viditelná smrtelným tvorům jeho doby a generace a je s nimi ve fyzickém kontaktu. V průběhu celé úřední inkarnace je spojení Syna Avonala s lokálními a vesmírnými duchovními silami neustálé a nepřerušované.

Planeta může zažít mnoho úředních misí, a to jak před, tak i po příchodu poskytnutého Syna. Může být navštívena mnohokrát stejnými, nebo jinými Avonaly, působícími jako soudci soudního období, ale takové technické mise hodnocení nejsou ani poskytovací, ani úřední a Avonalové nejsou nikdy pro takové příležitosti inkarnováni. I když je planeta obdařena opětovnými úředními misemi, ne vždy se Avonalové podrobí smrtelné inkarnaci; a když slouží v podobě smrtelného těla, pokaždé se objeví jako dospělá bytost dané oblasti; oni se nenarodí z ženy.

Když jsou Rajští Synové inkarnováni buď na poskytovací misi, nebo úřední misi, mají zkušené Ladiče Myšlení a tito Ladiči jsou pro každou inkarnaci jiní. Ladiči, kteří obývají myslí inkarnovaných Božích Synů nemohou nikdy doufat, že prostřednictvím spojení s božskolidskými bytostmi, ve kterých pobývají, získají osobnost, ale jsou často zosobněni na příkaz Vesmírného Otce. Z takových Ladičů je sestavena nejvyšší rada Diviningtonu pro řízení, identifikaci a vysílání Tajemných Monitorů do obydlených oblastí. Oni rovněž přijímají a oceňují Ladiče při jejich návratu do „Otcova lůna“ po smrtelném zániku svých pozemských schránek. Tímto způsobem se věrní Ladiči světových soudců stanou povznesenými vůdci svého druhu.

Urantia nikdy nehostila Syna Avonala na jeho úřední misi. Kdyby Urantia dodržela obecný plán

20:3.4 (226.4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. MAGISTERIAL MISSIONS

20:4.1 (226.5) Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

20:4.2 (226.6) A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

20:4.3 (227.1) When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They also receive and accredit Adjusters on their return to the “bosom of the Father” upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the world judges become the exalted chiefs of their kind.

20:4.4 (227.2) Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia

obydlených světů, byla by obdařena úřední misí někdy mezi dobou Adama a poskytnutým Kristem Michaellem. Ale obvyklé pořadí pro příchod Rajských Synů na vaší planetu bylo zcela narušeno objevením se Syna Tvořitele při jeho závěrečném sebeposkytnutí před devatenácti sty lety.

Urantia může ještě být navštívena Avonalem, pověřeným inkarnací za účelem úřední mise, ale pokud se jedná o budoucí příchod Rajských Synů, tak dokonce i „andělé v nebi nevědí kdy a jakým způsobem se takové návštěvy uskuteční,“ protože svět, obdařený Michaellem, patří do poručenské péče Syna Vládce a jako takový, plně podléhá jeho vlastním plánům a nařízením. A kromě toho, s vaším světem je to ještě více komplikovanější, protože Michael slíbil, že se vrátí. Bez ohledu na nepochopení pobytu Michaela Nebadonského na Urantii, jedna věc je určitě pravdivá—jeho slib, že se na váš svět vrátí. Vzhledem k této perspektivě, pouze čas ukáže budoucí pořadí návštěv Rajských Božích Synů na Urantii.

5. POSKYTNUTÍ RAJSKÝCH BOŽÍCH SYNŮ

Věčný Syn je věčné Slovo Boží. Věčný Syn je dokonalým vyjádřením „první“ absolutní a nekonečné myšlenky svého věčného Otce. Když osobní zdvojení neboli božské prodloužení Prvorozeného Syna zahajuje poskytovací misi smrtelné inkarnace, doslova se naplní pravda, že božské „Slovo se stalo tělem“ a že tudíž Slovo pobývá mezi nižšími bytostmi živočišného původu.

Na Urantii je velmi široce rozšířené přesvědčení, že účelem poskytnutí Syna je, v určitém smyslu, ovlivnit postoj Vesmírného Otce. Ale vaše osvícenost by vám měla naznačit, že to není pravda. Poskytovací mise Avonalů a Synů Michaelů jsou nezbytnou součástí empirického procesu, určeného k tomu, učinit z těchto Synů spolehlivé a soucitné soudce a vládcy lidí a planet časoprostoru. Dráha sedminásobného poskytnutí je nejvyšším cílem všech Rajských Synů Tvořitelů. A všichni Autoritativní Synové jsou motivováni tímto stejným duchem poskytování, které tak výrazně charakterizuje primární Syny Tvořitele a Věčného Syna Ráje.

Určitý řád Rajských Synů musí být poskytnut každému světu obydleném smrtelníky, aby se umožnilo Ladičům Myšlení obývat mysli všech normálních lidských bytostí dané sféry, protože Ladiči Myšlení nevstupují do všech bona fide lidských bytostí, dokud Duch Pravdy nebyl rozlit na všechna těla; a seslání Ducha Pravdy závisí

followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

20:4.5 (227.3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even “the angels in heaven know the time or manner of such visitations,” for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael's promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF GOD

20:5.1 (227.4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the “first” absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine “Word is made flesh,” and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

20:5.2 (227.5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son's bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

20:5.3 (227.6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on that sphere, for the Adjusters do not come to *all* bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the

na návratu Rajského Syna, který úspěšně vykoná smrtelného poskytnutí na vyvýšeném se světě, do hlavního řídicího centra daného vesmíru.

V průběhu dlouhé historie obydlené planety se uskuteční mnoho periodických hodnocení soudního období a více než jednou dojde k úřední misi, ale obvykle pouze jednou zde bude sloužit poskytnutý Syn. Pro každý obydlený svět je nutný pouze jeden poskytnutý Syn, aby přišel prožít celý smrtelný život od narození až do smrti. Dříve, či později, bez ohledu na duchovní status, každý svět, obydlený smrtelníky, je určen stát se hostitelem Autoritativního Syna na jeho poskytovací misi, kromě jedné planety v každém lokálním vesmíru, kterou si vybral Syn Tvořitel, aby tam uskutečnil svoje smrtelné poskytnutí.

Když více porozumíte poskytnutí Synů, pochopíte proč se v historii Nebadonu přikládá tak velký zájem o Urantii. Vaše malá a nevýznamná planeta zajímá lokální vesmír jenom proto, že je to smrtelný domov Ježíše Nazaretského. Ona byla místem závěrečného a triumfálního poskytnutí Syna Tvořitele, aréna, ve které Michael získal nejvyšší osobní svrchovanost ve vesmíru Nebadon.

V řídicím centru svého lokálního vesmíru Syn Tvořitel, zejména po dokončení svého vlastního smrtelného poskytnutí, tráví většinu svého času poradenstvím a instruováním kolegia přidružených Synů—Autoritativních Synů—a jiných. S láskou a oddaností, s něžným soucitem a citlivou ohleduplností tyto Autoritativní Synové poskytují sebe sami světům prostoru. A v žádném případě nejsou tyto planetární služby podřadnější smrtelným poskytnutím Michaelů. Je pravdou, že váš Syn Tvořitel si pro svoji závěrečnou cestu, prožítou jako tvor, vybral svět, na kterém měl neobvyklá neštěstí. Ale žádná planeta by nikdy neměla být v takovém stavu, který by vyžadoval poskytnutí Syna Tvořitele, aby ovlivnil její duchovní obnovu. Kterýkoliv Syn poskytovací skupiny by byl stejně platný, protože ve všech svých činnostech, na světech lokálního vesmíru, jsou Autoritativní Synové zrovna tak božsky účinní a všemoudří, jako je jejich Rajský bratr, Syn Tvořitel.

Ačkoliv během poskytovací inkarnace Rajských Synů může vždy dojít k pohromě, já jsem ještě neviděl záznam o nezdaru nebo selhání jak Autoritativního Syna nebo Syna Tvořitele na poskytovací misi. Oba jsou původu velmi blízko k absolutní dokonalosti, než aby selhali. Oni skutečně přijímají riziko, opravdu se stanou smrtelnými tvory z masa a krve a tímto získají unikátní zkušenost tvora, ale v rozsahu mého sledování vždy byli úspěšní. Oni nikdy nesežou při dosahování cíle poskytovací mise. Vyprávění o jejich poskytování a planetární službě

sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

20:5.4 (228.1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

20:5.5 (228.2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

20:5.6 (228.3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been their Paradise brother, the Creator Son.

20:5.7 (228.4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary

v celém Nebadonu tvoří nejušlechtlejší a fascinující kapitolu v historii vašeho lokálního vesmíru.

service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

6. POSKYTOVÁNÍ V PODOBĚ SMRTELNÍKŮ

Metoda, pomocí které se Rajský Syn připraví na smrtelnou inkarnaci jako poskytnutý Syn a narodí se z matky na poskytované planetě je vesmírnou záhadou; a jakákoliv snaha zjistit působení této metody Sonaringtonu je předurčena setkat se s jistým nezdarem. Nechejte ušlechtilou znalost smrtelného života Ježíše Nazaretského vniknout do vašich duší, ale neplývejte myšlenkami nad zbytečnými spekulacemi o tom, jak tato záhadná inkarnace Michaela Nazaretského byla provedena. Radujme se všichni z vědomí a jistoty, že takové činy jsou v možnostech božské podstaty a nemařte čas bezvýslednými dohady o metodě, použité božskou moudrostí pro vykonání takového úkazu.

Na misi smrtelného poskytnutí je Rajský Syn vždy zrozen ze ženy a vyrůstá jako dítě mužského rodu, tak, jako Ježíš na Urantii. Všichni tito Synové nejvyšší služby projdou dětstvím a dospíváním k dospělosti, zrovna tak, jako lidská bytost. Z každého pohledu jsou stejní jako smrtelníci rasy, do které se narodili. Obrací se s prosbami k Otci zrovna tak, jako to dělají děti oblastí, ve kterých oni slouží. Z materiálního pohledu, tito božsko-lidští Synové žijí normálními životy, pouze s jedinou výjimkou: nezplodí potomky na světech svého pobytu; toto je univerzální omezení, stanovené na všechny řády Rajských poskytovaných Synů.

Tak, jak Ježíš pracoval na vašem světě jako syn tesaře, tak pracují ostatní Rajští Synové v různých povoláních na planetách svých poskytnutích. Těžko byste přišli na zaměstnání, které by některý z Rajských Synů nevykonával v průběhu své poskytovací mise na některé z evolučních planet času.

Když poskytnutý Syn načerpal zkušenosti ze života v lidském těle, když dosáhl dokonalého sladění se svým Ladičem Myšlení, poté začíná ta část jeho planetární mise, která je zaměřena na osvětlení myslí a oduševnění duší jeho lidských bratrů. Jako učitelé, tito Synové se výhradně věnují duchovní osvětě smrtelných ras na světech svého pobytu.

Přestože jsou dráhy smrtelných poskytování Michaelů a Avonalů v mnoha pohledech srovnatelné, nejsou vůbec stejné. Autoritativní Syn nikdy neprohlásil: „kdo viděl Syna, viděl Otce,“ tak, jak to prohlásil Syn Tvořitel, když byl v lidském těle na Urantii. Ale Autoritativní Syn tvrdí: „kdo viděl mne, viděl Věčného Božího Syna.“ Autoritativní

6. THE MORTAL-BESTOWAL CAREERS

20:6.1 (228.5) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

20:6.2 (229.1) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

20:6.3 (229.2) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

20:6.4 (229.3) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

20:6.5 (229.4) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, "Whosoever has seen the Son has seen the Father," as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowed Avonal does declare, "Whosoever has

Synové nejsou přímými potomky Vesmírného Otce a také jejich inkarnace není závislá na Otcově vůli; oni vždy poskytují sebe samotné jako Rajští Synové v závislosti na vůli Věčného Syna Ráje.

Když poskytování Synové, Tvořitel nebo Autoritativní, projdou bránami smrti, objeví se znovu na třetí den. Ale neměli byste se obírat myšlenkou, že je pokaždé potká takový tragický konec, se kterým se setkal Syn Tvořitel, který pobýval na vašem světě před devatenácti sty lety. Mimořádná a neobvykle krutá zkušenost, kterou prošel Ježíš Nazaretský, zapříčinila, že Urantia se stala lokálně známá jako „svět kříže.“ Není nutné, aby Boží Syn musel podstoupit takové nelidské zacházení a obrovská většina planet jim poskytla ohleduplnější přijetí, umožňující jim završit jejich smrtelné životy, ukončit epochu, vynést soud nad spícími tvory věčného života a zahájit novou epochu bez nařízení násilné smrti. Poskytnutý Syn se musí setkat se smrtí, musí projít celou skutečnou zkušeností smrtelníků daného světa, ale není to podmínka božského plánu, aby tato smrt byla násilná, nebo neobvyklá.

Když poskytování Synové nezemřou násilnou smrtí, dobrovolně se vzdají svých životů a projdou branami smrti ne proto, aby učinili zadost požadavkům „přísné spravedlnosti“ nebo „božskému hněvu,“ ale spíše aby dokončili poskytnutí, „vypili pohár“ inkarnace a osobní zkušenosti všeho toho, z čeho se skládá život tvora, tak, jak je prožíván na planetách smrtelného života. Poskytnutí je planetární a vesmírná nutnost a fyzická smrt není nic víc, než nezbytná součást poskytovací mise.

Když je smrtelná inkarnace ukončena, sloužící Avonal odchází do Ráje, je přijat Vesmírným Otcem, vrací se do lokálního vesmíru svého určení a dostane se mu uznání od Syna Tvořitele. Nato, poskytnutý Avonal a Syn Tvořitel posílají jejich společného Ducha Pravdy, aby působil v srdcích smrtelných ras, obývajících svět poskytnutí. V epochách, ve kterých Syn Tvořitel se ještě nestal svrchovaným vládcem nad svým lokálním vesmírem, tak tento je společným duchem obou Synů, zrealizovaný Tvořivým Duchem. On se poněkud liší od Ducha Pravdy, který charakterizuje epochy lokálního vesmíru po sedmém poskytnutí Michaela.

Po ukončení posledního poskytnutí Syna Tvořitele se podstata Ducha Pravdy, poslaného předtím do všech světů obdařených Avonaly daného lokálního vesmíru, změní. Stává se doslovně duchem svrchovaného Michaela. Tento fenomén se děje současně s uvolněním Ducha Pravdy pro službu na planetě Michaelova

seen me has seen the Eternal Son of God.” The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father’s will; always do they bestow themselves as Paradise Sons subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

20:6.6 (229.5) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as “the world of the cross.” It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping survivors, and inaugurate a new dispensation, without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

20:6.7 (229.6) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of “stern justice” or “divine wrath,” but rather to complete the bestowal, “to drink the cup” of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature’s life as it is lived on the planets of mortal existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

20:6.8 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael’s seventh bestowal.

20:6.9 (230.2) Upon the completion of a Creator Son’s final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the

smrtného poskytnutí. Od té doby každý svět, poctěný Autoritativním poskytnutím, obdrží od sedmidílného Syna Tvořitele stejného ducha Utěšitele ve spojení s tím Autoritativním Synem, který by se zjevil na světech lokálního vesmíru, jestli se jeho Syn Vládce osobně na nich inkaroval jako poskytnutý Syn.

7. SYNOVÉ TROJICE-UČITELÉ

Tito vysoce osobní a vysoce duchovní Rajští Synové jsou přivedeni na svět Rajskou Trojicí. V Havoně jsou známí jako řád Daynalů. V Orvontonu jsou nazýváni Synové Trojice-Učitelé, což je jméno podle jejich původu. V Salvingtonu je někdy nazývají Duchovními Syny Ráje.

Počet Synů Učitelů neustále roste. Výsledek posledního vesmírného sčítání stanovil počet těchto Synů Trojice, působících ve středním vesmíru a v supervesmírech na více než dvacet jedna miliard a v tom nejsou započteny rezervy Ráje, které zahrnují více než jednu třetinu všech existujících Synů Trojice-Učitelů.

Synové řádu Daynalů nejsou organickou součástí lokálních, nebo supervesmírných administrativ. Členové tohoto řádu nejsou ani tvořiteli, spasiteli, soudci a ani vládci. Oni se příliš nezabývají vesmírným řízením, ale spíše morální osvětou a duchovním rozvojem. Jsou to univerzální vychovatelé, věnující se duchovnímu procitnutí a morálnímu vedení všech oblastí. Jejich služba je bezprostředně propojena se službou osobností Nekonečného Ducha a je úzce spjata se vzestupem tvorů do Ráje.

Tito Synové Trojice nesou prvky sloučených podstat Rajských Božstev, ale zdá se, že v Havoně více odrážejí podstatu Vesmírného Otce. V supervesmírech se zdá, že zobrazují podstatu Věčného Syna, zatímco v lokálních tvořeních jejich působení projevuje povahu Nekonečného Ducha. Ve všech vesmírech jsou ztělesněním služby a zdrženlivé moudrosti.

Na rozdíl od svých Rajských bratrů, Michaelů a Avonalů, Synové Trojice-Učitelé neprojdou žádnou úvodní přípravou ve středním vesmíru. Jsou poslání přímo do řídicích center supervesmíru a odtud jsou přiděleni do služby v některém lokálním vesmíru. Pro jejich službu těmto evolučním světům využívají sloučený duchovní vliv Syna Tvořitele a přidružených Autoritativních Synů, protože Daynalové sami o sobě nemají duchovní přitažlivou sílu.

Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

7. THE TRINITY TEACHER SONS

20:7.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

20:7.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

20:7.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are not so much concerned with universe administration as with moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

20:7.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

20:7.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual

drawing power in and of themselves.

8. SLUŽBA DAYNALŮ V LOKÁLNÍCH VESMÍRECH

Duchovní Synové Ráje jsou unikátní bytosti s původem v Trojici a jediné tvorové Trojice, kteří jsou tak plně spjati s vedením vesmírů dvojného původu. Oni se s potěšením věnují vzdělávání smrtelných tvorů a nižších řádů duchovních bytostí. Svoji práci začínají v lokálních soustavách a podle zkušeností a výsledků postupují ke středu, a přes službu v souhvězdí, k nejvyšší práci v lokálním tvoření. Po získání osvědčení se mohou Daynalové stát duchovními velvyslanci, zastupující lokální vesmíry, ve kterých sloužili.

Já neznám přesný počet Synů Učitelů v Nebadonu; jsou jich tam tisíce. Mnoho vedoucích kateder ve školách Melkisedeků patří k tomuto řádu a smíšený personál řádně ustanovené Salvingtonské Univerzity má více než sto tisíc členů, včetně těchto Synů. Velký počet Daynalů je umístěn v různých morontálních světech, ale oni se plně nezabývají duchovním a intelektuálním rozvojem smrtelných tvorů; oni se stejným dílem starají o vzdělávání serafských bytostí a jiných rodilých tvorů lokálních tvoření. Mnoho jejich asistentů je vybráno z řad trinitizovaných bytostí.

Synové Učitelé sestavují učitelský sbor, který vykonává všechny zkoušky a provádí všechny testy potřebné pro kvalifikaci a atestaci všech nižších stupňů vesmírné služby, od povinnosti nejvzdálenějších strážců, po studenty astronomie. Řídí dlouhodobý kurz vzdělávání, začínající od planetárních kurzů až po Vysokou Školu Moudrosti, která je umístěna na Salvingtonu. Ocenění, svědčící o úsilí a výsledcích, je uděleno všem, vzestupnému smrtelníkovi, nebo cílevědomému cherubovi, kteří dokončí tyto cesty moudrosti a pravdy.

Ve všech vesmírech jsou všichni Boží Synové zavázáni těmto trvale věrným a univerzálně vykonávaným Synům Trojice-Učitelům. Oni jsou povznesenými učiteli všech duchovních osobností, prověřenými a spolehlivými učiteli dokonce i samotných Božích Synů. Ale já vás těžko mohu informovat o nekonečných podrobnostech, týkajících se povinností a funkcí Synů Učitelů. Obrovské pole působnosti a aktivit Daynalů bude na Uranitii lépe pochopeno až pokročí vaše inteligence a až skončí duchovní izolace vaší planety.

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE DAYNALS

20:8.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

20:8.2 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

20:8.3 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

20:8.4 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynals-sonship activities will be better understood on Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. PLANETÁRNÍ SLUŽBA DAYNALŮ

Když vývoj událostí na evolučním světě ukazuje, že čas je zralý pro zahájení duchovní epochy, Synové Trojice-Učitelé se vždy hlásí dobrovolně do služby. Vy neznáte tento řád synovstva, protože Urantia nikdy nepoznala duchovní epochu, milénium kosmického osvětlení. Ale Synové Učitelé i nyní navštěvují váš svět za účelem připravit plány, týkající se jejich připravovaného pobytu na vaší sféře. Oni se budou moci objevit na Urantii až poté, kdy se její obyvatelé dostatečně osvobodí z okovů živočišna a zbaví se pout materialismu.

Synové Trojice-Učitelé nemají nic do činění s ukončením planetárních soudních období. Oni ani nesoudí mrtvé, ani nepřemísťují živé, ale na každé planetární misi jsou doprovázeni Autoritativním Synem, který tyto činnosti vykonává. Synové Učitelé se plně věnují zahájení duchovní epochy, nastávající éře duchovních realit na evoluční planetě. Oni jsou skutečnými duchovními protipóly materiálního vědění a světské moudrosti.

Zpravidla trvá návštěva Synů Učitelů na planetě jeden tisíc let planetárního času. Jeden Syn Učitel řídí planetární tisíciletou vládu a pomáhá mu sedmdesát členů jeho řádu. Daynalové se neinkarnují a ani jinak se sami nezosobňují, aby byli viditelní smrtelnými bytostmi; proto udržují kontakt s navštíveným světem prostřednictvím aktivit Oslnivých Večerních Hvězd, osobností lokálního vesmíru, které jsou spolupracovníky Synů Trojice-Učitelů.

Daynalové se na obydlený svět mohou mnohokrát vrátit a po jejich závěrečné misi bude planeta uvedena do ustáleného statusu sféry světla a života, což je v současné vesmírné epoše evoluční cíl všech planet, obydlených smrtelníky. Smrtelný Sbor Konečnosti se hodně zabývá sférami, které jsou ustáleny ve světě a životě a jejich planetární aktivity mají hodně společného s aktivitami Synů Učitelů. Ve skutečnosti je celý řád synovstva Daynalů úzce spjat se všemi stupni činností konečných v evolučních tvořeních časoprostoru.

Je patrné, že Synové Trojice-Učitelé se od počátečních údobí evolučního vzestupu naprosto ztotožňují s programem smrtelného vývoje, což nás často vede k úvahám, týkajících se jejich možného spojení s konečnými v neznámé činnosti v budoucích vesmírech. My pozorujeme, že správci supervesmírů jsou zčásti osobností původu v Trojici a zčásti vzestupní evoluční tvorové pojati Trojicí. My pevně věříme, že Synové Učitelé a koneční se nyní věnují

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

20:9.1 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

20:9.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

20:9.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

20:9.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

20:9.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finaliters in the undisclosed career of the future universes. We observe that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the

získávání zkušenosti časové souvislosti, což může být úvodním výcvikem, který by je připravil pro užší spojení v některém neodhaleném osudu budoucnosti. My, na Uverse, věříme, že poté, až supervesmíry budou s konečnou platností ustáleny ve světle a životě, tito Rajští Synové Učitelé, kteří se tak dokonale obeznámili s problémy evolučních světů a byli takovou dlouhou dobu spojeni se životem evolučních smrtelníků, budou pravděpodobně přeloženi k věčnému spojení s Rajským Sborem Konečnosti.

10. SPOLEČNÁ SLUŽBA RAJSKÝCH SYNŮ

Všichni Rajští Boží Synové jsou božští svým původem a podstatou. Práce každého Rajského Syna pro blaho každého světa je přesně taková, jako kdyby sloužící Syn byl prvním a jediným Božím Synem.

Rajští Synové jsou božským projevem působících podstat tří osob Božstva v oblastech časoprostoru. Synové Tvořitelé, Autoritativní Synové a Synové Učitelé jsou dary věčných Božstev lidským dětem a všem ostatním vesmírným tvorům vzestupného potenciálu. Tito Boží Synové jsou božskými pečovateli, kteří se nepřetržitě věnují práci, která pomáhá tvorům času dosáhnout vysoký duchovní cíl věčnosti.

V Synech Tvořitelích je láska Vesmírného Otce sladěna se soucitem Věčného Syna a lokálním vesmírným je odhalena v tvořivé síle, láskyplné péči a moudrém vládnutí Michaelů. V Autoritativních Synech je soucit Věčného Syna, společně se službou Nekonečného Ducha, ukázán evolučním sférám v činnostech Avonalů—v jejich soudech, službě a poskytování. V Synech Trojice-Učitelích jsou láska, soucit a služba Rajských Božstev sladěny na nejvyšší časoprostorové hodnotové úrovni a vesmírným jsou prezentovány jako živá pravda, božská laskavost a opravdová duchovní krása.

V lokálních vesmírech tyto řády Synů vzájemně spolupracují, aby účinně odhalili Božstva Ráje tvorům prostoru: jako Otec lokálního vesmíru, Syn Tvořitel zobrazuje nekonečný charakter Vesmírného Otce. Jako poskytnutí Synové milosrdenství, Avonalové odhalují nesrovnatelnou podstatu Věčného Syna a jeho nekonečný soucit. Jako skuteční učitelé vzestupných osobností, Synové Trojice-Daynalové vyjadřují učitelskou osobnost Nekonečného Ducha. V jejich božsky dokonalé spolupráci, Michaelové, Avonalové a Daynalové přispívají ke zpřítomnění a odhalení osobnosti

Teacher Sons and the finalizers are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE SONS

20:10.1 (232.4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232.5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232.6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the Magisterial Sons the mercy of the Eternal Son, united with the ministry of the Infinite Spirit, is revealed to the evolutionary domains in the careers of these Avonals of judgment, service, and bestowal. In the Trinity Teacher Sons the love, mercy, and ministry of the three Paradise Deities are co-ordinated on the highest time-space value-levels and are presented to the universes as living truth, divine goodness, and true spiritual beauty.

20:10.4 (233.1) In the local universes these orders of sonship collaborate to effect the revelation of the Deities of Paradise to the creatures of space: As the Father of a local universe, a Creator Son portrays the infinite character of the Universal Father. As the bestowal Sons of mercy, the Avonals reveal the matchless nature of the Eternal Son of infinite compassion. As the true teachers of ascending personalities, the Trinity Daynal Sons disclose the teacher personality of the Infinite Spirit. In their divinely perfect co-operation, Michaels, Avonals, and Daynals are contributing to the actualization and revelation of the personality

Boha Nejvyššího a jeho svrchovanosti ve vesmírech časoprostoru. V harmonickém propojení jejich trojjediných aktivit, tito Rajští Boží Synové působí neustále jako předvoj osobností Božstva, podílející se na nikdy nekončícím rozpínání božskosti Prvotního Velkého Zdroje a Středu z věčného Ostrova Ráje do nepoznaných hlubin prostoru.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti Uversy.]

and sovereignty of God the Supreme in and to the time-space universes. In the harmony of their triune activities these Paradise Sons of God ever function in the vanguard of the personalities of Deity as they follow the never-ending expansion of the divinity of the First Great Source and Center from the everlasting Isle of Paradise into the unknown depths of space.

20:10.5 (233.2) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Kapitola 21. Synové Ráje-Tvořitelé

⇐ 020

Kniha Urantia

022 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 21 SYNOVÉ RÁJE-TVOŘITELÉ

Sekce

Úvod

1. Původ a podstata Synů Tvořitelů
3. Tvořitelé lokálních vesmírů
3. Pravomoc v lokálním vesmíru
4. Poskytnutí Michaelů
5. Vztah Synů-Vládců k vesmíru
6. Osud Vládců Michaelů

PAPER 21 THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

Úvod

SYNOVÉ-Tvořitelé Ráje jsou tvořitelé a správci lokálních vesmírů času a prostoru. Tito vesmírní tvořitelé a vládci mají dvojitý původ, ztělesňující vlastnosti Boha-Otce a Boha-Syna. Ale každý Syn Tvořitel se liší jeden od druhého; každý je ve své podstatě unikátní, rovněž tak i v osobnosti; každý je „jediný-rodný Syn“, ztělesnění dokonalého božského ideálu.

Nesmírné úsilí těchto velkých Synů organizovat, rozvíjet a zdokonalovat lokální vesmír má neustále souhlasnou podporu Vesmírného Otce. Vztah Synů Tvořitelů s Rajským Otcem je dojemný a výjimečný. Není pochyb, že hluboký cit Božských rodičů ke svým božským potomkům je zdrojem té nádherné a téměř božské lásky, se kterou vychovávají svoje děti i smrtelní rodiče.

Tito primární Rajští Synové jsou ztělesnění jako Michaelové. Když odcházejí z Ráje, aby založili svoje vesmíry, jsou nazýváni Michaeli-Tvořiteli. Když dosáhnou nejvyšší autoritu, říká se jim Michaelové-Vládci. My se někdy zmiňujeme o vládci vašeho vesmíru Nebadonu jako o Kristu Michaelovi. Oni vždy a navždy vládnou tak, jak se

INTRODUCTION

21:0.1 (234.1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the “only-begotten Son” of the perfect deity ideal of his origin.

21:0.2 (234.2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

21:0.3 (234.3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels. Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always

patří na „řád Michaela“, což je jméno prvního Syna jejich řádu a podstaty.

Prvotní neboli prvorozený Michael nikdy neprožil inkarnaci jako smrtelná bytost, ale prošel sedmkrát zkušeností duchovního tvora vzestupu na sedmi okruzích Havony, postupujíc od vnějších sfér k nejvnitřnějšímu okruhu středního tvoření. Řád Michaela zná vesmír od jednoho konce na druhý; neexistuje žádná podstatná zkušenost kteréhokoliv dítěte času a prostoru, které by se Michaelové osobně nezúčastnili; oni jsou prakticky spoluúčastníci nejen božské podstaty, ale také vaší podstaty, jinými slovy, všech podstat, od nejvyšší k nejnižší.

Prvorozený Michael předsedá shromáždění Rájských Synů, když se sejdou na poradě ve středu všech věcí. Nedávno jsme na Uverse udělali záznam univerzálního vysílání o mimořádné konkláve sto padesáti tisíc Synů Tvořitelů na věčném Ostrově, shromážděné za přítomnosti Otce a projednávající proces sjednocování a stabilizování vesmíru vesmírů. Toto byla vybraná skupina Vládnoucích Michaelů, sedminásobně poskytnutých Synů.

1. PŮVOD A PODSTATA SYNŮ TVOŘITELŮ

Když se úplnost absolutního duchovního záměru Věčného Syna střetne s úplností absolutní koncepce osobnosti Vesmírného Otce, když je takové tvůrčí spojení s konečnou platností a plností dosaženo, když nastane takové absolutní ztotožnění ducha a takové nekonečné jednoty koncepce osobnosti, potom ihned, aniž obě nekonečná Božstva ztratí něco ze svých osobností, nebo výsadních práv, vzplane život nového, plnoprávného a prvorozeného Syna Tvořitele, jediného rodného Syna, zosobňujícího dokonalý ideál a silnou myšlenku, jejichž spojení vytvoří novou silnou a dokonalou osobnost tvořitele.

Každý Syn Tvořitel je jediný rodný a jediný možný potomek dokonalého spojení původních koncepcí dvou nekonečných, věčných a dokonalých myslí navždy existujících Tvořitelů vesmíru vesmírů. Nikdy nemůže existovat další takový Syn, protože každý Syn Tvořitel je bezvýhradným, ukončeným a konečným vyjádřením a ztělesněním všech a každého aspektu každé vlastnosti, nacházející se v každé možnosti každé božské reality, která by v průběhu celé věčnosti mohla být někdy objevena, vyjádřena, nebo vyvinuta v těchto božských tvůrčích potenciálech, z jejichž spojení vzejde na svět tento Syn Michael. Každý Syn Tvořitel je

and forever do they reign after the “order of Michael,” that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:0.4 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost circuit of the central creation. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:0.5 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

21:1.1 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

21:1.2 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this Michael Son into existence. Each Creator Son is the absolute of the united deity concepts which

absolutnem spojených koncepcí božstva, které tvoří jeho božský původ.

V podstatě, božské vlastnosti těchto Synů jsou rovnoměrně odvozeny z vlastností obou Rajských rodičů. Všichni Synové projevují prvky bohatosti božské podstaty Vesmírného Otce a tvůrčích předností Věčného Syna, ale když pozorujeme faktickou činnost a působení Michaelů ve vesmírech, vidíme zřetelné rozdíly. Někteří Synové Tvořitelé připomínají více Boha-Otce; jiní více Boha-Syna. Na příklad: způsob řízení vašeho vesmíru Nebadonu naznačuje, že jeho Tvořitel a vládnoucí Syn je ten, jehož podstata a charakter více připomínají Věčného Mateřského Syna. Mělo by být ještě poznamenáno, že některé vesmíry jsou řízeny Rajskými Michaely, kteří se podobají stejně Bohu-Otci, tak i Bohu-Synovi. Tyto postřehy v žádném případě neznamenají kritiku; pouze zachycují skutečnost.

Já neznám přesný počet současných Synů Tvořitelů, ale mám dobré důvody věřit, že jich existuje více než sedm set tisíc. My nyní víme, že existuje přesně sedm set tisíc Věčně Jednotných a žádní již nejsou tvořeni. My rovněž pozorujeme, že stanovené plány současné vesmírné epochy pravděpodobně určují, že jeden Věčně Jednotný bude působit v každém lokálním vesmíru jako poradní ambasador Trojice. My si také všímáme, že neustále rostoucí počet Synů Tvořitelů již převyšuje stálý počet Věčně Jednotných. Ale, jaký osud čeká Michaely, kteří patří k těm nad sedm set tisíc, tak to jsme se nikdy nedozvěděli.

3. TVOŘITELÉ LOKÁLNÍCH VESMÍRŮ

Rajští Synové primárního řádu jsou návrháři, tvořitelé, stavitelé a správci svých příslušných oblastí—lokálních vesmírů času a prostoru, základních tvořivých jednotek sedmi evolučních supervesmírů. Syn Tvořitel má právo vybrat si místo v prostoru pro svoje budoucí kosmické aktivity, ale předtím než vůbec může začít s fyzickým formováním svého vesmíru, musí strávit dlouhou dobu bádáním, během kterého se věnuje studiu činnosti svých starších bratrů v různých tvořeních, umístěných v supervesmíru jeho plánovaného působení. Ale ještě předtím, Syn Michael projde dlouhou a unikátní zkušeností v Ráji a přípravou v Havoně.

Když Syn Tvořitel odchází z Ráje, aby se vydal na dráhu tvoření vesmíru, aby se stal vůdcem—doslova Bohem—lokálního vesmíru,

constitute his divine origin.

21:1.3 (235.2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms; they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235.3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred thousand, we have never been informed.

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:2.1 (235.4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

21:2.2 (235.5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually the God — of the local universe of his own

kteřý on sám vytvoří, potom, a to vůbec poprvé, zjistí, že je v přímém spojení s Třetím Zdrojem a Středem a že je na něm v mnoha ohledech závislý. Ačkoliv Nekonečný Duch pobývá s Otcem a Synem ve středu všech věcí, je určen, aby působil jako skutečný a výkonný pomocník každého Syna Tvořitele. Proto je každý Syn Tvořitel doprovázen Tvořivou Dcerou Nekonečného Ducha, tou bytostí, která je předurčena stát se Božským Pečovatelem, Mateřským Duchem nového lokálního vesmíru.

Odchod Syna Michaela z Ráje za účelem tvoření vesmíru navždy osvobodí jeho tvůrčí práva od Rajských Zdrojů a Středů; omezené zůstanou pouze určité vlohy, které jsou vrozené v předexistenci těchto Zdrojů a Středů a některá další práva a vlivy. Mezi ta omezení Otce lokálního vesmíru, který jinak požívá všechny ostatní tvůrčí výsady, patří tyto následující:

1. Energie-hmota je ovládána Nekonečným Duchem. Předtím, než se mohou vytvořit nové tvaryvěcí, malých či velkých, předtím, než se mohou uskutečnit nové transformace energie-hmoty, musí Syn Tvořitel získat souhlas Nekonečného Ducha a zajistit jeho spolupráci.

2. Tvary a typy tvorů jsou pod kontrolou Věčného Syna. Předtím, než se Syn Tvořitel začne zabývat tvořením nového typu bytosti či nového tvaru tvora, musí získat souhlas Věčného a Prvorozeného Mateřského Syna.

3. Osobnost je navrhována a poskytnuta Vesmírným Otcem.

Typy a modely mysli jsou stanoveny faktory bytí, existující před vznikem tvora. Poté, když z jejich vzájemného spojení vznikne tvor (osobitý nebo jiný), mysl je darem Třetího Zdroje a Středu, univerzálního zdroje pro péči o mysl všech bytostí pod úrovní Rajských Tvořitelů.

Kontrola druhů a typů ducha závisí na úrovni jejich projevu. Poslední analýza prokázala, že duchovní návrh je kontrolován Trojicí, nebo předtriádním duchovním obdařením osobností Trojice—Otce, Syna a Ducha.

Když se takový dokonalý a božský Syn ujme místa v prostoru ve vesmíru, které si sám vybral, když počáteční problémy materializace vesmíru byly vyřešeny a byla zajištěna potřebná rovnováha, když vytvořil účinně spolupracující spojení s pomocnou Dcerou Nekonečného Ducha—potom tento Vesmírný Syn a tento Vesmírný Duch započnou spolupráci, jejíž cílem je vytvoření nespočetného množství dětí v jejich lokálním vesmíru. V souvislosti s touto událostí Tvořivý Duch, soustředěný v Rajském Nekonečném

organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:2.3 (236.1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:2.4 (236.2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:2.5 (236.3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

21:2.6 (236.4) 3. *Personality* is designed and bestowed by the Universal Father.

21:2.7 (236.5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:2.8 (236.6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:2.9 (236.7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe children. In connection with this event the Creative

Duchu, změni svoji podstatu a přebírá vlastnosti Mateřského Ducha lokálního vesmíru.

Bez ohledu na to, že všichni Synové Tvořitelé se božsky podobají svým Rajským rodičům, ani jeden z nich se přesně nepodobá jeden druhému; každý je unikátní, odlišný, výjimečný a svérázný svojí podstatou a rovněž osobností. A protože oni jsou architektky a tvůrci plánů života ve svých příslušných oblastech, tato daná odlišnost zaručuje, že jejich oblasti se budou rovněž lišit v každém tvaru a stupni existujícího života, pocházejícího z Michaela a života, který může být vytvořen, nebo se zde následně vyvinout. Proto jsou řády tvorů daného lokálního vesmíru zcela odlišné. Neexistují dva vesmíry, které by byly řízeny, nebo obydleny rodilými bytostmi dvojitého původu, které jsou ve všech ohledech totožné. V každém supervesmíru je jedna polovina vrozených vlastností naprosto stejná, protože pochází od jednotných Tvořivých Duchů; druhá polovina se liší, protože pochází od rozdílných Synů Tvořitelů. Ale taková různost není charakteristická pro ty bytosti, mající svůj původ pouze ve Tvořivém Duchu, nebo pro importované bytosti, které jsou narozeny ve středním vesmíru, nebo v supervesmírech.

Když Syn Michael není přítomen ve svém vesmíru, jeho správu řídí prvorozená místní bytost, Jasná Ranní Hvězda, nejvyšší vykonavatel výkonné moci lokálního vesmíru. V takových dobách jsou rada a doporučení Věčně Jednotných neocenitelné. Během těchto nepřítomností je Syn Tvořitel oprávněn pověřit přidruženého Mateřského Ducha nadkontrolou své duchovní přítomnosti na obydlených světech a v srdcích svých smrtelných dětí. A Mateřský Duch lokálního vesmíru zůstává nepřetržitě v jeho řídicím centru, poskytující svoji pěstounskou péči a duchovní podporu i těm nejvzdálenějším místům takové evoluční oblasti.

Osobní přítomnost Syna Tvořitele ve svém lokálním vesmíru není nutná pro plynulý chod vytvořeného materiálního tvoření. Tito Synové mohou konat cesty do Ráje a přesto se jejich vesmíry stále otáčejí v prostoru. Oni se mohou sami zbavit své moci přetělovat se do dětí času a přesto jejich sféry stále krouží kolem svých příslušných center. Žádný materiální systém není nezávislý na absolutní gravitační přitažlivosti Ráje, nebo na kosmickém naddohledu, který je přirozenou součástí Neomezeného Absolutna.

3. PRAVOMOC V LOKÁLNÍM VESMÍRU

Syn Tvořitel dostane k dispozici část prostoru se souhlasem Rajské Trojice a povolením

Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:2.10 (236.8) Notwithstanding that all Creator Sons are divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or superuniverses.

21:2.11 (237.1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

21:2.12 (237.2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

21:3.1 (237.3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and

Hlavního Ducha, dohlížejícího na daný supervesmír. Toto opatření mu dává právo fyzického vlastnictví—kosmického pronájmu. Ale povýšení Syna Michaela z výchozího a sebeomezujícího stadia vlastnictví do empirické svrchovanosti zasloužené pravomoci je výsledkem jeho vlastních osobních zkušeností při tvoření vesmíru a v inkarnovaných poskytnutích. Dokud skrze poskytnutí nedosáhne zasloužené pravomoci, Syn Michael vládne jako zástupce Vesmírného Otce.

Syn Tvořitel by mohl uplatňovat nárok na úplnou pravomoc svého osobního tvoření kdykoliv, ale on se moudře rozhodne to neudělat. Jestliže by převzal, ještě před uskutečněním svého poskytnutí v podobě tvora, nezaslouženou nejvyšší pravomoc, Rajské bytosti bydlící trvale v jeho lokálním vesmíru by odešly. Ale toto se ještě nikdy nestalo v žádném tvoření času a prostoru.

Samotný status tvořitele zahrnuje naprostou pravomoc, ale Michaelové si volí cestu empirického zasloužení pravomoci, čímž si udrží plnou podporu všech Rajských osobností, přidělených ke správě lokálního vesmíru. My neznáme žádného Michaela, který by jednal jinak; ale mohli by všichni, protože jsou to Synové, mající skutečně svobodnou vůli.

Existuje šest, možná sedm, stádií empirického projevu pravomoci Syna Tvořitele v lokálním vesmíru. Ony se jeví v následujícím pořadí:

1. Počáteční zastupitelská pravomoc—omezená dočasná pravomoc Syna Tvořitele předtím, než si přidružený Tvořivý Duch osvojí vlastnosti osobnosti.

2. Společná zastupitelská pravomoc—sjednocené vládnutí Rajského páru po dosažení osobnosti Vesmírným Mateřským Duchem.

3. Posílení zastupitelské pravomoci—zvyšující se autorita Syna Tvořitele během jeho sedmi poskytnutí v podobě tvora.

4. Nejvyšší pravomoc—upevněná autorita po ukončení sedmého poskytnutí. V Nebadonu se nej-vyšší pravomoc datuje od ukončení Michaelova poskytnutí na Urantii. Toto období trvá něco málo přes devatenáct set let vašeho planetárního času.

5. Posílení nejvyšší pravomoci—pokročilý vztah, který je dosažen vzrůstajícím počtem většiny obydlí sfér, které se ustálí ve světle a životě. Toto stadium se vztahuje k budoucnosti vašeho lokálního vesmíru.

6. Trinitární pravomoc—uplatněna po ustálení celého lokálního vesmíru ve světle a životě.

with the confirmation of the supervising Master Spirit of the superuniverse concerned. Such action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

21:3.2 (237.4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

21:3.3 (237.5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

21:3.4 (237.6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

21:3.5 (237.7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

21:3.6 (237.8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

21:3.7 (238.1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

21:3.8 (238.2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your planetary time.

21:3.9 (238.3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the settling of a majority of the creature domains in light and life. This stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

7. Neodhalená pravomoc—neznámé vztahy s budoucí vesmírnou epochou.

Přijmutím počáteční zastupitelské pravomoce plánovaného lokálního vesmíru, Tvořitel Michael dává Trojici slib, že nezíská nejvyšší pravomoc, dokud nebude dokončeno sedm poskytnutí v podobě tvora a které budou ověřeny vládci supervesmíru. Ale jestliže by Syn Michael nemohl podle vlastní vůle přisvojit si nezaslouženou pravomoc, jeho slib by ztrácel veškerý smysl.

Dokonce i v epochách před poskytnutím Syn Tvořitel vládne téměř nezávisle ve své sféře, jestli v žádné z její části není opozice. Omezené vládnutí by se ztěžilo projevilo, kdyby se nesetkalo s odbojem. Pravomoc uplatňovaná Synem Tvořitelem před poskytnutím ve vesmíru bez odboje není větší než ve vesmíru, kde odboj je; ale v prvním případě nejsou omezení pravomoci patrné; ve druhém jsou.

Když je pravomoc Syna Tvořitele, nebo jeho vláda, zpochybněna, napadena nebo ohrožena, on je svým věčným slibem zavázán podporovat, chránit, bránit a když je to nutné, získat nazpět své osobní tvoření. Takoví Synové mohou mít potíže a nesnáze pouze s tvory, které oni sami vytvořili, anebo s vyššími bytostmi, které si oni sami vybrali. Je možno předpokládat, že „vyšší bytosti“, které mají původ na úrovních nad lokálním vesmírem, by pravděpodobně nedělaly potíže Synu Tvořiteli a je to pravda. Ale ony by mohly, kdyby chtěly. Ctnost je projev vůle osobnosti; poctivost není automatickou vlastností u tvorů vlastní vůle.

Před dokončením poskytovací mise Syn Tvořitel vládne s určitými omezeními pravomoci, zavedenými jím samotným, ale po ukončené poskytovací službě vládne na základě své vlastní zkušenosti, získané v podobě a tvaru svých rozmanitých tvorů. Když Tvořitel pobýval sedmkrát mezi svými tvory, když poskytovací mise je dokončena, potom získá nejvyšší vesmírnou pravomoc; stane se Synem-Vládcem, nezávislým a nejvyšším panovníkem.

Postup pro získání nejvyšší pravomoci nad lokálními vesmíry zahrnuje následujících sedm empirických stupňů:

1. Empiricky projít sedmi úrovněmi bytí prostřednictvím metody inkarnovaného poskytnutí v přesné podobě tvorů dané úrovně.

2. Empiricky prožít každou fázi sedmidílné vůle Rajského Božstva tak, jak je ztělesněna v sedmiHlavních Duších.

21:3.11 (238.5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

21:3.12 (238.6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:3.13 (238.7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:3.14 (238.8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that “higher beings,” those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

21:3.15 (238.9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:3.16 (238.10) The technique of obtaining supreme sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:3.17 (238.11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:3.18 (238.12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it is personified in the Seven Master Spirits.

3. Projít každou ze sedmi zkušeností na úrovních tvorů současně s vykonáním jedné ze sedmi vůlí Rajského Božstva.

4. Na každé úrovni tvorů empiricky zobrazit Rajskému Božstvu a všem vesmírným inteligencím vrchol života tvora.

5. Na každé úrovni tvorů empiricky odhalit bytostí dané úrovně svého poskytnutí a celému vesmíru jednu z fází sedmidílné vůle Božstva.

6. Empiricky sjednotit sedmidílnou zkušenost ze života tvorů se svojí sedmidílnou zkušeností odhalení podstaty a vůle Božstva.

7. Dosáhnout nového a vyššího vztahu s Nejvyšší Bytostí. Důsledkem této ucelené zkušenosti Tvořitele i tvora je zvětšení supervesmírné reality Boha Nejvyššího a časoprostorové pravomoci Všemohoucího Nejvyššího a také realizace nejvyšší pravomoci Rajského Michaela v lokálním vesmíru.

Při řešení otázky pravomoci v lokálním vesmíru, Syn Tvořitel nejenom dokazuje svoji vlastní způsobilost vládnout, ale také odhaluje podstatu Rajských Božstev a zosobňuje jejich sedmidílný vztah. Cílem cesty, kterou podstupuje Syn Tvořitel, když blahosklonně vezme na sebe formu a zkušenosti svých tvorů je, aby tyto tvorové s konečnou platností pochopili a uvědomili si nadřazenost Vesmírného Otce. Tito primární Rajští Synové jsou opravdovými odhaliteli Otcovy milující podstaty a prospěšné autority—toho stejného Otce, který je ve spojení se Synem a Duchem univerzální hlavou veškeré moci, všech osobností a všech vlád ve všech oblastech prostoru.

4. POSKYTNUTÍ MICHAELŮ

Existuje sedm skupin poskytovaných Synů Tvořitelů a jsou zařazeni podle toho, kolikrát poskytli sami sebe tvorům ve svých světech. Jejich zařazení začíná počáteční zkušeností a dále přes dalších pět sfér vzestupného poskytování až docílí sedmého a posledního dílu zkušenosti tvora-Tvořitele.

Poskytování Avonalové se vždy objevují v podobě smrtelného těla, ale sedm poskytnutích Syna Tvořitele zahrnují jeho objevení se na sedmi úrovních bytí tvorů a týkají se odhalení sedmi základních projevů vůle a podstaty Božstva. Bez výjimky, všichni Synové Tvořitelé prodělají sedmkrát tuto zkušenost darování sami sebe

21:3.19 (239.1) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:3.20 (239.2) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

21:3.21 (239.3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:3.22 (239.4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:3.23 (239.5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:3.24 (239.6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. THE MICHAEL BESTOWALS

21:4.1 (239.7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:4.2 (239.8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times

svým vytvořeným dětem předtím, než přijmou trvalou a nejvyšší úřední pravomoc ve vesmírech svého vlastního tvoření.

I když těchto sedm poskytnutích se liší v jednotlivých sektorech a vesmírech, jedna z takových cest je vždy spjata s poskytnutím v podobě smrtelníka. Při závěrečném poskytnutí se Syn Tvořitel objeví jako příslušník jedné vyšší smrtelné rasy na některém obydleném světě, obvykle jako příslušník takové rasové slupiny, která má v sobě největší dědičný odkaz rodu Adama, který byl již dříve importován, aby posílil fyzický stav lidí živočišného původu. Během celé jeho sedmidílné dráhy jako poskytnutý Syn, se Rajský Michael pouze jednou narodí z ženy, tak, jak vy popisujete příběh o Betlémském dítěti. Pouze jednou žije a zemře jako příslušník nejnižšího řádu evolučních tvorů vlastní vůle.

Po každém svém poskytnutí Syn Tvořitel stane po „pravé ruce Otce“ a přijme Otcovo schválení svého poskytnutí a také dostane nové instrukce pro přípravu následující etapy vesmírné služby. Po sedmém a závěrečném poskytnutí Syn Tvořitel obdrží od Vesmírného Otce nejvyšší autoritu a úřední pravomoc ve svém vesmíru.

Jak známo, že božským Synem posledního poskytnutí na vaší planetě byl Rajský Syn Tvořitel, který měl ukončených šest etap své poskytovací dráhy; proto poté, když vědomí opustilo jeho tělo, ve kterém prožil inkarnovaný život na Urantii, mohl po právu říci: „je dokonáno“—a bylo opravdu dokonáno. Jeho smrt na Urantii ukončila jeho poskytovací dráhu; toto byl poslední krok ke splnění závazného slibu Rajského Syna Tvořitele. A když získají takovou zkušenost, takoví Synové se stanou nejvyššími vládci vesmírů a nevládnou již jako zástupci Otce, ale vládnou svým vlastním právem a jménem jako „Král Králů a Pán Pánů.“ Kromě některých již uvedených omezení, tito sedminásobně poskytnutí Synové vládnou neomezenou nejvyšší mocí ve vesmírech svého trvalého pobytu. Pokud se jedná o jeho lokální vesmír, „všechna moc na nebi i na zemi“ byla předána tomuto vítězoslavnému a povýšenému Synu-Vládci.

Po dokončení svých poskytovacích misí jsou Synové Tvořitelé považováni za samostatný řád, řád sedmidílných Synů-Vládců. Jako osobnosti, Synové-Vládci jsou stejní jako Synové Tvořitelé, ale oni podstoupili takovou poskytovací zkušenost, že se běžně pokládají za jiný řád. Když se Tvořitel rozhodne vykonat poskytnutí, je nutno pro tento účel udělat velkou a trvalou změnu. V podstatě, poskytnutý Syn zůstává stále tím stejným Tvořitelem, ale přidal ke své podstatě zkušenost tvora, což ho navždy vylučuje z božské úrovně Syna Tvořitele a povyšuje ho na empirickou rovinu

giving of themselves to their created children before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:4.3 (239.9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the Adamic stock which has previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

21:4.4 (239.10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the “right hand of the Father,” there to gain the Father’s acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:4.5 (240.1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, “It is finished” — it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as “King of Kings and Lord of Lords.” With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, “all power in heaven and on earth” was relegated to this triumphant and enthroned Master Son.

21:4.6 (240.2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes

Syna-Vládce, který si plně zasloužil právo vládnout vesmíru a řídit jeho světy. Takové bytosti ztělesňují všechno to, co může být získáno od božských rodičů a obsahují vše, co je načerpáno ze zkušenosti zdokonaleného tvora. Proč by měl člověk naříkat nad svým nízkým původem a vnuceným evolučním životem, když samotní Bohové musí projít stejnou zkušeností, aby byli považováni za empiricky hodné a schopné vládnout plně a s konečnou platností svým vesmírným sférám.

5. VZTAH SYNŮ-VLÁDCŮ K VESMÍRU

Moc Vládce Michaela je neomezená, protože pochází z empirického spojení s Rajskou Trojicí; je nesporná, protože je získána ze skutečné zkušenosti samotných tvorů, podřízených takové autoritě. Podstata pravomoci sedmidílného Syna Tvořitele je nejvyšší, protože:

1. Obsahuje sedmidílný postoj Rajské Trojice.
2. Ztělesňuje sedmidílné pojetí tvorů časoprostoru.
3. Dokonale slučuje pojetí Ráje a postoj tvora.

Tímto způsobem tato empirická pravomoc zahrnuje v sobě všechnu božskost Boha Sedmidílného, dosahující vrcholu v Nejvyšší Bytosti. A osobní pravomoc sedmidílného Syna se podobá budoucí pravomoci, někdy v budoucnu dokončené Nejvyšší Bytosti, a obsahuje nejmocnější moc a autoritu Rajské Trojice, kterou je možno projevit v daných časoprostorových hranicích.

S dosažením nejvyšší pravomoci v lokálním vesmíru Syna Michaela opouští schopnost a možnost tvořit zcela nové typy tvorů a bytostí během současné vesmírné epochy. Ale ztráta schopnosti Syna-Vládce vytvořit úplně nové řady bytostí v žádném případě neovlivňuje práci zdokonalování života, který byl již vytvořen a je v procesu rozvoje; tento rozsáhlý program vesmírné evoluce pokračuje bez přerušení či omezení. Nabytí nejvyšší pravomoci Synem-Vládcem znamená osobní přímou odpovědnost za péči a řízení toho, co již bylo navrženo a vytvořeno a toho, co bude vytvářeno později těmi, kdo byli pro tuto činnost určeni a vytvořeni. Časem se může vyvinout téměř nekonečná evoluce rozmanitých bytostí, ale žádný úplně nový model nebo typ inteligentního tvora nebude mít od nynějška přímý původ v Synu-Vládcovi. Toto je první krok, začátek,

him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:5.1 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

21:5.2 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.

21:5.3 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.

21:5.4 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:5.5 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:5.6 (240.8) With the achievement of supreme local universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct

ustáleného řízení v kterémkoliv lokálním vesmíru.

Povýšení sedmidílného poskytnutého Syna do pozice s nezpochybnitelnou pravomocí ve svém vesmíru znamená začátek konce dlouhotrvající nestálosti a relativní nejistoty. Po této události, to, co nemůže být někdy oduševněno, podlehně nakonec rozkladu; to, co nemůže být někdy sloučeno s kosmickou realitou, bude nakonec zničeno. Když se zdroj pro poskytování nekonečného soucitu a nepostižitelné trpělivosti vyčerpá v úsilí získat věrnost a oddanost tvorů vlastní vůle daných oblastí, bude převažovat právo a spravedlnost. To, co soucit nemůže ospravedlnit, bude nakonec spravedlností anulováno.

Poté, když byli nastoleni jako svrchovaní vládci, Vládci Michaelové jsou nejvyššími ve svých vlastních lokálních vesmírech. Těch několik omezeních jejich vlády jsou ta, která spočívají v kosmické předexistenci určitých sil a osobností. Jinak mají Synové-Vládci ve svých příslušných vesmírech nejvyšší moc, nejvyšší odpovědnost a nejvyšší správní autoritu; oni jsou Tvořitelé i Bohové; oni jsou nejvyšší prakticky ve všem. Pokud se jedná o fungování daného vesmíru, není větší moudrosti, než moudrost takového Syna.

Po svém povýšení do pozice s ustálenou pravomocí v lokálním vesmíru má Rajský Michael plnou kontrolu nad všemi ostatními Božími Syny, působícími v jeho oblasti a může vládnout svobodně podle svých představ a potřeb svých světů. Syn-Vládce může podle vlastní vůle měnit rozhodnutí duchovního soudu a dělat evoluční úpravy na obydlených planetách. A takoví Synové stanovují a uskutečňují plány podle vlastního výběru ve všech záležitostech, týkajících se mimořádných planetárních potřeb, zvláště těch světů, na kterých pobývali v podobě tvora a především toho světa, který byl svědkem jejich závěrečného poskytnutí—planety inkarnace v podobě smrtelného těla.

Je zřejmé, že Synové-Vládci mají dokonalé spojení se světy svého poskytnutí a to nejenom se světy, na kterých osobně pobývali, ale se všemi světy, na kterých se poskytli Autoritativní Synové. Toto spojení je udržováno přes jejich vlastní duchovní přítomnost, Ducha Pravdy, kterého jsou oni schopni „rozlévat na všechny lidi.“ Tito Synové-Vládci udržují také nepřetržité spojení s Věčným Mateřským Synem ve středu všech věcí. Oni mají soucitný dosah, který se šíří od Vesmírného Otce na vrcholu, k nižším rasám, žijících na planetách ve sférách času.

origin from a Master Son. This is the first step, the beginning, of a settled administration in any local universe.

21:5.7 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of agelong uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime coordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

21:5.8 (241.2) The Master Michaels are supreme in their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

21:5.9 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he may freely rule in accordance with his concept of the needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

21:5.10 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to “pour out upon all flesh.” These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. OSUD VLÁDCŮ MICHAELŮ

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

Nikdo nemá právo odvážit se posuzovat s konečnou platností vlastnosti nebo osudy sedmidílných Svrchovaných Vládců lokálních vesmírů; nicméně, my všichni hodně přemýšlíme o těchto otázkách. Nás učí, a my tomu věříme, že každý Rajský Michael je absolutním dvojitým pojetím svého božského původu; on tímto způsobem ztělesňuje skutečné aspekty nekonečnosti Vesmírného Otce a Věčného Syna. Michaelové musí mít částečně vztah k totální nekonečnosti, ale jsou pravděpodobně v absolutním vztahu k té části nekonečnosti, která se týká jejich původu. Ale jak pozorujeme jejich práci v současné vesmírné epoše, nevidíme žádnou činnost, která by přesahovala hranice konečnosti; jakékoliv předpokládané nadkonečné schopnosti jsou určitě samy sebou potlačované a až dosud neodhalené.

Završení poskytovacích misí v podobě tvorů a následné získání nejvyšší pravomoci ve vesmíru určitě znamená úplné vysvobození schopností Michaela pro konečné činnosti, doprovázené objevením se schopnosti pro službu, přesahující hranice konečnosti. Právě v tomto spojení my vidíme, že takoví Synové Michaelové jsou potom omezení ve vytváření nových typů tvorů a toto omezení nepochybně vzniklo důsledkem osvobození jejich nadkonečných potenciálů.

Je vysoce pravděpodobné, že v průběhu současné vesmírné epochy tyto neodhalené schopnosti tvořitelů v nich zůstanou potlačeny. Ale my věříme, že někdy ve vzdálené budoucnosti, v připravovaných vesmírech vnějšího prostoru, toto spojení mezi sedmidílným Synem-Vládcem a sedmistupňovým Tvořivým Duchem může dosáhnout absonitní úrovně služby, doprovázené nově vzniklými věcmi, významy a hodnotami na transcendentálních úrovních konečného vesmírného smyslu.

Zrovna tak, jak se Nejvyšší Božstvo uskutečňuje na základě empirické služby, tak Synové Tvořitelé dosahují osobní realizaci potenciálů Rajské božskosti, ukrytých v jejich nezměrných podstatách. Když byl na Urantii, Kristus Michael, jednou řekl: „Já jsem cesta, pravda a život.“ A my věříme, že ve věčnosti jsou Michaelové předurčeni být doslova „cestou, pravdou a životem,“ věčně ozařovat pro všechny vesmírné osobnosti cestu, která vede od nejvyšší božskosti, přes konečnou absonitnost, ke konečnosti věčného božstva.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti Uversy.]

21:6.1 (241.5) No one may with finality of authority presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:6.2 (242.1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael's finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the liberation of their superfinite potentialities.

21:6.3 (242.2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:6.4 (242.3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are the Creator Sons achieving the personal realization of the Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, "I am the way, the truth, and the life." And we believe that in eternity the Michaels are literally destined to be "the way, the truth, and the life," ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

21:6.5 (242.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Kapitola 22. Trinitarizovaní Boží Synové

⇐ 021

Kniha Urantia

023 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 22 TRINITARIZOVANÍ BOŽÍ SYNOVÉ

Sekce

Úvod

1. Synové, pojeti Trojicí
2. Mocní Poslové
3. Ti s Velkou Autoritou
4. Ti beze Jména a Čísla
5. Trinitarizovaní Opatrovatelé
6. Trinitarizovaní Velvyslanci
8. Metoda trinitarizování
9. Synové, trinitarizovaní tvory
9. Celestijní Strážci
10. Asistenti Vznešených Synů

PAPER 22 THE TRINITIZED SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

Úvod

Existují tři skupiny bytostí, které jsou nazývány Božími Syny. Kromě sestupných a vzestupných řádů synovstva, je ještě třetí skupina, známá jako Trinitarizovaní Boží Synové. Trinitarizovaný řád synovstva je rozdělen do tří základních sekcí podle původů svých četných typů osobností, odhalených či neodhalených. Tyto základní sekce jsou:

1. Synové-trinitarizovaní Božstvem.
2. Synové-pojati Trojicí.
3. Synové-trinitarizovaní tvory.

Bez ohledu na původ, všichni Trinitarizovaní Boží Synové mají společnou zkušenost trinitarizování, které je buď součástí jejich původu, nebo je to získaná zkušenost při následném pojetí Trojicí. Synové, trinitarizovaní Božstvem, nejsou v tomto vyprávění odhaleni a proto bude toto následující představení omezeno na popis zbývajících dvou skupin, především na Boží Syny,

INTRODUCTION

22:0.1 (243.1) THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

- 22:0.2 (243.2) 1. Deity-trinitized Sons.
- 22:0.3 (243.3) 2. Trinity-embraced Sons.
- 22:0.4 (243.4) 3. Creature-trinitized Sons.

22:0.5 (243.5) Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two groups, more particularly the Trinity-embraced

pojatých Trojicí.

sons of God.

1. SYNOVÉ, POJATI TROJICÍ

Všichni Synové, pojeti Trojicí, mají dvojí nebo jediný původ, ale po pojmutí Trojicí se navždy věnují službě a úkolům Trojice. Tento sbor, tak, jak je odhalen a organizován pro službu ve vesmírech, obsahuje sedm řádů osobností:

1. Mocní Poslové.
2. Ti s Velkou Autoritou.
3. Ti beze Jména a Čísla.
4. Trinitarizovaní Opatrovatelé.
5. Trinitarizovaní Velvyslanci.
6. Celestinští Strážci.
7. Asistenti Vznešených Synů.

Podle původu, podstaty a funkce je těchto sedm skupin dále rozděleno do tří hlavních podskupin: Vědoucí Trinitarizovaní Synové, Vybraní Trinitarizovaní Synové a Dokonalí Trinitarizovaní Synové.

Vědoucí Trinitarizovaní Synové—Mocní Poslové, Ti s Velkou Autoritou a Ti beze Jména a Čísla—jsou všichni vzestupní smrtelníci, sladění s Ladičem Myšlení, kteří dosáhli Ráje a Sboru Konečnosti. Ale oni nejsou konečnými; když byli pojeti Trojicí, jejich jména byla odstraněna ze seznamu konečných. Za poměrně krátkou dobu projdou, pod vedením Věčně Věčných, noví synové tohoto řádu speciálními kurzy na centrálních planetách okruhů Havony. Potom jsou přiděleni do služeb Věčně Moudrých v sedmi supervesmírech.

Vybraní Trinitarizovaní Synové zahrnují Trinitarizované Opatrovatele a Trinitarizované Velvyslance. Jsou povoláni z řad určitých evolučních serafů a přeměněných midbytosť, kteří prošli Havonou a postoupili do Ráje a také z řad určitých smrtelníků, splynutých s Duchem a se Synem, kteří rovněž vystoupili na střední Ostrov Světla a Života. Po jejich pojetí Rajskou Trojicí a po krátké přípravě v Havoně, jsou Vybraní Trinitarizovaní Synové přiděleni soudům Věčně Moudrých.

Dokonalí Trinitarizovaní Synové. Celestinští Strážci a jim rovnocenní Asistenti Vznešených Synů tvoří unikátní skupinu dvakrát trinitarizovaných osobností. Jsou to tvorové-synové, trinitarizovaní osobnostmi systému Ráj-

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

22:1.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of dual or single origin, but subsequent to the Trinity embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

- 22:1.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.
- 22:1.3 (243.8) 2. Those High in Authority.
- 22:1.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.
- 22:1.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.
- 22:1.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.
- 22:1.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.
- 22:1.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

22:1.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

22:1.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finaliters; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

22:1.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

22:1.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection.* The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals

Havona, nebo zdokonalení vzestupní smrtelníci, kteří se dlouhodobě vyznamenávali ve Sboru Konečnosti. Někteří z těchto trinitarizovaných tvorů-synů jsou, po skončení služby pod Syny Trojice-Učitelí, retrinitarizováni (pojati) Rajskou Trojicí a potom jsou posláni soudům Věčně Moudrých jako Celestinští Strážci a Asistenti Vznešených Synů. Dokonalí Trinitarizovaní Synové jsou přiděleni přímo do služby v supervesmírech bez další přípravy.

Počet našich druhů původu v Trojici—Zdokonalovatelů Moudrosti, Božských Poradců a Univerzálních Cenzorů—je stálý, ale počet synů, pojatých Trojicí, se neustále zvyšuje. Všem sedmi řádům synů, pojatých Trojicí, je uděleno členství v jedné ze sedmi supervesmírných vlád a jejich počet ve službě v každém supervesmíru je naprosto stejný; nikdy se žádný neztratil. Bytosti, pojati Trojicí, nikdy nesejdou z cesty; mohou přechodně klopýtat, ale ani jeden z nich nebyl nikdy souzen za pohrdání supervesmírných vlád. Vědoucí Synové a Vybraní Synové nikdy neselhali ve službě v Orvontonu, ale Dokonalí Trinitarizovaní Synové někdy chybovali ve svém úsudku a zapříčinili tímto přechodný zmatek.

Pod vedením Věčně Moudrých působí všech sedm řádů ve značné míře jako samosprávné skupiny. Pole jejich působení je rozsáhlé; Dokonalí Trinitarizovaní Synové neopouštějí supervesmíry svého působení, ale jejich trinitarizovaní druhové se pohybují po celém velkém vesmíru, cestující od evolučních světů časoprostoru na věčný Ostrov Ráj. Oni mohou působit v kterémkoliv supervesmíru, ale vždy tam přicházejí jako členové supervesmírné vlády, ke které byli původně přiděleni.

Je zřejmé, že synové, pojati Trojicí, byli natrvalo určeni ke službě v sedmi supervesmírech; určité je jejich funkce stanovena pro období současné vesmírné epochy, ale nám nikdo nikdy neřekl, že to bude na věčnost.

2. MOCNÍ POSLOVÉ

Mocní Poslové patří do vzestupné skupiny Trinitarizovaných Synů. Řadí se do kategorie zdokonalených smrtelníků, kteří byli prověřeni vzpourou anebo jejich osobní loajalita byla prokázána jiným podobným způsobem; všichni prošli nějakou výraznou zkouškou věrnosti. Kdysi během jejich vzestupu do Ráje zůstali věrní a loajální navzdory zradě svých nadřízených a někteří z nich aktivně a oddaně působí na místech

who have long distinguished themselves in the Corps of the Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are retrinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

22:1.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectioners of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

22:1.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of original designation.

22:1.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. THE MIGHTY MESSENGERS

22:2.1 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors, and some did actively and loyally function in the

takových nevěrných vůdců.

S takovou osobní reputací věrnosti a oddanosti, tito vzestupní smrtelníci projdou přes Havonu s proudem poutníků času, dosáhnou Ráje, kde absolvují studium a poté jsou povoláni do Sboru Konečnosti. Načež jsou trinitarizováni v tajném objetí Rájské Trojice a následně jsou pověřeni spoluprací s Věčně Moudrými při řízení vlád sedmi supervesmírů.

Každý vzestupný smrtelník, který má zkušenost se vzpourou a zůstal při ní věrným, je předurčen stát se nakonec Mocným Poslem ve službě supervesmírů. Podobný osud čeká každého vzestupného tvora, který účinně zabrání vzniku přečinu, zla nebo hříchu; protože každý čin s úmyslem předejít vzpouře, či projevit vyšší formy věrnosti při vesmírné krizi má dokonce větší hodnotu než zachování věrnosti během skutečné vzpoury.

Starší Mocní Poslové byli vybráni z těch vzestupných poutníků času a prostoru, kteří přišli do Ráje mezi prvními a mnoho z nich prošlo Havonou v dobách Grandfandy. Ale první trinitarizování Mocných Poslů se uskutečnilo až tehdy, když ve sboru kandidátů byli zástupci každého ze sedmi supervesmírů. A poslední skupina této kategorie, která si vysloužila vstup do Ráje, zahrnovala vzestupné poutníky z lokálního vesmíru Nebadon.

Mocní Poslové jsou pojati Rájskou Trojicí ve skupinách po sedmi stech tisících, sto tisíc pro službu v každém supervesmíru. Téměř jeden bilion Mocných Poslů je ve službě na Uverse a všechno nasvědčuje tomu, že počet sloužících v každém ze sedmi supervesmírech je stejný.

Já jsem Mocný Posel a pro obyvatele Urantie by mohlo být zajímavé vědět, že můj druh a společník během smrtelné zkušenosti také úspěšně prošel těžkou zkouškou a že, přestože jsme byli často na dlouhou dobu odděleni při dlouhotrvajícím vzestupu do Havony, byli jsme přijati ve stejné skupině sedmi set tisíc a přechod přes Vicegerington jsme strávili spolu v těsném a láskyplném spojení. Nakonec jsme byli spolu jmenováni a posláni do služby na Uverse v Orvontonu a často jsme spolu vysíláni vykonat úkoly, vyžadující práci dvou Poslů.

Jako všichni synové, pojati Trojicí, také Mocní Poslové jsou přidělováni do služby na všech úrovních supervesmírných aktivit. Udržují nepřetržité spojení se svými řídicími centry

places of such unfaithful leaders.

22:2.2 (245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

22:2.3 (245.3) Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

22:2.4 (245.4) The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the candidate corps contained representatives from each of the seven superuniverses. And the last group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

22:2.6 (245.6) I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

22:2.7 (245.7) Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant connection with their headquarters through the

prostřednictvím působení supervesmírné reflexe. Mocní Poslové slouží ve všech sektorech supervesmíru a často vykonávají úkoly v lokálních vesmírech a dokonce na jednotlivých světech, což v tomto případě dělám já.

U supervesmírných soudů působí Mocní Poslové jako obhájci jak jednotlivců, tak i planet, když probíhá jejich slyšení; oni také asistují Věčně Dokonalým při řízení záležitostí velkých sektorů. Jejich hlavním posláním, jako skupiny, je funkce supervesmírných pozorovatelů. Působí na různých světech hlavních řídicích center a na jednotlivých důležitých planetách jako oficiální pozorovatelé Věčně Moudrých. Při plnění takových úkolů také slouží jako poradci orgánům řídicích záležitostí sfér, na kterých pobývají. Poslové se aktivně zúčastňují všech fází evolučního programu vzestupných smrtelníků. Společně se svými druhy smrtelného původu udržují s nadvládami blízký a osobní kontakt a informují je o stavu a vývoji plánů sestupných Božích Synů.

Mocní Poslové si plně uvědomují celou svoji vzestupnou dráhu a proto jsou takovými užitečnými a soucitnými pomocníky a ohleduplnými posly pro službu na kterémkoliv světě prostoru a pro jakéhokoliv tvora času. Jakmile se osvobodíte od těla, budete s námi volně a srozumitelně komunikovat, protože my pocházíme ze všech ras na všech evolučních světech prostoru, totiž z těch smrtelných ras, které mají zavedené Ladiče Myšlení, se kterými se následně spojí.

3. TI S VELKOU AUTORITOU

Ti s Velkou Autoritou—druhá skupina Vědoucích Trinitarizovaných Synů—jsou to všechno bytosti smrtelného původu se zapojeným Ladičem Myšlení. Oni jsou zdokonalení smrtelníci, kteří během svých dlouhých vzestupných cest prokázali znamenité administrativní schopnosti a mimořádný organizační talent. Jsou výkvět řídicích schopností, pocházejících z věčně žijících smrtelníků prostoru.

Při každém sloučení s Trojicí je trinitarizováno sedmdesát tisíc Těch s Velkou Autoritou. Přestože lokální vesmír Nebadon je poměrně mladé tvoření, má, mezi nedávno trinitarizovanou skupinou tohoto řádu, své zástupce. V Orvontonu nyní působí více než deset miliard těchto dovedných organizátorů. Jako všechny jednotlivé řády nebeských bytostí, mají své vlastní řídicí centrum na Uverse a jako u ostatních synů pojatých Trojicí, jejich zálohy na Uverse působí jako centrální řídicí orgán jejich řádu v Orvontonu.

superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

22:2.8 (245.8) In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

22:2.9 (246.1) Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

22:3.1 (246.2) Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

22:3.2 (246.3) Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central directing body of their order in Orvonton.

Ti s Velkou Autoritou, jako organizátoři, jsou univerzální. Jsou všudypřítomnými a trvale výkonnými orgány Věčně Moudrých. Slouží na každé sféře, na každém obydleném světě a účastní se všech fází provozu kteréhokoliv ze sedmi supervesmírů.

Protože mají jedinečnou administrativní moudrost a mimořádné organizační schopnosti, tyto výjimečné bytosti představují pro nejvyšší vesmírné tribunály linii spravedlnosti; dbají na vykonávání spravedlnosti a zajišťují nápravu chybných úprav v evolučních vesmírech. Proto, když byste někdy byli předvoláni kvůli chybným úsudkům na cestě přes světy a sféry během vašeho stanoveného kosmického postupu, je jen těžko pravděpodobné, že byste se setkali s nespravedlností, protože vaši soudci byli kdysi vzestupní tvorové, kteří mají osobní zkušenost s každým krokem na cestě, kterou jste urazili a po které jdete.

4. TI BEZE JMÉNA A ČÍSLA

Ti beze Jména a Čísla tvoří třetí a poslední skupinu Vědoucích Trinitarizovaných Synů; jsou to vzestupné duše, které si osvojily schopnost úcty, převyšující způsobilost všech synů a dcer evolučních ras ze světa času a prostoru. Oni si osvojili duchovní pojetí věčného záměru Vesmírného Otce, přesahující chápání evolučních tvorů jména či čísla; proto dostali název Ti beze Jména a Čísla. Přeloženo přesněji, jejich jméno by bylo „Ti nad Jménem a Číslem.“

Tento řád synů je pojat Rajskou Trojicí ve skupinách po sedmi tisících. Na Uverse je registrováno více než sto milionů těchto synů, působících v Orvontonu.

Poněvadž Ti beze Jména a Čísla mají mezi věčně žijícími rasami nejvyšší duchovní myšlení, jsou obzvlášť oprávněni posuzovat problémy a poskytovat názory, když je žádáno duchovní stanovisko a když je nutná zkušenost z vzestupné cesty, aby byly správně pochopeny otázky, týkající se posuzovaného problému. Oni jsou nejvyššími porotci Orvontonu. Na některých světech může špatně fungující porotní systém být více, či méně parodií spravedlnosti, ale na Uverse a jejich nástavbových soudech my používáme jako porotce-soudce nejvyšší typy vyvinutých duchovních intelektů. Soudní činnost je nejvyšší funkcí každé vlády a ti, kdo jsou určeni vynášet rozsudky, by měli být vybráni z nejvznešenějších a nejšlechtilejších typů nejzkušenějších a

22:3.3 (246.4) Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the seven superuniverses.

22:3.4 (246.5) Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

22:4.1 (246.6) Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be "Those above Name and Number."

22:4.2 (247.1) This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

22:4.3 (247.2) Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme jurors of Orvonton. A maladministered jury system may be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be chosen from the highest and most noble types of

nejshovívavějších jednotlivců.

Výběr kandidátů pro kategorie trinitarizování Mocných Poslů, Těch s Velkou Autoritou a Těch beze Jména a Číslo je přirozený a automatický. Rajské metody pro výběr kandidátů nejsou v žádném případě svévolné. Osobní zkušenost a duchovní hodnoty rozhodují o přijetí mezi Vědoucí Trinitarizované Syny. Takové bytosti mají stejná práva a jednotný status v řídicí správě, ale všichni mají svoji individualitu a odlišné vlastnosti; nejsou to typizované bytosti. Všichni se charakterově liší v závislosti na své rozdílné vzestupné dráhy.

Kromě těchto empirických schopností, Vědoucí Trinitarizovaní Synové byli trinitarizováni v božském objetí Rajských Božstev. Poté působí jako rovnocenní spolupracovníci Stálých Synů Trojice, protože obejmutí Trojicí patrně umožňuje získat z budoucnosti mnoho nerealizovaných potenciálů vytvořených bytostí. Ale toto je pravda, týkající se pouze současné vesmírné epochy.

Hlavní činností této skupiny synů je především, ale ne úplně, služba smrtelníkům časoprostoru na jejich vzestupné cestě. Jestliže se o stanovisku smrtelného tvora kdykoliv pochybuje, tato otázka je předložena a vyřešena komisí, skládající se z Mocného Posla, Toho s Velkou Autoritou a Toho beze Jména a Číslo.

Vy smrtelníci, kteří čtete toto mé sdělení, můžete také vystoupat do Ráje, být pojeti Trojicí a ve vzdálených budoucích epochách můžete být zapojeni do služby Věčně Moudrých v jednom ze sedmi supervesmírů a někdy můžete být určeni šířit odhalení pravdy na některé obydléno evoluční planetě, tak, jak to nyní dělám já na Urantii.

5. TRINITARIZOVÁNÍ OPATROVATELÉ

Trinitarizovaní Opatrovatelé patří do kategorie Vybraných Trinitarizovaných Synů. Nejenom vaše rasy a další smrtelníci s potenciálem věčného života projdou Havonou, dosáhnou Ráje a jsou někdy posláni do supervesmírů sloužit se Stálými Syny Trojice, ale vaši věrní serafští strážci a vaše stejně věrné přidružené midbytosti se mohou také stát kandidáty na stejné uznání Trojicí a výjimečný osobní osud.

Trinitarizovaní Opatrovatelé jsou vzestupní serafové a přeměnění přechodní tvorové, kteří prošli přes Havonu, vstoupili do Ráje a do Sboru

the most experienced and understanding individuals.

22.4.4 (247.3) The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

22.4.5 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

22.4.6 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

22.4.7 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

22.5.1 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates for the same Trinity recognition and superb personality destiny.

22.5.2 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant seraphim and translated midway creatures who have passed through Havona and have attained Paradise and the Corps of the Finality.

Konečnosti. Potom byli pojeti Rajskou Trojicí a byli přiděleni do služby Věčně Moudrých.

Kandidátům na přijetí Trojicí z řad vzestupných serafů se dostane takového ocenění, protože statečně spolupracují s některým vzestupným smrtelníkem, který byl přijat do Sboru Konečnosti a potom byl trinitarizován. Můj osobní serafský strážce z doby smrtelného života prošel se mnou celou vzestupnou cestu, později byl trinitarizován a nyní je přidělen vládě Uversy jako Trinitarizovaný Opatrovatel.

A totéž platí pro přechodné tvory; mnozí se přetvoří a dosáhnou Ráje a spolu se serafimy a také ze stejných důvodů, jsou pojeti Trojicí a jsou pověřeni službou v supervesmírech jako Opatrovatelé.

Trinitarizovaní Opatrovatelé jsou pojeti Trojicí ve skupinách po sedmdesáti tisících a jedna sedmina z každé skupiny je přidělena k supervesmíru. V současné době slouží v Orvontonu něco málo přes deset milionů těchto spolehlivých a ušlechtilých Opatrovatelů. Oni slouží na Uverse a v řídicích centrech velkých a malých sektorů. V jejich práci jim pomáhá sbor několika miliard sekunafimů a jiných dovedných vesmírných osobností.

Trinitarizovaní Opatrovatelé začínají svoje dráhy jako opatrovatelé a pokračují v této činnosti i v záležitostech nadvlád. Do určité míry jsou úředníky ve svých supervesmírných nadvládách, ale nepřijdou do styku s jednotlivci tak, jako Celestini Strážci. Trinitarizovaní Opatrovatelé se starají o kolektivní záležitosti a pečují o společné projekty. Jsou opatrovatelé záznamů, plánů a nařízeních; působí jako dohlížitelé nových činností, osobitých skupin, projektů vzestupu, morontálních plánů, projektování vesmírů a nesčetných dalších aktivit.

6. TRINITARIZOVÁNÍ VELVYSLANCI

Trinitarizovaní Velvyslanci jsou druhým řádem Vybraných Trinitarizovaných Synů a podobně jako jejich druhové, Opatrovatelé, jsou vybráni ze dvou typů vzestupných tvorů. Ne všichni vzestupní smrtelníci jsou spojeni s Ladičem Myšlení nebo s Otcem; někteří jsou spojeni s Duchem, jiní jsou spojeni se Synem. Někteří z těchto smrtelníků, spojených s Duchem a Synem, dospějí do Havony a dosáhnou Ráje. Z jejich řad jsou vybráni kandidáti pro přijetí Trojicí a čas od času jsou trinitarizováni ve skupinách po sedmi tisících. Potom jsou posláni do supervesmíru jako Trinitarizovaní Velvyslanci Věčně Moudrých. Na Uverse je jich registrováno téměř půl miliardy.

Subsequently they were embraced by the Paradise Trinity and were assigned to the service of the Ancients of Days.

22:5.3 (248.2) The candidates for the Trinity embrace from among the ascendant seraphim are accorded this recognition because of their valiant co-operation with some ascendant mortal who attained the Corps of the Finality and was subsequently trinitized. My own seraphic guardian of the mortal career went through with me, was later trinitized, and now is attached to the Uversa government as a Trinitized Custodian.

22:5.4 (248.3) And so with the midway creatures; many are translated and achieve Paradise and, along with the seraphim and for the same reasons, are Trinity embraced and commissioned as Custodians in the superuniverses.

22:5.5 (248.4) The Trinitized Custodians are embraced by the Paradise Trinity in groups of seventy thousand, and one seventh of each group is assigned to a superuniverse. There are now in the service of Orvonton slightly over ten million of these trusted and high Custodians. They serve on Uversa and on the major and minor headquarters spheres. In their labors they are assisted by a corps of several billion seconaphim and other able superuniverse personalities.

22:5.6 (248.5) The Trinitized Custodians start out their careers as custodians, and they continue as such in the affairs of the supergovernments. In a way, they are officers of their superuniverse governments, but they do not deal with individuals, as do the Celestial Guardians. The Trinitized Custodians administer group affairs and foster collective projects. They are the custodians of records, plans, and institutions; they act as the trustees of undertakings, personality groups, ascendant projects, morontia plans, universe projections, and innumerable other enterprises.

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

22:6.1 (248.6) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are registered on Uversa.

Trinitarizovaní Velvyslanci jsou vybráni pro přijetí Trojicí na základě doporučení jejich havonských učitelů. Oni představují vyšší úroveň myslí ve svých příslušných skupinách a proto mají nejlepší předpoklady pomáhat supervesmírným vládcům při objasňování a při řešení potřeb těch světů, ze kterých pocházejí tito smrtelníci, spojení s Duchem. Velvyslanci, spojení se Synem, nám velmi pomáhají při řešení problémů, týkajících se řádu osobností, spojených se Synem.

Trinitarizovaní Velvyslanci jsou posly Věčně Moudrých pro všechny účely a pro každý svět nebo všechny vesmíry v rámci supervesmíru svého pověření. Oni poskytují mimořádnou a důležitou službu na řídicích centrech malých sektorů a vykonávají nespočet rozmanitých úkolů v supervesmíru. Tvoří pohotovostní nebo záložní sbor Trinitarizovaných Synů vlád supervesmíru a jsou tudíž k dispozici pro široký rozsah povinností. Podílejí se na tisících a tisících činnostech při řešení supervesmírných záležitostí, které není možno popsat lidským myslím, protože na Urantii se neděje nic, co by se nějakým způsobem těmto činnostem podobalo.

8. METODA TRINITARIZOVÁNÍ

Já nejsem schopen plně odhalit materiální myslí zkušenost nejvyššího tvořivého činu dokonalé a zdokonalené duchovní bytosti—akt trinitarizace. Metody trinitarizace patří mezi tajnosti Vicegeringtonu a Solitaringtonu a nikomu nejsou odhaleny a nikým nemohou být pochopeny, kromě těch, kteří tuto unikátní zkušenost prodělali. Proto je to nad možnosti jakékoliv bytosti úspěšně popsat lidské myslí podstatu a účel tohoto pozoruhodného procesu.

Pomineme-li Božstva, pouze osobnosti systému Ráj-Havona a určití členové z každého sboru konečných se zapojují do aktu trinitarizace. Ve speciálních podmínkách Rájské dokonalosti mohou tyto nádherné bytosti provádět unikátní úkon—individualizovat koncept—a velmi často jsou úspěšné ve vytvoření nové bytosti— syna, trinitarizovaného tvorem.

Zvelebené bytosti, které se podílejí na takovém aktu trinitarizace, se mohou zúčastnit pouze jedné takové zkušenosti, zatímco pro Rájská Božstva patrně neexistují žádná omezení pro stálou účast v procesech trinitarizování. Božstva jsou pravděpodobně omezena pouze v jednom ohledu: existovat může jenom jeden Prvorozený a Nekonečný Duch, pouze jeden

22:6.2 (248.7) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving the Son-fused order of personality.

22:6.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

22:7.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

22:7.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

22:7.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit, only one infinite executive of the united will of the

nekonečný vykonavatel společné vůle Otce a Syna.

Vzestupní smrtelníci-koneční, spojení s Ladičem Myšlení, kteří dosáhli určitých úrovní Rajské kultury a duchovního rozvoje, jsou mezi těmi, kteří se mohou pokusit uskutečnit trinitarizaci tvorem. Když jsou skupiny smrtelníků-konečných umístěny v Ráji, dostanou každé milénium havonského času volno. Je sedm různých způsobů, ze kterých si takoví koneční mohou vybrat jak stráví tento volný čas a jeden z nich je pokusit se, spolu s některým partnerem-konečným nebo s některou osobností systému Ráj-Havona, uskutečnit trinitarizaci tvorem.

Jestliže dva smrtelníci-koneční předstoupí před Architektu Hlavního Vesmíru a prokáží, že nezávisle jeden na druhém vybrali pro trinitarizaci stejný koncept, Architekti mají právo se sami rozhodnout vydat nařízení, umožňující těmto zvelebeným vzestupným smrtelníkům prodloužit si svoje volno a načas se přemístit do trinitarizačního sektoru Obyvatelů Ráje. Když na konci tohoto stanoveného odpočinku oznámí, že se rozhodli jednotlivě a společně vykonat Rajský akt—oduševnit, idealizovat a zosobnit vybraný a originální koncept, který ještě nikdy nebyl trinitarizován—potom Sedmý Hlavní Duch vydá nařízení, schvalující takový mimořádný akt.

Tyto zkušenosti někdy zaberou neuvěřitelně dlouhou dobu; připadá to věčnost těmto věrným a odhodlaným bývalým smrtelníkům—a někdy osobnostem systému Ráj-Havona—než nakonec dosáhnou svého cíle, opravdu vytvoří skutečnou bytost, která ztělesňuje jejich vybraný koncept univerzální pravdy. Ale ne vždy se tyto oddané dvojice setkají s úspěchem; častokrát se jim to nezdaří, ačkoliv v jejich počínání není možno najít pochybení. Kandidáti na trinitarizaci, které tento nezdar potká, jsou přijati do speciální skupiny konečných, kteří jsou označeni jako bytosti, které vyvinuly nejvyšší úsilí a prožily nejvyšší zklamání. Když se spojí Rajská Božstva za účelem trinitarizace, jsou vždy úspěšná, ale tak tomu není v případě stejnorodého páru tvorů—pokusu o spojení dvou členů stejného řádu bytostí.

Když je nová a originální bytost trinitarizována Bohy, božský potenciál se v božských rodičích nezmění; ale když tento tvořivý akt provedou zvelebení vzestupní tvorové, jeden ze dvou smluvních a účastněných jedinců podstoupí unikátní změnu osobnosti. V jistém smyslu, oba předkové syna, trinitarizovaného tvory, se duchovně stanou jeden. My věříme, že tento status dvoj-spojení určitých duchovních aspektů osobnosti bude pravděpodobně převládat do té doby, dokud Nejvyšší Bytost nedosáhne plného a

Father-Son.

22.7.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to attempt the enactment of creature trinitization.

22.7.5 (249.5) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing such an extraordinary undertaking.

22.7.6 (249.6) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finaliters who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

22.7.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have

dokončeného projevu osobnosti ve velkém vesmíru.

Současně s objevením se nového syna, trinitarizovaného tvory, vzniká toto funkční duchovní spojení dvou předků: dva rodiče, provádějící trinitarizaci, se na nejvyšší funkční úrovni stanou jeden. Žádná vytvořená bytost ve vesmíru nemůže plně vysvětlit tento pozoruhodný jev; je to téměř božská zkušenost. Když se Otec a Syn spojili, aby zvětšili Nekonečného Ducha, po dokončení svého záměru se okamžitě stali jedním a od té doby jsou jeden. Ačkoliv trinitarizační spojení dvou tvorů má téměř takový dopad, jako nekonečné působení dokonalého spojení Božstev, Vesmírného Otce a Věčného Syna, důsledky trinitarizace tvorem nemají věčnou podstatu; ony zaniknou poté, když se dokončí ztělesňování empirických Božstev.

I když tito rodičové synů, trinitarizovaných tvorů, působí potom ve svých vesmírných činnostech jako jeden, při shromažďování Sboru Konečnosti a Architektů Hlavního Vesmíru a čtení listiny přítomných, se pokládají za dvě osobnosti. V průběhu současné vesmírné epochy jsou rodiče, spojení trinitarizací, ve svých úkolech a funkcích neoddělitelní; kam jde jeden, jde i druhý; co dělá jeden, dělá i druhý. Když rodičovské dvoj-spojení zahrnuje smrtelného (nebo jiného) konečného a osobnost systému Ráj-Havona, spojené rodičovské bytosti nepracují s bytostmi Ráje, ani s obyvateli Havony nebo konečnými. Takové smíšené svazky jsou shromážděny ve speciálním sboru, který je sestaven z podobných bytostí. A ve všech trinitarizačních spojeních, smíšených či jiných, rodičovské bytosti si uvědomují jeden druhého, komunikují spolu a jsou schopny vykonávat úkoly, které předtím žádný z nich vykonat nedokázal.

Sedm Hlavních Duchů mají právo schválit trinitarizační spojení konečných s osobnostmi systému Ráj-Havona a taková smíšená spojení jsou vždy úspěšná. Výslední synové, trinitarizovaní tvory, představují pojetí, která jsou nepochopitelná jak pro věčné tvory Ráje, tak i pro časové tvory prostoru; proto se stanou chráněnci Architektů Velkého Vesmíru. Tito trinitarizovaní synové osudu ztělesňují ideje, ideály a zkušenost, které se patrně týkají budoucí vesmírné epochy a proto nemají bezprostřední praktickou hodnotu pro řízení supervesmírů nebo středního vesmíru. Všichni tito unikátní synové dětí času a občanů věčnosti jsou ponecháni v záloze na Vicegeringtonu, kde se zabývají studiem konceptů času a reality věčnosti ve speciálním sektoru sféry, na které jsou tajné univerzity sboru Synů Tvořitelů.

attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

22:7.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

22:7.9 (250.3) While these parents of creature-trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finaliters. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have previously discharged.

22:7.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finaliters and Paradise-Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

Nejvyšší Bytost je spojení tří stádií reality Božstva: Boha Nejvyššího, duchovního spojení určitých konečných aspektů Rajské Trojice; Všemohoucího-Nejvyššího—energetického spojení Tvořitelů velkého vesmíru; a Nejvyšší Mysli—individuálního přínosu Třetího Zdroje a Středu a jeho spolupracovníků pro vytvoření Nejvyšší Bytosti. Ve svých trinitarizačních zkušenostech ušlechtilí tvorové centrálního vesmíru a Ráje se účastní trojitého zkoumání Božstva Nejvyššího, jehož důsledkem je vytvoření třech řádů synů, trinitarizovaných tvory:

1. Synové, trinitarizovaní vzestupnými tvory. Ve svých tvořivých činech se konečně pokoušejí trinitarizovat určité koncepční reality Všemocného-Nejvyššího, které empiricky získali na svých vzestupných cestách časem a prostorem k Ráji.

2. Synové, trinitarizovaní tvory systému Ráj-Havona. Tvořivé činy Občanů Ráje a obyvatel Havony mají za následek trinitarizaci určitých vyšších duchovních principů Nejvyšší Bytosti, kterou oni empiricky získali na nadnejvyšší úrovni, hraničící s Konečným a Věčným.

3. Trinitarizovaní Synové Osudu. Ale, když konečný tvor a tvor systému Ráj-Havona společně trinitarizují nového tvora, toto společné úsilí se odrazí na určitých aspektech Nejvyšší-Konečné Mysli. Vzniklí synové, trinitarizovaní tvory, jsou supertvořiví; oni představují reality Nejvyššího-Konečného Božstva, které nebyly jinak empiricky získány a které proto automaticky spadají do oblasti působení Architektů Hlavního Vesmíru, opatrovatelů těch věcí, které přesahují tvořivé hranice současné vesmírné epochy. Trinitarizovaní Synové Osudu ztělesňují určité aspekty funkce Nejvyššího-Konečného v hlavním vesmíru. My toho mnoho nevíme o těchto spojených dětech času a věčnosti, ale víme mnohem víc, než je nám dovoleno odhalit.

9. SYNOVÉ, TRINITARIZOVANÍ TVORY

Kromě synů, trinitarizovaných tvory, kteří jsou popsáni v tomto vyprávění, existuje mnoho neodhalených bytostí, trinitarizovaných tvory—rozmanitých potomstev mnohonásobným spojením sedmi sborů konečných a osobností systému Ráj-Havona. Ale všechny tyto bytosti, trinitarizované tvory—odhalené či neodhalené—jsou obdařeny osobností Vesmírného Otce.

Mladí a nezkušení synové, trinitarizovaní vzestupnými tvory a osobnostmi systému Ráj-

22:7.11 (251.1) The Supreme Being is the unification of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

22:7.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons*. In their creative efforts the finalizers are attempting to trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

22:7.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons*. The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

22:7.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny*. But when a finalizer and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercusses in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

22:8.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finalizer corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are endowed with personality by the Universal Father.

22:8.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long

Havona, jsou obvykle posláni do dlouho trvajících služeb na sedmi Rajských sférách Nekonečného Ducha, kde slouží pod dohledem Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Později mohou být přijati Syny Trojice-Učitelů do dalšího vzdělávacího procesu v lokálních vesmírech.

Tito přijatí synové, mající původ v ušlechtilých a zvelebených tvorech, jsou učedníky-praktikanty Synů Učitelů a pokud se jedná o jejich zařazení, jsou často zahrnováni mezi tyto Syny. Jsou schopni vykonávat a vykonávají mnoho ušlechtilých posláních, vyžadujících sebeodříkání, pro blaho světů, které si pro svoji službu sami vybrali.

Synové Učitelů v lokálních vesmírech mohou navrhnout svoje svěřence, trinitarizované tvory, pro objetí Rajskou Trojicí. Po vyjití z tohoto objetí, jako Dokonalí Trinitarizovaní Synové, vstoupí do služby k Věčně Moudrým v sedmi supervesmírech, což je nyní známý osud této unikátní skupiny dvakrát trinitarizovaných bytostí.

Ne všichni synové, trinitarizovaní tvory, jsou pojeti Trojicí; mnozí z nich se stanou spolupracovníky a velvyslanci Sedmi Hlavních Duchů Ráje, Duchů Reflexe supervesmířů a Mateřských Duchů lokálních tvoření. Další mohou přijmout speciální poslání na věčném Ostrově. Jiní mohou vstoupit do speciální služby na tajných světech Otce a na Rajských sférách Ducha. Nakonec mnozí najdou svoji cestu do sjednocených sborů Trinitarizovaných Synů na vnitřním okruhu Havony.

S výjimkou Dokonalých Trinitarizovaných Synů a těch, kteří se shromažďují na Vicegeringtonu, nejvyšším osudem všech synů, trinitarizovaných tvory, je patrně vstup do Sboru Trinitarizovaných Konečných, jednoho ze sedmi Rajských Sborů Konečnosti.

9. CELESTINŠTÍ STRÁŽCI

Synové, trinitarizovaní tvory, jsou pojeti Rajskou Trojicí ve skupinách po sedmi tisících. Tito trinitarizovaní potomci zdokonalených lidí a osobností systému Havona-Ráj jsou pojeti Rajskou Trojicí všichni stejně, ale do supervesmířů jsou přiděleni na základě doporučení svých bývalých instruktorů, Synů Trojice-Učitelů. Ti, kteří prokázali větší schopnost, jsou jmenováni Asistenty Vznešených Synů a ti s menší výkonností jsou ustanoveni Celestinskými Strážci.

Poté, když tyto unikátní bytosti jsou pojeti Trojicí, stanou se cennými pomocníky ve vládách supervesmířů. Oni mají zkušenosti s problémy

periods of service on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, where they serve under the tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

22:8.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

22:8.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

22:8.5 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

22:8.6 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finalizers, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

22:9.1 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated Celestial Guardians.

22:9.2 (252.4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are

vzestupu, ale ne z osobního vzestupu, ale ze zkušenosti během služby pro Syny Trojice-Učitele na světech prostoru.

Téměř jedna miliarda Celestinských Strážců působí v Orvontonu. Jejich hlavní činností je práce v administrativách Věčně Dokonalých v řídicích centrech velkých sektorů a dovedně jim pomáhá sbor vzestupných smrtelníků spojených se Synem.

Celestinští strážci slouží v soudech Věčně Moudrých, kde působí jako soudní kurýři a jako doručitelé soudních předvoláních a rozhodnutí jednotlivých soudních tribunálů supervesmírných vlád. Jsou zmocněni Věčně Moudrými k zadržení předvolaných bytostí; jsou vysíláni z Uversy, aby přivedli nazpět bytosti, jejichž přítomnost vyžadují supervesmírní soudci; vykonávají příkazy pro zadržení jakékoliv osobnosti v supervesmíru. Také doprovázejí s Duchem spojené smrtelníky lokálních vesmírů, když je jejich přítomnost, z jakéhokoliv důvodu, požadována na Uverse.

Celestinští Strážci a jejich druhové, Asistenti Vznešených Synů, nebyli nikdy obdařeni Ladičí Myšlení. Nejsou ani spojeni s Duchem, nebo se Synem. Nicméně, obejmutí Rajskou Trojicí je náhradou za stav nespojitelnosti Dokonalých Trinitarizovaných Synů. Obejmutí Trojicí může mít vliv pouze na ideu, která je ztělesněna v synech, trinitarizovaných tvory. Jinak zůstává obejmutý syn nezměněn, ale takové omezení nastává jen tehdy, když je naplánováno.

Tito dvakrát trinitarizovaní synové jsou úžasné bytosti, ale nejsou ani tak všestranní, ani tak spolehliví, jako jejich vzestupní druhové; oni postrádají tu ohromnou a hlubokou zkušenost, kterou ostatní synové, patřící do jejich skupiny, získali během konkrétního vzestupu z oblasti temné nevědomosti až na vrchol dokonalosti. My, zdokonalení vzestupní poutníci, je máme velmi rádi a děláme všechno, co je v našich silách, abychom jim nahradili jejich nedostatky, ale my jsme jim vlastně vděční za náš nízký původ a naši schopnost získávat zkušenost. Jejich ochota uznat a přiznat svoje nedostatky v získávání reálných zkušeností v oblasti vesmírného vzestupu je obdivuhodná a někdy až hluboce dojemná.

Oproti ostatním synům, pojatých Trojicí, Dokonalí Trinitarizovaní Synové jsou limitováni, protože jejich schopnost empirického poznávání je časoprostorově potlačována. Přestože prošli dlouhou přípravou s Nejvyššími Jednateli a Syny Učiteli, postrádají dostatek zkušeností a kdyby tomu tak nebylo, empirické nasycení by znemožnilo jejich druhům, ponechaných v záloze, získávat zkušenost v budoucí vesmírné epoše. V

versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

22-9.3 (252.5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

22-9.4 (252.6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

22-9.5 (252.7) The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

22-9.6 (252.8) These twice-trinitized sons are marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiential realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

22-9.7 (253.1) Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all

celém vesmírném bytí neexistuje prostě nic, co by mohlo nahradit skutečnou osobní zkušenost a tyto synové, trinitarizovaní tvory, jsou drženi v záloze pro empirickou funkci v některé z budoucích vesmírných epoch.

Na obytných světech často vídávám tyto důstojné úředníky vysokých soudů supervesmírů jak se toužebně a žádostivě dívají i dokonce na nové příchozí z evolučních světů prostoru, že se jeden nemůže ubránit pocitu, že tyto účastníci neempirické trinitarizace vlastně závidí svým, domněle méně šťastným bratrům, kteří v dobré víře prošli vzestupnou univerzální cestou poznání a konkrétního života. Přes jejich vady a nedostatky jsou to sbory pracovníků, kteří jsou obdivuhodně prospěšní a vždy ochotní, když se jedná o uskutečňování složitých administrativních záměrů vlády supervesmírů.

10. ASISTENTI VZNEŠENÝCH SYNŮ

Asistenti Vznešených Synů jsou vyšší skupina znovu trinitarizovaných synů zvelebených vzestupných bytostí Smrtelného Sboru Konečnosti a jejich věčných druhů, osobností systému Ráj-Havona. Jsou přiděleni do služby v supervesmírech a působí jako osobní pomocníci vznešených synů ve vládách Věčně Moudrých. Hodilo by se jim říkat osobní tajemníci. Čas od času jednají jako úředníci pro speciální komise a jiná sdružení vznešených synů. Slouží Zdokonalovatelům Moudrosti, Božským Poradcům, Univerzálním Cenzorům, Mocným Poslům, Těm s Velkou Autoritou a Těm beze Jména a Číslo.

Když jsem při povídání o Celestinských Strážcích zjevně upozorňoval na nedostatky a vady těchto dvakrát trinitarizovaných synů, dovolte mně nyní, velmi objektivně, upozornit na jejich jednu velmi silnou stránku—vlastnost, která z nich dělá téměř neocenitelné pomocníky. Tyto bytosti vděčí za svoji vlastní existenci skutečnosti, že jsou zosobněním jediné a nejvyšší koncepce. Oni jsou osobním ztělesněním nějaké božské ideje, nějakého univerzálního ideálu a to takovým způsobem, který nebyl nikdy předtím koncipován, vyjádřen, nebo trinitarizován. A následně byli pojati Trojicí; proto projevují a skutečně ztělesňují samotnou moudrost božské Trojice ve vztahu k ideji-ideálu jejich osobní existence. Pokud je tento konkrétní koncept odhalitelný ve vesmírech, tyto osobnosti ztělesňují všechno z toho, co by mohl koncipovat, vyjádřit nebo znázornit intelekt každého tvora, nebo Tvořitele. Oni jsou zosobněním této ideje.

universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential function in some future universe epoch.

22:9.8 (253.2) On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253.3) The High Son Assistants are the superior group of the retrinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

22:10.2 (253.4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that idea personified.*

Cožpak nevidíte, že taková živá koncentrace jediného nejvyššího konceptu vesmírné reality může znamenat nevyslovitelnou službu těm, kterým je svěřeno řízení supervesmírů?

Je tomu nedávno, kdy jsem předsedal šestičlenné komisi—po jednom z každé kategorie vznešených synů—která měla za úkol studovat tři problémy, týkající se skupiny nových vesmírů v jižních částech Orvontonu. Silně jsem si uvědomil hodnotu Asistentů Vznešených Synů, když jsem učinil požadavek na představitele jejich řádu na Uversa, aby dočasně přidělil tyto tajemníky do mé komise. První z našich idejí byla představena Asistentem Vznešeného Syna, který byl na Uversa a který byl okamžitě přidělen do naší skupiny. Náš druhý problém byl ztělesněn v Asistentovi Vznešeného Syna, sloužícího ve třetím supervesmíru. Tento zdroj nám poskytl velkou pomoc prostřednictvím třídící centrály středního vesmíru pro koordinaci a šíření nezbytných znalostí, ale nic se nevyrovná pomoci, kterou poskytla skutečná přítomnost osobnosti, která je konceptem trinitarizovaným tvorem v nejvyšším smyslu a trinitarizovaným Božstvem ve smyslu konečnosti. Pokud se jedná o náš třetí problém, záznamy v Ráji ukázaly, že taková idea nikdy nebyla tvorem trinitarizována.

Asistenti Vznešených Synů jsou unikátní a originální zosobnění neobyčejných konceptů a úžasných ideálů. A jako takoví, oni jsou schopni čas od času vnést do našich diskusí nepopsatelné osvětlení. Představte si, co pro mně taková pomoc znamená, když plním úkol na odlehlém místě daleko ve vesmírech prostoru a mám to štěstí, že je mně přidělen Asistent Vznešeného Syna, který naplňuje božský koncept, týkající se toho problému, který jsem byl poslán odhalit a vyřešit; a takovou zkušenost jsem měl opakovaně. Jediná potíž s tímto plánem je, že žádný supervesmír nemůže mít kompletní verzi těchto trinitarizovaných idejí; my obdržíme pouze jednu sedminu z těchto bytostí; tudíž, jenom v jednom případě ze sedmi se můžeme těšit z osobního spojení s těmito bytostmi, dokonce i tehdy, když záznamy ukazují, že konkrétní idea nebyla trinitarizována.

Nám by velmi pomohlo, kdybychom měli na Uversa mnohem více těchto bytostí. Kvůli jejich významu pro administrativy supervesmírů, my podněcujeme všemi různými způsoby poutníky prostoru a také obyvatele Ráje, aby se pokusili o trinitarizaci, poté, když přispěli jeden druhému těmi empirickými realitami, které jsou podstatné pro uskutečnění takových tvořivých činů.

V současné době máme v našem supervesmíru jeden a čtvrt milionu Asistentů Vznešených Synů, kteří slouží na velkých i malých

22:10.3 (253.5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the superuniverses?

22:10.4 (254.1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa, who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who is a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

22:10.5 (254.2) High Son Assistants are unique and original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

22:10.6 (254.3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

22:10.7 (254.4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and

sektorech a rovněž působí na Uverse. Oni nás často doprovázejí při plnění našich úkolů pro vzdálené vesmíry. Asistenti Vznešených Synů nejsou trvale přiděleni žádnému Synovi, ani žádné komisi. Oni jsou v neustálém oběhu, slouží vždy tam, kde idea nebo ideál, kterým oni jsou, může nejlépe podpořit věčný záměr Rajské Trojice, jejichž syny se stali.

Oni jsou dojemně laskaví, mimořádně loajální, výjimečně inteligentní, svrchovaně moudří —pokud se jedná o jedinou ideu—a neskonale skromní. I když jsou schopni vám předat bohatou vesmírnou znalost ve vztahu k jedné jejich ideji nebo ideálu, je dojemné je vidět jak touží po vědění a shánějí informace o spoustě dalších témat, dokonce i od vzestupných smrtelníků.

A tímto končí povídání o původu, podstatě a činnosti některých z těch bytostí, které se nazývají Trinitarizovaní Boží Synové a především o těch, které prošly božským objetím Rajské Trojice a byly potom přiděleny do služby v supervesmírech, aby tam moudře a s pochopením spolupracovaly se správci Věčně Moudrých při jejich neúnavném úsilí usnadnit vzestupným smrtelníkům času jejich cestu do středu, k přirozenému cíli v Havoně a konečnému cíli—Ráji.

[Vyprávěno Mocným Poslem, členem sboru osvícenců Orvontonu.]

minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they *are* can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

22:10.8 (254.5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:10.9 (254.6) And this is the narrative of the origin, nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255.1) [Narrated by a Mighty Messenger of the revelatory corps of Orvonton.]

Kapitola 23. Osamělí Poslové

⇐ 022

Kniha Urantia

024 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 23 OSAMĚLÍ POSLOVÉ

Sekce

Úvod

1. Podstata a původ Osamělých Poslů
2. Funkce Osamělých Poslů
3. Služba Osamělých Poslů v čase a prostoru
4. Speciální služba Osamělých Poslů

Úvod

Osamělí Poslové jsou osobní a univerzální sbor Společného Tvořitele; oni jsou první a starší řád Vyšších Osobností Nekonečného Ducha. Oni představují počáteční tvořivý akt samotného Nekonečného Ducha, kterým dal život osamělým duchovním osobnostem. Ani Otec, ani Syn se přímo nezúčastnili tohoto úžasného oduševnění.

Tito duchovní poslové byli zosobněni v jednom tvořivém aktu a jejich počet je stálý. Ačkoliv jedna z těchto pozoruhodných bytostí je se mnou při plnění tohoto poslání, já nevím kolik takových osobností existuje ve vesmíru vesmírů. Já jenom vím to, co čas od času ukazují seznamy a záznamy o těchto bytostech, které prozatím působí v rámci našeho supervesmíru. V posledním hlášení na Uverse jsem viděl, že v rozmezí hranic Orvontonu je aktivních téměř 7 690 bilionů Osamělých Poslů; a domnívám se, že toto číslo je podstatně nižší, než jedna sedmina z jejich celkového počtu.

1. PODSTATA A PŮVOD OSAMĚLÝCH POSLŮ

PAPER 23 THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

INTRODUCTION

23:0.1 (256.1) SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

23:0.2 (256.2) These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY

MESSENGERS

Okamžitě po stvoření Sedmi Duchovních Okruhů Havony dal Nekonečný Duch život obrovskému sboru Osamělých Poslů. Kromě okruhů Ráje a Havony se nevyskytuje žádná část vesmírného tvoření, která by existovala před vznikem Osamělých Poslů; oni působí v celém velkém vesmíru téměř od pramene věčnosti. Oni jsou základním prvkem božské metody sebeodhalení Nekonečného Ducha vzdáleným tvořením času a prostoru a jsou nezbytní pro osobní kontakt s těmito tvořeními.

Přestože tito poslové existují téměř po celou věčnost, každý z nich si uvědomuje vznik své osobnosti. Oni si uvědomují čas, jsou prvním tvořením Nekonečného Ducha se schopností vnímat čas. Jsou první tvorové Nekonečného Ducha zosobnění v čase a oduševnění v prostoru.

Tito osamělí duchové vznikli při rozběsku času jako zkušené a dokonalé duchovní bytosti. Jsou si všichni rovni a nemají kategorie, nebo podskupiny, založené na osobních odlišnostech. Jejich zařazení je určeno výhradně podle druhu práce, která je jim čas od času přidělena.

Smrtelníci začínají jako skoro materiální bytosti na světech prostoru a stoupají směrem do středu k Velkým Centrům; tito osamělí duchové začínají ve středu všech věcí a touží po úkolech ve vzdálených tvořeních, dokonce na jednotlivých světech v nejvzdálenějších lokálních vesmírech a ještě i za jejich hranicemi.

I když se jmenují Osamělí Poslové, oni nejsou osamocení duchové, přestože opravdu rádi pracují sami. Oni jsou jediné bytosti v celém tvoření, které jsou schopny pracovat osaměle a mají ze své samotářské existence radost, ačkoli mají stejnou radost, když spolupracují s těmi několika málo řády vesmírné inteligence, se kterými mohou navázat blízký vztah.

Osamělí Poslové nejsou ve své službě izolováni; jsou v neustálém spojení s celým bohatstvím intelektuálního bytí všech tvoření, protože mají schopnost „naslouchat“ všemu vysílání v oblastech svého pobytu. Mohou také komunikovat se členy svých bezprostředních sborů, těch bytostí, které vykonávají stejný druh práce ve stejném supervesmíru. Mohli by navázat spojení s ostatními členy svého řádu, ale dostali pokyn od rady Sedmi Hlavních Duchů, aby to nedělali a oni jsou loajální skupina; oni neporušují pokyny, nebo nezanedbávají své povinnosti. Neexistuje žádný záznam o tom, že by někdy Osamělý Posel upadl do nejistoty.

23:1.1 (256.3) Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned throughout the grand universe from near eternity. They are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

23:1.2 (256.4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

23:1.3 (256.5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

23:1.4 (256.6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

23:1.5 (256.7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

23:1.6 (257.1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are capable of "listening in" on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There is no record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

Stejně jako Vesmírní Upravovatelé Energie, Osamělí Poslové patří mezi několik málo typů bytostí, působících ve všech oblastech, které nepodléhají zadržení nebo zajištění tribunály času a prostoru. Oni nemohou být nikým předvoláni, kromě Sedmi Hlavních Duchů, ale ve všech análech hlavního vesmíru není jediný záznam o tom, že by někdy byla svolána Rajská rada, aby posoudila případ Osamělého Posla.

Tito poslové ojedinelých úkolů jsou spolehliví, samostatní, všestranní, dokonale duchovní a všeobecně soucitná skupina vytvořených bytostí, mající původ ve Třetím Zdroji a Středu; oni působí se souhlasem Nekonečného Ducha, sídlícího na středním Ostrově a zosobněného na řídicích sférách lokálních vesmírů. Oni nepřetržitě využívají přímý okruh, vyzařující z Nekonečného Ducha, dokonce i tehdy, když působí v lokálních tvořeních pod přímým vlivem Mateřských Duchů lokálních vesmírů.

Existuje technický důvod, proč tito Osamělí Poslové musí cestovat a pracovat osaměle. Když jsou na jednom místě, mohou na krátkou dobu spolupracovat ve skupině, ale když zůstávají pohromadě, jsou úplně odpojeni od svého podporujícího a řídicího Rajského okruhu; jsou zcela izolováni. Když se přepravují, nebo když plní úkoly v okruzích prostoru a proudech času, nebo když jsou dva nebo více členů z tohoto řádu v těsné blízkosti, oba nebo všichni jsou odpojeni od spojení s vyššími oběžnými silami. Vy byste mohli použít výraz „byli zkratováni.“ Proto mají v sobě vrozenou schopnost—automatické poplašné zařízení, výstražný signál—který funguje neomylně a oznamuje jim blížící se střetnutí a spolehlivě je udržuje od sebe, aby se nenarušilo jejich správné a účinné fungování. Oni všichni mají vrozené a automatické schopnosti, které zjistí a označí blízkost jak Inspirovaných Duchů Trojice, tak i Ladičů Myšlení.

Tito poslové nemají schopnost rozšíření osobnosti a ani se nemohou rozmnožovat, ale ve vesmíru neexistuje prakticky žádná činnost, kterou nemohou vykonávat a pro kterou nemohou přispět něčím podstatným a prospěšným. Zejména je důležitá jejich schopnost velkých časových úspor pro ty, kteří se zabývají řízením vesmírných záležitostí; a oni pomáhají nám všem, od nejvyšších po nejnižší.

2. FUNKCE OSAMĚLÝCH POSLŮ

23:1.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

23:1.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

23:1.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are “short circuited” as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought Adjusters.

23:1.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

2. ASSIGNMENTS OF SOLITARY MESSENGERS

Osamělí Poslové nejsou přiděleni natrvalo žádnému jednotlivci ani skupině nebeských osobností. Vykonávají svoji službu vždy úkolem a během takové služby pracují pod přímým dohledem těch, kteří řídí oblasti, ve kterých jsou Osamělí Poslové přiděleni. Oni nemají ani organizaci, ani správní systém; oni jsou Osamělými Posly.

Nekonečný Duch přiděluje Osamělým Poslům sedm následujících druhů služeb:

1. Poslové Rajske Trojice.
2. Poslové okruhů Havony.
3. Poslové supervesmírů.
4. Poslové lokálních vesmírů.
5. Svobodní badatelé.
6. Velvyslanci a kurýři pro speciální úkoly.
7. Odhalovatelé Pravdy.

Tito duchovní poslové jsou v každém smyslu zaměnitelní pro každý druh služby; takové změny se dějí neustále. Neexistují oddělené kategorie Osamělých Poslů; jsou si duchovně podobní a ve všech ohledech jsou si rovni. I když se všeobecně označují číslem, Nekonečný Duch je zná podle osobních jmen. My ostatní je známe podle jména nebo čísla, určující jejich současný úkol.

1. Poslové Rajske Trojice. Není mně dovoleno odhalit velkou část z činnosti, kterou vykonává skupina poslů, přidělených k Rajske Trojici. Jsou spolehlivými a důvěrnými služebníky Božstev a kdykoli byli pověřeni speciálními úkoly, které obsahovaly skryté plány a budoucí záměry Bohů, není o nich známo, že by někdy prozradili tajemství nebo zradili důvěru vloženou na jejich řád. Toto všechno zde není řečeno proto, aby se chválila jejich dokonalost, ale proto, aby bylo ukázáno, že Bohové mohou a také tvoří dokonalé bytosti.

Zmatek a potíže, vládoucí na Urantii, neznamenají, že Rajští Vládcové nemají zájem, nebo nejsou schopni řídit záležitosti jinak. Tvořitelé mají veškerou schopnost pro to, aby udělali z Urantie opravdový ráj, ale takový Eden by nepřispěl k rozvoji takových silných, ušlechtilých a zkušených charakterů, které Bohové nepochybně vykovávají na vašem světě mezi kovadlinami nezbytnosti a kladivy strádání. Vaše obavy a strasti, vaše starosti a zklamání jsou stejně velkou měrou součástí božského plánu na vaší sféře, jako je vytríbená dokonalost a nekonečné přizpůsobování všech věcí svému nejvyššímu

23:2.1 (257.6) Solitary Messengers are not permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary Messengers*.

23:2.2 (258.1) Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

23:2.3 (258.2) 1. Messengers of the Paradise Trinity.

23:2.4 (258.3) 2. Messengers of the Havona Circuits.

23:2.5 (258.4) 3. Messengers of the Superuniverses.

23:2.6 (258.5) 4. Messengers of the Local Universes.

23:2.7 (258.6) 5. Explorers of Undirected Assignment.

23:2.8 (258.7) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

23:2.9 (258.8) 7. Revelators of Truth.

23:2.10 (258.9) These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

23:2.11 (258.10) 1. *Messengers of the Paradise Trinity.* I am not permitted to reveal much of the work of the group of messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings*.

23:2.12 (258.11) The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to

účelu na světech středního a dokonalého vesmíru.

2. Poslové okruhů Havony. V průběhu celé vaší vzestupné dráhy budete schopni, zpočátku neurčitě, ale postupně stále víc, rozpoznávat přítomnost Osamělých Poslů, ale až po příchodu do Havony je budete schopni rozpoznat zřetelně. Prvními posly, se kterými si budete hledět tváří v tvář, budou poslové okruhů Havony.

Osamělí Poslové mají s rodáky světů Havony mimořádné vztahy. Tito poslové, kteří jsou tak funkčně postiženi, když se sdružují jeden s druhým, mohou a mají úzký kontakt s rodáky Havony. Ale je zcela nemožné sdělit lidským myslím to nejvyšší uspokojení, vyplývající ze spojení myslí těchto božsky dokonalých bytostí s duchem takových téměř transcendentních osobností.

3. Poslové supervesmíru. Věčně Moudří, ty osobnosti původu v Trojici, které řídí osudy sedmisupervesmíru, ty trojice božské síly a vůdčí moudrosti, jsou bohatě zásobeni Osamělými Posly. Pouze prostřednictvím tohoto řádu poslů mohou trojediní vládcové jednoho supervesmíru přímo a osobně komunikovat s vládci jiného. Osamělí Poslové jsou jediným využitelným typem duchovní inteligence—kromě, možná, Inspirovaných Duchů Trojice—kteří mohou být posláni z řídicího centra jednoho supervesmíru přímo do řídicího centra jiného. Všechny ostatní osobnosti musí vykonat takové cesty přes Havonu a exekutivní světy Hlavních Duchů.

Existují některé druhy informací, které nemohou být získány ani Gravitačními Posly, ani reflexí nebo vysíláním. A když Věčně Moudří vědí určitě o takové situaci, musí poslat Osamělého Posla ke zdroji informace. Dávno předtím, než byl na Urantii přítomen život, posel, který mně je nyní přidělen, byl pověřen posláním mimo Uversu, ve středním vesmíru a chyběl na listině přítomných Orvontonu téměř milion let, ale s požadovanou informací se vrátil ve stanoveném čase.

Služba Osamělých Poslů nezná v rámci supervesmíru hranic; oni mohou působit jako vykonavatelé vysokých tribunálů, nebo jako shromažďovatelé informací ve prospěch dané oblasti. Ze všech nadtořebených oni nejraději slouží v Orvontonu, protože tady je to nejvíce zapotřebí a je tady mnoho příležitostí pro hrdinské činy. My všichni nejraději působíme v oblastech, které potřebují největší pomoc, protože je tam nejvíce práce.

their supreme purpose on the worlds of the central and perfect universe.

23:2.13 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits.* Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

23:2.14 (258.13) Solitary Messengers enjoy special relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

23:2.15 (259.1) 3. *Messengers of the Superuniverses.* The Ancients of Days, those personalities of Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

23:2.16 (259.2) There are some kinds of information which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

23:2.17 (259.3) There is no limitation upon the service of Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all enjoy the satisfaction of a more replete function.

4. Poslové lokálních vesmírů. Ničím neohraničené je působení Osamělých Poslů ve službách lo-kálního vesmíru. Oni jsou spolehlivými odhalovateli podnětů a záměrů Mateřského Ducha lokálního vesmíru, i když podléhají pravomoci vládnoucího Syna-Vládce. A to platí pro všechny posly, působící v lokálním vesmíru, ať již jsou na cestě ven z řídicího centra vesmíru, nebo působí přechodně ve spojení s Otcí Souhvězdí, Vládci Soustav nebo Planetárními Princí. Předtím, než byla veškerá moc svěřena do rukou Syna Tvořitele v době jeho povýšení do funkce svrchovaného vládce svého vesmíru, tito poslové lokálních vesmírů působí pod obecným vedením Věčně Moudrých a jsou bezprostředně podřízeni jejím místním zástupcům, Věčně Jednotným.

5. Svobodní badatelé. Když je počet Osamělých Poslů v záložním sboru naplněn, jeden ze Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie vyhlásí nábor na dobrovolný průzkum.; a nikdy není o dobrovolníky nouze, protože se těší na poslání jako volní a nespoutaní badatelé, kteří prožijí vzrušující situace při zkoumání tvořících se zárodků nových světů a vesmírů.

Oni se vydávají na daleké cesty, aby zkoumali informace dodané pozorovateli daných oblastí prostoru. Rajská Božstva nepochybně vědí o existenci těchto neobjevených energetických systémů prostoru, ale oni takové informace nikdy nesdělují. Kdyby Osamělí Poslové neprobádali a nezmapovali tato nově se tvořící energetická centra, takové úkazy by zůstaly dlouho nepovšimnuty a to dokonce i informačními službami sousedních oblastí. Osamělí Poslové, jako kategorie, jsou vysoce citliví na gravitační sílu; proto mohou někdy zjistit pravděpodobnou přítomnost tmavých planet, právě těch světů, které jsou nejlépe přizpůsobeny pro experimenty se životem.

Tito svobodní poslové-badatelé střeží hlavní vesmír. Jsou neustále na průzkumných expedicích v neprozkoumaných oblastech celého vnějšího prostoru. Většinu informací, které máme o dění v oblastech vnějšího prostoru, dlužíme průzkumům Osamělých Poslů, protože oni často pracují a bádají společně s nebeskými astronomy.

6. Velvyslanci a kurýři pro speciální úkoly. Lokální vesmíry situované v jednom supervesmíru siobvykle vyměňují velvyslance, kteří jsou vybráni z jejich rodilých řádů synovstva. Ale, aby se zabránilo prodlevám, Osamělí Poslové jsou často vyzváni, aby odešli jako velvyslanci z jednoho lokálního tvoření do druhého a zastupovali a

23:2.18 (259.4) 4. *Messengers of the Local Universes.* In the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers. They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general direction of the Ancients of Days and are immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23:2.19 (259.5) 5. *Explorers of Undirected Assignment.* When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammelled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23:2.20 (259.6) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23:2.21 (260.1) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.* Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another,

odhalovali danou oblast druhé oblasti. Na příklad: když je objevena nově obydlená oblast, může se stát, že je tak daleko v prostoru, takže by trvalo velmi dlouhou dobu, než by oserafovaný velvyslanec dosáhl tohoto velmi vzdáleného vesmíru. Oserafovaná bytost není schopna cestovat vyšší rychlostí než 899 370 urantijských kilometrů za vteřinu vašeho času. Masivní hvězdy, nepříznivé proudy, oběžnice a také přitažlivé síly, to vše bude takovou rychlost zpomalovat, takže průměrná rychlost na dlouhé cestě bude asi 885 000 kilometrů za vteřinu.

Když se ukáže, že rodilý velvyslanec bude potřebovat stovky let, aby se dostal do velmi vzdáleného lokálního vesmíru, často je požádán Osamělý Posel, aby se tam ihned vydal a působil tam jako prozatímní velvyslanec. Osamělí Poslové jsou schopni odcestovat okamžitě, ale ne nezávisle na čase a prostoru, tak jak jsou toho schopni Gravitační Poslové, i když mají k tomu blízko. Za jiných okolností oni rovněž slouží jako kurýři pro speciální úkoly.

7. Odhalovatelé pravdy. Pověření, spojené s odhalením pravdy, považují Osamělí Poslové zaprojev nejvyšší důvěry jejich řádu. Znovu a znovu vykonávají svoje úkoly, od supervesmírů k jednotlivým planetám prostoru. Často jsou přiděleni ke komisím, které jsou posílány odhalit pravdu světům a soustavám.

3. SLUŽBA OSAMĚLÝCH POSLŮ V ČASE A PROSTORU

Osamělí Poslové jsou nejvyšším typem dokonalých a spolehlivých osobností, použitelných ve všech oblastech pro rychlý přenos důležitých a spěšných zpráv v případech, kdy je bezúčelné použít vysílací službu nebo mechanismus reflexe. Vykonávají nekonečný počet různých úkolů při pomáhání duchovním a materiálním bytostem světů, především tam, kde hraje roli faktor času. Ze všech řádů, určených pro službu v oblastech supervesmírů, jsou oni nejvyššími a nejvšestrannějšími zosobněnými bytostmi, které mají blízko k překonání času a prostoru.

Ve vesmíru je dostatek duchovních bytostí, které využívají gravitaci za účelem přepravy; mohou odcestovat kamkoliv a kdykoliv—okamžitě—ale nejsou to osoby. Někteří jiní gravitační cestovatelé jsou osobité bytosti, jako Gravitační Poslové a Transcendentální Zaznamenatelé, ale ti nejsou k dispozici správcům supervesmírů a lokálních vesmírů. Světy se hemží anděly, lidmi a jinými vysoce osobitými bytostmi, ale jsou handicapováni časem a prostorem. Maximální rychlost většiny neosarafovaných bytostí je 299

to represent and interpret one realm to another. For example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840 Urantia miles in one second of your time. Massive stars, crosscurrents, and detours, as well as attraction tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

23:2.23 (260.3) When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

23:3.1 (260.5) The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

23:3.2 (260.6) The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instant — but they are not persons. Certain other gravity traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings

790 kilometrů vašeho světa za vteřinu vašeho času; midbytosti a některé ostatní mohou tuto rychlost zdvojnásobit a také to dělají—599 580 kilometrů za vteřinu—zatímco serafové a jiní mohou cestovat prostorem trojnásobnou rychlostí, kolem 899 370 kilometrů za vteřinu. Nicméně, kromě Osamělých Poslů, neexistují žádné přepravující nebo kurýrní osobnosti, které fungují mezi instantními rychlostmi překonatelů gravitace a poměrně pomalými rychlostmi serafů.

Z tohoto důvodu jsou Osamělí Poslové zpravidla používáni pro předávání zpráv a služby v těch situacích, ve kterých je nutná přítomnost osobnosti, aby dané posláni bylo splněno a kdy je nutné zabránit ztrátě času, který by nastal při posláni jiného běžně dostupného typu osobního posla. Oni jsou jednoznačně jedině zosobněné bytosti, které se dokážou synchronizovat s kombinovanými univerzálními proudy velkého vesmíru. Jejich rychlost při překonávání prostoru se mění v závislosti na vliv velkého množství různých překážek, ale je zaznamenáno, že na cestě splnit tento úkol, můj přidružený posel cestoval rychlostí 1 354 458 739 000 vašich kilometrů za vteřinu vašeho času.

Je to za hranicemi mých schopností vysvětlit materiálnímu typu myslí, jak duch může být opravdová osoba a současně se pohybovat prostorem takovými nesmírně vysokými rychlostmi. Ale tito Osamělí Poslové skutečně cestují na Urantii a nazpět těmito nepředstavitelnými rychlostmi; rozhodně by celá organizace vesmírného řízení byla do značné míry ochuzena o svůj osobní element, kdyby tomu tak nebylo.

Osamělí Poslové jsou schopni působit jako nouzové linky komunikace po celých vzdálených regionech prostoru, oblastí, které nejsou napojeny na zřízené okruhy velkého vesmíru. Ukazuje se, že v takových případech může jeden posel předat zprávu, nebo poslat impuls prostorem svému druhému poslovi, do vzdálenosti asi sto světelných let, což je míra, kterou používají astronomové na Urantii pro odhadnutí vesmírných vzdáleností.

Z nesčetného množství bytostí, které s námi spolupracují při řízení záležitostí supervesmíru, nejsou žádné tak důležité pro praktickou pomoc a pro ušetření času. Ve vesmírech prostoru my musíme počítat s časovým handicapem; proto je velmi důležitá práce Osamělých Poslů, kteří prostřednictvím svých osobních komunikačních předností jsou jaksí nezávislí na prostoru a pomocí svých nesmírně vysokých přepravních rychlostí jsou téměř nezávislí na čase.

Jsem v rozpacích, když mám vysvětlit smrtelníkům na Urantii, že Osamělí Poslové

is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim, except the Solitary Messengers.

23:3.3 (261.1) Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

23:3.4 (261.2) It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

23:3.5 (261.3) The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

23:3.6 (261.4) Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

23:3.7 (261.5) I am at a loss to explain to Urantia mortals how the Solitary Messengers can be

nemají tvar a přesto jsou skutečnými a vyhraněnými osobnostmi. Ačkoli nemají tvar, se kterým by se přirozeně spojovala osobnost, vyznačují se duchovní přítomností, která je rozeznatelná vyššími typy duchovních bytostí. Osamělí Poslové jsou jedinou kategorií bytostí, které patrně vlastní téměř všechny přednosti beztvarového ducha společně se všemi přednostmi plnohodnotné osobnosti. Oni jsou opravdové osoby, nicméně jsou obdařeni téměř všemi vlastnostmi, které projevuje neosobní duch.

V sedmi supervesmírech je běžné—ale ne vždy—že všechno, co má tendenci zvýšit možnost osvobození jakéhokoliv tvora od handicapů času a prostoru, úměrně snižuje přednosti osobnosti. Osamělí Poslové jsou výjimkou v tomto obecném zákoně. Ve všech svých aktivitách jsou neomezeni při využívání všech nekonečných prostředků duchovního projevu, božské služby, osobní péče a kosmické komunikace. Kdybyste se mohli podívat na tyto mimořádné bytosti ve světle mých zkušeností z řízení vesmíru, pochopili byste, jak by bylo obtížné koordinovat supervesmírné záležitosti bez jejich všestranné spolupráce.

Bez ohledu na to, jak hodně se vesmír může rozšířit, noví Osamělí Poslové nebudou již pravděpodobně nikdy vytvořeni. Tak, jak se vesmír zvětšuje, narůstající administrativní práce musí být více vykonávána jinými typy duchovních pečovateli a těmi bytostmi, které mají původ v těchto nových tvořeních, takovými, jako jsou tvorové Vládnoucích Synů a Mateřských Duchů lokálních vesmírů.

4. SPECIÁLNÍ SLUŽBA OSAMĚLÝCH POSLŮ

Osamělí Poslové jsou pravděpodobně koordinátory osobnosti pro všechny typy duchovních bytostí. Jejich služba pomáhá rozvíjet podobné vlastnosti ve všech osobnostech rozsáhlého duchovního světa. Oni přispívají značnou měrou k rozvoji vědomí kolektivní identity ve všech duchovních bytostech. Každému typu duchovních bytostí slouží speciální skupiny Osamělých Poslů, které upevňují schopnost takových bytostí rozumět všem ostatním typům a řádům a přátelit se s nimi ať jsou jakkoliv odlišní.

Osamělí Poslové prokazují takovou úžasnou schopnost koordinovat všechny typy a řády konečných osobností—dokonce navazují kontakt s absonitním režimem nadkontrolorů hlavního vesmíru—že někteří z nás předpokládají, že vytvoření těchto poslů Nekonečným Duchem nějakým způsobem souvisí s poskytnutím

without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

23:3.8 (261.6) In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

23:3.9 (262.1) No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY MESSENGERS

23:4.1 (262.2) The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

23:4.2 (262.3) The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by the Infinite Spirit is in some manner related to the

Společného Činitele Mysli Nejvyššího-Konečného.

Když konečný a obyvatel Ráje spolupracují při trinitarizování „dítěte času a věčnosti“—akt, zahrnující neodhalené potenciály mysli Nejvyššího-Konečného—a když je potom taková nezařazená osobnost vyslána do Vicegeringtonu, Osamělý Posel (předpokládaný osobitý důsledek poskytnutí božské mysli) je vždy přidělen jako strážce-společník takovému, tvorem trinitarizovanému, synovi. Tento posel doprovází nového syna osudu do světa jeho poslání a již nikdy Vicegerington neopustí. Když je takto připojen k osudu dítěte času a věčnosti, Osamělý Posel je navždy převeden pod výhradní dohled Architektů Hlavního Vesmíru. Jaká může být budoucnost takového nevšedního spojení, to my nevíme. Již věky se tyto páry unikátních osobností shromažďují na Vicegeringtonu, ale ani jediný pár odtud doposud neodešel.

Počet Osamělých Poslů je stálý, ale trinitarizace synů osudu nemá patrně hranic. Vzhledem k tomu, že každý trinitarizovaný syn osudu má k sobě přiděleného Osamělého Posla, nám se zdá, že někdy ve vzdálené budoucnosti bude zásoba poslů vyčerpána. Kdo bude vykonávat jejich práci ve velkém vesmíru? Bude jejich služba převzata nějakým novým objevem Inspirovaných Duchů Trojice? Bude velký vesmír, někdy ve vzdálené době, řízen ve velké míře bytostmi původem v trojici, zatímco tvorové jediného a dvojitého původu přejdou do oblastí vnějšího prostoru? Jestliže se poslové vrátí do své bývalé služby, budou je tito synové osudu doprovázet? Skončí trinitarizace mezi konečnými a obyvateli systému Ráj-Havona, když zásoba Osamělých Poslů bude využita pro jejich činnost jako strážců-společníků těchto synů osudu? Budou všichni naši výkonní Osamělí Poslové soustředěni na Vicegeringtonu? Budou tyto mimořádné duchovní osobnosti věčně spojeny s těmito trinitarizovanými syny neodhaleného osudu? Jaký význam bychom měli přikládat skutečnosti, že tyto dvojice, shromažďující se na Vicegeringtonu, jsou pod výlučným vedením mocných tajemných bytostí, Architektů Hlavního Vesmíru? My si klademe všechny tyto otázky a mnoho podobných dalších a obracíme se s nimi na další početné řady nebeských bytostí, ale neznáme odpovědi.

Toto dění, společně s mnoha podobnými procesy při řízení vesmíru, bezpochybně naznačuje, že personál velkého vesmíru, dokonce i ten v Havoně a v Ráji, prodělává výraznou a určitou reorganizaci při koordinování kolosálních energetických evolucí a vztahu k nim, které nyní

Conjoint Actor's bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

23:4.3 (262:4) When a finaliter and a Paradise Citizen co-operate in the trinitization of a “child of time and eternity” — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

23:4.4 (262:5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finaliters and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgathering on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

23:4.5 (263:1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization in co-ordination with, and with reference to, the

probíhají ve všech oblastech vnějšího prostoru.

My se přikláníme k přesvědčení, že věčná budoucnost bude svědkem úkazů vesmírné evoluce, které daleko překonají všechno to, co zažila minulá věčnost. A my očekáváme tyto gigantické aktivity tak, jak byste měli i vy, s nadšenou radostí a se stále zvyšujícím se očekáváním.

[Představeno Božským Poradcem Uversy.]

vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

23:4.6 (263.2) We incline to the belief that the eternal future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

23:4.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

Kapitola 24. Vyšší Osobnosti Nekonečného Ducha

⇐ 023

Kniha Urantia

025 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 24 VYŠŠÍ OSOBNOSTI NEKONEČNÉHO DUCHA

Sekce

Úvod

1. Kontroloři vesmírných okruhů
2. Sčítací Komisaři
3. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha
4. PŘIDRUŽENÍ INSPEKTORŮ
5. Přidělení Strážci
6. Průvodci Absolventů
7. Původ Průvodců Absolventů

PAPER 24 HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

Úvod

Na Uverse rozdělujeme všechny osobnosti a entity Společného Činitele do tří velkých skupin: Vyšší Osobnosti Nekonečného Ducha, armády poslů prostoru a pečující duchové času—duchovní osobnosti, které se zabývají učením a pomocí tvorům vlastní vůle, procházející vzestupným programem a vývojem smrtelníků.

Ty Vyšší Osobnosti Nekonečného Ducha, které jsou zmíněny v tomto vyprávění, působí v celém velkém vesmíru v sedmi podskupinách:

1. Osamělí Poslové.
2. Kontroloři Vesmírných Okruhů.
3. Sčítací Komisaři.
4. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha.
5. Přidružení Inspektori.
6. Přidělení Strážci.
7. Průvodci Absolventů.

INTRODUCTION

24:0.1 (264.1) ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

24:0.2 (264.2) Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

- 24:0.3 (264.3) 1. Solitary Messengers.
- 24:0.4 (264.4) 2. Universe Circuit Supervisors.
- 24:0.5 (264.5) 3. Census Directors.
- 24:0.6 (264.6) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
- 24:0.7 (264.7) 5. Associate Inspectors.
- 24:0.8 (264.8) 6. Assigned Sentinels.
- 24:0.9 (264.9) 7. Graduate Guides.

Osamělí Poslové, Kontroloři Okruhů, Sčítací Komisaři a Osobní Pomocníci se vyznačují obrovskou antigravitační schopností. O Osamělých Poslech je obecně známo, že nemají vlastní řídicí centrum; oni procházejí vesmír vesmírů sem a tam. Kontroloři Vesmírných Okruhů a Sčítací Komisaři mají svá řídicí centra v hlavním řídicích centrech supervesmírů. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha mají své stanoviště na středním Ostrově Světla. Přidružení Inspektori a Přidělení Strážci jsou umístěni v příslušných hlavních centrech lokálních vesmírů a v hlavních centrech jednotlivých soustav daného lokálního vesmíru. Průvodci Absolventů sídlí trvale ve vesmíru Havona a působí na každém z miliardy její světů, ale nejsou funkčně zapojeni do řízení evolučních oblastí.

Ze sedmi kategorií, které tvoří tuto skupinu, pouze Osamělí Poslové, a možná Osobní Pomocníci, se pohybují po celém vesmíru vesmírů. Na Osamělé Posly se narazí všude směrem ven od Ráje: přes okruhy Havony směrem do řídicích center supervesmírů a pak dál, přes sektory a lokální vesmíry a jejich systémy, až dokonce i na obydlené světy. I když Osamělí Poslové patří mezi Vyšší Osobnosti Nejvyššího Ducha, jejich původ, podstata a činnost byly popsány v předchozí kapitole.

1. KONTROLOŘI VESMÍRNÝCH OKRUHŮ

Může to připadat, že nesmírně rozsáhlé energetické proudy prostoru a okruhy duchovní energie fungují automaticky; může to vypadat, že pracují bez překážek a zábran, ale není tomu tak. Všechny tyto gigantické energetické systémy jsou pod kontrolou; podléhají inteligentnímu dohledu. Kontroloři Vesmírných Okruhů se nezabývají jenom oblastmi s čistě fyzickou nebo materiální energií—doména Vesmírných Upravovatelů Energie—ale také okruhy relativní duchovní energie a těmi modifikovanými okruhy, které jsou nezbytné pro existenci jak vysoce vyvinutých duchovních bytostí, tak i morontálních nebo přechodných typů inteligentních tvorů. Kontroloři nevytvářejí okruhy energie a nadpodstatu božskosti, ale obecně se zabývají všemi vyššími duchovními okruhy času a věčnosti a všemi relativními duchovními okruhy, týkající se řízení dílčích částí velkého vesmíru. Oni řídí a kontrolují všechny takové okruhy duchovní energie za hranicemi Ráje.

Kontroloři Vesmírných Okruhů jsou výlučným výtvozem Nekonečného Ducha a působí výhradně jako zástupci Společného Činitele. Jsou

24:0.10 (264.10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:0.11 (264.11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:1.1 (265.1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the maintenance of both the highly developed spiritual beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:1.2 (265.2) Universe Circuit Supervisors are the exclusive creation of the Infinite Spirit, and they function solely as the agents of the Conjoint Actor.

zosobnění pro službu ve čtyřech následujících řádech:

1. Nejvyšší kontrolori okruhů.
2. Přidružení kontrolori okruhů.
3. Sekundární kontrolori okruhů.
4. Terciární kontrolori okruhů.

Počet nejvyšších kontrolorů Havony a přidružených kontrolorů sedmi supervesmírů je završen; žádný z těchto řádů se již nevytváří. Nejvyšších kontrolorů je sedm a jsou umístěni na řídicích světech sedmi okruhů Havony. Okruhy sedmi supervesmírů má na starost úchvatná skupina sedmi přidružených kontrolorů, kteří mají své řídicí centrum na sedmi Rajských sférách Nekonečného Ducha, světech Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Odtud řídí a kontrolují okruhysupervesmírných prostorů.

Na těchto Rajských sférách Ducha sedm přidružených kontrolorů okruhů a první řád Nejvyšších Center Energie, pod vedením Nejvyšších Jednatelů, vykonávají společně činnost, z níž vyplývá sub-Rajská koordinace všech materiálních a duchovních okruhů, směřující ven do sedmi supervesmírů.

Na světech řídicích center každého supervesmíru jsou umístěni sekundární kontrolori pro lokální vesmíry času a prostoru. Velké a malé sektory jsou dílčími administrativními sekcemi nadvlád supervesmírů, ale jich se netýkají záležitosti kontroly ducha-energie. Já nevím, kolik je sekundárních kontrolorů okruhů ve velkém vesmíru, ale na Uverse je 84 691 těchto bytostí. Sekundární kontrolori jsou vytvářeni neustále; čas od času se objeví na světech Nejvyšších Jednatelů ve skupinách po sedmdesáti. My je obdržíme na požádání, když připravujeme založení samostatných okruhů duchovní energie a spojovací fyzické energie pro nově se vyvíjející vesmíry, které jsou v naší pravomoci.

Terciární kontrolori okruhů působí v hlavním řídicím centru každého lokálního vesmíru. Tento řád, stejně jako sekundární kontrolori, se vytváří stále a to ve skupinách po sedmi stích. Jsou přidělováni lokálním vesmírům Věčně Moudrými.

Kontrolori okruhů jsou vytvářeni pro plnění specifických úkolů a navždy slouží ve skupinách svého původního poslání. Ve službě se nestřídají a proto dlouhodobě zkoumají problémy, nacházející se v oblastech jejich původního nasazení. Na příklad: terciární kontrolor číslo 572 842 působí na Salvingtonu již od vzniku první koncepce vašeho lokálního vesmíru a je členem osobního štábu

They are personalized for service in the following four orders:

- 24:1.3 (265.3) 1. Supreme Circuit Supervisors.
- 24:1.4 (265.4) 2. Associate Circuit Supervisors.
- 24:1.5 (265.5) 3. Secondary Circuit Supervisors.
- 24:1.6 (265.6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265.7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265.8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265.9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265.10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (266.1) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit supervisor number 572,842 has functioned on Salvington since the early concept of your local

Michaela Nebadonského.

Jestli působí v lokálních vesmírech, nebo ve vesmírech vyšší úrovně, kontroloři okruhů dávají pokyny všem zainteresovaným bytostem ohledně používání správných okruhů pro přenos všech duchovních poselství a pro přepravu všech osobností. Při své práci dohlížení na okruhy, tyto výkonné bytosti využívají všechny orgány, síly a osobnosti vesmíru vesmírů. Používají neodhalené „vysoké duchovní bytosti kontroly okruhů“ a dovedně jim pomáhá početný štáb, složený z osobností Nekonečného Ducha. Jsou to oni, kteří by izolovali evoluční svět, kdyby jeho Planetární Princ se vzbouřil proti Vesmírnému Otci a jeho zástupci, Synovi. Oni jsou schopni odpojit kterýkoliv svět od některých vesmírných okruhů vyššího duchovního řádu, ale nemohou anulovat materiální okruhy upravovatelů energie.

Vztah Kontrolorů Vesmírných Okruhů k duchovním okruhům je podobný vztahu, který mají Vesmírní Upravovatelé Energie k materiálním okruhům. Oba tyto řády se doplňují a společně dohlíží na všechny duchovní a všechny materiální okruhy, které jsou kontrolovatelné a manipulovatelné tvory.

Stejně tak, jak kontroloři okruhů vykonávají určitý dozor nad těmi okruhy myslí, které jsou spojeny s duchem, tak upravovatelé energie mají určitou pravomoc nad těmi aspekty myslí, které jsou spojeny s fyzickou energií—mechanickou myslí. Obecně, funkce každého řádu se rozšiřují, když vzájemně spolupracují, ale okruhy čisté myslí nepodléhají dohledu žádného z nich. Tyto dva řády ani svoji činnost nekoordinují; ve všech svých četných činnostech Kontroloři Vesmírných Okruhů podléhají Sedmi Nejvyšším Upravovatelům Energie a jejich podřízeným.

Přestože jsou kontroloři okruhů ve svých příslušných řádech naprosto stejní, jsou všichni rozdílní jedinci. Jsou opravdu osobitými bytostmi, ale mají jiný typ osobnosti, která nepochází od Otce a která se nenachází v žádném jiném typu tvora v celé vesmírné existenci.

Ačkoliv je rozeznáte a poznáte na vaší cestě dovnitř směrem k Ráji, nebude mít s nimi žádné osobní vztahy. Oni jsou kontroloři okruhů a věnují se výhradně a naplno svojí práci. Oni jednají pouze s těmi osobnostmi, které se zabývají okruhy, podléhající jejich kontrole.

universe, and he is a member of the personal staff of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266.2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed “high spirit personalities of circuit control” and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266.3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complementary, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are controllable and manipulatable by creatures.

24:1.14 (266.4) The circuit supervisors exercise certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266.5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266.6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. SČÍTACÍ KOMISAŘI

2. THE CENSUS DIRECTORS

I když kosmická mysl Univerzální Inteligence si je vědoma přítomnosti a místa pobytu všech myslících tvorů, ve vesmíru vesmírů je v činnosti nezávislá metoda, udržující přehled o počtu všech tvorů vlastní vůle.

Sčítací Komisaři jsou speciálním a dokončeným tvořením Nekonečného Ducha a jejich celkový počet nám není znám. Jsou vytvořeni se schopností udržovat synchronii s metodou reflexe supervesmírů a současně jsou osobně citliví na inteligentní vůli a reagují na ni. Ne zcela pochopitelnou metodou, tyto komisaři jsou si okamžitě vědomi narození vůle v jakékoliv části velkého vesmíru. Proto jsou schopni nám vždy dát počet, povahu a místa pobytu všech tvorů vlastní vůle v kterékoliv části středního vesmíru a v sedmi supervesmírech. Ale v Ráji oni nepůsobí; tam nejsou potřeba. V Ráji je vědění vrozené; Božstva vědí všechno.

Sedm Sčítacích Komisařů působí v Havoně, po jednom na každém z řídicích světů havonských okruhů. Kromě těchto sedmi komisařů a záloh tohoto řádu na Rájských světech Ducha, všichni Sčítací Komisaři působí pod úřední pravomocí Věčně Moudrých.

Jeden Sčítací Komisař řídí svoje druhy z řídicího centra každého supervesmíru a takovému hlavnímu komisaři jsou podřízeny tisíce a tisíce komisařů—po jednom v hlavním řídicím centru každého lokálního vesmíru. Všechny osobnosti tohoto řádu jsou si rovny, s výjimkou těch na řídicích světech Havony a sedmi hlavních komisařů v supervesmírech.

V sedmém supervesmíru je sto tisíc Sčítacích Komisařů. A tento počet se skládá výhradně z těch komisařů, kteří jsou převoditelní do lokálních vesmírů; nejsou zde započítáni členové osobního štábu Usatii, hlavy všech komisařů v Orvontonu. Usatia, stejně jako ostatní hlavní komisaři supervesmírů, není přímo napojen na metodu zaznamenávání inteligentní vůle. Je pouze naladěn na své podřízené, působící ve vesmírech Orvontonu; takto on funguje jako významná sumární osobnost pro shromažďování jejich hlášení, přicházející z hlavních řídicích center lokálních tvoření.

Oficiální zapisovatelé Uversy, čas od času, zaznamenají ve svých záznamech stav supervesmírů tak, jak je zaregistrován v osobnosti Usatii. Takové přehledy o počtu myslících tvorů slouží pouze pro účely supervesmírů; tyto záznamy se nepředávají ani do Havony, ani do Ráje.

Sčítací Komisaři se zabývají lidskými

24:2.1 (266.7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:2.2 (266.8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On Paradise knowledge is inherent; the Deities know all things.

24:2.3 (267.1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:2.4 (267.2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

24:2.5 (267.3) In the seventh superuniverse there are one hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:2.6 (267.4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses; these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:2.7 (267.5) The Census Directors are concerned

bytostmi—tak, jako ostatními tvory vlastní vůle—pouze ve smyslu zaznamenání faktu projevu vůle. Oni se nezabývají zaznamenáváním vašeho života a jeho průběhu; oni v žádném slova smyslu nejsou zaznamenávacími osobnostmi. Sčítací Komisař Nebadonu, veden v Orvontonu pod číslem 81 412, si v tuto danou chvíli osobně uvědomuje a registruje vaši živou přítomnost tady na Urantii; a on potom poskytne záznam, potvrzující vaši smrt ve chvíli, kdy přestanete fungovat jako tvor vlastní vůle.

Sčítací Komisaři zaregistrují existenci nového tvora vlastní vůle, když je akt vůle poprvé vykonán; oni zaznamenají smrt tvora vlastní vůle, když proběhne poslední akt vůle. Částečné projevy vůle, pozorovatelné v reakcích některých vyšších živočichů, nepatří do oblasti činnosti Sčítacích Komisařů. Oni neudržují přehled o počtu ničeho jiného, nežli bona fide tvorů vlastní vůle a nereagují na nic jiného, nežli na projev vůle. Jak přesně se taková registrace projevu vůle dělá, to my nevíme.

Tyto bytosti vždycky byly a vždycky budou Sčítacími Komisaři. V kterékoliv další sféře vesmírné činnosti by byli poměrně nepoužitelní. Ale svoji funkci vykonávají spolehlivě; nikdy nepochybili, ani nikdy nepodváděli. Přestože mají úžasně schopnosti a neuvěřitelné přednosti, jsou to osoby; vyznačují se rozpoznatelnou duchovní přítomností a tvarem.

3. OSOBNÍ POMOCNÍCI NEKONEČNÉHO DUCHA

My nemáme k dispozici žádné věrohodné údaje o době vzniku a způsobu vytvoření Osobních Pomocníků. Jejich počet musí být nesmírně velký, ale na Uverse není znám. Podle umírněných propočtů, založených na našich znalostech o jejich práci, já si troufnu odhadnout, že jejich počet jde do mnoha bilionů. My se držíme názoru, že Nekonečný Duch může vytvářet Osobní Pomocníky, pokud se jedná o jejich počet, bez omezení.

Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha existují výhradně proto, aby podporovali Rajskou přítomnost Třetí Osoby Božstva. Ačkoliv jsou přiděleni přímo Nekonečnému Duchu a umístění v Ráji, stále se vydávají do nejvzdálenějších částí tvoření a opět se vracejí. Kdekoli se okruhy Společného Činitele rozšiřují, mohou se tam objevit Osobní Pomocníci, aby vykonali příkaz Nekonečného Ducha. Oni se pohybují prostorem téměř stejně jako Osamělí Poslové, ale oni nejsou osobami v tom smyslu, jako jsou poslové.

Všichni Osobní Pomocníci jsou si rovni a identičtí; nevyznačují rozdílnosti individuality. I když

with human beings — as with other will creatures — only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon, number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

24:2.8 (267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function*. Exactly how they register the function of will, we do not know.

24:2.9 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

24:3.1 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

24:3.2 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

24:3.3 (268.3) The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of

Nekonečný Duch je vidí jako opravdové osobnosti, pro ostatní je obtížné je považovat za skutečné osoby; neprojevují duchovní přítomnost, rozeznatelnou jinými duchovními bytostmi. Bytosti původu v Ráji si vždy uvědomí blízkost těchto Pomocníků; ale my jejich osobitou přítomnost nerozpoznáme. Skutečnost, že nemají rozpoznatelnou formu přítomnosti nepochybně znamená, že o to více jsou použitelní pro Třetí Osobu Božstva.

Ze všech odhalených řádů duchovních bytostí, mající svůj původ v Nekonečném Duchu, Osobní Pomocníci jsou asi jediní, které nepotkáte během vašeho vzestupu dovnitř, k Ráji.

4. PŘIDRUŽENÍ INSPEKTOŘI

Sedm Nejvyšších Jednatelů na sedmi Rajských sférách Nekonečného Ducha působí společně jako správní rada supermanažerů pro sedm supervesmírů. Přidružení Inspektoři jsou osobním ztělesněním autority Nejvyšších Jednatelů v lokálních vesmírech času a prostoru. Tito vysocí pozorovatelé záležitostí lokálních tvoření jsou společným potomstvem Nekonečného Ducha a Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Sedm set tisíc Inspektorů bylo obdařeno osobností na počátku věčnosti a jejich záložní sbor pobývá v Ráji.

Přidružení Inspektoři pracují pod přímým dohledem Sedmi Nejvyšších Jednatelů a jsou jejich osobními a vlivnými zástupci v lokálních vesmírech času a prostoru. Na sféře řídicího centra každého lokálního tvoření je umístěn jeden inspektor a je blízkým spolupracovníkem místního Věčně Jednotného.

Přidružení Inspektoři dostávají hlášení a doporučení pouze od svých podřízených, Přidělených Strážců, kteří jsou umístěni v řídicích centrech lokálních soustav obydlených světů, zatímco oni podávají hlášení pouze svému přímému nadřízenému, Nejvyššímu Jednateli daného supervesmíru.

5. PŘIDĚLENÍ STRÁŽCI

Přidělení Strážci jsou koordinujícími osobnostmi a styčnými zástupci Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Nekonečný Duch uskutečnil jejich zosobnění v Ráji a vytvořil je za účelem vykonávat specifické úkoly. Jejich počet je stálý a existuje jich přesně sedm miliard.

Podobně, jak Přidružení Inspektoři zastupují Sedm Nejvyšších Jednatelů v celém lokálním

individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others to regard them as real persons; they do not manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable to the Third Person of Deity.

24:3.4 (268.4) Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

24:4.1 (268.5) The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

24:4.2 (268.6) Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

24:4.3 (268.7) The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

24:5.1 (268.8) The Assigned Sentinels are co-ordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their assignment. They are of stationary numbers, and there are exactly seven billion in existence.

24:5.2 (269.1) Much as an Associate Inspector represents the Seven Supreme Executives to a

vesmíru, tak v každé z deseti tisíc soustav tohoto lokálního tvoření působí Přidělený Strážce, který jedná jako přímý zástupce velmi vzdálené a nejvyšší rady pro superkontrolu nad záležitostmi všech sedmi supervesmírů. Strážci, sloužící ve vládách lokálních soustav Orvontonu, podléhají přímé pravomoci Sedmého Nejvyššího Jednatele, koordinátora sedmého supervesmíru. Ale v jejich správní organizační struktuře jsou všichni strážci, přidělení lokálnímu vesmíru, podřízeni Přidruženému Inspektorovi, který má své stanoviště v řídicím centru daného vesmíru.

Přidělení Strážci se v rámci lokálního tvoření ve své službě střídají a jsou přemísťováni z jedné soustavy do druhé. Oni se obvykle mění jednou za tisíc let času daného lokálního vesmíru. Řadí se mezi nejvýše postavené osobnosti, umístěné v hlavním řídicím centru soustavy, ale nikdy se nezúčastňují porad, na kterých se projednávají záležitosti soustavy. V lokálních soustavách slouží jako ex officio hlavy čtyřiašest set správců, pocházející z evolučních světů, ale jinak s nimi vzestupní smrtelníci nepřijdou téměř do kontaktu. Činnost těchto strážců je téměř výlučně zaměřena na sledování všech záležitostí, týkající se blaha a stavu soustav, ke kterým jsou přidělení a o tomto dění plně informují Přidruženého Inspektora jejich vesmíru.

Přidělení Strážci a Přidružení Inspektoři nepodávají hlášení Nejvyšším Jednatelům skrze řídicí centrum supervesmíru. Oni jsou podřízeni pouze Nejvyššímu Jednateli daného supervesmíru; jejich aktivity jsou odlišné od správních činností Věčně Moudrých.

Nejvyšší Jednatelé, Přidružení Inspektoři a Přidělení Strážci, společně s omniaphy a armádou neodhalených osobností, tvoří výkonný, přímý, centralizovaný, ale rozsáhlý, poradní a administrativní systém pro koordinaci celého velkého vesmíru všech věcí a bytostí.

6. PRŮVODCI ABSOLVENTŮ

Jako skupina, Průvodci Absolventů zodpovídají a řídí vyšší univerzitu technického vzdělání a duchovní výuky, což jsou podstatné vědomosti pro smrtelníky, aby dosáhli dlouhodobého cíle: Boha, odpočinek a potom věčnou zdokonalenou službu. Tyto vysoce osobité bytosti dostaly svoje jména podle povahy a účelu své práce. Oni se výhradně věnují úkolům, týkajícím se přípravy smrtelných absolventů ze supervesmírů času na kurzy přednášek a učení v Havoně s cílem připravit vzestupné smrtelníky pro přijetí do Ráje a do Sboru Konečnosti.

whole local universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

24:5.3 (269.2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

24:5.4 (269.3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

24:5.5 (269.4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

6. THE GRADUATE GUIDES

24:6.1 (269.5) The Graduate Guides, as a group, sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise

Není mně zakázáno pokusit se vám vysvětlit povahu práce těchto Průvodců Absolventů, ale je to tak ultraduchovní činnost, že cítím zoufalství nad svojí neschopností dostatečně vylíčit vaší materiální myslí pojetí jejich rozmanitých aktivit. Ve vesmírných sídlech, poté, když se zvětší rozsah vašeho vidění a jste vysvobozeni z okovů materiálního porovnávání, jste schopni začít chápat smysl těch realit, které „oko nevidí a ucho neslyší a které nikdy nepřišly na mysl člověka,“ dokonce těch věcí, které „Bůh připravil pro ty, kdo milují takové věčné pravdy.“ Vy nebudete pořád tak limitováni v rozsahu vašeho vidění a duchovního chápání.

Průvodci Absolventů provázejí poutníky času přes sedm okruhů havonských světů. Průvodce, který vás přivítá při vašem příchodu na přijímacím světě vnějšího okruhu Havony, zůstane s vámi po celou dobu vaší dráhy na nebeských okruzích. Přestože se budete během vašeho pobytu na miliardě světů družiti s nespočtenými jinými osobnostmi, váš Průvodce Absolventa vás bude provázet do konce vaší dráhy v Havoně a bude svědkem vašeho vstupu do závěrečného spánku času, spánku přechodu do věčnosti, k Rajskému cíli, kde po probuzení budete přivítáni Rajským Průvodcem, určeným k tomu, aby vás přivítal a možná i s vámi zůstal, dokud nebudete přijati za členy Smrtelného Sboru Konečnosti.

Počet Průvodců Absolventů přesahuje rámec chápání lidských myslí a jejich počet stále roste. Jejich původ je určitou záhadou. Neexistovali na počátku věčnosti; oni se záhadně objeví, když je jich zapotřebí. V oblastech středního vesmíru není o Průvodcích Absolventů žádný záznam až do velmi vzdálené doby, kdy první smrtelný poutník všech dob dorazil na vnější zónu středního tvoření. Ve chvíli, kdy přišel na řídicí svět vnějšího okruhu, byl přátelsky přivítán Malvorianem, prvním z Průvodců Absolventů, který je nyní hlavou nejvyšší rady a vedoucím jejich obrovské vzdělávací organizace.

V Rajských archívech Havony, v sekci označené „Průvodci Absolventů“, se objevuje tento první zápis:

„A Malvorian, první tohoto řádu, přivítal a dal pokyny poutníku-objeviteli Havony a provázel ho od počátečních zážitků na vnějších okruzích, krok za krokem a okruh po okruhu, až do okamžiku, kdy stanul v samotné přítomnosti Zdroje a Osudu všech osobností a následně překročil práh věčnosti Ráje.“

V té daleké době jsem byl přidělen do služby

and the Corps of the Finality.

24:6.2 (269.6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspiritual that I despair of being able to adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which “eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept of human minds,” even those things which “God has prepared for those who love such eternal verities.” You are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

24:6.3 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

24:6.4 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity; they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

24:6.5 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated “Graduate Guides,” there appears this initial entry:

24:6.6 (270.4) “And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise.”

24:6.7 (270.5) At that far-distant time I was attached

u Věčně Moudrých na Uverse a všichni jsme se radovali ze zjištění, že poutníci z našeho supervesmíru by jednou mohli také dospět do Havony. Věky nás učili, že evoluční tvorové prostoru dospějí do Havony a když první poutník skutečně dosazil, velké nadšení všech dob zaplavilo nebeské dvory.

Jméno tohoto poutníka-objevitele Havony je Grandfanda; přišel z 341. planety 84. soustavy v 62. souhvězdí 1 131. lokálního vesmíru, umístěného v supervesmíru číslo jedna. Jeho příchod byl signálem pro založení vysílacího systému vesmíru vesmírů. Předtím bylo v činnosti pouze vysílání supervesmírů a lokálních vesmírů, ale oznámení příchodu Grandfandy k branám Havony bylo signálem pro zahájení „kosmických hlášení o dosažení dokonalosti“, nazvaných tak proto, že první vesmírné vysílání oznámilo příchod první evoluční bytosti do Havony a k branám, vedoucí k dosažení cíle vzestupné existence.

Průvodci Absolventů nikdy neopouštějí světy Havony; věnují se službě absolventům-poutníkům času a prostoru. A vy jednou potkáte tyto ušlechtilé bytosti tváří v tvář, jestliže neodmítnete spolehlivý a ve všech směrech dokonalý plán, který byl vytvořen, aby umožnil vaše přežití a vzestup.

7. PŮVOD PRŮVODCŮ ABSOLVENTŮ

Ačkoliv evoluce není součástí středního vesmíru, my věříme, že Průvodci Absolventů jsou zdokonalení, nebo zkušenější členové jiného řádu tvorů středního vesmíru, Servitalů Havony. Průvodci Absolventů projevují tak velkorysý soucit a takovou schopnost pro pochopení vzestupných tvorů, že my jsme přesvědčení o tom, že získali tyto ušlechtilé rysy skutečnou službou v oblastech supervesmírů jako Servitalové Havony univerzální péče. Jestli tento náš pohled není správný, jak potom můžeme vysvětlit neustálé mizení starších nebo zkušenějších servitalů?

Servital bude na Havoně nepřítomen velmi dlouhou dobu, protože vykonává svůj úkol v supervesmíru a takových úkolů již vykonal celou řadu a když se vrátí domů, bude mu udělena výsada „osobního kontaktu“ s Centrálním Zářením Ráje, bude objatý Svítícími Osobami a zmizí z dohledu svých duchovních druhů a již nikdy se mezi členy tohoto řádu neobjeví.

Po ukončení služby v supervesmíru a návratu do Havony, Servital Havony může projít mnohým božským objetím a vynořit se z nich pouze jako

to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

24:6.8 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda*, and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of Grandfanda at the portals of Havona signalized the inauguration of the “space reports of glory,” so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

24:6.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

24:7.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

24:7.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of “personal contact” with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows, never more to reappear among those of his kind.

24:7.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an

zvelebený servital. Prožití objetí Svítícími Osobami neznamená nutně, že se servital musí změnit v Průvodce Absolventa, ale téměř jedna čtvrtina z těch, kterým se dostane božského objetí, se nikdy nevrátí do své původní služby.

Mezi prvními zápisy v archívech se objevuje řada takových jako:

„A servital číslo 842 842 682 846 782 Havony jménem Sudna se vrátil ze služby v supervesmíru, byl přijat v Ráji, poznal Otce, prošel božským objetím a není.“

Když se takový zápis objeví v archívech, znamená to, že pouť servitala je ukončena. Ale hned za tři okamžiky (něco méně než tři dny vašeho času) se na vnějším okruhu vesmíru Havony „spontánně“ objeví novorozený Průvodce Absolventa. A počet Průvodců Absolventů, když bereme v úvahu malý rozdíl, nepochybně způsobený těmito proměnami, se přesně rovná počtu zmizelých servitalů.

Je ještě jeden důvod se domnívat, že Průvodci Absolventů jsou vyvinutí Servitalové Havony a to je neutuchající tíhnutí těchto průvodců a jejich přidružených servitalů vytvářet takové mimořádné vazby. Způsob, jak si tyto domněle rozdílné řady bytostí rozumějí a soucítí jeden s druhým, je zcela nevysvětlitelný. Být svědkem jejich vzájemné oddanosti je oživující a inspirující.

Sedm Hlavních Duchů a k nim připojených Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie jsou, jednotlivě, osobními zásobárnami potenciálu mysli a energetického potenciálu Nejvyšší Bytosti, kterými ona ještě osobně nepůsobí. A když tito Rajští společníci spolupracují, aby vytvořili Servitaly Havony, tito stanou se přirozenou součástí určitých aspektů Svrchovanosti. Servitalové jsou takto skutečným odrazem v dokonalém středním vesmíru některých potenciálů evoluce časoprostorových oblastí, z nichž všechny jsou odhaleny, když servital podstoupí transformaci a znovuvytvoření. My věříme, že tato transformace nastává jako reakce na vůli Nekonečného Ducha, který nepochybně jedná v zájmu Nejvyššího. Průvodci Absolventů nejsou vytváření Nejvyšší Bytostí, ale my se domníváme, že empirické Božstvo se nějakým způsobem zúčastňuje těchto procesů, ze kterých tyto bytosti vznikají.

Dnešní Havona, přes kterou procházejí vzestupní smrtelníci, se v mnoha ohledech liší od toho středního vesmíru, jaký byl v dobách před příchodem Grandfandy. Příchody vzestupných smrtelníků na okruhy Havony zahájily dalekosáhlé změny v organizaci středního a božského tvoření, změn, které byly nepochybně započaty Nejvyšší

exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

24:7.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

24:7.5 (271.4) “And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not.”

24:7.6 (271.5) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide “spontaneously” appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the number of vanished servitals.

24:7.7 (271.6) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

24:7.8 (271.7) The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

24:7.9 (271.8) The Havona now traversed by ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated

Bytostí—Bohem evolučních tvorů—jako reakce na příchod prvních empirických dětí ze sedmi supervesmíř. Objevení se Průvodců Absolventů, společně s vytvořením terciárních supernafimů, svědčí o takových působeních Boha Nejvyššího.

[Představeno Božským Poradcem Uversy.]

by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

24:7.10 (271.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Kapitola 25. Armády poslů prostoru

⇐ 024

Kniha Urantia

026 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 25 ARMÁDY POSLŮ PROSTORU

Sekce

Úvod

1. Servitalové Havony
2. Univerzální Usmiřovatelé
3. Dalekosáhlá služba Usmiřovatelů
4. Techničtí Poradci
5. Opatrovatelé záznamů v Ráji
6. Celestinští Zaznamenatelé
7. Morontialní Průvodci
8. Rajští Průvodci

PAPER 25 THE MESSENGER HOSTS OF SPACE

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

Úvod

Armády poslů prostoru zaujímají střední postavení v rodině Nekonečného Ducha. Tyto všestranné bytosti působí jako spojovací články mezi vyššími osobnostmi a pomáhajícími duchy. Armády poslů zahrnují následující řady nebeských bytostí:

1. Servitalové Havony.
2. Univerzální Usmiřovatelé.
3. Techničtí Poradci.
4. Opatrovatelé Záznamů v Ráji.
5. Celestinští Zaznamenatelé.
6. Morontialní Průvodci.
7. Rajští Průvodci.

Z těchto sedmi vyjmenovaných skupin jsou pouze tři—servitalové, usmiřovatelé a Morontialní Průvodci—vytvořeni jako takoví; zbývající čtyři představují úrovně, dosažitelné andělskými řádami. Armády poslů vykonávají různé služby ve vesmíru v souladu s vrozenou podstatou a

INTRODUCTION

25:0.1 (273.1) RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

- 25:0.2 (273.2) 1. Havona Servitals.
- 25:0.3 (273.3) 2. Universal Conciliators.
- 25:0.4 (273.4) 3. Technical Advisers.
- 25:0.5 (273.5) 4. Custodians of Records on Paradise.
- 25:0.6 (273.6) 5. Celestial Recorders.
- 25:0.7 (273.7) 6. Morontia Companions.
- 25:0.8 (273.8) 7. Paradise Companions.

25:0.9 (273.9) Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the angelic orders. In accordance with inherent nature and attained status, the messenger hosts

dosaženým postavením, ale vždy jsou podřízeni vedení těch, kteří vládou v oblastech jejich určení.

variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. SERVITALOVÉ HAVONY

Ačkoliv jsou pojmenováni servitalové, tyto „midbytoští“ středního vesmíru nejsou v žádném případě služebníky ve smyslu slova služebný. V duchovním světě neexistuje žádná taková věc jako podřadná práce; každá služba je chovaná v úctě a je povznášející; a také vyšší řády bytostí se nedívají svrchovaně na nižší řády existence.

Servitalové Havony jsou společným tvořivým dílem Sedmi Hlavních Duchů a jejich společníků, Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie. Toto tvořivé spojení je nejbližším přiblížením k modelu pro celou řadu následně vznikajících dvojitých řádů v evolučních vesmírech, od vytvoření Jasně Ranní Hvězdy spojením Syna Tvořitele s Tvořivým Duchem, až dolů k sexuálnímu rozmnožování na světech jako je Urantia.

Počet servitalů je nesmírně vysoký a další jsou stále vytvářeni. Objevují se ve skupinách po tisíci ve třetím okamžiku, který následuje po spojení Hlavních Duchů s Nejvyššími Upoavovateli Energie v jejich společném prostoru ve vzdáleném severním sektoru Ráje. Každý čtvrtý servital je více fyzický typ, než ostatní; to znamená, že z každého tisíce servitalů je sedm set padesát opravdu očividně duchovního typu, ale dvě stě padesát mají polofyzickou podstatu. Tito čtvrtí tvorové jsou něco jako druh materiálních bytostí (materiální ve smyslu Havony) a podobají se více fyzickým upravovatelům energie, než Hlavním Duchům.

Ve vztazích osobností dominuje duchovnost nad materiálností, i když na Urantii to tak nyní nevypadá; a při vytváření Servitalů Havony převládá zákon duchovní nadvlády; zavedený poměr dává tři duchovní bytosti k jedné polofyzické.

Všichni nově vytvoření servitalové, společně s nově vzniklými Průvodci Absolventů, projdou vzdělávacími kurzy, které jsou nepřetržitě vedeny staršími průvodci na každém ze sedmi okruhů Havony. Potom jsou servitalové určeni pro činnosti, pro kterou jsou nejlépe přizpůsobeni a protože jsou dva typy—duchovní a polofyzický—je jenom několik omezení, limitující rozsah činností, které tyto všestranné bytosti mohou vykonávat. Vyšší skupiny, neboli duchovní, jsou vybrány a přiděleny do služby k Otci, Synovi a Duchu a Sedmi Hlavním Duchům. Čas od času jsou ve velkých počtech poslání sloužit na vzdělávacích světech, obklopující sféry řídicích center sedmi supervesmírů, těch světů, které se věnují

1. THE HAVONA SERVITALS

25:1.1 (273.10) Though denominated servitals, these “midway creatures” of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

25:1.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

25:1.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

25:1.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

25:1.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the seven

závěrečné výuce a duchovní kultivaci vzestupných duší času, které se připravují na postup k okruhům Havony. Jak duchovní servitalové, tak i jejich více fyzičtí druhové, jsou také jmenováni asistenty a společníky Průvodců Absolventů pomáhat jim v jejich činnosti a radit různým druhům vzestupných tvorů, kteří dospěli do Havony a kteří chtějí dospět do Ráje.

Servitalové Havony a Průvodci Absolventů projevují mimořádnou oddanost pro svoji práci a dojemnou náklonnost jeden pro druhého, náklonnost, kterou, i když je duchovní, vy byste mohli pochopit pouze při srovnání s fenoménem lidské lásky. Když jsou servitalové a průvodci od sebe odloučeni, a to tehdy, když jsou servitalové poslání vykonat úkoly za hranicemi středního vesmíru, což se stává často, způsobí jim to božskou lítost; ale oni odcházejí s radostí a ne s lítostí. Naplňující radost z vykonávání ušlechtilé služby utlumí citová pohnutí duchovních bytostí. Lítost nemůže existovat v přítomnosti vědomí svědomitého vykonávání božské povinnosti. A když duše vzestupného člověka předstoupí před Nejvyššího Soudce, o rozhodnutí věčného významu nebudou rozhodovat materiální úspěchy nebo jejich počet; verdikt, znějící ve vysokých soudech oznamuje: „Výborně, dobrý a oddaný služebníku; projevils oddanost v základních náležitostech; staneš se vládcem vesmírných realit.“

Když Servitalové Havony slouží v supervesmíru, jsou vždy přiděleni do oblasti, řízené Hlavním Duchem, kterému se všeobecně nejvíce podobají a projevují jeho výjimečné duchovní přednosti. Oni slouží pouze na vzdělávacích světech, obklopujících hlavní řídicí centra sedmi supervesmířů a v posledním hlášení z Uversy bylo uvedeno, že téměř 138 miliard servitalů pomáhá na její 490 satelitech. Jsou zapojeni do nekonečného množství různých aktivit, které souvisejí s činností těchto vzdělávacích světů, tvořících superuniverzity supervesmíru Orvonton. A tady jsou vašími společníky; oni sestoupili z výšin, které budou vaším příštím cílem, aby vás poznali a inspirovali a naplnili vírou a jistotou, že budete absolvovat univerzity času a potom postoupíte na světy věčnosti. A při těchto stycích získají servitalové úvodní zkušenosti v pomáhání vzestupným tvorům času, které jsou tak užitečné pro jejich pozdější práci na okruzích Havony ve funkci spolupracovníků Průvodců Absolventů, nebo—přeměněných servitalů—jako samotní Průvodci Absolventů.

superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

25:1.6 (274.3) The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central universe; but they go with joy and not with sorrow. The satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and faithful servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

25:1.7 (274.4) On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. UNIVERZÁLNÍ USMÍROVATELÉ

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

Vytvoření každého Servitala Havony provádí

25:2.1 (275.1) For every Havona Servital created,

vznik sedmi Univerzálních Usmiřovatelů, po jednom v každém supervesmíru. Tento tvořivý akt zahrnuje stanovenou supervesmírnou metodu reflektivní reakce na procesy, probíhající v Ráji.

Na hlavních řídicích světech sedmi supervesmírů působí sedm reflexí Sedmi Hlavních Duchů. Pokusit se vysvětlit materiálním myslím podstaty těchto Duchů Reflexe je obtížné. Oni jsou opravdovými osobnostmi; nicméně, každý člen supervesmírné skupiny v sobě dokonale odráží jenom jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů. Pokaždé, když se Hlavní Duchové spojí s upravovateli energie za účelem vytvoření skupiny Servitalů Havony, se současně jeden z Duchů Reflexe stane v každé supervesmírné skupině ohniskovým bodem a okamžitě se na řídicích světech supertvoření objeví stejný počet plnohodnotných Univerzálních Usmiřovatelů. Jestliže by vytváření servitalů započal Sedmý Hlavní Duch, potom by pouze Duchové Reflexe sedmého řádu plodili usmiřovatele; a souběžně s vytvořením jednoho tisíce servitalů orvontonského typu se objeví na každém hlavním řídicím centru supervesmíru tisíc usmiřovatelů sedmého řádu. V důsledku těchto procesů, reflektujících sedmidílnou podstatu Hlavních Duchů, vzniká sedm vytvořených řádů usmiřovatelů, kteří slouží v každém supervesmíru.

Usmiřovatelé předhavonského statusu neslouží střídavě v jednotlivých supervesmírech; oni jsou omezeni segmenty svého rodného tvoření. Každý supervesmírný sbor, obsahující jednu sedminu z každého vytvořeného řádu, proto stráví velmi dlouhou dobu pod vlivem jednoho z Hlavních Duchů, při vyloučení ostatních, a i když je všech sedm reflektováno v hlavních řídicích centrech supervesmírů, pouze jeden je dominantní v každém supertvoření.

Každé ze sedmi supertvoření je v podstatě prostoupeno tím Hlavním Duchem, který řídí jeho osudy. Tímto způsobem se každý supervesmír podobá gigantickému zrcadlu, odrážející povahu a charakter jeho vládnoucího Hlavního Ducha a tento fenomén účinkuje také v přidružených lokálních vesmírech prostřednictvím přítomnosti a působením Tvořivých Mateřských Duchů. Vliv takového prostředí na evoluční růst je tak velký, že ve svém postsupervesmírném životě usmiřovatelé kolektivně projevují čtyřicet devět empirických postojů, nebo pohledů, z nichž každý je jednostranný, čili neúplný, ale všechny se vzájemně doplňují a společně směřují obsáhnout kruh Svrchovanosti.

V každém supervesmíru se Univerzální Usmiřovatelé nacházejí neobvykle a přitom

seven Universal Conciliators are brought into being, one in each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

25:2.2 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of conciliators serving in each superuniverse.

25:2.3 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not serve interchangeably between superuniverses, being restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are *reflected* on the superuniverse capitals, only one is *dominant* in each supercreation.

25:2.4 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

25:2.5 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately

přirozeně rozdělení do skupin po čtyřech, což je spojení, ve kterém slouží neustále. Tři členové takové skupiny jsou duchovní osobnosti a jeden, podobně jako čtvrtý tvor ve skupině servitalů, je polomateriální bytost. Tento kvartet tvoří smířčí komisi a ta je složena takto:

1. Soudce-Arbitr. Je to usmiřovatel, který byl jednomyslně schválen třemi ostatními jako nejschopnější a nejlépe kvalifikovaný pro funkci hlavního soudce skupiny.

2. Duch-Advokát. Tento usmiřovatel byl jmenován soudcem-arbitrem, aby předkládal důkazy a zajišťoval práva všech osobností, zapojených do záležitosti, předložené smířčí komisi pro posouzení.

3. Božský Vykonavatel. Usmiřovatel, jehož vrozená schopnost mu umožňuje kontakt s materiálními bytostmi světů a vykonávat rozhodnutí smířčí komise. Božští vykonavatelé jsou čtvrtí tvorové—kvazi-materiální bytosti—a jsou skoro, ale ne úplně, viditelní omezenému vidění smrtelných ras.

4. Zaznamenatele. Poslední člen komise se automaticky stává zaznamenatelem, soudním úředníkem. On odpovídá za to, že všechny zápisy jsou správně připraveny pro archivy supervesmíru a lokálního vesmíru. Jestli komise slouží na evolučním světě, tak se s pomocí vykonavatele připraví třetí zápis pro fyzické archivy vlády soustavy, ke které daný svět náleží.

Zasedání komise se zúčastňují jenom tři členové, protože advokát musí být při rozhodování nestranný a účastní se pouze přípravy verdiktu na závěr slyšení. Proto jsou tyto komise někdy nazývány tria.

Usmiřovatelé jsou velmi důležití pro udržování hladkého chodu vesmíru vesmírů. Překonávajíc prostor s trojnásobnou rychlostí serafských bytostí, usmiřovatelé slouží jako mobilní soudy světů pro rychlé řešení malých problémů. Kdyby tyto mobilní a vysoce spravedlivé komise nebyly, soudy sfér by byly beznadějně přetíženy méně závažnými konflikty obydlých světů.

Tyto arbitrážní tria nesoudí záležitosti věčné důležitosti; jejich rozhodnutí nikdy neohrozí duši, věčnou budoucnost tvorů času. Usmiřovatelé neřeší otázky, přesahující rámec dočasné existence a kosmického blaha tvorů času. Ale, když komise jednou přijala problém k posouzení, její rozhodnutí jsou konečná a vždy jednomyslná; proti usnesení soudce-arbitra není odvolání.

segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

25:2.6 (275.6) 1. *The Judge-Arbitr.* The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

25:2.7 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate.* The one appointed by the judge-arbitr to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

25:2.8 (276.1) 3. *The Divine Executioner.* The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

25:2.9 (276.2) 4. *The Recorder.* The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25:2.10 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25:2.11 (276.4) The conciliators are of great value in keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds, commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25:2.12 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are final and always unanimous; there is no appeal

from the decision of the judge-arbiter.

3. DALEKOSÁHLÁ SLUŽBA USMIŘOVATELŮ

Usmiřovatelé mají svoje sídlo v hlavním řídicím centru svého supervesmíru, kde se zdržuje jejich hlavní záložní sbor. Jejich vedlejší sbory jsou umístěny v hlavních řídicích centrech lokálních vesmírů. Mladší a méně zkušení usmiřovatelé začínají svoji službu na málo vyvinutých světech, jako je Urantia a k řešení větších problémů pokročí až získají více zkušeností.

Řád usmiřovatelů je plně spolehlivý; žádný z nich nikdy nesešel z cesty. I když nejsou neomylní v moudrosti a úsudku, jsou nepochybně spolehliví a dokonale svědomití. Mají svůj původ v řídicím centru supervesmíru a tam se, po absolvování následujících úrovní vesmírné služby, nakonec vrátí:

1. Usmiřovatelé světů. Kdykoliv si dohlížející osobnosti jednotlivých světů neví rady a nejsou opravdu schopni rozhodnout, jak za daných okolností správně postupovat a jestliže ta záležitost není příliš důležitá, aby byla předána řádným soudům dané oblasti, potom, na základě žádosti od obou osobností vedoucích spor, smírčí komise okamžitě začne spor řešit.

Když usmiřovatelé dostanou do svých rukou administrativní a soudní problémy, aby je prostudovali a posoudili, mají pro svá rozhodnutí nejvyšší moc. Ale neučiní rozhodnutí, dokud nebyli všichni vyslyšeni a mají absolutní moc povolát svědky odkudkoli a odevšad. A i když proti jejich rozhodnutí není odvolání, někdy se věci vyvinou tak, že smírčí komise ukončí v daném bodě zasedání, udělá závěry ze svých názorů a celou záležitost předá vyšším soudům dané oblasti.

Rozhodnutí usmiřovatelů jsou zaznamenána v planetárních archívech a když je to nutné, jsou realizována božským vykonavatelem. Jeho moc je značná a rozsah jeho činností na obydlených světech je velmi široký. Božští vykonavatelé mistrně manipulují tím, co prospívá tomu, co by z toho mělo vzejít. Jejich práce je někdy očividně vykonávána pro blaho dané oblasti a někdy jsou jejich činy na světech času a prostoru těžko vysvětlitelné. Ačkoliv vykonávají soudní rozhodnutí v souladu s přírodními zákony a stanovenými

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

25:3.1 (276.6) Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired ripper experience.

25:3.2 (276.7) The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliators to the Worlds.* Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

25:3.4 (277.1) When these administrative and jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

25:3.5 (277.2) The commissioners' decisions are placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees

postupy daných oblastí, někdy vykonají svoji činnost jiným způsobem a rozhodnutí usmířovatelů provedou podle vyšších zákonů správního systému soustavy.

2. Usmířovatelé řídicích center soustav. Po ukončení služby na evolučních světech tyto čtyřčlenné komise postoupí na vyšší úřední úroveň v řídicím centru soustavy. Tady je čeká spousta práce a oni se projevují jako tolerantní přátelé lidí, andělů a dalších duchovních bytostí. Rozhodčí trio se nezajímá o osobní odlišnosti, ale o neshody ve skupinách a konflikty, vznikající mezi rozdílnými druhy tvorů; a v řídicím centru soustavy žijí jak duchovní, tak i materiální bytosti a rovněž sloučené typy, jako jsou Materiální Synové.

Ve chvíli, kdy Tvořitelé dají život evolučním jedincům s vlastní vůlí, nastane odchylka v pravidelném chodu božské dokonalosti; a protože je jisté, že vzniknou nedorozumění, musí se udělat opatření pro vhodné úpravy těchto přirozených rozdílů pojetí. Měli bychom si všichni pamatovat, že všemoudří a všemohoucí Tvořitelé by mohli udělat lokální vesmíry tak dokonalé jako je Havona. Ve středním vesmíru nemusí žádné smírčí komise působit. Ale všemoudří Tvořitelé zvolili jinou cestu. Ačkoliv vytvořili vesmíry, které překypují rozdílností a oplývají potížemi, oni rovněž zajistili mechanismy a prostředky pro urovnávání všech takových odlišností a pro sladění všech těchto zdánlivých neshod.

3. Usmířovatelé souhvězdí. Když usmířovatelé skončí službu v soustavách, jsou povýšeni na úroveň, na které posuzují problémy souhvězdí, řešíc drobné potíže, vznikající mezi jedním stem soustav obydlených světů. Pod jejich soudní pravomoc nespádá mnoho problémů, které vznikají v řídicích centrech souhvězdí, ale jsou plně vytíženi cestováním z jedné soustavy na druhou, kde shromažďují průkazné materiály a připravují úvodní prohlášení. Jestli jsou rozpory objektivní, jestli potíže vznikly na základě upřímných rozdílností pojetí a opravdových rozdílů názorů, bez ohledu na to, jak málo osob se to týká, bez ohledu na to, o jak banální rozpor se jedná, smírčí komise je vždycky připravena vynést svoje rozhodnutí podle skutkové podstaty problému.

4. Usmířovatelé lokálních vesmírů. V této mnohem větší činnosti v lokálním vesmíru usmířovatelé poskytují významnou pomoc jak Melkisedekům, Autoritativním Synům, vládčům souhvězdí, tak i velkému množství osobností, které se zabývají koordinací a řízením jednoho sta

in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do oftentimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the higher laws of the system administration.

25:3.6 (277.3) 2. *Conciliators to the System Headquarters.* From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

25:3.7 (277.4) The moment the Creators bring into existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

25:3.8 (277.5) 3. *The Constellation Conciliators.* From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

25:3.9 (277.6) 4. *Conciliators to the Local Universes.* In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the Melchizedeks and the Magisterial Sons and to the constellation rulers and the hosts of personalities concerned with the co-ordination and

souhvězdí. Různé řady serafů a jiných obyvatel sfér řídicího centra lokálního vesmíru také využívají pro svoji činnost pomoc a řešení smířčích trií.

Je to téměř nemožné vysvětlit povahu těchto rozdílů, které mohou vzniknout v drobných záležitostech soustavy, souhvězdí, nebo lokálního vesmíru. Potíže opravdu vznikají, ale vůbec se nepodobají těm malicherným starostem a nesnázím materiálního bytí, jak je prožíváno na evolučních světech.

5. Usmiřovatelé malých sektorů supervesmíru. Od problémů lokálních vesmírů usmiřovatelé přejdou ke studiu otázek, vznikajících v malých sektorech svého supervesmíru. Čím dále postupují od jednotlivých planet ke středu, tím méně materiálních povinností přísluší božskému vykonavateli; postupně přebírá novou roli převaděče soucitu a spravedlivosti a současně—tím, že je polomateriální—pomáhá celé komisi udržovat soucitný vztah k materiálním aspektům svého zkoumání.

6. Usmiřovatelé velkých sektorů supervesmíru. S postupem usmiřovatelů na vyšší úrovně pokračují změny v charakteru jejich práce. Stále více a více ubývá konfliktů, vyžadujících jejich rozhodnutí a více a více přibývá záhadných jevů, které musí objasnit a vysvětlit. Krok za krokem se z arbitrů rozdílů vyvíjejí do vysvětlitelů záhad—soudců, vyvíjejících se do učitelů-vysvětlitelů. Kdysi soudili ty, kteří skrze svoji nevědomost připustili vznik potíží a nedorozumění, ale nyní se z nich stávají instruktoři těch, kdo jsou dostatečně inteligentní a tolerantní, aby zabránili střetům myslí a názorovým válkám. Čím vyšší vzdělání tvor má, tím více respektuje vědomosti, zkušenosti a názory jiných.

7. Usmiřovatelé supervesmíru. Na této úrovni se usmiřovatelé stanou rovnocenní—čtyři vzájemněsi rozumějící a dokonale objasňující arbitři-učitelé. Božský vykonavatel je zbaven schopnosti kárat a stává se fyzickým hlasem duchovního tria. Mezitím se tyto poradci a učitelé znalecky obeznámí s většinou opravdových problémů a potíží, které nastávají při řízení supervesmíru. Tudíž se z nich stanou skvělí poradci a moudří učitelé vzestupných poutníků, kteří pobývají na vzdělávacích sférách, obklopující světy řídicích center supervesmíru.

Všichni usmiřovatelé slouží pod obecným dohledem Věčně Moudrých a pod přímým vedením Pomocníků Reflektivního Vyobrazení až do svého příchodu do Ráje. Během pobytu v Ráji

administration of the one hundred constellations. The different orders of seraphim and other residents of the headquarters spheres of a local universe also avail themselves of the help and decisions of the referee trios.

25:3.10 (278.1) It is almost impossible to explain the nature of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on the evolutionary worlds.

25:3.11 (278.2) 5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

25:3.12 (278.3) 6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

25:3.13 (278.4) 7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

25:3.14 (278.5) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the

jsou podřízeni Hlavnímu Duchu, který řídí supervesmír jejich původu.

Matriky supervesmírů nevedou záznamy o těch usmiřovateli, kteří postoupili za hranice svých původních působišť, a takové komise jsou široko daleko rozptýleny po celém velkém vesmíru. Poslední záznam v matrice na Uverse udává počet působících komisí v Orvontonu téměř osmnáct bilionů—přes sedmdesát bilionů jednotlivců. Ale tento počet je pouze malým zlomkem velkého množství usmiřovatelů, kteří v Orvontonu byli vytvořeni; ten počet má mnohem větší velikost a rovná se celkovému počtu Servitalů Havony, s přihlédnutím k přeměně v Průvodce Absolventů.

Čas od času, tak, jak počet usmiřovatelů v supervesmíru narůstá, jsou tito přeloženi k radě dokonalosti v Ráji, odkud se následně, přetvoření Nekonečným Duchem, objeví jako koordinující sbor pro vesmír vesmírů—úžasná skupina bytostí, jejíž počet se neustále zvyšuje a současně roste jejich výkonnost. Ze zkušeností se vzestupem a Rajskou výukou získali vzácné pochopení pro vyvíjející se Nejvyšší Bytost a putují vesmírem vesmírů a vykonávají speciální poslání.

Členové smírčí komise nejsou nikdy rozděleni. Všichni čtyři členové skupiny slouží spolu navždy ve stejném složení, ve kterém původně vznikli. Dokonce i ve své význačné službě stále působí jako kvartety nashromážděných kosmických zkušeností a zdokonalené empirické moudrosti. Jejich věčné spojení ztělesňuje nejvyšší spravedlnost času a prostoru.

4. TECHNIČTÍ PORADCI

Tyto právní a technické mysli duchovního světa nebyly vytvořeny jako takové. Milion nejsystematičtějších myslí, vybraných Nekonečným Duchem z prvotních supernafimů a omniáfimů, tvoří jádro této obrovské a všestranné skupiny. A od té dávné doby všichni, kdo aspirují stát se Technickým Poradcem, musí mít praktickou zkušenost z uplatňování zákonů dokonalosti na plány evolučního tvoření.

Techničtí Poradci jsou získáváni z řad následujících kategorií osobností:

1. Supernafimové.
2. Sekunafimové.
3. Terciafimové.

Paradise sojourn they report to the Master Spirit who presides over the superuniverse of their origin.

25:3.15 (278.6) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

25:3.16 (278.7) From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the co-ordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

25:3.17 (279.1) The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the embodiment of the supreme justice of time and space.

4. TECHNICAL ADVISERS

25:4.1 (279.2) These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

25:4.2 (279.3) The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

- 25:4.3 (279.4) 1. The Supernaphim.
- 25:4.4 (279.5) 2. The Seconaphim.
- 25:4.5 (279.6) 3. The Tertiaphim.

4. Omniafimové.

5. Serafové.

6. Určité typy vzestupných smrtelníků.

7. Určité typy vzestupných midbytotí.

Nepočítajíce ty smrtelníky a midbytoti, kteří mají dočasná poslání, počet Technických Poradců, registrovaných na Uverse v současné době, je o něco vyšší než šedesát jedna bilionů.

Techničtí Poradci často pracují individuálně, ale svoje řídicí centra v oblastech, kam jsou přiděleni sloužit, organizují ve skupinách po sedmi. Nejméně pět poradců v každé skupině musí mít trvalý status, zatímco dva mohou být do skupiny přiděleni na přechodnou dobu. Vzestupní smrtelníci a vzestupné midbytoti slouží v těchto poradních komisích během svého vzestupu k Ráji, ale nikdy neabsolvuji řádné vzdělávací kurzy pro Technické Poradce a také se nikdy nestanou trvalými členy této kategorie.

Ti smrtelníci a ty midbytoti, sloužící dočasně s poradci, jsou pro takovou práci vybráni proto, že jsou zkušenými znalci všeobecného práva a nejvyšší spravedlnosti. Během vaší cesty k Rájskému cíli získáváte stále nové zkušenosti a vyšší odbornost a pravidelně dostáváte příležitost předat ostatním vaši nashromážděnou moudrost a zkušenost; po celou dobu na cestě do Havony plníte roli žáka-učitele. Na vaší cestě budete postupovat přes vzestupné úrovně této obrovské empirické univerzity, předávající vaše nové vědomosti těm, kdo jsou na úrovni hned pod vámi. Ve vesmírném systému řízení nebudou vaše získané vědomosti a poznatky zhodnoceny, dokud neprokážete vaši schopnost a ochotu podělit se o tyto vědomosti a poznatky s ostatními.

Po dlouhé přípravě a získání praktických zkušeností, všichni pomáhající duchové nad úrovní cheruba, mohou získat trvalé postavení jako Techničtí Poradci. Všichni kandidáti vstupují do této kategorie dobrovolně, ale jestliže tuto odpovědnost jednou přijmou, nemohou se ji již vzdát. Pouze Věčné Moudří mohou přeložit tyto poradce k jiným činnostem.

Příprava Technických Poradců začíná v lokálních vesmírech na fakultách Melkisedeků a pokračuje v soudních dvorech Věčné Moudrých. Po této přípravě v supervesmíru postoupí do „škol sedmi okruhů“, které jsou umístěny na řídicích světech okruhů Havony. Z řídicích světů přejdou na „fakultu etiky zákona a metody Svrchovanosti“—Rájské školy pro zdokonalení

25:4.6 (279.7) 4. The Omniaphim.

25:4.7 (279.8) 5. The Seraphim.

25:4.8 (279.9) 6. Certain Types of Ascending Mortals.

25:4.9 (279.10) 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

25:4.10 (279.11) At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is slightly in excess of sixty-one trillion.

25:4.11 (279.12) Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

25:4.12 (279.13) Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the “schools of the seven circles” located on the pilot worlds of the Havona circuits. And from the pilot worlds they are received into the “college of the ethics of law and the technique of

Technických Poradců.

Tito poradci jsou víc než experti v oblasti práva; jsou studenty a učiteli aplikovaného práva—zákonů vesmíru, uplatňovaných v životech a osudech všech, kteří obývají rozlehlé oblasti rozsáhlého tvoření. S postupem času se poradci stávají živými knihovnami práva času a prostoru; předcházejí nekonečným problémům a zbytečným odkladům, protože dávají instrukce osobnostem času o procesních formách a způsobech, které jsou nejpříjemnější pro vládců věčnosti. Jsou schopni jak radit pracovníkům prostoru, tak jim umožnit pracovat v harmonii s požadavky Ráje; jsou učiteli všech tvorů ohledně metody Tvořitelů.

Takové živé knihovny aplikovaného práva by nemohly být vytvořeny; takové bytosti se musí vyvinout praktickou zkušeností. Nekonečná Božstva jsou existenciální, proto je jejich nedostatek zkušeností kompenzován; oni dokonce vědí všechno dříve, než všechno prožijí, ale nepředávají toto neempirické vědění svým podřízeným tvorům.

Náplní práce Technických Poradců je předcházet prodlením, podporovat progres a vést k úspěchu. V každém počínání se vždy najde nejlepší a nejsprávnější způsob jak to dělat; vždy existuje dokonalá metoda—božská metoda—a tito poradci vědí, jak nás všechny nasměrovat, abychom našli lepší způsob.

Tyto nesmírně moudré a praktické bytosti jsou stále těsně spojeny s činností a prací Univerzálních Cenzorů. Melchizedekové mají tak k dispozici velmi schopný sbor. Všichni vládců soustav, souhvězdí, lokálních vesmírů a sektorů supervesmírů jsou bohatě zásobeni těmito technickými a právními poradními myslí duchovního světa. Speciální skupina působí jako právní poradci pro Nositele Života a radí těmto Synům o tom, do jaké míry je dovoleno odchýlit se od ustanoveného řádu šíření života a nebo jim dávají pokyny, týkající se výsad a rozsahu jejich funkce. Oni jsou poradci pro všechny kategorie bytostí v otázkách správného využití všech metod a procesů duchovního světa. Ale nejednají přímo a osobně s materiálními tvory světů.

Kromě poradenství v oblasti využití práva, Techničtí Poradci se stejnou mírou věnují praktickému výkladu všech zákonů, týkajících se vytvořených bytostí—materiálních, intelektuálních a duchovních. Jsou k dispozici Univerzálním Cenzorům a všem ostatním, kteří chtějí znát pravdu zákona; jinými slovy, vědět na jakou reakci může Nejvyšší Božstvo spoléhat v dané situaci, zahrnující faktory ustanoveného fyzického, intelektuálního a duchovního řádu. Oni se dokonce

Supremacy," the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to counsel the workers of space as to enable them to function in harmony with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions. But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

25:4.19 (280.7) Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to

pokoušejí objasnit metody Konečného.

Techničtí Poradci jsou vybranými a prověřenými bytostmi; já jsem nikdy neslyšel, že by některý z nich sešel z cesty. V archívech Uversy není žádný záznam o tom, že by byli někdy souzeni za porušení božských zákonů, které tak účinně vysvětlují a tak přesvědčivě vykládají. V oblasti jejich činnosti není známa žádná mez a tak není omezen ani jejich vývoj. Oni zůstávají jako poradci až k branám Ráje; celý vesmír zákona a zkušenosti je jim otevřen.

5. OPATROVATELÉ ZÁZNAMŮ V RÁJI

Někteří starší vedoucí zaznamenatelé z řad terciárních supernafimů jsou vybráni za Opatrovatele Záznamů, za dohlázele na formální archívy Ostrova Světla, ty archívy, které kontrastují s živými zaregistrovanými záznamy v myslích opatrovatelů vědomostí, někdy nazývaní „živé knihovny Ráje.“

Zaznamenávající andělé obydlených planet jsou zdrojem všech jednotlivých záznamů. Po celém vesmíru působí další zaznamenatelé jak formálních záznamů, tak i živých záznamů. Od Urantie k Ráji se střetávají oba způsoby záznamů: v lokálním vesmíru je více psaných záznamů a méně živých; v Ráji je více živých a méně formálních; na Uverse jsou oba dostupné stejným dílem.

Každá důležitá událost v organizovaném a obydleném světě je předmětem záznamu. Zatímco události pouze lokální důležitosti jsou zapsány jen v lokálních záznamech, ty události zasahující do jiných oblastí se širší důležitostí, se zaznamenávají na vyšší úrovni. Od planet, soustav a souhvězdí v Nebadonu, všechno s vesmírnou důležitostí, je umístěno v Salvingtonu; a z hlavních center lokálních vesmírů jsou tyto epizody postoupeny k záznamům na vyšší úrovni, které se týkají záležitostí sektorů a supervesmírů. Ráj má také příslušný archív údajů o událostech v supervesmírech a v Havoně; a tyto historické a narůstající záznamy o vesmíru vesmírů jsou v opatrování těchto zvelebených terciárních supernafimů.

I když některé z těchto bytostí byly poslány sloužit v supervesmírech jako Hlavní Zaznamenatelé řídící aktivity Celestinských Zaznamenatelů, žádná z nich nikdy nebyla odebrána ze seznamu trvalých členů jejich řádu.

6. CELESTINŠTÍ ZAZNAMENATELÉ

elucidate the technique of the Ultimate.

25:4.20 (281.1) Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

25:5.1 (281.2) From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the "living library of Paradise."

25:5.2 (281.3) The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

25:5.3 (281.4) Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

25:5.4 (281.5) While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their order.

6. THE CELESTIAL RECORDERS

Tyto bytosti jsou zaznamenatelé, kteří vyhotovují všechny záznamy dvojmo; vytvářejí originální duchovní záznam a polomateriální duplikát, který by se mohl přirovnat ke kopii. Oni mohou tento proces vykonávat, protože mají zvláštní schopnost manipulovat současně s duchovní i fyzickou energií. Celestiniští Zaznamenatelé nejsou vytvářeni jako takoví; oni jsou vzestupní serafové z lokálních vesmírů. Jsou přijímáni, klasifikováni a přidělováni do oblastí jejich působení radami Hlavních Zaznamenatelů v řídicích centrech sedmi supervesmírů. Tam jsou také umístěny školy pro výuku Celestinských Zaznamenatelů. Škola na Uverse je řízena Zdokonalovateli Moudrosti a Božskými Poradci.

S postupem na vyšší úrovně své služby ve vesmírech, zaznamenatelé i nadále vyhotovují dvojí záznamy a tak je jejich evidence vždy k dispozici všem typům bytostí—od materiálních druhů k vysokým duchům světla. Během vašeho přechodu a vzestupu z materiálního světa budete se moci vždy podívat do těchto záznamů a být tak obeznámeni s historií a tradicemi sféry, na které právě pobýváte.

Zaznamenatelé jsou prověřeným a vyzkoušeným sborem. Já neznám jediný případ selhání Celestinského Zaznamenatele a nikdy nebylo zjištěno zkreslování jejich záznamů. Oni podléhají dvojí kontrole; jejich záznamy jsou pečlivě prohlíženy jejich nadřízenými druhy z Uversy a Mocnými Posly, kteří ověřují správnost polofyzických kopií originálních duchovních záznamů.

Zatímco počet vzestupných zaznamenatelů na pomocných sférách Orvontonu je mnoho bilionů, pouze necelých osm milionů těchto bytostí dosáhly Uversy. Tito starší nebo vystudovaní zaznamenatelé jsou supervesmírnými opatrovateli a zasilateli závazných záznamů času a prostoru. Jejich trvalá hlavní centra se nacházejí v kruhových obydlích, obklopujících prostor záznamů Uversy. Oni nikdy nesvěřují péči o tyto záznamy nikomu jinému; někteří z nich mohou být nepřítomni, ale nikdy ne ve větším počtu.

Podobně, jako ti supernafimové, kteří se stali Opatrovateli Záznamů i sbor Celestinských Zaznamenatelů má trvalé poslání. Když jednou serafové a supernafimové nastoupí to těchto služeb, zůstanou Celestinskými Zaznamenateli a Opatrovateli Záznamů do té doby, kdy se objeví nová a pozměněná administrativa jako důsledek plného zosobnění Boha Nejvyššího.

Na Uverse tito starší Celestiniští Zaznamenatelé mohou předložit záznamy o

25:6.1 (281.6) These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectors of Wisdom and the Divine Counselors.

25:6.2 (281.7) As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

25:6.3 (282.1) The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

25:6.4 (282.2) While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

25:6.5 (282.3) Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified administration of the full personalization of God the Supreme.

25:6.6 (282.4) On Uversa these senior Celestial Recorders can show the records of everything of

důležitých kosmických událostech v celém Orvontonu již od příchodu Věčně Moudrých v dávné minulosti, kdežto na věčném Ostrově pečují Opatrovatelé Záznamů o archívy této oblasti, které jsou svědectvím o dění v Ráji od dob zosobnění Nekonečného Ducha.

7. MORONTIÁLNÍ PRŮVODCI

Tyto děti Mateřských Duchů lokálních vesmírů jsou druhové a společníci všech, kteří žijí vzestupný morontialní život. Nejsou nepostradatelní pro evoluční vzestup tvora a také v žádném slova smyslu nenahrazují práci serafských strážců, kteří často doprovázejí svoje smrtelné druhy na cestě do Ráje. Morontialní Průvodci jsou prostě laskavými hostiteli těch, kteří právě začínají svůj dlouhý vzestup ke středu. Oni jsou také schopnými organizátory her a v této činnosti jim vydatně pomáhají instruktoři obnovení kondice.

I když vás čekají na morontialních školících světech Nebadonu závažné a stále složitější úkoly, bude vám vždy pravidelně poskytnut čas na odpočinek a rekreaci. V průběhu celého putování do Ráje bude vždy čas pro oddech a duchovní hry; na cestě světla a života je vždy čas pro uctívání a nové úspěchy.

Tito Morontialní Průvodci jsou natolik přátelští společníci, že když nakonec projdete poslední etapou morontialní zkušenosti a budete se připravovat na duchovní cestu supervesmírem, bude vám opravdu líto, že tito družní tvorové vás nemohou doprovázet, ale oni slouží výhradně v lokálních vesmírech. Na každém stupni vzestupné cesty budou všechny osobnosti, se kterými přijdete do kontaktu, přátelští a družní, ale podobnou skupinu, tak oddanou přátelství a společenství, najdete až v Ráji, když se setkáte s Rajskými Průvodci.

Činnost Morontialních Průvodců je popsána podrobněji v kapitolách, pojednávajících o záležitostech vašeho lokálního vesmíru.

8. RAJŠTÍ PRŮVODCI

Rajští Průvodci jsou složenou, nebo sestavenou skupinou, vytvořenou z řad serafů, sekunafimů, supernafimů a omniafimů. I když trvání jejich služby je velmi dlouhé a vy byste takovou dobu považovali za nekonečnou, nejsou ve službě nastálo. Po skončení této služby se zpravidla vrací k těm povinnostem, které vykonávali před povoláním do Ráje.

cosmic import in all Orvonton since the far-distant times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. THE MORONTIA COMPANIONS

25:7.1 (282.5) These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

25:7.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

25:7.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

25:7.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. THE PARADISE COMPANIONS

25:8.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time, they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

Členové andělských armád jsou pro tuto službu jmenováni Mateřskými Duchy lokálních vesmírů, Duchy Reflexe supervesmírů a Rajským Majestonem. Jsou povoláni na střední Ostrov a jmenováni Rajskými Průvodci jedním ze Sedmi Hlavních Duchů. Kromě trvalého statusu v Ráji, je tato dočasná služba Rajského přátelství nejvyšší poctou, jaká kdy byla prokázána pomáhajícím duchům.

Tito vybraní andělé jsou zasvěceni službě průvodců a jsou přiděleni jako společníci všem druhům bytostí, které příležitostně pobývají samy v Ráji, především jsou to vzestupní smrtelníci, ale i všem dalším, kteří jsou na středním Ostrově sami. Rajští Průvodci nemají stanovené žádné konkrétní úkoly, které by měli vykonat pro ty, se kterými se přáteli; oni jsou pouze jejich přátelský doprovod. Téměř všechny ostatní bytosti, které vy smrtelníci potkáte na vaší cestě do Ráje—kromě vašich druhů poutníků—budou něco určitého pro vás, nebo s vámi, dělat; ale jediným úkolem těchto průvodců je být s vámi a být vašimi osobními přáteli. Často jim v jejich činnosti pomáhají laskaví a velkolepí Obyvatelé Ráje.

Smrtelné rasy se vyznačují silným sociálním citěním. Tvořitelé dobře vědí, že „není dobré pro člověka být sám,“ a proto dělají opatření, aby měl společnost, dokonce i v Ráji.

Jestli se stane to, že vy, vzestupní smrtelníci, dosáhnete Ráje v doprovodu průvodce, nebo blízkého druha z vaší pozemské pouti, nebo serafský ochránce vašeho osudu přijde s vámi anebo vás tam bude čekat, potom vám nebude přidělen žádný jiný trvalý průvodce. Ale, když přijdete sami a až se probudíte z konečného spánku času na Ostrově Světla, určitě vás tam přivítá průvodce. I když bude známo, že vás potom bude doprovázet někdo se vztahem k vzestupné pouti, přivítá vás na věčných březích určený průvodce a doprovodí vás do míst, které jsou připraveny pro vaše přijetí a přijetí vašich druhů. Můžete si být jisti tím, že vás přivítají vřele až prožijete opětovné vzkříšení ve věčnosti na věčných březích Ráje.

Přijímací průvodci jsou v závěrečných dnech vašeho vzestupného pobytu na posledním okruhu Havony určeni a pečlivě si prohlédnou záznamy o původu daného smrtelníka a jeho následném, na události bohatém, vzestupu přes světy prostoru a okruhy Havony. Když vítají smrtelníky času, jsou již velmi dobře obeznámeni se životy těchto přicházejících poutníků a okamžitě se projeví jako soucitní a poutaví průvodci.

Jestliže v průběhu vašeho pobytu v Ráji, před

25:8.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

25:8.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have something definite to do with you or for you; but these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

25:8.4 (283.5) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is “not good for man to be alone,” and provision is accordingly made for companionship, even on Paradise.

25:8.5 (283.6) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

25:8.6 (283.7) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders' sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventful ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

25:8.7 (283.8) During your prefinaliter sojourn on

přijetím do Sboru Konečných, byste z jakýchkoliv důvodů byli dočasně odděleni od svého společníka na vzestupné pouti—smrtelného či serafského—bude vám ihned přidělen Rajský Průvodce, připraven vám poradit a být vaším společníkem. Když je jednou průvodce přidělen vzestupnému poutníkovi, který pobývá v Ráji sám, zůstává s ním až do chvíle, kdy se k němu opět připojí jeho vzestupní druhové, anebo až je řádně přijat do Sboru Konečných.

Rajští Průvodci čekají na přicházející poutníky ve stanoveném pořadí, ale s tím, že vzestupný tvor není nikdy svěřen průvodci, který se svojí povahou odlišuje od jeho supervesmírného typu. Jestliže by smrtelník z Urantie přišel dnes do Ráje, byl by mu přidělen první průvodce v pořadí s původem v Orvontonu, nebo jinak podobný Sedmému Hlavnímu Duchu. Z tohoto důvodu omniafimové neslouží se vzestupnými tvory ze všech sedmi supervesmířů.

Rajští Průvodci vykonávají ještě mnoho dalších činností. Jestli vzestupný smrtelník dosáhne střední vesmír sám a při přecházení Havonou neuspěje na některém stupni putování k Božstvu, ve vhodném čase je poslán zpět do vesmířů času a současně je odeslána zpráva záložnímu sboru Rajských Průvodců. Jeden člen tohoto řádu je určen, aby tohoto zklamaného poutníka doprovázel, byl s ním, utěšil ho, povzbudil ho a zůstal s ním až do jeho návratu na střední vesmír, aby pokračoval ve svém vzestupu do Ráje.

Jestli se vzestupný poutník potká na cestě k Božstvu s neúspěchem když prochází Havonou a je doprovázen vzestupným serafem—andělem strážným jeho smrtelné pouti—anděl svého smrtelného společníka následuje. Tito serafové se vždy dobrovolně nabídnou a dostanou souhlas doprovázet své dlouhodobé smrtelné druhy nazpět do služby v čase a prostoru.

Ale, tak tomu není v případě dvou, velmi si blízkých, vzestupných smrtelníků. Když jeden z nich dosáhne Boha a druhý dočasně neuspěje, ten úspěšný jedinec chce vždy jít nazpět do evolučních tvoření se zklamanou osobností, ale není to možné. Místo toho se zavolá sboru Rajských Průvodců a jeden dobrovolník je vybrán, aby zklamaného poutníka doprovázel. Jeden dobrovolný Obyvatel Ráje se potom stane společníkem úspěšného smrtelníka, který pobývá na středním Ostrově, čeká na návrat svého neúspěšného druha do Havony a mezitím vyučuje v některých Rajských školách o poutavém evolučním vzestupu k Ráji.

[Zpracováno Tím s Vysokou Autoritou z Uversy.]

Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

25:8.8 (284.1) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal were arriving on Paradise today, there would be assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

25:8.9 (284.2) Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

25:8.10 (284.3) If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

25:8.11 (284.4) But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who tarries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

25:8.12 (284.5) [Sponsored by One High in Authority from Uversa.]

Kapitola 26. Pomocní Duchové Středního Vesmíru

⇐ 025

Kniha Urantia

027 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 26 POMOCNÍ DUCHOVÉ STŘEDNÍHO VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Pomocní Duchové
2. Mocní supernafimové
3. Terciární supernafimové
4. Sekundární supernafimové
5. Pomocníci poutníků
6. Průvodci ke Svrchovanosti
7. Průvodci k Trojici
8. Průvodci k Synovi
9. Průvodci k Otci
10. Poradci a konzultanti
11. Podporovatelé odpočinku

Úvod

SUPERNAFIMOVÉ jsou duchové, pomáhající v Ráji a ve středním vesmíru; jsou nejvyšší řád nejnižší skupiny dětí Nekonečného Ducha—andělská armáda. Takoví pomocní duchové působí směrem od Ostrova Ráje do světů času a prostoru. Žádná větší část organizovaného a obydleného tvoření se bez nich neobejde.

1. POMOCNÍ DUCHOVÉ

Andělé jsou duchovní pečovatelé a společníci evolučních a vzestupných tvorů vlastní vůle všeho prostoru; jsou také spolupracovníci a společníci vyšších armád božských osobností vesmírných sfér. Andělé všech řádů jsou rozdílné a vysoce individuální osobnosti. Všichni mají velkou schopnost oceňovat pomoc instruktorů relaxace.

PAPER 26 MINISTERING SPIRITS OF THE CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

INTRODUCTION

26:0.1 (285.1) SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. THE MINISTERING SPIRITS

26:1.1 (285.2) Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities and are highly individualized. They all have a large

Společně s Armádami Poslů Prostoru pomocní duchové prožívají období odpočinku a vystřídání; mají velmi společenské povahy a sociální citění, daleko přesahující citění lidských bytostí.

Pomocní duchové velkého vesmíru jsou rozděleni následovně:

1. Supernafimové.
2. Sekunafimové.
3. Terciafimové.
4. Omniafimové.
5. Serafové.
6. Cherubové a Sanobimové.
7. Midbytosti.

Jednotliví členové andělských řádů nemají úplně trvalý osobní status ve vesmíru. Andělé určitých řádů se mohou načas stát Rajskými Průvodci; někteří se stanou Celestinskými Zaznamenateli; jiní povýší do řad Technických Poradců. Určití cherubové mohou aspirovat na status a dráhu serafů, zatímco evoluční serafové mohou dosáhnout duchovních úrovní vzestupných Božích Synů.

Sedm řádů pomocných duchů, tak jak jsou odhaleny, jsou uskupeny a seřazeny podle nejvyšší důležitosti jejich funkcí pro vzestupné tvory:

1. Pomocní duchové středního vesmíru. V systému Ráj-Havona slouží tři řády supernafimů. Primární, neboli Rajští supernafimové, jsou vytvořeni Nekonečným Duchem. Sekundární a terciární řády, sloužící v Havoně jsou, v tomto pořadí, potomstvem Hlavních Duchů a Duchů Okruhů.

2. Pomocní duchové supervesmírů—sekunafimové, terciatifimové a omniafimové. Sekunafimové, děti Duchů Reflexe, vykonávají rozmanité činnosti v sedmi supervesmírech. Terciafimové, mající svůj původ v Nekonečném Duchu, nakonec vytvářejí spojení mezi Syny Tvořiteli a Věčně Moudrými. Omniafimové jsou společným vytvořením Nekonečného Ducha a Sedmi Hlavních Jednatelů, pro které výhradně slouží. Pojednání o těchto třech řádech bude předmětem následujících článků.

3. Pomocní duchové lokálních vesmírů zahrnují serafy a jejich pomocníky, cheruby. Tito potomci Mateřského Ducha Vesmíru jsou první, se kterými vzestupní smrtelníci navážou kontakt.

capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

26:1.2 (285.3) The ministering spirits of the grand universe are classified as follows:

26:1.3 (285.4) 1. Supernaphim.

26:1.4 (285.5) 2. Seconaphim.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiaphim.

26:1.6 (285.7) 4. Omniaphim.

26:1.7 (285.8) 5. Seraphim.

26:1.8 (285.9) 6. Cherubim and Sanobim.

26:1.9 (285.10) 7. Midway Creatures.

26:1.10 (285.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

26:1.11 (285.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

26:1.12 (285.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe.* The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise *supernaphim* are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

26:1.13 (286.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the *seconaphim*, the *tertiaphim*, and the *omniafim*. *Seconaphim*, the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim*, of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniafim* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these three orders forms the subject of a succeeding narrative in this series.

26:1.14 (286.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim*. With these offspring of a Universe Mother Spirit mortal ascenders have

Midbytosti, s původem na obydlených světech, nejsou vlastně opravdovým andělským řádem, i když z hlediska jejich funkce jsou zařazeny mezi pomocné duchy. Popis jejich činnosti a činnosti serafů a cherubů je uveden v kapitolách, pojednávající záležitosti vašeho lokálního vesmíru.

Všechny druhy andělských armád se věnují rozmanitým vesmírným službám a pomáhají, tak či onak, vyšším řádům nebeských bytostí; ale jsou to právě supernafimové, sekunafimové a serafové, kteří jsou, ve velkých počtech, používáni na podporu programu vzestupného zdokonalování dětí času. Působením ve středním vesmíru, supervesmírech a lokálních vesmírech, tvoří nepřerušovaný řetěz duchovních pomocníků, kteří byli poskytnuti Nekonečným Duchem na pomoc a péči všem těch, kteří se snaží dosáhnout Vesmírného Otce skrze Věčného Syna.

„Duchovní polarita“ supernafimů je omezena pouze v jedné fázi jejich činnosti, a to té, která se týká Vesmírného Otce. Mohou pracovat jednotlivě, s výjimkou přímého použití výhradních okruhů Otce. Když slouží přímo Otcovi a nacházejí se v jeho režimu příjmu energie, supernafimové se musí dobrovolně spojit do párů, aby byli schopni fungovat. Sekunafimové jsou podobně omezeni, ale musí navíc pracovat ve dvojicích, aby byli synchronizováni s okruhy Věčného Syna. Serafové mohou pracovat jednotlivě jako oddělené a lokalizované osobnosti, ale mohou se napojit na okruh jen tehdy, když jsou polarizováni jako spojené páry. Když jsou takové duchovní bytosti spojeny do párů, hovoří se o nich jako o vzájemně se doplňujících dvojicích. Doplňující vztahy mohou být přechodné; nemusí mít trvalý charakter.

Tito oslniví tvorové světla jsou vyživováni přímým příjmem duchovní energie primárních okruhů vesmíru. Smrtelníci Urantie musí využívat energii světla, kterou pro ně upravuje rostlinstvo, ale armády andělů jsou napojeny přímo na okruhy; oni „mají potravu, kterou vy neznáte.“ Kromě toho, oni využívají orbitální učení úžasných Synů Trojice-Učitelů; vnímají znalosti a přijímají moudrost, což se v mnohém podobá jejich metodě asimilace životních energií.

2. MOCNÍ SUPERNAFIMOVÉ

Supernafimové jsou obratnými pomocníky pro všechny typy bytostí, které pobývají v Ráji a ve středním vesmíru. Tito vysocí andělé jsou vytvářeni ve třech základních kategoriích: primární, sekundární a terciární.

Primární supernafimové jsou výlučným potomstvem Společného Tvořitele. Udělují svoji

initial contact. The *midway creatures*, of nativity on the inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

26:1.15 (286.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the supernaphim, seconaphim, and seraphim who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite Spirit for the help and guidance of all who seek to attain the Universal Father through the Eternal Son.

26:1.16 (286.4) Supernaphim are limited in “spirit polarity” regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father’s direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complementary to the other. Complementary relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

26:1.17 (286.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe. Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they “have food that you know not.” They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

26:2.1 (286.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

26:2.2 (287.1) *Primary supernaphim* are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their

pomoc rovnoměrně mezi určité skupiny Obyvatel Ráje a neustále se zvětšující sbor vzestupných poutníků. Tito andělé věčného Ostrova jsou vysoce účinnými pomocníky v průběhu základního vzdělání obou skupin obyvatel Ráje. Velkou měrou přispívají a napomáhají ke vzájemnému porozumění těchto dvou unikátních řádů vesmírných tvorů—jeden je nejvyšší typ božského a dokonalého tvora vlastní vůle a druhý je evolučním výsledkem zdokonaleného nejnižšího typu tvora vlastní vůle v celém vesmíru vesmírů.

Vzhledem k tomu, že práce primárních supernafimů je tak unikátní a pozoruhodná, bude popsána odděleně v následující kapitole.

Sekundární supernafimové řídí záležitosti vzestupných bytostí na sedmi okruzích Havony. Rovnoměrně se zabývají pomocí ve vzdělávacích kurzech početných řádů Obyvatel Ráje, kteří pobývají dlouhodobě na světech, ležících na okruzích středního tvoření, ale my o tomto aspektu jejich služby nemůžeme hovořit.

Existuje sedm typů těchto vysokých andělů, z nichž každý má původ v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů a proto mají odpovídající povahové rysy. Sedm Hlavních Duchů společně vytváří mnoho rozmanitých skupin unikátních bytostí a entit a jednotliví členové každého řádu mají poměrně stejné povahové vlastnosti. Ale, když těchto stejných Sedm Duchů vytváří bytosti každý sám, výsledné řády mají vždy sedmidílnou podstatu; děti každého Hlavního Ducha získají povahu svého tvořitele a proto se od ostatních řádů liší. Takový původ mají sekundární supernafimové a andělé všech sedmi vytvořených typů působících ve všech oblastech činnosti, přístupné pro jejich celý řád, především na sedmi okruzích středního a božského vesmíru.

Každý ze sedmi planetárních okruhů Havony je pod přímým dohledem jednoho ze Sedmi Duchů Okruhů, kteří jsou společným—tudíž jednotným—tvořením Sedmi Hlavních Duchů. Ačkoliv těchto sedm podpůrných Duchů Havony nesou v sobě prvky Třetího Zdroje a Středu, nebyli součástí původního modelu vesmíru. Začali plnit svoji funkci po vzniku původního (věčného) tvoření, ale dlouho před Grandfandou. Objevili se nepochybně jako důsledek tvořivé reakce Hlavních Duchů na formulující se účel Nejvyšší Bytosti a jejich působení bylo zjištěno po vytvoření velkého vesmíru. Je zřejmé, že Nekonečný Duch a všichni jeho tvořiví společníci, jako univerzální koordinátoři, jsou bohatě obdařeni schopností reagovat přiměřeným tvořivým způsobem na současné procesy, probíhající v empirických Božstvech a ve vyvíjejících se vesmírech.

Terciární supernafimové mají původ v Sedmi Duších Okruhů. Každý z nich, na jednotlivých

ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:2.3 (287.2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:2.4 (287.3) *Secondary supernaphim* are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

26:2.5 (287.4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

26:2.6 (287.5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential Deities and in the evolving universes.

26:2.7 (287.6) *Tertiary supernaphim* take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of

okruzích Havony, je zmocněn Nekonečných Duchem k vytváření dostatečného počtu vysokých superafických pomocníků třetího řádu, aby uspokojili potřeby středního vesmíru. Zatímco Duchové Okruhů vytvořili poměrně málo těchto andělských pomocníků před příchodem poutníků času do Havony, Sedm Hlavních Duchů dokonce ani nezačalo s vytvářením sekundárních supernafimů, dokud se neobjevil Grandfanda. Jako starší z těchto dvou řádů, budou proto terciární supernafimové popsáni jako první.

3. TERCIÁRNÍ SUPERNAFIMOVÉ

Tito pomocníci Sedmi Hlavních Duchů jsou andělskými specialisty, působícími na různých okruzích Havony a svoji pomoc poskytují jak vzestupným poutníkům času, tak sestupným poutníkům věčnosti. Na miliardě vzdělávacích světů budou tito vaši superafičtí společníci všech řádů pro vás plně viditelní. Tam budete všichni, v tom nejvyšším smyslu, bratrské bytosti, vzájemného porozumění a pochopení. Vy také jasně rozpoznáte a velmi se spřátelíte se sestupnými poutníky, Obyvateli Ráje, kteří procházejí těmito okruhy od středu směrem ven a vstupují do Havony přes řídicí svět prvního okruhu a pokračují ve svém sestupu k okruhu sedmému.

Vzestupní poutníci ze sedmi supervesmírů procházejí Havonou v protichůdném směru, přicházejí do řídicího světa sedmého okruhu a pokračují směrem ke středu. Pro postup vzestupných smrtelníků z jednoho světa na druhý svět a z jednoho okruhu na další okruh není stanoven žádný časový limit, tak, jako není stanovena doba, přesně určující délku pobytu na morontálních světech. Ale, zatímco dostatečně pokročilí jednotlivci mohou být osvobozeni od pobytu na jednom či více vzdělávacích světech v lokálním vesmíru, žádný poutník se nemůže vyhnout projití všech sedmi okruhů postupného oduševnění v Havoně.

Ten sbor terciárních supernafimů, který se především věnuje službě poutníkům času, je rozdělen následujícím způsobem:

1. Inspektoři harmonie. Musí být zřejmé, že určitý druh koordinujícího vlivu je zapotřebí, dokonce i v dokonalé Havoně, aby systém fungoval a byla zajištěna harmonie všech činností, souvisejících s přípravou poutníků času na jejich následné úkoly v Ráji. A v tom spočívá pravé poslání inspektorů harmonie—udržovat všechno v plynulém pohybu a správném tempu. Majíce původ na prvním okruhu, oni slouží po celé Havoně a jejich přítomnost na okruzích znamená, že se nikde nemůže stát chyba. Jejich obrovská

them, on the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

26:3.1 (288.1) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

26:3.2 (288.2) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

26:3.3 (288.3) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

26:3.4 (288.4) 1. *The Harmony Supervisors.* It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can

schopnost koordinovat rozmanité aktivity, zahrnující osobnosti rozdílných druhů—dokonce mnohanásobných úrovní—umožňuje těmto supernafimům zasáhnout kdekoli a kdykoli je to potřeba. Oni nesmírně přispívají k vzájemnému porozumění poutníků času s poutníky věčnosti.

2. Hlavní kronikáři. Tito andělé jsou vytvořeni na druhém okruhu, ale působí kdekoli ve středním vesmíru. Oni vedou záznamy trojitě, připravují písemné záznamy pro archívy Havony, pro duchovní archívy svého řádu a pro oficiální archívy Ráje. Kromě toho, automaticky předávají zprávy o důležitých poznatcích živým knihovnám Ráje—opatrovatelům vědomostí primárního řádu supernafimů.

3. Hlasatelé. Děti Ducha třetího Okruhu působí po celé Havoně, i když jejich oficiální stanoviště je umístěno na planetě číslo sedmdesát v nejzevnějším okruhu. Tito mistři svého oboru jsou hlasatelé středního tvoření a vedoucí prostorových zpráv o všech Rajských úkazech Božstva. Mohou používat všechny základní okruhy prostoru.

4. Poslové mají svůj původ na okruhu číslo čtyři. Pohybují se v celém systému Ráj-Havona jakodoručitelé všech zpráv a sdělení, které vyžadují osobní předání. Slouží svým společníkům, nebeským osobnostem, Rajským poutníkům a dokonce také i vzestupným duším času.

5. Koordinátoři inteligence. Tito terciární supernafimové, děti Ducha pátého Okruhu, jsou všdymoudří a citlivými podporovateli bratrských vztahů mezi vzestupnými a sestupnými poutníky. Pomáhají všem obyvatelům Havony, ale především vzestupným bytostem, které informují o současných záležitostech vesmíru vesmírů. Pomocí osobních kontaktů s hlasateli a pomocníky reflexe, tyto „živé noviny“ Havony jsou okamžitě obeznámeny se všemi informacemi, procházejícími přes rozlehlé zpravodajské okruhy středního vesmíru. Získávají informace grafickou metodou Havony, což jim umožňuje automaticky přijímat za hodinu vašeho času na Urantii tolik informací, které by vaše nejrychlejší telegrafní metody zaznamenávaly tisíc let.

6. Osobnosti přepravy. Tyto bytosti, s původem na okruhu číslo šest, obvykle operují z planety číslo čtyřicet v nejzevnějším okruhu. Jsou to oni, kdo odvezou zklamané kandidáty, kteří dočasně neuspěli na své cestě k Božstvu. Oni jsou vždy připraveni přepravit všechny ty, kteří přicházejí pomáhat do Havony, anebo z ní odcházejí a nejsou sami přízpůsobeni cestovat

possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

26:3.5 (288.5) 2. *The Chief Recorders.* These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

26:3.6 (288.6) 3. *The Broadcasters.* The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

26:3.7 (288.7) 4. *The Messengers* take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

26:3.8 (289.1) 5. *The Intelligence Co-ordinators.* These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these “living newspapers” of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

26:3.9 (289.2) 6. *The Transport Personalities.* These beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

prostorem.

7. Záložní sbory. Vzhledem k tomu, že práce se vzestupnými bytostmi, Rajskými poutníky a dalšími řády bytostí pobývajících v Havoně je proměnlivá, je nezbytné udržovat tyto zálohy supernafimů na řídicím světě sedmého okruhu, ze kterého pocházejí. Oni jsou vytvořeni bez konkrétního záměru a jsou schopni sloužit na méně náročných úsecích všech činností, které vykonávají jejich superafičtí druhové terciárního řádu.

4. SEKUNDÁRNÍ SUPERNAFIMOVÉ

Sekundární supernafimové jsou pomocníky pro sedm planetárních okruhů středního vesmíru. Část z nich je oddána službě poutníkům času a druhá polovina celého řádu se věnuje výuce Rajských poutníků věčnosti. Během putování těchto Obyvatel Raje přes okruhy Havony se o ně také starají dobrovolníci ze Sboru Konečných Smrtelníků, což je program, který byl zahájen po vytvoření první skupiny konečných.

Podle jejich cyklických povinností ve službě vzestupným poutníkům, sekundární supernafimové pracují v následujících sedmi skupinách:

1. Pomocníci poutníků.
2. Průvodci ke Svrchovanosti.
3. Průvodci k Trojici.
4. Průvodci k Synovi.
5. Průvodci k Otci.
6. Poradci a konzultanti.
7. Podporovatelé odpočinku.

Každá z těchto pracovních skupin obsahuje anděly všech sedmi vytvořených typů a o poutníky času vždy pečují sekundární supernafimové, mající svůj původ v Hlavním Duchovi, který řídí supervesmír, ze kterého poutníci pocházejí. Když vy, smrtelné bytosti Urantie, dosáhnete Havony, budete určitě vedeni supernafimem, jehož vytvořená podstata—stejně jako vaše vyvinutá podstata—pochází od Hlavního Ducha Orvontonu. A protože vaši pečovatelé vznikli z Hlavního Ducha vašeho vlastního supervesmíru, jsou obzvláště způsobilí vám rozumět, povzbudit vás a pomáhat vám ve všech vašich snahách dosáhnout Rajské dokonalosti.

Kolem černých gravitačních těles Havony jsou poutníci času přepraveni na vnější planetární okruh osobnostmi přepravy primárního řádu sekunafimů, operujících z hlavního řídicího centra

26:3.10 (289.3) 7. *The Reserve Corps.* The fluctuations in the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

26:4.1 (289.4) The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

26:4.2 (289.5) According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

- 26:4.3 (289.6) 1. Pilgrim Helpers.
- 26:4.4 (289.7) 2. Supremacy Guides.
- 26:4.5 (289.8) 3. Trinity Guides.
- 26:4.6 (289.9) 4. Son Finders.
- 26:4.7 (289.10) 5. Father Guides.
- 26:4.8 (289.11) 6. Counselors and Advisers.
- 26:4.9 (289.12) 7. Complements of Rest.

26:4.10 (289.13) Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

26:4.11 (290.1) The pilgrims of time are transported past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from

sedmého supervesmíru. Většina serafů, ale ne všichni, kteří slouží na planetách a v lokálních vesmírech, aby pomáhali vzestupným tvorům na cestě do Ráje, se rozloučí se svými smrtelnými druhy před jejich dlouhým letem do Havony a ihned zahájí dlouhý a intenzivní výcvik, aby se připravili na vznešené poslání. Očekává se od nich, že v tomto výcviku uspějí a dosáhnou, jako serafové, dokonalosti bytí a nejvyšší úrovně svých služeb. A oni to dokážou a doufají, že se znovu připojí k poutníkům času, aby doplnili řady těch, kteří navždy sledují pouť těchto smrtelníků jak dosáhnou Vesmírného Otce a následně dostanou úkol v neodhalené činnosti Sboru Konečnosti.

Poutník je dopraven na přijímací planetu Havony, na řídicí svět sedmého okruhu, obdařen pouze jednou dokonalostí, dokonalostí cíle. Vesmírný Otec přikázal: „Buďte dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“ Tato úžasná výzva-přikaz je určena konečným dětem na vesmírných světech. Prohlášení této výzvy vyvolalo ve všech tvořeních snahu o spolupráci všech nebeských bytostí, aby pomohly uskutečnit a splnit tento epochální příkaz Prvotního Velkého Zdroje a Středu.

Když s pomocí všech armád pomocníků vesmírného programu věčného života jste nakonec dopraveni na přijímací svět Havony, přicházíte tam pouze s jediným druhem dokonalosti—dokonalostí cíle. Váš cíl byl nesporně prokázán; vaše víra prošla zkouškou. Znájí vás jako bytosti, které nepodléhají zklamání. Dokonce i nezdár rozeznat Vesmírného Otce nemůže otřást vírou či vážně narušit důvěru vzestupného smrtelníka, který prošel zkušeností, kterou musí projít všichni, aby dosáhli dokonalých sfér Havony. V době, kdy dorazíte do Havony, bude vaše čistota absolutní. Dokonalost cíle a božskost touhy, společně s pevností víry, vám zajistily vstup do trvalých příbytků věčnosti; vaše vysvobození z nejistot času je úplné a dokončené; a nyní přichází čas setkat se tvář v tvář s problémy Havony a nezměrností Ráje a zvládnout to, na co jste se tak dlouhou dobu připravovali v empirických epochách času na planetárních školách prostoru.

Víra přinesla vzestupnému poutníkovi dokonalost cíle, který umožňuje dětem času vstup do bran věčnosti. Nyní musí pomocníci poutníků zahájit svoji práci a rozvíjet v nich tu dokonalost chápání a tu metodu vnímání, které jsou tak nezbytné pro dosažení Rájské dokonalosti osobnosti.

Schopnost pochopit je smrtelníková propustka do Ráje. Ochota uvěřit je klíčem do Havony. Přijetí synovstva a spolupráce se zavedeným Ladičem Myšlení jsou cenou za věčný

the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to Havona and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: “Be you perfect, even as I am perfect.” That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose*. Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise.* Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price

život evolučního tvora.

of evolutionary survival.

5. POMOCNÍCI POUTNÍKŮ

První ze sedmi skupin sekundárních supernafimů, se kterými se setkáte, jsou pomocníci poutníků, ty bytosti, vyznačující se bystrým chápáním a hlubokým cítěním a které vítají zcestovalé poutníky prostoru na stabilizovaných světech a ustálené soustavě středního vesmíru. Současně tyto vysocí pomocníci začínají pracovat s Rajskými poutníky věčnosti, z nichž první přišel na řídicí svět vnitřního okruhu Havony ve stejnou dobu, kdy Grandfanda dorazil na řídicí svět vnějšího okruhu. V té velmi daleké minulosti se poutníci z Ráje a poutníci času poprvé setkali na přijímacím světě čtvrtého okruhu.

Tito pomocníci poutníků, působící na sedmém okruhu havonských světů, vykonávají svoji práci pro vzestupné smrtelníky ve třech velkých sekcích: první, nejvyšší pochopení Rájské Trojice; druhá, duchovní porozumění partnerství Otce a Syna; třetí, intelektuální poznání Nekonečného Ducha. Každý z těchto aspektů učení je rozdělen do sedmi odvětví po dvanácti malých sekcích, z nichž každá má sedmdesát podpůrných skupin; a učení v každém z těchto sedmdesáti podpůrných seskupeních je prezentováno v tisíci kategoriích. Podrobnější instruktáž je poskytnuta na následných okruzích, ale vysvětlení každého Rájského požadavku je vyloženo pomocníky poutníků.

Tímto způsobem probíhá základní, neboli začátečnický kurz, kterému čelí prověření a zcestovalí poutníci prostoru. Ale dávno předtím než dospěli do Havony, tyto vzestupné děti času se naučily vychutnávat nejistotu, využívat zklamání, nadchnout se nezdarem, získat sílu při potížích, projevit nezlomnou odvahu navzdory velikosti a prokázat nezlomnou víru při řešení nevysvětlitelného. Již dávno heslem těchto poutníků je: „Ve spojení s Bohem není nic—absolutně nic—nemožné.“

Na každém okruhu Havony je pro poutníky času stanoven určitý požadavek; a i když každý poutník zůstává pod opatrovnictvím supernafima, jehož charakter je přizpůsoben k poskytování pomoci určitému typu vzestupného tvora, kurz, který se musí zvládnout, je úplně stejný pro všechny vzestupné tvory, kteří dosáhnou střední vesmír.

5. THE PILGRIM HELPERS

26:5.1 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers, those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

26:5.2 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

26:5.3 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: "In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible."

26:5.4 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative, and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

Čas nemá velký význam na okruzích Havony. Může však určitým způsobem ovlivnit postup, ale konečným a nejvyšším kritériem je dosažení nových výšin. V okamžiku, kdy si váš superafický společník myslí, že jste schopni přejít na další vnitřní okruh, budete předvedeni před dvanáct pomocníků Ducha sedmého Okruhu. Tady budete muset složit okruhové zkoušky, určené supervesmírem vašeho původu a vaší rodnou soustavou. Dosažení božskosti na tomto okruhu se koná na řídicím světě a spočívá v duchovním chápání a poznání Hlavního Ducha toho supervesmíru, ze kterého vzestupný poutník přišel.

Když je úkol na vnějším okruhu Havony splněn a daný kurz je zvládnut, pomocníci poutníků dopraví svoje svěřence na řídicí svět následného okruhu a svěří je do péče průvodců ke svrchovanosti. Pomocníci poutníků vždy zůstanou nějakou dobu se svými svěřenci, aby byl přechod pro ně jak příjemný, tak i prospěšný.

6. PRŮVODCI KE SVRCHOVANOSTI

Když jsou vzestupní tvorové přemístěni ze sedmého okruhu na šestý a umístěni pod přímý dohled průvodců ke svrchovanosti, jmenují se „duchovní absolventi.“ Průvodci ke svrchovanosti by se neměli plést s Průvodci Absolventů—náležící k Vyšším Osobnostem Nekonečného Ducha—kteří, se svými druhy, servitaly, pomáhají jak vzestupným, tak i sestupným poutníkům, na všech okruzích Havony. Průvodci ke svrchovanosti působí pouze na šestém okruhu středního vesmíru.

Právě na tomto okruhu vzestupní tvorové dospějí k novému uvědomění si Nejvyšší Božskosti. V průběhu dlouhého putování evolučními vesmíry poutníci času prožívají silící vědomí reality všemocné nadvlády nad časoprostorovými tvoreními. Tady, na tomto okruhu Havony se vzestupní tvorové přiblíží setkání se zdrojem časoprostorové jednoty středního vesmíru—duchovní realitou Boha Nejvyššího.

Velmi obtížně se mně vysvětluje co se na tomto okruhu odehrává. Vzestupní tvorové nemohou vidět zosobněnou přítomnost Svrchovanosti. V určitých ohledech, nové vztahy se Sedmým Hlavním Duchem nahrazují tuto neschopnost mít kontakt s Nejvyšší Bytostí. I když danou metodu nejsme schopni pochopit, každý vzestupný tvor patrně prodělá přetvářecí růst, novou integraci vědomí, nové oduševnění smyslu, novou citlivost k božskosti, což lze uspokojivě vysvětlit jen za předpokladu neodhalené aktivity Nejvyšší Bytosti. Nám všem, kteří sledujeme tyto záhadné procesy, se zdá, jakoby Bůh Nejvyšší

26:5.5 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim's superuniverse.

26:5.6 (291.6) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. THE SUPREMACY GUIDES

26:6.1 (292.1) Ascenders of space are designated "spiritual graduates" when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

26:6.2 (292.2) It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

26:6.3 (292.3) I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique, each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To

láskyplně obdarovával svoje empirické děti k nejvyšší hranici jejich empirických možností zvýšeným intelektuálním vnímáním, duchovním vzhledem a rozvojem osobnosti, které jsou tak potřebné pro jejich úsilí proniknout k božskosti na úrovni Trojice Svrchovanosti, dosáhnout věčných a existenciálních Rajských Božstev.

Když se průvodci ke svrchovanosti domnívají, že jejich žáci jsou zralí na postup, předvedou je před sedmdesáti členou komisi—smíšenou skupinu, působící jako zkoušející orgán—na řídicím světě okruhu číslo šest. Až o svém pochopení přesvědčí tuto komisi Nejvyšší Bytosti a Trojice Svrchovanosti, dostanou poutníci oprávnění k přechodu na pátý okruh.

7. PRŮVODCI K TROJICI

Průvodci k Trojici jsou neúnavní pomocníci páteho okruhu Havony pro přípravu postupujících poutníků času a prostoru. „Duchovní absolventi“ se tady nazývají „kandidáti na cestu k Božstvu“, protože na tomto okruhu, pod vedením průvodců k Trojici, dostanou poutníci pokročilé instrukce, týkající se božské Trojice, aby se připravili pokusit se rozpoznat Nekonečného Ducha. A tady vzestupní poutníci poznají co znamená opravdové studium a skutečné mentální úsilí, když začnou rozeznávat podstatu zvětšující se námahy a náročnějšího duchovního vypětí, které bude potřeba, aby dosáhli stanovený vysoký cíl na světech tohoto okruhu.

Průvodci k Trojici jsou spolehliví a výkonní; a každému poutníkovi se dostane plné pozornosti a bezmezné laskavosti od sekundárních supernafimů, kteří náleží k tomuto řádu. Nikdy by poutník času nenašel první přístupnou osobu Rajské Trojice, kdyby mu nepomáhali a nepodporovali ho tyto průvodci a armáda dalších duchovních bytostí, zapojených do vyučování vzestupných tvorů o podstatě a metodě nastávající cesty k Božstvu.

Po dokončení přípravného kurzu na tomto okruhu vezmou průvodci k Trojici své žáky na řídicí svět tohoto okruhu a představí je jedné z mnoha trojčlenných komisí, působících jako zkoušející a schvalovatelé kandidátů na cestu k Božstvu. Tyto komise jsou složeny z jednoho člena sboru konečných, jednoho usměrňovatele chování z řádu primárních supernafimů a buď Osamělého Posla, nebo Trinitarizovaného Syna Ráje.

Když se vzestupná duše nakonec vydá k

those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

26:6.4 (292.4) When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. THE TRINITY GUIDES

26:7.1 (292.5) Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated “candidates for the Deity adventure” since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

26:7.2 (292.6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26:7.3 (293.1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their pupils to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finaliters, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26:7.4 (293.2) When an ascendant soul actually

Ráji, je doprovázena pouze přepravním triem: superafickým okruhovým společníkem, Průvodcem Absolventa a jeho stále přítomného servítala. Tyto exkurze z okruhů Havony do Ráje jsou zkušebními cestami; vzestupní tvorové nemají ještě Rajský status. Nedostanou povolení k trvalému pobytu v Ráji dokud neprodělají závěrečný odpočinek času, následně po dosažení Vesmírného Otce a dokončení přípravy na okruzích Havony. Pouze po božském odpočinku se stanou částí „podstaty božskosti“ a ducha svrchovanosti“ a tudíž začnou opravdu působit v okruhu věčnosti a přítomnosti Trojice.

Od přepravního triavzestupného tvora se nevyžaduje, aby mu pomohl najít zeměpisnou polohu přítomnosti duchovního jasu Trojice, ale spíše poskytnout poutníkovi jakoukoliv možnou podporu v jeho obtížném úkolu poznat, odlišit a pochopit Nekonečného Ducha do takové míry, že uzná jeho osobnost. Každý vzestupný poutník v Ráji je schopen rozeznat zeměpisnou polohu, nebo místo pobytu přítomnosti Trojice; velká většina z nich je schopna navázat spojení s intelektuální realitou Božstev, především s Třetí Osobou, ale ne všichni dovedou rozeznat, nebo i částečně pochopit realitu duchovní přítomnosti Otce a Syna. Ještě víc obtížnější je i minimální duchovní pochopení Vesmírného Otce.

Málokdy se snaha najít Nekonečného Ducha setká s neúspěchem a když poutníci úspěšně završí tuto etapu putování k Božstvu, průvodci k Trojici je připraví na přesun do péče průvodců k Synovi na čtvrtém okruhu Havony.

8. PRŮVODCI K SYNOVI

Čtvrtý okruh Havony se někdy nazývá „okruhem Synů“. Ze světů tohoto okruhu vzestupní pomocníci odcházejí do Ráje, aby dospěli k pochopení Věčného Syna a navázali s ním kontakt, zatímco na světech tohoto okruhu sestupní poutníci dosáhnou nového chápání podstaty a poslání Synů Tvořitelů času a prostoru. Na tomto okruhu je sedm světů, na kterých záložní sbor Rajských Michaelů řídí speciální pečovatelské školy pro vzájemnou pomoc vzestupným a sestupným poutníkům; a právě na těchto světech Synů Michaelů dospějí poutníci času a poutníci věčnosti k prvnímu opravdovému vzájemnému porozumění jeden druhého. V mnoha ohledech jsou zkušenosti z tohoto okruhu nejpozoruhodnějšími z celého pobytu v Havoně.

Průvodci k Synovi jsou superafičtí pomocníci

starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital associate of the latter. These excursions from the Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the “essence of divinity” and the “spirit of supremacy” and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

26:7.5 (293.3) The ascender's companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

26:7.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. THE SON FINDERS

26:8.1 (293.5) The fourth Havona circuit is sometimes called the “circuit of the Sons.” From the worlds of this circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

26:8.2 (294.1) The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth

vzestupných smrtelníků čtvrtého okruhu. Kromě všeobecné práce, týkající se přípravy kandidátů na pochopení vztahů Věčného Syna k Trojici, tito průvodci k Synovi musí poučit své svěřence tak dokonale, aby byli určitě úspěšní: za prvé, v dostatečném duchovním pochopení Syna; za druhé, přijatelně rozeznali osobnost Syna; za třetí, správně rozlišili Syna od osobnosti Nekonečného Ducha.

Po dosažení Nekonečného Ducha se již nedělají žádné zkoušky. Testy na vnitřních okruzích spočívají v samotném chování poutníků-kandidátů když jsou pojeti do objetí Božstev. Úroveň zdokonalení je stanovena výhradně duchovností jednotlivce a nikdo, kromě Bohů, nemůže posoudit hodnotu takové schopnosti. V případě neúspěchu se důvody neuvádějí, rovněž se nikdy nepeskují a nekritizují kandidáti, jejich různí učitelé a průvodci. V Ráji se neúspěch nikdy nepovažuje za prohru; na odklad se nikdy nedívá jako na ostudu; zřejmě nezdary času se nikdy nepokládají za závažné zpoždění věčnosti.

Ne mnoho poutníků zakusí zdánlivý nezdár na cestě k Božstvu. Téměř všichni dosáhnou Nekonečného Ducha, ačkoliv občas poutník z prvního supervesmíru neuspěje na první pokus. Poutníci, kteří dosáhnou Ducha, málokdy neuspějí v dosažení Syna; z těch, kteří neuspějí napoprvé, téměř všichni pocházejí ze supervesmíru tři a pět. Velká většina těch, kteří neuspějí na první pokus dosáhnout Otce po dosažení Ducha a Syna, pocházejí ze supervesmíru číslo šest, i když několik málo podobně neúspěšných jsou z druhého a třetího supervesmíru. A to všechno jasně ukazuje, že pro tyto patrné nezdary existuje nějaký patřičný a prospěšný důvod; ve skutečnosti jsou to prostě nevyhnutelná prodlení.

Kandidáti, kteří se setkali s nezdarem na cestě k Božstvu, jsou umístěni pod pravomoc vedoucích úkolů ze skupiny primárních supernafimů a jsou vráceni do služby ve sférách prostoru na nejméně jedno tisíciletí. Nikdy se nevracejí do svého rodného supervesmíru, vždy jdou do takového supertvoření, které je nejvhodnější pro opakování jejich přípravy na druhou cestu k Božstvu. Po ukončení této služby se na svůj vlastní podnět vrátí na vnější okruh Havony a jsou okamžitě odvezeni na okruh svého nezdaru a ihned znovu zahájí svoji přípravu na cestu k Božstvu. Při druhém pokusu se nikdy nestane, že by sekundární supernafimové nedovedli své svěřence úspěšně k cíli a během tohoto druhého pokusu pečují o tyto kandidáty vždy stejnými superafičtí pomocníci a ostatní průvodci.

circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from the personality of the Infinite Spirit.

26:8.3 (294.2) After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshrouding of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

26:8.4 (294.3) Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

26:8.5 (294.4) The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to that supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. PRŮVODCI K OTCI

Když poutníková duše dosáhne třetího okruhu Havony, přejde do opatrovnictví průvodců k Otci—starších, vysoce odborných a nejzkušenějších superafických pomocníků. Na světech tohoto okruhu vedou průvodci k Otci školy moudrosti a univerzity metodiky, na kterých působí všechny bytosti, bydlicí ve středním vesmíru, jako učitelé. Učí se zde naprosto všechno, co prospěje tvorovi času na jeho transcendentním putování k dosažení věčnosti.

Dosažení Otce je propustkou do věčnosti, bez ohledu na to, že poutníci musí ještě projít zbývajícím okruhy. Proto je to velmi významná událost na tomto řídicím světě okruhu číslo tři, když přepravní trio oznámí, že se blíží završení posledního snažení času; že další tvor prostoru směřuje přes brány věčnosti do Ráje.

Zkouška času je téměř u konce; putování k věčnosti je skoro u cíle. Dny nejistot končí; sklon pochybovat mizí; příkaz být dokonalým je splněn. Ze samého dna inteligentní existence vystoupal tvor času a materiální osobnosti přes evoluční sféry prostoru, čímž prokázal uskutečnitelnost vzestupného programu a současně navždy dokázal oprávněnost a spravedlivost příkazu Vesmírného Otce svým nevyvinutým tvorům světů: „Budte dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“

Krok za krokem, od jedné úrovně života ke druhé, z jednoho světa na druhý, procházel vzestupný tvor a dorazil do cíle—dosáhl Božstev. Věčný život je naplněn svojí dokonalostí a dokonalost je naplněna nejvyšší božskostí. Čas zmizel ve věčnosti; prostor je pohlcen ctihodnou identitou a harmonií s Vesmírným Otcem. Vysílací stanice Havony hlásají do prostoru oslavná oznámení, radostné zprávy o tom, že svědomití tvorové živočišného původu a materiální podstaty prošli evolučním vzestupem a stali se skutečně a navždy zdokonalenými syny Boha.

10. PORADCI A KONZULTANTI

Superafičtí poradci a konzultanti druhého okruhu jsou instruktory dětí času v záležitostech jejich věčné pouti. Dosažení Ráje nese s sebou odpovědnosti nového a vyššího řádu a pobyt na druhém okruhu poskytuje dostatek příležitostí získat užitečné rady od těchto oddaných supernafimů.

Předtím, než jsou v supervesmírech vráceni

9. THE FATHER GUIDES

26:9.1 (294.5) When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

26:9.2 (294.6) The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

26:9.3 (295.1) The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the worlds: “Be you perfect, even as I am perfect.”

26:9.4 (295.2) Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the perfected sons of God.

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

26:10.1 (295.3) The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

26:10.2 (295.4) Those who are unsuccessful in the

do služby ti, kterým se nepodařilo při svém prvním pokusu dosáhnout Božstev, jsou přesunuti z okruhu svého nezdaru přímo na druhý okruh. Proto poradci a konzultanti také slouží jako rádci a utěšitelé těchto zklamáných poutníků. Oni právě prožili své největší zklamání i když se v žádném případě neliší od dlouhého seznamu takových zkušeností, po kterých stoupali jako po žebříku, od chaosu na vrchol dokonalosti—kromě jeho významu. To jsou ti, kteří vypili empirickou číši do samého dna; a já jsem vyzoroval, že se dočasně vrací do služeb v supervesmírech jako nejvyšší typ láskyplných pomocníků dětí času, prožívající přechodná zklamání.

Po dlouhém pobytu na okruhu číslo dva jsou neúspěšní poutníci vyzkoušeni radami dokonalosti, zasedající na řídicím světě tohoto okruhu a dostanou osvědčení, že složili zkoušku v Havoně; a toto, pokud se jedná o neduchovní status, jim dává stejné postavení ve vesmírech času, jako kdyby opravdu uspěli na cestě k Božstvu. Duch takových kandidátů byl zcela přijatelný; jejich nezdar spočíval v některých aspektech způsobu přístupu, nebo v některých částech jejich empirické minulosti.

Potom je poradci okruhu předvedou před vedoucí úkolů v Ráji a jsou vráceni do služby času na světech prostoru; a oni s radostí a potěšením odejdou k úkolům uplynulých dob a epoch. Jednoho dne se vrátí na okruh svého největšího zklamání a opět se pokusí dosáhnout Božstev.

Pro úspěšné poutníky na druhém okruhu je stimul evoluční nejistoty minulostí, ale putování za věčným úkolem ještě nezačalo; a i když je pobyt na tomto okruhu velmi příjemný a velice prospěšný, postrádá něco ze vzrušení očekávání, které bylo cítit na předchozích okruzích. V takových chvílích se mnoho poutníků dívá nazpět, na to dlouhé, dlouhé úsilí s radostnou závisí a opravdu si přejí, aby se mohli nějak dostat zpátky na světy času a všechno začít úplně znovu, zrovna tak, jako vy smrtelníci, když dosáhnete staršího věku, tak se někdy díváte nazpět na činy vašeho mládí a mladého života a opravdu si přejete, abyste vaše životy mohli prožít ještě jednou.

Ale překonání nejnvnitřnějšího okruhu ještě čeká a brzy poté, kdy skončí poslední přepravní spánek, začne nové putování po věčné cestě. Poradci a konzultanti na druhém okruhu začnou připravovat svoje svěřence na tento významný a závěrečný odpočinek—nezbytný spánek, který vždy odděluje epochální etapy vzestupné pouti.

first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

26:10.3 (295.5) After a long sojourn on circuit number two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

26:10.4 (295.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

26:10.5 (296.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

26:10.6 (296.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

Když tito vzestupní smrtelníci, kteří dosáhli Vesmírného Otce, projdou zkušeností druhého okruhu, jejich stále přítomní Průvodci Absolventi vydají příkaz k jejich přijetí na závěrečný okruh. Tito průvodci osobně doprovodí své svěřence na vnitřní okruh a tam je svěří do péče podporovatelů odpočinku—poslední z těch řádů sekundárních supernafimů, jejichž úkolem je pomáhat poutníkům času na světech Havony.

11. PODPOROVATEKÉ ODPOČINKU

Podstatná část času vzestupného poutníka na posledním okruhu je věnována pokračování studia o nastávajících problémech pobytu v Ráji. Na vnitřním okruhu světů Havony bydlí trvale a přechodně obrovské množství rozmanitých bytostí, z nichž většina je neodhalena. A taková směs těchto různých typů zajišťuje superafickou podporu pro odpočinek v osvěžujícím okolním prostředí, které účinně využívají pro další vzdělání vzestupných poutníků, především se zaměřením na způsoby přizpůsobování se početným skupinám bytostí, se kterými se brzy v Ráji setkají.

Mezi těmi, kteří bydlí na tomto vnitřním okruhu, jsou synové, trinitarizovaní tvory. Primární a sekundární supernafimové jsou hlavními pečovateli sjednoceného sboru těchto synů, včetně trinitarizovaných potomků konečných smrtelníků a podobného potomstva Obyvatel Ráje. Někteří z těchto synů prošli objetím Trojice a byli pověřeni úkoly ve vládách supervesmírů, jiní vykonávají různá posláná, ale velká většina se shromažďuje ve sjednoceném sboru na dokonalých světech vnitřního okruhu Havony. Tady, pod dohledem supernafimů, jsou připravováni na určitou budoucí činnost speciálním a nejmenovaným sborem vysokých Obyvatel Ráje, kteří byli před příchodem Grandfandy prvními výkonnými asistenty Věčně Moudrých. Existuje celá řada důvodů se domnívat, že tyto dvě unikátní skupiny trinitarizovaných bytostí budou spolu pracovat v daleké budoucnosti a přinejmenším je jejich společný osud v zálohách Rájského Sboru Trinitarizovaných Konečných.

Na tomto nejvnitřnějším okruhu se blíže seznamují jak vzestupní, tak i sestupní poutníci se syny, trinitarizovanými tvory. Tak, jako jejich rodiče, tito synové získávají velký užitek z takového vzájemného přátelství a speciální posláná supernafimů spočívá v tom, aby podporovali a usnadnili společenství trinitarizovaných synů konečných smrtelníků a trinitarizovaných synů Obyvatel Ráje. Superafičtí podporovatelé odpočinku se příliš nezabývají jejich vzděláním, ale především podporují vzájemné porozumění mezi

26:10.7 (296.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned to the ministry of the pilgrims of time on the world circuits of Havona.

11. THE COMPLEMENTS OF REST

26:11.1 (296.4) Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

26:11.2 (296.5) Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finaliters and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finaliters.

26:11.3 (296.6) On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the mortal finaliters and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding

různorodými skupinami.

Smrtelníci dostali Rajský příkaz: „Budte dokonalí tak, jak dokonalý je váš Rajský Otec.“ Dohlížející supernafimové nikdy nepřestanou proklamovat svým svěfencům, trinitarizovaným synům sjednoceného sboru: „Mějte pochopení pro vaše vzestupné bratry tak, jako jim rozumějí a milují je Rajští Synové Tvořitelé.“

Smrtelný tvor musí nalézt Boha. Syn Tvořitel se nikdy nezastaví, dokud nenalezne člověka—nejnižšího tvora vlastní vůle. Není pochyb o tom, že Synové Tvořitelé a jejich smrtelné děti se připravují na nějakou budoucí a neznámou vesmírnou službu. Jak jedni, tak i druzí procházejí škálou vesmírných zkušeností a jsou proto vzděláni a vyškoleni pro jejich věčnou misi. V celém vesmíru se vyskytuje toto unikátní prolínání lidského a božského, splývání tvora a Tvořitele. Nerozumní smrtelníci hovoří o projevu božského soucitu a citlivosti, především ke slabším a v zájmu potřebných, jako o díle antropomorfického Boha. Jaký omyl! Spíše by se měly brát takové projevy soucitu a snášenlivosti lidských bytostí jako důkaz, že smrtelný člověk je obdařen duchem živého Boha; že tvor je přece jenom božsky motivován.

Těsně před koncem pobytu na prvním okruhu se vzestupní smrtelníci poprvé setkají s iniciátory odpočinku, kteří patří k primárnímu řádu supernafimů. Tito andělé Ráje přicházejí přivítat ty, kteří stojí na prahu věčnosti a dokončují přípravu na přepravní spánek, který předchází poslednímu vzkříšení. Nebudete dítětem Ráje, dokud neprojdete vnitřním okruhem a neprožijete vzkříšení ve věčnosti po závěrečném spánku času. Zdokonalení poutníci se pohrouží do klidu, usnou na prvním okruhu Havony, ale procitnou na březích Ráje. Ze všech těch, kteří přicházejí na věčný Ostrov, pouze ti, kteří přijdou tímto způsobem, jsou děti věčnosti; ti ostatní jsou jako návštěvníci, jako hosté, kteří nemají status trvalých obyvatel.

A nyní, v závěru putování Havonou, když se vy smrtelníci chystáte ke spánku na řídicím světě vnitřního okruhu, nepůjdete odpočívat sami, jak tomu bylo na světech vašeho původu, když jste zavřeli oči v přirozeném spánku fyzické smrti, nebo během dlouhého přepravního polospánku, který byl přípravou na vaši cestu do Havony. Nyní, když se připravujete na cílový spánek, po vašem boku zaujme místo váš dlouhodobý společník na prvním okruhu, ušlechtilý podporovatel odpočinku, který je připraven zahájit závěrečný odpočinek s vámi jako záruka Havoně, že vaše přeměna je dokončena a že na vás čekají už jen poslední korektury dokonalosti.

Vaší první přeměnou byla ve skutečnosti smrt, druhou byl ideální spánek a nyní, třetí

association with diverse groups.

26:11.4 (297.1) Mortals have received the Paradise command: “Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect.” To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: “Be you understanding of your ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them.”

26:11.5 (297.2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man—the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God; that the creature is, after all, divinity motivated.

26:11.6 (297.3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

26:11.7 (297.4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297.5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third

proměnou, je opravdový klid, odpočinek věků.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti
Uversy.]

metamorphosis is the true rest, the relaxation of
the ages.

^{26:11.9 (297.6)} [Presented by a Perfector of Wisdom
from Uversa.]

Kapitola 27. Služba primárních supernafimů

⇐ 026

Kniha Urantia

028 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 27 SLUŽBA PRIMÁRNÍCH SUPERNAFIMŮ

Sekce

Úvod

1. Iniciátoři odpočinku
2. Vedoucí úkolů
3. Interpreti etiky
4. Usměrnovatelé chování
5. Opatrovatelé vědomostí
6. Profesori filozofie
7. Dirigenti úcty

PAPER 27 MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction

1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

Úvod

PRIMÁRNÍ supernafimové jsou vznešenými služebníky Božstev na věčném Ostrově Ráj. Není o nich známo, že by někdy vybočili z cesty světla a poctivosti. Jejich počet se nemění; za celou dobu jejich věčné existence se ani jeden člen této obdivuhodné armády hostitelů neztratil. Tito vysocí supernafimové jsou dokonalé bytosti, jejich dokonalost je nejvyšší, ale nejsou absonitní a nejsou ani absolutní. Protože jsou podstatou dokonalosti, tyto děti Nekonečného Ducha si při své práci libovolně vyměňují svoje rozmanité povinnosti. Nepůsobí příliš mimo oblast Ráje, i když se zúčastňují různých tisíciletých shromážděních a sjezdů skupin středního vesmíru. Plní také speciální příkazy Božstev a mnoho jejich členů postoupí do funkce Technických Poradců.

Primární supernafimové také řídí armády serafů, pomáhajících na světech, které byly izolovány kvůli vzpouře. Když Rajský Syn poskytne sám sebe takovému světu, dokončí svoje poslání, vystoupí k Otci, je přijat a vrací se jako pověřený vysvoboditel tohoto izolovaného

INTRODUCTION

27:0.1 (298.1) PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

27:0.2 (298.2) Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited

světa, vedoucím úkolů vždy pověří primárního supernafima, aby převzal kontrolu nad pomáhajícími duchy, kteří slouží v právě napravené sféře. Supernafimové se v této speciální službě pravidelně střídají. Současný „hlavní představitel serafů“ na Urantii je druhým tohoto řádu ve službě od doby poskytnutí Krista Michaela.

Od počátku věčnosti primární supernafimové sloužili na Ostrově Světla a byli vysíláni vykonávat řídicí funkce na světech prostoru, ale současný způsob klasifikování jejich činností se datuje teprve od příchodu havonských poutníků času do Ráje. Tito vysocí andělé nyní působí hlavně v následujících sedmi druzích služby:

1. Dirigenti úcty.
2. Profesori filozofie.
3. Opatrovatelé vědomostí.
4. Usměrnovatelé chování.
5. Interpreti etiky.
6. Vedoucí úkolů.
7. Iniciátoři odpočinku.

Vzestupní poutníci nepoznají přímý vliv působení těchto supernafimů, dokud se skutečně nestanou trvalými obyvateli Ráje a až potom prodělají dlouhou výuku pod vedením těchto andělů v obráceném pořadí jejich představení. To znamená, že vaši pouť Rájem začínáte pod vedením iniciátorů odpočinku a po následujících obdobích výuky s ostatními typy supernafimů, ukončíte svoji přípravu s dirigenty úcty. Potom jste připraveni zahájit nekonečnou pouť konečného.

1. INICIÁTOŘI ODPOČINKU

Iniciátoři odpočinku jsou Rajští inspektoři, kteří přicházejí ze středního Ostrova na vnitřní okruh Havony a tam spolupracují se svými kolegy, podporovateli odpočinku sekundárního řádu supernafimů. Základním faktorem pro požitky z Ráje je odpočinek, božský odpočinek; a tito iniciátoři odpočinku jsou posledními instruktory, kteří připraví poutníky času na jejich vstup do věčnosti. Jejich práce začíná na posledním okruhu dosažení středního vesmíru a pak pokračuje až do chvíle, kdy poutník procitne ze závěrečného přepravního spánku, dřímoty, během které se tvor prostoru přenesení do říše věčnosti.

Odpočinek má sedmidílnou podstatu. U nižších řádů života je to odpočinek spánkem a

deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present “chief of seraphim” is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

27:0.3 (298.3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

- 27:0.4 (298.4) 1. Conductors of Worship.
- 27:0.5 (298.5) 2. Masters of Philosophy.
- 27:0.6 (298.6) 3. Custodians of Knowledge.
- 27:0.7 (298.7) 4. Directors of Conduct.
- 27:0.8 (298.8) 5. Interpreters of Ethics.
- 27:0.9 (298.9) 6. Chiefs of Assignment.
- 27:0.10 (298.10) 7. Instigators of Rest.

27:0.11 (298.11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. INSTIGATORS OF REST

27:1.1 (299.1) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27:1.2 (299.2) Rest is of a sevenfold nature: There is the rest of sleep and of play in the lower life orders,

hrou, u vyšších bytostí je odpočinek objevováním a u nejvyšších typů duchovních bytostí je to odpočinek uctíváním. Existuje také běžný odpočinek v podobě příjmu energie, doplňování síly bytostí fyzickou, nebo duchovní energií. A potom je to přepravní spánek, stav bezvědomí během serafické přepravy z jedné sféry na druhou. Naprosto odlišný ode všech těchto druhů odpočinku je hluboký spánek proměny, přechodný oddech mezi dvěma různými stádii bytí, přechod z jednoho života do druhého, z jednoho stavu existence do druhé, spánek, který vždy provází přechod k novému vesmírnému statusu, na rozdíl od evolučních jednotlivých stupňů jakéhokoliv statusu.

Ale poslední spánek proměny je něco víc, než ty předcházející přepravní dřímoty, které označovaly postupné úspěšné dosažení nového statusu na vzestupné pouti tvora; a proto s jeho pomocí tvorové času a prostoru projdou přes nejvnitřnější hranice času a prostoru a dosáhnou rezidenčního statusu v nadčasových a nadprostorových příbytcích Ráje. Iničiátoři a podporovatelé odpočinku jsou zrovna tak důležití pro tuto transcendentní proměnu, jako jsou serafové a přidružené bytosti důležité pro smrtelné tvory, aby přežili svoji smrt.

Vy se pohroužíte do klidu na posledním okruhu Havony a procítnete ve věčnosti v Ráji. A protože se tam duchovně znovu zosobníte, okamžitě poznáte iničiátora odpočinku, který vás vítá na březích věčnosti, jako toho stejného primárního supernafima, který vás pohroužil do závěrečného spánku na nejvnitřnějším okruhu Havony; a vzpomenete si na poslední veliký projev víry, když jste se znovu připravovali svěřit vaši identitu do rukou Vesmírného Otce.

Prožili jste poslední odpočinek času; prodělali jste poslední přepravní spánek; a teď se probudíte do věčného života na březích věčného příbytku. „A již nikdy nebude spát. Před vámi je přítomnost Boha a jeho Syna a vy jste navždy jeho služebníci; uviděli jste jeho tvář a jeho jméno je váš duch. Nebude tam žádná noc; a nepotřebují tam sluneční světlo, protože světlo jim dává Velký Zdroj a Střed; a oni budou žít stále a navěky. A Bůh setře všechny slzy z jejich očí; a nebudete tam žádná smrt, žádná lítost, nebo pláč, ani tam nebude žádná bolest, protože všechno předešlé pominulo.“

2. VEDOUcí ÚKOLŮ

Tato skupina je čas od času dozorována hlavním supernafimem—„originálním vzorem anděla“—aby vedl organizaci všech třech řádů těchto andělů—primárních, sekundárních a

discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27:1.3 (299.3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27:1.4 (299.4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27:1.5 (299.5) The last rest of time has been enjoyed; the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. "And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes; there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away."

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300.1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, "the original pattern angel," to preside over the organization of all three orders of these angels — primary,

terciárních. Supernafimové, jako skupina, jsou zcela samosprávné a samořídící, kromě funkce jejich společného vedoucího, prvního anděla Ráje, který trvale řídí tyto duchovní osobnosti.

Činnost andělů úkolů je úzce spjata se zvelebenými smrtelnými obyvateli Ráje před jejich přijetím do Sboru Konečnosti. Činnost nových příchozích do Ráje není zaměřena pouze na učení a instruktáže; služba hraje také podstatnou roli ve vzdělání předkonečných v Ráji. A také jsem vyzpovídal, že když vzestupní smrtelníci mají volný čas, s velkou oblibou se přátelí se záložním sborem superafických vedoucích úkolů.

Když vy, vzestupní smrtelníci dosáhnete Ráje, vaše společenské vztahy znamenají mnohem víc, než kontakt s velkým počtem povznesených a božských bytostí a se spoustou vám dobře známých zvelebených smrtelných druhů. Určitě se budete také přátelit s více než třemi tisíci rozdílných řádů Rajských Obyvatel, s různými skupinami Transcendentálů a s množstvím dalších typů obyvatel Ráje, trvalých a přechodných, kteří nebyli na Urantii odhaleni. Po dlouhotrvajícím spojení s mocnými intelektu Ráje je velmi uklidňující navštívit bytosti s andělským typem mysli; oni připomínají smrtelníkům času serafy, se kterými měli tak dlouhý a tak posilující vztah.

3. INTERPRETI ETIKY

Čím výše stoupáte po stupních života, tím více pozornosti se musí věnovat vesmírné etice. Etické vědomí je jednoduše rozpoznání individuálních práv, neodlučitelných od existence kteréhokoli nebo všech ostatních jedinců. Ale duchovní etika vysoce převyšuje smrtelné a také morontální pojetí osobních a společenských vztahů.

Otázky etiky se náležitým způsobem vyučují a poutníci času se je patřičně učí během jejich dlouhého vzestupu k vrcholu dokonalosti v Ráji. Od chvíle, kdy tato vzestupná pouť ke středu započala na rodných světech prostoru, vzestupní poutníci stále přidávají skupinu za skupinou ke svému, neustále se zvětšujícímu, okruhu vesmírných společníků. Každá nová skupina kolegů znamená další úroveň etiky, kterou je nutno poznat a řídit se jí, takže když vzestupní smrtelníci dosáhnou Ráje, potřebují opravdu někoho, aby jim poskytl pomocnou a přátelskou radu, týkající se výkladu etiky. Oni se nepotřebují etiku učit, ale potřebují nyní správně interpretovat to, čemu se tak pracně učí, když tváří v tvář čelí mimořádnému

secondary, and tertiary. The supernaphim, as a body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:2.2 (300.2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:2.3 (300.3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentals, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim with whom they have had such long contact and such refreshing association.

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:3.1 (300.4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

27:3.2 (300.5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously learned properly *interpreted* to them as they are

úkolu poznávání tolika nových etických forem.

Interpreti etiky prokazují přichozím do Ráje neocenitelnou pomoc, aby se přizpůsobili početným skupinám ušlechtilých bytostí během jejich rušného období od získání trvalého statusu k oficiálnímu přijetí za člena Sboru Smrtných Konečných. Velkou část početných typů Rajských Obyvatel potkali vzestupní smrtníci již na sedmém okruhu Havony. Zvelebení smrtníci měli také blízký vztah se syny, trinitarizovanými tvory sjednoceného sboru na vnitřním okruhu Havony, kde tyto bytosti získávají podstatnou část svého vzdělání. A na dalších okruzích potkali vzestupní smrtníci velké množství neodhalených obyvatel systému Ráj-Havona, kteří se tam zúčastňují skupinové výuky, aby se připravili na neodhalené úkoly budoucnosti.

Všechny tyto společenské vztahy jsou vždy oboustranné. Vy, jako smrtníci poutníci, nezískáváte pro sebe jenom prospěch z přátelství těchto postupných vesmírných společníků a početných řádů stále více božských druhů, ale vy také každé z těchto bratrských bytostí předáváte něco z vaší vlastní osobnosti a zkušenosti, což každou z nich udělá navždy jinou a lepší, protože se přátelily s vzestupným smrtníkem z evolučních světů času a prostoru.

4. USMĚRŇOVATELÉ CHOVÁNÍ

Poté, když jim byly dostatečně vyloženy otázky etiky Rajských vztahů—a nejsou to jenom bezvýznamné formality, nebo příkazy povýšených kast, ale přirozená pravidla chování—vzestupní poutníci uvítají pomocnou radu superafických usměrňovatelů chování, kteří informují nové členy Rajské společnosti o ustálených zvyklostech dokonalého chování vysokých bytostí, bydlící na středním Ostrově Světla a Života.

Harmonie je základním principem středního vesmíru a v Ráji vládne prokazatelný řád. Správné chování je nezbytné pro růst, který přes vzdělání a filozofii vede k duchovním výšinám spontánní úcty. Přiblížení k Božskosti předpokládá přijetí božské metody; a poutník je schopen osvojit si tuto metodu až po svém příchodu do Ráje. Duch této metody se již projevuje na okruzích Havony, ale poslední detaily v přípravě poutníků času se mohou aplikovat pouze poté, až opravdu dosáhnou Ostrova Ráj.

Veškerá Rajská etika je zcela spontánní a ve všech smyslech přirozená a nevázaná. Nicméně, na věčném Ostrově přesto existuje patřičný a

brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

27:3.3 (300.6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finaliters. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

27:3.4 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. DIRECTORS OF CONDUCT

27:4.1 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic directors of conduct, who instruct the new members of Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27:4.2 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27:4.3 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But there still is a proper and perfect way of doing

dokonalý způsob jednání a usměrňovatelé chování jsou stále k dispozici „vcházejícím nováčkům“, aby je poučili a vedli jejich kroky tak, aby se cítili naprosto uvolnění a zároveň jim pomohli se vyhnout pochybnostem a nejistotě, které by jinak byly nevyhnutelné. Pouze takové opatření zamezí nekonečným potížím; a potíže se v Ráji nikdy neobjeví.

Tito usměrňovatelé chování skutečně slouží jako ušlechtilí učitelé a průvodci. Jejich hlavním úkolem je seznamovat nové smrtelné obyvatele s téměř nekonečným množstvím nových situací a neznámých zvyklostí. Přes velmi dlouhou přípravu a dlouhou pouť k němu, Ráj zůstává stále nevyslovitelně mimořádným a neočekávaně novým pro ty, kteří tam nakonec získají trvalý pobyt.

5. OPATROVATELÉ VĚDOMOSTÍ

Superafičtí opatrovatelé vědomostí jsou vyšší „živé listy“, známé všem a čtené všemi, kteří se zdržují v Ráji. Jsou božskými záznamy, živými knihami autentických vědomostí. Slyšeli jste o záznamech v „knize života.“ Opatrovatelé vědomostí jsou přesně takové živé knihy, záznamy dokonalosti, otištěné na věčných listech božského života a nejvyšší jistoty. Jsou to ve skutečnosti živé, automatické knihovny. V těchto primárních supernafimech jsou uložena fakta o vesmírech, vlastně jsou zaznamenána v těchto andělech a je také přirozeně nemožné, aby byla uložena nepravda do myslí těchto dokonalých a podrobných pokladnic věčné pravdy a informací času.

Tito opatrovatelé vědomostí konají neformální přednáškové kurzy pro obyvatele věčného Ostrova, ale jejich hlavní činností je dodávat ověřené informace. Každý, kdo se v Ráji zdržuje a potřebuje získat informaci, může si podle svého přání povolat k sobě živou pokladnici konkrétního faktu nebo pravdy. Na severním konci Ostrova jsou k dispozici živí vyhledávači vědomostí, kteří určí vedoucího skupiny, pečujícího o hledanou informaci a okamžitě se objeví úžasná bytost, které jsou přesně tou věcí, co potřebujete vědět. Již nemusíte hledat vysvětlení z popsáných stránek; nyní rozmlouváte s živou informací tváří v tvář. Tímto způsobem získáte nejvyšší vědomost od živých bytostí, které jsou jejími konečnými opatrovateli.

Když určíte supernafima, který je přesně to, co si přejete ověřit, najdete všechna známá fakta o všech vesmírech, protože tito opatrovatelé vědomostí jsou konečnými a živými seznamy nesmírně rozsáhlé sítě záznamových andělů, od serafů a sekunafimů v lokálních vesmírech a

things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the “strangers within the gates” to instruct them and so guide their steps as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27:4.4 (301.5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27:5.1 (301.6) The superaphic custodians of knowledge are the higher “living epistles” known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the “book of life.” The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27:5.2 (302.1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who are the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27:5.3 (302.2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available *all* the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and

supervesmírech k hlavním kronikářům terciárních supernafimů v Havoně. A toto živé seskupení vědomostí je rozdílné od formálních archivů Ráje —narůstajícího souhrnu vesmírné historie.

Moudrost pravdy má původ v božskosti středního vesmíru, ale vědomosti—empirické znalosti— mají převážně svoje počátky v oblastech času a prostoru a proto je nutné mít rozsáhlé supervesmírné organizace záznamových serafů a supernafimů, působících pod vedením Celestinských Zaznamenatelů.

Tito primární supernafimové, kteří ve své podstatě uchovávají vesmírné vědomosti, jsou také odpovědní za jejich organizaci a třídění. Tvořic živou informační knihovnu vesmíru vesmírů, oni rozdělují vědomosti do sedmi hlavních skupin, z nichž každá má kolem jednoho milionu podskupin. Snadnost, s jakou mohou obyvatelé Ráje nahlédnout do obrovského archivu vědomostí, je možná jediné díky dobrovolnému a moudrému úsilí opatrovatelů vědomostí. Opatrovatelé jsou také významnými učiteli středního vesmíru, štědře rozdávající živé poklady všem bytostem na kterémkoliv okruhu Havony a jsou značně využíváni, i když nepřímě, soudy Věčně Moudrých. Ale tato živá knihovna, která je dostupná ve středním vesmíru a v supervesmírech, není dosažitelná v lokálních tvorech. Pouze nepřímě a s pomocí reflexe jsou Rájské vědomosti využívány v lokálních vesmírech.

6. PROFESOŘI FILOZOFIE

Nejbliže k nejvyššímu uspokojení z úcty je radost z filozofie. Nikdy nevystoupíte tak vysoko, nebo nepostoupíte tak daleko, aby tam nebyly tisíce záhad, jejichž vysvětlení vyžaduje použití filozofie.

Rajští profesori filozofie s radostí vedou myslí obyvatel Ráje, jak rodilých, tak i vzestupných, po povznášející cestě pokusit se řešit vesmírné problémy. Tito superafičtí profesori filozofie jsou „nebeskými mudrci,“ moudrymi bytostmi, které využívají pravdivé vědomosti a fakta zkušenosti v jejich úsilí pochopit neznámé. S nimi vědomost dosáhne pravdy a zkušenost vystoupí k moudrosti. V Ráji vzestupní smrtelnici prostoru prožívají vrchol bytí; mají vědomosti; znají pravdu; mohou filozofovat—přemýšlet o pravdě; mohou se dokonce snažit obsáhnout pojetí Konečna a pokusit se pochopit metody Absoluten.

seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

27:5.4 (302.3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:5.5 (302.4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:6.1 (302.5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:6.2 (302.6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the “wise men of heaven,” the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth; they may even seek to encompass the concepts of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

Na jižním konci rozlehlého Ráje profesori filozofie vedou propracované kurzy v sedmdesáti funkčních odděleních moudrosti. Tady přednášejí o plánech a záměrech Nekonečnosti a snaží se koordinovat zkušenosti a uspořádat vědomosti všech těch, kteří mají přístup k jejich moudrosti. Oni si vytvořili vysoce specializovaný přístup k různým vesmírným problémům, ale jejich závěrečná rozhodnutí jsou vždy v jednotné shodě.

Tito Rajští filozofové používají při učení všechny dostupné metody výuky, včetně vyšší grafové metody Ráje a určitých Rajských metod informační komunikace. Všechny tyto vyšší metody sdělování vědomostí a vyjadřování myšlenek jsou zcela nad rámec chápání dokonce i těch nejvíce vyvinutých lidských myslí. Hodinová lekce v Ráji se rovná deseti tisícům let při použití urantijských metod na zapamatování slov. Vy nemůžete pochopit takové komunikační metody a v životě smrtelníků prostě neexistuje nic, co by se k nim mohlo přirovnat, nic, co by se jim mohlo podobat.

Profesori filozofie mají velké potěšení z toho, že mohou sdělovat svá vysvětlení o vesmíru vesmírů těm bytostem, které pocházejí ze světů prostoru. A i když filozofie nemůže nikdy dospět k trvalým závěrům o faktech vědomostí a pravdy zkušenosti, přesto, když uslyšíte tyto primární supernafimy přednášet o nevyřešených problémech věčnosti a činnostech Absoluten, budete cítit jistotu a trvalý uspokojení, týkající se těchto neovládnutelných otázek.

Tyto intelektuální studie Ráje se nevysílají; filozofie dokonalosti je dostupná pouze těm, kteří jsou osobně přítomni. Obklopující tvoření vědí o tomto učení pouze od těch bytostí, které prošly takovou zkušeností a následně přinesly tuto moudrost do vesmírů prostoru.

7. DIRIGENTI ÚCTY

Úcta je největší výsadou a nejzákladnější povinností všech vytvořených myslících tvorů. Úcta je vědomé a radostné rozpoznání a uznání pravdy a faktu úzkých a osobních vztahů Tvořitelů se svými tvory. Kvalita úcty je určena hloubkou vnímání tvora; a tak, jak vědomosti o nekonečném charakteru Bohů narůstají, úcta se stále zvětšuje, až nakonec dosáhne vrcholu empirické radosti a největšího potěšení, které znají jen vytvořené bytosti.

27:6.3 (303.1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct elaborate courses in the seventy functional divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:6.4 (303.2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:6.5 (303.3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:6.6 (303.4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:7.1 (303.5) Worship is the highest privilege and the first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight

I když na Ostrově Ráj se nachází několik míst pro uctívání, on je spíše jednou velkou svatyní pro božskou službu. Úcta je základní a převládající pocit všech, kteří dosáhnou jeho blažených břehů — je to spontánní výlev citu bytostí, které poznaly Boha natolik, aby se mohly dostat do jeho přítomnosti. Během cesty ke středu přes Havonu, okruh za okruhem, úcta je stále více silícím citem a po dosažení Ráje je nezbytné jeho projev usměrnit a jinak kontrolovat.

Pravidelné, spontánní, skupinové a jiné neobvyklé vzplanutí největšího obdivu a duchovní chvály pociťované v Ráji, je usměrňováno a řízeno speciálním sborem primárních supernafimů. Pod vedením těchto dirigentů úcty dosáhne taková pocta tvora samého vrcholu radosti a dosáhne vrcholů dokonalosti v ušlechtilosti vlastního projevu a osobního potěšení. Všichni primární supernafimové touží být dirigenty úcty; a všechny vzestupné bytosti by nejraději zůstaly navždy v tomto stavu úcty, kdyby vedoucí úkolů periodicky nerozpustili tato shromáždění. Ale po žádné vzestupné bytosti se nikdy nevyžaduje, aby převzala úkoly věčné služby, dokud nebude mít z pocitu úcty plné uspokojení.

Úkolem dirigentů úcty je naučit vzestupné tvory úcty tak, aby jim to usnadnilo dosáhnout uspokojivého pocitu z vlastního projevu a současně aby byli schopni věnovat pozornost základním aktivitám Rajského režimu. Bez zdokonalení projevu úcty, by průměrnému smrtelníkovi, který dospěje do Ráje, trvalo stovky let, než by správně a vhodně vyjadřoval svoje emoce inteligentního uznání a vděčnosti vzestupného tvora. Dirigenti úcty poskytují nové a doposud neznámé způsoby vyjadřování, aby tyto úžasné děti z lůna prostoru, zrozeni do útrap času, byly schopny dosáhnout plného uspokojení z úcty v podstatně kratší době.

Veškerá umění všech bytostí v celém vesmíru, která jsou schopná zesílit a povznést vlohy pro vlastní projev a vyjádření vděčnosti, jsou v nejvyšší míře použita v projevu úcty k Božstvu Ráje. Úcta je nejušlechtlejší radost Rajské existence; ona je osvěžující hrou Ráje. To, co hra udělá pro vaše unavené myslí na zemi, úcta udělá pro vaše zdokonalené duše v Ráji. Způsob uctívání v Ráji je naprosto nad rámec chápání smrtelníků, ale duch úcty si můžete začínat uvědomovat dokonce již tady dole na Urantii, protože duchové Bohů dokonce i teď ve vás přebývají, vznášejí se nad vámi a podněcují vás k projevu opravdové úcty.

and the most exquisite pleasure known to created beings.

27.7.2 (303.6) While the Isle of Paradise contains certain places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

27.7.3 (304.1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim. Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

27.7.4 (304.2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27.7.5 (304.3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence*; it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now indwell you, hover over you, and inspire you to true

V Ráji jsou stanoveny časy a určena místa pro vyjádření úcty, ale není jich dostatek, aby pojaly stále se zvětšující záplavu duchovních emocí narůstající inteligence a zvětšujícího se božského poznání zvelebených bytostí empirického vzestupu k věčnému Ráji. Od dob Grandfandy supernafimové nejsou schopni v plné míře pojmout ducha úcty v Ráji. Stále se tam projevuje nadbytek úcty oproti předpokládanému odhadu. A je to proto, že osobnosti s vrozenou dokonalostí nemohou nikdy plně předpokládat neobyčejně překvapující projevy duchovních emocí bytostí, které pomalu a s velkým úsilím vystoupily k vrcholu dokonalosti v Ráji z hlubin duchovní temnoty na nejnižších světech času a prostoru. Když takoví andělé a smrtelníci času dosáhnou přítomnosti Sil Ráje, dojde k projevu nahromaděných emocí věků, podívaná, ohromující anděle v Ráji a produkující vrcholnou radost božského uspokojení v Rajských Božstvech.

Někdy celý Ráj je pohlcen v nezadržitelném přílivu projevu duchovní úcty a vděčnosti. Často dirigenti úcty nejsou schopni zvládat takový projev, a tehdy se v příbytku Božstev objeví trojitý světelný impuls, znamenající, že božské srdce Bohů je plně a naprosto přesvědčeno o upřímné úctě obyvatelstva Ráje, obyvatel vrcholné dokonalosti a vzestupných tvorů času. Jaká oslava metody! Jaký úspěch věčného plánu a záměru Bohů, aby inteligentní láska dítěte-tvora plně uspokojila nekonečnou lásku Otce-Tvořitele!

Po dosažení vrcholného uspokojení z plného projevu úcty jste způsobili pro přijetí do Sboru Konečnosti. Vzestupná dráha je téměř u konce a připravuje se oslava sedmého výročí. První výročí označilo smrtelnou dohodu s Ladičem Myšlení, když se stvrdil záměr věčného života; druhé bylo probuzení v morontálním životě; třetí byla fúze s Ladičem Myšlení; čtvrté bylo probuzení v Havoně; páté bylo oslavou nalezení Vesmírného Otce; a šestým výročím bylo probuzení v Ráji z poslední přepravní dřímoty času. Sedmé výročí oslavuje vstup do sboru konečných smrtelníků a začátek služby ve věčnosti. Dosažení sedmého stupně duchovní realizace konečným bude pravděpodobně znamenat oslavu prvního z výročí věčnosti.

A tímto končí povídání o supernafimech Ráje, nejvyššího řádu ze všech pomocných duchů, těch

worship.

27.7.6 (304.4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

27.7.7 (304.5) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode, signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

27.7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal finaliter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

27.7.9 (305.2) And thus ends the story of the Paradise supernaphim, the highest order of all the

bytostí, které, jako univerzální kategorie, vás neustále provázejí ze světa vašeho původu až se nakonec s vámi rozloučí dirigenti úcty, když dáte Trojici slib věčnosti a jste přijati do Sboru Smrtelníků Konečnosti.

Nekonečná služba Rajské Trojici začíná; a nyní stojí konečný tvář v tvář výzvam Boha Konečného.

[Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti Uversy.]

ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity oath of eternity and are mustered into the Mortal Corps of the Finality.

27:7.10 (305.3) The endless service of the Paradise Trinity is about to begin; and now the finaliter is face to face with the challenge of God the Ultimate.

27:7.11 (305.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Kapitola 28. Pomocní duchové supervesmírů

⇨ 027

Kniha Urantia

029 ⇨

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 28 POMOCNÍ DUCHOVÉ SUPERVESMÍRŮ

Sekce

Úvod

1. Terciafimové
2. Omniafimové
3. Sekunafimové
4. Primární sekunafimové
5. Sekundární sekunafimové
6. Terciární sekunafimové
7. Služba sekunafimů

PAPER 28 MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Tertiaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

Úvod

TAK, jak jsou supernafimové andělskou armádou středního vesmíru a serafové lokálních vesmírů, tak sekunafimové jsou pomocnými duchy v supervesmírech. Mírou božskosti a potenciálem svrchovanosti se tyto děti Duchů Reflexe podobají mnohem víc supernafimům než serafovi. Ve své službě v supertvořeních neslouží sami a mnoho různých a fascinujících procesů vykonávají v součinnosti se svými neodhalenými společníky.

Tak, jak jsou pomocní duchové supervesmírů v tomto vyprávění představeni, jejich kategorie obsahuje následující tři řady:

1. Sekunafimové.
2. Terciafimové.
3. Omniafimové.

Vzhledem k tomu, že dva poslední řady nejsou přímo zapojeny do vzestupného programu evoluce smrtelných tvorů, budou krátce popsány před mnohem více rozsáhlejším popisem sekunafimů. Technicky vzato, ani terciáfimové, ani

INTRODUCTION

28:0.1 (306.1) AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

28:0.2 (306.2) As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

- 28:0.3 (306.3)* 1. The Seconaphim.
- 28:0.4 (306.4)* 2. The Tertiaphim.
- 28:0.5 (306.5)* 3. The Omniaphim.

28:0.6 (306.6) Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression, they will be briefly discussed prior to the more extended consideration of seconaphim. Technically, neither tertiaphim nor

omniafimové nejsou pomocnými duchy působící v supervesmírech, ačkoliv oba řády slouží jako duchovní pomocníci v rámci těchto oblastí.

omniaphim are ministering spirits of the superuniverses, though both serve as spirit ministers *in* these domains.

1. TERCIAFIMOVÉ

Tito vysocí andělé jsou registrováni v hlavním řídicím centru supervesmíru a přestože slouží v lokálních tvořeních, formálně jsou trvalými obyvateli těchto supervesmírných řídicích center, poněvadž nejsou rodáky z lokálních vesmírů. Terciafimové jsou děti Nekonečného Ducha, které se zosobňují v Ráji ve skupinách po jednom tisíci. Tyto vznešené bytosti, které se vyznačují božskou originalitou a téměř nejvyšší všestranností, jsou darem Nekonečného Ducha Božím Synům Tvořitelům.

Když se Syn Michael odpojí od rodičovského režimu Ráje a je připravován na zahájení vesmírné pouti prostorem, Nekonečný Duch mu přidělí skupinu jednoho tisíce těchto duchovních společníků. A tito vznešení terciafimové potom doprovázejí Syna Tvořitele, když započne proces organizování vesmíru.

V ranných stádiích formování vesmíru působí těchto tisíc terciafimů pouze jako osobní personál Syna Tvořitele. Jako asistenti Syna získají v průběhu těchto vzrušujících epoch vytváření vesmíru a jiných astronomických manipulací nesmírné zkušenosti. Slouží po boku Syna Tvořitele až do chvíle, kdy je zosobněna Jasná Ranní Hvězda, prvorozená bytost lokálního vesmíru. Po této události následuje oficiální nabídka rezignace terciafimů a ta je přijata. A s objevením se prvních druhů rodného andělského života, terciafimové ukončí svoji aktivní službu v lokálních vesmírech a stanou se styčnými pomocníky mezi Synem Tvořitelem, ke kterému byli původně přiděleni a Věčně Moudrými daného supervesmíru.

2. OMNIAFIMOVÉ

Omniafimové jsou tvořeni Nekonečným Duchem ve spojení se Sedmi Nejvyššími Jednateli a jsou výhradními služebníky a posly těchto daných Nejvyšších Jednatelů. Omniafimové mají úkoly v celém velkém vesmíru a v Orvontonu má jejich sbor své řídicí centrum v severních částech Uversy, kde setrvávají jako speciální kolonie laskavosti. Nejsou registrováni na Uverse a ani nejsou přiděleni k naší správě. Rovněž nejsou přímo zapojeni do vzestupného programu evoluce smrtelných tvorů.

Hlavní činností omniafimů je dohled nad

1. THE TERTIAPHIM

28:1.1 (306.4) These high angels are of record on the superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

28:1.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

28:1.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. THE OMNIAPHIM

28:2.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite Spirit in liaison with the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants and messengers of these same Supreme Executives. Omniaphim are of grand universe assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression.

28:2.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied

supervesmíry z pohledu administrativní koordinace a v zájmu Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Naše kolonie omniaphimů na Uverse dostává instrukce jenom od Nejvyšších Jednatelů Orvontonu, umístěných na společné výkonné sféře číslo sedm ve vnějším prstenci Rajských družic a pouze jim podává zprávy.

with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. SEKUNAFIMOVÉ

Armády sekunafimů jsou vytvářeny sedmi Duchy Reflexe, kteří jsou přiděleni k hlavnímu řídicímu centru každého supervesmíru. S vytvářením těchto andělů ve skupinách po sedmi je spojena určitá metoda, založená na reakci Ráje. V každé sedmičlenné skupině je jeden primární sekunafim, tři sekundární a tři terciární sekunafimové; oni se vždy zosobňují přesně v tomto poměru. Když je sedm takových sekunafimů vytvořeno, jeden z nich, ten primární, se zapojí do služby Věčně Moudrých. Tři sekundární andělé jsou přidruženi ke třem skupinám správců, původem z Ráje, působících ve vládách supervesmírů: Božským Poradcům, Zdokonalovatelům Moudrosti a Univerzálním Cenzorům. Tři terciární andělé jsou přiděleni k vzestupným trinitarizovaným společníkům supervesmírných vládců: Mocným Poslům, Těm s Velkou Autoritou a Těm beze Jména a Číslo.

Tito sekunafimové supervesmírů jsou potomci Duchů Reflexe a proto mají reflexi vrozenou ve svojí podstatě. Reagují reflexně na všechna stádia bytí každého tvora s původem ve Třetím Zdroji a Středu a Rajských Synů Tvořitelů, ale nereagují přímo, osobně nebo jiným způsobem, na bytosti a entity s jediným původem v Prvotním Zdroji a Středu. My máme celou řadu průkazných materiálů, svědčících o realitě univerzálních okruhů inteligence Nekonečného Ducha, ale dokonce i kdybychom neměli žádné jiné důkazy, reflexní činnost sekunafimů by byla zcela dostačující pro prokázání reality univerzální přítomnosti nekonečné mysli Společného Činitele.

28:3.1 (307.3) The secoraphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectors of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

28:3.2 (307.4) These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

4. PRIMÁRNÍ SEKUNAFIMOVÉ

Primární sekunafimové, pracující pro Věčně Moudré, jsou živými zrcadly ve službě těchto trojediných vládců. Zamyslete se nad tím, co znamená pro řízení supervesmírné soustavy možnost podívat se do takového živého zrcadla a tam vidět a slyšet, přesně tak, jak jsou, reakce druhé bytosti, vzdálené tisíce nebo statisíce světelných let a to všechno udělat okamžitě a bezchybně. Záznamy jsou nezbytné pro řízení

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

28:4.1 (307.5) The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential

supervesmírů, vysílací relace jsou užitečné, práce Osamělých a jiných poslů je velmi prospěšná, ale Věčně Moudří, ve své pozici uprostřed mezi obydlenými světy a Rájem—mezi člověkem a Bohem—se mohou okamžitě podívat na obě strany, poslouchat obě strany a znát obě strany.

Tuto schopnost—slyšet a vidět všechny věci přesně tak, jak jsou—mohou dokonale realizovat v supervesmírech pouze Věčně Moudří a to jenom ve svých příslušných řídicích centrech světů. Ale dokonce i tady existují omezení: na Uverse je taková komunikace omezena na světy a vesmíry Orvontonu a i když je neúčinná mezi supervesmíry, udržuje tato reflexní metoda každý supervesmír v úzkém kontaktu se středním vesmírem a s Rájem. Tímto způsobem sedm nadvlád, přestože jsou komunikačně odděleny jedna od druhé, dokonale odrážejí vyšší moc a mají plné pochopení pro nižší sféry, s jejichž potřebami jsou dokonale obeznámeny.

Primární sekunafimy shledáváme, že pro svoji vrozenou podstatu inklinují k sedmi typům služby a je přirozené, že prvním z této série primárních sekunafimů by měl být ten, který má vrozený dar interpretovat Věčně Moudrým mysl Ducha:

1. Hlas Společného Činitele. V každém supervesmíru první primární sekunafim a každý sedmý znásledně vytvořených andělů tohoto řádu projevují vysoký stupeň přizpůsobivosti pro pochopení mysli Nekonečného Ducha a jejího vysvětlení Věčně Moudrým a jejím spolupracovníkům v nadvládách. Toto má obrovský význam v řídicích centrech supervesmírů, protože na rozdíl od lokálních tvoření s Božskými Pečovatelí, nadvlády nemají specializované zosobnění Nekonečného Ducha. Proto tyto sekurafické hlasy se nejvíce přibližují osobnímu zastupování Třetího Zdroje a Středu na takových hlavních sférách. Je pravdou, že je tady sedm Duchů Reflexe, ale tyto matky sekurafických armád odrážejí v sobě Společného Činitele více automaticky a méně pravdivěji, než Sedm Hlavních Duchů.

2. Hlas Sedmi Hlavních Duchů. Druhý primární sekunafim a každý sedmý z následně vytvořených inklinují k zobrazování společných podstat a reakcí Sedmi Hlavních Duchů. Ačkoli je každý Hlavní Duch již v hlavním řídicím centru supervesmíru zastoupen některým ze sedmi pověřených Duchů Reflexe, takové zastoupení je individuální, není kolektivní. Společně jsou přítomni pouze reflexně; proto Hlavní Duchové vítají služby těchto vysoce osobních andělů, druhé série primárních sekunafimů, kteří jsou tak schopní, že je mohou zastupovat u Věčně Moudrých.

to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and know both ways.

28:4.2 (308.1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308.2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308.3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor.* In each superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a high order of adaptability for understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these secoraphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the secoraphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308.4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits.* The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who

3. Hlas Synů Tvořitelů. Nekonečný Duch musí mít něco do činění s vytvořením, nebo výchovou Rajských Synů řádu Michaela, protože třetí primární sekunafim a každý sedmý z následně vytvořených mají pozoruhodný dar odrážet mysl těchto Synů Tvořitelů. Jestli by Věčně Moudří chtěli rádi vědět—opravdu vědět—postoj Michaela Nebadonského k určité záležitosti o které uvažuje, nemusí mu volat přes prostorové linky; stačí jim pouze zavolat Vedoucího Hlasů Nebadonu, který na požádání představí zaznamenávajícího sekunafima Michaela a Věčně Moudří mohou ihned přijímat hlas Syna-Vládce Nebadonu.

Žádný jiný řád není takto „reflexní“ a žádný jiný řád andělů takovou funkci nemá. My úplně nerozumíme, jak přesně se tato metoda provádí a máme velmi silné pochybnosti o tom, zdali tomu úplně rozumí sami Synové Tvořitelé. Ale s jistotou víme, že tato metoda funguje a také víme, že funguje bezchybně a úspěšně, protože v celé historii Uversy sekurafické hlasy nikdy nepochybily ve svém konání.

Vy tady začínáte trochu vidět, jakým způsobem vládne božskost nad prostorem času a ovládá čas prostoru. Tady se vám naskýtají první prchavé pohledy na metodu koloběhu věčnosti, který se na chvíli odchýlí, aby pomohl dětem času překonat nelehké překážky prostoru. A tyto úkazy doplňují již dříve zavedené vesmírné metody Duchů Reflexe.

Ačkoliv jsou zřejmě připraveni o osobní přítomnost Hlavních Duchů nahoře a Synů Tvořitelů dole, Věčně Moudří mají ke své dispozici živé bytosti, které jsou přizpůsobeny kosmickému mechanismu reflexní dokonalosti a nejvyšší přesnosti a s jejich pomocí se mohou těšit z reflexní přítomnosti všech těchto vznešených bytostí, jejichž osobní přítomnost je jim odepřena. Těmito způsoby a ještě jinými, vám neznámými, je Bůh potenciálně přítomen v hlavních řídicích centrech supervesmírů.

Srovnáním hlasové zprávy Ducha se shora a hlasových zpráv Michaela ze zdola, Věčně Moudří si dokonale vyloží vůli Otce. Takto si mohou být bezpečně jisti svým výkladem vůle Otce, týkající se správních záležitostí lokálních vesmírů. Ale, aby si vyložili vůli jednoho z Bohů z vědomostí druhých dvou, musí tři Věčně Moudří jednat společně; dva by nebyli schopni najít odpověď. A z tohoto důvodu, dokonce i kdyby nebyly jiné, supervesmíry jsou vždy řízeny třemi Věčně Moudřími, a ne jedním a dokonce ne dvěma.

are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308.5) 3. *The Voice of the Creator Sons.* The Infinite Spirit must have had something to do with the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:4.7 (309.1) No other order of sonship is thus “reflectible,” and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the seconaphic voices have never erred in their presentations.

28:4.8 (309.2) You are here beginning to see something of the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:4.9 (309.3) Though apparently deprived of the personal presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:4.10 (309.4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to achieve the answer. And for this reason, even were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days,

4. Hlas andělské armády. Čtvrtý primární sekunafim a každý sedmý, vytvořený následně, se projevují jako andělé, kteří mimořádně reagují na citění všech řádů andělů, včetně supernafimů nahoře a serafů dole. Takto je postoj kteréhokoliv velícího, nebo dohlížejícího anděla okamžitě dosažitelný pro posouzení kteroukoliv radou Věčně Moudrých. Nemine den na vašem světě, aby vedoucí serafů na Urantii si nebyl vědom úkazu reflexního přenosu, který je vyslán z Uversy za nějakým účelem; ale pokud není předem upozorněn Osamělým Poslem, vedoucí seraf se vůbec nezajímá o původ a účel takového přenosu. Tito pomocní duchové času nepřetržitě poskytují tento druh nevědomého a proto určité nezaujatého svědectví, týkajícího se nekonečného množství záležitostí, které vyžadují pozornost a konzultaci Věčně Moudrých a jejich spolupracovníků.

5. Příjemci vysílání. Existuje speciální druh vysílaných zpráv, které jsou přijímány pouze těmito primárními sekunafimy. Ačkoliv nejsou regulárními hlasateli Uversy, pracují v součinnosti s anděly reflexních hlasů za účelem dosažení synchronizace reflexního vidění Věčně Moudrých s určitými aktuálními zprávami, přicházejícími přes tradiční okruhy vesmírné komunikace. Příjemci vysílání jsou pátou sérií primárních sekunafimů, pátý primární sekunafim a každý sedmý vytvořených následně.

6. Osobnosti přepravy. Toto jsou sekunafimové, kteří dopraví poutníky času z hlavních řídicích center supervesmířů na vnější okruh Havony. Jsou přepravním sborem supervesmířů, operující dovnitř, k Ráji a vně, ke světům svých příslušných sektorů. Tento sbor je složen ze šestého primárního sekunafima a každého sedmého, vytvořeného následně.

7. Záložní sbory. Velmi velká skupina, složená ze sedmých primárních sekunafimů, je udržována v záloze pro nespécifikované povinnosti a nepředvídané události na světech. Nemají vysokou specializaci, oni mohou působit docela dobře v jakékoliv činnosti svých rozmanitých společníků, ale takovou specializovanou práci vykonávají pouze v naléhavých případech. Jejich obvyklou činností je plnění běžných úkolů v supervesmířech, které nespádají do pole působnosti specializovaných andělů.

5. SEKUNDÁRNÍ SEKUNAFIMOVÉ

Sekunafimové sekundárního řádu nejsou méně reflexní než jejich primární druhové.

and not by one or even two.

28:4.11 (309.5)

4. *The Voice of the Angelic Hosts.* The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

28:4.12 (309.6)

5. *Broadcast Receivers.* There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa, they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

28:4.13 (310.1)

6. *Transport Personalities.* These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

28:4.14 (310.2)

7. *The Reserve Corps.* A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall within the scope of the angels of specific assignment.

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

28:5.1 (310.3)

Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows.

Roztřídění sekunafimů na primární, sekundární a terciární neoznačuje rozdílnost jejich postavení, nebo funkce, ale pouze znamená pořadí jejich činností. Všechny tři skupiny projevují ve svých aktivitách stejné schopnosti.

Sedm reflexních typů sekundárních sekunafimů je přiděleno do služby ke stejnorodým bytostem původu v Trojici, které jsou společníky Věčně Moudrých, v tomto pořadí:

Ke Zdokonalovatelům Moudrosti—Hlasy Moudrosti, Duše Filozofie a Spojovatelé Duší.

K Božským Poradcům—Srdce Rady, Radosti Bytí a Radosti Služby.

K Univerzálním Cenzorům—Rozeznatelé Duchů.

Podobně, jako primární řád, je i tato skupina vytvářena sériově; to znamená, že prvorozený byl Hlas Moudrosti a každý sedmý následně vytvořený sekundární sekunafim byl stejný a totéž se vztahuje k ostatním šesti typům reflexních andělů.

1. Hlas Moudrosti. Někteří z těchto sekunafimů jsou v trvalém spojení s živými knihovnami Ráje, opatrovateli vědomostí, patřící k primárním supernafimům. V jejich specializované reflexní službě Hlasy Moudrosti jsou živou, současnou, podrobnou a dokonale spolehlivou koncentrací a soustředěností koordinované moudrosti vesmíru vesmírů. Ve vztahu k téměř nekonečnému množství informací, kolujících po hlavních okruzích supervesmírů, tyto nádherné bytosti jsou tak reflexní a selektivní, tak citlivé, že jsou schopny oddělit a přijmout podstatu moudrosti a spolehlivě odeslat tyto klenoty duševních pochodů svým nadřízeným, Zdokonalovatelům Moudrosti. A působí tak, že Zdokonalovatelé Moudrosti nejenže slyší skutečná a původní vyjádření této moudrosti, ale také vidí zrcadlově samotné bytosti, vysokého či nízkého původu, vyslovující danou moudrost.

Je psáno: „Kdo postrádá moudrost, ať se ptá.“ Když je na Uverse nezbytné dospět k moudrému rozhodnutí v komplikovaných situacích při řešení složitých záležitostí supervesmírné vlády, když je zapotřebí moudré dokonalosti a moudré praktičnosti, potom Zdokonalovatelé Moudrosti svolají štáb Hlasů Moudrosti a prostřednictvím výjimečné schopnosti svého řádu, naladují a usměřují tyto živé příjemce na moudrost v myslech a na moudrost cirkulující ve vesmíru vesmírů tak, že se okamžitě line z těchto sekurafických hlasů proud božské moudrosti z vesmíru nahore a záplava moudré praktičnosti z vyšších myslí ve vesmírech dole.

Being classed as primary, secondary, and tertiary does not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

28:5.2 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

28:5.3 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

28:5.4 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfactions of Service.

28:5.5 (310.7) To the Universal Censors — the Discerners of Spirits.

28:5.6 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

28:5.7 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom.* Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

28:5.8 (310.10) It is written, “If any man lack wisdom, let him ask.” On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these seconaphic voices, there ensues a stream of the wisdom of divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the

Jestliže vyvstanou nejasnosti, týkající se sladění těchto dvou variant moudrosti, ihned se podá odvolání k Božským Poradcům, kteří bez odkladu rozhodnou o správném postupu. Jestliže existuje nějaká pochybnost, pokud se jedná o hodnověrnost něčeho, co přichází z oblastí, kde probíhá vzpoura, požádají se Cenzoři, kteří jsou schopni se svými Rozeznavateli Duchů okamžitě určit, jaký „druh ducha“ podnítl poradce. Tak jsou neustále přítomni moudrost věků a intelekt současnosti u Věčně Moudrých jako otevřená kniha před jejich blahodárným pohledem.

Vy si můžete jen matně představit, co všechno toto znamená pro ty, kteří jsou odpovědní za řízení supervesmírných vlád. Nezměrnost a obsáhlost těchto procesů jsou zcela za hranicemi konečné představivosti. Když stojíte, tak, jako opakovaně stávám já, ve speciálních přijímacích komorách chrámu moudrosti na Uverse a to všechno vidíte skutečně v činnosti, vyvolá to ve vás hluboký obdiv ke komplexní dokonalosti a procesní spolehlivosti meziplanetárních komunikačních spojení vesmírů. Vzdáte hold božské moudrosti a dobrodiní Bohů, kteří plánují a používají tyto tak jedinečné metody. A tyto věci se skutečně dějí přesně tak, jak jsem vám je vyobrazil.

2. Duše Filozofie. Tito úžasní učitelé jsou rovněž přiděleni Zdokonalovatelům Moudrosti a když nejsou pověřeni jinými úkoly, zůstávají v synchronizovaném spojení s profesory filozofie v Ráji. Představte si, že stojíte před obrovským, jako by živým zrcadlem, ale místo podoby vlastního konečného a materiálního „já“ vidíte odraz božské moudrosti a filozofie Ráje. A jestliže se stane žádoucí „inkarnovat“ tuto filozofii dokonalosti, upravit ji tak, aby měla praktické využití pro nevyvinuté lidi na nižších světech a byla jimi přijata, tato živá zrcadla pouze natočí své tváře dolů, aby odrazila normy a potřeby jinému světu, nebo vesmíru.

Právě těmito metodami Zdokonalovatelé Moudrosti adaptují rozhodnutí a doporučení pro věčné potřeby a aktuální postavení posuzovaných lidí a světů a oni vždy jednají ve shodě s Božskými Poradci a Univerzálními Cenzory. Ale úžasná dokonalost těchto procesů je dokonce i za hranicemi mého chápání.

3. Spojovatelé Duší. Tito andělé, kteří zrcadlí ideály a charakter etických vztahů, doplňují trojjediný personál, přidělený Zdokonalovatelům Moudrosti. Ze všech problémů ve vesmíru,

universes below.

28:5.9 (311.1) If confusion arises regarding the harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of procedures. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to “what manner of spirit” actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

28:5.10 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

28:5.11 (311.3) 2. *The Soul of Philosophy.* These wonderful teachers are also attached to the Perfectors of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to “incarnate” this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

28:5.12 (311.4) By these very techniques do the Perfectors of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

28:5.13 (311.5) 3. *The Union of Souls.* Completing the triune staff of attachment to the Perfectors of Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems

vyžadující použití vrcholné moudrosti zkušenosti a přizpůsobivosti, nejsou žádné tak důležité, jako ty, které vznikají ze vztahů a společenství inteligentních bytostí. Pokud se jedná o lidské styky v obchodování a průmyslu, přátelství a manželství, nebo o vztahy nesmírného množství andělů, stále tam vznikají drobné neshody a malá nedorozumění, která jsou natolik nezávažná, že nevyžadují pozornost usmiřovatelů, ale kdyby jim bylo umožněno pokračování a šíření, mařila by hladký chod vesmíru. Proto Zdokonalovatelé Moudrosti nabízejí moudré zkušenosti svého řádu jako „nápoj usmíření“ celému supervesmíru. V celé této práci mudrců supervesmíru jsou dovedně podporováni svými reflexními společníky, Spojovateli Duší, kteří zpřístupňují aktuální informace, týkající se postavení vesmíru a současně zobrazují Rájský ideál pro nejlepší vyřešení těchto rušivých problémů. Když nemají specifické úkoly jinde, Tito sekunafimové setrvávají v reflexním spojení s interprety etiky v Ráji.

Tito andělé podporují a rozvíjejí společnou součinnost v celém Orvontonu. Jedna z nejdůležitějších věcí, kterou se musíte naučit během vaší smrtelné dráhy je týmová práce. Sféry dokonalosti jsou řízeny těmi, kteří zvládli toto umění spolupracovat s jinými bytostmi. Ve vesmíru je málo povinností, které vyžadují osamělého služebníka. Čím vyšších úrovní dosahujete, tím více se bez kontaktu s vašimi druhy stáváte osamělí.

4. Srdce Rady. Toto je první skupina těchto reflexních veleduchů, která je umístěna pod vedení Božských Poradců. Sekunafimové tohoto typu mají přístup k faktům prostoru, o nichž získávají informace z okruhů času. Oni především zrcadlí superafické koordinátory informací, ale také selektivně zrcadlí rady všech bytostí, ať vysoké či nízké úrovně. Kdykoliv jsou Božští Poradci požádáni o důležitou radu nebo posouzení, ihned vyzvou sbor Srdcí Rady a vzápětí je předáno rozhodnutí, které skutečně obsahuje koordinovanou moudrost a radu nejosvědčenějších myslí celého supervesmíru, z nichž každá byla prověřena a přezkoušena poradním sborem vysokých myslí Havony a dokonce i Ráje.

5. Radost Bytí. Svoji podstatou jsou tyto bytosti reflexně naladěny na superafické inspektory harmonie nahoře a na určité serafy dole, ale je velmi obtížné přesně vysvětlit, co členové této zajímavé skupiny opravdu dělají. Jejich hlavní činnost je zaměřena na podněcování projevu radosti u různých druhů andělských

in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the “oil of reconciliation” for an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

28:5.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork*. The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

28:5.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel*. This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

28:5.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence*. By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to explain just what the members of this interesting group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among

armád a nižších myslících tvorů. Božští Poradci, ke kterým jsou přiděleni, je málokdy používají pro vyhledávání konkrétní radosti. Obecnějším způsobem a ve spolupráci s vedoucími relaxace působí jako třídicí centra radosti, usilující o rozvoj projevů radosti na světech a současně se snaží zdokonalit smysl pro humor, vyvinout superhumor u smrtelníků a andělů. Snaží se prokázat, že ve svobodomyšlné existenci je radost vrozená a je nezávislá na všech vnějších vlivech; a mají pravdu, třebaže se potýkají s velkými potížemi vštípit tuto pravdu do myslí primitivních lidí. Více duchovnější osobnosti a andělé reagují rychleji na jejich vzdělávací úsilí.

6. Radost Služby. Tito andělé velmi dobře zrcadlí postoj usměřovatelů chování v Ráji a v mnohém se jejich činnost podobá působení Radostí Bytí. Snaží se povznést význam služby a zvýšit uspokojení z této činnosti. Udělali hodně pro to, aby poukázali na budoucí odměny, spočívající v nezištné službě, službě ve jménu rozšíření království pravdy.

Božští Poradci, ke kterým je tento řád přidělen, je používají pro meziplanetární zrcadlení těch hodnot, které vyplývají z duchovní služby. A používáním vlastností nejlepších bytostí pro inspiraci a povzbuzení průměrnosti, tito sekunafimové přispívají nesmírně k vyšší kvalitě obětavé služby v supervesmírech. Účinně využívají ducha bratrské soutěživosti tím, že rozesílají na všechny světy informace o tom, co dělají jiní, především ti nejlepší. Osvěžující a léčivé soutěžení se podporuje i mezi serafskými armádami.

7. Rozeznavatelé Duchů. Existuje zvláštní vztah mezi poradci a konzultanty druhého okruhu Havony a těmito reflexními anděly. Jsou jedinými sekunafimy, kteří jsou přiděleni Univerzálním Cenzorům, ale jsou pravděpodobně ze všech jejich druhů nejunikátněji specializovaní. Bez ohledu na zdroj, nebo kanál informací, nehledě na to, jak skrovná fakta jsou k dispozici, když oni podrobí danou záležitost svému reflexnímu zkoumání, tito rozeznavatelé nás okamžitě budou informovat o pravém motivu, skutečném úmyslu a opravdové podstatě jejího původu. Já žasnu nad jedinečnou činností těchto andělů, kteří tak věrohodně zrcadlí skutečný morální a duchovní charakter každého jedince, který je v ohnisku zaměření.

Rozeznavatelé Duchů vykonávají tyto složité úkoly pomocí vrozeného „duchovního vhledu“, jestli taková slova mohou použít ve snaze přenést do lidské mysli myšlenku, že tito zrcadlicí andělé působí intuitivně, přirozeně a věrohodně. Když se Univerzální Cenzoři dívají na tato promítání, stojí

the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly responsive to these educational efforts.

28:5.17 (312.4) 6. *The Satisfaction of Service.* These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

28:5.18 (312.5) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28:5.19 (313.1) 7. *The Discerner of Spirits.* A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

28:5.20 (313.2) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent "spiritual insight," if I may use such words in an endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively, inherently, and unerringly. When the Universal

tváří v tvář obnažené duši zrcadleného jedince; a toto velmi přesné a dokonalé vyobrazení částečně vysvětluje, proč jsou Cenzorové stále schopni pracovat jako čestní a spravedliví soudci. Rozeznatelé vždy doprovázejí Cenzory na každou misi mimo Uversu a jsou ve vesmírech stejně tak účinní, jako ve svých řídicích centrech na Uverse.

Já vás ujišťuji, že všechny tyto procesy duchovního světa jsou skutečné, že probíhají v souladu se stanovenými postupy a v harmonii s neměnnými zákony vesmírných oblastí. Bytosti každého nově vytvořeného druhu, okamžitě po vdechnutí života, jsou ihned zrcadleny nahore; živý obraz podstaty a potenciálu tvora se objeví v hlavním řídicím centru supervesmíru. Tímto způsobem, prostřednictvím rozeznatelů, jsou Cenzoři dokonale informováni o tom, „jaký duch“ se narodil na světech prostoru.

Tak je tomu i se smrtelným člověkem: Mateřský Duch Salvingtonu vás dokonale zná, protože Svatý Duch na vašem světě „proniká vším“ a cokoliv božský Duch o vás ví, je bezprostředně dostupné sekurafickým rozeznatelům, protože pouze oni zrcadlí poznatky, které o vás Duch má. Nicméně, je třeba poznamenat, že poznání a plány Otcových fragmentů nelze zrcadlit. Rozeznatelé mohou a také zrcadlí přítomnost Ladičů (a Cenzoři je prohlašují za božské), ale oni nemohou rozluštit obsah mysli Tajemných Monitorů.

6. TERCIÁRNÍ SEKUNAFIMOVÉ

Podobně jako jejich druhové, tito andělé jsou vytvářeni v sériích a sedmi reflexních typech, ale tyto typy nejsou individuálně přidělovány do rozdílných služeb ve správách supervesmíru. Všichni terciární sekunafimové jsou přiděleni hromadně Vědoucím Trinitarizovaným Synům a tito vzestupní synové si je mezi sebou vyměňují; to znamená, že Mocní Poslové mohou používat jakýkoliv z terciárních typů, stejně jako jejich druhové, Ti s Vysokou Autoritou a Ti beze Jména a Čísla. K těmto sedmi typům terciárních sekunafimů patří:

1. Význam Původů. Vzestupní Trinitarizovaní Synové supervesmírné vlády mají odpovědnost za všechny procesní problémy, vznikající na základě původu jednotlivce, rasy, nebo světa; a význam původu je nejdůležitější otázkou ve všech našich plánech pro kosmický vývoj živých tvorů daného světa. Všechny vztahy a uplatnění etiky vycházejí ze základních faktů původu. Původ je

Censors behold these presentations, they are face to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

28:5.21 (313.3) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly “what manner of spirit” has been born on the worlds of space.

28:5.22 (313.4) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world “searches all things,” and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the secographic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit’s knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

28:6.1 (313.5) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates, Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

28:6.2 (314.1) 1. *The Significance of Origins.* The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of ethics grow out of the fundamental facts of origin.

podstatou vzájemných vztahů Bohů. Společný Činitel si je vždy „vědom, jaký člověk se narodil.“

U vyšších sestupných bytostí je původ faktem, který je snadno zjištělný; ale u vzestupných bytostí, včetně nižších řádů andělů, podstata a okolnosti původu nejsou vždy tak zřejmé, i když jsou stejně osudově důležité při téměř každém obratu vesmírných záležitostí—proto je důležité, že máme k dispozici řadu reflexních sekunafimů, kteří jsou schopni okamžitě zobrazit cokoliv potřebujeme znát ohledně původu jakékoliv bytosti, jak ve středním vesmíru, tak i v kterékoliv oblasti supervesmíru.

Významy Původů jsou živé, rychle dostupné informace o rodokmenech nesmírného množství bytostí—lidí, andělů a jiných bytostí—kteří obývají sedm supervesmířů. Oni jsou stále připraveni poskytnout svým nadřízeným nejnovější, vyčerpávající a spolehlivé vyhodnocení dědičných faktorů a současný aktuální stav jakéhokoliv jedince na kterémkoliv světě příslušných supervesmířů; a jejich rozbor disponovaných faktů je vždy neaktuálnější.

2. Paměť Soucitu. Toto jsou aktuální, přesné a vyčerpávající živé záznamy soucitu, který byl projeven k jednotlivcům a rasám pečujícími orgány Nekonečného Ducha ve snaze adaptovat justiční spravedlnost na stav oblastí, jak jsou ukázány v obrazech Významů Původů. Paměti Soucitu odkrývají morální dluh dětí soucitu, jejich duchovní pasíva, která se postaví proti jejich kladům—spasitelným opatřením, stanovených Božími Syny. Odhalováním předexistenciálního soucitu Otce, Boží Synové vytvářejí nezbytný kredit pro zajištění věčného života všech. A potom, podle závěrů Významů Původů, se stanoví kredit soucitu pro přežití každého myslícího tvora—kredit štědrých proporcí a dostatečné shovívavosti, aby zajistil věčný život každé duši, která opravdu touží po božském občanství.

Paměť Soucitu je živé zkušební saldo, aktuální výpis vašeho účtu u nadpřirozených sil daného světa. Toto jsou živé záznamy o poskytnutí soucitu, které jsou přečteny při svědectví u soudů Uversy, když se rozhoduje o právu každého jedince na nikdy nekončící život, když „trůny jsou připraveny a Věčně Moudří usazeni. Před nimi začínají a končí prostorová hlášení Uversy; tisíce a tisíce jim pomáhají a miliony stojí před nimi. Soud je připraven a knihy jsou otevřeny.“ A knihy, které jsou při takové významné události otevřeny, jsou živé záznamy terciárních sekunafimů supervesmířů. Jestliže je nezbytné, v evidenci jsou přesné záznamy, aby potvrdily výpověď Paměti Soucitu.

Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor “take note of the man, in what manner he was born.”

28:6.3 (314.2) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

28:6.4 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

28:6.5 (314.4) 2. *The Memory of Mercy.* These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father's pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

28:6.6 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when “thrones are cast up and the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened.” And the books which are opened on such a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses.

Paměti Soucitu musejí ukázat, že spásitelný kredit, stanovený Božími Syny, byl v plné míře a pociťově vyplacen láskyplnou péčí trpělivých osobností Třetího Zdroje a Středu. Ale, když je soucitvyčerpán, když „paměť“ potvrdí jeho spotřebování, potom převládá právo a rozhoduje spravedlnost. Ale soucit není pro to, aby byl nucen těm, kteří s ním pohrdají; soucit není dar, aby byl pošlapán pod nohama trvalých rebelů času. Nicméně, i když je soucit tak vzácný a vroucně věnovaný, vaše individuální čerpané kredity vždy značně přesahují vaši schopnost vyčerpat rezervu, jestliže je váš záměr upřímný a vaše srdce pociťově.

Spolu se svými terciárními spolupracovníky jsou zrcadla soucitu zapojena do různých supervesmírných služeb, včetně vyučování vzestupných tvorů. Kromě mnoha jiných věcí, Významy Původů učí tyto vzestupné bytosti jak uplatnit duchovní etiku a po takové výuce je Paměti Soucitu učí jak být opravdu soucitný. Zatímco metody duchovní soucitné péče jsou nad rámec vašeho pojetí, měli byste dokonce i teď chápat, že soucit je kvalitou růstu. Měli byste si uvědomit, že velkou odměnu—osobní uspokojení—dostane ten člověk, který je, zaprvé spravedlivý, za druhé čestný, za třetí trpělivý a za čtvrté laskavý. A když toto přijmete do svého srdce, vytvoříte základ, abyste mohli udělat další krok a ukázat opravdový soucit; ale nemůžete projevit soucit sám o sobě. Tyto kroky se udělat musejí; v opačném případě upřímný soucit není možný. Je možné ochraňovat, být vlídný či dobročinný, dokonce i litující, ale to není soucit. Opravdový soucit přichází pouze jako překrásné vyvrcholení předchozích doplňujících vlastností pro kolektivní porozumění, vzájemné pochopení, bratrské přátelství, duchovní spojení a božskou harmonii.

3. Význam Času. Čas je jediný univerzální dar všem tvorům vlastní vůle; „jeden talent“, svěřený všem inteligentním bytostem. Vy všichni máte čas, během kterého si můžete zajistit věčný život; a čas je fatálně promarněn jenom tehdy, když je zahalen nedbalostí, když se vám ho nepodaří využít tak, abyste zajistili věčný život pro svoji duši. Neschopnost využít čas v plné možné míře neznamena uložení osudových trestů; pouze to poutníka času zpozdí na jeho vzestupné pouti. Jestliže je věčný život dosažen, všechny ostatní ztráty jsou odčiněny.

Při poskytnutí důvěry je rada Významů Času neocenitelná. Čas je velmi důležitým faktorem všeho, co se nachází na této straně Havony a Ráje. U posledního soudu před Věčně Moudrými je čas součástí svědectví. Významy Času musí

The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

28:6.7 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third Source and Center. But when mercy is exhausted, when the “memory” thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

28:6.8 (315.1) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on that foundation, if you choose and have it in your heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

28:6.9 (315.2) 3. *The Import of Time.* Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the “one talent” intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve one's time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

28:6.10 (315.3) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona and Paradise. In the final judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence.

vždy poskytnout důkaz o tom, že každý posuzovaný měl dostatek času dělat rozhodnutí, uskutečnit volbu.

Tito odhadci času jsou také tajemstvím prorocství; oni zobrazí jednotku času, která bude nutná pro vykonání jakéhokoliv úkolu a jsou stejně spolehliví jako ukazatelé času, jako jsou frandalankové a chronoldekové u jiných živých řádů. Bohové předvídají, proto vidí dopředu; ale vzestupné správní orgány vesmírů času se musejí poradit s Významy Času, aby dokázaly předpovědět budoucí události.

Vy potkáte poprvé tyto bytosti na obytných světech a tam vás poučí o prospěšném využití toho, čemu vy říkáte „čas,“ a to jak v jeho pozitivním užívání, práci, tak v jeho negativním využívání, odpočinku. Oba způsoby využití času jsou důležité.

4. Důležitost Důvěry. Důvěra je rozhodující zkouška všech tvorů vlastní vůle. Důvěryhodnost je pravdivým měřítkem sebeovládání, měřítkem charakteru. Tito sekunafimové splňují dvojí účel při řízení supervesmírů: zobrazují všem tvorům vlastní vůle smysl pro povinnost, posvátnost a důležitost důvěry. Současně neomylně odrážejí vládnoucím orgánům pravost důvěryhodnosti kteréhokoliv kandidáta pro spolehlivost a pro svěření důvěry.

Na Urantii se komicky snažíte číst charakter a odhadnout specifické schopnosti, ale na Uverse my tyto věci opravdu děláme dokonale. Tito sekunafimové váží důvěryhodnost na živých vahách a spolehlivě ohodnocují charakter; a když se na vás podívají, nám stačí podívat se na ně a hned známe hranice vašich schopností zastávat odpovědnost, splňovat důvěru a plnit poslání. Vaše aktiva důvěryhodnosti jsou jasně stanovená po boku s vašimi pasivy možného selhání nebo proradnosti.

Je záměrem vyšších bytostí, aby zvyšováním důvěry váš vývoj postupoval stejně rychle, jak se vyvíjí váš charakter, aby bez potíží unesl přidání odpovědnosti, protože přetížení jednotlivce jenom přivolá pohromu a vede ke zklamání. A předejít pochybení tím, že se udělí předčasně odpovědnost na člověka nebo anděla, je umožněno využitím schopností těchto neomylných odhadců způsobilosti jednotlivců času a prostoru pro důvěru. Tito sekunafimové stále doprovázejí Ty s Vysokou Autoritou a tito vykonavatelé nikdy nezadají úkol, dokud jejich kandidáti nebyli zvaženi na sekunafických vahách a prohlášeni za „bez vady.“

5. Posvátnost Služby. Bezprostředně po objevení důvěryhodnosti následuje výsada služby. Mezivými a možnostmi rozšíření služby nestojí nic, kromě vaší vlastní nedůvěryhodnosti, vašeho

The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

28:6.11 (315.4) These time evaluators are also the secret of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

28:6.12 (315.5) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call "time," both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

28:6.13 (315.6) 4. *The Solemnity of Trust.* Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character. These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

28:6.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

28:6.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the seconaphic balances and pronounced "not wanting."

28:6.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service.* The privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service

nedostatečného citu pro pochopení důležitosti důvěry.

Služba—smysluplná služba, a ne otroctví—přináší nejvyšší uspokojení a vyjadřuje nejvyšší božskou důstojnost. Služba—více služby, rozšíření služby, těžká služba, odvážná služba a nakonec božská a dokonalá služba—je cíl času a určení prostoru. Ale časové cykly odpočinku se budou vždy střídat se služebními cykly progresu. A když skončí služba času, bude následovat superslužba věčnosti. Během odpočinku času byste si měli představit práci ve věčnosti, tak jako během věčné služby budete vzpomínat na odpočinek času.

Organizace vesmíru je založena na příjmu a výdeji; v celém průběhu vaší věčné pouti se nikdy nesetkáte s jednotvárnou nečinností či stagnací osobnosti. Progres je umožněn přirozeným pohybem, vývoj vychází z božské způsobilosti pro děj a úspěch je dítě imaginárních zážitků. Ale v této schopnosti dosáhnout úspěch je vrozena odpovědnost pro etiku, nutnost rozpoznat, že svět a vesmír jsou zaplněny velkým množstvím rozdílných typů bytostí. A všechno toto velkolepé tvoření, včetně vás samotných, nebylo vytvořeno jenom pro vás. Toto není egocentrický vesmír. Bohové prohlásili: „Štěstí je dávat, ne přijímat,“ a váš Vládoucí Syn řekl: „Ten, kdo chce být mezi vámi největší, bude vašim sluhou.“

Skutečná podstata jakékoliv služby, ať je vykonávána člověkem či andělem, je plně odhalena ve tvářích těchto sekurafických indikátorů služby, Posvátnosti Služby. Nabízejí přehledné a podrobné analýzy opravdových a skrytých motivů. Tito andělé opravdu čtou mysl, zkoumají srdce a odhalují duše vesmírů. Smrtelníci mohou použít slova, aby utajili svoje myšlenky, ale tyto vysoké andělé obnaží skryté motivy v lidském srdci a andělské mysli.

6 a 7. Tajemství Velikosti a Duše Laskavosti. Když si vzestupní poutníci začínají uvědomovat význam času, odkrývá se před nimi cesta pro pochopení důležitosti důvěry a pro uvědomění si posvátnosti služby. Zatímco toto jsou morální faktory velikosti, existují ještě tajemství velikosti. V duchovních testech velikosti se berou v úvahu i morální faktory, ale vlastnost nesobeckosti, která se projevuje v nezištné práci pro blaho pozemských druhů, především bytostí v nouzi a v tísní, je opravdovým měřítkem planetární velikosti. A vyjádření velikosti na světech jako je Urantia je projevem sebeovládání. Velký člověk není ten, kdo „dobije město“ nebo „pokoří národ“, ale spíše ten, kdo „zkrotí svůj vlastní jazyk.“

except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

28:6.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

28:6.18 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself*, was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, “It is more blessed to give than to receive,” and said your Master Son, “He who would be greatest among you let him be server of all.”

28:6.19 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these seicographic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seicnaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

28:6.20 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness.* The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness, there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the *real measure* of planetary greatness. And the *manifestation* of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who “takes a city” or “overthrows a nation,”

Velikost je synonymem božskosti. Bůh je svrchovaně velký a laskavý. Velikost a laskavost jsou prostě neoddělitelné. V Bohu jsou navždy spojené. Tato pravda je věrně a nádherným způsobem zobrazena reflexní závislostí Tajemství Velikosti a Duše Laskavosti, protože jeden nemůže fungovat bez druhého. Při odrážení jiných vlastností božskosti mohou tito supervesmírní sekunafimové působit sami o sobě, ale zrcadlená posouzení velikosti a laskavosti se jeví neoddělitelně. Proto musí tato zrcadla velikosti a laskavosti pracovat na kterémkoliv světě, nebo v kterémkoliv vesmíru, společně a neustále předkládat dvojný a vzájemně závislý záznam o každé bytosti, na kterou se zaměří. Velikost nemůže být posouzena bez znalosti obsahu laskavosti a laskavost nemůže být zobrazena bez prokazování její vrozené a božské velikosti.

Posuzování velikosti se liší od sféry ke sféře. Být velkým, znamená podobat se Bohu. A jelikož kvalita velikosti je výhradně určena obsahem laskavosti, vyplývá z toho, že dokonce i ve vašem současném lidském postavení, když se můžete prostřednictvím ctnosti stát laskavým, začínáte tímto být velkým. Čím upřeněji se díváte na pojetí božské laskavosti a čím vytrvaleji ji pěstujete, tím spolehlivěji budete přibývat na velikosti, na opravdové velikosti čistého charakteru věčného života.

7. SLUŽBA SEKUNAFIMŮ

Sekunafimové mají svůj původ v hlavních centrech supervesmíru, kde mají rovněž svá řídicí centra, ale se svými styčnými druhy se pohybují od břehů Ráje k evolučním světům prostoru. Slouží jako důležití asistenti členům poradních sborů nadvlád a významně pomáhají koloniím laskavosti Uversy: studentům astronomie, tisíciletým turistům, nebeským pozorovatelům a velkému množství jiných, včetně vzestupných bytostí, čekajících na přepravu do Havony. Věčně Moudří s radostí přidělují některé primární sekunafimy na pomoc vzestupným tvorům, umístěných na čtyři sta devadesáti světech, obklopujících Uversu, kde také učí mnoho sekundárních a terciárních sekunafimů. Tyto družice Uversy jsou závěrečnými školami vesmíru času, na kterých probíhá přípravný kurz pro sedm okružních univerzit Havony.

Ze tří řádů sekunafimů nejvíce pomáhá vzestupným tvorům času terciární skupina, přidělená orgánům vzestupného programu. Vy se

but rather "he who subdues his own tongue."

28:6.21 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced.* They are forever made one in God. This truth is literally and strikingly illustrated by the reflective interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

28:6.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

28:7.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

28:7.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the

budete s nimi příležitostně setkávat brzy po vašem odchodu z Urantie, ačkoli nebudete volně využívat jejich služby, dokud nedorazíte na pobytové světy Orvontonu. Budete se těšit jejich společností a úplně je poznáte až během vašeho pobytu na vzdělávacích světech Uversy.

Tito terciární sekunafimové šetří čas, zkracují prostor, objevují chyby, jsou spolehlivými učiteli a věčnými ukazateli cesty—živými návěstími božské jistoty—se soucitem umístěným na křižovatkách času, a řídí kroky nejistých poutníků času ve chvílích velkých pochybností a duchovní nejistoty. Ještě dlouho předtím, než dospějete k bránám dokonalosti, začnete získávat přístup k nástrojům božskosti a navazovat spojení s metodami Božstva. Od chvíle, kdy dorazíte do prvního obytného světa, až do okamžiku, kdy v Havoně zavřete oči ve spánku, během kterého se přepravíte do Ráje, budete ve větší míře využívat pohotovou pomoc těchto úžasných bytostí, které tak cele a bohatě odrážejí skutečná poznání a nepochybnou moudrost těch důvěryhodných a spolehlivých poutníků, kteří vás předešli na dlouhé pouti k bránám dokonalosti.

Je nám zcela odepřeno právo používat tyto reflexní anděle na Urantii. Jsou častými návštěvníky na vašem světě, doprovázející určené osobnosti, ale nemohou tady působit volně. Tato sféra je stále v částečné duchovní karanténě a některé okruhy nezbytné pro jejich službu, tady v současné době nejsou. Až bude váš svět opět napojen na příslušné reflexní okruhy, značná část práce, týkající se meziplanetární a mezivesmírné komunikace, bude velmi zjednodušena a zrychlena. Nebeští pracovníci, působící na Urantii, se setkávají s četnými potížemi kvůli tomuto provoznímu omezení svých reflexních společníků. Ale, my pokračujeme radostně v provádění našich činností s prostředky, které máme k dispozici, nehledíc na zdejší nedostatek služeb těchto úžasných bytostí, živých zrcadel prostoru a projektorů přítomnosti času.

[Zpracováno Božským Poradcem Uversy.]

ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

28:7.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors, faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

28:7.4 (318.2) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

28:7.5 (318.3) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

Kapitola 29. Upravovatelé vesmírné Energie

⇐ 028

Kniha Urantia

030 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 29 UPRAVOVATELÉ VESMÍRNÉ ENERGIE

Sekce

Úvod

1. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie
2. Hlavní Centra Energie
3. Oblast působení ENERGETICKÝCH CENTER
4. Hlavní Fyzičtí Kontroloři
5. Hlavní Organizátoři Síly

PAPER 29 THE UNIVERSE POWER DIRECTORS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Power Directors
2. The Supreme Power Centers
3. The Domain of Power Centers
4. The Master Physical Controllers
5. The Master Force Organizers

Úvod

ZE VŠECH vesmírných osobností, zabývajících se regulováním meziplanetárních a mezivesmírných jevů, jsou na Urantii nejméně pochopeny upravovatelé energie a jejich spolupracovníci. Přestože vaše rasy již dlouho vědí o existenci andělů a podobných nebeských bytostí, jen velmi málo informací bylo kdy sděleno o kontrolorech a regulátorech fyzických sfér. I teď je mi dovoleno odhalit v plné míře pouze následující tři skupiny živých bytostí, které se zabývají kontrolou síly a regulací energie v hlavním vesmíru:

1. Primárně Vzniklí Hlavní Organizátoři Síly.
2. Přidružení Transcendentální Hlavní Organizátoři Síly.
3. Upravovatelé Vesmírné Energie.

Ačkoliv se domnívám, že i když není možné vylíčit jedinečnost různých skupin upravovatelů, center a kontrolorů vesmírné energie, doufám, že se mně podaří vysvětlit něco o oblasti jejich aktivit. Oni jsou unikátní skupina živých bytostí, zabývajících se inteligentní regulací energie v celém velkém

INTRODUCTION

29:0.1 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

- 29:0.2 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 29:0.3 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.
- 29:0.4 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29:0.5 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope to be able to explain something about the domain of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of

vesmíru. Včetně nejvyšších upravovatelů, zahrnují následující hlavní podskupiny:

1. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie.
2. Hlavní Centra Energie.
3. Hlavní Fyzičtí Kontroloři.
4. Kontroloři Morontální Energie.

Nejvyšší Upravovatelé Energie a Centra existují již téměř od počátku věčnosti a pokud je nám známo, tak žádné další bytosti tohoto řádu již nebyly vytvořeny. Sedm Nejvyšších Upravovatelů bylo zosobněno Sedmi Hlavními Duchy a potom ve spolupráci se svými rodiči vytvořili více než deset miliard partnerů. Před vytvořením upravovatelů energie byly energetické okruhy v prostoru mimo střední vesmír pod inteligentním dohledem Hlavních Rajsých Organizátorů Síly.

Majíce znalost o materiálních tvorech, můžete mít při nejmenším kontrastní představu o duchovních bytostech; ale pro smrtelnou mysl je velmi obtížné si představit upravovatele energie. V programu vašeho vzestupného postupu na vyšší úroveň existence se vůbec nesetkáte ani s nejvyššími upravovateli, ani s energetickými centry. V určitých výjimečných případech se setkáte s fyzickými kontrolory a po příchodu na obytné světy budete volně pracovat s kontrolory morontální energie. Vzhledem k tomu, že tito Kontroloři Morontální Energie působí výhradně v morontálním režimu lokálních tvoření, myslíme si, že je příhodnější popsat jejich aktivity v části, která pojednává o lokálním vesmíru.

energy throughout the grand universe. Including the supreme directors, they embrace the following major divisions:

- 29:0.6 (319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.
- 29:0.7 (319.7) 2. The Supreme Power Centers.
- 29:0.8 (319.8) 3. The Master Physical Controllers.
- 29:0.9 (319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

29:0.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29:0.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. SEDM NEJVYŠŠÍCH UPRAVOVATELŮ

EENERGIE

Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie jsou regulátoři fyzické energie ve velkém vesmíru. Jejich vytvoření Sedmi Hlavními Duchy je prvním zaznamenaným případem původu polomateriálního potomstva z ryze duchovních předků. Když Sedm Hlavních Duchů vytváří jednotlivě, tak plodí vysoce duchovní osobnosti; když vytvářejí společně, tak někdy vyprodukují tyto důležité typy polomateriálních bytostí. Ale, dokonce i tyto kvazi fyzické bytosti by byly neviditelné kvůli malému rozsahu vidění smrtelníků Urantie.

Nejvyšších Upravovatelů Energie je sedm a mají stejnou podobu a stejnou funkci. Je nemožné rozeznat jednoho od druhého, pouze ten Hlavní

1. THE SEVEN SUPREME POWER

DIRECTORS

29:1.1 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29:1.2 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in appearance and function. One cannot be

Duch, se kterým je bezprostředně spojen a kterému je ve své funkci plně podřízen, je ho schopen rozeznat od druhých. Každý Hlavní Duch je tudíž ve věčném spojení s jedním z jejich společného potomstva. Stejný upravovatel je stále ve spojení se stejným Duchem a výsledkem jejich pracovního partnerství je unikátní spojení fyzických a duchovních energií polomateriální bytosti a duchovní osobnosti.

Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie mají stanoviště na obvodovém Ráji, kde jejich pomalu cirkulující přítomnost označuje místa hlavních center energetické koncentrace Hlavních Duchů. Tito upravovatelé energie působí samostatně při regulování fyzické energie v supervesmírech, ale při řízení středního tvoření pracují společně. Operují z Ráje, ale mají k dispozici výkonná energetická centra ve všech sektorech velkého vesmíru.

Tyto pozoruhodné bytosti jsou fyzickými předky obrovského množství center energie a skrze nich, fyzických kontrolorů, jsou rozptýleny po celém prostoru sedmi supervesmířů. Takové pomocné organizmy fyzické regulace jsou v podstatě stejné, identické, kromě odlišného ladění každého supervesmírného sboru. Aby mohli přejít do služby v jiném supervesmíru, stačí se jim jenom vrátit do Ráje pro přeladění. Řízení fyzických tvoření je principiálně jednotné.

2. HLAVNÍ CENTRA ENERGIE

Sami o sobě Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie není schopno vlastní reprodukce, ale společně a ve spojení se Sedmi Hlavními Duchy mohou a také reprodukuji—vytvářejí—další bytosti jako jsou oni sami. Takový je původ Hlavních Center Energie velkého vesmíru, které působí v následujících sedmi skupinách:

1. Kontroloři Hlavních Center.
2. Centra Havony.
3. Centra supervesmířů.
4. Centra lokálních vesmířů.
5. Centra souhvězdí.
6. Centra soustav.
7. Neklasifikovaná centra.

Tato centra energie společně s Nejvyššími Upravovateli Energie jsou bytosti s nejvyšší svobodnou vůlí a svobodných činností. Všechny jsou obdařeny osobností Třetího Zdroje a projevují

distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

29:1.3 (320.3) The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

29:1.4 (320.4) These mighty beings are the physical ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. THE SUPREME POWER CENTERS

29:2.1 (320.5) The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the grand universe, who function in the following seven groups:

- 29:2.2 (320.6) 1. Supreme Center Supervisors.
- 29:2.3 (320.7) 2. Havona Centers.
- 29:2.4 (320.8) 3. Superuniverse Centers.
- 29:2.5 (320.9) 4. Local Universe Centers.
- 29:2.6 (320.10) 5. Constellation Centers.
- 29:2.7 (320.11) 6. System Centers.
- 29:2.8 (320.12) 7. Unclassified Centers.

29:2.9 (321.1) These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with Third-Source personality and disclose

nespornou volní schopnost vysokého řádu. Tato kontrolní centra vesmírného energetického systému jsou obdařena mimořádnou inteligencí; jsou intelekt energetického systému velkého vesmíru a tajemství metody ovládání myslí celé rozsáhlé sítě dalekosáhlých funkcí Hlavních Fyzických Kontrolorů a Kontrolorů Morontální Energie.

1. Kontrolori Hlavních Center. Těchto sedm koordinátorů a spolupracovníků Nejvyšších Upravovatelů Energie jsou regulátory hlavních energetických okruhů velkého vesmíru. Každý kontrolor má své hlavní centrum na jednom ze speciálních světů Sedmi Nejvyšších Jednatelů a s těmito koordinátory všeobecných vesmírných záležitostí úzce spolupracují.

Ve vztahu ke všem kosmickým jevům pod úrovní „gravitační energie“ působí Nejvyšší Upravovatelé Energie a Kontrolori Hlavních Center jak samostatně, tak i společně. Když působí společně, těchto čtrnáct bytostí znamenají pro vesmírnou energii to, co Sedm Nejvyšších Jednatelů znamená pro všeobecné vesmírné záležitosti a co znamená Sedm Hlavních Duchů pro kosmickou mysl.

2. Centra Havony. Před vytvořením vesmírů času a prostoru centra energie nebyla v Havoně potřebná, ale od těchto dávných dob působí ve středním tvoření jeden milion center a každé centrum kontroluje tisíc světů Havony. Tady, v božském vesmíru je kontrola energie dokonalá, stav, který neexistuje nikde jinde. Dokonalá regulace energie je nejvyšším cílem všech energetických center a fyzických kontrolorů prostoru.

3. Centra supervesmírů. Jeden tisíc energetických center třetího řádu zaujímá rozsáhlou oblast hlavní sféry každého ze sedmi supervesmírů. Tři proudy primární energie, z nichž každý je rozdělen do deseti toků, přicházejí do těchto energetických center, ale sedm specializovaných a přesně upravených, i když nedokonale kontrolovaných okruhů energie, odchází z místa jejich společného procesu. Toto je elektronické organizování vesmírné energie.

Všechna energie je napojena na Rájský cyklus, ale Upravovatelé Vesmírné Energie upravují fyzické energie dolního Ráje, modifikují je pro prostorové funkce středního vesmíru a supervesmírů, adaptují tyto energie a usměrňují je do kanálů pro efektivní a čínorodé použití. Mezi energií Havony a energiemi supervesmírů je rozdíl. Energetický náboj supervesmíru je složen ze tří fází energie, z nichž každá je rozdělena do deset fází. Tento trojfázový energetický náboj pokrývá celý prostor velkého vesmíru; podobá se

unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29:2.10 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors.*

These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29:2.11 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as

individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of "gravity energy." When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centers.* Before the

creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the physical controllers of space.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniverse Centers.* Occupying

an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united action. This is the electronic organization of universe power.

29:2.14 (321.6) All energy is circuited in the Paradise

cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy

to obrovskému pohybujícímu se oceánu energie, který úplně zaplavuje a omývá každý ze sedmi supertvoření.

Elektronická organizace vesmírné energie působí v sedmi fázích a odhaluje rozdílnou reakci na lokální, nebo lineární gravitaci. Tento sedmidílný okruh má svůj začátek v supervesmírných centrech energie a prostupuje každým supertvořením. Takové specializované proudy času a prostoru jsou stanovené a lokalizované pohyby energie, které jsou uvedeny do pohybu a směřovány pro konkrétní účely, je to totéž, jako když Golfský proud působí uprostřed Atlantického oceánu.

4. Centra lokálních vesmírů. V hlavních řídicích centrech každého lokálního vesmíru je umístěno sto energetických center čtvrtého řádu. Funkcí těchto center je snižovat a jinak upravovat sedm energetických okruhů, vyzařujících z hlavních center supervesmírů, čímž je dělají použitelnými pro souhvězdí a soustavy. Lokální astronomické katastrofy prostoru tato centra energie neznepokojují; jejich činností je pravidelně dodávat výkonnou energii do podružných souhvězdí a soustav. Ony jsou velkou pomocí pro Syny Tvořitele v pozdějších stádiích vesmírného organizování energetické mobilizace. Tato centra jsou schopna poskytnout zesílené trasy energie, potřebné pro mezíplanetární komunikaci mezi důležitými obydlenými místy. Taková trasa nebo vedení energie, které jsou někdy nazývány energetickými koridory, je přímý okruh energie z jednoho centra energie do dalšího centra energie, nebo od jednoho fyzického kontrolora k druhému kontrolorovi. Je to samostatný proud energie a je v protikladu k volným prostorovým pohybům nediferencované energie.

5. Centra souhvězdí. Deset těchto živých energetických center je umístěno v každém souhvězdí a působí jako energetické projektory pro sto podřízených lokálních soustav. Od těchto bytostí vycházejí trasy energie pro komunikaci, dopravu a pro dodání energie těm živým tvorům, jejichž život je závislý na určitých formách fyzické energie. Ale, jak energetická centra, tak i podřízení fyzici kontrolori nemají žádný vztah k životu jako funkční organizaci.

6. Centra soustav. Jedno Nejvyšší Centrum Energie je trvale přiděleno každé lokální soustavě. Tato centra soustav zajišťují energetické okruhy pro obydlené světy času a prostoru. Koordinují aktivity podřízených fyzických kontrolorů a vykonávají další funkce, aby byla zabezpečena dostatečná distribuce energie do lokální soustavy. Energetický okruh mezi planetami je závislý na

charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29:2.15 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation. Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29:2.16 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

29:2.17 (322.1) 5. *Constellation Centers.* Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29:2.18 (322.2) 6. *System Centers.* One Supreme Power Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay

dokonalé koordinaci určitých materiálních energií a na účelné regulaci fyzických sil.

7. Neklasifikovaná centra. Toto jsou centra působící v některých specifických situacích lokálního charakteru, ale ne na obydlených planetách. Individuální světy jsou pod dohledem Hlavních Fyzických Kontrolorů a přijímají okružové trasy energie, které jsou dodávány centrem energie jejich soustavy. Pouze ty sféry, které se vyznačují výjimečně neobvyklými energetickými poměry, mají centra energie sedmého řádu, působící jako vesmírné setrvačníky, nebo regulátory energie. V každém aspektu své činnosti se tato centra energie plně rovnají těm, která působí na vyšších sférách, ale takový systém živé energie existuje na méně než jednom kosmickém tělese z milionu.

3. OBLAST PŮSOBNÍ ENERGETICKÝCH CENTER

Počet Nejvyšších Energetických Center, rozmístěných po celém prostoru supervesmí, společně s jejich spolupracovníky a podřízenými, přesahuje deset miliard. A všechna jsou perfektně synchronizována a v dokonalém spojení se svými Rajskými předky, Sedmi Nejvyššími Upravovateli Energie. Tímto způsobem je kontrola nad energií velkého vesmíru svěřena do péče a správy Sedmi Hlavních Duchů, stvořitelů Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie.

Nejvyšší Upravovatelé Energie a všichni jejich spolupracovníci, asistenti a podřízení nikdy nepodléhají zasahování a vměšování jakýchkoliv tribunálů celého prostoru; ani nejsou podřízeni administrativním směrnicím supervesmírné vlády Věčně Moudrých, nebo administrativním správám Synů Tvořitelů.

Tato energetická centra a upravovatelé energie jsou vytvářeni dětmi Nekonečného Ducha. Nemají přímý vztah se správním systémem Božích Synů, i když se k Synům Tvořitelům připojí v pozdějších epochách materiálního organizování vesmíru. Ale centra energie jsou nějakým způsobem úzce spjata s kosmickým naddozorem Nejvyšší Bytosti.

Centra energie a fyzici kontroloři neprodlávají žádnou výuku; všichni jsou vytvořeni dokonalí a jsou přirozeně dokonalí ve své činnosti. Nikdy nepřecházejí z jedné funkce na druhou; trvale slouží na místě, kam byli původně přiděleni. Jejich řád nepodléhá evoluci; a toto platí o všech sedmi podskupinách obou řádů.

Protože nemají žádnou vzestupnou minulost,

between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29:2.19 (322.3) 7. *Unclassified Centers.* These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircuited lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

29:3.1 (322.4) The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

29:3.2 (322.5) The Supreme Power Directors and all their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

29:3.3 (323.1) These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

29:3.4 (323.2) Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

29:3.5 (323.3) Having no ascendant past to revert to

ke které by se ve svých vzpomínkách vraceli, centra energie a fyzici kontroloři neznají rozptýlení; všem svým činnostem se věnují naprosto komplexně. Slouží nepřetržitě; ve vesmírném programu neexistuje prostor pro přerušení fyzických tras energie; tyto bytosti ani na zlomek vteřiny nemohou zanechat svoji přímou kontrolu energetických okruhů času a prostoru.

V celém tvoření se upravovatelé centra a kontroloři energie nezabývají ničím jiným, než energií—materiální nebo polofyzickou; oni ji nevytvářejí, ale upravují ji, manipulují s ní a usměrňují ji. Rovněž nemají vůbec nic do činění s fyzickou gravitací, vyjímaje to, že odolávají její přitažlivé síle. Jejich vztah ke gravitaci je zcela negativní.

Centra energie ve spojení s živými mechanismy různých izolovaných koncentrací energie využívají rozsáhlé mechanismy a systémy materiálního typu. Každé individuální energetické centrum je složeno přesně z jednoho milionu jednotek funkční kontroly, přičemž tyto jednotky, upravující energii, nejsou stacionární, stejně jako životně důležité orgány lidského fyzického těla; tyto „životně důležité orgány“ energetické regulace jsou mobilní a opravdu kaleidoskopické v souhrnu svých možností.

Je to zcela nad rámec mých schopností vysvětlit jakým způsobem dokáží tyto živé bytosti manipulovat a regulovat hlavní okruhy vesmírné energie. Pokusit se informovat vás podrobněji o rozměrech a působení těchto gigantických a téměř dokonale fungujících energetických centrech, by jenom zvětšilo váš zmatek a úžas. Jsou jak živí, tak i „osobití,“ a jsou naprosto mimo dosah vašeho chápání.

Mimo Havonu Nejvyšší Centra Energie fungují pouze na speciálně vystavěných (architektonických) sférách, nebo na jinak vhodně upravených kosmických tělesech. Architektonické světy jsou vystavěny takovým způsobem, aby živá centra energie fungovala jako selektivní rozvaděče pro rozvod, úpravu a koncentraci prostorových energií, proudící přes dané sféry. Tímto způsobem nemohou působit na běžném evolučním slunci či planetě. Některé skupiny se také starají o teplo a jiné materiální potřeby pro tyto speciální řídicí světy. A ačkoliv je to mimo rozsah lidského vědění na Urantii, já mohu konstatovat, že tyto řady živých energetických osobností mají hodně co do činění s distribucí světla, které svítí, ale nedává teplo. Ony tento jev neprodukují, ale zabývají se jeho šířením a usměrňováním.

Centra energie a jejich podřízení kontroloři jsou určeni k ovládání všech fyzických energií organizovaného prostoru. Pracují se třemi

in memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

29:3.6 (323.4) The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:3.7 (323.5) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

29:3.8 (323.6) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:3.9 (323.7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

29:3.10 (323.8) The power centers and their subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized

základními proudy, z nichž každý obsahuje deset druhů energií. To je energetický náboj organizovaného prostoru; a organizovaný prostor je oblast jejich působnosti. Upravovatelé Vesmírné Energie nemají absolutně nic do činění s těmi ohromnými aktivitami síly, které nyní probíhají za současnými hranicemi sedmi supervesmírů.

Energetická centra a kontrolori vykonávají dokonalou kontrolu pouze nad sedmi z deseti forem energie, obsažených v každém základním vesmírném proudy; ty formy energie, které jsou částečně, nebo úplně vyčleněny z jejich kontroly, musí představovat nepředvídatelné oblasti energetických projevů, ovládané Neomezeným Absolutnem. Jestliže mají vliv na základní síly tohoto Absolutna, my si takového působení nejsme vědomi, i když jsou nepřímé důkazy, které by odůvodňovaly názor, že někteří fyzikální kontrolori někdy automaticky reagují na určité impulsy Univerzálního Absolutna.

Tyto živé energetické mechanismy nemají vědomý vztah k dominantní vesmírné energetické kontrole Neomezeného Absolutna, ale my se domníváme, že jejich kompletní a téměř dokonalý systém ovládání energie je nějakým neznámým způsobem podřízen této supergravitační přítomnosti. V jakékoliv lokální energetické situaci mají centra a kontrolori téměř nejvyšší autoritu, ale vždy si uvědomují superenergetickou přítomnost a nerozpoznatelné působení Neomezeného Absolutna.

4. HLAVNÍ FYZIČTÍ KONTROLORI

Tyto bytosti jsou mobilní podřízení Nejvyšších Center Energie. Fyzikální kontrolori jsou obdařeni schopnostmi proměňovat svoji individualitu takovým způsobem, že si mohou zajistit pozoruhodný druh dopravy, který jim umožní překonávat lokální prostor rychlostmi, blížíci se letu Osamělých Poslů. Ale, podobně jako všechny ostatní bytosti, křižující prostor, oni také potřebují podporu svých druhů a určitých jiných typů bytostí, aby překonali působení gravitace a inerční odpor při odletu z materiální sféry.

Hlavní Fyzikální Kontrolori slouží po celém velkém vesmíru. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie je řídí přímo z Ráje až po řídící centra supervesmírů; odtud jsou řízeni a rozdělováni Radou Rovnováhy, vysokými komisaři energie, vyslanými Sedmi Hlavními Duchy z personálu Přidružených Hlavních Organizátorů Síly. Tito vysocí komisaři jsou zmocněni k tomu, aby analyzovali údaje a záznamy hlavních frandalanků, těch živých přístrojů, které měří intenzitu síly a

space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:3.11 (324.1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

29:3.12 (324.2) These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

29:4.1 (324.3) These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

29:4.2 (324.4) The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the

energetický náboj celého supervesmíru.

Zatímco přítomnost Rajských Božstev obklopuje velký vesmír a prostírá se okolo okruhu věčnosti, vliv kteréhokoliv ze Sedmi Hlavních Duchů je omezen na jeden supervesmír. Mezi sedmi supervesmíry je patrné rozdělení energií a rozlišení energetických okruhů; proto z toho důvodu převládají v každém supervesmíru individualizované metody kontroly.

Hlavní Fyzičtí Kontroloři jsou přímým potomstvem Nejvyšších Center Energie a patří k nim následující kategorie:

1. Přidružení upravovatelé energie.
2. Mechaničtí kontroloři.
3. Transformátoři energie.
4. Převaděči energie.
5. Primární spojovatelé.
6. Sekundární rozdělovatelé.
7. Frandalankové a Chronoldekové.

Ne všechny tyto kategorie jsou osoby v tom smyslu, že mají individuální svobodu volby. Především poslední čtyři kategorie se zdají úplně automatické a mechanické v reakcích na impulsy svých nadřízených a v reakcích na existující energetické podmínky. Ale, i když se taková reakce jeví zcela mechanická, není tomu tak; oni se mohou jevit jako roboti, ale všichni projevují rozdílné funkce inteligence.

Mysl nemusí být nutně součástí osobnosti. Mysl je schopna myslet dokonce i tehdy, když je zbavena veškeré svobodné volby, tak, jak je tomu u nižších druhů živočichů a u některých podřízených fyzických kontrolorů. Mnoho z těchto více automatických regulátorů fyzické energie nejsou osoby ve smyslu významu slova osoba. Nejsou obdařeni vlastní vůlí a svobodou rozhodování, jsou zcela podřízeni mechanické dokonalosti záměru, pro který jsou určeni. Nicméně, všichni z nich jsou vysoce inteligentní bytosti.

Fyzičtí kontroloři se hlavně zabývají úpravou základních energií, které nejsou na Urantii odhaleny. Tyto neznámé energie jsou velmi důležité pro meziplanetární systém dopravy a určitých metod komunikace. Když my zavedeme energetické linky za účelem analogického přenosu zvuku nebo vysílání obrazu, tyto neodhalené formy energie jsou využívány živými fyzickými kontrolory a jejich spolupracovníky. Takové energie jsou v některých případech také používány midbytostmi

readings and registrations of the master frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

29:4.3 (324.5) While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

29:4.4 (324.6) The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

- 29:4.5 (324.7) 1. Associate Power Directors.
- 29:4.6 (324.8) 2. Mechanical Controllers.
- 29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.
- 29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.
- 29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.
- 29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.
- 29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions. But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are

při jejich běžné práci.

1. Přidružení upravovatelé energie. Tyto obdivuhodně výkonné bytosti jsou zplnomocněny dávat úkoly a pokyny všem řádům Hlavních Fyzických Kontrolorů v souladu se stále se měnícími potřebami neustále proměnného energetického statusu oblastí. Obrovské rezervy fyzických kontrolorů jsou udržovány na řídicích světech malých sektorů a z těchto koncentračních stanovišť jsou pravidelně vysíláni přidruženími upravovateli energie do řídicích center vesmírů, souhvězdích, soustav a na jednotlivé planety. Při plnění takových úkolů jsou fyzikální kontroloři dočasně podřízeni božským vykonavatelům smírčích komisí, ale jinak podléhají výhradně svým přidruženým upravovatelům a Nejvyšším Centřům Energie.

Tři miliony přidružených upravovatelů energie je přiděleno do každého malého sektoru Orvontonu a to je celkem tři miliardy, což je supervesmírná kvóta těchto úžasně všestranných bytostí. Jejich vlastní rezervy jsou umístěny na stejných světech malých sektorů, kde také slouží jako instruktoři všem těm, kteří studují vědecké metody inteligentní kontroly energie a jejího přetváření.

Tito upravovatelé střídají období aktivní služby v malých sektorech se stejně dlouhými obdobími kontrolní činnosti na světech prostoru. Nejméně jeden aktivní kontrolor je vždy přítomen v každé lokální soustavě a jeho sídlo je na hlavní sféře. Oni udržují celé to rozsáhlé rozdělování živé energie v harmonické synchronii.

2. Mechanikální kontroloři. Toto jsou mimořádně všestranní a pohybliví pomocníci přidružených upravovatelů energie. Biliony a biliony těchto bytostí působí v Ense, vašem malém sektoru. Tyto bytosti se nazývají mechanikální kontroloři, protože jsou zcela ovládáni svými nadřízenými, plně podléhají vůli přidružených upravovatelů energie. Nicméně, jsou to velmi inteligentní bytosti a svoji práci, i když mechanickou a stanovenou, vykonávají mistrně.

Ze všech Hlavních Fyzických Kontrolorů, přidělených na obydlených světech, mechanikální kontroloři jsou zdaleka nejvýkonnější. Obdaření živým darem antigravitace mnohem více než ostatní bytosti, každý kontrolor je schopen odporovat gravitační síle, kterou pouze vyrovnají obrovské sféry, otáčející se ohromnou rychlostí. Deset těchto kontrolorů působí v současné době na Urantii a jednou z jejich nejdůležitějších činností je umožňovat odlet serafským přeprávcům. Při vykonávání této funkce působí

also, on occasion, used by the midway creatures in their routine work.

29:4.15 (325.8) 1. *Associate Power Directors*. These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

29:4.17 (325.10) These directors alternate periods of executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325.11) 2. *Mechanical Controllers*. These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326.1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia, and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical

všech deset mechanických kontrolorů souběžně, zatímco baterie jednoho tisíce transformátorů energie poskytne počáteční impuls pro odlet serafů.

Mechaničtí kontroloři jsou způsobilí usměrňovat průtok energie a pomáhat koncentrovat ji do specializovaných proudů nebo okruhů. Tyto pozoruhodné bytosti mají hodně co do činění s oddělováním, usměrňováním a zesilováním fyzických energií a s vyrovnáváním tlaků meziplanetárních okruhů. Jsou experti v manipulování s jednadvaceti fyzickými energiemi ze třiceti, vytvářející energetický náboj supervesmíru. Jsou také schopni vykonávat do značné míry dozor a kontrolu nad šesti z devíti méně patrnými formami fyzické energie. Zařazením těchto kontrolorů do náležitých technických vztahů jednoho k druhému a k určitým centrům energie umožňuje přidruženým upravovatelům energie provádět neuvěřitelné úpravy při regulování sil a řízení energie.

Hlavní Fyzičtí Kontroloři často působí ve skupinách po sta tisících, dokonce milionech a obměnou svých pozic a formací jsou schopni provádět kontrolu energie společně a také jako jednotlivci. Podle toho, jak se mění požadavky, oni mohou zvýšit objem energie a zrychlit její pohyb, nebo zadržet, stlačit a zpomalit energetické proudy. Ovlivňují transformace energie a síly podobným způsobem jako takzvané katalyzátory urychlují chemické reakce. Vykonávají svoji funkci díky vrozené schopnosti a ve spolupráci s Nejvyššími Centry Energie.

3. Transformátoři energie. Počet těchto bytostí v supervesmíru je neuvěřitelný. Jenom v Satánii je jich téměř jeden milion a obvyklá kvóta je sto bytostí na každý obydlený svět.

Transformátoři energie jsou společným výtvorem Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie a Sedmi Centrálních Dohlížitelů. Patří k osobitějším řádům fyzických kontrolorů a když není na obydleném světě přítomen přidružený upravovatel energie, tyto transformátoři zabezpečují řízení energie. Jsou planetárními kontrolními techniky pro všechnu odlétající serafskou dopravu. Všechny druhy nebeského života mohou používat méně osobité řády fyzických kontrolorů pouze ve spojení s osobitějšími řády přidružených upravovatelů a transformátorů energie.

Tito transformátoři jsou živí, silní a výkonní přepojovači se schopností přizpůsobit se pro nebo proti dané energetické dispozici či nasměrování. Mají také schopnost izolovat planety proti silným energetickým proudům, které procházejí mezi gigantickými sousedními planetami a hvězdami.

controllers act in unison while a battery of one thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326.2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

29:4.21 (326.3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

29:4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers.* The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

29:4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

29:4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between

Jejich schopnost přetvářet energii z nich dělá nejužitečnější složku v důležitém úkolu udržovat v rovnováze vesmírné energie, nebo vyrovnávat vesmírné síly. Někdy se zdá, že konzumují nebo shromažďují energii; jindy to vypadá, že energii uvolňují nebo vypouštějí. Transformátoři jsou schopni zvyšovat nebo zmenšovat „akumulátorový“ potenciál živých a mrtvých energií v příslušných oblastech jejich působení. Zabývají se pouze fyzickými a polomateriálními energiemi, nepůsobí bezprostředně v oblasti života, a ani nemění tvary živých bytostí.

V některých ohledech jsou transformátoři energie nejpozoruhodnější a nejzáhadnější ze všech živých polomateriálních tvorů. Jsou nějakým neznámým způsobem fyzicky rozdílní a měněním svých spojovacích vztahů jsou schopni vyvíjet silný vliv na energii, která prochází přes jejich sdruženou přítomnost. Je zřejmé, že status fyzických oblastí prodělává transformaci pod jejich zkušeným dohledem. Oni jsou schopni přetvářet a také přetvářejí fyzickou formu energií prostoru. S pomocí svých druhů kontrolorů jsou opravdu schopni přetvářet formu a potenciál dvaceti sedmi ze třiceti fyzických energií, tvořících energetický náboj supervesmíru. To, že tři z těchto energií jsou mimo dosah jejich kontroly dokazuje, že nejsou nástroji Neomezeného Absolutna.

Zbývající čtyři skupiny Hlavních Fyzických Kontrolorů se stěží dají nazvat osobami v tom pravém slova smyslu. Reakce těchto převaděčů, spojovatelů, rozdělovatelů a frandalanků jsou plně automatické; nicméně, jsou v každém ohledu inteligentní. Naše znalosti o těchto úžasných entitách jsou značně omezené, protože nemůžeme s nimi komunikovat. Oni asi rozumí jazyku dané oblasti, ale s námi nekomunikují. Zdá se, že jsou schopni plně přijímat naše sdělení, ale nejsou vůbec schopni odpovídat.

4. Převaděči energie. Tyto bytosti působí hlavně, ale ne zcela, na meziplanetárních úrovních. Toto jsou úžasní expeditoři energie takového druhu, který se projevuje na jednotlivých světech.

Když je zapotřebí převést energii na jiný okruh, převaděči se sami rozmístí do řady v místě požadované energetické trasy a na základě svých unikátních schopností přitahovat energii jsou opravdu schopni převést zesílený proud energie do požadovaného směru. Oni toto dělají doslova přesně tak, jako určité metalické okruhy usměrňují proud některých forem elektrické energie; a jsou živími supervodiči pro více než polovinu ze třiceti forem fyzické energie.

gigantic planetary and starry neighbors. Their energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the “storage-battery” potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

29:4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

29:4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

29:4.27 (327.3) 4. *Energy Transmitters.* These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

29:4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of certain forms of electric energy; and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

Převaděči obratně vytvářejí spojení, která jsou účinná pro obnovu slábnoucích proudů specializované energie, proudící z planety na planetu a na jednotlivé planetě z jedné stanice na druhou. Jsou schopni zjistit proudy, které jsou příliš slabé, aby je rozpoznaly ostatní typy živých bytostí a tak mohou tyto energie posílit natolik, že procházející zpráva se stane dokonale dostupná. Jejich služby jsou pro vysílací systémy neocenitelné.

Převaděči energie mohou pracovat se všemi formami sdělitelných vjemů; oni dokáží učinit vzdálený výjev „viditelný“ a stejně tak vzdálený zvuk „slyšitelný.“ Poskytují pohotovostní komunikační linky v lokálních soustavách a na jednotlivých planetách. Použití těchto služeb je nevyhnutelné pro prakticky všechny tvory, když vyžadují způsob komunikace mimo pravidelně zavedené okruhy.

Tyto bytosti, společně s transformátory energie, jsou nepostradatelné pro udržování smrtelné existence na těch světech, které mají oslabenou atmosféru a jsou také nedílnou součástí způsobu života na planetách, obydlených nedýchajícími tvory.

5. Primární spojovatelé. Tyto zajímavé a neocenitelné entity jsou dokonalými ochránci a opatrovateli energie. Podobně jako rostlina uskládá sluneční světlo, tak tyto živé organizmy uskládají energii v období jejího přebytku. Rozsah jejich činnosti je gigantický; přetvářejí energie prostoru do fyzického stavu, který není znám na Uranii. Jsou také schopni přivést tyto transformace k vytvoření některých primitivních prvků materiální existence. Tyto bytosti prostě působí svojí přítomností. Tato činnost je nikterak nevyčerpává ani nevysiluje; oni fungují jako živé katalyzátory.

V obdobích nedostatku energie jsou oprávněni uvolnit nahromaděné energie. Ale vaše vědomosti o energii a hmotě nejsou dostatečně pokročilé, aby bylo možné vysvětlit metodu tohoto aspektu jejich činnosti. Oni stále pracují v souladu s univerzálním zákonem, zacházejí a manipulují s atomy, elektrony a ultimaty stejným způsobem, jako vy používáte jednotlivá písmena k vytvoření abecedních slov pro sdělení nesmírně rozdílných příběhů.

Spojovatelé jsou první skupina živých bytostí, která se objeví na formulující se materiální sféře a působí při fyzických teplotách, které byste považovali jako naprosto neslučitelné s existencí živých bytostí. Představují řád života, který prostě přesahuje hranice lidské představivosti. Společně se svými spolupracovníky, rozdělovateli, jsou nejméně samostatní ze všech inteligentních tvorů.

29:4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons which are effective in rehabilitating the weakening currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

29:4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene “visible” as well as a distant sound “audible.” They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

29:4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

29:4.32 (328.1) 5. *Primary Associators.* These interesting and invaluable entities are masterly energy conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

29:4.33 (328.2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimatons much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

29:4.34 (328.3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

6. Sekundární rozdělovatelé. Ve srovnání s primárními spojovateli působí tyto bytosti, které jsou obdařeny nesmírnou antigravitační silou, zpětně. Lokálním soustavám nebo jednotlivým světům nehrozí žádné nebezpečí, že by vyčerpaly speciální nebo modifikované formy fyzické energie, protože tyto živé organismy jsou obdařeny unikátní schopností uvolňovat neomezené zásoby energie. Hlavně se zabývají uvolňováním formy energie, která je skoro neznámá na Urantii a z druhu hmoty, která je známá ještě méně. Oni jsou opravdovými alchymisty prostoru a divotvůrci času. Ale při vytváření všech těch divů, nikdy neporuší nařízení Kosmické Svrchovanosti.

7. Frandalankové. Tyto bytosti jsou společným výtvozem všech tří řádů bytostí, kontrolující energii: primárních a sekundárních organizátorů síly a upravovatelů energie. Frandalankové jsou nejpočetnější skupinou ze všech Hlavních Fyzických Kontrolorů; jejich počet, působící jenom v samotné Satánii, přesahuje vaše číselné pojmy. Jsou umístěni na všech obydlených světech a vždy jsou přiděleni vyšším řádům fyzických kontrolorů. Působí střídavě ve středním vesmíru, supervesmírech a v oblastech vnějšího prostoru.

Frandalankové jsou vytvářeni ve třiceti oddílech, jeden pro každou formu základní vesmírné síly a působí výhradně jako živá a automatická měřidla výskytu, tlaku a rychlosti energie. Tyto živé barometry se výlučně zabývají automatickým a neomylným zaznamenáváním stavu všech forem síly-energie. Oni mají pro fyzický vesmír takový význam, jako má rozsáhlý systém reflexe pro inteligentní vesmír. Frandalankové, kteří kromě měření kvantitativního a kvalitativního výskytu energie zaznamenávají čas, se nazývají *chronoldekové*.

Já uznávám, že frandalankové jsou inteligentní, ale nemohu je klasifikovat jinak, než živé stroje. Asi jediný způsob, jak bych vám pomohl pochopit tyto živé mechanismy, je jejich přirovnání k vašim vlastním přístrojům, které fungují s takovou precizností a přesností, téměř připomínající inteligenci. Když si takové bytosti představíte, dejte průchod vaší představivosti natolik, abyste viděli, že ve velkém vesmíru opravdu máme inteligentní a živé mechanismy (entity), které mohou vykonávat velmi složité úkoly, zahrnující velmi náročné výpočty, s ještě větší mírou přesnosti, dokonce s nejvyšší precizností.

5. HLAVNÍ ORGANIZÁTOŘI SÍLY

Organizátoři síly sídlí v Ráji, ale působí v

29:4.35 (328.4)

6. Secondary Dissociators.

Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

29:4.36 (328.5)

7. *The Frandalanks.* These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

29:4.37 (328.6)

The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy presence are called *chronoldeks*.

29:4.38 (328.7)

I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

29:5.1 (329.1)

The force organizers are resident on

celém hlavním vesmíru, především pak v oblastech neorganizovaného prostoru. Tyto pozoruhodné bytosti nejsou ani tvořitelé, ani tvorové a jejich služba se skládá ze dvou hlavních částí:

1. Primárně Vzniklí Hlavní Organizátoři Síly.

2. Přidružení Transcendentální Hlavní Organizátoři Síly.

Tyto dva pozoruhodné řády upravovatelů prvotní síly pracují výhradně pod vedením Architektů Hlavního Vesmíru a v současné době nejsou příliš aktivní v prostoru velkého vesmíru.

Primární Hlavní Organizátoři Síly jsou upravovatelé prvotních nebo základních prostorových sil Neomezeného Absolutna; oni jsou tvořitelé mlhovin. Tyto živé bytosti vyvolávají energetické cyklony prostoru a jsou prvními organizátory a upravovateli těchto gigantických jevů. Tito organizátoři energie přeměňují prvotní sílu (předenergii, nereagující na přímou gravitaci Ráje) na primární nebo silovou energii, energii, přecházející z výlučného sevření Neomezeného Absolutna do gravitačního sevření Ostrova Ráje. Po této proměně jsou primární organizátoři nahrazeni přidruženými organizátory síly, kteří pokračují v procesu přeměňování energie z primární na sekundární čili energo-gravitační stádium.

Když jsou plány na vytvoření lokálního vesmíru hotovy, což je oznámeno příchodem Syna Tvořitele, Přidružení Hlavní Organizátoři Síly uvolní prostor řádům upravovatelů energie, kteří mají v supervesmíru astronomickou pravomoc. Ale při neexistenci takových plánů se starají i nadále přidružení organizátoři síly o tato materiální tvoření právě tak, jak nyní působí ve vnějším prostoru.

Hlavní Organizátoři Síly snesou teploty a působí v takových fyzických podmínkách, které by byly nesnesitelné i pro všestranná centra energie a fyzické kontrolory Orvontonu. Jedinými dalšími typy odhalených bytostí, které jsou způsobilé fungovat v těchto oblastech vnějšího prostoru jsou Osamělí Poslové a Inspirovaní Duchové Trojice.

[Zpracováno Univerzálním Cenzorem, zplnomocněným Věčně Moudrými Uversy.]

Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

29:5.2 (329.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

29:5.3 (329.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:5.4 (329.4) These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

29:5.5 (329.5) Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy*, energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

29:5.6 (329.6) Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signaled by the arrival of a Creator Son, the Associate Master Force Organizers give way to the orders of power directors acting in the superuniverse of astronomic jurisdiction. But in the absence of such plans the associate force organizers continue on indefinitely in charge of these material creations, even as they now operate in outer space.

29:5.7 (329.7) The Master Force Organizers withstand temperatures and function under physical conditions which would be intolerable even to the versatile power centers and physical controllers of Orvonton. The only other types of revealed beings capable of functioning in these realms of outer space are the Solitary Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

29:5.8 (329.8) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Kapitola 30. Osobnosti Velkého Vesmíru

⇐ 029

Kniha Urantia

031 ⇐

DÍL I. STŘEDNÍ VESMÍR A SUPERVESMÍR

KAPITOLA 30 OSOBNOSTI VELKÉHO VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Rajská klasifikace živých bytostí
2. Registr osobností Uversy
3. Kolonie laskavosti
4. Vzestupní smrtelníci

Úvod

OSOBNOSTI a jiné-než-osobité entity, působící v současné době v Ráji a ve velkém vesmíru, představují téměř bezmezný počet živých bytostí. Třeba jen počet hlavních řádů a typů by šokoval lidskou představivost, natož ty nespočetné podtypy a variace. Nicméně, je žádoucí představit dvě základní kategorie živých bytostí—náznak Rajské kategorizace a zkrácený výpis Registru Osobností Uversy.

Není možné sestavit souhrnnou a plně podrobnou kategorizaci osobností velkého vesmíru, protože ne všechny skupiny jsou odhaleny. Vyžadovalo by to mnoho dalších kapitol, aby obsáhly další odhalení, nutné pro systematické rozřídění všech skupin. Takové koncepční rozšíření by určitě nebylo ku prospěchu, protože by to na další tisíce let připravilo myslící smrtelníky o ten podnět tvořivého přemýšlení, který tyto částečně odhalené koncepty poskytují. Neodhalovat příliš mnoho je pro člověka to nejlepší; jinak by to potlačovalo jeho představivost.

PAPER 30 PERSONALITIES OF THE GRAND UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

INTRODUCTION

30:0.1 (330.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

30:0.2 (330.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

1. RAJSKÁ KLASIFIKACE ŽIVÝCH BYTOSTÍ

Živé bytosti jsou v Ráji rozříděny podle vrozených a získaných vztahů k Rajským Božstvům. Při velkých shromážděních středního vesmíru a supervesmírů jsou přítomní často rozdělení do skupin podle původu: ti, trojitého původu nebo ti, kteří dosáhli Trojice; ti, dvojitého původu; a ti, jednotného původu. Je velmi obtížné vysvětlit Rajské třídění živých bytostí smrtelné mysli, ale my jsme oprávněni představit následující:

I. Bytosti trojitého původu. Bytosti, vytvořené všemi třemi Rajskými Božstvy, buď jako takovými, nebo společně jako Trojice, a také Trinitarizované Sbory, odhalené či neodhalené.

A. Nejvyšší Duchové.

1. Sedm Hlavních Duchů.
2. Sedm Nejvyšších Jednatelů.
3. Sedm Řádů Duchů Reflexe.

B. Stálí Synové Trojice.

1. Trinitarizovaní Důvěrníci Svrchovanosti.
2. Věčně Věční.
3. Věčně Moudří.
4. Věčně Dokonalí.
5. Věčně Současní.
6. Věčně Jednotní.
7. Věčně Věrní.
8. Zdokonalovatelé Moudrosti.
9. Božští Poradci.
10. Univerzální Cenzoři.

C. Bytosti původu v Trojici a trinitarizované bytosti.

1. Synové Trojice-Učitelé
2. Inspirovaní Duchové Trojice.
3. Narození v Havoně.
4. Obyvatelé Ráje.
5. Neodhalené bytosti původem v Trojici.
6. Neodhalené bytosti trinitarizované Božstvy.
7. Vědoucí trinitarizovaní Synové.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

30:1.1 (330.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

30:1.2 (330.4) I. TRIUNE-ORIGIN BEINGS.

Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

30:1.3 (330.5) A. The Supreme Spirits.

30:1.4 (330.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:1.5 (330.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:1.6 (330.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

30:1.7 (330.9) B. The Stationary Sons of the Trinity.

30:1.8 (330.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:1.9 (330.11) 2. Eternals of Days.

30:1.10 (330.12) 3. Ancients of Days.

30:1.11 (330.13) 4. Perfections of Days.

30:1.12 (331.1) 5. Recents of Days.

30:1.13 (331.2) 6. Unions of Days.

30:1.14 (331.3) 7. Faithfuls of Days.

30:1.15 (331.4) 8. Perfectioners of Wisdom.

30:1.16 (331.5) 9. Divine Counselors.

30:1.17 (331.6) 10. Universal Censors.

30:1.18 (331.7) C. Trinity-origin and Trinitized Beings.

30:1.19 (331.8) 1. Trinity Teacher Sons.

30:1.20 (331.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

30:1.21 (331.10) 3. Havona Natives.

30:1.22 (331.11) 4. Paradise Citizens.

30:1.23 (331.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

30:1.24 (331.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

30:1.25 (331.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

8. Vybraní trinitarizovaní Synové.

30:1.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

9. Dokonalí trinitarizovaní Synové.

30:1.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

10. Synové, trinitarizovaní tvory.

30:1.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

II. Bytosti dvojitého původu. Bytosti, které mají původ v kterýchkoliv dvou Rajských Božstvech, nebo jsou vytvořeny kterýmkoliv dvěma bytostmi, mající přímý či nepřímý původ v Rajských Božstvech.

30:1.29 (331.18) II. *DUAL-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

A. Sestupné řády.

30:1.30 (331.19) A. *The Descending Orders*.

1. Synové Tvořitelé.

30:1.31 (331.20) 1. Creator Sons.

2. Autoritativní Synové.

30:1.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.

3. Jasně Ranní Hvězdy.

30:1.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.

4. Otcové Melkisedekové.

30:1.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.

5. Melkisedekové.

30:1.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.

6. Vorondadekové.

30:1.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.

7. Lanonandekové.

30:1.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.

8. Oslivé Večerní Hvězdy.

30:1.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.

9. Archandělé.

30:1.39 (331.28) 9. The Archangels.

10. Nositelé Života.

30:1.40 (331.29) 10. Life Carriers.

11. Neodhalení Vesmírní Pomocníci.

30:1.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.

12. Neodhalení Boží Synové.

30:1.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.

B. Stálé řády.

30:1.43 (331.32) B. *The Stationary Orders*.

1. Abandonterové.

30:1.44 (331.33) 1. Abandoners.

2. Susatiové.

30:1.45 (331.34) 2. Susatia.

3. Univitatiové.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.

4. Spirongové.

30:1.47 (331.36) 4. Spironga.

5. Neodhalené bytosti dvojitého původu.

30:1.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.

C. Vzestupné řády.

30:1.49 (331.38) C. *The Ascending Orders*.

1. Smrtelníci, spojení s Ladičem.

30:1.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.

2. Smrtelníci, spojení se Synem.

30:1.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.

3. Smrtelníci, spojení s Duchem.

30:1.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.

4. Přetvořené midbytosti.

30:1.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.

5. Neodhalené vzestupné bytosti.

30:1.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.

III. Bytosti jednotného původu. Bytosti, které mají původ v kterémkoliv jednom Rajském Božstvu, nebo jsou vytvořeny kteroukoliv jednou bytostí, mající přímý či nepřímý původ v Rajských Božstvech.

30:1.55 (332.1) III. *SINGLE-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any one of the Paradise Deities or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

A. Nejvyšší Duchové.

30:1.56 (332.2) A. *The Supreme Spirits*.

1. Gravitační Poslové.

30:1.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.

2. Sedm Duchů Okruhů Havony.

30:1.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona

3. Dvanáctidílní Pomocníci Okruhů Havony.	30:1.59 (332.5) 3. The Twelfefold Adjutants of the Havona Circuits.
4. Pomocníci Reflektivního Vyobrazení.	30:1.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.
5. Vesmírní Mateřští Duchové.	30:1.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.
6. Sedmidílní Pomocní Duchové Mysli.	30:1.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.
7. Neodhalené bytosti, mající původ v Božstvech.	30:1.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.
B. Vzestupné řády.	30:1.64 (332.10) B. <i>The Ascending Orders.</i>
1. Osobní Ladiči.	30:1.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.
2. Vzestupní materiální synové.	30:1.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.
3. Evoluční serafové.	30:1.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.
4. Evoluční cherubové.	30:1.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.
5. Neodhalené vzestupné bytosti.	30:1.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.
C. Rodina Nekonečného Ducha.	30:1.70 (332.16) C. <i>The Family of the Infinite Spirit.</i>
1. Osamělí Poslové.	30:1.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.
2. Kontroloři Vesmírných Okruhů.	30:1.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Sčítací Komisaři.	30:1.73 (332.19) 3. Census Directors.
4. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha.	30:1.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. Přidružení Inspektori.	30:1.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.
6. Přídělení Strážci.	30:1.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.
7. Průvodci Absolventů.	30:1.77 (332.23) 7. Graduate Guides.
8. Servitalové Havony.	30:1.78 (332.24) 8. Havona Servitals.
9. Univerzální Usmiřovatelé.	30:1.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.
10. Morontiální Průvodci.	30:1.80 (332.26) 10. Morontia Companions.
11. Supernafimové.	30:1.81 (332.27) 11. Supernaphim.
12. Sekunafimové.	30:1.82 (332.28) 12. Seconaphim.
13. Terciafimové.	30:1.83 (332.29) 13. Tertiaphim.
14. Omniafimové.	30:1.84 (332.30) 14. Omniaphim.
15. Serafové.	30:1.85 (332.31) 15. Seraphim.
16. Cherubové a Sanobimové.	30:1.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.
17. Neodhalené bytosti s původem v Duchu.	30:1.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.
18. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie.	30:1.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.
19. Nejvyšší Centra Energie.	30:1.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.
20. Hlavní Fyzičtí Kontroloři.	30:1.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.
21. Kontroloři Morontiální Energie.	30:1.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.
IV. Vzniklé transcendentální bytosti. V Ráji se nachází nesmírně velké množství	30:1.92 (332.38) IV. <i>EVENTUATED TRANSCENDENTAL BEINGS.</i> There is to be found on Paradise a vast host of transcendental

transcendentálních bytostí, jejichž původ není obvykle odhalen vesmírným časem a prostorem, dokud nejsou ustáleny ve světle a životě. Tyto transcendentální bytosti nejsou ani tvořitelé, ani tvorové; jsou to vzniklé děti božskosti, konečnosti a věčnosti. Tyto „vyplynulé bytosti“ nejsou ani konečné a ani nekonečné—jsou absonitní; a absonita není ani nekonečnost a ani absolutnost.

Tito nevytvoření ne-tvořitelé jsou navždy loajální Rajské Trojici a oddaní Konečnému. Existují na čtyřech konečných úrovních osobní činnosti a jsou funkční na sedmi absonitních úrovních ve dvanácti velkých sekcích, složených z jednoho tisíce základních pracovních skupin, z nichž každá má sedm tříd. Tyto vzniklé bytosti zahrnují následující řády:

1. Architekti Hlavního Vesmíru.
2. Transcendentální Zaznamenatelé.
3. Ostatní transcendentální bytosti.
4. Primárně Vzniklé Hlavní Organizátoři Síly.
5. Přidružení Transcendentální Hlavní Organizátoři Síly.

Jako nadosoba, Bůh se uskutečňuje; jako osoba, Bůh tvoří; jako předosoba, Bůh se rozděluje na fragmenty; a takový fragment Boha—Ladič—rozvíjí v materiální a smrtelné mysl duchovní duši v souladu se svobodnou volbou osobnosti, která byla poskytnuta smrtelnému tvorovi rodičovským činem Boha jako Otce.

V. Fragmentované entity Božstva. Tento řád živého jsoucna, mající původ ve Vesmírném Otcovi, je nejlépe zobrazen Ladičem Myšlení, ačkoliv tyto entity nejsou v žádném případě jedinými fragmenty předosobní reality Prvotního Zdroje a Středu. Funkce jiných fragmentů než Ladičů jsou rozmanité a málo známé. Spojení s Ladičem, nebo s jiným takovým fragmentem, vytváří z tvora bytost, spojenou s Otcem.

Tady by měla být také zmínka o fragmentaci předvědomého ducha Třetího Zdroje a Středu, i když se stěží dá přirovnat k fragmentům Otce. Takové entity se výrazně liší od Ladičů; jako takové nepobývají na Spiritingtonu, a nepřemísťují se po gravitačních okruzích mysli; a nepobývají ve smrtelných tvorech během jejich fyzického života. Ony nejsou přeosobní v tom smyslu jako jsou Ladiči, ale takové fragmenty předvědomého ducha jsou poskytnuty některým přeživším smrtelníkům a toto spojení z nich vytváří smrtelníky, spojené s Duchem, na rozdíl od smrtelníků, spojených s Ladičem.

Ještě více obtížnější je popsat

beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These Transcendentals are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These “eventuators” are neither finite nor infinite — they are *absonite*; and absonity is neither infinity nor absoluteness.

30:1.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

- 30:1.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.
- 30:1.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.
- 30:1.96 (333.4) 3. Other Transcendentals.
- 30:1.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 30:1.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

30:1.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

30:1.100 (333.8) V. *FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY*. This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the Thought Adjusters, though these entities are by no means the only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being*.

30:1.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spiritington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in contradistinction to Adjuster-fused mortals.

30:1.102 (333.10) Still more difficult of description is the

individualizovaného ducha Syna Tvořitele, spojení, které z tvora vytváří smrtelníka, spojeného se Synem. A existují ještě další fragmentace Božstva.

VI. Nadosobní bytosti. Existuje velké množství jiných, neosobitých bytostí, mající božský původ a vykonávající rozmanité služby ve vesmíru vesmírů. Některé z těchto bytostí sídlí na Rajských světech Syna; jiné, jako nadosobní zástupci Věčného Syna, se vyskytují všude. Tato kniha se většinou o nich nezmiňuje a bylo by to naprosto marné se pokoušet je popsat osobitým tvorem.

VII. Neklasifikované a neodhalené řády. V průběhu současné vesmírné epochy by bylo nemožné zařadit všechny bytosti, osobní či jiné, do kategorizace, vztahující se k současné vesmírné epoše; a mnoho takových kategorií není v této knize odhaleno; proto početné řády byly na těchto seznamech vynechány. Přemýšlejte o následujících:

Vykonavatel Vesmírného Osudu.

Ustanovení Místodržitelé Konečnosti.

Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího.

Neodhalení Tvořiví Činitelé Věčně Moudrých.

Rajský Majeston.

Nepojmenovaná Reflexní Spojovatelé Majestonu.

Řády Midsonitů lokálních vesmírů.

Těmto uvedeným řádům není nutné připisovat zvláštní důležitost, kromě toho, že ani jeden z nich se neobjevuje v Rajské kategorizaci, prezentované v této kapitole. Toto je jen několik příkladů nezatříděných bytostí; vy se ještě dovíte o mnoha dalších neodhalených kategoriích.

V duchovním světě existují: duchovní entity, duchovní síly, osobití duchové, předosobní duchové, nadosobní duchové, duchovní existence, duchovní osobnosti—ale ani smrtelný jazyk, ani smrtelný intelekt je nedokázal vyjádřit nebo pochopit. Nicméně, my můžeme prohlásit, že neexistují osobnosti „čiré mysli“; žádná entita nemá osobnost, pokud ji neobdrží od Boha, který je duch. Jakákoliv entita s myslí, která není spojena buď s duchovní nebo fyzickou energií, není osobností. Ale ve stejném smyslu, v jakém existují duchovní osobnosti mající mysl, existují myslící osobnosti, které mají ducha. Majeston a

individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal*. And there are still other fragmentations of Deity.

30:1.103 (333.11) VI. *SUPERPERSONAL BEINGS*.

There is a vast host of other-than-personal beings of divine origin and of manifold service in the universe of universes. Certain of these beings are resident on the Paradise worlds of the Son; others, like the superpersonal representatives of the Eternal Son, are encountered elsewhere. They are for the most part unmentioned in these narratives, and it would be quite futile to attempt their description to *personal* creatures.

30:1.104 (333.12) VII. *UNCLASSIFIED AND UNREVEALED ORDERS*.

During the present universe age it would not be possible to place all beings, personal or otherwise, within classifications pertaining to the present universe age; nor have all such categories been revealed in these narratives; hence numerous orders have been omitted from these lists. Consider the following:

30:1.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

30:1.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the Ultimate.

30:1.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the Supreme.

30:1.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the Ancients of Days.

30:1.109 (334.3) Majeston of Paradise.

30:1.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of Majeston.

30:1.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local Universes.

30:1.112 (334.6) No especial significance need attach to the listing of these orders together except that none of them appear in the Paradise classification as revealed herein. These are the unclassified few; you have yet to learn of the unrevealed many.

30:1.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit presences, personal spirits, prepersonal spirits, superpersonal spirits, spirit existences, spirit personalities — but neither mortal language nor mortal intellect are adequate. We may however state that there are no personalities of “pure mind”; no entity has personality unless he is endowed with it by God who is spirit. Any mind entity that is not associated with either spiritual or physical energy is not a personality. But in the same sense that there are spirit personalities who have mind there are mind personalities who have spirit. Majeston and his associates are fairly good

jeho druhové jsou docela dobrým příkladem bytostí, u kterých převládá mysl, ale existují mnohem lepší příklady tohoto typu osobnosti, vám neznámé. Existují dokonce celé neodhalené řády takových bytostí myslí, ale ony jsou vždy spojeny s duchem. Určití jiní neodhalené tvorové jsou tím, co by se mohlo nazývat myslícími a fyzicko-energetickými bytostmi. Tento typ bytostí nereaguje na duchovní gravitaci, nicméně je to opravdová osobnost—je uvnitř okruhu Otce.

Tato kniha nemůže dokonce ani začít vyčerpávající popis živých tvorů, tvořitelů, vzniklých a jinak existujících bytostí, které žijí, ctí a slouží v rojích se vesmírech času a ve středním vesmíru věčnosti. Vy smrtelníci jste osoby; proto vám můžeme popsat bytosti, které jsou obdařeny osobností, ale jak vám vůbec kdy můžeme vysvětlit bytost, která je obdařena absonitností?

illustrations of mind-dominated beings, but there are better illustrations of this type of personality unknown to you. There are even whole unrevealed orders of such *mind personalities*, but they are always spirit associated. Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities*. This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father's circuit.

30:1.114 (334.8) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventulators, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized*, but how could an *absonitized* being ever be explained to you?

2. REGISTR OSOBNOSTÍ UVERSY

Božská rodina živých bytostí je registrována na Uversa v sedmi velkých kategoriích:

1. Božstva Ráje.
2. Nejvyšší Duchové.
3. Bytosti původu v Trojici.
4. Boží Synové.
5. Osobnosti Nekonečného Ducha.
6. Vesmírní Upravovatelé Energie.
7. Sbor permanentní příslušnosti.

Tyto skupiny tvorů s vlastní vůlí jsou rozděleny do početných tříd a malých podskupin. Nicméně, prezentace této kategorizace osobností velkého vesmíru je především zaměřena na představení těch řádů inteligentních bytostí, které jsou v této knize odhaleny a z nichž mnohé potkají smrtelníci času na své vzestupné dráze během postupného stoupání k Ráji. Následující seznamy se nezmiňují o rozsáhlých řádech bytostí, vykonávajících práci, která nesouvisí s programem vzestupu smrtelníků.

- I. Božstva Ráje.
1. Vesmírný Otec.
2. Věčný Syn.
3. Nekonečný Duch.
- II. Nejvyšší Duchové.
1. Sedm Hlavních Duchů.

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

30:2.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

- 30:2.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.
- 30:2.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.
- 30:2.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.
- 30:2.5 (334.13) 4. The Sons of God.
- 30:2.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.
- 30:2.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.
- 30:2.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

30:2.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from the mortal ascension scheme.

- 30:2.10 (335.1) I. *THE PARADISE DEITIES.*
- 30:2.11 (335.2) 1. The Universal Father.
- 30:2.12 (335.3) 2. The Eternal Son.
- 30:2.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.
- 30:2.14 (335.5) II. *THE SUPREME SPIRITS.*
- 30:2.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.

2. Sedm Nejvyšších Jednatelů. 30:2.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.
  3. Sedm skupin Duchů Reflexe. 30:2.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.
  4. Pomocníci Reflektivního Vyobrazení. 30:2.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.
  5. Sedm Duchů Okruhů. 30:2.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.
  6. Tvořiví Duchové lokálních vesmírů. 30:2.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.
  7. Pomocní Duchové Mysli. 30:2.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.
- III. Bytosti původu v Trojici. 30:2.22 (335.13) III. THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.
1. Trinitarizovaní Důvěrníci Svrchovanosti. 30:2.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
  2. Věčně Věční. 30:2.24 (335.15) 2. Eternals of Days.
  3. Věčně Moudří. 30:2.25 (335.16) 3. Ancients of Days.
  4. Věčně Dokonalí. 30:2.26 (335.17) 4. Perfections of Days.
  5. Věčně Současní. 30:2.27 (335.18) 5. Recents of Days.
  6. Věčně Jednotní. 30:2.28 (335.19) 6. Unions of Days.
  7. Věčně Věrní. 30:2.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.
  8. Synové Trojice-Učitelé. 30:2.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.
  9. Zdokonalovatelé Moudrosti. 30:2.31 (335.22) 9. Perfectors of Wisdom.
  10. Božští Poradci. 30:2.32 (335.23) 10. Divine Counselors.
  11. Univerzální Cenzoři. 30:2.33 (335.24) 11. Universal Censors.
  12. Inspirovaní Duchové Trojice. 30:2.34 (335.25) 12. Inspired Trinity Spirits.
  13. Narození v Havoně. 30:2.35 (335.26) 13. Havona Natives.
  14. Obyvatelé Ráje. 30:2.36 (335.27) 14. Paradise Citizens.
- IV. Boží Synové. 30:2.37 (335.28) IV. THE SONS OF GOD.
- A. Sestupní Synové. 30:2.38 (335.29) A. Descending Sons.
1. Synové Tvořitelé—Michaelové. 30:2.39 (335.30) 1. Creator Sons — Michaels.
  2. Autoritativní Synové—Avonalové. 30:2.40 (335.31) 2. Magisterial Sons — Avonals.
  3. Synové Trojice-Učitelé—Daynalové. 30:2.41 (335.32) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.
  4. Synové Melkisedekové. 30:2.42 (335.33) 4. Melchizedek Sons.
  5. Synové Vorondadekové. 30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek Sons.
  6. Synové Lanonandekové. 30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek Sons.
  7. Synové-Nositelé Života. 30:2.45 (335.36) 7. Life Carrier Sons.
- B. Vzestupní Synové. 30:2.46 (335.37) B. Ascending Sons.
1. Smrtelníci, spojení s Otcem. 30:2.47 (335.38) 1. Father-fused Mortals.
  2. Smrtelníci, spojení se Synem. 30:2.48 (335.39) 2. Son-fused Mortals.
  3. Smrtelníci, spojení s Duchem. 30:2.49 (335.40) 3. Spirit-fused Mortals.
  4. Evoluční serafové. 30:2.50 (335.41) 4. Evolutionary Seraphim.
  5. Vzestupní materiální synové. 30:2.51 (335.42) 5. Ascending Material Sons.
  6. Přetvořené midbytosti. 30:2.52 (335.43) 6. Translated Midwayers.

7. Zosobnění Ladiči.	30:2.53 (335.44) 7. Personalized Adjusters.
C. Trinitarizovaní Synové.	30:2.54 (336.1) C. <i>Trinitized Sons</i> .
1. Mocní Poslové.	30:2.55 (336.2) 1. Mighty Messengers.
2. Ti, s Velkou Autoritou.	30:2.56 (336.3) 2. Those High in Authority.
3. Ti, beze Jména a Číslo.	30:2.57 (336.4) 3. Those without Name and Number.
4. Trinitarizovaní Opatrovatelé.	30:2.58 (336.5) 4. Trinitized Custodians.
5. Trinitarizovaní Velvyslanci.	30:2.59 (336.6) 5. Trinitized Ambassadors.
6. Celestinští Strážci.	30:2.60 (336.7) 6. Celestial Guardians.
7. Asistenti Vznešených Synů.	30:2.61 (336.8) 7. High Son Assistants.
8. Synové, trinitarizovaní vzestupnými bytostmi.	30:2.62 (336.9) 8. Ascender-trinitized Sons.
9. Synové, trinitarizovaní v Ráji-Havoně.	30:2.63 (336.10) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.
10. Trinitarizovaní synové osudu.	30:2.64 (336.11) 10. Trinitized Sons of Destiny.
V. Osobnosti Nekonečného Ducha.	30:2.65 (336.12) V. <i>PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT</i> .
A. Vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.	30:2.66 (336.13) A. <i>Higher Personalities of the Infinite Spirit</i> .
1. Osamělí Poslové.	30:2.67 (336.14) 1. Solitary Messengers.
2. Kontroloři Vesmírných Okruhů.	30:2.68 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Sčítací Komisaři.	30:2.69 (336.16) 3. Census Directors.
4. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha.	30:2.70 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. Přidružení Inspektoři.	30:2.71 (336.18) 5. Associate Inspectors.
6. Přidělení Strážci.	30:2.72 (336.19) 6. Assigned Sentinels.
7. Průvodci Absolventů.	30:2.73 (336.20) 7. Graduate Guides.
B. Armády poslů prostoru.	30:2.74 (336.21) B. <i>The Messenger Hosts of Space</i> .
1. Servitalové Havony.	30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitals.
2. Univerzální Usmiřovatelé.	30:2.76 (336.23) 2. Universal Conciliators.
3. Techničtí Poradci.	30:2.77 (336.24) 3. Technical Advisers.
4. Opatrovatelé záznamů v Ráji.	30:2.78 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.
5. Celestinští Zaznamenatelé.	30:2.79 (336.26) 5. Celestial Recorders.
6. Morontialní Průvodci.	30:2.80 (336.27) 6. Morontia Companions.
7. Rajští Průvodci.	30:2.81 (336.28) 7. Paradise Companions.
C. Pomocní Duchové.	30:2.82 (336.29) C. <i>The Ministering Spirits</i> .
1. Supernafimové.	30:2.83 (336.30) 1. Supernaphim.
2. Sekunafimové.	30:2.84 (336.31) 2. Seconaphim.
3. Terciafimové.	30:2.85 (336.32) 3. Tertiaphim.
4. Omniafimové.	30:2.86 (336.33) 4. Omniaphim.
5. Serafóvé.	30:2.87 (336.34) 5. Seraphim.

6. Cherubové a Sanobimové. 30:2.88 (336.35) 6. Cherubim and Sanobim.
7. Midbytosti. 30:2.89 (336.36) 7. Midwayers.
- VI. Vesmírní Upravovatelé Energie. 30:2.90 (336.37) VI. THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.
- A. Sedm Nejvyšších Upravovatelé Energie. 30:2.91 (336.38) A. The Seven Supreme Power Directors.
- B. Nejvyšší Centra Energie. 30:2.92 (336.39) B. Supreme Power Centers.
1. Kontroloři Hlavních Center. 30:2.93 (336.40) 1. Supreme Center Supervisors.
2. Centra Havony. 30:2.94 (336.41) 2. Havona Centers.
3. Centra supervesmírů. 30:2.95 (336.42) 3. Superuniverse Centers.
4. Centra lokálních vesmírů. 30:2.96 (336.43) 4. Local Universe Centers.
5. Centra souhvězdích. 30:2.97 (336.44) 5. Constellation Centers.
6. Centra soustav. 30:2.98 (336.45) 6. System Centers.
7. Neklasifikovaná centra. 30:2.99 (336.46) 7. Unclassified Centers.
- C. Hlavní Fyzičtí Kontroloři. 30:2.100 (337.1) C. Master Physical Controllers.
1. Přidružení Upravovatelé Energie. 30:2.101 (337.2) 1. Associate Power Directors.
2. Mechaničtí Kontroloři. 30:2.102 (337.3) 2. Mechanical Controllers.
3. Transformátoři energie. 30:2.103 (337.4) 3. Energy Transformers.
4. Převaděči energie. 30:2.104 (337.5) 4. Energy Transmitters.
5. Primární spojovatelé. 30:2.105 (337.6) 5. Primary Associators.
6. Sekundární rozdělovatelé. 30:2.106 (337.7) 6. Secondary Dissociators.
7. Frandalankové a Chronoldekové. 30:2.107 (337.8) 7. Frandalanks and Chronoldeks.
- D. Kontroloři Morontialní Energie. 30:2.108 (337.9) D. Morontia Power Supervisors.
1. Regulátoři okruhů. 30:2.109 (337.10) 1. Circuit Regulators.
2. Koordinátoři soustav. 30:2.110 (337.11) 2. System Co-ordinators.
3. Planetární opatrovatelé. 30:2.111 (337.12) 3. Planetary Custodians.
4. Univerzální kontroloři. 30:2.112 (337.13) 4. Combined Controllers.
5. Spojovací stabilizátory. 30:2.113 (337.14) 5. Liaison Stabilizers.
6. Selektivní upravovatelé. 30:2.114 (337.15) 6. Selective Assorters.
7. Pomocní zaznamenatelé. 30:2.115 (337.16) 7. Associate Registrars.
- VII. Sbor permanentní příslušnosti. 30:2.116 (337.17) VII. THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.
1. Planetární midbytosti. 30:2.117 (337.18) 1. The Planetary Midwayers.
2. Adamičtí Synové soustav. 30:2.118 (337.19) 2. The Adamic Sons of the Systems.
3. Univitativé souhvězdích. 30:2.119 (337.20) 3. The Constellation Univitatia.
4. Susativé lokálních vesmírů. 30:2.120 (337.21) 4. The Local Universe Susatia.
5. Smrtelníci lokálních vesmírů, spojeni s Duchem. 30:2.121 (337.22) 5. Spirit-fused Mortals of the Local Universes.
6. Abandonterové supervesmírů. 30:2.122 (337.23) 6. The Superuniverse Abandoners.

7. Smrtelníci supervesmírů, spojeni se Synem.

8. Narození v Havoně.

9. Narození na Rajských sférách Ducha.

10. Narození na Rajských sférách Otce.

11. Stvoření obyvatelé Ráje.

12. Smrtelní obyvatelé Ráje, spojeni s Ladičem.

Toto je pracovní kategorizace osobností vesmírů tak, jak je zaregistrována na hlavním řídícím světě Uversy.

Skupiny kombinovaných Osobností. Na Uverse jsou registry dalších početných skupin inteligentních bytostí, které jsou také úzce spojeny s organizováním a řízením velkého vesmíru. Mezi takové řady patří následující tři kombinované skupiny osobností:

A. Rajské Sbory Konečností.

1. Sbor Smrtelných Konečných.

2. Sbor Rajských Konečných.

3. Sbor Trinitarizovaných Konečných.

4. Sbor Spojených Trinitarizovaných Konečných.

5. Sbor Havonských Konečných.

6. Sbor Transcendentálních Konečných.

7. Sbor Neodhalených Synů Osudu.

Sbor Smrtelných Konečných je popsán v příštích a posledních kapitolách tohoto dílu.

B. Vesmírní Pomocníci.

1. Jasně Ranní Hvězdy.

2. Oslivé Večerní Hvězdy.

3. Archandělé.

4. Nejvyšší Asistenti.

5. Vysocí Komisaři.

6. Celestiniští Dohlížitelé.

7. Učitelé Obytných Světů.

Na všech hlavních světech v lokálních vesmírech i v supervesmírech se dělají opatření pro tyto bytosti, které vykonávají speciální mise pro

30:2.123 (337.24) 7. Son-fused Mortals of the Superuniverses.

30:2.124 (337.25) 8. The Havona Natives.

30:2.125 (337.26) 9. Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.

30:2.126 (337.27) 10. Natives of the Father's Paradise Spheres.

30:2.127 (337.28) 11. The Created Citizens of Paradise.

30:2.128 (337.29) 12. Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.

30:2.129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

30:2.130 (337.31) *COMPOSITE PERSONALITY GROUPS.* There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

30:2.131 (337.32) A. *The Paradise Corps of the Finality.*

30:2.132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

30:2.133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

30:2.134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

30:2.135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

30:2.136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.

30:2.137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

30:2.138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

30:2.139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

30:2.140 (338.1) B. *The Universe Aids.*

30:2.141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.

30:2.142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.

30:2.143 (338.4) 3. Archangels.

30:2.144 (338.5) 4. Most High Assistants.

30:2.145 (338.6) 5. High Commissioners.

30:2.146 (338.7) 6. Celestial Overseers.

30:2.147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

30:2.148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific

Syny Tvořitele, vládce lokálních vesmírů. Tito Vesmírní Pomocníci jsou vítáni na Uverse, ale my nad nimi nemáme žádnou moc. Tito poslové vykonávají svoji práci a provádějí svoje pozorování pod vedením Synů Tvořitelů. Jejich činnosti jsou podrobně popsány v kapitolách o vašem lokálním vesmíru.

C. Sedm Kolonií Laskavosti.

1. Studenti hvězd.
2. Celestinští umělečtí řemeslníci.
3. Instruktory relaxace.
4. Instruktory nástavbových škol.
5. Různé rezervní sbory.
6. Hostující studenti.
7. Vzestupní poutníci.

Taková organizace a řízení těchto sedmi skupin bytostí je platná na všech hlavních řídicích světech, od lokálních soustav nahoru k hlavním řídicím centrům supervesmírů, tam především. Hlavní řídicí centra sedmi supervesmírů jsou místem setkávání pro téměř všechny kategorie a řády inteligentních bytostí. S výjimkou početných skupin obyvatel systému Ráj-Havona se tady mohou pozorovat a zkoumat tvorové s vlastní vůlí každého stupně existence.

3. KOLONIE LASKAVOSTI

Sedm kolonií laskavosti pobývá při vykonávání svých misí a plnění svých speciálních úkolů na architektonických sférách dlouhodobě nebo krátkodobě. Jejich práce by mohla být popsána následovně:

1. Studenti hvězd, nebeští astronomové, si přejí pracovat na sférách jako Uversa, protože takové speciálně vystavěné světy jsou obzvlášť vhodné pro jejich pozorování a výpočty. Uversa je příznivě umístěna pro práci této kolonie nejenom pro svoji centrální polohu, ale také proto, že v její blízkosti nejsou žádná gigantická živá či mrtvá slunce, která by rušila energetické okruhy. Tito studenti nejsou žádným způsobem organizačně zapojeni do záležitostí supervesmíru; oni jsou pouze hosty.

Astronomická kolonie Uversy obsahuje bytosti z mnoha blízkých okolních oblastí, ze středního vesmíru a také z Norlatiadeku. Jakákoliv bytost z kteréhokoliv světa v jakékoliv soustavě kteréhokoliv vesmíru se může stát studentem hvězd, může aspirovat na přijetí do některého sboru nebeských astronomů. Jedinými požadavky

missions for the Creator Sons, the local universe rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

30:2.149 (338.10) C. *The Seven Courtesy Colonies.*

- 30:2.150 (338.11) 1. *Star Students.*
- 30:2.151 (338.12) 2. *Celestial Artisans.*
- 30:2.152 (338.13) 3. *Reversion Directors.*
- 30:2.153 (338.14) 4. *Extension-school Instructors.*
- 30:2.154 (338.15) 5. *The Various Reserve Corps.*
- 30:2.155 (338.16) 6. *Student Visitors.*
- 30:2.156 (338.17) 7. *Ascending Pilgrims.*

30:2.157 (338.18) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all headquarters worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. THE COURTESY COLONIES

30:3.1 (338.19) The seven courtesy colonies sojourn on the architectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30:3.2 (338.20) 1. *The Star Students*, the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30:3.3 (338.21) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and

jsou: věčný život a dostatečné znalosti o světech prostoru, především o jejich fyzikálních zákonech evoluce a jejich řízení. Po studentech hvězd se nepožaduje věčná služba v tomto sboru, ale nikdo, kdo vstoupí do této skupiny nemůže odejít dříve než za jedno tisíciletí Uverského času.

V současné době má kolonie pozorovatelů hvězd Uversy více než jeden milion bytostí. Tito astronomové přicházejí a odcházejí, ale někteří zůstávají poměrně na dlouhou dobu. Při své práci používají spoustu různých mechanických nástrojů a fyzických přístrojů; velmi jim pomáhají Osamělí Poslové a další duchovní badatelé. Při své práci studování hvězd a pozorování prostoru používají tito nebeští astronomové stále živé transformátory a převaděče energie a také osobnosti reflexe. Studují všechny formy a fáze materiálních a energetických projevů prostoru a zajímají se o funkci síly stejně, jako o hvězdné úkazy; jejich podrobnému zkoumání v celém prostoru nic neunikne.

Podobné astronomické kolonie je možné najít na hlavních světech sektorů supervesmíru a také na hlavních architektonických světech lokálních vesmírů a jejich administrativních sekcích. S výjimkou Ráje vědomost není vrozená; pochopení fyzického vesmíru závisí ve značné míře na bádání a výzkumu.

2. Celestinští umělečtí řemeslníci slouží po celém prostoru sedmi supervesmírů. Vzestupní smrtelníci se poprvé setkají s těmito skupinami během své morontialní pouti v lokálním vesmíru; proto činnost těchto řemeslníků bude plně popsána v díle o lokálním vesmíru.

3. Instruktoři relaxace jsou organizátoři odpočinku a humoru—návrat k minulým vzpomínkám. Jejich služba je velkým přínosem pro praktické uskutečňování vzestupného programu smrtelníků, především během prvních fází morontialní přeměny a duchovní zkušenosti. Jejich práce patří do vyprávění o vzestupné dráze smrtelníků v lokálním vesmíru.

4. Instruktoři nástavbových škol. Na každém světě pobytu vzestupných smrtelníků se vždy nachází početný sbor učitelů z následného světa vyšší úrovně—jakási přípravná škola pro postupující obyvatele dané sféry; další stupeň vzestupného programu pro rozvoj poutníků času. Tyto školy, jejich metody výuky a zkoušek, se vůbec nepodobají tomu, co se vy snažíte provádět na Urantii.

Celý vzestupný plán pro vývoj smrtelníků je charakterizován metodou předávání nové pravdy a zkušenosti hned po jejich nabytí jiným bytostem.

sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of Uversa time.

30:3.4 (339.1) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers. These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

30:3.5 (339.2) Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

30:3.6 (339.3) 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these artisans will be more fully discussed.

30:3.7 (339.4) 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

30:3.8 (339.5) 4. *Extension-School Instructors*. The next higher residential world of the ascendant career always maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

30:3.9 (339.6) The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience

Během vašeho dlouhého studia na cestě k dosažení Ráje budete učiteli těm žákům, kteří vystupují po žebříku vývoje hned za vámi.

5. Různé rezervní sbory. Obrovské zálohy bytostí, které nejsou pod našim přímým dohledem, jsou shromážděny na Uverse jako rezervní sbor kolonie laskavosti. Tato kolonie na Uverse má sedmdesát základních oddílů a svobodné vzdělávání umožňuje strávit určitou dobu s těmito pozoruhodnými osobnostmi. Podobně velké rezervy jsou udržovány na Salvingtonu a dalších hlavních světech vesmíru; do aktivní služby jsou posíláni na žádost svých příslušných skupinových instruktorů.

6. Hostující studenti. Nebeští návštěvníci z celého vesmíru neustále proudí přes různé světy řídicích center. Tyto rozmanité typy bytostí se k nám shlukují jako pozorovatelé, výměnní žáci a praktikanti a to jak ve skupinách, tak i jednotlivě. Na Uverse je v současné době v této kolonii laskavosti více než jedna miliarda osob. Někteří z těchto návštěvníků mohou zůstat jeden den, jiní mohou pobýt jeden rok, to vše závisí na povaze jejich mise. Tato kolonie obsahuje téměř všechny třídy vesmírných bytostí, kromě osobností Tvořitele a morontálních smrtelníků.

Morontální smrtelníci, jako hostující studenti, mohou navštívit pouze místa v rámci oblasti lokálního vesmíru jejich původu. Mohou navštívit řídicí centra supervesmíru jenom poté, až získají duchovní status. Více než polovinu návštěvníků naší kolonie tvoří „zastávkáři“, bytosti na cestě jinam, které se zastavily na návštěvu hlavního centra Orvontonu. Tyto osobnosti mohou vykonávat vesmírné poslání, nebo si mohou užívat čas odpočinku—osvobození od povinností. Výsada cestování a pozorování v rámci vesmíru je součástí evoluční cesty všech vzestupných bytostí. Lidská touha cestovat a poznávat nové lidi a světy bude plně uspokojena během dlouhého a rušného výstupu k Ráji přes lokální vesmíry, supervesmíry a střední vesmír.

7. Vzestupní poutníci. Podle toho, jak jsou vzestupní poutníci přiděleni do různých služeb podle úrovně jejich postupu k Ráji, tak jsou umístěni do příslušné kolonie laskavosti na jednotlivých řídicích sférách. Když takové skupiny působí porůznu v celém supervesmíru jsou převážně samosprávné. Jsou stále se přesouvajícími koloniemi, zahrnující všechny řády evolučních smrtelníků a jejich vzestupných druhů.

4. VZESTUPNÍ SMRTELNÍCI

Třebaže jsou přeživší smrtelníci času a prostoru pojmenováni vzestupnými poutníky když

just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

30:3.10 (339.7) 5. *The Various Reserve Corps.* Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

30:3.11 (339.8) 6. *The Student Visitors.* From all the universe a constant stream of celestial visitors pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:3.12 (340.1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of “stopovers,” beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

30:3.13 (340.2) 7. *The Ascending Pilgrims.* As the ascending pilgrims are assigned to various services in connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. THE ASCENDING MORTALS

30:4.1 (340.3) While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when

jsou uznáni pro postupný vzestup do Ráje, tyto evoluční tvorové zaujímají tak důležité místo v tomto vyprávění, že jsme se rozhodli tady uvést stručný přehled následujících sedmi stádií vzestupné vesmírné pouť:

1. Planetární smrtelníci.
2. Spící přežívající bytosti.
3. Studenti obytných světů.
4. Morontální pokročilí.
5. Chovanci supervesmíru.
6. Poutníci Havony.
7. Příchozí do Ráje.

Následující vyprávění představuje vesmírnou pouť smrtelníků se zavedeným Ladičem. Smrtelníci, spojení se Synem a Duchem, částečně prodělávají také tuto pouť, ale my jsme se rozhodli vyprávět o smrtelných bytostech, spojených s Ladičem, protože je možné předpokládat takový osud pro všechny lidské rasy Urantie.

1. Planetární smrtelníci. Všichni smrtelníci jsou evoluční bytosti živočišného původu se vzestupným potenciálem. Původem, podstatou a určením se tyto rozličné skupiny a typy lidských bytostí zcela podobají lidem Urantie. Lidským rasám každého světa se dostává stejné pomoci Božích Synů a těší se z přítomnosti pomáhajících duchů času. Po přirozené smrti všech typů vzestupných bytostí se spojí jako jedna morontální rodina na obytných světech.

2. Spící přežívající bytosti. Všichni smrtelníci, se statusem věčného života a v péči osobních strážců osudu, projdou bránou přirozené smrti a v třetím období se zosobní ve vesmírných sídlech. Ty bytosti, uznané pro vzestupnou pouť a které z jakéhokoli důvodu nebyly schopny dosáhnout takovou intelektuální a duchovní úroveň, která by je opravňovala mít osobní strážné, proto nemohou jít hned a přímo na obytné světy. Takové přežívající duše musí odpočívat v nevědomém spánku až do soudného dne nové éry, nového soudného období, příchodu Božího Syna, který předloží prezentaci za celou epochu a posoudí danou oblast; toto je běžný postup v celém Nebadonu. O Kristu Michaelovi bylo řečeno, že když vystoupil na nebesa po ukončení své práce na zemi, „vedl velké množství zajatců.“ A tyto zajatci byli spící přeživší bytosti od časů Adama až po den Vládcova vzkříšení na Urantii.

Běh času nemá pro spící smrtelníky žádný význam; oni si vůbec neuvědomují a nevnímají délku svého odpočinku. Při opětovném shromáždění osobností na konci epochy, ti, kteří spali pět tisíc let nebudou reagovat jinak, než ti,

accredited for the progressive ascent to Paradise, these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

- 30:4.2 (340.4) 1. Planetary Mortals.
- 30:4.3 (340.5) 2. Sleeping Survivors.
- 30:4.4 (340.6) 3. Mansion World Students.
- 30:4.5 (340.7) 4. Morontia Progressors.
- 30:4.6 (340.8) 5. Superuniverse Wards.
- 30:4.7 (340.9) 6. Havona Pilgrims.
- 30:4.8 (340.10) 7. Paradise Arrivals.

30:4.9 (340.11) The following narrative presents the universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son- and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetary Mortals*. Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

30:4.11 (341.1) 2. *Sleeping Survivors*. All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, "He led a great multitude of captives." And these captives were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master's resurrection on Urantia.

30:4.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react

kteří odpočívali pět dnů. Kromě tohoto časového prodloužení, tyto přežívající bytosti procházejí vzestupným režimem shodně s těmi, kteří se vyhnou dlouhému či krátkému spánku smrti.

Tyto osvobozené skupiny planetárních poutníků jsou využívány pro kolektivní aktivity v činnosti lokálních vesmírů. Mobilizace takových obrovských skupin přináší velké výhody; proto zůstávají pohromadě v aktivní službě delší dobu.

3. Studenti obytných světů. Všichni přežívající smrtelníci, kteří se znovu probudí na obytných světech, náleží do této třídy.

Fyzické tělo ze smrtelné tkáně není součástí opětovného shromáždění spících přeživších bytostí; fyzické tělo se opět stalo prachem. Přidělený seraf zajišťuje nové tělo, morontální formu, nositele nového života pro nesmrtelnou duši a pro pobyt navráceného Ladiče. Ladič je opatrovatelem duchovní kopie mysli spícího přeživajícího smrtelníka. Přidělený seraf je opatrovatelem přeživající identity—nesmrtelné duše—na úrovni, na kterou se vyvinula. A když tyto dva, Ladič a seraf, opět spojí jim svěřené vlastnictví osobnosti, nový jedinec je vzkříšením minulé osobnosti, pokračováním života vyvíjející se morontální identity duše. Takové znovu spojení duše a Ladiče je zcela po právu nazýváno vzkříšením, opět propojené faktory osobnosti; ale ani toto zcela nevysvětluje obnovení přeživší osobnosti. Ačkoliv pravděpodobně nikdy nepochopíte podstatu tohoto nevysvětlitelného procesu, někdy vlastní zkušeností poznáte jeho pravdivost, pokud ovšem neodmítnete plán věčného života smrtelníků.

Plán počátečního pobytu smrtelníků na sedmi světech postupné výuky probíhá téměř v celém Orvontonu. V každé lokální soustavě s asi jedním tisícem obydlených planet je sedm obytných světů, obvykle družic nebo poddružic hlavního centra soustavy. Tyto družice jsou přijímacími světy pro většinu vzestupných smrtelníků.

Někdy jsou všechny vzdělávací světy, na kterých pobývají smrtelníci, nazývány vesmírnými „chrámy“ a právě o takových sférách se zmiňoval Ježíš, když řekl: „V domě mého Otce je mnoho chrámů.“ Odtud a dál, v rámci dané skupiny sfér, jako jsou obytné světy, vzestupné bytosti budou postupovat jednotlivě z jedné sféry na druhou a z jednoho stádia života do druhého, ale postoupí z jednoho stupně vesmírného studia na druhý pokaždé ve skupině.

4. Morontální pokročilí. Od obytných světů nahoru, přes sféry soustav, souhvězdí a vesmírů, jsou smrtelníci klasifikováni jako

no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

30:4.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansion World Students.* All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

30:4.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity — the immortal soul — as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality*. Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

30:4.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending mortals.

30:4.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe “mansions,” and it was to such spheres that Jesus alluded when he said: “In my Father’s house are many mansions.” From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors.* From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals

morontialní pokročilí; procházejí přechodnými sférami vzestupu. Když vzestupní smrtelníci postupují z nižších morontialních světů na vyšší, vykonávají nespočet úkolů ve spojení se svými učiteli a ve společnosti svých pokročilejších a starších bratrů.

Morontialní růst je spojen s pokračujícím rozvojem intelektu, ducha a formy osobnosti. Přežívající smrtelníci zůstávají i nadále bytostmi trojitě podstaty. Jsou po celou dobu morontialní zkušenosti chovanci lokálního vesmíru. Režim supervesmíru nepůsobí, dokud nezačne duchovní cesta.

Smrtelníci získají opravdovou duchovní identitu krátce předtím, než opustí hlavní centrum lokálního vesmíru a odejdou na přijímací světy malých sektorů supervesmíru. Přejít ze závěrečného morontialního stupně na první, čili nejnižší duchovní stupeň, je pouze nepatrnou změnou. Mysl, osobnost a charakter se tímto postupem nezmění; jenom forma prodělá proměnu. Ale duchovní forma je stejně tak opravdová a stejně tak rozeznatelná, jako morontialní tělo a je stejně rozeznatelná.

Smrtelníci času, dříve než opustí svoje rodné lokální vesmíry a odejdou na přijímací světy supervesmíru, dostanou duchovní osvědčení od Syna Tvořitele a Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Od této chvíle je navždy stanoven status vzestupného smrtelníka. O chovancích supervesmíru je známo, že nikdy nesešli na scestí. Vzestupní serafové rovněž postoupí v andělském postavení v době jejich odchodu z lokálních vesmírů.

5. Chovanci supervesmíru. Všechny vzestupné bytosti, přicházející na vzdělávací světy supervesmíru, se stanou chovanci Věčně Moudrých; prošly morontialním životem lokálního vesmíru a nyní jsou zplnomocnění Duchové. Jako nezkušené duchové pak zahájí svůj vzestup supervesmírným systémem vzdělání a výchovy, který začíná na přijímacích světech jejich malého sektoru, pokračuje přes studijní světy deseti velkých sektorů až na vyšší vzdělávací sféry hlavního řídicího centra supervesmíru.

Existují tři kategorie duchovních studentů, stanovené podle jejich pobytu na malém sektoru, velkých sektorech a supervesmírných hlavních světech duchovního rozvoje. Tak, jak morontialní vzestupné bytosti studovaly a pracovaly na světech lokálního vesmíru, tak duchovní vzestupné bytosti pokračují v učení o nových světech a přitom se učí dávat jiným to, co nasály z empirické studnice moudrosti. Ale chodit do školy jako duchovní bytost během supervesmírného vzestupu je něco, co si materiální mysl člověka není schopna vůbec představit.

are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

30:4.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

30:4.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the superuniverse. Passing from the final morontia stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:4.21 (342.4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniverse Wards.* All ascenders arriving on the training worlds of the superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:4.23 (342.6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential fountains of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

Před odchodem do Havony ze supervesmíru prodělají vzestupní duchové stejně důkladné školení o řízení supervesmíru, jako absolvovali o správě lokálního vesmíru během morontialní zkušenosti. Předtím, než duchovní smrtelníci dospějí do Havony, jejich hlavním studiem, ale to není jejich jediná činnost, je zvládnutí administrativy lokálního vesmíru a supervesmíru. Důvod pro tuto celou zkušenost není v současné době zcela zřejmý, ale není pochyby o tom, že takové vzdělávání je moudré a nezbytné z pohledu jejich pravděpodobného budoucího osudu jako členů Sboru Konečnosti.

Supervesmírný režim není stejný pro všechny vzestupné smrtelníky. Všem se dostane stejného všeobecného vzdělání, ale speciální skupiny a třídy projdou odbornými vzdělávacími kurzy a prodělají specifické výcvikové kurzy.

6. Poutníci Havony. Když je vývoj ducha zakončen, ačkoliv není završen, potom se přežívající smrtelník připravuje na dlouhý let do Havony, útulek evolučních duchů. Na zemi jste byli tvorem z masa a krve; v lokálním vesmíru jste byli morontialní bytostí; v supervesmíru jste byli vyvíjejícím se duchem; s vaším příchodem na přijímací světy Havony začíná vaše skutečné a opravdové duchovní vzdělání; a v Ráji budete zdokonaleným duchem.

Cesta z hlavního centra supervesmíru na přijímací světy Havony se vždy vykonává osamoceně. Od této chvíle se nebudou konat žádné skupinové či třídní výuky. Ukončili jste technickou a administrativní průpravu v evolučních světech času a prostoru. Nyní začíná vaše osobní vzdělávání, vaše individuální duchovní výchova. Od počátku do konce, v celé Havoně, instruktáže jsou osobní a mají trojitou podstatu: intelektuální, duchovní a empirickou.

Prvním činem na vaší pouti Havonou bude poznání vašeho přepravního sekunafima a poděkování mu za dlouhou a bezpečnou cestu. Potom budete představeni těm bytostem, které budou zajišťovat vaše počáteční aktivity v Havoně. Pak půjdete zaregistrovat váš příchod a připravit na odeslání zprávu o poděkování a projevu úcty Synu Tvořiteli vašeho lokálního vesmíru, vesmírného Otce, který umožnil váš synovský vzestup. Tímto skončí formality příjezdu do Havony; a hned potom vám bude poskytnuta dlouhá doba na odpočinek a svobodné poznávání, což vám dá příležitost vyhledat vaše přátele, druhy a společníky z dlouhého prodělaného vzestupu. Můžete také nahlédnout do záznamů a zjistit, který z vašich druhů poutníků odcestoval do Havony od doby vašeho odchodu z Uversy.

30:4.24 (342.7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:4.25 (342.8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

30:4.26 (343.1) 6. *Havona Pilgrims*. When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits. On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual education begins in reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

30:4.27 (343.2) The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education*, your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

30:4.28 (343.3) The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

Potvrzení vašeho příchodu na přijímací světy Havony bude okamžitě odesláno na hlavní řídicí centrum vašeho lokálního vesmíru a osobně doručeno vašemu serafskému strážci, bez ohledu na to, kde se tento seraf může nacházet.

Vzestupní smrtelníci prošli důkladnou průpravou v záležitostech evolučních světů prostoru; nyní začínají navazovat dlouhý a prospěšný kontakt s vytvořenými sférami dokonalosti. Jakou skvělou přípravu na neznámou budoucí činnost poskytuje tato pestrá, unikátní a neobyčejná zkušenost! Ale neumím vám o Havoně povídat; musíte tyto světy vidět, abyste ocenili jejich nádhru a pochopili její velikost.

7. Příchodí do Ráje. S příchodem do Ráje s trvalým povolením pobytu začínáte postupný kurz božskosti a absonity. Váš pobyt v Ráji znamená, že jste našli Boha a že budete přijati do Smrtelného Sboru Konečnosti. Ze všech tvorů velkého vesmíru jsou přijati do tohoto Sboru pouze ti, kteří jsou spojeni s Otcem. Pouze takoví jedinci složí přísahu konečných. Ostatní bytosti Rájské dokonalosti, anebo ty, které dosáhly Ráje, mohou být k tomuto sboru konečnosti přiděleny dočasně, ale nejsou součástí věčného přidělení na neznámou a neodhalenou misi tohoto narůstajícího počtu evolučních a zdokonalených veteránů času a prostoru.

Příchodím do Ráje je poskytnut volný čas, po kterém se začnou připojovat k sedmi skupinám primárních supernafimů. Po ukončení kurzu s dirigenty úcty jsou pojmenováni Rájskými absolventy a potom, jako koneční, jsou přiděleni na pozorovací a podpůrnou službu po celém rozsáhlém tvoření. Doposud se jeví, že neexistuje žádná konkrétní či stanovená činnost pro Smrtelný Sbor Konečných, ačkoliv vykonávají mnoho funkcí na světech, ustálených ve světle a životě.

I kdyby nebylo pro Smrtelný Sbor Konečnosti nic jiného v neodhalené budoucnosti, současná úloha těchto vzestupných bytostí by byla naprosto plnohodnotná a důstojná. Jejich současný osud zcela opravňuje univerzální plán evolučního vzestupu. Ale budoucí epochy evoluce sfér vnějšího prostoru se budou nepochybně dále rozvíjet a s vydatnější božskostí osvětlovat moudrost a láskyplnou laskavost Bohů, uskutečňující svůj božský plán věčného lidského života a vzestupu smrtelníků.

Toto vyprávění, spolu s tím, co vám již bylo odhaleno a co můžete načerpat z kapitol o vašem vlastním světě, představuje stručný popis osudu

30:4.29 (343.4) The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

30:4.30 (343.5) The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

30:4.31 (343.6) 7. *Paradise Arrivals.* On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

30:4.32 (343.7) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

30:4.33 (344.1) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

30:4.34 (344.2) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career

vzestupného smrtelníka. Tento osud se značně liší v jednotlivých supervesmírech, ale toto vypravování poskytuje letmý pohled na běžný plán evoluce smrtelníků tak, jak působí v lokálním vesmíru Nebadon a v sedmém segmentu velkého vesmíru—supervesmíru Orvonton.

[Zpracováno Mocným Poslem Uversy.]

of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of mortal progression as it is operative in the local universe of Nebadon and in the seventh segment of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Sponsored by a Mighty Messenger from Uversa.]

Kapitola 31. Sbor Konečnosti

⇐ 030

Kniha Urantia

032 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 31 SBOR KONEČNOSTI

Sekce

Úvod

1. Narození v Havoně
2. Gravitační Poslové
2. Zdokonalení smrtelníci
4. Adoptovaní serafové
5. Zdokonalení Materiální Synové
6. Zdokonalené midbytosti
7. Evangelové Světla
8. Transcendentálové
9. Architekti Hlavního Vesmíru
10. Putování v Nekonečnosti

PAPER 31 THE CORPS OF THE FINALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentals
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

Úvod

SBOR Smrtelných Konečných ztělesňuje současný známý cíl vzestupných smrtelníků času, spojených s Ladičem. Ale existují další skupiny bytostí, které jsou také přiděleny k tomuto sboru. Primární sbor konečných je složen z následujících kategorií:

1. Narození v Havoně.
2. Gravitační Poslové.
3. Zdokonalení smrtelníci.
4. Adoptovaní serafové.
5. Zdokonalení Materiální Synové.
6. Zdokonalené midbytosti.

Šest těchto skupin zdokonalených bytostí tvoří unikátní sbor věčného osudu. My si myslíme, že známe jejich budoucí činnost, ale nejsme si jisti. I když se Sbor Smrtelných Konečných formuje v Ráji a ačkoliv členové tohoto sboru v

INTRODUCTION

31:0.1 (345.1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

- 31:0.2 (345.2) 1. Havona Natives.
- 31:0.3 (345.3) 2. Gravity Messengers.
- 31:0.4 (345.4) 3. Glorified Mortals.
- 31:0.5 (345.5) 4. Adopted Seraphim.
- 31:0.6 (345.6) 5. Glorified Material Sons.
- 31:0.7 (345.7) 6. Glorified Midway Creatures.

31:0.8 (345.8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is mobilizing on Paradise, and while they now so

současné době tak vydatně pomáhají ve vesmírech prostoru a přispívají k řízení světů ustálených ve světle a životě, jejich budoucí místo působení musí být v nyní se organizujících vesmírech vnějšího prostoru. Alespoň taková je domněnka na Uverse.

Tento sbor je uspořádán v souladu s funkčními spojeními světů prostoru a v souladu se společnou zkušeností, získanou během dlouhé a rušné vzestupné pouti. Všichni vzestupní tvorové, vstupující do tohoto sboru jsou přijati na základě rovnosti, ale tato ušlechtilá rovnost v žádném případě nepotlačuje individualitu ani neodstraňuje osobní identitu. Když komunikujeme s konečným, jsme schopni okamžitě rozeznat, jestli je to vzestupný smrtelník, rodák Havony, adoptovaný seraf, midbytost nebo Materiální Syn.

V průběhu současné vesmírné epochy se koneční vracejí do služby ve vesmírech času. Začínají pracovat postupně v jiných jednotlivých supervesmírech a nikdy ve svém rodném supervesmíru, dokud neprojdou službou ve všech šesti ostatních supertvořeních. Takto jsou schopni si osvojit sedmidílný koncept Nejvyšší Bytosti.

Jedna nebo více družin konečných smrtelníků slouží nepřetržitě na Urantii. Neexistuje žádná oblast ve vesmírné činnosti, ve které by nebyli zapojeni; působí univerzálně a rovnoměrně střídají přidělené povinnosti s obdobím svobodné služby.

My nemáme žádnou představu o povaze budoucího uspořádání této pozoruhodné skupiny, ale v současné době jsou koneční zcela samosprávním orgánem. Volí si svoje vlastní trvalé, dočasné a pověřené vůdce a vedoucí představitele. Jejich metody nemůže nikdy ovlivnit žádné vnější působení a přísahají věrnost pouze Rájské Trojici.

Koneční mají svá vlastní hlavní centra v Ráji, v supervesmírech, v lokálních vesmírech a na všech regionálních hlavních centrech. Jsou samostatným řádem evolučního tvoření. My je přímo neřídíme ani je nekontrolujeme a přesto jsou naprosto loajální a vždy spolupracují se všemi našimi plány. Jsou opravdu shromážděním osvědčených a věrných duší času a prostoru—evoluční solí vesmíru—a jsou navždy odolní vůči zlu a zabezpečeni proti hříchu.

1. NAROZENÍ V HAVONĚ

Mnozí z narozených v Havoně, kteří slouží ve středním vesmíru jako učitelé ve školách pro výuku poutníků, velmi přilnou k vzestupným

extensively minister to the universes of space and administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

31:0.9 (345.9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in keeping with the associative experience acquired throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

31:0.10 (345.10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

31:0.11 (345.11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

31:0.12 (345.12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

31:0.13 (346.1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

1. THE HAVONA NATIVES

31:1.1 (346.2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the

smrtelníkům a velice se zajímají o budoucí práci a osud Sboru Smrtelných Konečných. V Ráji, v administrativním centru sboru, pod vedením kolegy Grandfandy, se vede registr havonských dobrovolníků. Dnes na tomto seznamu čekatelů najdete miliony a miliony rodáků Havony. Tyto dokonalé bytosti přímého božského tvoření poskytují velkou pomoc Smrtelnému Sboru Konečnosti a nepochybně jim budou poskytovat dokonce mnohem větší pomoc ve vzdálené budoucnosti. Oni poskytují pohled na bytosti, narozené v dokonalosti a naplněné božskostí. Tak koneční obsáhnou obě stádia empirické existence — dokonalé a zdokonalené.

Ve spojení s evolučními bytostmi musí narození v Havoně projít určitým empirickým vývojem, aby získali schopnost přijímat poskytnuté duchovní fragmenty Vesmírného Otce. Trvalými členy Sboru Smrtelných Konečných jsou pouze takové bytosti, které se spojily s duchem Prvotního Zdroje a Středu, nebo, podobně jako Gravitační Poslové, jsou rozeným ztělesněním tohoto ducha Boha-Otce.

Obyvatelé středního vesmíru jsou přijímáni do sboru v poměru jeden z tisíce, což odpovídá jednomu oddílu konečných. Sbor je organizován pro dočasnou činnost v oddílech po jednom tisíci konečných, ze kterých je 997 vzestupných tvorů, jeden je narozen v Havoně a jeden je Gravitační Posel. Mobilizace konečných probíhá tudíž v oddílech, ale slib konečnosti je vykonán individuálně. Tento slib má dalekosáhlé důsledky a věčný význam. Narození v Havoně vykonávají stejný slib a stávají se natrvalo členy sboru.

Obyvatelé Havony, přijati do Sboru, zůstávají se svým přiděleným oddílem; kamkoliv jde skupina, oni jdou také. A měli byste vidět jejich nadšení ve své nové práci konečných. Možnost přijetí do Sboru Konečných je jedno z největších přání v Havoně; možnost stát se konečným je jedno z největších poznání těchto dokonalých ras.

Ve stejném poměru jsou narození v Havoně přijímáni do Sboru Společných Trinitarizovaných Konečných na Vicegeringtonu a do Sboru Transcendentálních Konečných v Ráji. Obyvatelé Havony považují tyto tři osudy, spolu s možným přijetím do Sboru Konečných Havony, za nejvyšší cíle své nebeské pouti.

2. GRAVITAČNÍ POSLOVÉ

Kdekoliv a kdykoliv působí Gravitační Poslové, tam vládou koneční. Všichni Gravitační Poslové podléhají výlučné pravomoci Grandfandy

ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346.3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God the Father.

31:1.3 (346.4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346.5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

31:1.5 (346.6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. GRAVITY MESSENGERS

31:2.1 (346.7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the

a jsou přiděleni pouze ke Sboru Konečnosti. Již nyní je jejich služba konečným neocenitelná a ve věčné budoucnosti jejich využití bude všeúčelové. Žádná jiná skupina inteligentních tvorů nemá takový sbor zosobněných poslů, schopných překonávat čas a prostor. Podobné typy poslů-zaznamenatelů, kteří jsou přiděleni k jiným sborům konečných, nejsou zosobněny; jsou absonitarizováni.

Gravitační Poslové pocházejí z Diviningtonu a jsou to modifikovaní a zosobnění Ladiči, ale nikdo z naší skupiny na Uverse se neodvážá vysvětlit podstatu kteréhokoliv z těchto poslů. My víme, že to jsou vysoce osobité bytosti, božské, inteligentní a dojemně chápající, ale nerozumíme jejich metodě bezčasového překonávání prostoru. Oni patrně mají schopnost využívat každou a všechny energie, okruhy a dokonce i gravitaci. Koneční smrtelného sboru se nemohou vzepřít času a prostoru, ale jsou s nimi spojeni a všichni jsou závislí na jejich pokynech, kromě nekonečných duchovních osobností, které tu schopnost mají také. My si dovoluujeme nazývat Gravitační Posly osobnostmi, ale ve skutečnosti jsou to nadduchovní bytosti, neomezené a bezmezné osobnosti. Ve srovnání s Osamělými Posly jsou naprosto jiným druhem osobností.

Gravitační Poslové mohou být přiděleni k oddílu konečných v neomezeném počtu, ale pouze jeden posel, vedoucí svých druhů, je přijat do Sboru Smrtelných Konečných. Nicméně, tento vedoucí má k sobě přidělenou stálou skupinu 999 poslů a když to situace vyžaduje, může povolát na výpomoc zálohy tohoto řádu v neomezeném počtu.

Gravitační Poslové a zdokonalení koneční smrtelníci jsou jeden ke druhému dojemně a hluboce citliví; mají hodně společného. Jeden je přímé zosobnění fragmentu Vesmírného Otce, druhý je osobnost, existující v přežívající nesmrtelné duši, která je spojena s duchovním Ladičem. Myšlení, fragmentem stejného Vesmírného Otce.

2. ZDOKONALENÍ SMRTELNÍCI

Vzestupní smrtelníci, spojení s Ladičem, tvoří převážnou část primárního Sboru Konečnosti. Spolu s adoptovanými a zdokonalenými serafy je obvykle 990 těchto bytostí v každém oddílu konečných. Poměr smrtelníků a andělů je v každé skupině jiný, i když počet smrtelníků vysoko převyšuje počet serafů. Narození v Havoně, zdokonalení Materiální Synové, zdokonalení midbytosti a chybějící poslední člen tvoří dohromady jenom jedno procento sboru; každý oddíl jednoho tisíce konečných má místo pouze pro deset nesmrtelných a neserafských

exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:2.2 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

31:2.3 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the order for assistants in unlimited numbers.

31:2.4 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finaliters achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. GLORIFIED MORTALS

31:3.1 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finaliter company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures, the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finaliters has places for just ten of these nonmortal and

osobností.

My na Uverse, neznáme „konečný osud“ vzestupných smrtelníků času. Oni v současné době bydlí v Ráji a dočasně slouží ve Sboru Světla a Života, ale takový enormní rozsah výuky a tak dlouhá vesmírná výchova musí být určena pro to, aby tyto vzestupné bytosti byly připraveny pro ještě větší a důležitější zkoušky zodpovědnosti a ušlechtilější služby.

Přestože tito vzestupní smrtelníci dospěli do Ráje, byli přijati do Sboru Konečnosti a ve velkých počtech byli posláni zpět, aby se podíleli na řízení lokálních vesmírů a pomáhali v administrativních záležitostech supervesmírů—i přes tento zjevný osud však zůstává významný fakt, že jsou registrováni jako duchové šestého stupně. Nepochybně zůstává v životní dráze Smrtelného Sboru Konečnosti ještě další stupeň. My neznáme podstatu tohoto postupu, ale vzali jsme jej na vědomí a tady upozorňujeme na tři skutečnosti:

1. My ze záznamů víme, že smrtelníci se stanou duchy prvního stupně během pobytu v malých sektorech a že postoupí na druhý stupeň když jsou přemístěni do velkých sektorů a na třetí když pokročí na centrální vzdělávací světy supervesmíru. Smrtelníci se stanou duchy čtvrtého stupně, neboli duchovními absolventy, po dosažení šestého okruhu Havony a stanou se duchy pátého stupně poté, když naleznou Vesmírného Otce. Následně, s vykonáním přísahy, která jim umožní vstup do věčného členství ve Sboru Smrtelné Konečnosti, dosáhnou šestý stupeň duchovní existence.

Pozorujeme, že klasifikace či označení duchů je určeno vlastním postupem z jedné oblasti vesmírné služby do jiné oblasti vesmírné služby, nebo z jednoho vesmíru do druhého; a my se domníváme, že Smrtelný Sbor Konečných dosáhne sedmé duchovní klasifikace současně s jejich postupem do věčné služby na doposud nezaznamenané a neodhalené sféry, což bude souběžně s jejich dosažením Boha Nejvyššího. Ale kromě těchto odvážných domněnek my opravdu nevíme o tomto všem o nic víc, než vy; naše znalosti o cestě smrtelníků nepřesahují jejich současný Rájský osud.

2. Smrtelníci plně dostali příkazu věků: „Buďte dokonalí“; zdolali univerzální dráhu smrtelného dosažení; našli Boha a byli náležitě uvedeni do Sboru Konečnosti. Takové bytosti dosáhly současný limit duchovního rozvoje, ale ne završení konečného duchovního statusu. Dospěly k nynější hranici dokonalosti tvora, ale ne k završení služby tvora. Poznaly naplnění úcty k Božstvu, ale ne završení empirického dosažení

nonseraphic personalities.

31:3.2 (347.5) We of Uversa do not know the “finality destiny” of the ascendant mortals of time. At present they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:3.3 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

31:3.4 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

31:3.5 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:3.6 (348.3) 2. The mortal finaliters have fully complied with the injunction of the ages, “Be you perfect”; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status*. They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature*

Božstva.

3. Zdokonalení smrtelníci Rajského Sboru Konečnosti jsou vzestupné bytosti, které mají empirické poznatky z každého aspektu skutečného a filozofického bohatě naplněného inteligentního života a během tohoto dlouhodobého vzestupu od nejnižších materiálních světů k duchovním vrcholům Ráje získali tito přežívající tvorové vzdělání na hranici jejich schopností, zahrnující jednotlivý detail každého božského principu správného a účinného, jakož i soucitného a trpělivého řízení všech univerzálních tvoření času a prostoru.

My si myslíme, že lidské bytosti jsou oprávněny sdílet naše názory a že můžete svobodně s námi uvažovat o tajemství konečného osudu Rajského Sboru Konečnosti. Nám se evidentně zdá, že současné úkoly zdokonalených evolučních tvorů mají povahu postgraduálních kurzů o významu vesmíru a řízení supervesmíru; a my všichni se ptáme: „Proč by se měli Bohové zabývat tak důkladnou výukou přežívajících smrtelníků ve způsobu řízení vesmíru?“

service. They have experienced the fullness of Deity worship but not finality of experiential Deity attainment.

31:3.7 (348.4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

31:3.8 (348.5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, "Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?"

4. ADOPTOVANÍ SERAFOVÉ

Mnohým věrným serafským strážcům smrtelníků je dovoleno prodělat celou vzestupnou pouť se svými lidskými svěřenci a mnoho z těchto strážných andělů, poté, když se spojí s Otcem, se připojí ke svým příslušným bytostem při skládání přísahy věčnosti konečných a navždy přijmou osud svých smrtelných společníků. Andělé, kteří prošli vzestupnou zkušeností smrtelných bytostí, mohou sdílet lidský osud; mohou být rovnocenně a navždy přijati do tohoto Sboru Konečnosti. Velké množství těchto adoptovaných a zdokonalených serafů je přiděleno různým sborům nesmrtelných konečných.

4. ADOPTED SERAPHIM

31:4.1 (348.6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. ZDOKONALENÍ MATERIÁLNÍ SYNOVÉ

Ve vesmírech času a prostoru existuje ustanovení, umožňující adamickým obyvatelům lokálních soustav, když čekají dlouho na přidělení úkolu na planetě, požádat o propuštění z trvalého občanství. A jestli je jim to povoleno, připojí se k vzestupným poutníkům v hlavním centru vesmíru a odtamtud pokračují dále do Ráje a Sboru Konečnosti.

Když pokročilé evoluční světy dosáhnou nových epoch období světla a života, Materiální Synové—Planetární Adam a Eva—se mohou

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:5.1 (349.1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving planetary assignment, may initiate a petition for release from permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.2 (349.2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may

rozhodnou pro zlidštění, obdrží Ladiče a zahájí evoluční dráhu vesmírného vzestupu, směřující do Sboru Smrtelných Konečných. Někteří z těchto Materiálních Synů byli částečně neúspěšní, nebo selhali při svých misích jako biologičtí urychlovači, tak, jako Adam selhal na Urantii; a potom jsou nuceni podstoupit přirozenou cestu lidí dané oblasti, obdrží Ladiče, prodělají smrt a pomocí víry projdou vzestupným programem a postupně dosáhnou Ráje a Sboru Konečnosti.

Ale tyto Materiální Syny nelze v mnoha oddílech konečných potkat. Jejich přítomnost dává takové skupině velký potenciál možnosti vysoké služby a oni jsou pravidelně vybíráni jako její vůdci. Jestli oba členové edenického páru jsou přiděleni do stejné skupiny, je jim obvykle dovoleno pracovat společně, jako jedna osobnost. Takové vzestupné páry jsou mnohem více úspěšnější při procesu trinitarizování, než vzestupní smrtelníci.

6. ZDOKONALENÉ MIDBYTOSTI

Na mnoha planetách jsou midbytosti vytvářeny ve velkých počtech, ale ony málokdy zůstávají na svém rodném světě poté, když se ustálil ve světle a životě. Jsou uvolněny z trvalého občanství a zahájí vzestup do Ráje, projdou přes morontiální světy, supervesmír a Havonu spolu se smrtelníky času a prostoru.

Midbytosti z rozdílných vesmírů se značně liší svým původem a podstatou, ale všechny jsou předurčeny pro některý z Rajských sborů konečnosti. Sekundární midbytosti jsou všechny nakonec spojeny s Ladičem a přijaty do Sboru Smrtelných Konečných. Mnoho oddílů konečných má ve svém středu jednu z těchto zvelebených bytostí.

7. EVANGELOVÉ SVĚTLA

V současné době každý oddíl konečných má 999 osobností —trvalých členů, které složitely přísahu. Volné místo je obsazeno vůdcem přidělených Evangelů Světa, určených pro jedinou misi. Ale tyto bytosti jsou jedinými dočasnými členy sboru.

Každá nebeská osobnost, určena pro službu v kterémkoliv sboru konečných je pojmenována Evangel Světa. Tyto bytosti neskládají přísahu konečných a i když jsou součástí organizačního systému sboru, nejsou k němu přiděleny natrvalo. Tato skupina může obsahovat Osamělé Posly, supernafimy, sekunafimy, Obyvatele Ráje nebo

elect to humanize, receive Adjusters, and embark upon the evolutionary course of universe ascent leading to the Corps of Mortal Finaliters. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.3 (349.3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:6.1 (349.4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:6.2 (349.5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. THE EVANGELS OF LIGHT

31:7.1 (349.6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangel of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

31:7.2 (349.7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim,

jejich trinitarizované potomstvo—jakoukoliv bytost, potřebnou pro vykonání dočasného úkolu ve sboru konečných. My nevíme, zdali se tyto bytosti někdy připojí k věčné misi sboru. Po ukončení daného úkolu se tyto Evangelové Světla vrátí do svého předchozího postavení.

Současné složení Smrtelného Sboru Konečnosti obsahuje pouze šest skupin trvalých členů. Jak by se mohlo předpokládat, koneční často přemýšlejí o totožnosti svých budoucích druhů, ale nemohou se vůbec shodnout.

Tady, na Uverse, se také často dohadujeme o totožnosti sedmé skupiny konečných. Máme mnoho různých názorů, včetně možného připojení některého ze shromažďujících se sborů četných trinitarizovaných skupin v Ráji, Vicegeringtonu a na vnitřním okruhu Havony. Dokonce se předpokládá, že Sboru Konečnosti může být dovoleno trinitarizovat mnoho z jejich pomocníků pro administrativní činnost vesmíru v případě, že jsou určeni sloužit ve vesmírech, které se nyní formují.

Někdo z nás má názor, že toto volné místo ve sboru bude zaplněno nějakým typem bytostí, která má původ v novém vesmíru jejich budoucí služby; jiný se přiklání k domněnce, že toto místo bude obsazeno určitým typem Rájské osobnosti, která nebyla ještě vytvořena, vyvinuta nebo trinitarizována. Ale s největší pravděpodobností budeme čekat na postup konečných na sedmý stupeň jejich duchovního dosažení, abychom to opravdu věděli.

8. TRANSCENDENTÁLOVÉ

Součástí poznávání zdokonaleného smrtelníka v Ráji, jako konečného, spočívá ve snaze pochopit podstatu a funkci více než jednoho tisíce skupin transcendentálních nadobyvatel Ráje, vzniknutých bytostí s absonitními vlastnostmi. Ve spojení s těmito nadosobnostmi se vzestupným konečným dostane velké podpory a prospěšného poučení od početných řádů transcendentálních pomocníků, kterým je dán úkol představit vyvinutým konečným jejich nové Rájské bratry. Celý řád Transcendentálů žije v západní části Ráje na rozlehlém území, které obývají pouze oni.

Při povídání o Transcendentálech jsme omezeni nejenom schopnostmi lidského chápání, ale také podmínkami nařízení, regulující tato sdělení, týkající se osobností Ráje. Tyto bytosti nejsou žádným způsobem spojeny se vzestupem smrtelníků do Ráje. Velké množství Rájských Transcendentálů nemá naprosto nic do činění se

Paradise Citizens, or their trinitized offspring — any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings attached to the eternal mission, we do not know. At the conclusion of attachment these Evangels of Light resume their former status.

31:7.3 (350.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

31:7.4 (350.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

31:7.5 (350.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. THE TRANSCENDENTALERS

31:8.1 (350.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentals live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

31:8.2 (350.5) In the discussion of Transcendentals we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise

záležitostmi jak Havony, tak i sedmi supervesmírů. Zabývají se jenom nad-řízením záležitostí hlavního vesmíru.

Jako tvor, vy můžete pochopit Tvořitele, ale sotva si dokážete představit to, že existuje obrovské a různorodé seskupení inteligentních bytostí, které nejsou ani Tvořitelé, ani tvorové. Tito Transcendentálové nevytvářejí žádné bytosti a ani oni nebyli nikdy vytvořeni. Když mluvíme o jejich původu a abychom se vyhnuli použití nového výrazu—doplňujícího a nesmyslného názvu—domníváme se, že nejlepší je říci, že Transcendentálové prostě vznikají. Božstvo Absolutní se může právem zajímat o jejich původ a může být zapojeno do jejich osudu, ale tyto unikátní bytosti nejsou nyní ovládány Božstvem Absolutním. Jsou podřízeny Bohu Konečnému a jejich současný pobyt v Ráji je ve všech směrech zajišťován a řízen Trojicí.

Ačkoliv všichni smrtelníci, kteří dospěli do Ráje, se často přátelí s Transcendentály, tak jako to dělají s Obyvateli Ráje, první vážný kontakt s Transcendentálem nastane při té významné události, kdy jako nový člen skupiny konečných stojí vzestupný smrtelník v přijímacím kruhu konečných a přísaha věčnosti Trojici je řízena vůdcem Transcendentálů, předsedajícím představeným Architektům Hlavního Vesmíru.

9. ARCHITEKTI HLAVNÍHO VESMÍRU

Architekti Hlavního Vesmíru jsou řídicím sborem Rajských Transcendentálů. Tento řídicí sbor má 28 011 osobností, které mají vůdčí mysl, mimořádného ducha a božskou absonitost. Předsedající vedoucí této pozoruhodné skupiny, starší Hlavní Architekt, je vrchním koordinátorem všech Rajských inteligentních bytostí pod úrovní Božstva.

Šestnáctý příkaz směrnice, schvalující toto vyprávění, říká: „Jestli je takové řešení moudré, je možno odhalit Architektu Velkého Vesmíru a jejich společníky, ale jejich původ, podstata a osud nemohou být plně odhaleny.“ Nicméně, my vás můžeme informovat o tom, že tito Hlavní Architekti existují na sedmi absonitních úrovních. Těchto sedm skupin je klasifikováno následujícím způsobem:

1. Úroveň Ráje. Pouze starší či prvně vzniklý Architekt působí na této nejvyšší absonitní úrovni. Tato konečná osobnost—ani Tvořitel, ani tvor—vznikla na počátku věčnosti a nyní působí jako znamenitý koordinátor Ráje a jeho jedna dvaceti

Transcendentals have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

31:8.3 (350.6) You, being a creature, can conceive of a Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentals create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentals simply *eventuate*. The Deity Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

31:8.4 (351.1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentals as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendentaler occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentals, the presiding head of the Architects of the Master Universe.

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

31:9.1 (351.2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentals. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:9.2 (351.3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: "If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed." We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:9.3 (351.4) 1. *The Paradise Level.* Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now

světů přidružených aktivit.

2. Úroveň Havony. Druhé vzniknutí Architektů přineslo tři hlavní plánovače a absonitní správce a ti se neustále věnují koordinaci miliardy sfér středního vesmíru. Rájská tradice říká, že tito tři Architekti, s poradní podporou dříve vzniklého staršího Architekta, přispěli k plánování Havony, ale s jistotou to nevíme.

3. Úroveň supervesmíru. Třetí absonitní úroveň zahrnuje sedm Hlavních Architektů sedmi super-vesmírů, kteří v současnosti, jako skupina, pobývají téměř rovnoměrně ve společnosti Sedmi Duchů v Ráji a se Sedmi Hlavními Jednateli na sedmi speciálních světech Nekonečného Ducha. Oni jsou superkoordinátory velkého vesmíru.

4. Primární úroveň prostoru. Tato skupina má sedmdesát Architektů a my se domníváme, že se zabývají konečnými plány prvního vesmíru vnějšího prostoru, který se nyní formuje za hranicemi současných sedmi supervesmírů.

5. Druhá úroveň prostoru. Tento pátý sbor Architektů má 490 členů a my se opět domníváme, že se musí zabývat druhým vesmírem vnějšího prostoru, kde již naši fyzikové objevili zřetelné energetické aktivity.

6. Třetí úroveň prostoru. Šestá skupina Hlavních Architektů má 3 430 členů a my rovněž předpokládáme, že se pravděpodobně zabývají gigantickými plány pro třetí vesmír vnějšího prostoru.

7. Čtvrtá úroveň prostoru. Tento poslední a největší sbor je složen z 24 010 Hlavních Architektů a jestliže jsou naše předchozí předpoklady správné, tak musí mít vztah ke čtvrtému a poslednímu z neustále se zvětšujících vesmírů vnějšího prostoru.

Těchto sedm skupin Hlavních Architektů obsahuje celkem 28 011 projektantů vesmírů. V Ráji se traduje, že kdysi dávno ve věčnosti se uskutečnil pokus o vznik 28 012-ho Hlavního Architekta, ale této bytosti se nepodařilo absonitarizovat a její osobnost byla pohlcena Univerzálním Absolutnem. Je možné, že vzestupná řada Hlavních Architektů dosáhla svého limitu absonity v 28 011-ém Architektovi a že 28 012-tý pokus se střetl s matematickou úrovní přítomnosti Absolutna. Jinými slovy, na 28 012-té úrovni vznikání se vlastnost absonity vyrovnala úrovni Univerzálního Absolutna a získala hodnotu Absolutna.

functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

31:9.4 (351.5) 2. *The Havona Level.* The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level.* The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level.* This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the borders of the present seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level.* This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level.* This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level.* This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equaled to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

Ve své funkční organizaci tři dohlížející Architekti Havony působí jako přidružení asistenti jediného Rajského Architekta. Sedm Architektů supervesmírů působí jako koordinátoři třech dohlížitelů Havony. Sedmdesát plánovačů vesmírů primární úrovně vnějšího prostoru působí v současné době jako přidružení asistenti sedmi Architektů sedmi supervesmírů.

Architekti Hlavního Vesmíru mají k dispozici početné skupiny asistentů a pomocníků, včetně dvou obrovských řádů organizátorů síly—primárně vzniklých a sjednocených transcendentálů. Nezaměňujte tyto Hlavní Organizátory Síly s upravovateli energie, jejichž činnost se týká přímo velkého vesmíru.

Všechny bytosti, zplozeny spojením dětí času a věčnosti, takové, jako trinitarizované potomstvo konečných a Obyvatel Ráje, se stanou svěřenci Hlavních Architektů. Ale ze všech ostatních odhalených tvorů a entit, působících v současných organizovaných vesmírech, pouze Osamělí Poslové a Inspirovaní Duchové Trojice udržují funkční spojení s Transcendentály a s Architektky Hlavního Vesmíru.

Hlavní Architekti dají technický souhlas s přidělením Synů Tvořitelů na místa v prostoru pro organizování svých budoucích lokálních vesmírů. Mezi Hlavními Architektky a Rajskými Syny Tvořiteli je velmi těsné spojení a i když tento vztah není odhalen, byli jste informováni o sdružení Architektů a Nejvyšších Tvořitelů velkého vesmíru a jejich vztahu s první empirickou Trojicí. Tyto dvě skupiny, spolu s evoluční a empirickou Nejvyšší Bytostí, tvoří Trojici Konečnosti transcendentních hodnot a významů hlavního vesmíru.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the seven superuniverses.

31:9.12 (352.5) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

31:9.13 (352.6) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finaliters and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentals and the Architects of the Master Universe.

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. PUTOVÁNÍ V NEKONEČNOSTI

Starší Hlavní Architekt má pod svým dohledem sedm Sborů Konečnosti a ty jsou:

1. Sbor Smrtelných Konečných.
2. Sbor Rajských Konečných.
3. Sbor Trinitarizovaných Konečných.
4. Sbor Sjednocených Trinitarizovaných Konečných.
5. Sbor Konečných Havony.
6. Sbor Transcendentálních Konečných.

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

- 31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.
- 31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.
- 31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.
- 31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.
- 31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.
- 31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

7. Sbor Neodhalených Synů Osudu.

Každý z těchto sborů osudu má předsedajícího vůdce a těchto sedm vůdců tvoří Nejvyšší Radu Osudu v Ráji; a v průběhu současné vesmírné epochy je Grandfanda hlavou tohoto nejvyššího orgánu vesmírného určení pro děti konečného osudu.

Společné seskupení těchto sedmi sborů konečných naznačuje reálnou mobilizaci potenciálů, osobností, myslí, duchů, absonitních bytostí a empirických realit, které pravděpodobně přesahují budoucí funkce Nejvyšší Bytosti ve velkém vesmíru. Těchto sedm sborů konečných pravděpodobně naznačuje současnou aktivitu Konečné Trojice, zabývající se shromažďováním sil konečnosti a absonity v přípravě na nepředstavitelný vývoj ve vesmírech vnějšího prostoru. Nic takového, jako tato mobilizace, se neudálo od téměř samého počátku věčnosti, kdy Rajská Trojice podobným způsobem mobilizovala tehdy existující osobnosti Ráje a Havony a ustanovila je správci a vládci projektovaných sedmi supervesmírů času a prostoru. Sedm sborů konečných představuje božskou reakci velkého vesmíru na budoucí potřeby nevyvinutých potenciálů budoucích věčných aktivit ve vnějších vesmírech.

My si tróufáme předvídat budoucí a větší vnější vesmíry obydlených světů, nové sféry osídlené novými druhy neobyčejných a unikátních bytostí; materiální vesmír, velkolepý ve své konečnosti; nesmírně rozsáhlé tvoření, postrádající pouze jeden důležitý detail—přítomnost opravdové konečné zkušenosti z univerzálního života vzestupné existence. Takový vesmír vznikne s obrovským empirickým handicapem, postrádajíc účast v evoluci Všemohoucího-Nejvyššího. Všechny tyto vnější vesmíry budou zažívat nedostizitelnou podporu a božskou nadvládu Nejvyšší Bytosti, ale samotná skutečnost její aktivní přítomnosti vylučuje jejich zapojení v uskutečňování Nejvyššího Božstva.

V průběhu současné vesmírné epochy prodělávají vyvíjející se osobnosti velkého vesmíru mnoho těžkostí v důsledku nedokončeného uskutečnění svrchovanosti Boha Nejvyššího, ale my všichni sdílíme unikátní zkušenost jeho evoluce. My se vyvíjíme v něm a on se vyvíjí v nás. Někdy ve věčné budoucnosti se evoluce Nejvyššího Božstva stane dokončenou událostí vesmírné historie a příležitost účastnit se této úžasné zkušenosti navždy zmizí ze scény kosmického dění.

Ale ti z nás, kteří tuto unikátní zkušenost získali během mládí vesmíru, si ji zachovají po

31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites, and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the

celou budoucí věčnost. A mnozí z nás se domnívají, že možným posláním pozvolna se shromažďujících se rezerv vzestupných a zdokonalených smrtelníků Sboru Konečnosti, ve spojení s dalšími šesti podobně doplňujícími se sborů, bude řízení těchto vnějších vesmírů ve snaze nahradit jejich empirické nedostatky z neúčasti v časoprostorové evoluci Nejvyšší Bytosti.

Tyto nedostatky jsou nevyhnutelné na všech úrovních vesmírné existence. Během této současné vesmírné epochy my, na vyšších úrovních duchovní existence, přicházíme nyní dolů řídit evoluční vesmíry a pomáhat vzestupným smrtelníkům; takto se snažíme nahrazovat jejich nedostatky v oblasti realit vyšší duchovní zkušenosti.

I když opravdu nevíme nic o plánech Architektů Hlavního Vesmíru, týkající se těchto vnějších tvoření, přesto jsme si jisti ve třech věcech:

1. V oblastech vnějšího prostoru se opravdu postupně organizuje rozsáhlá a nová soustava vesmírů. Nové druhy fyzických tvoření, enormní a gigantické skupiny rojících se nespočetných vesmírů jsou skutečně viditelné vašimi teleskopy velmi daleko za současnými hranicemi obydlených a organizovaných tvoření. V současnosti jsou vnější tvoření výhradně fyzická; jsou očividně neobydlená a patrně postrádají správní řízení bytostmi.

2. Po věky věků pokračuje v Ráji nevysvětlitelné a zcela záhadné shromažďování zdokonalených a vzestupných bytostí času a prostoru ve spojení se šesti dalšími sbory konečných.

3. Souběžně s těmito procesy probíhá energetické ztělesňování Nejvyšší Osoby Božstva jako všemohoucího vládce supertvoření.

Tak, jako my se díváme na tento trojjediný vývoj, zahrnující tvory, vesmíry a Božstvo, můžeme být kritizováni za očekávání, že něco nového a neodhaleného se blíží vyvrcholení v hlavním vesmíru? Není přirozené, že bychom měli spojovat tuto odvěkou mobilizaci a organizaci fyzických vesmírů v takové, doposud nepoznané míře a vývin osobnosti Nejvyšší Bytosti, s úžasným programem povýšení smrtelníků času na božskou dokonalost a s jejich následným povoláním do Sboru Konečnosti v Ráji—určením a osudem, které jsou zahaleny vesmírným tajemstvím? Celá Uversa stále více věří, že shromažďující se Sbory Konečnosti jsou určeny pro nějakou budoucí službu ve vesmírech vnějšího prostoru, kde již nyní můžeme rozpoznat

universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be the mission of the gradually accumulating reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powerizing as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to some future service in the

přinejmenším sedmdesát tisíc seskupení hmoty, z nichž každé je větší než kterýkoliv ze současných vesmírů.

Evoluční smrtelníci se narodí na planetách prostoru, projdou přes morontální světy, stoupají přes duchovní vesmíry, přejdou sféry Havony, naleznou Boha, dosáhnou Ráje a jsou přijati do základního Sboru Konečnosti, aby tam čekali na další nasazení do vesmírné služby. Shromažďuje se ještě dalších šest sborů konečnosti, ale Rajským vůdcem všech řádů konečných je Grandfanda, první vzestupný smrtelník. A když se díváme na tento povznášející výjev, my všichni prohlašujeme: jaký je to vznešený osud pro děti času živočišného původu, materiální syny prostoru!

[Společně zpracováno Božským Poradcem a Jedním beze Jména a Čísla, zplnomocněnými pro tuto činnost Věčně Moudrými Uversy.]

Těchto třicet jedna kapitol, popisujících podstatu Božstva, realitu Ráje, organizaci a fungování středního vesmíru a supervesmírů, osobnosti velkého vesmíru a vznešené poslání evolučních smrtelníků, bylo zpracováno, zformulováno a přeloženo do anglického jazyka vysokou komisí, skládající se z dvaceti čtyř organizátorů Orvontonu, jednajících v souladu s mandátem, vydaným Věčně Moudrými Uversy a nařizující, abychom tuto činnost vykonali na Urantii, 606-ém světě Satanie v souhvězdí Norlatiadek v lokálním vesmíru Nebadon, roku 1934 n.l.

universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present superuniverses.

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender, presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadek of Nebadon, in the year A.D. 1934.

KNIHA URANTIA

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

Kapitola 32. Evoluce Lokálních Vesmírů

⇐ 031

Kniha Urantia

033 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 32 EVOLUCE LOKÁLNÍCH VESMÍRŮ

Sekce

Úvod

1. Fyzický vznik vesmírů
2. Organizace vesmíru
3. Záměr evoluce
4. Vztah Boha k lokálnímu vesmíru
5. Věčný a božský záměr

Úvod

LOKÁLNÍ vesmír je výtvozem Syna Tvořitele, patřícího k Rajskému řádu Michaelů. Zahrnuje sto souhvězdích, z nichž každé obsahuje sto soustav obydlených světů. Každá soustava se bude nakonec skládat z jednoho tisíce obydlených sfér.

Všechny tyto vesmíry času a prostoru jsou evoluční. Tvořitelský plán Rajských Michaelů bere vždy v úvahu postupnou evoluci a vzestupný rozvoj fyzických, intelektuálních a duchovních vlastností a schopností různorodých tvorů, obývajících rozmanité typy sfér, ze kterých se takový lokální vesmír skládá.

Urantia patří k lokálnímu vesmíru, jehož vládcem je Bohočlověk Nebadonský—Ježíš Nazaretský a Michael Salvingtonský. A všechny plány Michaela pro tento lokální vesmír byly v plné míře schváleny Rajskou Trojicí předtím, než se vůbec pustil v prostoru do vrcholného díla .

Boží Synové si mohou zvolit oblasti pro svoje tvořitelské činnosti, ale tato materiální díla byla původně vyprojektována a naplánována Rajskými Architektky Hlavního Vesmíru.

PAPER 32 THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

INTRODUCTION

32:0.1 (357.1) A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

32:0.2 (357.2) These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolvement and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

32:0.3 (357.3) Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

32:0.4 (357.4) The Sons of God may choose the realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by the Paradise Architects of the Master Universe.

1. FYZICKÝ VZNIK VESMÍRŮ

Předvesmírná příprava prostorové síly a prvotních energií je dílem Rajských Hlavních Organizátorů Síly; ale v oblastech supervesmíru, když nově vzniklá energie začne reagovat na lokální, nebo lineární gravitaci, oni přenechají svoje místo upravovatelům energie příslušného supervesmíru.

Tito upravovatelé energie působí sami v předmateriálních a postsilových stádiích tvoření lokálního vesmíru. Syn Tvořitel nemůže přistoupit k organizování vesmíru, dokud upravovatelé energie nedokončili mobilizaci prostorových energií natolik, aby byla zajištěna materiální základna pro vznikající vesmír—skutečná slunce a materiální sféry.

Všechny lokální vesmíry mají přibližně stejný energetický potenciál, ačkoliv se velmi výrazně liší ve fyzických rozměrech a čas od času mohou být odlišné v obsahu viditelné hmoty. Energetický náboj lokálního vesmíru a jeho obdaření potenciální hmotou jsou stanoveny manipulací upravovatelů energie a jejich předchůdců a také aktivitami Syna Tvořitele a vrozeným darem fyzického ovládání jeho tvořivého partnera.

Energetický náboj lokálního vesmíru je přibližně jednou stotisícinou silové zásoby jeho příslušného supervesmíru. V případě Nebadonu, vašeho lokálního vesmíru, materializace hmoty je o trochu menší. Z fyzického pohledu má Nebadon všechny fyzické dary energie a hmoty, které se objevují v kterémkoliv lokálním stvoření Orvontonu. Jediné fyzické omezení pro vývojové rozšíření vesmíru Nebadon spočívá v kvantitativním náboji prostorové energie, zadržované pomocí gravitační kontroly přidružených sil a osobností sjednoceného vesmírného mechanismu.

Poté, až energie-hmota dosáhne určitý stupeň materializace hmoty, objeví se na scéně Rajský Syn Tvořitel, doprovázen Tvořivou Dcerou Nekonečného Ducha. Současně s příchodem Syna Tvořitele začnou práce na architektonické sféře, která se potom stane hlavním řídicím světem projektovaného lokálního vesmíru. Takové lokální stvoření se vyvíjí velmi dlouhou dobu, během které se stabilizují slunce, zformují se planety a rozhoupnou se do svých oběžných drah, a současně přitom probíhají práce na vytvoření architektonických světů, které budou sloužit jako řídicí centra souhvězdí a hlavní centra soustav.

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

32:1.1 (357.5) The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the superuniverse domains, when emergent energy becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

32:1.2 (357.6) These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

32:1.3 (357.7) The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

32:1.4 (358.1) The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

32:1.5 (358.2) When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. ORGANIZACE VESMÍRU

Při organizování vesmíru předchází Synům Tvořitelům upravovatelé energie a další bytosti, mající původ ve Třetím Zdroji a Středu. Z energií prostoru, které byly předtím takto připraveny, Michael, váš Syn Tvořitel, vytvořil obydlené oblasti vesmíru Nebadon a od té doby se usilovně věnuje jejich řízení. Z předexistenciální energie tyto božští Synové zhmotňují viditelnou hmotu, projektují živé tvory a ve spolupráci s vesmírnou přítomností Nekonečného Ducha vytvářejí různorodý doprovod duchovních osobností.

Tito upravovatelé a kontrolori energie, kteří dávno před příchodem Syna Tvořitele prováděli fyzickou organizaci vesmíru, slouží potom skvělým způsobem tomuto Vesmírnému Synu a navždy se spolupodílejí na řízení těchto energií, které oni původně upravili a spojili do energetických obvodů. V Salvingtonu působí v současné době sto stejných energetických center, které spolupracovaly s vaším Synem Tvořitelem při počátečním utváření tohoto lokálního vesmíru.

První dokončené dílo fyzického tvoření v Nebadonu spočívalo v organizaci hlavního řídicího světa—architektonické sféry Salvingtonu s jeho družicemi. Od doby počátečních opatření energetických center a kontrolorů energie, do příchodu živého personálu na dokončené sféry Salvingtonu, uplynulo něco málo přes jednu miliardu let vašeho současného planetárního času. Po výstavbě Salvingtonu okamžitě následovalo vytvoření jednoho sta řídicích světů projektovaných souhvězdích a deseti tisíc řídicích sfér projektovaných lokálních soustav pro řízení a spravování planet, společně s jejich architektonickými družicemi. Tyto architektonické světy jsou navrženy tak, aby vyhověly jak fyzickým, tak i duchovním osobnostem a také přechodným morontálním, nebo dočasným stádiím bytí.

Salvington, hlavní řídicí centrum Nebadonu, je umístěno přesně ve středu energo-hmoty lokálního vesmíru. Ale váš lokální vesmír není jediným astronomickým systémem, i když v jeho fyzickém středu existuje velký systém.

Salvington je osobní rezidencí Michaela Nebadonského, ale on tam stále nepobývá. Zatímco plynulý chod vašeho lokálního vesmíru již nevyžaduje trvalou přítomnost Syna Tvořitele na hlavní sféře, nebylo tomu tak v počátečních obdobích fyzického organizování Nebadonu. Syn Tvořitel nemůže opustit svoje řídicí centrum do té doby, dokud s pomocí zhmotnění dostatečného množství energie nedosáhne gravitační stabilizace

2. UNIVERSE ORGANIZATION

32:2.1 (358.3) The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

32:2.2 (358.4) These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son, forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

32:2.3 (358.5) The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

32:2.4 (359.1) Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

32:2.5 (359.2) Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been

oblasti a tím se umožní různým okruhům a systémům, aby vyvažovaly jeden druhého vzájemným materiálním přitahováním.

A když je fyzický plán vesmíru dokončen a Syn Tvořitel, ve spojení s Tvořivým Duchem, projektuje svůj plán tvoření života, tento představitel Nekonečného Ducha začíná svoje vesmírné působení jako výrazná tvořivá osobnost. Když se zformuluje a vykoná tento první tvořivý akt, vznikne Jasná Ranní Hvězda, zosobnění tohoto počátečního tvořivého konceptu identity a ideálu božskosti. Jasná Ranní Hvězda je hlavní výkonný činitel vesmíru, osobní spolupracovník Syna Tvořitele, kterému se podobá ve všech aspektech povahy, i když jeho božské vlastnosti jsou značně limitovány.

A teprve nyní, když Synu Tvořiteli byla poskytnuta pomocná pravá ruka a hlavní výkonný činitel, následuje vytvoření obrovského a obdivuhodného množství rozmanitých tvorů. Vznikají synové a dcery lokálního vesmíru a hned potom je pro takové stvoření vytvořen řídicí systém, sahající od nejvyšších poradních sborů vesmíru k otcům souhvězdí a vládcům lokálních soustav—seskupení těch světů, které byly určeny, aby se potom staly domovem rozmanitých smrtelných ras tvorů vlastní vůle; a každý z těchto světů bude řízen Planetárním Princem.

A potom, až je takový vesmír úplně organizovaný a dostatečně personálně zajištěný, Syn Tvořitel začne uskutečňovat plán Otce: stvoření smrtelného člověka k jejich božskému obrazu.

Organizování planetárních příbytků v Nebadonu stále ještě pokračuje, protože tento vesmír je opravdu mladým uskupením ve hvězdných a planetárních oblastech Orvontonu. Při posledním soupisu bylo v Nebadonu 3 840 101 obydlých planet a Satania, lokální soustava vašeho světa, se velmi podobá jiným soustavám.

Satania není jednotvárnou fyzickou soustavou, jednotným astronomickým útvarem nebo systémem. Její 619 obydlých světů je rozmístěno ve více než pěti stech rozdílných fyzických útvech. Pouze pět z nich má více než dva obydlé světy a pouze jeden má čtyři zalidněné planety, zatímco čtyřicet šest fyzických útvarů má po dvou obydlých světech.

Soustava obydlých světů Satania je značně vzdálena od Uversy a od toho velkého slunečního seskupení, které působí jako fyzické či astronomické centrum sedmého supervesmíru. Více než dvě stě tisíc světelných roků dělí Jerusem, hlavního centra Satanie, od fyzického

effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

32:2.6 (359.3) Presently, the physical plan of a universe is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

32:2.7 (359.4) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds which are designed subsequently to become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

32:2.8 (359.5) And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

32:2.9 (359.6) The organization of planetary abodes is still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

32:2.10 (359.7) Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

32:2.11 (359.8) The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse. From Jerusem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the

středu supervesmíru Orvontonu, ležícího v neproniknutelné hustotě vzdálené Mléčné Dráhy. Satania leží na okraji lokálního vesmíru a Nebadon je nyní na samé hranici Orvontonu. Z nejvzdálenější soustavy obydlených světů do středu supervesmíru je vzdálenost o málo kratší než dvě stě padesát tisíc světelných roků.

Vesmír Nebadon se nyní otáčí ve vzdálené jihovýchodní části supervesmíru Orvonton. Nejbližšími sousedními vesmíry jsou Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving a Alvorning.

Ale evoluce lokálního vesmíru je velmi dlouhé povídání. Kapitoly o supervesmíru toto téma představují, kapitoly v této části popisují a rozvíjejí lokální stvoření, zatímco následující kapitoly, týkající se historie Urantie a jejího údělu, vyprávění zakončují. Ale vy můžete plnohodnotně pochopit osud smrtelníků takového lokálního stvoření pouze po pečlivém přečtení kapitol o životě a učení vašeho Syna Tvořitele, který kdysi žil životem člověka ve smrtelném těle na vašem evolučním světě.

3. ZÁMĚR EVOLUCE

Jediným stvořením, které je dokonale ustáleno, je střední vesmír Havona, který byl vytvořen přímou myšlenkou Vesmírného Otce a slovem Věčného Syna. Havona je existenciální, dokonalý a dokončený vesmír, obklopující obydli věčných Božstev—střed všeho. Stvoření sedmi supervesmírů jsou ohraničená, evoluční a neustále se zdokonalující.

Svým původem jsou všechny fyzické soustavy času a prostoru evoluční. Nebudou rovnoměrně fyzicky vyváženy, dokud se nestanou součástí ustálených okruhů svých supervesmírů. A lokální vesmír není ustálen ve světle a životě, pokud nejsou vyčerpány jeho fyzické možnosti pro rozšíření a rozvoj a dokud není navždy ustálen a stabilizován duchovní status všech jeho obydlených světů.

Dokonalost se získává postupně, kromě středního vesmíru. Ve středním vesmíru máme model dokonalosti, ale všechny ostatní oblasti musí dosáhnout tohoto vrcholu rozvoje konkrétních světů či vesmírů stanovenými metodami. Plány Synů Tvořitelů pro organizování, vývoj, řád a usazení svých jednotlivých lokálních vesmírů mají téměř nekonečné varianty použití.

S výjimkou božské přítomnosti Otce, každý

physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

32:2.12 (360.1) The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alvorning.

32:2.13 (360.2) But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

32:3.1 (360.3) The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

32:3.2 (360.4) The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

32:3.3 (360.5) Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local universes.

32:3.4 (360.6) With the exception of the deity

lokální vesmír je v určitém smyslu kopii administrativní organizace středního či modelového stvoření. I když je Vesmírný Otec osobně přítomen v rezidenčním vesmíru, nepobývá v myslích bytostí, pocházejících z tohoto vesmíru, tak, jak doslova prodlévá v duších smrtelníků času a prostoru. Zdá se, že existuje všemoudré vyrovnaní v úpravě a regulaci duchovních záležitostí ve vzdálených stvořeních. Ve středním vesmíru je Otec osobně přítomen jako takový, ale je nepřítomen v myslích dětí tohoto dokonalého stvoření; ve vesmírech prostoru je Otec nepřítomen jako osoba, protože je zastoupen svými Syny-Vládcí, ale je intimně přítomen v myslích svých smrtelných dětí prostřednictvím duchovního zastoupení předosobní přítomností Tajemných Monitorů, kteří přebývají v myslích těchto tvorů vlastní vůle.

V hlavním řídicím centru lokálního vesmíru sídlí všechny ty tvůrčí a tvořivé osobnosti, které představují samostatný orgán a administrativní samosprávu, kromě osobní přítomnosti Vesmírného Otce. V lokálním vesmíru je možno najít něco od každého tvora a téměř všechny představitele všech tříd inteligentních bytostí, existujících ve středním vesmíru, s výjimkou Vesmírného Otce. I když Vesmírný Otec není osobně přítomen v lokálním vesmíru, je tam osobně zastoupen svým Synem Tvořitelem, někdy také místodržitelem Boha a následně nejvyšším a suverénním vládcem svého práva.

Čím níže se nacházíme na stupnici života, tím je obtížnější nalézt neviditelného Otce očima svého přesvědčení. Nižší tvorové—a někdy dokonce i vyšší osobnosti—shledávají, jak těžké je představit si Vesmírného Otce v jeho Synech Tvořitelích. A tak, během svého duchovního růstu, než jim dokonalost jejich vývoje umožní uvidět Boha osobně, ztrácejí trpělivost, mají pochybnosti o duchovnosti, upadají do nejistoty a tímto sami sebe izolují od progresivních duchovních cílů svého času a vesmíru. Takto ztrácejí schopnost vidět Otce když spatří Syna Tvořitele. Nejjistější zárukou pro tvora v jeho dlouhém úsilí dosáhnout Otce v době, když přirozené podmínky takového dosažení to neumožňují, je držet se vytvrdě pravdivého faktu, že Otcova přítomnost je v jeho Synech. Doslova a obrazně, duchovně a osobně, Otec a Syn jsou jeden. To je skutečnost: ten, kdo viděl Syna Tvořitele, viděl Otce.

Připravenost a spolehlivost osobností daného vesmíru na počátku jejich dráhy je stanovena podle jejich úrovně příbuzenství k Božstvu. Jestliže původ tvora je značně vzdálen od původních a božských Zdrojů, ať už se jedná o

presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

32:3.5 (360.7) On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

32:3.6 (361.1) The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons. Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

32:3.7 (361.2) The personalities of a given universe are settled and dependable, at the start, only in accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are

Boží Syny nebo pomocné tvory, patřící k Nekonečnému Duchu, zvyšuje se možnost rozporu, poruch, zmatení a někdy vzpoury—hříchu.

Kromě dokonalých bytostí Božského původu, mají všichni ostatní tvorové vlastní vůle v supervesmírech evoluční podstatu, začínajíc svoji cestu na primitivní úrovni a neustále stoupajíc nahoru, vlastně dovnitř. Dokonce vysoké duchovní osobnosti trvale stoupají po stupnici života, postupně se posunují z života do života a z jedné sféry na druhou. A v případě těch, ve kterých přebývají Tajemné Monitory, neexistuje žádný limit pro dosažení možných výšin jejich duchovního vzestupu a vesmírného postupu.

Když tvorové času nakonec dosáhnou dokonalosti, ta se stává v dobrém smyslu vlastností a bohatstvím osobnosti. Ačkoliv jsou v hojně míře namíchány prvky ušlechtilosti, přesto je její dosažení výsledkem individuálního úsilí a faktického života tvora, reakcí osobnosti na existující okolní prostředí.

Z pohledu vesmíru, fakt živočišného evolučního původu nikterak nepoznamená žádnou osobnost, protože je výsadní metodou vytváření jednoho ze dvou základních typů konečných inteligentních tvorů vlastní vůle. Když jsou dosaženy vrcholy dokonalosti a věčnosti o to více patří pocta těm, kteří začali úplně dole a krok za krokem, radostně stoupali po žebříku života až dosáhli vrcholů dokonalosti a získali osobní zkušenost, která ztělesňuje skutečné poznání každé etapy života, ze zdola až na vrchol.

V tomto všem je ukázána moudrost Tvořitelů. Pro Vesmírného Otce by to bylo velmi snadné udělat všechny smrtelníky dokonalými bytostmi, poskytnout dokonalost silou svého božského slova. Ale to by je připravilo o úžasnou zkušenost poznávání a vzdělávání, spojeného s dlouhým a postupným výstupem do středu, zkušenost, kterou mohou mít pouze ti, kteří měli to štěstí a začali na nejnižší úrovni bytí.

Ve vesmírech, obklopujících Havonu, je poskytnut pouze přiměřený počet dokonalých bytostí, aby pokryly potřebu pro modelové učitele a pro ty, kteří stoupají po evoluční stupnici života. Empirická podstata evolučního typu osobnosti je přirozeným kosmickým doplňkem pro stále dokonalé vlastnosti tvorů systému Ráj-Havona. Pokud se jedná o konečnou ucelenost, jsou ve skutečnosti dokonalí i nedokonalí tvorové neúplní. Ale ve vzájemném doplňujícím se spojení existenciálně dokonalých tvorů systému Ráj-Havona a empiricky zdokonalených konečných tvorů, přicházejících z evolučních vesmírů, se oba typy osvobodí od vrozených nedostatků a tak se mohou společně pokusit dosáhnout nejvyšší vrcholy konečného statusu tvora.

dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

32:3.8 (361.3) Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

32:3.9 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living, personality reaction to the existing environment.

32:3.10 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32:3.11 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32:3.12 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finalizers ascending from the evolutionary universes, both types find release from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the

Tyto procesy, týkající se tvorů, jsou vesmírným odrazem akcí a reakcí v Sedmidílném Božstvu, kde věčná božskost Rajské Trojice je spojena s vyvíjející se božskostí Nejvyšších Tvořitelů časoprostorových vesmírů skrze a prostřednictvím energetického realizování Božstva Nejvyšší Bytosti.

Božsky dokonalý tvor a evolučně zdokonalený tvor jsou si rovni v míře potenciálu božskosti, ale liší se jeho typem. Aby dosáhli nejvyššího stupně služby, musí spoléhat jeden na druhého. Evoluční vesmíry jsou závislé na dokonalé Havoně, aby poskytla závěrečné vzdělání pro jejich vzestupné obyvatele, ale také dokonalý střední vesmír potřebuje existenci zdokonalujících se supervesmírů pro zajištění plného rozvoje svých sestupných občanů.

Dva základní projevy konečné reality, vrozená dokonalost a vyvinutá dokonalost, ať u osobnosti nebo vesmírů, jsou v souladu, jsou na sobě závislé a jsou jednotné. Jedna potřebuje druhou, aby dosáhly završení funkce, služby a určení.

4. VZTAH BOHA K LOKÁLNÍMU VESMÍRU

Nezabývejte se myšlenkou o tom, že když Vesmírný Otec v takové míře poskytl sám sebe a přenesl moc na jiné, že je tichým a nečinným členem společenství Božstev. Kromě sféry osobnosti a poskytování Ladičů Myšlení, je zjevně nejméně aktivním z Rajských Božstev v tom smyslu, že umožňuje rovnocenným Božstvům, svým Synům, a početným vytvořeným inteligentním bytostem vykonávat co nejvíce pro svůj věčný záměr. Je nečinným členem tvořivého tria pouze v tom smyslu, že nikdy nedělá to, co mohou vykonat jeho druhové nebo podřízení spolupracovníci.

Bůh má plné pochopení ve kterékoliv situaci pro potřeby každého inteligentního tvora v jeho činnosti a poznávání, ať se to týká osudu vesmíru, nebo blaha nejnižšího z jeho tvorů. Bůh se vzdal činnosti ve prospěch obrovského množství tvorů a osobností Tvořitelů, kteří ho přirozeným způsobem zastupují v jakékoli dané vesmírné situaci nebo tvořivém aktu. Ale přes tuto zdrženlivost a tento projev nekonečné součinnosti, se Bůh podílí skutečně, doslova a osobně na událostech prostřednictvím těchto určených orgánů a osobností. Otec používá všechny tyto prostředky pro blaho celého svého rozsáhlého tvoření.

Pokud se jedná o způsob řízení, vedení a

ultimate of creature status.

32:3.13 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

32:3.14 (362.3) The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

32:3.15 (362.4) The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

32:4.1 (362.5) Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal, he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

32:4.2 (362.6) God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung creation.

32:4.3 (363.1) As regards the policies, conduct, and

administrativy lokálního vesmíru, Vesmírný Otec působí v osobě svého Syna Tvořitele. Do vzájemných vztahů mezi Božími Syny, ve společenství osobností mající původ ve Třetím Zdroji a Středu, nebo ve vztazích mezi ostatními tvory, takovými jako lidské bytosti, Vesmírný Otec nikdy nezasahuje. Zákon Syna Tvořitele, nařízení Otců Souhvězdích, Vládců Soustav a Planetárních Princů—stanovené předpisy a směrnice pro daný vesmír—vždy převládají. Ve vedení neexistuje rozpor; božská moc se nikdy nekříží s božským záměrem. Božstva se vyznačují dokonalou a věčnou jednotou.

Syn Tvořitel má nejvyšší pravomoc ve všech záležitostech, týkajících se etiky, vztahů jakékoliv skupiny tvorů s kteroukoliv jinou skupinou, nebo dvou či více jednotlivců v jakékoliv dané skupině; ale takový plán neznamena, že Vesmírný Otec nemůže svým vlastním způsobem zasáhnout a udělat cokoliv podle přání božské mysli s jakýmkoliv jednotlivým tvorem v jakékoliv části tvoření, co se týká současného statusu jednotlivce, nebo jeho budoucích možnostech a ve vztahu k věčnému plánu Otce a jeho nekonečnému záměru.

Ve smrtelných tvorech vlastní vůle je Otec skutečně přítomen ve vnitřním Ladiči Myšlení, fragmentu jeho předosobního ducha; a Otec je také zdrojem osobnosti takových tvorů s vlastní vůlí.

Tito Ladiči Myšlení, dar Vesmírného Otce, jsou poměrně izolovaní; obývají lidské mysli, ale nemají žádné zřetelné spojení s etickými záležitostmi lokálního tvoření. Nejsou přímo přiřazeni k serafické službě, ani ke správě soustav, souhvězdích nebo lokálního vesmíru, dokonce ani k vládě Syna Tvořitele, jehož vůle je nejvyšším zákonem v jeho vesmíru.

Poskytnutí vnitřní Ladiči jsou jedním ze samostatných, ale spojených způsobů, pomocí kterých je Bůh v kontaktu s tvory ve svém celém, ale nekonečném tvoření. Tímto způsobem ten, který je neviditelný, ukazuje smrtelnému člověku svoji přítomnost a kdyby mohl, ukázal by se nám ještě jinými způsoby, ale takové další odhalení není božsky možné.

My vidíme a rozumíme mechanismu, prostřednictvím kterého Synové používají podrobné a úplné znalosti, týkající se vesmírů jejich působnosti; ale nemůžeme vůbec pochopit metody, pomocí kterých je Bůh tak dokonale a osobně obeznámen o detailech vesmíru vesmírů, nicméně jsme schopni alespoň rozpoznat cestu, kterou Vesmírný Otec dostává informace o bytostech svého gigantického tvoření a ukazuje

administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers, the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

32:4.4 (363.2) The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any *individual creature* throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

32:4.5 (363.3) In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

32:4.6 (363.4) These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly co-ordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

32:4.7 (363.5) The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

32:4.8 (363.6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal Father can receive information regarding, and

jim svoji přítomnost. Prostřednictvím osobního okruhu je Otec informován—osobně si uvědomuje—všechny myšlenky a činy všech bytostí ve všech systémech všech vesmírů v celém tvoření. I když nemůžeme plně pochopit tuto metodu komunikace Boha s jeho dětmi, můžeme být posílení ujištěním, že „Pán zná své děti“ a že o každém z nás „ví, kde jsme se narodili.“

Řečeno duchovně, ve vašem vesmíru a vašem srdci je Vesmírný Otec přítomen v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů středního obydlí a v božském Ladiči, který žije, pracuje a čeká v hlubinách smrtelné mysli.

Bůh není egocentrická osobnost; Otec štědře rozdává sebe svému tvoření a svým tvorům. On žije a působí nejenom v Božstvech, ale také ve svých Synech, kterým svěřuje všechnu činnost, která je božsky pro ně možná, aby ji mohli vykonávat. Vesmírný Otec se opravdu zbavil všech funkcí, které mohou vykonávat jiné bytosti. A toto přesně platí jak o smrtelném člověku, tak i o Synu Tvořiteli, který vládne namísto Boha v hlavním centru lokálního vesmíru. Takto my vidíme, jak působí ideální a nekonečná láska Vesmírného Otce.

V tomto univerzálním poskytnutí sebe samého máme dostatek důkazů o velikosti a velkomyslnosti Otcovy božské povahy. Jestli Bůh neposkytl něco ze sebe univerzálnímu tvoření, tak z tohoto neposkytnutého zůstatku s nesmírnou štědrostí poskytuje smrtelníkům v oblastech vesmírů Ladiče Myšlení—Tajemné Monitory, kteří tak trpělivě pobývají ve smrtelných kandidátech na věčný život.

Vesmírný Otec jakoby rozlil sám sebe, aby obohatil všechna tvoření osobnostmi a potenciálem pro duchovní rozvoj. Bůh se nám rozdal, abychom mohli být jako on a ponechal si pouze tolik práva a moci, které jsou nutné pro udržování těch věcí, kvůli kterým se z lásky zbavil všeho ostatního.

5. VĚČNÝ A BOŽSKÝ ZÁMĚR

V pohybu vesmírů prostorem je vznešený a nádherný smysl. Všechno to úsilí vás smrtelníků není marné. My všichni jsme součástí grandiózního plánu, gigantického počínu a právě nesmírná rozsáhlost tohoto záměru způsobuje to, že je nemožné z něho mnoho vidět v daném okamžiku a během jakéhokoliv jednoho života. My všichni jsme součástí jednoho věčného projektu, který řídí a na který dohlíží Bohové. Celý tento

manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the "Lord knows his children," and that of each one of us "he takes note where we were born."

32:4.9 (363.7) In your universe and in your heart the Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the mortal mind.

32:4.10 (363.8) God is not a self-centered personality; the Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

32:4.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

32:4.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

32:5.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and

úžasný a univerzální mechanismus se pohybuje vznešeně prostorem podle hudby, znějící v rytmu nekonečné myšlenky a věčného záměru Prvotního Velikého Zdroje a Středu.

Věčný záměr věčného Boha je vysoký duchovní ideál. Události času a úsilí materiální existence jsou pouze dočasnou mostní konstrukcí, která vede na druhou stranu, do zaslíbené země duchovní reality a nebeského bytí. Je pochopitelné, že vy smrtelníci shledáváte velmi obtížným pochopit ideu věčného záměru; vy opravdu nejste schopni porozumět myšlence věčnosti, něčemu, co nikdy nezačíná a nikdy nekončí. Všechno, co je vám známo, má konec.

Pokud jde o individuální život, trvání světa nebo časový sled řady propojených událostí, zdálo by se, že se jedná o izolovaný úsek času; všechno se jeví, že má začátek a konec. Může se zdát, že postupné seřazení řady takových prožitků, životů, věků a epoch vytváří přímou cestu, izolovanou událost času, která se na okamžik zachvěla na nekonečné tváři věčnosti. Ale když se na to všechno podíváme z druhé strany jeviště, naskytne se nám obsáhlejší pohled a mnohem více si uvědomujeme, že takové vysvětlení je nedostačující, odtržené a naprosto nevhodné správně objasnit a stanovit vzájemné vztahy procesů času k zásadním záměrům a základním reakcím věčnosti.

Mně se zdá vhodnější, pro účel vysvětlení smrtelné mysli, představit si věčnost jako cyklus a věčný záměr jako nekonečný kruh, přičemž cyklus věčnosti je určitým způsobem synchronizován s přechodnými materiálními cykly času. Pokud se jedná o sektory času, připojené na cyklus věčnosti a tvořící jeho část, jsme nuceni připustit, že takové dočasné epochy se rodí, žijí a umírají stejně tak, jak se rodí, žijí a umírají dočasné bytosti času. Většina lidských bytostí umírá, protože se jim nepodařilo dosáhnout takové duchovní úrovně, která by jim umožnila spojení s Ladičem Myšlení, následkem čehož metamorfóza smrti vytvoří jedinou možnou metodu, pomocí které mohou uniknout okovům času a poutům materiálního tvoření, čímž je jim umožněno udělat duchovní krok a kráčet s progresivním procesem věčnosti. Úspěšné přežití zkoušky života času a materiálního bytí vám umožní pokračovat dále, ve spojení s věčností a dokonce jako její část se otáčet navždy se světy prostoru po okruhu věčných epoch.

Úseky času se podobají letným zábleskům osobnosti v přechodné formě; objeví se na nějakou dobu a potom se lidskému zraku ztratí jenom proto, aby se znovu objevily jako noví činitelé a přetrvávající faktory ve vyšším životě

universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

32:5.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

32:5.3 (364.5) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

32:5.4 (364.6) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

32:5.5 (365.1) The sectors of time are like the flashes of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight, only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing

bezkoněného otáčení po okruhu věčnosti. Podle našeho názoru v ohraničeném vesmíru, který se pohybuje po obrovském protáhlém okruhu okolo středního obydlí Vesmírného Otce, může být těžko věčnost chápána jako přímá cesta.

Upřímně řečeno, věčnost je pro konečnou mysl nepochopitelná. Vy ji prostě nemůžete pochopit; nejste schopni ji obsáhnout. Já si ji nedokážu plně představit, ale i kdybych mohl, bylo by to pro mne nemožné, abych moje pojetí vysvětlil lidské mysli. Nicméně, udělal jsem vše pro to, abych vylíčil něco z našeho pohledu, abych vám sdělil něco z našeho vnímání věčného bytí. Snažím se vám pomoci vytříbit vaše myšlenky o těchto hodnotách, které mají nekonečnou podstatu a věčný význam.

V mysli Boha existuje plán, který zahrnuje všechny tvory na celém jeho rozsáhlém území a tento plán je věčným záměrem bezmezných příležitostí, neomezeného zdokonalování a nekonečného života. A nekonečné poklady takové nesrovnatelné životní dráhy jsou vaše—usilujte o ně!

Cíl věčnosti je před vámi! Čeká vás poutavá cesta k dosažení božskosti. Soutěž v dokonalosti pokračuje! Zúčastnit se může kdokoliv a zaručené vítězství bude korunovat úsilí každé lidské bytosti, která poběží závod víry a důvěry, spoléhajíc se při každém kroku na vedení vnitřního Ladiče Myšlení a na rady laskavého ducha Vesmírného Syna, tak štědrě rozdaného na celé lidstvo.

[Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným k Nejvyšší Radě Nebadonu a pro tuto misi určen Gabriele Salvingtonským.]

around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

32:5.6 (365.2) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite nature and eternal import.

32:5.7 (365.3) There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

32:5.8 (365.4) The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

32:5.9 (365.5) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

Kapitola 33. Administrativa lokálních vesmírů

⇐ 032

Kniha Urantia

034 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 33 ADMINISTRATIVA LOKÁLNÍCH VESMÍRŮ

Sekce

Úvod

1. Michael Nebadonský
2. Vládce Nebadonu
3. Vesmírný Syn a Duch
4. Gabriel—vedoucí výkonné moci
5. Velvyslanci Trojice
6. Všeobecná administrativa
7. Soudy Nebadonu
8. Zákonodárné a výkonné funkce

PAPER 33 ADMINISTRATION OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Michael of Nebadon
2. The Sovereign of Nebadon
3. The Universe Son and Spirit
4. Gabriel — The Chief Executive
5. The Trinity Ambassadors
6. General Administration
7. The Courts of Nebadon
8. The Legislative and Executive Functions

Úvod

PŘESTOŽE Vesmírný Otec s jistotou vládne celému svému tvoření, při řízení lokálního vesmíru působí prostřednictvím osoby Syna Tvořitele. Otec osobně nepůsobí v administrativních činnostech lokálního vesmíru žádným jiným způsobem. Tyto záležitosti jsou svěřeny Synu Tvořiteli a Mateřskému Duchu lokálního vesmíru a také jejich různorodému potomstvu. Plány, směrnice a administrativní metody jsou vytvořeny a uskutečňovány tímto Synem, který pověřuje výkonnou mocí Gabriela a zákonnou moc svěřuje Otcům Souhvězdí, Vládcům Soustav a Planetárním Princům.

INTRODUCTION

33:0.1 (366.1) WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. MICHAEL NEBADONSKÝ

Náš Syn Tvořitel je zosobněním 611 121-ho originálního konceptu nekonečné identity, současně vznikající ve Vesmírném Otcí a

1. MICHAEL OF NEBADON

33:1.1 (366.2) Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity of simultaneous origin in the Universal Father and

Věčném Synovi. Michael Nebadonský je „jedno-rozeným“ Synem, zosobňující tento 611 121-ní univerzální koncept božskosti a nekonečnosti. Jeho hlavní řídicí centrum je v trojdielném sídle světa na Salvingtonu. A toto obydlí je takto vystavěno, protože Michael prožil život ve všech třech stádiích bytí inteligentního tvora: duchovním, morontálním a materiálním. Kvůli jménu, se kterým bylo spjato jeho sedmé a poslední poskytnutí sebe sama na Urantii, se o něm často mluví jako o Kristu Michaelovi.

Náš Syn Tvořitel není Věčný Syn—existenciální Rajský partner Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha. Michael Nebadonský není členem Rajské Trojice. Nicméně, ve sférách svého působení náš Syn-Vládce má všechny božské vlastnosti a moci, které by projevoval sám Věčný Syn, kdyby byl skutečně přítomen na Salvingtonu a působil v Nebadonu. Michael má dokonce větší moc a právo, protože zosobňuje nejenom Věčného Syna, ale také zastupuje v plném rozsahu a doslova ztělesňuje přítomnost osobnosti Vesmírného Otce v tomto lokálním vesmíru. On také dokonce představuje Otce-Syna. Tyto vztahy dělají Syna Tvořitele nejmocnějším, nejvšestrannějším a nejvlivnějším ze všech božských bytostí, které mají schopnost řídit přímo chod evolučních vesmírů a mohou mít osobní kontakt s nevyvinutými bytostmi.

Náš Syn Tvořitel projevuje stejnou duchovní přitažlivou sílu, duchovní gravitaci, z hlavního řídicího centra lokálního vesmíru, jakou by projevoval Věčný Syn Ráje, kdyby byl osobně přítomen na Salvingtonu a kromě toho: tento Vesmírný Syn je také zosobněním Vesmírného Otce ve vesmíru Nebadon. Synové Tvořitelé jsou osobitá centra pro duchovní síly Rajského Otce-Syna.

Synové Tvořitelé jsou konečným energo-osobitým soustředěním mocných časově-prostorových vlastností Boha Sedmidílného. Syn Tvořitel je zosobněním Vesmírného Otce a jeho zastupitelů, ve své božskosti je roven Věčnému Synovi a je tvořivým spolupracovníkem Nekonečného Ducha. Pro náš vesmír a všechny jeho obydlené světy je Syn-Vládce prakticky Bohem. On zosobňuje všechna Rajská Božstva, která mohou smysluplně pochopit vyvíjející se bytosti. Tento Syn a jeho partner Duch jsou vašimi tvůrci-rodíči. Pro vás je Michael, Syn Tvořitel, nejvyšší osobnost; pro vás je Věčný Syn supernejvyšší bytostí—nekonečnou osobností Božstva.

V osobě Syna Tvořitele máme vládce a božského rodiče, který je stejně tak mocný, výkonný a prospěšný, jako by byl Vesmírný Otec a

the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the “only-begotten Son” personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as Christ Michael.

33:1.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

33:1.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and *more*; this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

33:1.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate *are* your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the supreme personality; to you, the Eternal Son is supersupreme — an infinite Deity personality.

33:1.5 (367.2) In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the

Věčný Syn, kdyby byli oba přítomni na Salvingtonu a byli zapojeni do administrativních záležitostí vesmíru Nebadon.

Universal Father and the Eternal Son if both were present on Salvington and engaged in the administration of the affairs of the universe of Nebadon.

2. VLÁDCE NEBADONU

Pozorování Synů Tvořitelů odhaluje, že někteří se podobají více Bohu, někteří Synu, zatímco jiní jsou kombinací obou svých nekonečných rodičů. Náš Syn Tvořitel rozhodně projevuje rysy a vlastnosti, které se více podobají Věčnému Synovi.

Michael si zvolil vytvořit tento lokální vesmír a dnes tady vládne s nejvyšší svrchovaností. Jeho osobní moc je omezena před-existenciálními gravitačními okruhy, soustředující se v Ráji a výsadou Věčně Moudrých supervesmírné vlády je vynášet konečné exekutivní rozsudky, týkající se zániku osobnosti. Osobnost je výhradním darem Otce, ale Synové Tvořitelé, se souhlasem Věčného Syna, vytvářejí nové typy tvorů a v pracovní součinnosti se svými partnery Duchy se mohou pokoušet o nové transformace energie-hmoty.

Michael je zosobněním Rajského Otce-Syna v lokálním vesmíru Nebadon; proto, když se Tvořivý Mateřský Duch, představitel Nekonečného Ducha v lokálním vesmíru, podřídil Kristu Michaelovi po návratu ze svého posledního poskytnutí sebe sama na Urantii, Syn Vládců tímto získal nadvládu nad „všemi silami v nebi i na zemi.“

Toto podřízení se Božských Pečovatelů Synům Tvořitelům lokálních vesmírů vytváří ze Synů Vládců osobní zdroje božskosti Otce, Syna a Ducha, projevující se v konečné formě, zatímco zkušenosti Michaelů ze života v lidském těle je opravňují vyjadřovat empirickou božskost Nejvyšší Bytosti. Žádné jiné bytosti ve vesmírech takto osobně nevyčerpaly potenciály současné konečné zkušenosti a žádné jiné bytosti ve vesmírech nemají takovou způsobilost samostatně vládnout.

I když je Michaelovo hlavní řídicí centrum oficiálně umístěno v hlavní centrosféře Nebadonu, Salvingtonu, on tráví hodně svého času navštěvováním hlavních center souhvězdí a soustav a také jednotlivých planet. Pravidelně cestuje do Ráje a často do Uversy, kde má konzultace s Věčně Moudrými. Když je mimo Salvington, jeho místo přebírá Gabriel, který potom působí jako správce vesmíru Nebadonu.

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

33:2.1 (367.3) Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

33:2.2 (367.4) Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

33:2.3 (367.5) Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over "all power in heaven and on earth."

33:2.4 (367.6) This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

33:2.5 (367.7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. VESMÍRNÝ SYN A DUCH

I když Nekonečný Duch prostupuje všemi vesmíry času a prostoru, v hlavním řídicím centru každého lokálního vesmíru působí jako specializované ohnisko, nabývající všechny vlastnosti osobnosti skrze tvořivou spolupráci se Synem Tvořitelem. Pokud jde o lokální vesmír, Syn Tvořitel má nejvyšší správní moc; Nekonečný Duch, jako Božský Pečovatel, s ním plně spolupracuje, nicméně je naprosto rovnocenný partner.

Vesmírný Mateřský Duch Salvingtonu, partner Michaela ve vedení a řízení Nebadonu, náleží k šesté skupině Nejvyšších Duchů, je 611 121-m členem tohoto řádu. Božský Pečovatel se dobrovolně nabídl doprovázet Michaela při příležitosti jeho uvolnění z Rajských povinností a od té doby s ním působí při vytváření a řízení jeho vesmíru.

Syn Tvořitel-Vládce je jediným panovníkem svého vesmíru, ale všechny detaily jeho spravování řeší společně s Vesmírným Duchem. Zatímco Duch vždy uznává Syna jako nejvyššího vládce, Syn vždy přiznává Duchu rovnocennou roli a stejná práva ve všech záležitostech, týkající se jejich vlády. Ve všech činnostech, týkajících se poskytování lásky a života, vždy dokonale podporuje Syna Tvořitele a dovedně mu pomáhá všemoudrý a vždy spolehlivý Vesmírný Duch s celou svojí družinou různorodých andělských osobností. Takový Božský Pečovatel je ve skutečnosti matka duchů a duchovních osobností, stále přítomný a všemoudrý poradce Syna Tvořitele, věrné a opravdové vyjádření Rajského Nekonečného Ducha.

Syn působí jako otec ve svém lokálním vesmíru. Duch, ve vnímání smrtelných tvorů, vykonává roli matky, stále pomáhá Synovi a je navěky nepostradatelný pro řízení vesmíru. V případě vzpoury pouze Syn a jeho přidružení Synové jsou schopni působit jako osvoboditelé. Duch se nikdy nemůže ujmout potlačení vzpoury, nebo bránit zákonnou moc, ale Duch vždy podporuje Syna ve všem, co on potřebuje ve svém úsilí stabilizovat vládu a podpořit vládní orgány na světech, nakažených zlem a ovládaných hříchem. Pouze Syn může znovu nabýt zpět dílo jejich společné tvůrčí práce, ale žádný Syn nemůže doufat v konečný úspěch bez ustavičné spolupráce s Božským Pečovatelem a jeho obrovské armády duchovních pomocníků, dcer Božích, které pracují tak svědomitě a statečně pro blaho smrtelných lidí a čest svých božských rodičů.

Po dokončení sedmého a posledního poskytnutí Syna Tvořitele v podobě tvora, skončí

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

33:3.1 (368.1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

33:3.2 (368.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

33:3.3 (368.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly sustained and ably assisted by the all-wise and ever-faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

33:3.4 (368.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

33:3.5 (368.5) Upon the completion of the Creator Son's seventh and final creature bestowal, the

pro Božského Pečovatele údobí nejistot, spojené často s izolací a Synův vesmírný pomocník se stane navždy zárukou spolehlivosti a ochrany. A na svátku slavnosti na počest nastolení Syna Tvořitele jako Syna Vládce, před shromážděnými davy bytostí, Vesmírný Duch poprvé veřejně a univerzálně potvrdí svoji podřízenost Synovi a slibuje věrnost a oddanost. Tato událost se stala v Nebadonu v době, kdy se Michael vrátil do Salvingtonu po svém pobytu v lidském těle na Urantii. Nikdy před touto významnou událostí Vesmírný Duch nepotvrdil podřízenost Vesmírnému Synovi a až po tomto dobrovolném vzdání se moci a vedení Duchem, se mohlo pravdivě prohlásit o Synovi, že „mu byla vložena do jeho rukou veškerá moc na nebi i na zemi.“

Po tomto slibu podřízenosti, daným Tvořivým Mateřským Duchem, Michael Nebadonský velkomyslně uzná svoji věčnou závislost na svém partnerovi Duchu, ustanovujíc Ducha spoluvládce svých vesmírných sfér a požadujíc po všech jeho tvorech, aby slíbili oddanost Duchu, tak, jak ji slíbili Synovi; a tehdy je vydáno a rozesláno konečné „Vyhlášení Rovnosti.“ I když byl vládcem tohoto lokálního vesmíru, Syn rozhlásil po světech skutečnost, že Duch je mu roven ve všech schopnostech osobností a vlastnostech božského charakteru. A toto se stalo nesrovnatelným modelem uspořádání rodiny a vlády také pro nižší tvory prostorových světů. Toto je, ve skutečnosti a vpravdě, vyšší ideál rodiny a lidský svazek dobrovolného manželství.

Nyní Syn a Duch vedou vesmír jako otec a matka dohlížející a pečující o svoji rodinu synů a dcer. Není to nikterak nevhodné zmiňovat se o Vesmírném Duchu jako o tvořivém druhu Syna Tvořitele a pohlížet na tvory světů jako na jejich syny a dcery—velkou a krásnou rodinu, ale s nevyslovitelnými zodpovědnostmi a nekonečnou péčí.

Syn dává podnět k vytváření určitých vesmírných dětí, zatímco Duch je pouze odpovědný za vznikání početných řádů duchovních osobností, které slouží pod přímým vedením a dozorem tohoto Mateřského Ducha. Při vytváření ostatních typů vesmírných osobností, Syn a Duch působí společně a v žádném tvořivém činu neudělá jeden nic bez konzultace a souhlasu toho druhého.

4. GABRIEL—VEDOUcí VÝKONNÉ MOCI

Jasná Ranní Hvězda je zosobněním prvního konceptu individuality a ideálu osobnosti,

uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

33:3.6 (369.1) After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

33:3.7 (369.2) The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of untold responsibilities and endless watchcare.

33:3.8 (369.3) The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

33:4.1 (369.4) The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son

zkoncipovaná Synem Tvořitelem a projevem Nekonečného Ducha v lokálním vesmíru. Na počátku vzniku lokálního vesmíru, před vstupem Syna Tvořitele a Mateřského Ducha do svazku tvořivého spojení, před zahájením tvoření své univerzální rodiny synů a dcer, první společný tvořivý čin tohoto ranného a nenuceného spojení těchto dvou božských osob vyústil ve vytvoření nejvyšší duchovní osobnosti Syna a Ducha—Jasně Ranní Hvězdy.

V každém lokální vesmíru se vytvoří pouze jedna taková moudrá a velkolepá bytost. Vesmírný Otec a Věčný Syn mohou vytvářet, a opravdu vytvářejí, neomezený počet Synů, kteří jsou jim v božskosti rovni; ale takoví Synové, ve spojení s Dcerami nekonečného Ducha, mohou vytvořit jenom jednu Jasnou Ranní Hvězdu v každém vesmíru, která se jim podobá a projevuje volně jejich sloučené vlastnosti, kromě jejich tvořivých schopností. Gabriel Salvingtonský se božskostí své podstaty podobá Vesmírnému Synu, přestože se mu značně nedostává vlastností Božstva.

Tento prvorozený syn tvořitelů nového vesmíru je unikátní osobnost s mnoha obdivuhodnými rysy, které nejsou nyní patrné u žádného z jeho předků. Je to bytost nevidané všestrannosti a nepředstavitelných schopností. Tato nebeská osobnost vyjadřuje božskou vůli Syna, spojenou s tvořivou představivostí Ducha. Myšlenky a činy Jasně Ranní Hvězdy budou vždy v plné míře představovat jak Syna Tvořitele, tak i Tvořivého Ducha. Taková bytost je také schopna všestranného porozumění a je schopna navázat kontakt s nesmírným množstvím duchovních serafských osobností a také s materiálními evolučními tvory vlastní vůle.

Jasná Ranní Hvězda není tvořitelem, ale je skvělým vykonavatelem, je osobním administrativním zástupcem Syna Tvořitele. Mimo tvoření a poskytování života, Syn a Duch nikdy nezasahují do důležitých vesmírných procesů bez přítomnosti Gabriela.

Gabriel Salvingtonský je hlavním výkonným orgánem ve vesmíru Nebadon a autoritativní posuzovatel všech otázek řízení, týkající se jeho správního úřadu. Tento vesmírný vykonavatel byl vytvořen plně vybaven pro svoji práci, ale s rozvojem a vývojem našeho lokálního tvoření získal další zkušenosti.

Gabriel je vedoucím výkonné moci pro uplatňování supervesmírných směrnic, týkající se neosobních záležitostí v lokálním vesmíru. Většina případů, vztahujících se k hromadnému rozsudku a výjimečným vzkříšením, které jsou posouzeny Věčně Moudrými, jsou také postoupeny Gabrielovy a jeho personálu, aby je vykonal. Takto

and the local universe manifestation of the Infinite Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

33:4.2 (369.5) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

33:4.3 (369.6) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

33:4.4 (370.1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

33:4.5 (370.2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

33:4.6 (370.3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and

je Gabriel sloučeným vedoucím výkonné moci pro vládce supervesmíru a také pro vládce lokálního vesmíru. Má k dispozici sbor znamenitých administrativních asistentů, vytvořených pro tuto jejich speciální práci a kteří nejsou odhaleni evolučním smrtelníkům. Kromě těchto asistentů může Gabriel používat kterýkoliv a všechny řady nebeských bytostí, působící v Nebadonu a je také hlavním velitelem „nebeských armád“—velkého množství andělů.

Gabriel a jeho personál nejsou učitelé, jsou organizátoři. Nikdy se o nich neslyšelo, že by opustili svoji běžnou práci, kromě doby Michaelova vtělení v lidském těle. Během takových vtělení Gabriel vždy zastupoval inkarnovaného Syna a ve spolupráci s Věčně Jednotným se stal skutečným správcem vesmírných záležitostí v době pozdějších vtělení. Od doby Michaelova vtělení do podoby smrtelníka je Gabriel úzce spjat s historií a vývojem Urantie.

Kromě setkání na světech poskytnutí a v době všeobecného a mimořádného vzkříšení, se budou smrtelníci málokdy potkávat s Gabrielem na jejich vzestupné pouti lokálním vesmírem, dokud nebudou zapojeni do administrativních činností lokálního vesmíru. Jako vykonavatelé správní činnosti jakéhokoliv druhu nebo úrovně budete spadat pod přímé vedení Gabriela.

the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon, and he is also the commander in chief of “the armies of heaven” — the celestial hosts.

33:4.7 (370.4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

33:4.8 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. VELVYSLANCI TROJICE

Administrativní činnost osobností původu v Trojici končí na úrovni vlád supervesmíru. Lokální vesmíry jsou spravovány podvojným způsobem řízení, poprvé se projevuje koncept otec-matka. Otcem vesmíru je Syn Tvořitel; matkou vesmíru je Božský Pečovatel—Tvořivý Duch lokálního vesmíru. Nicméně, každý lokální vesmír je obdařen přítomností určitých osobností ze středního vesmíru a z Ráje. Hlavou této Rájské skupiny v Nebadonu je velvyslanec Rájské Trojice—Immanuel Salvingtonský—Věčně Jednotný, přidělený lokálnímu vesmíru Nebadon. V určitém smyslu je tento vysoký Syn Trojice také osobním představitelem Vesmírného Otce ve správní radě Syna Tvořitele; proto se jmenuje Immanuel.

Immanuel Salvingtonský, číslo 611 121 šestého řádu Nejvyšších Osobností Trojice, je bytost ušlechtilé povahy a takového jedinečného citění, že odmítá úctu a obdiv všech živých tvorů. Jeho výjimečnost je v tom, že je jedinou osobností v celém Nebadonu, která nikdy neuznává svoji podřízenost svému bratru Michaelovi. On působí jako poradce Synu Vládcí, ale dává radu pouze na požádání. V nepřítomnosti Syna Tvořitele může

5. THE TRINITY AMBASSADORS

33:5.1 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of such superb condescension that he refuses the worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel

předsedat každé vyšší vesmírné radě, ale jinak se nezúčastňuje správních záležitostí vesmíru, pouze tehdy, když je požádán.

Tento velvyslanec Ráje v Nebadonu nepodléhá pravomoci vlády lokálního vesmíru. Na druhé straně, nemá úřední pravomoc zasahovat do správních věcí vyvíjejícího se lokálního vesmíru, s výjimkou dozoru nad svými styčnými bratry, Věčně Věrnými, sloužícími v řídicím centru souhvězdí.

Věčně Věrní, podobně jako Věčně Jednotní, nikdy nenabízejí radu, nebo neposkytnou pomoc vládcům souhvězdí, jestliže o to nejsou požádáni. Tito velvyslanci Trojice v souhvězdích představují koncovou osobní přítomnost Stálých Synů Trojice, působících v poradních rolích v lokálních vesmírech. Souhvězdí jsou mnohem více spjata s administrativou supervesmíru, než s lokálním vesmírem, který je výhradně spravován osobnostmi původem v lokálním vesmíru.

6. VŠEOBECNÁ ADMINISTRATIVA

Gabriel je vedoucím výkonné moci a opravdovým správcem Nebadonu. Michaelova nepřítomnost v Salvingtonu nenaruší žádným způsobem pravidelný chod vesmírných činností. V době nepřítomnosti Michaela, tak, jak tomu bylo nedávno, když byl v Ráji na setkání Synů Vládců Orvontonu, vládne ve vesmíru Gabriel. V těch případech, kdy se jedná o vážné problémy, Gabriel vždy požádá o radu Immanuela Salvingtonského.

Otec Melkisedek je prvním asistentem Gabriela. Když není v Salvingtonu přítomná Jasná Ranní Hvězda, jeho odpovědnosti přebírá tento prvotní Syn řádu Melkisedeků.

Rozmanité podřízené administrativy vesmíru mají přiděleny specifické oblasti odpovědnosti. I když se vláda soustavy obecně stará o prosperitu svých planet, zajímá se především o fyzický stav živých bytostí, o biologické problémy. Na druhé straně, na jednotlivých planetách a soustavách se vládci souhvězdí hlavně věnují sociálním otázkám a vládním poměrům. Základním úkolem vlády souhvězdí je jeho sjednocení a stabilizace. Na ještě vyšší úrovni se mnohem více zabývají vládci vesmíru duchovním stavem světů.

Velvyslanci jsou jmenováni soudním dekretem a zastupují vesmíry v jiných vesmírech. Konzulové jsou zástupci souhvězdí v jiných souhvězdích a v hlavních světech vesmírů; jsou jmenováni zákonodárným aktem a působí pouze v

only on request. In the absence of the Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

33:5.3 (371.1) This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the constellations.

33:5.4 (371.2) The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. GENERAL ADMINISTRATION

33:6.1 (371.3) Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

33:6.2 (371.4) The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

33:6.3 (371.5) The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

33:6.4 (371.6) Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative

rámci lokálního vesmíru. Pozorovatelé jsou zplnomocnění výkonným usnesením Vládcy Soustavy zastupovat danou soustavu v jiné soustavě a v hlavním světě souhvězdí a rovněž působí jenom v rámci lokálního vesmíru.

Ze Salvingtonu se vysílají současně zprávy do hlavních center souhvězdí, řídicích center soustav a na jednotlivé planety. Všechny vyšší řády nebeských bytostí jsou způsobilé využívat tuto službu pro komunikaci se svými druhy, rozptýlenými po celém vesmíru. Vesmírné vysílání pokrývá všechny obydlené světy, bez ohledu na jejich duchovní status. Vzájemné meziplanetární spojení je odepřeno pouze těm světům, které jsou v duchovní karanténě.

Vysílání souhvězdí jsou pravidelně rozesílány z hlavního řídicího centra souhvězdí hlavním představitelem Otců Souhvězdí.

Čas je měřen, počítán a upravován speciální skupinou bytostí na Salvingtonu. Standardní den v Nebadonu se rovná osmnácti dnům, šesti hodinám a dvěma a půl minutám času na Urantii. Nebadonský rok odpovídá úseku času otočení vesmíru ve vztahu k okruhu Uversy a rovná se sto dnům standardního času vesmíru, což je přibližně pět let času na Urantii.

Nebadonský čas, vysílaný ze Salvingtonu, je standardním časem pro všechna souhvězdí a soustavy v lokálním vesmíru. Každé souhvězdí se řídí podle Nebadonského času, ale soustavy sledují svůj vlastní čas stejně jako jednotlivé planety.

Den v Satanii, tak, jak se počítá na Jerusemu, je o něco málo kratší (o 1 hodinu, 4 minuty a 15 vteřin), než tři dny času na Urantii. Tyto časy jsou všeobecně známy jako Salvingtonský nebo vesmírný čas a čas Satanie čili čas soustavy. Standardní čas je vesmírný čas.

7. SOUDY NEBADONU

Syn Vládcy, Michael, se zabývá především třemi věcmi: tvořením, podporou a péčí. On se osobně nezapojuje do justiční činnosti vesmíru. Tvořitelé nikdy nesoudí své tvory; to je výsadní funkce tvorů s vysokým vzděláním a skutečnou zkušeností ze života tvorů.

Celý justiční systém Nebadonu je pod dozorem Gabriela. Vyšší soudy v Salvingtonu se zabývají běžnými problémy vesmíru a odvolacími případy, které jim postoupí tribunály soustav. Existuje sedmdesát složek těchto vesmírných

decrees and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

33:6.5 (371.7) From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

33:6.6 (372.1) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

33:6.7 (372.2) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

33:6.8 (372.3) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

33:6.9 (372.4) The day in Satania, as reckoned on Jerusem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. THE COURTS OF NEBADON

33:7.1 (372.5) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation, sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

33:7.2 (372.6) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system

soudů, které působí v sedmi sektorech a v každém je po deseti sekcích. Všechny záležitosti soudního rozhodování řídí dvojčlenný soudní sbor, skládající se z jednoho soudce, který pochází z dokonalých předků a jednoho smířčího soudce se zkušeností ze vzestupné pouti.

Pokud se jedná o pravomoc, soudy lokálních vesmírů jsou omezeny v následujících právních záležitostech:

1. Administrativa lokálních vesmírů se zabývá tvorbou, evolucí, udržováním a péčí. Proto je tribunálům vesmíru odepřeno právo rozhodovat o těch případech, které se týkají otázek věčného života a smrti. To se nevztahuje na přirozenou smrt, která existuje na Urantii, ale jestliže se rozhoduje o právu na trvalé bytí, věčný život, musí být tato otázka odkázána k tribunálům Orvontonu a když se rozhodne v neprospěch jedince, všechny rozsudky zániku jsou vykonány na základě příkazu správních orgánů supervesmíru.

2. Přestupek či selhání kteréhokoliv z Božích Synů Lokálního Vesmíru, ohrožující jejich status a autoritu jako Synů, se nikdy neřeší před tribunály Syna; takový spor se okamžitě předá soudům supervesmíru.

3. Otázka znovupřijetí kterékoliv části lokálního vesmíru po skončení duchovní izolace—takové, jako je lokální soustava—do společenství lokálního tvoření s dokonalým duchovním statusem, musí být odsouhlasena vrchním shromážděním supervesmíru.

Ve všech ostatních záležitostech mají soudy Salvingtonu konečnou a nejvyšší pravomoc. Proti jejich rozhodnutím a usnesením se nelze odvolat a nelze jim uniknout.

I když se na Urantii mohou někdy lidské spory rozsoudit protiprávně, ve vesmíru vládne spravedlnost a božská poctivost. Žijete ve velmi dobře organizovaném vesmíru a dříve či později budete moci spoléhat na spravedlivé a také soucitné zacházení.

8. ZÁKONODÁRNÉ A VÝKONNÉ FUNKCE

V Salvingtonu, řídicím centru Nebadonu, neexistují žádné opravdové zákonodárné orgány. Hlavní světy vesmírů se zabývají hlavně soudními výroky. Zákonodárná shromáždění lokálního vesmíru jsou umístěna v hlavních řídicích centrech jednoho sta souhvězdí. Soustavy se především zabývají výkonnou a administrativní činností lokálních tvoření. Vládci Soustav a jejich

tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

33:7.3 (372.7) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

33:7.4 (372.8) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers of the supergovernment.

33:7.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

33:7.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

33:7.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

33:7.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

33:8.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local

spolupracovníci dbají na dodržování zákonodárných předpisů vládců souhvězdí a vykonávají soudní rozhodnutí vysokých soudů vesmíru.

I když v hlavním světě vesmíru není ustanoven opravdový zákonný systém, v Salvingtonu působí početné poradní a výzkumné skupiny, rozdílně sestaveny a řízeny v souladu s jejich záměrem a účelem. Některé jsou trvalé; jiné se rozpustí po dokončení svých úkolů.

Nejvyšší rada lokálního vesmíru je sestavena ze tří členů z každé soustavy a sedmi zástupců z každého souhvězdí. Soustavy v izolaci nemají v této radě své zástupce, ale je jim dovoleno poslat pozorovatele, kteří se zúčastňují a sledují její zasedání.

Sto nejvyšších schvalovacích rad je také umístěno v Salvingtonu. Prezidenti těchto rad tvoří výkonný výbor Gabriela.

Všechna zjištění vysokých poradních sborů vesmíru jsou předána buď soudním orgánům Salvingtonu, nebo zákonodárným shromážděním souhvězdí. Tyto vysoké poradní sbory nemají zákonnou ani úřední pravomoc uvádět v platnost svá doporučení. Jestliže se jejich doporučení týkají zásadních zákonů vesmíru, potom vydají soudy Nebadonu nařízení k jejich uskutečnění; ale jestliže se tato doporučení vztahují k lokálním nebo mimořádným podmínkám, musí být postoupeny zákonodárným shromážděním souhvězdí pro právní posouzení a potom orgánům soustavy pro uskutečnění. Tyto vysoké rady jsou ve skutečnosti nadzákonodárnými orgány vesmíru, ale nemají žádnou pravomoc přijímat právní předpisy a nejsou oprávněny je uvádět v platnost.

Když hovoříme o administrativě vesmíru a používáme výrazy „soudy“ a „shromáždění“, rozumíme tím, že tyto duchovní procesy, jsou velmi odlišné od primitivních a materiálních činností na Uranii, které mají stejné názvy.

[Představeno představeným archandělů Nebadonu.]

creations. The System Sovereigns and their associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

33:8.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

33:8.3 (373.5) *The supreme council* of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

33:8.4 (373.6) *The one hundred councils of supreme sanction* are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.

33:8.5 (373.7) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

33:8.6 (373.8) While we speak of universe administration in terms of “courts” and “assemblies,” it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia which bear corresponding names.

33:8.7 (373.9) [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

Kapitola 34. Mateřský Duch lokálního vesmíru

⇐ 033

Kniha Urantia

035 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 34 MATEŘSKÝ DUCH LOKÁLNÍHO VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Zosobnění Tvořivého Ducha
2. Podstata Božského Pečovatele
3. Syn a Duch v čase a prostoru
4. Okruhy lokálního vesmíru
5. Působení Ducha
6. Duch v člověku
7. Duch a tělo

PAPER 34 THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

Úvod

POTÉ, když Vesmírný Otec a Věčný Syn udělí Synu Tvořiteli osobnost, Nekonečný Duch zosobní svoje nové a unikátní zpodobení, aby doprovázelo tohoto Syna Tvořitele do oblastí prostoru a tam bylo jeho společníkem, zpočátku při fyzickém organizování a později při vytváření tvorů nově plánovaného vesmíru a při pečování o něj.

Tvořivý Duch, tak jako Syn Tvořitel, reaguje jak na fyzické, tak i duchovní podněty; tudíž jsou si rovnocenní a spojení při řízení lokálního vesmíru času a prostoru.

Tyto Duchovní Dcery vyjadřují podstatu Nekonečného Ducha, ale nemohou současně působit při fyzickém tvoření a duchovní podpoře. Při fyzickém tvoření Vesmírný Syn poskytuje model, zatímco Vesmírný Duch iniciuje zhmotňování fyzických realit. Syn vytváří energetické projekty, ale Duch přeměňuje tyto energetické výtvořky do fyzické hmoty. I když je poněkud obtížné zobrazit tuto počáteční vesmírnou přítomnost Nekonečného Ducha jako

INTRODUCTION

34:0.1 (374.1) WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

34:0.2 (374.2) A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

34:0.3 (374.3) These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical substances. Although it is somewhat difficult to

osobu, pro Syna Tvořitele je jeho duchovní partner osobou, která vždy projevovala výraznou individualitu.

portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. ZOSOBNĚNÍ TVOŘIVÉHO DUCHA

Po dokončení fyzického uspořádání hvězdnaté a planetární kupy a vytvoření energetických okruhů supervesmírnými energetickými centry—po této přípravné práci tvoření činitelů Nekonečného Ducha, působících pod přímým vedením jeho tvořivého ohniska lokálního vesmíru, následuje prohlášení Syna Michaela, že nastává nová etapa—etapa plánování života v nově utvořeném vesmíru. Poté, když Ráj uzná toto prohlášení o plánování života, následuje souhlas Rájské Trojice a hned v zápětí v duchovním záření Božstev zmizí ten Hlavní Duch, v jehož supervesmíru probíhá organizace tohoto nového tvoření. Ve stejnou dobu se ostatní Hlavní Duchové přiblíží střednímu obydlí Rájských Božstev a následně poté, co Božstvem pojatý Hlavní Duch se znovu objeví před svými druhy, nastane jev, známý jako „prvotní erupce.“ Toto je ohromný duchovní záblesk, jev jasně viditelný i z takové vzdálenosti, jako je hlavní řídicí centrum příslušného supervesmíru; a současně s tímto málo pochopitelným projevem Trojice nastane výrazná změna v podstatě přítomnosti tvořivého ducha a moci Nekonečného Ducha, sídlícího v daném lokálním vesmíru. Důsledkem tohoto Rájského úkazu se ihned zosobní, v přítomnosti Syna Tvořitele, nové osobní zpodobení Nekonečného Ducha—Božský Pečovatel. Tento individualizovaný pomocník Syna Tvořitele, Tvořivý Duch, se stal jeho osobním tvořivým společníkem, Mateřským Duchem lokálního vesmíru.

Toto nové osobní odštěpení Společného Tvořitele se stává zdrojem ustálených proudů a stanovených okruhů duchovní síly a duchovního působení, určených k tomu, aby prostoupily všechny světy a bytosti toho daného vesmíru. Ve skutečnosti, tato nová a osobní přítomnost není nic jiného, než přeměna předexistenciálního a méně osobního společníka Syna, který mu asistoval v počáteční práci organizování fyzického vesmíru.

Toto je v několika slovech popis nepředstavitelně dramatického jevu, ale představuje téměř všechno, co může být řečeno o těchto významných procesech. Tyto procesy jsou mžikové, tajemné a nepochopitelné; tajemství

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE SPIRIT

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a “primary eruption.” This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-existent and less personal associate of the Son in his earlier work of physical universe organization.

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique

metody a principu je uloženo v lůnu Rájské Trojice. My jsme si jisti pouze jednou věcí: přítomnost Ducha v lokálním vesmíru v průběhu ryze fyzického vytváření či organizování, nebyla úplně oddělena od ducha Rájského Nekonečného Ducha, kdežto po znovu objevení se Hlavního Ducha z tajemného objetí Bohů a následném záblesku duchovní energie se projev Nekonečného Ducha v lokálním vesmíru rázem a naprosto změnil do osobní podoby toho Hlavního Ducha, který byl v proměnlivém spojení s Nekonečným Duchem. Mateřský Duch lokálního vesmíru takto nabude osobitou povahu, nesoucí rysy Hlavního Ducha toho supervesmíru, pod jehož astronomickou pravomoc podléhá.

Tato zosobněná přítomnost Nekonečného Ducha—Tvořivého Mateřského Ducha lokálního vesmíru—je v Satánii známa jako Božský Pečovatel. Z praktického i duchovního hlediska je tento projev Božstva božsky zosobněný jedinec, duchovní osoba. A takto ho uznává a respektuje Syn Tvořitel. Právě prostřednictvím tohoto umístění a zosobnění Třetího Zdroje a Středu v našem lokálním vesmíru se potom mohl Duch plně podřídit Synu Tvořiteli tak, že o tomto Synovi bylo pravdivě řečeno: „byla mu svěřena všechna moc na nebi i na zemi.“

2. PODSTATA BOŽSKÉHO PEČOVATELE

Podstoupiv výraznou proměnu osobnosti v době tvoření života, působí od té doby Božský Pečovatel jako osoba a spolupracuje velmi osobním způsobem se Synem Tvořitelem v plánování a řízení obsáhlých záležitostí jejich lokálního tvoření. Pro mnoho vesmírných typů bytostí se dokonce i tento způsob zosobnění Nekonečného Ducha nejeví úplně jako osobní v době před Michaelovým posledním poskytnutím, ale po nastoupení Syna Tvořitele do pozice svrchované moci Syna Vládce, Tvořivý Mateřský Duch rozšíří osobní schopnosti natolik, aby byl osobně rozpoznán všemi kontaktujícími jednotlivci.

Od nejranějšího spojení se Synem Tvořitelem projevuje Vesmírný Duch všechny schopnosti fyzického řízení Nekonečného Ducha, včetně schopnosti dokonalé antigravitace. Po získání statusu osobnosti Vesmírný Duch uplatňuje v lokálním vesmíru právě tak přesné a dokonalé ovládání gravitace myslí, jako by projevoval Nekonečný Duch, kdyby byl osobně přítomen.

V každém lokálním vesmíru působí Božský Pečovatel v souladu s přirozenými a vrozenými

and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

34:1.4 (375.3) This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, "All power in heaven and on earth has been intrusted to him."

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

34:2.1 (375.4) Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting individuals.

34:2.2 (375.5) From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

34:2.3 (375.6) In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature

vlastnostmi Nekonečného Ducha tak, jak jsou ztělesněny v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů Ráje. I když se v charakteru všech Vesmírných Duchů projevuje základní stejnorodost, je v něm také různorodá funkčnost, určená jejich původem v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů. Tento rozdíl v původu vysvětluje rozdílné metody v působení Mateřských Duchů lokálních vesmírů v jednotlivých supervesmírech. Ale ve všech základních duchovních vlastnostech, bez ohledu na rozdílnost supervesmírů, jsou si Duchové rovni, duchovně stejní a zcela božští.

Tvořivý Duch je spoluodpovědný se Synem Tvořitelem za vytváření tvorů na světech lokálního vesmíru a nikdy Syna nezklame v celém jejich úsilí podporovat a chránit tato tvoření. Život je udržován a podporován prostřednictvím působení Tvořivého Ducha. „Ty vyšeš svého Ducha a oni jsou zrozeni. Ty obnovuješ tvář země.“

Při vytváření vesmíru s inteligentními tvory působí Tvořivý Mateřský Duch nejdříve ve sféře vesmírné dokonalosti, spolupracujíc se Synem při tvoření Jasné Ranní Hvězdy. Později se potomstvo Ducha více přiblíží ke kategorii vytvořených planetárních bytostí, dokonce tak, jako když Synové snižují svůj status od Melkisedeků k Materiálním Synům, kteří se spojují přímo se smrtelníky světů. V pozdějším stádiu evoluce smrtelných tvorů Synové-Nositelé Života poskytnou fyzické tělo, sestavené z existujícího organizovaného materiálu daného světa, zatímco Vesmírný Duch věnuje „dech života.“

I když sedmý segment velkého vesmíru může být v mnoha ohledech ve svém vývoji zaostalý, hloubaví pozorovatelé našich problémů očekávají, že náš vesmír se v budoucnu vyvine do výjimečně vyváženého tvoření. My předpovídáme takový vysoký stupeň souměrnosti v Orvontonu, protože vládnuoucí Duch tohoto supervesmíru je hlavou vysokých Hlavních Duchů a je bytostí s duchovní inteligencí, ztělesňující vyvážené spojení a dokonalou harmonii rysů a vlastností všech tří věčných Božstev. Ve srovnání s ostatními sektory jsme zaostalí a nevyvinutí, ale někdy ve věčných epochách budoucnosti nás nepochybně čeká nadsmyslový rozvoj a nevídaný úspěch.

3. SYN A DUCH V ČASE A PROSTORU

Ani Věčný Syn nebo Nekonečný Duch nejsou omezení, nebo podmíněni časem, ani prostorem, což nelze říci o většině jejich potomstva.

Nekonečný Duch prostupuje celým

and inherent characteristics of the Infinite Spirit as embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

34:2.4 (376.1) The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. “You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth.”

34:2.5 (376.2) In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing organized material of the realm, while the Universe Spirit contributes the “breath of life.”

34:2.6 (376.3) While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

34:3.1 (376.4) Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

34:3.2 (376.5) The Infinite Spirit pervades all space

prostorem a obývá okruh věčnosti. Přesto, ve svých kontaktech s dětmi času osobnosti Nekonečného Ducha, musí často počítat s faktorem času, i když s prostorem ne tolik. Mnoho pomocníků myslí nebere prostor na vědomí, ale prodělávají časový posun při koordinování rozdílných úrovní vesmírné reality. Osamělý Posel je prakticky nezávislý na prostoru, až na to, že pro cestování z jednoho místa na druhé je potřeba reálný čas. A existují další podobné entity, které jsou však vám neznámé.

Osobní výsadou Tvořivého Ducha je naprostá a úplná nezávislost na prostoru, ale ne na čase. Ani v hlavním centru souhvězdí, ani v řídicím centru soustavy, neexistuje specializovaná osobní přítomnost tohoto Vesmírného Ducha. On je rovnoměrně a neomezeně přítomen v celém jeho lokálním vesmíru a je proto stejně tak doslova a osobně přítomen na jednom světě, tak jako na ostatních.

Pouze ve vztahu k faktoru času je Tvořivý Duch vždy omezen v jeho vesmírné péči. Syn Tvořitel jedná okamžitě v celém svém vesmíru, ale Tvořivý Duch, při pečování o univerzální mysl, musí počítat s časem, s výjimkou těch případů, kdy vědomě a záměrně používá osobní výsady Vesmírného Syna. V ryze duchovním působení Tvořivý Duch jedná také nezávisle na čase a stejně je tomu tak i při jeho spolupráci se záhadným působením vesmírné reflexe.

I když okruh duchovní gravitace Věčného Syna účinkuje nezávisle jak na čase, tak i na prostoru, ne všechny funkce Synů Tvořitelů jsou osvobozeny od prostorových omezení. Jestliže jsou vyloučeny procesy, probíhající na evolučních světech, tyto Synové Michaelové jsou zřejmě schopni účinkovat relativně nezávisle na čase. Syn Tvořitel není handicapován časem, ale je omezen prostorem; on nemůže být osobně přítomen na dvou místech ve stejné době. Michael Nebadonský působí ve svém vesmíru nadčasově a pomocí reflexe prakticky také v supervesmíru. On komunikuje nadčasově přímo s Věčným Synem.

Božský Pečovatel je moudrým pomocníkem Syna Tvořitele, umožňujícím mu překonávat a nahrazovat jeho vrozená omezení, týkající se prostoru, protože když tyto dva působí spolu, jsou prakticky nezávislí na čase i prostoru v rámci jejich lokálního tvoření. Proto, z pohledu celého lokálního vesmíru to vypadá, že Syn Tvořitel a Tvořivý Duch obvykle působí nezávisle jak na čase, tak i na prostoru, protože pro každého z nich je vždy dostupný čas a prostor toho druhého.

Pouze absolutní bytosti jsou nezávislé na čase a prostoru v absolutním smyslu. Většina

and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

34:3.3 (376.6) In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

34:3.4 (376.7) Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the mysterious function of universe reflectivity.

34:3.5 (377.1) Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the Eternal Son directly.

34:3.6 (377.2) The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time *and* space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

34:3.7 (377.3) Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The

bytostí, podřízena Věčnému Synovi a Nekonečnému Duchu, jsou závislé jak na čase, tak i na prostoru.

Když si Tvořivý Duch začne „uvědomovat prostor,“ je připraven na to, aby rozeznal ohraničené „prostorové území“ jako svoje vlastní —oblast, ve které bude nezávislý na prostoru, na rozdíl od celého ostatního prostoru, kterému bude podmíněn. Každý má svobodu si zvolit a působit pouze v oblasti vlastního vědomí.

4. OKRUHY LOKÁLNÍHO VESMÍRU

V lokálním vesmíru Nebadon jsou tři zřetelně rozdílné duchovní okruhy:

1. Duch, poskytnutý Synem Tvořitelem— Utěšitel, Duch Pravdy.

2. Duchovní okruh Božského Pečovatele— Svatý Duch.

3. Podpůrný okruh myslí, zahrnující více či méně sjednocené činnosti, ale různotvárné působení sedmi pomocných duchů myslí.

Synové Tvořitelé jsou obdařeni duchem vesmírné přítomnosti, podobající se v mnoha ohledech duchu Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Je to Duch Pravdy, který je rozlity na svět poskytnutým Synem poté, když on získá duchovní právo nad danou sférou. Tento darovaný Utěšitel je duchovní síla, zosobňující pravdu, která nepřetržitě přitahuje k sobě všechny hledače pravdy v lokálním vesmíru. Tento duch je vrozená schopnost Syna Tvořitele, vyplývající z jeho božské podstaty stejně tak, jako hlavní okruhy velkého vesmíru pocházejí z přítomnosti osobností Rájských Božstev.

Syn Tvořitel může měnit místa svého působení; může být osobně přítomen v lokálním vesmíru nebo i někde jinde; avšak působení Ducha Pravdy je neměnné, protože jeho božská přítomnost, i když je odvozena od osobnosti Syna Tvořitele, je funkčně soustředěna v osobě Božského Pečovatele.

Nicméně, Vesmírný Mateřský Duch nikdy neopouští hlavní řídící centrum lokálního vesmíru. Duch Syna Tvořitele může a také působí nezávisle na osobní přítomnosti Syna, ale duch Mateřského Ducha toho schopen není. Svatý Duch Božského Pečovatele by se stal nefunkční, kdyby byla jeho osobní přítomnost stažena ze Salvingtonu. Jeho duchovní přítomnost je očividně trvale spjata s hlavním řídícím světem vesmíru a právě tato skutečnost umožňuje duchu Syna Tvořitele působit nezávisle na místě pobytu Syna. Vesmírný Mateřský Duch působí jako vesmírné

majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

34:3.8 (377.4) When a Creative Spirit becomes “space conscious,” she is preparing to recognize a circumscribed “space domain” as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned. One is free to choose and act only within the realm of one’s consciousness.

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

34:4.1 (377.5) There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

34:4.2 (377.6) 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.

34:4.3 (377.7) 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.

34:4.4 (377.8) 3. The intelligence-ministry circuit, including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

34:4.5 (377.9) The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

34:4.6 (377.10) The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

34:4.7 (378.1) The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother

ohnisko a střed Ducha Pravdy a také jako svůj vlastní osobní vliv, Svatý Duch.

Jak Syn Tvořitel, tak i Tvořivý Mateřský Duch přispívají různě k nadání mysli dětí svého lokálního vesmíru. Ale Tvořivý Duch neposkytuje mysl, dokud není obdařena osobními výsadami.

Nadevoluční kategorie osobnosti v lokálním vesmíru jsou obdařeny lokálním typem supervesmírného modelu mysli. Lidské a sublidské druhy evolučního života jsou obdařeny pomocnými duchy, uskutečňujícími podporu mysli.

Sedm pomocných duchů mysli jsou stvořením Božského Pečovatele lokálního vesmíru. Tito duchové mysli mají podobné vlastnosti, ale jejich vliv je rozdílný a všichni jsou svým založením podobni Vesmírnému Duchu, i když se stěží mohou považovat za osobnosti oddělené od svého Mateřského Tvořitele. Sedm pomocných duchů dostalo následující jména: duch moudrosti, duch úcty, duch rady, duch vědění, duch odvahy, duch pochopení, duch intuice —bystré vnímání.

Těchto „sedm duchů Božích“ jsou „jako lampy, hořící před trůnem“, které viděl prorok ve svém vidění. Ale kolem těchto sedmi pomocných duchů mysli on neviděl křesla dvaceti čtyř strážných. Dané svědectví představuje splnutí dvou podáních, jedno se vztahuje k hlavnímu řídicímu centru vesmíru a druhé k hlavnímu centru soustavy. Křesla čtyři a dvaceti starších jsou na Jerusemu, hlavním řídicím centru vaší lokální soustavy obydlených světů.

Ale byl to Salvington, o kterém Jan napsal: „A z trůnu vycházely blesky, hromobití a hlasy“—vesmírné vysílání do lokálních soustav. On také uviděl tvory, provádějící směrovou kontrolu lokálního vesmíru, živé kompasy řídicího světa. Tato směrová kontrola v Nebadonu je prováděna čtyřmi kontrolními tvory Salvingtonu, kteří řídí vesmírné proudy a dovedně jim při tom asistuje první fungující duch mysli, pomocník intuice, duch „bystrého vnímání.“ Ale popis těchto čtyř tvorů—nazvaných zvířata—byl značně překroucen; oni se vyznačují nevyrovnatelnou krásou a vytříbeným jednáním.

Čtyři body směrové kontroly jsou univerzální a jsou přirozenou součástí života Nebadonu. Všichni živí tvorové mají fyzická těla, která vnímají tyto směrové proudy a reagují na ně. Tato schopnost tvorů se projevuje na všech úrovních

Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal influence, the Holy Spirit.

34:4.8 (378.2) The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

34:4.9 (378.3) The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

34:4.10 (378.4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom*, the spirit of *worship*, the spirit of *counsel*, the spirit of *knowledge*, the spirit of *courage*, the spirit of *understanding*, the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378.5) These are the “seven spirits of God,” “like lamps burning before the throne,” which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378.6) But it was of Salvington that John wrote: “And out of the throne proceeded lightnings and thunders and voices” — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of “quick understanding.” But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

34:4.13 (378.7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated

života ve vesmíru, od vysokých forem až po nižší na jednotlivých planetách a ve spojení s magnetickými silami světů aktivují velké množství mikroskopických částic v živočišném organismu tak, že tyto směrové buňky vždy ukazují sever a jih. Takto je smysl pro orientaci navždy zakotven v živých bytostech vesmíru. Tento smysl není lidstvu zcela neznámý. Tyto částice byly poprvé zpozorovány na Urantii v době tohoto vyprávění.

5. PŮSOBNÍ DUCHA

Božský Pečovatel spolupracuje se Synem Tvořitelem při projektování života a vytváření nových druhů bytostí až do doby sedmého poskytnutí Syna; po jeho převzetí absolutní moci ve vesmíru i nadále spolupracuje se Synem a jím poskytnutým duchem při podpoře světů a rozvoji planet.

Na obydlených světech Duch zahajuje evoluční proces, začínajíc s neživým materiálem oblasti, nejdříve obdaří životem rostliny, potom živočichy, potom první typy lidí; a každé toto následné obdaření přispívá k dalšímu rozvíjení evolučního potenciálu planetárního života, od ranních a primitivních stádií až po objevení se tvorů s vlastní vůlí. Tato činnost Ducha je do značné míry prováděna prostřednictvím sedmi jeho pomocníků, duchů naděje, sjednocujících a koordinujících duchovní mysl vyvíjejících se planet a vedoucích neustále a společně lidské rasy k vyšším ideám a duchovním ideálům.

Smrtelný člověk pozná poprvé službu Ducha ve spojení s myslí, když čistě živočišná mysl evolučních tvorů si osvojí schopnost vnímat dva pomocníky: úctu a moudrost. Vnímání podpory šestého a sedmého pomocníka znamená, že evoluce mysli překračuje práh duchovní péče. A mysl takových tvorů, schopných úcty a moudrosti je okamžitě zahrnuta do duchovních okruhů Božského Pečovatele.

Když je mysl takto obdařena péčí Svatého Ducha, má schopnost si zvolit (vědomě či nevědomě) duchovní přítomnost Vesmírného Otce—Ladiče Myšlení. Ale je to až potom, kdy poskytnutý Syn uvolnil Ducha Pravdy pro planetární službu všem smrtelníkům, že všechny normální mysli jsou automaticky připraveny pro přijetí Ladičů Myšlení. Duch Pravdy působí s přítomností ducha Božského Pečovatele jako jeden. Toto dvojité duchovní spojení se vznášá nad světy, usilujíc učit pravdu a duchovně osvětit mysli lidí, inspirovat duše tvorů vzestupných ras a stále

on down through the universe to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

34:5.1 (379.1) The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son's bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

34:5.2 (379.2) On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

34:5.3 (379.3) Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

34:5.4 (379.4) When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father—the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of

vést lidské národy, obývající evoluční planety, k jejich Rajskému cíli božského určení.

Přestože Duch Pravdy je rozlit na všechno tělesné, tento duch Syna je téměř úplně omezen ve svém působení a vlivu mírou lidské schopnosti vnímat obsah a podstatu poslání poskytnutého Syna. Svatý Duch je částečně nezávislý na lidském postoji a zčásti je podmíněn rozhodnutími a spoluprací jeho vůle. Avšak péče Svatého Ducha se stává účinnější při osvětlení a oduševnění vnitřního života těch smrtelníků, kteří více naslouchají božskému vedení.

Jako jednotlivci, vy osobně nevlastníte oddělenou část či entitu ducha Tvořitele—Otce-Syna, nebo Tvořivého Mateřského Ducha; tito pečovatelé nevstupují do kontaktu s myslícími centry myslí jednotlivců a ani v nich nepobývají, tak jako Tajemné Monitory. Ladiči Myšlení jsou trvalou individualizací předosobní reality Vesmírného Otce, opravdu obývající smrtelnou mysl jako vlastní část této mysli a neustále pracují v dokonalém souladu se sloučenými duchy Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha.

Přítomnost Svatého Ducha Vesmírné Dcery Nekonečného Ducha a také Ducha Pravdy Vesmírného Syna Věčného Syna a ducha Ladiče Rajského Otce v evolučním smrtelníkově, nebo s ním, znamená souměrnost duchovního obdaření a péče a činí takového smrtelníka způsobilým, aby vědomě pochopil věrohodnost skutečnosti synovství s Bohem.

6. DUCH V ČLOVĚKU

S postupující evolucí obydlené planety přichází další oduševňování jejích obyvatel a takovými vyvinutějšími osobnostmi mohou být přijaty další pomocné duchovní vlivy. Čím dokonalejší se stává kontrola mysli a duchovní vnímání smrtelníků, stále více a více se sjednocuje péče těchto rozličných pomocných duchů; oni se stále více prolínají s nadpěčí Rajské Trojice.

Ačkoliv Božskost se může jevit v množném čísle, v lidském vnímání je Božstvo v singuláru, vždy jedno. V lidské zkušenosti není ani duchovní péče plurál. Bez ohledu na původ plurality, všechny duchovní vlivy působí jako jeden. Opravdu jsou jeden a jsou duchovní pomocí Boha Sedmidílného ve tvorech a pro tvory velkého vesmíru; a jak tvorové zvyšují svoji schopnost vnímat a přijímat tuto sjednocující péči ducha, v jejich zkušenosti se péče stává službou Boha Nejvyššího.

the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

34:5.5 (379.5) Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully obey the divine leadings.

34:5.6 (379.6) As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

34:5.7 (380.1) The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. THE SPIRIT IN MAN

34:6.1 (380.2) With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

34:6.2 (380.3) Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always *one*. Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function. Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

Z výšin věčné dokonalosti sestupuje božský Duch dlouhou řadou kroků dolů, aby se setkal s vámi, poznal jací jste a kde jste a potom, s pomocí víry, láskyplně objal duši smrtelného původu a vydal se stejnými kroky na spolehlivou a bezpečnou zpáteční cestu k výšinám, nikde nezastavujíc, dokud evoluční duše není bezpečně povznesena k samým vrcholům dokonalosti, odkud se božský Duch původně vydal na tuto misi soucitu a péče.

Duchovní síly spolehlivě usilují o dosažení svých vlastních původních úrovní. Pocházejíc z Věčného, mají jistotu, že se tam vrátí a přivedou sebou všechny ty děti času a prostoru, které se přihlásily k vedení a učení zavedeného Ladiče Myšlení, ty děti, které byly opravdu „narozeny z Ducha“, věrní synové Boží.

Božský Duch je zdrojem neustálé péče a podpory dětem času. Vaše síla a úspěch závisí „na jeho laskavosti skrze obnovování Ducha.“ Duchovní život, stejně jako fyzická energie, se vypotřebuje. Duchovní úsilí má za následek relativní duchovní vyčerpání. Celá vzestupná zkušenost je jak faktická, tak i duchovní; a proto je pravdivě napsáno: „Duch je životavorný.“ „Duch dává život.“

Zastaralá teorie i těch nejvyšších náboženských učeních je bezmocná změnit lidský charakter, nebo ovládat chování smrtelníků. To, co dnešní svět potřebuje, je pravda, kterou pronesl váš dávný učitel: „Nejenom slovem a mocí, ale i Svatým Duchem.“ Semínko teoretické pravdy je mrtvé, nejvyšší morální pojmy nemají účinek, pokud a dokud božský Duch nevdechne život modelům pravdy a pravidlům poctivosti.

Ti, kteří obdrželi a rozpoznali v sobě pobývacího Boha, se narodili z Ducha. „Vy jste chrám Boží a duch Boží ve vás žije.“ Nestačí, že tento duch je na vás rozlit; božský Duch musí ovládat a kontrolovat každý stupeň lidské zkušenosti.

Je to právě přítomnost božského Ducha, vody života, která zabraňuje ničující žízni smrtelné nespokojenosti a nepopsatelné lačnosti neduchovní lidské mysli. Duchovně motivované bytosti „nikdy nežízní, protože duchovní vodu čerpají ze své vnitřní studny spokojenosti, která má v sobě pramen nekonečného života.“ Takové božsky pokropané duše jsou zcela nezávislé na materiálním světě, pokud se jedná o radosti života a uspokojení z pozemského bytí. Jsou duchovně osvíceny a osvěženy, morálně posíleny a vybaveny.

34:6.3 (380.4) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condescension, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

34:6.4 (380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly “born of the Spirit,” the faith sons of God.

34:6.5 (380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is “according to his mercy, through the renewing of the Spirit.” Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, “It is the Spirit that quickens.” “The Spirit gives life.”

34:6.6 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: “Not in word only but also in power and in the Holy Spirit.” The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

34:6.7 (381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. “You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you.” It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

34:6.8 (381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings “never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting.” Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

V každém smrtelníkovi existuje dvojí podstata: zděděné živočišné tendence a ušlechtilé duchovní podněty. Během vašeho krátkého života na Urantii tyto dva rozdílné a protichůdné pudy se jen zřídka mohou plně usmířit; je nesnadné je harmonizovat a sjednotit; ale v průběhu celého vašeho života vám sloučený Duch neustále pomáhá podrobit tělesné žádosti více a více vedení Ducha. Přestože musíte svůj materiální život prožít do konce, přestože nemůžete svému tělu a jeho potřebám uniknout, nicméně, ve vztahu k cíli a ideálům jste obdařeni silou podříditi živočišnou podstatu vládě Ducha. Ve vás opravdu existuje spiknutí duchovních energií, spojení božských sil, jejichž výhradním účelem je uskutečnění vašeho konečného vysvobození z područí materialismu a smrtelné existence.

Účelem celé této pomoci je, že „skrze Jeho ducha byste mohli být posíleni silou ve svém nitru.“ A toto všechno jsou pouze předběžné kroky ke konečnému dosažení dokonalosti víry a služby, zkušenosti, která vás „naplní celistvostí Boha, „protože všichni ti, kteří jsou vedeni duchem Božím, jsou Božími syny.“

Duch nikdy nenutí, pouze vede. Jestli chcete být ochotným žákem, jestli toužíte dospět na duchovní úroveň a dosáhnout božských výšin, jestli si upřímně přejete dostat se k božskému cíli, potom vás božský Duch povede jemně a láskyplně po cestě synovstva a duchovního růstu. Každý krok, který učiníte, musí být projevem dobré vůle, uvážené a radostné spolupráce. Ve vládě Ducha není nikdy místo pro přesvědčování či donucování.

A když člověk dobrovolně a uváženě přijme život s takovým duchovním vedením, v jeho mysli se postupně vyvíjí nezvratná uvědomělost božského kontaktu a jistota duchovního spojení; dříve či později „spolu s vaším duchem (Ladičem) vydává Duch svědectví o tom, že jste dítě Boha.“ Vám již váš vlastní Ladič Myšlení pověděl o vašem příbuzenství s Bohem, takže může být zaznamenáno, že Duch vydává svědectví „spolu s vaším duchem“, a ne pro vašeho ducha.

Uvědomění si nadvlády ducha nad lidským životem je vzápětí doprovázeno vzrůstajícím projevem vlastností Ducha v životních reakcích takového duchovně vedeného smrtelníka, protože „plody ducha jsou láska, radost, mír, trpělivost, laskavost, dobro, víra, pokora a střídmost.“ Takový duchem doprovázený a božsky osvícený smrtelník, i když se stále ještě trmácí po nevyvinutých cestách a s lidskou svědomitostí vykonávají povinnosti svého pozemského určení, již začali rozeznávat světla věčného života jak problikávají na vzdálených březích jiného světa; už začali

34:6.9 (381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

34:6.10 (381.4) The purpose of all this ministration is, “That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man.” And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be “filled with all the fullness of God,” “for all those who are led by the spirit of God are the sons of God.”

34:6.11 (381.5) The Spirit never *drives*, only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

34:6.12 (381.6) And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later “the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God.” Already has your own Thought Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness “*with* your spirit,” not *to* your spirit.

34:6.13 (381.7) The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, “for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance.” Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway

chápat realitu této inspirující a povzbuzující pravdy, „Království Boží není jídlo a pití, ale spravedlnost, mír a radost ve Svatém Duchu.“ A v každé těžké zkoušce a každé strasti jsou oduševnělé duše podporovány tou nadějí, která překonává všechen strach, protože Boží láska proniká ke všem srdcím skrze přítomnost božského Ducha.

shores of another world; already have they begun to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, “The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.” And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. DUCH A TĚLO

Tělo, zděděná podstata, pocházející ze živočišných ras, přirozeně nenese plody božského Ducha. Když je podstata smrtelníků vylepšena přidáním podstaty Materiálních Božích Synů, tak jak lidské rasy na Urantii byly v určité míře zdokonaleny poskytnutým Adamem, potom je snadnější pro Ducha Pravdy spolupracovat se zavedeným Ladičem, aby se sklídila krásná úroda plodů duchovního charakteru. Když neodmítnete tohoto ducha, a i když to může trvat věčnost toto poslání splnit, „on vás přivede k celé pravdě.“

Evoluční smrtelníci, obývající planety s normálním duchovním vývojem, neprožívají tak ostrý rozpor mezi duchem a tělem, který charakterizuje současné lidské rasy na Urantii. Ale i na nejideálnějších planetách musí člověk předadamova období vynaložit absolutní úsilí, aby vystoupal z ryze živočišné úrovně bytí přes postupné úrovně stále více intelektuálnějších významů a vyšších duchovních hodnot.

Smrtelníci na normálním světě neprožívají neustálý boj mezi svými fyzickými a duchovními podstatami. Čelí nutnosti pozvednout se z živočišných úrovní bytí na vyšší úroveň duchovního života, ale tento vzestup se spíše podobá vzdělávacímu procesu ve srovnání s hlubokými rozpory, kterým čelí smrtelníci Urantie v této sféře odlišných materiálních a duchovních podstat.

Lidé na Urantii trpí v důsledku dvojího odepření pomoci v tomto úkolu dosáhnout postupného planetárního oduševnění. Vzpouza Kaligastii přivedla celý svět ve zmatek a oloupila všechny následné generace o morální podporu, které by se dostalo pořádanému společenství. Ale ještě katastrofálnější byla chyba Adama, která připravila lidské rasy o ten dokonalejší typ fyzické podstaty, která by byla ve větším souladu s duchovními cíli.

Smrtelníci Urantie jsou nuceni prodělat tento otevřený boj mezi duchem a tělem, protože jejich dávní předkové nemohli v plné míře využít potenciál Adama v době poskytnutí Edenu.

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

34:7.1 (382.1) The flesh, the inherent nature derived from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, “he will guide you into all truth.”

34:7.2 (382.2) Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

34:7.3 (382.3) The mortals of a normal world do not experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm of the divergent material and spiritual natures.

34:7.4 (382.4) The Urantia peoples are suffering the consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

34:7.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic

Účelem božského plánu bylo to, aby smrtelné rasy na Urantii měly fyzické podstaty, které by byly přirozeněji citlivější na duchovní podněty.

Nehledě na tuto dvojí katastrofu pro podstatu člověka a jeho prostředí, současní smrtelníci by mohli prožívat méně tento zjevný boj mezi tělem a duchem, kdyby vstoupili do duchovního království, ve kterém se věrní Boží Synové radují z poměrného vysvobození od otrockého područí těla v osvětlené a osvobozující službě, vykonávajíc z celého srdce a úctou vůli nebeského Otce. Ježíš ukázal lidstvu nový způsob života, pomocí něhož mohou lidské bytosti do značné míry uniknout hrozivým následkům Kaligastiova povstání a co nejúčinněji nahradit škody, způsobené Adamovou chybou. „Duch života v Ježíši Kristu nás osvobodil ze stavu živočišného bytí a od pokušení zla a hříchu.“ „Toto je vítězství nad tělem, dokonce i nad vaší vírou.“

Ti, uvědomující si Boha, muži a ženy, kteří se narodili z Ducha, nepoznají o nic větší rozpor se svými smrtelnými podstatami, než obyvatelé nejnórmálnějších světů—planet, které nebyly nikdy nakaženy hříchem, nebo dotčeny vzpourou. Věrní synové pracují na intelektuálních úrovních a žijí v duchovních sférách velmi vysoko nad konflikty, způsobenými nevázanými a živelnými fyzickými touhami. Normální pudy živočišných bytostí a přirozené chutě a impulsy fyzické podstaty nejsou v rozporu ani s nejvyšším duchovním cílem, s výjimkou myslí primitivních, neznalých či nešťastně příliš zásadových osob.

Vstupujíc na cestu věčného života, přijímaje poslání a pokyny povznést se, nebojte se nebezpečí lidské zapomnětlivosti a smrtelné rozporuplnosti, netrapte se obavou z neúspěchu nebo nepochopitelným zmatkem, nesnižujte svoji roli a nepochybujte o svém postavení, protože v každé černé hodině, na každém rozcestí na cestě dopředu, budete stále slyšet hlas Ducha Pravdy: „Toto je ta cesta.“

[Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným do služby na Urantii.]

bestowal. It was the divine plan that the mortal races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

34:7.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man's nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. "The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin." "This is the victory that overcomes the flesh, even your faith."

34:7.7 (383.1) Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

34:7.8 (383.2) Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak, saying, "This is the way."

34:7.9 (383.3) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to service on Urantia.]

Kapitola 35. Boží Synové lokálního vesmíru

⇐ 034

Kniha Urantia

036 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 35 BOŽÍ SYNOVÉ LOKÁLNÍHO VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Otec Melkisedek
2. Synové Melkisedekové
3. Světy Melkisedeků
4. Speciální práce Melkisedeků
5. Synové Vorondadekové
6. Otcové souhvězdí
7. Světy Vorondadeků
8. Synové Lanonandekové
9. Vládci Lanonandekové
10. Světy Lanonandeků

Úvod

BOŽÍ Synové, kteří vám byli představeni v předchozích kapitolách, mají svůj původ v Ráji. Jsou potomci božských Vládce vesmírných sfér. Z první kategorie synovstva Ráje, Synů Tvořitelů, je v Nebadonu pouze jeden, Michael, otec našeho lokálního vesmíru a jeho vládce. Z druhé kategorie synovstva Ráje, Avonalů neboli Autoritativních Synů, má Nebadon plnou kvótu—1062 Synů. A tyto „menší Kristové“ jsou stejně výkonní a všemohoucí ve svých planetárních poskytnutích jako byl Tvořitel a Syn Vládce na Urantii. Představitelé třetí kategorie, Synové původu v Trojici, nejsou v lokálním vesmíru zaregistrováni, ale já usuzuji, že v Nebadonu je patnáct až dvacet tisíc Synů Trojice-Učitelů, nepočítaje do toho 9 642 zaregistrovaných pomocníků, trinitarizovaných tvory. Tito Daynalové nejsou ani soudci, ani správní úředníci; jsou nad_učitelé.

Typy Synů, které se chystáme popisovat, mají původ v lokálním vesmíru; jsou potomci

PAPER 35 THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

INTRODUCTION

35:0.1 (384.1) THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these “lesser Christs” are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

35:0.2 (384.2) The types of Sons about to be considered are of local universe origin; they are

Rajského Syna, který je vytvořil z různých spojeních s Vesmírným Mateřským Duchem. V tomto popisování se objeví následující kategorie synů lokálního vesmíru:

1. Synové-Melkisedekové.
2. Synové-Vorondadekové.
3. Synové-Lanonandekové.
4. Synové-Nositelé Života.

Trojité Rajské Božstvo vytváří tři kategorie synovstva: Michaely, Avonaly a Daynaly. Dvojité Božstvo lokálního vesmíru, Syn a Duch, také vytváří tři vysoké kategorie Synů: Melkisedeků, Vorondadeků a Lanonandeků; dosáhnoucí tohoto trojitého vyjádření, spojí se s následující úrovní Boha Sedmidílného a vytvoří všestrannou kategorii Nositelů Života. Tyto bytosti jsou klasifikovány jako sestupní Boží Synové, ale představují unikátní a originální formu vesmírného života. Jejich popis zabere celou příští kapitolu.

the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complemental Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

- 35:0.3 (384.3) 1. Melchizedek Sons.
- 35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek Sons.
- 35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.
- 35:0.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

35:0.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. OTEC MELKÍSEDEK

Po vytvoření bytostí pro osobní podporu, jako Jasná Ranní Hvězda a jiné administrativní bytosti, v souladu s božským záměrem a tvůrčími plány daného vesmíru vznikne nová forma tvořivého sloučení Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha—Dcera Nekonečného Ducha lokálního vesmíru. Osobitý potomek, vyplývající z tohoto tvořivého partnerství, je první Melkisedek—Otec Melkisedek—unikátní bytost, která pak spolupracuje se Synem Tvořitelem a Tvořivým Duchem, aby stvořili celou stejnojmennou skupinu.

Ve vesmíru Nebadon působí Otec Melkisedek jako první výkonný společník Jasně Ranní Hvězdy. Gabriel se stará více o vesmírné plánování, Melkisedek o praktické procesy. Gabriel předsedá řádně ustanoveným tribunálům a dozorčím radám Nebadonu, Melkisedek řídí speciální, mimořádné a krizové komise a poradní orgány. Gabriel a Otec Melkisedek nejsou nikdy současně nepřítomni v Salvingtonu, protože v nepřítomnosti Gabriela působí Otec Melkisedek jako nejvyšší výkonný činitel v Nebadonu.

Všichni Melkisedekové našeho vesmíru byli vytvořeni v průběhu jednoho tisíciletí standardního času Synem Tvořitelem a Tvořivým Duchem ve spojení s Otcem Melkisedekem. Protože jde o kategorii synovstva, jehož jeden člen působil jako

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

35:1.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

35:1.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special, extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

35:1.3 (385.2) The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of sonship wherein one of their own number

spolutvůrce, pocházejí Melkisedekové částečně ze sebe sama a proto jsou kandidáty pro uskutečnění božského typu samosprávy. Oni si pravidelně volí svého vlastního správního nadřízeného na dobu sedmi let standardního času a jinak působí jako samoregulovatelná kategorie, i když první Melkisedek uplatňuje určité zděděné spolurodičovské výsady. Čas od času tento Otec Melkisedek pověří některé členy svého řádu, aby působili jako speciální Nositelé života na midsonitních světech, což jsou typy obydlí planet, které až dosud nebyly na Urantii odhaleny.

Melkisedekové nepůsobí ve větší míře mimo lokální vesmír, pouze tehdy, když jsou povoláni jako svědci v nerozhodných záležitostech před tribunály supervesmírů a když jsou jmenováni speciálními velvyslanci, což se někdy stává, reprezentují jeden vesmír v jiném vesmíru daného supervesmíru. První, čili prvorozený Melkisedek každého vesmíru má trvalou volnost cestovat do sousedních vesmírů, nebo do Ráje s misemi, týkajícími se zájmů a povinností svého řádu.

2. SYNOVÉ MELKÍSEDEKOVÉ

Melkisedekové jsou první kategorií božských Synů, dostatečně blízkých k životu nižších tvorů, aby mohli být nápomocní při zdokonalování smrtelníků a sloužit evolučním rasám bez nutnosti inkarnace. Tito Synové jsou svojí přirozeností uprostřed význačného sestupu osobnosti, svým původem se řadí přibližně do poloviny mezi nejvyšší Božskost a nejnižší úroveň života tvorů s vlastní vůlí. Proto se stali přirozenými prostředníky mezi vyššími a božskými úrovněmi existence a nižšími, dokonce i materiálními formami života na evolučních světech. Serafské řády, andělé, pracují s radostí s Melkisedeky; vlastně, všechny formy inteligentního života nacházejí v těchto Synech ohleduplné přátele, laskavé učitele a moudré poradce.

Melkisedekové jsou samosprávným řádem. V tomto unikátním společenství se setkáváme s prvním pokusem sebeurčení na straně bytostí lokálního vesmíru a jsme svědky nejvyššího typu opravdové samosprávy. Tito Synové vytvářejí svůj vlastní systém pro organizování své skupiny a řízení domovské planety, a také pro šest přidružených sfér s jejich podřízenými světy. A je nutno vyzdvihnout, že oni nikdy nezneužili svých výsad; ani jednou v celém supervesmíru Orvontonu se tyto Melkisedekovi Synové nikdy nezpronevěřili své víře. Oni jsou nadějí pro každou vesmírnou skupinu, která usiluje o samosprávu; jsou modelem a učiteli systému samosprávy pro všechny sféry Nebadonu. Všechny kategorie

functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

35:1.4 (385.3) The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. THE MELCHIZEDEK SONS

35:2.1 (385.4) The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

35:2.2 (385.5) The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers of self-government to all the

inteligentních bytostí, nadřazených na vyšších sférách a podřazených na nižších, nadšeně vychvalují řídicí systém Melkisedeků.

Kategorie Melkisedekových Synů zaujímá postavení a odpovědnost nejstaršího syna ve velké rodině. Podstatná část jejich práce je běžná a poněkud mechanická, ale většinou je nepovinná a naprosto dobrovolně přijatá. Většina mimořádných shromáždění konaných v Salvingtonu jsou svolána na návrh Melkisedeků. Z vlastní iniciativy tyto Synové dohlíží na svůj rodný vesmír. Udrží samosprávný organizační systém, věnují se shromažďování vesmírných informací a podávají Synu Tvořiteli pravidelně zprávy, nezávisle na všechna hlášení, přicházející do hlavního centra vesmíru přes regulární správní orgány, zabývající se běžnou administrativou dané oblasti. Oni jsou svojí podstatou nezaujatými pozorovateli; mají plnou důvěru všech druhů inteligentních bytostí.

Melkisedekové působí v určených oblastech jako mobilní poradenské a posudkové rady. Tito vesmírní Synové se vypravují do světů v malých skupinách, aby tam sloužili jako poradní komise, studovali svědectví, přijímali doporučení a působili jako poradci a tím pomáhali urovnat závažnější problémy a vyřešit vážné neshody, které se při řízení evolučních sfér čas od času objeví.

Tito nejstarší Synové vesmíru jsou hlavními pomocníky Jasně Ranní Hvězdy při vykonávání příkazů Syna Tvořitele. Když některý z Melkisedeků odchází do vzdáleného světa jménem Gabriela, může pro splnění svého daného poslání vystupovat jménem svého odesílatele a v takovém případě se objeví na planetě svého úkolu s plnou pravomocí Jasně Ranní Hvězdy. Bývá tomu tak především na těch sférách, na kterých se ještě neobjevili vyšší Synové v podobě tvorů dané oblasti.

Když Syn Tvořitel započne svoji cestu poskytnutí sebe sama na evolučním světě, odchází sám, ale když zahájí poskytnutí jeden z jeho Rájských bratrů, Synů Avonalů, doprovází ho dvanáct pomocníků Melkisedeků, kteří velmi účinně přispívají k úspěchu poskytovací mise. Oni také pomáhají Rájským Avonalům při soudních misích na obydlených světech a při těchto úkolech jsou Melkisedekové viditelní smrtelníkům, jestli se stejným způsobem projevuje Syn Avonal.

Neexistuje žádný aspekt duchovních potřeb planet, který by nevyžadoval jejich službu. To jsou ti učitelé, kteří tak často pomohou celým světům s vyšší úrovní života získat plné a konečné uznání

spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

35:2.3 (386.1) The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

35:2.4 (386.2) The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to compose the major difficulties and settle the serious differences which arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

35:2.5 (386.3) These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

35:2.6 (386.4) When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

35:2.7 (386.5) There is no phase of planetary spiritual need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the

Syna Tvořitele a jeho Rajského Otce.

Moudrost Melkisedeků je téměř dokonalá, ale nejsou ve svých úsudcích neomylní. Když byli odloučeni a osamoceni na planetárních misích, někdy chybovali v méně závažných záležitostech, to znamená, že se rozhodli udělat určité věci, které potom jejich nadřízení neodsouhlasili. Taková chyba v úsudku vyřadí dočasně Melkisedeka ze služby až do té doby, kdy přijde do Salvingtonu a při slyšení se Synem Tvořitelem dostane pokyny, které mu umožní zbavit se účinně disharmonie, která zapříčinila neshodu s jeho druhy; a třetího dne, po nápravném odpočinku, se znovu vrací do služby. Ale tato nepodstatná pochybení v činnosti Melkisedeků se stala v Nebadonu málokdy.

Tito Synové nejsou zvětšujícím se řádem; jejich počet je stálý, i když v každém lokálním vesmíru je různý. Počet Melkisedeků, zaregistrovaných na jejich hlavní planetě v Nebadonu, přesahuje deset milionů.

3. SVĚTY MELKÍSEDEKŮ

Melkisedekové mají svůj vlastní svět blízko Salvingtonu, hlavního řídicího centra lokálního vesmíru. Tato sféra, nazývaná Melkisedek, je pilotním světem salvingtonského okruhu sedmdesáti primárních sfér, z nichž každou obléhá šest přidružených sfér, věnující se speciálním aktivitám. O těchto úžasných sférách—sedmdesát základních a 420 přidružených—se často mluví jako o Univerzitě Melkisedeků. Vzestupní smrtelníci ze všech souhvězdích Nebadonu projdou vzdělávacím procesem na všech 490 světech pro získání povolení k pobytu na Salvingtonu. Ale vzdělávání vzestupných smrtelníků je pouze jednou z mnoha rozmanitých aktivit, probíhajících na salvingtonské kupě architektonických sfér.

490 sfér salvingtonského okruhu je rozděleno do deseti skupin, z nichž každá obsahuje sedm základních sfér a čtyřicet dva přidružených sfér. Každá z těchto skupin je pod obecným dohledem některého z vyšších řádů vesmírného života. První skupina, zahrnující pilotní svět a dalších šest primárních sfér v kroužícím planetárním procesí, je pod vedením Melkisedeků. Ke světům Melkisedeků patří následující sféry:

1. Pilotní svět—domovský svět Synů Melkisedeků.
2. Svět, ve kterém se nacházejí školy fyzického života a laboratoře živých energií.
3. Svět morontálního života.
4. Sféra počátečního duchovního života.

Creator Son and his Paradise Father.

^{35:2.8 (386.6)} The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment. When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

^{35:2.9 (387.1)} These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

^{35:3.1 (387.2)} The Melchizedeks occupy a world of their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural spheres.

^{35:3.2 (387.3)} The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

- ^{35:3.3 (387.4)} 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.
- ^{35:3.4 (387.5)} 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.
- ^{35:3.5 (387.6)} 3. The world of morontia life.
- ^{35:3.6 (387.7)} 4. The sphere of initial spirit life.

5. Svět středního duchovního života.

6. Sféra pokročilého duchovního života.

7. Oblast harmonického a nejvyššího uvědomování si sebe sama.

Šest přidružených světů každé z těchto sfér Melkisedeků se věnuje aktivitám, vztahující se k činnosti příslušné primární sféry.

Pilotní svět, sféra Melkisedek, je obvyklým shromažďovacím místem pro všechny bytosti, které jsou zapojeny do vzdělávání a oduševňování vzestupných smrtelníků času a prostoru. Pro vzestupnou bytost je tento svět pravděpodobně nejzajímavějším místem v celém Nebadonu. Všichni evoluční smrtelníci, kteří absolvují výuku v souhvězdích, jsou dopraveni na Melkisedek, kde jsou zapojeni do výchovného režimu a duchovního rozvoje vzdělávacího systému Salvingtonu. A vy nikdy nezapomenete vaše reakce na první den života na tomto unikátním světě, a dokonce ani potom, až dosáhnete váš cíl—Ráj.

Vzestupní smrtelníci bydlí na světě Melkisedek i když pokračují ve svém výcviku na šesti okružních planetách specializovaného vzdělávání. A tato metoda se dodržuje během celého jejich pobytu na sedmdesáti vzdělávacích světech—primárních sfér salvingtonského okruhu.

Početné bytosti, pobývající na šesti přidružených světech sféry Melkisedek, věnují svůj čas mnoha různým aktivitám, ale pokud se jedná o činnost vzestupných smrtelníků, tyto satelitní světy se věnují následujícím speciálním aspektům studia:

1. Sféra číslo jedna se zabývá hodnocením počátečního planetárního života vzestupných smrtelníků. Tato práce se vykonává ve třídách, složených ze smrtelných bytostí, pocházejících z jednoho světa. Bytosti, které přišly z Urantie, sledují takové empirické hodnocení společně.

2. Specifičnost činnosti druhé sféry spočívá v podobném hodnocení zkušeností, prodělaných na obytných světech, obíhajících okolo hlavního řídicího světa lokální soustavy.

3. Hodnocení na této třetí sféře se vztahuje k pobytu na hlavním světě lokální soustavy a zahrnuje činnosti v ostatních architektonických světech, které jsou součástí řídicího světa soustavy.

4. Čtvrtá sféra se zabývá hodnocením zkušeností ze sedmdesáti přidružených světů souhvězdí a jejich příslušných sfér.

35:3.7 (387.8) 5. The world of mid-spirit life.

35:3.8 (387.9) 6. The sphere of advancing spirit life.

35:3.9 (387.10) 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

35:3.10 (387.11) The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

35:3.11 (387.12) The pilot world, the sphere *Melchizedek*, is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached your Paradise destination.

35:3.12 (387.13) Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

35:3.13 (387.14) Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

35:3.14 (388.1) 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.

35:3.15 (388.2) 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.

35:3.16 (388.3) 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds of the system headquarters cluster.

35:3.17 (388.4) 4. The fourth sphere is occupied with a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

5. Na páté sféře se provádí hodnocení pobytu vzestupného smrtelníka na hlavním řídicím světě sohvězdí.

6. Čas na sféře číslo šest je zasvěcen úsilí stanovit vzájemný vztah mezi těmito pěti epochami a tak dosáhnout sladění předchozích zkušeností jako přípravu pro vstup do základních škol vesmírné výuky Melkisedeků.

Školy pro řízení vesmíru a duchovní moudrosti jsou umístěny na domovském světě Melkisedeků, kde se také nacházejí školy, věnující se jednomu směru studia, jako je energie, hmota, organizace, komunikace, archivace záznamů, etika a typologie tvorů.

V Melkisedekově Univerzitě Duchovnosti všechny řády—dokonce Rájské řády—Božích Synů spolupracují s Melkisedeky a serafskými učiteli v přípravě velkého množství bytostí, které jsou vysílány jako evangelové osudu, hlásající duchovní svobodu a božské synovství i v těch nejvzdálenějších světech vesmíru. Tato specifická fakulta Melkisedkovy Univerzity je vyhrazena pouze pro daný vesmír; nejsou zde přijímáni stážisté z jiných oblastí.

Nejvyšší vyučovací kurz vesmírného řízení je přednášen Melkisedeky na jejich domovském světě. Tato Univerzita Vyšší Etiky je vedena prvním Otcem Melkisedekem. Právě do těchto škol posílají různé vesmíry studenty na výměnu. Přestože mladý vesmír Nebadon stojí dole na žebříčku vesmírů, pokud se jedná o duchovní úroveň a vysoký etický rozvoj, naše organizační potíže udělaly z celého vesmíru obrovskou kliniku pro ostatní sousední tvoření, takže fakulty Melkisedeků jsou přeplněny výměnnými studenty a pozorovateli z jiných oblastí. Kromě velmi rozsáhlé skupiny lokálních studentů, Melkisedekovy školy pravidelně navštěvuje více než sto tisíc studentů z jiných regionů, protože řád Melkisedeků v Nebadonu je proslulý v celém Splandonu.

4. SPECIÁLNÍ PRÁCE MELKÍSEDEKŮ

Vysoce specializovaný obor v působení Melkisedeků má co do činění s dohledem nad postupnou morontální cestou vzestupných smrtelníků. Podstatná část této přípravy je vedena trpělivými a moudrými serafskými pomocníky, kterým asistují smrtelníci, kteří dosáhli relativně vyšších vesmírných úrovní, ale celý tento vzdělávací proces je pod obecným dohledem Melkisedeků v součinnosti se Syny Trojice-Učitelů.

35:3.18 (388.5) 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

35:3.19 (388.6) 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five epochs and thus achieve co-ordination of experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

35:3.20 (388.7) The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

35:3.21 (388.8) In the Melchizedek College of Spiritual Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangels of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

35:3.22 (388.9) The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

35:4.1 (388.10) A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

Přestože se řády Melkisedeků věnují především obrovskému vzdělávacímu procesu a režimu empirické výuky v lokálním vesmíru, rovněž vykonávají unikátní úkoly a za neobvyklých okolností. Ve vyvíjejícím se vesmíru, majícím potenciál pro asi deset milionů obydlených světů, je nevyhnutelné, že se přihodí mnoho neobvyklých věcí a právě v takových nepředvídaných situacích zasahují Melkisedekové. Na Edentii, hlavním řídicím centru vašeho souhvězdí, jsou známi jako pohotovostní Synové. Jsou vždy připraveni zasáhnout ve všech případech pohotovosti—fyzické, intelektuální a duchovní—at' je to na planetě, v soustavě, v souhvězdí či ve vesmíru. Kdekoli a kdykoli je nutná mimořádná pomoc, pokaždé tam najdete jednoho či více Synů Melkisedeků.

Když hrozí neúspěch některému z plánovaných záměrů Syna Tvořitele, jdou tam Melkisedekové, aby poskytli pomoc. Ale zřídka kdy jsou Melkisedekové povoláni, aby řešili vzniklou hříšnou vzpouru, takovou, jaká se odehrála v Satanii.

Melkisedekové jsou první, kteří zasahují ve všech naléhavých případech jakékoliv povahy na všech světech, kde žijí tvorové vlastní vůle. Oni někdy jednají jako dočasní dohlížitelé na vzpurných planetách a slouží tam jako nucení správci chybující planetární vlády. V době planetární krize, tito Synové Melkisedekové slouží v mnoha unikátních funkcích. Je to snadné pro takového Syna udělat se viditelným pro smrtelné bytosti a někdy se některý člen tohoto řádu dokonce vtělí do lidského těla. Sedmkrát v historii Nebadon Melkisedek sloužil na evolučním světě v podobě smrtelného těla a při různých příležitostech se tito Synové objevili v podobě jiných řádů vesmírných tvorů. Oni jsou opravdu všestrannými a ochotnými pomocníky v nouzi pro všechny vesmírné inteligence a pro všechny světy a soustavy světů.

Melkisedek, který žil na Urantii v době Abrahama, byl místně známý jako Princ Šálemský, protože vedl malou kolonii hledačů pravdy, kteří žili v místě zvaném Šálem. On se dobrovolně vtělil do lidského těla, a bylo to se souhlasem s Melkisedeky, kteří byli prozatímními správci planety a obávali se, že by mohli uhasnout světlo života během období, narůstajícího duchovního temna. On posílil pravdu své doby a bezpečně ji předal Abrahamovi a jeho druhům.

5. SYNOVÉ VORONDADEKOVÉ

Po vytvoření osobních pomocníků a první

35:4.2 (389.1) While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek Sons.

35:4.3 (389.2) When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

35:4.4 (389.3) The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

35:4.5 (389.4) The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham and his associates.

5. THE VORONDADEK SONS

35:5.1 (389.5) After the creation of the personal aids

skupiny všestranných Melkisedeků, Syn Tvořitel a Tvořivý Duch lokálního vesmíru navrhli a vytvořili druhou významnou a víceúčelovou kategorii vesmírného synovstva, Vorondadeků. Ti jsou všeobecně více známí jako Otcové Souhvězdí, protože jeden ze Synů této kategorie je vždy v čele vlády každého souhvězdí ve všech lokálních vesmírech.

Počet Vorondadeků se v každém lokálním vesmíru různí a v Nebadonu je zaregistrován přesně jeden milion těchto bytostí. Tito Synové, stejně jako jejich rovnocenní druhové Melkisedekové, nemají schopnost reprodukce. Neexistuje žádná známá metoda, pomocí které by mohli zvětšit svůj počet.

V mnoha ohledech jsou tito Synové samosprávným orgánem; jako jednotlivci nebo skupiny, a také jako celá kategorie, mají do značné míry právo na sebeurčování, podobně jako řád Melkisedeků, ale Vorondadekové nemají tak velký rozsah svých aktivit. Oni se svým bratrům Melkisedekům nevyrovnají v jejich neobyčejně vysoké všestrannosti, jsou mnohem více spolehlivější a výkonnější jako vládci a prozíraví správci. Vorondadekové se v administrativních činnostech ani nevyrovnají svým podřízeným, Lanonandekům—Vládcům Soustav, ale převyšují všechny kategorie vesmírného synovstva ve stálosti cíle a v božském úsudku.

Přestože usnesení a rozhodnutí tohoto řádu Synů je vždy v souladu s duchem božského synovstva a v harmonii se zásadami Syna Tvořitele, stalo se jim, že byli předvoláni před Syna Tvořitele za pochybení a také byly případy, že technické detaily jejich usnesení byly někdy změněny na základě odvolání k nevyšším soudům vesmíru. Ale tito Synové zřídka kdy udělají chybu a nikdy se nevzbouřili; ani jednou v celé historii Nebadonu žádný Vorondadek neznevážil vládu vesmíru.

Služba Vorondadeků v lokálních vesmírech je rozsáhlá a rozmanitá. Oni slouží jako velvyslanci v jiných vesmírech a jako konzulové zastupují souhvězdí v rámci svého rodného vesmíru. Ze všech kategorií synovstva lokálního vesmíru jsou to právě oni, kterým je nejčastěji svěřena nejvyšší pravomoc rozhodování při řešení krizových vesmírných situací.

Na izolovaných a v duchovní temnotě pohroužených světech—na těch sférách, které kvůli vzpouře a selhání zakoušejí planetární izolaci—je obvykle přítomen Vorondadek jako pozorovatel až do doby obnovení normálního stavu. V některých naléhavých případech tento Nejsvrchovanější má právo použít absolutní a rozhodující moc nad každou nebeskou bytostí, přidělenou na dané planetě. Na Salvingtonu jsou

and the first group of the versatile Melchizedeks, the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

35:5.2 (389.6) The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

35:5.3 (389.7) In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

35:5.4 (390.1) Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

35:5.5 (390.2) The service of the Vorondadeks in the local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

35:5.6 (390.3) On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High

záznamy o tom, že Vorondadekové někdy takové právo uplatnili jako Nejsvrchovanější správci takových planet. A toto dokonce také platí i na obydlených světech, které nebyly dotčeny vzpourou.

Často sbor dvanácti nebo více Synů Vorondadeků zasedá jako vyšší soud, který posuzuje a přezkoumává speciální případy, týkající se stavu planet, nebo soustav. Ale jejich práce je především zaměřena na zákonodárné činnosti ve vládách svých rodných souhvězdích. Důsledkem všech těchto služeb, Synové Vorondadekové se stali historiky lokálních vesmírů; oni jsou osobně obeznámeni se všemi politickými převraty a sociálními otřesy na obydlených světech.

6. OTCOVÉ SOUHVĚZDÍCH

Nejméně tři Vorondadekové jsou určeni k řízení každého z jednoho sta souhvězdích lokálního vesmíru. Tito Synové jsou vybráni Synem Tvořitelem a jsou zplnomocněni Gabrielem jako Nejsvrchovanější pro službu v souhvězdích na dobu jednoho dekamilenia—10 000 standardních roků, asi 50 000 roků urantijského času. Vládnoucí Nejsvrchovanější, Otec Souhvězdí, má dva spolupracovníky, staršího a mladšího. Při každé výměně vládního systému se stane starší spolupracovník hlavou vlády, mladší převezme povinnosti staršího, zatímco nezmocnění Vorondadekové, pobývající na světech Salvingtonu navrhnou jednoho ze svých řad jako kandidáta na převzetí povinností mladšího spolupracovníka. Tímto způsobem, v souladu se současnými postupy, každý z Nejsvrchovanějších vládců slouží v hlavním řídicím centru souhvězdí tři dekamilenia, což je asi 150 000 let urantijského času.

Sto Otců Souhvězdích, řídicí hlavy vlád souhvězdích, tvoří nejvyšší poradní kabinet Syna Tvořitele. Tato rada se velmi často schází v hlavním řídicím centru vesmíru a je neomezena v rozsahu a dosahu svých rozhodnutích, ale její činnost se týká hlavně blaha souhvězdích a sjednocení administrativy celého lokálního vesmíru.

Když Otec Souhvězdí koná své povinnosti v hlavním řídicím centru vesmíru, tak jak tomu často bývá, starší spolupracovník se stává zastupujícím vykonavatelem záležitostí souhvězdí. Běžná činnost staršího spolupracovníka je zaměřena na dohlížení nad duchovními otázkami, zatímco mladší spolupracovník se osobně věnuje fyzickému zabezpečení souhvězdí. Ale, nikdy se

regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched by rebellion.

35:5.7 (390.4) Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. THE CONSTELLATION FATHERS

35:6.1 (390.5) At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior associate becomes the head of the government, the junior assumes the duties of the senior, while the unassigned Vorondadeks resident on the Salvington worlds nominate one of their number as candidate for selection to assume the responsibilities of junior associate. Thus each of the Most High rulers, in accordance with present policy, has a period of service on the headquarters of a constellation of three dekamillenniums, about 150,000 Urantia years.

35:6.2 (390.6) The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

35:6.3 (391.1) When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major policy, however, is ever carried out in a

žádný důležitý plán neuskuteční, pokud se neshodnou všichni tři Nejsvrchovanější na všech detailech provedení.

Celý mechanismus duchovní výměny informací a komunikačních kanálů je Nejsvrchovanějším souhvězdím k dispozici. Jsou v dokonalém spojení se svými nadřízenými na Salvingtonu a se svými podřízenými, vládci lokálních soustav. Často se s těmito Vládcí Soustav scházejí na poradách, aby projednali stav souhvězdí.

Nejsvrchovanější mají kolem sebe sbor poradců, jejichž počet a složení se mění v závislosti na přítomnosti různých skupin v řídicím centru a také podle měnících se místních potřeb. V době velkého vytížení mohou požádat, a rychle obdrží, dodatečné Syny řádu Vorondadeků, aby jim pomohli s administrativní prací. Vaše vlastní souhvězdí Norlatiadek je v současné době řízeno dvanácti Syny Vorondadeků.

7. SVĚTY VORONDADEKŮ

Druhá skupina ze sedmi světů ve skupině sedmdesáti primárních sfér, obklopujících Salvington, je složena z planet Vorondadeků. Každá z těchto sfér, spolu s jejími šesti obíhajícími družicemi, se věnuje speciálnímu aspektu činnosti Vorondadeků. Na těchto čtyřiceti devíti sférách vzestupní smrtelníci dosáhnou vrcholu svého vzdělávání v oblasti vesmírného zákonodárství.

Vzestupní smrtelníci se již zúčastní zasedání zákonodárných orgánů jako přisedící, když působili v řídicích centrech souhvězdí, ale tady, na těchto světech Vorondadeků, se podílejí na ustanoveních současné zákonodárné moci lokálního vesmíru pod dozorem starších Vorondadeků. Taková ustanovení jsou určena k tomu, aby koordinovala rozdílná prohlášení samosprávných zákonodárných shromáždění jednoho sta souhvězdí. Vzdělání, získané na školách Vorondadeků, není překonáno dokonce ani na Uverse. Tato výuka je postupná, začíná na první sféře, s doplňující činností na jejích šesti družicích, pokračuje dále přes zbývajících šest sfér a jejich přidružených skupin družic.

Na těchto světech učení a odborné praxe se vzestupní smrtelníci seznámí s celou řadou nových činností. My nemáme zakázáno popsat tyto nové a netušené aktivity, ale cítíme beznaděj nad naší neschopností vyobrazit tyto činnosti materiální mysli smrtelných bytostí. Nedostává se nám slov, abychom vyjádřili smysl těchto božských aktivit a neexistují žádné podobné lidské činnosti, které by se mohly použít jako názorné

constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

35:6.4 (391.2) The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

35:6.5 (391.3) The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. THE VORONDADEK WORLDS

35:7.1 (391.4) The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

35:7.2 (391.5) The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative assemblies of the one hundred constellations. The instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

35:7.3 (391.6) The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human

příklady těchto nových profesí vzestupných smrtelníků, kterým se věnují během svého studia na těchto čtyřiceti devíti světech. Na těchto světech Vorondadeků salvingtonského okruhu je také soustředěno ještě mnoho dalších činností, které nejsou součástí vzestupného programu.

engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. SYNOVÉ LANONANDEKOVÉ

Po vytvoření Vorondadeků, Syn Tvořitel a Vesmírný Mateřský Duch se spojí za účelem vytvoření třetí kategorie vesmírného synovstva, Lanonandeků. Přestože se zabývají různými úkoly, týkající se řízení soustav, jsou nejnámější jako Vládci Soustav—správci lokálních soustav— a také jako Planetární Princové—vedoucí představitelé správních systémů obydlených světů.

Poněvadž tyto bytosti jsou vytvořené později a—pokud se jedná o úroveň božskosti—jsou nižší kategorií synovstva, musely projít určitými kurzy výuky na světech Melkisedeků, aby byly připraveny pro následné služby. Byly prvními studenty na Univerzitě Melkisedeků a byly přezkoušeny a klasifikovány svými učiteli a zkoušejícími Melkisedeky podle svých schopností, osobitosti a znalostí.

Vesmír Nebadon začíná svoji existenci s přesně dvanácti miliony Lanonandeky a když projdou přes sféry Melkisedeků, po závěrečných testech jsou rozděleni do tří skupin:

1. Primární Lanonandekové. V nejvyšší kategorii bylo 709 841 Lanonandeků. Tito Synové jsou nastávající Vládci Soustav a asistenti nejvyšších rad souhvězdí a poradci ve vyšších správních orgánech vesmíru.

2. Sekundární Lanonandekové. Tato kategorie absolventů Melkisedeka měla 10 234 601 Lanonandeků. Tito Synové jsou zařazeni jako Planetární Princové a k zálohám této kategorie.

3. Terciární Lanonandekové. Tato skupina obsahovala 1 055 558 Lanonandeků. Tito Synové působí jako podřízení asistenti, poslové, opatrovatelé, pověřenci, pozorovatelé a vykonávají rozmanité povinnosti v soustavě a její jednotlivých světech.

Na rozdíl od evolučních bytostí, tito Synové nemohou postupovat z jedné skupiny do druhé. Když prodělají přípravu u Melkisedeků a jsou jednou prozkoušeni a klasifikováni, slouží nepřetržitě v kategorii, ke které byli přiděleni. Tito Synové nemají schopnost rozmnožování; jejich počet ve vesmíru se nemění.

8. THE LANONANDEK SONS

^{35:8.1 (392.1)} After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

^{35:8.2 (392.2)} Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

^{35:8.3 (392.3)} The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

^{35:8.4 (392.4)} 1. *Primary Lanonandeks.* Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

^{35:8.5 (392.5)} 2. *Secondary Lanonandeks.* Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

^{35:8.6 (392.6)} 3. *Tertiary Lanonandeks.* This group contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

^{35:8.7 (392.7)} It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to another. When subjected to the Melchizedek training, when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

V zaokrouhlených číslech je řád Synů Lanonandeků rozříděn na Salvingtonu následujícím způsobem:

Vesmírní koordinátoři a poradci souhvězdí . . . 100 000

Vládci Soustav a asistenti 600 000

Planetární Princové a záloh 10 000 000

Sbor poslů 400 000

Pečovatelé a zaznamen 100 000

Záložní sb 800 000

I když jsou Lanonandekové poněkud nižší kategorií synovstva než Melkisedekové a Vorondadekové, prokazují mnohem důležitější službu v podřízených útvarech vesmíru, protože jsou schopni se více přiblížit nižším tvorům inteligentních ras. Jim také hrozí větší nebezpečí, že sejdou z cesty, že se odchýlí od přípustných metod vesmírného řízení. Ale ti Lanonandekové, především však primární kategorie, jsou nejschopnější a nejvšestrannější ze všech organizátorů lokálního vesmíru. Pokud se jedná o administrativní schopnosti, převyšuje je pouze Gabriel a jeho neodhalení spolupracovníci.

9. VLÁDCI LANONANDEKOVÉ

Lanonandekové jsou trvalými vládci planet a střídajícími se vládci soustav. Takový Syn vládne nyní na Jerusemu, hlavním řídicím centru vaší lokální soustavy obydlených světů.

Vládci Soustav vládou ve dvojčlenné nebo trojčlenné komisi v hlavním řídicím centru každé soustavy obydlených světů. Otec souhvězdí jmenuje jednoho z Lanonandeků vládcem jednou za deset tisíc let. Někdy se vedoucí tria nezmění; taková záležitost závisí zcela na rozhodnutí vládců souhvězdí. Osobní sestavení vlád soustav se nemění nenadále pokud nenastane nějaká tragédie.

Když Vládci Soustav nebo jejich asistenti jsou odvoláni, jejich místa zaujmou ti, které vybere ze záloh daného řádu nejvyšší rada v hlavním řídicím centru souhvězdí. Tato skupina je na Edentii větší než bývá obvyklý průměr.

Nejvyšší rady Lanonandeků jsou umístěny v řídicích centrech jednotlivých souhvězdí.

35:8.8 (392.8) In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

35:8.9 (392.9) Universe Co-ordinators and Constellation Counselors. 100,000

35:8.10 (392.10) System Sovereigns and Assistants..... 600,000

35:8.11 (392.11) Planetary Princes and Reserves.....10,000,000

35:8.12 (392.12) Messenger Corps..... 400,000

35:8.13 (392.13) Custodians and Recorders..... 100,000

35:8.14 (392.14) Reserve Corps..... 800,000

35:8.15 (392.15) Since Lanonandeks are a somewhat lower order of sonship than the Melchizedeks and the Vorondadeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. THE LANONANDEK RULERS

35:9.1 (393.1) The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

35:9.2 (393.2) The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

35:9.3 (393.3) When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

35:9.4 (393.4) The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the

Tomuto orgánu předsedá starší Nejsvrchovanější spolupracovník Otce Souhvězdí, zatímco mladší spolupracovník dohlíží na zálohy sekundární kategorie.

Vládci Souhvězdí jsou věni svému jménu; mají téměř absolutní moc při řízení místních záležitostí na obydlených světech. Mají téměř otcovský vztah k Planetárním Princům, Materiálním Synům a pomáhajícím duchům. Jejich osobní držení moci je téměř úplné. Tito vládci nejsou pod dohledem pozorovatelů Trojice ze středního vesmíru. Jsou správním útvarem lokálního vesmíru a jsou odpovědní za prosazování zákonodárných předpisů i jako vykonavatelé soudních rozsudků a představují jediné místo v celé vesmírné administrativě, kde osobní neloajlnost vůči záměrům Syna Michaela se může snadno a rychle zabydlet a pokusit se prosadit.

Náš lokální vesmír je nešťastný v tom, že přes sedm set Synů řádu Lanonandeků se vzbourilo proti vesmírné vládě a tím přivodili chaos v několika soustavách a na četných planetách. Pouze tři ze všech těch, kteří selhali, byli Vládci Soustav; prakticky všichni tito Synové patřili k druhé a třetí kategorii—Planetárním Princům a terciárním Lanonandekům.

Většina z těchto Synů, kteří propadli v čestnosti, neprojevují žádnou vadu při jejich tvoření. Oni by mohli být vytvořeni božsky dokonale, ale byli vytvořeni tak, aby lépe rozuměli a přiblížili se evolučním tvorům, obývajícím světy času a prostoru.

Náš vesmír, s výjimkou vesmíru Henselon, ze všech lokálních vesmírů v celém Orvontonu ztratil největší počet Synů této kategorie. Na Uverse panuje shoda názorů, že my máme v Nebadonu tolik administrativních potíží, protože naši Synové řádu Lanonandeků byli vytvořeni s velkým stupněm osobní svobody volby a plánování. Já o tomto nemluví ve smyslu kritiky. Tvořitel našeho vesmíru má plnou moc a právo takto jednat. Naši vysocí vládcové se domnívají, že i když tak svobodně smýšlející Synové způsobí značné potíže v ranních epochách vesmíru, když se však potom věci plně prosejí a s konečnou platností usadí, míra posílení vyšší loajlnosti a větší vůle pro službu ze strany těchto důkladně prozkoušených Synů mnohem více vynahradí chaos a strasti v ranních dobách.

V případě vzpoury v řídícím centru soustavy je obvykle dosazen nový vládce v poměrně krátké době, ale na jednotlivých planetách tomu tak není. Planety jsou dílčími prvky materiálního tvoření a svobodná vůle tvorů je faktorem při konečném rozhodování o všech takových problémech.

senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

35:9.5 (393.5) The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

35:9.6 (393.6) Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

35:9.7 (393.7) The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

35:9.8 (393.8) Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon, lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

35:9.9 (394.1) In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems.

Izolované světy—planety, jejichž princové pochybili, dostanou nové Planetární Prince, ale ti se neujmou aktivního řízení takových světů, dokud nejsou důsledky vzpoury částečně překonány a odstraněny nápravnými opatřeními, zavedené Melkisedeky a jinými sloužícími osobnostmi. Vzpoura Planetárního Prince okamžitě izoluje jeho planetu; lokální duchovní okruhy jsou ihned poškozeny. Pouze poskytnutý Syn na takovém duchovně izolovaném světě může obnovit meziplanetární komunikační spojení.

Existuje plán na záchranu těchto vzpurných a pošetilých Synů a mnozí z nich využili toto soucitné opatření; ale již nikdy nemohou působit v těch pozicích, ve kterých selhali. Po rehabilitaci jsou jim přiděleny dozorčí povinnosti a pracují v útvech fyzického řízení.

10. SVĚTY LANONANDEKŮ

Třetí skupina ze sedmi světů a čtyřiceti dvou družic, která patří mezi sedmdesát planet salvingtonského okruhu, představuje seskupení administrativních sfér Lanonandeků. Na těchto světech zkušené Lanonandekové, patřící ke sboru bývalých Vládců Soustav, fungují jako učitelé vzestupných poutníků a armád serafů v oblasti správního řízení. Na hlavních světech soustav evoluční smrtelníci sledují správce soustav při práci, ale tady se bezprostředně podílejí na sladění administrativních činností deseti tisíc lokálních soustav.

Administrativní školy lokálního vesmíru jsou vedeny sborem Synů Lanonandeků, kteří mají dlouhodobé zkušenosti jako Vládci Soustav a jako poradci vlád souhvězdí. Tyto administrativní fakulty předčí pouze školy řízení a organizace na Uverse.

I když světy Lanonandeků slouží jako vzdělávací sféry pro vzestupné smrtelníky, jsou současně centra pro četné činnosti, týkající se normálních a běžných administrativních procesů vesmíru. V průběhu celé cesty do Ráje vzestupní poutníci soustavně studují ve školách, zaměřených na praktickou přípravu, kde skutečně dělají věci, o kterých se učí. Vesmírný vzdělávací systém pod záštitou Melkisedků je účelný, vzestupný, smysluplný a je založen na zkušenostech. Zahrnuje výuku v otázkách materiálních, intelektuálních, morontálních a duchovních.

Jsou to právě tyto administrativní sféry Lanonandeků, na kterých slouží většina zachráněných Synů této kategorie jako správci a

Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

35:9.10 (394.2) There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical administration.

10. THE LANONANDEK WORLDS

35:10.1 (394.3) The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

35:10.2 (394.4) These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

35:10.3 (394.5) While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive, meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

35:10.4 (394.6) It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as

dohlížitelé nad planetárními záležitostmi. Tito provinilí Planetární Princové a jejich druhové ve vzpouře, kteří se rozhodli přijmout nabídnutou rehabilitaci, budou vykonávat tyto běžné funkce přinejmenším do doby, až se vesmír Nebadon ustálí ve světle a životě.

Nicméně, mnoho Synů Lanonandeků ve starších soustavách prokázalo vynikající výsledky ve službě, administrativě a duchovní oblasti. Oni jsou ušlechtilou, spolehlivou a oddanou skupinou, ačkoliv jsou náchylní udělat chybu kvůli falešné představě o osobní svobodě a fikci sebeurčování.

[Zpracováno Představeným Archandělů z pověření Gabriela Salvingtonského.]

custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

35:10.5 (394.7) Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

35:10.6 (394.8) [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

Kapitola 36. Nositelé Života

⇐ 035

Kniha Urantia

037 ⇨

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 36 NOSITELÉ ŽIVOTA

Sekce

Úvod

1. Původ a podstata Nositelů Života
2. Světy Nositelů Života
3. Transplantace života
4. Melkisedekovi Nositelé Života
5. Sedm pomocných duchů myslí
6. Živé síly

PAPER 36 THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

Úvod

ŽIVOT nevzniká samovolně. Život se vytváří podle plánů, které připravují (neodhalení) Architekti Bytí a na obyvatelných planetách se objeví tak, že je buď přímo importován, anebo je výsledkem působení Nositelů Života lokálních vesmírů. Tito nositelé života patří mezi nejzajímavější a nejvšestrannější bytosti z celé různorodé rodiny vesmírných Synů. Jim je svěřeno navrhování a přeprava života tvora na planetární sféry. A po zasazení tohoto života na nových světech tam zůstávají velmi dlouhou dobu, aby pečovali o jeho vývoj.

INTRODUCTION

^{36:0.1 (396.1)} LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. PŮVOD A PODSTATA NOSITELŮ ŽIVOTA

Přestože Nositelé Života patří do rodiny božského synovstva, jsou zvláštním a pozoruhodným typem vesmírných Synů. Oni jsou jedinou skupinou inteligentního života v lokálním vesmíru, na jehož tvoření se podílejí vládci supervesmíru. Nositelé Života jsou potomci tří předexistenčních osobností: Syna Tvořitele, Vesmírného Mateřského Ducha a určeného jednoho ze tří Věčně Moudrých, řídícího osudy daného supervesmíru. Tito Věčně Moudří, kteří

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

^{36:1.1 (396.2)} Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the Universe Mother Spirit, and, by designation, one of the three Ancients of Days presiding over the destinies of the superuniverse concerned. These

sami mohou rozhodnout o zániknutí života, se podílejí na vytvoření Nositelů Života, kterým je svěřeno založení fyzického života na vyvíjejících se světech.

My máme zaznamenáno ve vesmíru Nebadon vytvoření jednoho sta milionů Nositelů Života. Tento výkonný sbor rozsěvačů života nemá opravdovou samosprávu. Jsou řízeni triem, rozhodujícím o životě, které tvoří Gabriel, Otec Melkisedek a Nambia—původní a prvorozený Nositel Života Nebadonu. Ale ve všech aspektech svojí vnitřní administrativy jsou samosprávným sborem.

Nositelé Života jsou roztrženi do tří velkých sekcí: v první jsou starší Nositelé Života, druhou tvoří asistenti a ve třetí jsou pečovatelé. První sekce je rozdělena do dvanácti skupin specialistů na různé formy projevu života. Vytvoření těchto tří sekcí bylo provedeno Melkisedeky, kteří za tímto účelem provedli testy na hlavní sféře Nositelů Života. Od té doby jsou Melkisedekové úzce spjati s Nositeli Života a pokaždé je doprovází, když ti odcházejí zakládat život na nové planetě.

Když je evoluční planeta s konečnou platností ustálena ve světle a životě, Nositelé Života jsou organizováni ve vyšších poradních orgánech, ve kterých nabízejí poradenskou pomoc v dalším řízení a rozvoji světa a jeho zdokonaleným bytostem. V pozdějších, ustálených epochách vyvíjejícího se vesmíru je těmto Nositelům Života svěřeno mnoho nových povinností.

2. SVĚTY NOSITELŮ ŽIVOTA

Melkisedekové mají hlavní dohled nad čtvrtou skupinou sedmi primárních sfér salvingtonského okruhu. Tyto světy Nositelů Života jsou pojmenovány následujícím způsobem:

1. Hlavní řídicí centrum Nositelů Života.
2. Sféra plánování života.
3. Sféra uchování života.
4. Sféra evoluce života.
5. Sféra života, spojeného s myslí.
6. Sféra mysli a ducha v živých bytostech.
7. Sféra neodhaleného života.

Každá z těchto základních sfér je obklopena šesti družicemi, na kterých jsou střediska pro odborné posuzování všech činností Nositelů Života ve vesmíru.

Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

36:1.2 (396.3) In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers. This efficient corps of life disseminators is not a truly self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

36:1.3 (396.4) Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

36:1.4 (396.5) When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

36:2.1 (397.1) The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

36:2.2 (397.2) 1. The Life Carrier headquarters.

36:2.3 (397.3) 2. The life-planning sphere.

36:2.4 (397.4) 3. The life-conservation sphere.

36:2.5 (397.5) 4. The sphere of life evolution.

36:2.6 (397.6) 5. The sphere of life associated with mind.

36:2.7 (397.7) 6. The sphere of mind and spirit in living beings.

36:2.8 (397.8) 7. The sphere of unrevealed life.

36:2.9 (397.9) Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special phases of all the Life Carrier activities in the universe are centered.

Svět číslo jedna, hlavní sféra, se svými šesti přidruženými družicemi, se věnuje studiu univerzálního života, života ve všech známých aspektech jeho projevu. Tady se nachází fakulta plánování života, na které působí učitelé a poradci z Uversy a Havony, dokonce i z Ráje. A mně je dovoleno sdělit, že sedm centrálních stanovišť pomocných duchů myslí se nachází na tomto světě Nositelů Života.

Číslo deset a desetinná soustava jsou spojeny s fyzickým vesmírem, ale ne s duchovním. Oblast života je charakterizována čísly tři, sedm a dvanáct, nebo násobky a kombinacemi těchto základních čísel. Existují tři původní a podstatně rozdílné plány života, odsouhlasené třemi Rajskými Zdroji a Středou, a ve vesmíru Nebadon tyto tři základní formy života jsou odděleně umístěny na tři odlišné typy planet. Původně existovalo dvanáct rozdílných božských konceptů přenositelného života. Číslo dvanáct, s jeho děliteli a násobky prostupuje všemi základními prototypy života ve všech sedmi supervesmírech. Existuje také sedm druhů strukturálního řešení života—základní varianty reprodukování tvaru živé hmoty. Orvontonské modely života jsou sestaveny z dvanácti nositelů dědičnosti. Různé druhy tvorů vlastní vůle jsou konfigurované jako 12, 24, 48, 96, 192, 384 a 768. Na Urantii existuje čtyřicet osm jednotek genetického vlivu—dědičných znaků—v pohlavních buňkách člověka.

Druhý svět je sférou projektování života; tady se vypracovávají nové způsoby vytváření života. I když původní projekty života jsou prováděny Synem Tvořitelem, samotná realizace těchto plánů je svěřena Nositelům Života a jejich spolupracovníkům. Když jsou celkové plány života pro nový svět zformulovány, jsou předány do hlavního centra sféry, kde jsou podrobně prozkoumány nejvyšší radou starších Nositelů Života ve spolupráci s poradním sborem Melkisedeků. Jestliže se plány odklánějí od původně přijatých formulací, musí být předány pro schválení Synu Tvořiteli. Při takových přezkoumáváních často zastupuje Syna Tvořitele vrchní Melkisedek.

Proto planetární život, i když je v některých aspektech podobný, je na každém evolučním světě v mnoha ohledech rozdílný. Dokonce i v jednotné řadě životních forem v samostatné rodině světů nejsou dvě planety s absolutně stejnou formou života; vždy existuje vlastní planetární typ, neboť Nositelé Života nepřetržitě vyvíjejí úsilí, aby vylepšili důležité formulace pro zakládání života, které jim byly svěřeny k opatrování.

36:2.10 (397.10) *World Number One*, the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

36:2.11 (397.11) The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

36:2.12 (397.12) *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

36:2.13 (397.13) Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas committed to their keeping.

Existuje více než jeden milion elementárních, neboli kosmických chemických formulací, které vytvářejí matečné prototypy a početné základní funkční variace projevů života. První družice sféry plánování života je světem vesmírných fyziků a elektrochemiků, kteří pomáhají jako techničtí asistenti Nositelům Života ovládnout, organizovat a ovlivňovat základní jednotky energie, které se používají při sestavování materiálního nosiče pro přenos života, tak zvaná zárodečná plazma.

Laboratoře pro plánování planetárního života jsou umístěny na druhé družici tohoto světa číslo dva. V těchto laboratořích Nositelé Života a jejich všichni kolegové spolupracují s Melkisedeky ve snaze obměnit a třeba i zdokonalit život, který je navržený pro zavedení na desítkových planetách Nebadonu. Život, vyvíjející se nyní na Urantii byl naplánován a částečně rozpracován právě na tomto světě, protože Urantia je desítkovou planetou—světem experimentálního života. Na každém desátém světě je přípustná větší odchylka od standardních prototypů života, než na jiných (neexperimentálních) světech.

Svět číslo tři se věnuje uchování života. Tady pomocníci a pečovatelé ze sboru Nositelů Života studují a vyvíjejí různé metody ochrany a zachování života. Plány pro život na každém novém světě vždy stanoví brzké založení komise pro uchování života a ta je složena z pečovatelských specialistů pro odborné zacházení se základními prototypy života. Na Urantii bylo dvacet čtyř takových pečovatelských komisí, dva pro každý základní, neboli matečný prototyp strukturálního uspořádání životního materiálu. Na planetách jako je vaše se nejvyšší forma života reprodukuje s pomocí svazku, nesoucího život, ve kterém je dvacet čtyř matečných prototypů. (A protože rozměrový život vyrůstá na základech fyzického života, tak se objeví dvacet čtyř základních typů psychického systému).

Sféra číslo čtyři a její přidružené družice je zaměřena na všeobecné studium evoluce života tvora a detailně na evoluční předpoklady jakékoliv úrovně života. Původní protoplazma života evolučního světa musí obsahovat veškerý potenciál pro všechny budoucí vývojové variace a pro všechny dodatečné evoluční změny a úpravy. Zajištění takových dalekosáhlých projektů na proměnu života může vyžadovat výskyt mnoha zdánlivě bezúčelných forem živočišného a rostlinného života. Takové předvídatelné či nepředvídatelné vedlejší produkty planetární evoluce se objeví na scéně děje jenom proto, aby zmizely, ale v celém tomto dlouhém procesu se jako vlákna proplétají moudré a inteligentní

36:2.14 (398.1) There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

36:2.15 (398.2) The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

36:2.16 (398.3) *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners, two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

36:2.17 (398.4) *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread

formulace původních návrhářů plánu planetárního života a struktury druhů. Všechny ty početné vedlejší produkty biologické evoluce jsou nezbytné pro konečnou a dokonalou funkci vyšších inteligentních forem života, bez ohledu na to, že čas od času může převažovat velký nesoulad v dlouhém úsilí vyšších tvorů zvládnout nižší formy života, z nichž je někdy velmi mnoho nepřátelských vůči míru a pokoji vyvíjejících se tvorů vlastní vůle.

Pátý svět se zabývá pouze životem, spojeného s myslí. Každá z jeho družic se věnuje studiu jednotlivého aspektu mysli tvora ve vzájemném vztahu se životem tvora. Mysl, v tom smyslu, jak ji chápe člověk, je darem sedmi pomocných duchů mysli, umístěným na nenaučitelné neboli mechanické úrovni mysli prostřednictvím orgánů Nekonečného Ducha. Formy života reagují různě na tyto pomocníky a na rozmanité duchovní služby, působící v celém vesmíru času a prostoru. Schopnost materiálních tvorů reagovat na duchovní podněty závisí zcela na připojeném daru mysli, který postupně kontroluje směr biologické evoluce těchto smrtelných tvorů.

Svět číslo šest je vyhrazen vzájemnému vztahu mysli s duchem, tak jak jsou spojeni s živými formami a organismy. Tento svět s jeho šesti přidruženými družicemi obsahuje školy koordinace tvorů, ve kterých učitelé, jak ze středního vesmíru, tak i ze supervesmíru, spolupracují s instruktory Nebadonu při představování nejvyšších úrovní dosažení časově-prostorových tvorů.

Sedmá sféra Nositelů Života je vyhrazena neodhaleným oblastem evolučního života tvora v takové míře, do jaké je spojena s kosmickou filozofií a rozšiřujícím se uskutečňováním Nejvyšší Bytosti.

3. TRANSPLANTACE ŽIVOTA

Život se neobjeví ve vesmírech samovolně; Nositelé Života ho musí zahájit na prázdných planetách. Oni jsou nositelé, šířitelé a opatrovatelé života v té podobě, jak se objevuje na evolučních světech prostoru. Život všech druhů a forem, známých na Urantii, se objevuje s těmito Syny, i když ne všechny formy planetárního života na Urantii existují.

Sbor Nositelů Života, pověřen zasadit život na novém světě, je obvykle složen ze sta starších nositelů, sta asistentů a tisíce pečovatelů. Nositelé Života často přinesou na nový svět aktivní protoplazmu života, ale není tomu tak pokaždé. Oni někdy sestavují prototypy života až po

of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

36:2.18 (398.5) *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

36:2.19 (399.1) *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature co-ordination, wherein teachers from both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

36:2.20 (399.2) *The Seventh Sphere of the Life Carriers* is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. LIFE TRANSPLANTATION

36:3.1 (399.3) Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

36:3.2 (399.4) The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers, one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They

příchodu na určenou planetu podle návodů, dříve schválených pro nové způsoby zakládání života. Takový je původ planetárního života na Urantii.

Když jsou fyzické prototypy sestaveny v souladu se schválenými návody, potom Nositelé Života katalyzují tento neživý materiál, přenesou skrze sebe duchovní jiskru života; a okamžitě se nehybné prototypy stanou živou podstatou.

Životní jiskra—tajemství života—je poskytnuta prostřednictvím Nositelů Života, ale ne jimi samotnými. Oni samozřejmě kontrolují takové procesy a sestavují samotnou protoplazmu života, ale je to Vesmírný Mateřský Duch, který dodá nepostradatelný faktor živé plazmě. Od Tvořivé Dcery Nekonečného Ducha přichází ta energetická jiskra, která oživuje tělo a je předzvěstí mysli.

Při zakládání života Nositelé Života nepřenášejí nic ze svých osobních podstat, dokonce ani na těch sférách, kde se plánují nové druhy života. Oni prostě iniciují a přenesou jiskru života, nastartují potřebné proměny hmoty v souladu s fyzickými, chemickými a elektrickými podmínkami schválených plánů a prototypů. Nositelé Života jsou živými katalyzátory, kteří podněcují, organizují a oživují jinak nehybné prvky materiálního světa.

Nositelé Života planetárního sboru mají danou určitou dobu pro založení života na novém světě, přibližně půl milionu let času dané planety. Po uplynutí této doby, což označí určité vývojové výsledky planetárního života, ukončí procesy zakládání a potom již nemohou přidat nic nového, nebo doplňujícího k životu na dané planetě.

V obdobích mezi založením života a objevením se morálních lidských tvorů mají dovoleno Nositelé Života upravovat životní prostředí a jinak příznivě usměrňovat směr biologické evoluce. A tuto činnost provádějí velmi dlouhou dobu.

Když se Nositelům Života, působících na novém světě, podaří vyvinout bytost s vlastní vůlí, se schopností morálního uvědomění a duchovní volby, potom jejich práce končí—dokončili své poslání; nemohou již více upravovat vyvíjející se život. Od této chvíle musí probíhat evoluce živých věcí v souladu s vrozenými vlastnostmi a tendencemi, které byly již dříve vneseny a zakotveny do planetárních formulací a prototypů života. Nositelé Života nemají povoleno experimentovat s vůlí, nebo do ní zasahovat; není

sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

36:3.3 (399.5) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

36:3.4 (399.6) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

36:3.5 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

36:3.6 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

36:3.7 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

36:3.8 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further. From this point forward the evolution of living things must proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary life formulas and patterns. The Life Carriers are

jim dovoleno ovládat, nebo svévolně ovlivňovat morální postoje tvorů.

S příchodem Planetárního Prince se Nositelé Života připravují k odchodu, ačkoliv dva starší nositelé a dvanáct pečovatелů se mohou dobrovolně nabídnout, že po složení slibu zůstanou na neomezenou dobu na planetě jako poradci v otázkách dalšího vývoje a zachování živé plazmy. Dva takoví Synové a jejich dvanáct druhů slouží v současné době na Urantii.

4. MELKÍSEDEKOVÍ NOSITELÉ ŽIVOTA

V každé lokální soustavě obydlených světů celého Nebadonu je jedna sféra, na které funkci nositelů života vykonali Melkisedekové. Tato obydlí jsou známá jako soustavy midsonitních světů a na každém z nich se spojil materiálně uzpůsobený Syn Melkisedek s vybranou Dcerou materiální kategorie synovstva. Matky-Evy takových midsonitních světů jsou posílány z hlavních center soustavy, do které tyto světy patří poté, co byly určeným Melkisedekem-nositelům života vybrány z mnoha dobrovolnic, které odpovíděly na výzvu Vládců Soustavy, adresovanou Materiálním Dcerám jeho sféry.

Potomci Melkisedeka-nositele života a Materiální Dcery jsou známi jako midsonité. Melkisedek-Otec takové rasy nebeských tvorů posléze opustí planetu své životní unikátní funkce a Matka-Eva této speciální kategorie vesmírných bytostí po zrození sedmé generace planetárních potomků odchází také. Řízení takového světa potom přejde na nejstaršího syna.

Midsonitní tvorové žijí a působí jako reprodukční bytosti na svých nádherných světech po dobu jednoho tisíce standardních let a hned potom jsou přemístěni serafskými přepravci. Od té doby jsou z midsonitů nereprodukční bytosti, protože proces odmaterializování, kterým musí projít v přípravě pro serafování, je navždy zbaví reprodukčních schopností.

Současné postavení těchto bytostí nemůže být považováno ani jako smrtelné či nesmrtelné, a ani nemůže být s určitostí zařazeno mezi lidské, nebo božské bytosti. Tito tvorové nemají zavedeného vnitřního Ladiče Myšlení, proto ztěží mohou být nesmrtelní. Ale přesto se zdají, že jsou nesmrtelní; žádný midsonit neprožil smrt. Všichni midsonité, kdykoliv se narodili v Nebadonu, žijí dodnes a působí na svých rodných světech, na některé z přechodných sfér, nebo na salvingtonské sféry midsonitů, ležící ve skupině světů konečných.

not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

36:3.9 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

36:4.1 (400.5) In every local system of inhabited worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

36:4.2 (400.6) The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsoniters*. The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

36:4.3 (400.7) The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsoniters are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass through in preparation for enseraphing forever deprives them of reproductive prerogatives.

36:4.4 (400.8) The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsoniter has experienced death. All midsoniters ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

Salvingtonské světy konečných. Melkisedekové-nositelé života, a také s nimi spojené Matky-Evy, odcházejí z midsonitních sfér soustavy na světy konečných salvingtonského okruhu, kde jejich potomci mají také předurčeno se shromáždit.

V této spojitosti je nutno vysvětlit, že tato pátá skupina sedmi primárních světů salvingtonského okruhu jsou světy konečných Nebadonu. Potomci Melkisedeků-nositelů života a Materiálních Dcer sídlí na sedmém světě konečných, midsonitní sféře Salvingtonu.

Družice sedmi primárních světů konečných jsou místem setkávání osobností supervesmíru a středního vesmíru, které vykonávají svá poslání v Nebadonu. Přestože vzestupní smrtelníci se mohou pohybovat volně po všech výchovných světech a vzdělávacích sférách 490 světů, ze kterých je složena Melkisedekova Univerzita, jsou určité speciální školy a početné omezené zóny, do kterých jim není dovoleno vstoupit. Toto platí především o čtyřiceti devíti sférách, spadajících pod pravomoc konečných.

Co je účelem midsonitních bytostí není v současné době známo, ale je zřejmé, že tyto osobnosti se shromažďují na sedmém světě konečných, aby se tam připravily na určité budoucí eventuality v evoluci vesmíru. Naše otázky, týkající se midsonitních ras jsou vždy odkázány ke konečným a koneční pokaždé odmítnou hovořit o osudu svých svěřenců. Bez ohledu na neurčitost budoucnosti midsonitů, my víme, že v každém lokálním vesmíru v Orvontonu pobývá takový hromadící se sbor těchto tajemných bytostí. Melkisedekové-nositelé života věří, že jejich midsonitní děti budou někdy obdařeny transcendentním a věčným duchem absonitnosti Boha Konečného.

5. SEDM POMOCNÝCH DUCHŮ MYSLI

Právě přítomnost sedmi pomocných duchů myslí na primitivních světech určuje směr organické evoluce; objasňuje, proč evoluce je záměrná a ne nahodilá. Tito pomocní duchové představují tu pomocnou funkci myslí Nekonečného Ducha, která je poskytována nižším řádům inteligentního života prostřednictvím působení Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Pomocní duchové jsou dětmi Vesmírného Mateřského Ducha a představují jeho osobní pomoc materiálním myslím. Kdekoliv a kdykoliv se taková mysl projevuje, je to důkaz o působení těchto duchů.

Sedm pomocných duchů myslí je nazýváno

36:4.5 (401.1) *The Salvington Worlds of the Finaliters.* The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their offspring are also destined to forgather.

36:4.6 (401.2) It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

36:4.7 (401.3) The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

36:4.8 (401.4) The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

36:5.1 (401.5) It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

36:5.2 (401.6) The seven adjutant mind-spirits are

jmény, které odpovídá následujícím výrazům: intuice, chápání, odvaha, vědění, rada, úcta a moudrost. Tito duchové myslí rozesílají svůj vliv do všech obydlených světů jako charakteristické podnětné impulsy a každý z nich se snaží najít příjemce, schopného vnímat jeho projev. Úroveň schopnosti příjemce vnímat tyto podněty a jednat pod jejich vlivem je zcela rozdílná.

Centrální stanoviště pomocných duchů v hlavním řídicím světě Nositelů Života ukazuje dohlížejícím Nositelům Života rozsah a kvalitu působení pomocných duchů na mysl v jakémkoliv světě a v kterémkoliv daném živém inteligentním organismu. Tato centrální stanoviště myslí života dokonale ukazují působení prvních pěti pomocných duchů v živých myslích. Ale pokud se jedná o šestého a sedmého pomocného ducha—úcty a moudrosti—tato centrální stanoviště zaznamenávají pouze kvalitu jejich působení. Kvantitativní činnost pomocníka úcty a pomocníka moudrosti je registrována v bezprostřední přítomnosti Božského Pečovatele na Salvingtonu, představujícího osobní zkušenost Vesmírného Mateřského Ducha.

Sedm pomocných duchů myslí vždy doprovází Nositele Života na novou planetu, ale není je možno považovat za bytosti; oni spíše připomínají okruhy. Sedm pomocných duchů vesmíru nepůsobí jako osobnosti odděleně od vesmírné přítomnosti Božského Pečovatele; oni jsou vlastně úrovní vědomí Božského Pečovatele a vždy jsou závislí na činnosti a přítomnosti své tvořivé matky.

Nám se nedostává slov, abychom patřičně pojmenovali těchto sedm pomocných duchů myslí. Oni jsou pečovatelé empirické myslí nižších úrovní a dali by se popsat, podle pořadí dosažení odpovídajících evolučních úrovní, následovně:

1. Duch intuice—rychlé vnímání, primitivní, fyzické a vrozené reflexní instinkty; orientace v prostoru a další pudy sebezáchovy všech myslících tvorů; jediný z pomocných duchů, působící v tak velkém rozsahu v nižších řádech živočišného života a jediný, schopný obsáhlého funkčního kontaktu s nenaučitelnými úrovněmi mechanické myslí.

2. Duch chápání—koordinační impuls, spontánní a zjevně automatické spojování pojmů. Toto je dar dávat do souvislosti získané vědomosti, vlastnost bystrého zdůvodnění, rychlého úsudku a pohotového rozhodnutí.

3. Duch odvahy—dar věrnosti—v osobitých bytostech je to základ pro získání charakteru a intelektuální zdroj morální vytrvalosti a duchovní odvahy. Osvícen fakty a inspirován pravdou, se stává duch odvahy podnětným klíčem k

called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

36:5.3 (401.7) The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of the Universe Mother Spirit.

36:5.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

36:5.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

36:5.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

36:5.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid judgment, and prompt decision.

36:5.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this

evolučnímu vzestupu skrze inteligentní a svědomité sebeurčování.

4. Duch vědění—zvědavost, matka poznávání a objevování, duch vědy; průvodce a věrný druh duchů odvahy a rady; podnět nasměrovat dar odvahy na cestu užitečného a postupného růstu.

5. Duch rady—sociální potřeba, dar druhové součinnosti; schopnost tvorů vlastní vůle se shodnout se svými druhy; původ instinktu pospolitosti u nižších tvorů.

6. Duch úcty—impuls nábožnosti, první rozlišovací podnět, rozdělující mysl tvorů na dva základní druhy smrtelného bytí. Duch úcty navždy oddělí s ním spojeného tvora od tvorů, obdařených myslí, ale nemajících duši. Úcta je znakem kandidáta duchovního vzestupu.

7. Duch moudrosti—vrozená tendence všech morálních tvorů k pravidelnému a postupnému evolučnímu zdokonalování. Toto je nejvyšší pomocný duch, duchovní koordinátor a zprostředkovatel činnosti všech ostatních. Tento duch je tajemstvím toho vrozeného podnětu myslících tvorů, který iniciuje a podporuje praktický a účinný program vzestupného bytí; je to ten dar živých tvorů, který vysvětluje jejich nevysvětlitelnou schopnost přežít, a přežívajíc, využívají všechnu nashromážděnou předešlou zkušenost a současně příležitosti pro získání všeho, co jsou schopni mobilizovat v mysli dotyčného organismu všichni ostatní mentální pomocní duchové. Moudrost je vrcholem intelektuální činnosti. Moudrost je cílem čisté duchovní a morální existence.

Pomocní duchové mysli prodělávají empirický růst, ale nikdy se nestanou osobnostmi. Ve svém působení se vyvíjejí a působení prvních pěti v živočišných druzích je do určité míry nezbytné pro působení všech sedmi jako lidský intelekt. Tato živočišná spojitost přispívá k tomu, že pomocní duchové jsou, jako lidská mysl, ve větší míře více praktičtější; proto jsou živočišové, do určité míry, nepostradatelní pro lidský intelektuální a rovněž jeho fyzický vývoj.

Tito pomocníci mysli Mateřského Ducha lokálního vesmíru souvisejí se životem inteligentních tvorů stejně, jako energetická centra a fyzická dohlížitelé souvisejí s neživými silami vesmíru. Oni vykonávají neocenitelnou službu v okruzích mysli na obydlených světech a úspěšně spolupracují s Hlavními Fyzickými Kontrolory, kteří slouží také jako dohlížitelé a usměrňovatelé nižších úrovních mysli, na kterých pomocní duchové ještě nezačali působit—úrovně

becomes the secret of the urge of evolutionary ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

36:5.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

36:5.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

36:5.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

36:5.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

36:5.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

36:5.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical

nenaučitelné čili mechanické mysli.

Živá mysl, před dostavením se schopnosti poučit se ze zkušenosti, je oblastí, ve které pomáhají Hlavní Fyzičtí Kontroloři. Mysl tvora, před získáním schopnosti rozpoznat božskost a ctít Božstvo, je výlučnou oblastí působení pomocných duchů. Jakmile intelekt tvorů začne projevovat duchovní reakce, takové způsobilé mysli se okamžitě stanou nadmysli a jsou ihned napojeny na duchovní okruhy Mateřského ducha lokálního vesmíru.

Pomocní duchové mysli žádným způsobem nesouvisí s rozdílným a vysoce duchovním působením ducha osobní přítomnosti Božského Pečovatele, Svatého Ducha obydlených světů; ale funkčně předcházejí, a připravují, objevení se tohoto ducha v evolučním člověku. Pomocní duchové poskytují Vesmírnému Mateřskému Duchu různé kontakty s materiálními živými tvory lokálního vesmíru a umožňují jejich kontrolu, ale jejich působení na předosobních úrovních nenachází odezvu v Nejvyšší Bytosti.

Neduchovní mysl nemá ani duchovně-energetický projev, a ani není fyzicko-energetickým jevem. Dokonce ani lidská mysl, mysl osobnosti, nemůže přežít bez spojení s duchem. Mysl je dar božskosti, ale není nesmrtelná, jestliže funguje bez duchovního vnímání a když postrádá schopnost úcty a touhy po věčném životě.

6. ŽIVÉ SÍLY

Život je jak mechanický, tak i vitalistický—materiální a duchovní. Fyzikové a chemici na Urantii budou neustále dělat pokroky v jejich poznávání protoplazmy rozmanitých forem rostlinného a živočišného života, ale nikdy nebudou schopni vytvořit živý organismus. Život je něco odlišného od všech projevů energie; dokonce ani materiální život fyzických tvorů není spojený s hmotou.

Materiální věci mohou mít nezávislé bytí, ale život vzniká pouze ze života. Mysl může pocházet pouze z předexistenciální mysli. Duch má svůj počátek pouze ve svých duchovních předcích. Tvor může zhotovit formy života, ale pouze osobnost tvořitele, nebo tvořivé síly mohou poskytnout aktivující jiskru života.

Nositelé Života jsou schopni sestavit materiální formy, neboli fyzické modely živých bytostí, ale Duch poskytne výchozí jiskru života a věnuje mysl. I živé formy experimentálního života, které sestavují Nositelé Života na svých salvingtonských světech, vždy postrádají

mind.

36:5.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircled in the spirit cycles of the local universe Mother Spirit.

36:5.16 (403.4) The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

36:5.17 (403.5) Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. LIVING FORCES

36:6.1 (403.6) Life is both mechanistic and vitalistic — material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

36:6.2 (403.7) Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can supply the activating living spark.

36:6.3 (404.1) Life Carriers can organize the material forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of

schopnost reprodukce. Když jsou formy života a životní prototypy přesně sestaveny a správně zorganizovány, přítomnost Nositele Života je postačující pro iniciování života, ale všechny takové živé organismy postrádají dvě zásadní vlastnosti—mysl a schopnost reprodukce. Živočišná mysl a mysl člověka jsou dary Materského Ducha lokálního vesmíru, působícího prostřednictvím sedmi pomocných duchů myslí, zatímco rozmnožovací schopnost tvora je specifické a osobní propůjčení se Vesmírného Ducha dědičné protoplazmě života, kterou inaugurují Nositele Života.

Když Nositelé Života navrhli prototypy života a upravili energetické systémy, potom musí dojít k dodatečnému fenoménu; těmto neživým formám se musí poskytnout „dech života.“ Boží Synové jsou schopni zkonstruovat formy života, ale je to Boží Duch, který dodá opravdovou jiskru života. A když takto propůjčený život je ukončen, potom se opět zbylé materiální tělo stane mrtvou hmotou. Když je poskytnutý život vyčerpán, tělo se vrací do lůna materiálního vesmíru, ze kterého bylo vypůjčeno Nositeli Života, aby sloužilo jako přechodný nositel života, který oni přenesli do takového viditelného spojení energie a hmoty.

Život, který Nositelé Života poskytují rostlinstvu a živočichům, se nevrací zpět k Nositelům Života po smrti rostliny, nebo živočicha. Odcházející život takové živé věci nemá ani identitu, ani osobnost; taková živá věc nepřežívá smrt jako jedinec. Během své existence a v době pobytu ve hmotném těle prodělal změnu; prošel energetickou evolucí a přežívá pouze jako část kosmických sil vesmíru; nepřežívá jako individuální život. Přežití smrtelných tvorů je zcela založeno na vývoji nesmrtelné duše ve smrtelné myslí.

My mluvíme o životě jako „energii“ a „síle,“ ale ve skutečnosti není ani prvním, ani druhým. Síla-energie různě reaguje na gravitaci; život na ni nereaguje. Prototyp života také nereaguje na gravitaci, je seskupením energií, které již splnily všechny závazky, spojené s gravitací. Život, jako takový, představuje aktivaci několika prototypů, sestavených, nebo jiným způsobem vyčleněných energií—materiální, intelektuální nebo duchovní.

Jsou některé věci, spojené s rozvinutím života na evolučních planetách, které nám nejsou úplně jasné. My plně rozumíme fyzické organizaci elektrochemických formulí Nositelů Života, ale ne zcela chápeme podstatu a zdroj, život aktivující jiskry. My víme, že život proudí od Otce přes Syna prostřednictvím Ducha. Je více než pravděpodobné, že Hlavní Duchové jsou sedmidílný kanál, kterým se řeka života rozlévá na

reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

36:6.4 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the “breath of life” must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

36:6.5 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolution of an immortal soul within the mortal mind.

36:6.6 (404.4) We speak of life as “energy” and as “force,” but it is really neither. Force-energy is variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

36:6.7 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know that life flows from the Father through the Son and by the Spirit. It is more than possible that the Master

všechna tvoření. Ale my nerozumíme metodě, pomocí které se Hlavní Duchové podílejí na počátečním umístění života na nové planetě. Jsme přesvědčeni, že Věčně Moudří mají také svoji úlohu při inauguraci života na novém světě, ale vůbec nic o tom nevíme. Ale víme, že Vesmírný Mateřský Duch skutečně oživuje neživé prototypy a poskytuje takto aktivované protoplazmě výsady organického rozmnožování. My pozorujeme, že tyto tři zdroje jsou úrovněmi Boha Sedmidílného, někdy jsou označovány jako Nejvyšší Tvořitelé času a prostoru; ale jinak víme jen o málo víc, než smrtelníci na Urantii—pouze to, že koncepce je obsažena v Otci, její vyjádření v Synovi a uskutečnění života v Duchu.

[Sepsáno Synem-Vorondadekem, pobývajícím na Urantii jako pozorovatel a jednajícím v této funkci na žádost Melkisedeka, vůdce dohlížejícího Sboru zjevovatelů.]

Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know little more than Urantia mortals — simply that concept is inherent in the Father, expression in the Son, and life realization in the Spirit.

^{36:6.8 (405.1)} [Indited by a Vorondadek Son stationed on Urantia as an observer and acting in this capacity by request of the Melchizedek Chief of the Supervising Revelatory Corps.]

Kapitola 37. Osobnosti lokálního vesmíru

⇐ 036

Kniha Urantia

038 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 37 OSOBNOSTI LOKÁLNÍHO VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Vesmírní Pomocníci
2. Oslivé Večerní Hvězdy
3. Archandělé
4. Nejvyšší Asistenti
5. Vysocí Komisaři
6. Celestini Dohlížitelé
7. Učitelé obytných světů
8. Vyšší duchovní řády
9. Trvalí obyvatelé lokálního vesmíru
10. Ostatní skupiny lokálního vesmíru

Úvod

V ČELE všech osobností Nebadonu stojí Tvořitel a Syn Vládců—Michael, otec a panovník lokálního vesmíru. Rovný v božskosti a doplňující v tvořitelských vlastnostech je mu Mateřský Duch lokálního vesmíru—Božský Pečovatel Salvingtonu. A tito tvořitelé jsou v pravém slova smyslu Otec-Syn a Duch-Matka všech narozených tvorů v Nebadonu.

Předchozí kapitoly pojednávaly o vytvořených řádech synovstva a následující vyprávění vyličí pomáhající duchy a vzestupné řády synovstva. Tato kapitola se hlavně věnuje prostřední skupině, Vesmírným Pomocníkům, ale také krátce představí některé vyšší duchy, umístěné v Nebadonu a určité řády s trvalou příslušností v lokálním vesmíru.

PAPER 37 PERSONALITIES OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

INTRODUCTION

37:0.1 (406.1) AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complementary in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

37:0.2 (406.2) Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. VESMÍRNÍ POMOCNÍCI

Mnoho z unikátních řádů, které jsou obecně zaříděny do této kategorie, nejsou odhaleny, ale tím způsobem, jakým jsou představeny v těchto kapitolách, Vesmírní Pomocníci zahrnují následujících sedm řádů:

1. Jasně Ranní Hvězdy.
2. Oslivé Večerní Hvězdy.
3. Archandělové.
4. Nejvyšší Asistenti.
5. Vysocí Komisaři.
6. Celestinští Dohlížitelé.
7. Učitelé Obytných Světů.

Z prvního řádu Vesmírných Pomocníků, Jasných Ranních Hvězd, je pouze jeden v každém lokálním vesmíru a je první ze všech tvorů, který se v Nebadonu narodil. Jasná Ranní Hvězda našeho vesmíru je známá jako Gabriel Salvingtonský. On je hlavním výkonným představitelem celého Nebadonu, působící jako osobní zástupce Syna Vládce a jako mluvčí jeho tvořivého sdružení.

V počátečním období Nebadonu, Gabriel pracoval úplně sám s Michaellem a Tvořivým Duchem. Jak se vesmír zvětšoval a administrativní problémy se násobily, byl mu poskytnut osobní personál neodhalených asistentů a posléze byla tato skupina rozšířena o vytvořený nebadonský sbor Večerních Hvězd.

2. OSLNIVÉ VEČERNÍ HVĚZDY

Tito oslniví tvorové byli naplánováni Melkisedeky a vytvoření byli Synem Tvořitelem a Tvořivým Duchem. Vykonávají mnoho různých povinností, ale především působí jako styčné orgány Gabriela, vedoucího výkonné moci lokálního vesmíru. Jedna či více z těchto bytostí působí jako jeho zástupci v hlavním světě každého souhvězdí a soustavy v Nebadonu.

Jako vedoucí výkonné moci Nebadonu, Gabriel z moci úřední předsedá, nebo je přítomen jako pozorovatel, všem konkláve v Salvingtonu a často jich zasedá až jeden tisíc současně. V takových případech zastupují Gabriela Oslivé Večerní Hvězdy; on nemůže být ve stejnou dobu na dvou místech a tito superandělé toto omezení nahrazují. Stejnou službu prokazují i sboru Synům Trojice-Učitelům.

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406.3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

- 37:1.2 (406.4) 1. Bright and Morning Stars.
- 37:1.3 (406.5) 2. Brilliant Evening Stars.
- 37:1.4 (406.6) 3. Archangels.
- 37:1.5 (406.7) 4. Most High Assistants.
- 37:1.6 (406.8) 5. High Commissioners.
- 37:1.7 (406.9) 6. Celestial Overseers.
- 37:1.8 (406.10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406.11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406.12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407.1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407.2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one thousand of these are often in session simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the Trinity Teacher Sons.

Přestože je Gabriel osobně zaneprázdněn administrativními povinnostmi, udržuje prostřednictvím Oslivých Večerních Hvězd kontakt se všemi úseky vesmíru a jeho záležitostmi. Oni ho vždy doprovázejí na jeho cestách po planetách a často vykonávají speciální mise na jednotlivých planetách jako jeho zástupci. Při plnění takových úkolů jsou někdy známi jako „andělé Pána.“ Často se vydávají na Uversu, aby zastupovali Jasnou Ranní Hvězdu před soudy a shromážděními Věčně Moudrých, ale velmi málo cestují za hranice Orvontonu.

Oslivé Večerní Hvězdy jsou unikátní dvojité řád, zahrnující některé vytvořené vyšší bytosti a jiné, které dosáhly svého postavení svojí službou. Nebadonský sbor těchto superandělů má nyní 13 641 členů. Z tohoto počtu je 4 832 vytvořených vyšších bytostí, zatímco 8 809 jsou vzestupní duchové, kteří dospěli k tomuto cíli přes svoji ušlechtilou službu. Mnoho z těchto vzestupných Večerních Hvězd začalo svoje vesmírné kariéry jako serafové; jiné vystoupaly na tuto úroveň z neodhalených řádů tvorů. Jako cíl dosažení, tento vysoký sbor zůstává otevřen pro kandidáty vzestupu tak dlouho, dokud se vesmír neustálí ve světle a životě.

Oba typy Oslivých Večerních Hvězd jsou snadno viditelné morontálním osobnostem a některým typům nadsmrtelných materiálních bytostí. Vytvořené bytosti tohoto zajímavého a všestranného řádu vládnou duchovní silou, která se může projevat nezávisle na jejich osobní přítomnosti.

Hlavou těchto superandělů je Gavalia, prvorozený tohoto řádu v Nebadonu. Po návratu Krista Michaela z jeho triumfálního poskytnutí sebe sama na Urantii, Gavaliovi byla přidělena péče o vzestupné smrtelníky a uplynulých devatenáct set let urantijského času jeho společník Galantia řídí hlavní centrum na Jerusemu, kde on tráví asi polovinu svého času. Galantia je prvním ze vzestupných superandělů, dosáhnoucí tak vysokého postavení.

Kromě jejich běžného spojování do párů při plnění mnoha úkolů, neexistuje žádné jiné seskupování, nebo organizování Oslivých Večerních Hvězd. Nejsou často posíláni na mise, týkající se vzestupné pouti smrtelníků, ale když jsou takovým úkolem pověřeni, nikdy ho nevykonávají sami. Vždy pracují ve dvojicích—jedna vytvořená bytost a jedna vzestupná Večerní Hvězda.

Jednou z nejvyšších povinností Večerních Hvězd je doprovázet poskytnuté Syny-Avonaly na jejich planetární mise, podobně jako Gabriel doprovázel Michaela při jeho poskytnutí sebe sama na Urantii. Na takových misích dva

37:2.3 (407.3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as “the angel of the Lord.” They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:2.4 (407.4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:2.5 (407.5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:2.6 (407.6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

37:2.7 (407.7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:2.8 (407.8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal. The two attending superangels are the ranking

doprovázející superandělé mají funkci spoluvelitelů všech superandělů a všech ostatních, přidělených na tyto úkoly. Když nastane důležitá doba a čas, je to právě starší z těchto superandělů-velitelů, který se obrací na poskytnutého Syna-Avonala se slovy: „Buď nablízku svému bratru.“

Stejně dvojice těchto superandělů jsou přiděleny k planetárnímu sboru Synů Trojice-Učitelů, jejichž úkolem je nastolit epochu poposkytnutí čili počáteční duchovní éru obydleného světa. Při takových misích Večerní Hvězdy vytvářejí spojení mezi smrtelníky světa a neviditelným sborem Synů Učitelů.

Světy Večerních Hvězd. Šestá skupina ze sedmi světů Salvingtonu a čtyřicet dva přidružených družic je přiděleno administrativě Oslnivých Večerních Hvězd. Sedm primárních světů je řízeno vytvořenými řády těchto superandělů, zatímco přidružené družice jsou spravovány vzestupnými Večerními Hvězdami.

Družice prvních tří světů jsou zasvěceny školám Synů Učitelů a Večerních Hvězd, které se věnují duchovním osobnostem lokálního vesmíru. Tři další skupiny družic jsou obsazeny sdruženými školami, věnující se výchově vzestupných smrtelníků. Družice sedmého světa jsou vyhrazeny pro trojitě porady Synů Učitelů, Večerních Hvězd a konečných. V průběhu nedávných dob jsou tito superandělé úzce spjati s prací Sboru Konečnosti v lokálním vesmíru a již dlouho spolupracují se Syny Učiteli. Existuje velmi silné spojení, a velmi významné, mezi Večerními Hvězdami a Gravitačními Posly, přidělenými k pracovním skupinám konečných. Sám sedmý primární svět je vyhrazen pro ty neodhalené otázky, týkající se budoucího vztahu, který vznikne mezi Syny Učiteli, konečnými a Večerními Hvězdami po dokončení vývoje supervesmírného projevu osobností Boha Nejvyššího.

3. ARCHANDĚLÉ

Archandělé jsou potomci Syna Tvořitele a Vesmírného Tvořivého Ducha. Jsou nejvyšším typem vysokých duchovních bytostí, které byly vytvořeny ve velkých počtech v lokálním vesmíru a v době posledního sčítání jich bylo v Nebadonu téměř osm set tisíc.

Archandělé jsou jednou z mála skupin osobností lokálního vesmíru, které nejsou pod pravidelným dohledem Gabriela. Oni se žádným způsobem nepodílejí na běžných administrativních činnostech vesmíru, věnují se procesu věčného

personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonala bestowal Son, "Be about your brother's business."

37:2.9 (408.1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:2.10 (408.2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:2.11 (408.3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. THE ARCHANGELS

37:3.1 (408.4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37:3.2 (408.5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not normally under the jurisdiction of Gabriel. They are not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to

života tvorů a podpoře vzestupné kariéry smrtelníků času a prostoru. I když běžně nepodléhají řízení Jasně Ranní Hvězdy, tito archandělé někdy jednají s jeho souhlasem. Také spolupracují s ostatními Vesmírnými Pomocníky, jako jsou Večerní Hvězdy a to tak, jak je objasněno některými procesy, popsány v kapitole o transplantaci života na vašem světě.

Sbor archandělů Nebadonu je řízen prvorozeným tohoto řádu a není tomu tak dávno, kdy bylo regionální řídicí centrum archandělů umístěno na Urantii. Právě tento neobvyklý fakt brzy upoutal pozornost stážístů, přicházejících z oblastí za hranicemi Nebadonu. Mezi jejich první poznatky z nitrovesmírných procesů patří zjištění, že mnoho vzestupných aktivit Oslnivých Večerních Hvězd je řízeno z hlavního centra lokální soustavy Satanie. Dalším zkoumáním oni odhalí, že určité aktivity archandělů jsou řízeny z malého a zjevně nevýznamného světa, nazvaného Urantia. A pak následuje zjištění o poskytnutí Michaela na Urantii, což okamžitě podnítl jejich zájem o vás a vaši nevyvinutou sféru.

Chápete význam skutečnosti, že vaše nevyvinutá a zmatená planeta se stala regionálním řídicím centrem pro vesmírnou činnost a řízení určitých aktivit archandělů, které souvisejí s vzestupným programem Ráje? Toto nepochybně dává tušit budoucí soustředování dalších vzestupných aktivit na světě Michaelova poskytnutí a dodává veliký a závažný význam osobnímu slibu Učitele: „Já se vrátím.“

Obvykle jsou archandělé určeni pro službu a pomoc řádu synovstva Avonalů, ale ne dříve, než projdou důkladnou přípravnou výukou ve všech aspektech práce rozličných pomáhajících duchů. Sbor jednoho sta archandělů doprovází každého poskytnutého Rajského Syna na obydlí na světě a zůstávají s ním po celou dobu takového poskytnutí. Jestliže se Autoritativní Syn stane dočasným vládcem planety, tito archandělé potom působí jako řídicí představitelé veškerého nebeského života na dané sféře.

Dva starší archandělé jsou vždy určeni jako osobní pomocníci Rajskému Avonalovi na všech planetárních misích, ať se jedná o soudní jednání, úřední posílání nebo poskytnutí inkarnací. Když tito Rajští Synové ukončí posouzení oblasti a mrtví jsou svoláni k registraci (takzvané zmrtvýchvstání), je doslova pravdou, že serafští strážci spících osobností reagují na „hlas archanděla.“ Ukončení soudního období je ohlášeno doprovodným archandělem. Toto je archanděl zmrtvýchvstání, někdy nazýván „archandělem Michaela.“

the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37:3.3 (408.6) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37:3.4 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal promise, "I will come again."

37:3.5 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

37:3.6 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to "the voice of the archangel." The roll call of a dispensation termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the

Světy archandělů. Sedmá skupina obíhajících světů Salvingtonu se svými přidruženými družicemi je přidělena archandělům. Sféra číslo jedna a všech jejích šest připojených družic je vyhrazeno pro archiváře osobních dat. Tento obrovský sbor zaznamenatelů je zaměstnán udržováním průběžných záznamů o každém smrtelníkovi času od chvíle jeho narození, o průběhu jeho vesmírné kariéry až do chvíle, kdy takový jedinec buď opustí Salvington, aby pokračoval v supervesmírném programu, anebo je „vymazán z knihy života“ na základě příkazu Věčně Moudrých.

Právě na těchto světech se osobní záznamy a potvrzení totožnosti osobnosti třídí, registrují a uchovávají na tu dobu, která uplyne mezi smrtelným úmrtím a hodinou opětovného zosobnění—zmrtnýchvstání.

4. NEJVYŠŠÍ ASISTENTI

Nejvyšší Asistenti jsou skupinou dobrovolníků, pocházejících z oblastí mimo lokální vesmír, kteří jsou dočasně přiděleni jako zástupci, nebo pozorovatelé, středního vesmíru a supervesmíru v lokálních tvořeních. Jejich počet se neustále mění, ale vždy je jich několik milionů.

Takto my čas od času využíváme pomoc a podporu takových bytostí Rajského původu jako jsou Zdokonalovatelé Moudrosti, Božští Poradci, Univerzální Cenzoři, Inspirovaní Duchové Trojice, Trinitarizovaní Synové, Osamělí Poslové, supernafimové, sekunafimové, terciáfimové a další laskaví pomocníci, kteří s námi pobývají, aby pomohli našim místním osobnostem v jejich úsilí vytvořit v celém Nabadonu větší harmonii s ideami Orvontonu a ideály Ráje.

Každá z těchto bytostí zřejmě slouží v Nabadonu dobrovolně a je proto technicky mimo naši pravomoc, ale když působí na základě pověření, takové osobnosti supervesmíru a středního vesmíru nejsou úplně osvobozeny od předpisů lokálního vesmíru jejich pobytu, i když stále působí jako představitelé vyšších vesmírů a pracují v souladu s instrukcemi, které byly stanoveny pro jejich misi v naší oblasti. Jejich hlavní řídicí centrum je umístěno v Salvingtonu v sektoru Věčně Jednotného a jejich působení v Nabadonu podléhá dohledu tohoto vyslance Rajské Trojice. Když slouží v nezávislých skupinách, tyto osobnosti z vyšších oblastí obvykle nejsou nikomu podřízeny a řídí se sami, ale když slouží na požádání, často se dobrovolně zcela podřídí pravomoci vládců sfér svého působení.

resurrection, sometimes referred to as the “archangel of Michael.”

37:3.7 (409.4) *The Worlds of the Archangels.* The seventh group of the encircling Salvington worlds, with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is “blotted out of recorded existence” by the mandate of the Ancients of Days.

37:3.8 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification sureties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. MOST HIGH ASSISTANTS

37:4.1 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37:4.2 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, terciaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37:4.3 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the

Nejvyšší Asistenti slouží v lokálním vesmíru a v souhvězdích, ale nejsou přímo přidělováni do služby ve vládách soustav a planet. Nicméně, mohou působit kdekoli v lokálním vesmíru a mohou být určeni vykonávat jakýkoliv druh činnosti v Nebadonu—administrativní, výkonné, vzdělávací a jiné.

Většina členů tohoto sboru pomáhá Rajským osobnostem Nebadonu—Věčně Jednotným, Synu Tvořiteli, Věčně Věrným, Autoritativním Synům a Synům Trojice-Učitelům. Při řešení záležitostí lokálního tvoření je někdy moudré zatajit přechodně určité detaily před prakticky všemi rodilými osobnostmi lokálního vesmíru. Určité pokročilé plány a složitá rozhodnutí jsou lépe pochopena a ve větší míře přijata vyvinutějšími a prozíravějšími Nejvyššími Asistenty a právě v takových situacích, a v mnoha dalších, jsou velmi prospěšní vládcům a správcům vesmírů.

5. VYSOCÍ KOMISAŘI

Vysocí Komisaři jsou vzestupní smrtelníci, spojení s Duchem; nejsou spojení s Ladičem Myšlení. Vy docela dobře rozumíte vesmírné vzestupné dráze smrtelného kandidáta pro spojení s Ladičem, což je vznešený osud, který čeká všechny smrtelníky Urantie od poskytnutí Krista Michaela. Ale toto není výhradním osudem všech smrtelníků v dobách před poskytnutím ve světech jako je váš; existují jiné typy světů, jejichž obyvatelé nikdy nemají trvale zaveden Ladič Myšlení. Takoví smrtelníci nejsou nikdy trvale spojení s poskytnutým Tajemným Monitorem Ráje; nicméně, Ladič v nich pobývá přechodně a slouží jim jako průvodci a modely po dobu jejich života v těle. Oni během tohoto dočasného pobytu podporují evoluci nesmrtelné duše stejným způsobem, jako v těch bytostech, se kterými doufají, že se spojí, ale když je smrtelná pout' završena, oni navždy opustí tvory, se kterými byli dočasně spojení.

Přežívající duše tohoto řádu získají nesmrtelnost věčným spojením s individualizovaným fragmentem ducha Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Ony nejsou početnou skupinou, alespoň ne v Nebadonu. Na obytných světech se budete potkávat a přátelit s těmito smrtelníky, splynuvší s Duchem, kteří s vámi stoupají po Rajské cestě až do Salvingtonu, kde zůstanou. Někteří z nich mohou potom dosáhnout vyšších úrovní vesmíru, ale většina z nich zůstane navždy sloužit v lokálním vesmíru;

supervising directors of the realms of assigned function.

37.4.4 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

37.4.5 (410.3) Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. HIGH COMMISSIONERS

37.5.1 (410.4) The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

37.5.2 (410.5) Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in Nebadon. On the mansion worlds you will meet and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a class they are not destined to

jako kategorii jim není souzeno dosáhnout Ráje.

Protože nejsou spojeni s Ladičem Myšlení, nikdy se nestanou konečnými, ale časem budou zapsáni do Sboru Dokonalosti lokálního vesmíru. V duchu splnili pokyn Otce: „Buďte dokonalí.“

Po začlenění do Sboru Dokonalosti Nebadonu smrtelníci, splynuvší s Duchem, mohou přijmout poslání jako Vesmírní Pomocníci, což je jedna z cest v pokračování empirického růstu, která je jim otevřena. Takto se stanou kandidáty pro přidělení do vysoké služby pro výklad stanovisek vyvíjejících se tvorů materiálních světů nebeským správních orgánů lokálního vesmíru.

Vysocí Komisaři začínají svoji službu na planetách jako komisaři pro rasové otázky. V této roli objasňují stanoviska různých lidských ras a popisují jejich potřeby. Především se věnují prosperitě smrtelných ras, jejichž mluvčími jsou a pro které se stále snaží dosáhnout soucitu, spravedlnosti a poctivého zacházení ve vztazích s dalšími rasami. Komisaři pro rasové otázky působí v řadách ustavičných planetárních krizích a slouží jako artikulované vyjádření skupinových zájmů zápolících smrtelníků.

Po získání dlouhodobých zkušeností při řešení problémů na obydlených světech postoupí tito komisaři pro rasové otázky na vyšší úroveň působení a nakonec dosáhnou postavení Vysokých Komisařů lokálního vesmíru. Při poslední registraci bylo evidováno něco málo přes jednu a půl miliardy těchto Vysokých Komisařů v Nebadonu. Tyto bytosti nejsou konečné, ale jsou vzestupné bytosti s dlouhodobou zkušeností a jsou důležitým přínosem ve svých rodných sférách.

My pravidelně vidáme tyto komisaře u všech soudů, od nejnižších, až po nejvyšší. Oni nejsou primární účastníky soudních řízení, ale působí tam jako konzultanti, informující předsedající soudce o předchůdcích, prostředí a vrozené podstatě těch, o kterých se v daném případě jedná.

Vysocí Komisaři jsou přiřazeni k různým armádám posílů prostoru a trvale k pomocným duchům času. Je možno je potkat na různých vesmírných shromážděních a tito stejní komisaři s moudrostí smrtelníků jsou vždy přiděleni na mise Božích Synů na světech prostoru.

Pokaždé, když spravedlnost a právo potřebují pochopit, jak by uvažovaná směrnice či postup ovlivnily evoluční rasy času, tito komisaři jsou k dispozici, aby předložili svá doporučení; oni jsou

attain Paradise.

37:5.3 (411.1) Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become enrolled in the local universe Corps of Perfection. They have in spirit obeyed the Father's command, "Be you perfect."

37:5.4 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:5.5 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:5.6 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:5.7 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those concerned in the adjudication.

37:5.8 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of space.

37:5.9 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present

stále přítomni, aby mluvili za ty, kteří nemohou být přítomni a mluvit sami za sebe.

Světy smrtelníků, spojených s Duchem. Osmá skupina ze sedmi primárních světů a přidružené družice salvingtonského okruhu jsou ve výhradním držení smrtelníků Nebadonu, spojených s Duchem. Smrtelníků, spojených s Ladičem Myšlení, se tyto světy netýkají, pouze tehdy, když na nich prožívají příjemné a prospěšné chvíle jako pozvaní hosté spojených zdejších obyvatel s Duchem.

Tyto světy jsou trvalým místem pobytu s Duchem spojených přeživších smrtelníků, s výjimkou několika málo těch, kteří dosáhnou Uversy a Ráj. Toto záměrné omezení vzestupu smrtelníků je pro dobro lokálního vesmíru, protože zaručuje zachování trvale vyvinuté populace, jejíž narůstající zkušenost bude trvale přispívat k budoucí stabilitě a rozšíření administrativy lokálního vesmíru. Tyto bytosti nemohou dosáhnout Ráje, ale získají empirickou moudrost v řešení problémů Nebadonu, což zcela převyšuje všechno, čeho dosáhnou procházející vzestupné bytosti. A tyto věčně žijící duše zůstávají unikátní kombinací lidského a božského a neustále zvyšují svoji schopnost sjednotit stanoviska těchto dvou tak značně rozdílných úrovní a vyjádřit takové dvojí hledisko se stále zvyšující se moudrostí.

their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak for themselves.

37:5.10 (411.8) The Worlds of the Spirit-fused Mortals. The eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

37:5.11 (411.9) Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. CELESTINŠTÍ DOHLÍŽITELÉ

Nebadonský vzdělávací systém je řízen společně Syny Trojice-Učiteli a Melkisedekovým učitelským sborem, ale podstatnou část práce, potřebné pro jeho podporu a rozvoj, vykonávají Celestinští Dohlížitelé. Tyto bytosti jsou náborovým sborem, zahrnujícím všechny typy jedinců, zapojených do programu vzdělávání a výchovy vzestupných smrtelníků. V Nebadonu jejich počet přesahuje tři miliony a všichni z nich jsou dobrovolníci, kteří se kvalifikovali svojí zkušeností, získanou z působení jako vzdělávací poradci v celé oblasti. Ze svého hlavního centra na salvingtonských světech Melkisedeků putují tito dohlížitelé lokálním vesmírem jako inspektoři školních metod Nebadonu, navržených k tomu, aby měli vliv na výuku mysli a na duchovní vzdělání vzestupných tvorů.

Tato výuka mysli a duchovního vzdělávání se provádí od světů lidského původu, přes systém obytných světů a dalších sfér vývoje spojených s Jerusemem, pak na společenství sedmdesáti světů, připojených k Edentii a potom na čtyři sta devadesáti sférách duchovního rozvoje, obklopujících Salvington. V samotném hlavním

6. CELESTIAL OVERSEERS

37:6.1 (412.1) The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm. From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending creatures.

37:6.2 (412.2) This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling

centru vesmíru je mnoho různých škol Melkisedeků, jsou tam fakulty Vesmírných Synů, serafské univerzity, školy Synů Učitelů a školy Věčně Jednotných. Dělá se všechno proto, aby různorodé osobnosti vesmíru měly možnost kvalifikovat se pro vyšší službu a důležitější funkce. Celý vesmír je jedna obrovská škola.

Metody, používané v mnoha vyšších školách přesahují lidskou představu o umění učit pravdu, ale toto je základní myšlenka celého vzdělávacího systému: formování charakteru prostřednictvím osvědčené zkušenosti. Učitelé poskytnou osvětlení; vesmírné postavení a status vzestupného tvora skýtá příležitost pro získání zkušenosti; moudré využití těchto dvou faktorů formuje charakter.

Podstata vzdělávacího systému Nebadonu spočívá v tom, že je vám zadán úkol a potom je vám dána možnost získat informace o ideální a božské metodě, jak takový úkol nejlépe vykonat. Dostanete vykonat určitý úkol a současně jsou vám poskytnuti učitelé, kteří jsou kvalifikováni k tomu, aby vás instruovali o nejvhodnějším způsobu jeho splnění. Božský plán vzdělávání umožňuje těsné spojení práce a výuky. My vás učíme jak nejlépe vykonávat věci, které po vás požadujeme.

Účelem celé této výuky a získání zkušenosti je připravit vás k přijetí do vyšších a duchovnějších sfér supervesmíru. Progres v rámci dané sféry je individuální, ale přechod z jednoho stupně na druhý je obvykle v celých třídách.

Vývoj věčnosti nespočívá výhradně v duchovním rozvoji. Intelektuální růst je také součástí vesmírného vzdělání. Zkušenost myslí se zvětšuje stejnoměrně s rozšiřováním duchovního horizontu. Mysl a duch mají stejné možnosti pro výuku a zdokonalování. Ale v celém tomto jedinečném vzdělávání mysl a ducha jste navždy osvobozeni od nedostatků smrtelného těla. Již nikdy nemusíte neustále posuzovat protichůdná tvrzení vašich odlišných duchovních a materiálních podstat. Konečně jste schopni těšit se ze sjednocené touhy zdokonalené mysli, již dávno zbavené primitivních živočišných sklónů k materiálním věcem.

Předtím, než smrtelníci Urantie opustí vesmír Nebadon, většině z nich bude poskytnuta příležitost sloužit delší či kratší dobu jako členové nebadonského sboru Celestinských Dohlížitelů.

Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

37:6.3 (412.3) The methods employed in many of the higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

37:6.4 (412.4) Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

37:6.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

37:6.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education. The experience of the mind is broadened equally with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

37:6.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. UČITELÉ OBYTNÝCH SVĚTŮ

7. MANSION WORLD TEACHERS

Učitelé vesmírných sídel jsou rekrutováni a zvelebeni cherubové. Podobně jako většina ostatních instruktorů v Nebadonu, i oni jsou pověřeni Melchizedeky. Působí ve většině vzdělávacích organizací morontálního života a jejich počet je zcela nad rámec chápání smrtelné mysli.

Pokud se jedná o dosaženou úroveň cherubů a sanobimů, Učitelé Obytných Světů budou popsáni podrobněji v následující kapitole, zatímco jako učitelé, mající důležitou roli v morontálním životě, se bude o nich rozsáhle pojednávat ve stejnojmenné kapitole.

8. VYŠŠÍ DUCHOVNÍ ŘÁDY

Kromě energetických center a fyzických kontrolorů, určité vyšší duchovní bytosti, náležící k rodině Nekonečného Ducha, jsou trvale přiděleny k lokálnímu vesmíru. Z vyšších duchovních řádů rodiny Nekonečného Ducha jsou přiděleny takto:

Osamělí Poslové, při funkčním zapojení do administrativy lokálního vesmíru nám dělají neocenitelnou službu v našem úsilí překonat handicap času a prostoru. Když nám nejsou takto přiděleni, my, bytosti lokálních vesmírů, nemáme nad nimi vůbec žádnou úřední moc, ale i potom jsou tyto unikátní bytosti vždy ochotny nám pomoci s řešením našich problémů a s plněním našich příkazů.

Andovontia je jméno terciárního Kontrolora Vesmírného Okruhu, působícího v našem lokálním vesmíru. On se stará pouze o duchovní a morontální okruhy, ne o ty, které jsou pod správou upravovatelů energie. Byl to právě on, kdo izoloval Urantii v době Kaligastiovy zrady planety, když procházela zatěžkávacím obdobím během Luciferovy vzpoury. Ve svém pozdravu smrtelníkům Urantie vyjadřuje radost z očekávání vašeho budoucího znovu napojení se na vesmírné okruhy, které jsou pod jeho dohledem.

Sčítací Komisař Nebadonu, Salsatia, má svoje hlavní stanoviště v sektoru Gabriela Nebadonského. On si je automaticky vědom narození a smrti vůle a aktuálně registruje přesný počet tvorů vlastní vůle, působících v lokálním vesmíru. Pracuje v těsném spojení se zaznamenateli osobností, sídlících na záznamových světech archandělů.

Přidružený Inspektor trvale bydlí na Salvingtonu. Je osobním zástupcem Nejvyššího Jednatele Orvontonu. Jeho druhové, Přidělení Strážci v lokálních soustavách, jsou také zástupci

37:7.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

37:7.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

37:8.1 (413.4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

37:8.2 (413.5) The *Solitary Messengers*, when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our problems and with the execution of our mandates.

37:8.3 (413.6) Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

37:8.4 (413.7) The *Nebadon Census Director*, Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

37:8.5 (413.8) An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local

Nejvyššího Jednatele Orvontonu.

Univerzální Usmiřovatelé jsou mobilními soudy vesmírů času a prostoru, působící od evolučních světů nahoru, přes každou sekci lokálního vesmíru a výše. Tito arbitři jsou registrováni na Uverse; jejich přesný počet, operující v Nebadonu není zaznamenán, ale já odhaduji, že v našem lokálním vesmíru je kolem jednoho sta milionů těchto smírčích pověřenců.

Technických Poradců, právních intelektů vesmíru, máme naši určenou kvótu, asi půl miliardy. Tyto bytosti jsou živými a půjčujícími knihovny empirického práva celého prostoru.

Vzestupných serafů ze sboru Celestinských Zaznamenatelů máme v Nebadonu sedmdesát pět. Toto jsou starší neboli dohlížející zaznamenatelé. Počet zdokonalujících se studentů tohoto řádu, procházejících přípravným studiem, je téměř čtyři miliardy.

Služba sedmdesáti miliard Morontiálních Průvodců v Nebadonu je popsána v těch kapitolách, týkajících se přechodných planet poutníků času.

Každý vesmír má svůj vlastní rodný andělský sbor; nicméně, nastanou situace, při kterých je velmi prospěšné mít podporu těchto vyšších duchů, pocházejících z jiného lokálního tvoření. Supernafimové vykonávají jisté mimořádné a unikátní služby; současný vůdce serafů Urantie je primární supernafim Ráje. Reflektivní sekunafimové se vyskytují všude, kde působí personál supervesmíru, a velké množství terciáfimů slouží přechodně jako Nejvyšší Asistenti.

systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

37:8.6 (414.1) The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

37:8.7 (414.2) Of the *Technical Advisers*, the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

37:8.8 (414.3) Of the *Celestial Recorders*, the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

37:8.9 (414.4) The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

37:8.10 (414.5) Each universe has its own native angelic corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertiaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. TRVALÍ OBYVATELÉ LOKÁLNÍHO

VESMÍRU

Tak, jako střední vesmír a supervesmíry, tak i lokální vesmír má své řády s trvalou příslušností. Patří zde následující vytvořené typy:

1. Susativové.
2. Univativové.
3. Materiální Synové.
4. Midbytosti.

Tyto rodné bytosti lokálního tvoření, společně se vzestupnými tvory spojenými s Duchem a spirongami (kteří jsou jinak zatříděni), vytvářejí skupinu relativně trvalých obyvatel. Celkem vzato, tyto řády bytostí nejsou ani vzestupné, ani

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL

UNIVERSE

37:9.1 (414.6) As with the super- and central universes, the local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

- 37:9.2 (414.7) 1. Susatia.
- 37:9.3 (414.8) 2. Univatia.
- 37:9.4 (414.9) 3. Material Sons.
- 37:9.5 (414.10) 4. Midway Creatures.

37:9.6 (414.11) These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor

sestupné. Ony jsou všechny empiričtí tvorové, ale jejich narůstající zkušenost zůstává k dispozici vesmíru na úrovni jejich původu. I když se toto zcela nevztahuje na Adamické Syny a midbytosti, na tyto řády se to relativně vztahuje.

Susatiové. Tyto úžasné bytosti sídlí a působí jako trvalí obyvatelé na Salvingtonu, hlavním centru tohoto lokálního vesmíru. Jsou oslnivým potomstvem Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha a jsou těsně spjati s vzestupnými obyvateli lokálního vesmíru—s Duchem spojenými smrtelníky nebadonského Sboru Konečnosti.

Univatiové. Každý ze sta hlavních řídicích komplexů architektonických sfér souhvězdí využívá neustálou podporu místního řádu bytostí, známých jako univatiové. Tyto děti Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha tvoří trvalou populaci hlavních řídicích světů souhvězdí. Oni se nerozmnožují a jejich existence je na úrovni někde mezi polomateriálním statusem Materiálních Synů, sídlících v řídicích centrech soustav a evidentně duchovnější úrovní smrtelníků, spojených s Duchem a susaty Salvingtonu; ale univatiové nejsou morontálními bytostmi. Vykonají pro vzestupné smrtelníky během jejich přechodu přes sféry souhvězdí to, čím obyvatelé Havony prospějí duchovním poutníkům při procházení středním vesmírem.

Materiální Boží Synové. Když je završen cyklus tvořivého spojení mezi Synem Tvořitelem a lokálním zástupcem Nekonečného Ducha, Vesmírným Mateřským Duchem, když již další potomstvo sloučené podstaty nepřichází, potom se Syn Tvořitel zosobní v dvojité formě své poslední koncepce bytosti, čímž s konečnou platností potvrzuje svůj vlastní a začáteční dvojí původ. V sobě a ze sebe potom vytváří obdivuhodné a nádherné Syny a Dcery materiálního řádu vesmírného synovstva. Takový je původ původního Adama a Evy každé lokální soustavy Nebadonu. Oni jsou řádem synovstva, který se rozmnožuje, protože jsou vytvořeni jako muž a žena. Jejich potomci působí jako relativně trvalí obyvatelé hlavního centra soustavy, i když někteří z nich jsou pověřeni do funkcí Planetárních Adamů.

Při své planetární misi jsou Materiální Syn a Dcera pověřeni založit Adamickou rasu na daném světě, rasu určenou k tomu, aby popřípadě splynula se smrtelnými obyvateli této sféry. Planetární Adamové jsou jak sestupní tak i vzestupní Synové, ale my je běžně klasifikujeme jako vzestupné.

Midbytosti. Na počátku existence většiny obydlených světů v nich působí určité nadlidské,

descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

37:9.7 (414.12) *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe. They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414.13) *The Univitalia.* Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univitalia. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals and the susatia of Salvington; but the univitalia are not morontia beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415.1) *The Material Sons of God.* When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

37:9.10 (415.2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

37:9.11 (415.3) *The Midway Creatures.* In the early days of most inhabited worlds, certain

ale materializované bytosti, které obvykle odejdou po příchodu Planetárních Adamů. Jednání takových bytostí a snahy Materiálních Synů zdokonalit evoluční rasy jsou často důsledkem objevení se omezeného počtu tvorů, které je velmi obtížné někam zařadit. Tyto unikátní bytosti jsou často v polovině mezi Materiálními Syny a evolučními tvory; odtud pochází jejich název, midbytosti. Pro porovnání s jinými, tyto midbytosti jsou trvalými obyvateli evolučních světů. Od prvních chvil příchodu Planetárního Prince až do vzdálené doby ustálení planety ve světle a životě jsou jedinou skupinou inteligentních bytostí, které zůstávají nepřetržitě na sféře. Na Urantii jsou pečující midbytosti ve skutečnosti faktickými opatrovateli planety; oni jsou prakticky obyvateli Urantie. Smrtelníci jsou opravdu fyzickými a materiálními obyvateli evolučního světa, ale vy všichni žijete velmi krátce; pobýváte na vaší rodné planetě tak krátký čas. Narodíte se, žijete, umřete a postoupíte na další světy evolučního rozvoje. Dokonce nadlidské bytosti, které slouží na planetách jako celestínští pomocníci, mají dočasné poslání; jen někteří z nich jsou dlouhodobě přiděleni dané sféře. Nicméně, navzdory stále se měnícím celestinským pomocníkům a neustále se měnícím smrtelným obyvatelům, midbytosti zajišťují nepřetržitost planetárního řízení. V průběhu celého tohoto, nikdy nekončícího měnění a přesunování, midbytosti zůstávají stále na planetě a nepřetržitě vykonávají svoji práci.

Podobně mají všechny úseky administrativní organizace lokálních vesmírů a supervesmírů více či méně svoji trvalou populaci, obyvatele s trvalým pobytem. Tak, jak Urantia má své midbytosti, Jerusem, vaše hlavní centrum soustavy, má Materiální Syny a Dcery; Edentia, řídicí centrum vašeho souhvězdí, má univiaty, zatímco obyvatelé Salvingtonu jsou dvojí, vytvoření susatiové a vyvinutí smrtelníci, spojení s Duchem. Administrativní světy malých a velkých sektorů supervesmírů nemají trvalé obyvatele. Ale řídicí sféry Uversy jsou neustále v péči úžasné skupiny bytostí, známé jako abandonterové—vytvořených neodhalenými silami Věčně Moudrých a sedmi Duchů Reflexe, sídlících v hlavním centru Orvontonu. Tito místní obyvatelé Uversy v současné době řídí běžné záležitosti svého světa pod přímým dohledem uverského sboru smrtelníků, spojených se Synem. Dokonce i Havona má své rodné bytosti a střední Ostrov Světla a Života je domovem pro různé skupiny Obyvatel Ráje.

10. OSTATNÍ SKUPINY LOKÁLNÍHO VESMÍRU

superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midwayers are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

37:9.12 (415.4) In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univiatia, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandoners*, the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

Kromě serafských a smrtelných řádů, o kterých budou pojednávat pozdější kapitoly, existuje velký počet dalších bytostí, zabývající se udržováním a zdokonalováním tak gigantické organizace jako je vesmír Nebadon, který má již nyní více než tři miliony obydlených světů a výhledově jich bude celkem deset milionů. Rozmanité typy nebadonského života jsou příliš početné, aby mohly být uvedeny v této kapitole, ale jsou dva pozoruhodné řády, které působí ve velké míře na 647 591 architektonických sférách lokálního vesmíru a o kterých se můžeme zmínit.

Spirongové jsou duchovním potomstvem Jasně Ranní Hvězdy a Otce Melkisedeka. Oni nepodléhají zániku osobnosti, ale nepatří k evolučním či vzestupným bytostem. Ani nejsou funkčně zapojeni do programu evolučního vzestupu. Oni jsou duchovní pomocníci lokálního vesmíru, vykonávající běžné duchovní úkoly Nebadonu.

Spornagiové. Architektonické hlavní řídící světy lokálního vesmíru jsou reálné světy—fyzické výtvoř. S jejich fyzickým udržováním je spojena spousta práce a tady nám pomáhá skupina fyzických tvorů, nazývaných spornagiové. Ti se věnují údržbě a kultivaci materiálního stavu hlavních řídících světů, od Jerusemu po Salvington. Spornagiové nejsou ani duchové, ani osoby; oni jsou živočišným druhem bytí, ale kdybyste je mohli vidět, souhlasili byste s tím, že vypadají jako dokonalí živočichové.

Různé kolonie laskavosti mají svůj domov na Salvingtonu a jiných místech. My máme především užitek z podpory celestinských uměleckých řemeslníků v souhvězdích a prospěch z aktivit instruktorů odpočinku, kteří pracují hlavně v hlavních centrech lokálních soustav.

K dispozici vesmíru je vždy přidělen sbor vzestupných smrtelníků, včetně zvelebených midbytostí. Po dosažení Salvingtonu jsou tyto vzestupní tvorové používáni v téměř nekonečné paletě činností při řízení vesmírných záležitostí. Z každé dosažené úrovně se tyto vzestupní smrtelníci ohlížejí nazpět dolů a snaží se nabízet pomocnou ruku svým druhům, kteří jdou za nimi po cestě vzhůru. Takoví smrtelníci, dočasně pobývající na Salvingtonu, jsou na požádání přiděleni prakticky ke všem sborům nebeských osobností jako pomocníci, studenti, pozorovatelé a učitelé.

Existují ještě jiné typy inteligentního života, zapojené do administrativy lokálního vesmíru, ale záměr tohoto vyprávění neumožňuje bližší odhalení těchto řádů tvoření. Poměrně dostatečné je tady vylíčen život a organizace tohoto vesmíru,

37:10.1 (416.1) Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591 architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

37:10.2 (416.2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:10.3 (416.3) The *Spornagia*. The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:10.4 (416.4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

37:10.5 (416.5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

37:10.6 (416.6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford

aby smrtelná mysl byla schopna pochopit realitu a vznešenost věčného bytí. Pozdější zkušenosti na vašich vzestupných cestách budou stále více odhalovat tyto zajímavé a okouzlující bytosti. Toto vyprávění nemůže být nic víc, než stručný nástin podstaty a práce různých osobností, které zaplňují vesmíry času, poskytují tato tvoření jako obrovské vzdělávací školy, školy, kde poutníci času postupují od života k životu, ze světa na svět, až do chvíle, kdy jsou láskyplně odesláni od hranic vesmíru svého původu do vyššího vzdělávacího systému supervesmíru a odtamtud na duchovně-vzdělávací světy Havony a nakonec do Ráje a vysokému osudu konečných—věčnému určení na mise, zatím ještě neodhalené vesmírům času a prostoru.

[Nadiktováno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu, členem číslo 1 146 Vytvořeného Sboru.]

the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their origin to the higher educational regime of the superuniverse and thence on to the spirit-training worlds of Havona and eventually to Paradise and the high destiny of the finaliters — the eternal assignment on missions not yet revealed to the universes of time and space.

37:10.7 (417.1) [Dictated by a Brilliant Evening Star of Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

Kapitola 38. Pomocní duchové lokálního vesmíru

⇐ 037

Kniha Urantia

039 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 38 POMOCNÍ DUCHOVÉ LOKÁLNÍHO VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Původ serafů
2. Podstata andělů
3. Neodhalené andělé
4. Serafské světy
5. Výuka serafů
6. Serafská organizace
7. Cherubové a sanobimové
8. Evoluce cherubů a sanobimů
9. Midbylosti

PAPER 38 MINISTERING SPIRITS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

Úvod

EXISTUJÍ tři odlišné kategorie osobností Nekonečného Ducha. Pohotový apoštol to pochopil, když napsal o Ježíši, „který odešel do nebe a stojí po pravé ruce Boha, jsou mu podřízeni andělé, orgány a právo.“ Andělé jsou pomocní duchové času; orgány jsou armády poslušnosti; právo jsou vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.

Jako supernafimové ve středním vesmíru a sekunafimové v supervesmíru, tak serafové, s přidruženými cheruby a sanobimy, tvoří andělský sbor lokálního vesmíru.

Všichni serafové jsou si vcelku podobní. Ve všech vesmírech sedmi supervesmířů serafové se odlišují jen minimálně; jsou nejstandardnějším duchovním typem ze všech osobitým bytostí. Jejich rozmanité řady tvoří sbory zkušených a běžných pomocníků lokálních tvoření.

INTRODUCTION

38:0.1 (418.1) THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, “who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him.” Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

38:0.2 (418.2) As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

38:0.3 (418.3) The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly standard of all spirit types of personal beings. Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local

creations.

1. PŮVOD SERAFŮ

Serafové jsou vytvářeni Vesmírným Mateřským Duchem a jejich plánování se provádí po skupinách—41 472 andělů najednou—od těch dob, kdy v začínajícím Nebadonu byli vytvořeni „modelová andělá“ a některé prototypy andělů. Syn Tvořitel a vesmírný zástupce Nekonečného Ducha spolupracují při vytváření velkého počtu Synů a jiných vesmírných osobností. Po završení společného úsilí, Syn přistoupí k vytváření Materiálních Synů, prvních pohlavních tvorů, zatímco se současně Vesmírný Mateřský Duch zabývá svojí první samostatnou činností, rozmnožováním ducha. Tak začíná vytváření serafských armád lokálního vesmíru.

Tyto andělské řády se projektují současně s plánováním evoluce smrtelných tvorů vlastní vůle. Vytváření serafů se datuje od dosažení relativní osobnosti Vesmírného Mateřského Ducha, ne však toho pozdějšího rovnocenného partnera Syna Vládce, ale toho začínajícího pomocníka Syna Tvořitele. Před touto událostí sloužili v Nebadonu serafové, kteří byli dočasně zapůjčeni sousedním vesmírem.

Periodické vytváření serafů pokračuje; vesmír Nebadon se stále vyvíjí. Vesmírný Mateřský Duch nikdy neskončí tvořivou aktivitu ve vzrůstajícím a zdokonalujícím se vesmíru.

2. PODSTATA ANDĚLŮ

Andělé nemají materiální těla; ale jsou to výrazné a samostatné osobnosti; mají duchovní podstatu a původ. I když jsou pro smrtelníky neviditelní, oni vás vnímají jací jste, v těle, bez pomoci překladatelů či tlumočnicků; oni intelektuálně rozumí mechanismu života a sdílejí všechny lidské neživočišné emoce a city. Oceňují a velmi se baví vaší snahou o hudbu, umění a upřímný humor. Jsou si plně vědomi vašich morálních zápasů a duchovních potíží. Milují lidské bytosti a jenom dobré může vzejít z vaší snahy jim porozumět a milovat je.

Ačkoliv serafové jsou velmi laskavé a soucitné bytosti, jsou to tvorové bez sexuálních emocí. Oni jsou do značné míry takoví, jací budete vy v obytných světech, kde nebudete „ani vstupovat do svazku manželského, ani uzavírat dohodnutá manželství, ale budete jako andělé nebes.“ Protože všichni ti, kteří „budou uznáni hodni dospět do obytných světů, nebudou

1. ORIGIN OF SERAPHIM

38:1.1 (418.4) Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the “pattern angels” and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

38:1.2 (418.5) These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

38:1.3 (418.6) Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ANGELIC NATURES

38:2.1 (419.1) Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man's nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

38:2.2 (419.2) Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will “neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven.” For all who “shall be accounted worthy to attain the mansion worlds neither marry nor are given in marriage; neither do they die any more, for

vstupovat do manželství, ani nebudou žádání uzavírat manželský svazek; oni ani nebudou již více umírat, protože se budou rovnat andělům.“ Nicméně, když se jedná o pohlavní tvory, je našim zvykem mluvit o bytostech s rodovou linií od Otce a Syna, jako o synech Božích, zatímco o dětech Ducha mluvíme jako o dcerách Božích. Proto jsou andělé na pohlavních planetách obvykle označováni ženským rodem.

Serafové jsou vytvořeni tak, aby působili jak na duchovních, tak i na fyzických úrovních. Pouze několik aspektů morontialní a duchovní činnosti jim není zpřístupněno. Ačkoliv v osobním postavení nejsou andělé příliš vzdáleni lidským bytostem, v určitých funkčních výkonech je serafové vysoce převyšují. Oni mají mnoho schopností, které jsou daleko za hranicemi lidského chápání. Na příklad: bylo vám řečeno, že „i vlasy na vaší hlavě jsou spočítány“ a tak tomu skutečně je, ale seraf nemarní svůj čas jejich počítáním a kontrolou jejich aktuálního počtu. Andělé mají vrozené a automatické (totiž, automatické ve vašem vnímání) schopnosti vědět takové věci; vy byste určitě považovali serafy za matematické génie. Proto řada povinností, které smrtelníci velmi obtížně zvládají, serafové vykonávají s nesmírnou lehkostí.

Andělé vás převyšují svým duchovním postavením, ale nejsou vašimi soudci nebo žalobci. Bez ohledu na to, jaké jsou vaše poklesky, „přestože andělé mají větší právo a moc, oni vás z ničeho neobviní.“ Andělé nesoudí lidstvo a ani žádný jednotlivý smrtelník by neměl odsuzovat své bližní.

Děláte dobře, že je máte rádi, ale neměli byste je zbožňovat; andělé nejsou předmětem uctívání. Velký seraf Loyalatia, když váš prorok „padl k nohám anděla, aby se mu poklonil,“ řekl: „nedělej to; já jsem sluha jako ty a bratr tvých druhů a my všichni máme ctít Boha.“

Na stupnici existence tvorů serafové svoji podstatou a obdařenou osobností jsou jen o málo před smrtelnými rasami. Opravdu, když se osvobodíte od těla, stanete se jim velmi podobní. Ve vesmírných chrámech začnete serafy oceňovat, na sférách souhvězdí budete mít radost z jejich přítomnosti a na Salvingtonu se budou s vámi dělit o svá místa odpočinku a uctívání. V průběhu celého morontialního a potom duchovního vzestupu, váš bratrský vztah se serafy bude ideální; vaše přátelství bude nádherné.

3. NEODHALENÍ ANDĚLÉ

Ve všech oblastech lokálního vesmíru působí

they are equal to the angels.” Nevertheless, in dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

38:2.3 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the “very hairs of your head are numbered,” and it is true they are, but a seraphim does not spend her time counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

38:2.4 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, “the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you.” Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudice their fellow creatures.

38:2.5 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyalatia, when your seer “fell down to worship before the feet of the angel,” said: “See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all enjoined to worship God.”

38:2.6 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. UNREVEALED ANGELS

38:3.1 (420.1) Numerous orders of spirit beings

početné řády duchovních bytostí, které nejsou odhaleny smrtelníkům, protože nejsou žádným způsobem spojeny s evolučním plánem vzestupu k Ráji. V této kapitole slovo „anděl“ je záměrně omezeno na označení těch serafských a přidružených potomků Vesmírného Mateřského Ducha, kteří jsou převážně zapojeni do řízení plánů věčného života smrtelníků. V lokálním vesmíru slouží šest jiných řádů příbuzenských bytostí, neodhalených andělů, kteří nejsou žádným konkrétním způsobem spojeni s těmi vesmírnými aktivitami, které se týkají vzestupu evolučních smrtelníků do Ráje. Těchto šest skupin andělů nejsou nikdy nazývány serafové, ani se o nich nemluví jako o pomocných duších. Tyto osobnosti se výhradně zabývají administrativou a dalšími záležitostmi Nebadonu, nemající nic společného s postupným duchovním vzestupem člověka a jeho dosažení dokonalosti.

4. SERAFSKÉ SVĚTY

Devátá skupina sedmi primárních sfér salvingtonského okruhu jsou světy serafů. Každý z těchto světů má šest přidružených družic, na kterých jsou speciální školy, věnující se všem aspektům serafské výuky. I když serafové mají přístup na všech čtyřicet devět světů, zahrnující tuto skupinu salvingtonských sfér, oni výhradně užívají pouze první komplex ze sedmi. Zbývajících šest komplexů je užíváno šesti řády andělských společníků, na Urantii neodhalených; každá taková skupina má hlavní stanoviště na jednom z těchto šesti základních světů a vykonává specializované činnosti na šesti přidružených družicích. Každý andělský řád má volný přístup na všechny světy těchto sedmi rozdílných skupin.

Tyto řídicí světy patří mezi nádherné oblasti Nebadonu; serafská obydlí se vyznačují jak krásou, tak i rozlehlostí. Tady každý seraf má svůj opravdový domov a „domov“ znamená bydliště pro dva serafy; oni žijí ve dvojicích.

Ačkoliv nejsou mužského a ženského pohlaví, tak jako jsou Materiální Synové a smrtelné rasy, serafové jsou negativní a pozitivní. Při většině úkolů je zapotřebí dva anděly, aby danou povinnost splnili. Když nejsou připojeni na okruh, mohou pracovat samostatně; ani nepotřebují doplňující bytosti, když jsou stacionární. Obvykle si udržují svoje původní doplňující bytosti, ale není to nutné. Takové svazky jsou především vyžádány povahou funkce; nevyznačují se sexuálními emocemi, byť jsou mimořádně osobní a opravdu srdečné.

Kromě jednotlivých obydlích, serafové mají

function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of Paradise ascension. In this paper the word “angel” is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man's progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. THE SERAPHIC WORLDS

38:4.1 (420.2) The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

38:4.2 (420.3) These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and “home” means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

38:4.3 (420.4) Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircuited, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

38:4.4 (420.5) Besides designated homes, seraphim

také skupinová, posádková, oddílová a útvarová centra. Každé tisíciletí se setkávají na všeobecných srazech, kde se prezentují podle času svého vytvoření. Jestliže seraf má takové povinnosti, které mu nedovolují se uvolnit, vymění si účast na srazu se svým doplňkem, který je srazu zproštěn, protože má jiný datum narození. Tímto způsobem každý ze serafských partnerů je přítomen nejméně na každém druhém setkání.

5. VÝUKA SERAFŮ

Svoje první tisíciletí stráví serafové jako nepověření pozorovatelé na Salvingtonu a jeho přidružených vzdělávacích světech. Druhé tisíciletí prožijí na serafských světech salvingtonského okruhu. Jejich centrální vzdělávací škola je nyní řízena prvními sto tisíci nebadonskými serafy a v jejich čele je původní a prvorozený anděl tohoto lokálního vesmíru. První vytvořená skupina andělů Nebadonu byla vyškolená sborem jednoho tisíce serafů z Avalonu; od té doby jsou naši andělé vyučováni svými staršími druhy. Melkisedekové také hrají velkou roli ve vzdělání a výuce všech andělů lokálního vesmíru—serafů, cherubů a sanobimů.

Po ukončení tohoto vzdělávacího období na serafských světech Salvingtonu se serafové mobilizují do stanovených skupin a jednotek andělské organizace a jsou přiděleni do některého souhvězdí. Nejsou ještě pověřeni pomocnými duchy, i když již mají za sebou řadu zkušebních testů, které jsou součástí andělské výuky.

Serafové zahájí svoji činnost pomocných duchů službou jako pozorovatelé na nejnižších evolučních světech. Po této zkušenosti se vrátí do přidružených světů hlavního řídicího centra určeného souhvězdí, aby zahájili pokročilá studia a s jasnějším vymezením se připravili pro službu v některé konkrétní lokální soustavě. Po ukončení tohoto všeobecného vzdělání jsou schopni sloužit v jedné z lokálních soustav. Na architektonických světech, přiřazených k hlavnímu centru některé soustavy Nebadonu, naši serafové dokončí svou výuku a získají pověření jako pomocní duchové času.

Když serafové jednou získají pověření, mohou vykonávat úkoly v celém Nebadonu a dokonce i v Orvontonu. Jejich práce ve vesmíru není ohraničena ani omezena; oni jsou těsně spjati s materiálními tvory světů a neustále slouží nižším řádům duchovních osobností, vytvářejíc spojení mezi těmito bytostmi duchovního světa a smrtelníky materiálních sfér.

also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. SERAPHIC TRAINING

38:5.1 (420.6) Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

38:5.2 (421.1) At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

38:5.3 (421.2) Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

38:5.4 (421.3) When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. SERAFSKÁ ORGANIZACE

Po uplynutí druhého tisíciletí pobytu v serafských hlavních řídicích centrech jsou serafové organizováni do skupin po dvanácti (12 párů, 24 serafů) a dvanáct takových skupin tvoří posádku, která je vedena vůdcem. Dvanáct posádek, vedených velitelem, tvoří oddíl (1 728 párů čili 3 456 serafů) a dvanáct oddílů, pod vedením vedoucího, tvoří serafský útvar (20 736 párů čili 41 472 serafů) a dvanáct útvarů, podřízených vedení dohláze, tvoří legii o počtu 248 832 párů čili 497 664 jednotlivců. Ježíš se zmiňoval o takové skupině andělů tu noc v Getsemanské zahradě když řekl: „Já mohu i nyní požádat mého Otce a on mně ihned pošle více než dvanáct legií andělů.“

Dvanáct legií andělů tvoří vojsko, čítající 2 985 984 párů čili 5 971 968 jednotlivců a dvanáct takových vojsk (35 831 808 párů čili 71 663 616 jednotlivců) vytváří největší operující organizaci serafů, andělskou armádu. Serafskému vojsku velí archanděl, nebo některá jiná osobnost rovnocenného postavení, zatímco andělské armády jsou řízeny Oslnivými Večerními Hvězdami, nebo jinými nejbližšími zástupci Gabriela. A Gabriel je „nejvyšším velitelem všech nebeských armád,“ hlavním jednatelem Vládcе vesmíru Nebadon, „Pánem Bohem všech vojsk.“

Ačkoliv slouží pod přímým vedením zosobněného Nekonečného Ducha na Salvingtonu, od poskytnutí Michaela na Urantii se serafové a všechny ostatní řady lokálního vesmíru staly podřízenými Syna Vládcе. Dokonce již tehdy, když se Michael narodil v lidském těle na Urantii, bylo vysíláno supervesmírné prohlášení do celého Nebadonu, které vyzývalo, „aby ho všichni andělé uctívali.“ Všechny řady andělů jsou podřízeny jeho nadvládě; jsou součástí té skupiny, která byla nazvána „jeho mocnými anděly.“

7. CHERUBOVÉ A SANOBIMOVÉ

Ve všech základních vlastnostech se cherubové a sanobimové podobají serafům. Mají stejný původ, ale ne vždy stejný osud. Jsou obdivuhodně inteligentní, úžasně výkonní, dojemně laskaví a velmi připomínají lidi. Oni jsou nejnižším řádem andělů a proto mají ze všech nejbliže k nejvyvinutějším typům lidským bytostí na evolučních světech.

Cherubové a sanobimové jsou svoji podstatou sdružení a funkčně spojeni. Jeden je osobnost s pozitivní energií; druhý s energií

6. SERAPHIC ORGANIZATION

38:6.1 (421.4) After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: "I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels."

38:6.2 (421.5) Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the "supreme commander of the armies of heaven," the chief executive of the Sovereign of Nebadon, "the Lord God of hosts."

38:6.3 (421.6) Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, "And let all the angels worship him." All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated "his mighty angels."

7. CHERUBIM AND SANOBIM

38:7.1 (422.1) In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive types of human beings on the evolutionary worlds.

38:7.2 (422.2) Cherubim and sanobim are inherently associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative.

negativní. Právý deflektor, neboli pozitivně nabitý anděl, je cherub—starší a řídící osobnost. Levý deflektor, neboli negativně nabitý anděl, je sanobim—doplňující bytost. Každý typ anděla je velmi omezený v samostatné činnosti; proto obvykle slouží ve dvojicích. Když slouží nezávisle na svých dohlížitelích, tak jsou více než kdy předtím závislí na vzájemném kontaktu a vždy působí společně.

Cherubové a sanobimové věrně a spolehlivě vypomáhají serafským pomocníkům; všech sedm řádů serafů má k dispozici tyto podřízené asistenty. V tomto postavení slouží cherubové a sanobimové celé věky, ale nedoprovázejí serafy při vykonávání úkolů za hranicemi lokálního vesmíru.

Cherubové a sanobimové vykonávají běžné duchovní práce na jednotlivých světech soustav. Na neosobní misi a v případě nutnosti mohou sloužit místo serafského páru, ale nikdy nepůsobí, ani dočasně, jako andělé, pečující o lidské bytosti; to je výhradně výsada serafů.

Když jsou přiděleni na planetu, cherubové zahájí lokální vzdělávací kurzy, zahrnující studium planetárních zvyků a jazyků. Pomocní duchové času jsou dvojjazyční, hovořící jazykem lokálního vesmíru, ze kterého pocházejí a jazykem jejich rodného supervesmíru. Studium na planetárních školách si osvojí další jazyky. Cherubové a sanobimové, podobně jako serafové a všechny ostatní řády duchovních bytostí, se neustále snaží o sebezdokonalování. Pouze ty nižší bytosti, zabývající se regulací a kontrolou energie, nejsou schopny vývoje; všichni tvorové, mající aktuální, nebo potenciální vůli osobnosti, usilují o nové cíle.

Svojí podstatou jsou cherubové a sanobimové blízko morontální úrovni bytí a ukazuje se, že jsou nejvýkonnější na rozhraní fyzických, morontálních a duchovních sfér. Tyto děti Mateřského Ducha lokálního vesmíru jsou označovány jako „čtvrtí tvorové“, čímž se podobají Servitalům Havony a smírčím komisím. Každý čtvrtý cherub a každý čtvrtý sanobim jsou polomateriální bytosti a velmi výrazně se podobají morontální úrovni bytí.

Tito andělští čtvrtí tvorové jsou důležitými pomocníky serafů v materiálnějších aspektech jejich vesmírných a planetárních aktivit. Takoví morontální cherubové rovněž vykonávají mnoho nepostradatelných okrajových úkolů na morontálních vzdělávacích světech a ve velkých počtech jsou přidělováni do služby Morontálním Průvodcům. Pro morontální sféry znamenají to, co midbytosti znamenají pro evoluční planety. Na obydlených světech tito morontální cherubové často pracují ve spojení s midbytostmi.

The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively charged angel, is the sanobim — the complement of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

38:7.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

38:7.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

38:7.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

38:7.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by “fourth creatures” much as are the Havona Servitals and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

38:7.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of great assistance to the seraphim in the more literal phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets. On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway

Cherubové a midbytosti jsou výrazně rozdílné řády bytostí; mají odlišné původy, ale projevují velkou podobnost podstaty a funkce.

creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. EVOLUCE CHERUBŮ A SANOBIMŮ

Pro cheruby a sanobimy jsou otevřeny početné cesty pro pokročilejší službu, vedoucí k vyššímu statusu, který může být ještě dále povýšen objetím Božského Pečovatele. Pokud se týče evolučního potenciálu, existují tři velké třídy cherubů a sanobimů:

1. Kandidáti vzestupu. Tyto bytosti jsou svoji podstatou kandidáty pro serafský status. Cherubové a sanobimové tohoto řádu jsou mimořádní, třebaže vrozenými schopnostmi se nevyrovnají serafům; ale svojí pilí a zkušeností mají možnost dosáhnout plného serafského postavení.

2. Cherubové středního stupně. Všichni cherubové a sanobimové nemají stejný potenciál pro vzestup a jsou to andělské bytosti s vrozeným omezením vývoje. Většina z nich zůstane cheruby a sanobimy, i když nadanější jedinci mohou postoupit a vykonávat omezenou serafskou službu.

3. Morontiální cherubové. Tito „čtvrtí tvorové“ andělských řádů si stále zachovávají své polomateriální vlastnosti. Oni zůstanou cheruby a sanobimy, společně s většinou svých bratrů středního stupně, až do úplné realizace Nejvyšší Bytosti.

Jestliže druhá a třetí skupina jsou určitým způsobem limitovány ve svém potenciálu růstu, kandidáti vzestupu mohou dosáhnout vrcholů serafské služby ve vesmírech. Mnoho zkušenějších cherubů je přiděleno k serafským strážcům osudu a takto jsou postaveni do pozice, kde mají možnost přímého postupu do postavení Učitelů Obytných Světů poté, když z nich odejdou jejich starší serafové. Strážcům osudu nepomáhají cherubové a sanobimové, když jejich smrtelní svěřenci dosahují morontiální život. A když jiné typy evolučních serafů dostanou povolení vstupu na Seraphington a do Ráje, oni musí opustit své bývalé podřízené když odejdou z Nebadonu. Taková opuštění cherubové a sanobimové jsou obvykle objati Mateřským Duchem Vesmíru, čímž dosáhnou statusu serafa stejné úrovně jako Učitelé Obytných Světů.

Když cherubové a sanobimové, jako Učitelé

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

38:8.1 (423.1) Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

38:8.2 (423.2) 1. *Ascension Candidates.* These beings are by nature candidates for seraphic status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

38:8.3 (423.3) 2. *Mid-phase Cherubim.* All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontia Cherubim.* These “fourth creatures” of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

38:8.5 (423.5) While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Seraphington and Paradise, they must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

38:8.6 (423.6) When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have

Obytných Světů prodělají objetí Mateřského Ducha, slouží velmi dlouhou dobu na morontálních sférách, od nejnižších po nejvyšší, a když jejich sbor na Salvingtonu je přeplněn, Jasná Ranní Hvězda si tyto věrné služebníky tvorů času povolá k sobě. Vykoná se slib přeměny osobnosti a potom, ve skupinách po sedmi tisících, jsou tito pokročilí a starší cherubové a sanobimové znovu objati Mateřským Duchem Vesmíru. Z tohoto druhého objetí vyjdou jako plnohodnotní serafové. Od této chvíle je pro takové znovuzrozené cheruby a sanobimy otevřena bohatá a rozsáhlá kariéra serařů se všemi Rajskými možnostmi. Takoví andělé mohou být přiděleni jako strážci osudu některé smrtelné bytosti a jestli jejich smrtelný svěřenec získá věčný život, potom se stanou způsobilí dosáhnout Seraphington a sedm okruhů serařského dosažení, dokonce i Ráje a Sboru Konečnosti.

9. MIDBYTOSTI

Midbytosti se rozdělují do tří skupin: kmenově se řadí ke vzestupným Božím Synům; fakticky jsou zařazeni k řádům trvalých obyvatel, zatímco funkčně patří k pomocným duchům času, protože mají blízký a užitečný vztah k andělským armádám, sloužících smrtelnému člověku na jednotlivých světech prostoru.

Tito unikátní tvorové se objevují na většině obydlených světech a jsou k nalezení vždy na decimálních planetách neboli planetách experimentálního života, takových, jako je Urantia. Existují dva typy midbytostí—primární a sekundární—a objevují se následujícími způsoby:

1. Primární midbytosti. Tato více duchovnější skupina zahrnuje poněkud standardizovaný řád bytostí, jednotně pocházejících z modifikovaných vzestupných smrtelníků, tvořících štáby Planetárních Princů. Počet primárních midbytostí je vždy padesát tisíc a žádná planeta, těšící se z jejich služby, nemá větší skupinu.

2. Sekundární midbytosti. V této skupině jsou tyto bytosti více materiální a jejich počet na jednotlivých světech se výrazně různí, byť průměr je kolem padesáti tisíců. Mají různorodé původy; pocházejí z planetárních biologických vylepšovatelů, nebo z jejich přímých potomků. Existuje nejméně dvacet čtyř způsobů, používaných při vytváření těchto sekundárních tvorů středního stupně na evolučních světech prostoru. Způsob vzniku této skupiny na Urantii byl neobvyklý a výjimečný.

Ani jedna z těchto skupin není výsledkem evoluční náhody; obě mají důležitou roli v předem

long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Seraphington and the seven circles of seraphic attainment, even to Paradise and the Corps of the Finality.

9. THE MIDWAY CREATURES

38:9.1 (424.1) The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

38:9.2 (424.2) These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

38:9.3 (424.3) 1. *Primary Midwayers*, the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

38:9.4 (424.4) 2. *Secondary Midwayers*, the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

38:9.5 (424.5) Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features

stanovených plánech vesmírných architektů a jejich objevení se na vyvíjejících se světech v příhodném okamžiku je v souladu s původními návrhy a vývojovými plány dohlížejících Nositelů Života.

Primární midbytosti jsou nabíjeny intelektuální a duchovní energií andělskou metodou a mají jednotnou intelektuální úroveň. Sedm duchovních pomocníků myslí není s nimi ve spojení; a pouze šestý a sedmý, duch úcty a duch moudrosti, jsou schopni pomáhat sekundární skupině.

Sekundární midbytosti jsou nabíjeny fyzickou energií prostřednictvím adamické metody, duchovně jsou napojeny na serafy a intelektuálně jsou obdařeny přechodným typem morontální mysli. Jsou rozděleny do čtyř fyzických typů, sedm duchovních a dvanáct intelektuálních úrovní reagují na společnou pomoc posledních dvou duchovních pomocníků a na morontální mysl. Tyto odlišnosti určují jejich rozdílné aktivity a planetární úkoly.

Primární midbytosti se podobají více andělům, než smrtelníkům; sekundární řády jsou více podobné lidským bytostem. Při vykonávání rozmanitých planetárních úkolů si obě skupiny navzájem prokazují neocenitelnou službu. Primární pomocníci mohou navázat spolupráci s kontrolory jak morontální energie, tak i duchovní energie a se spojovateli myslí. Sekundární skupina může nastolit pracovní spojení pouze s fyzickými kontrolory a s upravovateli materiálních okruhů. Ale, protože každý řád midbytostí může vytvořit dokonalé synchronní spojení s druhým, je takto kterákoliv skupina schopna docílit účelného využití celé energetické palety, od hrubé fyzické síly materiálních světů, přes přechodné fáze vesmírných energií po vyšší síly duchovní reality nebeských sfér.

Propast mezi materiálními a duchovními světy je důkladně překlenuta posloupnou řadou asociací smrtelného člověka, sekundární midbytosti, primární midbytosti, morontálního cheruba, cheruba středního stupně a serafa. V osobní zkušenosti jednotlivého smrtelníka jsou tyto rozdílné úrovně nepochybně více či méně sjednoceny a osobní smysl je dán neviditelným a záhadným působením božského Ladiče Myšlení.

Na normálních světech slouží primární midbytosti jako informační sbor a organizují volný čas pro Planetárního Prince, zatímco sekundární pomocníci trvale spolupracují s Adamickým režimem, podporující proces postupného rozvoje planetární civilizace. V případě selhání Planetárního Prince a pochybení Materiálního Syna, jak se tomu stalo na Urantii, midbytosti se stanou svěřenci Vládce Soustavy a slouží pod

in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the supervising Life Carriers.

38:9.6 (424.6) Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

38:9.7 (424.7) Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircuited by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

38:9.8 (424.8) Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

38:9.9 (425.1) The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysteriously operations of the divine Thought Adjuster.

38:9.10 (425.2) On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the

přímým vedením výkonného opatrovatele planety. Ale pouze na třech jiných světech Satanie fungují tyto bytosti jako jedna skupina pod sjednoceným vedením, tak, jak to dělají spojení pomocníci středního stupně na Urantii.

Na četných jednotlivých světech vesmíru je planetární práce jak primárních, tak i sekundárních midbytostí rozdílná a různorodá, ale na normálních a průměrných planetách jsou jejich činnosti velmi odlišné od povinností, kterým věnují svůj čas na izolovaných sférách, takových, jako je Urantia.

Primární midbytosti jsou planetárními historiky, kteří od doby příchodu Planetárního Prince do éry ustáleného světa a života, formulují obraz a navrhuji vykreslení planetární historie pro představení planet na hlavních řídicích světech soustav.

Midbytosti zůstávají na obydlených světech velmi dlouhou dobu, ale když jsou věrni svým povinnostem, budou časem a s největší určitostí oceněni za svoji věky trvající službu při podpoře vlády Syna Tvořitele; budou náležitě odměněni za svoji trpělivou péči o materiální smrtelníky na jejich světech času a prostoru. Dříve či později všechny uznané midbytosti budou přijaty do řad vzestupných Božích Synů a zahájí dlouhé vzestupné putování k Ráji ve společnosti těch samých smrtelníků živočišného původu, svých pozemských bratrů, které tak starostlivě střežily a kterým tak účinně sloužily během svého dlouhého pobývání na planetě.

[Představeno Melkisedekem, jednajícím na žádost vedoucího serafských armád Nebadonu.]

midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing guidance of the acting custodian of the planet. But on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

38:9.11 (425.3) The planetary work of both primary and secondary midwayers is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

38:9.12 (425.4) The primary midwayers are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

38:9.13 (425.5) Midwayers remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

38:9.14 (425.6) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Kapitola 39. Serafské armády

⇐ 038

Kniha Urantia

040 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 39 SERAFSKÉ ARMÁDY

Sekce

Úvod

1. Nejvyšší serafové
1. Nadřízení serafové
3. Vedoucí serafové
4. Administrativní serafové
5. Planetární pomocníci
6. Přechodní pečovatelé
7. Serafové budoucnosti
8. Osud serafů
9. Serafský sbor završení

Úvod

POKUD je nám známo, Nekonečný Duch, jak je zosobněn v hlavním řídicím centru lokálního vesmíru, má v úmyslu vytvořit jednotně dokonalé serafové, ale z nějakého neznámého důvodu je toto serafské potomstvo velmi rozdílné. Tato rozdílnost může být důsledkem neznámého zásahu vyvíjejícího se empirického Božstva; jestli tomu tak je, my to nemůžeme dokázat. Ale, pozorujeme, že když serafové absolvují vzdělávací testy a projdou výchovným programem, řadí se najisto a zřetelně do následujících sedmi skupin:

1. Nejvyšší serafové.
2. Nadřízení serafové.
3. Vedoucí serafové.
4. Serafové vykonavatelé.
5. Planetární pomocníci.
6. Přechodní pečovatelé.
7. Serafové budoucnosti.

PAPER 39 THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction

1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

INTRODUCTION

39:0.1 (426.1) AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

39:0.2 (426.2) 1. Supreme Seraphim.

39:0.3 (426.3) 2. Superior Seraphim.

39:0.4 (426.4) 3. Supervisor Seraphim.

39:0.5 (426.5) 4. Administrator Seraphim.

39:0.6 (426.6) 5. Planetary Helpers.

39:0.7 (426.7) 6. Transition Ministers.

39:0.8 (426.8) 7. Seraphim of the Future.

Říkat, že některý seraf je podřadný andělu jiné skupiny, by nebylo správné. Nicméně, každý anděl je na počátku své služby limitován skupinovým původem a daným zatříděním. Můj serafský společník, který mně pomáhá připravit toto sdělení, Manotia, je nejvyšším serafem a nyní působí pouze jako nejvyšší seraf. V důsledku pile a obětavé služby dosáhl, jednu po druhé, všech sedmi úrovní serafské služby, působící téměř v každé oblasti, otevřené serafům a v současné době je pověřeným sdruženým vedoucím serafů na Urantii.

Pro lidské bytosti je někdy velmi obtížné pochopit, že vytvořená způsobilost pro službu vyšší úrovně neznamená nutně schopnost působit na relativně nižších úrovních služby. Člověk začíná život jako bezmocný kojeneček; proto každý smrtelný růst musí zahrnovat všechnu předcházející zkušenost; serafové nemají takový dospívající život—nemají žádné dětství. Nicméně, oni jsou empiričtí tvorové a zkušeností a dodatečným vzděláním mohou rozšířit svoji božskou, vrozenou schopnost skrze empirické nabývání funkční odbornosti v jedné, nebo více druzích serafských služeb.

Po získání pověření, serafové jsou přiděleni do záloh své rodné skupiny. Planetární a administrativní serafové často slouží dlouhou dobu ve svém původním zatřídění, ale čím vyšší je úroveň vrozené funkce, tím urputněji usilují andělští pomocníci o to, aby sloužili na nižší úrovni vesmírné služby. Obzvláště touží být přiděleni k zálohám planetárních pomocníků a když jsou úspěšní, přihlásí se do celestinských škol, připojených k hlavnímu řídicímu centru Planetárního Prince jednoho z evolučních světů. Tady začnou studovat jazyky, historii a místní zvyky lidských ras. Serafové musí nabýt vědomosti a získat zkušenost stejně tak, jak to dělají lidské bytosti. V určitých vlastnostech osobnosti nejsou od vás příliš vzdáleni. A oni všichni chtějí začít u samého spodu, na nejnižší možné úrovni služby; takto mohou doufat, že dosáhnou nejvyšší možnou úroveň empirického bytí.

1. NEJVYŠŠÍ SERAFOVÉ

Tito serafové jsou nejvyšším ze sedmi odhalených řádů andělů lokálního vesmíru. Působí v sedmi skupinách, z nichž každá z nich je úzce spjata s andělskými pomocníky Serafského Sboru Završení.

1. Pomocníci Synů a Duchů. První skupina nejvyšších serafů je přidělena do služby vysokým Synům a bytostem, pocházejících z Ducha, sídlícího a působícího v lokálním vesmíru. Tato

39:0.9 (426.9) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted service she has, one by one, achieved all seven of the seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:0.10 (426.10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:0.11 (426.11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

1. SUPREME SERAPHIM

39:1.1 (427.1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Spirit Ministers.* The first group of the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings resident and functioning in the local universe. This

skupina andělských pomocníků slouží také Vesmírnému Synu a Vesmírnému Duchu a je těsně spojena s informačním sborem Jasně Ranní Hvězdy, hlavního vesmírného vykonavatele společné vůle Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha.

Při plnění úkolů pro vysoké Syny a Duchy jsou tito serafové přirozeně spojeni s rozsáhlými službami Rajských Avonalů, božského potomstva Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Tento vysoký a zkušený řád serafů vždy doprovází Rajské Avonaly na všech závažných a poskytovacích misích, věnujíc se v takových případech organizování a řízení speciálních prací, spojených s ukončením jednoho planetárního období a začátkem nové éry. Ale nepodílejí se na přípravě soudního rozhodnutí, které by mohlo souviset s takovou změnou soudních období.

Průvodci poskytnutí. Když jsou Rajští Avonalové, ale ne Synové Tvořitelé, na misi poskytnutí, vždy je doprovází sbor 144 průvodců poskytnutí. Těchto 144 andělů jsou nadřizeni všem ostatním pomocníkům Syna a Ducha, kteří mohou být do mise poskytnutí zapojeni. Při planetární misi poskytnutí tam mohou být legie andělů, podléhající velení inkarnovaného Božího Syna, ale všichni tito serafové jsou organizováni a řízeni 144 průvodci poskytnutí. Vyšší řády andělů, supernafimové a sekunafimové, mohou být také součástí doprovodné armády a i když jsou jejich úkoly odlišné od úkolů serafů, všechny tyto aktivity jsou vždy koordinovány průvodci poskytnutí.

Tito průvodci poskytnutí se řadí k serafům završení; oni všichni prošli okruhy Seraphingtonu a dosáhli Serafského Sboru Završení. Také prodělali další speciální přípravu, aby čelili potížím a zvládali nepředvídané situace, spojené s poskytováním Božích Synů pro rozvoj dětí času. Všichni takoví serafové dosáhli Ráje a osobního objetí Druhého Zdroje a Středu, Věčného Syna.

Serafové touží rovnou měrou účastnit se misi inkarnovaných Synů a přidělení do služby jako strážci osudu smrtelných tvorů; to druhé je zaručená propustka serafa do Ráje, zatímco průvodci poskytnutí docílí nejvyšší úrovně služby v lokálním vesmíru, což samo osobě skýtá možnost dosáhnout serafského završení v Ráji.

2. Soudní poradci. Toto jsou serafští poradci a pomocníci pro všechny druhy soudů, od smírčích komisí, až po nejvyšší tribunály oblasti. Účelem takových tribunálů není ukládat kárné

group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427.3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But they are not concerned in the work of adjudication which might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427.4) *Bestowal Attendants.* Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be co-ordinated by the bestowal attendants.

39:1.5 (427.5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Seraphington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427.6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428.1) 2. *Court Advisers.* These are the seraphic advisers and helpers attached to all orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the

rozsudky, ale spíše posoudit upřímné názorové rozdíly a rozhodnout o věčném životě vzestupných smrtelníků. A v tomto spočívá funkce soudních poradců: posoudit, zda všechna obvinění proti smrtelným tvorům jsou uvedena oprávněně a rozhodnutí jsou soucitná. V této činnosti jsou úzce spojeni s Vysokými Komisaři—vzestupnými smrtelníky spojenými s Duchem, kteří slouží v lokálním vesmíru.

Serafští soudní poradci slouží výhradně jako obhájci smrtelníků. Není to proto, že by někdy existovala snaha být nespravedlivý k nevinutým tvorům světů, ale pokud spravedlnost vyžaduje posouzení každého pochybení během vzestupu směrem k božské dokonalosti, soucit požaduje, aby o každém takovém chybném kroku bylo spravedlivě rozhodnuto podle podstaty tvora a božského záměru. Tito andělé představují a zobrazují prvek soucitu, tkvícího v božské spravedlnosti—nestrannosti, založené na znalosti základních faktů, týkajících se osobních motivů a rasových návyků.

Tento řád andělů slouží na všech úrovních, od poradních sborů Planetárního Prince, až po nejvyšší tribunály lokálního vesmíru, zatímco jejich druhové v Serafském Sboru Završení působí ve vyšších oblastech Orvontonu, dokonce u soudů Věčné Moudrých na Uverse.

3. Vesmírní konzultanti. Toto jsou opravdoví přátelé a vyšší konzultanti všech těch vzestupných tvorů, kteří mají poslední přestávku na Salvingtonu, ve svém rodném vesmíru, předtím, než se vydají na duchovní putování, které se před nimi rozprostírá v obrovském supervesmíru Orvontonu. V takové chvíli mnohý vzestupný tvor má pocit, který by se mohl smrtelníkům přirovnat k lidské nostalgii. Vzadu zůstávají dosažené sféry, oblasti, poznané dlouhodobou službou a dosažením morontálního úrovně; vpředu leží vyzývavá záhada ještě většího a rozsáhlejšího vesmíru.

Úkolem vesmírných konzultantů je usnadnit vzestupným poutníkům přechod z dosažené úrovně na nepoznanou úroveň vesmírné služby, pomoci těmto poutníkům udělat celou řadu změn v chápání významů a hodnot, spočívajících v uvědomění, že duchovní bytost prvního stupně nestojí na konci a vrcholu morontálního vzestupu lokálního vesmírem, ale spíše na nejnižší příčce dlouhého žebříčku duchovního vzestupu k Vesmírnému Otci v Ráji.

Mnozí z absolventů Seraphingtonu, členů Serafského Sboru Završení, kteří jsou přiřazeni k těmto serafům, se rozsáhle zabývají učením v určitých školách Salvingtonu, týkající se přípravy tvorů Nebadonu v souvislosti s následující

purpose of such tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39:1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39:1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universe Orientators*. These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39:1.11 (428.5) It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39:1.12 (428.6) Many of the Seraphington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools concerned with the preparation of the creatures of

vesmírnou epochou.

4. Poradci vyučování. Tito andělé jsou neocenitelnými pomocníky duchovního učitelského sboru lokálního vesmíru. Poradci vyučování působí jako sekretáři všem kategoriím učitelů, od Melkisedeků a Synů Trojice-Učitelů, dolů k morontialním smrtelníkům, kteří jsou určeni jako pomocníci těm svým druhům, kteří jsou hned za nimi na stupnici vzestupného života. Poprvé uvidíte tyto podpůrné serafy vyučování na jednom ze sedmi obytných světů, obklopující Jerusem.

Tito serafové se stávají spolupracovníky regionálních vedoucích početných vzdělávacích a přípravných institucí lokálních vesmírů a ve velkých počtech jsou přiděleni fakultám sedmi výchovných světů lokálních soustav a sedmdesáti vzdělávacích sfér souhvězdí. Pomoc těchto poradců sahá až dolů na jednotlivé světy. Dokonce i zkušenosti a zasvěcení učitelé času využívají pomoc a často i podporu těchto poradců z řádu nejvyšších serafů.

Čtvrté poskytnutí Syna Tvořitele jako tvora se událo v podobě poradce vyučování v postavení nejvyššího serafové Nebadonu.

5. Vedoucí úkolů. Čas od času andělé, sloužící na evolučních a architektonických sférách, které obývají tvorové, zvolí orgán ze 144 nejvyšších serafů. Toto je nejvyšší andělská rada na každé sféře a koordinuje samostatně řízená stadia služby a úkolů serafů. Tito andělé řídí všechna shromáždění serafů, týkající se průběhu služby nebo společného uctívání.

6. Zaznamenatelé. Toto jsou oficiální zaznamenatelé nejvyšších serafů. Mnoho z těchto vysokých andělů se již narodilo s tímto darem plně vyvinutým; ostatní dosáhli tohoto postavení důvěry a odpovědnosti svým svědomitým přístupem ke studiu a spolehlivým vykonáváním podobných povinností, když byli přiděleni nižším a méně odpovědnějším řádům.

7. Nezávislí pomocníci. Velký počet nezávislých serafů nejvyššího řádu působí jako samořídící pomocníci na architektonických sférách a na obydlených planetách. Takoví pomocníci dobrovolně plní rozličné požadavky na službu nejvyšších serafů, čímž takto vytvářejí obecné rezervy tohoto řádu.

Nebadon for the relationships of the next universe age.

^{39:1.13 (428.7)} 4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first see these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusem.

^{39:1.14 (428.8)} These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

^{39:1.15 (429.1)} The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

^{39:1.16 (429.2)} 5. *Directors of Assignment.* A body of 144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it co-ordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

^{39:1.17 (429.3)} 6. *The Recorders.* These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and responsibility by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

^{39:1.18 (429.4)} 7. *Unattached Ministers.* Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

1. NADŘÍZENÍ SERAFOVÉ

Nadřízení serafové dostali své jméno ne proto, že jsou nějakým způsobem kvalitativně nadřazení ostatním řádům andělů, ale protože

2. SUPERIOR SERAPHIM

^{39:2.1 (429.5)} Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively superior to other orders of angels, but because

zodpovídají za vyšší aktivity lokálního vesmíru. Velmi mnoho andělů prvních dvou skupin tohoto serafského sboru jsou serafové dosaženého statusu, andělé, kteří sloužili na všech stupních výuky a jako vedoucí svých druhů se vrátili se vznešeným posláním do oblastí svých dřívějších aktivit. Protože Nebadon je mladý vesmír, tento řád zde nemá mnoho svých andělů.

Nadřízené serafové působí v následujících sedmi skupinách:

1. Informační sbor. Tito serafové patří k osobnímu štábu Gabriela, Jasně Ranní Hvězdě. Pohybují po celém vesmíru a shromažďují oblastní informace, které Gabriel potřebuje pro řízení rad Nebadonu. Jsou informačním sborem mocné armády, které velí Gabriel jako zástupce Syna Vládce. Tito serafové nejsou přímo spojeni se soustavami a souhvězdími a jejich informace proudí přímo do Salvingtonu přes plynulý, přímý a nezávislý okruh.

Informační sbory jednotlivých lokálních vesmírů mezi sebou vzájemně komunikují, ale pouze v daném supervesmíru. Existuje odstupňovaná energie, která účinně odděluje činnosti a procesy jednotlivých nadvlád. Jeden supervesmír může běžně komunikovat s druhým supervesmírem pouze prostřednictvím Rájského informačního centra.

2. Hlas soucitu. Soucit je hlavním smyslem serafské služby a andělské péče. Je proto příhodné, že by měl existovat sbor andělů, který neobyčejným způsobem zobrazuje soucit. Tito serafové jsou opravdovými pečovateli soucitu v lokálním vesmíru. Jsou inspirujícími vůdci, kteří podporují impulsy a vznešené emoce lidí a andělů. Vedoucí těchto legií jsou nyní vždy serafové završení, kteří jsou rovněž kvalifikovanými strážci smrtelného osudu; to znamená, že každý andělský pár vedl alespoň jednu duši živočišného původu během života v těle a následně prošel okruhy Seraphingtonu a byl přijat do Serafského Sboru Završení.

3. Duchovní koordinátoři. Třetí skupina nadřízených serafů má základnu na Salvingtonu, ale působí v lokálním vesmíru všude tam, kde mohou být užiteční. I když jejich úkoly jsou v podstatě duchovní a proto nad rámec chápání lidských myslí, možná pochopíte něco o jejich péči o smrtelníky, když se vysvětlí, že těmto andělům je svěřen úkol připravit vzestupné poutníky, pobývající na Salvingtonu, na jejich poslední přechod—z nejvyšší morontální úrovně na status novorozenečných duchovních bytostí. Tak, jako plánovači myšlení na obytných světech pomáhají přeživšímu tvorovi přizpůsobit se potenciálům

they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

39:2.2 (429.6) The superior seraphim function in the following seven groups:

39:2.3 (429.7) 1. *The Intelligence Corps.* These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

39:2.4 (429.8) The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

39:2.5 (430.1) 2. *The Voice of Mercy.* Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Seraphington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

39:2.6 (430.2) 3. *Spirit Co-ordinators.* The third group of superior seraphim are based on Salvington but function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on Salvington for their last transition in the local universe — from the highest morontia level to the status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving

morontialní mysli a účelně je využívat, tak tito serafové učí morontialní absolventy na Salvingtonu o nových získaných schopnostech duchovní mysli. A vzestupným smrtelníkům slouží ještě mnoha jinými způsoby.

4. Pomocní učitelé. Pomocní učitelé pomáhají a asistují svým serafským druhům, poradcům vyučování. Jsou také individuálně zapojeni do rozsáhlého vzdělávacího systému lokálního vesmíru, především do sedmidílného programu výuky, která probíhá na obytných světech lokálních soustav. Vynikající sbor tohoto řádu serafů působí na Urantii, aby pečoval a podporoval dílo pravdy a spravedlnosti.

5. Převazci. Všechny skupiny pomocných duchů mají svoje vlastní přepravní sbory andělských řádů, zabývající se přepravou těch osobností, které sami nemohou cestovat z jedné sféry na druhou. Pátá skupina nadřízených serafů má své hlavní stanoviště na Salvingtonu a slouží jako převazci prostorem tam a zpět z hlavního řídicího centra lokálního vesmíru. Podobně jako jiné podskupiny nadřízených serafů, tak i někteří převazci již byli s takovou schopností vytvořeni, zatímco jiní na tuto úroveň postoupili z nižších a méně obdařených skupin.

„Energický rádius“ serafů zcela postačí potřebám lokálního vesmíru a dokonce i supervesmíru, ale nikdy by nebyli schopni zajistit dostatek energie, která je nutná na takovou dlouhou cestu, jako je z Uversy do Havony. Taková vyčerpávající cesta vyžaduje speciální energii primárních sekunafimů, kteří jsou pro tento druh přepravy vybaveni. Převazci čerpají energii k letu během přepravy a osobní sílu získávají zpět po ukončení cesty.

Dokonce ani na Salvingtonu nemají vzestupní smrtelníci osobní formu, která je nezbytná pro individuální přepravu. Pro přesun z jednoho světa na druhý musí být vzestupní smrtelníci závislí na serafské dopravě až do upadnutí k poslednímu spánku na vnitřním okruhu Havony a probuzení ve věčnosti v Ráji. Potom již nebudete závislí na andělech, aby vás přepravovali z vesmíru do vesmíru.

Není velký rozdíl mezi procesem oserafování a smrtí nebo snem, kromě toho, že v prospaném přesunu je přítomen automatický element času. Během serafského spánku vědomě vnímáte svoje bezvědomí. Ale Ladič Myšlení je přítom plně a dokonale vědomý, ve skutečnosti je výjimečně výkonný, protože vy nejste schopni oponovat, vzdorovat nebo jinak se bránit tvořivé a transformující práci.

Při procesu oserafování upadnete do spánku

creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

39:2.7 (430.3) 4. *Assistant Teachers.* The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

39:2.8 (430.4) 5. *The Transporters.* All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

39:2.9 (430.5) The “energy range” of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

39:2.10 (430.6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

39:2.11 (430.7) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

39:2.12 (431.1) When enseraphimed, you go to sleep

na stanovenou dobu a probudíte se v určenou chvíli. Délka cesty během prospaného přesunu je bezvýznamná. Nejste si přímo vědomi plynutí času. Je to jako, kdybyste usnuli v dopravním prostředku v jednom městě a po klidném dřímání celou noc se probudíte v jiném a vzdáleném velkoměstě. Vy cestujete, zatímco podřimujete. A takto letíte prostorem, oserafování, a odpočíváte—spíte. Převravní spánek je vyvolán spojením mezi Ladiči Myšlení a serafskými přepravci.

Andělé nemohou přepravovat organická těla —z masa a kostí—taková, jako nyní máte vy, ale mohou přepravovat všechny ostatní formy, od nejnižších morontálních po nejvyšší duchovní. Oni nejsou funkční v případě přirozené smrti. Když skončíte vaši pozemskou cestu, vaše tělo zůstává na této planetě. Váš Ladič Myšlení míří do lůna Otce a tito andělé nejsou přímo zapojeni do následného znovu sestavení vaší osobnosti na obytném světě identifikace. Tady má vaše tělo morontální formu, která může být oserafována. Vy jste „zasadili smrtelné tělo“ do hrobu a „získali morontální formu“ ve vesmírných sídlech.

6. Zaznamenatelé. Tyto osobnosti se hlavně zabývají příjmem, evidencí a rozesíláním záznamů, týkajících se Salvingtonu a jeho přidružených světů. Rovněž slouží jako speciální zaznamenatelé pro skupiny trvale bydlících obyvatel supervesmíru a vyšších osobností, a také jako soudní úředníci v Salvingtonu a sekretáři salvingtonských vládců.

Spojaři—příjemci a odesílatelé— jsou složkou serafských zaznamenatelů, zabývající se odesíláním záznamů a šířením důležitých informací. Jejich činnost je složitého charakteru: jsou napojeni na mnoho okruhů tak, že stejnými energetickými linkami může současně procházet 144 000 zpráv. Využívají vyšší ideografické metody vrchních serafských zaznamenatelů a prostřednictvím těchto společných symbolů udržují vzájemné spojení s koordinátory informací terciárních supernafimů a zvelebenými koordinátory informací Serafského Sboru Završení.

Takto serafští zaznamenatelé nadřazeného řádu uskutečňují kompaktní spojení s informačním sborem svého vlastního řádu a se všemi podřízenými zaznamenateli, zatímco spojaři jim umožňují udržovat stálý kontakt s vyššími zaznamenateli supervesmíru a přes stejný kanál, se zaznamenateli Havony a opatrovateli vědomostí v Ráji. Mnoho zaznamenatelů nadřazeného řádu jsou serafové, kteří postoupili do tohoto postavení po splnění podobných povinností na nižších úrovních vesmíru.

for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

39:2.13 (431.2) The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You “sow a mortal body” in the grave; you “reap a morontia form” on the mansion worlds.

39:2.14 (431.3) 6. *The Recorders.* These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispach of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superuniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

39:2.15 (431.4) *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

39:2.16 (431.5) Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superuniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in lower sections of the universe.

39:2.17 (431.6)

7. Zálohy. V Salvingtonu se zdržují početné zálohy všech typů nadřízených serařů, kteří jsou připraveni, na žádost vedoucích úkolů, nebo na požádání správců vesmírů, k okamžitému vyslání do nejvzdálenějších světů Nebadonu. Zálohy nadřízených serařů také poskytnou pomocné posly, když si je vyžádá představený Oslnivých Večerních Hvězd, kterému je svěřen dohled nad vyřízením všech osobních sdělení. Lokální vesmír je plně vybaven patřičnými prostředky pro vzájemnou komunikaci, ale vždy existují některé zprávy, které vyžadují odeslání osobními posly.

Základní zálohy pro celý lokální vesmír se zdržují na serařských světech Salvingtonu. Tento sbor zahrnuje všechny typy všech skupin andělů.

3. VEDOUcí SERAFOVÉ

Tento všestranný řád vesmírných andělů je určen výhradně pro službu v souhvězdích. Tito znamenití pečovatelé mají své hlavní stanoviště v hlavních centrech souhvězdích, ale v zájmu svých přidělených oblastí působí po celém Nebadonu.

1. Dohlížející asistenti. První kategorie dohlížejících serařů je součástí kolektivní činnosti Otců Souhvězdí a jsou vždy použitelnými pomocníky Nejsvrchovanějších. Tito serařové se hlavně zabývají unifikací a stabilizací celého souhvězdí.

2. Plánovači zákonů. Intelektuálním základem spravedlnosti je zákon a v lokálním vesmíru zákony vznikají v zákonodárných shromážděních souhvězdí. Tyto poradní orgány systematizují a oficiálně vydávají základní zákony Nebadonu, zákony navržené tak, aby v co největší míře umožňovaly koordinaci celého souhvězdí ve shodě s pevně stanovenými zásadami nevměšování do svobodné morální volby osobitých tvorů. Povinností druhé kategorie vedoucích serařů je předložit zákonodárcům plán, jak každý navrhovaný právní předpis může ovlivnit životy tvorů vlastní vůle. Pro výkon této činnosti mají výbornou kvalifikaci, protože dlouho sloužili a získali zkušenosti v lokálních soustavách a na obydlených planetách. Tito serařové nežádají zvláštní výsady pro tu či onu skupinu, ale dostaví se před nebeské zákonodárce, aby mluvili za ty, kteří nemohou být přítomni a mluvit sami za sebe. Dokonce i každý smrtelný člověk může přispívat k vývoji vesmírného zákona, protože tito sami serařové nezobrazují pomíjivá a vědomá přání člověka, ale věrně a plně zobrazují opravdové touhy vnitřního hlasu člověka—vyvíjející se morontální duše materiálního smrtelníka na

39:2.1 / (431.6) 7. *The Reserves.* Large reserves of all types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthest worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal messengers.

39:2.18 (432.1) The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

39:3.1 (432.2) This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

39:3.2 (432.3) 1. *Supervising Assistants.* The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Law Forecasters.* The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds

světech prostoru.

3. Sociální architekti. Od jednotlivých planet k morontialním vzdělávacím světům tito serafové usilovně pracují, aby rozšířili všechny upřímné sociální kontakty a podpořili sociální evoluci vesmírných tvorů. Toto jsou ti andělé, kteří se snaží zbavit společenství inteligentních bytostí veškeré strojenosti a současně usilují o to, aby vzájemné vztahy tvorů vlastní vůle se vytvářely na základě opravdového pochopení sebe sama a upřímného vzájemného respektu.

Sociální architekti dělají vše, co je v jejich možnostech a silách, aby spojili dohromady vhodné jedince s cílem vytvořit na zemi výkonné a snaživé pracovní skupiny; a někdy se takové skupiny spolu opět setkají na obytných světech, aby i tam pokračovaly ve své prospěšné činnosti. Ale ne vždy dosáhnou tito serafové svého cíle; ne vždy jsou schopni spojit dohromady ty, kteří by vytvořili ideální skupinu, která by uskutečnila daný záměr, nebo vykonala určitý úkol; v takových případech musí využít nejlepší z toho, co je k dispozici.

Tito andělé pokračují ve své činnosti na obytných světech a vyšších morontialních světech. Oni se zabývají každou činností, týkající se progresu na morontialních světech a která se týká tří nebo více osob. Má se za to, že dvě bytosti působí na základě manželského svazku, nebo pomocných či partnerských vztahů, ale když slouží skupina tří a více bytostí, potom představují sociální problém a proto spadají pod pravomoc sociálních architektů. Tito výkonní serafové jsou organizováni v sedmdesáti divizích na Edentii a tyto divize slouží na sedmdesáti světech morontialního progresu, obíhajících hlavní řídicí sféru.

4. Rozséváči etiky. Posláním těchto serařů je podporovat a posilovat u tvorů rozvoj uvědomování si morálních zásad v mezilidských vztazích, protože toto je zdroj a klíč k trvalému a smysluplnému růstu společnosti a vlády, lidské či nadlidské. Tito posilovači etického uvědomování působí kdekoli a všude tam, kde mohou být prospěšní, jako dobrovolní poradci planetárních vládců a jako výměnní učitelé na vzdělávacích světech soustav. Nicméně, vy se nedostanete pod jejich vedení dokud nedospějete do škol bratrství na Edentii, kde vám zrychlí vaše uvědomování si těch skutečných pravd o bratrství, které budete potom velmi svědomitě zkoumat prostřednictvím reálné zkušenosti ze soužití s univitaty v sociálních laboratořích Edentie, sedmdesáti družic hlavního centra Norlatiadeku.

5. Převážci. Pátá skupina vedoucích serařů působí jako převážci osobností, dopravující bytosti tam a zpět z hlavních center souhvězdí.

of space.

39:3.4 (432.5) 3. *Social Architects*. From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

39:3.5 (432.6) Social architects do everything within their province and power to bring together suitable individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the best of the material available.

39:3.6 (432.7) These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complemental, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

39:3.7 (433.1) 4. *Ethical Sensitizers*. It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly exploring by the actual experience of living with the univitalia in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

39:3.8 (433.2) 5. *The Transporters*. The fifth group of supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport

V průběhu letu z jedné sféry na druhou si takoví přepravní serafové plně uvědomují svoji rychlost, směr a astronomickou polohu. Oni nepřekonávají prostor jako bezduchá střela. Během letu prostorem se jeden s druhým mohou minout v těsné blízkosti bez nejmenšího rizika kolize. Jsou plně schopni upravovat rychlost pohybu a měnit směr letu, dokonce mohou změnit cíl cesty, jestliže jejich vedoucí jim k tomu dají pokyn na kterémkoliv prostorovém uzlu vesmírných informačních okruhů.

Tito přepravci osobností jsou upraveni takovým způsobem, že mohou současně využívat všechny tři univerzálně rozvedené energetické trasy, z nichž každá umožňuje průměrnou rychlost prostorem 299 790 kilometrů za vteřinu. Tímto způsobem jsou tito přepravci schopni spojit rychlost energie s rychlostí síly a dosáhnout na svých dlouhých letech průměrné rychlosti mezi 893 000 a téměř 900 000 vašich kilometrů za vteřinu vašeho času. Rychlost je ovlivněna velikostí a vzdáleností okolní hmoty a silou a směrem nejbližších hlavních okruhů vesmírné energie. Existuje mnoho typů bytostí, podobných serafovům, kteří mají schopnost překonávat prostor a kteří jsou schopni přepravovat jiné bytosti, které jsou k tomu náležitě upraveny.

6. Zaznamenatelé. Serafové šesté kategorie pracují jako speciální zaznamenatelé událostí v souhvězdích. Velký a výkonný sbor působí na Edentii, hlavním řídicím centru souhvězdí Norlatiadek, ke kterému patří vaše soustava a vaše planeta.

7. Zálohy. Obecné zálohy vedoucích serafovů se zdržují v hlavních řídicích centrech souhvězdí. Takoví andělé v záloze nejsou v žádném případě nečinní; mnoho z nich slouží jako pomocní poslové vládcům souhvězdí; jiní jsou přiděleni k salvingtonským zálohám nepověřených Vorondadeků; a další mohou být poslání na speciální misi se Syny Vorondadeky, takovými, jako je Vorondadek pozorovatel a nebo někdy Nejsvrchovanější správce Urantie.

4. ADMINISTRATIVNÍ SERAFOVÉ

Čtvrtý řád serafovů vykonává administrativní úkoly v lokálních soustavách. Mají původ v hlavních centrech soustav, ale jsou ve velkých počtech umístěni na obytných světech, morontiálních sfér a na obydlených planetách. Serafové čtvrtého řádu jsou od přírody obdarováni neobvyklými administrativními schopnostmi. Jsou vynikajícími asistenty vedoucích nižších oddělení vesmírné vlády Syna Tvořitele a zabývají se především záležitostmi lokálních soustav a jejich dílčích světů. Pro výkon své

seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

39:3.9 (433.3) These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

39:3.10 (433.4) 6. *The Recorders.* The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

39:3.11 (433.5) 7. *The Reserves.* General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

39:4.1 (434.1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability. They are the able assistants of the directors of the lower divisions of the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component

služby jsou organizováni následujícím způsobem:

1. Administrativní asistenti. Tito nadaní serafové jsou nejbližšími asistenty Vládce Soustavy, primárního Syna Lanonandeka. Jsou neocenitelnými pomocníky při vykonávání složitých úkolů správních orgánů hlavních řídicích center soustav. Oni také slouží jako osobní jednatelé vládců soustav, cestujících ve velkých počtech tam a zpět do různých světů v přechodném stadiu a na obydlené planety, vykonávajíc četná poslání ve prospěch soustavy a v zájmu fyzického a biologického života jejich obydlených světů.

Tito samí serafové administrativní asistenti jsou také přiděleni k vládcům světů, Planetárním Princům. Většina planet v dané soustavě je pod pravomocí sekundárního Syna Lanonandeka, ale na některých světech, takových jako je Urantia, se nepodařilo uskutečnit božský plán. V případě selhání Planetárního Prince jsou tito serafové přiděleni k prozatímním správcům Melkisedekům a také jejím nástupcům, kteří převezmou planetární vedení. Současný zastupující vládce Urantie má k dispozici sbor jednoho tisíce těchto všestranných serafové.

2. Poradci spravedlnosti. Toto jsou ti andělé, kteří předloží souhrnný přehled dokladů, týkajících se věčného blaha lidí a andělů, když se o takových otázkách rozhoduje u tribunálů soustavy nebo planety. Oni připraví prohlášení pro všechna předběžná slyšení, týkající se věčného života smrtelníka, prohlášení, která jsou následně předána s protokoly takových případů vyšším tribunálům vesmíru a supervesmíru. Obhajoba všech případů, zpochybňujících věčný život, je připravena těmito serafy, kteří dokonale rozumí všem detailům každého bodu obžaloby, sepsané vykonavateli vesmírné spravedlnosti.

Posláním těchto andělů není mařit nebo odkládat spravedlnost, ale spíše zaručit, aby neomylné soudy rozhodovaly se šlechetným soucitem a spravedlivě o všech tvorech. Tito serafové působí často na lokálních světech, obvykle vypovídají před soudní trojicí smířčích komisí—soudů pro řešení malých nedorozumění. Mnoho těch, kteří sloužili jednou jako poradci spravedlnosti v nižších sférách, se později objeví jako Hlasy Soucitu ve vyšších sférách a na Salvingtonu.

Během Luciferovy vzpoury bylo ztraceno pouze několik poradců spravedlnosti, ale více než jedna čtvrtina jiných administrativních serafové byla oklamána a svedena falešnou představou o nevázané osobní svobodě.

3. Interpreti kosmického občanství. Když

worlds. They are organized for service as follows:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

39:4.3 (434.3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

39:4.4 (434.4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

39:4.5 (434.5) It is not the mission of these angels to defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434.6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled personal liberty.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreters of Cosmic Citizenship.*

vzestupní smrtelníci dokončí přípravu na obytných světech, jejich první studentské období vesmírné kariéry, mohou si dočasně vychutnat pocit z relativní vyspělosti—občanství v hlavním centru soustavy. Přestože dosažení každého postupného cíle je skutečným úspěchem, v širším smyslu jsou takové cíle pouhými milníky na dlouhé vzestupné pouti do Ráje. Ale, bez ohledu na to, jak takové relativní úspěchy mohou být, žádnému evolučnímu tvorů není nikdy odepřeno plné, i když dočasné, uspokojení z dosaženého cíle. Znovu a znovu, na vzestupné pouti do Ráje, přijde pauza, krátké oddechové období, během kterého vesmírné horizonty znehybní, status tvora se nemění a osobnost vychutnává sladkost z naplnění cíle.

První taková období na cestě vzestupného smrtelníka nastávají v hlavním centru lokální soustavy. Během této přestávky, jako obyvatelé Jerusemu, se pokusíte vyjádřit v životě tvora ty věci, které jste si osvojili během osmi předchozích životních zkušeností—zahrnujících Urantii a sedm obytných světů.

Interpreti kosmického občanství radí novým obyvatelům hlavních center soustav a urychlují jejich uvědomění si zodpovědnosti vesmírné vlády. Tito serafové také úzce spolupracují v administrativě soustavy s Materiálními Syny, když zobrazují zodpovědnost a morálnost kosmického občanství materiálním smrtelníkům na obydlených světech.

4. Urychlovači morálních zásad. Na obytných světech se začnete učit o tom, jak vaše ovládání sebe sama je prospěšné všem ostatním. Vaše mysl se učí spolupráci, učí se jak plánovat s jinými a moudřejšími bytostmi. V hlavních řídicích centrech vám serafové učitelé ještě více urychlí vaše uvědomění si kosmických morálních zásad—vzájemné součinnosti svobody a čestnosti.

Co je to čestnost? Je to plod inteligentního uvědomění si vesmírného bratrství; jeden si nemůže vzít hodně a nedat nic. Jak stoupáte po žebříčku osobnosti, tak se nejdříve naučíte být čestní, potom se naučíte mít rádi, potom být dětinští a až potom můžete být svobodní; ale dokud nejste koneční, dokud nejste dokonale spolehliví, nemůžete v sobě realizovat účelnost svobody.

Tito serafové učí o tom, že trpělivost přináší ovoce; že stagnace je zaručená smrt, ale i tom, že příliš rychlý růst je také sebevražedný; že tak jako kapka vody padá z vysoké výšky dolů na nižší úroveň a teče dál, stále níž přes řadu krátkých pádů, tak takový je vzestupný progres v morontálních a duchovních světech—a je stejně tak pomalý a postupuje také po postupných stupních.

When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435.1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435.2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the inhabited worlds.

39:4.10 (435.3) 4. *Quickeners of Morality.* On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

39:4.11 (435.4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

39:4.12 (435.5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

Urychlovači morálních zásad zobrazují obydleným planetám smrtelný život jako souvislý řetězec, složený z mnoha článků. Váš krátký pobyt na Urantii, na této sféře nevyvinutých smrtelníků, je pouze jeden článek, úplně první, v dlouhém řetězci, který je roztažen přes vesmíry a věčné epochy. Není toho tak moc, co se naučíte v tomto prvním životě; je to zkušenost z prožití tohoto života, která je důležitá. Dokonce i práce na tomto světě, i když je nejdůležitější, není zdaleka tak důležitá, jako způsob, kterým tuto práci vykonáváte. Neexistuje žádná materiální odměna pro čestný život, ale je v něm hluboké uspokojení—vědomí dosažení—a toto převyšuje jakoukoliv myslitelnou materiální odměnu.

Klíče ke království nebeskému jsou: upřímnost, více upřímnosti a ještě více upřímnosti. Všichni lidé mají tyto klíče. Lidé je používají—povyšují svoji duchovní úroveň—prostřednictvím rozhodnutí, dalších rozhodnutí a dalších rozhodnutí. Nejvyšší morální volba je volba nejvyšší možné hodnoty a vždy—v kterékoliv a ve všech sférách—to znamená konat Boží vůli. Jestli člověk takovou volbu udělá, je mimořádný, třebaže může být nejprostším obyvatelem Jerusemu, nebo dokonce nejneopatrnějším ze všech smrtelníků na Urantii.

5. Převavci. Tito přepravní serafové působí v lokálních soustavách. Ve vaší soustavě, Satanii, přepravují pasažéry tam a zpět z Jerusemu a také slouží jako meziplanetární přepravci. Málodky pomine den, kdyby přepravní seraf Satanie nevysadil na březích Urantie nějakého stážistu, nebo jiného cestujícího duchovní či poloduchovní podstaty. Právě tyto prostoroví přepravci vás budou někdy dopravovat tam a zpět na různé světy hlavního centrálního komplexu soustavy a když dokončíte váš úkol v Jerusemu, dopraví vás do Edentie. Ale za žádných okolností vás nedopraví zpět na svět vašeho lidského původu. Smrtelník se nikdy nevrací na svoji rodnou planetu během soudního období, vztahující se k jeho dočasné existenci a jestliže by se měl vrátit během následujícího soudního období, byl by doprovázen přepravním serafem z hlavního centrálního komplexu vesmíru.

6. Zaznamenatele. Tito serafové jsou opatrovateli trojitých záznamů lokálních soustav. Katedrála záznamů v hlavním centru soustavy je unikátní stavbou, z jedné třetiny je materiální, vystavěna z průzračných ocelí a krystalů; jedna třetina je morontální, zkonstruována ze spojené duchovní a materiální energie, leč mimo rámec vidění smrtelníka; a třetí třetina je duchovní. Zaznamenatele této kategorie vedou a udržují tento trojitý systém záznamů. Vzestupní smrtelníci nejdříve nahlédnou do materiálních archivů. Materiální Synové a vyšší přechodné

39:4.13 (435.6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the *work* of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the way in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:4.14 (435.7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity. All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man thus chooses, he *is* great, though he be the humblest citizen of Jerusem or even the least of mortals on Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *The Transporters*. These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Jerusem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system headquarters group, and when you have finished the Jerusem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

39:4.16 (436.2) 6. *The Recorders*. These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings consult those of the morontia halls, while seraphim

bytosti se podívají do archivů v morontiální síni, zatímco serafové a vyšší duchovní osobnosti sfér si pročtou záznamy v duchovní sekci.

7. Zálohy. Záložní sbor administrativních serařů v Jerusemu tráví čas svého čekání jako duchovní společníci nově dorazivším vzestupným smrtelníkům z různých světů soustavy—pověřeným absolventům obytných světů. Jednou z radostí vašeho pobytu v Jerusemu, ve volném čase, budou návštěvy a rozhovory s těmito zcestovalými a velezkušenými serařfy čekajícího záložního sboru.

Právě pro takové přátelské vztahy jako jsou tyto, je hlavní centrum soustavy oblíbeno u vzestupných smrtelníků. V Jerusemu se setkáte s prvním sdružováním Materiálních Synů, andělů a vzestupných smrtelníků. Tady se přáteli bytosti, které jsou plně duchovní, poloduchovní a právě se vynořující z materiální existence. Smrtelné formy jsou tady tak upraveny a lidský rozsah reakce na světlo je rozšířen do takové míry, že všichni se mohou těšit ze vzájemného poznávání a soucitícího osobního porozumění.

5. PLANETÁRNÍ POMOCNÍCI

Tito serafové mají svoje řídicí stanoviště v hlavním centru soustavy a i když jsou úzce spjati s místními adamickými obyvateli, jejich hlavním posláním je služba Planetárním Adamům—biologickým, nebo fyzickým vylepšovatelům materiálních ras na evolučních světech. Pomocná práce andělů má rostoucí význam když se blíží k obydleným planetám, k aktuálním problémům, kterým čelí muži a ženy času, připravující se k pokusu dosáhnout cíl věčnosti.

Většina planetárních pomocníků byla z Urantie po zhroucení adamického režimu přemístěna a serařský dozor nad vaším světem byl do značné míry předán správcům, dočasným vyslancům a strážcům osudu. Ale tito serařští pomocníci vašich chybujících Materiálních Synů stále ještě slouží na Uraniti v těchto skupinách:

1. Hlasy Zahrady. Pokaždé, když planetární průběh lidské evoluce dosahuje své nejvyšší biologické úrovně, objeví se Materiální Synové a Dcery—Adamové a Evy—aby posílili další evoluci ras vlastním poskytnutím své dokonalejší životní plazmy. Planetární stanoviště takového Adama a Evy se obvykle nazývá Edenská Zahrada a jejich osobní serafové jsou často známí jako „hlasy Zahrady.“ Tito serafové prokazují neocenitelnou službu Planetárním Adamům ve všech jejich projektech pro fyzické a intelektuální vylepšení evolučních ras. Po Adamově selhání na Uranitii

and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

39:4.17 (436.3) 7. *The Reserves.* The reserve corps of administrator seraphim on Jerusem spend much of their waiting time in visiting, as spirit companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system — the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

39:4.18 (436.4) It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

39:5.1 (436.5) These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

39:5.2 (437.1) On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

39:5.3 (437.2) 1. *The Voices of the Garden.* When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the “voices of the Garden.” These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and

někteří z těchto serafů byli ponecháni na planetě a byli přiděleni nástupcům, kteří po Adamovi převzali pravomoc.

2. Duchové bratrství. Je zřejmé, že když Adam a Eva přijdou na evoluční svět, jejich úkol dosáhnout rasové harmonie a sociální součinnosti mezi jeho rozmanitými rasami je nesmírně obtížný. Málodky tyto rasy rozdílných barev a odlišných povah přijmou přátelsky plán lidského bratrství. Tito primitivní lidé si uvědomí moudrost pokojného soužití pouze v důsledku zralé lidské zkušenosti a prostřednictvím svědomité služby serafských duchů bratrství. Kdyby nebylo práce těchto serafů, snaha Materiálních Synů harmonizovat a vylepšit rasy vyvíjejícího se světa, by byla do značné míry zpožděna. A kdyby se Adam držel původního plánu pro rozvoj Urantie, touto dobou by tito duchové bratrství udělali neuvěřitelné změny v lidské rase. Vzhledem k Adamovu selhání je vskutku neuvěřitelné, že tito serafové byli schopni vypěstovat a uskutečnit bratrství na takové úrovni, jaká je nyní u vás na Urantii.

3. Duše míru. První tisíciletí pokrokového úsilí evolučního člověka se vyznačují množstvím bojů. Mír není normálním stavem materiálních sfér. Planety poprvé uskuteční „mír na zemi a dobrou vůli mezi lidmi“ prostřednictvím pomoci serafských duší míru. Přestože počáteční úsilí těchto andělů na Urantii bylo do značné míry zmařeno, Vevona, vůdce duší míru v časech Adama, byl ponechán na Urantii a nyní je přidělen ke štábu místního hlavního správce. A byl to právě tento stejný Vevona, který při narození Michaela, jako vůdce andělské armády, oznámil světu: „Sláva Bohu v Havoně, mír na zemi a dobrou vůli mezi lidmi.“

V pokročilejších epochách planetární evoluce tito serafové hrají důležitou roli při nahrazování pojmu vykoupení konceptem božského souladu jako filozofie věčného života smrtelných.

4. Duchové důvěry. Nedůvěra je vrozená reakce primitivních lidí; snaha o přežití v ranných dobách bytí přirozeně nevychovává k důvěře. Důvěra je nová lidská vlastnost, vytvořena pomocí těchto planetárních serafů adamického režimu. Je jejich posláním vštípit důvěru do myslí vyvíjejících se lidí. Bohové jsou velmi důvěřiví; Vesmírný Otec rád volně svěří sám sebe—Ladiče Myšlení—pro spojení s člověkem.

Po Adamově nezdaru byla celá tato skupina serafů přesunuta do nového režimu a od té doby pokračují ve své práci na Urantii. A nejsou tak

intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam's successors in authority.

39:5.4 (437.3) 2. *The Spirits of Brotherhood.* It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come to realize the wisdom of peaceful interassociation as a result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *The Souls of Peace.* The early millenniums of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize “peace on earth and good will among men” through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam's day, was left on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, “Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men.”

39:5.6 (437.5) In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

39:5.7 (437.6) 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself — the Adjuster — to man's association.

39:5.8 (438.1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic miscarriage, and they have ever since continued

zcela neúspěšní, protože současná civilizace ztělesňuje mnoho z jejich ideálů důvěry a víry.

V pokročilejších planetárních epochách rozšiřují tito serafové uvědomění člověka, že nepoznané je klíčem k nepřetržitému snažení. Pomáhají smrtelným filozofům si uvědomit, že když dosažení nových cílů je podmíněno neznalostí, bylo by kolosální chybou, kdyby tvor znal budoucnost. Oni zvyšují lidskou chuť pro sladkost nejistoty, pro romantiku a kouzlo neurčitě a neznámé budoucnosti.

5. Přepravci. Planetární přepravci slouží jednotlivým světům. Většina oserafovaných bytostí, dopravených na tuto planetu, je na cestě jinam; tady mají jenom přestávku; jsou v péči speciálních serafských přepravců; na Urantii je rozmístěn velký počet takových serařů. Tito serafové slouží jako přepravci osobností, operující mezi lokálními planetami, například, z Urantie do Jerusemu.

Vaše obecná představa o andělech vznikla následujícím způsobem: krátce před fyzickou smrtí se někdy v lidské mysli objeví reflexivní jev a oslabenému vědomí se zdá, že vidí něco, co se podobá pečujícímu andělu a toto je okamžitě vyloženo podle zažitých představ o andělech, existujících v mysli daného jedince.

Mylná představa o tom, že andělé mají křídla, není úplně způsobena starodávným názorem, že andělé musí mít křídla, aby mohli létat. Kdysi bylo lidem dovoleno sledovat přípravu serařů k přepravnímu letu a ústní podání těchto zkušeností vytvořilo do značné míry urantijskou představu o andělech. Při sledování přípravy přepravních serařů pro příjem pasažéra k meziplanetární přepravě se mohlo zdát, že od hlavy k nohám anděla se rozvírají dvojce křídla. Ve skutečnosti jsou tato křídla energetickými izolátory—ochranou proti tření.

Když se nebeské bytosti mají oserafovat pro přepravu z jednoho světa na druhý, jsou dopraveny do hlavního centra sféry a po patřičném zaregistrování jsou uvedeny do přepravního spánku. Mezitím přepravní serař se přesune do horizontální polohy bezprostředně nad energetickým pólem planety. Když se energetické štíty rozevrou úplně, oficiální serařští asistenti odborně uloží spící osobnost přímo na přepravního anděla. Potom se horní a dolní sady štítů pečlivě uzavrou a nastaví.

their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

39:5.9 (438.2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man's appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man's taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

39:5.10 (438.3) 5. *The Transporters.* The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia. These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusem.

39:5.11 (438.4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

39:5.12 (438.5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:5.13 (438.6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and adjusted.

A nyní, působením převaděčů a přenášeců, začíná neobyčejné přeměna, během které je seraf připraven vylétnout do energetických proudů vesmírných okruhů. Vnější vzhled serafo se na obou koncích zužuje a zahaluje se do zvláštního světla žlutého odstínu tak, že za krátkou chvíli již není možno rozeznat oserafovanou osobnost. Když je všechno připraveno k odletu, vedoucí přepravy vykoná bezpečnostní přejímku dopravního prostředku života, provede běžné zkoušky, aby zjistil, zdali je anděl správně napojen na okruhy, načež prohlásí, že cestující je náležitě oserafován, že energie jsou nastaveny, že anděl je izolován a že všechno je připraveno ke startovacímu zážehu. Potom dva mechanici kontroloři zaujmou svoje pozice. V této chvíli se přepravní serafové stanou téměř průsvitnými, vibrujícími, třpytivě svítícími torpédy. Dopravní dispečer sféry nyní zapne pomocné baterie živých energetických převaděčů, obvykle je jich jeden tisíc; jak oznamuje cíl cesty, dotýká se nejbližšího místa serafského přepravce, který vystřelí bleskovou rychlostí, zanechávajíc za sebou nebeskou světelnou dráhu, táhnoucí se až na hranici planetární atmosféry. Za méně než deset minut se tento úžasný pohled ztratí z pohledu i posílenému serafskému zraku.

Zatímco planetární prostorová sdělení se přijímají v pravé poledne v určeném duchovním centru, přepravci jsou odesláni ze stejného místa o půlnoci. Tato doba je pro odlet nejpříznivější a je standardní, pokud není stanoveno jinak.

6. Zaznamenatelé. Tito andělé se zabývají závažnými otázkami fungování planety jako části soustavy a jejího vztahu a účasti ve vládě vesmíru. Zaznamenávají planetární události, ale nezajímají se o záležitosti, týkající se individuálního života a bytí.

7. Zálohy. Záložní sbor planetárních serafů Satanie se zdržuje v Jerusemu a je v úzkém spojení sezálohami Materiálních Synů. Tyto početné zálohy v hojně míře zajišťují každý aspekt rozmanitých aktivit serafského řádu. Tito andělé jsou také posly osobních zpráv lokálních soustav. Slouží smrtelníkům přechodného stadia, andělům, Materiálním Synům a také ostatním obyvatelům hlavního centra soustavy. Přestože v současné době Urantia není napojena na duchovní okruhy Satanie a Norlatiadeku, jste jinak úzce spjati s meziplanetárními událostmi, protože tito poslové často navštěvují váš svět, stejně tak i všechny ostatní sféry soustavy.

39:5.14 (438.7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the near point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:5.15 (439.1) While planetary space reports are received at noon at the meridian of the designated spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

39:5.16 (439.2) 6. *The Recorders.* These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

39:5.17 (439.3) 7. *The Reserves.* The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with interplanetary affairs, for these messengers from Jerusem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. PŘECHODNÍ PEČOVATELÉ

Jak mohou naznačovat jejich jména, serafové, náležící k přechodným pečovatelům působí všude tam, kde mohou přispět k přechodu tvora z materiálního stavu do duchovního. Služba těchto andělů se prostírá od obydlených světů do hlavních center soustavy, ale ti, kteří jsou nyní v Satanii, směřují veškeré úsilí ke vzdělání přeživších smrtelníků na sedmi obytných světech. Tato služba se vykonává v sedmi rozdílných skupinách v souladu se sedmi způsoby činnosti:

1. Serafští evangelové.
2. Tlumočníci ras.
3. Plánovači myslí.
4. Morontální poradci.
5. Technici.
6. Zaznamenatelé-učitelé.
7. Pomocné zálohy.

Podrobněji se seznámíte s těmito serafskými pečovateli vzestupných smrtelníků ve vyprávění, spojeným s obytnými světy a morontálním životem.

7. SERAFOVÉ BUDOUCNOSTI

Tito andělé slouží především ve starších sférách a na vyvinutějších planetách Nebadonu. Velký počet těchto serafů je soustředěn v záložním sboru na serafských světech Salvingtonu, kde se zabývají otázkami, souvisejícími s počátkem budoucí epochy světla a života v Nebadonu. Činnost těchto serafů je spojena se životem vzestupných smrtelníků, ale pečují téměř výhradně o ty smrtelníky, kteří přežijí pomocí některého z modifikovaných druhů vzestupu.

Vzhledem k tomu, že tito andělé nemají přímý vztah k Urantii či urantjcům, my se domníváme, že bude lepší se o jejich fascinujících aktivitách nezmiňovat.

8. OSUD SERAFŮ

Serafové mají původ v lokálních vesmírech a někteří z nich naplní svůj osud v těchto stejných sférách. S pomocí a radou starších archandělů někteří serafové mohou být povýšeni vykonávat úkoly Oslnivých Večerních Hvězd, zatímco jiní dosáhnou status a postavení neodhalených

6. TRANSITION MINISTERS

39:6.1 (439.4) As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

- 39:6.2 (439.5) 1. Seraphic Evangels.
- 39:6.3 (439.6) 2. Racial Interpreters.
- 39:6.4 (439.7) 3. Mind Planners.
- 39:6.5 (439.8) 4. Morontia Counselors.
- 39:6.6 (439.9) 5. Technicians.
- 39:6.7 (439.10) 6. Recorder-Teachers.
- 39:6.8 (439.11) 7. Ministering Reserves.

39:6.9 (439.12) More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

39:7.1 (440.1) These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

39:7.2 (440.2) Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. SERAPHIC DESTINY

39:8.1 (440.3) Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and counsel of the senior archangels some seraphim may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and

spolupracovníků Večerních Hvězd. Je možné se ještě pokusit o další cíle v lokálním vesmíru, ale Seraphington vždy zůstává věčným cílem všech andělů. Seraphington je andělským prahem do Ráje a dosažení Božstva, přechodná sféra mezi službou času a ušlechtilou službou ve věčnosti.

Serafové mohou dosáhnout Ráje množstvím —stovkami—různých způsobů, ale z těch, které jsou podrobně popsány v tomto vyprávění, nejdůležitější jsou tyto následující:

1. Získat vstup do serafského bydlíště Ráje jako osobnost, dosáhnoucí dokonalosti ve specializované službě jako celestinský umělecký řemeslník, Technický Poradce, nebo Celestinský Zaznamatel.

2. Být povolán do Seraphingtonu. Za určitých podmínek jsou serafové povoláni nahoru; v jiných případech serafové někdy dosáhnou Ráje v mnohem kratším čase než smrtelníci. Ale, ať je jakýkoliv serafský pár sebevíc připraven, nemůže sám sebe dopravit do Seraphingtonu či někam jinam. Pouze úspěšní strážci osudu si mohou být jisti dosažení Ráje cestou postupného evolučního vzestupu. Všichni ostatní musí trpělivě čekat na příchod Rajských posílů terciárních supernafimů, kteří přijdou s předvoláním, které je povolává nahoru.

3. Dosáhnout Ráje metodou evolučních smrtelníků. V životní dráze času je pro serafy nejvyšší volbou služba anděla strážného, aby mohli dosáhnout konečnosti a kvalifikovat se pro úkoly ve věčných sférách serafské služby. Takoví osobní průvodci dětí času se nazývají strážci osudu, což znamená, že ochraňují smrtelné tvory na cestě božského osudu a současně si tak sami určují svůj vlastní vysoký osud.

Strážci osudu jsou získáváni z řad zkušenějších andělských osobností všech řádů serafů, kteří se pro tuto službu kvalifikovali. Všichni přeživší smrtelníci, jejichž cílem je spojení s Ladičem Myšlení, mají určené dočasné strážce a tito společníci mohou být přiděleni natrvalo, jestliže přeživší smrtelník dosáhne požadovaný intelektuální a duchovní rozvoj. Předtím, než vzestupní smrtelníci opustí obytné světy, mají všichni trvalé serafské společníky. Tato skupina pomocných duchů je popsána ve spojení s vyprávěním o Urantii.

Andělé nemohou dosáhnout Boha z úrovně

service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Seraphington ever remains the eternal goal of all angels. Seraphington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

39:8.2 (440.4) Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

39:8.3 (440.5) 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things, perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

39:8.4 (440.6) 2. To be summoned to Seraphington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Seraphington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

39:8.5 (440.7) 3. To attain Paradise by the evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

39:8.6 (440.8) Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia narratives.

39:8.7 (441.1) It is not possible for angels to attain

člověka, protože jsou vytvořeni „o trochu výše než vy; ale je to zařízeno tak moudře, že i když není pro ně možné začít svoji dráhu u samého dna, duchovní nižiny smrtelného bytí, mohou sestoupit dolů k těm, kteří začínají u dna a vést takové tvory, krok za krokem, svět za světem, k bránám Havony. Když vzestupní smrtelníci opustí Uversu, aby zahájili cestu po okruzích Havony, ti strážci, kteří jim byli přiděleni po ukončení života v těle, se se svými poutníky dočasně rozloučí a odcestují do Seraphingtonu, cíle všech andělů velkého vesmíru. Tady se tito strážci pokusí, a nepochybně uspějí, dosáhnout sedmi okruhů serafského světla.

Mnoho, ale ne všichni, z těchto serafů, kteří působili jako strážci osudu během materiálního života, doprovází své smrtelné spolčníky přes okruhy Havony a někteří jiní serafové projdou přes okruhy středního vesmíru způsobem, který je zcela odlišný od vzestupu smrtelných tvorů. Ale, bez ohledu na trasu vzestupu, všichni evoluční serafové projdou Seraphingtonem a většina prodělá tuto zkušenost namísto okruhů Havony.

Sféra Seraphington je předurčeným cílem andělů a jejich dosažení tohoto světa je úplně jiná zkušenost, než mají smrtelní poutníci při dosažení Ascendingtonu. Andělé nevědí absolutně nic o své věčné budoucnosti, dokud nedospějí do Seraphingtonu. Je známo, že ani jeden z andělů, docilivší Seraphington, nesešel nikdy na scesti; a hřích nikdy nenajde ohlas v srdci serafa završení.

Absolventi Seraphingtonu mají různá zařazení. Strážci osudu, mající zkušenost z pobytu na okruzích Havony, obvykle vstoupí do Sboru Smrtelných Konečných. Jiní strážci, kteří prodělali test rozdělení v Havoně, se často znovu připojí ke svým smrtelným spolčníkům v Ráji a někteří se stanou trvalými spolčníky smrtelných konečných, zatímco další vstoupí do různých sborů nesmrtelných konečných a mnoho je jich přijato do Sboru Serafského Završení.

9. SERAFSKÝ SBOR ZAVRŠENÍ

Po dosažení Otce duchů a přijetí do serafské služby završení, jsou někdy andělé posláni pomáhat světům, ustálených ve světle a životě. Jsou přiděleni vysokým trinitarizovaným bytostem vesmíru a do vznešené služby v Ráji a Havoně. Tito serafové lokálních vesmírů nahradili získanou zkušeností rozdíl v božském potenciálu, který je dříve odděloval od pomocných duchů středního vesmíru a supervesmírů. Andělé Serafského Sboru Završení slouží jako spolčníci

God from the human level of origin, for they are created a "little higher than you"; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

39:8.8 (441.2) Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

39:8.9 (441.3) Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not absolutely sure of their eternal future until they have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

39:8.10 (441.4) The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

39:9.1 (441.5) After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and

supervesmírných sekunafimů a jako asistenti vysokých kategorií supernafimů systému Ráj-Havona. Pro takové anděly je pouť v čase skončena; od nynějška a navždy jsou pomocníky Boha, přáteli božských osobností a druhy Rajských konečných.

Velký počet serafů završení se vrací do svých rodných vesmírů, aby tam pomáhali podporovat božský záměr uplatněním empirické dokonalosti. Nebadon je jedním z poměrně mladých vesmírů a proto nemá tak mnoho těchto navrácených absolventů Seraphingtonu ve srovnání se staršími sférami; nicméně, náš vesmír je přiměřeně zásoben serafy završení, neboť podstatné je, že když se evoluční sféry blíží k dosažení statusu světla a života, projevují vzrůstající potřebu pro jejich službu. V současné době serafové završení slouží ve velké míře s nejvyššími řády serafů, ale někteří z nich slouží se všemi ostatními andělskými řády. Dokonce i váš svět se těší značné péči dvanácti specializovaných skupin Serafského Sboru Završení; tito vůdčí serafové planetárního dohledu doprovázejí každého nově pověřeného Planetárního Prince na obydlené planety.

Pro serafy završení je otevřeno mnoho fascinujících činností, ale tak, jak všichni touží sloužit jako strážci osudu, než se dostanou do Ráje, tak po zkušenostech z Ráje, všichni nejvíce chtějí doprovázet inkarnované Rajské Syny na jejich misích poskytnutí. Oni se hlavně stále věnují tomu univerzálnímu plánu odstartovat smrtelné tvory evolučních světů na dlouhou a lákavou cestu k Rajskému cíli božskosti a věčnosti. Po celou dobu putování smrtelníků, jejichž cílem je nalézt Boha a dosáhnout božské dokonalosti, tito pomáhající duchové serafského završení, společně s věrnými pomocnými duchy času, zůstávají stále a navždy vašimi opravdovými přáteli a spolehlivými pomocníky.

[Představeno Melkisedekem, jednajícím na žádost nadřízeného serafských armád Nebadonu.]

superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39:9.2 (441.6) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39:9.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unfailing helpers.

39:9.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Kapitola 40. Vzestupní Boží Synové

⇐ 039

Kniha Urantia

041 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 40 VZESTUPNÍ BOŽÍ SYNOVÉ

Sekce

Úvod

1. Evoluční serafové
2. Vzestupní Materiální Synové
3. Přemístěné midbytosti
4. Osobní adiči Myšlení
5. Smrtelníci času a prostoru
6. Důvěryhodní Boží Synové
7. Smrtelníci, spojení s Otcem
8. Smrtelníci, spojení se Synem
9. Smrtelníci, spojení s Duchem
10. Osud vzestupných tvorů

PAPER 40 THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

Úvod

PODOBNE jako v mnohých jiných hlavních skupinách vesmírných bytostí i Vzestupní Boží Synové jsou odhaleni v sedmi všeobecných kategoriích:

1. Smrtelníci, spojení s Otcem.
2. Smrtelníci, spojení se Synem.
3. Smrtelníci, spojení s Duchem.
4. Evoluční serafové.
5. Vzestupní Materiální Synové.
6. Přemístěné midbytosti.
7. Osobní Ladiči Myšlení.

Vyprávění o těchto bytostech, od nevyvinutých smrtelníků živočišného původu evolučních světů po Osobní Ladiče Myšlení Vesmírného Otce, je nádherným recitálem o štědrě poskytované boží lásce a soucitném porozumění v celém průběhu času a ve všech

INTRODUCTION

40:0.1 (443.1) AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

- 40:0.2 (443.2)* 1. Father-fused Mortals.
- 40:0.3 (443.3)* 2. Son-fused Mortals.
- 40:0.4 (443.4)* 3. Spirit-fused Mortals.
- 40:0.5 (443.5)* 4. Evolutionary Seraphim.
- 40:0.6 (443.6)* 5. Ascending Material Sons.
- 40:0.7 (443.7)* 6. Translated Midwayers.
- 40:0.8 (443.8)* 7. Personalized Adjusters.

40:0.9 (443.9) The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the unstinted bestowal of divine love and gracious condescension throughout all time and in all

vesmírech rozsáhlého tvoření Rajských Božstev.

Tato představení začala s popisem Božstev. Potom toto vyprávění sestupovalo, skupinu po skupině, po univerzální stupnici živých bytostí, až dospělo k nejnižšímu řádu života, obdařeného potenciálem nesmrtelnosti. A nyní já, svého času smrtelník původem z evolučního světa prostoru, jsem poslán ze Salvingtonu, abych připravil a dále pokračoval ve vyprávění o věčném záměru Bohů, týkající se vzestupných řádů synovstva, především však smrtelných tvorů času a prostoru.

Vzhledem k tomu, že mnohem větší část tohoto vyprávění bude pojednávat o třech základních řádech vzestupných smrtelníků, nejdříve se zmíním o nesmrtelných vzestupných řádech synovstva—serafech, Adamech, midbytostech a Ladičích Myšlení.

1. EVOLUČNÍ SERAFOVÉ

Smrtelní tvorové živočišného původu nejsou jedinými bytostmi s výsadou božského synovstva; andělské armády také sdílejí možnost dosáhnout Ráje. Také serafové-strážci, skrze svoji zkušenost a službu se vzestupnými smrtelníky času, dosáhnou status vzestupných synů. Takoví andělé dospějí do Ráje přes Seraphington a mnoho z nich je dokonce přijato do Sboru Smrtelných Konečných.

Vystoupat k nebeským výšinám božského synovstva konečných je pro anděla výjimečným úspěchem, činem daleko převyšujícím vaše dosažení věčného života prostřednictvím plánu Věčného Syna a nepřetržité pomoci ve vás pobývajících Ladičů Myšlení; ale serafové-strážci a někdy i jiní, opravdu vykonají takové vzestupy.

2. VZESTUPNÍ MATERIÁLNÍ SYNOVÉ

Materiální Boží Synové jsou vytvořeni v lokálním vesmíru současně s Melkisedeky a jejich společníky, přičemž jsou všichni klasifikováni jako sestupní Synové. A skutečně, Planetární Adamové—Materiální Synové a Dcery evolučních světů—jsou sestupní Synové, scházející dolů na obydlené planety ze sfér svého původu, hlavních center lokálních soustav.

Jestli takový Adam a Eva dosáhnou úplného úspěchu ve své společné planetární misi jako biologičtí vylepšovatelé, sdílí osud obyvatel svého světa. Když je takový svět ustálen v pokročilých stádiích světla a života, tento spolehlivý Materiální

universes of the far-flung creation of the Paradise Deities.

40:0.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

40:0.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

40:1.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Seraphington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

40:1.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ASCENDING MATERIAL SONS

40:2.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as descending Sons. And indeed, the Planetary Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

40:2.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is settled in the advanced stages of light and life, this

Syn a Dcera se mohou vzdát všech svých planetárních administrativních povinností a když jsou takto uvolněni od sestupného putování, mají povoleno se zaregistrovat jako zdokonalení Materiální Synové v seznámech lokálního vesmíru. Stejným způsobem, když je planetární mise dlouhodobě odložena, mohou Materiální Synové stálého statusu—obyvatelé lokálních soustav—zanechat svoje aktivity na daných sférách a podobně se zaregistrovat jako zdokonalení Materiální Synové. Po těchto formalitách jsou takto uvolněni Adamové a Evy uznáni jako vzestupní Boží Synové a mohou se okamžitě vydat na dlouhou cestu do Havony a do Ráje s tím, že začínají přesně na stupni, který odpovídá jejich současnému statusu a dosažené duchovní úrovni. A na tuto cestu se vydají společně se smrtelnými bytostmi a dalšími vzestupnými Syny a pokračují v ní, dokud nenaleznou Boha a nedosáhnou Sboru Smrtelných Konečných ve věčné službě Rajským Božstvům.

3. PŘEMÍSTĚNÉ MIDBYTOSTI

Přestože obě skupiny midbytostí nemají bezprostřední užitek z planetárních poskytnutích Božích Synů, a vzestup k Ráji je na dlouhou dobu odložen, nicméně, brzy poté jak evoluční planeta dosáhne středně pokročilých epoch světla a života (ne-li dříve), jsou tyto dvě skupiny uvolněny z planetárních povinností. Někdy, v den sestoupení chrámu světla a povýšení Planetárního Prince do funkce Planetárního Vládce, většina z nich, spolu se svými lidskými příbuznými, je přemístěna. Po uvolnění z planetární služby jsou obě kategorie zaregistrovány v lokálním vesmíru jako vzestupní Boží Synové a ihned zahájí dlouhý vzestup k Ráji stejnými cestami, které jsou určeny pro smrtelné rasy materiálních světů. Bytostem z primární skupiny jsou předurčeny různé sbory konečných, ale všechny sekundární, čili adamické midbytosti jsou nasměrovány na cestu, vedoucí do Sboru Smrtelných Konečných.

4. OSOBNÍ ADIČI MYŠLENÍ

Když se smrtelným tvorům času nepodaří dosáhnout věčného života svých duší v planetární součinnosti s duchovními dary Vesmírného Otce, takový nezdar není nikdy v žádném případě způsoben zanedbáním povinností, podpory, služby či péče ze strany Ladiče. Ve chvíli smrti tvora se takové opuštěné Monitory vrátí do Diviningtonu a následně, po soudním výroku nad nepřeživší bytostí, mohou být znovu poslány na světy času a prostoru. Někdy, po opakovaných podobných

faithful Material Son and Daughter are permitted to resign all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal service of the Paradise Deities.

3. TRANSLATED MIDWAYERS

40:3.1 (444.3) Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

40:4.1 (444.4) When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be reassigned to the worlds of time and space.

službách, nebo v důsledku nějaké neobyčejné zkušenosti, takové, jako je působení jako zavedený Ladič v inkarnovaném poskytnutém Synu, Vesmírný Otec obdaruje tyto účinné Ladiče osobností.

Osobní Ladiči Myšlení patří k unikátnímu a nevysvětlitelnému řádu bytostí. Přestože mají existencionální před-osobní status, působením v životech a osudech primitivních smrtelníků materiálních světů získávají empirické zkušenosti. A vzhledem k tomu, že osobnost, věnovaná těmto zkušeným Ladičům Myšlení má svůj původ a zdroj v osobní a trvalé péči Vesmírného Otce, který poskytuje empirické osobnosti tvorům svého tvoření, jsou tito Osobní Ladiči klasifikováni jako vzestupní Boží Synové, nejvyšší ze všech podobných řádů synovstva.

5. SMRTELNÍCI ČASU A PROSTORU

Smrtelníci představují poslední článek řetězce těch bytostí, které se nazývají synové Boha. Rysy osobnosti Prvorozeného a Věčného Syna přecházejí dolů, přes řadu stále méně božských a stále více lidských osobitých tvorů, až se objeví bytosti, vám velmi podobné, bytosti, které můžete slyšet, vidět a dotýkat se jich. A tehdy si duchovně uvědomíte velkou pravdu, kterou může vaše víra pochopit—vy jste syny věčného Boha!

Stejným způsobem Prvorozený a Nekonečný Duch, přes dlouhou řadu stále méně božských a stále více lidských kategorií, se více a více přibližuje k probíjejícím se tvorům sfér až dosáhne hranice svého vyjádření v andělech, kteří byli vytvořeni na málo vyšší úrovni nad vámi a kteří vás osobně ochraňují a vedou vaše putování smrtelným životem času.

Bůh Otec takovým způsobem dolů nesestupuje, aby navázal takový těsný osobní kontakt s téměř nekonečným počtem vzestupných tvorů v celém vesmíru vesmírů. Otec ale není připraven o osobní kontakt se svými nevyvinutými tvory; vy nejste bez božské přítomnosti. I když Bůh Otec nemůže být s vámi v přímém osobním kontaktu, on je ve vás a je vaší součástí v podobě vnitřních Ladičů Myšlení, božských Monitorů. Tak Otec, který je osobností a duchem vzdálen od vás ze všech nejdále, se vám přiblíží ze všech nejbližší v osobním okruhu a duchovním spojení, vnitřním kontaktu se samou duší svých smrtelných synů a dcer.

Duchovní totožnost má v sobě klíč k věčnému životu osobnosti a určuje cíl duchovního vzestupu. A protože Ladiči Myšlení jsou jediní duchové s potenciálem spojení, kteří se ztotožní s

Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

40:4.2 (445.1) Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

40:5.1 (445.2) Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch. And then you are made spiritually aware of the great truth which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

40:5.2 (445.3) Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

40:5.3 (445.4) God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

40:5.4 (445.5) Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the Thought Adjusters are the only spirits of fusion

člověkem během života v těle, jsou smrtelníci času a prostoru v první řadě roztrženi podle jejich vztahu k těmto božím darům—pobývajících ve vás, Tajemným Monitorům. Toto roztržení je následující:

1. Smrtelníci přechodného, nebo empirického pobytu Ladiče.
2. Smrtelníci, nespojující se s Ladičem.
3. Smrtelníci s potenciálem pro spojení s Ladičem.

První kategorie—smrtelníci přechodného, nebo empirického pobytu Ladiče. Toto pojmenování je dočasné pro každou vyvíjející se planetu a používá se v ranných stádiích všech obydlených světů, kromě těch, které patří do druhé kategorie.

Smrtelníci první kategorie obývají světy prostoru v začínajících epochách evoluce lidstva a patří mezi ně nejprimitivnější typy lidských myslí. Na mnoha světech, podobných před-adamické Urantii, velké množství vyšších a pokročilejších typů primitivních lidí si osvojilo schopnost věčného života, ale nedocílili spojení s Ladičem. V průběhu nových a nových epoch, než vzestup člověka dosáhne mnohem vyšší úrovně duchovního projevu, Ladiči obývají myslí těchto zápolících tvorů během jejich krátkých životů v těle a ve chvíli, kdy se tvorové vlastní vůle spojí s Ladiči, začne působit skupina strážných andělů. Ačkoliv tyto smrtelníci první kategorie nemají osobní strážce, mají skupinu opatrovatelů.

Empirický Ladič Myšlení pobývá s primitivní lidskou bytostí po celou dobu jejího života v těle. Ladiči značně přispívají k vývoji primitivních lidí, ale nejsou schopni utvořit věčná spojení s takovými smrtelníky. Tato přechodná podpora Ladičů umožní dosáhnout dvě věci. Za první, oni získají cenou a reálnou zkušenost o podstatě a fungování evolučního intelektu, což je zkušenost, která se stane neocenitelná při pozdějších stycích s bytostmi vyšší úrovně na jiných světech. Za druhé, dočasný pobyt Ladičů pomůže připravit smrtelné osoby, ve kterých pobývají, pro možné následné spojení s Duchem. Všechny Boha hledající duše tohoto typu dosáhnou věčný život prostřednictvím duchovního objetí Mateřského Ducha lokálního vesmíru, čímž se stanou vzestupnými smrtelníky režimu lokálního vesmíru. Mnoho obyvatel před-adamické Urantie takovou cestou pokročilo do obydlených světů Satanie.

Bohové, kteří stanovili, aby smrtelný člověk vystoupal do vyšších úrovní duchovní inteligence přes dlouhé epochy evolučního trápení a soužení, pozorují jeho stav a potřeby na každém stupni

potential to be identified with man during the life in the flesh, the mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

- 40:5.5 (445.6) 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.
- 40:5.6 (445.7) 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.
- 40:5.7 (445.8) 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

40:5.8 (445.9) *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

40:5.9 (445.10) Mortals of series one inhabit the worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

40:5.10 (446.1) An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

40:5.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials and tribulations, take note of his status and needs at every stage of the ascent; and always are they

vzestupu; a vždy jsou nestranní a spravedliví a dokonce dojemně soucitní při konečném rozhodování o těchto zápolících smrtelnících prvotních evolučních ras.

Druhá kategorie—smrtelníci, nespojující se s Ladičem. Toto jsou specializované typy lidských bytostí, které nemohou uskutečnit věčné spojení se svými zavedenými Ladiči Myšlení. Roztřídění ras s jedním, dvěma a třemi mozky nemá vliv na spojení s Ladičem; všichni takoví smrtelníci jsou si podobní, ale tyto typy, nespojující se s Ladičem, jsou zcela odlišným a značně modifikovaným řádem tvorů vlastní vůle. Do této kategorie náleží mnoho nedýchajících tvorů a existuje mnoho dalších skupin, které se obvykle nespojují s Ladiči Myšlení.

Podobně, jako v první kategorii i každý člen této skupiny využívá podporu jednoho Ladiče během života v těle. Během dočasného života tyto Ladiči dělají pro osoby, ve kterých přechodně pobývají, všechno to, co dělají na jiných světech, kde žijí smrtelníci s potenciálem pro spojení. Ve smrtelnících této druhé kategorie často pobývají nezkušení Ladiči, ale lidé vyššího typu jsou často ve spojení se znalými a zkušenými Monitory.

V souladu se vzestupným plánem postupného zdokonalování tvorů živočišného původu využívají tyto bytosti stejně oddanou službu Božích Synů, jaká je poskytována smrtelníkům urantijského typu. Serafská spolupráce s Ladiči Myšlení na planetách, jejichž obyvatelé se nespojují s Ladiči, existuje ve stejné míře jako na světech, které jsou obydleny bytostmi s potenciálem pro spojení. Strážci osudu pomáhají na takových planetách stejným způsobem jako na Urantii a podobně působí v době smrtelníkovy přežití, kdy se přežívající duše spojí s Duchem.

Když se s těmito modifikovanými typy smrtelných bytostí setkáte na obytných světech, komunikace s nimi vám nebude dělat žádné potíže. Tady oni hovoří stejným jazykem soustavy, ale pomocí přizpůsobené metody. Tyto bytosti jsou totožné s vaším typem života tvora pokud se jedná o duchovní život a projevy osobnosti a liší se pouze v určitých fyzických rysech a také tím, že se nespojují s Ladiči Myšlení.

Proč právě tento typ tvora se není nikdy schopen spojit s Ladiči Vesmírného Otce to já nedokážu říci. Někteří z nás se přiklání k názoru, že Nositelé Života, ve své snaze vytvořit bytosti, schopné existovat ve zvláštním planetárním prostředí, stojí před nutností udělat radikální změny ve vesmírném plánu o inteligentních tvorech vlastní vůle, což nezměnitelně znemožní uskutečnit trvalé spojení s Ladiči Myšlení. Často se ptáme: je toto úmyslná, nebo neúmyslná součást vzestupného plánu? Ale nenašli jsme

divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

40:5.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

40:5.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

40:5.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

40:5.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are nonfusible with Thought Adjusters.

40:5.16 (447.1) As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters. Often have we asked: Is this an

odpověď.

Třetí kategorie—smrtelníci s potenciálem pro spojení s Ladičem. Všichni smrtelníci spojení s Otcem jsou živočišného původu, stejně jako rasy na Urantii. Mezi ně patří typy smrtelníků s jedním, dvěma a třemi mozky s potenciálem pro spojení s Ladičem. Urantijci náleží ke střednímu, čili dvoumozkovému typu a v mnoha ohledech převyšují po lidské stránce jednomozkové skupiny, ale ve srovnání s třímozkovými řády jsou rozhodně na mnohem nižší úrovni. Tyto tři typy fyzického mozku nemají vliv na poskytnutí Ladiče, službu serafů, nebo na jakýkoliv jiný aspekt duchovní péče. Intelektuální a duchovní rozdíly mezi třemi typy mozků charakterizují jedince, kteří jinak mají zcela podobný dar mysli a duchovní potenciál a jsou největší v dočasném životě s tendencí se zmenšovat během postupu z jednoho obytného světa na druhý. Od hlavního centra soustavy je rozvoj těchto tří typů stejný a jejich konečný Rajský cíl je totožný.

Neočíslované kategorie. Toto vyprávění nemůže v žádném případě obsáhnout všechny fascinující rozmanitosti na evolučních světech. Vy víte, že každý desátý svět je decimální, čili experimentální planetou, ale vy nevíte nic o dalších obměnách, kterými se vyznačuje procesí evolučních sfér. Těchto rozdílů je velké množství dokonce i mezi odhalenými řády živých tvorů a také mezi planetami jedné skupiny a proto toto představení objasňuje pouze základní rozdíly, týkající se vzestupné pouti. A vzestupná pout' je nejdůležitější faktor v jakékoliv úvaze o smrtelnících času a prostoru.

Pokud se jedná o šance smrtelníka na přežití, ujasněme si to navždy: duše všech smrtelníků, na každém možném stupni existence, přežijí za předpokladu, že budou projevovat ochotu spolupracovat se svými vnitřními Ladiči. Myšlení a vyjadřovat touhu nalézt Boha a dosáhnout božské dokonalosti, třebaže takové touhy jsou pouze prvními slabými jiskřičkami primitivního vnímání toho „opravdového světla, které osvětluje každého člověka, který přišel na tento svět.“

6. DŮVĚRYHODNÍ BOŽÍ SYNOVÉ

Smrtelné rasy jsou považovány za představitele nejnižšího řádu inteligentního a osobitého tvoření. Vy, smrtelníci, jste milováni božskou láskou a každý z vás se může rozhodnout přijmout určitý osud s nádhernou zkušeností, ale vaší podstatou nejste ještě božským řádem; jste naprosto smrtelnými. Za vzestupné syny budete považováni v tom

intended or an unintended part of the ascension plan? but we have not found the answer.

40:5.17 (447.2) *Series three — mortals of Adjuster-fusion potential.* All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

40:5.18 (447.3) *The unnumbered series.* These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

40:5.19 (447.4) As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers of the primitive comprehension of that “true light which lights every man who comes into the world.”

6. THE FAITH SONS OF GOD

40:6.1 (447.5) The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will be reckoned as ascending sons the instant fusion takes place, but

okamžiku, kdy nastane spojení, ale dokud přežívající smrtelná duše nesplyne s nějakým typem věčného, nebo nesmrtelného ducha, váš status zůstává—smrtelníci času a prostoru.

To, že takoví primitivní a materiální tvorové, jako lidské bytosti Urantie, jsou Božími syny, věrohodnými dětmi Nejvyššího, je svatá a velká pravda. „Zapřemýšlejte, jakou velkou lásku nám Otec projevil, že se můžeme nazývat dětmi Boha.“ A těm, kteří ho přijali, umožnil poznání, že jsou Božími dětmi.“ I když „není ještě známo, čím budete,“ i nyní „jste věrohodnými dětmi Boha“; protože už nemáte pocit strachu z nejistoty, ale víte, že jste Božími dětmi, pročez voláte „Otče náš.“ Dávný prorok řekl ve jménu věčného Otce: „I jim dám místo ve svém domě a jméno lepší než synové; dám jim věčné jméno, které nebude odstraněno.“ „A protože jste synové, Bůh poslal do vašich srdcí ducha Syna svého.“

Na všech evolučních světech, osídlených smrtelníky, pobývají tito věrohodní Boží synové, děti ušlechtilosti a soucitu, smrtelné bytosti, náležící k božské rodině a podle toho také nazýváni Božími syny. Smrtelníci Urantie se oprávněně sami považují za Boží Syny, protože:

1. Vy jste synové duchovní naděje, věrohodní synové; přijali jste status synovstva. Vy věříte v realitu vašeho synovstva a tím se vaše synovství s Bohem stává věčnou pravdou.

2. Boží Syn Tvořitel se stal jedním z vás; je ve skutečnosti vašim starším bratrem; a jestli se v duchu stanete opravdovými bratry v Kristu—vítězného Michaela—potom musíte být v duchu také syny toho, který je váš společný Otec, dětmi Vesmírného Otce všeho tvoření.

3. Vy jste synové, protože duch Syna byl na vás rozlit, byl štědře a zaručeně poskytnutý všem rasám na Urantii. Tento duch vás stále přitahuje k božskému Synu, který je jeho zdrojem a k Rajskému Otci, který je zdrojem tohoto božského Syna.

4. Svojí božskou štědrou ochotou vám Vesmírný Otec dal vaše tvůrčí osobnosti. Jste obdarováni mírou té božské nenucené svobody vlastní vůle, o kterou se Bůh dělí s každým, kdo se může stát jeho synem.

5. Ve vás pobývá fragment Vesmírného Otce, díky kterému jste přímo spřízněni s božským Otcem všech Božích Synů.

the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

40:6.2 (448.1) It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. “Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.” “As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God.” While “it does not yet appear what you shall be,” even now “you are the faith sons of God”; “for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, ‘our Father.’” Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: “Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off.” “And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts.”

40:6.3 (448.2) All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

40:6.4 (448.3) 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

40:6.5 (448.4) 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

40:6.6 (448.5) 3. You are sons because the spirit of a Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

40:6.7 (448.6) 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

40:6.8 (448.7) 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. SMRTELNÍCI, SPOJENÍ S OTCEM

7. FATHER-FUSED MORTALS

Poslání Ladičů Myšlení, jejich pobývání ve tvorech, je rozhodně jednou z nejnevysvětlitelnějších záhad Boha Otce. Tyto fragmenty božské podstaty Vesmírného Otce mají v sobě potenciál nesmrtelnosti tvora. Ladiči jsou nesmrtelní duchové a spojení s nimi poskytne věčný život duším spojených smrtelníků.

K této skupině vzestupných Božích Synů se řadí vaše rasy přezívající smrtelníků. Nyní jste planetárními syny, evolučními tvory, pocházející z uskuečněných implantací Nositelů Života a modifikovaných infuzí adamicke krve, zdaleka nejste ještě vzestupní synové; ale jste rozhodně synové s potenciálem pro vzestup—dokonce k nejvyšším vrcholům dokonalosti a dosažení božskosti—a tento duchovní status vzestupných synů můžete dosáhnout prostřednictvím víry a dobrovolné spolupráce s duchovními aktivitami ve vás pobývajících Ladiče Myšlení. Když vy a váš Ladič se konečně a navždy spojíte, když se z vás dvou stane jeden, tak jak se Boží Syn a Syn Člověka spojili v Kristu Michaeli, tak potom se opravdu stanete vzestupnými Božími syny.

Vyložení podrobností životní pouti Ladiče Myšlení, vnitřního pečovatele na experimentální a evoluční planetě není součástí mého úkolu; vysvětlení této velké pravdy zahrnuje celou vaši životní pouť. Já se tady zmiňuji o některých funkcích Ladiče, abych vytvořil ucelený obraz o smrtelnících, spojených s Ladiči Myšlení. Tyto vnitřní fragmenty Boha jsou s vaším řádem bytí od počátku fyzické existence po celou dobu vzestupné pouti Nebadonem a Orvontonem a přes Havonu do samotného Ráje. Potom, tento stejný Ladič zůstává s vámi jako část vás ve věčném vašem putování.

Toto jsou ti smrtelníci, kteří dostali pokyn od Vesmírného Otce: „budte dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“ Otec vás obdařil sám sebou, vložil do vás svůj vlastní duch; proto požaduje od vás nejvyšší dokonalost. Vyprávění o lidském vzestupu ze smrtelných sfér času k božským říším věčnosti představuje poutavý výklad, který není součástí mého poslání, ale tato nadpozemská pouť by měla být nejvyšším smyslem smrtelného člověka.

Spojení s fragmentem Vesmírného Otce se vyrovná božskému potvrzení konečného dosažení Ráje a takoví smrtelníci, spojení s Ladičem, jsou jedinou kategorií lidských bytostí, kteří všichni projdou přes okruhy Havony a naleznou Boha v Ráji. Před smrtelníky, spojenými s Ladičem, se do široka otvírá dráha univerzální služby. Jaký důstojný osud a vznešený cíl čekají na každého z vás! Oceňujete v plné míře to, co se pro vás dělá? Chápete velikost vrcholů věčného dosažení, které

40:7.1 (448.8) The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the fused mortal.

40:7.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

40:7.3 (449.1) The details of the Adjuster career of indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

40:7.4 (449.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, “Be you perfect, even as I am perfect.” The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal man.

40:7.5 (449.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await every one of you! Do you fully appreciate what has been done for you? Do you comprehend the

se před vámi rozprostírají?—dokonce i před vámi, kteří se nyní plahočíte po všední životní cestě přes takzvané „údolí slz“?

grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called “vale of tears”?

8. SMRTELNÍCI, SPOJENÍ SE SYNEM

Ačkoliv prakticky všichni přeživší smrtelníci se spojují se svými Ladiči v jednom z obytných světů, nebo ihned po svém příchodu na vyšší morontální sféry, v některých případech se spojení odkládá, někteří nepoznají konečnou jistotu věčného života, dokud nedospějí na poslední vzdělávací světy hlavního centra vesmíru; a málokterým z těchto smrtelných kandidátů na nikdy nekončící život se úplně podaří dosáhnout splynutí totožnosti se svými věrnými Ladiči.

Takoví smrtelníci byli uznáni hodnými pro věčný život soudními orgány a i jejich Ladiči, po návratu z Diviningtonu, byli zajedno s jejich vzestupem na vesmírné světy. Takové bytosti vystoupaly přes soustavu, souhvězdí a přes vzdělávací světy salvingtonského okruhu; bylo jim umožněno využít „sedmkrát sedmdesát“ možností pro spojení a přesto nebyly schopny dosáhnout jednoty se svými Ladiči.

Když je zřejmé, že nějaké synchronizační potíže brání spojení s Otcem, jsou svoláni arbitři pro věčný život, kteří jsou podřízeni Synu Tvořiteli. Když tato vyšetřovací rada, schválená osobním představitelem Věčně Moudrých, nakonec rozhodne o tom, že vzestupný smrtelník nezavinil žádnou zjištěnou příčinu nezdaru dosažení spojení, toto rozhodnutí rada potvrdí do záznamů lokálního vesmíru a ihned předá toto usnesení Věčně Moudrým. Načež se vnitřní Ladič okamžitě vrátí do Diviningtonu, aby byl prověřen Osobními Monitory a po jeho odchodu je morontální smrtelník ihned spojen s individualizovaným darem ducha Syna Tvořitele.

Tak moc, jak jsou morontální sféry Nebadonu využívány smrtelníky, spojenými s Duchem, tak v takové míře tyto tvorové, spojení se Synem, využívají služeb Orvontonu společně se svými bratry, spojenými s Ladičem, kteří jsou na cestě do středu ke vzdálenému Ostrovu Ráje. Oni jsou vašimi opravdovými bratry a budete se velmi radovat z jejich společnosti během vašeho procházení vzdělávacími světy supervesmíru.

Skupina smrtelníků, spojených se Synem, není příliš početná. Ve vesmíru Orvonton je jich méně než jeden milion. S výjimkou dosažení rezidenčního statusu v Ráji, ve všech jiných ohledech se rovnají svým druhům, spojených s Ladičem Myšlení. Často cestují do Ráje se supervesmírným posláním, ale málokdy tam

8. SON-FUSED MORTALS

40:8.1 (449.4) While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with their faithful Adjusters.

40:8.2 (449.5) Such mortals have been deemed worthy of survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the “seventy times seven” opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

40:8.3 (449.6) When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

40:8.4 (450.1) Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

40:8.5 (450.2) Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates. They frequently journey to Paradise on superuniverse assignment but seldom

pobývají trvale, protože jsou kategorií, která je omezena svým rodným supervesmírem.

permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. SMRTELNÍCI, SPOJENÍ S DUCHEM

Vzestupní smrtelníci, spojení s Duchem, nejsou osobnostmi Třetího Zdroje; jsou zahrnuti do Otcova okruhu osobností, ale spojili se s předrozumovými individualizovanými formami ducha Třetího Zdroje a Středu. Takové spojení s Duchem nikdy nenastává během průběhu fyzického života; odehrává se pouze v době probuzení smrtelníka do morontálního bytí na obytných světech. Zkušenost spojení se nikdy neprolíná; tvor vlastní vůle je spojen buď s Duchem, Synem nebo Otcem. Ti, kdo jsou spojení s Ladičem čili Otcem, se nikdy nespojí s Duchem nebo se Synem.

Ta skutečnost, že tyto typy smrtelných tvorů nejsou kandidáty pro spojení s Ladičem, nezamezuje Ladičům jejich pobývání v nich během života v těle. Ladiči pracují v myslích takových bytostí v průběhu materiálního života, ale nikdy se nestanou trvalou součástí duší svých schovanců. Během tohoto dočasného pobytu Ladiči Myšlení účinně vytvoří stejný doplněk lidské podstaty—duše—jak to dělají u kandidátů pro trvalé spojení s Ladičem. Do chvíle smrti smrtelného tvora je práce Ladičů zcela podobná činnosti ve vašich vlastních rasách, ale když smrtelník ukončí svůj fyzický život, Ladiči navždy opustí tyto kandidáty pro spojení s Duchem a směřují přímo do Diviningtonu, hlavního centra všech božských Monitorů a tam čekají na nové úkoly své kategorie.

Když jsou takoví spící přeživší smrtelníci znovu zosobněni na obytných světech, místo Ladiče, který odešel, je zaplněno individualizovaným duchem Božského Pečovatele, zástupcem Nekonečného Ducha v daném lokálním vesmíru. Tato duchovní infuze vytvoří z těchto přeživších tvorů smrtelníky, spojené s Duchem. Takové bytosti se vám podobají v myslí a na duchu ve všech směrech; a oni jsou opravdu vašimi vrstevníky, sdílející obytné světy a morontální sféry společně s vaším řádem kandidátů pro spojení a s těmi, kdo jsou spojení se Synem.

Nicméně, existuje jedna zvláštnost, na základě které se smrtelníci, spojení s Duchem, odlišují od svých vzestupných bratrů. Paměť smrtelníků s lidskou zkušeností na materiálních světech jejich původu, přežívá smrt, protože vnitřní Ladič si osvojil duchovní přepis, čili kopii, těch událostí lidského života, které byly duchovně důležité. Ale u smrtelníků, spojených s Duchem, neexistuje žádný takový mechanismus, pomocí kterého může lidská paměť přetrvat. Opisy paměti

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

40:9.1 (450.3) Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

40:9.2 (450.4) The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

40:9.3 (450.5) When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

40:9.4 (450.6) There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby human memory may persist. The Adjuster

Ladičů jsou komplexní a nedotčené, a tyto údaje jsou empirickým vlastnictvím odcestovaných Ladičů a nejsou dostupné tvorům jejich bývalého pobytu, kteří se proto probudí v síních vzkříšení morontálních sfér Nebadonu do stavu, jako by byli nově stvořené bytosti, tvorové bez vědomí předchozí existence.

Takové děti lokálního vesmíru mohou získat většinu své dřívější lidské paměti a zkušeností zpět prostřednictvím přidružených serafů a cherubů, kteří jim převyprávějí jejich předchozí život a nahlédnutím do záznamů o smrtelných životech, které zaznamenávají andělé. Toto mohou učinit s nepochybnou jistotou, protože přeživší duše, která má empirický původ v materiálním a smrtelném životě a nyní si nepamatuje žádné smrtelné události, má trvalou empirickou schopnost rozpomenout se na tyto nezapamatované události z předchozího smrtelného života.

Když jsou smrtelníkoví, spojenému s Duchem, převyprávěny události minulých zkušeností, které si on nepamatuje, duše takového přeživšího tvora okamžitě reaguje empirickým rozpoznáním, čímž vyprávěná událost ihned vyvolá pocit reality a fakt intelektuální hodnoty; a tato dvojitá reakce vytváří rekonstrukci rozpoznání a ověření nezapamatovaných aspektů smrtelné zkušenosti.

Dokonce i v případě kandidátů pro spojení s Ladičem, pouze ty lidské zkušenosti, které mají duchovní hodnotu jsou společným vlastnictvím přeživšího smrtelníka a navrátilivšího se Ladiče a proto si po smrti na ně přeživší smrtelník ihned vzpomene. Pokud se jedná o události, které neměly duchovní význam, tak i tyto bytosti, spojené s Ladičem, musí spoléhat na rozpoznávací schopnost přežívající duše. A protože každá událost může mít duchovní význam pro jednoho smrtelníka, ale ne pro druhého, je umožněno skupině soudobých vzestupných bytostí ze stejné planety shromáždit události, zapamatované Ladiči a tímto způsobem zrekonstruovat jakoukoliv společnou zkušenost, která měla duchovní hodnotu v životě kteréhokoliv z nich.

I když my rozumíme docela dobře metodám rekonstrukce paměti, nechápeme metodu osobního rozpoznání. Vzájemná reakce osobností, které byly kdysi ve stejném společenství, je zcela nezávislá na činnosti paměti, ačkoli sama paměť a metody její rekonstrukce jsou nezbytné, aby do takové vzájemné reakce osobností byla vložena obsáhlá rozpoznání.

Přeživší bytost, spojená s Duchem se také může hodně dozvědět o svém životě v těle tím, že

transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

40:9.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repossess themselves of much of their former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

40:9.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

40:9.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

40:9.8 (451.4) While we understand such techniques of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

40:9.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by

po skončení planetárního soudního období znovu navštíví svůj rodný svět, na kterém žila. Takovým dětem, spojených s Duchem, jsou dány tyto příležitosti, aby prozkoumaly své lidské životy, protože jsou obecně omezeny na službu v lokálním vesmíru. Ony nesdílejí váš vysoký a vznešený osud v Rajském Sboru Konečnosti; pouze smrtelníci, spojení s Ladičem a některé, speciálním způsobem objaté, vzestupné bytosti jsou přijaty do řad těch, na které čeká pouť k věčném Božstvu. Smrtelníci, spojení s Duchem, jsou trvalými obyvateli lokálních vesmírů; oni mohou usilovat o Rajský osud, ale nemohou si být jisti jeho dosažením. V Nebadonu je jejich vesmírným domovem osmá skupina světů, obklopující Salvington—nebeské obydlí, které svojí podstatou a umístěním se značně podobá té představě, která je vylíčena v planetárních tradicích o Urantii.

10. OSUD VZESTUPNÝCH TVORŮ

Všeobecně vzato, smrtelníci, spojení s Duchem, jsou omezeni lokálním vesmírem; přeživší smrtelníci, spojení se Synem, jsou omezeni supervesmírem; smrtelníci, spojení s Ladičem, jsou předurčení proniknout vesmírem vesmírů. Duchové, spojující se se smrtelníky, vždy vystoupají na úroveň svého původu; takové duchovní entity se spolehlivě vrátí na sféru, ze které původně pocházejí.

Smrtelníci, spojení s Duchem, patří k lokálnímu vesmíru; oni zpravidla necestují za hranice své rodné sféry; neopouštějí území, prostoupené duchem, který jimi proniká. Vzestupní tvorové, spojení se Synem, podobně vystoupají ke zdroji svého duchovního obdaření, protože ve stejné míře, jak Duch Pravdy Syna Tvořitele je soustředěn v přidruženém Božském Pečovatel, tak je jeho „spojený duch“ zaveden v Duších Reflexe vyšších vesmírů. Takový duchovní vztah mezi lokálními a supervesmírnými úrovněmi Boha Sedmidílného je asi velmi těžké vysvětlit, ale je rozeznatelný, protože je zřetelně odhalen v dětech Duchů Reflexe—sekurafských Hlasech Synů Tvořitelů. Ladič Myšlení, pocházející od Otce v Ráji, neustane ve svém úsilí, dokud smrtelný syn nestojí tváří v tvář věčnému Bohu.

Záhadná proměnlivost asociativní metody, pomocí které smrtelná bytost vytvoří či nevytvoří věčné spojení s vnitřním Ladičem Myšlení se může zdát, že odhaluje chybu ve vzestupném plánu; spojení se Synem a s Duchem povrchně vypadá jako kompenzace za nevysvětlitelné nezdary v některé části plánu vzestupu do Ráje; ale všechny takové závěry jsou chybné; my se učíme, že všechny tyto jevy probíhají v souladu s ustanovenými zákony Nejvyšších Vládců Vesmíru.

revisiting his nativity world subsequent to the planetary dispensation in which he lived. Such children of Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452.1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unflinchingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452.2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his “fusion spirit” implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those children of the Reflective Spirits — the secographic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

40:10.3 (452.3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling Thought Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established

My jsme podrobně rozebírali tento problém a přišli jsme k jednoznačnému závěru, že odchod všech smrtelných tvorů k nejvyššímu Rajskému cíli by byl nepřiměřený pro časoprostorové vesmíry, poněvadž by vlády Synů Tvořitelů a Věčně Moudrých byly zcela závislé na službě těch, kteří by jenom procházeli do vyšších sfér. A je zřejmé, že není nic vhodnějšího pro lokální a supervesmírné vlády, než aby každá byla sestavena z místních trvalých vzestupných obyvatel; aby fungování těchto správ bylo obohaceno činnostmi určitých skupin zdokonalených smrtelníků, kteří mají status trvalého pobytu a jsou evolučními doplňky abandonterů a susatů. A nyní je to zcela očividné, že současný plán vzestupu poskytuje časoprostorovým správám přesně takové skupiny vzestupných tvorů; a my jsme se mnohokrát divili: je toto všechno úmyslnou součástí všemoudrých plánů Architektů Hlavního Vesmíru, aby Synové Tvořitelé a Věčně Moudří měli k dispozici trvalou vzestupnou populaci s vyvinutými řády obyvatel, kteří se budou stávat stále více schopnějšími pro vykonávání činností těchto sfér v následujících vesmírných epochách?

To, že osudy smrtelných tvorů se takto různí v žádném případě neznamená, že jeden je důležitější či podřadnější než druhý, jsou pouze jiné. Vzestupní tvorové, spojení s Ladičem, mají vskutku před sebou rozestřitou vznešenou a nádhernou dráhu jako koneční ve věčné budoucnosti, ale to neznamená, že jsou preferováni před svými vzestupnými bratry. V selektivním procesu božského plánu věčného života smrtelných tvorů neexistuje žádný projev přízně, nebo svévole.

I když koneční, spojení s Ladičem, mají zřetelně ze všech nejvíce příležitostí služby, dosažení tohoto cíle jim automaticky odebere možnost účastnit se dlouhodobého vývoje některého vesmíru nebo supervesmíru, od raných a méně ustálených epoch po pozdější a ustálené éry relativního dosažení dokonalosti. Koneční získají úžasnou a rozsáhlou zkušenost z přechodné služby ve všech sedmi segmentech velkého vesmíru, ale oni obvykle nezískají dokonalou znalost o žádném vesmíru, která i nyní charakterizuje s Duchem spojené veterány Nebadonského Sboru Završení. Tito jedinci mají možnost sledovat vzestupující procesy planetárních epoch jak se odvíjejí jedna za druhou na deseti milionech obydlených světech. A ve svědomité službě obyvatel takových lokálních vesmírů se hromadí zkušenost na zkušenost, až časem dozraje k vysoké kvalitě moudrosti, která je výsledkem nahromaděné zkušenosti—spolehlivá moudrost—a toto samo o sobě je velmi důležitým

laws of the Supreme Universe Rulers.

40:10.4 (452.4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandonters and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by

faktorem pro ustálení každého lokálního vesmíru.

Podobný osud jako mají smrtelníci, spojení s Duchem, mají i smrtelníci, spojení se Synem, kteří dosáhli trvalý status na Uverse. Některé z těchto bytostí pocházejí z nejranějších epoch Orvontonu a představují pomalu zvětšující se skupinu osobností s prohlubující se moudrostí, která neustále pracuje pro blaho sedmého supervesmíru a jeho konečného ustálení.

My nevíme, jaký bude konečný osud těchto trvalých řádů obyvatel lokálních vesmírů a supervesmírů, ale je docela možné, že když koneční Ráje budou osídlovat rozpínající se pomezí území božskosti v planetárních soustavách první úrovně vnějšího prostoru, jejich bratři z vzestupné evoluční pouti, spojení se Synem a Duchem, budou vhodně přispívat k udržování empirické rovnováhy zdokonalených supervesmírů a současně budou připraveni přivítat přicházející příval Rajských poutníků, kteří se mohou v daleké budoucnosti hrnout přes Orvonton a jeho sesterská stvoření jako ducha hledající proud z těchto nyní nepoznaných a neobydlených galaxií vnějšího prostoru.

I když většina smrtelných tvorů, spojených s Duchem, slouží jako trvalí obyvatelé lokálních vesmírů, netýká se to však všech. Jestliže některý aspekt jejich vesmírné služby vyžaduje jejich osobní přítomnost v supervesmíru, potom tito obyvatelé prodělají takové proměny, které jim umožní postoupit do vyššího vesmíru; a po příchodu Celestinských Strážců s příkazem představit takové smrtelníky, spojené s Duchem, u vlády Věčně Moudrých, oni postoupí, aby se již nikdy nevrátili. Stanou se strážci supervesmíru a slouží natrvalo jako pomocníci Celestinských Strážců, kromě těch několika, kteří jsou postupně povoláváni do služby v Ráji a Havoně.

Stejně, jako jejich bratři, spojení s Duchem, tak i smrtelníci, spojení se Synem, nikdy neprojdou Havonou a nikdy nedosáhnou Ráje, pokud nepodstoupí určité modifikující proměny. Z řádných a patřičných důvodů se takové změny provádějí u určitých přeživších smrtelníků, spojených se Synem a tyto bytosti je možno někdy potkat na sedmi okruzích středního vesmíru. Tímto způsobem určitý počet smrtelníků, spojených se Synem a Duchem, nakonec vystoupá do Ráje a dosáhne cíle, který je v mnoha ohledech stejný jako ten, který čeká na smrtelníky, spojené s Otcem.

Smrtelníci, spojení s Otcem, jsou potenciálními konečnými; jejich cíl je Vesmírný

focalized experience — *authoritative* wisdom — and this in itself is a vital factor in the settling of any local universe.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father,

Otec, kterého nakonec dosáhnou, ale v rámci současné vesmírné epochy koneční, jako takoví, svého cíle nedosahují. Zůstávají nedokončenými tvory—duchy šestého stupně—a proto nejsou aktivní v evolučních oblastech, ve kterých nebyly nedosaženy epochy světla a života.

Když smrtelný konečný projde objetím Trojice—stává se trinitarizovaným Synem, podobným Mocnému Poslovi—takový konečný dosáhl svého cíle, přinejmenším pro současnou vesmírnou epochu. Mocní Poslové a jejich druhové nejsou doslova duchové sedmého stupně, ale, vedle jiných věcí, objetí Trojice je obdaří vším, co koneční někdy dosáhnou jako duchové sedmého stupně. Po trinitarizování smrtelníků, spojených s Duchem a se Synem, tyto projdou Rajskou zkušenosť se vzestupnými tvory, spojenými s Ladičem, se kterými se na této úrovni nyní ztotožňují ve všech aspektech, týkajících se řízení supervesmíru. Tito Vybraní nebo Vědoucí Trinitarizovaní Synové jsou alespoň prozatím dokončení tvorové, na rozdíl od konečných, kteří jsou nyní nedokončení tvorové.

Proto je závěr tohoto vysvětlení takový, že při srovnávání osudů vzestupných řádů synovstva, by nebylo vhodné používat slova „větší“ nebo „menší“. Každý takový syn Boží sdílí otcovství Boha a Bůh miluje každého ze svých tvorů stejně; on nedělá žádný rozdíl mezi cíli vzestupných tvorů a mezi tvory, kteří takové cíle mohou dosáhnout. Otec miluje každého ze svých synů a tento cit je ne méně než opravdový, posvátný, božský, neomezený, věčný a ojedinelý—láska poskytnutá tomuto synu a tamtomu synu individuálně, osobně a výhradně. A taková láska doslova zastíňuje všechny ostatní okolnosti. Synovství je nejvyšším vztahem tvora ke Stvořiteli.

Jako smrtelníci, vy nyní můžete rozpoznat vaše místo v rodině božského synovstva a začít vnímat povinnosti, která vám umožní využívat výhody, tak štědře poskytnuté Rajským plánem pro přežití smrtelníků, plánem, který byl tak povznesen a osvětlen životní zkušeností poskytnutého Syna. Všechny prostředky a všechny síly jsou pro vás zajištěny, abyste mohli dosáhnout nejvyšší Rajský cíl božské dokonalosti.

[Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným ke sboru Gabriela Salvingtonského.]

and him they do attain, but within the purview of the present universe age, finaliters, as such, are not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

40:10.12 (454.1) When a mortal finaliter is Trinity embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age. Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

40:10.13 (454.2) Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words “greater” or “lesser” in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

40:10.14 (454.3) As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

40:10.15 (454.4) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

Kapitola 41. Fyzikální aspekty lokálního vesmíru

⇐ 040

Kniha Urantia

042 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 41 FYZIKÁLNÍ ASPEKTY LOKÁLNÍHO VESMÍRU

Sekce

Úvod

1. Energetická Centra Nebadonu
2. Fyzičtí Kontroloři Satanie
3. Naši hvězdní společníci
4. Hustota slunce
5. Sluneční záření
6. Vápník—poutník vesmíru
7. Zdroje sluneční energie
8. Energetické reakce na slunci
9. Stabilita slunce
10. Původ obydlených světů

Úvod

PŘÍTOMNOST Tvořivého Ducha je tím charakteristickým prostorovým fenoménem, který vyčleňuje jeden lokální vesmír od ostatních. Celý Nebadon je dozajista prostoupen prostorovou přítomností Božského Pečovatele Salvingtonu a taková přítomnost stejně dozajista končí u vnějších hranic našeho lokálního vesmíru. To, co je prostoupeno Mateřským Duchem našeho lokálního vesmíru je Nebadon; to, co se rozprostírá za její prostorovou přítomností je za hranicemi Nebadonu, jsou to prostorové oblasti supervesmíru Orvonton—ostatní lokální vesmíry.

Ačkoliv administrativní organizace velkého vesmíru ukazuje zřetelně hranice mezi vládami středního vesmíru, supervesmířů a lokálních vesmířů a ačkoliv tyto hranice jsou astronomicky souběžné v prostorovém vymezení Havony a sedmi supervesmířů, lokální tvoření nemají takové jasné fyzické rozhraní. Dokonce velké a malé

PAPER 41 PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Nebadon Power Centers
2. The Satania Physical Controllers
3. Our Starry Associates
4. Sun Density
5. Solar Radiation
6. Calcium — The Wanderer of Space
7. Sources of Solar Energy
8. Solar-Energy Reactions
9. Sun Stability
10. Origin of Inhabited Worlds

INTRODUCTION

41:0.1 (455.1) THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit *is* Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

41:0.2 (455.2) While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local

sektory Orvontonu jsou (pro nás) jasně rozeznatelné, ale určit přesně fyzické hranice lokálních vesmírů není snadné. Je to proto, že tato lokální tvoření jsou administrativně organizována v souladu s určitými tvořivými principy, řídicími segmentaci celkového energetického náboje supervesmíru, zatímco jejich fyzické komponenty, sféry prostoru—slunce, černé ostrovy, planety atd. —pocházejí primárně z mlhovin, jejichž astronomický výskyt se děje v souladu s určitými před-tvořivými (transcendentálními) plány Architektů Hlavního Vesmíru.

Jedna nebo několik, dokonce i mnoho, takových mlhovin, mohou být obsaženy v oblasti jednoho lokálního vesmíru. Tak byl i Nebadon fyzicky sestaven z hvězdného a planetárního potomstva Andronover a dalších mlhovin. Sféry Nebadonu pocházejí z různorodých mlhovin, ale všechny mají určitou minimální jednotu prostorového pohybu, který byl takto nastaven inteligentním úsilím upravovatelů energie, aby vytvořil naše současné seskupení prostorových těles, které se pohybují společně jako souvislá jednotka po oběžných drahách supervesmíru.

Takové je složení lokálního hvězdného mraku Nebadonu, který se v současné době otáčí po stále více ustálenější oběžné dráze kolem Střelce —středu toho malého sektoru Orvontonu, ke kterému patří náš lokální vesmír.

1. ENERGETICKÁ CENTRA NEBADONU

Spirální a jiné mlhoviny—matečné disky prostorových sfér—jsou zakládány Rajskými organizátory síly; a po vývinu gravitační reakce mlhoviny jsou jejich supervesmírné aktivity nahrazeny energetickými centry a fyzickými kontrolory, kteří ihned převzou plnou odpovědnost za řízení fyzické evoluce následných generací hvězdného a planetárního potomstva. Po příchodu našeho Syna Tvořitele tento fyzický dohled nad před-vesmírem Nebadon byl okamžitě sladěn s jeho plány pro organizaci vesmíru. V oblasti tohoto Rajského Božího Syna spolupracovaly Nejvyšší Energetická Centra a Hlavní Fyzičtí Kontroloři s později se dostavšimi Kontrolory Morontální Energie a dalšími, aby vytvořili obrovský komplex komunikačních linek, energetických okruhů a silnoproudých vedeních, které spolehlivě spojují různorodá prostorová tělesa Nebadonu do jedné integrované správní jednotky.

Sto Nejvyšších Energetických Center čtvrtého řádu je přiděleno trvale našemu lokálnímu vesmíru. Tyto bytosti přijímají přicházející

creations. Even the major and minor sectors of Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components, the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

41:0.3 (455.3) One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

41:0.4 (455.4) Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. THE NEBADON POWER CENTERS

41:1.1 (455.5) The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately coordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God, the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

41:1.2 (456.1) One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming

silnoproudá vedení od center třetího řádu Uversy a přenáší snížené a modifikované elektronické okruhy do energetických center našich souhvězdí a soustav. Vzájemné působení těchto energetických center vytváří živý systém kontroly a rovnováhy, jehož činnost udržuje vyváženost a rozložení energií, které by jinak kolísaly a byly by nestálé. Nicméně, energetická centra se nezabývají přechodnými a lokálními energetickými proměnami, takovými, jako jsou sluneční skvrny a elektrické poruchy v soustavě; světlo a elektrická energie nejsou základní energie prostoru; jsou to druhotné a podpůrné projevy.

Těch sto energetických center lokálního vesmíru je umístěno na Salvingtonu, kde působí přesně v samém energetickém středu této sféry. Architekturní sféry, jako Salvington, Edentia a Jerusem, jsou osvětlovány, ohřívány a napájeny energií metodami, které je dělají zcela nezávislými na sluncích prostoru. Tyto sféry byly vystavěny—zhotoveny na zakázku—energetickými centry a fyzickými kontrolory a byly navrženy tak, aby silně ovlivňovaly rozvod energie. Zakládajíc svoji činnost na takový centrálních bodech regulace energie, energetická centra, prostřednictvím své živé přítomnosti, usměřují a regulují fyzické energie prostoru. A tyto energetické okruhy jsou základem pro všechny fyzicko-materiální a morontiaálně-duchovní jevy.

Deset Nejvyšších Energetických Center pátého řádu je přiděleno do každého základního útvaru Nebadonu—jednoho sta souhvězdí. Ve vašem souhvězdí Norlatiadek nejsou tato centra umístěna na hlavní řídicí sféře, ale mají stanoviště ve středu obrovského hvězdného systému, který vytváří fyzické jádro souhvězdí. Na Edentii je deset přidružených mechanických kontrolorů a deset frandalanků, kteří jsou v neustálém a dokonalém spojení se sousedními energetickými centry.

Jedno Nejvyšší Energetické Centrum šestého řádu je umístěno přesně v gravitačním středu každé lokální soustavy. V soustavě Satania, přidělené energetické centrum okupuje černý ostrov prostoru, umístěný v astronomickém středu soustavy. Mnoho těchto černých ostrovů jsou obrovské generátory, které přeměňují a usměřují určité prostorové energie a tyto přírodní okolnosti jsou účinně využívány Energetickým Centrem Satanie, jehož živá masa působí jako spojení s vyššími centry, usměřující proudy více materializované energie k Hlavním Fyzickým Kontrolorům na evolučních planetách prostoru.

2. FYZIČTÍ KONTROLOŘI SATANIE

Přestože Hlavní Fyzičtí Kontroloři slouží s energetickými centry po celém velkém vesmíru,

lines of power from the third-order centers of Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

41:1.3 (456.2) The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted, heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

41:1.4 (456.3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (456.4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

41:2.1 (456.5) While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand

jejich funkce v lokální soustavě, jako je Satania, se dají snadno pochopit. Satania je jednou ze sta lokálních soustav, které tvoří správní organizaci souhvězdí Norlatiadek. Jejimi nejbližšími sousedními soustavami jsou Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia a Glantonia. Soustavy Norlatiadeku se liší v mnoha ohledech, ale všechny jsou evoluční a zdokonalující se, a jsou velmi podobné Satanii.

Sama Satania je složena z více než sedmi tisíc astronomických skupin, neboli fyzických soustav, z nichž pouze několik mají původ, podobný naší sluneční soustavě. Astronomickým středem Satanie je obrovský černý ostrov prostoru, který se se svými přidruženými sférami rozkládá nedaleko hlavního sídla vlády soustavy.

Nebereme-li v úvahu přítomnost přiděleného energetického centra, je dohled nad celým systémem fyzické energie Satanie soustředěn v Jerusemu. Hlavní Fyzický Kontrolor, který má své stanoviště na této hlavní sféře, pracuje v součinnosti s energetickým centrem soustavy a slouží jako hlavní spojení s inspektory energie. Tito inspektoři mají své centrální stanoviště v Jerusemu a působí po celé lokální soustavě.

Na energetické okruhy a trasy dohlíží pět set tisíc živých a inteligentních manipulátorů energie, kteří jsou rozptýleni po celé Satanii. Prostřednictvím činnosti těchto fyzických manipulátorů mají dohlížející energetická centra naprostou a dokonalou kontrolu nad většinou základních energií prostoru, včetně záření z vysoce rozžhavených těles a energií nabitých černých sfér. Tato skupina živých bytostí může mobilizovat, přetvářet, měnit, usměrňovat a předávat téměř všechny fyzické energie organizovaného prostoru.

Život má vrozenou schopnost mobilizovat a přetvářet univerzální energii. Vy jste obeznámeni s funkcí rostlinného života, kde se přeměňuje fyzická energie světla do různých projevů rostlinné říše. Vy také víte něco o metodě, pomocí které může být tato rostlinná energie přeměněna do forem, ovlivňujících životní činnosti, ale vy nevíte prakticky nic o metodě upravovatelů energie a fyzických kontrolorů, kteří jsou obdařeni schopností uvolňovat, přetvářet, kontrolovat a koncentrovat rozmanité formy energií prostoru.

Činnost těchto bytostí energetických sfér nemá přímý vztah k energii jako dílčímu faktoru života tvorů a ani se netýká oblasti fyziologických procesů. Někdy se zabývají přípravou fyzických aspektů života, propracováním těch energetických systémů, které mohou sloužit jako fyzičtí nosiči pro živé energie elementárních materiálních

universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glantonia. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

41:2.2 (457.1) Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

41:2.3 (457.2) Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power inspectors headquartered on Jerusem and functioning throughout the local system.

41:2.4 (457.3) The circuitizing and channelizing of energy is supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

41:2.5 (457.4) Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:2.6 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical

organizmů. V určitém smyslu jsou fyzičtí kontroloři spojeni s předživotními projevy materiální energie, podobně jako pomocní duchové myslí jsou spojeni s předduchovními funkcemi materiální mysli.

Tito inteligentní tvorové, zabývající se upravováním a kontrolou energie, musí na každé sféře přizpůsobit svoji metodu podle fyzického složení a stavební struktury dané planety. Pokud se jedná o lokální vliv vysoce rozžhavených sluncí a jiných typů nadmíru nabitých hvězd, oni čerpají ze spolehlivých výpočtů a závěrů svých vlastních fyziků a dalších technických poradců. Zrovna tak se musí počítat s obrovskými vychladými a černými giganty prostoru a hemžícími se mraky hvězdného prachu; se všemi těmito materiálními faktory se počítá při řešení praktických úkolů pro zacházení s energií.

Dozor nad energosilovým systémem evolučních obydlených světů je odpovědností Hlavních Fyzických Kontrolorů, ale tyto bytosti nejsou odpovědné za všechno špatné chování energie na Urantii. Existuje celá řada důvodů pro takové poruchy, z nichž některé jsou mimo oblast působení a kontroly fyzických opatrovatelů. Urantia se nachází v liniích silně aktivních energií. Tato malá planeta je ve sféře vlivu enormně nahromaděné hmoty a místní kontroloři energie někdy používají velký počet členů své kategorie ve své snaze stabilizovat tyto energetické linie. Daří se jim to docela dobře, pokud se jedná o fyzické okruhy Satanie, ale mají potíže s ochrannou izolací proti mohutným proudům Norlatiadeku.

3. NAŠI HVĚZDNÍ SPOLEČNÍCI

Více než dva tisíce zářících sluncí rozlévá světlo a energii v Satanii a vaše vlastní slunce je průměrným planoucím tělesem. Ze třiceti, vám nejbližších sluncí, mají pouze tři větší zářivost. Vesmírní Upravovatelé Energie iniciují specializované proudy energie, které protékají mezi jednotlivými hvězdami a dotýknými soustavami. Tyto solární pece, společně s černými giganty prostoru, slouží energetickým centrům a fyzickým kontrolorům jako mezilehlé stanice pro efektivní koncentraci a upravování energetických okruhů materiálních tvoření.

Nebadonská slunce se neliší od sluncí jiných vesmírů. Materiální složení všech sluncí, černých ostrovů, planet a družic, dokonce i meteoritů, jsou zcela stejná. Běžný průměr těchto sluncí je asi jeden milion šest set tisíc kilometrů, což je o něco více, než má vaše sluneční těleso. Největší hvězda vesmíru, hvězdný oblak Antares, má čtyři sta padesátkrát větší průměr než vaše slunce a šedesát milionkrát větší objem. Ale vesmír

vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:2.7 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unfailingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:2.8 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. OUR STARRY ASSOCIATES

41:3.1 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:3.2 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million

poskytuje dostatek prostoru pro všechna tato obrovitá slunce. Ona mají v prostoru velmi mnoho volného místa, pro porovnání je to tolik, kolik by měl tučet pomerančů, kdyby obíhaly uvnitř Urantie a ta by byla dutou koulí.

Když slunce, která jsou příliš velká, jsou odmrštěna od matečného disku mlhoviny, brzy se rozpadnou, nebo se formují do dvojhvězd. Všechna slunce jsou původně zcela plynová tělesa i když mohou v pozdějším stadiu přechodně existovat v polotekutém stavu. Když vaše slunce dosáhlo tohoto polotekutého stadia vysoce stlačeného plynu, nebylo dostatečně veliké, aby se roztrhlo po rovníku, což odpovídá jednomu z typů vytvoření dvojhvězdy.

Když je velikost těchto žhavých koulí menší než jedna desetina vašeho slunce, rychle se smršťují, stlačují a ochlazují. Když jsou více než třicetkrát větší než jeho velikost—přesněji řečeno, třicetkrát větší celkový obsah vlastní hmoty—slunce se běžně rozštěpí do dvou oddělených těles; buď se obě stanou středy nových soustav, nebo ještě zůstávají v gravitačním sevření jeden druhého a otáčejí se kolem společného středu jako jeden z typů dvojhvězdy.

Poslední z velkých kosmických erupcí v Orvontonu byla mimořádně silná exploze dvojhvězdy, jejíž světlo dorazilo na Urantii v 1572 n.l. Toto záření bylo tak intenzivní, že exploze byla jasně viditelná za denního světla.

Ne všechny hvězdy jsou tuhá tělesa, ale mnoho starších jsou. Některé načervenalé, slabě světélkující hvězdy, dosáhnou ve středu své enormní hmoty takové hustoty, kterou je možno vyjádřit následovně: jeden kubický palec (16,38 kubických centimetrů) takové hvězdy by na Urantii vážil šest tisíc liber (zhruba 170 kilogramů). Nesmírně silný tlak, doprovázen ztrátou tepla a cirkulujících energií má za následek stlačování oběhů základních materiálních jednotek stále více k sobě, až se nyní těsně přiblíží ke stavu elektronické kondenzace. Tento proces ochlazování a smršťování může pokračovat k meznímu až kritickému bodu exploze konečného stadia kondenzace.

Většina gigantických sluncí jsou relativně mladá; většina trpasličích hvězd jsou staré, ale ne všechny. Količní trpasličí hvězdy mohou být velmi mladé a mohou zářit intenzivním bílým světlem, aniž by někdy poznaly počáteční červený stav mladistvého záření. Jak velmi mladé, tak i velmi staré slunce obvykle svítí načervenalým světlem. Žluté zbarvení naznačuje pokročilé mládí nebo blížící se stáří, ale jasné bílé světlo znamená vyspělý a dlouhý zralý život.

Ačkoliv ne všechna mladá slunce projdou

times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They have just as much comparative elbow room in space as one dozen oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

41:3.3 (458.3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

41:3.4 (458.4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

41:3.5 (458.5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in broad daylight.

41:3.6 (458.6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatonic condensation.

41:3.7 (459.1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with an intense white light, never having known an initial red stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

41:3.8 (459.2) While all adolescent suns do not pass

stavem pulzování, alespoň ne viditelně, když se díváte do prostoru můžete pozorovat mnoho z těchto mladých hvězd, jejichž gigantické dýchací cykly trvají od dvou do sedmi dnů. Vaše vlastní slunce stále ještě projevuje slábnoucí odkaz mohutného rozpínání v jeho mladí, ale doba pulsace se prodloužila z původních tří a půl dne na současných jedenáct a půl roku cyklických projevů slunečního rozpínání- skvrn.

Proměnlivost hvězd má celou řadu příčin. V některých dvojhvězdách dmutí, způsobené rychlými změnami při otáčení dvou těles po svých oběžných drahách, zapříčiňuje také cyklické kolísání světla. Tyto výkyvy gravitace způsobují pravidelné a opakující se záblesky, zrovna tak, jako by zachycení meteorů seskupením energie-materiálu na povrchu mělo za následek poměrně náhlý záblesk světla, které by rychle ustoupilo normálnímu jasů daného slunce. Někdy slunce zachytí proud meteorů v pásmu zmenšeného odporu gravitace a občasné kolize zapříčiní hvězdné záblesky.

V jedné skupině proměnlivých hvězd je fáze kolísání světla přímo závislá na intenzitě záření a znalost tohoto faktu umožňuje astronomům využívat taková slunce jako vesmírné majáky, nebo přesné zaměřovací body pro další zkoumání vzdálených hvězdných mračen. Touto metodou je možno měřit velmi přesně polohy hvězd až do vzdálenosti více než jednoho milionu světelných let. Dokonalejší metody měření prostoru a přesnější teleskopy někdy odhalí ve větší míře deset velkých regionů supervesmíru Orvonton; vy přinejmenším rozeznáte osm z těchto nedozírných sektorů jako obrovské a docela souměrné hvězdokupy.

4. HUSTOTA SLUNCE

Hmotnost vašeho slunce je o málo vyšší, než vypočetli vaši fyzikové, kteří ji stanovili na zhruba dvě kvadriliardy ($1,8 \times 10^{27}$) tun. Nyní se řadí někde uprostřed mezi hvězdy s nejvyšší hustotou a nejvíce difuzní hvězdy, majíce asi jeden a půl násobek hmotnosti vody. Ale vaše slunce není ani tekuté, ani pevné těleso—je plynné—a je tomu tak, nehledě na potíže při vysvětlování toho, jak plynná hmota může dosáhnout takové a dokonce i mnohem větší hustoty.

Plynné, tekuté a pevné stavy jsou záležitostmi vztahů atomů a molekul, ale hustota je vztah prostoru a hmoty. Hustota se mění v přímé závislosti na množství hmoty v prostoru a nepřímo na objemu prostoru v hmotě—prostoru mezi centrálními jádry hmoty a částicemi, které krouží okolo těchto center a také prostoru mezi takovými

through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

41:3.9 (459.3) Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

41:3.10 (459.4) In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. SUN DENSITY

41:4.1 (459.5) The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2×10^{27}) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

41:4.2 (459.6) Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the central cores of matter and the particles which whirl around these

materiálními částicemi.

Chladnoucí hvězdy mohou být fyzicky plynné a současně nesmírně tuhé. Vy nejste obeznámeni se solárními superplyny, ale tyto a jiné neobvyklé formy hmoty vysvětlují jak i nepevná slunce mohou dosáhnout hustotu, rovnající se železu—přibližně jako má Urantia—a být stále ve vysoce žhavém plynném stavu a nadále fungovat jako slunce. Atomy v těchto hutných superplynech jsou neobyčejně malé; obsahují málo elektronů. Taková slunce rovněž ztratila z velké části své zásoby volné ultimatonické energie.

Jedno ze sluncí ve vašem sousedství, které mělo na počátku své existence přibližně stejnou hmotnost jako vaše slunce, se nyní smrštilo na podobnou velikost Urantie, majíc hustotu čtyřicet tisíckrát větší než vaše slunce. Hmotnost tohoto chladně-žhavého pevně-plynného tělesa je asi padesát pět kilogramů na kubický centimetr. A přesto stále toto slunce vyzařuje mdlou načervenalou zář—slabý stařecký třpyt umírajícího mocnáře světla.

Nicméně, většina sluncí nemá tak vysokou hustotu. Jeden z vašich bližších sousedů má hustotu přesně stejnou jako má vaše atmosféra na úrovni hladiny moře. Kdybyste byli uvnitř tohoto slunce, nebyli byste schopni nic rozeznat. A kdyby to dovolila teplota a mohli byste vniknout do většiny sluncí, které září na noční obloze, nevšimli byste si víc hmoty, než vidíte ve vzduchu ve vašich pozemských obývacích pokojích.

Masivní slunce Veluntia, jedno z největších v Orvontonu, má hustotu, která je jenom jednou tisícínou hmotnosti atmosféry Urantie. Kdyby mělo složení podobné vaší atmosféře a nebylo by rozžhavené, bylo by to takové vakuum, že lidské bytosti, kdyby byly v něm nebo na jeho povrchu, by se ihned udusily.

Další z gigantů Orvontonu má nyní povrchovou teplotu něco málo pod třemi tisíci stupni. Jeho průměr je přes čtyři sta osmdesát milionů kilometrů—dostatek prostoru, aby se tam vešlo vaše slunce s nynější oběžnou dráhou země. A přestože je tak enormně rozměrné, více než čtyřicet milionkrát větší než vaše slunce, jeho hmotnost je jenom asi třicetkrát vyšší. Tato obrovská slunce mají korónu, která se rozpiná téměř od jednoho slunce k druhému.

5. SLUNEČNÍ ZÁŘENÍ

To, že slunce v prostoru nemají vysokou hustotu je prokázáno neustálými proudy unikajících zářivých energií. Příliš vysoká hustota by svojí nepropustností zadržovala světlo dokud

centers as well as the space within such material particles.

41:4.3 (459.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases*, but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense supergases are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimaton stores of energy.

41:4.4 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours, has now contracted almost to the size of Urantia, having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:4.5 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:4.6 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:4.7 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. SOLAR RADIATION

41:5.1 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy

by tlak zářivé energie nedosáhl bodu výbuchu. V jádru slunce je nesmírně vysoký tlak, způsobený zářením a plynem, který vyvolává výrony takového proudu energie, že proniká prostorem miliony a miliony kilometrů a dává energii, světlo a teplo vzdáleným planetám. Pět metrů povrchové hustoty Urantie by účinně zabránilo úniku všech rentgenových paprsků a zářivých energií ze slunce, dokud by stoupající vnitřní tlak akumulujících se energií, pocházejících ze štěpení atomů, nepřekonal gravitací obrovskou, ven směřující, explozi.

V přítomnosti reaktivních plynů je záření, uzavřené při vysokých teplotách neprostupnými stěnami, vysoce výbušné. Světlo je realita. Tak, jak vy určujete hodnotu energie a výkonu na vašem světě, hodnota slunečního světla by byla dva miliony dolarů za kilogram.

Jádro vašeho slunce je obrovským generátorem rentgenových paprsků. Slunce jsou podporována zevnitř nepřetržitou kanonádou tohoto mocného záření.

Rentgenovým paprskem indukovaný elektron potřebuje více než půl milionu let na to, aby se dostal ze samého středu průměrného slunce na jeho povrch, odkud se vydá na svoji pouť prostorem, aby možná ohřival obydlenou planetu, byl pohlcen meteorem, zúčastnil se zrodu atomu, byl přitažen vysoce nabitým černým ostrovem prostoru, nebo ukončil svůj let prostorem závěrečným ponořením do povrchu slunce, podobnému tomu, ze kterého kdysi vzešel.

Rentgenové paprsky slunečního jádra nabíjejí vysoce zahřáté a rozbouřené elektrony s dostačující energií, aby je nesly do prostoru, přes velké množství zadržujících vlivů při střetnutí s hmotou a navzdory působení přitažlivých sil, do vzdálených sfér odlehlých soustav. Obrovská energie rychlosti, potřebná pro to, aby unikla gravitačnímu sevření slunce, je dostatečná natolik, že zajistí, aby sluneční paprsek cestoval stálou rychlostí, dokud se nestřetne se značně velkou masou hmoty, načež se okamžitě promění v teplo s uvolněním jiných energií.

Energie, buď jako světlo, anebo v jiných formách, se při svém letu prostorem pohybuje přímo vpřed. Vlastní materiální částice pronikají prostorem jako střely. Pohybují se v přímých a nepřerušovaných čarách nebo procesích, ale ne tehdy, když na ně působí větší síly, anebo jsou pod trvalým vlivem lineární gravitační síly, která je vlastní materiální hmotě a přítomnosti kruhové gravitace Ostrova Ráje.

Může se zdát, že sluneční energie je poháněna vlnovitě, ale toto je důsledek působení doprovodných a jiných vlivů. Daná forma organizované energie se nepohybuje vlnovitě, ale

pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all X rays and light-energies from a sun until the rising internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

41:5.2 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

41:5.3 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

41:5.4 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

41:5.5 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

41:5.6 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

41:5.7 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct

v přímých čarách. Přítomnost druhé, nebo třetí formy síly-energie může způsobit to, že pozorovaný proud se jeví ve vlnitém tvaru, stejně tak, jako když v oslepujícím lijáku, doprovázeném silným větrem se zdá, že voda někdy padá v pásech, nebo stéká ve vlnách. Dešťové kapky padají dolů v přímých čarách nepřerušného procesí, ale působením větru se vytvoří zdání pásů vody a vlny dešťových kapek.

Působení určitých druhotných a dalších neodhalených energií, přítomných v oblastech prostoru vašeho lokálního vesmíru je takové, že proudění slunečního světla vypadá, že vytváří určitý vlnovitý jev a že je také rozkouskovan do nekonečného množství malých částic určité délky a váhy. A prakticky vzato, je to přesně to, co se děje. Vy ztěží můžete doufat, že dospějete k lepšímu pochopení chování světla, dokud nezískáte jasnější představu o spolupůsobení a vzájemných vztazích různých prostorových sil a slunečních energií, působících v prostorových regionech Nebadonu. Váš současný zmatek je také způsoben vaším neúplným pochopením tohoto problému, protože zahrnuje vzájemné spojení činností osobního a neosobního řízení hlavního vesmíru—přítomnosti, aktivity a součinnosti Společného Činitele a Neomezeného Absolutna.

6. VÁPŇÍK—POUTNÍK VESMÍRU

Při dešifrování spektrálních jevů by se mělo pamatovat na to, že prostor není prázdný; že světlo, procházející prostorem, je někdy poněkud změněno různými formami energie a hmoty, které krouží po celém organizovaném prostoru. Některé čáry, ukazující neznámou hmotu, které se objeví ve spektru vašeho slunce, jsou způsobeny přeměnami dobře známých prvků, které plavou po celém prostoru v rozpadlé formě—atomové oběti prudkých střetů prvků ve slunečních bitvách. Prostor je prostoupen těmito putujícími částicemi, především sodíkem a vápníkem.

Vápník je ve skutečnosti hlavním prvkem, prostupujícím prostorem celého Orvontonu. Náš celý supervesmír je posypán jemně rozdrceným kamenem. Kámen je doslova základním stavebním materiálem pro planety a sféry prostoru. Kosmický oblak, obrovská pokrývka prostoru, je z podstatné části složena z modifikovaných atomů vápníku. Atom vápníku je jedním z převládajících a stálých částic. On nejenom, že snese sluneční ionizaci—štěpení—ale uchová si asociativní identitu dokonce i po rozbombardování zničujícími rentgenovými paprsky a zničení vysokými slunečními teplotami. Jedinečnost a trvanlivost vápníku převyšuje

lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

41:5.8 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

41:6.1 (461.5) In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and calcium.

41:6.2 (461.6) Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity

všechny známé formy hmoty.

Jak i vaši fyzici předpokládali, tyto zdeformované zbytky slunečního vápníku doslova jezdí na světelných paprscích do různých vzdáleností a takto je jejich rozsáhlé šíření celým prostorem nesmírně usnadněno. Atom sodíku, v případě určitých modifikací, je také schopen pohybu pomocí světla a energie. Výkon vápníku je o to víc mimořádný, protože tento prvek má dvakrát větší hmotnost, než sodík. Lokální prostorové pronikání vápníku je způsobeno skutečností, že uniká ze sluneční fotosféry v modifikované formě, doslova tak, že odjíždí na odcházejících slunečních paprscích. Ze všech slunečních prvků je vápník, bez ohledu na jeho poměrnou velikost—obsahuje dvacet rotačních elektronů—nejúspěšnější při unikání ze slunečního jádra do oblastí prostoru. Tímto se vysvětluje, proč je na slunci vrstva vápníku, plynový kamenný povrch, devět tisíc šest set kilometrů tlustý; a je to tak, přestože devatenáct lehčích prvků, a mnoho dalších těžších, jsou vespod.

Při slunečních teplotách je vápník aktivním a přizpůsobivým prvkem. Jeho atom má dva pohyblivé a volně vázané elektrony ve dvou vnějších elektronických okruzích, které jsou velmi těsně u sebe. V samém počátku atomové bitvy vápník ztrácí svůj vnější elektron; načež hned začíná mistrovsky žonglovat devatenáctým elektronem tam a zpět mezi devatenáctým a dvacátým okruhem. Pohazováním tohoto devatenáctého elektronu tam a zpět mezi jeho vlastním okruhem a okruhem jeho ztraceného druhá více než dvacet pět tisíckrát za vteřinu, zdeformovaný atom vápníku je schopen částečně popřít působení gravitace a tak úspěšně odletět na vznikajících proudech světla a energie—slunečních paprscích—za svobodou a dobrodružstvím. Tento atom vápníku proniká navenek střídavými, dopředu hnacími skoky, zachycujíc a vypouštějíc sluneční paprsek asi dvacet pět tisíckrát za vteřinu. A to je důvod, proč vápník je hlavním prvkem světů prostoru. Calcium je nejzkušenějším uprchlíkem ze slunečního vězení.

Nesmírná pohyblivost tohoto akrobatického elektronu vápníku je demonstrována faktem, že když je vymrštěn vlivem slunečních sil—teploty a rentgenového záření—do vyššího okruhu, zůstává tam pouze asi jednu miliontinu vteřiny; ale než ho elektro-gravitační síla atomového jádra přitáhne zpět do původního okruhu, je schopen udělat jeden milion oběhů okolo jádra atomu.

Vaše slunce se rozloučilo s enormním množstvím svého vápníku, kterého pozbylo obrovská kvanta během průběhu svých křečovitých erupcí ve spojení s formováním sluneční soustavy. Většina slunečního vápníku je

excelling all of the more common forms of matter.

41:6.3 (462.1) As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

41:6.4 (462.2) Calcium is an active and versatile element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert solar-prison escaper.

41:6.5 (462.3) The agility of this acrobatic calcium electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

41:6.6 (462.4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in

nyní ve vnější kůře slunce.

Mělo by se pamatovat na to, že spektrální analýzy ukazují pouze složení povrchu slunce. Na příklad: sluneční spektrum odhaluje mnoho čar železa, ale železo není hlavní prvek ve slunci. Tento jev je téměř zcela zapříčiněn současnými teplotami slunečního povrchu, něco méně než 6 000 stupňů, protože tato teplota je velmi příznivá pro registrování spektra železa.

the outer crust of the sun.

41:6.7 (462.5) It should be remembered that spectral analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. ZDROJE SLUNEČNÍ ENERGIE

Vnitřní teplota mnohých sluncí, dokonce i vašeho, je mnohem vyšší, než se obvykle předpokládá. V nitru slunce prakticky neexistují žádné celé atomy; všechny jsou, více či méně, roztrženy intenzivním bombardováním rentgenového záření, které je součástí tak vysokých teplot. Bez ohledu na to, jaké materiální prvky se mohou objevit ve vnějších vrstvách slunce, s těmi uvnitř je naloženo velmi podobně rozkladným účinkem destruktivních rentgenových paprsků. Rentgenové záření je významný nivelizátor atomové existence.

Teplota povrchu vašeho slunce je téměř 6 000 stupňů, ale při pronikání do středu se velmi rychle zvyšuje až dosahuje ve středních částech neuvěřitelných asi 35 000 000 stupňů (Všechny tyto teploty se vztahují k vaší Fahrenheitově stupnici.)

Všechny tyto jevy ukazují na obrovský výdej energie a zdroje solární energie, vyjmenované v pořadí podle jejich důležitosti, jsou:

1. Anihilace atomů a posléze elektronů.
2. Přeměna prvků, včetně při tom vysvozené radioaktivní skupiny energií.
3. Akumulace a přenos určitých univerzálních prostorových energií.
4. Kosmická hmota a meteory, které nepřetržitě vnikají do sálajících sluncí.
5. Sluneční stahy; ochlazování a následné smrštění slunce uvolňují energii a teplo, které jsou někdy větší, než energie dodaná kosmickou hmotou.
6. Působení gravitace při vysokých teplotách přeměňuje určité okruhové síly do zářivých energií.
7. Opětovné získání světla a jiných druhů hmoty, které ze slunce unikají a jsou přitahovány zpět společně s dalšími energiemi, mající mimo sluneční původ.

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

41:7.4 (463.4) 1. Annihilation of atoms and, eventually, of electrons.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.

41:7.6 (463.6) 3. The accumulation and transmission of certain universal space-energies.

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

Existuje regulující obal žhavých plynů (s teplotou, dosahující někdy miliony stupňů), který obklopuje slunce a stabilizuje tepelné ztráty a i jinak zamezuje nebezpečným výkyvům v rozptylování tepla. Během aktivního života slunce vnitřní teplota 35 000 000 stupňů zůstává téměř stejná, bez ohledu na postupné snižování vnější teploty.

Můžete se pokusit představit si 35 000 000 stupňové teplo, ve spojení s určitými gravitačními tlaky, jako elektronický bod varu. Při takovém tlaku a takových teplotách jsou všechny atomy rozštěpeny a rozbity na elektronické a další původní částice; dokonce elektrony a jiné sloučeniny ultimatónů mohou být rozštěpeny, ale slunce nejsou schopna štěpit ultimatóny.

Tyto sluneční teploty enormně zvyšují rychlost ultimatónů a elektronů, v každém případě těch elektronů, které udržují svoji existenci v takových podmínkách. Pro přirovnání si uvědomte, co znamená vysoká teplota pro zrychlení ultimatónických a elektronických aktivit, když se zamyslíte nad tím, že jedna kapka obyčejné vody obsahuje více než jednu miliardu bilionů atomů. Toto je energie, přesahující výkon sta koňských sil, vynakládaná nepřetržitě po dobu dvou let. Celkové teplo, nyní vydávané každou vteřinu solárním systémem vašeho slunce je dostačující k tomu, aby se všechny vody ve všech oceánech na Urantii začaly vařit za jednu vteřinu.

Pouze ta slunce, která jsou v činnosti v přímých kanálech hlavních proudů vesmírné energie, mohou svítit věčně. Takové solární pece planou nekonečně dlouho, mají schopnost doplňovat svoje materiální ztráty přijímáním prostorové síly a podobné cirkulující energie. Ale hvězdy, které jsou hodně vzdáleny od těchto hlavních dobíjecích kanálů, jsou předurčeny prodělat energetické vyčerpání—postupně vychladnout a nakonec shořet.

Taková vyhaslá a vyhasínající slunce mohou být omlazena účinkem kolize, nebo dobíta určitými nesvítilícími energetickými ostrovy prostoru, nebo prostřednictvím gravitační loupeže blízkých menších sluncí či soustav. Většina vyhaslých sluncí podstoupí oživující proces těmito, nebo jinými evolučními metodami. Ta slunce, která nejsou časem takto znovu nabita, jsou předurčena podrobit se rozpadu velkou explozí, když gravitační zhuštění dosáhne kritické úrovně ultimatónické kondenzace energetického tlaku. Taková mizející slunce se takto stanou energií nejvzácnější formy, obdivuhodně upravené pro energetické napájení jiných, příznivěji položených sluncí.

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in temperature) which envelops the suns, and which acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatons may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatons.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatons and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatonic and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion — gradually cool off and eventually burn out.

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatonic condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

8. ENERGETICKÉ REAKCE NA SLNCI

V těch sluncích, které jsou připojeny ke kanálům prostorové energie, sluneční energie je uvolňována různými složitými řetězovými jadernými reakcemi, z nichž nejběžnější je reakce vodík-uhlík-helium. Při této přeměně uhlík působí jako energetický katalyzátor, protože se vůbec nezmění tímto procesem přeměny vodíku v helium. Při určitých vysokoteplotních podmínkách vodík proniká do jádra uhlíku. Poněvadž uhlík nemůže obsahovat více než čtyři takové protony a když je tento stav nasycení dosažen, začíná vypouštět protony stejně rychle, jak nové přicházejí. V této reakci částice přicházejícího vodíku vycházejí jako atomy helia.

Snížování obsahu vodíku zvyšuje světelnou účinnost slunce. V těch sluncích, které jsou předurčeny ke shoření, je maximální světelná účinnost dosažena při vyčerpání vodíku. Potom je zářivost slunce udržována následným procesem gravitačního smršťování. Časem se taková hvězda stane takzvaným bílým trpaslíkem- vysoce zhuštěným tělesem.

Ve velkých sluncích—malých kruhových mlhovinách—když se vyčerpají zásoby vodíku a následuje gravitační smršťování a jestli takové těleso není dostatečně nepropustné, aby vnitřní tlak působil jako opora pro vnější plynné zóny, potom nastane náhlé zborcení. Gravitačně-elektrické změny jsou zdrojem velkého množství nepatrných částic, postrádajících elektrický potenciál a takové částice rychle opouštějí sluneční jádro, čímž způsobí kolaps gigantického slunce v několika dnech. Byla to právě taková emigrace těchto „uprchlých částic“, která zapříčinila zborcení gigantické novy v mlhovině Andromedy asi před padesáti lety. Toto obrovité hvězdné těleso se zborcilo za čtyřicet minut urantijského času.

Jako pravidlo, existuje i nadále obrovský výlev hmoty okolo chladnoucího slunce jako rozsáhlá mračna nebulárních plynů. Toto všechno vysvětluje původ mnoha typů nepravidelných mlhovin, takových, jako je mlhovina Raka, která vznikla asi před devíti sty lety. Její mateřská sféra je stále viditelná jako osamocená hvězda blízko středu této nepravidelné nebulární masy.

9. STABILITA SLUNCE

Větší slunce udržují takovou gravitační kontrolu nad svými elektrony, že světlo uniká pouze s pomocí mocných rentgenových paprsků. Tyto pomocné paprsky pronikají celým prostorem a podílí se na podporování základních

8. SOLAR-ENERGY REACTIONS

41:8.1 (464.3) In those suns which are encircuited in the space-energy channels, solar energy is liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:8.2 (464.4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:8.3 (464.5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these “runaway particles” that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

41:8.4 (464.6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. SUN STABILITY

41:9.1 (465.1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatonic associations

ultimatonických vazbách energií. Veliké ztráty energie v počátečním stadiu slunce, po dosažení maximální teploty—více než 35 000 000 stupňů—nejdou natolik způsobeny únikem světla, jako unikáním ultimatonů. Tyto ultimatonové energie prchají do prostoru—jako opravdové energetické výbuchy mladého slunce—kde se zapojují do procesu elektronického spojování a materializování energie.

Atomy a elektrony podléhají gravitaci. Ultimatomy nejsou vystaveny lokální gravitaci, vzájemné materiální přitažlivosti, ale zcela podléhají absolutní gravitaci, čili gravitaci Ráje—směru a rytmu otáčení univerzálního a věčného okruhu vesmíru vesmírů. Ultimatonická energie nepodléhá lineární, čili přímé gravitační přitažlivosti blízkých či vzdálených materiálních mas, ale věčně se přesně otáčí po okruhu velké elipsy rozsáhlého tvoření.

Vaše vlastní solární centrum vyzařuje téměř sto miliard tun hmoty ročně, zatímco gigantická slunce na počátku svého růstu, první miliardu let, pozbývají hmotu nesmírnou rychlostí. Život slunce se stabilizuje až je dosažena maximální vnitřní teplota a začnou se uvolňovat sub-atomové energie. A právě v tomto kritickém bodě mají velká slunce tendenci k prudkým pulsacím.

Stabilita slunce je plně závislá na rovnováze mezi soupeřící gravitací a teplem—nesmírnými tlaky vyváženými nepředstavitelně vysokými teplotami. Pružnost vnitřního plynu ve sluncích podpirá vnější vrstvy různorodého materiálu a když gravitace a teplota jsou v rovnováze, váha vnějších materiálů se přesně rovná teplotnímu tlaku spodních a vnitřních plynů. V mnohých mladších hvězdách pokračující gravitační kondenzace způsobuje stále zvyšující se vnitřní teploty a jak vnitřní teplo narůstá, tlak rentgenového záření superplynových proudů se stane tak velký, že ve spojení s odstředivou silou slunce začne odhazovat vnější vrstvy do prostoru a tak vyrovnává nevyváženost mezi gravitací a teplem.

Vaše vlastní slunce již dávno dosáhlo relativní rovnováhy mezi cykly rozpínání a stahování—těmi poruchami, které způsobují gigantické pulsace mnohých mladých hvězd. Vaše slunce nyní prochází svým šestým miliardovým rokem. V současné době je jeho činnost v období největší úspornosti. Na této účinné úrovni bude zářit ještě více než dvacet pět miliard let. Pravděpodobně projde obdobím částečného poklesu účinnosti, jehož trvání se bude rovnat sloučeným obdobím jeho mládí a stabilizovaného výkonu.

of energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to ultimatonic leakage. These ultimaton energies escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465.2) Atoms and electrons are subject to gravity. The ultimatoms are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimaton energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465.3) Your own solar center radiates almost one hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

41:9.4 (465.4) Sun stability is wholly dependent on the equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

41:9.5 (465.5) Your own sun has long since attained relative equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. PŮVOD OBYDLENÝCH SVĚTŮ

Některé z proměnlivých hvězd, ve stavu maximální pulsace, anebo blízko ní, se nacházejí v procesu vzniku druhotných soustav, z nichž mnohé budou nakonec vypadat jako vaše slunce a jeho obíhající planety. Vaše slunce bylo přesně v takovém stavu silného pulzování, když se k němu těsně přiblížila masivní soustava Angona, načež vnější povrch slunce začal chrlit skutečné proudy — souvislé plochy — hmoty. Síla tohoto procesu postupně narůstala až do nejbližší apozice, kdy byl dosažen limit sluneční koheze a byl odvržen obrovský kus hmoty, předek sluneční soustavy. V podobných situacích nejtěsnější přiblížení přitahujícího tělesa někdy způsobí odtažení celé planety, nebo čtvrtiny či třetiny slunce. Tyto velké výrony formují určité světy, obklopené zvláštní oblačnou vrstvou, sféry hodně podobné Jupiterovi a Saturnovi.

Nicméně, většina slunečních soustav má původ naprosto odlišný od vaší soustavy a toto platí dokonce o těch, které byly vytvořeny gravitačně-přilivovou metodou. Ale bez ohledu na to, jakou metodou svět vznikne, gravitace vždy způsobuje vytváření soustavy slunečního typu; to znamená, centrální slunce, nebo černý ostrov s planetami, družicemi, družicemi družic a meteory.

Fyzikální aspekty jednotlivých světů jsou do značné míry dány způsobem vzniku, astronomickou polohou a fyzickým prostředím. Určujícími faktory jsou také věk, velikost, rychlost otáčení a rychlost pohybu prostorem. Ty světy, vznikající smršťováním plynů, i ty, které byly zformovány narůstáním pevné hmoty, se vyznačují horami a na počátku svého života, když nejsou tak malé, vodou a vzduchem. Světy, vzniklé rozdělením žhavé masy a také kolizní světy, někdy postrádají rozsáhlá horská pásma.

V ranních údobích existence všech těchto nových světů probíhají častá zemětřesení a všechny tyto světy jsou charakterizovány značnými fyzickými poruchami; především to platí pro sféry, vznikající při smršťování plynů — světy, zrozené z obrovských nebulárních prstenců, které zůstaly po zhuštění a smrštění některých jednotlivých sluncí. Planety dvojitého původu, jako je Urantia, prožívají méně divoké a bouřlivé mládí. Ale i přesto váš svět prošel ranním obdobím mocných otřesů, které se vyznačovaly vulkanickou činností, zemětřeseními, záplavami a krutými bouřemi.

Urantia je poměrně izolovaná planeta na okrajích Satanie a vaše sluneční soustava, s jednou výjimkou, je nejdále vzdálena od Jerusemu, zatímco samotná Satania je hned vedle nejokrajovějšího systému Norlatiadek a toto

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

41:10.2 (466.1) The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

41:10.3 (466.2) The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

41:10.4 (466.3) During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

41:10.5 (466.4) Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this

souhvězdí v současné době prochází vnějším okrajem Nebadonu. Vy jste byli opravdu mezi posledními ze všech tvoření, dokud poskytnutí Michaela nepovzneslo vaši planetu do postavení, ve kterém má úctu a velkou vesmírnou důležitost. Někdy poslední je první, ale s určitostí nejnižší se stane nejvyšším.

[Představeno archandělem ve spolupráci s hlavním představeným Energetických Center Nebadonu.]

constellation is now traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

41:10.6 (466.5) [Presented by an Archangel in collaboration with the Chief of Nebadon Power Centers.]

Kapitola 42. Energie—mysl a hmota

⇨ 041

Knih Urantia

043 ⇨

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 42 ENERGIE—MYSL A HMOTA

Sekce

Úvod

1. Rajské síly a energie
2. Univerzální neduchovní energetické systémy(fyzické energie)
3. Klasifikace hmoty
4. Přeměny energie a hmoty
5. Projevy vlnové energie
6. Ultimatony,elektrony a atomy
7. Atomová hmota
8. Soudržnost atomů
9. Naturální filozofie
10. Univerzální neduchovní energetické systémy(Systémy materiální mysli)
11. Vesmírné mechanismy
12. Struktura a forma—nadvláda mysli

Úvod

ZÁKLAD vesmíru je materiální v tom smyslu, že podstatou veškerého bytí je energie, a čistá energie je řízena Vesmírným Otcem. Síla, energie, je to jediné, co jako věčný monument demonstruje a dokazuje existenci a přítomnost Univerzálního Absolutna. Tento ohromný proud energie, vycházející od Rajských Přítomností, se nikdy nepřerušil, nikdy neselhal; tato nekonečná podpora nikdy nebyla narušena.

Řízení vesmírné energie se vždy děje v souladu s osobní vůlí a všemoudrými nařízeními Vesmírného Otce. Toto osobní řízení projevované síly a cirkulující energie je upravováno koordinovanými činnostmi a rozhodnutími Věčného Syna a také společnými záměry Syna a Otce, které vykonává Společný Činitel. Tyto

PAPER 42 ENERGY — MIND AND MATTER

SECTIONS

Introduction

1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatons, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

INTRODUCTION

42:0.1 (467.1) THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

42:0.2 (467.2) The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This personal control of manifested power and circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by the united purposes of the Son and the Father

božské bytosti jednají osobně a jako jednotlivci; oni také působí v osobách a funkcích téměř neomezeného počtu podřízených, z nichž každý různě vyjadřuje věčný a božský záměr ve vesmíru vesmírů. Ale tyto funkční a dočasné úpravy či přeměny božské moci v žádném případě nesnižují pravdu prohlášení, že veškerá síla-energie je pod vlastní kontrolou osobního Boha, pobývajícího ve středu všeho dění.

executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. RAJSKÉ SÍLY A ENERGIE

Základ vesmíru je materiální, ale podstata života je duchovní. Otec ducha je také praotec vesmírů; věčný Otec Prvorozeného Syna je také věčný zdroj původního modelu, Ostrova Ráj.

Proto hmota—energie—jako vesmírné jevy jsou odlišnými projevy stejné kosmické reality, spočívající ve Vesmírném Otci. „Všechno existuje v něm.“ Hmota se může jevit, že projevuje vlastní energii a soběstačné síly, ale trasy gravitace, spojené s energiemi, týkající se všech těchto fyzických jevů, pocházejí z Ráje a jsou na něm závislé. Ultimatón, první měřitelná forma energie, má Ráj jako svoje jádro.

V hmotě a ve vesmírném prostoru je přítomna vrozená forma energie, která není známa na Urantii. Až fyzici nakonec udělají toto odhalení, potom budou cítit, že rozluštili, alespoň trochu, tajemství hmoty. A tak pokročí o jeden krok blíže ke Stvořiteli; tak si osvojí jeden další aspekt božské metody; ale v žádném případě to nebude znamenat, že našli Boha, nebo poznali existenci či působení přírodních zákonů odděleně od kosmické metody Ráje a motivujícího záměru Vesmírného Otce.

I přes další pokročilý vývoj a významné objevy, přestože Urantia nesmírně pokročí ve srovnání se současným věděním, i když získáte kontrolu nad energetickými oběžnými drahami elektrických jednotek hmoty do té míry, že budete upravovat jejich fyzické projevy—i po takovém pokroku budou vědci navždy bezmocní vytvořit jediný atom hmoty, nebo vynalézt jediný záblesk energie, nebo někdy přidat ke hmotě to, co my nazýváme životem.

Vytvoření energie a poskytnutí života jsou výsadami Vesmírného Otce a jeho pomocných Tvořitelů. Řeka energie a života nepřetržitě proudí z Božstev, je to univerzální a sjednocený proud

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

42:1.1 (467.3) The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

42:1.2 (467.4) Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. “In him all things consist.” Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimatón, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

42:1.3 (467.5) There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

42:1.4 (468.1) Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

42:1.5 (468.2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a

Rajské síly, rozlévající se do celého prostoru. Tato božská energie prostupuje všechna tvoření. Organizátoři síly iniciují takové změny a stanoví takové úpravy prostorové síly, které vyvolají vznik energie; upravovatelé energie přeměňují energii ve hmotu; tak vznikají materiální světy. Nositelé života zahájí v neživé hmotě takové procesy, které my nazýváme životem, materiálním životem. Kontroloři Morontální Energie podobně fungují v přechodných sférách mezi materiálními a duchovními světy. Vyšší Duchovní Tvořitelé zahajují obdobné procesy v božských formách energie, z nichž vzejdou vyšší duchovní formy inteligentního života.

Energii, vycházející z Ráje, charakterizují božské vlastnosti. V energii—čisté energii—se odráží božská organizace; je upravena podle podoby tří Bohů, spojených v jednom tím způsobem, kterým působí v hlavním centru vesmíru vesmírů. Všechna síla má svůj původ v Ráji, vychází z Rajských Přítomností a vrací se k nim a je v podstatě projevem bezpříčinné Příčiny—Vesmírného Otce; a bez otce by neexistovalo nic z toho, co existuje.

Síla, pocházející ze samoexistujícího Božstva, je sama o sobě věčně existující. Síla-energie je nehynoucí, nezničitelná; tyto projevy Nekonečného mohou podléhat neomezeným přeměnám, nekonečným proměnám a věčnému přetváření; ale v žádném smyslu, nebo stupni, dokonce ani v nejmenší představitelné míře, by nemohly zaniknout. Ale energie, i když pramení z Nekonečného, se neprojevuje nekonečně; existují krajní limity toho, co je nyní vnímáno jako hlavní vesmír.

Energie je věčná, ale není nekonečná; ona stále reaguje na vše objímající sevření Nekonečného. Síla a energie jsou v nepřetržitém pohybu; vycházejíc z Ráje, musí se tam vrátit, dokonce i když dokončení stanoveného okruhu bude vyžadovat mnoho epoch. Cílem nebo určením toho, co pochází z Rajského Božstva, může být pouze Ráj nebo Božstvo.

Všechno toto potvrzuje naši víru v kruhovitý, v určitém smyslu ohraničený, ale organizovaný a rozsáhlý vesmír vesmírů. Jestli by to tak nebylo, potom by se dříve či později v nějakém bodě objevily důkazy o ztrátě energie. Všechny zákony, organizace, řízení a svědectví badatelů vesmíru—všechno ukazuje na existenci nekonečného Boha, ale zatím ještě konečného vesmíru, kruhovitost bezkonečné existence, která je téměř bezmezná, ale je konečná ve srovnání s nekonečností.

continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

42:1.6 (468.3) Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

42:1.7 (468.4) Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

42:1.8 (468.5) Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

42:1.9 (468.6) And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. UNIVERZÁLNÍ NEDUCHOVNÍ

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY

ENERGETICKÉ SYSTÉMY(FYZICKÉ ENERGIE)

Je opravdu obtížné nalézt odpovídající slova anglického jazyka, s pomocí kterých by bylo možné nazvat a popsat rozdílné úrovně síly a energie—fyzické, rozumové nebo duchovní. Toto vyprávění se nemůže úplně řídit vašimi stanovenými definicemi síly, energie a výkonu. Jazyk je tak nedostačující, že musíme používat tyto termíny pro vícero významů. Například, v této kapitole slovo *energy* (energie) je použito pro označení všech fází a forem pohybu, děje a potenciálu, zatímco *force* (síla) se vztahuje k předgravitačním stádiím a *power* (energie, síla, výkon, moc) k postgravitačním stádiím energie.

Nicméně, já se pokusím zmírnit koncepční nesrovnalosti tím, že nabízím účelnou adoptaci následující klasifikace fyzické energie—kosmické síly, vznikající energie a vesmírné energie.

1. **Prostorový potenciál.** Toto je bezpochyby nevázaná prostorová přítomnost Neomezeného Absolutna. Rozšíření tohoto konceptu zahrnuje v sobě silový potenciál vesmíru, obsažený ve funkční celistvosti Neomezeného Absolutna, zatímco zesílení tohoto konceptu obsahuje celistvost kosmické reality—vesmíru—která proudí k věčnosti od nikdy nezačínajícího, nikdy nekončícího, nikdy nepohybujícího se a neměnného Ostrova Ráj.

Je pravděpodobné, že jevy, pocházející z dolního Ráje, obsahují tři zóny přítomnosti a působení absolutní síly: osovou zónu Neomezeného Absolutna, zónu samotného Ostrova Ráj a prostřední zónu určitých nezjištěných vyrovnávacích a upravujících činitelů a funkcí. Tyto tři soustředné zóny jsou středem Rajského cyklu kosmické reality.

Prostorový potenciál je předrealita; je to oblast Neomezeného Absolutna a podléhá pouze osobní vládě Vesmírného Otce, přestože je zdánlivě modifikovatelný přítomností Primárních Hlavních Organizátorů Síly.

Na Uverse se prostorový potenciál nazývá absoluta.

2. **Prvotní síla.** Tato síla představuje první základní změnu v prostorovém potenciálu a může být jednou z funkcí Neomezeného Absolutna v dolním Ráji. My víme, že prostorová přítomnost, vycházející z dolního Ráje, je nějakým způsobem upravena ve srovnání s přicházející přítomností. Ale, bez ohledu na jakékoliv takové případné souvislosti, otevřeně poznaná přeměna prostorového potenciálu do prvotní energie je

SYSTEMS

(PHYSICAL ENERGIES)

42:2.1 (469.1) It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

42:2.2 (469.2) I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe power — physical energy:

42:2.3 (469.3) 1. *Space potency.* This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes — which emanated eternitywise from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

42:2.4 (469.4) The phenomena indigenous to the nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

42:2.5 (469.5) Space potency is a pre-reality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

42:2.6 (469.6) On Uversa, space potency is spoken of as ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Primordial force.* This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the

základní diferencující funkcí rozpínací přítomnosti živých Rájských organizátorů síly.

Pasivní a potenciální síla se stává aktivní a prvotní v reakci na odpor, vytvořený prostorovou přítomností Primárně Vzniklých Hlavních Organizátorů Síly. Nyní síla přechází z výsadní oblasti Neomezeného Absolutna do oblasti mnohočetných reakcí—reakcí na určité původní pohyby, iniciované Bohem Děje a potom na některé upravující pohyby, pocházející od Nekonečného Absolutna. Prvotní síla patrně reaguje na transcendentální příčinnost úměrně k absolutnosti.

O prvotní síle se někdy hovoří jako o čisté energii. Na Uverse ji nazýváme segregata.

3. Vznikající energie. Pasivní přítomnost primárních organizátorů síly je dostačující, aby přeměnila prostorový potenciál do prvotní síly a právě v takto aktivovaném prostorovém poli tyto stejní organizátoři síly zahájí svoje výchozí a energetické působení. Prvotní síla musí projít dvěma rozdílnými stavy proměny v oblastech projevu energie předtím, než se objeví jako vesmírná síla. Tyto dvě úrovně vznikající energie jsou:

a. Silová energie. Toto je silnoproudosměrná, hmotou aktivovaná, silně výkonná a rychle reagující energie—gigantické energetické systémy, uvedeny do pohybu činností primárních organizátorů síly. Zpočátku tato primární či silová energie nereaguje jednoznačně na gravitační sílu Ráje, ačkoliv pravděpodobně projevuje souhrnně-masovou nebo prostorově-zaměřenou reakci na společnou skupinu absolutních vlivů, vycházejících z dolní strany Ráje. Když energie dosáhne úrovně počátečního reagování na kruhové sevření absolutní gravitace Ráje, primární organizátoři síly uvolní místo svým druhotným partnerům.

b. Gravitační energie. Energie objevující se v současnosti, reagující na gravitaci, má v sobě potenciál vesmírné energie a stává se aktivním předchůdcem veškeré vesmírné hmoty. Tato druhotná nebo gravitační energie je výsledkem evoluce energie, vycházející z tlakové přítomnosti a rozpínacích tendencí, vyvolaných Přidruženými Transcendentálními Hlavními Organizátory Síly. V reakci na činnost těchto manipulátorů síly, prostorová energie se rychle mění ze silové na gravitační, čímž začíná reagovat přímo na okruhové sevření Rájské (absolutní) gravitace, i když současně odhaluje určitý potenciál pro citlivost na lineární gravitační sílu, obsaženou v brzy vznikající materiální mase elektronových a postelektronových stádií energie a hmoty. S dostavením se reakce na gravitaci, Přidružení

primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

42:2.8 (469.8) Passive and potential force becomes active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

42:2.9 (469.9) Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy*; on Uversa we refer to it as **SEGREGATA**.

42:2.10 (470.1) 3. *Emergent energies*. The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

42:2.11 (470.2) a. *Puissant energy*. This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise. When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

42:2.12 (470.3) b. *Gravity energy*. The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to the gravity stage, thus becoming directly responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity

Hlavní Organizátoři Síly mohou opustit energetické cyklóny vesmíru za předpokladu, že je vše připraveno pro působení Upravovatelů Vesmírné Energie.

My nemáme úplně jasnou představu o tom, co přesně způsobuje ranná stádia vývoje sil, ale na obou úrovních projevu vznikající energie poznáváme inteligentní působení Konečného. Na Uverse se silová a gravitační energie společně nazývají ultimata.

4. Vesmírná energie. Prostorová síla se změnila na prostorovou energii a tudíž do energie, ovládané gravitací. Fyzická energie tak dospěla do takového stádia vývoje, kde může být usměrněna do energetických kanálů a přinucena sloužit různým záměrům vesmírných Tvořitelů. Tuto činnost vykonávají početní upravovatelé, energetická centra a kontroloři fyzické energie ve velkém vesmíru—organizovaných a obydlených tvořeních. Tito Upravovatelé Vesmírné Energie převezmou víceméně úplnou kontrolu nad dvaceti jednou ze třiceti fází energie, tvořících současný energetický systém sedmi supervesmírů. Tato oblast síly-energie-hmoty je sférou inteligentních aktivit Sedmidílného, který působí pod časoprostorovým naddohledem Nejvyššího.

Na Uverse se vesmírná energii nazývá gravita.

5. Energie Havony. Koncepčně se toto vyprávění vztahuje k Ráji do takové míry, jak měnící se prostorová síla postupně postupuje na funkční úroveň fyzické energie vesmírů času a prostoru. Ve vztahu k Ráji se ještě setkáváme s předexistenciální fází energie, která je charakteristická pro střední vesmír. Zdá se, že tady se evoluční cyklus vrátil k sobě samému; teď to připadá, že fyzická energie se začíná vracet zpět k síle, ale k takové síle, která se svojí podstatou nepodobá tomu prostorovému potenciálu a prvotní síle. Energetické systémy Havony nejsou dvojité; jsou trojité. Toto je existenciální energetická oblast Společného Činitele, jednajícího v zájmu Rájské Trojice.

Na Uverse jsou tyto energie Havony známy jako triata.

6. Transcendentální energie. Tento energetický systém působí na a z horní úrovně Ráje, ale pouze v souvislosti s absonitními národy. Na Uverse se jmenuje tranosta.

7. Monota. Energie je téměř božská, když je energií Ráje. My se přikláníme k názoru, že monota představuje živou, neduchovní energii Ráje—věčný protějšek živé, duchovní energie Prvorozeného Syna—proto existuje neduchovní

response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

42.2.13 (470.4) We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

42.2.14 (470.5) 4. *Universe power.* Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

42.2.15 (470.6) On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

42.2.16 (470.7) 5. *Havona energy.* In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42.2.17 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

42.2.18 (471.2) 6. *Transcendental energy.* This energy system operates on and from the upper level of Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

42.2.19 (471.3) 7. *Monota.* Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal

energetický systém Vesmírného Otce.

My nedokážeme rozlišit mezi podstatou Rajského ducha a Rajské monoty; oni se jeví stejně. Mají rozdílná jména, ale my vám ztěží můžeme s určitostí říci, či duchovní a neduchovní projevy jsou rozlišitelné pouze jménem.

My víme, že koneční tvorové jsou schopni získat poznání úcty k Vesmírnému Otci prostřednictvím působení Boha Sedmidílného a Ladičů Myšlení, ale pochybujeme o tom, že by nějaká subabsolutní osobnost, dokonce ani upravovatelé energie, byla schopna pochopit energetickou nekonečnost Prvotního Velkého Zdroje a Středu. Jedno je jisté: jestliže upravovatelé energie jsou obeznámeni s metodou přetváření prostorové síly, neodhalují toto tajemství nám ostatním. Můj názor je takový, že oni plně nechápou funkci organizátorů sil.

Tito upravovatelé energie jsou energetickými katalyzátory; jinými slovy, jejich přítomnost způsobuje segmentaci, organizaci energií, nebo spojování energií do dílčích útvarů. A toto všechno naznačuje, že v energii musí být obsaženo něco, co způsobuje takové účinky přítomnosti těchto organizátorů sil. Melkisedekové Nebadonu již dávno označili úkaz přeměny kosmické síly do vesmírné energie jako jednu ze sedmi „nekonečností božskosti.“ A toto je nejdále, kam se v této otázce dostanete během vašeho vzestupu lokálním vesmírem.

Nehledě na naši neschopnost v plné míře pochopit původ, podstatu a přeměny kosmické síly, jsme plně obeznámeni se všemi aspekty chování vznikající energie od doby, kdy začne přímo a bezchybně reagovat na působení gravitace Ráje—asi v době, kdy začínají působit upravovatelé energie supervesmíru.

3. KLASIFIKACE HMOTY

Hmota ve všech vesmírech, kromě středního vesmíru, je stejná. Fyzické vlastnosti hmoty závisí na rychlosti otáčení její elementárních částic, na počtu a velikosti kroužících částic, na jejich vzdálenosti od jaderného těla, čili na prostorové kapacitě hmoty a rovněž na přítomnosti určitých sil, dosud neodhalených na Urantii.

V téměř nespočetném množství různorodých sluncí, planet a kosmických těles je deset základních druhů hmoty:

1. Ultimatónová hmota—prvotní fyzické jednotky materiální existence, částice energie, ze kterých se skládají elektrony.

Father.

42:2.20 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name*.

42:2.21 (471.5) We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

42:2.22 (471.6) These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven “infinities of divinity.” And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

42:2.23 (471.7) Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

3. CLASSIFICATION OF MATTER

42:3.1 (471.8) Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on Urantia.

42:3.2 (471.9) In the varied suns, planets, and space bodies there are ten grand divisions of matter:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

2. Subelektronová hmota—výbušné a repelentní stádium slunečních superplynů.

3. Elektronová hmota—elektrické stádium rozlišování hmoty—elektrony, protony a různé další částice, vstupující do rozmanitých soustav elektronových skupin.

4. Subatomová hmota—hmota, existující ve značném množství uvnitř žhavých sluncí.

5. Roztříštěné atomy—nacházejí se v chladnoucích sluncích a v celém prostoru.

6. Ionizovaná hmota—jednotlivé atomy, zbaveny svých vnějších (chemicky aktivních)elektronů v důsledku elektrických, termálních a rentgenových účinků a vlivem rozpouštědel.

7. Atomová hmota—chemické stádium uspořádání prvků, dílčí jednotky molekulární, nebo viditelné hmoty.

8. Molekulární stádium hmoty—hmota, jaká existuje na Urantii v relativně stabilizovaném stavu zhmotnění v normálních podmínkách.

9. Radioaktivní hmota—rozkládající vliv a účinek těžších částic v podmínkách mírného tepla a zmenšeného tlaku gravitace.

10. Zhroucená hmota—relativně nehybná hmota uvnitř vychladlých a odumřelých sluncích. Tato forma hmoty není naprosto nehybná, protože v ní stále probíhá ultimatonová a dokonce i elektronová aktivita, ale tyto jednotky jsou velmi těsně u sebe a jejich rychlost otáčení je značně snížena.

Uvedená klasifikace hmoty se vztahuje spíše k jejímu složení, než k těm formám, v jakých ji znají vytvořené bytosti. Ani se tady neberou v úvahu stádia energie, které předcházely jejímu vzniku a ani věčná materializace v Ráji a středním vesmíru.

4. PŘEMĚNY ENERGIE A HMOTY

Světlo, teplo, elektrina, magnetismus, chemismus, energie a hmota jsou—svým původem, podstatou a určením—jedna a táž věc, společně s dalšími materiálními realitami, které ještě nejsou odhaleny na Urantii.

My ne zcela chápeme ty téměř nekonečné změny, kterým může být vystavena fyzická energie. V jednom vesmíru se projevuje jako světlo, ve druhém jako světlo a teplo, ve třetím jako formy energie, na Urantii nepoznané; za

42:3.4 (472.2) 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

42:3.5 (472.3) 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

42:3.6 (472.4) 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

42:3.7 (472.5) 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

42:3.8 (472.6) 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

42:3.9 (472.7) 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

42:3.10 (472.8) 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

42:3.11 (472.9) 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

42:3.12 (472.10) 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatonic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

42:3.13 (472.11) The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ENERGY AND MATTER TRANSMUTATIONS

42:4.1 (472.12) Light, heat, electricity, magnetism, chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

42:4.2 (472.13) We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of

miliony a miliony let se může znovu objevit v nějaké formě nepokojné, vlnové elektrické energie, nebo magnetické síly; a ještě později se může opět objevit v příštím vesmíru jako nějaká forma proměnné hmoty, procházející řadou proměn, po kterých bude následovat její fyzické zmizení v nějaké obrovské katastrofě v daných oblastech. A potom, po nesčetných epochách a téměř nekonečném putování po nesčíslných vesmírech se může zase tato stejná energie znovu vynořit a mnohokrát změnit svoji formu a potenciál; a takto tyto přeměny pokračují epochu za epochou a v nespočetných oblastech. Takhle se energie stále ubírá vpřed, procházejíc přeměnami času, ale otáčeje se nepřetržitě po okruhu věčnosti; i když se po dlouhou dobu nemůže vrátit ke svému zdroji, neustále na něj reaguje a neustále se pohybuje po dráze, kterou stanovila a na kterou ji vyslala Nekonečná Osobnost.

Energetická centra a jejich kolegové jsou velmi zapojeni do činnosti, týkající se přeměny ultimatónů do okruhů a kroužení elektronu. Tyto unikátní bytosti ovládají a slučují sílu prostřednictvím své odborné manipulace se základními jednotkami materializované energie—ultimatóny. Oni řídí energii, cirkulující v tomto prvotním stavu. Ve spojení s fyzickými regulátory dokážou účinně regulovat a usměrňovat energii dokonce i poté, kdy se přeměnila do elektrického stavu, takzvaného elektronového stádia. Ale jejich rozsah působení je značně omezen, když elektronově organizovaná energie je vtažena do vírů atomových systémů. Po takovém zhmožnění se tyto energie dostanou do naprostého sevření přitažlivé síly lineární gravitace.

Gravitace působí pozitivně na silových trasách a energetických kanálech energetických center a fyzických regulátorů, ale tyto bytosti mají pouze negativní vztah ke gravitaci, což se projevuje v jejich antigravitačních vlastnostech.

Po celém vesmíru chlad a jiné vlivy způsobují tvořivé organizování ultimatónů do elektronů. Teplo je mírou elektronové aktivity, zatímco chlad jenom znamená nepřítomnost tepla—poměrný energetický klid—stádium univerzálního silového náboje prostoru za předpokladu, že by vznikající energie, nebo organizovaná hmota nebyly přítomny a nereagovaly na gravitaci.

Právě přítomnost a působení gravitace zamezuje dosažení teoretické absolutní nuly, protože teplota mezihvězdného prostoru není absolutní nula. V celém organizovaném prostoru jsou energetické proudy, silové okruhy, ultimatónové aktivity a také organizující se elektronové energie, reagující na gravitaci. Řečeno prakticky, prostor není prázdný. Také atmosféra Urantie postupně řídne a až asi ve výšce čtyři

years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form and potential; and so do these transformations continue through successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutations of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

42.4.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimatón into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatóns. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

42.4.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

42.4.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatóns into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding to gravity.

42.4.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatónic activities, as well as organizing electronic energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out

tisíce osm set kilometrů začíná přecházet do průměrné prostorové hmoty v této části vesmíru. Nejprázdnější prostor, známý v Nebadonu, má na každý kubický palec asi sto ultimatónů—to se rovná jednomu elektronu. Takové malé množství hmoty je považováno za téměř prázdný prostor.

Teplota—teplo a chlad—je po gravitaci druhým významným faktorem v oblasti evoluce energie a hmoty. Ultimatóny se pokorně podrobují vlivu extrémních teplot. Nízké teploty podporují vytváření určitých forem elektronových vazeb a atomových celků, zatímco vysoké teploty umožňují všechny druhy atomového štěpení a rozkladu hmoty.

Všechny vazby hmoty, kromě původních, když jsou vystaveny teplu a tlaku v určitých stádiích uvnitř sluncí, mohou být rozloženy. Takto může vysoké teplo z velké části překonat gravitační stabilitu. Ale žádné známé sluneční teplo nebo tlak nemůže přeměnit ultimatóny zpět do silové energie.

Rozžhavená slunce mohou přeměňovat hmotu do různých forem energie, ale černé světy a celý vnější prostor dokážou zpomalit elektronovou a ultimatónovou činnost do takového bodu, při kterém se tyto energie proměňují v hmotu, ze které jsou vytvořeny světy. Určité elektronné vazby soudržného typu, jakož i mnoho základních vazeb nukleární hmoty se formují v neobyčejně nízkých teplotách otevřeného prostoru a potom se zvětšují slučováním s většími seskupeními zhmotňující se energie.

Ve všech těchto nikdy nekončících přeměnách energie a hmoty musíme počítat s vlivem gravitačního tlaku a s antigravitačním chováním ultimatónových energií, když jsou vystaveny určitým podmínkám, ovlivněných teplotou, rychlostí a otáčením. Teplota, energetické proudy, vzdálenost a přítomnost živých organizátorů síly a upravovatelů energie mají také vliv na všechny úkazy přeměny energie a hmoty.

Zvýšení hmotnosti ve hmotě se rovná zvýšení energie, děleno rychlostí světla na druhou. Ve smyslu dynamiky práce, kterou může vykonat hmota, se rovná energii, spotřebované na sloučení jejích dílčích částic z Ráje, mínus odpor překonaných sil při přechodu a vzájemnou přitažlivost částic hmoty.

O existenci predelektronných forem hmoty svědčí dvě atomové váhy olova. Olovo v původním stavu váží o něco málo více, než když je vyprodukováno v procesu štěpení uranu radiovým ozařováním; a tento rozdíl v atomové váze představuje skutečnou ztrátu energie při atomovém rozkladu.

increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatons — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

42:4.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy and matter evolution. Ultimatons are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

42:4.8 (473.6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimatons back into puissant energy.

42:4.9 (473.7) The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimatonic activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

42:4.10 (473.8) Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimatonic energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

42:4.11 (474.1) The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of the forces overcome in transit and the attraction exerted by the parts of matter on one another.

42:4.12 (474.2) The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

Relativní celistvost hmoty je zaručena faktem, že energie může být absorbována nebo emitována pouze v těch přesných porcích, které vědci na Urantii nazvali kvanta. Toto moudré opatření, existující v materiálních oblastech, pomáhá udržovat chod vesmíru.

Množství přijaté nebo uvolněné energie při změně elektronových nebo jiných poloh je vždy „kvantum“, nebo jeho násobek, ale kmitavé nebo vlnovité chování takových částic energie je výhradně určeno rozměry daných materiálních struktur. Taková vlnová energetická klubka mají 860krát větší průměr než ultimatomy, elektrony, atomy, nebo jiné částice takto se chovající. Nekonečný zmatek, při pozorování vlnové mechaniky v projevu kvanta, je způsoben navrstvením energetických vln: dva hřebeny se mohou spojit a vytvořit dvojnásobně vysoký hřeben, zatímco hřeben a údolí vlny se mohou také spojit a tak se vzájemně zrušit.

42:4.13 (474.3) The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

42:4.14 (474.4) The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is always a “quantum” or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimatons, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. PROJEVY VLNOVÉ ENERGIE

V supervesmíru Orvonton existuje sto oktáv vlnové energie. Z těchto sta skupin projevů energie je na Urantii zcela nebo částečně rozpoznáno šedesát čtyři. Sluneční paprsky vytvářejí čtyři oktávy na supervesmírné stupnici, přičemž viditelné paprsky obsahují jednu oktávu—číslo čtyřicet šest z dané řady. Následuje ultrafialová skupina, zatímco o deset oktáv nahoru jsou rentgenové paprsky, následované gama paprsky radia. Třicet dvě oktávy nad viditelným světlem slunce jsou paprsky energie vnějšího prostoru, které se tak často směšují s nimi spojenými, vysoce energeticky nabitými nepatrnými částicemi hmoty. Hned pod viditelným slunečním světlem jsou na stupnici infračervené paprsky a o dalších třicet oktáv níže je skupina rádiových vln.

Z hlediska vědeckého osvětlení ve dvacátém století na Urantii mohou být projevy vlnové energie rozděleny do následujících deseti skupin:

1. Infraultimatonové paprsky—mezí otáčení ultimatónů, když začínají nabývat konečnou formu. Toto je první stádium vznikající energie, ve kterém vlnovitý jev je zjištělý a měřitelný.

2. Ultimatonové paprsky. Seskupování energie do nepatrných svazků ultimatónů způsobuje kmitání v objemu prostoru, která jsou rozpoznatelná a měřitelná. A dlouho předtím, než fyzikové objeví ultimaton, nepochybně odhalí úkazy těchto paprsků, kropicích Urantii. Tyto krátké a výkonné paprsky představují počáteční

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

42:5.1 (474.5) In the superuniverse of Orvonton there are one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun's rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

42:5.2 (474.6) Wavelike energy manifestations — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

42:5.3 (474.7) 1. *Infraultimaton rays* — the borderland revolutions of ultimatons as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimaton rays*. The assembly of energy into the minute spheres of the ultimatons occasions vibrations in the content of space which are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimaton, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the

aktivitu ultimatónů, když je jejich pohyb zpomalen do takového bodu, při kterém se mění v elektronové uskupení hmoty. Když se ultimatony slučují do elektronů, dochází ke zhuštění, jehož důsledkem je akumulace energie.

3. Krátké prostorové paprsky. Toto jsou nejkratší paprsky ze všech čistě elektronových kmitů a představují předatomové stádium této formy hmoty. Pro vznik těchto paprsků jsou zapotřebí mimořádně vysoké nebo nízké teploty. Jsou dva druhy těchto prostorových paprsků: jeden provází zrození atomů a druhý svědčí o atomovém rozpadu. V největším množství vyzařují z nejhustější roviny supervesmíru, Mléčné Dráhy, která je rovněž nejhustější rovinou vnějších vesmírů.

4. Elektronové stádium. Toto stádium je základem veškerého zhmotnění v sedmi supervesmírech. Když elektrony přecházejí z vyšší na nižší energetickou hladinu kruhového otáčení, vždy se uvolní energetické kvantum. Důsledkem střídání okružních hladin elektronů je pohlcování nebo vydávání přesně stanovených a stejnoměrných měřitelných částic světelné energie, zatímco jednotlivý elektron vždy vydává porci světelné energie, když je vystaven srážce. Vlnová energie rovněž doprovází účinky pozitivních těles a jiných prvků elektronového stádia.

5. Gama paprsky—je to záření, které charakterizuje spontánní rozpad radioaktivních látek. Nejlepší ukázkou této formy elektronové aktivity je jev, spojený s rozpadem radia.

6. Skupina rentgenových paprsků. Další stupeň zpomalení elektronu způsobí vznik různých forem slunečních a uměle vytvořených rentgenových paprsků. Elektronový náboj vytváří elektrické pole; pohyb vyvolává elektrický proud; proud produkuje magnetické pole. Když je elektron náhle zastaven, následné elektromagnetické výboje způsobují rentgenové záření; rentgenový paprsek je tím výbojem. Sluneční rentgenové paprsky jsou stejné jako ty, které jsou mechanicky získávány pro vyšetřování nitra lidského těla, ale s tím rozdílem, že jsou o maličko delší.

7. Ultrafialové nebo chemické paprsky slunečního světla a různé mechanické produkce.

8. Bílé světlo—plně viditelné sluneční světlo.

9. Infračervené záření—zpomalující se elektronová aktivita, blížící se ke stádiu znatelného tepla.

10. Hertzovy elektromagnetické vlny—ty energie, které se používají na Urantii k bezdrátové komunikaci.

ultimatons as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatons aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

42:5.5 (475.1) 3. *The short space rays.* These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter. These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

42:5.6 (475.2) 4. *The electronic stage.* This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic stage.

42:5.7 (475.3) 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

42:5.8 (475.4) 6. *The X-ray group.* The next step in the slowing down of the electron yields the various forms of solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of the human body except that they are a trifle longer.

42:5.9 (475.5) 7. *The ultraviolet* or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.

42:5.10 (475.6) 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

42:5.11 (475.7) 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

42:5.12 (475.8) 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

Ze všech těchto deseti fází projevu vlnové energie je lidské oko schopno reagovat pouze na jednu oktávu—plný rozsah obyčejného slunečního světla.

Takzvaný éter je pouze společný název pro označení skupiny silových a energetických aktivit, probíhajících v prostoru. Ultimatony, elektrony a další hmotná seskupení energie jsou sourodé částice hmoty a při svých přesunech celým prostorem se opravdu pohybují přímočaře. Světlo a všechny jiné formy rozpoznatelných projevů energie jsou složeny z řady přesných energetických částic, které se pohybují přímočaře, pokud nejsou změněny gravitací a jinými zasahujícími silami. To, že při některých pozorováních se procesí energetických částic jeví ve vlnovitém tvaru, je způsobeno odporem nediferencovaného silového obalu celého prostoru—hypotetického éteru—a také mezigravitačním napětím doprovodných seskupení hmoty. Vzdálenost mezi částicemi hmoty a počáteční rychlost energetických paprsků, způsobují vlnovité jevy mnohých forem energie-hmoty.

Budící faktor obsahu prostoru produkuje vlnovité reakce na průlet rychle se pohybujících částic hmoty, stejně jako průjezd lodě způsobuje vlny různých velikostí a rozestupů.

Chování prvotní síly způsobuje jevy, které se v mnohém podobají vámi stanovenému éteru. Prostor není prázdný; sféry v celém prostoru se otáčejí a pohybují obrovským oceánem roztažené síly-energie; ani obsah prostoru atomu není prázdný. Nicméně, éter neexistuje a právě absence tohoto hypotetického éteru umožňuje obydlým planetám uniknout pádu do slunce a obíhajícímu elektronu klást odpor proti spadnutí do jádra.

6. ULTIMATONY, ELEKTRONY A ATOMY

Zatímco prostorový náboj univerzální energie je homogenní a nediferencovaný, organizování vyvinuté energie do hmoty vyžaduje koncentrování energie do samostatných celků s přesnými rozměry a stanovenou hmotností—přesnou reakci na gravitaci.

Lokální, nebo lineární gravitace začíná být účinná v plné míře se vznikem atomového organizování hmoty. Předatomová hmota začne mírně reagovat na gravitaci, když je aktivovaná paprsky X a jinými podobnými energiemi, ale na volné, nepřipojené a nenabitě částice elektronové energie, nebo na nepřidružené ultimatony, přitažlivost lineární gravitace vůbec nepůsobí.

42:5.13 (475.9) Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

42:5.14 (475.10) The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimatons, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

42:5.15 (476.1) The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

42:5.16 (476.2) Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

42:6.1 (476.3) While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

42:6.2 (476.4) Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached, and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

Činnost ultimatónů je vyvolána vzájemnou přitažlivostí, reagující pouze na okružní gravitační pole Ráje. Tím, že ultimatony nereagují na lineární gravitaci, jsou udržovány v univerzálním prostorovém driftu. Ultimatony jsou schopny zvýšit rychlost otáčení až do bodu částečné antigravitační reakce, ale nemohou nezávisle na organizátorech síly a upravovatelích energie dosáhnout kritickou únikovou rychlost de-individualizace, návratu do stádia silové energie. V podstatě, ultimatony uniknou stavu fyzické existence pouze tehdy, když jsou součástí konečného rozpadu vychladnutého a umírajícího slunce.

Ultimatony, na Urantii neznámé, zpomalují svůj pohyb během mnoha fází fyzické aktivity, než získají takovou energii otáčení, která je nezbytná pro organizování elektronů. Ultimatony mají tři varianty pohybu: vzájemný odpor proti kosmické síle, individuální otáčení s potenciálem pro antigraviční chování a intraelektronové postavení jednoho sta vzájemně na sebe působících ultimatónů.

Vzájemná přitažlivost drží sto ultimatónů pohromadě v systému elektronu; a v typickém elektronu není nikdy více, nebo méně, než sto ultimatónů. Ztráta jednoho či více ultimatónů poruší typickou elektronovou identitu, a tak vzniká jedna z deseti modifikovaných forem elektronu.

Ultimatony nekrouží po oběžných drahách a ani neopisují okruhy uvnitř elektronů, ale rozpinají se a shlukují se v souladu se svými axiálními rychlostmi otáčení, což určuje rozdílné rozměry elektronů. Tato stejná ultimatónová rychlost axiálního otáčení také určuje negativní či pozitivní reakce několika typů elektronových celků. Veškeré oddělování a seskupování elektronové hmoty, společně s elektrickým rozlišováním negativních a pozitivních těles energie-hmoty, je výsledkem rozmanitých funkcí, které vyplývají ze vzájemného působení ultimatónových prvků.

Každý atom má průměr o něco málo větší než 1/4 000 000 milimetru, zatímco elektron váží o trochu víc než 1/2 000 nejmenšího atomu, atomu vodíku. Kladně nabitý proton, který je charakteristický pro atomové jádro a i když není větší než záporný elektron, váží téměř dva tisíckrát více.

Pokud by se masa hmoty zvýšila natolik, aby se hmotnost elektronu rovnala desetíně unce a úměrně se zvětšila i velikost, objem takového elektronu by se rovnal objemu země. Jestli by se objem protonu—který je tisíc osmsetkrát těžší než elektron—zvětšil do velikosti špendlíkové hlavičky, potom, pro porovnání, by špendlíková hlavička měla průměr, rovnající se oběžné dráze země

42:6.3 (476.5) Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation, return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

42:6.4 (476.6) The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

42:6.5 (476.7) Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

42:6.6 (476.8) Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonic velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonic interassociation.

42:6.7 (477.1) Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

42:6.8 (477.2) If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen hundred times as heavy as an electron — should be magnified to the size of the head of a pin, then,

kolem slunce.

in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. ATOMOVÁ HMOTA

Utváření veškeré hmoty se podobá uspořádání sluneční soustavy. Ve středu každé nepatrné vesmírné energie je relativně stabilní, poměrně nehybná jaderná částice materiální existence. Tato centrální jednotka je obdařena třemi možnostmi projevu. Kolem energetického středu se otáčejí v nekonečné hojnosti, ale v proměnlivých okruzích, energetické částice, které se dají přirovnat k planetám, otáčející se kolem slunce některé hvězdnaté skupiny, jako je vaše vlastní sluneční soustava.

Uvnitř atomu krouží elektrony kolem středního protonu ve srovnatelně stejném prostoru, ve kterém se pohybují planety, když se otáčejí kolem slunce v prostoru sluneční soustavy. Mezi jádrem atomu a vnitřní oběžnou dráhou elektronu je relativně stejná vzdálenost, ve srovnání se skutečnou velikostí, jako je mezi vnitřní planetou Merkur a vaším sluncem.

Axiální otáčení elektronů a jejich okružní rychlost kolem jádra atomu jsou za hranicemi lidské představivosti a to se nezmiňujeme o rychlosti jejich dílčích ultimátů. Kladně nabitě částice radia vylétají do prostoru rychlostí šestnáct tisíc kilometrů za vteřinu, zatímco záporně nabitě částice dosahují rychlosti, blíží se rychlosti světla.

Lokální vesmíry mají desítkovou strukturu. V duálním vesmíru existuje pouze sto rozlišitelných atomových materializací prostorové energie; toto je maximálně možné uspořádání hmoty v Nebadonu. Těchto sto forem hmoty se skládá z pravidelných řad, ve kterých jeden až sto elektronů krouží kolem centrálního a relativně kompaktního jádra. Je to právě toto systematické a spolehlivé spojování různých energií, které vytváří hmotu.

Ne na každém světě se najde sto rozeznatelných prvků na jeho povrchu, ale někde tam existují, existovaly, nebo jsou v procesu evoluce. Podmínky, obklopující vznik a následný vývoj planety, určují kolik prvků ze sta atomových typů bude zjištěných. Těžší atomy nejsou k nalezení na povrchu mnohých světů. Také na Urantii známé těžší prvky projevují tendence rozpadat se na kousky, jak je vidět na chování radia.

Stabilita atomu závisí na počtu elektricky pasivních elektronů ve středu tělesa. Chemické

7. ATOMIC MATTER

^{42-7.1 (477.3)} The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

^{42-7.2 (477.4)} Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

^{42-7.3 (477.5)} The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

^{42-7.4 (477.6)} The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

^{42-7.5 (477.7)} Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

^{42-7.6 (477.8)} Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the

chování je zcela závislé na aktivitě volně kroužících elektronů.

V Orvontonu nikdy nebylo možné přirozeně sestavit více než sto okružních elektronů do jedné atomové soustavy. Když se uměle vložilo do okružního pole sto jeden elektronů, výsledkem byl vždy téměř okamžitý rozpad centrálního protonu s nevázaným rozptylem elektronů a jiných uvolněných energií.

I když atomy mohou obsahovat jeden až sto kroužících elektronů, pouze deset vnějších elektronů větších atomů se otáčí kolem centrálního jádra jako odlišná a oddělená tělesa, která nepřerušovaně a kompaktně krouží po přesných a stanovených oběžných drahách. Třicet elektronů nejbliže jádra je obtížné pozorovat či rozpoznat jako samostatná a organizovaná tělesa. Toto porovnání chování elektronů ve vztahu blízkosti k jádru platí pro všechny atomy bez ohledu na počet obsažených elektronů. Čím blíže jádru, tím menší je individualita elektronu. Vlnové energetické rozpínání elektronu se může tak rozšířit, že obsadí všechny menší atomové dráhy; toto platí především o elektronech, které jsou nejbliže jádru atomu.

Třicet nejnižších orbitálních elektronů má individuální charakter, ale jejich energetické systémy mají tendenci vzájemně se prolínat, rozpínajíc se od jednoho elektronu k druhému a prakticky od jedné oběžné dráhy ke druhé. Třicet následujících elektronů tvoří druhou řadu, či energetickou zónu, mající rozvinutější individuální charakter a tyto částice hmoty mají dokonalejší kontrolu nad svými průvodními energetickými systémy. Třicet dalších elektronů, třetí energetická zóna, má ještě více rozvinutý individuální charakter a krouží ve zřetelnějších a přesnějších drahách. Deset posledních elektronů, přítomných pouze v deseti nejtěžších prvcích, má důstojnou nezávislost a jsou proto schopny uniknout, více či méně, z vlivu mateřského jádra. Při minimálních změnách teploty a tlaku členové této čtvrté a nejzevnější skupiny elektronů uniknou ze sevření středového jádra, což dokazuje spontánní rozpad uranu a příbuzných prvků.

Prvních dvacet sedm atomů, ty, které obsahují od jednoho do dvaceti sedmi orbitálních elektronů, je snadněji pochopitelných, než ty ostatní. Od dvaceti osmi výše se setkáváme stále více a více s nepředvídatelností předpokládané přítomnosti Neomezeného Absolutna. Ale zčásti je tato nepředvídatelnost elektronů způsobena odlišnými rychlostmi axiálního otáčení ultimatů a nevysvětlitelnou náchylností ultimatů se shlukovat. Existují další vlivy—fyzické, elektrické, magnetické a gravitační—způsobující proměnlivé chování elektronů. Proto, pokud se jedná o

central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

42-7.7 (478.1) In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the central proton with the wild dispersion of the electrons and other liberated energies.

42-7.8 (478.2) While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

42-7.9 (478.3) The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

42-7.10 (478.4) The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained "huddling" proclivity of ultimatons. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic

předvídatelnost, atomy se podobají bytostem. Statistici mohou mluvit o zákonech, řídící velký počet atomů nebo osob, ale takové zákony nemohou řídit jednotlivý atom nebo jednotlivou bytost.

behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

8. SOUDRŽNOST ATOMŮ

I když gravitace je jedním z několika faktorů udržujících pohromadě nepatrný energetický systém atomu, v těchto a mezi těmito základními fyzickými jednotkami také existuje velmi výkonná a neznámá energie, tajemství základní stavby a elementárního chování atomu—síla, která ještě zůstává, aby byla objevena na Urantii. Toto univerzální působení prostupuje celým prostorem, obsaženým uvnitř tohoto malinkého energetického systému.

Prostor mezi elektrony atomu není prázdný. V celém atomu je tento mezielektronový prostor aktivován vlnovými projevy, které jsou dokonale synchronizovány s rychlostí elektronů a s otáčením ultimatonů. Tato síla není plně ovládána vámi uznávanými zákony o kladné a záporné přitažlivosti; proto je její chování někdy nepředvídatelné. Tento bezejmenný vliv je patrně prostorovo-silovou reakcí Neomezeného Absolutna.

Nabité protony a nenabité neutrony atomového jádra jsou drženy pospolu vratnou funkcí mezonu—částice hmoty, která je 180krát těžší než elektron. Bez tohoto uspořádání by elektrický náboj nesený protony narušoval atomové jádro.

Tak, jak jsou atomy sestaveny, ani elektrické nebo gravitační síly by neudržely jádro vcelku. Celistvost jádra je udržována vratným soudržným působením mezonu, který je schopen udržet nabitě a nenabitě částice pohromadě kvůli silnější soustředěné energetické síle a dalším působením, které je příčinou toho, že protony a neutrony neustále mění svá místa. Mezon způsobuje to, že elektrický náboj jaderných částic je nepřetržitě přehazován sem a tam mezi protony a elektrony. V nekonečně malém zlomku vteřiny je daná jaderná částice nabitým protonem a vzápětí nenabitým neutronem. A tato střídání energetického stavu jsou tak neuvěřitelně rychlá, že elektrický náboj je zbaven veškeré možnosti působit jako rušivý element. Tímto způsobem mezon působí jako „energonosič“ a tím významně přispívá k jaderné stabilitě atomu.

Přítomnost a účinek mezonu také vysvětluje jinou záhadu atomu. Když jsou atomy radioaktivní, vyzařují mnohem více energie, než by se

8. ATOMIC COHESION

42:8.1 (478.5) While gravity is one of several factors concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

42:8.2 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimatonic revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

42:8.3 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

42:8.4 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an “energy-carrier” particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

42:8.5 (479.3) The presence and function of the mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far

předpokládalo. Toto nadbytečné množství záření pochází z rozpadajícího se mezonového „energonosiče,“ který se takto stává pouhým elektronem. Mezonový rozpad je také doprovázen vysíláním určitých malých nenabitých částic.

Mezon vysvětluje určité soudržné vlastnosti atomového jádra, ale není zodpovědný za soudržnost protonu s protonem, nebo za soudržnost neutronu s neutronem. Neuvěřitelná a mohutná síla, obsažena v soudržné celistvosti atomu, je forma energie, která není ještě na Urantii objevena.

Tyto mezony jsou v hojné míře obsaženy v kosmických paprscích, které nepřetržitě dopadají na vaši planetu.

9. NATURÁLNÍ FILOZOFIE

Nejenom náboženství je dogmatické; naturální filozofie má stejný sklon k dogmatizování. Když věhlasný náboženský učitel zdůvodnil, že číslo sedm je důležité pro bytí, protože v lidské hlavě je sedm otvorů, kdyby věděl více o chemii, mohl by tento názor obhajovat na základě opravdového jevu fyzického světa. Ve všech fyzických vesmírech času a prostoru, nehledě na univerzální projev desítkového složení energie, je stále přítomná připomínka reality sedmidílného elektronového uspořádání předmětů.

Číslo sedm je základní pro střední vesmír a duchovní systém vrozeného přenášení charakterových rysů, ale číslo deset, desítková soustava, je obsažena v energii, hmotě a materiálním tvoření. Nicméně, atomový svět projevuje určité periodické příznaky, které se opakují ve skupinách po sedmi, což je mateřským znamením materiálního světa, ukazující na jeho vzdálený duchovní původ.

Tato sedmidílná stálost v utváření staveb hmoty se projevuje ve sférách chemie jako opětovný výskyt podobných fyzických a chemických vlastností v oddělených periodách po sedmi, kdy základní prvky jsou uspořádány podle svých atomových hmotností. Když jsou chemické prvky Urantie takto uspořádány do řady, jakákoliv vlastnost nebo zákonitost má tendenci se opakovat přes každých sedm prvků. Tyto periodické změny přes sedm prvků se opakují s klesající tendencí a obměnami v celém rozsahu chemické tabulky a jsou nejvýraznější pozorovatelné v prvních, čili lehčích skupinách atomů. Začínajíc u jakéhokoliv prvku, po zjištění nějaké vlastnosti, tato schopnost se bude měnit v šesti následných prvcích, ale po dosažení

more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron “energy carrier,” which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

42:8.6 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet undiscovered on Urantia.

42:8.7 (479.5) These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. NATURAL PHILOSOPHY

42:9.1 (479.6) Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

42:9.2 (479.7) The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual origin.

42:9.3 (480.1) This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active

osmého prvku má tendenci se opakovat, čímž skutečnost fyzického světa neomylně ukazuje na sedmidílné složení původní energie a svědčí o základní realitě sedmidílné různorodosti tvoření času a prostoru. Člověk by si také měl všimnout, že v přírodním spektru je sedm barev.

Ne všechny hypotézy naturální filozofie jsou odůvodněné; na příklad, hypotetický éter, který představuje geniální pokus člověka sjednotit svoji neznalost kosmických jevů. Filozofie vesmíru nemůže být založena na poznatcích takzvané vědy. Vědec by popřel pravděpodobnost vývoje motýla z housenky, kdyby takovou proměnu nemohl vidět.

Fyzická stabilita spojená s biologickou elasticitou je přítomna v přírodě pouze proto, že Hlavní Architekti tvoření mají téměř nekonečnou moudrost. Pouze transcendentální moudrost může sestavit jednotky hmoty, které jsou současně tak stabilní a tak účinně proměnlivé.

10. UNIVERZÁLNÍ NEDUCHOVNÍ ENERGETICKÉ SYSTÉMY(SYSTÉMY MATERIÁLNÍ MYSLI)

Nekonečný rozmach relativní kosmické reality, od absolutnosti Rájské monoty po absolutnost prostorového potenciálu, naznačuje určité vývoje vztahu v neduchovních realitách Prvotního Zdroje a Středu—těch realitách, které jsou skryty v prostorovém potenciálu, odhaleny v monotě a dočasně odkryty na přechodných kosmických úrovních. Tento věčný koloběh energie, napojen na Otce vesmírů, je absolutní a jako absolutní nerozšiřuje ani svůj stav, ani hodnotu; nicméně, Prvotní Otec si je i nyní—tak jako vždy—vědom stále se rozpínající arény časoprostoru a významů přesahujících časoprostor, arény měnících se vztahů, ve kterých hmota-energie postupně podléhá nadkontrole živého a božského ducha prostřednictvím empirického snažení živé a osobní mysli.

Univerzální neduchovní energie se znovu sjednocují v živých systémech mysli, která je odlišná od mysli Tvořitele. Toto sjednocování se děje na různých úrovních, z nichž některé je možno popsat následujícím způsobem:

1. Typy mysli, předcházející pomocné duchy. Toto je neempirická úroveň mysli a na obydlených

element resembles the first, the ninth the second, and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural spectrum.

42:9.4 (480.2) But not all the suppositions of natural philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

42:9.5 (480.3) Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendental wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (MATERIAL MIND SYSTEMS)

42:10.1 (480.4) The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels. This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being absolute, is expansile in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

42:10.2 (480.5) The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

42:10.3 (480.6) 1. *Preadjutant-spirit minds*. This level of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical

světech je podporována Hlavními Fyzickými Kontrolory. Toto je mechanická mysl, nenaučitelný intelekt nejprimitivnějších forem života, ale nenaučitelná mysl působí na mnoha dalších úrovních mimo úroveň primitivního planetárního života.

2. Pomocní duchové mysli. Toto je podpora Mateřského Ducha lokálního vesmíru, působícího skrze svých sedm pomocných duchů mysli na učitelné (nemechanické) úrovni materiální mysli. Na této úrovni je materiální mysl empirická: jako sublidský (živočišný) intelekt v prvních pěti pomocnicích; jako lidský (morální) intelekt v sedmi pomocnicích; jako nadlidský (midbytoštní) intelekt v posledních dvou pomocnicích.

3. Vyvíjející se morontialní mysl—rozšiřující se vědomí vyvíjejících se osobností během vzestupu lokálním vesmírem. Je to dar Mateřského Ducha lokálního vesmíru ve spojení se Synem Tvořitelem. Tato úroveň mysli znamená také organizaci nositele života morontialního typu—sloučení materiálního s duchovním a je provedeno Kontrolory Morontialní Energie. Morontialní mysl funguje rozdílně při reagování na 570 úrovní morontialního života, odhalující stále větší schopnosti spolupracovat s kosmickou myslí na vyšších úrovních rozvoje. Toto je evoluční cesta smrtelných tvorů, ale mysl nemorontialního typu je rovněž obdařena Vesmírným Synem a Vesmírným Duchem v nemorontialních dětech lokálních tvořeních.

Kosmická mysl. Toto je sedmidílná různorodá mysl času a prostoru, jejíž každá fáze je podporována jedním ze Sedmi Hlavních Duchů v jednom ze sedmi supervesmířů. Kosmická mysl zahrnuje všechny úrovně konečné mysli a empiricky se slučuje s úrovní evoluční božskosti Nejvyšší Mysli a transcendentálně s existenciálními úrovněmi absolutní mysli—přímými okruhy Společného Činitele.

V Ráji je mysl absolutní; v Havoně absonitní; v Orvontonu je konečná. Mysl vždy zahrnuje přítomnost a aktivitu živé péče a přítomnost různých energetických systémů. A toto platí pro všechny úrovně a všechny typy mysli. Ale za hranicemi kosmické mysli je stále více obtížnější vyličit vztahy mysli k nedeuchovní energii. Mysl Havony je subabsolutní, ale nadevoluční; tím, že je existenciálně empirická, je blíže k úrovni absonitní, než k jiným úrovním, které vám byly odhaleny. Mysl Ráje je nad rámcem lidského chápání; je existenciální, neprostorová a nečasová. Nicméně, všechny tyto úrovně mysli jsou zastíněny univerzální přítomností Společného Činitele—intelektuálně-gravitačním sevřením Boha mysli v Ráji.

Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

42:10.4 (481.1) 2. *Adjutant-spirit minds*. This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midwayer) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind*. This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendentally with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. VESMÍRNÉ MECHANISMY

Při hodnocení a poznávání myslí by se mělo pamatovat na to, že vesmír není ani mechanický a ani magický; je to výtvar mysli a podléhá zákonům mechaniky. Ale, přestože v praktickém smyslu zákony přírody působí v něčem, co se jeví jako dvě fyzické a duchovní oblasti, ve skutečnosti je to jedna. Prvotní Zdroj a Střed je původní příčinou veškeré materializace a současně je prvním a posledním Otcem všech duchů. Rajský Otec se osobně projevuje ve vesmírech mimo Havonu pouze jako čistá energie a čistý duch—v podobě Ladičů Myšlení a jiných podobných fragmentů.

Mechanika nevládne absolutně v celém tvoření; vesmír vesmírů *in toto* je naplánován myslí, vytvořen myslí a řízen myslí. Ale božský mechanismus vesmíru vesmírů je příliš dokonalý, aby vědecké metody konečné mysli člověka rozeznaly dokonce i známky nadvlády nekonečné mysli. Je to proto, že tato tvořivá, řídící a podporující mysl není ani materiální myslí a ani není myslí tvora; je to duchovní mysl, působící na úrovních a z úrovní tvořitele, který je součástí božské reality.

Způsobilost rozpoznat a objevit mysl ve vesmírných mechanismech závisí zcela na schopnosti, rozhledu a nadání bádající mysli, zapojené do takového zkoumání. Časo-prostorová mysl, vytvořena z energií času a prostoru, je podmíněna mechanismům času a prostoru.

Pohyb a vesmírná gravitace jsou zdvojené aspekty neosobního časo-prostorového mechanismu vesmíru vesmírů. Úrovně reakcí na gravitaci jsou pro ducha, mysl a hmotu zcela nezávislé na čase, ale pouze opravdové duchovní úrovně jsou nezávislé na prostoru (neprostorové). Vyšší úrovně mysli vesmíru—úrovně duchovní mysli—mohou být také neprostorové, ale úrovně materiální mysli, takové, jako je lidská, reagují na interakce vesmírné gravitace a ztrácejí tuto reakci pouze úměrně se zvyšující se duchovní úrovní. Úrovně duchovní reality se poznají podle stupně duchovnosti a duchovnost v čase a prostoru se měří zpětnou reakcí na lineární gravitaci.

Reakce na lineární gravitaci je kvantitativní mírou neduchovní energie. Veškerá hmotnost—organizovaná energie—podléhá tomuto sevření, s výjimkou vlivu, který na ni vyvolává pohyb a mysl. Lineární gravitace je krátkodosahová soudržná síla makrokosmu, něco jako síly vnitroatomové soudržnosti jsou krátkodosahovými silami mikrokosmu. Zhmotněné fyzické energie, organizované v takzvané hmotě, se nemohou

11. UNIVERSE MECHANISMS

42:11.1 (481.5) In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

42:11.2 (481.6) Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

42:11.3 (482.1) The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

42:11.4 (482.2) Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space (nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

42:11.5 (482.3) Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-atomic cohesion are the short-range forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response.

pohybovat prostorem beze změny reakce na lineární gravitaci. I když je taková reakce na gravitaci přímo úměrná hmotnosti, vlivem prostoru je natolik pozměněna, že konečný výsledek, vyjádřen nepřímo podle čtverce vzdálenosti, není nic víc, než hrubý odhad. Prostor si nakonec podrobí lineární gravitaci v důsledku přítomnosti antigravitačních vlivů početných nadmateriálních sil, které svým účinkem neutralizují působení gravitace a všech reakcí na ni.

Nesmírně složité a vysoce automatické objevování se kosmických mechanismů má vždy tendenci skrývat přítomnost vynalézavé a tvůrčí mysli před všemi rozumovými tvory, nacházejícími se velmi hluboko pod vesmírnými úrovněmi podstaty a funkcí samotného mechanismu. Proto je nevyhnutelné, že vyšší vesmírné mechanismy se musí nižším řádům tvorů jevit jako neinteligentní. Jedinou možnou výjimkou z takového závěru je působení mysli v udivujícím úkazu zdánlivě automatického vesmíru—ale toto je spíše otázkou filozofie, než praktické zkušenosti.

Vzhledem k tomu, že mysl koordinuje vesmír, stabilita mechanismů neexistuje. Fenomén postupné evoluce ve spojení s kosmickou automatickostí je univerzální. Evoluční schopnost vesmíru, nekonečná ve své spontánnosti, je nevyčerpatelná. Pouze účelová a rozhodující mysl může ovlivňovat vývoj k harmonické jednotě—narůstajícím empirickým slučováním, znásobeným stále se zvyšujícími složitostmi vztahů.

Čím vyšší úroveň má vesmírná mysl, spojená s jakýmkoliv vesmírným jevem, tím je to pro nižší typy mysli obtížnější, aby ji objevily. A protože mysl vesmírného mechanismu je tvůrčí duchovní myslí (jakož i myslí Nekonečného), nemůže být nikdy objevena, nebo rozeznána myslí na nižší vesmírné úrovni, o to méně, nejnižší myslí ze všech—lidskou. Vyvíjející se živočišná mysl přirozeně touží nalézt Boha, ale sama o sobě nemá v sobě vrozenou vědomost o Bohu.

12. STRUKTURA A FORMA—NADVLÁDA

MYSLI

Evoluce mechanismů zahrnuje a ukazuje skrytou přítomnost a nadvládu tvořivé mysli. Schopnost smrtelného intelektu vymyslet, navrhnout a vytvořit automatické mechanismy demonstruje nadřazenost, tvořivost a účelnost schopností lidské mysli jako dominantní vliv na planetu. Mysl vždy usiluje o:

Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

42:11.6 (482.4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the origination or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482.5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482.6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. PATTERN AND FORM — MIND

DOMINANCE

42:12.1 (483.1) The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

1. Vytvoření materiálních mechanismů.
2. Objevování skrytých záhad.
3. Zkoumání vzdálených míst.
4. Vypracování psychických systémů.
5. Dosažení moudrosti.
6. Docílení duchovních úrovní.
7. Uskutečnění božských cílů—nejvyšších, největších a absolutních.

Mysl je vždy tvořivá. Intelektuální schopnost jednotlivého živočicha, smrtelného tvora, morontálního tvora, duchovního vzestupného tvora, nebo tvora, dosáhnuvšího konečnosti je vždy způsobilá k vytvoření vhodného a účelného těla, nezbytného pro identitu živého tvora. Ale fenomén přítomnosti osobnosti, nebo struktura identity jako takové, nejsou projevy energie, ani fyzické, ani intelektuální a ani duchovní. Forma osobnosti je strukturním aspektem živé bytosti; tím se rozumí sestavení energií, plus život a pohyb, tvoří mechanismus existence tvora.

Také duchovní bytosti mají formu a tyto duchovní formy (struktury) jsou reálné. Dokonce nejvyšší typy duchovních osobností mají formu—osobní přítomnost, ve všech směrech podobnou smrtelným tělům na Urantii. Téměř všechny bytosti, vyskytující se v sedmi supervesmírech mají formu. Ale toto obecné pravidlo má několik výjimek. Ladiči Myšlení vypadají, že nemají formu, dokud se nespojí s přežívajícími dušemi svých smrtelných společníků. Osamělí Poslové, Inspirovaní Duchové Trojice, Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha, Gravitační Poslové, Transcendentální Zaznamenatelé a někteří další také nemají zjištěnou formu. Ale takových výjimek je jen několik; velká většina má opravdové osobní formy, formy, které mají charakteristické rysy a které jsou rozpoznatelné a osobitě rozlišitelné.

Ze spojení kosmické mysli a pomocných duchů myslí se vyvine vhodná fyzická tělesná schránka pro vyvíjející se lidskou bytost. Podobným způsobem morontální mysl individualizuje morontální formu pro všechny přeživší smrtelníky. Tak, jak smrtelné tělo je osobité a charakteristické pro každou lidskou bytost, tak morontální forma bude vysoce individuální a úměrně charakteristická pro tvořivou mysl, která ji ovládá. Žádné dvě morontální formy se sobě nepodobají o nic více, než jakákoliv dvě lidská těla. Kontroloři Morontální Energie podporují a doprovázející seraf poskytuje nediferencovaný morontální materiál, potřebný pro morontální život. A po morontálním životě se ukáže, že i duchovní formy příslušných bytostí, mající duchovní mysl, jsou stejně tak odlišné, osobité a charakteristické.

- 42:12.2 (483.2) 1. Creation of material mechanisms.
- 42:12.3 (483.3) 2. Discovery of hidden mysteries.
- 42:12.4 (483.4) 3. Exploration of remote situations.
- 42:12.5 (483.5) 4. Formulation of mental systems.
- 42:12.6 (483.6) 5. Attainment of wisdom goals.
- 42:12.7 (483.7) 6. Achievement of spirit levels.
- 42:12.8 (483.8) 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

42:12.9 (483.9) Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mental, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

42:12.10 (483.10) Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:12.11 (483.11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

Na materiálním světě vy pohlížíte na tělo, jakože má ducha, ale my se díváme na ducha, jakože má tělo. Materiální oči jsou opravdovými okny duše, narozené z ducha. Duch je architekt, mysl je stavitel a tělo je materiální stavba.

Fyzické, duchovní a intelektuální energie, jako takové a v ryzím stavu, ne úplně vzájemně působí jako reálné podstaty fyzických vesmírů. V Ráji jsou si všechny tři energie rovny, v Havoně jsou koordinovány, zatímco na vesmírných úrovních ohraničených aktivit se nevyhnutelně potkávají všechny varianty materiální, intelektuální a duchovní nadvlády. V neosobních situacích času a prostoru se fyzická energie zdá převládající, ale současně se jeví, že čím více se činnost duchovní mysli přibližuje božskému záměru a nezávislému jednání, tím více sílí nadvláda duchovního aspektu, až se na nejvyšší úrovni může duchovní mysl stát téměř úplně dominantní. Na absolutní úrovni duchovní mysl zajisté dominuje. A od této úrovně, ve všech oblastech času a prostoru, kdekoliv je přítomen božský duch reality, kdykoliv tam působí absolutní duchovní mysl, existuje tendence k vytváření materiálního, či fyzického protějšku této duchovní reality.

Duch je tvořivá realita; fyzický protějšek je časo-prostorový odraz duchovní reality, fyzický důsledek tvořivého působení duchovní mysli.

Mysl všeobecně vládne nad hmotou stejně tak, jak na druhou stranu ona reaguje na nejvyšší nadvládu ducha. A pokud se jedná o smrtelného člověka, tak pouze ta mysl, která se dobrovolně přizpůsobí duchovnímu směru, může doufat, že přežije časo-prostorovou existenci jako nesmrtelné dítě věčného duchovního světa Nejvyššího, Konečného a Absolutního—Nekonečného.

[Představeno Mocným Poslem, konajícím službu v Nebadonu a také na žádost Gabriela.]

42:12.12 (483.12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

42:12.13 (484.1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of finite activities there must be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

42:12.14 (484.2) The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

42:12.15 (484.3) Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-space existence as an immortal child of the eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate, and the Absolute: the Infinite.

42:12.16 (484.4) [Presented by a Mighty Messenger on duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

Kapitola 43. Souhvězdí

⇐ 042

Kniha Urantia

044 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 43 SOUHVĚZDÍ

Sekce

Úvod

1. Hlavní sféra souhvězdí
2. Vládní systém souhvězdí
3. Nejsvrchovanější Norlatiadeku
4. Hora setkání—Věčně Věrný
5. Otcové Edentie po Luciferově vzpouře
6. Boží zahrady
7. Univitativé
8. Vzdělávací světy Edentie
9. Občanství Edentie

PAPER 43

THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction

1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitatia
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

Úvod

URANTIA je běžně označována jako 606-tý svět Satanie v Norlatiadeku, což znamená šest set šestá obydlená planeta v lokální soustavě Satania, umístěná v souhvězdí Norlatiadek—jedno ze sta souhvězdí lokálního vesmíru Nebadon. Protože souhvězdí jsou základními sekcemi lokálního vesmíru, jejich vládcové spojují lokální soustavy s centrálním řízením lokálního vesmíru na Salvingtonu metodou reflexe se supervesmírným řízením Věčně Moudrých na Uverse.

Řídící systém vašeho souhvězdí je tvořen skupinou 771 architektonických sfér, z nichž středová a největší je Edentia—administrativní sídlo Otců Souhvězdí, Nejsvrchovanějších Norlatiaku. Sama Edentia je asi stokrát větší než váš svět. Sedmdesát hlavních sfér, obklopující Edentii, jsou asi desetkrát větší než Urantia, zatímco deset družic, které krouží kolem každého z těchto sedmdesáti světů, jsou asi stejně velké

INTRODUCTION

^{43:0.1 (485.1)} URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

^{43:0.2 (485.2)} The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large as your world. The seventy major spheres surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve

jako Urantia. Svými rozměry je těchto 771 architekturních sfér zcela srovnatelných se sférami jiných souhvězdí.

Na Edentii se čas a vzdálenost měří podle Salvingtonu a stejně jako hlavní řídicí centrum vesmíru, tak i řídicí světy souhvězdí jsou plně zajištěny všemi kategoriemi nebeských inteligencí. Obecně vzato, tyto osobnosti se příliš neliší od těch, které byly odhaleny při popisování administrativy vesmíru.

Vedoucí serafové, třetí kategorie andělů lokálního vesmíru, jsou určeni pro službu v souhvězdích. Svoje řídicí stanoviště mají na hlavních sférách a poskytují rozsáhlou pomoc okružním světům morontálního vzdělání. Sedmdesát hlavních sfér Norlatiadeku, společně se sedmi sty menšími družicemi, jsou obydleny univitaty—trvalými obyvateli souhvězdí. Všechny tyto architektonické světy jsou v plném rozsahu řízeny různými skupinami místních živých bytostí, které jsou z velké části neodhaleny, ale zahrnují výkonný řád spirongů a řád obdivuhodných spornagiů. Tím, že je střední fází morontálního vzdělávacího systému, morontální život souhvězdích, jak jste si mohli domyslet, je jak osobitý, tak i ideální.

1. HLAVNÍ SFÉRA SOUHVĚZDÍ

Edentia oplývá úchvatnými pohořími—rozsáhlými vyvýšeninami fyzické hmoty, naplněnými morontálním životem a pokrytými duchovním jasnem, ale nejsou tam žádná členitá horská pásma s jakými se setkáváte na Urantii. Jsou tam desítky tisíc perlivých jezer a tisíce vzájemně propojených vodních toků, ale nejsou tam žádné velké oceány, nebo divoce proudící řeky. Pouze hornaté oblasti postrádají tyto povrchové vodní toky.

Voda Edentie a podobných architekturních sfér se vůbec neliší od vody na evolučních planetách. Vodní systémy takových sfér jsou jak povrchové, tak i podzemní a vlhkost neustále cirkuluje. Edentii je možno obeplout po těchto rozmanitých vodních cestách, i když hlavní dopravní cesty jsou vzduchem. Duchovní bytosti cestují přirozeně nad povrchem sféry, zatímco morontální a materiální bytosti používají materiální nebo polomateriální prostředky pro pohyb ve vzduchu.

Edentia, se svými připojenými světy, má skutečnou atmosféru—obvyklou směs tří plynů, která charakterizuje taková architektonická tvoření a která obsahuje dva prvky urantijské atmosféry plus morontální plyn, vhodný pro dýchání

around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

43:0.3 (485.3) Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of celestial intelligences. In general, these personalities are not very different from those described in connection with the universe administration.

43:0.4 (485.4) The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitata, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

43:1.1 (485.5) Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

43:1.2 (486.1) The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric passage.

43:1.3 (486.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas

morontálních tvorů. A i když tato atmosféra je jak materiální, tak i morontální, nejsou tam bouře nebo hurikány; ani tam není léto nebo zima. Tato absence atmosférických poruch a sezónních změn umožňuje zkrášlit celou přírodu na těchto speciálně vytvořených světech.

Pohoří Edentie má nádherné fyzické tvary a jejich krása je zvětšena nekonečným bohatstvím života po celé jejich délce a šířce. S výjimkou několika poměrně ojedinělých staveb nejsou v pohoří žádná díla, vystavěná tvořivými rukama. Materiální a morontální zdobení je omezeno na obytné oblasti. Nižší polohy jsou místa pro speciální obydlí a jsou nádherně zdobena jak biologickým, tak i morontálním uměním.

Na vrcholu sedmého horského pásma jsou umístěny sály vzkříšení Edentie, kde se probouzejí vzestupní smrtelníci druhého modifikovaného typu vzestupu. Tyto komory pro znovu sestavení tvorů jsou pod dohledem Melkisedeků. Na první z přijímacích sfér Edentie (podobně jako na planetě Melkisedek u Salvingtonu) jsou také sály vzkříšení, ve kterých jsou znovu sestavováni smrtelníci modifikovaných typů vzestupu.

Melkisedekové na Edentii mají rovněž dvě speciální fakulty. Jedna z nich, krizová, se věnuje studiu problémů, vycházejících ze vzpoury v Satanii. Druhá—škola poskytnutí—je zaměřena na zvládnutí nových problémů, vyplývajících ze skutečnosti, že Michael uskutečnil svoje poslední poskytnutí sebe sama na jednom ze světů Norlatiadeku. Tato fakulta byla založena téměř před čtyřiceti tisíci lety hned po Michaelově oznámení, že Urantia byla vybrána jako místo jeho posledního poskytnutí.

Skleněné moře—přijímací prostor Edentie—je blízko administrativního centra a je obklopeno ústředním amfiteátre. Kolem tohoto prostoru jsou řídicí centra sedmdesáti odborů pro záležitosti souhvězdí. Polovina území Edentie je rozdělena do sedmdesáti trojúhelníkových sekcí, jejichž hranice se spojují u řídicích budov příslušných sektorů. Zbývající část této sféry tvoří jeden rozlehlý přírodní park, Boží sady.

Přestože celá tato planeta je otevřena pro vaši prohlídku, během vašich pravidelných návštěv Edentie strávíte většinu svého času v takovém administrativním trojúhelníku, jehož číslo se shoduje s číslem vašeho současného domácího světa. Budete vždy vítáni jako pozorovatelé při zákonodárných shromážděních.

Morontální území, přidělené vzestupným smrtelníkům, bydlících na Edentii, je umístěno ve střední zóně třicátého pátého trojúhelníku, který

suitable for the respiration of morontia creatures. But while this atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

43.1.4 (486.3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

43.1.5 (486.4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia, wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

43.1.6 (486.5) The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

43.1.7 (486.6) The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

43.1.8 (486.7) During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

43.1.9 (486.8) The morontia area assigned to ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining

sousedí s hlavním ústředím konečných, situovaným v třicátém šestém trojúhelníku. Hlavní řídicí centrum univitátů zaujímá rozsáhlé území ve střední oblasti třicátého čtvrtého trojúhelníku, který bezprostředně sousedí s vyhrazenou obytnou částí morontálních obyvatel. Z tohoto uspořádání je možno usoudit, že jsou zajištěny prostory pro ubytování nejméně sedmdesáti hlavních typů nebeského života a že také každá z těchto sedmdesáti trojúhelníkových oblastí je ve vzájemném vztahu s jednou ze sedmdesáti velkých sfér morontálního vzdělání.

Skleněné moře Edentie představuje jeden obrovský kruhovitý krystal s obvodem asi sto šedesáti kilometrů a je asi padesát kilometrů hluboký. Tento úžasný krystal slouží jako přijímací pole pro všechny přepravní serafy a jiné bytosti, přicházející z míst mimo sféru; takové skleněné moře značně usnadňuje přistání přepravním serafům.

Krystalické pole tohoto typu je k nalezení na téměř všech architektonických světech a kromě své dekorativní hodnoty, slouží k mnoha účelům. Využívá se k zobrazení supervesmírné reflexe shromážděným skupinám a je faktorem v metodě přeměny energie při úpravách proudů prostoru a pro přizpůsobování dalších přicházejících toků fyzické energie.

2. VLÁDNÍ SYTÉM SOUHVĚZDÍ

Souhvězdí jsou samostatnými útvary lokálního vesmíru, přičemž každé souhvězdí je řízeno podle svých vlastních legislativních předpisů. Když soudy v Nebadonu rozhodují o vesmírných otázkách, všechny vnitřní záležitosti jsou posuzovány v souladu se zákony, přijatými v daném souhvězdí. Tato zákonná usnesení Salvingtonu, společně s legislativními předpisy souhvězdí, jsou vykonávána správci lokálních soustav.

Tímto způsobem souhvězdí fungují jako legislativní nebo zákonodárné složky, zatímco lokální soustavy slouží jako správní nebo výkonné složky. Nejvyšší zákonnou a koordinační autoritou je salvingtonská vláda.

I když nejvyšší soudní funkce je přidělena centrální správě lokálního vesmíru, v hlavním řídicím centru každého souhvězdí jsou pomocné, ale důležité soudy: rada Melkisedeků a soud Nejsvrchovanějšího.

Všechny soudní záležitosti jsou nejdříve posouzeny radou Melkisedeků. Dvanáct představitelů tohoto řádu, kteří mají určité požadované zkušenosti na evolučních planetách a

the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-sixth triangle. The general headquarters of the univitatia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

43:1.10 (487.9) The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

43:1.11 (487.2) A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

43:2.1 (487.3) The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

43:2.2 (487.4) Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

43:2.3 (487.5) While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

43:2.4 (487.6) All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system

na řídicích světech soustav, je zplnomocněno k tomu, aby posoudil důkazy, vyhodnotil námítky a stanovil předběžné rozsudky, které jsou předány soudu Nejsvrchovanějšího—vládnoucího Otce Souhvězdí. Soudní kolegium smrtelných tohoto tribunálu je složeno ze sedmi soudců, z nichž všichni jsou vzestupní smrtelníci. Čím výše budete stoupat vesmírem, tím zaručeněji budete posuzováni bytostmi vašeho druhu.

Zákonodárný orgán souhvězdí je rozdělen do tří skupin. Legislativní program souhvězdí vzniká v dolní sněmovně vzestupných, což je skupina, řízená konečným a skládající se z jednoho tisíce představitelů smrtelných. Každá soustava dosadí do tohoto poradního shromáždění deset členů. Na Edentii nemá v současné době tento orgán plný stav členů.

Střední komora zákonodárců je složena ze serafů a jejich společníků a také jiných dětí Mateřského Ducha lokálního vesmíru. V této skupině je sto členů a ti jsou jmenováni řídicími osobnostmi, které dohlížejí na rozmanité činnosti takových bytostí při vykonávání jejich funkcí v celém souhvězdí.

Poradní nebo nejvyšší orgán zákonodárců souhvězdí sestává ze sněmovny rovnocenných reprezentantů—sněmovna božích Synů. Tento sbor je vybrán Nejsvrchovanějšími Otci a má deset členů. Pouze Synové, mající mimořádné zkušenosti, mohou sloužit v této horní sněmovně. Tato skupina shromažďuje fakta a urychluje vyšetřování, což velmi účinně pomáhá oběma dolním orgánům zákonodárského shromáždění.

Sloučenou radu zákonodárců tvoří tři členové a z každé samostatné komory poradních sborů souhvězdí ji předsedá vládnoucí mladší Nejsvrchovanější. Tato skupina schvaluje konečné formy všech zákonodárných nařízeních a pověřuje hlasatele, aby je zveřejnili. Schválení touto nejvyšší komisí učiní ze zákonodárných usnesení zákony souhvězdí; jejich rozhodnutí jsou konečná. Zákonodárná usnesení Edentie tvoří základní zákon pro celý Norlatiadek.

3. NEJSVRCHOVANĚJŠÍ NORLATIADEKU

Vládci souhvězdí jsou synové lokálního vesmíru řádu Vorondadeků. Když jsou tito Synové přiděleni do aktivní služby ve vesmíru jako vládci souhvězdí nebo v jiné funkci, jsou známi jako Nejsvrchovanější, protože ze všech Božích Synů Lokálního Vesmíru oni ztělesňují nejvyšší administrativní moudrost, spolu s prozíravou a inteligentní loajlností. O jejich osobní mravní bezúhonnosti a skupinové věrnosti se nikdy nezapochybovalo; v Nebadonu se nikdy nestalo, aby Synové Vorondadekové nebyli loajlní.

headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

43:2.5 (487.7) The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

43:2.6 (487.8) The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such beings as they function within the constellation.

43:2.7 (488.1) The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

43:2.8 (488.2) The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

43:3.1 (488.3) The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

V každém souhvězdí Nebadonu Gabriel jmenuje nejméně tři Syny Vorondadeky do funkce Nejsvrchovanějších. Předsedající člen tohoto tria je znám jako Otec Souhvězdí a jeho dva partneři jako starší Nejsvrchovanější a mladší Nejsvrchovanější. Otec Souhvězdí vládne deset tisíc standardních let (asi 50 000 urantijských let) poté, kdy stejnou dobu sloužil jako mladší partner a jako starší partner.

Žalmista věděl, že Edentii vládli tři Otcové Souhvězdí a proto hovořil o jejich obydlí v množném čísle: „Je tam řeka, jejíž proudy nesou radost do města Božího, nejsvatějšího místa v příbytcích Nejsvrchovanějších.“

Po celé věky na Urantii vládne velký zmatek, pokud jde o různé vesmírné vládcy. Mnoho dávných učitelů zaměnilo svá mnohознаčná a neurčitá kmenová božstva s Nejsvrchovanějšími Otcí. Ještě později, Židé sloučili všechny tyto nebeské vládcy do sdruženého Božstva. Jeden z učitelů pochopil, že Nejsvrchovanější nejsou Nejvyššími Vládci, protože řekl: „Ten, kdo pobývá v tajném příbytku Nejsvrchovanějšího, pobývá ve stínu Všemohoucího.“ V písemnostech Urantie je velmi obtížné poznat, kdo přesně je nazýván jménem „Nejsvrchovanější.“ Ale Daniel plně rozuměl těmto otázkám. On řekl: „Nejsvrchovanější vládne království lidí a dá ho komukoliv, komu si přeje.“

Otcové Souhvězdí se velmi málo zabývají jednotlivci obydlených planet, ale jsou úzce spjati s těmi legislativními a zákonodárnými funkcemi souhvězdích, které mají nesmírný význam pro každou smrtelnou rasu a národnostní skupinu obydlených planet.

I když vládnoucí systém souhvězdí stojí mezi vámi a administrativou vesmíru, jako jednotlivců se vás režim souhvězdí bude obvykle týkat jen velmi málo. Váš největší zájem se obvykle soustředí na lokální soustavu, Satanii, ale v důsledku určitých systémových a planetárních okolností, zapříčiněných Luciferovou vzpourou, je Urantia dočasně v blízkém vztahu s vládci souhvězdí.

Na rebelujících světech, po odstoupení Lucifera, převzali některé aspekty planetárního řízení Nejsvrchovanější Edentie. Oni pokračují i nadále ve výkonu těchto funkcí a Věčně Moudří již dávno odsouhlasili toto převzetí moci nad těmito vzpurnými světy. Oni nepochybně budou pokračovat ve výkonu této převzaté pravomoci pokud Lucifer bude žít. Značná část této zákonné moci v loajální soustavě, by normálně byla svěřena Vládci Soustavy.

43:3.2 (488.4) At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation Father* and his two associates as the *senior Most High* and the *junior Most High*. A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

43:3.3 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and accordingly spoke of their abode in the plural: “There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs.”

43:3.4 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, “He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.” In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term “Most High.” But Daniel fully understood these matters. He said, “The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will.”

43:3.5 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal *race* and national *group* of the inhabited worlds.

43:3.6 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

43:3.7 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain phases of planetary authority on the rebellious worlds at the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

Ale, je ještě další důvod, proč má Urantia úzkou spojitost s Nejsvrchovanějšími. Když Michael, Syn Tvořitel, byl na své poslední misi sebe poskytnutí, nástupce Lucifera neměl ještě úplnou kontrolu nad lokální soustavou a proto na všechny záležitosti Urantie, které se týkaly Michaelova poskytnutí, dohlíželi přímo Nejsvrchovanější Norlatiadeku.

4. HORA SETKÁNÍ—VĚČNĚ VĚRNÝ

Nejposvátnější horou setkání je místo Věčně Věrného, představitele Rajské Trojice, který působí na Edentii.

Tento Věčně Věrný je Syn Rajské Trojice a od vytvoření hlavního řídicího světa na Edentii působí jako osobní zástupce Emmanuela. Věčně Věrný je vždy pravou rukou Otců Souhvězdí, je jako poradce, ale nikdy nenabízí svoji radu, jestliže není o to požádán. Vysocí Synové Ráje se nikdy nezapojují do řešení záležitostí lokálního vesmíru pokud si to nevyžádají výkonní vládcí takových sfér. Všechno to, co pro Syna Tvořitele znamená Věčně Jednotný, to pro Nejsvrchovanější souhvězdí znamená Věčně Věrný.

Obydlí Věčně Věrného na Edentii je centrem Rajského systému mimovesmírné komunikace a informací v daném souhvězdí. Se sbory osobností Havony a Ráje a v součinnosti s dohlížejícím Věčně Jednotným jsou tito Synové Trojice v přímém a nepřetržitém spojení se svým řádem ve všech vesmírech, dokonce i v Havoně a v Ráji.

Nejposvátnější hora je mimořádně nádherná a obdivuhodně vybavena, ale samotné obydlí Rajského Syna je skromné ve srovnání s centrálním příbytkem Nejsvrchovanějších a obklopujícími sedmdesáti stavbami, tvořícími obytný komplex Synů Vorondadeků. Tato místa jsou výhradně určena pro bydlení a jsou úplně oddělena od rozsáhlých administrativních budov hlavního řídicího centra, kde se projednávají záležitosti souhvězdí.

Obydlí Věčně Věrného Edentie leží na sever od rezidencí Nejsvrchovanějších a je známé jako „hora Rajského setkání.“ Na této posvátné hoře se pravidelně shromažďují vzestupní smrtelníci, aby naslouchali vyprávění tohoto Rajského Syna o dlouhé a poutavé cestě evolučních smrtelníků přes miliardu dokonalých světů Havony a pak do nepopsatelných radostí Ráje. A právě při těchto

43:3.8 (489.3) But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF DAYS

43:4.1 (489.4) The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

43:4.2 (489.5) This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

43:4.3 (489.6) The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

43:4.4 (489.7) The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings wherein the affairs of the constellation are transacted.

43:4.5 (489.8) The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the "mount of Paradise assembly." On this consecrated highland the ascending mortals periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of

speciálních shromážděních na Hoře Setkání se morontialní smrtelníci ve větší míře seznamují s různými skupinami osobností, pocházejících ze středního vesmíru.

Při oznamování svých požadavků na zvýšení pravomocí, zrádce Lucifer, bývalý vládce Satanie, usiloval o odstranění všech nadřazených řádů synovstva z řídicího systému lokálního vesmíru. Svůj zamýšlený záměr vyslovil takto: „Postavím svůj trůn nad Syny Boží; budu sídlit na hoře setkání na severu; budu jako Nejsvrchovanější.“

Sto Vládců Soustav navštěvuje pravidelně konklávy na Edentii, při kterých se projednává blaho souhvězdí. Po vzpouře v Satanii chtěli hlavní rebelové docházet do těchto rad Edentie stejně tak, jako předtím. A nebyl nalezen žádný způsob, jak zastavit tuto domýšlivou drzost a to až do doby po Michaelově poskytnutí a jeho následném převzetí neomezené nadvlády v celém Nebadonu. Od toho dne tito podněcovatelé hříchu neměli již nikdy dovoleno zasedat v radě loajálních Vládců Soustav Edentie.

To, že staří učitelé věděli o těchto věcech, je vidět z následujícího zápisu: „Jednoho dne, kdy Synové Boží přišli před Nejsvrchovanější, přišel mezi nimi i Satan.“ A toto je vylíčení skutečnosti bez ohledu na souvislost, ke které se může vztahovat.

Od doby, kdy Kristus triumfoval, celý Norlatiadek je očišťován od hříchu a vzbouřenců. Krátce před smrtí Michaela v lidském těle, druh hříšného Lucifera, Satan, se chtěl zúčastnit konkláve na Edentii, ale sjednocený postoj proti vůdčím rebelům dosáhl takového bodu, kdy se dveře pochopení téměř univerzálně zavřely, takže tito odpůrci Satanie již neměli žádného zastání. Kde nejsou dveře otevřené k přijetí hříchu, tam neexistuje žádná možnost hostit hřích. Otevřená srdce celé Edentie se uzavřela proti Satanovi; shromáždění Vládců Soustav ho jednomyslně odmítlo a bylo to tehdy, když Syn Člověka „viděl Satana padat jako blesk z nebe.“

Po Luciferově vzpouře byla poblíž obydlí Věčně Věrného vystavěna nová budova. Tato impozantní stavba je hlavním stanovištěm styčného Nejsvrchovanějšího, který je v úzkém kontaktu s Rajským Synem ve funkci poradce vlády souhvězdí ve všech záležitostech, týkajících se zásad a postojů řádu Věčných k hříchu a vzpouře.

Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

43:4.6 (490.1) The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: “I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High.”

43:4.7 (490.2) The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

43:4.8 (490.3) That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: “And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them.” And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

43:4.9 (490.4) Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael's death in the flesh the fallen Lucifer's associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of Man “beheld Satan fall as lightning from heaven.”

43:4.10 (490.5) Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. OTCOVÉ EDENTIE PO LUCIFEROVĚ**VZPOURE**

Pravidelné střídání Nejsvrchovanějších na Edentii bylo v době Luciferovy vzpoury zastaveno. V současné době máme stejné vládcy, kteří tuto funkci tehdy vykonávali. My se domníváme, že se tyto vládcové nebudou měnit, dokud nebude s Luciferem a jeho druhy s konečnou platností skoncováno.

Nicméně, současná vláda souhvězdí byla rozšířena, aby měla dvanáct Synů řádu Vorondadeků. A jsou to:

1. Otec Souhvězdí. Současný Nejsvrchovanější vládce Norlatiadeku má číslo 617 318 kategorie Vorondadeků Nebadonu. Předtím, než se ujal své funkce na Edentii, získal zkušenosti ze služby v mnoha souhvězdích v celém našem lokálním vesmíru.

2. Starší Nejsvrchovanější společník.

3. Mladší Nejsvrchovanější společník.

4. Nejsvrchovanější poradce—je osobním zástupcem Michaela po jeho dosažení postavení Syna Vládce.

5. Nejsvrchovanější výkonný činitel—je osobním zástupcem Gabriela, sloužící na Edentii od Luciferovy vzpoury.

6. Nejsvrchovanější vedoucí planetárních pozorovatelů—řídí Vorondadekovy pozorovatele, kteří jsou umístěni na izolovaných světech Satanie.

7. Nejsvrchovanější arbitr—Syn Vorondadek, pověřený nápravou všech potíží, vyplývajících ze vzpoury v souhvězdí.

8. Nejsvrchovanější krizový správce—Syn Vorondadek, kterému je svěřen úkol přizpůsobit krizová nařízení legislativy Norlatiadeku v důsledku vzpoury izolovaným světům Satanie.

9. Nejsvrchovanější prostředník—Syn Vorondadek, určený k tomu, aby koordinoval mimořádné změny při poskytování misích na Urantii s běžnou administrativou souhvězdí. Působení některých archandělů a jiných početných forem neobvyklé pomoci na Urantii a také speciální aktivity Oslivých Večerních Hvězd na Jerusemu si vyžadují přítomnost tohoto Syna.

10. Nejsvrchovanější soudce-advokát—hlava krizového tribunálu, který se zabývá projednáváním speciálních problémů Norlatiadeku,

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

43:5.1 (490.6) The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

43:5.2 (490.7) The present government of the constellation, however, has been expanded to include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

43:5.3 (490.8) 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

43:5.4 (490.9) 2. The senior Most High associate.

43:5.5 (491.1) 3. The junior Most High associate.

43:5.6 (491.2) 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

43:5.7 (491.3) 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

43:5.8 (491.4) 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

43:5.9 (491.5) 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

43:5.10 (491.6) 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

43:5.11 (491.7) 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusem, necessitates the functioning of this Son.

43:5.12 (491.8) 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek

způsobených zmatkem po vzpouře v Satanii.

11. **Styčný** Nejsvrchovanější—Syn Vorondadek, přidělený vládcům Edentie, ale zplnomocněný vykonávat funkci zvláštního poradce Věčné Věrnému v otázkách, týkajících se nejvhodnějšího způsobu řešení problémů, souvisejících se vzpourou a zradou tvorů.

12. **Nejsvrchovanější rada**—předseda krizové rady Edentie. Všechny osobnosti, poslané do Norlatiadeku kvůli převratu v Satanii, tvoří krizovou komisi, již předsedá výjimečně zkušený Syn Vorondadek.

V tomto seznamu nejsou jiní početní Vorondadekové, vyslanci souhvězdích Nebadon a další Synové, pobývající na Edentii.

Po celou dobu od Luciferovy vzpoury Otcové Edentie věnují mimořádnou péči o Urantii a další izolované světy Satanie. Již dávno viděl prorok, že Otcové Souhvězdí kontrolují záležitosti lidí. „Když Nejsvrchovanější rozdělil zemi na národy, když oddělil syny Adama, ustanovil hranice těchto národů.“

V každém světě, který je v karanténě, nebo je izolovaný, působí Syn Vorondadek jako pozorovatel. Nezáčastňuje se řízení planety, jenom v případě, když je vyzván Otcem Souhvězdí, aby zasáhl do záležitostí národů. Ve skutečnosti, právě tento Nejsvrchovanější pozorovatel je ten, kdo „vládne v královstvích lidí.“ Urantia je jedním z izolovaných světů Norlatiadeku a pozorovatel Vorondadek působí na této planetě po celou dobu od zrady Kaligastiji. Když Machiventa Melkisedek pomáhal v polomateriální formě na Urantii, vzdal osobní poctu sloužícímu Nejsvrchovanějšímu pozorovateli, jak je vidět z následujícího zápisu: „A Melkisedek, král Šálemský, byl knězem Nejsvrchovanějšího.“ Melkisedek sdělil Abrahamovi o jeho vztahu k tomuto Nejsvrchovanějšímu pozorovateli když řekl: „A žehnej Nejsvrchovanějšímu, který předal nepřátele tvé do rukou tvých.“

6. BOŽÍ ZAHRADY

Hlavní centra soustav se vyznačují krásou materiálních a minerálních staveb, zatímco hlavní řídicí centrum vesmíru více odráží duchovní dokonalost, ale centra souhvězdí jsou vrcholem morontální činnosti a živých okras. V hlavních světech souhvězdí je živá okrasa všeobecně více využívána a právě tato převaha života—botanické umění—je příčinou toho, že tyto světy

growing out of the confusion consequent upon the Satania rebellion.

43:5.13 (491.9) 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

43:5.14 (491.10) 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

43:5.15 (491.11) And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

43:5.16 (491.12) Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. “When the Most High divided to the nations their inheritance, when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people.”

43:5.17 (491.13) Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who “rules in the kingdoms of men.” Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most High observer then on duty, as it is written, “And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High.” Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, “And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand.”

6. THE GARDENS OF GOD

43:6.1 (492.1) The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of

jsou nazývány „Božími zahradami.“

Asi polovina Edentie je pokryta překrásnými zahradami Nejsvrchovanějších a tyto zahrady se řadí mezi nejúchvatnější morontální výtvoř lokálního vesmíru. To vysvětluje, proč mimořádně krásná místa na obydlených světech Norlatiadeku jsou často nazývána „Edenskými zahradami.“

Uprostřed této nádherné zahrady se nachází svatyně Nejsvrchovanějších. Autor žalmů musel vědět něco o těchto věcech, protože napsal: „Kdo vystoupí na horu Nejsvrchovanějších? Kdo bude stát na tomto nebeském místě? Ten, kdo má čisté ruce a ryzí srdce a ten, kdo neobrátil svoji duši k marnivosti a nejednal nečestně.“ Každý desátý den odpočinku se u této svatyně shromáždí všichni obyvatelé Edentie a vedeni Nejsvrchovanějšími uctí Boha Nejvyššího.

V architektonických světech je deset forem materiálního života. Na Urantii je rostlinný a živočišný život, ale na takových světech, jako je Edentia je deset skupin materiálních druhů života. Jestli byste mohli vidět těchto deset skupin života na Edentii, okamžitě byste označili první tři jako rostlinné a poslední tři jako živočišné druhy života, ale byli byste naprosto neschopni pochopit podstatu prostředních čtyř skupin, těchto velmi rozšířených a úchvatných forem života.

Dokonce jasně rozlišitelný živočišný život je velmi odlišný od toho na evolučních světech. Je tak rozdílný, že je zcela nemožné popsat smrtelným myslím unikátní vlastnosti a vroucí povahu těchto nemluvicích tvorů. Jsou tam tisíce a tisíce živých tvorů, které si vaše fantazie není schopna představit. Celé živočišná říše se zcela liší od smyslových živočišných druhů na evolučních planetách. Veškerý živočišný život je vysoce inteligentní a neobyčejně užitečný a všechny rozmanité druhy jsou překvapivě krotké a dojemně družné. Na takových architektonických světech nejsou masožraví tvorové; v celé Edentii není nic, čeho by se živá bytost měla bát.

Rostlinný život je také velmi odlišný od toho na Urantii a obsahuje různé druhy jak materiální, tak i morontální. Materiální rostliny mají charakteristické zelené zbarvení, ale morontální protějšek rostlinného života má fialkové modrou nebo fialovou barvu, měnícího se odstínu a lesku. Taková morontální flóra je čistě energetickou vegetací; jako potrava nezanechává zbytky.

Obdařeny deseti skupinami fyzického života, bez zmíněných morontálních forem, tyto architektonické světy skýtají nesmírné možnosti pro biologické zkrášlení krajiny a materiálních i morontálních staveb. Celestiniští umělečtí

life — botanic artistry — that causes these worlds to be called “the gardens of God.”

43:6.2 (492.2) About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called “the garden of Eden.”

43:6.3 (492.3) Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: “Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully.” At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

43:6.4 (492.4) The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

43:6.5 (492.5) Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

43:6.6 (492.6) The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

43:6.7 (492.7) Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic beautification of the landscape and of the material

řemeslníci řídí místní spornagy v jejich rozsáhlé činnosti vytvářet botanické ornamenty a biologickou výzdobu. Zatímco vaši umělci se musí uchýlit k nehybné barvě a neživému mramoru, aby zobrazili svoje představy, celestijní umělci řemeslníci a univativové mnohem častěji využívají živé materiály k vyjádření svých myšlenek a znázornění svých ideálů.

Jestliže se těšíte z květin, keřů a stromů Urantie, potom se budete kochat pohledem na botanickou krásu a květinovou nádheru božských zahrad Edentie. Ale je to za hranicemi mých schopností, abych dokázal popsat plnohodnotně smrtelné mysli tyto krásy nebeských světů. Opravdu, oči neviděly takovou nádheru, která očekává váš příchod na tyto světy vzestupného putování smrtelných bytostí.

7. UNIVITATOVÉ

Univativové jsou trvalými obyvateli Edentie a přidružených světů, přičemž všech sedm set sedmdesát světů, obklopujících hlavní centrum souhvězdí, je pod jejich dohledem. Tyto děti Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha zosobňují bytí mezi materiální a duchovní úrovní, ale nejsou morontiálními tvory. Tito stálí obyvatelé každé ze sedmdesáti hlavních sfér Edentie mají rozdílné viditelné formy a morontiální formy morontiálních smrtelníků se upravují tak, aby byly ve shodě se vzestupnou stupnicí univativů pokaždé při přechodu z jedné sféry Edentie na druhou, během jejich úspěšného postupu ze světa číslo jedna na svět číslo sedmdesát.

Duchovně jsou všichni univativové stejní; intelektuálně, podobně jako smrtelníci, jsou rozdílní; svojí formou se hodně podobají morontiálnímu stavu bytí a jsou vytvořeni tak, aby působili v sedmdesáti odlišných kategoriích osobností. Každá z těchto kategorií univativů projevuje deset základních variací intelektuální činnosti a každý z těchto odlišných intelektuálních typů řídí speciální výchovné a osvětové školy pro postupnou profesionalizaci nebo praktickou socializaci na některé z deseti družic, které krouží kolem každého hlavního světa Edentie.

Těchto sedm set malých světů jsou technickými sférami praktického vzdělání pro práci v celém lokálním vesmíru a jsou otevřeny všem skupinám inteligentních bytostí. Tyto výchovné školy, zaměřené na speciální odbornost a technické znalosti, nejsou vedeny výhradně pro vzestupné smrtelníky, přestože morontiální studenti tvoří zdaleka největší skupinu ze všech, kteří tyto výukové kurzy navštěvují. Když jste přijati na kterýkoliv ze sedmdesáti hlavních světů

and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univativs more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

43:6.8 (493.1) If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. THE UNIVITATIA

43:7.1 (493.2) Univativs are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univativs each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

43:7.2 (493.3) Spiritually, the univativs are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univativs exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia worlds.

43:7.3 (493.4) These seven hundred minor worlds are technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture,

sociální osvěty, máte okamžitě povolen vstup na každou z deseti obklopujících družic.

V různých koloniích laskavosti převládají mezi instruktory odpočinku vzestupní morontální smrtelníci, ale univitatové představují největší skupinu, spojenou se sborem celestinských uměleckých řemeslníků Nebadonu. V celém Nebadonu nejsou žádné mimohavonské bytosti, kromě abandonterů Uversy, které se mohou dovednostmi rovnat univitaciům po stránce umělecké zručnosti, sociální přizpůsobivosti a koordinační dovednosti.

Tito obyvatelé souhvězdí nejsou skutečnými členy sboru uměleckých řemeslníků, ale volně se všemi jejich skupinami pracují a velkou měrou přispívají k tomu, aby se na světech hlavních sfér souhvězdí realizovaly pozoruhodné umělecké potenciály přechodné kultury. Oni nepůsobí za hranicemi hlavních světů souhvězdí.

you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

43:7.4 (493.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitalia represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandonters can equal the univitalia in artistic skill, social adaptability, and co-ordinating cleverness.

43:7.5 (493.6) These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. VZDĚLÁVACÍ SVĚTY EDENTIE

Fyzické vybavení Edentie a jejich obklopujících sfér je téměř dokonalé; ztěžší se však mohou rovnat duchovní velkoleposti sfér Salvingtonu, ale značně převyšují nádheru vzdělávacích světů Jerusemu. Všechny tyto sféry Edentie jsou zásobeny energií přímo z univerzálních proudů prostoru a jejich obrovské energetické systémy—jak materiální, tak i morontální—jsou odborně řízeny a distribuovány centry souhvězdí, kterým asistují odborné sbory Hlavních Fyzických Kontrolorů a Kontrolorů Morontální Energie.

Čas, strávený na sedmdesáti vzdělávacích světech přechodné morontální osvěty, spojený s edentskou etapou vzestupu, je nejstálejším obdobím na cestě vzestupného smrtelníka až po dosažení statusu konečného; je to opravdu typický morontální život. I když při každém přechodu z jednoho hlavního světa osvěty na druhý proděláte nové přeladění, ponecháváte si svoje morontální tělo a neprocházíte žádným obdobím, během kterého si neuvědomujete svoji osobnost.

Váš pobyt na Edentii a k ní připojených sfér bude hlavně věnován zvládnutí skupinové etiky—klíč k příjemným a prospěšným vzájemným vztahům mezi různými kategoriemi inteligentních osobností vesmíru a supervesmíru.

Na obytných světech završíte sjednocení evoluční smrtelné osobnosti; v hlavním centru soustavy získáte občanství Jerusemu a dosáhnete ochoty podrobit se disciplinám skupinových aktivit a koordinovaným činnostem; ale nyní, na vzdělávacích světech souhvězdí

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

43:8.1 (493.7) The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

43:8.2 (494.1) The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

43:8.3 (494.2) Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

43:8.4 (494.3) On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the

dosáhnete skutečného zespolečenštění vaší vyvíjející se morontialní osobnosti. Toto nebeské dosažení osvěty zahrnuje učení jak:

1. Šťastně žít a účinně pracovat s deseti různými morontialci, když deset takových skupin je sdruženo do společenství po stech bytostech a dále do sboru o tisíci členech.

2. S radostí bydlet a srdečně soužívat s deseti univitaty, kteří, i když se intelektuálně podobají morontialním bytostem, jsou ve všech jiných ohledech úplně rozdílní. Potom musíte fungovat v této skupině o deseti členech při soužití s deseti jinými rodinami, které jsou naopak sjednoceny ve sboru jednoho tisíce univitatů.

3. Přizpůsobit se současně jak morontialním druhům, tak i těmto hostícím univitatům. Získat schopnost dobrovolně a účinně spolupracovat s vaším vlastním řádem bytostí v těsném pracovním spojení s poněkud odlišnou skupinou inteligentních tvorů.

4. Když takto sociálně jednáte s bytostmi, které jsou či nejsou vám podobné, dosáhnete intelektuální harmonie a profesního přizpůsobení s oběma partnerskými skupinami.

5. Při vzrůstajícím uspokojení ze zespolečenštění osobnosti na intelektuální a profesní úrovni, dále zdokonalujete schopnost žít v úzkém kontaktu s podobnými a poněkud rozdílnými bytostmi se stále se zmenšující nedůtklivostí a stále slábnoucí nelibostí. K těmto posledním změnám přispívají ve velké míře instruktoři odpočinku prostřednictvím jejich skupinových herních aktivit.

6. Sladit všechny tyto různé způsoby soužití pro koordinaci následné vzestupné cesty k Ráji; rozšířit vesmírný vhled zvýšením schopnosti pochopit významy věčného cíle, skryté v těchto zdánlivě nevýznamných časo-prostorových aktivitách.

7. Potom završit všechny tyto procesy multizespolečenšťování současným zvýšením duchovního vhledu v takové míře, která je nutná pro zvyšování všech aspektů osobnosti skrze skupinové duchovní spojení a morontialní koordinaci. Intelektuálně, sociálně a duchovně dva smrtelní tvorové svým partnerstvím nejenom zdvojnásobí své osobní potenciály vesmírného dosažení, ale své možnosti téměř zečtyřnásobí.

Popsali jsme společenství na Edentii jako spojení morontialního smrtelníka s rodinou-skupinou univitatů, skládající se s deseti intelektuálně rozdílných jedinců, soužících s

constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement consists in learning how to:

43:8.5 (494.4) 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

43:8.6 (494.5) 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univitatia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitatia.

43:8.7 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitatia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

43:8.8 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

43:8.9 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

43:8.10 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43:8.11 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

43:8.12 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitatia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant

podobnou skupinou deseti morontálních partnerů. Ale na prvních sedmi hlavních světech pouze jeden vzestupný smrtelník žije s deseti univítaty. Na druhé skupině sedmi hlavních světů bydlí dva smrtelníci s každou místní desetičlennou skupinou a tak to pokračuje, až na poslední skupině sedmi hlavních sfér bydlí deset morontálních bytostí s deseti univítaty. Jak se postupně učíte lépe žít s univítaty, budete používat tyto zdokonalené etické principy ve vašich vztazích s vašimi morontálními vzestupnými druhy.

Jako vzestupní smrtelníci, prožijete příjemný pobyt na světech progresu Edentie, ale nezažijete ten osobní pocit uspokojení, který provázel váš první kontakt s vesmírnými událostmi v hlavním řídicím centru soustavy, nebo při vašem posledním loučení s těmito realitami na koncových světech vesmírného hlavního centra.

9. OBČANSTVÍ EDENTIE

Po absolvování studia na světě číslo sedmdesát se vzestupní smrtelníci usídlí na Edentii. Nyní se vzestupné bytosti poprvé zúčastní „Rajského shromáždění“ a naslouchají vypravování o své daleké cestě z úst Věčného—prvního z Osobností s původem v Nejvyšší Trojici, se kterou se setkali.

Pro morontální vzestupné bytosti je celý tento pobyt na vzdělávacích světech souhvězdí, vrcholící občanstvím Edentie, obdobím opravdového a božského blaha. V průběhu vašeho pobytu na světech soustavy jste se vyvíjeli z tvora, který měl blízko k živočichovi, do morontálního tvora; byli jste více materiální než duchovní. Na sférách Salvingtonu se budete vyvíjet z morontální bytosti do skutečného ducha; stanete se více duchovní než materiální. Ale na Edentii jsou vzestupné bytosti na úrovni mezi bývalým a budoucím stavem, jsou uprostřed své cesty od evolučního živočicha k vzestupnému duchu. Během celého vašeho pobytu na Edentii a jejích světech jste „jako andělé“; neustále se vyvíjíte, ale po celou dobu máte obecný a typický morontální status.

Pobyt vzestupného smrtelníka v souhvězdí je nejjednotvárnějším a nejstálenějším obdobím v celé dráze morontálního vývoje. Tato zkušenost je předduchovní přípravou pro zespolečenšťování vzestupných bytostí. Je to obdoba duchovní zkušenosti předkonečných v Havoně a předabsonitní výchovy v Ráji.

Na Edentii se vzestupní smrtelníci hlavně zabývají úkoly na sedmdesáti progresivní světech univítatů. Také slouží v různých funkcích na samotné Edentii, především ve spojení s programem souhvězdí, který je zaměřen na

with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univítatia. On the second group of seven major worlds two mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univítatia. As you learn how better to socialize with the univítatia, you will practice such improved ethics in your relations with your fellow morontia progressors.

43:8.13 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. CITIZENSHIP ON EDENTIA

43:9.1 (495.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the “assemblies of Paradise” and hear the story of their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

43:9.2 (495.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual than material. But on Edentia, ascenders are midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are “as the angels”; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

43:9.3 (495.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

43:9.4 (495.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univítatia worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program

skupinové, rasové, národnostní a planetární blaho. Nejsvrchovanější nejsou příliš zapojeni do péče o vývoj jedince na obydlených planetách; oni spíše vládnou v královstvích lidí, než v srdcích jednotlivců.

A ten den, kdy budete připraveni odejít z Edentie a začít pouť Salvingtonem, zastavíte se a ohlédnete se zpět na jedno z nejkrásnějších a nejvíce osvěžujících ze všech období vašeho vzdělávání na této straně Ráje. Ale dokonalost toho všeho bude vzrůstat s mírou vašeho postupu ke středu a se zvýšenou schopností pro obšírnější pochopení božských významů a duchovních hodnot.

[Připraveno Malavatiem Melkisedekem.]

concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms of men rather than in the hearts of individuals.

^{43:9.5 (495.7)} And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

^{43:9.6 (496.1)} [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

Kapitola 44. Celestinští umělečtí řemeslníci

⇐ 043

Kniha Urantia

045 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 44 CELESTINŠTÍ UMĚLEČTÍ ŘEMESLNÍCI

Sekce

Úvod

1. Celestinští hudebníci
2. Nebeští interpretové
3. Božští stavitelé
4. Zaznamenatele myšlenek
5. Manipulátoři energie
6. Návrháři a dekoratéri
7. Harmonizátoři
8. Cíle smrtelníků a morontialní úspěchy

PAPER 44 THE CELESTIAL ARTISANS

SECTIONS

Introduction

1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

Úvod

MEZI koloniemi laskavosti různých oblastí a hlavních světů vesmírů je možno pozorovat unikátní řád smíšených osobností, nazývaných celestinští umělečtí řemeslníci. Tyto bytosti jsou hlavními umělci a uměleckými řemeslníky v morontialních a nižších duchovních sférách. Oni jsou duchové a poloduchové, zabývající se morontialní výzdobou a duchovním zkrášlováním. Takoví umělci jsou rozděleni po celém velkém vesmíru—na hlavních světech supervesmírů, lokálních vesmírech, souhvězdích, soustavách a rovněž na všech sférách, které jsou ustálené ve světle a životě; ale jejich hlavní oblast působení je v souhvězdích a především na sedmi stech sedmdesáti světech, které obklopují každou hlavní sféru.

I když jejich práce je téměř nepochopitelná, mělo by být srozuměno, že neexistují morontialní a duchovní světy bez jejich vysokého umění a nebeských kultur.

INTRODUCTION

44:0.1 (497.1) AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

44:0.2 (497.2) Though their work may be almost incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal cultures.

Celestinští umělci řemeslníci nejsou vytvářeni jako takoví; jsou sborem vybraných a povolanych spolehlivých učitelů, mající původ ve středním vesmíru a jejich žáci jsou vybíráni z řad vzestupných smrtelníků a početných dalších nebeských skupin. Původní učitelský sbor těchto uměleckých řemeslníků byl kdysi sestaven Nekonečným Duchem ve spolupráci se Sedmi Hlavními Duchy a byl složen ze sedmi tisíc havonských instruktorů, po tisíci v každé ze sedmi skupin řemeslníků. Z tohoto počátečního jádra se během dlouhých epoch vyvinul tento výjimečně nadaný sbor zručných řemeslníků v duchovních a morontálních oblastech.

Každá morontální osobnost, nebo duchovní entita může být přijata do sboru nebeských řemeslníků; to znamená, že se přijímá jakákoliv bytost pod úrovní rozeného božského synovstva. Vzestupní Boží synové z evolučních sfér mohou po svém příchodu na morontální světy požádat o přijetí do sboru uměleckých řemeslníků a jestli mají dostačující nadání, mohou si zvolit tuto profesi na delší, nebo kratší dobu. Ale nikdo nemůže vstoupit mezi umělecké řemeslníky na dobu kratší než jedno milénium—jeden tisíc let supervesmírného času.

Všichni celestinští umělci řemeslníci jsou registrováni v hlavním centru supervesmíru a jsou řízeni morontálními poradci na hlavních centrech lokálních vesmírů. Centrální sbor morontálních poradců, působících na hlavním světě každého lokálního vesmíru, je pověřuje činností v následujících sedmi hlavních skupinách:

1. Celestinští hudebníci.
2. Nebeští interpretové.
3. Božští stavitelé.
4. Zaznamenatelé myšlenek.
5. Manipulátoři energie.
6. Návrháři a dekoratéři.
7. Harmonizátoři.

Všichni původní učitelé těchto sedmi skupin pocházejí z dokonalých světů Havony a Havona obsahuje modely a modelové studie pro všechny aspekty a formy duchovního umění. I když je to gigantický úkol pokusit se přenést tato umění Havony na světy prostoru, od epochy k epoše celestinští umělci řemeslníci vylepšují způsoby a metody své práce. Tak, jako ve všech ostatních aspektech vzestupné dráhy, po těch nejpokročilejších v jakémkoliv oboru, je požadováno, aby předávali svoje vyšší znalosti a dovednosti svým méně obdařeným druhům.

Vy poprvé zahlédnete tato přenesená umění Havony na obytných světech a jejich krása a také vaše ocenění takové krásy se bude zvyšovat a

44:0.3 (497.3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:0.4 (497.4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:0.5 (497.5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

- 44:0.6 (497.6) 1. Celestial Musicians.
- 44:0.7 (497.7) 2. Heavenly Reproducers.
- 44:0.8 (497.8) 3. Divine Builders.
- 44:0.9 (497.9) 4. Thought Recorders.
- 44:0.10 (498.1) 5. Energy Manipulators.
- 44:0.11 (498.2) 6. Designers and Embellishers.
- 44:0.12 (498.3) 7. Harmony Workers.

44:0.13 (498.4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

44:0.14 (498.5) You will first begin to glimpse these transplanted arts of Havona on the mansion worlds, and their beauty and your appreciation of

vyjasňovat během vaší dlouhé cesty do duchovních síní Salvingtonu, kde spatříte inspirující mistrovská díla nebeských umělců duchovních sfér.

Všechny tyto aktivity morontálních a duchovních světů jsou reálné. Pro duchovní bytosti je duchovní svět realitou. Pro nás je více nereálný materiální svět. Vyšší formy duchovního života volně prostupují běžnou hmotou. Vyšší duchové nereagují na žádný materiál, s výjimkou některých základních energií. Pro materiální bytosti je duchovní svět více či méně nereálný; pro duchovní bytosti je materiální svět téměř naprosto nereálný, jeví se pouhým stínem podstaty duchovních realit.

Se svým výjimečným duchovním viděním já nejsem schopen vnímat budovu, ve které se překládá a zaznamenává toto vyprávění. Vedle mě stojící Božský Poradce vnímá tyto ryze materiální výtvořky ještě méně. My uvidíme, jak se tyto materiální stavby jeví vám tím způsobem, že se díváme přes duchovní protějšek, poskytnutý našim myslím jedním z našich doprovodných transformátorů energie. Pro mě, duchovní bytost, není tato materiální budova vůbec reálná, ale je samozřejmě velmi reálná a užitečná pro materiální smrtelníky.

Existují určité typy bytostí, které jsou schopny rozeznávat realitu tvorů jak v duchovních, tak i v materiálních světech. Do této kategorie patří takzvaní čtvrtí tvorové Havonských Servitalů a čtvrtí tvorové usmiřovatelů. Andělé času a prostoru jsou obdařeni schopností vidět jak duchovní, tak i materiální bytosti, čehož jsou také schopni vzestupní smrtelníci po svém vysvobození z lidského těla. Po dosažení vyšších duchovních úrovní jsou vzestupné bytosti schopny rozpoznat materiální, morontální a duchovní reality.

Je tady se mnou také Mocný Posel z Uversy, vzestupná bytost, spojená s Ladičem, svého času smrtelná bytost a on vás vnímá jací jste a současně vidí Osamělého Posla, supernafima a další přítomné nebeské bytosti. Během vašeho dlouhého vzestupu nikdy neztratíte schopnost rozpoznat vaše druhy předchozího bytí. V průběhu vašeho stoupání na stupnici života ke středu si vždy ponecháte schopnost rozeznat a přátelit se s vašimi bližními z bývalých a nižších úrovní poznávání. Každý nový přesun, nebo vzkříšení přidá do vašeho rozsahu vidění jednu další skupinu andělských bytostí, aniž se ani v nejmenším připravíte o schopnost rozpoznat vaše přátele a druhy z dřívějších stavů.

V poznávání vzestupných smrtelníků je všechno toto umožněno činností zavedených Ladičů Myšlení. Prostřednictvím zachování kopií

their beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

44:0.15 (498.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

44:0.16 (498.7) I cannot, with exclusive spirit vision, perceive the building in which this narrative is being translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

44:0.17 (498.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

44:0.18 (498.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

44:0.19 (498.10) All this is made possible in the experience of ascending mortals by the action of the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's

všech zkušeností z celého vašeho života, máte jistotu, že nikdy neztratíte žádné životní rysy, které jste kdysi měli; a tito Ladiči Myšlení procházejí životem s vámi, jako vaše součást, ve skutečnosti - jako vy.

Ale já jsem téměř zoufalý nad tím, že nejsem schopen sdělit materiální mysli podstatu práce celestinských uměleckých řemeslníků. Jsem nucen neustále převracet smysl a komolit jazyk ve snaze vyložit smrtelné mysli realitu těchto morontálních procesů a skoro duchovních jevů. Vaše chápání není způsobitelné porozumět a vaše řeč nedostatečně vyjadřuje význam, hodnotu a vztah těchto poloduchovních činností. Pokračuji v tomto úsilí informovat lidskou mysl o těchto realitách s plným vědomím toho, že je naprosto nemožné, abych byl v tomto počínání velmi úspěšný.

Nemohu udělat nic víc, než se pokusit přibližně nastínit podobnost mezi činnostmi materiálních smrtelníků a různorodými aktivitami celestinských uměleckých řemeslníků. Kdyby rasy na Urantii byly více vyvinuté v umění a jiných kulturních činnostech, potom bych mohl jít dále ve své snaze přenést lidskou mysl od hmotných věcí k těm morontálním. Asi všechno v co mohu doufat, že se mně podaří, je to, že zdůrazním fakt reality těchto procesů morontálních a duchovních světů.

1. CELESTINŠTÍ HUDEBNÍCI

Vy, se svým omezeným rozsahem smrtelného sluchu, si těžko můžete představit morontální melodie. Existuje dokonce pásmo krásných materiálních zvuků, nerozpoznatelných lidským sluchem, nemluvě o nepředstavitelném rozsahu morontální a duchovní harmonie. Duchovní melodie nejsou materiální zvukové vlny, ale duchovní pulsace, přijímané duchem nebeské osobnosti. S melodií sfér, která je zcela za hranicemi lidského chápání, je spojena široká oblast rozsahu a duševní projev, stejně jako velkolepost přednesu. Viděl jsem miliony okouzlených bytostí v povznešeném nadšení, když se po duchovních energetických nebeských okruzích linula melodie jejich sféry. Tyto nádherné melodie se mohou vysílat do nejvzdálenějších míst vesmíru.

Celestinští hudebníci vytvářejí nebeskou zvukovou harmonii využíváním následujících duchovních sil:

1. Duchovní zvuk—přerušování duchovního proudu.
2. Duchovní světlo—regulování a zesilování světla morontálních a duchovních sfér.

experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as *you*.

44:0.20 (499.1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

44:0.21 (499.2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the reality of these transactions of the morontia and the spirit worlds.

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

44:1.1 (499.3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499.4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

- 44:1.3 (499.5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.
- 44:1.4 (499.6) 2. *Spiritual light* — the control and intensification of the light of the morontia and

3. Střety energií—melodie, vytvářená dovedným ovládním morontálních a duchovních energií.

4. Symfonie barev—melodie morontálních barevných tónů; toto se řadí k nejvyšším výkonům celestinských hudebníků.

5. Harmonie doprovodných duchů—vlastní seskupení a sdružení různých řádů morontálních a duchovních bytostí, produkujících povznášející melodie.

6. Melodie mysli—duchovní myšlenky mohou dosáhnout takové dokonalosti, že vytrysknou ve formě melodií Havony.

7. Hudba prostoru—správným naladěním se melodie jiných sfér mohou přijímat na vysílacích okruzích daného vesmíru.

Existuje více než sto tisíc různých způsobů zacházení se zvukem, barvou a energií—metody, podobné lidskému používání hudebních nástrojů. Vaše taneční soubory nepochybně představují primitivní a komický pokus materiálních tvorů přiblížit se nebeské harmonii sestavení a sdružení osobností. Ostatních pět forem morontální melodie nejsou rozpoznatelné smyslovými orgány materiálních těl.

Harmonie, hudba sedmi úrovní melodického spojení, je univerzálním kódem duchovní komunikace. Taková hudba, které rozumějí smrtelníci na Urantii, dosáhne svého nejvyššího vyjádření ve školách Jerusemu, hlavním centru soustavy, kde se polomateriální bytosti učí harmonie zvuku. Smrtelníci nereagují na jiné formy morontální melodie a nebeské harmonie.

Vnímání hudby na Urantii je jak fyzické, tak i duchovní; a vaši lidé hudebníci toho hodně dokázali, když pozvedli hudební vkus z barbarské monotonie vašich dávných předků k vyšším úrovním vnímání zvuku. Většina smrtelníků Urantie reaguje na hudbu převážně svými materiálními svaly a jen málo myslí a duchem; ale během posledních třiceti pěti tisíc let se hudební vnímání pomalu zušlechťuje.

Melodické synkopování představuje přechod od hudební monotonie primitivního člověka k výrazové harmonii a smysluplným melodiím vašich pozdějších hudebníků. Ranné typy rytmu stimulují reakci hudebního smyslu, bez vyvolání vyšších intelektuálních schopností vnímání harmonie, což všeobecně více přitahuje nevyvinuté a duchovně netečné jedince.

spiritual realms.

44:1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44:1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44:1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44:1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44:1.10 (500.1) There are over one hundred thousand different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

44:1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia melody and celestial harmony.

44:1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

44:1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of the higher intellectual powers of harmony appreciation and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

Nejlepší hudba Urantie je pouze slabou ozvěnou nádherných melodií, které vnímají nebeští kolegové vašich hudebníků, ke kterým se dostanou pouze úryvky těchto harmonických morontálních sil, sestavených do hudebních melodií harmonického souznění. Duchovně-morontální hudba často používá všech sedm způsobů vyjádření a reprodukce, takže pro lidskou mysl je nesmírně obtížné pokoušet se přenést tyto melodie vyšších sfér do obvyklých hudebních tónů. Taková snaha by se podobala úsilí reprodukovat melodie velkého orchestru pouze s jedním hudebním nástrojem.

I když jste vytvořili některé krásné melodie na Urantii, hudebně jste nepokročili tak daleko, jako většina z vašich sousedních planet v Satanii. Kdyby jen Adam a Eva vydrželi, potom byste měli opravdovou hudbu; ale dar harmonie zvuku, v nich tak velký, byl natolik oslaben rodovými nehudebními sklony, že pouze v jednom z tisíce smrtelných životů se projeví mimořádné vnímání hudebních tónů. Ale neztrácejte odvahu; jednoho dne se může na Urantii objevit opravdový hudebník a celé lidstvo bude okouzleno nádhernými tóny jeho melodií. Jedna taková lidská bytost může navždy změnit způsob života celého národa, dokonce i veškerého civilizovaného světa. Je to naprostá pravda, že „melodie má sílu změnit celý svět.“ Navždy zůstane hudba univerzálním jazykem lidí, andělů a duchů. Harmonie je řeč Havony.

2. NEBEŠTÍ INTERPRETOVÉ

Smrtelný člověk si dokáže vytvořit pouze nejasnou a zkreslenou představu o působení nebeských interpretů, které jsem nucen pokusit se zobrazit prostřednictvím primitivních a limitujících symbolů vašeho materiálního jazyka. V duchovně-morontálním světě je množství věcí nejvyšší hodnoty, věcí, hodny reprodukce, ale na Urantii jsou neznámé; jsou to zkušenosti, patřící do kategorie činností, které stěží „vstoupily do mysli člověka;“ jsou to ty reality, které má Bůh připraven pro ty, kteří budou žít po smrti.

Existuje sedm skupin nebeských interpretů a já se pokusím popsat jejich práci s pomocí následujícího zařazení:

1. Zpěváci—hudebníci, opakující specifické harmonie minulosti a přednášející melodie současnosti. Ale toto všechno se děje na morontální úrovni.

2. Barviči—umělci světla a stínu, které vy nazýváte kreslíči a malíři, umělci, kteří zachovávají

44:1.14 (500.5) The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

44:1.15 (500.6) While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, “melody has power a whole world to transform.” Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

44:2.1 (500.7) Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly “entered into the mind of man,” those realities which God has in waiting for those who survive the life in the flesh.

44:2.2 (501.1) There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

44:2.3 (501.2) 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

44:2.4 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and

pomíjející příhody a přechodné epizody pro budoucí potěšení morontálního světa.

3. Osvětlující ilustrátoři—tvůrci obrazců, zachycující poloduchovní jevy. K této činnosti by se mohlo zhruba přirovnat filmování.

4. Tvůrci historických představeních—ti, kteří dramaticky napodobují důležité události vesmírné historie.

5. Mistři proroci—ti, kteří promítají významy historie do budoucnosti.

6. Vypravěči životních příběhů—ti, kteří zachovávají smysl a význam životní zkušenosti. Promítání současných osobních zkušeností do dosažených budoucích hodnot.

7. Administrativní režiséři—ti, kteří zobrazují význam vládní filozofie a metodiku správního řízení, celestnějších dramatických svrchovaností.

Velmi často a zdařile nebeští interpretové spolupracují s instruktory odpočinku při slučování rekapitulace vzpomínek s určitými formami odpočinku mysli a rozptýlení osobnosti. Tito interpretové někdy společně předvádějí před morontálními konkláve a shromážděními duchů nesmírně dramatické podívané, představující účel takových setkání. Já jsem byl nedávno svědkem takového úžasného představení, ve kterém více než jeden milion herců předvedlo postupně tisíc výjevů.

Vyšší intelektuální učitelé a přechodní pečovatelé využívají volně a účinně tyto rozmanité skupiny interpretů při svých vzdělávacích aktivitách. Ale ne všechno jejich úsilí je zaměřeno na přechodné zobrazování; hodně, velmi hodně jejich práce má trvalou povahu a zůstane navždy jako odkaz pro všechny budoucí časy. Tito umělečtí řemeslníci jsou tak všestranně nadaní, že když působí hromadně, jsou schopni znovu ztvárnit celou epochu a v součinnosti se serafskými pomocníky skutečně zobrazit smrtelným divákům věčné hodnoty duchovního světa.

3. BOŽŠTÍ STAVITELÉ

Jsou města „jejichž tvůrcem a stavitelem je Bůh.“ My, v duchovním světě, máme všechno to a nepředstavitelně mnohem víc, co vy smrtelníci znáte. Máme domy, duchovní pohodlí a morontální nezbytné potřeby. Na každý způsob materiálního uspokojení, které dokáže člověka naplnit radostí, my máme tisíce duchovních realit, které obohacují a rozvíjejí náš život. Božští stavitelé působí v sedmi skupinách:

transient episodes for future morontia enjoyment.

^{44:2.5 (501.4)} 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude illustration.

^{44:2.6 (501.5)} 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

^{44:2.7 (501.6)} 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

^{44:2.8 (501.7)} 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

^{44:2.9 (501.8)} 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

^{44:2.10 (501.9)} Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

^{44:2.11 (501.10)} The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. THE DIVINE BUILDERS

^{44:3.1 (501.11)} There are cities “whose builder and maker is God.” In spirit counterpart we have all that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia necessities. For every material satisfaction which humans are capable of enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence. The divine builders function in seven groups:

1. Konstruktéři a stavitelé domů—ti, kteří stavějí a přestavují příbytky, přidělené jednotlivcům i pracovním skupinám. Tato morontální a duchovní obydlí jsou skutečná. Pro vaše omezené vidění by byla neviditelná, ale pro nás jsou velmi reálná a krásná. Do určité míry se všechny duchovní bytosti mohou podílet na některých detailech plánování a vytváření svých morontálních a duchovních příbytků. Tyto domy jsou zařízeny a vyzdobeny v souladu s potřebami morontálních a duchovních tvorů, kteří v nich budou bydlet. Ve všech těchto stavbách je přemíra prostoru a dostatek příležitostí pro individuální vyjádření.

2. Stavitelé pracovních budov—ti, kteří se zabývají projektováním a montováním příbytků pro běžné a normální pracovníky duchovních a morontálních sfér. Tito stavební pracovníci se dají přirovnat k těm, kteří stavějí dílny a jiné průmyslové objekty na Urantii. Přechodné světy mají nutný systém vzájemné výpomoci a speciálního dělení práce. My všichni neděláme všechno; morontální bytosti a vyvíjející se duchové vykonávají rozmanité funkce a tito stavitelé pracovních budov nejenže stavějí stále dokonalejší dílny, ale také přispívají k profesnímu růstu pracovníků.

3. Stavitelé budov pro volný čas—pro čas odpočinku, který by smrtelníci nazvali rekreací a v určitém smyslu zábavou, jsou využívány rozsáhlé komplexy. Odpovídající prostředí jsou vyhrazena pro instruktory odpočinku, humoristy morontálních světů—těch přechodných sfér, na kterých probíhá výuka vzestupných bytostí, které teprve nedávno opustily evoluční planety. I vyšší duchové pěstují určitou formu humoru během období svého duchovního odpočinku.

4. Stavitelé chrámů—zkušené architekti duchovních a morontálních chrámů. Na všech světech vzestupu smrtelníků jsou chrámy pro projevy úcty a jsou to nejnádhernější výtvoři morontálních oblastí a duchovních sfér.

5. Stavitelé budov pro vzdělání—ti, kteří staví hlavní centra pro morontální výuku a pokročilé duchovní učení. Dveře jsou vždy otevřeny pro nabytí nových vědomostí, získání dalších informací, týkající se kterékoliv současné a budoucí práce, nebo oblasti univerzální kultury, což jsou informace, které jsou určeny k tomu, aby ze vzestupných smrtelníků udělaly inteligentnější a užitečnější obyvatele morontálních a duchovních světů.

6. Morontální plánovači—ti, kteří připravují budovy pro sdružování všech osobností ze všech oblastí, když jsou současně přítomni na některé sféře. Tito plánovači spolupracují s Kontrolory

44:3.2 (502.1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these constructions.

44:3.3 (502.2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:3.4 (502.3) 3. *The play builders*. Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:3.5 (502.4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

44:3.6 (502.5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge, information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontia planners* — those who build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors

Morontální Energie pro zdokonalení koordinace progresivního morontálního života.

7. Stavitelé veřejných budov—umělečtí řemeslníci, kteří plánují a stavějí pro veřejná shromažďování stanovené prostory, které jsou jiného druhu, než prostory pro projevy úcty. Tato místa běžného setkávání jsou nádherná a velkolepá.

Ačkoliv ani tyto stavby, ani jejich výzdoba by nebyly zcela reálnými pro smyslové vnímání materiálních smrtelníků, pro nás jsou naprosto reálnými. Tyto stavby byste nemohli vidět, kdybyste tam byli v lidském těle; nicméně, všechny tyto nadmateriální výtvořky tam skutečně jsou a vy je jasně uvidíte a budete je plně využívat.

4. ZAZNAMENATELÉ MYŠLENEK

Tito umělečtí řemeslníci se věnují zachování a reprodukci vznešených myšlenek sfér a působí v sedmi skupinách:

1. Ochránci myšlenek. Toto jsou umělečtí řemeslníci, kteří se věnují uchovávání vyšších myšlenek sfér. Na morontálních světech poctivě schraňují skvosty duchovního myšlení. Před mým prvním příchodem na Urantii jsem si prohlížel zápisy a poslouchal záznamy myšlení některých velkých myslitelů této planety. Takové vznešené ideje uchovávají ochránci myšlenek v jazyku Uversy.

Každý supervesmír má svůj vlastní jazyk, kterým mluví jeho osobnosti a který převládá ve všech jeho sektorech. V našem supervesmíru je tento jazyk nazýván uverský. Každý lokální vesmír má také svůj vlastní jazyk. Všechny vyšší řády Nebadonu jsou dvojazyčné, hovořící jak jazykem Nebadonu, tak i jazykem Uversy. Když se setkají dva jedinci z rozdílných lokálních vesmírů, komunikují spolu jazykem Uversy; avšak, když jeden z nich je z jiného supervesmíru, musí jim pomoci tlumočník. Ve středním vesmíru je jazyk zapotřebí velmi málo; tam existuje dokonalé a téměř úplné porozumění; tam nejsou plně chápání pouze Bohové. Nás učí, že během náhodného setkání v Ráji se projeví více vzájemného porozumění, než by se sdělilo smrtelným jazykem za tisíc let. Už na Uverse my „víme to, co vědí o nás.“

Schopnost překládat myšlenku do jazyka na morontálních a duchovních sférách je pro smrtelnou mysl nepochopitelné. Rychlost přenášení myšlenek na trvalý záznam se může zvýšit našimi odbornými zaznamenatelemi natolik, že

to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:3.8 (502.7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

44:3.9 (502.8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:4.1 (503.1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:4.2 (503.2) 1. *Thought preservers*. These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:4.3 (503.3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we “know as we are known.”

44:4.4 (503.4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of reducing thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the

za jednu minutu urantijského času může být zaznamenána obdoba více než půl milionu slov, nebo myšlenkových symbolů. Tyto vesmírné jazyky jsou mnohem více pestřejší než řeč evolučních světů. Pojmové symboly Uversy obsahují více než miliardu znaků, i když základní abeceda má jenom sedmdesát znaků. Jazyk Nebadonu není zdaleka tak dokonale propracovaný; jeho abeceda má čtyřicet osm znaků.

2. Zaznamenatelé pojmů. Tato druhá skupina zaznamenatelů se zabývá uchováním pojmových obrazů a modelů idejí. Toto je způsob nepřetržitého zaznamenávání, který není znám na materiálních sférách a touto metodou já mohu za hodinu vašeho času získat více informací, než byste vy získali za sto let čtením obyčejného psaného jazyka.

3. Ideografičtí zaznamenatelé. My máme obdobu vašeho psaného a mluveného slova, ale při uchovávání myšlenek obvykle používáme pojmové zobrazení a ideografické metody. Ideografičtí zaznamenatelé jsou schopni dosáhnout tisíckrát vyššího výsledku ve srovnání se zaznamenateli pojmů.

4. Podporovatelé rétoriky. Tato skupina zaznamenatelů se zabývá úkolem uchovat myšlenky pro ústní opakování. Ale my dokážeme v půlhodinovém proslovu obsáhnout, jazykem Nebadonu, tematiku celého života urantijského smrtelníka. Vaše jediná naděje pochopit tyto procesy je zastavit se a zamyslet se nad svým zmateným a nesouvislým sněním—jak během několika vteřin při těchto nočních fantaziích můžete projít dlouhodobou zkušeností.

Rétorika duchovního světa je jedním z mimořádných zážitků, které čekají vás, ty, kteří znají pouze hrubou a zdoluhavou řeč Urantie. V řečích Salvingtonu a Edentie je hudební harmonie a libozvučnost vyjadřování, které jsou tak inspirující, že se nedají popsat. Tyto planoucí pojmy jsou jako krásné kameny v koruně slávy. Ale já to nedokážu! Já nejsem schopen vyjádřit lidské myslí šířku a hloubku těchto realit jiného světa!

5. Vedoucí vysílání. Vysílání Ráje, supervesmírů a lokálních vesmírů je pod všeobecným dohledem této skupiny uchovatelů myšlenek. Oni slouží jako cenzoři a editoři a rovněž jako koordinátoři vysílaného materiálu. Veškeré Rájské vysílání přizpůsobují supervesmírům a upravují a překládají vysílání Věčně Moudrých do jednotlivých jazyků lokálních vesmírů.

Vysílání lokálních vesmírů musí být také upraveno pro příjem v soustavách a na

equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

44:4.5 (503.5) 2. *Concept recorders*. This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideograph recorders*. We have the equivalent of both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

44:4.7 (503.7) 4. *Promoters of oratory*. This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour's address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

44:4.8 (503.8) The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvington and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

44:4.9 (504.1) 5. *The broadcast directors*. The broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

44:4.10 (504.2) The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and

jednotlivých planetách. Přenos těchto kosmických záznamů je pečlivě kontrolován a vždy se dělá zpětný záznam, aby bylo zaručeno správní přijetí každé zprávy na každém světě daného okruhu. Tito vedoucí vysílání jsou technickými experty ve využívání proudů prostoru pro všechny účely sdělování informací.

6. Zaznamenatelé rytmu. Lidé na Urantii by nepochybně nazvali tyto umělecké řemeslníky poety, přestože jejich práce je velmi odlišná od vašich básnických děl a téměř nekonečně je převyšuje. Pro morontiální a duchovní bytosti je rytmus méně vyčerpávající a proto se často usiluje o zvýšení efektivnosti a zvětšení potěšení prováděním různých rytmických funkcí. Já si jenom přeji, abyste měli tu čest naslouchat některému z poetických souborů Edentie a vychutnávat bohatost barev a tónů géníů souhvězdí, kteří jsou mistry této jemné formy sebevyjádření a sociální harmonie

7. Morontiální zaznamenatelé. Jsem v rozpacích, protože nevím jak popsat materiální myslí činnost této důležité skupiny zaznamenatelů myšlenek, kterým je přidělena práce uchovávat souhrnná zobrazení různých morontiálních událostí a duchovních jednáních; přibližně se dá říci, že oni jsou skupinovými fotografy přechodných světů. Oni uchovávají pro budoucnost důležité epizody a souvislosti mezi těmito progresivními epochami, ukládajíc je do archivů v morontiálních halách.

5. MANIPULÁTOŘI ENERGIE

Tito zajímaví a výkonní umělečtí řemeslníci jsou spojeni s každým druhem energie—fyzické, duchovní a energie myšlení:

1. Manipulátoři fyzické energie. Manipulátoři fyzické energie slouží po dlouhá období s upraviteli energie a jsou experti v manipulování a regulování mnoha fází fyzické energie. Jsou obeznámeni se třemi základními proudy a třiceti podružnými druhy energie supervesmířů. Tyto bytosti prokazují neocenitelnou pomoc Kontrolorům Morontiální Energie přechodných světů. Oni jsou stálými pozorovateli kosmických projekcí Ráje.

2. Manipulátoři energie mysli. Toto jsou experti pro vzájemnou komunikaci mezi morontiálními bytostmi a jinými typy inteligentních bytostí. Tento způsob komunikace mezi smrtelnými bytostmi na Urantii prakticky neexistuje. Jsou to specialisté, kteří podporují způsobilost vzestupných morontiálních bytostí komunikovat mezi sebou a jejich práce zahrnuje

the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

44:4.11 (504.3) 6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

44:4.12 (504.4) 7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504.5) These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504.6) 1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

44:5.3 (504.7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their work embraces numerous

četné unikátní počiny v oblasti intelektuálního spojení, které jsou daleko nad rámec mých schopností, abych je popsal materiální myslí. Tito umělečtí řemeslníci jsou horlivými studenty okruhů myslí Nekonečného Ducha.

3. Manipulátoři duchovní energie. Manipulátoři duchovní energie jsou zajímavou skupinou. Duchovní energie působí, stejně jako fyzická energie, v souladu se stanovenými zákony. To znamená, že kdyby se duchovní energie zkoumala, ukázalo by se spolehlivě, že se s ní může pracovat přesně tak, jako s fyzickými energiemi. V duchovním světě jsou stejně tak dané a prokázané zákony jaké panují v materiálních oblastech. V průběhu uplynulých několika milionů let bylo těmito studenty stěžejních zákonů Věčného Syna realizováno mnoho zdokonalených metod pro příjem duchovní energie, upravujících duchovní energii k jejímu použití pro morontální a jiné řády nebeských bytostí ve všech vesmírech.

4. Sdružení manipulátoři. Tato odvážná skupina dobře vyškolených bytostí se věnuje funkčnímu spojení tří původních fází božské energie, která se projevuje po celých vesmírech jako fyzická, intelektuální a duchovní energie. Tyto nadšené osobnosti se ve skutečnosti snaží objevit vesmírnou přítomnost Boha Nejvyššího, protože v této Božské osobnosti musí probíhat empirické sjednocování veškeré božskosti velkého vesmíru. A do jisté míry se v poslední době setkali s určitým úspěchem.

5. Dopravní poradci. Tento sbor technických poradců, kteří radí přepravní serafům, jsou nejvýkonnější, když ve spolupráci s pozorovateli hvězd vypočítávají trasy, anebo jinak asistují vedoucím dopravy na světech prostoru. Oni kontrolují dopravu na sférách a jsou přítomni na všech obydlených planetách. Na Urantii slouží sbor sedmdesáti dopravních poradců.

6. Experti komunikace. Na Urantii také slouží dvanáct techniků meziplanetární a mezivesmírné komunikace. Tyto velmi zkušené bytosti jsou experty ve znalostech zákonů o přenosu a přerušování toku informací, tak jak jsou aplikovány při komunikování na sférách. Tento sbor se stará o všechny formy prostorových zpráv, s výjimkou těch, které jsou předávány Gravitačními a Osamělými Posly. Na Urantii většinou využívají pro svoji práci okruh archandělů.

7. Učitelé odpočinku. Božský odpočinek je spojen s metodou přijímání duchovní energie. Morontální a duchovní energie musí být doplněna zrovna tak, jako fyzická energie, ale ne ze stejných důvodů. Chtě nechtě jsem, ve svých snahách vás osvětlit, nucen použít primitivních

unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

44:5.4 (505.1) 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

44:5.5 (505.2) 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

44:5.6 (505.3) 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

44:5.7 (505.4) 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

44:5.8 (505.5) 7. *The teachers of rest.* Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my

přirovnáních; nicméně, my všichni z duchovního světa musíme pravidelně přerušit naše obvyklé aktivity a odebrat se na patřičná shromaždiště, kde zahájíme božský odpočinek a obnovíme naše spotřebované energie.

Vy dostanete první lekce o těchto záležitostech když dospějete na obytné světy jako morontiální bytosti a začnete poznávat metody duchovních procesů. Vy víte o nejvnitřnějším okruhu Havony a o tom, že až poutníci prostoru projdou přes předchozí okruhy, musí být uvedeni do dlouhého a oživujícího klidu Ráje. Toto není pouze proto, že si to vyžaduje přechod z životní dráhy času do služby věčnosti, ale je to také nutnost, forma odpočinku, potřebná pro obnovení energetických ztrát, provázejících poslední stupně vzestupu a také uložení zásoby duchovní energie pro následující stádium nekonečné pouti.

Tito manipulátoři energie působí také ve stovkách jiných funkcí, které jsou příliš početné, aby se mohly popsat: například, poradenská služba serafům, cherubům a sanobimům, týkající se nejúčinnějších způsobů přijímání energie a udržování nejvýhodnější rovnováhy odlišných sil mezi aktivním cherubem a pasivním sanobimem. Je ještě mnoho dalších způsobů, kterými tito experti pomáhají morontiálním a materiálním tvorům v jejich snahách pochopit podstatu božského odpočinku, která je tak důležitá pro účinné využívání základních energií prostoru.

6. NÁVRHÁŘI A DEKORATÉŘI

Jak si jenom přeji, abych věděl jak popsat neobyčejnou práci těchto unikátních uměleckých řemeslníků! Jakákoliv snaha z mé strany vysvětlit díla duchovní výzdoby by pouze připomněla materiálním myslím vaše vlastní nedokonalé, ale záslužné snahy dělat takové věci na vašem světě myslí a hmoty.

I když tento sbor obsahuje přes jeden tisíc různých druhů činností, je rozdělen do následujících sedmi základních skupin:

1. Mistři světla. To jsou ti, kteří vytvářejí z deseti tisíc barevných tónů duchovní reflexe zvonkohru, nesoucí jejich vybraná poselství harmonické krásy. Kromě vnímání barev, v lidské zkušenosti není nic, k čemu by se tato činnost mohla přirovnat.

2. Návrháři zvuku. Tito návrháři toho, co vy nazýváte zvuk, vyobrazují duchovní vlny různých vlastností a morontiálního vědomí. Tyto impulsy jsou ve skutečnosti nádhernými odrazy nic neskrývajících a dokonalých duchovních duší nebeských bytostí.

attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world must stop our regular activities periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

44:5.9 (505.6) You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

44:5.10 (506.1) These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

44:6.1 (506.2) How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

44:6.2 (506.3) This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

44:6.3 (506.4) 1. *The craftworkers of color.* These are they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peal forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which these activities may be compared.

44:6.4 (506.5) 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are depicted by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

3. Návrháři emocí. Tito vylepšovatelé a ochránci citů uchovávají morontialní citění a božské emoce pro studium a osvětu dětí času a pro inspiraci a zkrášlení morontialních vzestupných bytostí a zdokonalujících se duchů.

4. Umělci vůně. Takové přirovnání nebeských duchovních aktivit k fyzickému rozpoznávání chemických vůní je rozhodně nešťastné, ale smrtelníci Urantie by ztěžili poznali tuto činnost pod jiným jménem. Tito umělečtí mistři tvoří svoje rozmanité symfonie pro povznesení a potěšení pokročilých dětí světla. Na zemi nemáte nic, k čemu by se tento typ duchovní vznešenosti mohl i vzdáleně přirovnat.

5. Aranžéři přítomných hodnot. Tito umělečtí řemeslníci se nezabývají uměním sebe zkrášlování ani metodou zkrášlování jiných tvorů. Oni vyvolávají rozmanité a radostné reakce v jednotlivých morontialních a duchovních tvorech svojí tvorbou o významu vzájemných vztahů skrze situační hodnoty, přidělené různým morontialním a duchovním řádům ve smíšených souborech těchto různorodých bytostí. Tito umělci spojují nadmateriální bytosti tak, jak vy byste sestavovali živé hudební tóny, vůně, pohledy a potom je spojíli do krásných písní.

6. Návrháři vkusu. A jak vám mám povědět o těchto umělcích? Já mohu pouze naznačit, že oni jsou vylepšovatelé morontialního vkusu a že se také snaží zlepšit vnímání krásy zbystřením vyvíjejících se duchovních smyslů.

7. Morontialní syntezátoři. To jsou mistři umělci, kteří, když všichni ostatní přispěli svými jednotlivými vklady, potom přidají dokončující a závěrečné úpravy morontialnímu souboru, aby dosáhli inspirujícího zobrazení božské krásy—věčného vnuknutí pro duchovní bytosti a jejich morontialní druhy. Ale vy musíte počkat na vaše vysvobození ze živočišného těla, než budete schopni začít vnímat umělecké nádheru a estetické krásy morontialních a duchovních světů.

7. HARMONIZÁTOŘI

Tito umělci se nezabývají hudbou, malováním, nebo něčím podobným, jak byste se asi domnívali. Oni se zabývají manipulací a organizací speciálních sil a energií, které se vyskytují v duchovním světě, ale které smrtelníci neznají. Kdybych měl alespoň nejnepatrnější podklad pro přirovnání, pokusil bych se popsat tuto unikátní oblast duchovní tvorby, ale cítím beznaděj

44:6.5 (506.6) 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

44:6.6 (506.7) 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

44:6.7 (506.8) 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

44:6.8 (506.9) 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

44:6.9 (507.1) 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. THE HARMONY WORKERS

44:7.1 (507.2) These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit

—je nemožné přenést do smrtelných myslí tuto sféru nebeského umění. Nicméně, to co nelze popsat, může být ještě naznačeno:

Krása, rytmus a harmonie jsou intelektuálně spjaté a duchovně spřízněny. Pravda, fakt a vzájemný vztah jsou intelektuálně neoddělitelné a spjaté s filozofickým pojetím krásy. Dobro, poctivost a spravedlnost spolu filozoficky souvisí a duchovně jsou svázány s živou pravdou a božskou krásou.

Kosmická pojetí opravdové filozofie, zobrazení nebeského umění, nebo pokus smrtelníka popsat lidské vnímání božské krásy nemohou být nikdy plně uspokojující, jestliže takové snahy tvora o pokrok zůstávají nesjednoceny. Takové vyjádření božských pohnutek ve vyvíjejícím se tvorovi může být intelektuálně pravdivé, citově krásné a duchovně prospěšné, ale duše se nemůže opravdově vyjádřit, pokud tyto reality pravdy, významy krásy a hodnoty dobra nebudou sjednoceny v životní zkušenosti umělce, vědce nebo filozofa.

Tyto božské vlastnosti jsou dokonale a absolutně sjednoceny v Bohu. A každý, Boha uvědomělý člověk, nebo anděl, má potenciál neomezeného sebevyjádření na postupně se zvyšujících úrovních jednotné seberealizace prostřednictvím nikdy nekončící snahy podobat se Bohu—empirického sladění věčné pravdy, univerzální krásy a božské laskavosti, dosaženého v evoluční zkušenosti.

achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be described may still be implied:

44:7.2 (507.3) Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

44:7.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

44:7.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

8. CÍLE SMRTELNÍKŮ A MORONTIÁLŇÍ

ÚSPĚCHY

Přestože celestinští umělečtí řemeslníci osobně nepracují na materiálních planetách, takových jako je Urantia, přicházejí tam čas od času z hlavního centra soustavy nabídnout pomoc přirozeně nadaným jedincům smrtelných ras. Při takových úkolech tito umělci pracují dočasně pod vedením planetárních andělů pokroku. Serafské armády spolupracují s těmito uměleckými mistry v jejich snaze pomáhat těm smrtelným umělcům, kteří jsou obdarováni vrozenými schopnostmi a také mají Ladiče Myšlení, mající specifickou předchozí zkušenost.

Existují tři možné zdroje mimořádných lidských schopností. Základem je vždy přirozené, čili vrozené nadání. Mimořádná schopnost není nikdy náladovým darem Bohů; každý výjimečný talent má vždy dědičný základ. Kromě tohoto přirozeného nadání, nebo lépe řečeno dědičného, může přispívat vedení Ladičů Myšlení u těch jedinců, jejichž vnitřní Ladiči mají vlastní a opravdové zkušenosti tohoto směru, získané na

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA

ACHIEVEMENTS

44:8.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

44:8.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *a/ways* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may

jiných světech a v jiných smrtelných tvorech. V těch případech, kdy lidská mysl i vnitřní Ladič mají neobyčejné schopnosti, mohou být vysláni duchovní umělci, aby působili jako harmonizátoři těchto talentů a i jinými způsoby pomáhali a inspirovali tyto smrtelníky, aby usilovali o stále dokonalejší ideály a snažili se je vyobrazit pro povznesení sféry.

Mezi duchovními uměleckými řemeslníky neexistuje žádné kastovníctví. Bez ohledu na to, jak nízký je váš původ, jestliže máte schopnost a dar vyjádření, získáte náležité uznání a dostane se vám patřičného ocenění na vaší cestě vzhůru za morontialní zkušeností a duchovním poznáním. Neexistuje žádný zděděný lidský handicap, nebo nedostatek způsobený smrtelným prostředím, který nebude plně nahrazen a úplně odstraněn na morontialní cestě. A všechna taková zadostiučinění z uměleckých úspěchů a vyjádřené seberealizace budou výsledkem vašich vlastních osobních snah při vašem postupném vzestupu. Konečně se mohou naplnit cíle evolučních tvorů, mající průměrné schopnosti. I když Bohové nerozdávají libovolně talent a nadání dětem času, poskytují veškerému lidskému úsilí pocit uspokojení ze všech jejich vznešených tužeb a zadostiučinění ze snahy dosáhnout božské seberealizace.

Ale každá lidská bytost by si měla pamatovat: mnohé ambice vynikat, které mučí lidské smrtelníky, nebudou setrvávat s těmito smrtelníky na jejich cestě morontialními a duchovními sférami. Vzestupné bytosti se naučí ovládat svoje dřívější čistě sobecké touhy a egoistické ambice. Nicméně, ty věci, které jste chtěli upřímně dělat na zemi a okolnosti vám to nikdy nedovolily, jestliže po získání opravdové morontialní moudrosti během vaší morontialní dráhy budete stále toužit je dělat, potom vám určitě bude dána příležitost plně uspokojit vaše dlouho trvající touhy.

Předtím, než vzestupní smrtelníci opustí lokální vesmír, aby zahájili svoje duchovní dráhy, budou všechny jejich intelektuální, umělecké a společenské touhy či vlastní ambice, které charakterizovaly jejich smrtelné či morontialní úrovně bytí, plně uspokojeny. To je výsledkem rovnocennosti uspokojení ze sebevyjádření a seberealizace, ale ne v důsledku dosažení stejného empirického statusu, nebo kompletního vymazání individuálních schopností v umění, metodě a vyjádření. Ale nové duchovní rozdíly v osobním empirickém dosažení se nesrovnají a nevyrovňají, dokud neprojdete posledním okruhem Havony. A potom obyvatelé Ráje budou čelit nutnému přizpůsobení se těm absonitním odlišnostem v osobní zkušenosti, které se mohou srovnat pouze skupinovým dosažením nejvyššího statusu tvora—sedmého stadia duchovní pouťi

have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

44:8.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

44:8.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true mota insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

44:8.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the

smrtných konečných.

A tímto končí vyprávění o celestinských uměleckých řemeslnících—kosmopolitní skupině vynikajících pracovníků, kteří toho dělají tak moc pro zvelebení architektonických sfér s pomocí uměleckých zobrazení božské krásy Rajských Tvořitelů.

[Sepsáno Archandělem Nebadon.]

ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finalizers.

^{44:8.6 (508.4)} And this is the story of the celestial artisans, that cosmopolitan body of exquisite workers who do so much to glorify the architectural spheres with the artistic portrayals of the divine beauty of the Paradise Creators.

^{44:8.7 (508.5)} [Indited by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 45. Administrativa lokální soustavy

⇐ 044

Kniha Urantia

046 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 45 ADMINISTRATIVA LOKÁLNÍ SOUSTAVY

Sekce

Úvod

1. Přechodné vzdělávací světy
2. Vládcé soustavy
3. Vládní systém soustavy
4. Rada dvaceti čtyř
5. Materiální Synové
6. Adamická výuka vzestupných tvorů
7. Školy Melkisedeků

PAPER 45 THE LOCAL SYSTEM ADMINISTRATION

SECTIONS

Introduction

1. Transitional Culture Worlds
2. The System Sovereign
3. The System Government
4. The Four and Twenty Counselors
5. The Material Sons
6. Adamic Training of Ascenders
7. The Melchizedek Schools

Úvod

ADMINISTRATIVNÍ centrum Satanie představuje uskupení architektonických sfér, padesát sedm v samotném Jerusemu, sedm hlavních družic a čtyřicet devět podružných družic. Jerusem, hlavní místo soustavy, je téměř stokrát větší než Urantia, i když jeho gravitace je o trochu nižší. Hlavní družice Jerusemu představují sedm přechodných světů, z nichž každý je desetkrát větší než Urantia, zatímco sedm podružných družic těchto přechodných sfér má přibližně stejné rozměry jako Urantia.

Sedm obytných světů představuje sedm podružných družic přechodného světa číslo jedna.

Tento celý systém padesáti sedmi architektonických světů je samostatně osvětlován, ohříván, zavlažován a energeticky napájen prostřednictvím spolupráce Energetických Center Satanie a Hlavních Fyzických Kontrolorů, kteří pracují v souladu se stanovenou metodou fyzického organizování a uspořádání těchto speciálně vytvořených sfér. O tyto světy se také fyzicky starají a i jinak je udržují místní spornagiové.

INTRODUCTION

45:0.1 (509.1) THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

45:0.2 (509.2) The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

45:0.3 (509.3) This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared for and otherwise maintained by the native spornagia.

1. PŘECHODNÉ VZDĚLÁVACÍ SVĚTY

Sedm hlavních světů, kroužících kolem Jerusemu, je všeobecně známo jako přechodné vzdělávací sféry. Čas od času jsou jejich vládci jmenováni nejvyšší výkonnou radou Jerusemu. Tyto sféry mají následující pořadová čísla a názvy:

Číslo 1. Svět konečných. Tato sféra je hlavním centrem sboru konečných lokální soustavy a je obklopena přijímacími světy, sedmi obytnými světy, které se plně věnují programu vzestupu smrtelníků. Svět konečných je přístupný pro obyvatele všech sedmi obytných světů. Přepravní serafové dopravují vzestupné bytosti tam a zpět na těchto poutích, které jsou určeny, aby kultivovaly jejich víru v cílové určení přechodných smrtelníků. Ačkoliv koneční a jejich stavby nejsou běžně viditelné pro morontialní zrak, čas od času budete více než nadšeni, když vám Kontrolori Morontialní Energie umožní na chvíli spatřit tyto vysoké duchovní osobnosti, které skutečně dokončily vzestup do Ráje a které se vrátily na ty samé světy, kde začíná vaše dlouhé putování, aby vám podaly důkaz, že i vy můžete a jste schopni dokončit tento grandiózní čin. Všichni dočasní hosté obytných světů navštíví sféru konečných minimálně jednou za rok, aby se zúčastnili shromáždění, na kterém mohou spatřit konečné bytosti.

Číslo 2. Morontialní svět. Tato planeta je hlavním centrem poradců morontialního života a je obklopena sedmi sférami, na kterých tito morontialní poradci vyučují své druhy a pomocníky —jak morontialní bytosti, tak i vzestupné smrtelníky.

Během přechodu sedmi obytnými světy projdete také postupně přes kulturní a sociální sféry, které posilují sblížení s morontialními světy. Po přechodu z prvního obytného světa na druhý získáte oprávnění navštěvovat druhé přechodné hlavní centrum, morontialní svět, a tak dále. A když jste přítomni na kterémkoli z těchto šesti světů vzdělávání, můžete dostat pozvání být hostem a pozorovatelem na kterémkoliv ze sedmi obklopujících světů doprovodných skupinových aktivit.

Číslo 3. Svět andělů. Tento svět je centrem všech serafských armád, zapojených do činnosti soustavy a je obklopen sedmi světy výuky a vzdělávání andělů. Tyto světy jsou sociálními sférami serafů.

Číslo 4. Svět superandělů. Tato sféra je domovem Oslnivých Večerních Hvězd Satanie a obrovského seskupení stejnorodých a skoro

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

45.1.1 (509.4) The seven major worlds swinging around Jerusem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusem supreme executive council. These spheres are numbered and named as follows:

45.1.2 (509.5) *Number 1. The Finaliter World.* This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

45.1.3 (510.1) *Number 2. The Morontia World.* This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

45.1.4 (510.2) In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

45.1.5 (510.3) *Number 3. The Angelic World.* This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

45.1.6 (510.4) *Number 4. The Superangel World.* This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-

stejnorodých bytostí. Sedm družic tohoto světa je určeno pro sedm hlavních skupin těchto nepojmenovaných nebeských bytostí.

Číslo 5. Svět Synů. Tato planeta je hlavním stanovištěm božích Synů všech řádů, včetně synů, trinitarizovaných tvory. Obklopujících sedm světů se věnuje určitým jednotlivým skupinám těchto božsky spřízněných synů.

Číslo 6. Svět Ducha. Tato sféra slouží v soustavě jako místo setkávání vysokých osobností Nekonečného Ducha. Jeho sedm obklopujících družic je přiděleno jednotlivým skupinám těchto různorodých řádů. Ale na přechodném světě číslo šest nemá zastoupení Duch a není přítomen ani na hlavních centrech soustavy; Boží Pečovatel Salvingtonu je přítomen všude v Nebadonu.

Číslo 7. Svět Otce. Toto je tichá sféra soustavy. Na ní nebydlí žádné skupiny bytostí. Střed zabírá velký chrám světla, ale nikoho v něm není možno uvidět. Všechny bytosti ze všech světů soustavy jsou zde vítány jako hosté.

Sedm družic, obklopujících svět Otce, je využíváno různými způsoby v jednotlivých soustavách. V Satánii jsou nyní užívány jako nápravné sféry pro internované skupiny bytostí, které se zúčastnily Luciferova povstání. Edentia, hlavní centrum souhvězdí, nemá podobné kázeňské světy; těch několik serafů a cherubů, kteří přešli k rebelům v době povstání v Satánii, se již dávno nachází na těchto izolovaných světech Jerusemu.

Když budete pobývat na sedmém obytném světě, budete mít přístup na sedmý přechodný svět, sféru Vesmírného Otce, a také vám bude dovoleno navštívit kázeňské světy, obklopující tuto planetu, na kterých jsou drženi Lucifer a většina těch osobností, které ho následovaly do vzpoury proti Michaelovi. A tento smutný pohled, který je možno spatřit v průběhu nedávných epoch, bude nadále sloužit jako důležité varování celému Nebadonu, dokud Věčně Moudří neposoudí hřích Lucifera a jeho odpadlých druhů, kteří odmítli spasení, nabídnuté jim Michaellem, jejich vesmírným Otcem.

2. VLÁDCE SOUSTAVY

Hlavní vykonavatel výkonné moci lokální soustavy obydlených světů je primární Syn Lanonandek, Vládce Soustavy. V našem lokálním vesmíru jsou tyto vládcové pověřeni rozsáhlými správními povinnostmi, neobyčejnými osobními výsadami. Také v Orvontonu nejsou všechny

ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

45:1.7 (510.5) *Number 5. The World of the Sons.* This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

45:1.8 (510.6) *Number 6. The World of the Spirit.* This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Number 7. The World of the Father.* This is the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshipers.

45:1.10 (510.8) The seven satellites surrounding the Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusem.

45:1.11 (510.9) As a sojourner on the seventh mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

45:2.1 (511.1) The chief executive of a local system of inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives. Not all universes, even in Orvonton, are so

vesmíry tak organizované, aby dovolily Vládcům Soustav uplatňovat tak nezvykle širokou moc v osobním rozhodování při řízení záležitostí soustav. Ale v celé historii Nebadonu tito ničím nsvázaní vládcí se projevíli nelobajální pouze třikrát. Naposledy to byla Luciferova vzpoura v soustavě Satania, která se ze všech nejvíce rozšířila.

Ale, dokonce ani po tomto katastrofálním převratu se v Satanii neudělaly absolutně žádné změny ve způsobu řízení soustavy. Současný Vládce Soustavy má stejnou pravomoc a uplatňuje veškerá práva, která byla udělena jeho nečestnému předchůdci, s výjimkou určitých záležitostí, které jsou nyní pod dohledem Otce Souhvězdí a které Věčně Moudří doposud opět plně nsvěřili Lanaforгови, nástupci Lucifera.

Současná hlava Satanie je soucitným a vynikajícím vládcem, prověřený v povstáních. Když sloužil jako asistent Vládcí Soustavy, Lanaforge byl věrný Michaelovi při jednom z prvních převratů ve vesmíru Nebadon. Tento mocný a vynikající Pán Satanie je zkušený a osvědčený správce. V době druhého povstání v soustavě Nebadonu, když Vládce Soustavy pochybil a ztratil soudnost, Lanaforge, který byl prvním asistentem tohoto chybného vládce, převzal moc a řídil záležitosti soustavy tak, že poměrně málo osobností bylo ztraceno na hlavních světech, nebo na obydlených planetách této nešťastné soustavy. Lanaforge má pověst, že je jediný primární Syn Lanonandek v celém Nebadonu, který tak věrně slouží Michaelovi ve chvílích pochybení svého nadřízeného a výše postaveného bratra. Pravděpodobně, Lanaforge nebude odvolán z Jerusemu, dokud se v Satanii nepřekonají všechny důsledky dřívější pošestlosti a neodstraní se následky povstání.

Přestože všechny záležitosti izolovaných světů Satanie nebyly vráceny zpět pod jeho pravomoc, Lanaforge projevuje velký zájem o jejich blaho a často navštěvuje Urantii. Jako i v jiných a normálních soustavách, Vládce předsedá radě vládců světů soustavy, Planetárních Princů a místních hlavních správců izolovaných světů. Čas od času se tato planetární rada schází v hlavním centru Soustavy—,když se setkávají Synové Boží.“

Jednou týdně, na Jerusemu každý desátý den, se Vládce setká s některou skupinou různých řádů osobností, bydlících na hlavním světě. To jsou okouzující přátelské hodiny v Jerusemu a setkání, na která se nikdy nezapomene. Na Jerusemu vládne mezi všemi rozmanitými řády

organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the history of Nebadon these untrammelled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

45:2.2 (511.2) In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanaforge, the successor of Lucifer.

45:2.3 (511.3) The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanaforge was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanaforge, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanaforge bears the distinction of being the only primary Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanaforge will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

45:2.4 (511.4) While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanaforge discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — “When the Sons of God come together.”

45:2.5 (511.5) Once a week, every ten days on Jerusem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of Jerusem, and they are never-to-be-forgotten

bytostí a mezi všemi těmito skupinami a Vládcem Soustavy duch největšího bratrství.

Tato neobyčejná setkání se odehrávají na skleněném moři, obrovském shromažďovacím prostoru hlavního centra soustavy. Jsou to ryze společenská a duchovní setkání; nikdy se tady neprojednávají otázky, týkající se planetárního řízení, nebo vzestupného programu. Vzestupní smrtelníci se tady setkávají pouze proto, aby zde spolu strávili příjemné chvíle a setkali se svými druhy, kteří jsou trvalými obyvateli Jerusemu. Ty skupiny, které nejsou Vládcem pozvány na tato týdenní oddechová setkání, se střetávají ve svých vlastních centrech.

3. VLÁDNÍ SYSTÉM SOUSTAVY

Hlavnímu vykonavateli výkonné moci v lokální soustavě, Vládci Soustavy, vždy pomáhají dva nebo tři Synové Lanonandekové, kteří mají funkci prvního a druhého asistenta. Ale v současné době je soustava Satania řízena štábem sedmi Lanonandeků:

1. Vládce Soustavy—Lanaforge, číslo 2 709 primárního řádu a nástupce odpadlíka Lucifera.

2. První asistent Vládce—Mansurotia, číslo 17 841 terciárních Lanonandeků. Do Satanie byl přidělen současně s Lanaforgem.

3. Druhý asistent Vládce—Sadib, číslo 271 402 terciárního řádu. Sadib také přišel do Satanie s Lanaforgem.

4. Opatrovatel soustavy—Holdant, číslo 19 terciárního sboru, kontroluje a dohlíží na všechny internované duchy nad úrovní smrtelného bytí. Holdant také přišel do Satanie s Lanaforgem.

5. Archivář soustavy—Vilton, sekretář vlády Lanonandeků v Satanii, číslo 374 třetího řádu. Vilton byl členem původní Lanaforgovy skupiny.

6. Administrátor poskytnutí—Fortant, číslo 319 847 záložního sboru sekundárních Lanonandeků a dočasný vedoucí všech vesmírných aktivit, přenesených do Jerusemu po Michaelově poskytnutí sebe sama na Urantii. Fortant je členem štábu Lanaforga devatenáct set let urantijského času.

7. Vysoký poradce—Hanavard, číslo 67 primárních Synů Lanonandeků a člen vysokého sboru vesmírných poradců a koordinátorů. Působí jako úřadující předseda výkonné rady Satanie.

occasions. On Jerusem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

^{45:2.6 (511.6)} These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

^{45:3.1 (512.1)} The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

^{45:3.2 (512.2)} 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

^{45:3.3 (512.3)} 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

^{45:3.4 (512.4)} 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

^{45:3.5 (512.5)} 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

^{45:3.6 (512.6)} 5. *The system recorder* — Vilton, secretary of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

^{45:3.7 (512.7)} 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

^{45:3.8 (512.8)} 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania.

Hanavard je dvanáctý člen tohoto řádu Synů, sloužící na Jerusemu od Luciferovy vzpoury.

Tato výkonná skupina sedmi Lanonandeků tvoří rozšířenou krizovou správu, kterou bylo nutno sestavit kvůli vážné situaci, zapříčiněné Luciferovou vzpourou. Na Jerusemu jsou pouze nižší soudy, protože soustava je správní útvar a nemá soudní systém, ale správa Lanonandeků je podporována výkonnou radou Jerusemu—nejvyšším poradním orgánem Satanie. Tato rada má dvanáct členů:

1. Hanavard, předseda, Syn Lanonandek.
2. Lanaforge, Vládce Soustavy.
3. Mansurotia, první asistent Vládce.
4. Představený Melkisedeků Satanie.
5. Výkonný vedoucí Nositelů Života Satanie.
6. Představený konečných Satanie.
7. Původní Adam Satanie, vedoucí Materiálních Synů.
8. Vůdce serafských armád Satanie.
9. Představený fyzických regulátorů Satanie.
10. Vedoucí Kontrolorů Morontiální Energie.
11. Výkonný vedoucí midbytosť soustavy.
12. Výkonný představitel sboru vzestupných smrtelníků.

Tato rada pravidelně vybírá tři členy, aby zastupovali lokální soustavu u nejvyšší rady v hlavním centru vesmíru, ale toto zastupování je kvůli povstání pozastaveno. V současné době má Satania svého pozorovatele v hlavním centru lokálního vesmíru, ale po Michaelově poskytnutí obnovila soustava volbu deseti členů do zákonodárského sboru.

4. RADA DVACETI ČTYŘ

Na Jerusemu, uprostřed sedmi andělských obytných okruhů je umístěno sídlo poradního sboru Urantie—dvacet čtyři poradců. Jan, autor „Zjevení“, je nazval dvacet čtyřmi starci: „A kolem trůnu bylo dvacet čtyři křesel a na nich jsem viděl sedět dvacet čtyři starců, oděných do bílých rouch.“ Trůn uprostřed tohoto seskupení je soudcovskou stolicí předsedajícího archanděla—

Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

^{45:3.9 (512.9)} This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

- ^{45:3.10 (512.10)} 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.
- ^{45:3.11 (512.11)} 2. Lanaforge, the System Sovereign.
- ^{45:3.12 (512.12)} 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.
- ^{45:3.13 (512.13)} 4. The chief of Satania Melchizedeks.
- ^{45:3.14 (512.14)} 5. The acting director of the Satania Life Carriers.
- ^{45:3.15 (512.15)} 6. The chief of the Satania finaliters.
- ^{45:3.16 (512.16)} 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.
- ^{45:3.17 (512.17)} 8. The director of the Satania seraphic hosts.
- ^{45:3.18 (512.18)} 9. The chief of the Satania physical controllers.
- ^{45:3.19 (512.19)} 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.
- ^{45:3.20 (513.1)} 11. The acting director of system midway creatures.
- ^{45:3.21 (513.2)} 12. The acting head of the corps of ascending mortals.

^{45:3.22 (513.3)} This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

^{45:4.1 (513.4)} At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the Urantia advisory council, the four and twenty counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: “And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment.” The throne in the center

trůn ohlášení milosrdného a spravedlivého vzkříšení pro celou Satánii. Tato soudcovská stolice byla vždycky na Jerusemu, ale dvacet čtyři obklopujících křesel bylo tady umístěno před devatenácti sty lety, brzy poté, když Kristus Michael se stal svrchovaným vládcem Nebadonu. Těchto dvacet čtyři poradců jsou jeho osobními zmocněnci na Jerusemu a jsou oprávněni zastupovat Syna Vládce ve všech záležitostech, týkajících se ohlašování vzkříšení v Satánii a mnoha dalších aspektů vzestupu smrtelníků na izolovaných světech soustavy. Jsou jmenovanými zmocněnci pro vykonávání speciálních úkolů Gabriela a mimořádných příkazů Michaela.

Těchto dvacet čtyři poradců bylo vybráno z osmi urantijských ras, přičemž poslední členové této skupiny byli povoláni v době ohlášení vzkříšení Michaela před devatenácti sty lety. Tento poradenský sbor je složen z následujících členů:

1. Onagar, vůdčí duchovní osobnost v éře před příchodem Planetárního Prince. Onagar nařizoval svým druhům uctívat „Dárce Dechu.“

2. Mansant, velký učitel na Urantii v éře po odchodu Planetárního Prince. On vedl své druhy k uctění „Velkého Světa.“

3. Onamonalonton, dávný vůdce červené rasy, který přivedl svůj lid od uctívání mnoha bohů k uctívání „Velkého Ducha.“

4. Orlandof, panovník modrých lidí, pod jehož vedením tato rasa uznala božskost „Nejvyššího Panovatele.“

5. Porshunta, rádce vymřelé oranžové rasy a vůdčí osobnost tohoto národa v uctívání „Velkého Učitele.“

6. Singlangton, první ze žluté rasy, který začal učit svůj národ a přivedl ho k uctívání „Jedné Pravdy“ místo mnoha. Před tisíci a tisíci lety žlutá rasa znala jednoho Boha.

7. Fantad, vysvoboditel zelených lidí z doby temna a jejich vůdce v uctívání „Jediného Zdroje Života.“

8. Orvonon, osvícenec indigové rasy a jejich vůdce, který ji v dávné době vedl ke službě „Bohu Bohů.“

9. Adam, diskreditovaný, ale rehabilitovaný planetární otec Urantie a Materiální Boží Syn, který byl poslán do smrtelného těla, ale který přežil a byl následně povýšen do tohoto postavení nařízením Michaela.

10. Eva, matka fialové rasy Urantie, která

of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Jerusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are his personal agents on Jerusem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45:4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of “The Breath Giver.”

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of “The Great Light.”

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, a far-distant leader of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of “The Great Spirit.”

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of “The Supreme Chief.”

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of “The Great Teacher.”

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of “One Truth” instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of “The One Source of Life.”

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of “The God of Gods.”

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45:4.12 (514.2) 10. *Eve*, the mother of the violet race

pochybila se svým druhem a byla s ním také rehabilitována a přidělena k této skupině přeživších smrtelníků.

11. Enoch, první ze smrtelníků Urantie, který se spojil s Ladičem Myšlení během svého smrtelného života v lidském těle.

12. Mojžíš, osvoboditel zbytků utlačované fialové rasy a podněcovatel obnovení uctívání Vesmírného Otce pod jménem „Bůh Izraele.“

13. Eliáš, přeměněná duše mimořádného duchovního dosažení v době po éře Materiálního Syna.

14. Machiventa Melkisedek, jediný Syn tohoto řádu, který poskytl sám sebe rasám Urantie. I když je stále označován jako Melkisedek, stal se „na věčnost vyslancem Nejsvrchovanějších,“ navždy zaujímající roli služebníka, který jako vzestupný smrtelník pobýval v lidském těle na Urantii v Šálemu v časech Abrahama. Nedávno byl tento Melkisedek prohlášen za zástupce Planetárního Prince Urantie s hlavním místem pobytu na Jerusemu a byl zplnomocněn jednat v zájmu Michaela, který je ve skutečnosti Planetárním Princem světa, na kterém prožil svoje poslední poskytnutí v lidské formě. Přesto na Urantii ještě dohlíží střídající se místní hlavní správci z rady dvaceti čtyř.

15. Jan Křtitel, předchůdce Michaelova poslání na Urantii a v lidském těle, vzdálený bratranec Syna Člověka.

16. 1-2-3 První, vůdce loajálních midbytostí ve službě Gabrielovi v době Kaligastiovy zrady, který byl povýšen do této funkce Michaellem brzy po svém převzetí nepodmíněné moci.

Tyto vybrané osobnosti, na žádost Gabriela, prozatímně nepodléhají vzestupnému programu a my vůbec netušíme jak dlouho mohou ještě působit v těchto funkcích.

Křesla 17, 18, 19 a 20 nejsou obsazena trvale. S jednomyslným souhlasem všech šestnácti stálých členů jsou tato křesla obsazena přechodně a budou doplněna později vzestupnými smrtelníky ze současné epochy na Urantii, která začala po Michaelově poskytnutí.

Také místa 21, 22, 23 a 24 jsou obsazena dočasně a jsou držena v záloze pro velké učitele jiných a následujících epoch, které budou nepochybně následovat po současné éře. Na Urantii se očekávají éry Autoritativních Synů a Synů Učitelů a epochy světla a života, nezávisle

of Urantia, who suffered the penalty of default with her mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoch*, the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

45:4.14 (514.4) 12. *Moses*, the emancipator of a remnant of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of “The God of Israel.”

45:4.15 (514.5) 13. *Elijah*, a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek*, the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become “forever a minister of the Most Highs,” eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

45:4.17 (514.7) 15. *John the Baptist*, the forerunner of Michael's mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

45:4.18 (514.8) 16. 1-2-3 *the First*, the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

45:4.19 (514.9) These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel's request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

45:4.20 (514.10) Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

45:4.21 (514.11) Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to

na neočekávané návštěvy božských Synů, které se mohou, nebo nemusí uskutečnit.

be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. MATERIÁLNÍ SYNOVÉ

Početné kategorie nebeského života, včetně různých řádů božských Synů, vysokých duchů, superandělů, andělů a midbytostí, mají své hlavní centrum a svá rozsáhlá území na Jerusemu. Centrálním obydlím tohoto obdivuhodného sektoru je hlavní chrám Materiálních Synů.

Prostor, vyhrazený Adamům, je středem pozornosti všech nových příchozích na Jerusem. Je to nesmírně rozsáhlé území, skládající se z jednoho tisíce center, i když každá rodina Materiálních Synů a Dcer žije ve vlastním obydlí do té doby, až její členové odejdou sloužit na evoluční světy prostoru, nebo zahájí vzestupnou pouť k Ráji.

Tito Materiální Synové jsou nejvyšším typem pohlavních bytostí, které je možno spatřit na vzdělávacích sférách evolučních vesmírů. A oni jsou skutečně materiální: i planetární Adamové a Evy jsou jasně viditelné smrtelným rasám obydlených světů. Tito Materiální Synové jsou posledním fyzickým článkem v řetězci osobností, sahající od božskosti a dokonalosti směrem dolů, k lidem a materiálnímu bytí. Tito Synové obstarávají na obydlených planetách oboustranné spojení mezi neviditelným Planetárním Princem a materiálními tvory daných oblastí.

Při poslední registraci, uskutečňující se na Salvingtonu každé tisíciletí, bylo evidováno v Nebadonu 161 432 840 Materiálních Synů a Dcer, majících občanský status na hlavních světech lokálních soustav. Počet Materiálních Synů je v jednotlivých soustavách jiný a jejich počet se neustále zvyšuje přirozeným rozmnožováním. Při vykonávání svých rozmnožovacích funkcí se úplně neřídí svými osobními touhami navazovat kontakt s jinými osobnostmi, ale také pokyny vyšších řídících orgánů a poradních sborů.

Tito Materiální Synové a Dcery jsou trvalými obyvateli Jerusemu a jeho přidružených světů. Obyvají rozlehlá území na Jerusemu a aktivně se podílejí na lokálním řízení hlavní sféry, vykonávajíc prakticky všechny běžné činnosti za pomoci midbytostí a vzestupných bytostí.

Na Jerusemu je těmto rozmnožujícím se synům dovoleno experimentovat s modely samosprávy podle způsobu Melkisedeků a dosahují velmi vysokou společenskou úroveň. Vyšší řády synovstva si ponechávají právo veta v

5. THE MATERIAL SONS

45:5.1 (514.12) The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway creatures. The central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

45:5.2 (515.1) The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

45:5.3 (515.2) These Material Sons are the highest type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

45:5.4 (515.3) At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals. The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

45:5.5 (515.4) These Material Sons and Daughters are the permanent inhabitants of Jerusem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midwayers and the ascenders.

45:5.6 (515.5) On Jerusem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto

dané sféře, ale téměř ve všech ohledech se adamité Jerusemu řídí obecným volebním právem a mají vládu zastupitelů. Doufají, že jim bude někdy udělena plná autonomie.

Charakter služby Materiálních Synů závisí do značné míry na jejich věku. Protože jsou materiální a obvykle připoutáni k některým planetám, nejsou způsobilí pro přijetí do Salvingtonské Univerzity Melkisedků, nicméně, Melkisedekové udržují silné učitelské sbory v hlavním centru každé soustavy, aby vyučovaly mladší generace Materiálních Synů. Vzdělávací a duchovně výchovné systémy, vytvořené pro rozvoj mladších Materiálních Synů a Dcer jsou vrcholem dokonalosti ve svém rozsahu, metodě a praktičnosti.

6. ADAMICKÁ VÝUKA VZESTUPNÝCH TVOŘŮ

Společně se svými dětmi, Materiální Synové a Dcery představují zajímavý pohled, který neustále vzbuzuje zvědavost a přitahuje pozornost všech vzestupných smrtelníků. Oni se natolik podobají vašim vlastním materiálním rasám, že najdete spolu hodně společného při výměně svých zkušeností a strávíte spolu přátelské období.

Přeživší smrtelníci stráví podstatnou část svého volného času v hlavním centru soustavy pozorováním a studiem životních návyků a chování těchto vyšších polofyzických pohlavních tvorů, protože tito obyvatelé Jerusemu jsou přímými patrony a učiteli přeživších smrtelníků od chvíle, kdy získají právo pobytu na hlavním světě, až do jejich odchodu do Edentie.

Na sedmi obytných světech je poskytnuto vzestupným smrtelníkům dostatek příležitostí, aby si vynahradili všechna empirická strádání, prožítá na světech jejich původů, ať již byla důsledkem dědictví, prostředí nebo nešťastným předčasným ukončením cesty v lidském těle. Toto se skutečně vztahuje na všechna počínání, kromě pohlavního života smrtelníků a s tím související aktivity. Tisíce smrtelníků dosáhnou obytných světů, aniž by poznali hlavní přínos, plynoucí z docela obyčejných pohlavních vztahů na svých rodných sférách. Pobyt na obytném světě může jen málo pomoci vynahradit tyto zcela osobní ztráty. Pohlavní aktivita ve fyzickém smyslu je pro tyto vzestupné bytosti minulostí, ale v úzkých vztazích s Materiálními Syny a Dcerami, jak individuálně, tak i jako členové jejich rodin, mohou tito smrtelníci kompenzovat sociální, intelektuální, emoční a duchovní aspekty své nedokonalosti. Tak všem těm lidem, kterým okolnosti nebo chybný úsudek odepřel užitek z blahodárného pohlavního vztahu

functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

45:5.7 (515.6) The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets — nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

45:6.1 (515.7) The Material Sons and Daughters, together with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

45:6.2 (515.8) Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

45:6.3 (516.1) On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom

na evolučních světech, je tady na hlavním světě soustavy poskytnuta dostatečná příležitost, aby získali tyto podstatné smrtelné zkušenosti v úzkém a láskyplném vztahu s nebeskými Adamickými pohlavními tvory, trvale sídlícími na hlavních světech soustav.

Žádný přeživší smrtelník, midbytost nebo seraf nemůže dospět do Ráje, dosáhnout Otce a být přijat do Sboru Konečnosti bez poznání té ušlechtilé zkušenosti z rodičovského vztahu k vyvíjejícímu se dítěti na jednom ze světů, nebo některé jiné podobné či rovnocenné zkušenosti. Vztah dítěte a otce je stěžejní pro základní koncept Vesmírného Otce a jeho vesmírných dětí. Proto se taková zkušenost stává nezbytnou pro empirickou výchovu všech vzestupných bytostí.

Vzestupné midbytosti a evoluční serafové musí projít touto rodičovskou zkušeností ve vztahu s Materiálními Syny a Dcerami hlavních světů soustav. Tím, že takové nepohlavní vzestupné bytosti pomáhají jerusemským Adamům a Evám vychovávat a vzdělávat jejich děti, získají rodičovskou zkušenost.

Také všichni přeživší smrtelníci, kteří nezískali rodičovskou zkušenost na evolučních světech, musí projít nezbytnou výukou během jejich pobytu v domech jerusemských Materiálních Synů a jako rodičovští pomocníci těchto nádherných otců a matek. Toto platí pouze tehdy, když takoví smrtelníci byli schopni nahradit své nedokonalosti v útulcích soustavy, které jsou umístěné na prvním přechodném světě kultury Jerusemu.

Tato zkušební školka Satanie je řízena určitými morontálními osobnostmi na světě konečných, jehož jedna polovina je vyčleněna takové výchově dětí. Tady se přijímají a setkávají některé děti přeživších smrtelníků, například takové, které zahynuly ještě předtím, než získaly duchovní status jedince. Vzestup kteréhokoliv z jeho přirozených rodičů je zárukou toho, že takovému smrtelnému dítěti sfér bude umožněno znovuzosobnění na planetě konečných v soustavě a bude mu dovoleno se svobodně rozhodnout zdali si zvolí rodičovskou dráhu smrtelného vzestupu. Tady se děti projevují stejně jako na svých rodných světech, s výjimkou toho, že tady se nerozlišuje pohlaví. Po životě, prožitém na obydlených planetách, rozmnožování smrtelného typu končí.

Ti, kdo pobývají na obytných světech, a kteří mají jedno či více dětí ve zkušebním útulku na světě konečných a kteří postrádají základní rodičovské zkušenosti, mohou zažádat o povolení

circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

45:6.4 (516.2) No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

45:6.5 (516.3) The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

45:6.6 (516.4) All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons and as parental associates of these superb fathers and mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

45:6.7 (516.5) This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

45:6.8 (517.1) Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential parental experience, may apply for a Melchizedek

od Melkisedeků, na základě kterého budou dočasně uvolněni ze svých povinností vzestupu na obytných světech a budou přeloženi na svět konečných, kde jim bude dána příležitost působit jako pomocní rodičové svých vlastních a jiných dětí. Tato rodičovská činnost může být později na Jerusemu uznána jako splnění poloviny výuky, kterou takové vzestupné bytosti musí podstoupit v rodinách Materiálních Synů a Dcer.

Samotný zkušební útulek je řízen tisícem dvojic Materiálních Synů a Dcer, dobrovolníků z kolonie jejich řádu na Jerusemu. Jim bezprostředně pomáhá přibližně stejný počet dobrovolných midsonitních rodičovských skupin, které se tady zastaví, aby nabídly svoje služby na své cestě z midsonitního světa Satanie k neodhalenému osudu na svých speciálních rezervních světech mezi sférami konečných Salvingtonu.

7. ŠKOLY MELKÍSEDEKŮ

Melkisedekové řídí velký sbor instruktorů—částečně oduševnělých tvorů vlastní vůle a jiných bytostí,—kteří působí velmi úspěšně na Jerusemu a jeho přidružených světech, ale především na sedmi obytných světech. Toto jsou internační planety, kde ti smrtelníci, kteří se nedokázali spojit se svými vnitřními Ladiči Myšlení během života v lidském těle, jsou přijati v přechodné formě, aby se jim dostalo další pomoci a mohli využít další příležitost k pokračování svých snah dosáhnout duchovní úrovně, těch snah, které jim předčasně přerušila smrt. Anebo, když z jakéhokoliv jiného důvodu, ať již dědičného, nebo nevhodného prostředí, či shodou okolností duše zůstala nedokonalá, bez ohledu na příčinu, všichni, majíce upřímný a záslužný úmysl, se ocitnou, taková jácí jsou, na planetách pokračujícího života, kde se musí naučit elementárním základům věčného života, aby měli vlastnosti, které nezískali, nebo nemohli získat, během života v lidském těle.

Oslivé Večerní Hvězdy (a jejich nejmenovaní společníci) slouží často jako učitelé v různých vzdělávacích zařízeních vesmíru, včetně těch, které mají pod patronátem Melkisedekové. Také Synové Trojice-Učitelé spolupracují a v těchto progresivních vzdělávacích školách předávají trochu dokonalosti Ráje. Ale ne všechny tyto činnosti jsou výhradně určeny pro zdokonalování vzestupných smrtelníků; mnohé jsou také vyhrazeny pro pokračující vzdělávání rodilých duchovních osobností Nebadonu.

Synové Melkiseekové řídí na Jerusemu více

permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

45:6.9 (517.2) The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

45:7.1 (517.3) The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

45:7.2 (517.4) The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

45:7.3 (517.5) The Melchizedek Sons conduct

než třicet různých vzdělávacích center. Tyto přípravné školy začínají fakultou poznání sebe sama a končí školami jerusemského občanství, ve kterých Materiální Synové a Dcery, spolu s Melkisedeky a jinými bytostmi, vynakládají velké úsilí připravit přeživší smrtelníky k převzetí vysokých odpovědností v zastupujících vládních orgánech. Celý vesmír je organizován a řízen podle zastupitelského programu. Zastupitelský vládní systém je božským ideálem samosprávy mezi nedokonalými bytostmi.

Každých sto let vesmírného času každá soustava zvolí deset svých zastupitelů, aby zasedali v zákonodárném sboru souhvězdí. Jsou vybráni tisícíčetnou radou Jerusemu, voleným orgánem, pověřeným povinnostmi zastupovat soustavní skupiny ve všech takových delegovaných a jmenovaných záležitostech. Všichni zastupitelé, nebo jiní delegáti, jsou vybráni radou s tisícem volitelů a musí být absolventi nejvyšší fakulty Melkisedekovy Univerzity Administrativy, což také platí pro všechny členy této skupiny jednoho tisíce voličů. Tato škola je pod patronátem Melkisedeků a nedávno jim začali pomáhat koneční.

Na Jerusemu působí mnoho volených orgánů a jsou pravidelně voleny třemi kategoriemi obyvatel—Materiálními Syny a Dcerami, serafy a jejich druhy, včetně midbytostí, a vzestupnými smrtelníky. Pro získání práva nominovat se jako zastupitel musí mít kandidát požadovanou kvalifikaci, získanou ve škole administrativy Melkisedeků.

Tři skupiny obyvatel Jerusemu mají všeobecné volební právo, ale udělené hlasy mají rozdílnou hodnotu podle uznané a řádně zaregistrované osobní moty—morontální moudrosti. Udělený hlas každou osobností při volbách na Jerusemu má hodnotu od jedné do tisíce. Tímto způsobem jsou obyvatelé Jerusemu klasifikováni podle dosažené úrovně mota.

Čas od času se obyvatelé Jerusemu dostávají před zkoušející Melkisedeky, kteří ověří dosaženou úroveň jejich morontální moudrosti. Potom jdou před zkušební sbor Oslnivých Večerních Hvězd nebo jejich jmenovaných zástupců, kteří zjistí stupeň jejich duchovního vnímání. Pak se představí dvaceti čtyřem poradcům a jejich spolupracovníkům, kteří schválí jejich status empirické úrovně zespolečenštění. Tyto tři faktory se potom doručí matrikářům do oddělení evidence obyvatel zastupující vládní správy, kteří pohotově vypočítají úroveň moty a podle toho přidělí hodnotu volebnímu hlasu.

Pod dohledem Melkisedků jsou vzestupní

upward of thirty different educational centers on Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

45.7.4 (517.6) Every one hundred years of universe time each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

45.7.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

45.7.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in accordance with their mota achievement.

45.7.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates, who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

45.7.8 (518.4) Under the supervision of the

smrtelníci, především ti, kteří jsou pozadu s jejich zapojením do nového morontálního života, vedeni za ruku Materiálními Syny a dostane se jim intenzivní výuky, aby takové nedostatky napravili. Žádný vzestupný smrtelník neodejde z hlavního centra soustavy, aby pokračoval ve své další náročnější dráze zespolečňování v souhvězdí, pokud tito Materiální Synové nepotvrdí dosažení mota osobnosti—osobnost, slučující dokončenou smrtelnou existenci v empirickém spojení s pučícím morontálním životem, které jsou náležitě stmeleny pod duchovním dohledem Ladiče Myšlení.

[Představeno Melkisedekem, dočasně přiděleným na Urantii.]

Melchizedeks the ascending mortals, especially those who are tardy in their personality unification on the new morontia levels, are taken in hand by the Material Sons and are given intensive training designed to rectify such deficiencies. No ascending mortal leaves the system headquarters for the more extensive and varied socialization career of the constellation until these Material Sons certify to the achievement of mota personality — an individuality combining the completed mortal existence in experiential association with the budding morontia career, both being duly blended by the spiritual overcontrol of the Thought Adjuster.

^{45:7.9 (518.5)} [Presented by a Melchizedek of temporary assignment on Urantia.]

Kapitola 46. Řídící centrum lokální soustavy

⇐ 045

Kniha Urantia

047 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 46 ŘÍDÍCÍ CENTRUM LOKÁLNÍ SOUSTAVY

Sekce

Úvod

1. Fyzické aspekty Jerusemu
2. Fyzické rysy Jerusemu
3. Vysílání Jerusemu
4. Obytné a administrativní zóny
5. Okruhy Jerusemu
6. Čtverce: administrativní-řídící zóny
7. Obdélníky—spornagiové
8. Jerusemské trojúhelníky

PAPER 46 THE LOCAL SYSTEM HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction

1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

Úvod

JERUSEM, řídící centrum Satanie, je typické hlavní místo lokální soustavy a kromě četných nezvyklostí, zapříčiněných Luciferovou vzpourou a Michaelovým poskytnutím sebe sama na Urantii, je to charakteristická průměrná sféra. Vaše lokální soustava prošla několika bouřlivými zkušenostmi, ale v současné době je řízena velmi účinně a jak plyne čas, důsledky disharmonie se pomalu, ale jistě odstraňují. Pořádek a dobrá vůle se obnovují a podmínky na Jerusemu se stále více a více přibližují nebeskému stavu vašich tradic, protože řídící centrum vaší soustavy je opravdu nebeským obydlím, které si představuje většina nábožných lidí dvacátého století.

1. FYZICKÉ ASPEKTY JERUSEMU

Jerusem je rozdělen do jednoho tisíce příčných sektorů a deseti tisíc podélných zón. Sféra má sedm hlavních řídících center a

INTRODUCTION

46:0.1 (519.1) JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

46:1.1 (519.2) Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal zones. The sphere has seven major capitals and

sedmdesát vedlejších administrativních center. V sedmi regionálních hlavních centrech probíhají různorodé činnosti a Vládce Soustavy je navštěvuje minimálně jednou za rok.

Standardní míle Jerusemu se rovná přibližně sedmi urantijským mílím (11,2 kilometrů). Jednotka hmotnosti, „gradant,“ se rovná přibližně 280 gramům vaší váhy a je součástí desetinné soustavy, sestavené na základě standardního ultimatonu. Jeden den Satanie se rovná třem dnům Urantie minus jedna hodina, čtyři minuty a patnáct vteřin, což je doba, za kterou se Jerusem otočí okolo své osy. Jeden rok soustavy má sto jerusemských dní. Čas soustavy je ohlašován hlavními chronoldeky.

Energie Jerusemu je obdivuhodně řízena a cirkuluje kolem sféry v zónových kanálech, které jsou napájeny přímo z energetických zdrojů prostoru a jsou mistrně spravovány Hlavními Fyzickými Kontrolory. Přírodní odpor při průchodu těchto energií fyzickými vodiči vytváří teplo, které se využívá k výrobě stejnoměrné teploty Jerusemu. Při plném světle je teplota udržována asi na 70 stupních Fahrenheitovy teplotní stupnice (asi 21°C), zatímco v období poklesu světla klesne teplota na něco méně než 50 stupňů (něco málo pod 10°C).

Systém osvětlení Jerusemu by neměl být obtížný pro vaše pochopení. Tady nejsou dny a noci a žádná období tepla a zimy. Měníči energie provozují sto tisíc center, ze kterých zředěné energie směřují nahoru, přes planetární atmosféru, procházejíc určitými změnami, dokud nedosáhnou elektrického vzduchového stropu sféry. Potom jsou tyto energie odraženy nazpět dolů ve formě vlídného, padajícího a rovnoměrného světla, které má podobnou intenzitu vašeho slunečního světla, když slunce svítí na Urantii v deset hodin ráno.

Za takových podmínek osvětlení to vypadá, že světelné paprsky nepřicházejí z jednoho místa; ony se doslova sypou z oblohy, vyzařujíc stejnoměrně ze všech směrů prostoru. Toto světlo se velmi podobá přírodnímu slunečnímu světlu s výjimkou toho, že obsahuje mnohem méně tepla. Proto je nutno si uvědomit, že takové hlavní světy v prostoru nesvítí; i kdyby byl Jerusem velmi blízko Urantie, nebyl by vidět.

Plyny, které odrážejí tuto světelnou energii od horní ionosféry Jerusemu zpět na povrch, se velmi podobají těm, které se nacházejí v horních pásmech Urantie a které se vztahují ke světelným úkazům, vámi nazývaných polární záře, i když tyto jsou způsobeny jinými příčinami. Na Urantii je to právě tento plynový štít, který zabraňuje úniku pozemských rádiových vln, odrážejíc je směrem k zemi, když do tohoto plynového pásma narazí při svém přímém letu ven. Takto jsou rádiové vlny

seventy minor administrative centers. The seven sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

46:1.2 (519.3) The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the “gradant,” is built up through the decimal system from the mature ultimaton and represents almost exactly ten ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

46:1.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

46:1.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o'clock in the morning.

46:1.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

46:1.6 (520.2) The gases which reflect this light-energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward

drženy těsně nad povrchem při svém putování vzduchem okolo vašeho světa.

Toto osvětlení se udržuje na stejné úrovni tři čtvrtiny jerusemského dne a potom se postupně snižuje až do minimální svítivosti, což je asi světlo vašeho měsíce v úplňku za jasné noci. Toto je doba klidu pro celý Jerusem. V provozu během tohoto období odpočinku a obnovy sil jsou pouze vysílací stanice.

Na Jerusem dopadá slabé světlo z několika nedalekých sluncí—něco na způsob jasného světla hvězd,—ale Jerusem na nich není závislý; světy jako Jerusem nejsou vystaveny důsledkům slunečních poruch a ani nestojí před problémem chladnoucího nebo umírajícího slunce.

Sedm přechodných vzdělávacích světů se svými čtyřiceti devíti družicemi je ohříváno, osvětlováno, napájeno energií a zavlažováno jerusemskou metodou.

2. FYZICKÉ RYSY JERUSEMU

Na Jerusemu budete postrádat členitá horská pásma, která jsou příznačná pro Urantii a jiné evoluční světy, protože tady nejsou ani zemětřesení, ani tady neprší, ale budete se těšit pohledu na krásné vrchoviny a jiné unikátní variace terénu a krajiny. Rozsáhlá území Jerusemu jsou ponechána v „přírodním stavu“ a nádherná takových oblastí je zcela nad rámcem lidské představivosti.

Je tam tisíce a tisíce malých jezer, ale nejsou tam žádné divoké řeky, nebo velké oceány. Na žádném z těchto architektonických světů neprší, nejsou tam bouřky ani vánice, ale jsou tam denní srážky, způsobené kondenzací vlhkosti během období nejnižší teploty, provázející úbytek světla. (Na tříplynových světech je rosný bod vyšší, než na dvouplynových světech jako je Urantia.) Fyzický život rostlin i morontální svět živých věcí vyžadují vlhkost, ale ta je převážně dodávána podzemním cirkulačním systémem, který pokrývá celou sféru a dokonce i nejvyšší vrcholy vrchovin. Tento vodní systém není úplně podpovrchový, poněvadž je tam mnoho kanálů, propojující třpytivé jezera Jerusemu.

Atmosféra Jerusemu je směs tří plynů. Tento vzduch se velmi podobá tomu na Urantii s tím, že je tam navíc plyn, který je upraven pro dýchání morontálního druhu života. Tento třetí plyn je zcela nevhodný pro dýchání živočichů či rostlin materiálních druhů.

flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

46:1.7 (520.3) This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

46:1.8 (520.4) Jerusem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

46:1.9 (520.5) The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusem technique.

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

46:2.1 (520.6) On Jerusem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beauteous highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusem are preserved in a “natural state,” and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

46:2.2 (520.7) There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusem.

46:2.3 (520.8) The atmosphere of Jerusem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of animals or plants of the material orders.

Dopravní systém je spojen s proudy cirkulující energie; tyto hlavní toky energie jsou umístěny v šestnácti kilometrových intervalech. Úpravou fyzického mechanismu se mohou materiální bytosti planety pohybovat rychlostí od tří sta do osmi set kilometrů za hodinu. Ptáci létají rychlostí kolem sto šedesáti kilometrů za hodinu. Vzdušné mechanismy Materiálních Synů se pohybují rychlostí kolem osmi set kilometrů za hodinu. Materiální a začínající motoniální bytosti musí využívat těchto mechanických dopravních prostředků, ale duchovní osobnosti cestují ve spojení s vyššími silami a duchovními zdroji energie.

Na Jerusemu a jeho přidružených světech je deset standardních typů fyzického života, které jsou charakteristické pro architektonické sféry Nebadonu. A vzhledem k tomu, že na Jerusemu není žádná organická evoluce, nejsou tam žádné konfliktní formy života, žádný boj o život, žádné přežití nejsilnějších. Naopak, panuje tam tvůrčí adaptace, která nastiňuje krásu, harmonii a dokonalost věčných světů středního a božského vesmíru. A v celé této tvůrčí dokonalosti je nejúžasnějším jevem sblížení fyzického a moroniálního života, umně kontrastující nebeským celestickým řemeslníkům a jejich druhům.

Jerusem je skutečně zárukou-předzvěstí rajské dokonalosti a velkoleposti. Ale vy nemůžete nikdy doufat, že si z nějakého popisu vytvoříte odpovídající představu o těchto nádherných architektonických světech. Je tam toho tak málo, co by se mohlo přirovnat k něčemu na vašem světě a i potom věci na Jerusemu tak moc přesahují věci na Urantii, že jakékoliv srovnání je téměř groteskní. Dokud skutečně nedospějete na Jerusem, můžete mít stěží pravou představu o nebeských světech, ale nebude to trvat dlouho, kdy budete vaši nadcházející zkušenost z hlavního světa soustavy srovnávat s vašimi pozdějšími poznatky na ještě vzdálenějších vzdělávacích sférách vesmíru, supervesmíru a Havony.

Výrobní nebo laboratorní sektor Jerusemu zabírá rozsáhlou oblast, kterou by obyvatelé Urantie sotva poznali, protože tam nejsou žádné kouřící komíny; nicméně, s těmito speciálními světy je spojeno složité materiální hospodářství a používají se tam dokonalé mechanické metody a fyzické vymoženosti, které by udivily a ohromily vaše nejzkušenější chemiky a vynálezce. Zamyslete se nad tím, že první svět, na který přijdou zvestupní tvorové na své cestě k Ráji, je daleko víc materiální, než duchovní. V průběhu celého vašeho pobytu na Jerusemu a jeho přidružených světech jste mnohem blíže vašemu pozemskému životu materiálních věcí, než vašemu pozdějšímu životu rozvíjející se duchovní existence.

46:2.4 (521.1) The transportation system is allied with the circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

46:2.5 (521.2) Jerusem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

46:2.6 (521.3) Jerusem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusem so transcend the things of Urantia that the comparison is almost grotesque. Until you actually arrive on Jerusem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

46:2.7 (521.4) The manufacturing or laboratory sector of Jerusem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusem and its transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

Hora Seraf je nejvyšším bodem na Jerusemu, měří téměř čtyři tisíce šest set metrů a je to místo, ze kterého odlétají všichni přepravní sferafové. Četná mechanická zařízení jsou používána pro poskytnutí počáteční energie, která je nutná pro uniknutí z planetární gravitace a překonání odporu vzduchu. Serafští přepravci odlétají každé tři vteřiny urantijského času během doby plného světla a někdy i dlouho při jeho poklesu. Tito přepravci startují rychlostí kolem dvaceti pěti standardních milů za vteřinu urantijského času a nedosáhnou standardní rychlosti, dokud nejsou více než dva tisíce standardních mil nad Jerusemem.

Doprava přistává na krystalovém poli, takzvaném skleněném moři. Kolem tohoto území jsou přijímací stanice pro různé kategorie bytostí, které překonávají prostor s pomocí sferafové dopravy. Vedle polární krystalové přijímací stanice pro hostující badatele můžete vystoupit na perleťovou observatoř a podívat se na obrovskou mapu celé hlavní planety.

3. VYSÍLÁNÍ JERUSEMU

Vysílání supervesmíru a systému Ráj-Havona jsou přijímána na Jerusemu ve spojení se Salvingtonem a pomocí metody, zahrnující polární krystal—skleněné moře. Kromě opatření pro příjem těchto mimo Nebadonských vysíláních, existují tři odlišné skupiny přijímacích stanic. Tyto oddělené, ale trojúhelníkové skupiny stanic jsou přizpůsobeny pro příjem vysílání z lokálních světů, z hlavních center souhvězdí a z hlavního světa lokálního vesmíru. Všechna tato vysílání jsou automaticky zobrazena tak, aby byla pochopena všemi typy bytostí přítomných v centrálním vysílacím amfiteátru; ze všech zájmů vzestupného smrtelníka na Jerusemu není nic poutavějšího a strhujícího, než naslouchání nekonečnému proudu prostorových zpráv vesmíru.

Tato vysílací i přijímací stanice je obklopena nesmírně rozlehlým amfiteátre, který je vystaven z třpytících se materiálů, z velké části neznámých na Urantii. Tento amfiteátr pojme přes pět miliard bytostí—materiálních a morontálních—a také nespočet duchovních osobností. Je to oblíbená zábava celého Jerusemu trávit volný čas ve vysílací stanici a dovédat se o záležitostech a stavu vesmíru. A toto je jediná planetární činnost, která nepřestává ani během poklesu světla.

Salvingtonské zprávy přicházejí do této vysílací-přijímací stanice nepřetržitě. Informace od Nejsvrchovanějších Otců Souhvězdí ze sousední Edentie jsou přijímány nejméně jednou denně.

46:2.8 (521.5) Mount Seraph is the highest elevation on Jerusem, almost fifteen thousand feet, and is the point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusem.

46:2.9 (521.6) Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. THE JERUSEM BROADCASTS

46:3.1 (522.1) The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but tricircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending stream of universe space reports.

46:3.2 (522.2) This Jerusem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

46:3.3 (522.3) At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received

Pravidelné a speciální zprávy z Uversy jsou přenášeny přes Salvington a když se přijímají zprávy z Ráje, všichni obyvatelé jsou shromážděni okolo skleněného moře a přátelé z Uversy přidají Rajskému vysílání reflexivní metodu, aby všechno, co je slyšet, bylo i vidět. A tímto způsobem je umožněno přeživším smrtelníkům vytvářet si představu o vzrůstající kráse a velkoleposti, které je čekají na jejich cestě věčného putování do středu.

Přeposílající stanice Jerusemu je umístěna na opačném pólu sféry. Všechna vysílání do jednotlivých světů jsou přenášena z hlavního centra soustavy, kromě Michaelových zpráv, které jdou někdy přímo ke svému určení přes okruh archandělů.

4. OBYTNÉ A ADMINISTRATIVNÍ ZÓNY

Značná území Jerusemu jsou určena jako obytné zóny, zatímco jiná území hlavního řídicího centra soustavy jsou přidělena nezbytným administrativním činnostem, zahrnující dohled nad 619 obydlenými sférami, 56 přechodnými vzdělávacími světy a samotným hlavním centrem. Na Jerusemu a v Nebadonu jsou tyto zóny organizovány následujícím způsobem:

1. Okruhy—obytné zóny pro nedomácí bytosti.
2. Čtverce—administrativně-řídicí zóny soustavy.
3. Obdélníky—setkávací zóny nižších místních řádů života.
4. Trojúhelníky—lokální, nebo jerusemské administrativní zóny.

Toto uspořádání činností soustavy do okruhů, čtverců, obdélníků a trojúhelníků je běžným jevem ve všech hlavních řídicích centrech soustav Nebadonu. V jiném vesmíru může převládat naprosto jiný systém uspořádání. Toto jsou záležitosti, které jsou stanoveny rozdílnými plány Synů Tvořitelů.

Náš popis těchto obytných a administrativních zón vůbec nezahrnuje rozsáhlá a nádherná obydlí Materiálních Božích Synů, trvalých obyvatel Jerusemu a ani se nezmiňujeme o jiných početných fascinujících řádech duchovních a skoro duchovních tvorů. Na příklad: Jerusem využívá výkonných služeb spirongů, plánujících funkční činnost soustavy. Tyto bytosti se věnují duchovní péči v zájmu nadmateriálních obyvatel a návštěvníků. Je to obdivuhodná skupina inteligentních a společenských bytostí, pomáhající

at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

46:3.4 (522.4) The Jerusem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE AREAS

46:4.1 (522.5) Considerable portions of Jerusem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

- 46:4.2 (522.6) 1. *The circles* — the nonnative residential areas.
- 46:4.3 (522.7) 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.
- 46:4.4 (522.8) 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.
- 46:4.5 (522.9) 4. *The triangles* — the local or Jerusem administrative areas.

46:4.6 (522.10) This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

46:4.7 (523.1) Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God, the permanent citizens of Jerusem, neither do we mention numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful

vyšším morontialním tvorům a morontialním pomocníkům, kteří udržují a zkrášlují morontialní díla. Oni pro Jerusem znamenají to, co midbytosti znamenají pro Urantii—prostředníci, fungující mezi materiálními a duchovními úrovněmi.

Hlavní řídicí centra soustav jsou unikátní v tom smyslu, že jsou jedinými světy, na kterých se téměř dokonale projevují všechny tři stadia vesmírné existence: materiální, morontialní a duchovní. Bez ohledu na to, zdali jste materiální, morontialní nebo duchovní osobnost, budete se na Jerusemu cítit jako doma; tak se rovněž cítí kombinované bytosti, takové, jako jsou midbytosti a Materiální Synové.

Na Jerusemu je mnoho velkolepých budov jak materiálního, tak i morontialního typu, i když vzhled čistě duchovních zón není o nic méně vytříbený a dokonalý. Kdybych jenom mohl najít slova, abych vám popsal morontialní obdobu materiálního vybavení Jerusemu! Kdybych jenom mohl vyobrazit pozoruhodnou vznešenost a neobyčejnou dokonalost duchovního zařízení tohoto hlavního světa! Ani vaše nejužasnější představy o dokonalosti krásy a hojnosti zařízení by se ztěžší přiblížily takové dokonalosti. A Jerusem je pouze prvním krokem na cestě k nebeské dokonalosti krásy Ráje.

beings who are the transition servants of the higher morontia creatures and of the morontia helpers who labor for the upkeep and embellishment of all morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

46:4.8 (523.2) The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

46:4.9 (523.3) Jerusem has great buildings of both material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. OKRUHY JERUSEMU

Obytné zóny, určené hlavním skupinám vesmírného života se nazývají jerusemské okruhy. V tomto vyprávění je uvedeno následujících sedm skupin okruhů:

1. Okruhy Božích Synů.

2. Okruhy andělů a vyšších duchů.

3. Okruhy Vesmírných Pomocníků, včetně synů, trinitarizovaných tvory, kteří nejsou přiděleni k Synům Trojice-Učitelům.

4. Okruhy Hlavních Fyzických Kontrolorů.

5. Okruhy určených vzestupných smrtelníků, včetně midbytostí.

6. Okruhy kolonií laskavosti.

7. Okruhy Sboru Konečných.

Každý z těchto obytných komplexů se sestává ze sedmi postupně se zvedajících soustředných okruhů. Všechny jsou vystavěny stejnými metodami, ale mají různé rozměry a jsou

5. THE JERUSEM CIRCLES

46:5.1 (523.4) The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

46:5.2 (523.5) 1. The circles of the Sons of God.

46:5.3 (523.6) 2. The circles of the angels and higher spirits.

46:5.4 (523.7) 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.

46:5.5 (523.8) 4. The circles of the Master Physical Controllers.

46:5.6 (523.9) 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway creatures.

46:5.7 (523.10) 6. The circles of the courtesy colonies.

46:5.8 (523.11) 7. The circles of the Corps of the Finality.

46:5.9 (523.12) Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are

vyrobeny z rozdílných materiálů. Všechny mají kolem sebe rozsáhlá ohrazení, která tvoří široké promenády, zcela obklopující každou skupinu sedmi soustředných okruhů.

1. Okruhy Božích Synů. Přestože Boží Synové mají svoji vlastní planetu—jeden ze světů přechodného vzdělávání—obývají také tyto rozsáhlé oblasti na Jerusemu. Na jejich světě přechodného vzdělávání se vzestupní smrtelníci volně stýkají se všemi řády božského synovstva. Tam osobně poznáte tyto Syny a budete je mít rádi, ale jejich společenský život je ve značné míře omezen na tento speciální svět a jeho družice. Nicméně, v jerusemských okruzích je možno pozorovat tyto skupiny synovstva při práci. A protože morontiační vidění má enormní dosah, můžete se procházet po promenádách Synů a dívat se na zajímavé činnosti jejich početných kategorií.

Těchto sedm okruhů Synů jsou soustředné kruhy a jsou postupně vyvýšeny tak, že každý vnější a větší okruh ční nad vnitřním a menším okruhem. Každý okruh je obestaven veřejnou promenádou zdi. Tyto zdi jsou vystavěny z křišťálových kamenů trýpkavého jasu a zvedají se do takové výšky, aby z nich bylo vidět na všechny jejich jednotlivé obytné okruhy. V každé zdi je velký počet průchodů—od padesáti do sto padesáti tisíc—a tvoří je jediný perlový krystal.

První okruh obytného komplexu Synů je obsazen Autoritativními Syny a jejich osobním personálem. Tady se soustředí všechny plány a neodkladné záležitosti poskytnutí a soudní služby těchto právních Synů. Avonalové soustavy také prostřednictvím tohoto centra udržují spojení s vesmírem.

Druhý okruh obývají Synové Trojice-Učitelé. V tomto posvátném území provozují Daynalové se svými spolupracovníky výuku nově přichozích primárních Synů Učitelů. A v této práci jim vydatně pomáhá skupina bytostí, které se svým původem řadí k Oslnivým Večerním Hvězdám. Synové, trinitarizovaní tvory, bydlí v jednom ze sektorů tohoto okruhu Daynalů. Synové Trojice-Učitelé jsou nejbližšími osobními zástupci Vesmírného Otce v lokální soustavě; přinejmenším jsou to bytosti, mající svůj původ v Trojici. Tento druhý okruh vzbuzuje u všech obyvatel Jerusemu mimořádný zájem.

Třetí okruh je vyčleněn Melkisedekům. Tady sídlí vládcové soustavy a dohlížejí na téměř nekonečné činnosti těchto všestranně nadaných Synů. Počínaje prvním obytným světem a pak po celou dobu pobytu na Jerusemu jsou Melkisedekové pěstouny a stále přítomnými poradci vzestupných smrtelníků. Nebylo by

fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely encompassing every group of seven concentric circles.

46:5.10 (524.1) 1. *Circles of the Sons of God.* Though the Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusem.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be

chybou říci, že kromě nepřetržitých aktivit Materiálních Synů a Dcer, mají Melkisedekové na Jerusemu rozhodující vliv.

Čtvrtý okruh je domovem Vorondadeků a všech ostatních kategorií hostujících, nebo pozorovatelských Synů, kteří nemají stanovené funkce. Nejsvrchovanější Otcové Souhvězdí zůstávají v tomto okruhu během svých kontrolních návštěv lokální soustavy. Když Zdokonalovatelé Moudrosti, Božští Poradci a Univerzální Cenzoři mají službu v soustavě, tak bydlí všichni v tomto okruhu.

Pátý okruh je obydlím Lanonandeků, řádu synovstva Vládců Soustavy a Planetárních Princů. V rámci tohoto okruhu se tyto tři skupiny směšují v jednu. V tomto okruhu se zdržují zálohy soustavy a ve středu dominantní skupiny staveb na administrativním vrchu má chrám Vládce Soustavy.

Šestý okruh je místem odpočinku Nositelů Života soustavy. Tady se shromažďují všechny kategorie těchto Synů a odtud se vydávají vykonávat své úkoly na určených světech.

Sedmý okruh slouží jako místo pro setkávání vzestupných synů—těch smrtelných tvorů, kteří mohou dočasně působit v hlavním řídicím centru soustavy společně se svými serafskými doprovody. Všichni bývalí smrtelníci, mající status nad úroveň obyvatel Jerusemu a pod úroveň konečných, se řadí do skupiny, která má své ústředí v tomto okruhu.

Tyto kruhové komplexy Synů se rozkládají na obrovské ploše a ještě před devatenácti sty lety byl v jejich středu velký otevřený prostor. Nyní tuto střední oblast zabírá památník Michaela, dokončený přibližně před pěti sty lety. Když před čtyři sta devadesáti pěti lety byl tento chrám otevírán, Michael byl osobně přítomen a celý Jerusem uslyšel působivý příběh poskytnutí Syna Vládce na Urantii, jednoho z nejnepatrnějších světů Satanie. Nyní je památník Michaela středem všech činností, týkající se řízení soustavy, které bylo pozměněno v důsledku Michaelova poskytnutí sebe sama, včetně většiny nedávno přenesených činností ze Salvingtonu. Personál památníku má více než milion osobností.

2. Okruhy andělů. Stejně jako obytná zóna Synů, tak i tyto okruhy andělů sestávají ze sedmi soustředných a postupně se zvyšujících kruhů, z nichž každý ční nad předchozím územím.

První okruh je obydlen Vyššími Osobnostmi Nekonečného Ducha, které mají své pracoviště na hlavním světě—Osamělí Poslové a jejich druhové. Druhý okruh je vyčleněn Technickým

amiss to say that they are the dominant influence on Jerusem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty in the system.

46:5.16 (524.7) The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

46:5.17 (524.8) The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

46:5.18 (524.9) The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finaliters are reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

46:5.19 (525.1) These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

46:5.20 (525.2) 2. *The circles of the angels.* Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

46:5.21 (525.3) The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the

Poradcům, průvodcům, kontrolorům a zaznamenatelům, kteří příležitostně mohou na Jerusemu pracovat. Na třetím okruhu se zdržují pomocní duchové vyšších řádů a skupin.

Čtvrtý okruh obývají administrativní serafové a serafové, sloužící v lokální soustavě, jako je Satania, tvoří „nespočetnou armádu andělů.“ V pátém okruhu bydlí planetární serafové, zatímco šestý okruh je domovem přechodových pečovateli. Sedmý okruh je odpočinkovou sférou určitých neodhalených řádů serafů. Zaznamenatelé ze všech těchto skupin andělů nebydlí se svými druhy a jsou ubytováni v jerusemském chrámu záznamů. V této trojdielné archivní síni jsou všechny záznamy uchovány trojmo. V hlavním centru soustavy jsou záznamy vždy uchovány v materiální, morontální a duchovní formě.

Kolem těchto sedmi okruhů se rozprostírá výstavní panorama Jerusemu s obvodem pět tisíc standardních mil, které je určeno pro prezentaci vzestupných úrovní obydlených planet Satanie a je neustále upravováno, aby věrohodně představovalo aktuální podmínky na jednotlivých planetách. Já vůbec nepochybuji, že až dostanete prodloužené volno a navštívíte tuto oblast, tak tato obrovská promenáda, přehlížející okruhy andělů, bude prvním pohledem na Jerusem, který ihned přitáhne vaši pozornost.

O tyto vystavené exponáty se starají místní obyvatelé Jerusemu, kterým pomáhají vzestupní tvorové z různých světů Satanie, kteří se zdržují na Jerusemu na své cestě do Edentie. Zobrazení planetárních podmínek a vývoje světů je provedeno mnoha metodami, z nichž jsou vám některé známy, ale většinou je to technika, která je na Urantii neznámá. Tyto expozice zabírají vnější okraj této obrovské zdi. Zbývající část promenády je téměř úplně přístupná a je nádherně vyzdobena.

3. Okruhy Vesmírných Pomocníků. Zde mají Večerní Hvězdy hlavní centrum, které je umístěno v nesmírně velkém středním prostoru. Tam je situováno hlavní řídicí centrum Galantie—zástupce představeného této mohutné skupiny nadandělů, který byl první z vzestupných Večerních Hvězd, pověřený takovou funkcí. Toto je jeden z nejkrásnějších ze všech administrativních sektorů Jerusemu, přestože byl vystaven teprve nedávno. Toto centrum má průměr padesát standardních mil. Hlavní stanoviště Galantie je naprosto průzračný jednoduší krystal. Tyto materiálně-morontální krystaly jsou velmi oceňovány jak morontálními, tak i materiálními bytostmi. Vytvořené Večerní Hvězdy mají mimořádné osobní vlastnosti a ty uplatňují při svém působení v celém Jerusemu. Od těch dob, kdy sem bylo mnoho jejich aktivit přesunuto ze

messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

46:5.22 (525.4) The fourth circle is held by the administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an “innumerable host of angels.” The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

46:5.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

46:5.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

46:5.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of

Salvingtonu, získal celý tento svět duchovní nádech.

4. Okruhy Hlavních Fyzických Kontrolorů. Různé kategorie Hlavních Fyzických Kontrolorů jsou soustředně seskupeny kolem obrovského domu energie, který řídí správce energie soustavy společně s představeným Kontrolorů Morontiální Energie. Tento dům energie je jedním ze dvou sektorů na Jerusemu, kam vzestupní smrtelníci a midbytoři nemají přístup. Tím druhým je sektor dematerializace v zóně Materiálních Synů, což je řada laboratoří, ve kterých přepravní serafové přeměňují materiální bytosti do stavu morontiálního typu existence.

5. Okruhy vzestupných smrtelníků. Střední prostor těchto okruhů vzestupných smrtelníků je vyhrazen skupině 619 planetárních memoriálů, představujících obydlené světy soustavy. Tyto konstrukce pravidelně prodělávají rozsáhlé úpravy. Smrtelníci každého světa mají zvláštní právo občas odsouhlasit určité změny, nebo nástavby na svých planetárních memoriálech. Také nyní se dělají četné úpravy na konstrukcích Urantie. Centrální část těchto 619 chrámů vyplňuje pracovní model Edentia s jejími početnými světy vzestupné kultury. Tento model má čtyřicet standartních mil v průměru a je věrným zobrazením soustavy Edentia a do každého detailu přesně odpovídá originálu.

Vzestupné bytosti mají radost ze své práce na Jerusemu a s oblibou pozorují způsoby jiných skupin. Všechno, co se dělá v těchto různých okruzích, je volně přístupno celému Jerusemu.

Aktivita tohoto světa mají tři rozdílné varianty: práce, sebezdokonalování a volný čas. Jinak řečeno: je to služba, studium a odpočinek. Tyto sdružené aktivity obsahují společenský styk, skupinovou zábavu a boží úctu. Setkávání s různými skupinami osobností, zcela odlišných od vás, přináší velké zkušenosti a obohacení.

6. Okruhy kolonií laskavosti. Sedm okruhů kolonií laskavosti zdobí tři nesmírně velké stavby: obrovská astronomická observatoř Jerusemu, gigantická galerie umění Satanie a rozlehlý sál instruktorů odpočinku—místo pro morontiální aktivity, věnující se odpočinku a obnovení sil.

Celestinští umělečtí řemeslníci dávají pokyny spornagiům a vytvářejí spoustu nápaditých dekorací a monumentálních memoriálů, kterými oplývá každé místo veřejného shromažďování. Ateliéry těchto uměleckých řemeslníků patří mezi

their activities were transferred here from Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical Controllers.* The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This temple of power is one of two sectors on Jerusem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. *The circles of the ascending mortals.* The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusem services and take pleasure in observing the techniques of other groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

46:5.30 (526.5) 6. *The circles of the courtesy colonies.* The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest

největší a nejkrásnější ze všech těch jedinečných staveb tohoto obdivuhodného světa. I jiné kolonie laskavosti mají rozlehlá a nádherná centra. Mnoho těchto budov je vystavěno pouze z krystalických kamenů. Všechny architektonické světy oplývají krystalem a takzvanými vzácnými kovy.

7. Okruhy konečných mají ve svém středu unikátní stavbu. A tento prázdný chrám je k vidění v každém hlavním světě soustavy v celém Nebadonu. Tato budova na Jerusemu má Michaelovu pečeť a na ni je nápis: „Bez věnování sedmému stadiu ducha—věčnému určení.“ Tuto pečeť dal na tento tajemný chrám Gabriel a pečeť vládce, připevněná Jasnou Ranní Hvězdou, nemůže odstranit nikdo jiný, než Michael. Jednoho dne uvidíte tento tichý chrám, třebaže nebudete schopni proniknout jeho tajemstvím.

Jiné okruhy Jerusemu. Kromě těchto obytných okruhů jsou na Jerusemu ještě další početná vyhrazená obydlí.

and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. *The circles of the finalizers* have a unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Nebadon. This edifice on Jerusem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: “Undedicated to the seventh stage of spirit — to the eternal assignment.” Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

46:5.33 (527.2) *Other Jerusem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusem numerous additional designated abodes.

6. ČTVERCE: ADMINISTRATIVNÍ-ŘÍDÍCÍ ZÓNY

Administrativně-řídící sekce soustavy jsou umístěny v nezměrných resortních čtvercích, jichž je jeden tisíc. Každá administrativní jednotka je rozdělena do jednoho sta útvarů, z nichž každý má deset skupin. Tisíc těchto čtverců je sdruženo do deseti velkých sekcí, tvořících následujících deset administrativních resortů:

1. Fyzická údržba a materiální zdokonalování, oblasti fyzické síly a energie.
  2. Arbitráže, etika a administrativní rozhodování.
  3. Planetární a lokální záležitosti.
  4. Záležitosti souhvězdí a vesmíru.
  5. Vzdělávání a jiné aktivity Melkisedeků.
  6. Fyzický progres planet a soustavy, činnosti ve vědeckých sférách Satanie.
  7. Morontální záležitosti.
  8. Ryze duchovní činnosti a etika.
  9. Pomoc vzestupným bytostem.
  10. Filozofie velkého vesmíru.
- Tyto stavby jsou průhledné a proto studenti a

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE SQUARES

46:6.1 (527.3) The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

- 46:6.2 (527.4) 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.
- 46:6.3 (527.5) 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.
- 46:6.4 (527.6) 3. Planetary and local affairs.
- 46:6.5 (527.7) 4. Constellation and universe affairs.
- 46:6.6 (527.8) 5. Education and other Melchizedek activities.
- 46:6.7 (527.9) 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.
- 46:6.8 (527.10) 7. Morontia affairs.
- 46:6.9 (527.11) 8. Pure spirit activities and ethics.
- 46:6.10 (527.12) 9. Ascendant ministry.
- 46:6.11 (527.13) 10. Grand universe philosophy.
- 46:6.12 (527.14) These structures are transparent;

návštěvníci mohou pozorovat všechny činnosti v soustavě.

hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. OBDÉLNÍKY—SPORNAGIOVÉ

Jeden tisíc obdélníků Jerusemu je obydleno místním nižším životem hlavní planety a v jejich středu je umístěno obrovské kruhové centrum spornagiů.

Na Jerusemu budete ohromeni zemědělskými výsledky, dosažené obdivuhodnými spornagy. Tady je půda obdělávána především z estetických a okrasných důvodů. Spornagiové jsou zahradníci krajiny hlavního světa a ve svém nakládání s volným prostorem Jerusemu jsou jak originální, tak i umělecky zruční. Při obdělávání půdy používají jak zvířata, tak i různé mechanické stroje. Při své práci odborně používají energetické prostředky a také využívají početné kategorie svých nižších bratrů—živočišných tvorů,—kteří jsou jim na těchto speciálních světech poskytnuti. Tento řád živočišného života je nyní převážně řízen vzestupnými midbytostmi z evolučních sfér.

Spornagiové nemají vnitřní Ladič Myšlení. Nemají přežívající duše, ale těší se dlouhého života, který trvá někdy čtyřicet až padesát tisíc let. Je jich nesmírně mnoho a poskytují fyzickou pomoc všem řádům vesmírných osobností, které potřebují materiální službu.

Přestože spornagiové nemají přežívající duši a ani se v nich nevyvíjí a ačkoliv nemají osobnost, přesto se u nich vyvíjí individualita, která může prodělat reinkarnaci. Když postupem času fyzická těla těchto unikátních tvorů zchátrají věkem a užíváním, jejich tvořitelé, ve spolupráci s Nositeli Života, zhotoví nová těla, ve kterých se původní spornagiové znovu zabydlí.

Spornagiové jsou jedinými tvory v celém vesmíru Nebadon, kteří podstupují tento, či jakýkoliv jiný druh reinkarnace. Oni reagují pouze na prvních pět pomocných duchů mysli; nereagují na ducha úcty a ducha moudrosti. Ale jejich pět pomocných duchů vytváří celek, rovnající se šesti úrovním reality a je to právě tento faktor, který přetrvává jako empirická individualita.

Při pokusu popsat tyto užitečné a neobyčejné tvory nenacházím vhodné příklady, protože na evolučních světech nejsou žádní živočichové, ke kterým bych je mohl přirovnat. Neexistují žádné evoluční bytosti, které Nositelé Života vytvořili a

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

46:7.1 (527.15) The one thousand *rectangles* of Jerusem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

46:7.2 (527.16) On Jerusem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

46:7.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

46:7.4 (528.2) Although spornagia neither possess nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

46:7.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

46:7.6 (528.4) I am quite without comparisons in undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in their present form and status.

kteří mají jejich současnou formu a status. Oni jsou dvojvládními tvory a rozmnožují se, když to vyžadují potřeby rostoucí populace.

Pokusím se co nejlépe naznačit urantijským myslím alespoň něco o podstatě těchto krásných a užitečných tvorů tím, že řeknu, že zahrnují sloučené rysy věrného koně a oddaného psa a mají inteligenci, převyšující tu, kterou má nejvyšší druh šimpanze. A posuzováno fyzickými měřítky Urantie, jsou velmi krásní. Velmi oceňují pozornost, kterou jim projevují materiální a polomateriální hosté těchto architekturních světů. Mají vidění, které jim umožňuje rozeznat—kromě materiálních bytostí—morontální tvory, anděly nižší řádů, midbytosti a některé nižší řady duchovních osobností. Oni nechápou úctu ke Konečnému, ani nerozumí důležitosti Věčnosti, ale skrze oddanost ke svým pánům jsou součástí duchovní věrnosti svých světů.

Někteří věří, že v budoucí vesmírné epoše tito oddaní spornagiové opustí živočišnou úroveň existence a získají zasloužený evoluční osud postupného intelektuálního růstu a také duchovních úspěchů.

8. JERUSEMSKÉ TROJÚHELNÍKY

Čistě lokální a běžné záležitosti Jerusemu jsou řízeny z jednoho sta trojúhelníků. Tyto útvary jsou seskupeny okolo deseti úžasných staveb, ve kterých je umístěna lokální administrativa Jerusemu. Trojúhelníky jsou obklopeny panoramatickým zobrazením historie hlavního řídicího centra soustavy. Nyní je v tomto kruhovém příběhu vymazán prostor přes dva tisíce standardních mil. Tato část bude opět obnovena po znovupřijetí Satanie do rodiny souhvězdí. Dekrety Michaela pro tento případ byly již vydány, ale tribunál Věčně Moudrých ještě nedokončil projednávání událostí, souvisejících s Luciferovou vzpourou. Satania nemůže získat zpět plné členství v Norlatiadeku, dokud zde nacházejí útočiště hlavní rebelové—vytvořené vysoké bytosti, které upadly ze světla do tmy.

Až se Satania bude moci opět začlenit do souhvězdí, potom přijde na řadu rozhodování o znovupřijetí izolovaných světů do rodiny obydlených planet soustavy, doprovázené obnovením duchovního spojení sfér. Ale i kdyby se Urantia znovu napojila na okruhy soustavy, byli byste i potom překvapeni skutečností, že celá vaše soustava je pod karanténou Norlatiadeku, která ji částečně izoluje od ostatních soustav.

They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

46:7.7 (528.5) Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

46:7.8 (528.6) There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagia will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutionary destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. THE JERUSEM TRIANGLES

46:8.1 (528.7) The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred *triangles*. These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

46:8.2 (529.1) When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

Ale není daleko den, kdy rozhodnutí o Luciferovi a jeho družích vrátí soustavu Satania do souhvězdí Norlatiadek a poté se Urantia a další izolované sféry znovu napojí na okruhy Satanie a opět budou takové světy moci využívat výhod meziplanetárního spojení a komunikace mezi soustavami.

Nastane konec rebelů a vzpoury. Nejvyšší Vládci jsou milosrdní a trpěliví, ale soud nad záměrně živeným zlem bude všeobecně a neodvratně vykonán. „Odplata za hřích je smrt“ — věčné zapomnění.

[Představeno archandělem Nebadonu.]

^{46:8.3 (529.2)} But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

^{46:8.4 (529.3)} There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally and unerringly executed. “The wages of sin is death” — eternal obliteration.

^{46:8.5 (529.4)} [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 47. Sedm obytných světů

⇐ 046

Kniha Urantia

048 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 47 SEDM OBYTNÝCH SVĚTŮ

Sekce

Úvod

1. Svět konečných
2. Zkušební útulek
3. První obytný svět
4. Druhý obytný svět
5. Třetí obytný svět
6. Čtvrtý obytný svět
7. Pátý obytný svět
8. Šestý obytný svět
9. Sedmý obytný svět
10. Občanství Jerusemu

PAPER 47 THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

Úvod

KDYŽ byl Syn Tvořitel na Urantii, zmiňoval se o „mnoha přibýtcích ve vesmíru Otce.“ V určitém smyslu, všech padesát šest světů, obklopujících Jerusem se věnuje přechodnému vzdělávání vzestupných smrtelníků, ale sedm družic prvního světa je více známo jako obytné světy.

Samotný první přechodný svět se zcela výhradně věnuje aktivitám vzestupných bytostí a je hlavním centrem sboru konečných, přidělených do Satanie. Tento svět slouží v současné době jako hlavní stanoviště pro více než sto tisíc skupin konečných, z nichž každá má tisíc zdokonalených bytostí.

Až se soustava ustálí ve světle a životě a až obytné světy jeden za druhým přestanou sloužit jako místa pro vzdělávání smrtelných tvorů, převezme je rostoucí populace konečných, kterých značně přibývá v těchto starších a vysoce zdokonalených soustavách.

INTRODUCTION

47:0.1 (530.1) THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the “many mansions in the Father’s universe.” In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

47:0.2 (530.2) Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

47:0.3 (530.3) When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly perfected systems.

Sedm obytných světů je řízeno morontialními dohlížiteli a Melchizedeky. Na každém světě je výkonný správce, který je přímo odpovědný vládcům Jerusemu. Na každém obytném světě je hlavní ústředí prostředníků Uversy, k němuž přiléhá místo, kde se setkávají Techničtí Poradci. Instruktoři odpočinku a celestiniští umělečtí řemeslníci mají také svá centra na každém z těchto světů. Činnost spirongů začíná od druhého obytného světa dále, i když všech sedm světů, společně s ostatními planetami přechodného vzdělávání a hlavní svět, oplývá spornagy standardního typu.

1. SVĚT KONEČNÝCH

Ačkoliv na prvním přechodném světě bydlí pouze koneční a některé skupiny spasených dětí se svými průvodci, jsou tady připraveny podmínky pro přijetí všech kategorií duchovních bytostí, přechodných smrtelníků a studentů pozorovatelů. Spornagiové, kteří působí na všech těchto světech, jsou vlídnými hostiteli pro všechny bytosti, které dokážou rozeznat. Oni neurčitě cítí konečné, ale nevidí je. Pravděpodobně je to stejné, jako když vy, ve vašem současném fyzickém stavu, nevnímáte anděly.

Přestože svět konečných je sférou mimořádné fyzické krásy s výjimečnou morontialní výzdobou, velké duchovní sídlo, umístěné do středu aktivit konečných, není viditelné pouhému materiálnímu a počátečnímu morontialnímu zraku. Ale s pomocí upravovatelů energie mohou vzestupní smrtelníci čas od času uvidět většinu těchto staveb, tak, jako při příležitosti shromáždění studentů obytných světů na této vzdělávací sféře.

V průběhu vašeho pobytu na obytných světech si určitým způsobem budete duchovně uvědomovat přítomnost vašich zdokonalených bratrů, kteří dosáhli Ráje, ale možnost vidět je skutečně jak pracují ve svých centrálních obydlích, je velmi povzbuzující. Vy neuvídíte přirozeně konečné, dokud nezískáte opravdové duchovní vidění.

Na prvním obytném světě musí všechny přeživší bytosti splnit požadavky rodičovské komise ze svých rodných planet. Současná urantijská komise je složena z dvanácti rodičovských párů, které sem nedávno dospěly a které mají smrtelnou zkušenost z výchování tří a více dětí do dospívajícího věku. Členové se v této komisi střídají a pravidlem je, že jejich služba trvá pouze deset let. Všichni, kdo nesplňují rodičovské požadavky těchto komisařů musí prodělat službu

47:0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. THE FINALITERS' WORLD

47:1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47:1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47:1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

47:1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their parental experience must further qualify by service

v domech Materiálních Synů na Jerusemu, nebo částečně ve zkušebním útulku na světě konečných.

Ale, bez ohledu na rodičovskou zkušenost, ti rodiče na obytných světech, kteří mají malé děti ve zkušebním útulku, mají neustále možnost spolupracovat s morontními pěstouny takových dětí v otázkách jejich výchovy a učení. Těmto rodičům jsou tam povoleny návštěvy až čtyřikrát za rok. A právě tyto chvíle patří k nejdojemnějším a nejkrásnějším obrazům celé vzestupné dráhy, když vidíte rodiče z obytných světů objímat své materiální potomky při svých pravidelných poutích na svět konečných. I když jeden z rodičů, nebo i oba dva, mohou odejít z obytného světa před svým dítětem, je běžné a časté, že určitou dobu stráví spolu.

Žádného vzestupného smrtelníka nemůže minout zkušenost vychovat děti—svoje či cizí—buď na materiálních světech, nebo potom na světě konečných nebo na Jerusemu. Otcové musí projít touto zásadní zkušeností stejně jako matky. Je to nešťastný a chybný názor současných lidí na Urantii, že výchova dítěte je především úlohou matek. Děti potřebují otce stejně, jako potřebují matky a otcové potřebují tuto rodičovskou zkušenost stejně jako matky.

2. ZKUŠEBNÍ ÚTULEK

Školy Satanie pro příjem malých dětí jsou umístěny na světě konečných, prvního ze sfér přechodného vzdělávání Jerusemu. Tyto školy pro malé děti jsou zařízeními, která se věnují výchově a vzdělávání dětí času, včetně těch, které zemřely na evolučních světech prostoru ještě předtím, než získaly individuální status, který byl zaregistrován do vesmírné evidence. V případě přežití jednoho nebo obou rodičů dítěte, strážce osudu pověří svého přidruženého cheruba péčí o potenciální identitu dítěte a dá mu za úkol doručit tuto nevyvinutou duši do rukou Učitelů Obytných Světů ve zkušebních útulcích morontních světů.

A jsou to právě tito osamocení cherubové, kteří se jako Učitelé Obytných Světů, pod vedením Melkisedeků, starají o tato rozsáhlá vzdělávací zařízení, určená pro výchovu malých svěřenců konečných. Tito svěřenci konečných—dětí vzestupných smrtelníků—jsou vždy zosobněny do svého přesného fyzického stavu, ve kterém byly v době smrti, kromě potenciálu rozmnožování. Toto probuzení nastane ve chvíli příchodu rodičů na první obytný svět. A potom jsou těmto dětem,

in the homes of the Material Sons on Jerusem or in part in the probationary nursery on the finaliter's world.

47.1.5 (531.3) But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

47.1.6 (531.4) No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others — either on the material worlds or subsequently on the finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. THE PROBATIONARY NURSERY

47.2.1 (531.5) The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

47.2.2 (531.6) It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given

takovým jaké jsou, dány veškeré možnosti, aby si zvolily nebeskou cestu stejným způsobem, jako by se rozhodovaly na světech, kde smrt předčasně ukončila jejich osudy.

Na dětském světě jsou tvorové ve zkušební době rozděleni do skupin podle toho, zdali mají či nemají Ladiče Myšlení, protože Ladiči se zavádějí do těchto materiálních dětí stejně jako na světech času. Děti, které jsou ve věku před zavedením Ladiče, jsou v péči rodiny s pěti dětmi, jejichž věk se pohybuje od jednoho roku do pěti, což je přibližně věk, kdy se objevují Ladiči.

Všechny děti na evolučních světech, které měly Ladiče Myšlení, ale před svojí smrtí neučinily rozhodnutí, týkající se cesty do Ráje, jsou také znovu zosobněny na světě konečných, kde vyrůstají v rodinách Materiálních Synů a jejich partnerů stejně, jako ty malé děti, které přišly bez Ladičů, ale které obdrží Tajemné Monitory až potom, kdy dosáhnou požadovaného věku pro morální volbu.

Všechny děti a mládež na světě konečných, které mají Ladiče, jsou rovněž vychovávány v rodinách s pěti dětmi ve věku od šesti do čtrnácti let; věk dětí v těchto rodinách je přibližně šest, osm, deset, dvanáct a čtrnáct let. Kdykoliv po dosažení věku šestnácti let, jestliže byla učiněna konečná volba, jsou přesunuti na první obytný svět a začnou svůj vzestup k Ráji. Někteří se rozhodnou ještě dříve, než dosáhnou tohoto věku a odejdou na sféry vzestupu, ale na obytných světech je velmi málo dětí, mladších šestnácti let, jestli použijeme urantijský čas.

Strážní serafové pečují o tyto děti ve zkušebním útulku na světě konečných stejným způsobem, jako se duchovně starají o smrtelníky na evolučních planetách, zatímco věrní spornagiové pečují o jejich fyzické potřeby. A tak tyto děti vyrůstají na přechodném světě až do doby, kdy učiní své konečné rozhodnutí.

Když při završení materiálního života nebyla učiněna volba pro vzestupný život, nebo když se tyto děti definitivně rozhodnou proti cestě do Havony, potom jejich zkušební pobyt ukončí automaticky smrt. O takových případech žádný soud nerozhoduje; z takové druhé smrti není žádné vzkříšení. Ony jednoduše přestanou existovat, jakoby nikdy nebyly.

Ale jestli si zvolí Rajskou cestu dokonalosti, jsou ihned připraveny pro přesun na první obytný svět, kde se mnoho z nich připojí ke svým rodičům na vzestupnou cestu do Ráje. Po projití Havonou a dosažení Božstev, tyto spasené duše smrtelného původu tvoří trvalé vzestupné obyvatelstvo Ráje. Tyto děti, kterým byla odepřena cenná a nezbytná evoluční zkušenost na světech

every opportunity, as they are, to choose the heavenly way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

47:2.3 (532.1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

47:2.4 (532.2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

47:2.5 (532.3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the ascension spheres, but very few children under sixteen years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

47:2.6 (532.4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagia minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

47:2.7 (532.5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

47:2.8 (532.6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have

jejich smrtelného původu nejsou přijaty do Sboru Konečných.

been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. PRVNÍ OBYTNÝ SVĚT

Na obytných světech vzkříšení přeživší smrtelníci obnoví své životy přesně tam, kde je opustili, když je zastihla smrt. Po odchodu z Urantie a příchodu na první obytný svět upozorujete velkou změnu, ale kdybyste přišli z normální a vyspělejší sféry času, stěží byste uviděli nějaký rozdíl, kromě té skutečnosti, že máte jiné tělo; tělesné schránka z masa a krve zůstala na světě vašeho původu.

Centrem všech aktivit prvního obytného světa je sál vzkříšení, obrovský chrám, kde se sestavuje osobnost. Tato gigantická stavba obsahuje centrální shromaždiště serafských strážců osudu, Ladičů Myšlení a archandělů vzkříšení. Při vzkříšení mrtvých působí s těmito nebeskými bytostmi také Nositelé Života.

Opis smrtelné mysli a aktivní obrazy paměti tvora, převedené z materiální úrovně do duchovní, jsou individuálním vlastnictvím odpojených Ladičů Myšlení; tyto oduševnělé složky mysli, paměti a osobnosti tvora se navždy stanou součástí takových Ladičů. Matrice mysli a pasivní potenciály individuálnosti jsou přeneseny do morontální duše, která je svěřena do opatrování serafským strážcům osudu. A právě opětovným spojením morontální duše v péči serafů a duchovní mysli v opatrovnictví Ladiče se znovu obnoví osobnost tvora a spící přeživší bytost se vzkřísí.

Kdyby se přechodná osobnost smrtelného původu takto nikdy opět neobnovila, duchovní složky nepřeživšího smrtelného tvora by navždy zůstaly nedílnou součástí individuální empirické zkušenosti Ladiče Myšlení, pobývajícího kdysi v této bytosti.

Z Chrámu Nového Života vyčnívá paprskovitě sedm křídel—sály vzkříšení smrtelných ras. Každá z těchto staveb je vyčleněna pro sestavení jedné ze sedmi ras času. V každém z těchto sedmi křídel je sto tisíc osobních komor vzkříšení. Tato křídla ústí do kruhových sálů hromadného vzkříšení, které slouží jako probouzející komory až pro milion jedinců. Tyto sály jsou obklopeny osobními komorami smíšených ras normálních post-adamických světů. Bez ohledu na metodu, která může být použita na jednotlivých světech času ve spojení se speciálními nebo pravidelnými

3. THE FIRST MANSION WORLD

47:3.1 (532.7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

47:3.2 (532.8) The very center of all activities on the first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

47:3.3 (533.1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

47:3.4 (533.2) If a transitory personality of mortal origin should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

47:3.5 (533.3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique

vzkříšeními, opravdové a vědomé znovusestavení skutečné a kompletní osobnosti probíhá v sálech vzkříšení prvního obytného světa. V průběhu celé věčnosti si budete zřetelně vybavovat toto ráno vzkříšení.

Ze sálů vzkříšení přejdete do sektoru Melkisedeků, kde vám bude přidělen trvalý pobyt. Potom vám nastane deset dní osobního volna. Budete mít naprostou volnost prozkoumat nejbližší okolí vašeho nového domova a seznámit se s programem, který na vás brzy čeká. Budete mít rovněž čas uspokojit svoji touhu podívat se do seznamů a navštívit vaše drahé a ostatní pozemské přátele, kteří přišli na tyto světy před vámi. Po desetidenním volnu zahájíte druhou etapu putování k Ráji, neboť obytné světy jsou skutečnými vzdělávacími sférami, a ne jenom nápravnými planetami.

Na prvním obytném světě (nebo jiném, v případě vyššího statusu) budete pokračovat ve svém intelektuálním vzdělávání a duchovním rozvoji od stejné úrovně, na které jste byli ve chvíli smrti. Mezi dobou planetární smrti, nebo přenosem a vzkříšením na obytném světě, smrtelný člověk nezíská vůbec žádnou novou zkušenost, kromě poznání skutečnosti věčného života. Tady začínáte přesně tam, kde jste tam dle přestali.

Téměř celý pobyt na prvním obytném světě se týká napravování nedostatků. Přeživší smrtelníci, přicházející na tuto první z nápravných sfér mají tolik různých chyb charakteru a nedostatků smrtelné zkušenosti, že většina činností této sféry je zaměřena na napravení a odstranění těchto rozmanitých odkazů života v lidském těle na materiálních evolučních světech času a prostoru.

Pobyt na prvním obytném světě je určen k tomu, aby přeživší smrtelníci dosáhli přinejmenším úrovně postadamického soudního období na normálních evolučních světech. Pochopitelně, duchovní úroveň studentů obytných světů daleko převyšuje čistě lidskou úroveň rozvoje.

Jestliže na konci desetidenního volna nemusíte zůstat na prvním obytném světě, budete uvedeni do přepravního spánku, postoupíte na druhý svět a po dalších deseti dnech budete pokračovat dále, dokud takto nedospějete na svět vašeho určení.

Centrální část sedmi hlavních okruhů správy prvního obytného světa zaujímá chrám Morontiálních Průvodců, osobních průvodců,

which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansonia number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

47:3.6 (533.4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the mansion worlds are actual training spheres, not merely detention planets.

47:3.7 (533.5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

47:3.8 (533.6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

47:3.9 (534.1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

47:3.10 (534.2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter the translation sleep and proceed to world number two, and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

47:3.11 (534.3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia

přidělených vzestupným smrtelníkům. Tito průvodci jsou potomci Mateřského Ducha lokálního vesmíru a na morontálních světech Satanie je jich několik milionů. Kromě těchto přidělených skupinových průvodců budete mít hodně co do činění s tlumočníky a překladateli, správci budov a vedoucími exkurzí. A všichni tito průvodci spolupracují v nejvyšší míře s těmi, kteří jsou odpovědní za rozvoj vašich osobních faktorů mysli a ducha v morontálním těle.

Když začínáte na prvním obytném světě, jeden Morontální Průvodce je přidělen ke skupině vzestupných smrtelníků, ve které je jich jeden tisíc, ale během dalšího postupu sedmi obytnými sférami je potkáte v mnohem větších počtech. Tyto obdivuhodné a všestranně nadané bytosti jsou družnými a milými průvodci. Mají právo doprovázet jednotlivce, nebo vybrané skupiny na všechny přechodné vzdělávací sféry, včetně jejich přidružených světů. Tyto morontální bytosti organizují exkurze pro všechny vzestupné bytosti a dělají jim společnost ve volném čase. Často doprovázejí skupiny přeživších smrtelníků na jejich pravidelných návštěvách do Jerusemu, kde můžete, kdykoliv tam jste, zajít do sektoru registrace hlavního světa soustavy a setkat se se vzestupnými smrtelníky ze všech sedmi obytných světů, poněvadž oni mohou volně cestovat mezi svými obydleními a hlavním řídicím centrem soustavy.

4. DRUHÝ OBYTNÝ SVĚT

Na tomto světě budete mnohem více zasvěceni do morontálního života. Tady se začíná formovat skupinové uspořádání morontálního způsobu života; tvoří se zde pracovní skupiny a společenské organizace, komunity dostávají formální podobu a rozvíjející se smrtelníci se seznamují s novým sociálním řádem a vládními orgány.

Přeživší bytosti, spojené s Duchem, obývají obytné světy společně se vzestupnými smrtelníky, spojenými s Ladičem. I když různorodé řády nebeského života jsou velmi rozdílné, všechny jsou laskavé a přátelské. Na všech světech, kde budete pobývat během vašeho vzestupu, nepotkáte nic takového, co by připomínalo lidskou nesnášenlivost a diskriminaci netolerantních společenských systémů.

Tak, jak postupujete z jednoho obytného světa na druhý, tak se tyto světy více zaplňují morontálními aktivitami vzestupných přeživších bytostí. Postupujíc dopředu, budete více a více rozeznávat rysy obytných světů Jerusemu. Skleněné moře se objeví na druhém obytném

Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

47:3.12 (534.4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534.5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansionia life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534.6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

47:4.3 (534.7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusem features added to the mansion worlds. The sea of glass makes its appearance on

světě.

Pro každý řádný přechod z jednoho obytného světa na další je nutné nově vytvořené a vhodně upravené morontální tělo. Uložte se ke spánku u serafského přepravce a probudíte se v sálech vzkříšení s novým, ale nevyvinutým tělem, hodně podobnému tomu, jaké bylo při vašem příchodu na první obytný svět s tím rozdílem, že Ladič Myšlení vás během tohoto přepravního spánku mezi obytnými světy neopustí. Jakmile jednou odejdete z evolučních světů na první obytný svět, vaše osobnost už potom zůstává nedotčena.

Paměť vašeho Ladiče naprosto nic neztrácí v průběhu vašeho vzestupu morontálním životem. Ty mentální asociace, které byly ryze živočišné a zcela materiální, přirozeně zanikly s fyzickým mozkem, ale všechno, co bylo ve vašem vnitřním životě užitečné a bylo hodno přežití, bylo zaznamenáno Ladičem a je uchováno jako součást vaší osobní paměti po celou dobu vzestupné pouti. Budete si uvědomovat všechny vaše hodnotné zkušenosti během postupu z jednoho obytného světa na druhý a z jedné části vesmíru na jinou—dokonce až do Ráje.

Přestože máte morontální tělo, budete po dobu pobytu na všech těchto sedmi světech i nadále jíst, pít a odpočívat. Tady přijímáte morontální druh potravy z říše živé energie, která je na materiálních světech neznámá. Jak potrava, tak i voda, jsou v morontálním těle plně zužitkovány bez žádného zbytkového odpadu. Zamyslete se: první morontální obytný svět je hodně materiální sférou, představující první začátky morontálního systému. Máte stále blízko k člověku a nejste příliš vzdáleni od primitivních názorů smrtelného života, ale pobyt na každém světě přinese určitý růst. Od sféry ke sféře se stáváte méně materiální, více intelektuální a o málo víc duchovnější. Duchovní rozvoj je největší na posledních třech ze sedmi postupných světů.

Biologická nedokonalost byla ve velké míře napravena na prvním obytném světě. Nedostatky planetární zkušenosti, týkající se pohlavního života, rodinných vztahů a rodičovské funkce byly buď napraveny, nebo jsou naplánovány pro budoucí korekce v rodinách Materiálních Synů na Jerusemu.

Druhý obytný svět je specificky zaměřen na odstraňování všech stupňů intelektuálního nesouladu a na vyléčení všech druhů mentální disharmonie. Úsilí pochopit význam morontální moty, které začíná na prvním obytném světě, se tady stupňuje. Úroveň rozvoje bytostí na druhém obytném světě je srovnatelná s intelektuálním stavem ideálních evolučních světů v epoše po příchodu Autoritativního Syna.

the second mansonia.

47:4.4 (534.8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one except that the Thought Adjuster does not leave you during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

47:4.5 (535.1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another—even to Paradise.

47:4.6 (535.2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansonia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

47:4.7 (535.3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life, family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansonia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly continued. The development on mansonia number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal evolutionary worlds.

5. TŘETÍ OBYTNÝ SVĚT

Třetí svět je hlavním stanovištěm Učitelů Obytných Světů. I když působí na všech sedmi obytných sférách, jejich ústředí je uprostřed kruhově rozmístěných škol na třetím obytném světě. Na obytných a vyšších morontiálních světech jsou miliony těchto instruktorů. Tito pokročilí a zdokonalení cherubové pracují jako morontiální učitelé vzestupných bytostí od obytných světů až po poslední sféru lokálního vesmíru. Oni budou mezi posledními, kdo se s vámi rozloučí a popřejí vám šťastnou cestu, když budete dávat sbohem—přinejmenším na několik epoch—vesmíru vašeho původu a oserafování odcestujete do přijímacích světů malého sektoru supervesmíru.

Během pobytu na prvním obytném světě je vám dovoleno navštívit první z přechodných světů—hlavní centrum konečných a zkušební útulek soustavy pro výchovu nevyvinutých evolučních dětí. Když přijдете na druhý obytný svět, dostanete povolení navštěvovat pravidelně druhý přechodný svět, na kterém je centrum morontiálních kontrolorů pro celou Satanii a učitelské ústavy pro různé morontiální řády. Když dospějete na obytný svět číslo tři, je vám okamžitě uděleno povolení navštívit třetí přechodnou sféru—hlavní centrum andělských řádů a místo, kde mají svá různá vzdělávací zařízení soustavy. Návštěvy Jerusemu z tohoto světa jsou stále více prospěšnější pro vzestupné smrtelníky a ti o ně projevují neustále zvýšený zájem.

Třetí obytný svět je sférou velmi osobního a sociálního dosažení pro všechny, kteří této úrovni nedosáhli před odchodem z lidského těla na smrtelných rodných světech. Na této sféře začíná pozitivnější studijní práce. Výuka na prvních dvou obytných světech je především zaměřena na nedokonalost—nedostatky—v tom smyslu, že se doplňuje to, co nepřinesla zkušenost během života v lidském těle. Až na tomto třetím světě přeživší bytosti začínají opravdu svoje postupné morontiální vzdělávání. Hlavním účelem tohoto vzdělávání je posílit chápání vzájemného vztahu morontiální moty a smrtelné logiky, sladění morontiální moty s lidskou filozofií. Nyní přeživší smrtelníci získávají praktický náhled do opravdové metafyziky. Toto je skutečný úvod k inteligentnímu chápání kosmických významů a vesmírných vzájemných vztahů. Ve své podstatě výuka třetího obytného světa odpovídá epoše, přicházející na normální obydlenou planetu po skončení údobí poskytnutí Syna.

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535:5) *Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enseraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the superuniverse.*

47:5.2 (535:6) *When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finaliters and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansonia number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.*

47:5.3 (536:1) *Mansonia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the co-ordination of morontia mota and human philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.*

6. ČTVRTÝ OBYTNÝ SVĚT

Když přicházíte na čtvrtý obytný svět, máte již za sebou dostatečnou morontální zkušenost a postoupili jste hodně daleko od počátečního materiálního bytí. Nyní dostanete povolení navštěvovat čtvrtý přechodný svět a poznat hlavní ústředí a učitelské ústavy superandělů, včetně Oslivých Večerních Hvězd. Pomocí zprostředkovatelské služby těchto superandělů čtvrtého přechodného světa se morontální návštěvníci mohou během svých pravidelných návštěv do Jerusemu blíže seznámit s různými řády Božích Synů, protože nové sektory hlavní sféry soustavy se postupně otevírají vzestupným smrtelníkům při jejich opakovaných návštěvách hlavního světa. Rozšiřujícím se myslím vzestupných bytostí se postupně odhalují nové vznešenosti.

Na čtvrtém obytném světě každý vzestupný smrtelník nachází vhodné místo v práci své skupiny a třídních činnostech morontálního života. Tady si vzestupné bytosti začnou mnohem více uvědomovat a oceňovat význam dálkového spojení a dalších aspektů vzdělání a rozvoje lokálního vesmíru.

Právě během této výuky na čtvrtém světě jsou vzestupným smrtelníkům poprvé opravdově představeny nároky a radosti skutečného společenského života morontálních tvorů. A je to opravdu nová zkušenost pro evoluční tvory být součástí společenských aktivit, při kterých nejde o osobní zviditelnění, nebo osobní prospěch. Je zde představován nový společenský řád, který je založen na vědomém pochopení významu vzájemného porozumění, nesobecké vzájemné pomoci a převládající motivaci uskutečnění společného a nejvyššího cíle—dosáhnout úctyhodný a božsky dokonalý Ráj. Všichni vzestupní tvorové si začínají v sobě uvědomovat touhu poznat, odhalit, hledat a nalézt Boha.

Intelektuální a sociální osvěta tohoto čtvrtého obytného světa je srovnatelná s mentálním a společenským životem na planetách s normální evolucí v epoše po období Syna Učitele. Duchovní status je mnohem vpředu oproti soudnímu období smrtelných tvorů.

7. PÁTÝ OBYTNÝ SVĚT

Přeprava na pátý obytný svět představuje nesmírný krok kupředu v životě morontální vzestupné bytosti. Zkušenost, získaná na tomto světě, je opravdovou předzvěstí jerusemského

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:6.1 (536.2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusalem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:6.2 (536.3) On the fourth mansionia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe culture and progress.

47:6.3 (536.4) It is during the period of training on world number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47:6.4 (536.5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47:7.1 (537.1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusalem life. Here you begin to realize the high destiny of the loyal

života. Tady si začínáte uvědomovat vysoký vznešený osud loajálních evolučních světů, které mohou normálně dosáhnout této úrovně během svého přirozeného planetárního vývoje. Kultivovanost tohoto obytného světa obecně koresponduje s počátečním obdobím světa a života na planetách s normálním evolučním postupem. A tady pochopíte proč je to tak zařízeno, že vysoce kultivované a pokročilé typy bytostí, které kdysi obývaly tyto vyspělé evoluční světy, nemusejí procházet jednou či více, nebo i žádnou z těchto obytných sfér.

Zvládnutí jazyka lokálního vesmíru před odchodem ze čtvrtého obytného světa vám nyní umožní věnovat více času na zdokonalení jazyka Uversy, abyste dokonale ovládali obě řeči před odchodem na Jerusem, kde vám bude udělen trvalý pobyt. Od hlavního světa soustavy nahoru do Havony jsou všichni vzestupní smrtelníci dvojjazyční. A potom je jenom nutné rozšířit slovní zásobu jazyka supervesmíru, což se vyžaduje pro přijetí do Ráje.

Po příchodu na pátý obytný svět je poutníkům dovoleno navštívit přechodný svět stejného čísla—hlavní sídlo Synů. Tady se vzestupný smrtelník osobně seznámí s různými skupinami božského synovstva. On už slyšel o těchto nádherných bytostech a setkal se s nimi již na Jerusemu, ale nyní je opravdu pozná.

Na pátém obytném světě se začnete učit o vzdělávacích světech souhvězdí. Tady se setkáte s prvními instruktory, kteří vás začnou připravovat na následný pobyt v souhvězdí. Tato příprava pokračuje na šestém a sedmém světě a poslední pokyny dostanete v sektoru vzestupných smrtelníků na Jerusemu.

Skutečné zrození kosmického vědomí nastane na pátém obytném světě. Začínáte rozumět vesmíru. Toto je rozhodně čas rozšiřujících se horizontů. Tady začíná docházet rozpinajícím se myslím vzestupných smrtelníků, že nějaký úžasný a velkolepý, nějaký vyšší a božský osud čeká na všechny, kteří dokončí postupný vzestup do Ráje, který tak namáhavě, ale tak radostně a slibně začal. Obvykle od tohoto bodu začíná průměrný vzestupný smrtelník projevovat opravdové empirické nadšení pro vzestup do Havony. Studium se stává dobrovolné, nesobecká služba přirozená a úcta spontánní. Klíčí opravdový morontální charakter; vyvíjí se opravdový morontální tvor.

evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion spheres.

47.7.2 (537.2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusem with residential status. All ascending mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47.7.3 (537.3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusem, but now he comes really to know them.

47.7.4 (537.4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusem.

47.7.5 (537.5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent. Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. ŠESTÝ OBYTNÝ SVĚT

8. THE SIXTH MANSION WORLD

Příchozí na tuto sféru mají dovoleno navštívit přechodný svět číslo šest, kde se dozvědí více o vysokých duších supervesmíru, i když nebudou schopni většinu těchto nebeských bytostí vidět. Tady také dostanou první lekce o předpokládané duchovní dráze, která následuje bezprostředně po absolvování morontální výuky v lokálním vesmíru.

Zástupce Vládce Soustavy často navštěvuje tento svět a pořádá tady úvodní kurz o způsobu řízení vesmíru. První lekce, zahrnující záležitosti celého vesmíru, jsou nyní zahájeny.

Pro vzestupné smrtelníky je toto nádherným obdobím a obvykle se v jeho průběhu dokonale spojí lidská mysl a božský Ladič Myšlení. Potenciálně se toto spojení mohlo uskutečnit dříve, ale opravdově fungující identita se většinou nedosáhne před pobytem na pátém obytném světě, nebo dokonce ani na šestém.

Spojení vyvíjející se nesmrtelné duše s věčným a božským Ladičem Myšlení je oznámeno tím, že serafové si povolají dohlížejícího superanděla u vzkříšených smrtelníků a registrujícího archanděla pro ty, kteří budou souzeni na třetí den. A potom, v přítomnosti morontálních druhů přeživšího smrtelníka, tyto oznamovatelé rozhodnutí prohlásí: „S tímto milým synem jsem velmi spokojen.“ Tento prostý obřad značí vstup vzestupného smrtelníka na věčnou pouť Rájské služby.

Ihned po potvrzení spojení s Ladičem je nová morontální bytost poprvé představena svým druhým novým jménem a dostane čtyřicet dní duchovního volna od všech běžných aktivit, aby rozmlouvala sama se sebou a vybrala si některou z možných cest do Havony a zvolila si jednu z metod dosažení Ráje.

Ale tyto nádherné bytosti zůstávají stále více či méně materiálními tvory; mají ještě hodně daleko do opravdových duchů; z duchovního pohledu se spíše podobají nadmateriálním bytostem, ale stále na nižší úrovni, než andělé. Ale rozhodně se z nich stávají úžasnými tvorové.

Během pobytu na šestém světě dosáhnou morontální studenti úrovně, která je srovnatelná s ušlechtilým rozvojem, charakterizující ty evoluční světy, které normálním způsobem pokročily za počáteční stadium světla a života. Společenský systém na tomto obytném světě má vysokou úroveň. Jak se postupně přechází z jednoho světa na druhý, tak se zmenšuje stín vaší smrtelné podstaty. Postupně se z vás stávají obdivuhodné bytosti, zanechávající za sebou hrubé pozůstatky

47:8.1 (537.6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537.7) The assistant System Sovereign makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:8.3 (538.1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:8.4 (538.2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signaled by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:8.5 (538.3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:8.6 (538.4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

47:8.7 (538.5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansonia is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more and more adorable as you leave behind the coarse

planetárního živočišného původu. „Prožití velkých útrap“ dělá zdokonalené smrtelníky velmi laskavými a ohleduplnými, velmi soucitnými a tolerantními.

vestiges of planetary animal origin. “Coming up through great tribulation” serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

9. SEDMÝ OBYTNÝ SVĚT

Zkušenost, získaná na této sféře, je vrcholem bezprostřední posmrtné pouti. Během vašeho zdejšího pobytu dostanete informace od mnoha učitelů, kteří všichni vzájemně spolupracují ve svém úsilí připravit vás na pobyt na Jerusemu. Všechny znatelné rozdíly mezi smrtelníky, pocházejícími z izolovaných a zaostalých světů a přeživšími tvory z vyspělejších a osvětlených sfér jsou prakticky smazány během pobytu na sedmém obytném světě. Tady budete očištěni od všech zbytků neblahého dědictví, škodlivého prostředí a neduchovních planetárních tendencí. Tady budou vymýceny poslední pozůstatky „zvířecího původu.“

Po příchodu na sedmý obytný svět budete mít právo navštívit přechodný sedmý svět, svět Vesmírného Otce. Tady ve vás začíná nová a duchovnější úcta k neviditelnému Otci, návyk, který budete vzrůstající měrou pěstovat po celou dobu vaší dlouhé vzestupné pouti. Na tomto světě přechodného vzdělávání naleznete Otcův chrám, ale Otce neuvidíte.

Nyní se začínají formovat třídy pro pobyt na Jerusemu. Ze světa na svět jste postupovali jako jednotlivci, ale nyní se připravujete na odchod do Jerusemu ve skupinách, ačkoliv, v určených mezích, si vzestupný smrtelník může zvolit zůstat na sedmém obytném světě za tím účelem, aby počkal na opožděného člena svojí pozemské, nebo morontialní pracovní skupiny.

Personál sedmého obytného světa se shromáždí na skleněném moři, aby byl svědkem vašeho odchodu na Jerusem s trvalým domovským právem. Mohli jste již navštívit Jerusem stokrát či tisíckrát, ale vždy jako host; ale nikdy předtím jste necestovali na hlavní svět soustavy se skupinou vašich druhů, kteří dávali věčné sbohem celé morontialní etapě, kterou prošli jako vzestupní smrtelníci. Brzy budete přivítáni na přijímacím poli hlavního světa jako obyvatelé Jerusemu.

S velkým potěšením budete postupovat přes sedm světů dematerializace; tyto sféry opravdu osvobozují od smrtelnosti. Na prvním světě jste ještě do značné míry lidmi, pouze smrtelná bytost bez materiálního těla, lidská mysl uzavřena v morontialní formě—materiální tělo morontialního světa, ale již ne smrtelná schránka z masa a krve.

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

47:9.1 (538.6) The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusem. Any discernible differences between those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the “mark of the beast” are here eradicated.

47:9.2 (538.7) While sojourning on mansonia number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father's temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

47:9.3 (538.8) Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or mansonia working group to catch up with him.

47:9.4 (539.1) The personnel of the seventh mansonia assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole mansonia career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

47:9.5 (539.2) You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal being minus a material body, a human mind housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh

Opravdově jste opustili smrtelný stav pro nesmrtelný status ve chvíli spojení s Ladičem a až dokončíte pobyt na Jerusemu, budete plnohodnotnými morontialními bytostmi.

and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

10. OBČANSTVÍ JERUSEMU

Příchod nové třídy absolventů obytných světů je znamením pro celý Jerusem, aby se shromáždil jako uvítací komise. Dokonce i spornagiové mají radost z příchodu těchto vítězoslavných vzestupných bytostí evolučního původu, které prodělaly planetární pouť a dokončily vzdělávací program obytných světů. Pouze fyzičtí regulátoři a Kontroloři Morontialní Energie se těchto radostných chvil nezúčastní.

Prorok Jan měl vidění o příchodu skupiny pokročilých smrtelníků ze sedmého obytného světa do prvního nebe, do nádherného Jerusemu. On popisuje: „a viděl jsem něco, podobající se skleněnému moři, obklopeného ohněm; a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad zvířetem, které v nich původně bylo a nad svým obrazem, který trval po celou dobu jejich pobytu na obytných světech a nakonec i nad posledním znamením a stopou, stojící na skleněném moři, držíc Boží harfy a zpívající píseň o vysvobození od smrtelného strachu a smrti.“ (Na všech těchto světech musí být dokonalá prostorová komunikace a váš příjem všech takových přenosů je umožněn tím, že nosíte „Boží harfu,“ což je morontialní zařízení, nahrazující neschopnost nastavit nevyvinutý morontialní senzorový mechanismus přímo pro příjem prostorových přenosů.)

Pavel měl také vidění o sboru vzestupných obyvatel, zdokonalujících se smrtelníků na Jerusemu, protože napsal: „Přišli jste na horu Sion a do města živého Boha, nebeského Jerusalemu a mezi nespočetné množství andělů, velkého shromáždění Michaela a k duchům spravedlivých, kteří se stali dokonalými.“

Po získání trvalého občanství v hlavním světě soustavy smrtelníci nebudou prožívat již žádná skutečná vzkříšení. Morontialní forma, která vám byla přidělena při završení motontialní dráhy bude stejná, jakou uvidíte na konci svého pobytu v lokálním vesmíru. Čas od času se udělají změny, ale tato stejná forma vám zůstane až do chvíle loučení, kdy se stanete duchy prvního stupně a budete se připravovat na přesun do supervesmírných světů vzestupné kultury a duchovního vzdělávání.

Sedmkrát tito smrtelníci, kteří projdou všemi obytnými světy, prožijí vyrovnávající spánek a probouzející vzkříšení. Ale poslední sál vzkříšení, konečná probouzející komora, zůstala na sedmém obytném světě. Již nikdy si změna formy

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagia enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these occasions of rejoicing.

47:10.2 (539.4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: “And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death.” (Perfect space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the “harp of God,” a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:10.3 (539.5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: “But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect.”

47:10.4 (539.6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:10.5 (540.1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansonia career experience the adjustment sleep and the resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind

nevynutí ztrátu vědomí, nebo přerušení kontinuity osobní paměti.

Smrtelná osobnost, započata na evolučních světech a uschována v těle, obdařena Tajemným Monitorem a vybavena Duchem Pravdy, není plně mobilizována, realizována a sjednocena až do chvíle, kdy je takový občan Jerusemu uznán za schopného odejít do Edentie a je prohlášen za pravého člena morontialního sboru Nebadonu—nesmrtelný, spojený s Ladičem a stoupající k Ráji, osobnost morontialního statusu a opravdové dítě Nejsvrchovanějších.

Materiální smrt představuje metodu uniknutí z materiálního života v těle; progresivní život na sedmi obytných světech nápravné výchovy a kulturního vzdělání je uvedením smrtelných přeživších bytostí na morontialní poutí—přechodný život, který se nachází mezi evolučním materiálním bytím a vyšším duchovním dosažením vzestupných bytostí času, které jsou předurčeny dosáhnout brány věčnosti.

[Připraveno Oslivou Večerní Hvězdou.]

on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

47:10.6 (540.2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an immortal survivor of Adjuster association, a Paradise ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

47:10.7 (540.3) Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansonia experience of progressive life through seven worlds of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

47:10.8 (540.4) [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

Kapitola 48. Morontiální život

⇐ 047

Kniha Urantia

049 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 48 MORONTIÁLNÍ ŽIVOT

Sekce

Úvod

1. Morontiální materiály
2. Kontroloři morontiální energie
3. Morontiální Průvodci
4. Instruktoři návratu
5. Učitelé Obytných Světů
6. Serafové morontiálních světů—přechodní pečovatelé
7. Morontiální mota
8. Morontiální progresisté

Úvod

BOHOVÉ nemohou—alespoň to nedělají—proměnit primitivního tvora živočišného původu do dokonalého ducha nějakým tajemným aktem tvořivé magie. Když Tvořitelé chtějí vytvořit dokonalé bytosti, udělají to přímým a originálním způsobem, ale nikdy neproměňují tvory živočišného a materiálního původu do dokonalých bytostí v jediném okamžiku.

Morontiální život, procházející různými stadii v lokálním vesmíru, je jediný možný způsob, jak materiální smrtelníci mohou dospět k prahu duchovního světa. Jaké kouzlo může ve smrti—přirozeném zániku materiálního těla—dokázat to, že v jediném okamžiku se smrtelná a materiální mysl promění do nesmrtelného a zdokonaleného ducha? Takové názory jsou primitivními pověrami a utěšujícími báchorkami.

Morontiální přechod vždy odděluje smrtelný stav od následného duchovního statusu přeživších lidských bytostí. Tento přechodný stav ve vývoji vesmíru se výrazně liší v různých lokálních

PAPER 48 THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

INTRODUCTION

48:0.1 (541.1) THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

48:0.2 (541.2) The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

48:0.3 (541.3) Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the subsequent spirit status of surviving human beings. This intermediate state of universe

tvoření, ale jeho smysl a účel je všude naprosto stejný. Uspořádání obytných a vyšších morontálních světů v Nebadonu je zcela příznačné pro morontální přechodné systémy v této části Orvontonu.

progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. MORONTIÁLNÍ MATERIÁLY

Morontální světy jsou sféry lokálního vesmíru, spojující materiální a duchovní úrovně existence tvorů. Na Urantii je morontální život znám od příchodu Planetárního Prince. Čas od času se smrtelníci o tomto přechodném stavu dovídali a tento koncept, ve zkreslené formě, má své místo v současných náboženstvích.

Morontální sféry jsou přechodnými etapami vzestupu smrtelníků přes postupné světy lokálního vesmíru. Pouze sedm světů, obklopující sféry konečných v lokálních soustavách, se nazývají obytné světy, ale všech padesát šest přechodných sídel soustavy, společně s vyššími sférami okolo hlavních center souhvězdí a vesmíru, se nazývají morontální světy. MISSING SENTENCE?

Všechny tyto světy jsou architektonické sféry a mají dvojnásobný počet prvků než evoluční světy. Takové speciálně vytvořené světy nejenže oplývají těžkými kovy a krystaly, majíc více než sto fyzických prvků, ale mimoto mají přesně sto forem unikátního uspořádání energie, nazývané morontální materiály. Hlavní Fyzičtí Kontroloři a Kontroloři Morontální Energie dokáží měnit otáčení základních jednotek hmoty a současně přetvářet tato spojení energie tak, že vytváří tuto novou substanci.

Počáteční morontální život v lokálních soustavách se velmi podobá tomu vašemu současnému materiálnímu světu v tom, že se stává méně fyzickým a více morontálním na vzdělávacích světech souhvězdí. A jak postupujete sférami Salvingtonu, dosahujete postupně vyšších duchovních úrovní.

Kontroloři Morontální Energie jsou schopni uskutečnit spojení materiálních a duchovních energií a tak sestavit morontální formu materializace, která vnímá vyšší úroveň kontrolujícího ducha. Během vašeho postupu morontálním životem v Nebadonu vám tito trpělivi a odborně schopní Kontroloři Morontální Energie úspěšně poskytnou 570 morontálních těl, z nichž každé představuje jednotlivou fázi vaší postupné proměny. Od chvíle, kdy opustíte materiální světy,

1. MORONTIA MATERIALS

48:1.1 (541.4) The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

48:1.2 (541.5) The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finalizers' sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

48:1.3 (541.6) All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material*. The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

48:1.4 (542.1) The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds. And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

48:1.5 (542.2) The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia bodies, each one a phase of your progressive transformation. From the time of leaving the

do doby, kdy se z vás stane duch prvního stupně na Salvingtonu, proděláte přesně 570 jednotlivých, vzestupných, morontálních proměn. Osm z nich se stane v soustavě, sedmdesát jedna v souhvězdí a 491 během pobytu na sférách Salvingtonu.

V době života v lidském těle ve vás pobýval božský duch a byl jakoby oddělená věc—ve skutečnosti to byl vpád poskytnutého ducha Vesmírného Otce. Ale v morontálním životě se duch stane opravdovou součástí vaší osobnosti a jak budete úspěšně prodělávat 570 vzestupných proměn, tak vystoupáte od materiálního stavu k duchovní realitě v životě tvora.

Pavel věděl o existenci morontálních světů a realitě morontálních materiálů, protože napsal: „V nebi mají lepší a trvanlivější hmotu.“ A tyto morontální materiály jsou opravdové, doslova jako ve „městě, které stojí na základech, jejichž stavitelem a tvůrcem je Bůh.“ A každá z těchto nádherných sfér je „lepší zemí, což je zemí nebeskou.“

2. KONTROLOŘI MORONTIÁLNÍ ENERGIE

Tyto unikátní bytosti se výhradně zabývají kontrolou těch činností, které představují pracovní spojení duchovních, fyzických nebo polomateriálních energií. Oni se výlučně věnují podpoře morontálního rozvoje. Ne tak, že během jejich přechodného pobytu hlavně pomáhají smrtelníkům, ale spíše vytvářejí přechodné prostředí, ve kterém mohou morontální tvorové uskutečňovat svůj rozvoj. Oni jsou kanály morontální síly, která vyživuje a zásobuje energii morontální fáze přechodných světů.

Kontroloři Morontální Energie jsou potomky Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Jsou si všichni velmi podobní, i když v jednotlivých lokálních tvorech se mírně liší. Jsou vytvořeni pro svoji specifickou funkci a před zahájením svých povinností nepotřebují žádnou odbornou přípravu.

Kontroloři Morontální Energie jsou vytvořeni současně s příchodem prvního přeživšího smrtelníka na některý z prvních obytných světů lokálního vesmíru. Jsou vytvořeni po skupinách, ve kterých je tisíc bytostí a jsou roztříděni následovně:

1. Regulační okruhy . . . 400
2. Koordinátoři soustav . . 200
3. Planetární opatrovatelé . . 100
4. Univerzální kontroloři . . 100

material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

48:1.6 (542.3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

48:1.7 (542.4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, “They have in heaven a better and more enduring substance.” And these morontia materials are real, literal, even as in “the city which has foundations, whose builder and maker is God.” And each of these marvelous spheres is “a better country, that is, a heavenly one.”

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

48:2.1 (542.5) These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition worlds.

48:2.2 (542.6) Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

48:2.3 (542.7) The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

- 48:2.4 (542.8) 1. Circuit Regulators... 400
- 48:2.5 (542.9) 2. System Co-ordinators.. 200
- 48:2.6 (542.10) 3. Planetary Custodians.. 100
- 48:2.7 (543.1) 4. Combined Controllers.. 100

5. Spojovací stabilizátoři . . . 100

6. Výběroví tříditelé . . . 50

7. Pomocní zaznamenatelé . . . 50

Kontroloři energie trvale slouží ve svých rodných vesmírech. Jsou výhradně řízeni společnou duchovní aktivitou Vesmírného Syna a Vesmírného Ducha, ale jinak jsou zcela samosprávnou skupinou. Mají svá řídicí centra na všech prvních obytných světech lokálních soustav, kde úzce spolupracují s fyzickými regulátory a serafy, ale fungují ve svém vlastním světě, pokud se jedná o projev energie a použitelnost ducha.

Někdy také pracují krátkodobě, jako pomocníci na evolučních světech, s nadmateriálními jevy. Ale jen výjimečně slouží na obydlených planetách; ani nepracují na vyšších vzdělávacích světech supervesmíru, poněvadž se hlavně věnují přechodnému režimu morontálního rozvoje v lokálním vesmíru.

1. Regulátoři okruhů. Tyto unikátní bytosti koordinují fyzickou a duchovní energii a regulují její průtok do oddělených kanálů morontálních sfér. Každý takový okruh je určen pro jednu planetu, pro jeden svět. Doplňující morontální okruhy se liší od fyzických a duchovních okruhů na přechodných světech a je zapotřebí miliony těchto regulátorů pro zajištění energie takové soustavy obytných světů jako je Satania.

Regulátoři okruhů způsobují v materiálních energiích takové změny, které umožňují jejím spolupracovníkům je řídit a ovládat. Tyto bytosti nejsou jenom regulátory okruhů, ale také morontálními energetickými generátory. Stejně jako generátor zdánlivě vyrábí elektrický proud z atmosféry, tak tyto živé morontální generátory patrně přeměňují všudypřítomné energie prostoru do těch materiálů, které morontální kontroloři vlétají do těl vzestupných smrtelníků a do jejich životních aktivit.

2. Koordinátoři soustav. Protože každý morontální svět má rozdílný druh morontální energie, je pro lidský zrak mimořádně obtížné vidět tyto sféry. Ale na každé následné přechodné sféře smrtelníci naleznou rostlinný život a všechno ostatní, týkající se morontálního bytí, progresivně upraveno, aby korespondovalo s postupným oduševňováním vzestupných přeživších bytostí. A protože energetický systém každého světa je takto individualizovaný, tito koordinátoři směřují a sladují tyto rozdílné systémy energie do provozní jednotky pro přidružené sféry kterékoliv jednotlivé skupiny.

48:2.8 (543.2) 5. Liaison Stabilizers... 100

48:2.9 (543.3) 6. Selective Assorters....50

48:2.10 (543.4) 7. Associate Registrars...50

48:2.11 (543.5) The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

48:2.12 (543.6) They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

48:2.13 (543.7) 1. *Circuit Regulators.* These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical and spiritual circuits on the transition worlds, and it requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

48:2.14 (543.8) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48:2.15 (543.9) 2. *System Co-ordinators.* Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the associated spheres of any particular group.

Jak vzestupní smrtelníci postupují z jednoho morontálního světa na druhý, pozvolna přecházejí z fyzického stavu do duchovního; z tohoto důvodu je nutno zajišťovat vzestupnou soustavu morontálních sfér a vzestupnou soustavu morontálních forem.

Když vzestupné bytosti morontálního světa přecházejí z jedné sféry na druhou, jsou dopraveny přepravními serafy k přijímajícím koordinátorům soustavy na pokročilejším světě. Tady, v unikátních chrámech uprostřed sedmdesáti paprskovitých křídel, ve kterých jsou přeměnné komory, podobné sálům vzkříšení na prvním přijímacím světě pro smrtelníky pozemského původu, koordinátoři soustav odborně provedou nezbytné změny formy tvora. Pro úspěšné provedení těchto počátečních změn morontální formy je zapotřebí asi sedm dní standardního času.

3. Planetární opatrovatelé. Pokud se jedná o morontální záležitosti, je každý morontální svět—od obytných světů až po hlavní řídicí centrum vesmíru—v péči sedmdesáti opatrovatelů. Oni tvoří lokální planetární radu s nejvyšší morontální pravomocí. Tato rada přiděluje materiál pro morontální formy všech vzestupných smrtelníků, kteří přistanou na sférách a schvaluje ty změny ve formě tvora, které umožní vzestupným bytostem přejít na následující sféru. Po dokončení postupu obytnými světy se přenesete z jedné fáze morontálního života do další formy bez ztráty vědomí. Bezvědomí provází pouze počáteční proměny a pozdější přechody z jednoho vesmíru do druhého a z Havony do Ráje.

4. Univerzální kontrolóři. Jedna z těchto vysoce mechanických bytostí má vždy své stanoviště ve středu každé administrativní jednotky morontálního světa. Univerzální kontrolor reaguje na fyzické, duchovní a morontální energie a používá je pro svoji funkci. K této bytosti jsou vždy přiřazeni dva koordinátoři soustavy, čtyři regulátoři okruhů, jeden planetární opatrovatel, jeden spojovací stabilizátor a buď výběrový tříditel, nebo pomocný zaznamenatel.

5. Spojovací stabilizátoři. Toto jsou upravovatelé morontální energie ve spojení s fyzickými a duchovními silami oblastí. Oni umožňují přeměnu morontální energie do morontálního materiálu. Celé uspořádání morontální existence je závislé na stabilizátorech. Oni zpomalí otáčení energie do takového bodu, při kterém nastane zhmotnění. Ale neznám žádné pojmy, kterými bych mohl vysvětlit, nebo ilustrovat funkci takových bytostí. Jejich činnost je pro člověka zcela nepředstavitelná.

6. Výběroví tříditelé. Když postupujete z

48:2.16 (543.10) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48:2.17 (543.11) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

48:2.18 (544.1) 3. *Planetary Custodians.* Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48:2.19 (544.2) 4. *Combined Controllers.* One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary custodian, one liaison stabilizer, and either an associate registrar or a selective assorter.

48:2.20 (544.3) 5. *Liaison Stabilizers.* These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

48:2.21 (544.4) 6. *Selective Assorters.* As you

jednoho typu, nebo fáze, morontálního světa na druhý, musíte být překódováni nebo přeladěni na vyšší stav. Toto je úkolem výběrových tříditelů, kteří vás udržují v progresivní synchronii s morontálním životem.

Přestože základní morontální formy života a hmoty jsou stejné od prvního obytného světa k poslední přechodné sféře vesmíru, existuje postupný funkční přechod od materiálního k duchovnímu. Vaše přizpůsobení se k tomuto v podstatě jednotnému, ale postupnému posunu a oduševňujícímu utváření je způsobeno tímto výběrovým přeladěním. Taková úprava v mechanismu osobnosti je rovnocenná novému tvoření, třebaže si ponecháte stejnou morontální formu.

Můžete se opakovaně nechat prověřit těmito tříditeli a jakmile dosáhnete požadované duchovní úrovně, rádi vám dají souhlas, abyste postoupili do vyššího stavu. Tyto postupné změny si vyžadují úpravy reakcí na morontální prostředí, například, úpravy požadavků na stravu a dalších různých osobních návyků.

Výběroví tříditelé jsou také velmi platní při formování skupin morontálních osobností za účelem učení, vyučování a jiných aktivit. Oni mají přirozenou schopnost rozpoznat ty, kteří budou nejlépe působit v dočasné spolupráci.

7. Pomocní zaznamenatelé. Morontální svět má své vlastní zaznamenatele, kteří slouží ve spojení s duchovními archiváři a dohlížejí na záznamy a opatrují další údaje, které souvisejí s morontálními tvořeními. Morontální zápisy a záznamy jsou dostupné všem kategoriím osobností.

Všechny přechodné morontální sféry jsou přístupné stejně jak materiálním, tak i duchovním bytostem. Jako morontální pokrokaři, zůstáváte v plném kontaktu s materiálním světem a s materiálními bytostmi, zatímco budete vzrůstající měrou rozeznávat duchovní bytosti a přátelit se s nimi; a v době odchodu z morontálního režimu jste viděli a budete znát všechny řády duchů, s výjimkou několika málo vyšších typů, takových, jako jsou Osamělí Poslové.

3. MORONTÁLNÍ PRŮVODCI

Tito hostitelé rezidenčních a morontálních světů jsou potomci Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Čas od času jsou vytvořeni ve skupinách o sto tisících členech a v Nebadonu je v současné době přes sedmdesát miliard těchto unikátních bytostí.

Morontální Průvodci jsou pro svoji službu

progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned, and it is the task of the selective assorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

48:2.22 (544.5) While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

48:2.23 (544.6) You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

48:2.24 (544.7) The selective assorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

48:2.25 (544.8) 7. Associate Registrars. The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

48:2.26 (545.1) All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. MORONTIA COMPANIONS

48:3.1 (545.2) These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

48:3.2 (545.3) Morontia Companions are trained for

připraveni Melkisedeky na speciální planetě poblíž Salvingtonu; oni nenavštěvují centrální školy Melkisedeků. Působí od nejnižších obytných světů soustav až po nejvyšší vzdělávací sféry Salvingtonu, ale zřídka se vyskytují na obydlených planetách. Slouží pod obecným dohledem Božích Synů a pod přímým vedením Melkisedeků.

V lokálním vesmíru mají Morontiální Průvodci deset tisíc řídicích center—po jednom na každém z prvních obytných světů lokálních soustav. Jsou téměř zcela samosprávným řádem a všeobecně jsou inteligentní a loajální skupinou bytostí; ale ví se o nich, že někdy, ve spojení s některými nešťastnými nebeskými převraty, sešli z cesty. Během Luciferovy vzpoury v Satánii bylo takto ztraceno tisíce těchto užitečných tvorů. V současné době má vaše lokální soustava plnou kvótu těchto bytostí, přičemž pouze nedávno byly nahrazeny ztráty, vzniklé za Luciferovy vzpoury.

Existují dva rozdílné typy Morontiálních Průvodců; jeden typ je aktivní, druhý pasivní, ale jinak mají stejný status. Nejsou pohlavními tvory, ale projevují dojemně krásný cit jeden pro druhého. A i když v materiálním (lidském) smyslu se stěží dají nazvat vašimi druhy, v hierarchii existence tvorů mají velmi blízko k lidským rasám. Nejvíce se vám podobají midbytosti světů; potom přijdou morontiální cherubové a po nich jsou to Morontiální Průvodci.

Tito průvodci jsou dojemně citlivé a kouzelné společenské bytosti. Mají rozdílné osobité rysy a když se s nimi setkáte na obytných světech a poznáte je jako skupinu, brzy budete rozeznávat jejich individuální rysy. Smrtelníci se všichni na sebe podobají; současně však každý z vás má charakteristickou a rozeznatelnou osobitost.

Určitá představa o povaze práce těchto Morontiálních Průvodců může být odvozena z následujícího rozdělení jejich aktivit v lokální soustavě:

1. Ochránci poutníků nevykonávají konkrétní úkoly ve svém spojení s morontiálními vzestupnými bytostmi. Tito průvodci odpovídají za celou morontiální pouť a jsou proto koordinátory všech ostatních morontiálních a přechodných pečovatelů.

2. Příjemci poutníků a nezávislí průvodci. Do této skupiny se řadí sociální průvodci nových příchozích na obytné světy. Jeden z nich bude určitě u vás, aby vás přivítal, když se probudíte po prvním přepravním spánku času na výchozím obytném světě—vzkříšení v morontiálním životě po smrti těla. A od chvíle, kdy jste po probuzení

service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the central Melchizedek schools. In service they range from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:3.3 (545.4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:3.4 (545.5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:3.5 (545.6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:3.6 (545.7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of all other morontia and transition ministers.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrim Receivers and Free Associators*. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you experience the resurrection from the death of the

formálně přivítání, až do toho dne, kdy opustíte lokální vesmír jako duchové prvního stupně, tito Morontiální Průvodci jsou stále s vámi.

Průvodci nejsou přiděleni k jednotlivcům natrvalo. Vzestupný smrtelník může mít na každém obytném či vyšším světě vždy jiného průvodce a naproti tomu, nemusí mít dlouhou dobu žádného. Záleží to vždy na požadavcích a také na dostupnosti těchto průvodců.

3. Hostitelé nebeských návštěvníků. Tito laskaví tvorové se starají o nadlidské skupiny studentů a jiných nebeských návštěvníků, kteří mají možnost navštívit přechodné světy. Budete mít dostatek příležitostí navštěvovat kteroukoliv sféru, kterou jste již empiricky prošli. Praktikující studenti mají dovoleno navštívit všechny obydlené planety, dokonce i ty, které jsou v izolaci.

4. Koordinátoři a upravovatelé vztahů. Tito průvodci podporují morontiální styky a předcházejí nedorozuměním. Jsou lektory společenského chování a morontiálního rozvoje, majíce pod patronátem kurzy a další skupinové aktivity, určené pro vzestupné smrtelníky. K dispozici mají rozlehlé prostory, kde shromažďují svoje žáky a čas od času si vyžádají celestinské umělecké řemeslníky a instruktory návratu, aby obohatili jejich programy. S úrovní vašeho postupu budete přicházet do úzkého kontaktu s těmito průvodci a budete mít rádi stále víc a víc obě skupiny. Je to věc náhody, zdali budete v kontaktu s aktivním, nebo pasivním typem průvodce.

5. Tlumočníci a překladatelé. Na počátku vaší morontiální pouti budete často potřebovat pomoc tlumočnicků a překladatelů. Oni znají a hovoří všemi jazyky lokálního vesmíru; oni jsou polygloti sfér.

Nové jazyky si neosvojíte automaticky; novou řeč se tam budete učit stejně tak, jak se učíte tady dole a tyto duchaplné bytosti budou vašimi učiteli jazyků. Prvním jazykem, který se budete učit na obytných světech, bude jazyk Satanie a po něm to bude jazyk Nebadonu. A než zvládnete tyto nové jazyky, Morontiální Průvodci budou vašimi zdatnými tlumočníky a trpělivými překladateli. Nikdy se na kterémkoliv z těchto světů nestane, abyste potkali návštěvníka a nebyl tam některý z Morontiálních Průvodců, který by vám netlumočil.

6. Vedoucí výletů a odpočinku. Tito průvodci vás budou doprovázet na dlouhých výletech do hlavního centra sféry a do okolních světů

flesh into the morontia life. And from the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

48:3.9 (546.1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of companions available.

48:3.10 (546.1) 3. *Hosts to Celestial Visitors.* These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

48:3.11 (546.1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors.* These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

48:3.12 (546.1) 5. *Interpreters and Translators.* During the early mansonia career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

48:3.13 (546.1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:3.14 (546.1) 6. *Excursion and Reversion Supervisors.* These companions will accompany you on the longer trips to the headquarters sphere

přechodného vzdělávání. Oni plánují, vedou a monitorují všechny takové jednotlivé a skupinové výpravy po výchovných a vzdělávacích světech soustavy.

7. Správci areálů a budov. Dokonce i materiální a morontální stavby se pro vás stávají dokonalejšími a krásnějšími s mírou vašeho rozvoje v morontálních sférách. Je vám dovoleno, jak jedincům, tak i skupinám, dělat určité úpravy v příbytcích, které vám byly přiděleny pro váš pobyt na jednotlivých obytných světech. Mnoho z aktivit těchto sfér se odehrává v odkrytých, ohraničených prostorech, které jsou vytvořeny různě navrženými kruhy, čtverci a trojúhelníky. Většina staveb na morontálním světě nemá střechu a jsou to obestavěné prostory s nádhernou konstrukcí s překrásnou dekorací. Klimatické a jiné fyzické podmínky na architekturních světech jsou natolik příznivé, že střechy nejsou vůbec nutné.

Tito průvodci přechodných sfér vzestupného života mají vrcholné postavení v řízení morontálních záležitostí. Pro tuto činnost byli vytvořeni a až do realizace Nejvyšší Bytosti zůstanou stále Morontálními Průvodci; oni nikdy nevykonávají žádné jiné činnosti.

Jak se soustavy a vesmíry budou postupně ustalovat ve světle a životě, budou morontální světy stoupající měrou přestávat působit jako přechodné sféry morontálního vzdělávání. Stále více budou koneční zavádět svůj nový výchovně vzdělávací program, který je zřejmě určen pro přeměnu kosmického vědomí ze současné úrovně velkého vesmíru na úroveň budoucích vnějších vesmírů. Morontální Průvodci jsou předurčeni působit stále více ve spojení s konečnými a v početných dalších oblastech, které nebyly ještě na Urantii odhaleny.

Můžete předpokládat, že tyto bytosti velkou měrou přispějí k tomu, abyste měli potěšení z vašeho pobytu na obytných světech, bez ohledu na to, zdali bude dlouhý, nebo krátký. A z jejich přítomnosti se budete těšit po celou dobu vaší pouti do Salvingtonu. Z praktického hlediska nejsou důležitou částí vaší zkušenosti nesmrtelného života. Do Salvingtonu byste mohli dospět i bez nich, ale hodně byste je postrádali. Oni jsou osobním přepychem vaší vzestupné dráhy v lokálním vesmíru.

4. INSTRUKTOŘI NÁVRATU

Radost a veselý smích jsou stejně univerzální, jako hudba. Existuje morontální a duchovní obdoba radosti a smíchu. Vzestupný život se rovnoměrně dělí na práci a zábavu—volný čas se odděluje od práce.

and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

48:3.15 (546.1) 7. *Area and Building Custodians.*

Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansionia career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make roofs wholly unnecessary.

48:3.16 (547.1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:3.17 (547.2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

48:3.18 (547.3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

4. THE REVERSION DIRECTORS

48:4.1 (547.4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

Nebeský odpočinek a nadlidský humor se zcela liší od svých lidských protějšků, ale my všichni si skutečně dopřáváme určitou formu obou a opravdu znamenají pro nás, v našem stavu, přesně to, co je schopen pro vás udělat ideální humor na Urantii. Morontální Průvodci jsou zkušenými patrony zábavy a velmi zdatně jim pomáhají instruktoři návratu.

Nejvhodnější způsob, jak byste nejlépe pochopili práci instruktorů návratu, je přirovnat ji k práci kvalitních humoristů na Urantii, ačkoliv je to příliš hrubý a poněkud nešťastný způsob pokusit se vysvětlit podstatu činnosti těchto instruktorů změny a odpočinku—poskytovatelů vznešeného humoru morontálních a duchovních sfér.

Hovoříc o duchovním humoru, dovolte mně nejprve říci, čím není. Duchovní žerty ze slabších a chybných se nikdy nedělají. Rovněž se nikdy nevysmívá božské spravedlnosti a dokonalosti.. Náš humor obsahuje tři obecné úrovně vnímání:

1. Žerty o minulosti. Vtipy, vznikající ze vzpomínek na minulé příhody, týkající se snahy, úsilí a někdy strachu a často pošelilých a dětských úzkostí. Pro nás tento způsob humoru vychází z hluboko zakotvené schopnosti vracet se ve vzpomínkách k situacím, které nám pomáhají zpříjemnit a jinak odlehčit současné velké zatížení.

2. Současný humor. Nesmyslnost všeho toho, co nám často dělá velké starosti, radost ze zjištění, že většina našich osobních těžkých obav nemá žádnou důležitost. My máme nejvíce rádi tento druh humoru, kterým můžeme nejlépe zmínit současné obavy v radostné očekávání budoucích jistot.

3. Radost z budoucnosti. Asi to bude pro smrtelníky obtížné si představit tento druh humoru, ale nám působí obzvlášť radost ujištění, „že všechno dobře dopadne“ pro duchy a morontální bytosti a také pro smrtelníky. Tento aspekt nebeského humoru vzniká z naší víry v láskyplnou péči našich nadřízených a v božskou stálost našich Nejvyšších Představitelů.

Ale instruktoři návratu sfér se nezabývají výhradně zobrazováním vysokého humoru různých řádů inteligentních bytostí; oni také organizují odpočinek, duchovní zotavení a morontální zábavu. A v tomto jim aktivně pomáhají celestijní umělci řemeslníci.

Samotní instruktoři návratu nejsou vytvořenou skupinou; oni jsou povolnou skupinou, obsahující

48:4.2 (547.5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

48:4.3 (547.6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

48:4.4 (547.7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not*. Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

48:4.5 (547.8) 1. *Reminiscent jests*. Quips growing out of the memories of past episodes in one's experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and oftentimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy loads of the present.

48:4.6 (548.1) 2. *Current humor*. The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

48:4.7 (548.2) 3. *Prophetic joy*. It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance "that all things work together for good" — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

48:4.8 (548.3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

48:4.9 (548.4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps

bytosti od rodilých obyvatel Havony dolů přes armády posílů prostoru a pomocné duchy času, až k morontialním vzestupným tvorům z evolučních světů. Všichni z nich jsou dobrovolníci, kteří pomáhají svým druhům dosáhnout změnu v myšlení a klid mysli, protože takové stavy nejvíce pomáhají obnovit spotřebovanou energii.

Při částečném vyčerpání ze snahy dosáhnout dokonalosti a při čekání na přijetí nových zásob energie je možno strávit tento čas opětovným prožitím uplynulých dní a věků. Vzpomínání na dávné zkušenosti rasy či řádu přináší uklidnění. A proto jsou tito umělci nazýváni instruktoři návratu—pomáhají vrátit paměť bytosti k dřívějšímu stavu vývoje, nebo k období s menší zkušeností.

Tento druh návratu zažívají všechny bytosti, kromě těch, které jsou Tvořiteli, což znamená, že se automaticky zotavují a některých vysoce specializovaných typů tvorů, jako jsou energetická centra a fyzikální regulátoři, kteří jsou ve všech svých reakcích nepřetržitě a navždy naprosto systematictí. Tyto pravidelné odpočinky od pracovního vyčerpání jsou běžnou součástí života na všech světech v celém vesmíru vesmírů, ale ne na Ostrově Ráj. Bytosti, mající původ v centrálním obydlí, se nemohou vyčerpat a proto nepotřebují obnovovat energii. A takové bytosti věčně dokonalého Ráje nemohou mít žádné takové návraty k evoluční zkušenosti.

Většina z nás prošla nižšími stadii bytí, nebo přes postupné úrovně našich řádů a možnost podívat se nazpět na některé epizody ze své dávné existence je povzbuzující a do určité míry zábavné. Rozjímání o dávných zkušenostech svého řádu a všeho toho, co zůstalo v mysli, přináší určité uklidnění. Budoucnost znamená úsilí a zdokonalování; budoucnost vyžaduje práci, snahu a dosažení cíle; ale minulost nabízí věci již zvládnuté a dosažené; rozjímání o minulosti přináší uvolnění a takový bezstarostný pohled zpět vyvolává duchovní radost a stav morontialní mysli, který hraničí s veselostí.

Právě humor smrtelníků se stává veselejším, když zobrazuje situace, týkající se těch, kteří se nacházejí hned těsně pod současnou úroveň vypravěče, nebo, když vypravěč líčí situaci, kdy se mu podaří oklamat jeho nadřízené, kteří jsou obvykle spojováno s těmi, kteří jsou údajně na nižší úrovni. Vy, obyvatelé Urantie, jste příliš dopustili, aby se váš humor stal zároveň vulgárním a bezcitným, ale celkově zasloužíte

embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

48:4.10 (548.5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

48:4.11 (548.6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

48:4.12 (548.7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory possession of the mind. The future signifies struggle and advancement; it bespeaks work, effort, and achievement; but the past savors of things already mastered and achieved; contemplation of the past permits of relaxation and such a carefree review as to provoke spirit mirth and a morontia state of mind verging on merriment.

48:4.13 (548.8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be

uznání za poměrně důvtipný smysl pro humor. Některé vaše rasy mají pro něj velké nadání a velmi jim to pomáhá na jejich pozemské pouti. Je zřejmé, že jste získali tento způsob humoru hlavně dědictvím od vašich Adamických předků—mnohem víc, než vám bylo poskytnuto v hudbě a umění.

Celá Satania je v době odpočinku, kdy se všichni její obyvatelé baví ožíváním vzpomínek na nižší úrovně bytí, povznesena příjemným humorem sboru instruktorů návratu z Urantie. Nebeský smysl pro humor nás nikdy neopouští a máme ho i tehdy, když řešíme i ty nesložitější úkoly. Pomáhá to vyvarovat se nadměrnému pocitu vlastní důležitosti. Ale my mu nedáváme volný průchod, tak, jak vy říkáte „pojďme se pobavit,“ pouze jen tehdy, když máme volno při plnění důležitých úkolů v našich jednotlivých kategoriích.

Když se snažíme zveličovat svoji vlastní důležitost, jestliže přestaneme myslet na nekonečnost velikosti a velkoleposti našich Tvůrců, naše vlastní sebezbožňování se stane vrcholně směšné, dokonce na hranici komičnosti. Jednou z funkcí humoru je pomáhat nám všem v tom, abychom se nebrali příliš vážně. Humor je lékem proti vysokému egu.

Největší potřebu odpočinku a rozptýlení humorem mají ty řády vzestupných bytostí, které jsou vystaveny trvalému stresu ve svém úsilí, spojené s rozvojem. Dva extrémní životy nemají téměř žádnou potřebu rozptýlovat se humorem. Primitivní lidé nejsou pro něj způsobili a bytosti Rájské dokonalosti ho nepotřebují. Obyvatelé Havony jsou šťastnou a radostnou skupinou vrcholně veselých osobností. Charakter úcty v Ráji vylučuje nutnost oddechových aktivit. Ale mezi těmi, kteří začínají své dráhy hodně pod úrovní dokonalosti Ráje, je velký prostor pro činnost instruktorů návratu.

Čím vyšší je úroveň smrtelných tvorů, tím větší je důležitost humoru a vyšší schopnost pro humor a také jeho nutnost. V duchovním světě je tomu naopak: čím výše stoupáme, tím méně potřebujeme odpočinek a rozptýlení. Ale při sestupu dolů po stupnici duchovního života od Ráje k serafským armádám se zvyšuje potřeba pro veselí a radost. Ty bytosti, které nejvíce potřebují pravidelné osvěžující návraty k intelektuálnímu úrovní předchozích prožitých zkušeností, jsou vyšší typy lidských druhů, morontiálních bytostí, andělů a Materiálních Synů a také všechny jim podobné typy osobností.

Humor by měl působit jako přetlakový ventil, aby zabránil nárůstu příliš velkého tlaku v důsledku trvalého a značně jednotvárného přemýšlení o

congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

48:4.14 (549.1) All Satania, during times of play, those times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments. It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

48:4.15 (549.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

48:4.16 (549.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

48:4.17 (549.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species, the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

48:4.18 (549.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of

vlastním postavení ve vztahu k silnému úsilí uskutečňovat osobní růst a dosáhnout dokonalosti. Humor také zmírňuje otřesy, způsobené nečekanými účinky faktu nebo pravdy, kruté neústupné skutečnosti a přizpůsobivé, věčně živé pravdy. Smrtelná osobnost, která si není nikdy jista, co přijde přišť, prostřednictvím humoru rychle pochopí—uvidí smysl a odhalí význam—nepředpokládanou podstatu situace jako fakt, nebo jako pravdu.

I když humor na Urantii je příliš hrubý a velmi neumělecký, má neocenitelný význam jak pro uchování zdraví, tak i pro uvolňování emočního stresu, čímž zabraňuje škodlivému nervovému vypětí a příliš vážnému vnímání sebe sama. Humor a zábava—relaxace—nejsou nikdy reakcemi na úsilí v budoucnu; vždy jsou pohledem zpět, vzpomínkou na minulost. Tak i nyní, ve vašem současném postavení na Urantii, je pro vás vždy osvěžující, když na krátkou dobu přerušíte snahy o dosažení nových a vyšších intelektuálních cílů a vrátíte se k jednodušším úkolům vašich předků.

Principy zábavy v životě obyvatel Urantie jsou filozoficky zdravé a budou se používat po celou dobu vašeho vzestupného života, během přechodu přes okruhy Havony k věčným břehům Ráje. Jako vzestupné bytosti, vy máte schopnost uchovat si osobní vzpomínky na všechny předcházející a nižší úrovně bytí a bez takových identických vzpomínek na minulost by neexistoval žádný podklad pro současný humor, ať již je to smrtelný smích nebo morontální radost. Právě toto vzpomínání na minulé zkušenosti je to, co vytváří základ pro současnou zábavu a rozptýlení. A tak se budete bavit nebeským protějškem vašeho pozemského humoru po celou dobu vaší dlouhé morontální a později stále více duchovnější pouti. A ta část Boha (Ladič Myšlení), která se stává věčnou součástí osobnosti vzestupného smrtelníka, dodává radostnému projevu a i duchovní legraci vzestupných tvorů času a prostoru tón božskosti.

5. UČITELÉ OBYTNÝCH SVĚTŮ

Učitelé Obytných Světů jsou sborem opuštěných, ale zdokonalených cherubů a sanobimů. Když poutník času postoupí ze zkušebního světa prostoru na obytné a přidružené světy morontálního vzdělávání, je doprovázen svým osobním nebo skupinovým serafem, strážcem osudu. Na světech smrtelné existence serafovi vydatně pomáhá cherub a sanobim, ale když je jeho smrtelný chránělec vysvobozen z okovů lidského těla a zahájí vzestupnou pouť, když začíná postmateriální, čili morontální život,

sustained and serious self-contemplation in association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures of time and space.

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or

doprovodný seraf již nepotřebuje více pomoc svých bývalých zástupců—cheruba a sanobima.

Tito opuštění asistenti pečujícího serafo jsou často svoláni do hlavního řídicího centra vesmíru, kde projdou osobním objetím Mateřského Ducha Vesmíru a potom odcházejí na vzdělávací sféry soustavy jako Učitelé Obytných Světů. Tito učitelé často navštěvují materiální světy a působí od nejnižších obytných světů až po nejvyšší vzdělávací sféry, připojené k hlavnímu světu vesmíru. Na vlastní podnět se mohou vrátit ke své bývalé práci s pečujícími serafy.

V Satanii jsou miliardy a miliardy těchto učitelů a jejich počet stále narůstá, protože ve většině případech, když seraf pokračuje se smrtelníkem, spojeným s Ladičem, na cestě do středu, cherub i sanobim zůstávají v soustavě.

Učitelé Obytných Světů, podobně jako většina ostatních instruktorů, jsou ke své činnosti pověřeni Melkisedeky. Obecně jsou pod dohledem Morontálních Průvodců, ale jako jednotlivci a jako učitelé jsou podřízeni úřadujícím představitelům škol nebo sfér, na kterých působí jako instruktoři.

Tito zdokonalení cherubové obvykle pracují ve dvojicích, tak jak tomu bylo, když byli přiděleni k serafovi. Svoji podstatou mají velmi blízko k morontálnímu typu existence a jsou přirozeně chápajícími učiteli vzestupných smrtelníků a neefektivnějším způsobem řídí program obytného světa a morontálního vzdělávacího systému.

Ve školách morontálního života tito učitelé vyučují jednotlivce, skupiny, třídy a také učí masově. Na obytných světech jsou takové školy organizovány ve třech obecných skupinách, z nichž každá má sto sekcí: školy myšlení, školy citění a školy dělán. Když dospějete do souhvězdí, přidají se školy etiky, školy řízení a školy sociálního přizpůsobení. V hlavních světech vesmíru budete navštěvovat školy filozofie, božskosti a čisté duchovnosti.

Ty věci, které jste měli možnost se naučit na zemi, ale které se vám naučit nepodařilo, si musíte osvojit pod dohledem těchto svědomitých a trpělivých učitelů. Do Ráje nevedou žádné královské cesty, zkratky nebo pohodlné pěšinky. Bez ohledu na individuální variace směru, musíte zvládnout lekce první sféry, než postoupíte na další, alespoň toto je zásada poté, jakmile opustíte svět vašeho narození.

Jeden ze smyslů morontální pouti je trvalé vymýcení živočišných pozůstatkových rysů z

morontia life begins, the attending seraphim has no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:5.3 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:5.4 (550.5) Mansion World Teachers, like most of the other instructors, are commissioned by the Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

48:5.5 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

48:5.6 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

48:5.7 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

48:5.8 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from

přeživších smrtelníků, jako jsou otálení, neurčitost, neupřímnost, vyhýbání se problémům, nepoctivost a touha po pohodlnosti. Morontální život učí mladé morontální žáky hned na počátku, že odklad neznamená v žádném případě zbavení se daného problému. Po životě v lidském těle není čas již dostupným prostředkem, jak se vyhnout situacím, nebo jak obejít nepříjemné povinnosti.

Učitelé Obytných Světů začínají učit na nejnižších obytných sférách a jak získávají zkušenosti, postupují přes vzdělávací sféry soustavy a souhvězdí na výukové světy Salvingtonu. Nepodrobují žádné speciální disciplíně před, ani po objetí Mateřským Duchem Vesmíru. Oni již prodělali přípravu pro svoji práci v době, kdy sloužili jako pomocníci serafů na rodných světech svých žáků, kteří nyní pobývají na obytných světech. Oni mají opravdovou zkušenost s těmito vzestupnými smrtelníky na obydlích světech. Jsou praktickými a chápajícími učiteli, moudrými a zkušenými instruktory, znamenitými a schopnými průvodci. Jsou dokonale obeznámeni se vzestupnými plány a mají značné zkušenosti s počátečními fázemi vzestupné dráhy.

Mnoho ze starších učitelů, těch, kteří dlouho slouží na světech salvingtonského okruhu, projde podruhé objetím Mateřského Ducha Vesmíru a z tohoto druhého objetí vyjdou tito cherubové a sanobimové se statutem serafů.

6. SERAFOVÉ MORONTIÁLNÍCH SVĚTŮ— PŘECHODNÍ PEČOVATELÉ

Ačkoliv všechny řady andělů, od planetárních pomocníků až po nejvyšší serafy, pomáhají na obytných světech, tito přechodní pečovatelé jsou výhradně určeni pro následující činnost. Tito andělé se řadí k šestému řádu serafských služebníků a jejich pomoc je určena na podporu přechodu materiálních a smrtelných tvorů z přechodného života v těle do úvodních stadií morontální existence na sedmi obytných světech.

Měli byste si uvědomit, že morontální život vzestupného smrtelníka již skutečně začíná na obydlích planetách při zrození duše, v tu chvíli, kdy do myslí tvora smrtelného statusu je zaveden duchovní Ladič. A od tohoto okamžiku má smrtelná duše potenciál pro nadsmrtelné poslání, dokonce i pro rozpoznání vyšších úrovní morontálních sfér lokálního vesmíru.

Nicméně, vy si nebudete uvědomovat péči přechodných serafů, dokud nedospějete na obytné

the mortal survivors of such animal vestigial traits as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansion life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

48:5.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance, with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as seraphic associates on the worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

48:5.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

48:6.1 (551.6) While all orders of angels, from the planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

48:6.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of moral status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

48:6.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you

světy, kde oni neúnavně pracují pro rozvoj svých smrtelných žáků. Pro vykonávání své služby jsou rozděleni do sedmi následujících skupin:

1. Serafští kazatelé. Ve chvíli, kdy nabudete vědomí na obytných světech, jste zaregistrováni do seznamů soustavy jako vyvíjející se duchové. Je to tak správně, protože vy opravdu ještě nejste duchové, ale již nejste smrtelné či materiální bytosti; nastoupili jste předduchovní dráhu a byli jste řádně přijati do morontálního života.

Na obytných světech vám seraští kazatelé pomohou si moudře vybrat mezi volitelnými cestami do Edentie, Salvingtonu, Uversy a do Havony. V případě několika stejných doporučených cest, které vám budou předloženy, si vyberete jednu, která se vám líbí. Tito serafové potom předloží dvaceti čtyřem poradcům na Jerusemu doporučení, týkající se té cesty, která by byla nejvhodnější pro každou vzestupnou duši.

Není vám dána neomezená možnost zvolit si svůj budoucí směr, ale můžete si vybrat v rámci toho, co dočasní pečovatelé a jejich nadřízení moudře stanoví jako nejvhodnější cestu pro dosažení vašeho budoucího duchovního statusu. Duchovní svět je řízen na principech respektování vaší svobodné volby, za předpokladu, že cesta, kterou si zvolíte nebude pro vás nevýhodná, nebo nebezpečná pro vaše druhy.

Tito seraští kazatelé hlásají evangelium věčného rozvoje, vítězství dosažené dokonalosti. Na obytných světech hlásají významný zákon zachování a dominance laskavosti: žádný dobrý skutek není nikdy úplně zbytečný; může být po dlouhou dobu mařen, ale není nikdy zrušen a navždy si v poměru k božskosti své motivace uchovává svůj potenciál.

Oni také i na Urantii nabádají lidské učitele pravdy a čestnosti, aby zachovávali učení o „Boží laskavosti, která vede k pokání,“ aby hlásali „Boží lásku, která zahání všechny strach.“ A právě takové pravdy byly deklarovány na vašem světě:

Bohové jsou moji pastýři; já nesejdu z cesty;

Ruku v ruce mně vedou po krásných stezkách nádherného a posilujícího věčného života.

V této Božské Přítomnosti nebudu mít ani hlad, ani žízeň.

I když scházím dolů do údolí nestálosti, nebo stoupám nahoru na světy nejistoty,

i když se pohybuji sám, nebo s druhy mého řádu,

attain the mansion worlds, where they labor untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

48:6.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangels*. The moment you consciouseize on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have been duly admitted to the morontia life.

48:6.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic evangels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusem concerning that course which would be most advantageous for each ascending soul.

48:6.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or injurious to your fellows.

48:6.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

48:6.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of “the goodness of God, which leads to repentance,” to proclaim “the love of God, which casts out all fear.” Even so have these truths been declared on your world:

48:6.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

48:6.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

48:6.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

48:6.12 (552.10) Though I go down into the valley of uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

48:6.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

i když triumfuji v chórech světla, nebo klopýtám opuštěnými místy sfér,

pomůže mě Tvůj laskavý duch a útěchu mě poskytne Tvůj dokonalý anděl.

I když sestupuji do hlubin temnoty a samé smrti,

nebudu o Tobě pochybovat, ani se Tě nebudu bát,

protože já vím, že když se naplní čas a při věhlasu

Tvého jménaty mě vyzvedneš a posadiš mě vedle sebe na nebeské cimbuří.

Tato slova byla v noci pošeptána mladému pastýři. On nezachytil slovo od slova, ale tak, jak si to zapamatoval, je dnes zaznamenáno.

Tito serafové jsou také kazateli evangelia dosažení dokonalosti pro celou soustavu a rovněž pro jednotlivé vzestupné bytosti. Také nyní, v mladé soustavě Satania, jejich učení a plány obsahují ustanovení pro budoucí epochy, kdy obytné světy již nebudou více sloužit smrtelným vzestupným tvorům jako přechodné stupně na cestě k vyšším sférám.

2. Tlumočníci ras. Všechny rasy smrtelných bytostí nejsou stejné. Je pravdou, že existuje planetární model, určující všechny fyzické, mentální a duchovní vlastnosti a tendence různých ras daného světa. Ale existují také výrazně odlišné rasové typy a potomci těchto rozdílných základních typů lidských bytostí charakterizují přesně definovatelné sociální tendence. Na světech času serafové tlumočníci ras podporují snahy rasových komisařů sladit rozdílná pojetí ras a pokračují v této činnosti na obytných světech, kde tyto stejné rozdílnosti mají do určité míry tendenci přetrvávat. Na takových neuspořádaných planetách jako je Urantia, neměly tyto duchaplné bytosti téměř žádnou příležitost působit, ale jsou to zkušenosti sociologové a moudří etničtí poradci prvního nebe.

Měli byste se zamyslet nad výrazem „nebe“ a „nebe nebes“. To, co většina vašich proroků pochopila jako nebe, byl první z obytných světů lokální soustavy. Když apoštol hovořil o tom, že „byl dopraven do třetího nebe“, zmiňoval se o zážitku, při kterém byl během spánku oddělen jeho Ladič a v tomto neobyčejném stavu se přenesl na třetí ze sedmi obytných světů. Někteří z vašich mudrců viděli větší nebe, „nebe nebes“, z nichž sedmidílná zkušenost obytných světů byla prvním nebem, druhým je Jerusem, třetím Edentia se svými družicemi, čtvrtým je Salvington a okolní vzdělávací sféry, pátým je Uversa, šestým je Havona a sedmým je Ráj.

48:6.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

48:6.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

48:6.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

48:6.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

48:6.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

48:6.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

48:6.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

48:6.21 (553.2) These seraphim are also the evangelists of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

48:6.22 (553.3) 2. *Racial Interpreters.* All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

48:6.23 (553.4) You should consider the statement about “heaven” and the “heaven of heavens.” The heaven conceived by most of your prophets was the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being “caught up to the third heaven,” he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, “the heaven of heavens,” of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the

3. Plánovači myšlení. Tito serafové se věnují účelnému sdružování morontálních bytostí a organizování jejich společných činností na obytných světech. Oni jsou psychology prvního nebe. Většina z této speciální skupiny serafských pečovatelů má předchozí zkušenost jako strážní andělé dětí času, ale jejím svěřencům se z nějakých důvodů nepodařilo se zosobnit na obytných světech, nebo přežít metodou spojení s Duchem.

Úkolem těchto plánovačů myšlení je sledovat povahu, zkušenost a status duší, mající Ladiče a procházející obytnými světy a pomáhat při sestavování skupin, aby byly schopny plnit úkoly a dosáhly postupu. Ale tito plánovači myšlení neovlivňují, nemanipulují nebo jiným způsobem nezneužívají neznalost či jiné nedostatky studentů obytných světů. Oni jsou naprosto čestní a nesmírně spravedliví. Ctí vaši nově zrozenou morontální vůli; oni vás považují za nezávislou bytost, mající vlastní vůli a snaží se urychlit váš rozvoj a postup. Tady se setkáte tváří v tvář s opravdovými přáteli a chápajícími poradci, anděly, kteří jsou opravdu schopni vám pomoci „vidět se tak, jak vás vidí jiní“ a „poznat se tak, jak vás znají andělé.“

Také na Urantii tito serafové učí věčnou pravdu: jestliže vám vaše mysl neslouží dobře, můžete ji vyměnit za mysl Ježíše Nazaretského, která nikdy nezklame.

4. Morontální poradci. Tito pečovatelé se tak jmenují, protože jejich úkolem je učit, vést a radit přeživším smrtelníkům, kteří přišli ze světů lidského původu—bytostem, procházející vyššími školami hlavního centra soustavy. Oni učí ty, kteří usilují o pochopení empirické jednoty odlišných úrovní života, ty, kteří se pokoušejí sjednotit významy a spojit hodnoty. Toto je funkce filozofie ve smrtelném životě a mota na morontálních sférách.

Mota je víc než vyšší filozofie; je pro filozofii to, co jsou dvě oči místo jednoho; má stereoskopický účinek na významy a hodnoty. Materiální člověk vidí vesmír jako by jedním okem—plochý. Studenti obytných světů získají kosmickou perspektivu—hloubku—překrytím vnímání fyzického života vnímáním morontálního života. A jsou schopni tyto materiální a morontální pohledy správně soustředit především pro neúnavnou pomoc těchto serafských poradců, kteří tak trpělivě učí studenty obytných světů a morontální vzestupné bytosti. Mnoho z těchto vyučujících poradců nevyššího řádu andělů začalo své kariéry jako instruktoři nedávno osvobozených

surrounding educational spheres; the fifth, Uversa; the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

48:6.24 (553.5) 3. *Mind Planners*. These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of Spirit fusion.

48:6.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you “to see yourself as others see you” and “to know yourself as angels know you.”

48:6.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontia Counselors*. These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin, souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

48:6.28 (554.2) Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye—flat. Mansion world students achieve cosmic perspective—depth—by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim

duší smrtelníků času.

5. Technici. Tito serafové pomáhají novým vzestupným bytostem přizpůsobit se novému a poměrně neobvyklému prostředí morontálních sfér. Život na přechodných světech nese sebou reálný kontakt s energiemi jak fyzických, tak i materiálních úrovních a do určité míry, s duchovními realitami. Vzestupné bytosti se musí aklimatizovat na každou novou morontální úroveň a ve všem jim značnou měrou pomáhají serafové technici. Tito serafové zajišťují spojení s Kontrolory Morontální Energie a s Hlavními Fyzickými Kontrolory a především působí jako instruktoři vzestupných poutníků ve vztahu k těm energiím, které jsou využívány na přechodných sférách. Slouží jako pohotovostní přepravci prostorem a vykonávají řadu jiných pravidelných a speciálních povinností.

6. Učitelé-zaznamenatelé. Tito serafové zaznamenávají procesy, které probíhají na úrovni duchovní a fyzické, procesy vzájemných vztahů lidí a andělů a morontálních procesů nižších vesmírných sfér. Oni rovněž slouží jako instruktoři účelných a účinných metod zaznamenávání faktů. Inteligentní shromažďování a třídění souvisejících údajů je velkým uměním a toto umění je vystupňováno při spolupráci s celestinskými uměleckými řemeslníky a také vzestupní smrtelníci mohou spolupracovat se serafovy-zaznamenateli.

Určitou část svého času věnují zaznamenatelé všech serafských řádů vzdělávání a výchově morontálních vzestupných bytostí. Tito andělští opatrovatelé faktů času jsou ideálními instruktory všech těch, které zajímají fakta. Než opustíte Jerusem, budete velmi dobře obeznámeni s historií Satanie a její 619 obydlených světů, přičemž většinu těchto informací vám předají tito serafové zaznamenatelé.

Tito andělé patří všichni do řady zaznamenatelů, začínající od nejnižších k nejvyšším opatrovatelům faktů času a pravdy věčnosti. Přejde den, kdy vás budou učit zajímat se jak o fakta, tak i o pravdu, rozvíjet jak mysl, tak i duši. Dokonce i nyní byste neměli jenom usilovat o suchá zrnka pisku vědění, ale také se učit jak zalévat zahradu svého srdce. Když jsou lekce naučeny, třída je bezcenná. Bez skořápky nemůže být kuře a každá skořápka je po vylíhnutí kuřete bezcenná. Ale někdy je neznalost tak velká, že její náprava pomocí odhalení by byla osudová pro ty pomalu se objevující pravdy, které jsou podstatné pro její odstranění. Když děti mají své ideály, neberte jim je; nechte je vyrůst. A když se učíte myslet jako dospělí, učte se také modlit se jako děti.

Zákon je sám život, a ne pravidla chování. Zlo

began their careers as advisers of the newly liberated souls of the mortals of time.

48:6.29 (554.3)

5. *Technicians*. These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

48:6.30 (554.4)

6. *Recorder-Teachers*. These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

48:6.31 (554.5)

The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

48:6.32 (554.6)

These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

48:6.33 (555.1)

Law is life itself and not the rules of its

je porušování zákona, a ne nedodržování pravidel chování v životě, který je zákon. Lež není způsob vyjádření, ale předem promyšleně překroucená pravda. Vytvoření nových obrazců ze starých faktů, zobrazení rodičovského života v životech potomků—toto jsou umělecké triumfy pravdy. Stín nepravosti, promyšlené za účelem oklamání, sebenepatrnější překroucení nebo zkreslení toho, co je zásada—znamená nepravost. Ale přehnaně uctívaná pravda, zkamenělá pravda, železná obruč takzvané neměnné pravdy, udržuje člověka ve slepotě v uzavřeném kruhu upjaté pravdy. Je možno být formálně přesným ve vztahu k faktu a nekonečně se mýlit ve vztahu k pravdě.

7. Pomocné zálohy. Velký sbor všech řádů přechodných serafů se zdržuje na prvním obytném světě. Hned po strážcích osudu mají tito přechodní pomocníci nejbližší ke smrtelným bytostem a vy s nimi strávíte velkou část svého volného času. Andělé slouží rádi a když nemají přiděleny úkoly, často pomáhají jako dobrovolníci. Duše mnohých vzestupných smrtelníků poprvé zahofela božským nadšením pro dobrovolnou službu kvůli osobnímu přátelství s dobrovolnými pomocníky ze serafských záloh.

Od nich se naučíte využívat těžkosti pro vytvoření stability a jistoty; být spolehlivým a svědomitým a přitom šťastným; přijímat výzvy bez bédování a čelit potížím a nejistotám beze strachu. Budou se ptát: když neuspějete, nezlomí vás to a opět se o to pokusíte? Když uspějete, zachováte si zdravý postoj—vyrovnané a oduševnělé chování—v každém úsilí v dlouhotrvající snaze zbavit se okovů materiální nečinnosti a dosáhnout svobody duchovní existence?

Stejně jako smrtelníci, také tito andělé prožili mnohá zklamání a oni vám vysvětlí, že některá vaše nejvíce zdrcující zklamání byla vašim největším štěstím. Zasazení semínka vede někdy k jeho nevyhnutelné záhubě, k zániku vašich pošetilých nadějí, ale jeho znovu zasazení může přinést ovoce nového života a nové příležitosti. A od nich se naučíte jak trpět méně v důsledku zklamání a lítosti, za prvé, dělat si méně osobních plánů, týkajících se jiných osobností a za druhé, přijmout svůj úděl poté, když jste svědomitě udělali vše, co bylo ve vašich silách.

Poznáte, že vaše potíže narůstají a šance na štěstí klesají, protože se berete příliš vážně. Prvořadý význam má práce na sféře, odpovídající vašemu statusu—na tomto světě, či na následujícím. Velmi důležitá je přípravná práce pro příští vyšší sféru, ale nic nemá takovou důležitost, jako práce na světě, ve kterém právě žijete.

conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which is the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

48:6.34 (555.2) 7. *Ministering Reserves.* A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

48:6.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

48:6.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

48:6.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in

Přestože práce je důležitá, vlastní já není. Když se cítíte důležitý, vyčerpáváte energii na utvrzování svého „já“, načež vám zůstává málo energie na samotnou práci. Vlastní důležitost, ne důležitost práce, vyčerpává nevyvinuté tvory; je to právě faktor vlastního „já“, který vyčerpává, ne snaha uspět. Můžete vykonávat důležitou práci, jestliže nebudete přeceňovat svoji důležitost; můžete dělat několik věcí tak lehce, jako jednu, pokud vynecháte své „já“. Rozmanitost přináší zklidnění; co unavuje a vyčerpává je jednotvárnost. Jeden den se podobá druhému—opravdový život, nebo smrt.

which you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the alternative of death.

7. MORONTIÁLNÍ MOTA

Nižší úrovně morontiální moty odpovídají vyšším úrovním lidské filozofie. Na prvním obytném světě je běžnou praxí učit méně vyspělé studenty porovnávací metodou; to znamená, že v jednom sloupci jsou jednoduší pojetí významů moty a v protějším sloupci jsou citáty, které jsou obdobou výroků filozofie smrtelníků.

Není tomu tak dávno, při plnění úkolu na prvním obytném světě Satanie, jsem měl příležitost sledovat tuto metodu vyučování; a ačkoliv nemám dovoleno představit mota obsah této lekce, mohu popsat dvacet osm výroků lidské filozofie, které morontiální učitel používal jako ilustrační materiál, aby usnadnil těmto nových obyvatelům obytného světa pochopit význam a smysl moty. Použité ilustrace lidské filozofie byly:

1. Projev odborné způsobilosti není důkazem duchovního postoje. Intelligence nenahrazuje opravdový charakter.

2. Jen málo lidí se chová podle víry, kterou mají. Bezdůvodný strach je převládající intelektuální klam, jehož obětí je vyvíjející se smrtelná duše.

3. Není možno přesáhnout vrozené schopnosti; půllitr nikdy nemůže pojmout litr. Duchovní pojetí nemůže být mechanicky nuceno do rámce materiální paměti.

4. Jen málo smrtelníků má odvahu využívat alespoň část sumy kreditů osobnosti, které jsou zajištěny sloučenou pomocí povahy a laskavosti. Většina ochuzených duší jsou ve skutečnosti bohaté, ale odmítají tomu věřit.

5. Potíže mohou ohrožovat průměrnost a porazit bojácné, ale posílí opravdové děti Nejsvrchovanějších.

6. Požívat privilegia bez zneužívání, mít

7. MORONTIA MOTA

48:7.1 (556.1) The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

48:7.2 (556.2) Not long since, while executing an assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

48:7.3 (556.3) 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

48:7.4 (556.4) 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

48:7.5 (556.5) 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

48:7.6 (556.6) 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

48:7.7 (556.7) 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

48:7.8 (556.8) 6. To enjoy privilege without abuse, to

svobodu bez povolení, mít moc a trvale odmítat použít ji pro vlastní zviditelnění—to jsou známky vysoké civilizace.

7. V kosmu se nestávají náhodné a nepředvídané události. A také nebeské bytosti nepomáhají nižší bytosti, která si nepřeje, aby její cestu osvětlovalo světlo pravdy.

8. Úsilí ne vždy přináší radost, ale bez uváženého úsilí nelze dosáhnout štěstí.

9. Činnost dodává sílu; zdrženlivost vytváří kouzlo.

10. Poctivost rozeznává struny harmonie a melodie zaznívá celým kosmem, dokonce ji vnímá i Nekonečný.

11. Slabí se oddávají předsevzetím, ale silní jednájí. Život je pouze jednodenní práce—dělejte ji dobře. Jednání je naše; důsledky Boží.

12. Největším neštěstím kosmu je nikdy nemít těžkosti. Moudrost přichází ke smrtelníkům pouze přes prožité těžkosti.

13. Hvězdy je nejlépe vidět z osamělých empirických hlubin, a ne z ozářených a extatických horských vrcholů.

14. Povzbuzujte touhy vašich druhů po pravdě; poskytněte radu jen tehdy, když je o ní žádáno.

15. Okázalost je směšná snaha hlupáka vypadat moudře, pokus prázdné duše vypadat bohatě.

16. Nemůžete vnímat duchovní pravdu, pokud ji neprožíváte, a mnohé pravdy se opravdově poznají pouze v těžkostech.

17. Ctižádost je nebezpečná, pokud není plně míněna pro společnost. Nemůžete být opravdu ctnostní, pokud nejsou ctnostné vaše činy.

18. Netrpělivost je zhoubou ducha; hněv je jako kámen, vržený do vosího hnízda.

19. Je nutno zbavit se úzkosti. Nejtěžší zklamání jsou ta, která nikdy nepřijdou.

20. Jenom básník je schopen vidět poezii v běžné próze všedního života.

21. Vysokým posláním každého umění je naznačovat svými iluzemi vyšší vesmírnou realitu, tříbit emoce času do myšlení věčnosti.

22. Vyvíjející se duše se nestane božskou tím co dělá, ale tím co se snaží dělat.

23. Smrt nic nepřidala k intelektuálnímu vlastnictví nebo duchovním schopnostem, ale

have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement — these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals only learn wisdom by experiencing tribulation.

48:7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48:7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48:7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48:7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48:7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48:7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48:7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The disappointments hardest to bear are those which never come.

48:7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48:7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48:7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48:7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the intellectual possession or to the spiritual

zvýšila empirickou úroveň vědomí věčného života.

24. Okamžik za okamžikem, je osud věčnosti určován činy každodenního života. Dnešní skutky jsou zítřejší osud.

25. Velikost nezáleží tolik na síle, ale na tom, jak moudře a božsky je taková síla používána.

26. Vědění je možné jen tehdy, když je sdíleno; je pod záštitou moudrosti a zespolečenštěno je láskou.

27. Pokrok vyžaduje rozvoj osobnosti; prostřednost vyhledává záchranu v ustálenosti.

28. Důvodová obhajoba jakéhokoliv návrhu je nepřímou úměrná k obsažené pravdě.

Taková je práce nováčků na prvním obytném světě, zatímco pokročilejší žáci na následujících světech zvládají vyšší úroveň kosmického chápání a morontialní moty.

8. MORONTIÁLNÍ PROGRESISTÉ

Od absolvování obytných světů po dosažení duchovního statusu v supervesmíru, jsou vzestupní smrtelníci nazýváni morontialními progresisty. Vaše cesta tímto podivuhodným přechodným životem bude pro vás nezapomenutelnou zkušeností, milou vzpomínkou. Je to evoluční brána do duchovního života a následné dosažení dokonalosti tvora, čímž vzestupní smrtelníci dosáhnou cíle času—naleznou Boha v Ráji.

Celý tento morontialní a následný duchovní program rozvoje smrtelníků, tato dokonale propracovaná vesmírná přípravná škola pro vzestupné tvory sleduje jediný a božský účel. Je to záměr Tvořitelů poskytnout tvorům času odstupňovanou příležitost osvojit si detaily řízení a administrativy velkého vesmíru a nejlepším způsobem jak uskutečnit tuto dlouhou výuku je umožnit přeživšímu smrtelníkovi stoupat postupně a aktivně se podílet na každém novém stupni vzestupu.

Plán věčného života smrtelníků má praktický a prospěšný účel; vy nejste pouhými příjemci tohoto veškerého božského úsilí a usilovné výuky, abyste přežili jenom proto, že se budete těšit nekonečnému blahu a věčné pohodě. Za horizontem současné vesmírné epochy se skrývá cíl transcendentní služby. Kdyby záměr Bohů byl určen jen k tomu, aby vás vzali na jednu dlouhou a věčně radostnou exkurzi, tak by určitě neproměnili

endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival*.

48:7.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

48:7.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

48:7.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

48:7.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in standardization.

48:7.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth contained.

48:7.31 (557.15) Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mota.

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

48:8.1 (557.16) From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding of God on Paradise.

48:8.2 (557.17) There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

48:8.3 (558.1) The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy excursion, they certainly would not so largely turn the whole universe into one vast and

celý vesmír do do jedné obrovské a složité prakticky přípravné školy, nepovolali by podstatnou část nebeského tvoření jako učitele a instruktory a nemarnili by epochu za epochou vašim vedením, jednoho po druhém, přes gigantickou vesmírnou školu empirické výchovy. Podpora programu rozvoje smrtelníků je patrně jedním z hlavních úkolů současného organizovaného vesmíru a převážná část nespočetných řádů vytvořených inteligentních bytostí se věnuje, buď přímo nebo nepřímo, některé vzestupné fázi tohoto plánu postupného dosažení dokonalosti.

Při zdolávání vzestupné stupnice života, od smrtelného člověka do objetí Božstev, vy skutečně prožíváte každou možnou fázi a stupeň existence zdokonaleného tvora v mezích současné vesmírné epochy. Vzestup smrtelného člověka na úroveň konečného v Ráji zahrnuje všechno, co tam nyní může být—obsahuje všechno, co je v současné době dostupné živým řádům inteligentních, dokonale vytvořených konečných tvorů. Jestliže budoucí osud Rajských konečných je služba v nových vesmírech, které se nyní vyvíjejí, je jisté, že v tomto novém a budoucím tvoření nebudou žádné vytvořené řády empirických bytostí, jejichž životy budou zcela odlišné od těch, které smrtelní koneční prožili na některém světě jako součást svého vzestupného vzdělávání, jako jeden ze stupňů svého dávného vývoje ze živočicha k andělovi a od anděla k duchu a od ducha k Bohu.

[Představeno archandělem Nebadonu.]

intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

48:8.4 (558.2) In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no created orders of experiential beings whose lives will be wholly different from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

48:8.5 (558.3) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 49. Obydlené planety

⇐ 048

Kniha Urantia

050 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 49 OBYDLENÉ PLANETY

Sekce

Úvod

1. Planetární život
2. Planetární fyzické typy
3. Světy nedýchajících tvorů
4. Evoluční tvorové vlastní vůle
5. Planetární skupiny smrtelníků
6. Odchod z pozemského života

PAPER 49 THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

Úvod

VŠECHNY planety, obydlené smrtelnými tvory, mají evoluční původ a podstatu. Tyto sféry jsou plodícím místem, evoluční kolébkou smrtelných ra času a prostoru. Každý díl vzestupného života je opravdovou přípravnou školou pro další příští stupeň existence a to platí pro každý stupeň postupného vzestupu člověka do Ráje; stejně tak se to týká počáteční smrtelné zkušenosti na evoluční planetě a rovněž poslední školy Melkisedeků v hlavním světě vesmíru—školy, do které vstoupí vzestupní smrtelníci před svým přechodem do režimu supervesmíru a dosažením prvního stupně duchovní existence.

Z důvodu nebeské administrativy jsou všechny obydlené planety v zásadě seskupeny do lokálních soustav a každá z těchto lokálních soustav má nejvýše tisíc evolučních světů. Toto omezení je dáno rozhodnutím Věčně Moudrých a vztahuje se na současné evoluční planety, na kterých žijí smrtelníci se statusem věčného života. Do této skupiny nepatří ani světy, ustálené ve světě a životě, ani planety, na kterých ještě nezačal vývoj člověka.

Samotná Satania je nedokončená soustava,

INTRODUCTION

49:0.1 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49:0.2 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets whereon mortals of survival status are living. Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

49:0.3 (559.3) Satania itself is an unfinished system

obsahující pouze 619 obydlených planet. Takové planety jsou číslovány v souladu s jejich registrací jako obydlené světy, jako světy, obydlené tvory, mající vlastní vůli. Tak Urantia dostala číslo 606 v Satanii, což znamená 606-tý svět v této lokální soustavě, na kterém dlouhý evoluční proces života vyvrcholil objevením lidských bytostí. Třicet šest planet se blíží ke stadiu založení života a několik planet se nyní připravuje pro Nositele Života. Téměř dvě stě sfér je nyní ve fázi vývoje a pro založení života budou připraveny během příštích několika milionů let.

Ne všechny planety jsou vhodné pro smrtelný život. Malé planety, které mají vysokou rychlost otáčení kolem své osy, jsou naprosto nevhodné pro výskyt života. V několika fyzických soustavách Satanie, planety, otáčející se kolem středového slunce, jsou pro život příliš velké, protože jejich obrovská hmotnost způsobuje nesnesitelnou gravitaci. Mnoho z těchto gigantických sfér má družice, někdy šest a více a tyto měsíce jsou často přibližně velké jako Urantia, takže jsou téměř ideální pro obydlení.

Nejstarším obydleným světem Satanie je svět číslo jedna, Anova, jedna ze čtyřiceti čtyř družic, kroužících okolo obrovské černé planety, ale vystavena rozdílnému světlu tří sousedních sluncí. Anova se nachází v pokročilém stadiu pokrokové civilizace.

1. PLANETÁRNÍ ŽIVOT

Vesmíry času a prostoru se vyvíjejí postupně; rozvoj života—pozemského nebo celestinského—není ani nahodilý, ani není dílem magie. Kosmická evoluce nemusí být vždy pochopitelná (předvídatelná), ale v žádném případě není věc náhody.

Biologická jednotka materiálního života je protoplazmatická buňka, společný svazek chemických, elektrických a dalších základních energií. V každé soustavě jsou odlišné chemické formule a v každém lokálním vesmíru jsou nepatrně rozdílné metody reprodukce živých buněk, ale Nositelé Života jsou pokaždé katalyzátory, zahajující prvotní reakce materiálního života; oni probouzí energetické okruhy živé hmoty.

Všechny světy lokální soustavy projevují nezaměnitelnou fyzickou příbuznost; nicméně, každá planeta má svůj vlastní spektrum života a neexistují dva světy, které by byly obdařeny naprosto stejným rostlinstvem a stejnými živočichy. Tyto planetární rozdíly v typech života v soustavách vyplývají z rozhodnutí Nositelů Života. Ale tyto bytosti nejednají svévolně či náladově; ve vesmírech vládne zákon a řád.

containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was Urantia given the number 606 of *Satania*, meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six uninhabited planets nearing the life-endowment stage, and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49:0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of Satania the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of Urantia, so that they are almost ideal for habitation.

49:0.5 (559.5) The oldest inhabited world of Satania, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. THE PLANETARY LIFE

49:1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49:1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly different in each local universe, but the Life Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

49:1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life, no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result from the decisions of the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The

Zákony Nebadonu se řídí podle božských mandátů Salvingtonu a evoluční typ života v Satanii je v souladu s evolučním prototypem Nebadonu.

Evoluce je pravidlo lidského rozvoje, ale samotný proces se na jednotlivých světech značně liší. Někdy je život započat na jednom místě, někdy na třech, jak tomu bylo na Urantii. Na světech s atmosférou život obvykle vzniká v moři, ale ne vždy; do značné míry to záleží na fyzickém stavu planety. Nositelé Života mají nesmírnou volnost ve své činnosti zakládání života.

Ve vývoji planetárního života rostlinná forma vždy předchází živočišné a je již zcela plně vyvinuta předtím, než začne odlišování živočišných druhů. Všechny živočišné druhy se vyvinou ze základních prototypů předcházející rostlinné říše živé podstaty; nejsou vytvářeny odděleně.

Počáteční stadia evoluce života se ne zcela shodují s vašimi současnými názory. Smrtelný člověk není evoluční náhoda. Existuje přesný systém, univerzální zákon, který určuje plán rozvoje planetárního života na sférách prostoru. Čas a plození velkého množství druhů nejsou rozhodujícími faktory. Myši se množí mnohem rychleji než sloni, ale sloni se vyvíjejí mnohem rychleji než myši.

Proces planetární evoluce je metodický a řízený. Vývoj vyšších organismů z nižších skupin života není náhodný. Někdy je evoluční progres dočasně pozastaven samodestrukcí některých příznivých rodových linií živé plazmy ve vybraných družích. Nahrát škodu, vzniklou ztrátou jediné nadřazenější linie dědičnosti člověka vyžaduje někdy mnoho epoch. Tyto vybrané a kvalitnější linie živé protoplazmy by měly být starostlivě a moudře opatrovány jakmile se objeví. A na většině obydlených světech jsou tyto kvalitní potenciály života ceněny mnohem více, než na Urantii.

2. PLANETÁRNÍ FYZICKÉ TYPY

V každé soustavě je standardní a základní prototyp rostlinného a živočišného života. Nicméně, Nositelé Života často stojí před nutností upravit tyto základní prototypy, aby se přizpůsobily rozdílným fyzickým podmínkám, existujících na početných světech prostoru. Oni pěstují v soustavě obecný typ smrtelného tvora, ale existuje sedm výrazně rozdílných fyzických typů, stejně jako tisíce a tisíce vedlejších variací těchto sedmi hlavních rozdílností:

laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

49:1.4 (560.3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

49:1.5 (560.4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

49:1.6 (560.5) The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views. *Mortal man is not an evolutionary accident.* There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

49:1.7 (560.6) The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasm carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

49:2.1 (560.7) There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well as thousands upon thousands of minor variants of these seven outstanding differentiations:

1. Atmosférické typy.
2. Elementární typy.
3. Gravitační typy.
4. Teplotní typy.
5. Elektrické typy.
6. Energetizující typy.
7. Nejmenované typy.

Soustava Satania obsahuje všechny tyto typy a velké množství přechodných skupin, třebaže některé z nich nejsou příliš početné.

1. Atmosférické typy. Fyzické rozdílnosti mezi světy, na kterých žijí smrtelní tvorové, jsou především dány charakterem atmosféry; ostatní vlivy, které přispívají k planetárním odlišnostem života jsou relativně druhořadé.

Současný stav atmosféry Urantie je téměř ideální pro dýchající typ člověka, ale lidský druh může být natolik upraven, že může žít jak na superatmosférických, tak i na subatmosférických planetách. Takové úpravy se týkají také živočišného života, který se na různých obydlených sférách výrazně liší. Jak subatmosférické, tak i superatmosférické světy vyžadují velmi značné úpravy živočišných druhů.

Z atmosférických typů v Satanii jsou zhruba dvě a půl procenta subdýchatelé, kolem pěti procent superdýchatelé a přes devadesát jedna procent jsou middýchatelé, což odpovídá devadesáti osmi a půl procentům všech světů Satanie.

Bytosti, takové jako jsou rasy na Urantii, jsou klasifikovány jako middýchatelé; vy představujete průměrný nebo typický dýchající druh smrtelné existence. Kdyby existovali inteligentní tvorové na planetě s podobnou atmosférou, jakou má váš blízký soused Venuše, patřili by do skupiny superdýchatelů, zatímco ti, žijící na planetě s atmosférou tak řídkou, jako má váš vnější soused Mars, řadili by se mezi subdýchatele.

Kdyby smrtelní tvorové obýdli planetu, která nemá téměř žádnou atmosféru, jako váš měsíc, náleželi by ke zvláštnímu druhu nedýchatelů. Tento typ představuje zásadní nebo extrémní přizpůsobení planetárnímu prostředí a je řešen odděleně. Nedýchatelé představují zbývající jedno a půl procento světů Satanie.

2. Elementární typy. Tato rozlišení jsou spojena se vztahem smrtelníků k vodě, vzduchu a zemi. Existují čtyři výrazně odlišné druhy

49:2.2 (561.1) 1. Atmospheric types.

49:2.3 (561.2) 2. Elemental types.

49:2.4 (561.3) 3. Gravity types.

49:2.5 (561.4) 4. Temperature types.

49:2.6 (561.5) 5. Electric types.

49:2.7 (561.6) 6. Energizing types.

49:2.8 (561.7) 7. Unnamed types.

49:2.9 (561.8) The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

49:2.10 (561.9) 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

49:2.11 (561.10) The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also extend to the animal life, which differs greatly on the various inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:2.12 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about two and one-half per cent are subbreathers, about five per cent superbreathers, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:2.13 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:2.14 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:2.15 (561.14) 2. *The elemental types.* These differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related

inteligentního života ve vztahu k životnímu prostředí. Lidské rasy na Urantii patří k pozemskému druhu.

Pro vás je to naprosto nemožné představit si prostředí, které převládá na některých světech v ranných údobích. Tyto neobvyklé podmínky nutí vyvíjející se živočišný život zůstat ve svém mořském vyživujícím prostředí mnohem delší dobu, než na těch planetách, které poskytly velmi rychle příznivé pozemské a atmosférické prostředí. A naopak, na některých světech superdýchatelů, jestliže planeta není dostatečně velká, je někdy účelné vytvořit podmínky pro smrtelný typ, který je schopen snadno překonat atmosféru. Tito vzdušní cestovatelé jsou často přechodným stupněm mezi vodními a pozemskými skupinami a do určité doby žijí stále na zemi, až se nakonec vyvinou do pozemských tvorů. Ale na některých světech ještě dlouho pokračují v létání i poté, když se z nich staly bytosti pozemského typu.

Je to zároveň udivující a zároveň zábavné pozorovat jak se ranné civilizace primitivních lidských bytostí vyvíjejí, v jednom případě ve vzduchu a v korunách stromů, ve druhém, v mělčinách chráněných tropických vod, jakožto i na dně, na březích a na pobřežích těchto mořských zahrad, do prvních ras těchto pozoruhodných sfér. Také na Urantii se primitivní člověk v průběhu dlouhého období zachraňoval a zdokonaloval svoji primitivní civilizaci tím, že žil převážně na stromech, tak, jak žili jeho dávní stromoví předkové. A na Urantii máte stále malinké savce (netopýry), kteří jsou vzdušnými navigátory a tuleni a velryby ve vašich mořích patří také do třídy savců.

Z elementárních typů v Satánii je sedm procent vodních, deset procent vzdušných, sedmdesát procent pozemských a třináct procent kombinovaných typů země-vzduch. Ale tyto modifikace ranných inteligentních tvorů nejsou ani lidé-ryby, ani lidé-ptáci. Oni představují lidské a předlidské typy, které nejsou ani superryby, ani zdokonalení ptáci, ale nezvratně smrtelní tvorové.

3. Gravitační typy. Úpravou navrženého typu se inteligentní tvorové vyvíjejí tak, že mohou volně působit na sférách, které jsou větší či menší než Urantia, čímž jsou do určité míry přizpůsobeny gravitaci těchto planet, které nemají ideální velikost a hmotnost.

Rozmanité planetární typy smrtelníků jsou různě vysoké. Jejich průměrná výška v Nebadonu je o trochu vyšší než dva metry. Na některých větších světech žijí bytosti, které jsou jen asi sedmdesát centimetrů vysoké. Od této výšky, přes průměrnou výšku na průměrně velkých planetách, dosahují smrtelné bytosti na menších planetách výšky kolem tří metrů. V Satánii je

to these habitats. The Urantia races are of the land order.

49:2.16 (561.15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreathers, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers. But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

49:2.17 (562.1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

49:2.18 (562.2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types. But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

49:2.19 (562.3) 3. *The gravity types.* By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of those planets which are not of ideal size and density.

49:2.20 (562.4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the smaller inhabited spheres. In Satania there is only

pouze jedna rasa, která je menší než metr dvacet centimetrů. Dvacet procentech světů Satanie je obydleno smrtelníky modifikovaného gravitačního typu, kteří žijí na menších a větších planetách.

4. Teplotní typy. Je možné vytvořit živé bytosti, které mohou žít v mnohem vyšších, nebo nižších teplotách, než jsou schopny rasy Urantie. Podle typu mechanismů, regulující teplotu, jsou bytosti rozděleny do pěti rozdílných skupin. Rasy Urantie mají na této stupnici číslo tři. Třicet procent světů Satanie je obydleno rasami modifikovaných teplotních typů. Ve srovnání s rasami Urantie, které se řadí do středně teplotní skupiny, dvanáct procent typů patří ke skupině s vyšším teplotním rozsahem a osmnáct procent s nižším.

5. Elektrické typy. Elektrické, magnetické a elektronické chování světů se výrazně liší. Existuje deset typů lidského života, různě přizpůsobené, aby snášely rozdílné energie sfér. Těchto deset variací také reaguje poněkud rozdílnými způsoby na chemické paprsky běžného slunečního světla. Ale tyto nepatrné fyzické rozdílnosti neovlivňují v žádném případě intelektuální, nebo duchovní život.

Z elektrického uskupení smrtelného života patří téměř dvacet tři procent do skupiny číslo čtyři, urantijský typ existence. Tyto typy jsou rozděleny následujícím způsobem: číslo 1—jedno procento; číslo 2—dvě procenta; číslo 3—pět procent; číslo 4—dvacet tři procent; číslo 5—dvacet sedm procent; číslo 6—dvacet čtyři procent; číslo 7—osm procent; číslo 8—pět procent; číslo 9—tři procenta; číslo 10—dvě procenta, z celkového počtu.

6. Energetizující typy. Ne všechny světy přijímají stejným způsobem energii. Ne všechny obydlené světy mají atmosférický oceán, vhodný pro respirační výměnu plynů, jako má současná Urantia. Bytosti vašeho současného typu by nemohly existovat na planetách v období jejich ranných a pozdějších stadií a tehdy, když jsou respirační faktory planety příliš vysoké nebo příliš nízké, ale tehdy, když všechny ostatní nezbytné podmínky pro inteligentní život jsou vhodné. Nositelé Života často vytvoří na takových světech modifikovanou formu smrtelné existence, bytostí, které jsou schopny ovlivňovat změny svých životních procesů přímo prostřednictvím světelné energie a přetvářením energie Hlavních Fyzických Kontrolorů.

Existuje šest rozdílných druhů živočišné a lidské výživy: subdýchatelé používají první druh výživy, obyvatelé moří druhý druh, middýchatelé, jako jsou na Urantii, třetí druh. Superdýchatelé používají čtvrtý druh přijímání energie, zatímco nedýchatelé využívají pátý druh výživy a energie. Šestý způsob přijímání energie je využíván pouze

one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

49:2.21 (562.5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49:2.22 (562.6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49:2.23 (562.7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49:2.24 (563.1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand power transmutations of the Master Physical Controllers.

49:2.25 (563.2) There are six differing types of animal and mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the fifth order of nutrition and energy. The sixth

midbytostmi.

7. Nejmenované typy. Existuje mnoho dalších početných variací planetárního života, ale všechny tyto rozdíly jsou zcela záležitostí anatomických úprav, fyziologického odlišení a elektrochemického přizpůsobení. Takové rozdílnosti se netýkají intelektuálního a duchovního života.

3. SVĚTY NEDÝCHAJÍCÍCH TVORŮ

Většina obydlených planet je osídlena dýchajícím typem inteligentních bytostí. Ale existují také druhy smrtelných tvorů, kteří mohou žít na světech, kde je málo, anebo žádný vzduch. Z celkového počtu obydlených světů v Orvontonu je to méně než sedm procent, na kterých tento typ žije. V Nebadonu je to méně než tři procenta. V celé Satanii existuje pouze devět takových světů.

Takový počet obydlených planet s nedýchajícím typem tvorů v Satanii je zapříčiněn tím, že v této teprve nedávno zorganizované části Norlatiadeku se stále vyskytuje velké množství meteorických kosmických těles; a světy, které nemají ochrannou třecí atmosféru, jsou vystaveny nepřetržitému bombardování těmito kosmickými poutníky. Také některé komety jsou složeny z meteorických rojů, ale jako pravidlo, jsou to roztržštěná malá tělíska hmoty.

Miliony a miliony meteoritů každý den vstupují do atmosféry Urantie rychlostí zhruba tři sta dvacet kilometrů za vteřinu. Na světech, obydlených nedýchajícími tvory, musí vyspělé rasy dělat hodně pro to, aby se chránily před poškozením padajícími meteority. Budují elektrická zařízení, která dokážou meteority spotřebovat, nebo zničit. Ale vystavují se velkému nebezpečí, když se vydají za tyto chráněné zóny. Tyto světy jsou také vystaveny ničícím elektrickým bouřím, jejichž povaha není na Urantii známa. Během období takového obrovského kolísání energie se musí obyvatelé ukrýt do svých speciálních staveb s ochrannou izolací.

Život na světech nedýchajících tvorů se radikálně liší od života na Urantii. Na rozdíl od urantijských ras nedýchatelé nepřijímají žádnou potravu a nic nepijí. Reakce nervového systému, mechanismus regulující teplotu a metabolismus těchto specifických ras jsou naprosto rozdílné od tělesných funkcí smrtelníků na Urantii. Téměř každá životní funkce, kromě rozmnožování, je jiná a dokonce i některé metody plazení jsou poněkud rozdílné.

Na takových světech jsou živočišné druhy naprosto jiné, než na atmosférických planetách. Způsob života nedýchajících tvorů je odlišný od

technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:2.26 (563.3)

7. *The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:3.1 (563.4)

The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:3.2 (563.5)

There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatiadek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:3.3 (563.6)

Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

49:3.4 (563.7)

Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

49:3.5 (564.1)

On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life

života na atmosférickém světě; dokonce i způsob přechodu do věčného života je jiný, tyto bytosti jsou kandidáti na spojení s Duchem. Nicméně, tyto bytosti se radují ze života a vykonávají činnosti svého světa s relativně stejnými potížemi a radostmi, jako je prožívají smrtelníci, žijící na atmosférických světech. Myšlením a charakterem se nedýchatelé neliší od ostatních smrtelných typů.

Vás by mohl mnohem více zajímat planetární život smrtelníků tohoto typu, protože taková rasa bytostí obývá sféru, nacházející se v těsné blízkosti Urantie.

4. EVOLUČNÍ TVOROVÉ VLASTNÍ VŮLE

Mezi smrtelníky jednotlivých planet jsou velké rozdíly, dokonce i mezi těmi, náležejícími ke stejnému intelektuálnímu a fyzickému typu, ale všichni smrtelníci svobodné vůle jsou dvojzoozí vzpřímení živočichové.

Existuje šest základních evolučních ras: tři primární—červená, žlutá a modrá; a tři sekundární—oranžová, zelená a indigová. Na většině obydlených planet žijí všechny tyto rasy, ale na mnoha planetách, na kterých žijí tvorové se třemi mozky, existují pouze tři primární typy. Některé lokální systémy také mají jenom tyto tři rasy.

Průměrně jsou lidské bytosti obdařeny dvanácti osobitými fyzickými smysly, i když osobité smysly tři mozkových smrtelníků mírně přesahují smysly jedno a dvou mozkových typů; oni vidí lépe a slyší podstatně více než rasy žijící na Urantii.

Obvykle se rodí jedno mládě, vícečetné porody jsou výjimkou a rodinný život je celkem podobný na všech typech planet. Na vyspělých světech zpravidla převládá rovnost pohlaví; muži a ženy mají stejné intelektuální schopnosti a duchovní status. Pokud se na planetě jedno pohlaví snaží tyranizovat druhé pohlaví, my ji považujeme za barbarskou. Tento aspekt života tvorů se vždy výrazně zlepšil po příchodu Materiálního Syna a Materiální Dcery.

Roční období a kolísání teplot se vyskytují na všech planetách se slunečním světlem a slunečním teplem. Na všech atmosférických světech existuje zemědělství; obdělávání půdy je činnost, která je společná pro evoluční rasy všech takových planet.

V ranných údobích své existence všichni smrtelníci svádějí stejný všeobecný boj s mikroskopickými nepřáteli, takový, jako v současné době vedete vy na Urantii, byť, asi ne v takovém rozsahu. Délka života se na jednotlivých planetách různí, od dvaceti pěti let na primitivních

varies from the technique of existence on an atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same relative trials and joys that are experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

49:3.6 (564.2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

49:4.1 (564.3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

49:4.2 (564.4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

49:4.3 (564.5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

49:4.4 (564.6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlit and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the

světech, k téměř pěti stům let na vyspělejších a starších sférách.

Všem lidským bytostem je přirozená stádnost, jak kmenová, tak i rasová. Tato skupinová odlišení vyplývají z jejich původu a tělesné konstituce. Takové tendence mohou být změněny pouze pokročilejší civilizací a postupným oduševněním. Sociální, ekonomické a správní problémy obydlených planet se liší podle věku planet a podle stupně ovlivnění, způsobené několikaletými pobyty božích Synů.

Mysl je darem Nekonečného Ducha a funguje naprosto stejným způsobem v různých prostředích. Smrtelníci mají podobnou mysl, bez ohledu na některé strukturální a chemické rozdílnosti, charakterizující fyzické podstaty tvorů vlastní vůle lokálních soustav. Bez ohledu na osobní nebo fyzické planetární odlišnosti, mentální život všech těchto různých typů smrtelníků je velmi podobný a jejich bezprostřední osudy po smrti jsou téměř stejné.

Ale smrtelná mysl bez nesmrtelného ducha nemůže přežít. Mysl člověka je smrtelná; pouze poskytnutý duch je nesmrtelný. Věčný život závisí na oduševnění s pomocí Ladiče—na zrození a evoluci nesmrtelné duše; přinejmenším se nesmí vyvinout odpor proti poslání Ladiče—duchovní transformaci materiální mysli.

5. PLANETÁRNÍ SKUPINY SMRTELNÍKŮ

Bude to poněkud obtížné pokusit se výstižným způsobem zobrazit planetární skupiny smrtelníků, protože vy o nich víte tak málo a protože existuje tak mnoho variací. Nicméně, smrtelní tvorové mohou být zkoumáni z mnoha různých hledisek, mezi nichž patří následující:

1. Přizpůsobení k planetárnímu prostředí.
2. Mozkové typy.
3. Typy, vnímající ducha.
4. EPOCHY planetárních smrtelníků.
5. Příbuzné typy tvorů.
6. Typy, spojené s Ladičem.
7. Metody odchodu z pozemského života.

Obydlené sféry sedmi supervesmíř jsou osídleny smrtelníky, kteří se současně řadí do jedné nebo několika kategorií každé z těchto sedmi zevšeobecněných skupin evolučních tvorů. Ale i tato všeobecná kategorizace nezahrnuje

more advanced and older spheres.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

- 49:5.2 (565.3) 1. Adjustment to planetary environment.
- 49:5.3 (565.4) 2. Brain-type series.
- 49:5.4 (565.5) 3. Spirit-reception series.
- 49:5.5 (565.6) 4. Planetary-mortal epochs.
- 49:5.6 (565.7) 5. Creature-kinship serials.
- 49:5.7 (565.8) 6. Adjuster-fusion series.
- 49:5.8 (565.9) 7. Techniques of terrestrial escape.

49:5.9 (565.10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even

takové bytosti jako jsou midsonité, nebo některé jiné formy inteligentního života. Obydlené planety, tak jak jsou představeny v tomto vyprávění, jsou osídleny evolučními smrtelnými tvory, ale existují i jiné formy života.

1. Přizpůsobení k planetárnímu prostředí. Z hlediska přizpůsobení života tvorů k planetárnímu prostředí existují tři obecné skupiny obydlých planet: skupina normálního přizpůsobení, skupina radikálního přizpůsobení a experimentální skupina.

Normální přizpůsobení k planetárním podmínkám vyplývá ze všeobecných fyzických prototypů, dříve popsanych. Nedýchající bytosti jsou typické pro radikální nebo extrémní přizpůsobení, ale do této skupiny jsou zahrnuty ještě jiné typy. Experimentální světy jsou obvykle ideální pro typické formy života a na takových desítkových planetách se Nositelé Života pokoušejí vytvořit prospěšné modifikace standardních modelů života. Jelikož váš svět patří k experimentálním planetám, výrazně se liší od svých sesterských sfér Satanie; na Urantii se objevuje mnoho forem života, které nelze najít nikde jinde; a naproti tomu, jinde existuje mnoho běžných druhů, které na vaší planetě nejsou.

Ve vesmíru Nebadon jsou všechny světy modifikovaného života vzájemně spolu propojeny a tvoří speciální oblast vesmírných procesů, na které dohlíží určení správci; a všechny tyto experimentální světy jsou pravidelně kontrolovány sborem vesmírných kontrolorů, jejichž vůdcem je vysloužilý konečný, známý v Satanii jako Tabamantia.

2. Mozkové typy. Jediná fyzická jednotnost smrtelníků spočívá v mozku a nervovém systému; nicméně, existují tři základní systémy mozkového ústrojí: jedno, dvou a tři mozkové typy. Urantijci jsou dvou-mozkové typy, poněkud nápaditější, odvážnější a filozofičtější než jedno-mozkovi smrtelníci, ale poněkud méně duchovnější, méně etičtější a méně uctivější než tři-mozkové typy. Tyto rozdíly ve stavbě mozku jsou charakteristické i pro živočišné předchůdce člověka.

Ze zkoumání urantijského typu mozku se dvěma hemisférami si můžete vytvořit určitou představu o jedno-mozkovém typu. Třetí mozek tří-mozkových typů je nejlépe si představit jako vývoj vašeho mozečku, neboli ne plně vyvinuté formy mozku, který se vyvine do takové míry, že ovládá hlavně fyzické činnosti a nechá volnost dvěma dokonalejším mozkům pro vyšší funkce: jeden pro intelektuální činnosti a druhý pro podporu duchovních aktivit Ladiče Myšlení.

these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:5.10 (565.11)

1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the radical adjustment group, and the experimental group.

49:5.11 (565.12)

Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere; likewise are many common species absent from your planet.

49:5.12 (565.13)

In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:5.13 (566.1)

2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

49:5.14 (566.2)

From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolvement of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

Zatímco pozemské vědomosti jedno-mozkových ras jsou mírně pod úrovní dvou-mozkových typů, starší planety obydlené tvory tří-mozkové skupiny, vytvářejí civilizace, které by ohromily urantijce a tímto srovnáním byste se mohli cítit poněkud zahanbeni. Pokud se jedná o technický rozvoj a materiální civilizaci, dokonce i o rozvoj intelektu, světy dvou-mozkových smrtelníků jsou schopny se vyrovnat tří-mozkovým sférám. Ale pokud se jedná o dokonalejší ovládnutí mysli a oboustranný intelektuální a duchovní rozvoj, jste poněkud na nižší úrovni.

Všechna podobná srovnávací hodnocení, týkající se intelektuálního pokroku a duchovních úrovní jakékoliv skupiny nebo světa, aby byla spravedlivá, by měla brát v úvahu stáří planety; hodně, velmi hodně, záleží na věku, na pomoci biologických vylepšovatelů a dodatečných misích různých řádů božích Synů.

Přestože jsou tří-mozkoví lidé schopni dosáhnout poněkud vyšší planetární evoluce než jedno- a dvou-mozkové typy, všichni mají stejný druh životní plazmy a planetární činnosti vykonávají velmi podobnými způsoby, značně připomínající činnosti lidských bytostí na Urantii. Tyto tři typy smrtelníků jsou rozptýleny po světech lokálních soustav. Ve většině případech mají planetární podmínky jen malý vliv na rozhodování Nositelů Života navrhnout tyto rozdílné typy smrtelníků na jednotlivé světy; je to jejich výsadní právo takto plánovat a konat.

Tyto tři kategorie mají rovnocenné podmínky pro vzestupnou dráhu. Každý musí vystoupat po stejné intelektuální stupnici vývoje a každý musí projít stejnými zkouškami duchovního rozvoje. Správa a řízení těchto rozdílných světů na úrovni soustavy a souhvězdí jsou naprosto a jednotně nestranné; také režimy Planetárních Princů jsou takové.

3. Typy, vnímající ducha. Existují tři skupiny typové mysli, související ve spojení s duchovním světem. Toto rozdělení se nevztahuje na jedno-, dvou- a tří-mozkové typy smrtelníků; týká se hlavně chemického složení žláz, zejména stavbě určitých žláz, srovnatelné s podvěskem mozkovým. Rasy na některých světech mají jednu žlázu, na jiných mají dvě, tak jako na Urantii, zatímco na dalších sférách mají rasy tři takové unikátní orgány. Tyto rozdílné chemické vlohы mají výrazný vliv na vrozenou představivost a duchovní vnímání.

Z typů, vnímajících ducha, šedesát pět procent patří ke druhé skupině, jako rasy na Urantii. Dvanáct procent se řadí k prvnímu typu, který je přirozeně méně duchovně vnímavý, zatímco dvacet tři procent projevuje větší sklon k

49:5.15 (566.3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocation, you are somewhat inferior.

49:5.16 (566.4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

49:5.17 (566.5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

49:5.18 (566.6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the same intellectual scale of development, and each must master the same spiritual tests of progression. The system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

49:5.19 (566.7) 3. *Spirit-reception series.* There are three groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566.8) Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial

duchovní činnosti během pozemského života. Ale po přirozené smrti tyto rozdílnosti nepřetrvávají; všechny takové rasové odlišnosti se týkají jenom života v lidském těle.

4. Epochy planetární smrtelníků. Tato klasifikace je založena na posloupných přechodných soudních obdobích, ovlivňujících pozemský status člověka a jeho vnímání nebeské pomoci.

Život na planetách je zakládán Nositeli Života, kteří dohlížejí na jeho vývoj až do určitého období po evolučním objevením se smrtelného člověka. Předtím, než Nositelé Života opustí planetu, řádně uvedou do funkce Planetárního Prince jako vládce sféry. Spolu s tímto vládcem přijde stanovený počet pomocných sborů a pečovatelů a současně s jeho příchodem se uskuteční první soud nad živými i mrtvými.

S objevením se lidských skupin, tento Planetární Prince přichází na Planetu, aby zahájil počátek lidské civilizace a organizoval lidskou společnost. Váš svět chaosu nemůže sloužit jako měřítko pro počáteční údobí vládnutí Planetárních Princů, protože taková správa byla teprve na samém začátku na Urantii, když se váš Planetární Princ Kaligastia připojil ke vzpouře Vládce Soustavy, Lucifera. Od té doby má vývoj na vaší planetě stále bouřlivý průběh.

Na normální evoluční planetě rasový progres dosáhne svůj přirozený biologický vrchol během vládnutí Planetárního Prince a krátce na to Vládce Soustavy pošle na danou planetu Materiálního Syna a Materiální Dceru. Tyto importované bytosti slouží jako biologičtí vylepšovatelé; jejich pochybení na Urantii ještě více zkomplikovalo vývoj na vaší planetě.

Když intelektuální a etický progres lidské rasy dosáhne limitů evolučního rozvoje, přichází Syn-Avonat na arbitrážní misi; a později, když se duchovní úroveň takového světa blíží ke svému přirozenému limitu, planetu navštíví Rajský poskytnutý Syn. Hlavním cílem poskytnutého Syna je potvrdit planetární status, uvést Ducha Pravdy do planetární funkce a tak vytvořit podmínky pro univerzální poskytování Ladičů Myšlení.

A tady Urantia opět vybočuje: na vašem světě se nikdy neuskutečnila arbitrážní mise a vaši planetu nikdy nenavštívil poskytnutý Syn z řádu Avonátů; vaši planetě se dostalo mimořádné cti, když se stala smrtelným domovem Syna Vládce, Michaela Nebadonského.

V důsledku pomoci všech postupných řádů božského synovstva, obydlené planety a jejich vyvíjející se rasy se začnou přibližovat k vrcholu planetární evoluce. Takové světy se nyní staly

life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetary-mortal epochs.* This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567.2) Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567.3) With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567.4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

49:5.25 (567.5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal coming of the Thought Adjusters.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such

zralými pro závěrečnou misi—příchod Synů Trojice-Učitelů. Tato epocha Synů-Učitelů je vstupem do poslední planetární epochy—evoluční utopie—éry světla a života.

Toto rozřídění lidských bytostí se bude podrobně pojednávat v následující kapitole.

5. Příbuzné typy tvorů. Planety nejsou organizovány pouze vertikálně do soustav, souhvězdích a tak dále, ale ve vesmírné správě existuje také horizontální dělení podle druhu, typové řady a jiných spojitostí. Toto laterální řízení vesmíru se vztahuje především ke koordinaci příbuzných aktivit, jejichž rozvoj na jednotlivých sférách je podporován nezávisle na sobě. Tyto příbuzné druhy vesmírných tvorů jsou pravidelně kontrolovány smíšeným sborem vyšších osobností, které jsou vedeny velmi zkušenými konečnými.

Tyto příbuzenské faktory se projevují na všech úrovních, protože příbuzenské řady existují mezi nelidskými osobnostmi stejně tak, jako mezi smrtelnými tvory—dokonce i mezi lidskými a nadlidskými druhy. Inteligentní bytosti jsou spřízněny vertikálně ve dvanácti velkých skupinách, z nichž každá má sedm hlavních podskupin. Koordinace těchto unikátně příbuzných skupin živých bytostí je pravděpodobně prováděna určitou, ne zcela pochopitelnou, metodou Nejvyšší Bytosti.

6. Typy, spojené s Ladičem. Duchovní rozřídění, nebo zařazení všech smrtelníků během jejich života před spojením je výhradně určeno vztahem osobnosti k vnitřnímu Tajemnému Monitoru. Téměř devadesát procent obydlených planet Nebadonu je osídleno smrtelníky, schopnými spojit se s Ladičem, na rozdíl od nedalekého vesmíru, ve kterém jen něco málo než polovina světů je osídlena bytostmi, které jsou kandidáty na věčné spojení se zavedeným Ladičem.

7. Metody odchodu z pozemského života. V zásadě existuje pouze jeden způsob, kterým je možno započít individuální lidský život na obydlených planetách a to je skrze zplazení a přirozené narození; ale existuje mnoho metod odchodu člověka z pozemského života a zajištění vstupu do proudu vzestupných tvorů, směřujících do středu k Ráji.

6. ODCHOD Z POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Všechny rozdílné fyzické typy a planetární druhy smrtelníků stejnou měrou využívají službu Ladičů Myšlení, strážných andělů a různých řádů

worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons. This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their prefusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. TERRESTRIAL ESCAPE

49:6.1 (568.4) All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of Thought Adjusters, guardian angels, and the

nesmírného množství poslů Nekonečného Ducha. Všichni jsou stejně vysvobozeni z pout lidského těla prostřednictvím přirozené smrti a všichni stejně potom jdou do morontálních světů duchovní evoluce a rozvoje mysli.

Čas od času, na podnět planetárních správ nebo vládců soustav, se uskuteční mimořádné vzkříšení spících přeživších bytostí. Taková vzkříšení se provádějí alespoň jednou v každém tisíciletí planetárního času, když, ne všichni, ale „mnoho z těch, kteří spí v prachu, se probudí.“ Tato mimořádná vzkříšení jsou příležitostí pro povolání speciálních skupin vzestupných bytostí pro specifickou službu v rámci programu vzestupu smrtelníků v lokálním vesmíru. S těmito mimořádnými vzkříšeními jsou spojeny jak praktické důvody, tak i sentimentální asociace.

Během ranných epoch obydlené planety je mnoho těch, kteří jsou povoláni do obytných světů při mimořádných a tisíciletých vzkříšeních, ale většina přeživších bytostí je znovu zosobněna při zahájení nového soudního období, spojeného s příchodem božského Syna planetární služby.

1. Osvobození smrtelníci anebo skupinový způsob přežití. S příchodem prvního Ladiče na obydlenou planetu se objeví také strážní serafové; oni jsou nepostradatelní pro odchod z pozemského života. Po celou dobu, kdy přeživší smrtelníci spí, duchovní hodnoty a věčné reality jejich právě vyvinutých a nesmrtelných duší jsou nedotknutelně opatrovány osobním nebo skupinovým strážným serafem.

Skupinový strážní serafové, určení pro službu spících přeživších bytostí, vždy působí se Syny, kteří přicházejí na světy za účelem posouzení. „A pošle své anděly a ti shromáždí své vyvolené ze čtyř stran světa.“ S každým serafem, přiděleným ke znovuzosobnění spícího smrtelníka, působí vrácený Ladič—ten samý fragment Otce, který v něm žil během života v lidském těle a tím je obnovena identita a osobnost vzkříšeného. V době, kdy jejich osoby spí, tito čekající Ladiči slouží na Diviningtonu; oni nikdy v tomto mezidobí nepobývají v jiné lidské mysli.

Zatímco na starších světech smrtelné existence žijí vysoce vyvinuté a mimořádné duchovní typy lidských bytostí, které prakticky nemusí projít morontálním životem, ranné epochy ras živočišného původu jsou charakterizovány primitivními smrtelníky, kteří jsou tak nevypělí, že spojení se svými Ladiči není možné. Znovuprobuzení těchto smrtelníků je dosaženo strážným serafem ve spojení s individualizovanou částí nesmrtelného ducha Třetího Zdroje a Středu.

various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of spiritual evolution and mind progress.

49:6.2 (568.5) From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but “many of those who sleep in the dust awake.” These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

49:6.3 (568.6) Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

49:6.4 (568.7) 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

49:6.5 (568.8) The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. “He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds.” With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

49:6.6 (569.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

Takto jsou spící přeživší smrtelníci planetární epochy znovuzosobnění při zahájení nového soudního období. Ale, pokud se jedná o nespasitelné osobnosti sféry, žádný nesmrtelný duch není přítomen se skupinovými strážci osudu a to znamená ukončení existence tvora. Přestože některé vaše záznamy zobrazují tyto události, že se konají na planetách fyzické smrti, ve skutečnosti se všechno děje na obytných světech.

2. Individuální způsoby vzestupu. Individuální progres lidských bytostí se posuzuje podle jejich postupných výsledků a překonání (zvládnutí) sedmi kosmických okruhů. Tyto okruhy rozvoje smrtelníků jsou úrovně sdružených intelektuálních, sociálních, duchovních a kosmických hodnot. Smrtelníci začínají na sedmém okruhu a směřují k prvnímu, přičemž ke všem, kteří dosáhnou třetího okruhu, jsou přiděleni osobní strážci osudu. Osobnost takových smrtelníků může být znovu obnovena v morontialním životě nezávisle na pravidelných či jiných vzkříšeních.

V ranných epochách evolučního světa jen málo smrtelníků stane před soudem na třetí den. Ale, jak míjejí epochy, stále více a více osobních strážců osudu je předělováno vyvíjejícím se smrtelníkům a zvyšující se počet těchto evolučních tvorů je znovuzosobněn na prvním obytném světě třetí den po přirozené smrti. V takových případech návrat Ladiče signalizuje probuzení lidské duše, což je naprosto stejné znovuzosobnění mrtvého, jako v případě masového vzkříšení na závěr soudního období na evolučních světech.

Jsou tři skupiny vzestupných tvorů individuálního vzestupu. Méně vyvinutí přistanou na počátečním, čili prvním obytném světě. Vyvinutější skupina může začít morontialní dráhu na kterémkoliv přechodném obytném světě v souladu s úrovní předchozího planetárního rozvoje. Nejvíce vyvinutí z těchto skupin fakticky začínají svůj morontialní život na sedmém obytném světě.

3. Zkušebně-podmíněné typy vzestupu. V očích vesmíru příchod Ladiče znamená obnovení identity a všechny bytosti se zavedenými Ladiči čeká spravedlivý soud. Ale přechodný život na evolučních planetách je nejistý a mnozí umírají v mladém věku, ještě dříve než se rozhodnou pro cestu do Ráje. Takové děti a mladí lidi s vnitřním Ladičem následují toho z rodičů s vyšším duchovním statusem a odcházejí na svět konečných v soustavě (zkušební školka) na třetí den při mimořádném vzkříšení, nebo při pravidelných tisíciletých probuzeních a při ukončení soudních období.

49:6.7 (569.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

49:6.8 (569.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

49:6.9 (569.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signals the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

49:6.10 (569.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

49:6.11 (569.6) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

Děti, které zemřou příliš mladé, aby měly Ladiče Myšlení, jsou znovuosobněny na světě konečných v lokálních soustavách současně s příchodem některého z rodičů na obytné světy. Při narození na zemi dítě získává fyzickou entitu, ale pokud jde o věčný život, všechny děti bez Ladičů se mají za to, že jsou stále připojeny ke svým rodičům.

V patřičnou dobu Ladiči Myšlení přijdou pobývat v těchto malých dětech a současně serafové pomáhají oběma skupinám dětí, které jsou ve zkušebně-podmíněném režimu pro věčný život, podobně, jak by je vedl vyspělejší rodič anebo jejich pomoc odpovídá výchově jednoho z rodičů, v případě, že pouze jeden má věčný život. Bez ohledu na status svých rodičů, těm dětem, které dosáhnou třetího okruhu, jsou poskytnuty osobní strážci.

Podobné zkušební školky se nacházejí na sférách konečných v souhvězdích a v hlavním centru vesmíru pro ty děti, které nemají Ladiče a náleží k primárním a sekundárním modifikovaným typům vzestupu.

4. Sekundární modifikované typy vzestupu. Do této skupiny náleží pokrokové lidské bytosti středně pokročilých evolučních světů. Zpravidla nejsou imunní vůči přirozené smrti, ale jsou osvobozeny od procházení sedmi obytnými světy.

Méně zdokonalená skupina se probudí v hlavním centru jejich lokální soustavy, vynechávají jenom obytné světy. Středně zdokonalená skupina jde do vzdělávacích světů souhvězdí a vynechá celý morontální program lokální soustavy. Ještě později, v planetárních epochách duchovního úsilí, mnoho přeživších bytostí se probudí v hlavním centru souhvězdí a tam začínají svůj vzestup do Ráje.

Ale předtím, než kterékoliv bytosti z těchto skupin postoupí dále, musí se vrátit jako instruktoři na světy, které vynechali a získat bohaté zkušenosti jako učitelé na těch sférách, které minuli jako studenti. Následně oni všichni pokračují do Ráje po stanovených cestách smrtelného vzestupu.

5. Primární modifikované typy vzestupu. Tito smrtelníci patří k typu evolučních tvorů, kteří se spojují s Ladičem, ale obvykle představují poslední fáze lidského vývoje na evoluční planetě. Tyto zdokonalené bytosti jsou osvobozeny od procházení bránou smrti; ony jsou podřízeny přímo Synovi; jsou přeneseny z řad živých a ihned se objeví před Synem Vládcem v hlavním centru lokálního vesmíru.

Tito smrtelníci se spojí se svými Ladiči

49:6.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless children are reckoned as still attached to their parents.

49:6.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

49:6.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of ascenders.

49:6.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

49:6.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

49:6.17 (570.6) But before any of these groups may go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

49:6.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order of ascension.* These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

49:6.19 (570.8) These are the mortals who fuse with

během života v lidském těle a takové, s Ladičem spojené osobnosti, volně překonávají prostor předtím, než jsou oděny do morontálních forem. Tyto spojené duše jdou s Ladičem přímo do sálů vzkříšení vyšších morontálních sfér, kde obdrží svá výchozí morontální udělení zrovna tak, jako všichni ostatní smrtelníci, přicházející z evolučních světů.

Tento primární modifikovaný typ vzestupu smrtelníků se může vztahovat na jednotlivce jakéhokoliv planetárního druhu, od nejnižších k nejvyšším úrovním rozvoje planet, na kterých probíhá spojení s Ladičem, ale nejčastěji se to týká starších sfér poté, kdy jim přinesly užitek početné pobyty božích Synů.

S ustanovením planetární epochy světla a života, mnoho bytostí odchází do morontálních světů vesmíru primárním modifikovaným typem přechodu. Ještě později, s více pokročilejšími úrovněmi ustálené existence, kdy většina smrtelníků, žijících na daném světě, je zahrnuta do této vyspělé skupiny, je i planeta zařazena k tomuto typu. Přirozená smrt se stává stále více ojedinělým jevem na těchto sférách, po dlouhou dobu ustálených ve světle a životě.

[Představeno Melkisedekem Jerusemské školy planetárního řízení.]

their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the evolutionary worlds.

49:6.20 (570.9) This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

49:6.21 (570.10) With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

49:6.22 (571.1) [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

Kapitola 50. Planetární Princové

⇐ 049

Kniha Urantia

051 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 50 PLANETÁRNÍ PRINCOVÉ

Sekce

Úvod

1. Poslání Princů
2. Planetární správa
3. Princův osobní personál
4. Hlavní centrum a školy planety
5. Progresivní civilizace
6. Planetární kultura
7. Odměny za izolaci

PAPER 50 THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction

1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

Úvod

PŘESTOŽE Planetární Princové náležejí k řádu Synů Lanonandeků, jejich činnost je natolik specializovaná, že jsou běžně považováni za samostatnou skupinu. Poté, kdy obdrží od Melkisedeků osvědčení jako sekundární Lanonandkové, jsou tyto Synové lokálního vesmíru přiděleni k zálohám svého řádu v hlavním řídicím centru souhvězdí. Odtud jsou posíláni Vládcem Soustavy vykonávat různé úkoly a časem jsou jmenováni Planetárními Princí a posíláni vládnout vyvíjejícím se obydleným planetám.

The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

INTRODUCTION

50:0.1 (572.1) WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. POSLÁNÍ PRINCŮ

1. MISSION OF THE PRINCES

Planetární Princ a jemu pomáhající bratři představují nejbližší možné osobní přiblížení se (s výjimkou inkarnace) k primitivním tvorům času a prostoru, kterého je schopen Věčný syn Ráje. Je pravda, že Syn Tvořitel působí na tvory sfér skrze svého ducha, ale Planetární Princ náleží k poslední kategorii osobních Synů, spojující Ráj s dětmi času. Nekonečný Duch je ve spojení s člověkem skrze strážce osudu a jiné andělské bytosti; Vesmírný Otec žije v člověku v předosobní přítomnosti Tajemných Monitorů, ale Planetární Princ představuje poslední pokus Věčného Syna a jeho Synů se vám přiblížit. Na nedávno obydlené planetě je Planetární Princ jediným představitelem naprosté božskosti, protože pochází ze Syna Tvořitele (potomka Vesmírného Otce a Věčného Syna) a Božské Pečovatelky (vesmírné Dcery Nekonečného Ducha).

Princ nově obydlené planety je obklopen loajálním sborem pomocníků a asistentů a velkým počtem pečujících duchů. Ale sbor, dohlížející na takové nové světy, musí být složen z nižších kategorií organizátorů soustavy, aby měli přirozený soucit a pochopení pro planetární problémy a potíže. A všechna tato snaha poskytnout evolučním světům soucitné vedení nese sebou zvýšenou pravděpodobnost, že tyto blízké k člověku osobnosti mohou sejít ze správné cesty falešným povznesením svých vlastních myslí nad vůli Nejvyšších Vládců.

To, že tito představitelé božskosti jsou na jednotlivých planetách zcela sami, znamená pro tyto Syny velmi obtížnou zatěžkávací zkoušku a Nebadon již proto prodělal několik nešťastných rebelií. Přivytvoření Vládců Soustav a Planetárních Princů dochází k zosobnění konceptu, který se stále více a více vzdaluje od Vesmírného Otce a Věčného Syna a zvyšuje se nebezpečí ztráty smyslu míry ve vztahu k vlastní důležitosti a je větší pravděpodobnost pro nesprávné chápání hodnot a vzájemných vztahů početných řádů božských bytostí a jejich stanovených pravomocí. To, že Otec není osobně přítomen v lokálním vesmíru také znamená určitou zkoušku spolehlivosti a věrnosti pro tyto Syny.

Ale nestává se často, že tito princové světů selžou ve svých misích organizování a řízení obydlených sfér a jejich úspěšná práce značně usnadňuje následné mise Materiálních Synů, kteří přicházejí naroubovat na primitivní světy lidí vyšší formy života. Jejich vládnutí je také velmi důležité pro přípravu planety pro Rájské boží Syny, kteří následně přijdou posoudit světy a zahájit nové soudní období.

50:1.1 (572:3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

50:1.2 (572:4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

50:1.3 (572:5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

50:1.4 (573:1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

2. PLANETÁRNÍ SPRÁVA

Všichni Planetární Princové podléhají vesmírnému správnímu vedení Gabriela, nejvyššímu zástupci Michaela, ale bezprostředně jsou podřízeni výkonným mandátům Vládcí Soustavy.

Planetární Princové mohou kdykoliv požádat o radu Melkisedeky, svoje bývalé instruktory a podporovatele, ale není to jejich povinnost a jestliže o takovou radu sami nepožádají, Melkisedekové do planetární správy nezasahují. Tito vládci světů mohou také použít informace od rady dvaceti čtyř poradců, sestavené z bytostí, pocházejících ze světů poskytnutí v soustavě. V Satanii všichni tyto poradci v současné době pocházejí z Urantie. A v hlavním centru soustavy je podobná, sedmdesátí členná rada, sestavená také z bývalých evolučních bytostí světů.

V ranných a neklidných údobích je vláda evolučních planet ve velké míře autokratická. Planetární Princové vybírají své specializované skupiny asistentů ze sborů planetárních pomocníků. Obvykle se obklopí dvanácti členy nejvyšší rady, ale tato rada je na jednotlivých světech vybírána a sestavena různými způsoby. Planetární Princ může mít také za asistenty jednoho či více členů třetího řádu své vlastní skupiny synovstva a někdy, na některých světech, to může být někdo z jeho vlastního řádu sekundárních Lanonandeků.

Veškerý personál štábu vládce světa je složen z osobností Nekonečného Ducha a některých typů vyšších vyvinutých bytostí a vzestupných smrtelníků z jiných světů. Takový štáb má průměrně kolem tisíce bytostí a jak se planeta vyvíjí, tento sbor pomocníků může narůst až na sto tisíc a více. Kdykoliv potřebují více pomocníků, Planetárním Princům stačí pouze požádat své bratry, Vládcé Soustav, a jejich žádosti je okamžitě vyhověno.

Planety se jedna od druhé výrazně liší ve své podstatě, organizaci a řízení, ale všechny mají spravedlivé soudy. Soudní systém lokálního vesmíru začíná u soudů Planetárního Prince, kterému předsedá člen jeho osobního štábu; rozhodnutí takových soudů odrážejí velmi otcovský a rozvážný postoj. Všechny problémy mimo rámec řízení obydlené planety musí být posouzeny vyššími soudy, ale planetární záležitosti jsou ve velké míře řešeny v souladu s osobním úsudkem prince.

2. PLANETARY ADMINISTRATION

50:2.1 (573.2) All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

50:2.2 (573.3) The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the system. In Satania these counselors are at present all natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

50:2.3 (573.4) The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

50:2.4 (573.5) The entire staff of a world ruler consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

50:2.5 (573.6) Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

Zvláštní smírčí komise slouží planetárním soudům a doplňují je, a jak duchovní, tak i fyzičtí regulátoři jsou závislí na zjištěních těchto smírčů. Ale žádné rozhodnutí není vykonáno bez souhlasu Otce Souhvězdí, protože „Nejsvrchovanější vládnou království lidí.“

Na planetě sloužící kontrolaři a regulátoři jsou také schopni spolupracovat s anděly a jinými nebeskými bytostmi při přetváření těchto bytostí do forem, viditelných smrtelnými tvory. Při zvláštních příležitostech serafští pomocníci a také i Melkisedekové se udělají viditelnými pro obyvatele evolučních světů. Hlavní důvod pro povolání vzestupných smrtelníků z hlavního centra soustavy, aby byli součástí osobního štábu Planetárního Prince, je usnadnit komunikaci s obyvateli sféry.

3. PRINCŮV OSOBNÍ PERSONÁL

Při odchodu na mladý svět si Planetární Princ obvykle bere s sebou skupinu dobrovolných vzestupných bytostí z hlavního řídicího centra lokální soustavy. Tyto vzestupné bytosti doprovázejí prince jako poradci a pomocníci, aby ho podporovaly v jeho práci, která je v počátečních údobích zaměřena na zdokonalení ras. Tento sbor materiálních pomocníků tvoří spojující článek mezi princem a rasami světa. Urantijský Princ Kaligastia měl ve svém sboru sto takových pomocníků.

Takoví dobrovolníci jsou obyvateli hlavního centra soustavy a žádný z nich se nespojí se svým zavedeným Ladičem. Ladičům těchto dobrovolných služebníků zůstává stále rezidenční status hlavního centra soustavy, zatímco tito morontální progresisté se dočasně vrátí do materiálního stavu.

Nositelé života, tvůrci formy, poskytnou takovým dobrovolníkům nová fyzická těla, ve kterých pobývají po dobu jejich planetárního pobytu. I když tyto osobité formy nepodléhají běžným nemocem světů, jsou podobné jako začínající morontální těla, náchylné k určitým poruchám mechanické povahy.

Zpravidla je odchod princova osobního personálu z planety spojen s nejbližším planetárním soudem v době příchodu druhého Syna na sféru. Než odejdou, obvykle přidělí své různorodé povinnosti svým vzájemným potomkům a některým místním dokonalejším dobrovolníkům. Na těch světech, na kterých mají tito princovi pomocníci dovoleno vstupovat do manželství se členy z kvalitních skupin místních ras, tito potomci je obvykle nahradí.

50:2.6 (574.1) The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the “Most Highs rule in the kingdoms of men.”

50:2.7 (574.2) The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. THE PRINCE'S CORPOREAL STAFF

50:3.1 (574.3) On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers constitutes the connecting link between the prince and the world races. The Urantia Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

50:3.2 (574.4) Such volunteer assistants are citizens of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

50:3.3 (574.5) The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

50:3.4 (574.6) The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring usually succeed them.

Tito asistenti Planetárního Prince se zřídka párují s rasami světa, ale vždy mezi sebou. Z těchto spojení vznikají dva druhy bytostí: primární typ midbytostí a určité vysoké typy materiálních bytostí, které zůstávají přiděleny k osobnímu personálu prince poté, když jejich rodiče opustí planetu při příchodu Adama a Evy. Tyto děti se nespojují se smrtelnými rasami, s výjimkou určitých mimořádných okolností a to jenom na příkaz Planetárního Prince. V takovém případě jsou jejich děti—vnuci osobního personálu—dokonalejší, než rasy jejich doby a generace. Všichni potomci těchto polomateriálních asistentů Planetárního Prince mají zavedeného Ladiče.

Na konci princova soudního období, když přijde čas návratu tohoto „dočasně materiálního personálu“ do hlavního centra soustavy, aby pokračoval ve své pouti do Ráje, tyto vzestupné bytosti se odevzdají Nositelům Života za účelem vrácení svých materiálních těl. Vstoupí do přechodného spánku a probudí se zbaveny svého smrtelného oděvu a oděny do morontialní formy, připraveny pro serafskou přepravu zpět do hlavního centra soustavy, kde na ně čekají jejich odloučení Ladiči. Zaostali za svojí jerusemskou skupinou o celé jedno soudní období, ale získali unikátní a mimořádnou zkušenost, kterou prožije jen málokterý vzestupný smrtelník.

4. HLAVNÍ CENTRUM A ŠKOLY PLANETY

Již na počátku své činnosti princův osobní personál zřizuje planetární školy vzdělávání a kultury, které navštěvuje výkvět evolučních ras a po jejich absolvování odchází učit své národy lepším způsobům žití. Tyto princovy školy jsou umístěny v materiálním centru planety.

Převážná část fyzické práce, spojené se založením tohoto hlavního města, je vykonána osobním personálem. Taková hlavní města, nebo osídlení v ranných dobách Planetárního Prince, jsou velmi odlišná od toho, co by si mohli představovat smrtelníci Urantie. Ve srovnání s pozdějšími údobími jsou sídla jednoduchá, charakterizovaná minerální výzdobou a relativně pokročilými materiálními konstrukcemi. Všechno toto kontrastuje se systémem Adama, který je soustředěn kolem řídicí zahrady, odkud personál Materiálního Syna vede svoji činnost ve prospěch ras během druhého soudního období vesmírných Synů.

V hlavním osídlení na vašem světě každému

50:3.5 (5/4.1) These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

50:3.6 (575.1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this "reversion staff" to be returned to the system headquarters for the resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusem class, but they have gained a unique and extraordinary experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:4.1 (575.2) The prince's corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material headquarters of the planet.

50:4.2 (575.3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

50:4.3 (575.4) In the headquarters settlement on your

lidskému obydlí bylo poskytnuto dostatek půdy. Přestože vzdálené kmeny pokračovaly v lovu a pastevnictví, studenti a učitelé v Princových školách byli všichni zemědělci a zahradníci. Čas byl prakticky rovnoměrně rozdělen mezi následující činnosti:

1. Fyzická práce. Obdělávání půdy, spojené se stavěním domů a jejich vybavením.

2. Sociální aktivity. Hry a kulturní společenská setkávání.

3. Použitelnost vzdělání. Individuální instruktáž, spojená s učením v rodinných skupinách, doplněna specializovanou výukou ve třídách.

4. Odborná výuka. Školy pro přípravu na manželství a vedení domácnosti, školy umění a učení řemesla a také třídy pro přípravu učitelů v oblasti světské, kulturní a náboženské činnosti.

5. Duchovní kultura. Bratrstvo učitelů, osvěta dětských a mladistvých skupin a příprava adoptovaných místních dětí pro misijní činnosti ve svých národech.

Smrtelné bytosti nemohou Planetárního Prince vidět; je to zkouška víry věřit v přítomnost polomateriálních bytostí jeho osobního personálu. Ale tyto školy vzdělávání a kultury jsou velmi dobře přizpůsobeny potřebám každé planety a brzy se vytvoří velké a chvályhodné rivalství mezi lidskými rasami v jejich snaze dostat se do těchto různých vzdělávacích institucí.

Postupně se z takového světového centra kultury a vzdělávání šíří ke všem národům povznášející a civilizující vliv, který pomalu, ale jistě, přetváří evoluční rasy. Mezitím, vzdělané a oduševnělé děti okolních národů, které byly adoptovány a vychovány v princových školách, se vrací zpět ke svým rodným skupinám a podle svých nejlepších schopností tam zřizují nová a činná centra vzdělávání a kultury, které oni řídí v souladu s programem princových škol.

Na Urantii takové plány pro planetární vývoj a kulturní rozvoj byly velmi dobře zahájeny a probíhaly uspokojivým způsobem, když všechno poněkud náhle a neslavně ukončila Kaligastiova oddanost Luciferově vzpouře.

Pro mne jednou z nejvíce šokujících událostí této vzpoury bylo zjištění o lhostejné proradnosti jednoho člena mého vlastního řádu synovstva, Kaligastii, který uvážlivě a se zlým úmyslem systematicky překroutil směrnice a zničil učení, poskytované ve všech planetárních školách Urantie, které byly v tu dobu v činnosti. Zánik

world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince's schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

50:4.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

50:4.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

50:4.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

50:4.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

50:4.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

50:4.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

50:4.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

50:4.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

50:4.12 (576.2) It was one of the most profoundly shocking episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in all the Urantia planetary schools in operation at

těchto škol byl rychlý a dokonalý.

Mnoho potomků vzestupných materializovaných členů Princova osobního personálu zůstalo loajální a opustilo řady Kaligastii. Těmto věrným se dostalo podpory od prozatímních správců Urantie Melkisedeků a v pozdějších dobách jejich potomci velkou měrou přispěli k pozvednutí planetárních konceptů pravdy a spravedlnosti. Práce těchto věrných andělů pomohla zachránit duchovní pravdu Urantie od totálního vyhlazení. Tyto odvážné duše a jejich potomci udržovali některé vědomosti o vládnutí Otce a pro světové rasy uchovali koncept následných planetárních soudních obdobích, které na planetě vykonávají různé kategorie božích Synů.

5. PROGRESIVNÍ CIVILIZACE

Loajální Princové obydlených světů jsou trvale přiděleni na planety svého původního pověření. Rajští Synové a soudní období přicházejí a odcházejí, ale úspěšný Planetární Princ pokračuje stále jako vládce své sféry. Jeho práce je zcela nezávislá na misích vyšších Synů, protože jejich úkolem je podporovat rozvoj planetární civilizace.

Ztěží se najdou dvě planety se stejným rozvojem civilizace. Jednotlivé detaily evoluce smrtelníků se velmi liší ve velkém množství rozdílných světů. Bez ohledu na tyto četné varianty fyzického, intelektuálního a sociálního rozvoje planety, všechny evoluční sféry se rozvíjejí v určitých, přesně stanovených směrech.

Pod blahodárným vedením Planetárního Prince, umocněném Materiálními Syny a zvýrazněném pravidelnými misemi Rajských Synů, smrtelné rasy na průměrném světě času a prostoru budou postupně procházet následujícími sedmi epochami rozvoje:

1. Epocha výživy. Pralidé a ranné rasy primitivních lidí se hlavně starají o potravu. Tyto vyvíjející se bytosti věnují svůj čas buď hledání potravy, anebo boji—útočnému nebo obrannému. Zajištění potravy je nejdůležitější činnost v myslích těchto dávných předků pozdějších civilizací.

2. Éra ochrany. Hned jakmile primitivnímu lovcovi zbývá čas od hledání potravy, využívá ho ke zvýšení své bezpečnosti. Více a více pozornosti se věnuje metodám vedení boje. Domy se opevňují a klany se sjednocují kvůli vzájemnému strachu a štěpování nenávisti k jiným skupinám.

that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

50:4.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangels helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

50:5.1 (576.4) The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

50:5.2 (576.5) The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

50:5.3 (576.6) Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

50:5.4 (576.7) 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

50:5.5 (576.8) 2. *The security age.* Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear

Pud sebezáchovy vždy přichází po období zajišťování potravy.

3. Éra materiálního pohodlí. Poté, až jsou částečně vyřešeny problémy s potravou a je zajištěn určitý stupeň bezpečnosti, získaný volný čas je využíván ke zvyšování osobního pohodlí. Boj mezi přepychem a nouzí je osou lidských činností. Taková éra je velmi často charakterizována tyranstvím, netolerancí, obžerstvím a opilostí. Slabší členové ras mají sklon k nestřídmému způsobu života a hrubosti. Postupně, silnější a pravdu hledající členové vyvíjející se civilizace potlačí tyto rozkoš hledající slabochy.

4. Touha po vědění a moudrosti. Potrava, bezpečnost, radost a volný čas vytvářejí základ pro rozvoj kultury a šíření vědomostí. Snaha realizovat vědomosti vychází z moudrosti a když kultura dokáže využít zkušenosti a zdokonalit se z nich, nastala skutečná civilizace. Jídlo, bezpečnost a materiální pohodlí stále ještě ovládají společnost, ale mnoho prozíravých jedinců dychtí po vědění a žízni po moudrosti. Každému dítěti je dána možnost učit se prakticky; vzdělání je heslem těchto epoch.

5. Epocha filozofie a bratrství. Když se smrtelníci naučí myslet a začnou využívat zkušenosti, vytváří se v nich sklon k filozofii—začínají hledat příčiny a používat rozlišující úsudek. Společnost této epochy se stává etickou a smrtelníci takové éry začínají být opravdově morálními bytostmi. Moudré a morální bytosti jsou schopny vytvořit na takovém progresivním světě lidské bratrství. Etické a morální bytosti se mohou naučit žít podle zlatého pravidla.

6. Éra duchovního úsilí. Když vyvíjející se smrtelníci projdou fyzickými, intelektuálními a sociálními stupni vývoje, dříve či později dosáhnou takových úrovní osobního vnímání, které je nutí hledat duchovní naplnění a kosmické porozumění. Náboženství završuje vzestup od emocionálních oblastí strachu a pověr k vysokým úrovním kosmické moudrosti a osobní duchovní zkušenosti. Vzdělání usiluje o pochopení významů a kultura sahá po kosmických vztazích a skutečných hodnotách. Takoví evoluční smrtelníci jsou opravdu kultivovaní, dokonale vzdělaní a mimořádně znalí Boha.

7. Éra světla a života. Tato éra je rozkvětem předchozích epoch fyzické bezpečnosti, intelektuálního rozvoje, sociální kultury a duchovního snažení. Tyto lidské úspěchy jsou nyní sjednoceny, sdruženy a sladěny do kosmické jednoty a nezištné služby. V rámci omezení

and by the inculcation of hate for foreign groups. Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

50:5.6 (577.1) 3. *The material-comfort era.* After food problems have been partially solved and some degree of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance, gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

50:5.7 (577.2) 4. *The quest for knowledge and wisdom.* Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

50:5.8 (577.3) 5. *The epoch of philosophy and brotherhood.* When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

50:5.9 (577.4) 6. *The age of spiritual striving.* When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly educated, and exquisitely God-knowing.

50:5.10 (577.5) 7. *The era of light and life.* This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish

konečné podstaty a materiálních možností neexistují žádné hranice evolučního dosažení pro rozvíjející se generace, střídající jedna druhou na těchto zdokonalených a ustálených světech času a prostoru.

Po ukončení služby na svých sférách v průběhu postupných soudních období a progresivních epoch planetárního rozvoje, Planetární Princové jsou při zahájení éry světla a života povýšeni do pozice Planetárních Vládců.

6. PLANETÁRNÍ KULTURA

Izolace Urantie nám neumožňuje poskytnout vám mnoho podrobností o životě a prostředí vašich sousedů v Satanii. V těchto dokumentech jsme omezeni podmínkami planetární karantény a izolací soustavy. V celém našem snažení informovat smrtelníky Urantie se musíme řídit těmito omezeními, ale pokud je to přípustné, jste informováni o rozvoji průměrného evolučního světa a jste schopni porovnat vývoj takového světa se současným stavem na Urantii.

Rozvoj civilizace na Urantii se příliš neliší od jiných světů, které také postihl osud duchovní izolace. Ale ve srovnání s loajálními světy vesmíru je vaše planeta naprosto neuspořádaná a značně zaostalá ve všech fázích intelektuálního rozvoje a duchovního dosažení.

Kvůli vašim planetárním neštěstím jsou Urantijci zbaveni možnosti chápat podstatu kultury na normálních světech. Ale neměli byste si představovat evoluční světy, dokonce i ty nejideálnější, jako sféry, na kterých je život procházkou kvetoucím sadem. Ranné období života smrtelných ras je vždy spojeno s bojem. Vynakládání úsilí a rozhodování jsou důležitou podmínkou pro získání hodnot, nezbytných pro přežití.

Kultura předpokládá kvalitu mysli; není možné povznést kulturu, pokud není povznesena mysl. Vyšší intelekt bude usilovat o povznesenou kulturu a najde nějaký způsob jak takový cíl dosáhnout. Zaostalá mysl zavrhně vysokou kulturu i když ji bude představena v hotové podobě. Hodně také záleží na postupných misích božích Synů a stupně osvícenectví, dosaženého během jednotlivých soudních období.

Neměli byste zapomínat na to, že v důsledku Luciferovy vzpoury se všechny světy Satanie již dvě stě tisíc let nacházejí pod duchovním zákazem Norlatiadeku. A bude zapotřebí mnoha

service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

50:5.11 (577.6) After serving their spheres through successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the era of light and life.

6. PLANETARY CULTURE

50:6.1 (578.1) The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

50:6.2 (578.2) The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

50:6.3 (578.3) Because of your planetary misfortunes, Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

50:6.4 (578.4) Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

50:6.5 (578.5) You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will

epoch pro napravení škod, způsobených hříchem a odtržením. Váš svět stále ještě pokračuje v neuspořádané a neurovnané cestě jako důsledek dvojí tragédie: rebelujícího Planetárního Prince a chybujícího Materiálního Syna. Dokonce ani poskytnutí Krista Michaela na Urantii neodstranilo ihned dočasné důsledky těchto závažných pochybení v ranných obdobích řízení světa.

require age upon age to retrieve the resultant handicaps of sin and secession. Your world still continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. ODMĚNY ZA IZOLACI

Na první pohled se může jevit, že Urantia a další izolované světy jsou nejvíce nešťastnými planetami, protože jsou připraveny o blahodárnou přítomnost a vliv takových nadlidských osobností jako Planetární Princ, Materiální Syn a Materiální Dcera. Ale izolace těchto sfér poskytuje jejich rasám výjimečnou příležitost pro projev víry a pro rozvoj neobvyklého druhu důvěry v kosmickou hodnověrnost, která není založena na pohledu, nebo na jiném materiálním uvažování. Nakonec se může ukázat, že smrtelní tvorové, pocházející ze světů v karanténě v důsledku vzpoury, mají vlastně mimořádné štěstí. My jsme zjistili, že takové vzestupné bytosti jsou velmi brzy pověřovány četnými speciálními úkoly, týkající se kosmických projektů, které nelze úspěšně vykonávat bez neotřesitelné víry a dokonalé důvěry.

Na Jerusemu vzestupné bytosti z těchto izolovaných světů mají obytný prostor sami pro sebe a jsou známé jako agondonterové, což označuje evoluční tvory vlastní vůle, kteří věří aniž vidí, trpělivě vytrvávají v izolaci a zdolávají nepřekonatelné potíže i když jsou sami. Toto funkční seskupení agondonterů setrvává během vzestupu lokálním vesmírem a přechodu supervesmírem; rozplyne se během pobytu v Havoně, ale ihned se znovu objeví při dosažení Ráje a natrvalo zůstává ve Sboru Smrtelných Konečných. Tabamantia je agondonter se statusem konečného, který vstoupil do věčného života na jedné ze sfér pod karanténou, která byla zapojena do vzpoury, která byla vůbec první vzpourou ve vesmírech času a prostoru.

V celém průběhu pobytu v Ráji odměna následuje úsilí, jako důsledek příčinu. Takové odměny oddělují jedince od průměru, poskytují odlišující zkušenosti a přispívají k všestrannosti nejvyšších schopností kolektivního sboru konečných.

[Představeno sekundárním Synem Lanonandekem, členem záložního sboru.]

7. THE REWARDS OF ISOLATION

50:7.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic undertakings where unquestioned faith and sublime confidence are essential to achievement.

50:7.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by themselves and are known as the *agondonters*, meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the agondonters persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonter* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

50:7.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such rewards set off the individual from the average, provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finaliters.

50:7.4 (579.1) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Kapitola 51. Planetární Adamové

⇐ 050

Kniha Urantia

052 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 51 PLANETÁRNÍ ADAMOVÉ

Sekce

Úvod

1. Původ a podstata Materiálních Božích Synů
2. Přeprava Planetárních Synů
3. Poslání Adamů
4. Šest evolučních ras
5. Rasové míšení—poskytnutí adamické krve
6. Edenský režim
7. Sjednocená správa

Úvod

BĚHEM soudního období Planetárního Prince primitivní člověk dosahuje vrcholu přirozeného evolučního rozvoje a toto biologické dosažení je znamením pro Vládce Soustavy, aby poslal na takový svět druhý řád synovstva, biologické vylepšovatele. Tito Synové, synové proto, že jsou dva—Materiální Syn a Materiální Dcera—jsou obvykle známí na planetě jako Adam a Eva. Původní Materiální Syn Satanie je Adam a ti, kteří odcházejí na světy soustavy jako logičtí vylepšovatelé, vždy nesou jméno tohoto prvního a původního Syna svého unikátního řádu.

Tito Synové jsou materiálním darem Syna Tvořitele obydleným planetám. Společně s Planetárním Princem zůstávají na planetě svého poslání po celou dobu evolučního rozvoje takové sféry. Na planetě, mající Planetárního Prince, není takové poslání spojeno s příliš velkým nebezpečím, ale na odpadlické planetě, sféře bez duchovního vůdce a zbavené meziplanetární komunikace, je taková mise spojena s obrovským nebezpečím.

PAPER 51 THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

INTRODUCTION

51:0.1 (580.1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:0.2 (580.2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with grave danger.

Ačkoliv nemůžete očekávat, že se dozvíte všechno o práci těchto Synů na všech planetách Satanie a ostatních soustav, další kapitoly popisují podrobněji život a zkušenosti zajímavého páru, Adama a Evy, kteří přišli za sboru biologických vylepšovatelů Jerusemu proto, aby povznesli rasy na Urantii. I když se původní ideální plán pro vylepšení vašich místních ras nezdařil, přesto Adamova mise nebyla zbytečná; Urantia má nesmírný prospěch z daru Adama a Evy a mezi jejich druhy a ve vyšších komisích se jejich práce nepovažuje za úplnou ztrátu.

51:0.3 (580.3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve, and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. PŮVOD A PODSTATA MATERIÁLNÍCH BOŽÍCH SYNŮ

Materiální, čili pohlavní Synové a Dcery jsou potomky Syna Tvořitele; Vesmírný Mateřský Duch se nezúčastní vytváření těchto bytostí, které jsou určeny působit jako fyzičtí vylepšovatelé na fyzických světech.

V celém lokálním vesmíru materiální řád synovstva není totožný. Syn Tvořitel vytváří pouze jeden pár těchto bytostí v každé lokální soustavě; tyto původní páry se ve své podstatě liší, poněvadž jsou přizpůsobeny modelu života svých jednotlivých soustav. Toto je nezbytné opatření, protože jinak by rozmnožovací potenciál Adamů byl nefunkční s existujícím potenciálem vyvíjejících se smrtelných bytostí na světech v kterékoliv příslušné soustavě. Adam a Eva, kteří přišli na Urantii, pocházeli z původního páru Materiálních Synů Satanie.

Výška Materiálních Synů se pohybuje mezi dva a půl až třemi metry a jejich těla svítí oslnivě zářícím světlem fialového zabarvení. Přestože v jejich tělech cirkuluje materiální krev, oni také přijímají božskou energii a jsou naplňováni nebeským světlem. Tito Materiální Synové (Adamové) a Materiální Dcery (Evy) jsou si jeden druhému rovni, lišíc se pouze pohlavím a v některých chemických složkách. Jsou si rovni, ale jsou rozdílní, muž a žena—tudíž se doplňují—a jsou předurčení vykonávat téměř všechny úkoly ve dvojicích.

Materiální Synové mají dvojitý systém vyživování; oni jsou skutečně svojí podstatou a svým založením dvojí, přijímajíc materializovanou energii stejně jako fyzické bytosti sféry, zatímco jejich nesmrtelná existence je zcela udržována přímým a automatickým přijímáním určitých vyživujících kosmických energií. Kdyby Synové tohoto řádu selhali na některé ze svých misí, nebo dokonce by se vědomě a uváženě vzbouřili, byli by izolováni a odpojeni od vesmírného zdroje světla a

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL SONS OF GOD

51:1.1 (580.4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:1.2 (580.5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:1.3 (580.6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female — hence complemental — and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

51:1.4 (581.1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe

života. Následkem toho by se stali prakticky materiálními bytostmi, kterým je souzeno prožít materiální život na světě svého poslání a očekávat rozhodnutí vesmírných soudů. Materiální smrt nakonec ukončí planetární pouť takového neblahého a nerozumného Materiálního Syna a Materiální Dcery.

Nesmrtelnost původního, nebo přímo vytvořeného Adama a Evy je jim vrozená, stejně jako všem ostatním kategoriím synovstva lokálního vesmíru, ale jejich synové a dcery jsou charakterizovány snížením nesmrtelného potenciálu. Tato původní dvojice nemůže přenést nepodmíněnou nesmrtelnost na své zplozené syny a dcery. Trvalý život jejich potomků závisí na neporušené intelektuální synchronii s gravitačním okruhem mysli Ducha. Od vzniku soustavy Satania vzpoura a pochybení vedly ke ztrátě třinácti Planetárních Adamů a 681 204 Materiálních Synů, vykonávajících méně důležité úkoly. Většina těchto ztrát se stala v době vzpoury Lucifera.

Když Materiální Synové žijí v hlavním řídicím centru soustavy, dokonce i tehdy, když vykonávají sestupné mise na evolučních planetách, nemají Ladiče Myšlení, ale právě prostřednictvím těchto služeb nabudou empirickou schopnost pro zavedení Ladiče a vzestupnou cestu do Ráje. Tyto unikátní a mimořádně prospěšné bytosti jsou spojující články mezi duchovními a fyzickými světy. Jsou soustředěny v hlavním řídicím centru soustavy, kde plodí své potomky a prožívají život jako materiální obyvatelé sféry a odtud jsou posílány na evoluční světy.

Na rozdíl od jiných vytvořených Synů planetární služby, synové materiálního řádu nejsou ve své podstatě neviditelní materiálním tvorům, jako jsou obyvatelé Urantie. Tyto Boží Syny je možno vidět, rozumět jim a naopak, oni se i mohou setkávat s tvory času, dokonce se s nimi rozmnožovat, ačkoliv tato role biologického zkvalitnění obvykle připadá potomkům Planetárních Adamů.

Na Jerusemu jsou loajální děti kteréhokoliv Adama a Evy nesmrtelné, ale potomci Materiálního Syna a Materiální Dcery, zplození po jejich příchodu na evoluční planetu, nejsou takto imunní přirozené smrti. Když jsou tyto Synové opět materializováni na evolučním světě za účelem naplnění funkce rozmnožování, mechanismus předávání života se změní. Nositelé Života záměrně připraví Planetární Adamy a Evy o schopnost plodit nesmrtelné syny a dcery. Jestliže Adam a Eva, vykonávající planetární misi neselezou, mohou žít nekonečně, ale ve stanovených limitech, délka života jejich dětí se

source of light and life. Thereupon they become practically material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the subordinate positions of trust. Most of these defections occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwelling and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children

postupně snižuje s každou následnou generací.

experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. PŘEPRAVA PLANETÁRNÍCH SYNŮ

Po obdržení zprávy, že další obydlený svět dosáhl vrcholu fyzické evoluce, Vládce Soustavy shromáždí v hlavním řídicím centru soustavy sbor Materiálních Synů a Dcer. Po diskusi o potřebách takového evolučního světa se vyberou dva dobrovolníci—Adam a Eva ze staršího sboru Materiálních Synů, aby se vydali na tuto misi—a jsou následně uloženi do hlubokého spánku, který je přípravou pro jejich oserafování a přepravu z jejich rodné sféry společné služby na nový svět nových příležitostí a nových nebezpečí.

Adamové a Evy jsou polomateriální tvorové a jako takoví, nejsou přepravitelní serafy. Předtím, než mohou být oserafováni pro přepravu na svět svého poslání, musí podstoupit dematerializaci v hlavním řídicím centru soustavy. Přepravní serafové jsou schopni provést takové změny v Materiálních Synech a v ostatních polomateriálních bytostech, aby mohly být oserafovány a takto přepraveny prostorem z jednoho světa soustavy na druhý. Příprava na přepravu vyžaduje přibližně tři dny standardního času a je u toho nutno spolupracovat s Nositeli Života, aby po ukončení serafské přepravy byl takový dematerializovaný tvor vrácen do normální existence.

Přestože existuje taková metoda dematerializace pro přípravu Adamů na přepravu z Jerusemu na evoluční světy, neexistuje žádná podobná metoda, kterou by se z takových světů dostali zpět, pokud nenastane situace, že se evakuje celá planeta a v takovém případě se zřídí nouzové zařízení metody dematerializace pro záchranu celé populace. Jestli by hrozila vyvíjející se rase planety nějaká fyzická katastrofa, Melkisedekové a Nositelé Života by nainstalovali metodu dematerializace pro všechny přeživší bytosti a serafskou přepravou by je dopravili na nový svět, připravený pro pokračování jejich existence. Evoluce lidské rasy, jakmile je jednou zahájena na světě prostoru, musí pokračovat zcela nezávisle na fyzickém přežití planety, ale předpokládá se, že v průběhu evolučních epoch Planetární Adam a Eva svůj vybraný svět neopustí.

Po příchodu na svoji cílovou planetu jsou Materiální Syn a Dcera rematerializováni pod dohledem Nositelů Života. Celý tento proces trvá osm až dvacet osm dní urantijského času. Po celou dobu obnovování pokračuje bezvědomí v

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:2.1 (582.1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:2.2 (582.2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

51:2.3 (582.3) While there is this dematerializing technique for preparing the Adams for transit from Jerusem to the evolutionary worlds, there is no equivalent method for taking them away from such worlds unless the entire planet is to be emptied, in which event emergency installation of the dematerialization technique is made for the entire salvable population. If some physical catastrophe should doom the planetary residence of an evolving race, the Melchizedeks and the Life Carriers would install the technique of dematerialization for all survivors, and by seraphic transport these beings would be carried away to the new world prepared for their continuing existence. The evolution of a human race, once initiated on a world of space, must proceed quite independently of the physical survival of that planet, but during the evolutionary ages it is not otherwise intended that a Planetary Adam or Eve shall leave their chosen world.

51:2.4 (582.4) Upon arrival at their planetary destination the Material Son and Daughter are rematerialized under the direction of the Life Carriers. This entire process takes ten to twenty-eight days of Urantia time. The unconsciousness

serafském spánku. Když je sestavení fyzického organismu dokončeno, tito Materiální Synové a Dcery se ocitnou ve svých nových domovech a na nových světech prakticky ve stejné podobě, kterou měli předtím, než podstoupili proces dematerializace na Jerusemu.

of the seraphic slumber continues throughout this entire period of reconstruction. When the reassembly of the physical organism is completed, these Material Sons and Daughters stand in their new homes and on their new worlds to all intents and purposes just as they were before submitting to the dematerializing process on Jerusem.

3. POSLÁNÍ ADAMŮ

Na obydlených světech Materiální Synové a Dcery vystavějí svoje vlastní zahradní obydlí a brzy jim začnou pomáhat jejich vlastní děti. Místo pro vybudování zahrady je obvykle vybráno Planetárním Princem a jeho osobní personál provede podstatnou část přípravných prací s pomocí velkého počtu představitelů vyvinutějších místních ras.

Tyto Edenské Zahrady se tak jmenují na počest Edentie, hlavního centra souhvězdí a také proto, že jsou vystavěny podle vzoru botanické velkoleposti hlavního světa Nejsvrchovanějších Otců. Taková zahradní obydlí jsou obvykle umístěna v odlehlých oblastech a blízko tropického pásma. Jsou to vždy obdivuhodné výtvořky. Vy si nemůžete představit vůbec nic o těchto nádherných centrech kultury z útržkovitých záznamů z nezdařilého využití takové zahrady na Urantii.

Potenciálně, Planetární Adam a Eva představují vrchol fyzické dokonalosti pro smrtelné rasy. Hlavním úkolem takového dovezeného páru je se rozmnožit a zdokonalit děti času. Ale přímé pohlavní spojení mezi lidmi ze zahrady a ostatními obyvateli světa neexistuje; po mnoho generací Adam a Eva zůstávají biologicky odděleni od evolučních smrtelníků a mezitím vytvářejí silnou rasu vlastního řádu. Toto je původ fialové rasy na obydlených planetách.

Plány pro zdokonalování ras jsou připraveny Planetárním Princem a jeho personálem a jsou uskutečněny Adamem a Evou. V tomto případě byl váš Materiální Syn a jeho druhové ve velké nevýhodě když přišli na Urantii. Kaligastia kladl lstivý a účinný odpor proti Adamově misi a přestože prozatímní správci Urantie, Melkisedekové, náležitě varovali jak Adama, tak i Evu o tom, že na planetě hrozí nebezpečí, vyplývající z přítomnosti rebelujícího Planetárního Prince, tento vychytralý buřič lstivým úskokem oklamal Edenský pár a přiměl je porušit jejich slib, kterým se zavázali, že budou důvěryhodnými viditelnými vládci vašeho světa. Zrádnému Planetárnímu Princi se podařilo zostudit vašeho Adama a Evu, ale byl neúspěšný ve své snaze zapojit je do Luciferovy vzpoury.

3. THE ADAMIC MISSIONS

51:3.1 (582.5) On the inhabited worlds the Material Sons and Daughters construct their own garden homes, soon being assisted by their own children. Usually the site of the garden has been selected by the Planetary Prince, and his corporeal staff do much of the preliminary work of preparation with the help of many of the higher types of native races.

51:3.2 (583.1) These Gardens of Eden are so named in honor of Edentia, the constellation capital, and because they are patterned after the botanic grandeur of the headquarters world of the Most High Fathers. Such garden homes are usually located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

51:3.3 (583.2) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

51:3.4 (583.3) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them

Pátý řád andělů, planetárních pomocníků, je spojen s posláním Adamů a vždy doprovází Planetární Adamy na jejich planetárních misích. V první skupině je jich obvykle asi sto tisíc. Když činnost Adama a Evy byla na Urantii zahájena předčasně—když se odklonili od stanoveného plánu—byl to právě jeden ze serafských Hlasů Zahrady, který protestoval proti jejich hanebnému jednání. A váš výklad této události velmi dobře ukazuje to, jak předávání historických událostí vaší planety má tendenci přisuzovat všechno nadpřirozené Pánu Bohu. Kvůli tomuto jsou obyvatelé Urantie často zmateni výkladem o podstatě Vesmírného Otce, protože slova a činy všech jeho spolupracovníků a podřízených jsou zpravidla připisována jemu. V případě Adama a Evy, ten anděl Zahrady nebyl nikdo jiný, než vůdce planetárních pomocníků, který byl tehdy ve službě. Tento seraf, Solonia, oznámil neúspěch božského plánu a požádal o návrat prozatímních správců Melkisedeků na Urantii.

Sekundární midbytoti mají svůj původ v misích Adamů. Stejně jako osobní personál Planetárního Prince, potomci Materiálních Synů a Materiálních Dcer se dělí do dvou kategorií: jejich fyzické děti a sekundární řád midbytotí. Tito materiální, ale obvykle neviditelní planetární pečovatelé, přispívají značnou měrou k rozvoji civilizace a dokonce i potlačení vzpurných menšinových skupin, které se mohou snažit rozvracet sociální pokrok a duchovní progres.

Sekundární midbytoti by se neměly plést s primárním řádem, který se objeví brzy po příchodu Planetárního Prince. Na Urantii se většina těchto raných midbytotí zúčastnila vzpoury s Kaligastiou a od doby Pentekosté jsou pod dohledem na vykázaném místě. Tam se také nachází mnoho členů Adamovy skupiny, kteří nezůstali loajální planetární správě.

V den Pentekosté loajální primární a sekundární midbytoti se dobrovolně spojily v jednu skupinu a od té doby působí při řízení světa jako jedna složka. Slouží pod vedením věrných midbytotí, které byly střídavě vybrány z obou skupin.

Váš svět navštívily čtyři řády synovstva: Kaligastia—Planetární Princ; Adam a Eva—Materiální Boží Synové; Machiventa Melkisedek—šálemský mudrc v době Abrahama; a Kristus Michael, který přišel jako poskytnutý Rajský Boží Syn. Jak mnohem účinnější a krásnější by to bylo, kdyby Michaela, nejvyššího vládce vesmíru Neadon, přivítal na váš svět loajální a výkonný

in the Lucifer rebellion.

51:3.5 (583.4) The fifth order of angels, the planetary helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:3.6 (583.5) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:3.7 (583.6) The secondary midwayers should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:3.8 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midwayers effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midwayers alternately chosen from the two groups.

51:3.9 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of God; Machiventa Melchizedek, the “sage of Salem” in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler

Planetární Prince a věrný a úspěšný Materiální Syn, z nichž každý toho mohl tolik udělat na podporu životního díla a poslání poskytnutého Syna! Ale ne všechny světy postihlo takové neštěstí jako Urantii a také mise Planetárních Adamů nejsou vždy obtížné a tak nebezpečné. Když jsou úspěšní, tak přispějí k rozvoji dokonalých ras a pokračují jako viditelní vládcové planetárních záležitostí dokonce ještě dlouho do epochy, kdy je takový svět ustálen ve světle a životě.

4. ŠEST EVOLUČNÍCH RAS

V ranných dobách existence obydlených světů převládá červená rasa, která obvykle dosáhne první lidskou úroveň rozvoje. Ale, přestože červený člověk představuje starší planetární rasu, následující barevní lidé se objevují velmi brzy po vývinu smrtelného člověka.

Starší rasy jsou poněkud dokonalejší než pozdější; červená rasa stojí mnohem výše než indigová, neboli černá rasa. Nositelé Života předají veškeré živé energie první, čili červené rase a každý následný evoluční vývin nové skupiny smrtelníků je na úkor předaných energií. Také tělesná výška smrtelníků se snižuje od červeného člověka dolů k indigové rase, i když na Urantii se mezi zelenými a oranžovými lidmi objevily neočekávané druhy obřího vzrůstu.

Na těch světech, které mají všech šest evolučních ras, je dokonalejší první, třetí a pátá rasa—červená, žlutá a modrá. Tak si evoluční rasy vzájemně vyměňují schopnosti pro intelektuální růst a duchovní rozvoj, ale druhá, čtvrtá a šestá rasa jsou poněkud méně obdařeny. Tyto druhořadé rasy na některých světech nejsou a na mnoha dalších byly vyhubeny. Neštěstím Urantie je to, že z velké části ztratila svoji nadřazenou modrou rasu, třebaže pokračuje ve vaší smíšené „bílé rase“. Ztráta vaší oranžové a zelené rasy nepředstavuje žádný vážný problém.

Evoluce šesti—nebo tří—barevných ras, i když se zdá, že degeneruje původní nadání červeného člověka, vytváří některé velmi žádoucí změny v typech smrtelníků a umožňuje, jinak nedosažitelné, vyjádření rozmanitých lidských potenciálů. Tyto modifikace jsou prospěšné pro rozvoj lidstva jako celku za předpokladu, že jsou následně vylepšeny importovanou adamickou, neboli fialovou rasou. Na Urantii tento obvyklý plán míšení ras nebyl skutečně plněn v plném rozsahu a

of the universe of Nebadon, been welcomed to your world by a loyal and efficient Planetary Prince and a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs even far into the age when such a world is settled in light and life.

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:4.1 (584.3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:4.2 (584.4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:4.3 (584.5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated “white race.” The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

51:4.4 (584.6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamic or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute

tento neúspěšně provedený plán rasové evoluce zapříčiňuje to, že vy nejste schopni dostatečně pochopit status těchto lidí na průměrné obydlené planetě, protože na vašem světě vidíte pouze zbytky těchto ranných ras.

Na počátku rasového rozvoje existuje mírná tendence k míšení červeného, žlutého a modrého člověka; podobná tendence se projevuje i u oranžové, zelené a indigové rasy.

Zaostalejší lidé jsou obvykle využíváni progresivnějšími rasami pro namáhavou práci. To vysvětluje vznik otroctví na planetách v dávných dobách. Oranžoví lidé jsou obvykle podrobeni červenou rasou a poníženi do role služebníků, a někdy jsou vyhubeni. Žlutí a červení lidé se často přátelí, ale ne vždy. Žlutá rasa obvykle zotročuje zelenou, zatímco modrý člověk si podmaňuje indigovou rasu. Pro tyto rasy primitivních lidí je využívání svých zaostalých druhů pro nucené práce totéž, jako když současní urantijci kupují, nebo prodávají koně a dobytek.

Na většině normálních světů nedobrovolná poddanost nepřežije soudní období Planetárního Prince, ačkoliv mentálně postižení a zločinci jsou často ještě přinuceni vykonávat nevolnickou práci. Ale na všech normálních sférách tento druh primitivního otroctví zanikne brzy po příchodu importované fialové, neboli adamické rasy.

Těmto šesti evolučním rasám je předurčeno, aby splynuly a zušlechtily se míšením s potomky adamických vylepšovatelů. Ale předtím, než se tyto lidé smísí, ti primitivní a nepoužitelní jsou ve značné míře odstraněni. Planetární Princ a Materiální Syn, společně s dalšími patřičnými planetárními orgány, schválí vhodnost rozmnožovacích způsobů. Potíže s vykonáním takového radikálního programu na Urantii spočívají v to, že nejsou přítomni příslušní znalci, aby posoudili biologickou vhodnost či nevhodnost jednotlivců ras na vašem světě. Bez ohledu na tuto překážku, pravděpodobně byste měli souhlasit s nevyhnutelností biologické izolace vašich nepochybně nezpůsobilých, defektních, degenerovaných a antisociálních rodů.

5. RASOVÉ MÍŠENÍ—POSKYTNUTÍ ADAMICKÉ KRVÉ

Po příchodu na obytný svět jsou Adam a Eva náležitě poučeni svými nadřízenými o nejlepší způsobu, jak uskutečnit vylepšení existujících ras inteligentních bytostí. Plán postupu není pevně stanoven; hodně zůstává na úsudku pečovatelského páru a ne zřídka se dělají chyby,

the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on your world.

51:4.5 (585.1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

51:4.6 (585.2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

51:4.7 (585.3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

51:4.8 (585.4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshipping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

51:5.1 (585.5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not uniform; much is left to the judgment of the

především na neuspořádaných, vzpourou postižených planetách, takových jako je Urantia.

Obvykle se fialoví lidé nezačnou mísit s místními obyvateli planety, dokud jejich vlastní skupina nemá přes milion členů. Ale mezitím personál Planetárního Prince oznámí příchod Božích dětí na zem a také to, že budou žít společně s místními rasami; a lidé netrpělivě čekají na den, kdy se jim oznámí, že ti, kdo náležejí k vyšším rasovým druhům mohou přijít do Edenské Zahrady, kde synové a dcery Adama si je vyberou jako evoluční otce a matky nového a smíšeného lidstva.

Na normálních světech Planetární Adam a Eva se nikdy pohlavně nespojují s evolučními rasami. Tato činnost biologického vylepšení je posláním adamického potomstva. Ale tito Adamité nevycházejí ven mezi lidi; princův personál přivede do Edenské Zahrady muže a ženy z kvalitnějších ras pro dobrovolný vstup do manželství s potomky Adama. A na většině světů je to považováno za nejvyšší čest být vybrán jako kandidát pro manželský svazek se syny a dcery zahrady.

S nástupem tohoto období začínají slábnout rasové války a boje mezi kmeny a světové rasy stále aktivněji usilují o uznání a přijetí do Zahrady. Vy můžete mít pouze chatrnou představu, a to v nejlepším případě, o tom, jak se takové soutěživé snažení stane středem veškerých aktivit na normální planetě. Celý tento program zdokonalení ras však ztroskotat velmi brzy na Urantii.

Lidé fialové rasy jsou monogamní a každý evoluční muž nebo žena, vstupující do svazku s adamickými syny a dcerami, slíbí, že se pohlavně nespojí s ostatními členy a že budou učit a povedou své děti ke vztahu s jedním partnerem. Děti každého z těchto svazků jsou vychovány a vzdělány ve školách Planetárního Prince a potom je jim dovoleno odejít k rasám svého evolučního rodiče, aby tam vstoupili do svazku manželského s dokonalejšími smrtelníky z vybraných skupin.

Když je tento dědičný rys Materiálních Synů předán evolučním rasám, nastává nová a velká éra evolučního progresu. V důsledku rozmnožování těchto importovaných schopností a nadevolučních rysů dochází k řadě výrazných úspěchů v civilizačním a rasovém vývoji; za sto tisíc let se dosáhne většího pokroku, než za milion let, naplněných bojem. Na vašem světě, navzdory nezdaru stanovených plánů, došlo k velkému pokroku od doby, kdy byla vaším lidem na Urantii darována Adamova životní plazma.

Ale, i když čistokrevné děti planetární

ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:5.2 (585.6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the new and blended order of mankind.

51:5.3 (585.7) On normal worlds the Planetary Adam and Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the sons and daughters of the garden.

51:5.4 (586.1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

51:5.5 (586.2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-matedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

51:5.6 (586.3) When this strain of the Material Sons is added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

51:5.7 (586.4) But while the pure-line children of a

Edenské Zahrady mohou poskytnou své geny vyvinutějším členům evolučních ras a takto pozvednout biologickou úroveň lidstva, neukázalo by se prospěšné, aby se vyšší druhy smrtelníků Urantie pohlavně spojovaly s nižšími rasami; takový nerozumný postup by ohrozil celou civilizaci na vašem světě. Vzhledem k tomu, že se nepodařila rasová harmonizace adamickou metodou, musíte nyní vyřešit vaše planetární problémy rasového zdokonalení jinými a především humánními způsoby adaptace a kontroly.

6. EDENSKÝ REŽIM

Na většině obydlených planet zůstávají Edenské Zahrady výjimečnými kulturními centry a epochu za epochou stále slouží jako sociální modely planetárního chování a praktického života. Dokonce již v počátečních údobích, kdy lidé fialové rasy jsou relativně odděleni, do jejich škol jsou přijímáni uchazeči ze světových ras a pracovní rozvoj v zahradě otvírá nové cesty pro obchodní vztahy. Tímto způsobem Adamové a Evy se svými potomky přispívají k náhlému šíření vzdělanosti a rychlému zdokonalení evolučních ras svých světů. A všechny tyto vzájemné vztahy jsou šířeny a pečety mišením evolučních ras a synů Adama, mající za následek okamžité vylepšení biologického statusu, stimulaci intelektuálního potenciálu a vystupňování duchovního vnímání.

Na normálních světech se zahradní rezidence fialové rasy stávají druhým centrem světové vzdělanosti a společně s hlavním městem Planetárního Prince určují tempo rozvoje civilizace. Po staletí představují školy hlavního města Planetárního Prince a zahradní školy Adama a Evy vrchol vzdělanosti. Obvykle nejsou od sebe daleko vzdáleny a svoje činnosti dokonale koordinují.

Zamyslete se, co by to pro váš svět znamenalo, kdyby někde v Levantě bylo světové centrum civilizace, velká planetární univerzita vzdělávání, která by fungovala bez přerušení 37 000 let. A opět se zamyslete a zkuste si představit, jaké by to bylo, kdyby morální zásady takového starobylého centra byly posíleny jiným, ne příliš vzdáleným a ještě starším centrem nebeské podpory, jehož historický jednotný vliv na evoluci planety by trval více než 500 000 let. Obvykle tento vliv rozšíří ideály Edenu po celém světě.

Školy Planetárního Prince se zabývají především výukou filozofie, morálky a vyšší

planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

6. THE EDENIC REGIME

51:6.1 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:6.2 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:6.3 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:6.4 (587.2) The schools of the Planetary Prince are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic

intelektuální a umělecké tvorby. Zahradní školy Adama a Evy se obvykle věnují praktickému umění, základní intelektuální přípravě, sociálnímu vzdělávání, ekonomickému rozvoji, obchodním vztahům, fyzickým schopnostem a civilní správě. Časem se tato světová centra spojí, ale skutečné sjednocení někdy nenastane, dokud nepřijde první Autoritativní Syn.

Pokračující působení Planetárního Adama a Evy, společně s čistokrevným jádrem fialové rasy, poskytuje stabilitu rozvoje Edenské kultury, jejíž vliv působí na světovou civilizaci přesvědčivou silou tradice. V těchto nesmrtelných Materiálních Synech a Materiálních Dcerách nacházíme poslední a nepostradatelný článek, spojující Boha s člověkem, přemostující téměř nekonečnou propast mezi věčným Tvořitelem a nejnižšími osobnostmi času. Máme tady před sebou bytost vysokého původu, která je fyzická, materiální a dokonce pohlavní, jako jsou smrtelníci Urantie, ale, která vidí a vnímá neviditelného Planetárního Prince a představuje ho smrtelným tvorům sféry, protože Materiální Synové a Dcery mají schopnost vidět všechny nižší řády duchovních bytostí; oni jsou schopni vyvolat obraz Planetárního Prince a jeho celého personálu, viditelného či neviditelného.

S přibývajícím stoletím, prostřednictvím míšení jejich potomků s lidskými rasami, ten stejný Materiální Syn a stejná Materiální Dcera jsou považováni za společné předky lidstva, společné rodiče nyní již smíšených potomků evolučních ras. Předpokládá se, že smrtelníci, začínající svoji existenci na obydlené planetě, poznají sedm otců:

1. Biologického otce—osobního otce.
2. Otce světa—Planetárního Adama.
3. Otce sfér—Vládce Soustavy.
4. Nejsvrchovanějšího otce—Otce Souhvězdí.
5. Otce vesmíru—Syna Tvořitele a nejvyššího vládce lokálních vesmírů.
6. Nad-Otce—Věčně Moudré, kteří řídí supervesmír.
7. Ducha, neboli Otce Havony—Vesmírného Otce, který sídlí v Ráji a poskytuje svůj duch životu a působí v myslích nižších tvorů, obývajících vesmír vesmírů.

achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first Magisterial Son.

51:6.5 (587.3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

51:6.6 (587.4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

- 51:6.7 (587.5) 1. The biologic father — the father in the flesh.
- 51:6.8 (587.6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.
- 51:6.9 (587.7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.
- 51:6.10 (587.8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.
- 51:6.11 (587.9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.
- 51:6.12 (587.10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.
- 51:6.13 (587.11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. SJEDNOCENÁ SPRÁVA

7. UNITED ADMINISTRATION

Čas od času přijdou na obydlené planety Rajští Synové-Avonaloové, aby tam vykonali soudní úkony, ale první Avonal, přicházející s arbitrážním posláním, tímto zahajuje čtvrté soudní období na evolučním světě času a prostoru. Na některých světech, kde je tento Autoritativní Syn všeobecně přijat, zůstává tam na jednu epochu; a takový svět potom vzkvétá pod společnou vládou tří Synů: Planetárního Prince, Materiálního Syna a Autoritativního Syna, přičemž dva poslední jsou pro obyvatele sféry viditelní.

Před završením mise Autoritativního Syna na normální evoluční planetě se dosáhne sjednocení vzdělávacích a správních činností Planetárního Prince a Materiálního Syna. Tímto spojením dvou vlád planety vznikne nový a účinný řád řízení světa. Po odchodu Autoritativního Syna přebírá Planetární Adam materiální řízení sféry. Tak Materiální Syn a Materiální Dcera působí společně jako planetární správci až do doby, kdy se svět ustálí v éře světla a života. Potom je Planetární Princ povýšen do pozice Planetárního Vládcе. Během této epochy vyspělé evoluce jsou Adam a Eva v pozici, která by se mohla nazvat jako společní předsedové vlády zdokonalené sféry.

Jakmile je toto nové a konsolidované hlavní město vyvíjejícího se světa plně funkční a jakmile se řádně vyškolí schopní podřízení správci, ve vzdálených místech světa a u jednotlivých národů se založí místní hlavní města. Než přijde na planetu další soudný Syn, bude vystavěno padesát až sto takových místních hlavních měst.

Planetární Princ a jeho personál i nadále pečují o rozvoj duchovních a filozofických aktivit. Adam a Eva se hlavně věnují fyzickým, vědeckým a hospodářským činnostem sféry. Obě skupiny rovným dílem přispívají k rozvoji umění, společenských vztahů a intelektuální tvorby.

Na počátku pátého soudního období je na světě vytvořen mimořádně účinný systém řízení planetárních činností. Život smrtelných bytostí na takové dobře řízené sféře je opravdu podněcující a blahodárný. A kdyby obyvatelé Urantie měli možnost pozorovat život na takové planetě, okamžitě by pochopili hodnotu těch věcí, o které jejich svět přišel, když se rozhodl jít cestou zla a účastnil se vzpoury.

[Představeno sekundárním Synem Lanonandekem, členem záložního sboru.]

51:7.1 (587.12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588.1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588.2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588.3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

51:7.5 (588.4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved. Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

51:7.6 (588.5) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Kapitola 52. Planetární epochy smrtelníků

⇐ 051

Kniha Urantia

053 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 52 PLANETÁRNÍ EPOCHY SMRTELNÍKŮ

Sekce

Úvod

1. Člověk primitivní
2. Člověk v epoše po příchodu Planetárního Prince
3. Člověk v epoše po příchodu Adama
4. Člověk v epoše po příchodu Autoritativního Syna
5. Člověk v epoše po příchodu poskytnutého Syna
6. Urantia v epoše po příchodu poskytnutého Syna
7. Člověk v epoše po příchodu Syna-Učitele

Úvod

OD chvíle, kdy je na evoluční planetě založen život až do doby její konečné éry světla a života, se na jevišti světa objeví přinejmenším sedm epoch lidského života. Tyto postupné epochy jsou stanoveny planetárními misemi božích Synů a na průměrně obydlené planetě se tyto epochy dostaví v následujícím pořadí.

1. Člověk v epoše před příchodem Planetárního Prince.
2. Člověk v epoše po příchodu Planetárního Prince.
3. Člověk v epoše po příchodu Adama.
4. Člověk v epoše po příchodu Autoritativního Syna.
5. Člověk v epoše po příchodu poskytnutého

PAPER 52 PLANETARY MORTAL EPOCHS SECTIONS

Introduction

1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

INTRODUCTION

52:0.1 (589.1) FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

52:0.2 (589.2) 1. Pre-Planetary Prince Man.

52:0.3 (589.3) 2. Post-Planetary Prince Man.

52:0.4 (589.4) 3. Post-Adamic Man.

52:0.5 (589.5) 4. Post-Magisterial Son Man.

52:0.6 (589.6) 5. Post-Bestowal Son Man.

Syna.

6. Člověk v epoše po příchodu Syna-Učitele.

7. Éra světla a života.

Jakmile se světy prostoru stanou fyzicky vhodnými pro život, jsou zaevidovány do seznamu Nositelů Života a v příhodné době odejdou tito Synové na takové planety, aby tam založili život. Celé období od založení života po objevení se člověka se nazývá předérou lidstva a předchází následným epochám smrtelníků, které jsou popsány v této kapitole.

1. ČLOVĚK PRIMITIVNÍ

Od doby, kdy se z živočicha vyvine člověk, který je schopen uctívat Tvořitele, až do příchodu Planetárního Prince, smrtelní myslící tvorové jsou nazýváni primitivními lidmi. Existuje šest základních typů, neboli ras, primitivních lidí a tito prvobytní lidé se objevují postupně v pořadí podle spektrálních barev, začínajíc s červeným člověkem. Délka období, během kterého probíhá tato počáteční evoluce života, se na jednotlivých světech výrazně liší, kolísajíc mezi sto padesáti tisíci lety a až více než milion let urantijského času.

Evoluční barevné rasy—červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá a indigová—se začínají objevovat v době, kdy se u primitivního člověka rozvíjí jednoduchá řeč a začíná využívat tvořivou představivost. V tomto období je člověk již zvyklý dobře chodit vzpřímeně.

Primitivní lidé jsou zdatnými lovci a nelítostnými bojovníky. Zákonem této epochy je fyzické přežití nejsilnějších; v těchto dobách vládnou výhradně jednotlivé kmeny. V průběhu těchto počátečních rasových bojů jsou na mnoha světech některé evoluční rasy vyhlazeny, jak se to stalo na Urantii. Ti, kteří přežijí, jsou obvykle potom smíšení s později importovanou fialovou rasou—adamickými lidmi.

Ve srovnání s následující civilizací je tato éra primitivního člověka dlouhou, ponurou a krvavou kapitolou. Etika džungle a morálka pralesa se nedají srovnat s úrovněmi pozdějších soudních období objevování víry a vyššího duchovního rozvoje. Na normálních a neexperimentálních planetách jsou tyto epochy velmi rozdílné od dlouhotrvajících a mimořádně brutálních bojů, které charakterizují toto období na Urantii. Až završíte vaši zkušenost na tomto vašem prvním světě, začnete vidět proč se uskutečňuje tento bolestivý boj na evolučních světech a s úrovní vašeho stoupání do Ráje budete stále více chápat moudrost tohoto zdánlivě podivného dění. Ale, přes všechny tyto těžkosti v ranných údobích

52:0.7 (589.7) 6. Post-Teacher Son Man.

52:0.8 (589.8) 7. The Era of Light and Life.

52:0.9 (589.9) The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. PRIMITIVE MAN

52:1.1 (589.3) From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men*. There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

52:1.2 (589.4) The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

52:1.3 (589.5) Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

52:1.4 (589.6) In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently

existence člověka, jednání primitivních lidí představuje úchvatnou a heroickou kapitolu v análech evolučního světa času a prostoru.

Ranný evoluční člověk není zajímavým tvorem. Obvykle tito primitivní smrtelníci žijí v jeskyních, nebo ve skalních útesech. Také si stavějí primitivní chýše v korunách velkých stromů. Než dosáhnou vyššího typu inteligence, planety jsou často zamořeny velkými živočichy. Ale již na počátku této éry se smrtelníci naučí rozdělávat a udržovat oheň a s narůstající vynalézavou představivostí a zdokonalováním nástrojů vyvíjející se člověk brzy dokáže vítězit nad většími a značně neohrabanými zvířaty. Tyto první rasy také notně využívají velká létající zvířata. Tito obrovští ptáci unesou jednoho až dva průměrně veliké lidi bez zastávky do vzdálenosti přes osm set kilometrů. Na některých planetách mají tito ptáci rozsáhlé využití, protože vykazují vysoký stupeň inteligence a často dokáží vyslovit mnoho slov jazyků dané sféry. Tito ptáci jsou vysoce inteligentní, velmi poslušní a neuvěřitelně oddaní. Takoví cestovní ptáci již dávno vyhynuli na Urantii, ale vaši dávní předkové z nich měli užitek.

S nabytím etického úsudku a mravní vůle se současně u člověka obvykle objevuje ranný jazyk. Když tito tvorové dosáhnou lidské úrovně a vyvine se u nich vlastní vůle, začnou vnímat dočasnou přítomnost božích Ladičů a po smrti jsou mnozí z nich vybráni pro věčný život a archandělé stvrdí jejich pozdější vzkříšení a spojení s Duchem. Archandělé vždy doprovázejí Planetárního Prince a posouzení soudního období se koná při příchodu prince na planetu.

Všichni smrtelníci, ve kterých pobývají Ladiči Myšlení, mají potenciální schopnost úcty; jsou „ozářeni světlem pravdy“ a mohou usilovat o navázání vzájemného spojení s božskostí. Nicméně, ranná neboli biologická víra primitivního člověka je převážně charakterizována živočišným strachem, spojeným s nevědoucí bázni a pověrami kmene. Přežívání pověrčivosti v rasách Urantie není příliš lichotivým vysvědčením vašeho evolučního rozvoje a také se neslučuje s vašimi, z jiného hlediska vynikajícími, úspěchy v materiálním pokroku. Ale toto ranné náboženství strachu má velmi cenný význam v tom, že v těchto primitivních tvorech zmírňuje bojové tendence. Je to předchůdce civilizace a půda pro následné zasetí semínek víry, přinesených Planetárním Princem a jeho pomocníky.

Obvykle to netrvá více než sto tisíc let po té, kdy člověk začal chodit vzpřímeně a přichází Planetární Princ, který byl vyslán Vládcem

strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

52:1.5 (590.1) Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

52:1.6 (590.2) Man's acquirement of ethical judgment, moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Princes, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

52:1.7 (590.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been "lighted by the true light," and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

52:1.8 (590.4) Within one hundred thousand years from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been

Soustavy na základě zprávy Nositelů Života, že na dané planetě působí vůle, přestože je vyvinuta u poměrně málo jedinců. Je pravidlem, že primitivní smrtelníci přivítají Planetárního Prince a jeho viditelný personál; a jestliže nejsou mírně, dávají se na ně se strachem a úctou, hraničící se zbožňováním.

dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. ČLOVĚK V EPOŠE PO PŘÍCHODU PLANETÁRNÍHO PRINCE

S příchodem Planetárního Prince začíná nové soudní období. Na zemi se objeví vláda a svět vstupuje do éry pokročilého kmenového systému. Během několika málo tisíc let tohoto režimu se dosáhne velkých sociálních pokroků. Za normálních podmínek dosáhnou smrtelníci v průběhu této éry vysoké úrovně civilizace. Oni tak dlouho nezůstávají v barbarismu jako rasy na Urantii. Ale vzpoura způsobila takové změny v životě obydlených planet, že vy si jen málo, nebo vůbec, dokážete představit takový režim na normální planetě.

Toto soudní období trvá průměrně asi pět set tisíc let, některá déle, některá méně. V průběhu této éry je planeta napojena na okruhy soustavy a v její správě pracuje stanovený počet serafských a dalších nebeských pomocníků. Ladiči Myšlení se objevují ve zvýšených počtech a serafští ochránci rozšiřují svůj režim dohledu nad smrtelníky.

V době, kdy na primitivní svět přichází Planetární Princ, převládá tam vyvíjející se náboženství strachu a nevědomosti. Princ a jeho personál poprvé zjeví vyšší pravdu a organizaci vesmíru. Tyto první výklady zjeveného náboženství jsou velmi jednoduché a obvykle se týkají záležitostí lokální soustavy. Před příchodem Planetárního Prince je náboženství výhradně evolučním procesem. Potom se náboženství vyvíjí postupným zjevováním a rovněž evolučním rozvojem. Každému soudnímu období, každé epoše existence smrtelníků, se dostane rozšířené podání duchovní pravdy a náboženské etiky. Evoluce schopnosti vnímání náboženství u obyvatel světa ve velké míře určuje rychlost jejich duchovního rozvoje a rozsah náboženského zjevování.

Toto soudní období je svědkem duchovního rozbřesku a jednotlivé rasy a jejich rozmanité kmeny mají tendenci si vytvářet svoje vlastní formy náboženství a filozofického myšlení. V této epoše ve všech těchto rasových náboženstvích působí rovnoměrně dva vlivy: zpočátku je to strach primitivních lidí a později zjevení Planetárního Prince. V určitém smyslu se zdá, že lidé na

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

52:2.1 (591.1) With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

52:2.2 (591.2) The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

52:2.3 (591.3) When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

52:2.4 (591.4) This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly

Urantii ještě nedokončili toto období planetární evoluce. S pokračujícím studiem této knihy budete nepochybně stále více poznávat, jak moc se váš svět odchyluje od obvyklého průběhu evolučního progresu a rozvoje.

Ale Planetární Princ není „Princem Míru.“ Rasové boje a kmenové války pokračují i v tomto soudním období, ale se snižující se četností a krutostí. Nastává velká éra rozšiřování ras, která vrcholí obdobím silného nacionalismu. Barva je základem kmenových a národních uskupení a jednotlivé rasy často vyvíjejí vlastní jazyk. Každá rostoucí skupina smrtelníků usiluje o izolovanost. Takovému oddělování napomáhá existence mnoha různých jazyků. Předtím, než dojde ke sjednocení několika ras, dochází k nelítostným bojům, mající za následek vyhlazení celých národů; takovému zániku jsou především vystaveni oranžoví a zelení lidé.

Na průměrném světě v pozdějším období princova vládnutí národnostní život začíná nahrazovat kmenový systém, anebo přesněji řečeno, začíná překrývat existující kmenová seskupení. Ale největším sociálním úspěchem princovy epochy je vznik rodinného života. Doposud byly lidské vztahy především kmenové; nyní se objevuje rodina.

V tomto soudním období se dosáhne rovnosti pohlaví. Na některých planetách muži vládnou ženám; na jiných je tomu obráceně. V průběhu této epochy normální světy ustanoví plnou rovnoprávnost pohlaví, což je předpokladem pro dokonalejší uskutečňování ideálů rodinného života. Toto je počátek zlaté éry rodiny. Idea kmenového systému postupně ustupuje dvojnásobnému konceptu života v národě a života v rodině.

Během této epochy vzniká zemědělství. Rozvoj ideje rodiny se neslučuje s toulavým a nestálým životem lovce. Postupně se zakořeňují zvyky stálých osídlení a obdělávání půdy. Velmi rychle se rozvíjí domestikace zvířat a domácí umění. Dosažení vrcholu biologické evoluce je charakterizováno vysokou úrovní civilizace, ale technický rozvoj se ještě téměř nevyskytuje; technická vynalézavost je příznačná pro následující epochu.

Ke konci této éry jsou rasy pročištěny a dosahují vysoké fyzické dokonalosti a intelektuální síly. Počátečnímu rozvoji normálního světa do značné míry pomáhá plán, podporující rozšíření vyšších typů smrtelníků a přiměřené zredukování nižších typů. Právě tato neschopnost vašich dávných národů takto oddělit jednotlivé typy je příčinou toho, že mezi současnými rasami Urantie existuje tak velké množství narušených a degenerovaných jedinců.

emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

52:2.5 (591.5) But the Planetary Prince is not “the Prince of Peace.” Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

52:2.6 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

52:2.7 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

52:2.8 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

52:2.9 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting the increase of the higher types of mortals with proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

Jedním z velkých úspěchů princovy éry je toto omezení rozmnožování mentálně nemocných a společensky nezpůsobilých jedinců. Dávno před příchodem druhých Synů, Adamů, většina světů se vážně věnuje problémům rasového očistění, což je něco, o co se národy na Urantii ještě doposud odpovědně nepokusily.

Tento problém rasového vylepšení není tak velkým problémem, když se řeší na počátku lidské evoluce. Předcházející doba kmenových bojů a krutých bitev o přežití rasy vyplenila většinu abnormálních a narušených druhů. Slabomyslný člověk nemá velkou šanci na přežití v sociálním systému primitivních a válčících kmenů. Je to právě falešný sentiment vaší částečně zdokonalené civilizace, který podporuje, chrání a zachovává beznadějně defektní rody v evolučních lidských rasách.

Projev neúčinného porozumění pro degenerované lidské bytosti, nenapravitelné abnormální a narušené smrtelníky, není ani dobrota, ani nesobecké cítění. Právě na nejnornějších evolučních světech existují dostatečné rozdíly mezi jedinci a početnými sociálními skupinami, aby smrtelníci mohli v plné míře projevat všechny ušlechtilé rysy nesobeckého porozumění a nezištnou pomoc, aniž zachovávají společensky nepřizpůsobivé a morálně degenerované rody evolučního lidstva. Existují neomezené možnosti jak projevat toleranci a lásku k bližnímu k těm nešťastným a potřebným jedincům, kteří, ne nenávratně, ztratili svůj morální odkaz a ne navždy zničili své duchovní dědictví.

3. ČLOVĚK V EPOŠE PO PŘÍCHODU ADAMA

Když původní hybná síla evolučního života vyčerpá biologické možnosti a člověk dosáhne vrcholu tělesného vývoje, přichází druhý řád synovstva a začíná druhé soudní období zdokonalování a péče. To se vztahuje na všechny evoluční planety. Když se dosáhne nejvyšší možné úrovně evolučního života, když prvobytný člověk vystoupá, na jemu nejvýše dostupný, stupeň biologické stupnice, na planetě se vždy objeví Materiální Syn a Materiální Dcera, které tam vyslal Vládce Soustavy.

Stále více jsou lidem v post-adamické době poskytováni Ladiči Myšlení a neustále se zvyšující počet těchto smrtelníků nabývá schopnost pro následné spojení s Ladiči. I když Adamové působí jako sestupní Synové, nemají Ladiče, ale jejich planetární potomci—přímí i smíšení—se stanou v pravý čas plnoprávními kandidáty na přijetí

52:2.10 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

52:2.11 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is attacked at this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

52:2.12 (592.5) It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human beings, unsalvable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. POST-ADAMIC MAN

52:3.1 (592.6) When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

52:3.2 (593.1) Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate

Tajemných Monitorů. V době ukončení post-adamické éry má planeta plnou kvótu nebeských pečovatelů; pouze Ladiči, spojující se se smrtelníky, nejsou poskytnuti univerzálně.

Hlavním účelem adamického režimu je pomoci vyvíjejícímu se člověku dokončit přechod od období civilizace lovců a pastevců k zemědělcům a zahradníkům a později k civilizaci měst a průmyslu. Deset tisíc let tohoto soudního období biologických vylepšovatelů je dostačující, aby se uskutečnila úžasná proměna. Dvacet pět tisíc let takové správy sjednocené moudrosti Planetárního Prince a Materiálních Synů obvykle připraví sféru natolik, že je zralá na příchod Autoritativního Syna.

Tato epocha je obvyčejně svědkem úplného odstranění nezpůsobilých jedinců a ještě dalšího očišťování rasových druhů; na normálních světech jsou téměř úplně odstraněny zvířecí sklony z plodících rodů sféry.

Potomci Adama se nikdy pohlavně nespojují s druhořadými rody evolučních ras. Božský plán rovněž nepředpokládá, že Planetární Adam nebo Eva se osobně spojí s evolučními lidmi. Projekt rasového vylepšení je úkolem jejich potomků. Ale potomstvo Materiálního Syna a Materiální Dcery se připravuje mnoho generací, než začne poskytování pomoci ve formě míšení ras.

Výsledkem darování adamické životní plazmy smrtelným rasám je okamžité zvýšení intelektuálních schopností a zrychlení duchovního rozvoje. Obvykle se také objeví některá fyzická zdokonalení. Na průměrném světě je postadamické soudní období érou důležitých vynálezů, ovládnutí energie a technického rozvoje. V této epoše se objeví různorodá výroba a ovládnutí přírodních sil; je to zlatá éra výzkumu a úplného podrobení planety. Velká část materiálního pokroku světa nastává po začátku rozvoje fyzických věd, což je přesně taková epocha, kterou nyní prožívá Urantia. Váš svět je více než jedno soudní období pozadu za obvyklým planetárním programem.

Na konci adamického soudního období na normální planetě jsou rasy prakticky smíšeny, takže se může skutečně prohlásit, že „z jedné krve udělal Bůh všechny lidi“ a že jeho Syn „udělal všechny národy jedné barvy“. Barva takové smíšené rasy má blízko k fialové s olivovým odstínem—„bílá“ barva planetárních ras.

Prvobytný člověk je z velké části

candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

52:3.3 (593.2) It is the prime purpose of the Adamic regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

52:3.4 (593.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

52:3.5 (593.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

52:3.6 (593.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

52:3.7 (593.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that “God has made of one blood all the nations,” and that his Son “has made of one color all peoples.” The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial “white” of the spheres.

52:3.8 (593.7) Primitive man is for the most part

masožravec; Materiální Synové a Materiální Dcery maso nejí, ale jejich potomstvo v průběhu několika generací začne tíhnout k všežravosti, i když někdy jednotlivé skupiny jejich potomků zůstávají vegetariáni. Tento dvojí původ postadamických ras vysvětluje, proč takové smíšené lidské rasy projevují anatomické znaky, náležící jak k býložravým, tak i masožravým skupinám živočichů.

Za deset tisíc let rasového míšení jsou výsledkem rasy s rozdílnými variacemi anatomických rysů, přičemž některé typy projevují ve větší míře znaky předků-vegetariánů a jiné mají fyzické charakteristické rysy svých masožravých evolučních předchůdců. Většina těchto planetárních ras se brzy stává všežravci, živící se širokým výběrem potravy jak ze živočišné, tak i z rostlinné říše.

Postadamická epocha je obdobím internacionalismu. S téměř dokončeným úkolem rasového smíšení slábne nacionalismus a začíná se uskutečňovat bratrstvo lidí. Parlamentní vláda nahrazuje monarchickou nebo dědičnou formu vládnutí. Vzdělávací systém se stává celosvětovým a postupně jazyky jednotlivých ras ustupují řeči fialové rasy. Všeobecný mír a spolupráce se málokdy dosáhnou předtím, než jsou rasy dostatečně smíšeny a dokud se nemluví jedním jazykem.

V průběhu posledních století postadamické epochy se objevuje nový zájem o umění, hudbu a literaturu a toto celosvětové procitnutí je signálem pro příchod Autoritativního Syna. Vrcholným pokrokem této éry je všeobecný zájem o intelektuální reality, opravdovou filozofii. Náboženství se postupně stává méně nacionalistickým a více a více se stává planetární záležitostí. Tato období jsou charakterizována novými zjeveními pravdy a Nejsvrchovanější souhvězdích začínají řídit činnosti lidí. Zjevení pravdy obsáhne až úroveň správy souhvězdích.

Příznačným jevem této éry je nesmírný etický pokrok; bratrstvo lidí je cílem celé společnosti. Celosvětový mír—skončení rasových konfliktů a nesnášenlivosti mezi národy—je ukazatelem planetární zralosti a připravenosti pro příchod třetího řádu synovstva, Autoritativního Syna.

4. ČLOVĚK V EPOŠE PO OŘÍCHODU AUTORITATIVNÍHO SYNA

Na normálních a loajálních planetách tato éra začíná tehdy, kdy jsou smrtelné rasy smíšeny a

carnivorous; the Material Sons and Daughters do not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

52:3.9 (593.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

52:3.10 (594.1) The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchical or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

52:3.11 (594.2) During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

52:3.12 (594.3) Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

52:4.1 (594.4) On normal and loyal planets this age opens with the mortal races blended and

biologicky vyvinuty. Neexistují žádné problémy, spojené s rasou, nebo barvou pleti; všechny národy a rasy jsou doslovně jedné krve. Vzkvétá bratrství lidí a národy se učí žít na zemi v míru a pokoji. Takový svět stojí těsně před obrovským a vrcholným intelektuálním rozvojem.

Když je evoluční svět takto zralý pro epochu Autoritativního Syna, přijde jeden člen vysokého řádu Synů Avonalů na arbitrážní misi. Planetární Princ a Materiální Synové mají svůj původ v lokálním vesmíru, ale Autoritativní Syn pochází z Ráje.

Když Rajští Avonalové navštěvují smrtelné sféry za účelem soudních záležitostí, spojených s ukončením soudního období, nikdy se neinkarnují. Ale, když přicházejí na arbitrážní mise, přinejmenším na tu první, vždy se inkarnují, ačkoliv se nikdy na planetě nenarodí a ani nezemřou planetární smrtí. Oni mohou žít po dobu mnoha generací v případech, kdy zůstávají v pozici vládců na určitých planetách. Po zakončení svých misí ukončí své planetární životy a vrátí se k svému původnímu statusu božského Syna.

Každé nové soudní období rozšiřuje horizonty zjeveného náboženství a Autoritativní Synové rozšiřují zjevení pravdy, zobrazující záležitosti lokálního vesmíru a všeho, co s ním souvisí.

Brzy po prvním příchodu Autoritativního Syna dosáhnou rasy ekonomickou svobodu. Každodenní práce, nutná pro zachování nezávislosti jedince, bude nahrazena dvěma a půl hodinami vašeho času. Poskytnutí tolik volného času takovým etickým a inteligentním smrtelníkům neznamená žádné riziko. Takoví vyspělí lidé dobře vědí jak využít volný čas pro vlastní zdokonalování a planetární rozvoj. Tato epocha je svědkem dalšího zušlechťování ras omezením rozmnožování mezi málo přizpůsobivými a duševně narušenými jedinci.

Pokračuje zdokonalování politických vlád a sociálních správ ras a ke konci této epochy se ve velké míře zakládají samosprávy. Samosprávu my myslíme nejvyšší typ parlamentní vlády. Takové světy prosazují a ctí pouze takové vůdce a vládcy, kteří jsou nejvíce způsobilí nést sociální a politickou odpovědnost.

V průběhu této epochy většina planetárních smrtelníků má zavedený Ladič Myšlení. Ale přesto poskytování božích Monitorů není stále všeobecnou záležitostí. Ladiči, spojení s osudem, nejsou ještě poskytování všem planetárním smrtelníkům; stále je nutné, aby se tvorové vlastní vůle sami rozhodli pro spojení s Tajemnými Monitory.

V závěru tohoto soudního období se začíná

biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

52:4.2 (594.5) When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

52:4.3 (594.6) When the Paradise Avonals come to the mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52:4.4 (594.7) Each new dispensation extends the horizon of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:4.5 (594.8) After the initial visitation of a Magisterial Son the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

52:4.6 (595.1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

52:4.7 (595.2) During this epoch the majority of the world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

52:4.8 (595.3) During the closing ages of this

společnost navracet k jednodušším formám žití. Komplikovaný charakter rozvíjející se civilizace končí svůj průběh a smrtelníci se učí žít přirozeněji a účinněji. A tento trend se zvyšuje s každou následnou epochou. Toto je éra rozkvětu umění, hudby a vyšší vzdělanosti. Fyzické vědy již dosáhly svého vrcholu rozvoje. Konec této epochy na ideálním světě je svědkem velkého a úplného náboženského probuzení, celosvětového duchovního osvětlení. A takové rozsáhlé probuzení duchovních podstat ras je signálem pro příchod poskytnutého Syna a pro zahájení páté planetární epochy smrtelníků.

Na mnohých světech se stává, že planeta není dostatečně připravena pro poskytnutého Syna po jedné arbitrážní misi; v takovém případě bude následovat druhý, nebo i několik dalších Autoritativních Synů, z nichž každý, od jednoho soudního období k druhému, povznese rasy na vyšší stupeň rozvoje, až je planeta připravena na příchod poskytnutého Syna. Na druhé a následných misích, Autoritativní Synové se mohou nebo nemusí inkarnovat. Ale, bez ohledu na to, kolik Autoritativních Synů může přijít na planetu, a mohou se také objevit po poskytnutém Synovi, příchod každého z nich znamená konec jednoho soudního období a začátek dalšího.

Tato soudní období Autoritativních Synů trvají obvykle od dvaceti pěti tisíc do padesáti tisíc let času Urantie. Někdy je taková epocha mnohem kratší a ve výjimečných případech může trvat i déle. Ale, až se naplnění čas, jeden z těchto stejných Autoritativních Synů se narodí jako Rajský poskytnutý Syn.

5. ČLOVĚK V EPOŠE PO PŘÍCHODU POSKYTNUTÉHO SYNA

Když se na obydlené planetě dosáhne určité úrovně intelektuálního a duchovního rozvoje, vždy tam přichází Rajský poskytnutý Syn. Na normálních světech se neobjeví v tělesné formě do té doby, dokud rasy nedosáhnou nejvyšších úrovní intelektuálního a etického rozvoje. Ale na Urantii se poskytnutý Syn, který je také vaším Synem Tvořitelem, objevil na konci adamického období, což není obvyklé pořadí událostí na světech prostoru.

Až je svět zralý pro oduševnění, přichází poskytnutý Syn. Tito Synové jsou vždy z Autoritativního řádu, čili z Avonalů, s výjimkou jediného případu v každém lokálním vesmíru, kdy sám Syn Tvořitel se připravuje k závěrečnému poskytnutí sebe sama na některém evolučním světě, jak se tomu stalo na vašem světě Urantii,

dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

52:4.9 (595.4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear — and they may also come as such after the bestowal Son — the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of another.

52:4.10 (595.5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. POST-BESTOWAL SON MAN

52:5.1 (595.6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal worlds he does not appear in the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

52:5.2 (595.7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on Urantia to bestow himself upon your mortal races.

když se tam objevil Michael Nebadonský, aby poskytl sám sebe vašim smrtelným rasám. Pouze jeden svět z téměř deseti milionů dostane takový dar; všechny ostatní světy jsou duchovně povzneseny poskytnutím Rajského Syna z řádu Avonalů.

Poskytnutý Syn přichází na svět, vyznačující se vysokou vzdělaností a setkává se s duchovně vyspělou rasou, připravenou přijmout pokročilé učení a ocenit misi poskytnutí. Tato éra je charakterizována celosvětovým usilováním o mravní kulturu a duchovní pravdu. Cílem smrtelníků tohoto soudního období je pochopení kosmické reality a spojení s duchovní realitou. Zjevení pravdy se rozšiřuje a obsahuje supervesmír. Vznikají nové vzdělávací a vládní systémy, nahrazující zaostalé režimy předchozích epoch. Radost ze života dostává nové barvy a povznesené životní činnosti mají nebeskou povahu a vlastnosti.

Poskytnutý Syn žije a umírá pro duchovní povznesení smrtelných ras světa. On nastoluje „novou a živou cestu“; jeho život je ztělesněním Rajské pravdy ve smrtelném těle, té samé pravdy —a také Ducha Pravdy—jejímž poznáním lidé získají svobodu.

Na Urantii se ustanovení této „nové a živé cesty“ týkalo nejen faktu, ale i pravdy. Izolace Urantie v době Luciferovy vzpoury zastavila proces, s pomocí kterého smrtelníci mohou přecházet po smrti ihned na obytné světy. Před příchodem Krista Michaela na Urantii všechny duše spaly až do pravidelného, nebo mimořádného tisíciletého vzkříšení. Dokonce Mojžíšovi nebylo dovoleno odejít na druhou stranu až přišlo mimořádné vzkříšení, kterému chtěl zabránit odpadlý Planetární Princ Kaligastia. Ale od doby Pentekosté mohou smrtelníci Urantie opět přecházet okamžitě na morontální sféry.

Po vzkříšení poskytnutého Syna na třetí den od ukončení svého života v lidském těle, on vystoupá a postaví se po pravé ruce Vesmírného Otce, dostane se mu ujištění, že jeho mise poskytování je schválena a vrátí se k Synu Tvořiteli v hlavním řídícím centru lokálního vesmíru. Potom poskytnutý Avonal a Tvořitel Michael sešlou jejich společného ducha, Ducha Pravdy, na svět poskytnutí. Toto je ta chvíle, kdy „duch vítězoslavného Syna je rozlit na celé lidstvo“. Vesmírný Mateřský Duch se také podílí na tomto darování Ducha Pravdy a současně s tím vydává nařízení o poskytování Ladičů Myšlení. Od této doby, všem normálně myslícím tvorům vlastní vůle daného světa, jakmile dosáhnou věku morální odpovědnosti—duchovní volby, budou poskytování Ladičů Myšlení.

Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

52:5.3 (595.8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education and government grow up to supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

52:5.4 (596.1) The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the “new and living way”; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

52:5.5 (596.2) On Urantia the establishment of this “new and living way” was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

52:5.6 (596.3) Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the “spirit of the triumphant Son is poured out upon all flesh.” The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters as soon as they attain the age of moral responsibility, of spiritual choice.

52:5.7 (596.4)

Jestli se takový poskytnutý Avonal vrátí na svět po své misi poskytování, tak se neinkarnuje, ale přichází „ve slávě se zástupy serafů.“

Epocha po příchodu poskytnutého Syna může trvat od deseti tisíc do sta tisíc let. Žádné tyto soudní epochy nemají povinně vymezený čas. Toto období je charakterizováno obrovským etickým a duchovním pokrokem. Pod duchovním vlivem těchto epoch lidský charakter prodělává ohromné proměny a zažívá fenomenální rozvoj. Nyní je možné uvést zlaté pravidlo do praktické činnosti. Učení Ježíše je použitelné na smrtelném světě, který prošel přípravnou výchovou předposkytnutých Synů, jejichž mise přinesly zušlechtnění charakteru a povznesení kultury.

Během této éry jsou problémy s nemocemi a zločinností prakticky vyřešeny. Degenerace ras je již převážně eliminována selektivním rozmnožováním. Choroby jsou prakticky potlačeny prostřednictvím vysokých imunitních vlastností adamických rodů a inteligentním a celosvětovým využíváním objevů fyzických věd předchozích epoch. Průměrná délka života v tomto období vystoupá hodně nad tři sta let urantijského času.

V průběhu této epochy se postupně zmenšuje vládní kontrola. Začíná fungovat opravdová samospráva jedince; omezujících zákonů je zapotřebí stále méně a méně. Vojenská obrana států přestává být nutná; nastává éra skutečné mezinárodní harmonie. Stále existuje mnoho národů, které jsou většinou stanoveny geografickou polohou, ale pouze jedna rasa, jeden jazyk a jedno náboženství. Smrtelný svět se blíží k dokonalosti. Tato epocha je opravdu obdobím ušlechtilosti a radosti!

6. URANTIA V EPOŠE PO PŘÍCHODU

POSKYTNUTÉHO SYNA

Poskytnutý Syn je Princem Míru. Přichází s posláním zajistit „mír na zemi a dobrou vůli mezi lidmi“. Na normálních světech je toto období časem celosvětového míru; lidé se již neučí válčit. Ale při příchodu vašeho poskytnutého Syna, Krista Michaela, nebyly takové příznivé podmínky. Rozvoj Urantie nepokračuje obvyklým způsobem. Váš svět nejde ve stejných krocích s ostatními planetami. Váš Učitel, když byl na zemi, varoval své apoštoly, že jeho příchod na Urantii nepřinese obvyklý celosvětový mír. On jim jasně řekl, že budou „vátky a válečná rétorika“ a že jeden národ povstane proti druhému. V jiném případě řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel přinést mír na zemi“.

52:5.7 (596.4) If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come "in glory with the seraphic hosts."

52:5.8 (596.5) The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

52:5.9 (596.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

52:5.10 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. URANTIA'S POST-BESTOWAL AGE

52:6.1 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, "Peace on earth and good will among men." On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on Urantia. He distinctly told them that there would be "wars and rumors of wars," and that nation would rise against nation. At another time he said, "Think not that I have come to bring peace upon earth."

Také na normálních evolučních světech není snadné uskutečnit celosvětové bratrství lidí. Na zmatené a neurované planetě, jako je Urantia, je pro takový čin zapotřebí mnohem déle času a vyžaduje to mnohem větší úsilí. Bez cizí pomoci sotva může sociální evoluce dosáhnout takových blahodárných výsledků na planetě, nacházející se v duchovní karanténě. Náboženské zjevení je nezbytné pro uskutečnění bratrství na Urantii. Přestože Ježíš ukázal cestu k okamžitému dosažení duchovního bratrství, uskutečnění sociálního bratrství na vašem světě značně závisí na provedení následujících osobních proměn a planetárních úprav:

1. Sociální jednota. Šíření mezinárodních a mezikrasových sociálních kontaktů a společenských vztahů prostřednictvím cestování, obchodu a sportovních aktivit. Rozvoj společného jazyka a nárůst počtu polyglotů. Výměna studentů, učitelů, podnikatelů a náboženských filozofů mezi jednotlivými rasami a národy.

2. Intelektuální vzájemné obohacování. Bratrstvo není možné na světě, jehož obyvatelé jsou natolik primitivní, že nepoznají pošetilost nespoutané sobeckosti. Musí probíhat výměna literatury mezi národy a rasami. Každá rasa se musí seznámit s myšlením všech ostatních ras; každý národ musí znát citění všech ostatních národů. Neznalost plodí nedůvěru a nedůvěra není slučitelná s podstatou porozumění a lásky.

3. Etické probuzení. Pouze etické uvědomění může odmaskovat nemorálnost lidské netolerance a hříšnost bratrovražedných sporů. Pouze morální uvědomění může odsoudit špatnost národnostní nevráživosti a rasové nedůvěřivosti. Pouze morální bytosti budou neustále usilovat o ten duchovní vhled, bez kterého není možné žít v souladu se zlatým pravidlem.

4. Politická moudrost. Emoční zralost je nezbytná pro sebeovládání. Pouze emoční vyspělost zaručí, že barbarské rozhodování o válce bude nahrazeno civilizovanými metodami mezinárodního práva. Moudří státníci pracují pro blaho celého lidstva i tehdy, když hájí zájmy svých národnostních, nebo rasových skupin. Sobecká politická chytrost se nakonec ukáže jako sebevražedná—ničící všechny trvalé vlastnosti, které zajišťují kolektivní přežití na planetě.

5. Duchovní vhled. Ostatně, bratrství lidí je založeno na uznání otcovství Boha. Nejrychlejší cesta k uskutečnění bratrství lidí na Urantii vede přes duchovní proměnu současného lidstva. Jediným způsobem jak urychlit přirozený chod sociální evoluce je použití duchovní vlivu se shora, čímž se rozšíří morální vhled a současně se zvýší

52:6.2 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

52:6.3 (597.4) 1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilingualists. The racial and national interchange of students, teachers, industrialists, and religious philosophers.

52:6.4 (597.5) 2. *Intellectual cross-fertilization.* Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

52:6.5 (597.6) 3. *Ethical awakening.* Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

52:6.6 (598.1) 4. *Political wisdom.* Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

52:6.7 (598.2) 5. *Spiritual insight.* The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity. The only technique for accelerating the natural trend of social evolution is that of applying spiritual

schopnost duše každého smrtelníka rozumět a milovat všechny ostatní smrtelníky. Vzájemné porozumění a bratrská láska jsou transcendentními a mocnými faktory v uskutečňování celosvětového bratrství člověka.

Kdybyste se mohli přenést z vašeho zaostalého a zmateného světa na některou normální planetu, která nyní prochází údobím po příchodu poskytnutého Syna, mysleli byste si, že jste se ocitli v nebi, jak ho znáte z vašich tradic. Ztěžili byste uvěřili, že vidíte normální evoluční činnosti sféry, obydlené smrtelnými lidmi. Tyto světy jsou napojeny na duchovní okruhy své oblasti a využívají všechny výhody vesmírného vysílání a reflexivních služeb supervesmíru.

7. ČLOVĚK V EPOŠE PO PŘÍCHODU SYNA- UČITELE

Následující řád Synů, přicházejících na normální evoluční svět, jsou Synové Trojice-Učitelé, boží Synové Rajské Trojice. A opět tady vidíme, že Urantia nejde ve stejných krocích, jako její sesterské sféry, protože váš Ježíš slíbil, že se vrátí. On určitě tento slib splní, ale nikdo neví, zdali jeho návrat na Urantii bude před či po příchodu Autoritativních Synů, nebo Synů-Učitelů.

Synové-Učitelé přicházejí na oduševňující se světy ve skupinách. Planetárnímu Synu—Učiteli pomáhá sedmdesát primárních Synů, dvanáct sekundárních Synů a tři členové nejvyššího a nejzkušenějšího řádu Daynalů. Tento sbor zůstane na světě tak dlouho, dokud neuskuteční přechod z evoluční éry do éry světla a života. Toto období trvá nejméně tisíc let planetárního času a často mnohem déle. Tato mise je určena na podporu předcházejících snah všech božských osobností, pečujících o obydlenou planetu.

Zjevení pravdy nyní obsahuje střední vesmír a Ráj. Rasy se stávají vysoce duchovními. Vyvinulo se nádherné lidstvo a blíží se významná doba. Vzdělávací, ekonomické a správní systémy planety prodělávají radikální změny. Vytvářejí se nové hodnoty a vztahy. Na zemi se objevuje království nebeské a dokonalost Boha se šíří po celém světě.

V tomto soudním období je mnoho smrtelníků přeneseno zaživa. S mírou rozvoje éry Synů Trojice-Učitelů se duchovní věrnost smrtelníků času stává více a více univerzální. Přirozená smrt

pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

52:6.8 (598.3) If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the superuniverse.

7. POST-TEACHER SON MAN

52:7.1 (598.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

52:7.2 (598.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

52:7.3 (598.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

52:7.4 (598.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the spiritual allegiance of the mortals of time becomes

se stává stále více ojedinělým jevem, protože Ladiči Myšlení se spojují častěji se svými svěřenci v průběhu života v těle. Nakonec je planeta zařazena k primárnímu modifikovanému řádu vzestupných smrtelníků.

Život v průběhu této éry je příjemný a prospěšný. Degenerace a antisociální produkty dlouhého evolučního boje jsou zcela odstraněny. Délka života se blíží k pěti stům letům urantijského času a tempo růstu obyvatelstva se uváženě kontroluje. Vytvořil se naprosto nový typ společnosti. Stále existují mezi smrtelníky značné rozdíly, ale stav společnosti se skoro blíží k ideálům sociálního bratrství a duchovní jednoty. Parlamentní forma vlády se vytrácí a svět se začíná řídit pravidlem individuální sebekontroly. Funkce vlády je hlavně zaměřena na společné činnosti sociální správy a na koordinaci ekonomiky. Rychle se blíží zlatý věk; v dohledu je dočasný cíl dlouhého a usilovného planetárního evolučního boje. Dlouho očekávaná odměna brzy přijde; začne se projevovat moudrost Boha.

Fyzické řízení světa během této epochy vyžaduje jednu hodinu denně pro každého dospělého jedince; tato hodina se rovná hodině urantijského času. Planeta je v úzkém styku s vesmírnými záležitostmi a její lidé sledují nejnovější vysílání se stejně horlivým zájmem, který vy nyní projevujete o poslední vydání vašeho denního tisku. Tyto rasy se zabývají tisíci zajímavými věcmi, které jsou na vašem světě neznámé.

Stále více narůstá opravdová oddanost planety Nejvyšší Bytosti. S každou generací stále více a více lidí žije v duchu spravedlnosti a soucitu. Radostná služba Božích Synů si pomalu, ale jistě, získává svět. Fyzické těžkosti a materiální problémy jsou z velké části vyřešeny; planeta dozrává k pokročilejšímu životu a ustálenější existenci.

V průběhu svého soudního období Synové-Učitelé pokračují v pravidelných návštěvách těchto mírových světů. Oni neopustí planetu, dokud nevidí, že evoluční plán, týkající se dané planety, neprobíhá hladce. Autoritativního Syna, pověřeného posouzením planety, obvykle doprovázejí na jejich následných misích Synové-Učitelé, zatímco jiný takový Syn slouží v jejich nepřítomnosti a tato soudní činnost pokračuje od éry k éře po celou dobu časoprostorové existence smrtelníků.

Každá opakovaná mise Synů Trojice-Učitelů následně pozvedne takový nebeský svět na vyšší stupeň moudrosti, duchovnosti a kosmického osvětlení. Ale ušlechtilí obyvatelé takové sféry jsou

more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

52:7.5 (599.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in sight. The reward of the ages is soon to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

52:7.6 (599.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

52:7.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

52:7.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

52:7.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But

stále ještě konečnými a smrtelnými tvory. Nic není dokonalé; nicméně, v činnostech nedokonalého světa a v životě jeho lidských obyvatel se rozvíjejí vlastnosti, blíží se dokonalosti.

Synové Trojice-Učitelé se mohou na stejný svět vracet mnohokrát. Ale, dříve či později, v souvislosti se završením jedné z jejich misí, je Planetární Princ povýšen do pozice Planetárního Vládce a přijde Vládce Soustavy, aby oznámil vstup takové světa do éry světla a života.

Právě o zakončení poslední mise Synů-Učitelů (aspoň, na normálním světě by byla taková posloupnost) Jan napsal: „Viděl jsem nové nebe a novou zemi a nový Jeruzalém, přicházející dolů od Boha, upravené jako princezny, ustrojené pro prince.“

To je stejný zvelebený svět na pokročilém stupni planetárního rozvoje, který viděl dávný prorok, když napsal: „Protože nové nebe a nová země, kterou já stvořím, setrvá přede mnou, vy a vaše děti budete žít věčným životem; a nastane to, že každý první den v měsíci a každou sobotu všichni lidé budou přicházet, aby se mně poklonili“, říká Hospodin.

Jsou to právě smrtelníci takové éry, kteří jsou popsáni jako „vybraná generace, královské kněžstvo, svatý národ, ušlechtilí lidé; a budete velebit Toho, který vás vyvedl ze tmy do tohoto nádherného světla“.

Bez ohledu na to, jak mimořádná může být přirozená historie jednotlivých planet, nezáleží na tom, jestli je sféra naprosto loajální, nakažená zlem, nebo postižena hříchem,—bez ohledu na to, jací byli předkové—dříve či později laskavost Boha a služba andělů oznámí den příchodu Synů Trojice-Učitelů; a jejich odchod, po skončení jejich závěrečné mise, bude začátkem této nádherné éry světla a života.

Všechny světy Satanie mohou sdílet naději toho, který napsal: „Nicméně, my, na základě Jeho slibu, očekáváme nové nebe a novou zemi, kde vládne spravedlnost. Proto, drazí, jelikož očekáváte takové věci, usilujte o to, aby On vás našel v míru, neposkvřené a bezúhonné“.

Odchod sboru Synů-Učitelů na konci jejich první nebo některé z následných vlád znamená začátek éry světla a života—zahájení přechodu z času k prahu věčnosti. Planetární uskutečnění této éry světla a života značně překonává i ta nejmělejší očekávání smrtelníků Urantie, jejichž představy o budoucím životě jsou však ovlivněny

the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

52-7.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

52-7.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John wrote: “I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince.”

52-7.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: “For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me,” says the Lord.”

52-7.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as “a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light.”

52-7.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be — sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

52-7.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the hope of the one who wrote: “Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless.”

52-7.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the fondest expectations of Urantia mortals who have

náboženskými pověrami, popisující nebe jako další nejbližší osud a konečné místo pobytu přeživších smrtelníků.

[Připraveno Mocným Poslem, dočasně přiděleným ke sboru Gabriela.]

entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

52:7.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

Kapitola 53. Luciferova vzpoura

⇐ 052

Kniha Urantia

054 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 53 LUCIFEROVA VZPOURA

Sekce

Úvod

1. Vůdcové vzpoury
2. Příčiny vzpoury
3. Luciferův Manifest
4. Vypuknutí vzpoury
5. Podstata konfliktu
5. Věrný velitel serafů
7. Historie vzpoury
8. Syn Člověka na Urantii
9. Současný stav vzpoury

Úvod

LUCIFER byl neobyčejně nadaným primárním Synem Lanonandekem vesmíru Nebadon. Měl zkušenosti ze služby v mnoha soustavách, byl vrchním poradcem své skupiny a vyznačoval se moudrostí, prozíravostí a výkonností. Lucifer byl 37-m členem svého řádu a při svém jmenování byl označen Melkisedeky jako jeden ze stovky nejschopnějších a nejnadanějších osobností své sedm set tisícové kategorie. Po takovém skvělém začátku, skrze zlo a pochybení, se svěřil hříchu a v současné době je jedním ze tří Vládců Soustavy vesmíru Nebadon, kteří podlehlí egoistickým pohnutkám a rafinovaně klamným pocitům osobní svobody—odmítnutí vesmírné jednoty a pohrdání bratrskými povinnostmi, lhostejnosti ke kosmickým vztahům.

Ve vesmíru Nebadon, v oblasti vládnutí Krista Michaela, se nachází deset tisíc soustav obydlených světů. V celé historii Synů Lanonandeků, po celou dobu jejich působení v tisících takových soustavách a v hlavním centru

PAPER 53 THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

INTRODUCTION

53:0.1 (601.1) LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

53:0.2 (601.2) In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of Lanonandek Sons, in all their work throughout these thousands of systems and at the universe headquarters, only three System Sovereigns have

vesmíru, pouze tři Vládci Soustavy odmítli vládu Syna Tvořitele.

ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. VŮDCOVÉ VZPOURY

Lucifer nebyl vzestupnou bytostí; byl vytvořen Synem lokálního vesmíru a bylo o něm řečeno: „Byl jsi ve všech směrech dokonalý ode dne tvého vytvoření dokud se v tobě neobjevila nečestnost“. Mnohokrát se radil s Nejsvrchovanějším Edentie. A Lucifer vládl „na svaté hoře Boží“, administrativní správě Jerusemu, protože byl vrchním správcem rozsáhlé soustavy, obsahující 607 obydlených světů.

Lucifer byl pozoruhodná bytost, výjimečná osobnost; v hierarchii vesmírné pravomoci stál hned za Nejsvrchovanějšími Otci souhvězdí. Přes jeho přečin, do poskytnutí Michaela na Urantii, Luciferovy podřízené správní orgány upustily od vyjádření svého nesouhlasu a pohrdání s jeho jednáním. Také archanděl Michaela, v době vzkříšení Mojžíše, „nevněs proti němu obvinění, ale řekl jenom: „Soudce ti dává pokárání.“ V takových záležitostech soud náleží Věčné Moudrým, vládcům supervesmíru.

Dnes je Lucifer padlým a sesazeným Vládce Satanie. Sobecká domýšlivost je největším neštěstím i pro povznesené osobnosti nebeského světa. Luciferovi bylo řečeno: „Tvoje krása způsobila tvoji pýchu; tvoje chytrost zkorumpovala tvoji moudrost.“ Váš dávný prorok viděl jeho smutné panství, když napsal: „Tak si spadnul z nebe, ó Lucifere, synu jitra! Tak jsi skončil ty, který ses odvážil zmást světy!“

Na Urantii je známo o Luciferovi velmi málo vzhledem k tomu, že on poručil svému prvnímu zástupci, Satanovi, aby prosazoval jeho záměr na vaší planetě. Satan byl členem stejné primární skupiny Lanonandeků, ale nikdy nepůsobil jako Vládce Soustavy; on se aktivně zapojil do Luciferovy vzpoury. „Dábel“ není nikdo jiný, než Kaligastia, sesazený Planetární Princ Urantie a Syn sekundárního řádu Lanonandeků. V době, kdy byl Michael v lidském těle na Urantii, Lucifer, Satan a Kaligastia byli spolu spojeni, aby zmařili jeho misi poskytnutí. Ale jejich úmysl byl zcela neúspěšný.

Abaddon byl náčelníkem štábu Kaligastie. Přidal se ke vzpouře se svým pánem a od té doby je vůdcem rebelů na Urantii. Belzebub byl vůdcem nevěrných midbytostí, které se spojily se silami zrádného Kaligastie.

Časem se drak stal symbolickým znakem

1. THE LEADERS OF REBELLION

53:1.1 (601.3) Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: “You were perfect in all your ways from the day you were created till unrighteousness was found in you.” Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned “upon the holy mountain of God,” the administrative mount of Jerusem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

53:1.2 (601.4) Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer's transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael's bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses' resurrection, “did not bring against him an accusing judgment but simply said, ‘the Judge rebuke you.’” Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

53:1.3 (601.5) Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: “Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness.” Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: “How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!”

53:1.4 (602.1) Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The “devil” is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were leagued together to effect the miscarriage of his bestowal mission. But they signally failed.

53:1.5 (602.2) Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

53:1.6 (602.3) The dragon eventually became the

všech těchto hříšných individuí. Po triumfu Michaela „Gabriel sešel dolů ze Salvingtonu a spoutal draka (všechny vůdce vzpoury) na jednu epochu.“ O serafských vzbouřencích Jerusemu je napsáno: „A andělé, kteří nezůstali ve svém původním postavení, ale opustili svá vlastní obydlí, on zadržuje v celách tmy, aby byli souzeni ve velký den.“

symbolic representation of all these evil personages. Upon the triumph of Michael, “Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age.” Of the Jerusem seraphic rebels it is written: “And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day.”

2. PŘÍČINY VZPOURY

Lucifer a jeho první asistent Satan vládli na Jerusemu více než pět set let, když se v jejich srdcích začala rodit nespokojenost s Vesmírným Otcem a jeho Synem Michaellem, tehdejším místodržitelem lokálního vesmíru.

V soustavě neexistovaly žádné zvláštní nebo neobvyklé podmínky, které by dávaly podnět ke vzpouře, nebo by ji způsobily. My jsme přesvědčeni, že tato myšlenka se zrodila a zformovala v Luciferově mysli a že by podněcoval k takové vzpouře bez ohledu na to, kde by působil. Lucifer sdělil své záměry nejdříve Satanovi, ale trvalo mu to několik měsíců, než se mu podařilo zkorumpovat mysl svého schopného a skvělého spolupracovníka. Ale když se jednou rozhodl přistoupit na vzbouřenecké názory, stal se horlivým a nestoudným stoupencem „sebeuplatnění a svobody.“

Nikdo nikdy nevnukl Luciferově mysli vzpuru. Myšlenka sebeuplatnění v opozici proti vůli Michaela a plánům Vesmírného Otce, tak, jak jsou uskutečňovány Michaellem, se zrodila v jeho vlastní mysli. Jeho vzájemný vztah se Synem Tvořitelem byl důvěrný a vždy srdečný. Nikdy předtím Lucifer, než povýšil svoji vlastní mysl, otevřeně nevyjádřil nespokojenost s řízením vesmíru. Přestože se neprojevil, již více než sto let standardního času Věčně Jednotní na Salvingtonu reflektovali do Uversy, že Luciferova mysl není zcela pokojná. Tato informace byla také sdělena Synu Tvořiteli a Otcům Souhvězdí Norlatiadek.

Po celou tuto dobu se Lucifer stával stále větším kritikem celého plánu vesmírného řízení, ale vždy celým svým srdcem vyznával věrnost Nejvyšším Vládcům. Poprvé projevil otevřeně svůj nesouhlas při příležitosti návštěvy Gabriela na Jerusemu pouze několik dnů před veřejným vyhlášením Deklarace Svobody Lucifera. Gabriel by natolik přesvědčen o neodvratitelném propuknutí vzpoury, že ihned odešel do Edentie, aby se poradil s Otcí Souhvězdí o tom, jaká opatření by se měla použít v případě otevřené vzpoury.

Je velmi obtížné určit přesnou příčinu či příčiny, které nakonec vyvrcholily v Luciferovu

2. THE CAUSES OF REBELLION

53:2.1 (602.4) Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

53:2.2 (602.5) There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer's mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of “self-assertion and liberty.”

53:2.3 (602.6) No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer's mind. This information was also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jerusem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

53:2.5 (603.1) It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the

vzpouřu. My jsme si jisti jednou věcí a to je: jakékoliv příčiny to byly, měly svůj původ v Luciferově mysli. Musela to být vlastní pýcha, která přerostla v sebeklam, takže Lucifer opravdu přesvědčil sám sebe o tom, že jeho zamýšlená vzpoura bude nakonec prospěšná pro soustavu, ne-li pro vesmír. Jakmile mu jeho plány přinesly pocit zklamání a nebylo již pochyb o tom, že zašel příliš daleko, jeho svérázná a zlomyslná pýcha mu nedovolila se zastavit. V určitém bodě tohoto poznání se stal pokryteckým a špatný záměr se vyvinul do uváženého a úmyslného hříchu. Že tomu tak opravdu bylo je dokázáno následným chováním tohoto skvělého vůdce. Měl dostatečně dlouhou dobu, aby projevil lítost nad svým jednáním, ale zatím jenom několik jeho podřízených přijalo nabídnutou milost. Věčně Věrní Edentie, na žádost Otců Souhvězdí, mu osobně nabídli Michaelův plán na záchranu těchto vytrvalých rebelů, ale pokaždé byla milost Syna Tvořitele odmítnuta a odmítnuta se vzrůstajícím pohrdáním a arogancí.

Lucifer rebellion. We are certain of only one thing, and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. LUCIFERŮV MANIFEST

Ať už byly první příčiny potíží v srdcích Lucifera a Satana jakékoliv, vedly nakonec ke vzpouře a byly zformulovány jako Deklarace Svobody Lucifera. Důvody vzbouřenců byly uvedeny ve třech bodech:

1. Realnost Vesmírného Otce. Lucifer tvrdil, že Vesmírný Otec ve skutečnosti neexistuje, že fyzická gravitace a prostorová energie jsou přirozenou součástí vesmíru a že Otec je mýtus, vymyšlený Rajskými Syny, aby mohli vládnout vesmírům ve jménu Otce. Popíral, že osobnost je darem Vesmírného Otce. On také prohlašoval, že koneční mají tajnou dohodu s Rajskými Syny, jejichž cílem je klamat všechno tvorstvo, protože nikdy ve vesmírech nepředstavili jasně skutečnou osobnost Otce, jak je viditelná v Ráji. On považoval projevoování úcty za nevědomost. Obvinění bylo všeobecné, děsivé a rouhačské. Je nepochybné, že právě tento zamaskovaný útok na konečné ovlivnil vzestupné obyvatele, nacházející se v tu dobu na Jerusemu, že vytrvali ve svém postoji a odmítli všechny návrhy vzbouřenců.

2. Vesmírná vláda Syna Tvořitele—Michaela. Lucifer chtěl pro lokální soustavy autonomie. Protestoval proti právu Michaela, Syna Tvořitele, vládnout v Nebadonu ve jménu hypotetického Rajského Otce a proti tomu, aby všechny osobnosti projevovaly oddanost tomuto neviditelnému Otcovi. On tvrdil, že celý plán uctívání byl chytrým výmyslem pro zveličení Rajských Synů. Byl ochoten uznat Michaela jako svého

3. THE LUCIFER MANIFESTO

53:3.1 (603.2) Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the rebels was stated under three heads:

53:3.2 (603.3) 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finalizers were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finalizers that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

53:3.3 (603.4) 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to

Tvořitele-otce, ale ne jako svého Boha a zákonného vládce.

Nejostřeji napadl právo Věčně Moudrých— „cizích potentátů“—zasahovat do záležitostí lokálních soustav a vesmírů. Tyto vládce nazval tyrany a uchvatiteli. Dokázal ovlivnit své stoupence natolik, že uvěřili, že žádný z těchto vládců by neměl vůbec jakkoliv zasahovat do čistě vnitřních pravidel, kdyby lidé a andělé měli odvahu trvat na svém a odvážně prosazovat svá práva.

Lucifer požadoval, aby vykonavatelé moci Věčně Moudrých byli zbaveni svých funkcí v lokálních soustavách, jestliže by se místní bytosti chtěly rozhodnou pro nezávislost. On trval na tom, že nesmrtelnost je vlastní osobnostem soustav, že vzkříšení je přirozené a automatické a že všechny bytosti by žily věčně, kdyby nebylo svévolných a neoprávněných rozhodnutí vykonavatelů moci Věčně Moudrých.

3. Kritika univerzálního plánu vzdělávání vzestupných smrtelníků. Lucifer tvrdil, příliš mnoho času a úsilí se vynakládá na tak důsledné učení vzestupných smrtelníků principům řízení vesmíru, principům, které on považoval za neetické a nepravdivé. Protestoval proti dlouhodobému programu přípravy smrtelníků prostoru pro nějaký neurčitý osud a poukazoval na přítomnost sboru konečných na Jerusemu jako na důkaz toho, že tito smrtelníci strávili věky přípravou pro nějaký osud, který je pouhým výmyslem. Výsměšně poukazoval na to, že konečně potkal osud o nic slavnější, než kdyby byli vráceni na nevyvinuté světy, podobné těm, ze kterých pocházejí. Prohlašoval, že přes příliš disciplíny a dlouhotrvající výchova je jim na škodu a že jsou ve skutečnosti zrádci svých smrtelných druhů, protože se nyní spolupodílejí na programu, zotročující všechna tvorstva kvůli výmyslům o bájném věčném osudu vzestupných smrtelníků. Prosazoval, aby smrtelníci měli svobodu individuálního sebeurčení. Odmítl a odsoudil celý plán vzestupu smrtelníků tak, jak byl připraven Rajskými Božími Syny a podporován Nekonečným Duchem.

A s takovou Deklarací Svobody Lucifer odstartoval svoje orgie nejistoty a smrti.

4. VYPUKNUTÍ VZPOURY

Manifest Lucifera byl vydán na výroční konkláve Satanie, konající se na skleněném moři za přítomnosti shromážděných obyvatel Jerusemu v poslední den roku, přibližně před dvěma sty tisíci lety času Urantie. Satan prohlásil,

aggrandize the Paradise Sons. He was willing to acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

53:3.4 (603.5) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — “foreign potentates” — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do aught to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

53:3.5 (603.6) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

53:3.6 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of ascendant mortal training.* Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the agelong program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

53:3.7 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

53:4.1 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan

že uctívat by se měly všeobecné síly—fyzické, intelektuální a duchovní—ale, že oddanost by se měla projevat pouze skutečnému a současnému vládci, Luciferovi, „příteli všech lidí a andělů a Bohu svobody.“

Sebeuplatnění se stalo válečným pokřikem Luciferovy vzpoury. Jeden z jeho hlavních argumentů bylo to, že když seburčení bylo dobré a správné pro Melkisedeky a jiné skupiny, bylo stejně dobré pro všechny řády myslících bytostí. Tvrději a urputně prosazoval „rovnost myslí“ a „bratrství myslících bytostí.“ Trval na tom, aby působení všech vlád bylo omezeno na jednotlivé planety a na jejich dobrovolné členství v konfederaci lokálních soustav. Veškerý jiný dohled odmítl. Slíbil Planetárním Princům, že budou vládnout světům jako nejvyšší vládci. Odsoudil umístění legislativních orgánů v hlavním centru souhvězdí a vyřizování soudních záležitostí v hlavním řídicím centru vesmíru. Tvrdil, že všechny tyto správní funkce by měly být soustředěny v hlavním centru soustavy a ustanovil svůj vlastní zákonodárný sbor a zřídil vlastní soudy pod pravomocí Satana. A nařídil, aby princové na odpadlických světech udělali totéž.

Všichni členové Luciferovy správní rady se hromadně přidali ke vzpouře a veřejně byli vzati pod přísahu, že budou vykonávat správní funkce v novém systému „osvobozených světů a soustav.“

I když byly již dříve v Nebadonu dvě vzpoury, byly ve velmi vzdálených souhvězdích. Lucifer tvrdil, že tato povstání nebyla úspěšná, protože většina myslících bytostí nenásledovala své vůdce. Hlásal, „vládu většiny“ a že „mysl je neomylná“. Je zřejmé, že svoboda, která mu byla dána vesmírnými vládci, posílila mnohá z jeho nezákonných tvrzení. Postavil se na odpor všem svým nadřízeným; ale, oni si očividně vůbec nevšimli jeho počínání. Byla mu dána volnost jednání, aby pokračoval ve svém lákavém plánu bez omezení a bez překážek.

Všechna tato milostivá zpoždění spravedlnosti použil Lucifer jako důkaz neschopnosti vlády Rajských Synů zabránit vzpouře. Otevřeně pohrdal a povýšeně provokoval Michaela, Imanuela a Věčně Moudré a poukazoval na to, že když nenásledovala žádná akce proti němu, je to kladný důkaz toho, že vlády vesmírů a supervesmírů jsou neschopné.

Gabriel byl osobně přítomen během všech těchto zrádných opatření a pouze prohlásil, že v pravý čas promluví jménem Michaela a že všem bytostem je ponechána svobodná a ničím nerušená vlastní volba a že „Synové, vládnoucí ve jménu Otce, chtějí pouze takovou věrnost a oddanost, které jsou dobrovolné, upřímné a

proclaimed that worship could be accorded the universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the “friend of men and angels” and the “God of liberty.”

53:4.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the “equality of mind” and “the brotherhood of intelligence.” He maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

53:4.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of “the liberated worlds and systems.”

53:4.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that “majorities rule,” that “mind is infallible.” The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

53:4.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse governments.

53:4.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the “government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted,

nezáludné“.

Luciferovi bylo dovoleno v plné míře sestavit a důkladně zorganizovat svoji povstaleckou vládu před tím, než se Gabriel vůbec pokusil protestovat proti právu na odtržení a zastavit šíření vzpoury. Ale Otcové Souhvězdí bezodkladně omezili působení těchto zrádných osobností do oblasti soustavy Satanie. Nicméně, doba tohoto otálení byla časem velké zkoušky a prověření věrnosti bytostí celé Satanie. Všude byl několik let zmatek a na obytných světech panovala velká nejistota.

5. PODSTATA KONFLIKTU

Když v Satanii vypukla vzpoura, Michael požádal svého Rajskeho bratra Imanuela o radu. Po tomto důležitém rozhovoru Michael oznámil, že dodrží stejný postup, který uplatnil při řešení podobných nepokojů v minulosti—postoj nevmešování.

V době této a také v průběhu dvou předchozích vzpour nebyl v Nebadonu žádný absolutní a osobní svrchovaný vládce. Michael vládl božím právem jako zástupce Vesmírného Otce, ale ještě ne svým vlastním osobním právem. Ještě neměl završenu svoji cestu poskytnutí; ještě mu nebyla svěřena „veškerá moc na nebi i na zemi“.

Od vypuknutí vzpoury až do chvíle svého dosazení na místo svrchovaného vládce Nebadonu Michael nikdy nezakročil proti vzbuřencům Lucifera; téměř dvě stě tisíc let urantijského času mohli volně šířit svůj program. Nyní má Michael plnou moc a autoritu se s takovými výlevy nevěrnosti vypořádat včas a také rychle, ale pochybujeme o tom, že by tato jeho absolutní moc způsobila změnu v jeho postoji a že by jednal jinak, kdyby další takové vzpoury vypukly.

Když se Michael rozhodl nejít do přímého střetu s Luciferovou vzpourou, Gabriel shromáždil svůj osobní štáb na Edentii a po poradě s Nejsvrchovanějšími se rozhodl převzít vedení velkého množství věrných nebeských bytostí Satanie. Michael zůstal na Salvingtonu a Gabriel odešel do Jerusemu a usadil se na sféře, vyhrazené Otcí—tomu stejnému Vesmírnému Otcí, jehož osobnost Lucifer a Satan zpochybnil — a za přítomnosti shromážděného velkého počtu věrných osobností zobrazil znak Michaela, materiální symbol vlády Trojice ve všech tvořeních — tři azurově modré soustředné kruhy na bílém pozadí.

Symbolem Lucifera byla bílá zástava s jedním červeným kruhem, v jehož středu byl černě

and sophistry-proof.”

53:4.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. NATURE OF THE CONFLICT

53:5.1 (605.5) Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

53:5.2 (605.6) At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as vicegerent of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with “all power in heaven and on earth.”

53:5.3 (605.7) From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

53:5.4 (605.8) Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality Lucifer and Satan had questioned — in the presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

53:5.5 (606.1) The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a

vyplněný kruh.

„Na nebesích byla válka; Michaelův velitel a jeho andělé bojovali proti drakovi (Lucifer, Satan a odpadlí princové); a drak a jeho rebelantští andělé bojovali proti nim, ale nezvítězili“. Tato „válka na nebesích“ nebyla fyzickým bojem, jak by takový konflikt mohl být vnímán na Urantii. V prvních dnech boje Lucifer nepřetržitě hlásal svoje názory v planetárním amfiteátru. Gabriel bez ustání poukazoval na faleš rebelů ze svého nedalekého hlavního stanoviště. Různé osobnosti, přítomné na sféře, které byly na pochybách a rozhodovaly se o svém postoji, střídavě navštěvovaly tyto diskuse, dokud nedospěly ke konečnému rozhodnutí.

Ale tato válka na nebesích byla velmi krutá a velmi reálná. I když se nepoužívají barbarské metody, tak typické pro fyzické boje na nevyvinutých světech, tento konflikt byl mnohem více smrtelný; v materiálních bojích je v ohrožení materiální život, ale válka na nebesích ohrozila život věčný.

5. VĚRNÝ VELITEL SERAFŮ

V době mezi vypuknutím vzpoury a příchodem nového vládce soustavy se svým personálem bylo vykonáno četnými osobnostmi mnoho ušlechtilých a inspirujících činů, prokazujících oddanost a věrnost. Ale nejdojemnějším ze všech těchto odvážných činů bylo statečné jednání Manotii, zástupce velitele serafů v hlavním centru Satanie.

Když vypukla vzpoura na Jerusemu, hlavní velitel serafských armád se připojil k Luciferovi. Toto nepochybně vysvětluje, proč tak velký počet členů čtvrtého řádu, správních serafů soustavy, sešlo na scestí. Vůdce serafů byl duchovně zaslepen podmanivou osobností Lucifera; jeho okouzlující způsoby fascinovaly nižší řády nebeských bytostí. Ony si jednoduše nedokázaly představit, že by bylo možné, aby se taková oslnivá osobnost mohla mýlit.

Není tomu tak dávno, popisujíc své zkušenosti, spojené se začátkem Luciferovy vzpoury, Manotia řekl: „Ale, mojí nejradostnější chvílí byla vzrušující událost, spojená s Luciferovou vzpourou, když jsem, jako zástupce velitele serafů, odmítl zúčastnit se plánovaného útoku na Michaela; a mocní rebelové mne chtěli zničit svými společnými nastrojenými silami. Na Jerusemu bylo obrovské pozdvižení, ale žádnému z věrných serafů nebylo ublíženo.

Po zradě mého přímého nadřízeného bylo

black solid circle appeared.

53:5.6 (606.2) “There was war in heaven; Michael’s commander and his angels fought against the dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the dragon and his rebellious angels fought but prevailed not.” This “war in heaven” was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

53:5.7 (606.3) But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

53:6.1 (606.4) There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters’ seraphim.

53:6.2 (606.5) At the outbreak of rebellion on Jerusem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go wrong.

53:6.3 (606.6) Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: “But my most exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusem, but not a single loyal seraphim was harmed.

53:6.4 (606.7) “Upon the default of my immediate

mojí povinností, jako zákonného správce rozbouraných záležitostí soustavy, převzít vedení značného počtu andělů Jerusemu. Dostalo se mně morální podpory od Melkisedeků a velkou pomoc jsem měl od většiny Materiálních Synů; opustila mně velká skupina členů mého vlastního řádu, ale byl jsem ohromně podporován vzestupnými smrtelníky Jerusemu.

Poněvadž jsme byli Luciferovým odtržením automaticky odpojeni od okruhů souhvězdí, byli jsme závislí na loajálnosti našeho informačního sboru, který odeslal zprávu o pomoci do Edentie ze sousední soustavy Rantulia; a zjistili jsme, že království řádu, věrnost intelektu a duchovní pravda silou svojí vlastní podstaty zvítězily nad vzpourou, nad prosazováním sebe sama a nad takzvanou osobní svobodou; byli jsme schopni pokračovat až do příchodu nového Vládce Soustavy, důstojného nástupce Lucifera. A bezprostředně poté jsem byl přidělen ke sboru Melkisedeků, nucených správci Urantie a převzal jsem výkonnou moc nad věrnými serafskými řádami na světě zrádného Kaligastii, který začlenil svoji sféru do nově plánované soustavy — do sféry „osvobozených světů a emancipovaných osobností“, navržené v neslavné Deklaraci Svobody, vydané Luciferem v jeho výzvě ke „svobodu milujícím, svobodně myslícím a prozíravým bytostem špatně vládnoucích a nesprávně řízených světů Satanie“.

Tento anděl stále ještě slouží na Urantii jako zástupce hlavy serafů.

7. HISTORIE VZPOURY

Luciferova vzpoura zachvátila celou soustavu. Na stranu hlavního rebela přešlo třicet sedm povstaleckých Planetárních Princů se svými planetárními vládami. Pouze na Panoptii nedokázal Planetární Prince získat svůj lid pro vzpouru. Na tomto světě, pod vedením Melkisedeků, lidé vystoupili na podporu Michaela. Ellanora, mladá žena tohoto smrtelného světa, se chopila vedení lidských ras a ani jediná duše na tomto světě, zmítaném vnitřními problémy, nepřešla pod prapor Lucifera. A od té doby tito věrní lidé z planety Panoptia slouží na sedmém přechodném světě Jerusemu jako správci a stavitelé sféry Otce a jejích okolních sedmi nápravných světů. Panoptijci nejenom působí doslova jako opatrovatelé těchto světů, ale také vykonávají osobní příkazy Michaela na zkrášení těchto sfér pro nějaké budoucí a neznámé použití. Oni vykonávají tuto práci, když tady pobývají na cestě do Edentie.

V průběhu celého tohoto období Kaligastia prosazoval na Urantii Luciferův záměr. Melkisedekové dovedně odporovali odpadlému

superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons, deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusem.

53:6.5 (606.8) "Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of 'liberated worlds and emancipated personalities' proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the 'liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.'"

53:6.6 (607.1) This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. HISTORY OF THE REBELLION

53:7.1 (607.2) The Lucifer rebellion was system wide. Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Ellanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal Panoptians served on the seventh Jerusem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

53:7.2 (607.3) Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate

Planetárnímu Princí, ale primitivní lid mladého a nevyvinutého světa bylo snadné oklamat vidinou nevázané svobody a falešnou představou o sebeuplatnění.

Veškerá propaganda na podporu vzpoury musela být prováděna osobně, protože vysílací služba a všechny ostatní způsoby meziplanetární komunikace byly přerušeny zásahem kontrolorů okruhů soustavy. Po vypuknutí samotného povstání byla celá soustava Satania odpojena od okruhů jak souhvězdí, tak i vesmíru. Během tohoto času byly všechny přicházející a odcházející zprávy vyřizovány serafskými speditéry a Osamělými Posly. Okruhy vzbouřených světů byly také vypnuty, aby Lucifer nemohl tímto způsobem šířit svůj hanebný záměr. A tyto okruhy nebudou obnoveny, dokud se hlavní rebel bude zdržovat na území Satanie.

Toto byla vzpoura Lanonandeků. Vyšší řády synovstva lokálního vesmíru se k Luciferovu odtržení nepřipojily, i když několik Nositelů Života, umístěných na rebelujících planetách, bylo poněkud ovlivněno vzpourou nevěrných princů. Žádný z Trinitarizovaných Synů nesešel z cesty. Melkisedekové, archandělé a Oslnivé Večerní Hvězdy byli všichni loajální Michaelovi a společně s Gabrielem statečně bojovali za vůli Otce a vládu Syna.

Ani jedna z bytostí Rájského původu nebyla do vzpoury zapojena. Společně s Osamělými Posly se usídlily na světě Ducha a pobývaly tam pod vedením Věčně Věrných Edentie. Žádný ze smírčích soudců neodpadl a rovněž ani jeden z Celestinských Zaznamenatelů nesešel z cesty. Ale velké ztráty byly mezi Morontialními Průvodci a Učiteli Obytných Světů.

Z nejvyššího řádu serafů nebyl ztracen ani jeden anděl, ale velká skupina nižšího řádu, nadřízených serafů, byla oklamána a polapena. Podobně se nechalo oklamat několik členů třetího řádu andělů, dohlížitelů. Ale obrovský rozklad nastal ve čtvrté skupině, správních andělů, což jsou andělé, kteří jsou pravidelně určováni k vykonávání povinností v hlavních řídicích centrech soustav. Manotia zachránil téměř dvě třetiny z nich, ale více než jedna třetina následovala svého vůdce do řad rebelů. Jedna třetina všech cherubů Jerusemu, přidělených ke správním andělům, zbloudila se svými nevěrnými serafy.

Bylo oklamáno kolem jedné třetiny planetárních andělských pomocníků, přidělených k Materiálním Synům a bylo polapeno téměř deset procent přechodných pečovatелů. Jan to viděl v symbolickém obraze, když napsal o velkém červeném drakovi: „A svým ocasem přitáhl třetinu nebeských hvězd a uvrhl je do tmy.“

Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

53:7.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

53:7.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the Father's will and the Son's rule.

53:7.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

53:7.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the administrator angels, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

53:7.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

Největší ztráty byly z řad andělů, ale i velká většina nižších řádů myslících bytostí projevila nevěrnost. Ze 681 217 Materiálních Synů se devadesát pět procent přidalo k Luciferově vzpouře. Značný počet midbytosť bylo ztraceno na těchto jednotlivých planetách, jejichž Planetární Princové se připojili k plánu Lucifera.

V mnoha ohledech byla tato vzpoura nejrozšířenější a nejničivější ze všech takových událostí v Nebadonu. V tomto povstání bylo zapojeno více osobností než ve dvou předchozích dohromady. A největší hanbou náhončích Lucifera a Satana zůstane navždy ta skutečnost, že neušetřili školy pro výchovu mladistvých na vzdělávací planetě konečných a snažili se nakazit tyto vyvíjející se duše, milosrdně zachráněných z evolučních světů.

Vzestupní smrtelníci byli zranitelní, ale odolali klamům vzpoury lépe než nižší duchové. Přestože mnoho bytostí na nižších obytných světech, které nedosáhly konečného spojení se svými Ladiči, propadlo, projevila se čistota moudrosti programu vzestupných smrtelníků, protože ani jeden z obyvatel Jerusemu, kteří patřili k vzestupným bytostem Satanie, se nezúčastnil Luciferovy vzpoury.

Hodinu za hodinou a den za dnem vysílací stanice po celém Nebadonu byly přeplněny starostlivými diváky veškerých skupin nebeských bytostí, které napjatě sledovaly zprávy o vzpouře v Satanii a radovaly se, když zprávy průběžně informovaly o neotřesitelné věrnosti vzestupných smrtelníků, kteří pod vedením Melkisedeků úspěšně odolávali účelovým a neutuchajícím snahám všech Istivých sil, které se tak rychle shromáždily pod prapory rozvratu a hříchu.

Uplynuly více než dva roky času soustavy od vypuknutí „války na nebesích“, než byl ustanoven nástupce Lucifera. Ale, konečně přišel nový Vládce a se svým personálem přistál na skleněném moři. Já jsem byl mezi zálohami na Edentii, mobilizované Gabrielem a velmi dobře si pamatuji první zprávu, kterou Lanaforge poslal Otci Souhvězdí Norlatiadeku. Zněla takto: „Nebyl ztracen jediný obyvatel Jerusemu. Každý vzestupný smrtelník obstál v této těžké zkoušce a vyšel z důležité prověrky úspěšně a naprosto vítězně“. A do Salvingtonu, Uversy a Ráje odešla ujišťující zpráva, že věčný život vzestupných smrtelníků je největší zárukou proti vzpouře a nejbezpečnější ochranou proti hříchu. V této ušlechtilé Jerusemské skupině věrných smrtelníků bylo přesně 187 432 811 bytostí.

S příchodem Lanoforga byli hlavní rebelové sesazeni a zbaveni všech správních pravomocí, avšak bylo jim dovoleno volně se pohybovat po

53:7.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

53:7.9 (608.5) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53:7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53:7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their Melchizedek leadership, successfully withstood the combined and protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53:7.12 (608.8) It was over two years of system time from the beginning of the "war in heaven" until the installation of Lucifer's successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: "Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious." And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53:7.13 (609.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted

Jerusemu, morontálních sférách a také na jednotlivých obydlených planetách. Pokračovali ve svých klamných a lákavých snahách podvést a zmást mysl lidí a andělů. Ale pokud se jednalo o jejich práci na administrativní hoře Jerusemu, „nebylo tam již pro ně místo.“

I když Lucifer byl zbaven veškeré správní pravomoci v Satanii, v lokálním vesmíru tehdy neexistovala žádná síla, nebo soud, který by mohl tohoto zlomyslného rebela zadržet nebo odstranit; v tu dobu nebyl Michael svrchovaným vládcem. Věčně Moudří podporovali Otce Souhvězdích při jejich převzetí vlády soustavy, ale nikdy neučinili žádná další rozhodnutí v mnoha naléhavých a stále nevyřešených stížnostech, týkajících se současného postavení a budoucího umístění Lucifera, Satana a jejich druhů.

Takto bylo těmto hlavním rebelům umožněno potulovat se po celé soustavě a snažit se o další šíření svých dogmat o nespokojenosti a sebeuplatnění. Ale téměř za dvě stě tisíc urnatiských let nebyli schopni oklamat ani jeden další svět. Po odtržení třiceti sedmi světů již žádný svět nebyl v Satanii ztracen, dokonce ani ty mladší planety, které byly obydleny po vypuknutí vzpoury.

8. SYN ČLOVĚKA NA URANTII

Lucifer a Satan se volně pohybovali po celé soustavě Satanie až do dokončení mise poskytnutí Michaela na Urantii. Naposledy byli spolu na vašem světě tehdy, když se společně pokusili o útok na Syna Člověka.

Předtím, při pravidelných setkáních Planetárních Princů, „přicházel také Satan“, prohlašujíc, že zastupuje všechny izolované světy odpadlých Planetárních Princů. Ale o takovou svobodu na Jerusemu přišel od chvíle, kdy Michael dokončil své poslední poskytnutí. V celé Satanii, což znamená mimo izolované světy hříchu, zmizely všechny sympatie pro Lucifera a Satana následně po jejich snaze zlákat Michaela, když byl v lidském těle.

Poskytnutí Michaela ukončilo Luciferovu vzpouru v celé Satanii, kromě planet odpadlických Planetárních Princů. A právě v tomto spočíval smysl osobní zkušenosti Ježíše, když, krátce před svojí smrtí v těle, svým stoupencům řekl: „A viděl jsem Satana padat z nebe jako blesk“. Satan přišel s Luciferem na Urantii vybojovat poslední a rozhodující bitvu.

Syn Člověka věřil ve svůj úspěch a věděl, že jeho vítězství na vašem světě navždy vyřeší situaci s jeho odvěkými nepřáteli, a to nejen v

freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusem, “their place was found no more.”

53:7.14 (609.2) While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

53:7.15 (609.3) Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

53:8.1 (609.4) Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

53:8.2 (609.5) Formerly, when the Planetary Princes, the “Sons of God,” were periodically assembled, “Satan came also,” claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusem since Michael’s terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated worlds of sin.

53:8.3 (609.6) The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus’ personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, “And I beheld Satan fall as lightning from heaven.” He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

53:8.4 (609.7) The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong

Satanii, ale také v dalších dvou soustavách, do kterých přišel hřích. Když váš Učitel, pokojně a s božským přesvědčením, na Luciferovy návrhy odpověděl: „Odejdi ode mne Satane“, jeho slova znamenala věčný život pro smrtelné bytosti a bezpečnost pro anděly. V principu, toto byl konec Luciferovy vzpoury. Pravdou je, že soudy Uversy ještě nevynesly výkonné rozhodnutí, týkající se žádosti Gabriela, který požaduje zničení rebelů, takové rozhodnutí nepochybně časem přijde, protože první slyšení v tomto případě se již uskutečnilo.

Syn Člověka uznával Kaligastiu jako výkonného Prince Urantie až do doby těsně před svojí smrtí. Ježíš řekl: „Nyní přišel čas soudu nad tímto světem; nyní bude svržen jeho princ.“ A potom, ještě blíže před završením svého životního díla prohlásil: „Princ tohoto světa je již odsouzen.“ A to je ten svržený a nevěrohodný Princ, který byl kdysi nazván „Bohem Urantie.“

Posledním činem Michaela, předtím než odešel z Urantie, bylo nabídnutí milosti pro Kaligastiu a Daligastiu, ale oni jeho šlechetnou nabídku odmítli. Kaligastia, váš odpadlický Planetární Prince je stále volný na Urantii a snaží se uskutečňovat své hanebné záměry, ale nemá absolutně žádnou moc, aby vstoupil do myslí lidí a ani se nemůže přiblížit jejich duším, aby je zlákal či nakazil, pokud však oni sami nechtějí být vzati do klatby jeho škodlivou přítomností.

Před poskytnutím Michaela se tito vládcové temnot snažili udržet svoji moc na Urantii a vytrvale odporovali nižším a podřízeným nebeským osobnostem. Ale ode dne Pentekosté tento zrádný Kaligastia a jeho stejně zavrženíhodný druh, Daligastia, podléhají božské velkoleposti Rajských Ladičů Myšlení a ochrannému Duchu Pravdy, duchu Michaela, rozlitému na celé lidstvo.

Ale ani při takových podmínkách žádný odpadlý duch nebyl schopen proniknout do myslí bytostí, nebo znepokojoval duše dětí Boha. Ani Satan, ani Kaligastia se nemohli dotknout či přiblížit se věrným Božím dětem; víra je účinným obrněním proti hříchu a špatnosti. Pravdou je: „Syn Boží je věrný a hříšný se ho nedotkne“.

Obecně, když slabí a zhýralí smrtelníci jsou pod domnělým vlivem ďáblů a démonů, jsou pouze ovládáni svými vlastními vrozenými a zkaženými sklony a sváděni svými vlastními přirozenými dispozicemi. Ďáblůvi je přisuzováno hodně zla, které mu nenáleží. Kaligastia je poměrně bezmocný od doby ukřižování Ježíše.

enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, “Get you behind me, Satan.” That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

^{53:8.5 (610.1)} Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: “Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast down.” And then still nearer the completion of his lifework he announced, “The prince of this world is judged.” And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed “God of Urantia.”

^{53:8.6 (610.2)} The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

^{53:8.7 (610.3)} Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

^{53:8.8 (610.4)} But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faithful sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: “He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not.”

^{53:8.9 (610.5)} In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. SOUČASNÝ STAV VZPOURY

V samém počátku Luciferovy vzpoury Michael nabídl spasení všem rebelům. Všem, kteří by projeví upřímnou lítost, nabídl jim, po dosažení své úplné svrchovanosti ve vesmíru, odpuštění a opětovné přidělení do některé formy vesmírné služby. Nikdo z vůdců tuto milosrdnou nabídku nepřijal, ale tisíce andělů a nižších řádů nebeských bytostí, včetně stovek Materiálních Synů a Materiálních Dcer přijalo milost, vyhlášenou panoptijí a bylo rehabilitováno při vzkříšení Ježíše před devatenácti sty lety. Tyto bytosti byly potom přemístěny na jerusemský svět Otce, kde musí být drženy, technicky vzato, až do doby, kdy soudy Uversy vynesou rozhodnutí v záležitosti Gabriel versus Lucifer. Ale nikdo nepochybuje, že když bude vydán rozsudek o jejich zániku, tyto kající a zachráněné bytosti budou osvobozeny od rozsudku zániků. V současné době tyto duše ve zkušební době pracují společně s panoptijí, starající se o svět Otce.

Hlavní podvodník nebyl ani jednou na Urantii od té doby, kdy se snažil odvrátit Michaela od dokončení jeho poskytnutí a nastolením sebe sama konečně a bezpečně jako neomezeného vládce Nebadonu. Poté, když byl Michael ustanoven hlavou vesmíru Nebadon, Lucifer byl vzat do soudní vazby pověřenými osobami Věčně Moudrých Uversy a od té doby je držen na družici číslo jedna ze skupiny jerusemských přechodných sfér Otce. A tady vládcové jiných světů a soustav vidí konec nevěrného Vládce Satanie. Pavel věděl o postavení těchto vůdců vzpoury po Michaelově poskytnutí, protože napsal o pohlavárech Kaligastii jako o „škodlivé duchovní armádě na nebesích“.

Po převzetí nejvyšší nadvlády v Nebadonu Michael požádal Věčně Moudré o oprávnění k zadržení všech osobností, zapojených do Luciferovy vzpoury až do zahájení soudního řízení v případě Gabriel versus Lucifer, zaznamenaného u nejvyššího soudu Uversy téměř před dvě stě tisíci lety vašeho času. Co se týká skupiny bytostí v hlavním centru soustavy, Věčně Moudří schválili Michaelovu žádost, ale s jednou výjimkou: Satanovi bylo dovoleno pravidelně navštěvovat odpadlické prince na hříšných světech, dokud nebude jiný Syn Boží přijat takovými pokleslími světy, anebo dokud soudy Uversy nezačnou řízení ve věci Gabriel versus Lucifer.

Satan mohl přijít na Urantii, protože jste

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

53:9.1 (610.6) Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service. None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus' resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father's world of Jerusem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel vs. Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father's world.

53:9.2 (611.1) The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael's becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father's group of the transition spheres of Jerusem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael's bestowal, for he wrote of Caligastia's chiefs as "spiritual hosts of wickedness in the heavenly places."

53:9.3 (611.2) Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel vs. Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel vs. Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan could come to Urantia because

neměli žádného Syna s planetárním statutem—ani Planetárního Prince, ani Materiálního Syna. Od té doby byl Machiventa Melkisedek prohlášen za zastupujícího Planetárního Prince Urantie a zahájení projednávání případu Gabriel versus Lucifer znamenalo začátek činnosti přechodných planetárních režimů na všech izolovaných světech. Je to pravda, že Satan pravidelně navštěvoval Kaligastiu a ostatní odpadlické prince až do doby předložení těchto faktů, kdy došlo k prvnímu slyšení Gabrielovy žádosti na odstranění hlavních rebelů. V současné době je Satan trvale držen pod dohledem na nápravných světech Jerusemu.

Od Michaelova poskytnutí nikdo v Satanii nevyjádřil přání odejít na nápravné světy pečovat o zadržované vzbouřence. A ani jedna bytost se nepřidala na jejich stranu. Za devatenáct set let se tento stav nezměnil.

My nečekáme zrušení stávajících omezení v Satanii dokud Věčně Moudří nevynesou konečné rozhodnutí nad hlavními rebely. Okruhy soustavy nebudou znovu zapojeny pokud Lucifer bude žít. Zatím je zcela nečinný.

Vzpoura v Jerusemu skončila. Na odpadlických světech skončí okamžitě po příchodu božích Synů. My věříme, že všichni rebelové, kteří pochopí smysl milosti, ji přijmou. My očekáváme bleskovou zprávu o tom, že tito zrádci byli zbaveni osobní existence. My předpokládáme, že verdikt Uversy bude oznámen exekučním orgánem, který provede zničení těchto internovaných rebelů. A potom je budete hledat, ale nenajdete je. „Všechny světy, které tě znaly, budou udiveny; byl jsi pro ně postrachem, ale již více tě nebude“. A tak, všichni tito nečestní zrádci „jakoby nikdy nebyli“. Všichni očekávají rozhodnutí Uversy.

Ale již po velmi dlouhou dobu sedm nápravných světů duchovní tmy Satanie slouží jako důležité varování celému Nebadonu, výmluvně a působivě hlásající velkou pravdu o tom, že „cesta hříšníka je těžká“, že „v každém hříchu je ukryto semínko svého vlastního sebezničení“, že „odměna za hřích je smrt.“

[Představeno Manovandetem Melkisedekem, svého času přiděleným k prozatímním správcům Urantie.]

you had no Son of standing in residence — neither Planetary Prince nor Material Son. Machiventa Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the opening of the case of Gabriel vs. Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel's plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on the Jerusem prison worlds.

53:9.5 (611.4) Since Michael's final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver's cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

53:9.6 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

53:9.7 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. "And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more." And thus shall all of these unworthy traitors "become as though they had not been." All await the Uversa decree.

53:9.8 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth "that the way of the transgressor is hard"; "that within every sin is concealed the seed of its own destruction"; that "the wages of sin is death."

53:9.9 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

Kapitola 54. Problémy Luciferovy vzpoury

⇐ 053

Kniha Urantia

055 ⇐

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 54

PROBLÉMY LUCIFEROVY VZPOURY

Sekce

Úvod

1. Opravdová a falešná svoboda
2. Odcizení svobody
3. Odklad spravedlnosti
4. Odklad milosti
5. Moudrost odkladu
6. Triumf lásky

PAPER 54

PROBLEMS OF THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. True and False Liberty
2. The Theft of Liberty
3. The Time Lag of Justice
4. The Mercy Time Lag
5. The Wisdom of Delay
6. The Triumph of Love

Úvod

EVOLUČNÍ člověk těžko plně pochopí význam a porozumí smyslu zla, pochybení, hříchu a špatnosti. Člověk si jen pomalu uvědomuje, že kontrastní dokonalost a nedokonalost produkují potenciální zlo; že protichůdná pravda a nepravda způsobují matoucí pochybení; že božský dar svobodné volby vede k odlišným sférám hříchu a čestnosti; že trvalé usilování o božskost vede do království Boha, na rozdíl od neustálého odmítání, které vede do sféry nepravosti.

Bohové nevytvářejí zlo, ani nedovolují hřích a vzpouru. Potenciální zlo existuje v čase ve vesmíru, obsahujíc rozdílné úrovně významů a hodnot dokonalosti. Hřích je potencionální ve všech oblastech, kde jsou nedokonalé bytosti obdařeny schopností výběru mezi dobrem a zlem. Samotná protichůdná přítomnost pravdy a nepravdy, faktu a klamu, vytváří předpoklad pro omyl. Úmyslná volba zla je hřích; záměrné odmítnutí pravdy je pochybení; trvalé konání hříchu a omylů je špatnost.

INTRODUCTION

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

54:0.2 (613.2) The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of sin and error is iniquity.

1. OPRAVDOVÁ A FALEŠNÁ SVOBODA

Ze všech těžko pochopitelných problémů, vyplývajících z Luciferovy vzpoury, žádný nezpůsobil víc potíží, než neschopnost nevypělých smrtelníků rozlišit mezi opravdovou a falešnou svobodou.

Opravdová svoboda je dlouhodobým cílem a odměnou evolučního progresu. Falešná svoboda je lstivý klam nesprávného času a nevhodného místa. Trvalá svoboda je založena na realitě spravedlnosti—intelektu, vyspělosti, bratrství a rovnosti.

Svoboda se stává sebezničujícím prostředkem v kosmické existenci, když její motivace je neinteligentní, nevázaná a nekontrolovatelná. Opravdová svoboda silně souvisí s realitou a vždy respektuje sociální rovnost, vesmírné bratrství a božské povinnosti.

Svoboda se stává sebevražednou, když je vzdálena materiální spravedlnosti, intelektuální čestnosti, sociální snášenlivosti, morální povinnosti a duchovním hodnotám. Svoboda neexistuje odděleně od kosmické reality a existence každé osobnosti je úměrná jejím vztahům s božskostí.

Nevázaná svévolnost a neovládané sebevyjádření se rovná nespoutanému sobectví, vrcholu hříšnosti. Svoboda bez doprovodného a stále rostoucího zdolávání sebe sama je výplodem sobecké představy smrtelníka. Sobecky motivovaná svoboda je pojmovou iluzí, krutým omylem. Svévůle, maskovaná rouchem svobody je předzvěstí nehlubšího otroctví.

Opravdová svoboda je společnicí ryzí sebeúcty; falešná svoboda je družkou samolibosti. Opravdová svoboda je plodem sebeovládání; falešná svoboda je založena na prosazování sebe sama. Sebeovládání vede k nesobecké službě jiným; samolibost spěje ke zneužívání jiných pro sobecké zveličení takového pomýleného jedince, který je připraven obětovat spravedlnost kvůli získání neoprávněné moci nad svými bližními.

Také moudrost je božská a zdravá jen tehdy, když je kosmická ve svém rozsahu a duchovní ve své motivaci.

Neexistuje větší chyba, než takový druh sebeklamu, který vede inteligentní bytosti k touze mít moc nad jinými bytostmi za účelem připravit tyto osoby o jejich přirozené svobody. Zlaté pravidlo lidské spravedlnosti protestuje proti každému takovému podvodu, nepoctivosti, sobectví a nespravedlnosti. Pouze opravdová a ryzí svoboda je slučitelná s vládou lásky a péčí soucitu.

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613.3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

54:1.2 (613.4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613.5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613.6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613.7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614.1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

54:1.7 (614.2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

54:1.8 (614.3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with the reign of love and the ministry of mercy.

Jak se odvažuje samolibý tvor neoprávněně porušovat práva svých bližních ve jménu osobní svobody, když Nejvyšší Vládcové vesmíru stojí v pozadí s uctivým respektem pro tato práva vůle a potenciály osobnosti! Žádná bytost, při prosazování své údajné osobní svobody, nemá právo připravit jiné bytosti o ty výsady bytí, poskytnuté Tvořiteli a plně respektované všemi jejich loajálními spolupracovníky, zástupci a přidřizenými osobami.

Často evoluční člověk musí bojovat za své materiální svobody s tyrany a utlačovateli na světě hříchu a nespravedlnosti, nebo během ranných údobí rozvoje primitivních sfér, ale ne na morontálních světech či na duchovních sférách. Válka je dědictvím raného evolučního člověka, ale na světech s normálně se rozvíjející civilizací je fyzický boj, jako metoda řešení rasových nedorozumění, již dávno považována za ostudné selhání.

2. ODCIZENÍ SVOBODY

Bůh ztělesnil věčnou Havonu se Synem a s Duchem a od těch dob existuje věčný model spolupodílení—rovnoprávné účasti na tvoření. Tento vzor spolupodílení je hlavní předlohou pro každého z Božích Synů a Dcer, kteří odcházejí do prostoru, aby se tam pokusili časem napodobit věčnou dokonalost středního vesmíru.

Každý tvor každého vyvíjejícího se vesmíru, který se snaží konat Otcovu vůli, je předurčen stát se partnerem časo-prostorových Tvořitelů v tomto velkolepém dobrodružství dosáhnout empirické dokonalosti. Kdyby to tak nebylo, Otec by stěží obdaroval takové tvory tvořivou svobodnou vůlí a ani by v nich nepobýval, nevytvořil by s nimi skutečné partnerství prostřednictvím svého vlastního ducha.

Luciferovou pošetilostí byla snaha dosáhnout neuskutečnitelné, zkrátit čas v empirickém vesmíru. Luciferovo provinění bylo pokusem připravit každou osobnost v Satanii o její právo tvoření, nepřipustitelné omezení osobní a dobrovolné účasti v dlouhém evolučním úsilí dosáhnout statusu světla a života jak individuálního, tak i kolektivního. Svým jednáním tento bývalý Vládcové vaší soustavy postavil dočasný záměr své vlastní vůle proti věčnému záměru Boží vůle, která je volně poskytována všem osobitým tvorům. Tímto způsobem Luciferova vzpoura hrozila v nejvyšší míře porušením svobodné volby vzestupných tvorů a bytostí, sloužících v soustavě Satania, hrozila navždy připravit každou z těchto bytostí o poutavou zkušenost přispět něčím osobním a

54:1.9 (614.4) How dare the self-willed creature encroach upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

54:1.10 (614.5) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. THE THEFT OF LIBERTY

54:2.1 (614.6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

54:2.2 (614.7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

54:2.3 (614.8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill choice of the ascenders and servers of the system of Satania — a threat forevermore to

výjimečným v pomalém vztyčování monumentu empirické moudrosti, který někdy v budoucnu bude představovat zdokonalenou soustavu Satania. Takto, Luciferův manifest, zamaskován v rouše svobody, se ukazuje v jasném světle jako obrovská hrozba odcizení osobní svobody a to v takové míře, která nastala pouze dvakrát v celé historii Nebadonu.

Stručně řečeno, co Bůh dal lidem a andělům, to by jim Lucifer vzal—a to je božské právo podílet se na vytváření svých vlastních osudů a osudu této lokální soustavy obydlených planet.

Žádná bytost v celém vesmíru nemá právo připravit jakoukoliv jinou bytost o opravdovou svobodu—právo milovat a být milován, výsadu ctít Boha a sloužit svým bližním.

3. ODKLAD SPRAVEDLNOSTI

Morální tvorové vlastní vůle evolučních světů se stále trápí nerozumnou myšlenkou: proč všemoudří Tvořitelé dovolí zlo a hříchy. Oni nechápou, že jak to, tak i to druhé, jsou nezbytné proto, aby tvor byl opravdu svobodný. Svobodná vůle vyvíjejícího se člověka, nebo dokonalého anděla není pouhým filozofickým pojmem, symbolickým ideálem. Schopnost člověka zvolit dobro nebo zlo je vesmírnou realitou. Tato svoboda samostatné volby je darem Nejvyšších Vládců a ti nedovolí žádné bytosti či skupině bytostí připravit ani jednu osobnost v celém vesmíru o tuto božsky poskytnutou svobodu—ani nedovolí takovým pomýleným a nevědomým bytostem požívat takovou, chybně pojmenovanou, osobní svobodu.

I když vědomé a úmyslné ztotožnění se se zlem (hříchem) se rovná nebytí (zániku), mezi takovým osobním ztotožněním se s hříchem a výkonem trestu—automatickým důsledkem takového úmyslného přijetí zla—musí být vždy dostatečně dlouhá doba, potřebná pro posouzení vesmírného statusu takového jedince a se kterým budou plně souhlasit všechny příslušné vesmírné osobnosti a které bude spravedlivé a oprávněné, aby s tím souhlasil sám hříšník.

Ale, když takový vesmírný rebel proti realitě pravdy a milosrdnosti odmítne přijmout takové rozhodnutí a jestli ten viník si je vědom ve svém srdci toho, že jeho odsouzení je spravedlivé, ale odmítne učinit takové přiznání, potom musí být vykonání trestu odloženo v souladu s rozhodnutím Věčně Moudrých. A Věčně Moudří odmítnou zrušit

deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania. Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

54:2.4 (615.1) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

54:2.5 (615.2) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshiping God and of serving his fellows.

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

54:3.1 (615.3) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

54:3.2 (615.4) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

54:3.3 (615.5) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to make such confession, then must the execution of sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the

jakoukoliv bytost, dokud nejsou všechny morální hodnoty a duchovní reality ztraceny; a to jak u zločince, tak i u všech spřízněných podpůrců a možných stoupenců.

4. ODKLAD MILOSTI

Další problém, poněkud těžko vysvětlitelný v souhvězdí Norlatiadek, se týká důvodů proč bylo Luciferovi, Satanovi a odpadlickým princům dovoleno páchat zlo po tak dlouhou dobu, než byli zadrženi, internováni a souzeni.

Rodiče, kteří vychovali děti pochopí velmi dobře proč Michael, otec-Tvořitel, čekal dlouho než odsoudí a zničí své vlastní Syny. Ježíšův příběh o marnotratném synovi je vhodným příkladem toho, jak milující otec dokáže dlouho čekat na pokání chybujiho dítěte.

Samotný fakt toho, že zlo konající tvor si dokonce může zvolit dělat nepravost—páchat hřích—potvrzuje fakt svobodné vůle a plně ospravedlňuje jakkoliv dlouhou dobu odložení vykonání spravedlnosti za předpokladu, že prodloužená milost může vést k pokání a nápravě.

Většinu výsad, o které Lucifer usiloval, již měl; ostatní by získal v budoucnu. Všechny tyto cenné dary byly ztraceny, protože podlehl netrpělivosti a neudolal touze mít to všechno hned a dosáhnout toho navzdory všem povinnostem respektovat práva a výsady všech ostatních bytostí vesmíru vesmírů.

Je mnoho důvodů, o kterých my víme, proč Nejvyšší Vládcové ihned nezničili, nebo nezadrželi vůdce Luciferovy vzpoury. Nepochybně však existují ještě jiné a pravděpodobně lepší důvody, nám neznámé. Milosrdné rysy tohoto odkladu vykonání spravedlnosti byly poskytnuty osobně Michaellem Nebadonským. Kdyby nebylo náklonnosti tohoto otce-Tvořitele ke svým chybujičím Synům, nejvyšší spravedlnost supervesmíru by zasáhla okamžitě. Kdyby se taková událost, jako Luciferova vzpoura, stala v Nebadonu v době, kdy byl Michael inkarnovaný na Urantii, podněcovatelé takového zla by byli ihned a zcela zlikvidováni.

Nejvyšší spravedlnost může zasáhnout okamžitě, když není omezena božským milosrdenstvím. Ale milosrdné slitování nad dětmi času a prostoru vždy poskytne tento časový odklad, toto spásonosné mezidobí mezi setbou a sklizní. Jestli je zaseto dobro, toto mezidobí umožní prověření a upevnění charakteru; jestli je zaseto zlo, toto soucitné prodlení poskytne čas

Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and possible sympathizers.

4. THE MERCY TIME LAG

54:4.1 (615.6) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer, Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616.1) Parents, those who have borne and reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616.2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616.3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

54:4.5 (616.4) There are many reasons known to us why the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616.5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance

pro pokání a nápravu. Tento odklad rozhodnutí a vykonání rozsudku nad zločinci je vrozený v samé podstatě milosrdné péče v sedmi supervesmírech. Toto omezení spravedlnosti soucitem dokazuje, že Bůh je láska a že takový Bůh lásky vládne vesmířům a soucitně řídí osud a soud nad všemi svými dětmi.

Milosrdné odklady času nutně vycházejí ze svobodné vůle Tvořitelů. Z této metody, založené na trpělivosti při jednání s hříšnými rebely, pochází vesmírné dobro. Přestože je nepochybně pravda, že dobro nemůže vzejít ze zla toho, kdo zamýšlí a koná zlo, je rovněž pravda, že všechny věci (včetně zla, potenciálního i projeveného) společně působí pro dobro všech bytostí, které znají Boha, s láskou vykonávají jeho vůli a stoupají k Ráji v souladu s jeho věčným plánem a božským záměrem.

Ale tyto milosrdné odklady nejsou nekonečné. Nehledě na dlouhý odklad (tak, jak je čas měřen na Urantii) projednávání Luciferovy vzpoury, můžeme zaznamenat, že v době výkladu tohoto sdělení se konalo na Uverse první slyšení nevyřízeného případu Gabriel versus Lucifer a brzy poté byl vydán příkaz Věčné Moudrých k tomu, aby byl Satan internován na nápravný svět spolu s Luciferem. Tímto končí možnosti Satana navštěvovat kterýkoliv z odpadlických světů Satanie. Spravedlnost ve vesmíru, kde vládne soucit, může působit pomalu, ale spolehlivě.

and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evildoers is inherent in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy controls the fate and judgment of all his creatures.

54:4.7 (616.6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:4.8 (616.7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel vs. Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. MOUDROST ODKLADU

Z mnoha mně známých důvodů proč Lucifer a jeho spoluviníci nebyli dříve zadrženi, nebo souzeni, mám dovoleno popsat jen ty následující:

1. Milosrdenství požaduje, aby každý provinilec měl dostatek času vyjádřit uváženě a zcela ochotně svůj postoj, týkající se jeho zlých myšlenek a hříšných činů.

2. Nejvyšší spravedlnost je řízena Otcovou láskou; proto spravedlnost nikdy nezničí to, co může zachránit milosrdenství. Čas pro přijetí spasení je poskytnut každému hříšníkovi.

3. Žádný milující otec nikdy nespěchá s potrestáním chybujícího člena své rodiny. Trpělivost se pozná pouze v čase.

4. I když hříšnost je vždy škodlivá pro rodinu, moudrost a láska nabádají čestné děti mít strpení se svým chybujícím bratrem v době, poskytnuté milujícím otcem, během které může hříšník uvědomit nesprávnost svoji cesty a přijmout spasení.

5. THE WISDOM OF DELAY

54:5.1 (617.1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:5.2 (617.2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

54:5.3 (617.3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

54:5.4 (617.4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function independently of time.

54:5.5 (617.5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and embrace salvation.

5. Bez ohledu na Michaelův postoj k Luciferovi, nehledě na to, že je Luciferovým otcem-Tvořitelem, nebylo v moci Syna Tvořitele vykonat zkrácené řízení s odpadlým Vládcem Soustavy, protože neměl dokončenu svoji dráhu poskytování, čímž by získal neomezenou svrchovanost v Nebadonu.

6. Věčně Moudří by mohli okamžitě odstranit tyto rebely, ale oni málokdy vynesou rozsudek nad hříšníky bez úplného slyšení. V tomto případě odmítli změnit rozhodnutí Michaela.

7. Je zřejmé, že Imanuel poradil Michaelovi, aby byl povznesený nad rebely a umožnil vzpouru přirozený průběh, který ji přivede k vlastnímu zániku. A moudrost Věčně Jednotného je časovým odrazem společné moudrosti Rájské Trojice.

8. Věčně Věrní Edentie poradili Otcům Souhvězdích umožnit rebelům volný postup až do samého konce, aby veškeré sympatie s těmito hříšníky se rychleji vykořenily ze srdce každého současného a budoucího obyvatele Norlatiadeku — každého smrtelného, morontálního či duchovního tvora.

9. Na Jerusemu osobní zástupce Nejvyššího Jednatele Orvontonu doporučil Gabrielovi dát dostatek možností každému živému tvorů dospět k uvážené volbě v otázkách, týkajících se Luciferovy Deklarace Svobody. Poté, když vyvstaly problémy vzpoury, mimořádný Rájský poradce Gabriela mu sdělil, že jestliže všem bytostem Norlatiadeku nebude dána taková dostatečná a svobodná možnost, potom bude Rájská karanténa uložena na všechny takové případné váhavé a nerozhodné tvory, rozšířena v zájmu sebeochrany na celé souhvězdí. Proto, aby Rájské dveře vzestupu zůstaly otevřeny bytostem Norlatiadeku, bylo nezbytné umožnit plné rozvinutí vzpoury a ujistit se o konečném postoji všech dotčených bytostí.

10. Ve svém třetím nezávislém prohlášení vydala Boží Pečovatelka příkaz nedělat nic, co by jen částečně vyléčilo, zbaběle potlačilo, nebo jinak zakrylo ohavnou podobu rebelů a vzpoury. Andělským armádám bylo přikázáno umožnit úplný a neomezený projev hříchu jako nejrychlejší metodu dosáhnout dokonalého a definitivního vyléčení epidemie zla a hříchu.

11. Na Jerusemu byla ustanovena nouzová komise bývalých smrtelníků, složená z Mocných Poslů, zdokonalených smrtelníků, kteří měli osobní zkušenosti, společně se svými kolegy, s podobnými situacemi. Oni upozornili Gabriela na to, že v případě použití autoritativních, nebo

54:5.6 (617.6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:5.8 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:5.9 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:5.10 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

54:5.11 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proclamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

54:5.12 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was organized on Jerusem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be

urychlených metod potlačení vzpoury, počet zbloudilých bytostí by byl přinejmenším trojnásobný. Celý sbor poradců Uversy se shodl na tom, aby doporučili Gabrielovi nechat vzpouře volný a přirozený průběh i za cenu toho, že bude zapotřebí milion let na odstranění důsledků.

12. Čas, také i ve vesmírném čase, je relativní: kdyby smrtelník Urantie s průměrnou délkou života spáchal zločin, který by uvrhl celý svět ve zmatek a kdyby byl zadržen, souzen a odsouzen ve dvou či třech dnech po spáchání zločinu, zdálo by se vám to dlouho? A to by bylo nejpresnější srovnání s délkou života Lucifera i kdyby rozsouzení jeho případu, který nyní začalo, nebylo skončeno za sto tisíc let urantijského času. Relativní uplynutí času z pohledu Uversy, kde se případ řeší, by se mohlo vysvětlit tímto způsobem: zločin Lucifera byl postaven před soud za dvě a půl vteřiny po jeho spáchání. Z pohledu Ráje soudní řízení začalo současně se završením zločinu.

Existuje ještě stejný počet důvodů proč Lucifera vzpoura nebyla okamžitě a autoritativně potlačena, které by pro vás byly částečně pochopitelné, ale které mně není dovoleno popsat. Mohu vám sdělit, že na Uverse učíme čtyřicet osm důvodů pro umožnění zlu prodělat celou cestu svého vlastního morálního bankrotu a duchovního zániku. Nepochybuji o tom, že existuje zrovna tolik dalších důvodů, mně neznámých.

6. TRIUMF LÁSKY

Ať jsou potíže, se kterými se evoluční smrtelníci mohou potkat ve svých snahách pochopit Luciferovu vzpouru, jakékoliv, všem přemýšlivým tvorům musí být jasné, že způsob zacházení s rebely je potvrzením božské lásky. Vypadá to, že láskyplný soucit k rebelům způsobil mnoha nevinným bytostem utrpení a soužení, ale všechny tyto zmatené osobnosti mohou s jistotou spoléhat na všemoudré Soudce, že o jejich osudech rozhodnou jak soucitně, tak i spravedlivě.

Ve všech stycích Syna Tvořitele a jeho Rajského Otce s inteligentními bytostmi panuje láska. Není možné pochopit mnohé aspekty postoje vesmírných vládců k rebelům a vzpouře—hříchu a hříšníkům—pokud si nepřipomeneme to, že Bůh-Otec předchází všem ostatním aspektům projevu Božstva ve všech vztazích božskosti k lidstvu.

led astray if arbitrary or summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to wind up the consequences.

54:5.13 (618.2) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

54:5.14 (618.3) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. THE TRIUMPH OF LOVE

54:6.1 (618.4) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy as well as justice.

54:6.2 (618.5) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

Když milující otec velké rodiny se rozhodne projevit strpení nad jedním ze svých dětí, vinným ze spáchání těžkého hříchu, může se dobře stát, že soucitný postoj k tomuto chybujícím dítěti způsobí přechodné strasti všem ostatním a mravním dětem. Takové důsledky jsou nevyhnutelné; takové nebezpečí je neoddelitelné od reálné situace, ve které je milující rodič a člen rodinné skupiny. Každý člen rodiny má prospěch z čestného chování každého jiného člena; taktéž, každý člen rodiny musí bezprostředně trpět v důsledku špatného chování každého dalšího člena. Rodiny, skupiny, národy, rasy, světy, soustavy, souhvězdí a vesmíry jsou společenstvím vztahů, založeném na individuálnosti; a proto každý člen kterékoliv takové skupiny, velké či malé, má prospěch z čestného chování, anebo trpí v důsledku nemorálního jednání, všech ostatních členů dané skupiny.

Ale jedna věc musí být vysvětlena: jestli jste nuceni trpět za těžký hřích některého člena vaší rodiny, nebo spoluobčana či smrtelníka jako jste vy, nebo také za vzpouru v soustavě nebo někde jinde—bez ohledu na to, co musíte vystát kvůli přečinům vašich společníků, druhů či vyšších osobností—můžete plně věřit věčnému slibu, že takové strasti jsou přechodným jevem. Žádný z těchto společenských důsledků nečestného chování ve skupině nemůže nikdy ohrozit vaše věčné vyhlídky, nebo ani v nejmenším vás připravit o vaše božské právo vzestupu do Ráje a dosáhnout Boha.

A kromě toho, existuje odškodnění za tyto těžkosti, zdržení a zklamání, které vždy doprovázejí hřích vzpoury. Z mnoha cenných dopadů Luciferovy vzpoury, o kterých se můžu zmínit, upozorním pouze na povýšený status těch vzestupných smrtelníků, obyvatel Jerusemu, kteří tím, že odolali nástrahám hříchu, se stali kandidáty na členství ve sboru Mocných Poslů, mého vlastního řádu. Každá bytost, která obstála při zkoušce v této těžké situaci, proto okamžitě postoupí ve svém administrativním postavení a povýší svoji duchovní hodnotu.

Z počátku se Luciferův převrat jevil naprostou katastrofou pro soustavu a vesmír. Postupně se začaly ukazovat přínosy. Po uplynutí dvaceti pěti tisíc let času soustavy (dvacet tisíc let času Urantie) začali Melkisedekové učit, že přínos vyplývající z Luciferovy pošelosti vyrovnal způsobené zlo. Celkový stav zla se v tu dobu téměř ustálil s tím, že i nadále narůstal pouze na některých izolovaných světech, zatímco prospěšné dopady přibývaly a šířily se celým vesmírem a supervesmírem, dokonce až do Havony. V současné době Melkisedekové učí, že prospěšný přínos vzpoury v Satanii je tisíckrát

54:6.3 (618.6) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group, large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

54:6.4 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

54:6.5 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

54:6.6 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks

větší než souhrn všeho zla.

Ale takové neobvyklé a blahodárné plody špatnosti mohly být pouze dosaženy moudrým, božským a soucitným postojem všech Luciferových nadřízených, počínaje od Otců Souhvězdí na Edentii až k Vesmírnému Otci v Ráji. S plynutím času se dobro, vyplynuvší z Luciferovy pošetilosti, rozšířilo; a protože na trest čekající zlo se celkem naplno rozvinulo v poměrně krátkém čase, je zřejmé, že všemoudří a prozíraví vesmírní vládcové určitě prodlouží čas, během kterého se budou sklízet stále více blahodárnější výsledky. Bez ohledu na mnoho dalších důvodů pro odkládání zadržení a odsouzení rebelů Satanie, již tento jediný prospěch je dostatečný pro vysvětlení toho, proč tito hříšníci nebyli internováni dříve a proč nebyli souzeni a zničeni.

Krátkozraké a časem omezené myslí smrtelníků by neměly spěchat s kritikou odkladů prozíravých a všemoudrých správců vesmírných záležitostí.

Jeden z omylů lidského myšlení, týkající se těchto problémů, spočívá v představě, že všichni evoluční smrtelníci na vyvíjející se planetě by si zvolili cestu do Ráje, kdyby hřích nezatratil jejich svět. Schopnost odmítnout věčný život nepochází z doby Luciferovy vzpoury. Smrtelný člověk měl vždy dar svobodné volby vzhledem k cestě do Ráje.

S mírou získaných zkušeností s věčným životem budete rozšiřovat vaše pojmy o vesmíru a zvětšovat váš obzor smyslů a hodnot; a tak budete schopni lépe pochopit, proč takovým bytostem jako Lucifer a Satan je dovoleno pokračovat ve vzpouře. Ale také lépe porozumíte tomu, jak z takového časově omezeného zla může nakonec vzejít (třebaže ne ihned) dobro. Po dosažení Ráje budete vskutku osvíceni a potěšeni při sledování diskusí serafských filozofů a jejich vysvětlení těchto vážných problémů uspořádání vesmíru. Ale já pochybuji, jestli i potom budete plně uspokojeni ve svých myslích. Alespoň já jsem nebyl, když jsem dosáhl vrcholu vesmírné filozofie. Já jsem plně nepochopil tyto složité problémy až do doby, kdy jsem byl přidělen do správní služby v supervesmíru, kde jsem skrze opravdovou zkušenost získal dostatečnou koncepční schopnost pro pochopení takových mnohostranných problémů kosmické spravedlnosti a duchovní filozofie. S mírou vašeho postupu k Ráji budete stále více zjišťovat, že mnoho problematických rysů vesmírného řízení je možno pochopit pouze po nabytí zvýšené

now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

54:6.7 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

54:6.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

54:6.9 (620.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

54:6.10 (620.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be

empirické způsobilosti a dosažení rozšířeného duchovního vhledu. Kosmická moudrost je nezbytná pro chápání kosmických situací.

[Představeno Mocným Poslem, který prodělal empirickou cestu do věčného života v době první vzpoury v soustavě ve vesmírech času, nyní přiděleným k supervesmírné vládě Orvontonu a jednajícím v této záležitosti na žádost Gabriela Salvingtonského.]

comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

^{54:6.11 (620.3)} [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

Kapitola 55. Sféry světla a života

⇨ 054

Kniha Urantia

056 ⇨

DÍL II. LOKÁLNÍ VESMÍR

KAPITOLA 55 SFÉRY SVĚTLA A ŽIVOTA

Sekce

Úvod

1. Morontální chrám
2. Smrt a přeměna
3. Zlatý věk
4. Reorganizace řízení
5. Vrchol materiálního rozvoje
6. Individuální smrtelník
7. První etapa, neboli etapa planety
8. Druhá etapa, neboli etapa soustavy
9. Třetí etapa, neboli etapa souhvězdí
10. Čtvrtá etapa, neboli etapa lokálního vesmíru
11. Etapy malého a velkého sektoru
12. Sedmá etapa, neboli etapa supervesmíru

PAPER 55 THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

Úvod

EPOCHÁ světla a života je závěrečnou etapou v evoluci světa času a prostoru. Od raných dob primitivního člověka prošla taková obydlená planeta řadou postupných planetárních epoch: epochami před a po příchodu Planetárního Prince, epochou po příchodu Adama, epochou po příchodu Autoritativního Syna a epochou po příchodu poskytnutého Syna. A potom, s pomocí následných planetárních misí Synů Trojice-Učitelů a jejich stále pokročilejším zjevováním božské pravdy a kosmické moudrosti, je takový svět připraven na vyvrcholení evolučního dosažení, ustáleného statusu světla a života. V jejich snahách vytvořit konečnou planetární epochu pomáhají Synům Učitelům vždy Oslivě Večerní Hvězdy a někdy Melkisedekové.

Tato éra světla a života, kterou zahájí Synové

INTRODUCTION

55:0.1 (621.1) THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

55:0.2 (621.2) This era of light and life, inaugurated by

Učitelé při ukončení své poslední planetární mise, trvá na obydlených planetách nekonečně. Každá následná éra ustáleného statusu může být rozdělena do řady soudních období justičními zásahy Autoritativních Synů; ale takové justiční zásahy jsou pouze formální, žádným způsobem nezmění průběh planetárních událostí.

Věčný život je zajištěn pouze těm planetám, jejichž existence vznikla v hlavních okruzích supervesmíru, ale pokud my víme, tyto světy ustálené ve světle a životě jsou předurčeny projit věčnými epochami celého budoucího času.

Evoluční svět prochází sedmi etapami postupného rozvoje éry světla a života a v této spojitosti je nutno poznamenat, že světy smrtelníků, spojujících se s Duchem, se vyvíjejí stejnými způsoby jako bytosti, spojující se s Ladičí Myšlení. Těchto sedm etap světla a života jsou:

1. První—etapa planety.
2. Druhá—etapa soustavy.
3. Třetí—etapa souhvězdí.
4. Čtvrtá—etapa lokálního vesmíru.
5. Pátá—etapa malého sektoru.
6. Šestá—etapa velkého sektoru.
7. Sedmá—etapa supervesmíru.

V závěru tohoto vyprávění jsou tyto etapy pokročilého rozvoje popsány v jejich vztahu s vesmírnou organizací, ale planetární hodnoty kterékoliv etapy mohou být dosaženy kterýmkoliv světem zcela nezávisle na rozvoji jiných světů, nebo na nadplanetárních úrovních vesmírného řízení.

1. MORONTIÁLNÍ CHRÁM

Existence morontiálního chrámu v hlavním městě obydlené planety je potvrzením vstupu takové sféry do ustálených epoch světla a života. Předtím, než po ukončení své závěrečné mise Synové Učitelé opustí svět, slavnostně zahájí tuto poslední epochu evolučního dosažení; oni řídí ten den, kdy „svatý chrám přichází dolů na zem.“ Tato událost, znamenající začátek éry světla a života, je vždy počtána osobní přítomností Rajského poskytnutého Syna dané planety, který přichází svědecky potvrdit tento významný den. V tomto chrámu nesrovnatelné krásy Rajský poskytnutý Syn prohlásí dlouhodobě sloužícího Planetárního Prince za nového Planetárního Vládce a udělí tomuto věrnému Synu Lanonandekovi nové

the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

55:0.3 (621.3) Only those planets which attain existence in the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

55:0.4 (621.4) There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

- 55:0.5 (621.5) 1. The first or planetary stage.
- 55:0.6 (621.6) 2. The second or system stage.
- 55:0.7 (621.7) 3. The third or constellation stage.
- 55:0.8 (621.8) 4. The fourth or local universe stage.
- 55:0.9 (621.9) 5. The fifth or minor sector stage.
- 55:0.10 (621.10) 6. The sixth or major sector stage.
- 55:0.11 (621.11) 7. The seventh or superuniverse stage.

55:0.12 (621.12) At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. THE MORONTIA TEMPLE

55:1.1 (622.1) The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission, they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the "holy temple comes down upon earth." This event, signaling the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the new Planetary Sovereign and invests such a

pravomoci a širší právo nad planetárními záležitostmi. Přítomen je také Vládce Soustavy a ve svém projevu stvrdí tato prohlášení.

Morontialní chrám má tři části. Samotný střed je svatyní Rajského Poskytnutého Syna. Pravá část je určena pro bývalého Planetárního Prince, nynějšího Planetárního Vládce; a když je v chrámu přítomen, tento Syn Lanonandek je viditelný pro duchovnější bytosti sféry. Levá část je vyhrazena výkonnému vůdci konečných, přidělených na planetu.

I když o planetárních chrámech se mluví, že „přicházejí z nebe,“ ve skutečnosti žádný faktický materiál není přinesen z hlavního centra soustavy. Stavba každého takového chrámu je vytvořena v miniaturní podobě v hlavním centru soustavy a Kontrolori Morontialní Energie potom přinesou tyto odsouhlasené návrhy na planetu. Tady, společně s Hlavními Fyzickými Kontrolory, postaví morontialní chrám podle předloh.

Průměrný morontialní chrám pojme kolem tří set tisíc diváků. Tyto impozantní stavby se nepoužívají pro obřady uctívání, zábavu nebo sledování dálkového vysílání; jsou určeny pro mimořádné události planety, jako jsou: komunikace s Vládce Soustavy nebo Nejsvrchovanějšími, speciální vizuální slavnosti, určené pro odhalení osobní přítomnosti duchovních bytostí a také pro tiché kosmické rozjímání. Školy kosmické filozofie tady konají absolventská cvičení a také tady smrtelníci sféry obdrží planetární uznání za úspěchy ve vyšší sociální službě a za jiné výjimečné výsledky.

Takový morontialní chrám slouží také jako místo pro sledování přeměny živých smrtelníků do morontialní existence. Poněvadž chrám přeměny je postaven z morontialního materiálu, nemůže být zničen žárem spalujícího ohně, který tak dokonale zlikviduje fyzická těla těch smrtelníků, kteří tady prodělají konečné spojení se svými Ladiči. Na velkých světech planou tyto plameny rozloučení téměř nepřetržitě a když počet odchodů narůstá, na různých místech planety se vystaví dodatečné svatyně morontialního života. Nedávno jsem pobýval na jedné planetě daleko na severu, kde bylo v činnosti dvacet pět morontialních chrámů.

Na planetách, které nedosáhly ještě ustáleného stavu a nemají morontialní chrámy se často objevují tyto záblesky spojení v planetární atmosféře, kam je materiální tělo kandidáta přeměny vyneseno midbytostmi a fyzickými kontrolory.

faithful Lanonandek Son with new powers and extended authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

55:1.2 (622.2) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finalizers attached to the planet.

55:1.3 (622.3) Although the planetary temples have been spoken of as “coming down from heaven,” in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia temple according to specifications.

55:1.4 (622.4) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

55:1.5 (622.5) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

55:1.6 (622.6) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

2. SMRT A PŘEMĚNA

Přirozená, fyzická smrt není nevyhnutelným rysem smrtelné existence. Většina pokročilých evolučních bytostí, obyvatel planet, existujících v poslední éře světla a života, neumírá; oni jsou přeneseni ze života v těle přímo do morontální existence.

Tato zkušenost přeměny z materiálního života do morontálního stavu—spojení nesmrtelné duše se zavedeným Ladičem—narůstá úměrně s evolučním progresem planety. Z počátku pouze několik smrtelníků v každé epoše dosáhne úrovně duchovního rozvoje, umožňující proces přeměny, ale s příchodem postupných epoch Synů Učitelů, se objevuje více a více spojení s Ladičem před skončením prodlužujících se životů vyvinutějších smrtelníků; a v době završení mise Synů Učitelů je přibližně jedna čtvrtina těchto nádherných smrtelníků osvobozena od přirozené smrti.

V pozdějších etapách éry světla a života midbytosti nebo jejich společníci cítí blížící se stav možného spojení duše s Ladičem a oznámí to strážcům osudu, kteří obratem sdělí tyto informace skupině konečných, pod jejichž vedením se může tento smrtelník nacházet; potom Planetární Vládce vyzve takového smrtelníka, aby se vzdal všech svých planetárních povinností, dal sbohem světu svého původu a uchýlil se do vnitřního chrámu Planetárního Vládce a tam čekal na morontální přenos—záblesk přeměny—z materiální sféry evoluce na morontální úroveň předduchovního rozvoje.

Když se rodina, přátelé a spolupracovníci takového kandidáta na spojení shromáždí v morontálním chrámu, rozmístí se kolem středního pódia, na kterém odpočívají kandidáti spojení a volně si povídají se svými shromážděnými přáteli. Mezi středním pódiem a materiálními smrtelníky je vytvořen kruh nebeských osobností, aby je chránili před účinkem energií v okamžiku „záblesku života," který vysvobodí kandidáta vzestupu z pout materiálního těla a tím vykoná pro takového evolučního smrtelníka všechno to, co dělá přirozená smrt pro ty, kteří jsou vysvobozeni z těla s její pomocí.

V prostorném chrámu se může najednou shromáždit mnoho kandidátů spojení. A jaká je to nádherná událost, když se smrtelníci takto shromáždí, aby byli svědky toho, jak jejich milovaní odcházejí v duchovní záři a jaký je to rozdíl od těch raných epoch, kdy smrtelníci museli své mrtvé ponechat pozemským živilům! Plačtivé a nařkající výjevy, charakteristické pro počáteční epochy lidské evoluce, jsou nyní nahrazeny opojenou

2. DEATH AND TRANSLATION

55:2.1 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

55:2.2 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

55:2.3 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

55:2.4 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the "life flash" which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

55:2.5 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution

radostí a povzneseným nadšením, když tito Boha uvědomějí smrtelníci dávají sbohem svým milovaným při jejich odchodu z materiálních vazeb duchovními plameny poutavé velkoleposti a vzrůstající nádhery. Na světech, ustálených ve světle a životě, „pohřby“ jsou událostmi nesmírné radosti, hlubokého zadostiučinění a nevyjádřitelné naděje.

Duše těchto zdokonalujících se smrtelníků jsou stále více naplňovány vírou, nadějí a jistotou. Radostná nálada, pronikající všemi těmi, kteří se shromáždili kolem svatyně přeměny, se podobá náladě, když se šťastní přátelé a příbuzní setkají při promoci jednoho ze svého středu, anebo se sejdou, aby byli svědky udělení nějaké významné pocty jednomu ze svých řad. A rozhodně by to bylo prospěšné, kdyby se méně vyspělí smrtelníci mohli naučit dívat se na přirozenou smrt se stejnou veselostí a osvěceností.

Po záblesku spojení smrtelní přisedící neuvidí nic ze svých přeměněných druhů. Prostřednictvím Ladiče směřují takové přeměnné duše přímo do sálu vzkříšení patřičného morontálního vzdělávacího světa. Na tyto procesy, spojené s přenosem živých lidských bytostí na morontální svět, dohlíží archanděl, který byl na takový svět přidělen v ten den, kdy vstoupil do éry světla a života.

V době, kdy svět dosáhne čtvrté etapy světla a života, více než polovina smrtelníků opustí řady živých planety prostřednictvím přeměny. Takové ubývání smrti stále pokračuje, ale já neznám žádnou soustavu, jejíž obydlené planety, přestože jsou již dlouho ustálené v životě, jsou úplně osvobozeny od přirozené smrti, jako způsobu úniku z pout těla. A dokud nebude dosažen jednotný vysoký stav planetární evoluce, morontální vzdělávací světy lokálního vesmíru musí nadále sloužit jako výchovné a kulturní sféry pro vyvíjející se morontální progresisty. Úplné odstranění smrti je možné, ale podle mých záznamů se to ještě nestalo. Snad takový stav může být dosažen v daleké budoucnosti během postupných epoch sedmé etapy ustáleného planetárního života.

V obdobích rozkvětu ustálených sfér přenesené duše neprocházejí obytnými světy. Ani nepobývají, jako studenti, na morontálních světech soustavy či souhvězdí. Ony neprocházejí žádnou z počátečních fází morontálního života. Jsou jedinými vzestupnými smrtelníky, kteří se těsně vyhnou morontálnímu přechodu z materiální existence do poloduchovního statusu. První zkušenost takových Synem objatých smrtelníků na jejich vzestupné pouti je služba na progresivních světech hlavního centra vesmíru. A

are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, “funerals” are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

55:2.6 (623.6) The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number. And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

55:2.7 (624.1) Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to such a world on the day when it was first settled in light and life.

55:2.8 (624.2) By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation. Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

55:2.9 (624.3) The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such *Son-seized* mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the

z těchto vzdělávacích světů Salvingtonu se potom jako učitelé vrací zpět na ty stejné světy, které předtím minuli a následně pokračují do Ráje cestou, předurčenou pro vzestup smrtelníků.

Kdybyste mohli navštívit planetu v pokročilém stupni rozvoje, rychle byste pochopili důvody pro rozdílné přijetí vzestupných smrtelníků na obytných a vyšších morontálních světech. Ihned byste věděli, proč bytosti, odcházející z takových vysoce vyvinutých sfér, jsou připraveny zahájit svůj vzestup k Ráji na mnohem vyšší úrovni než průměrný smrtelník z neuspořádaného a zaostalého světa jako je Urantia.

Bez ohledu z jaké úrovně planetárního rozvoje lidské bytosti vzestoupí na morontální světy, sedm obytných sfér jim poskytne dostatek příležitostí k získání zkušeností jako učitel-student všeho toho o co přišli kvůli pokročilému statusu svých rodných planet.

Vesmír spolehlivě používá tyto vyrovnávací metody, určené pro zabezpečení toho, aby žádná vzestupná bytost nebyla připravena o cokoli, což má podstatný význam pro její vzestup.

universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

55:2.10 (624.4) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55:2.11 (624.5) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

55:2.12 (624.6) The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. ZLATÝ VĚK

V průběhu éry světla a života planeta stále více prosperuje pod otcovskou vládou Planetárního Vládcce. V tuto dobu se světy rozvíjejí pod vlivem jednoho jazyka, jednoho náboženství a —na normálních sférách—jedné rasy. Ale tato epocha není dokonalá. Tyto světy mají stále dobře vybavené nemocnice a domy pro péči o nemocné. Stále tam existují problémy s léčením nahodilých zranění a nevyhnutelných chorob, provázející věčnost starého věku a poruchy stárnutí. Nemoc nebyla ještě úplně přemožena a také pozemské zvířectvo nebylo dokonale zkroceno; ale takové světy jsou jako Ráj ve srovnání s ranným údobím primitivního člověka v době před příchodem Planetárního Prince. Kdyby vás náhle přenesli na planetu, nacházející se na takovém stupni vývoje, instinktivně byste ji nazvali nebem na zemi.

V průběhu této epochy relativního pokroku a dokonalosti jsou materiální záležitosti stále řešeny lidskou vládou. Nedávno jsem navštívil svět v první etapě světla a života a veřejné záležitosti tam byly financovány desátkovou metodou. Každý dospělý pracovník—a všichni tělesně schopní někde pracovali—platili deset procent ze svého výdělku či příjmu do veřejné pokladny. Tyto prostředky byly vypláceny následovně:

3. THE GOLDEN AGES

55:3.1 (624.7) During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

55:3.2 (625.1) Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age of relative progress and perfection. The public activities of a world in the first stage of light and life which I recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

1. Tři procenta se vydávala na prosazování pravdy—vědu, vzdělání a filozofii.

2. Tři procenta se dávala na krásu—zábavu, kulturu a umění.

3. Tři procenta se věnovala na dobročinnost—sociální služby, charitu a náboženství.

4. Jedno procento bylo určeno jako pojistná rezerva pro případ pracovní neschopnosti v důsledku nehody, nemoci, stáří nebo nevyhnutelných neštěstí.

Přírodní zdroje této planety byly spravovány jako společný majetek, bezpodílové spoluvlastnictví.

Nejvyšší pocta, udělovaná obyvatelům tohoto světa, byl řád za „nejlepší službu“— jediný druh uznání, udělovaný v morontálním chrámu. Toto uznání bylo uděleno těm, kteří měli dlouholeté zásluhy v některých oblastech nadmateriálních objevů, nebo planetární sociální služby.

Většina sociálních a administrativních funkcí byla vykonávána společně muži a ženami. Také učení bylo z velké části prováděno společně; rovněž všechny soudní úkony byly vykonávány obdobnými dvojicemi.

Na těchto zdokonalených světech se doba mezi narozením dětí příliš neprodlužuje. Velký věkový rozdíl mezi dětmi v rodině není žádoucí. Když je věk blízko u sebe, děti jsou mnohem více schopny přispívat k jejich vzájemné výchově. A na těchto světech jsou děti znamenitě vychovávány prostřednictvím soutěživých forem, podněcujících v nich horlivé nadšení pro progresivní obory a různá odvětví a pro dosažení pochopení a osvojení si pravdy, krásy a dobra. Nesmí vás znepokojovat to, že také na těchto zdokonalených sférách se vyskytuje hodně zla, skutečného a potenciálního, které podněcuje volbu mezi pravdou a omylem, dobrem a zlem, hříchem a čestností.

Nicméně, ke smrtelné existenci na takových vyspělých evolučních planetách se váže určitá, nevyhnutelná povinnost. Když ustálený svět vstoupí do čtvrté etapy světa a života, všechny vzestupné bytosti, ještě předtím, než dosáhnou malý sektor, budou dočasně přiděleny na planetu, procházející ranými stadii evoluce.

Každá z těchto postupných etap představuje vzestupné splnění všech aspektů planetárních dosaženích. V první etapě světa bylo zjevení pravdy rozšířeno, aby zahrnuo činnost vesmíru vesmírů, zatímco studium Božstev ve druhé etapě je snahou osvojit si mnohotvárný koncept podstaty, poslání, péče, vazeb, původu a osudu

55:3.3 (625.2) 1. Three per cent was expended in the promotion of truth — science, education, and philosophy.

55:3.4 (625.3) 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

55:3.5 (625.4) 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

55:3.6 (625.5) 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age, or unpreventable disasters.

55:3.7 (625.6) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

55:3.8 (625.7) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of “supreme service,” being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

55:3.9 (625.8) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55:3.10 (625.9) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

55:3.11 (625.10) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55:3.12 (626.1) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission,

Synů Tvořitelů—první úrovně Boha Sedmidílného.

Když je planeta velikosti Urantie docela dobře ustálena, má obvykle kolem sta podružných administrativních center. Tato podružná centra jsou řízena jednou z následujících skupin kvalifikovaných správců:

1. Mladí Materiální Synové a Dcery, kteří přišli z hlavního řídícího centra soustavy, aby působili jako asistenti vládnoucímu Adamovi a Evě.

2. Potomci polosmrtelného personálu Planetárního Prince, kteří se narodili na některých světech, aby vykonávali tyto a další podobné povinnosti.

3. Přímé planetární potomstvo Adama a Evy.

4. Materializované a polidštěné midbytosti.

5. S Ladičem spojení smrtelníci, kteří na svoji vlastní žádost jsou dočasně zproštěni přeměny výnosem vesmírného představitele Osobních Ladičů s tím, že mohou pokračovat na planetě ve výkonu určitých důležitých správních funkcí.

6. Speciálně vyškolení smrtelníci z planetárních škol administrativy, kteří kromě toho obdrželi řád za nejlepší službu v morontálním chrámu.

7. Určité vybrané komise, složené ze třech patřičně kvalifikovaných obyvatel, které jsou někdy na pokyn Planetárního Vládce vybrány občany, aby na základě svých mimořádných schopností vykonaly nějaký stanovený úkol, který je nezbytný v daném planetárním sektoru.

Aby Urantia dosáhla vysokého planetárního osudu éry světla a života, nesmí čelit velkému handicapu, který spočívá v problémech nemoci, degenerace, válek, různobarevných ras a mnohohybnosti.

Žádný evoluční svět nemůže doufat v dosažení druhé etapy ustálení ve světle, dokud nedocílí jeden jazyk, jedno náboženství a jednu filozofii. Existence jenom jedné rasy značně usnadní takové dosažení, ale to neznamená, že velký počet národů Urantie znemožňuje dosáhnout vyšších úrovní.

4. REORGANIZACE ŘÍZENÍ

V průběhu postupných etap ustálené existence se obydlené planety obdivuhodně rozvíjejí pod moudrým a soucitným vedením dobrovolného Sboru Konečných—vzestupných bytostí, dosáhnoucí Ráje, které se vrátily, aby

ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

55:3.13 (626.2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55:3.14 (626.3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55:3.15 (626.4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55:3.16 (626.5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55:3.17 (626.6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55:3.18 (626.7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55:3.19 (626.8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the morontia temple.

55:3.20 (626.9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55:3.21 (626.10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

55:3.22 (626.11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55:4.1 (626.12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who

pomáhaly svým bratrům v těle. Tito koneční aktivně spolupracují se Syny Trojice-Učitelů, ale svoji přímou účast na řízení záležitostí světa nezačnou do té doby, dokud se na zemi neobjeví morontální chrám.

Po formálním zahájení planetární služby Sboru Konečných, většina z velkého množství nebeských bytostí planetu opustí. Ale serafští strážci osudu pokračují v osobní péči o vyvíjející se smrtelníky ve světě; ve skutečnosti tito andělé přicházejí v průběhu ustálených epoch ve stále vyšších počtech, protože větší a větší skupiny lidských bytostí dosáhnou již během života na planetě třetí kosmický okruh koordinovaného stavu věčnosti.

Toto je pouze první z řady administrativních změn postupných epoch, vyznačujících se stále více skvělejšími výsledky obydlených planet během jejich postupu od první k sedmé etapě ustálené existence.

1. První etapa světla a života. V této počáteční ustálené etapě je svět spravován třemi vládci:

a. Planetárním Vládcem, jehož poradcem v tomto období je Syn Trojice-Učitel, který je zpravidla vůdcem posledního sboru takových Synů, působících na planetě.

b. Vůdcem planetárního sboru konečných.

c. Adamem a Evou, kteří působí společně jako sjednocovací síla dvojného vedení Prince-Vládců a vůdců konečných.

Povznesené a osvobozené midbytosti působí jako tlumočníci pro serafské ochránce a konečné. Jedním z posledních činů Synů Trojice-Učitelů při jejich závěrečné misi je osvobození midbytostí dané sféry a povýšení jejich planetárního statusu (nebo jeho obnovení) a jejich přidělení do odpovědných funkcí v nové správě sféry. Takové změny jsou již prováděny v dosahu lidského vidění, aby smrtelníci byli schopni uvidět tyto dříve neviditelné členy ranného Adamického režimu. Je to umožněno posledními objevy fyzické vědy ve spojení s rozšířenými planetárními funkcemi Hlavních Fyzických Kontrolorů.

Vládce Soustavy má oprávnění uvolnit midbytosti kdykoliv po dosažení první ustálené etapy, aby se mohli v morontii, s pomocí Nositelů Života a fyzických regulátorů, polidštit a po obdržení Ladičů Myšlení zahájit svůj vzestup k Ráji.

V průběhu třetí a následných etap některé midbytosti stále ještě vykonávají své povinnosti,

have come back to minister to their brethren in the flesh. These finaliters are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55:4.2 (626.13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627.1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627.2) 1. *The first stage of light and life.* A world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627.3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627.4) b. The chief of the planetary corps of finaliters.

55:4.7 (627.5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finaliters.

55:4.8 (627.6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finaliters are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission is to liberate the midways of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627.7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

55:4.10 (627.8) In the third and subsequent stages, some of the midways are still functioning, chiefly

především jako kontaktní osobnosti pro konečné, ale se vstupem do každé následné etapy světla a života jsou do značné míry nahrazeny novými kategoriemi styčných pečovatelů; jen několik málo z nich zůstane na planetě po čtvrté etapě světla. Sedmá etapa bude svědkem příchodu prvních absonitních pečovatelů z Ráje, kteří přicházejí sloužit namísto některých vesmírných tvorů.

2. Druhá etapa světla a života. Tato epocha je ohlášena na světech příchodem Nositele Života, který se stává dobrovolným poradcem planetárních vládců ve věcech dalšího očišťování a stabilizování smrtelných ras. Takto se Nositelé Života aktivně podílejí na pokračování evoluce lidské rasy—fyzické, sociální a ekonomické. A poté oni rozšíří svoji kontrolu nad dalším očišťováním lidské rasy různým odstraněním zpomalujících a přetrvávajících pozůstatků podřadného potenciálu—intelektuálního, filozofického, kosmického a duchovního. Ti, kdo naplánovali a založili život na obydlitelné planetě, jsou plně kompetentní radit Materiálním Synům a Dcerám, kteří mají plné a bezvýhradné právo očistit evoluční rasu od škodlivých vlivů.

Počínaje druhou etapou a v celém dalším průběhu života ustálené planety, slouží Synové Učitelé jako poradci konečným. Takové mise vykonávají jako dobrovolníci a ne úkolem; a slouží výhradně sboru konečných, s výjimkou toho, kdy je mohou jako poradce, se souhlasem Vládce Soustavy, využít Planetární Adam a Eva.

3. Třetí etapa světla a života. V průběhu této epochy obydlená planeta dospěje k novému pochopení Věčně Moudrých, druhého stupně Boha Sedmidílného a představitelů těchto vládců supervesmíru navážou nové vztahy s planetární správou.

V každé následné etapě ustálené existence působí koneční ve stále vyšších funkcích. Existuje těsné pracovní spojení mezi konečnými, Večerními Hvězdami (superanděly) a Syny Trojice-Učitelé.

Během této nebo následující etapy se Syn Učitel připojí s pomocí kvarteta přísluhujících duchů k vybranému vyššímu řídicímu smrtelníkovi, který se nyní stane spolupracovníkem Planetárního Vládce a společně řídí záležitosti světa. Tito vyšší řídicí smrtelníci slouží ve své funkci dvacet pět let planetárního času a právě tato nová změna umožní Planetárnímu Adamovi a Evě v průběhu následných epoch opustit svět, na kterém sloužili tak dlouhou dobu.

Kvarteto přísluhujících duchů tvoří:

as contact personalities for the finaliters, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midwayers; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627.9) 2. *The second stage of light and life.*

This epoch is signaled on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627.10) From the second stage on throughout

the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finaliters. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finaliter corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628.1) 3. *The third stage of light and life.*

During this epoch the inhabited worlds arrive at a new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628.2) In each succeeding age of settled

existence the finaliters function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finaliters, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628.3) During this or the following age a

Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

55:4.16 (628.4) The ministering-spirit quartettes

představitel serafů sféry, sekurafský poradce supervesmíru, archanděl přeměny a omniáfim, který působí jako osobní zástupce Přiděleného Strážce, sloužícího v hlavním centru soustavy.

4. Čtvrtá etapa světla a života. Synové Trojice-Učitelé se objeví na planetách v nových funkcích. S podporou synů, trinitarizovaných tvory, tak dlouho spatřých s jejich řádem, přicházejí nyní na planety jako dobrovolní poradci a konzultanti Planetárního Vládce a jeho spolupracovníků. Taková dvojice—synové, trinitarizovaní bytostmi Ráje-Havony a synové, trinitarizovaní vzestupnými bytostmi—představují rozdílná vesmírná stanoviska a různorodé osobní zkušenosti, které jsou velmi užitečné pro planetární vládcu.

Po této etapě mohou Planetární Adam a Eva kdykoliv požádat Syna Tvořitele-Vládce o uvolnění z planetárních povinností, aby mohli zahájit svůj vzestup k Ráji; nebo mohou na planetě zůstat jako školitelé nově vznikajícího řádu stále duchovnější společnosti, složené z pokročilých smrtelníků, usilujících o pochopení filozofického učení konečných v podání Oslnivých Večerních Hvězd, které jsou nyní přiděleny na světy, aby tam sloužily v párech se sekunafimy z hlavního centra supervesmíru.

Koneční se hlavně zaměřují na zavedení nových způsobů činností společnosti—sociálních, kulturních, filozofických, kosmických a duchovních. Pokud je nám známo, jejich služba bude pokračovat do pozdních etap sedmé epochy evoluční stability, přičemž je možné, že mohou odejít sloužit do vnějšího kosmu, načež, jak my se domníváme, jejich místa mohou zaujmout absonitní bytosti z Ráje.

5. Pátá etapa světla a života. Změny v této etapě ustálené existence se vesměs týkají fyzických oborů a to je prvořadá starost Hlavních Fyzických Kontrolorů.

6. Šestá etapa světla a života je svědkem vzniku nových funkcí v okruzích myslí obydlého světa. Missing sentence.

7. Sedmá etapa světla a života. Na počátku sedmé epochy se k Synu Trojice-Učiteli, působícímu jako poradce Planetárního Vládce, připojí dobrovolný znalec, poslaný Věčně Moudrými a později budou posíleni třetím poradcem, který přijde od Nejvyššího Jednatele supervesmíru.

V průběhu této epochy, ne-li dříve, jsou Adam

consist of: the seraphic chief of the sphere, the superuniverse secoraphic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

55:4.17 (628.5) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples — Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons — represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

55:4.18 (628.6) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finaliters portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

55:4.19 (628.7) The finaliters are chiefly engaged in initiating the new and supermaterial activities of society — social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonite beings from Paradise.

55:4.20 (628.8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

55:4.21 (628.9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

55:4.22 (628.10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (629.1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If

a Eva vždy uvolnění z planetárních povinností. Jestliže je ve sboru konečných Materiální Syn, může být připojen k vyššímu řídícímu smrtelníkovi a někdy je to Melkisedek, který dobrovolně vykonává tuto funkci. Jestli je mezi konečnými midbytost, všichni ostatní z tohoto řádu, pobývajících na planetě, jsou okamžitě uvolnění.

Po uvolnění ze svého dlouhotrvajícího úkolu si Planetární Adam a Eva mohou zvolit své dráhy následovně:

1. Mohou si zajistit uvolnění z planetární služby a z hlavního centra vesmíru ihned zahájit cestu k Ráji, obdrževši Ladiče Myšlení po završení morontální zkušenosti.

2. Velmi často Planetární Adam a Eva obdrží Ladiče ještě během služby na planetě ustálené ve světle současně s obdržáním Ladičů některými jimi importovanými nesmišenými dětmi, které si dobrovolně zvolily jedno období planetární služby. Potom mohou odejít do hlavního centra vesmíru a tam zahájit vzestupnou cestu k Ráji.

3. Planetární Adam a Eva se mohou rozhodnout, tak jak to dělají Materiální Synové a Dcery hlavního centra soustavy, že odejdou na krátký pobyt přímo na midsonitní svět a tam obdrží své Ladiče.

4. Mohou si zvolit návrat do hlavního centra soustavy, tam určitou dobu zastávat místo u nejvyššího soudu a po skončení této služby obdrží Ladiče a zahájí vzestup k Ráji.

5. Po ukončení svých administrativních povinností se mohou vrátit na svět svého původu na jedno období jako učitelé a obdrží Ladiče v době přenosu do hlavního centra vesmíru.

V průběhu všech těchto epoch importovaní pomáhající Materiální Synové a Dcery uplatňují obrovský vliv na vyvíjející se sociální a ekonomické systémy. Oni jsou potenciálně nesmrtelní, alespoň do té doby, kdy se rozhodnou pro polidštění, obdrží Ladiče a zahájí vzestupnou dráhu k Ráji.

Aby bytost na evolučních světech obdržela Ladiče Myšlení musí být polidštěna. Všichni vzestupní členové Smrtelného Sboru Konečných obdrželi Ladiče a spojili se s nimi, kromě serafimů, kteří, při přijímání do tohoto sboru, jsou spojeni s Otcem duchem jiného typu.

there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive, and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a tremendous influence on the progressing social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. VRCHOL MATERIÁLNÍHO ROZVOJE

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

Smrtelní tvorové, žijící na hříchem postiženém, zlem dominujícím, prospěchářském, izolovaném světě, jako je Urantia, si ztěží mohou představit fyzickou dokonalost, intelektuální úroveň a duchovní rozvoj, charakterizující tyto pokročilé epochy evoluce na bezhříšných sférách.

Pokročilé etapy světa, ustáleném ve světle a životě, představují vrchol evolučního materiálního rozvoje. Na těchto kultivovaných planetách zmizely nicotnosti a třenice ranných primitivních období. Téměř úplně vymizela chudoba a sociální nerovnost, zmizela zvrhlost a zločinnost není téměř vidět. Duševní poruchy přestaly prakticky existovat a slabomyslnost je výjimkou.

Ekonomický, sociální a administrativní stav těchto světů má vysokou a zdokonalenou úroveň. Věda, umění a průmysl vzkvétají a společnost je hladce fungujícím mechanismem vysoké materiální, intelektuální a kulturní úrovně. Průmysl je do značné míry změněn tak, aby sloužil vyšším cílům takové nádherné civilizace. Ekonomický život takového světa se stal etický.

Války jsou věcí historie a neexistují tam již žádné armády nebo policejní složky. Postupně mizí vládní aparát. Sebekázeň pomalu dělá z právních zákonů nepotřebnou věc. Rozsah civilní vlády a zákonných ustanoveních, ve středně pokročilém stavu rozvíjející se civilizace, je v nepřímé úměrnosti morálce a duchovnosti občanstva.

Školy jsou nesmírně zdokonaleny a věnují se vzdělávání mysli a rozvoji duše. Centra umění jsou mimořádně nádherná a hudební útvary jsou velkolepé. Chrámů uctívání s připojenými školami filozofie a empirického náboženství představují výtvoř krásy a vznešenosti. Stejně úchvatné jsou otevřené arény pro uctívání, vyznačující se jednoduchostí uměleckého provedení.

Existuje dostatek vyhrazených zařízení pro soutěživou zábavu, humor a další osobní a skupinové činnosti. Zvláštním rysem soutěživých aktivit na takovém vysoce kultivovaném světě je snaha jednotlivců a skupin vynikat ve vědách a filozofii kosmologie. Rozkvétají literatura a řečnické umění a jazyk je zdokonalen natolik, že je schopen obrazně vyjadřovat pojmy a působivě předávat ideje. Život se vyznačuje osvěžující jednoduchostí; člověk konečně dokázal sladit vysokou úroveň technického rozvoje s podněcujícími intelektuálními činy a předčil jak to první, tak i to druhé mimořádnými duchovními vědomostmi. Usilování o štěstí je zkušenost, přinášející radost a uspokojení.

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

55:5.2 (629.11) The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

55:5.3 (629.12) The economic, social, and administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

55:5.4 (630.1) War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

55:5.5 (630.2) Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

55:5.6 (630.3) The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last co-ordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has overshadowed both with an exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

6. INDIVIDUÁLNÍ SMRTELNÍK

Jak světy postoupí do ustáleného stavu světa a života, společnost se stává více a více mírovou. I když jednotlivec není o nic méně nezávislý a oddaný své rodině, je více nesobecký a přátelštější.

Ve svém nynějším stavu na Urantii vy nejste schopni ocenit pokročilou úroveň a progresivní podstatu osvěcených ras těchto zdokonalených světů. Tito lidé jsou výkvětem evolučních ras. Ale stále jsou takové bytosti smrtelné; stále dýchají, jedí, spí a piji. Tato úžasná evoluce není nebem na zemi, ale nádhernou předzvěstí božských světů, ležících na vzestupné cestě k Ráji.

Biologická způsobilost smrtelné rasy na normálním světě dosáhla vysokou úroveň již v průběhu postadamických epoch; a nyní, epochu za epochou během ustálených éry fyzická evoluce člověka pokračuje. Zesiluje zrak i sluch. V této době počet populace zůstává stejný. Rozmnožování je regulováno podle planetárních potřeb a genetickými vrozenými faktory; smrtelníci, obývající planetu v této epoše, jsou rozděleni do pěti až deseti skupin, přičemž nižší skupiny mohou mít pouze o polovinu méně dětí, než vyšší skupiny. Pokračování vylepšování takové nádherné rasy během éry světa a života je převážně záležitostí selektivního rozmnožování těch rasových rysů, které vyznačují vyšší hodnoty sociálního, filozofického, kosmického a duchovního charakteru.

Ladiči Myšlení přicházejí tak, jak v předchozích evolučních epochách a s každou novou epochou jsou tito smrtelníci více a více schopni komunikovat s vnitřním fragmentem Otce. Během počátečních a předduchovních etap rozvoje stále působí pomocní duchové myslí. V průběhu postupných epoch ustáleného života je působení Ducha Svatého a pomoc andělů dokonce více účinnější. Ve čtvrté etapě světa a života je patrné, že pokročilí smrtelníci mají mnohem více uvědomělý kontakt s duchovní přítomností Hlavního Ducha supervesmírné působnosti, ačkoli filozofie takového světa je zaměřena na snahu pochopit nová zjevení Boha Nejvyššího. Více než polovina obyvatel na planetách s takovou vyspělou úrovní prodělá přenos z řad živých do morontálního stavu. A tak „minulost odchází; a pohledte, všechno se stává novým.“

My předpokládáme, že fyzická evoluce dosáhne svého plného rozvoje na konci páté epochy éry světa a života. Pozorujeme, že horní limity duchovního rozvoje, spjatého s vyvíjející se

6. THE INDIVIDUAL MORTAL

55:6.1 (630.4) As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

55:6.2 (630.5) On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

55:6.3 (630.6) On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

55:6.4 (630.7) The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, "old things are passing away; behold, all things are becoming new."

55:6.5 (631.1) We conceive that physical evolution will have attained its full development by the end of the fifth epoch of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are

lidskou myslí, jsou určeny úrovni spojení s Ladičem—úrovni společných morontálních hodnot a kosmických významů. Ale pokud jde o moudrost: i když to nevíme s určitostí, domníváme se, že intelektuální evoluce a dosažení moudrosti nemohou mít nikdy limit. Na planetě, která je v sedmé etapě, moudrost může vyčerpat materiální možnosti, začít vnímat motu a nakonec dokonce okusit absonitní vznešenost.

My vidíme, že na těchto vysoce vyvinutých planetách, již dlouho se nacházejících v sedmé etapě rozvoje, se lidské bytosti výborně naučí jazyk lokálního vesmíru ještě před svojí přeměnou; a navštívil jsem několik velmi starých planet, na kterých abandonterové učili smrtelníky řeč supervesmíru. A na těchto světech jsem viděl metodu, prostřednictvím které absonitní osobnosti odhalí v morontálním chrámě přítomnost konečných.

Toto je příběh o velkolepém cíli, o který usilují smrtelníci na evolučních světech; a toto všechno probíhá dokonce předtím, než smrtelníci zahájí svoji morontální dráhu; všechn tento velkolepý rozvoj je dosažitelný materiálními smrtelníky na obydlených planetách—první etapě té nekonečné a nepochopitelné vzestupné cesty k Ráji a dosažené božskosti.

Ale jste schopni si představit jaký druh evolučních smrtelníků nyní odchází z planet, již dávno existujících v sedmé epoše ustálené éry světa a života? Takové bytosti odcházejí do morontálních světů hlavního centra lokálního vesmíru a tam začínají svoje vzestupné dráhy.

Kdyby smrtelníci zmatené Urantie mohli jenom uvidět jednu z těchto pokročilých planet, dávno ustálených ve světle a životě, již nikdy by nepochybovali o moudrosti evolučního programu tvoření. I kdyby nebyla žádná budoucnost pro věčný progres tvorů, již dosažené vynikající evoluční výsledky smrtelných ras na takových ustálených zdokonalených planetách by dostatečně odůvodňovaly stvoření člověka na světech času a prostoru.

My často uvažujeme: jestliže se velký vesmír ustálí ve světle a životě, budou zdokonalení vzestupní smrtelníci stále předurčení pro Sbor Konečnosti? Ale to my nevíme.

7. PRVNÍ ETAPA, NEBOLI ETAPA PLANETY

Tato etapa začíná od objevení se morontálního chrámu v novém planetárním hlavním centru a trvá do doby ustálení celé soustavy ve světle a životě. Počátek této epochy zahájí Synové Trojice-Učitelé při ukončení svých postupných planetárních misích, když je Planetární Princ povýšen do role Planetárního

determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom: While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to intellectual evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

55:6.6 (631.2) We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandoners were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finalizers in the morontia temple.

55:6.7 (631.3) This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

55:6.8 (631.4) But can you possibly imagine what sort of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

55:6.9 (631.5) If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

55:6.10 (631.6) We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

55:7.1 (631.7) This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of

Vládce mandátem a osobní přítomností poskytnutého Rajského Syna dané sféry. Současně s tímto koneční zahájí svoje aktivní působení v řízení planetárních záležitostí.

Hmotnými a viditelnými skutečnými vládci, či správci, takového světa, ustáleného ve světle a životě, jsou Materiální Syn a Materiální Dcera—Planetární Adam a Eva. Koneční jsou neviditelní, stejně jako Princ-Vládce, s výjimkou toho, když je přítomen v morontialním chrámu. Skutečnými a opravdovými vůdčími osobami planetárního režimu jsou proto Materiální Syn a Dcera. A právě znalost těchto uspořádání dala za vznik pojmu král a královna ve všech oblastech vesmíru. Králové a královny jsou velmi úspěšným řešením za těchto ideálních podmínek, kdy svět mohou řídit takové vysoké osobnosti za ještě vyšší, ale neviditelné vládcy.

Když váš svět dospěje do takové éry, nepochybně to bude Machiventa Melkisedek, nynější místodržitel funkce Planetárního Prince Urantie, který usedne na místo Planetárního Vládce; již dlouho se na Jerusemu uvažuje o tom, že ho budou doprovázet syn a dcera Adama a Evy Urantie, kteří jsou nyní na Edentii v poručenské péči Nejsvrchovanějších Norlatiadeku. Tyto děti Adama mohou takto sloužit na Urantii ve spojení s Vládcem Melkisedekem, jelikož byly zbaveny schopnosti plodit děti téměř před 37 000 lety v době, kdy opustily svá materiální těla, aby se připravily na přenos do Edentie.

Tato ustálená epocha pokračuje dál a dál, dokud každá obydlená planeta v soustavě nevstoupí do éry stabilizace; a potom, když nejmladší svět—poslední, který dosáhne světla a života—setrvá v takovém stavu ustálenosti jedno milénium času soustavy, celá soustava vstupuje do stabilizovaného stavu a jednotlivé světy jsou uvedeny do epoch soustavy éry světla a života.

8. DRUHÁ ETAPA, NEBOLI ETAPA SOUSTAVY

Když je celá soustava ustálena v životě, zahájí činnost nový typ vlády. Planetární Vládcové se stanou členy konkláve soustavy a tento administrativní orgán, podléhající vetu Otců Souhvězdí, má nejvyšší moc. Taková soustava obydlených planet se stává prakticky samosprávnou. Zákonodárné shromáždění soustavy se usnává na hlavním světě soustavy a každá planeta je tady zastoupena deseti představiteli. Soudy nyní zasedají v hlavních centrech soustavy a pouze odvolání se řeší v hlavním centru vesmíru.

Planetary Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finaliters inaugurate their active participation in planetary affairs.

55:7.2 (632.1) To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finaliters are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

55:7.3 (632.2) When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicegerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusem that he will be accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

55:7.4 (632.3) This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

55:8.1 (632.4) When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only

Po stabilizaci soustavy se Přidělený Strážce, zastupující Nejvyššího Jednatele supervesmíru, stává dobrovolným poradcem nejvyššího soudu soustavy a řídí zasedání nového zákonodárného shromáždění.

Po ustálení celé soustavy ve světle a životě Vládcí Soustavy se přestávají střídat. Takový vládce zůstává trvale v čele své soustavy. Asistenti vládců se však i nadále mění, tak jak tomu bylo v minulých epochách.

V průběhu této epochy stabilizace poprvé přicházejí z místa svého pobytu na hlavním světě vesmíru midsonité, aby působili jako poradci zákonodárných shromáždění a jako konzultanti soudních tribunálů. Tyto midsonité se také snaží hlásat nové významy moty, představující vyšší hodnoty, ve vzdělávacích zařízeních, které mají oni pod záštitou společně s konečnými. To, co Materiální Synové udělali pro smrtelné rasy biologicky, to midsonitní tvorové nyní dělají pro tyto sjednocené a zdokonalené lidské bytosti, ve stále se rozvíjejících oblastech filozofie a duchovního myšlení.

Na obydlených planetách se Synové Učitelé stanou dobrovolnými spolupracovníky s konečnými a tyto stejní Synové Učitelé také doprovázejí konečné na obytné světy, když tyto sféry se již více nevyužívají jako rozlišovací přijímací světy poté, kdy se celá soustava ustálila ve světle a životě; toto platí tehdy, když se celá soustava takto vyvine. Ale v Nebadonu nejsou žádné soustavy, které by byly takto pokročilé.

My nemáme dovoleno odhalit podstatu práce konečných, kteří budou dohlížet na takové jinak zaměřené obytné světy. Ale vy jste byli informováni, že ve všech vesmírech existují různé typy inteligentních tvorů, kteří nejsou zmíněni v těchto vyprávěních.

A nyní, jak jedna soustava za druhou se stabilizují ve světle a životě díky progresu svých jednotlivých planet, přichází čas, kdy poslední soustava v daném souhvězdí dosáhne stabilizace a vesmírní správci—Syn Vládce, Věčně Jednotný a Jasná Ranní Hvězda—přijdou do hlavního centra souhvězdí a prohlásí Nejsvrchovanější neomezenými vládci právě zdokonalené rodiny jednoho sta ustálených soustav obydlených planet.

9. TŘETÍ ETAPA, NEBOLI ETAPA SOUHVĚZDÍ

Sjednocení celého souhvězdí ustálených soustav provází nová rozdělení výkonné moci a

appeals are taken to the universe headquarters.

55:8.2 (632.5) With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

55:8.3 (632.6) After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

55:8.4 (632.7) During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

55:8.5 (633.1) On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

55:8.6 (633.2) We are not permitted to reveal the nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

55:8.7 (633.3) And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

55:9.1 (633.4) The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions

dodatečné úpravy ve vesmírné správě. Tato epocha je svědkem pokrokových výsledků na každé obydlené planetě, ale především je charakterizována změnami jak v hlavním řídicím centru souhvězdí, tak i ve správním aparátu lokálního vesmíru. Během této epochy je mnoho činností souhvězdích a vesmíru přemístěno do hlavních center soustav a zástupci supervesmíru vytvářejí nové a těsnější vztahy s vládci planet, soustav a vesmíru. Souběžně s těmito novými vazbami určití supervesmírní správci přicházejí do hlavních centrech souhvězdích jako dobrovolní poradci Nejsvrchovanějších Otců.

Když je souhvězdí takto ustáleno ve světle legislativní moc zaniká a je nahrazena sněmovnou Vládců Soustav, která je řízena Nejsvrchovanějšími. Nyní, takové správní skupiny poprvé jednájí přímo s vládou supervesmíru o záležitostech, týkajících se vztahů s Havonou a Rájem. Jinak zůstávají souhvězdí spojena s lokálním vesmírem jako předtím. Ve všech po sobě jdoucích etapách univitatívě pokračují v řízení morontálních světů souhvězdí.

S plynoucími epochami Otcové Souhvězdí přebírají na sebe stále více a více detailních správních a dohlížejících funkcí, které byly dříve soustředěny v hlavním řídicím centru vesmíru. S dosažením šesté etapy stabilizace tato sjednocená souhvězdí dosáhnou téměř úplné autonomie. Vstup do sedmé etapy ustálenosti bude nepochybně svědectvím povýšení těchto vládců do opravdu vysokého postavení, projevující se v jejich jménech—Nejsvrchovanější. Potom budou souhvězdí prakticky jednat přímo s vládci supervesmíru, zatímco vláda lokálního vesmíru se bude rozšiřovat, aby dokázala řešit povinnosti v novém vztahu k velkému vesmíru.

10. ČTVRTÁ ETAPA, NEBOLI ETAPA LOKÁLNÍHO VESMÍRU

Brzy poté, kdy se vesmír ustálí ve světle a životě, začne se vychylovat do ustanovených supervesmírných okruhů a Věčně Věrní vyhlásí založení nejvyšší rady neomezené pravomoci. Tento nový řídicí orgán je složen z jednoho sta Věčně Věrných, předsedá mu Věčně Jednotný a prvním úkonem této nejvyšší rady je pokračování vlády Syna Vládce-Tvořitele.

Pokud jde o Gabriela a Otce Melkisedeka, řízení vesmíru se vůbec nemění. Tato rada neomezené pravomoci se zabývá především

of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

55:9.2 (633.5) When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univitalia continue to administer the constellation morontia worlds.

55:9.3 (633.6) As the ages pass, the Constellation Fathers take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

55:10.1 (634.1) When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority*. This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

55:10.2 (634.2) The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited

novými problémy a novými podmínkami, vznikajícími z pokročilého stavu světa a života.

Přidružený Inspektor mobilizuje všechny Přidělené Strážce, aby vytvořil stabilizační sbor lokálního vesmíru a žádá Otce Melkisedeka, aby se s ním podílel na jeho vedení. A tak poprvé je sbor Inspirovaných Duchů Trojice přidělen do služby k Věčně Jednotnému.

Ustálením celého lokálního vesmíru ve světle a životě se zahájí zásadní změny v celém správním systému, od jednotlivých obydlených planet po hlavní řídicí centrum vesmíru. Vytvářejí se nové vztahy se souhvězdími a soustavami. Mateřský Duch lokálního vesmíru vytváří nové spojovací vztahy s Hlavním Duchem supervesmíru a Gabriel zřizuje přímé spojení s Věčně Moudrými, aby byl účinně nápomocen v době, kdy Syn Vládce není přítomen na hlavním světě.

V průběhu této a následných epoch Autoritativní Synové pokračují ve svém působení jako posuzovatelé soudního období, zatímco sto těchto Rajských Synů Avonalů vytvoří novou vysokou radu Jasné Ranní Hvězdy na hlavním světě vesmíru. Později a na žádost Vládů Soustavy se jeden z těchto Autoritativních Synů stane nejvyšším poradcem, umístěným na řídicím světě každé lokální soustavy, kde zůstane až do dosažení sjednocení v sedmé etapě.

Během těchto epoch Synové Trojice-Učitelé slouží jako dobrovolní poradci nejenom Planetárním Vládcům, ale ve skupinách po třech podobně pomáhají Otcům Souhvězdí. A nakonec tito Synové najdou své místo v lokálním vesmíru, protože jsou nyní uvolněni ze svého působení v lokálním tvoření a jsou přiděleni k nejvyšší radě neomezené pravomoci.

Nyní a poprvé, sbor konečných odpovídá soudní pravomoci mimo Rajské autority, nejvyšší radě. Až doposud koneční nepodléhali žádné kontrole, která nebyla z Ráje.

Synové Tvořitelé takových ustálených vesmírů tráví hodně svého času v Ráji a na jeho přidružených světech a poradenskou činností početným skupinám konečných, sloužících po celém lokálním tvoření. Tímto způsobem lidská podstata Michaela vytváří ještě hlubší bratrské spojení se zdokonalenými konečnými smrtelníky.

Úvahy, týkající se funkce těchto Synů Tvořitelů ve vztahu k vnějším vesmírům, které nyní procházejí procesem předběžného utváření, jsou zcela zbytečné. Ale my všichni se čas od času zapojujeme do takového uvažování. Po dosažení

authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

55:10.3 (634.3) The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization corps of the local universe* and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this

této čtvrté éry rozvoje jsou Synové Tvořitelé administrativně volní; Božská Pečovatelka stále více spojuje svoji péči s pomocí Hlavního Ducha supervesmíru a Nekonečného Ducha. Je patrné, že mezi Synem Tvořitelem, Tvořivým Duchem, Večerními Hvězdami, Syny Učiteli a neustále narůstajícím sborem konečných se vyvíjí nový a mimořádný vztah.

Kdyby měl Michael někdy opustit Nebadon, Gabriel by se nepochybně stal hlavním správcem a Otec Melkisedek by byl jeho společníkem. Současně s tím, by byl udělen nový občanský status všem kategoriím trvalých obyvatel, jako jsou Materiální Synové, univitativé, midsonité, susativé a smrtelníci, spojení s Duchem. Ale dokud bude pokračovat evoluce, serafové a archandělé budou potřební v řízení vesmíru.

Nicméně, my jsme v našem uvažování přesvědčeni o dvou skutečnostech: jestliže jsou Synové Tvořitelé předurčení odejít do vnějších vesmírů, určitě je budou doprovázet Božští Pečovatelé; stejně tak jsme si jisti, že Melkisedekové zůstanou ve vesmírech svého původu. Jsme přesvědčeni, že Melkisedekové budou hrát stále důležitější roli v řízení a správě lokálního vesmíru.

11. ETAPY MALÉHO A VELKÉHO SEKTORU

Plán ustálení ve světle a životě bezprostředně nezahrnuje malé a velké sektory supervesmíru. Takový evoluční rozvoj se v první řadě týká lokálního vesmíru jako útvaru a vztahuje se pouze na jeho jednotlivé složky. Supervesmír je ustálen ve světle a životě tehdy, když všechny jeho jednotlivé lokální vesmíry dosáhnou odpovídající dokonalosti. Ale, ani jeden ze sedmi supervesmírů doposud nedosáhl úroveň rozvoje, která by se jen vzdáleně přiblížila takovému stavu.

Etapa malého sektoru. V rámci možnosti našeho vnímání víme, že pátá etapa, neboli etapa stabilizace malého sektoru je výhradně zaměřena na fyzický stav a na koordinované zapojení jednoho sta lokálních vesmírů do zavedených okruhů supervesmíru. Těmito úpravami materiálního tvoření se zřejmě zabývají pouze energetická centra se svými partnery.

Etapa velkého sektoru. Co se týká šesté etapy, neboli stabilizace velkého sektoru, my se můžeme jenom domnívat, protože žádný z nás nebyl svědkem takové události. Přesto jsme schopni předpokládat mnohé z toho, co se týče administrativních a jiných změn, které budou pravděpodobně provázet takový pokročilý status

fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the ever-increasing finaliter corps.

55:10.10 (635.1) If Michael should ever leave Nebadon, Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitatia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

55:10.11 (635.2) We are, however, satisfied regarding two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

55:11.1 (635.3) Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

55:11.2 (635.4) *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

55:11.3 (635.5) *The major sector age.* Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and

obydlených planet a jejich vesmírných uskupeníh.

Poněvadž stav malého sektoru se týká koordinovaného fyzického vyvážení, my se domníváme, že sjednocení velkého sektoru bude spjato s dosažením nových intelektuálních úrovní, možná s novým progresem ve vyšším pochopení kosmické moudrosti.

Naše úvahy, týkající se nových úprav, které budou pravděpodobně provázet dosažení až dosud nedosažených úrovní evolučního rozvoje, jsou založeny na našem sledování výsledků takových úspěchů na jednotlivých planetách a na zkušenostech jednotlivých smrtelníků, žijících na těchto starších a vysoce vyvinutých sférách.

Ujasňme si, že administrativní mechanismy a správní metody vesmíru či supervesmíru nemohou žádným způsobem omezovat, nebo zpomalovat evoluční rozvoj, nebo duchovní progres jednotlivé obydlené planety, nebo jakéhokoliv jednotlivého smrtelníka na takové sféře.

V některých starších vesmírech nalézáme planety, ustálené v pátých a šestých etapách světla a života—a dokonce takové, které jsou již dávno v sedmé epoše,—jejichž lokální soustavy ještě nejsou ustáleny ve světle. Mladé planety mohou pozdit sjednocení soustavy, ale to ani v nejmenším nemá vliv na rozvoj starších a pokročilejších světů. Rovněž limitující životní prostředí, a to i na izolovaném světě, nemůže mařit osobní rozvoj jednotlivého smrtelníka; Ježíš Nazaretský, jako člověk mezi lidmi, osobně dosáhl statusu světla a života na Urantii více než před devatenácti sty lety.

Pozorováním toho, co se odehrává na dlouho ustálených planetách, jsme schopni dospět k docela spolehlivým závěrům o tom, co se stane, když se celý supervesmír ustálí ve světle a životě, i když nejsme schopni bezpečně předpokládat výsledek stabilizace sedmi supervesmířů.

12. SEDMÁ ETAPA, NEBOLI ETAPA SUPERVESMÍRU

My nemůžeme spolehlivě předpovědět, co nastane tehdy, když bude supervesmír ustálen ve světle, protože taková událost se ještě nikdy nestala. Vycházíme-li z učení Melkisedeků, které nikdy nebylo popřeno, usuzujeme, že se budou dělat radikální změny v celé organizaci a řízení v každém jednotlivém útvaru tvoření času a prostoru —od obydlených planet po hlavní centra supervesmířů.

Všeobecně se předpokládá, že velký počet jinak nepřidělených synů, trinitarizovaných tvorů,

their universe groupings.

55:11.4 (635.6) Since the minor sector status has to do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

55:11.5 (635.7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635.8) Let it be made clear that the administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635.9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636.1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE STAGE

55:12.1 (636.2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse headquarters.

55:12.2 (636.3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-

bude shromážděn v hlavních a regionálních centrech ustálených supervesmírů. Toto může být předzvěstí příchodu bytostí z vnějšího prostoru na jejich cestě do Havony a Ráje; ale to nevíme jednoznačně.

My se domníváme, že když bude supervesmír ustálen ve světle a životě, stanou se nyní Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího vrcholným správním orgánem na hlavním světě supervesmíru. Tyto osobnosti mají schopnost spojit se přímo s absonitními správci, kteří okamžitě zahájí své aktivity v ustáleném supervesmíru. Přestože tito Neomezení Dohlížitelé působili dlouhou dobu jako poradci a konzultanti v pokročilých evolučních útvarech tvoření, nepřevzou správní povinnosti, dokud nebude mít Nejvyšší Bytost svrchovanou moc.

Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího, působící ve větší míře v této epoše, nejsou konečnými, absonitními, nejvyššími či nekonečnými; jsou autoritou a jenom představují Boha Nejvyššího. Oni jsou zosobněním časoprostorové autority a proto nepůsobí v Havoně. Oni působí jenom jako autoritativní sjednocovatelé. Je možné, že jsou zapojeni do metody vesmírné reflexe, ale to nevíme určitě.

Ani jeden z nás nemá uspokojivou představu o tom, co se stane, když velký vesmír (sedm supervesmírů, závislých na Havoně) se ustálí ve světle a životě. Tento jev bude nepochybně nejdůležitější událostí v análech věčnosti od vzniku středního vesmíru. Jsou tací, kteří se domnívají, že sama Nejvyšší Bytost vyjde z havonské tajnosti, zahrnující její duchovní osobnost a usadí se na hlavním světě sedmého supervesmíru jako všemocný a empirický vládce zdokonalených tvoření času a prostoru. Ale to my opravdu nevíme.

[Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným k Radě archandělů na Urantie.]

trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

55:12.3 (636.4) If and when a superuniverse should be settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

55:12.4 (636.5) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they are supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

55:12.5 (636.6) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

55:12.6 (636.7) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

Kapitola 56. Univerzální jednota

⇐ 055

Kniha Urantia

057 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 56 UNIVERZÁLNÍ JEDNOTA

Sekce

Úvod

1. Fyzická koordinace
2. Intelektuální jednota
3. Duchovní sjednocení
4. Sjednocení osobnosti
5. Jednota Božstva
6. Sjednocení evolučního Božstva
7. Univerzální důsledky evoluce
8. Nejvyšší sjednotitel
9. Univerzální absolutní jednota
10. Pravda, krása a dobro

PAPER 56 UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction

1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

Úvod

BŮH je jednota. Božstvo je univerzálně koordinováno. Vesmír vesmírů je jeden obrovský ucelený mechanismus, který je absolutně řízen jednou nekonečnou myslí. Fyzické, intelektuální a duchovní oblasti univerzálního tvoření jsou božsky souvztažné. Dokonalé a nedokonalé spolu přesně souvisí a proto může konečný evoluční tvor vystoupit do Ráje podle přání Vesmírného Otce: „budte dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“

Všechny rozdílné úrovně tvoření jsou sjednoceny plány a řízením Architektů Hlavního Vesmíru. Pro omezené mysli časoprostorových smrtelníků může vesmír představovat mnoho problémů a situací, které vytvářejí obraz disharmonie a ukazují na neexistenci účinné koordinace; ale ti z nás, kdo jsou schopni vidět širší úseky univerzálních jevů a mají větší zkušenost v umění rozpoznat základní jednotu, tvořící základ tvořivé různorodosti a nalézat božskou jednotu, obsahující všechny tyto početné

INTRODUCTION

56:0.1 (637.1) GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father's mandate: "Be you perfect, even as I am perfect."

56:0.2 (637.2) The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but those of us who are able to observe wider stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies creative diversity and of

funkce, vnímají lépe božský a jediný smysl, projevující se ve všech těchto různorodých projevech univerzální tvořivé energie.

discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. FYZICKÁ KOORDINACE

Fyzické, nebo materiální tvoření není nekonečné, ale je dokonale koordinované. Existuje síla, energie a výkon, ale všechno má jeden původ. Sedm supervesmírů se jeví zdánlivě dvojité, střední vesmír trojitě, ale složení Ráje je jednoduché. A Ráj je skutečným zdrojem všech materiálních vesmírů—minulých, současných i budoucích. Ale toto kosmické vznikání je věčným jevem; v žádném čase—minulém, přítomném či budoucím—ani prostor, ani materiální kosmos nevznikají ze středního Ostrova Světla. Jako kosmický zdroj, Ráj působí před prostorem a dříve než čas; proto by se jeho deriváty zdály osiřelými v čase a prostoru, kdyby nevznikly prostřednictvím Neomezeného Absolutna, jejich mezního úložného místa v prostoru a jejich odhalovatele a regulátoru v čase.

Neomezené Absolutno udržuje fyzický vesmír, zatímco Božské Absolutno stimuluje dokonalou nadkontrolu nad veškerou materiální realitou; a obě Absolutna působí jednotně s Univerzálním Absolutnem. Tato soudržná souvztažnost materiálního vesmíru je nejlépe chápána všemi osobnostmi—materiálními, morontálními, absonitními či duchovními—skrze pozorování reakce veškeré plnohodnotné materiální reality na gravitační sílu, jejíž zdroj je soustředěn v dolním Ráji.

Unifikace gravitační síly je univerzální a neměnná; reakce čisté energie je také univerzální a nevyhnutelná. Čistá energie (prvotní síla) a čistý duch vůbec nereagují na gravitační sílu. Tyto původní síly, obsažené v Absolutnech, jsou osobně řízeny Vesmírným Otcem; proto jsou všechny druhy gravitace soustředěny v osobní přítomnosti čisté energie a čistého ducha Rajského Otce a v jeho nadmateriálním obydlí.

Čistá energie je předkem všech relativních, neduchovních funkčních realit, zatímco čistý duch je potenciál božské a řídicí nadkontroly všech základních energetických systémů. A obě tyto reality, tak rozdílné ve svém projevu v celém prostoru a pozorované v pohybech času, jsou soustředěny v osobě Rajského Otce. V něm jsou jeden celek—musí být sjednoceny—protože Bůh je jeden. Otcova osobnost je jednotná.

V nekonečné podstatě Boha-Otce nemůže existovat dualita reality, taková, jako je fyzická a

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

56:1.1 (637.3) The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

56:1.2 (637.4) The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

56:1.3 (638.1) Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

56:1.4 (638.2) Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is absolutely unified.

56:1.5 (638.3) In the infinite nature of God the Father there could not possibly exist duality of reality,

duchovní; ale když odvrátíme pozornost od nekonečných úrovní a absolutní reality osobních hodnot Rajského Otce, pozorujeme existenci těchto dvou realit a vidíme, že plně reagují na jeho osobní přítomnost; v něm spočívá všechno.

Ve chvíli, kdy se odchýlíte od neomezeného konceptu nekonečné osobnosti Rajského Otce, musíte ustanovit MYSL jako nezbytnou metodu, sjednocující stále se rozšiřující rozdílnosti těchto dvojích projevů původní jednotné osobnosti Tvořitele, Prvotního Zdroje a Středu—JÁ JSEM.

2. INTELEKTUÁLNÍ JEDNOTA

Mysl-Otec realizuje duchovní vyjádření ve Slově-Synovi a prostřednictvím Ráje dosahuje rozšiřování reality v rozsáhlých materiálních vesmírech. Duchovní projevy Věčného Syna jsou ve vzájemné závislosti s materiálními úrovněmi tvoření prostřednictvím působení Nekonečného Ducha. S podporou jeho mysli, reagující na působení ducha, a také vlivem činnosti mysli, řídící fyzické jevy, duchovní reality Božstva a materiální důsledky aktivit Božstva jsou vzájemně sladěny.

Mysl je účelový dar Nekonečného Ducha, a proto má nekonečný a univerzální potenciál. Původní myšlenka Vesmírného Otce se zvětčuje ve dvojnásobném vyjádření: Ostrově Ráj a jemu rovném Božstvu—duchovním Věčném Synovi. Taková dvojí realita činí mysl Boha, Nekonečného Ducha, nezbytností. Mysl je nepostradatelným komunikačním spojením mezi duchovními a materiálními realitami. Materiální evoluční tvor může cítit a rozumět v něm pobývajícím duchu pouze s pomocí mysli.

Tato nekonečná a univerzální mysl se projevuje ve vesmírech času a prostoru jako kosmická mysl. A ačkoliv působí na rozdílných úrovních—od primitivní služby pomocných duchů až k velkolepé mysli hlavního správce vesmíru, je i tato kosmická mysl adekvátně sjednocena pod dohledem Sedmi Hlavních Duchů, kteří jsou vzájemně zkoordinováni s Nejvyšší Myslí času a prostoru a v dokonalém souladu s všeobsahující myslí Nekonečného Ducha.

3. DUCHOVNÍ SJEDNOCENÍ

Tak, jak je gravitace univerzální myslí soustředěna v Rájské přítomnosti Nekonečného Ducha, tak těžiště univerzální duchovní gravitace

such as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

56:1.6 (638.4) The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monothetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. INTELLECTUAL UNITY

56:2.1 (638.5) The Thought-Father realizes spirit expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

56:2.2 (638.6) Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

56:2.3 (638.7) This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

56:3.1 (639.1) As the universal mind gravity is centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity

je umístěno v Rajské přítomnosti Věčného Syna. Vesmírný Otec je jeden, ale v čase a prostoru se projevuje ve dvojítech úkazech čisté energie a čistého ducha.

Duchovní reality Ráje jsou také jeden celek, ale ve všech časoprostorových situacích a vztazích se tento jednotný duch projevuje ve dvojítech úkazech: v duchovních osobnostech a vyzářování Věčného Syna a v duchovních osobnostech a působení Nekonečného Ducha a souvisejících tvořeních; a kromě toho existuje třetí fenomén—fragmentace čistého ducha—Otcovo poskytnutí Ladičů Myšlení a jiných duchovních entit, které jsou předosobní.

Bez ohledu na jaké úrovni vesmírných aktivit se můžete setkat s duchovními úkazy, nebo spojit se s duchovními bytostmi, měli byste vědět, že oni všichni pocházejí z Boha, který je duch, s pomocí Ducha-Syna a Nekonečného Ducha-Mysli. A způsob, jak tento rozsáhlý duchovní jev působí na evolučních světech, je určován z hlavních řídících center lokálních vesmírů. Z těchto hlavních světů Synů Tvořitelů přicházejí Svatý Duch a Duch Pravdy, společně s pomocnými duchy myslí, na nižší a vyvíjející se úrovně materiálních myslí.

Zatímco mysl dosahuje většího sjednocení na úrovni Hlavních Duchů ve spojení s Nejvyšší Bytostí a jako kosmická mysl v závislosti na Absolutní Mysli, duchovní pomoc vyvíjejícím se světům je přímo sjednocena v osobnostech, bydlících v hlavních centrech lokálních vesmírů a v osobách řídících Božských Pečovatelkách, které jsou naopak téměř dokonale sladěny s Rajským gravitačním okruhem Věčného Syna, kde probíhá konečné sjednocení všech časoprostorových projevů ducha.

Tvor může dosáhnout dokonalou existenci, udržet a zvětšit ji, spojením sebe si uvědomujícím myslí s částí předtrinitárním duchovním darem jedné z osob Rajské Trojice. Smrtelná mysl je tvořením Synů a Dcer Věčného Syna a Nekonečného Ducha a když je spojena s Ladičem Myšlení, poskytnutého Otcem, podílí se na trojdílném duchovním udržování evolučních sfér. Ale tyto tři duchovní projevy se dokonale sjednotí v konečných, i kdyby byly ve věčnosti takto sjednoceny v Univerzálním JÁ JSEM předtím, než se stalo Vesmírným Otcem Věčného Syna a Nekonečného Ducha.

Nakonec se duch musí vždy stát trojdílným ve svém projevu a sjednoceným v Trojici při svém závěrečném zosobnění. Duch vychází z jednoho zdroje skrze trojdílný projev; a nakonec musí dosáhnout, a dosahuje, svého úplného zosobnění

center in the Paradise personal presence of the Eternal Son. The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

56:3.2 (639.2) Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

56:3.3 (639.3) No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

56:3.4 (639.4) While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

56:3.5 (639.5) Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finalizers, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

56:3.6 (639.6) Spirit must always and ultimately become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in

v tom božském sjednocení, které je realizováno ve zkušenosti nalezení Boha—jednota s božskostí—ve věčnosti a také prostřednictvím služby kosmické mysli, která je nekonečným vyjádřením věčné univerzální mysli Otce.

that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. SJEDNOCENÍ OSOBNOSTI

Vesmírný Otec je božsky sjednocená osobnost; proto všechny jeho vzestupné děti, vedeny k Ráji zpětnou hybnou silou Ladičů Myšlení, kteří odešli z Ráje proto, aby obývali materiální smrtelníky a splnili příkaz Otce—stát se také plně sjednocenými osobnostmi předtím, než dospějí do Havony.

Osobnost přirozeně usiluje o sjednocení všech základních realit. Nekonečná Osobnost Prvotního Zdroje a Středu Vesmírného Otce, sjednocuje všech sedm složek Absoluten Nekonečnosti; a osobnost smrtelného člověka, která je výhradně a přímo poskytnuta Vesmírným Otcem, má také potenciál pro sjednocení základních faktorů smrtelného tvora. Taková sjednocující tvořivost jakékoliv osobnosti vytvořené bytostí ukazuje na svůj vysoký a výlučný zdroj a je dalším potvrzením svého nepřetržitého spojení s tímto stejným zdrojem skrze okruh osobnosti, jehož prostřednictvím osobnost tvora udržuje přímý a trvalý kontakt s Otcem všech osobností v Ráji.

Bez ohledu na to, že projev Boha začíná ve sférách Sedmidílného a rozšiřuje se přes svrchovanost a konečnost Boha Absolutního, okruh osobnosti s centrem v Ráji a osobě Boha-Otce, zajišťuje úplné a dokonalé sjednocení všech těchto rozličných projevů božské osobnosti v té míře, v jaké se to týká osobností všech vytvořených tvorů na všech úrovních inteligentní existence a ve všech oblastech dokonalých, zdokonalených a zdokonalujících se vesmírů.

I když pro vesmíry a ve vesmírech je Bůh vším tím, co jsme vylíčili, nicméně, pro vás a pro všechny boha znající tvory je váš Otec a jejich Otec—jeden. Pro osobnost Bůh nemůže být několikrát. Bůh je Otcem každému ze svých tvorů a je zcela nemožné, aby jakékoliv dítě mělo více než jednoho otce.

Z filozofického a kosmického pohledu a s ohledem na rozdílné úrovně a místa projevu, vy můžete a nutně si musíte dokázat představit působení několikaletých Božstev a předpokládat existenci pluralitních Trojic; ale v prožitku osobního spojení s Otcem každé uctívající osobnosti v celém hlavním vesmíru, Bůh je jeden; a toto jednotné a osobní Božstvo je náš Rájský rodič, Bůh-Otec—poskytovatel, opatrovatel a Otec

4. PERSONALITY UNIFICATION

56:4.1 (639.7) The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

56:4.2 (640.1) Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

56:4.3 (640.2) Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

56:4.4 (640.3) While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

56:4.5 (640.4) Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshipping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the

všech osobností, od smrtelného člověka na obydlených planetách k Věčnému Synovi na středním Ostrově Světla.

Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. JEDNOTA BOŽSTVA

Jednotnost—nedílnost—Rajského Božstva je existenciální a absolutní. Existují tři věčná zosobnění Božstva—Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch—ale v Rajské Trojici jsou ve skutečnosti jedno Božstvo, nerozdělené a nerozdělitelné.

Z původní úrovně existenciální reality systému Ráj-Havona se oddělily dvě subabsolutní úrovně, načež Otec, Syn a Duch započali tvoření početných osobních společníků a podřízených. I když v této souvislosti není vhodné zabývat se úvahou o absonitním sjednocení božstva na transcendentálních úrovních konečnosti, je možné podívat se na některé aspekty sjednocující funkce různých zosobněních Božstev, ve kterých se božskost funkčně projevuje v různorodých sektorech tvoření a rozličných kategoriích inteligentních bytostí.

Současné působení božskosti v supervesmírech se aktivně projevuje v činnostech Nejvyšších Tvořitelů—Synů Tvořitelů a Duchů Tvořitelů lokálních vesmírů, Věčně Moudrých supervesmírů a Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Tyto bytosti představují první tři úrovně Boha Sedmidílného, směřující do centra, k Vesmírnému Otci, a celá tato sféra Boha Sedmidílného je koordinována na první úrovni empirického božstva ve vyvíjející se Nejvyšší Bytosti.

V Ráji a ve středním vesmíru jednota Božstva je faktem existence. Ve všech vyvíjejících se vesmírech času a prostoru jednota Božstva je dosažením.

6. SJEDNOCENÍ EVOLUČNÍHO BOŽSTVA

Když tři věčné osoby Božstva působí jako nerozdělené Božstvo v Rajské Trojici, dosahují dokonalou jednotu; podobně projevuje charakteristickou jednotu božskosti jejich Rajské potomstvo, buď, když tvoří společně nebo jednotlivě. A z tohoto božského záměru, projevovaného Nejvyššími Tvořiteli a Vládcí časoprostorových sfér, vyplývá sjednocující potenciální moc svrchované empirické nadvlády, která v přítomnosti neosobní energetické jednoty vesmíru vytváří napětí reality a ta může být vyřešena pouze prostřednictvím adekvátního sjednocení s empirickými osobitými realitami

5. DEITY UNITY

56:5.1 (640.5) The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

56:5.2 (640.6) From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

56:5.3 (640.7) The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

56:5.4 (641.1) On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

56:6.1 (641.2) When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic unity of divinity. And this divinity of purpose manifested by the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuates in the unifying power potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the

empirického Božstva.

Osobité reality Nejvyšší Bytosti vycházejí z Rajských Božstev a na řídicím světě vnějšího okruhu Havony se spojují s výsadami moci Všemocného-Nejvyššího, vznikajícího z božskosti Tvořitelů velkého vesmíru. Jako osobnost, Bůh Nejvyšší, existoval v Havoně před vytvořením sedmi supervesmírů, ale působil pouze na duchovních úrovních. Evoluce pravomoci Nadvlády Všemocného různými spojeními božskosti ve vyvíjejících se vesmírech měla za následek novou mocnou přítomnost Božstva, koordinovaného s duchovní osobností Nejvyššího v Havoně prostřednictvím Nejvyšší Mysli, která se následně přeměnila z potenciálu, usídleného v nekonečné mysli Nekonečného Ducha, do aktivně funkční mysli Nejvyšší Bytosti.

Myslí obdaření tvorové evolučních planet sedmi supervesmírů mohou pochopit jednotu Božstva jenom skrze vyvíjející se sílu osobnosti Nejvyšší Bytosti. Na žádné úrovni bytí Bůh nemůže převýšit pojmové schopnosti bytostí, které na takové úrovni žijí. Smrtelný člověk musí skrze rozpoznání pravdy, ocenění krásy a úcty k dobru rozvíjet poznání Boha lásky a potom postoupit přes vzestupné úrovně božstva k pochopení Nejvyššího. Božstvo, když je pochopeno jako sjednocená síla, může být potom zosobněno v duchu, který je dosažitelný a pochopitelný smrtelnými tvory.

Přestože vzestupní smrtelníci dosáhnou pochopení moci Všemocného na hlavních světech supervesmírů a pochopí osobnost Nejvyššího na vnějších okruzích Havony, nepoznají Nejvyšší Bytost, protože je jim souzeno nalézt Rajská Božstva. Také koneční, duchové šestého stupně, se nesetkali s Nejvyšší Bytostí a pravděpodobně se tomu tak nestane, dokud nedosáhnou status ducha sedmého stupně a dokud Nejvyšší nezačne skutečně působit v budoucích vnějších vesmírech.

Ale, když vzestupné bytosti poznají Vesmírného Otce jako sedmou úroveň Boha Sedmidílného, dosáhli osobnosti První Osoby všech úrovní božstva, na kterých existují osobní vztahy s vesmírnými tvory.

7. UNIVERZÁLNÍ DŮSLEDKY EVOLUCE

Nepřetržitý rozvoj evoluce v časoprostorových vesmírech je provázen stále více se rozšiřujícím se odhalováním Božstva

experiential personality realities of experiential Deity.

56:6.2 (641.3) The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

56:6.3 (641.4) The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

56:6.4 (641.5) While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finalizers, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

56:6.5 (641.6) But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First Person of *all* deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY REPERCUSSIONS

56:7.1 (642.1) The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent

všem inteligentním tvorům. Dosažení vrcholu evolučního rozvoje na planetě, v soustavě, souhvězdí, vesmíru, supervesmíru nebo ve velkém vesmíru, se vyznačuje odpovídajícím rozšířením působení božstva v těchto pokročilých útvarech působení. A důsledkem každého takového lokálního progresu v uskutečňování božskosti jsou určité, přesně stanovené, rozšířené projevy božstva ve všech ostatních sektorech tvoření. Prostírajíc se vně Ráje, každá nová oblast realizované a dosažené evoluce, představuje nové a rozšířené odhalení empirického Božstva ve vesmíru vesmírů.

Jak se jednotlivé části lokálního vesmíru postupně ustalují ve světle a životě, Bůh Sedmidílný se projevuje vzrůstající měrou. Časoprostorová evoluce začíná na planetě s prvním projevem Boha Sedmidílného—spojením Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha. Po ustálení soustavy ve světle a životě, toto spojení Syn-Duch, dosahuje plnosti své funkce; a když je takto ustáleno celé souhvězdí, začne v celé takové oblasti aktivněji působit druhá fáze Boha Sedmidílného. Završení administrativní evoluce lokálního vesmíru je provázeno novou a bezprostřednější péčí Hlavních Duchů supervesmíru; a v tomto období tam také začíná stále se rozšiřující odhalování a uskutečňování Boha Nejvyššího, které vrcholí v pochopení Nejvyšší Bytosti vzestupnými bytostmi, když procházejí přes světy šestého okruhu Havony.

Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch jsou existenciálními projevy božstva inteligentním tvorům a nejsou proto podobným způsobem rozšířeny v osobních vztazích s intelektuálními a duchovními tvory celého tvoření.

Je nutno poznamenat, že vzestupní smrtelníci mohou pocítit neosobní přítomnost poslušných úrovní Božstva dlouho předtím, než se stanou dostatečně duchovními a náležitě vzdělání, aby dosáhli empirického osobního pochopení Božstev a spojení s nimi jako osobitými bytostmi.

Každé nové evoluční dosažení v rámci kteréhokoli sektoru tvoření, stejně tak každé nové prostoupení prostoru projevem božskosti, je provázeno souběžným rozšiřováním funkčního odhalení Božstev uvnitř existujících v tu dobu a předtím organizovaných útvarech celého tvoření. Může se zdát, že ne pokaždé je toto nové proniknutí do administrativní činnosti vesmírů a jejich jednotlivých částí vykonáno přesně podle zde popsaného způsobu, protože se obvykle pošlou napřed skupiny organizátorů, aby připravili půdu pro následné a postupné éry nového správního řízení. Také Bůh Konečný naznačuje

creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the grand universe signals corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

56:7.2 (642.2) As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

56:7.3 (642.3) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all creation.

56:7.4 (642.4) It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

56:7.5 (642.5) Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new invasion of the administrative work of the universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new

svoji transcendentální kontrolu nad vesmíry v průběhu pozdějších etap existence lokálního vesmíru ve světle a životě.

Je skutečností, jak tvoření času a prostoru postupně dosahují ustálený evoluční status, je pozorováno nové a obsáhlejší působení Boha Nejvyššího současně s patřičným ustupováním tří prvních projevů Boha Sedmidílného. Když se velký vesmír ustálí ve světle a životě, jaká bude budoucí funkce projevů Boha Sedmidílného, vyjadřovaná Tvořivými Tvořiteli, jestli Bůh Nejvyšší převezme přímé řízení těchto tvoření času a prostoru? Budou tito organizátoři a průkopníci časoprostorových vesmírů uvolnění pro podobné činnosti ve vnějším prostoru? My nevíme, ale hodně o těchto a souvisejících záležitostech přemýšlíme.

S rozšířením hranic empirického Božstva do sfér Neomezeného Absolutna předvídáme působení Boha Sedmidílného v průběhu počátečních evolučních epoch těchto budoucích tvoření. My nejsme všichni zajedno v otázce budoucí role věčně Moudrých a Hlavních Duchů supervesmírů. My také nevíme, jestli Nejvyšší bytost bude působit stejným způsobem jako v sedmi supervesmírech či nikoliv. Ale všichni se domníváme, že Michaelům, Synům Tvořitelům, je souzena služba v těchto vnějších vesmírech. Někteří zastávají názor, že budoucí epochy budou svědky nějaké těsnější formy spojení mezi sdruženými Syny Tvořiteli a Božskými Pečovatelky; je dokonce možné, že z takového tvořivého spojení může vyplynout nějaká nová forma vyjádření sloučené identity tvořitele, mající konečnou podstatu. My ale opravdu nic nevíme o těchto možnostech neodhalené budoucnosti.

Víme však, že ve vesmírech času a prostoru Bůh Sedmidílný umožňuje postupné přiblížení k Vesmírnému Otci a že toto evoluční přiblížení je empiricky sjednoceno v Bohu Nejvyšším. Můžeme předpokládat, že takový plán musí převládat ve vnějších vesmírech; na druhé straně, nové řády bytostí, které mohou někdy obýdlet tyto vesmíry, se mohou přiblížit Božstvu na konečných úrovních a absonitními metodami. Zkrátka, my nemáme sebemenší představu jaká metoda přiblížení k božstvu může působit v budoucích vesmírech vnějšího prostoru.

Nicméně, my se domníváme, že zdokonalené supervesmíry budou hrát nějakou roli v programu vzestupu k Ráji u těch bytostí, které možná obýdlí tato vnější tvoření. Je zcela možné, že v budoucí epoše budeme svědky toho, jak bytosti z vnějšího prostoru přicházejí do Havony přes sedm supervesmírů, řízených Bohem Nejvyšším, ve spolupráci, nebo bez ní, se Sedmi

administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

56:7.6 (642.6) It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status, there is observed a new and fuller functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

56:7.7 (643.1) As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

56:7.8 (643.2) We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

56:7.9 (643.3) Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without

Hlavními Duchy.

the collaboration of the Seven Master Spirits.

8. NEJVYŠŠÍ SJEDNOTITEL

Ve zkušenosti smrtelného člověka má Nejvyšší Bytost trojdílnou funkci: za prvé, je sjednotitelem časoprostorové božskosti—Bůh Sedmidílný; za druhé, je nejvyšším Božstvem, které může být pochopeno konečnými tvory; za třetí, představuje jedinou cestu, vedoucí smrtelného člověka k transcendentní zkušenosti spojení s absonitní myslí, věčným duchem a Rajskou osobností.

Vzestupní koneční, narození v lokálních vesmírech, vychovaní v supervesmírech a vzdělání ve středním vesmíru, obsahují ve svých osobních zkušenostech všechny potenciál pochopení časoprostorové božskosti Boha Sedmidílného, sjednocující se v Nejvyšším. Koneční slouží postupně ve všech supervesmírech, kromě svého rodného supervesmíru, čímž získávají jednu zkušenost za druhou, až obsáhnou plnosti sedmidílné různorodosti potenciální zkušenosti tvorů. Prostřednictvím zavedených vnitřních Ladičů Myšlení jsou koneční schopni nalézt Vesmírného Otce, ale pouze získáváním zkušeností takové koneční mohou opravdu poznat Nejvyšší Bytost a je jim souzeno sloužit tomuto Nejvyššímu Božstvu a odhalovat ho v budoucích vesmírech vnějšího prostoru.

Mějte na paměti to, že všechno co Bůh-Otec a jeho Rajští Synové pro nás dělají, my naopak—v duchu—jsme schopni dělat pro formulující se Nejvyšší Bytost. Poznání lásky, radosti a služby ve vesmíru je vzájemné. Bůh-Otec nepotřebuje, aby mu jeho synové vraceli všechno to, co on jim dává, ale oni naopak dávají (nebo mohou dávat) toto všechno svým druhům a vyvíjející se Nejvyšší Bytosti.

Všechny tvořivé jevy odrážejí předchozí aktivity ducha-tvořitele. Ježíš doslova řekl: „Syn dělá pouze to, co vidí, že dělá Otec.“ Časem, vy smrtelníci, budete moci začít odhalovat Nejvyššího vašim druhům a toto zjevení budete moci stále více rozšiřovat s mírou vašeho vzestupu k Ráji. Ve věčnosti vám bude umožněno učinit ještě hlubší odhalení tohoto Boha evolučních tvorů na nejvyšších—dokonce mezních—úrovních jako koneční sedmého stupně.

9. UNIVERZÁLNÍ ABSOLUTNÍ JEDNOTA

Neomezené Absolutno a Božské Absolutno jsou sjednocena v Univerzální Absolutno. Absolutna jsou koordinována v Konečném,

8. THE SUPREME UNIFIER

56:8.1 (643.4) The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

56:8.2 (643.5) Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finaliters are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finaliters come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

56:8.3 (644.1) Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

56:8.4 (644.2) All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, "The Son does only those things which he sees the Father do." In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on supreme levels — even ultimate — as seventh-stage finaliters.

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

56:9.1 (644.3) The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate,

podmíněna v Nejvyšším a časoprostorově modifikována v Bohu Sedmidílném. Na subnekonečných úrovních existují tři Absolutna, ale v nekonečnosti se projevují jako jedno. V Ráji jsou tři zosobnění Božstva, ale ve Trojici jsou jedním.

Základní filozofickou otázkou hlavního vesmíru je toto: existovalo Absolutno (tři Absolutna jako jeden v nekonečnosti) před Trojicí? A je Absolutno předkem Trojice? Anebo je Trojice předchůdcem Absolutna?

Je silová přítomnost Neomezeného Absolutna nezávislá na Trojici? Znamená přítomnost Božského Absolutna také neomezené působení Trojice? A je Univerzální Absolutno završující funkci Trojice a také Trojice Trojic?

Na první pohled se zdá, že představa Absolutna jako předka všech věcí—dokonce i Trojice—na nějakou dobu poskytuje celkové uspokojení a filozofickou jednotnost, ale každý takový úsudek postrádá platnost skutečnosti věčnosti Rajské Trojice. My se učíme, a my tomu věříme, že Vesmírný Otec a jeho společníci v Trojici jsou ve své podstatě a existenci věční. Potom je zde pouze jeden zásadní filozofický závěr a to je: pro všechny inteligentní bytosti ve vesmíru je Absolutno neosobní a koordinovanou reakcí Trojice (Trojice Trojic) ve všech původních a základních prostorových situacích, jak vnitrouniverzálních, tak i extrauniverzálních. Pro všechny osobité inteligence velkého vesmíru Rajská Trojice navždy zůstává konečnou, věčnou, nejvyšší, největší a je absolutní pro všechny praktické cíle osobního pochopení a poznání tvorem.

Tak, jak se myslící tvorové mohou dívat na tento problém, přivede je to ke konečnému závěru, že Univerzální JÁ JSEM je původní příčina a neomezený zdroj jak Trojice, tak i Absolutna. Proto, když se snažíme vytvořit si osobní představu Absolutna, vracíme se k našim ideám a ideálům Rajského Otce. Když si přejeme zjednodušit vnímání nebo rozšířit vědomí tohoto jinak neosobního Absolutna, vracíme se k faktu, že Vesmírný Otec je existenciálním Otcem absolutní osobnosti; Věčný Syn je Absolutní Osoba, i když v empirickém smyslu není zosobněním Absolutna. A potom si představujeme empirické Trojice jako kulminující empirické zosobnění Božstva Absolutního a vnímáme Univerzální Absolutno jako představující vesmírné a extravesmírné jevy, vyjadřující přítomnost Trojice Trojic—neosobních aktivit sjednocených a koordinovaných sdruženích Božstev svrchovanosti, krajnosti a nekonečnosti.

conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one*. On Paradise there are three personalizations of Deity, but in the Trinity they *are* one.

56:9.2 (644.4) The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

56:9.3 (644.5) Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

56:9.4 (644.6) On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is invalidated by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

56:9.5 (644.7) As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the personalization of the Absolute. And then we go on to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extraverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and co-ordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

Bůh-Otec je poznatelný na všech úrovních, od konečných k nekonečným, a ačkoliv jeho tvorové Ráje i evolučních planet ho vnímají různě, pouze Věčný Syn a Nekonečný Duch ho znají jako nekonečnost.

Duchovní osobnost je absolutní pouze v Ráji a koncept Absolutna je neomezený pouze v nekonečnosti. Přítomnost Božstva je absolutní pouze v Ráji a odhalení Boha musí být vždy částečné, relativní a postupné, dokud se jeho energie nestane empiricky nekonečnou v prostorovém potenciálu Neomezeného Absolutna, zatímco projev jeho osobnosti se stává empiricky nekonečným v projevované přítomnosti Božstva Absolutního a tyto dva potenciály nekonečnosti se spojí v realitě Univerzálního Absolutna.

Ale nad subnekonečnými úrovněmi jsou tři Absolutna jedním a proto je nekonečnost realizována jako Božstvo, nezávisle na tom, zdali nějaký jiný řád existence si někdy uvědomí nekonečnost.

Existenciální status ve věčnosti předpokládá existenciální sebeuvědomění nekonečnosti, třebaže ještě další věčnost může být nutná pro poznání vlastního vyjádření empirických potenciálů, obsažených v nekonečnosti věčnosti —věčné nekonečnosti.

A Bůh-Otec je osobním zdrojem všech projevů Božstva a reality pro všechny inteligentní tvory a duchovní bytosti po celém vesmíru. Jako osobnosti, nyní nebo v následných vesmírných zkušenostech věčné budoucnosti, bez ohledu na to, jestli dokážete dosáhnout Boha Sedmidílného, pochopit Boha Nejvyššího, nalézt Boha Konečného, nebo snažit se rozumět konceptu Boha Absolutního, zjistíte k vašemu věčnému uspokojení, že po dosažení každého nového cíle, na nových empirických úrovních, objevíte znovu věčného Boha—Rajského Otce všech vesmírných osobností.

Vesmírný Otec je vysvětlením univerzální jednoty, jak se musí uskutečňovat svrchovaně a také konečně v postnekonečné jednotě absolutních hodnot a významů—neomezené Reality.

Hlavní Organizátoři Síly odcházejí do prostoru a mobilizují jeho energie tak, aby začal reagovat na Rajskou přitažlivost Vesmírného Otce; a potom přicházejí Synové Tvořitelé, kteří přeměňují tyto síly, reagující na působení gravitace, na obydlené vesmíry, kde se vyvíjejí myslící tvorové, přijímající do sebe ducha Rajského Otce a potom vystoupají k Otci, aby se mu podobali ve všech možných božských vlastnostech.

56:9.6 (645.1) God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

56:9.7 (645.2) Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

56:9.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes are one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

56:9.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

56:9.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

56:9.11 (645.6) The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

56:9.12 (645.7) The Master Force Organizers go out into space and mobilize its energies to become gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

Nekonečné a rozsáhlé tažení Rajských tvořivých sil celým prostorem je pravděpodobně předzvěstí stále se rozšiřující sféry gravitačního sevření Vesmírného Otce a nikdy nekončícího množení různých typů myslících tvorů, kteří jsou schopni milovat Boha a být jím milováni a kteří, když si takto Boha uvědomují, se mohou rozhodnout být jako on, mohou si zvolit cestu do Ráje a shledat se s Bohem.

Vesmír vesmírů je zcela sjednocený. Bůh je jedna síla a jedna osobnost. Všechny úrovně energie a všechny aspekty osobnosti jsou koordinovány. Filozoficky a empiricky, konceptuálně a reálně, střed všech věcí a osobností je v Rajském Otci. Bůh je všechno a je ve všem a žádné věci nebo bytosti bez něho neexistují.

10. PRAVDA, KRÁSA A DOBRO

Jak planety ustálené ve světle a životě postupují od počáteční etapy do sedmé epochy, procházejí cestou postupného uvědomování si reality Boha Sedmidílného, od hlubokého obdivu k Synu Tvořiteli k uctívání jeho Rajského Otce. V průběhu celé sedmé etapy historie takového světa stále více pokrokovější smrtelníci rozšiřují své poznání o Bohu Nejvyšším, zatímco nejasně rozpoznávají realitu skryté péče Boha Konečného.

Během celé této nádherné epochy hlavní snahou stále více progresivnějších smrtelníků je dosažení lepšího pochopení a plného uvědomění dostupných faktorů Božstva—pravdy, krásy a dobra. Toto vyjadřuje lidské úsilí rozpoznat Boha v mysli, hmotě a duchu. A při takové snaze je smrtelník stále více zaměstnán empirickým studiem filozofie, kosmologie a božskosti.

Částečně porozumíte filozofii a pochopíte božskost v úctě, sociální službě a osobní duchovní zkušenosti, ale hledání krásy—kosmologie—vy ji všichni často příliš omezujete studiem primitivních uměleckých snah člověka. Krása, umění, je především spojení kontrastů. Rozmanitost je podstatná pro pojetí krásy. Nejvyšší krása, vrchol konečného umění je drama sjednocující nesmírnost kosmických extrémů: Tvořitele a tvora. Člověk nalézající Boha a Bůh nalézající člověka—tvor stávající se dokonalým jako je Tvořitel—to je božské dosažení svrchované krásy, vrchol kosmického umění.

Proto materialismus, ateismus, je krajním vyjádřením šerednosti, vyvrcholením konečného protikladu krásy. Nejvyšší krása spočívá v panoramatu sjednocení růzností, které jsou

56:9.13 (645.8) The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

56:9.14 (646.1) The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

56:10.1 (646.2) As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

56:10.2 (646.3) Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

56:10.3 (646.4) Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature. Man finding God and God finding man — the creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

56:10.4 (646.5) Hence materialism, atheism, is the maximization of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious

vrozené v před-existenci harmonické reality.

Dosažení kosmologických úrovní mysli zahrnuje:

1. Zvědavost. Touha po harmonii a kráse. Nepřetržitě pokusy objevit nové úrovně harmonických kosmických vztahů.

2. Estetické vnímání. Lásky ke krásnému a stále se zvyšujícímu vnímání uměleckého citu všech tvořivých projevů na všech úrovních reality.

3. Etické vnímání. Poznání pravdy vnímáním krásy vede ke smyslu věčné způsobilosti všech věcí, které zasahují do poznání božského dobra ve vztazích Božstva se všemi bytostmi; a tak i kosmologie vede ke snaze poznat hodnoty božském reality—uvědomění si Boha.

Světy, ustálené ve světle a životě se tak plně věnují pochopení pravdy, krásy a dobra, protože tyto cenné hodnoty obsahují v sobě odhalení Božstva sférám času a prostoru. Smysl věčné pravdy přitahuje jak intelektuální, tak i duchovní podstatu smrtelného člověka. Univerzální krása obsahuje harmonické vztahy a rytmy kosmického tvoření a má zřetelně větší intelektuální přitažlivost a vede k jednotnému a synchronizovanému materiálnímu vesmíru. Božské dobro vyjadřuje odhalení nekonečných hodnot konečné mysli, která je určena k tomu, aby je pochopila a povznášela na samý práh lidského vnímání duchovní úrovně.

Pravda je podstatou vědy a filozofie, představující základ náboženství. Krása je oporou umění, hudby a vyjádřením smysluplných rytmů celé lidské zkušenosti. Dobro obsahuje smysl pro etiku, mravnost a náboženství—empirickou touhu po dokonalosti.

Existence krásy ukazuje na přítomnost vnímající mysli tvora zrovna tak, jako skutečnost, že progresivní evoluce svědčí o dominantním vlivu Nejvyšší Mysli. Krása je intelektuálním poznáním harmonického časoprostorového sjednocení nezměrné různorodosti fenomenální reality, která celá pochází z před-existence a věčné jednoty.

Dobro je rozumové pochopení relativních hodnot různých úrovní božské dokonalosti. Poznání dobra vyplývá z mravního stavu mysli—osobitě mysli se schopností rozlišovat mezi dobrem a zlem. Ale dobro, ušlechtilost, je mírou opravdového dosažení božskosti.

Vnímání opravdových vztahů předpokládá mysl, která je schopna rozpoznat pravdu od

reality.

56:10.5 (646.6) The attainment of cosmologic levels of thought includes:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiosity*. Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation*. Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity*. Through the realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind. Beauty is the intellectual recognition of the harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between

omylu. Poskytnutý Duch Pravdy, pronikající do mysli lidí Urantie, spolehlivě reaguje na pravdu— živé duchovní spojení všech věcí a všech bytostí, koordinovaných ve věčném vzestupu k Bohu.

Každý impuls každého elektronu, myšlenky nebo ducha je působící složkou v celém vesmíru. Pouze hřích je izolován a zlo překáží gravitaci na rozumových a duchovních úrovních. Vesmír je celek; žádná věc či bytost neexistují nebo nežijí v izolaci. Seberealizace je potenciálním zlem, jestliže je asociální. Je to doslovná pravda, že: „nikdo nežije sám o sobě.“ Kosmická socializace představuje nejvyšší formu sjednocení osobnosti. Ježíš řekl: „ten, kdo chce být mezi vámi největší, musí být vaším služebníkem.“

Také pravda, krása a dobro—intelektuální přiblížení člověka k mysli, hmotě a duchu—musí být sdruženy do jednotného pojetí božského a vyššího ideálu. S mírou toho, jak smrtelná osobnost spojuje lidskou zkušenost s hmotou, myslí a duchem, tak se tento božský a vyšší ideál silově sjednocuje ve Svrchovanosti a následně se zosobňuje jako Bůh otcovské lásky.

Úplné pochopení vztahů jednotlivých částí k jakémukoliv danému celku vyžaduje pochopení vztahu všech částí k tomuto celku; a ve vesmíru toto znamená vztah vytvořených částí k Tvořivému Celku. Tak se Božstvo stává transcendentním, dokonce konečným cílem univerzálního a věčného dosažení.

Univerzální krása je pochopením odrazu Ostrova Ráje v materiálním tvoření, zatímco věčná pravda je zvláštní službou Rajských Synů, kteří nejenom poskytují sami sebe smrtelným rasám, ale také rozlévají na celé lidstvo svůj Duch Pravdy. Božské dobro se projevuje v hojné míře v oddané službě rozmanitých osobností Nekonečného Ducha. Ale souhrn těchto tří vlastností, láska, to je představa člověka o Bohu, jako o svém duchovním Otci.

Fyzická hmota je časoprostorový stín, který vrhá Rajské energetické záření absolutních Božstev. Významy pravdy jsou odrazem věčného slova Božstva ve smrtelném intelektu—pochopení vyšších konceptů časoprostoru. Hodnoty, spočívající v božském dobru, jsou milosrdnou službou duchovních osobností Univerzálního, Věčného a Nekonečného časoprostorovým konečným tvorům evolučních sfér.

Tyto smysluplné reálné hodnoty božskosti se prolínají do vztahu Otce s každým osobitým tvorem jako božská láska. V Synu a jeho Synech jsou koordinovány jako božský soucit. Oni svoje vlastnosti projevují skrze Ducha a jeho duchovních dětí jako božskou péči, zobrazení

truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought, or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: “No man lives by himself.” Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: “He who would be greatest among you, let him become server of all.”

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man’s intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal*. As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendental, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man’s perception of God as his spirit Father.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father’s relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the

láskyplného soucitu k dětem času. Tyto tři božskosti se primárně projevují v energo-osobní syntéze Nejvyšší Bytosti. Různě jsou vyjadřovány Bohem Sedmidílným v sedmi rozdílných asociacích božských významů a hodnot na sedmi vzestupných úrovních.

Pro konečného člověka pravda, krása a dobro obsahují úplné odhalení božské reality. Když pochopení Božstva jako lásky nachází vyjádření v životech bohapoznavších smrtelníků, přináší to plody božskosti: intelektuální mír, sociální progres, morální vyrovnanost, duchovní radost a kosmickou moudrost. Vypělí smrtelníci na světě v sedmé etapě světla a života vědí, že láska je nejdůležitější věc ve vesmíru—a vědí, že Bůh je láska.

Láska je touha konat dobro jiným.

[Představeno Mocným Poslem, hostujícím na Urantii na žádost Sboru Zjevovatelů Nebadonu, ve spolupráci s jedním z Melkisedeků—zástupcem Planetárního Prince Urantie.]

Tato kapitola o Univerzální Jednotě je dvacátou pátou ze série prezentací různými autory, kteří byli, jako skupina, podporováni dvanáctičlennou komisí nebadonských osobností a působících pod vedením Mantutii Melkisedeka. My jsme sestavili tato vyprávění a převedli je do anglického jazyka metodou, schválenou našimi nadřízenými, v roce 1934 urantijského času.

portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648.4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648.5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648.6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

KNIHA URANTIA

DÍL III. HISTORIE URANTIE

Kapitola 57. Vznik Urantie

⇐ 056

Kniha Urantia

058 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 57 VZNIK URANTIE

Sekce

Úvod

1. Mlhovina Andronovera
2. Primární stadium mlhoviny
3. Sekundární stadium mlhoviny
4. Terciární a kvartová stadia
5. Vznik Monmatie—sluneční soustavy Urantie
6. Stadia sluneční soustavy—éra formování planet
7. Éra meteoritů—vulkanická obdobíPočáteční planetární atmosféra
8. Stabilizace kůryObdobí zemětřeseníSvětový oceán a první kontinent

PAPER 57 THE ORIGIN OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Andronover Nebula
2. The Primary Nebular Stage
3. The Secondary Nebular Stage
4. Tertiary and Quartan Stages
5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar System
6. The Solar System Stage — The Planet-Forming Era
7. The Meteoric Era — The Volcanic Age The Primitive Planetary Atmosphere
8. Crustal Stabilization The Age of Earthquakes The World Ocean and the First Continent

Úvod

PŘI představování výňatků z archivů Jerusemu, týkajících se záznamů Urantie o její předhistorii a ranných obdobích existence, je nám doporučeno určovat čas podle nynějšího způsobu—to znamená, používat současný kalendář s přestupným rokem, ve kterém je 365 1/4 dnů. My se nebude snažit stanovit přesné roky jako pravidlo, přestože je známe. Pro lepší způsob prezentace těchto historických faktů budeme čas zaokrouhlovat na vyšší čísla.

Když popisujeme událost před jedním či dvěma miliony lety, datum takového děje stanovíme od prvních dekád dvacátého století křesťanské éry. Tímto způsobem budeme popisovat tyto velmi vzdálené události v zaokrouhlených datech tisíců, milionů a miliard let.

INTRODUCTION

57:0.1 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage—the present leap-year calendar of 365 1/4 days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:0.2 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant events as occurring in even periods of thousands, millions, and billions of years.

1. MLHOVINA ANDRONOVERA

Urantia vznikla z vašeho slunce a vaše slunce je jedním z mnohačetných potomků mlhoviny Andronovery, která byla kdysi dávno součástí fyzické energie a materiální hmoty lokálního vesmíru Nebadon. A samotná tato obrovská mlhovina již velmi, velmi dávno vznikla z univerzálního silového náboje prostoru v supervesmíru Orvonton.

V době, kdy toto vyprávění začínalo, Primární Hlavní Organizátoři Síly již velmi dávno plně kontrolovali prostorové energie, které dříve tvořily mlhovinu Andronoveru.

Před 987 000 000 000 let přidružený organizátor síly, v tu dobu vykonávající funkci inspektora číslo 811 307 orvontonské řady a vracející se z Uversy, oznámil Věčně Moudrým, že v jednom východním sektoru (v tu dobu východním) Orvontonu jsou příznivé prostorové podmínky pro zahájení procesu materializace.

Před 900 000 000 000 let, jak dosvědčují archivy Uversy, Uverská Rada Rovnováhy vydala povolení supervesmírné vládě vyslat organizátora síly s personálem do regionu, dříve doporučeného inspektorem číslo 811 307. Řídící orgány Orvontonu pověřily původního objevitele tohoto potenciálního vesmíru, aby vykonal příkaz Věčně Moudrých, požadující vytvoření nového materiálního tvoření.

Zaregistrování tohoto povolení znamená, že organizátor síly a jeho personál již odcestovali z Uversy na dlouhou cestu do tohoto výchovního sektoru prostoru, kde následně zahájili dlouhotrvající činnosti, jejichž výsledkem bude vznik nového fyzického tvoření v Orvontonu.

Před 875 000 000 000 let byla řádně uvedena do pohybu gigantická mlhovina Andronovera číslo 876 926. Pro zahájení energetického víření, které se časem stalo obrovským prostorovým cyklónem, postačila přítomnost organizátora síly a spolupracujícího personálu. Po započetí tohoto nebulárního otáčení se živí organizátoři sil jednoduše stáhnou pod pravým úhlem k rovině rotujícího disku a od této doby vrozené vlastnosti energie zajišťují postupnou a uspořádanou evoluci takové nové fyzické soustavy.

Přibližně v tuto dobu se výklad události přesouvá k působení osobností supervesmíru. Ve skutečnosti toto vyprávění začíná v tomto bodě—přibližně v době, kdy se Rajští organizátoři síly připravují k odchodu, připravivše vhodné

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57:1.1 (651.3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57:1.2 (651.4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57:1.3 (651.5) 987,000,000,000 years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57:1.4 (651.6) 900,000,000,000 years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57:1.5 (652.1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57:1.6 (652.2) 875,000,000,000 years ago the enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57:1.7 (652.3) At about this time the narrative shifts to the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to

prostorově-energetické podmínky pro činnost upravovatelů energie a fyzických regulátorů supervesmíru Orvonton.

withdraw, having made the space-energy conditions ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. PRIMÁRNÍ STADIUM MLHOVINY

Všechna evoluční materiální tvoření se rodí z kruhovitých a plyných mlhovin a všechny takové začáteční mlhoviny si udržují kruhovitý tvar po celou počáteční dobu své plyné existence. S přibývajícím věkem obvykle nabývají spirálovitý tvar a když završí svoji funkci utváření hvězd, často končí jako hvězdná mračna, nebo gigantická slunce, obklopená různými počtem planet, družic a menších seskupení hmoty, v mnohém připomínajících vaši vlastní maličkou sluneční soustavu.

Před 800 000 000 000 let bylo založení Andronovery potvrzeno a stala se jednou z velkolepých primárních mlhovin Orvontonu. Když astronomové sousedních vesmírů pozorovali tento úkaz prostoru, neviděli tam mnoho, co by přilákalo jejich pozornost. Výpočty gravitace v přílehlých tvořeních ukazovaly na to, že v oblastech Andronovery probíhá materializace prostoru, ale to bylo vše.

Před 700 000 000 000 let útvar Andronovera začal nabývat gigantických rozměrů a do devíti okolních materiálních tvořeních byli posláni dodateční fyzikální regulátoři, aby podpořili a poskytli spolupráci energetickým centrům této nové materiální soustavy, která se tak rychle vyvíjela. V té dávné době veškerá hmota, určená pro následná tvoření, byla uzavřena v tomto gigantickém prostorovém disku, který se nepřetržitě otáčel a po dosažení svého maximálního průměru se začal otáčet rychleji a rychleji a současně se přitom stlačoval a zmenšoval.

Před 600 000 000 000 let bylo dosaženo vrcholu mobilizace energie Andronovery; mlhovina dosáhla maxima své hmotnosti. V tu dobu to bylo gigantické kruhové plyné mračno, které svým tvarem vypadalo jako zploštělá koule. Toto počáteční období bylo charakterizováno změnami při utváření hmotnosti a měnicemi se rychlostmi otáčení. Gravitace a jiné vlivy právě začínaly přeměňovat prostorové plyny do organizované hmoty.

3. SEKUNDÁRNÍ STADIUM MLHOVINY

Obrovská mlhovina nyní začala postupně nabývat spirálovitý tvar a stala se jasně viditelnou i pro astronomy ze vzdálených vesmírů. Taková je přirozená historie většiny mlhovin; předtím, než

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

57:2.1 (652.4) All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive solar system.

57:2.2 (652.5) 800,000,000,000 years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

57:2.3 (652.6) 700,000,000,000 years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

57:2.4 (652.7) 600,000,000,000 years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

57:3.1 (653.1) The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of

tyto sekundární prostorové mlhoviny začnou ze sebe chrlit slunce a začne formování vesmíru, jsou obvykle pozorovány jako spirálovité jevy.

Když okolní astronomové v té dávné éře pozorovali tyto proměny v mlhovině Andronovera, viděli přesně to, co vidí astronomové dvacátého století, když nasměrují svoje teleskopy do prostoru a dívají se na současnou mlhovinu přilehlého vnějšího prostoru.

V době, kdy Andronovera dosáhla maximum své hmotnosti, gravitační kontrola plynného obsahu začala slábnout a nastalo stadium uvolňování plynu, v jehož průběhu plyn uniká ven dvěma gigantickými a zřetelnými rameny, které vznikly na opačných stranách mateřské masy. Rychlé otáčení tohoto obrovského středového jádra brzy vtisklo těmto dvěma vyčnívajícím plynným proudům spirálovitý vzhled. Ochlazování a následné zhušťování částí těchto vystupujících ramen nakonec vedlo k vytvoření uzlovitého tvaru. Tyto hustější části představovaly obrovské soustavy a podsoustavy fyzické hmoty, kroužící v prostoru uprostřed plynného mračna mlhoviny a byly bezpečně drženy v gravitačním sevření mateřského disku.

Ale mlhovina se již začala smršťovat a zvýšená rychlost otáčení ještě více oslabil vliv gravitace; a zanedlouho vnější plynné oblasti začaly fakticky unikat z bezprostředního sevření nebulárního jádra, rozprostírajíc se do prostoru v kruzích nepravidelných obrysů, vracejíc se zpět do oblastí jádra dokončit své okruhy a tak dále. Ale toto bylo pouze přechodné stadium nebulárního rozvoje. Velmi brzy stále se zvyšující rychlost otáčení způsobilo odmršťování obrovských sluncí do prostoru na samostatné oběžné dráhy.

A toto je to, co se stalo v Andronověře před velmi, velmi dávnou dobou. Energetický disk stále narůstal až dosáhl maxima své rozpínavosti a potom, když začalo smršťování, otáčel se rychleji a rychleji až nakonec nastalo kritické odstředivé stadium a začal velký rozpad.

Před 500 000 000 000 let se objevilo první slunce Andronovery. Tento sálající pruh se vytrhl mateřskému gravitačnímu sevření a vystřelil do prostoru na nezávislou cestu ve vytváření kosmu. Jeho oběžná dráha byla určena trasou úniku. Taková mladá slunce velmi rychle získávají kulovitý tvar a začínají svoje dlouhé a událostmi bohaté dráhy jako hvězdy prostoru. S výjimkou terminálních nebulárních jader velká většina sluncí Orvontonu vznikla stejným způsobem. Taková unikající slunce procházejí různými obdobími evoluce a potom slouží ve vesmíru.

most nebulae; before they begin to throw off suns and start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as *spiral phenomena*.

57:3.2 (653.2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:3.3 (653.3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud of the nebula while being held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

57:3.4 (653.4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and ere long, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on independent circuits.

57:3.5 (653.5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:3.6 (653.6) 500,000,000,000 years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of evolution and subsequent universe service.

Před 400 000 000 000 let začalo v mlhovině Andronovera období opětovného záboru. Mnoho blízkých a menších sluncí bylo znovu přitaženo zpět v důsledku postupného zvětšování a dalšího zhušťování mateřského jádra. Velmi brzy potom začala konečná fáze zhušťování mlhoviny—období, které vždy předchází závěrečnému rozštěpení těchto nezměrných prostorových seskupení energie a hmoty.

Uplynulo necelých milion let po tomto období, kdy Michael Nebadonský, Rajský Syn Tvořitel, si zvolil tuto rozpadající se mlhovinu za místo, kde vybuduje svůj vesmír. Téměř okamžitě poté bylo zahájeno vytváření architektonických světů Salvingtonu a jednoho sta hlavních center souhvězdích se skupinami planet. Dokončení těchto skupin speciálně vytvořených světů vyžadovalo téměř milion let. Výstavba hlavních centrálních planet lokálních soustav začala v tuto dobu a byly dokončeny přibližně před pěti miliardami let.

Před 300 000 000 000 let byly oběžné dráhy sluncí Andronovery již zcela ustálené a nebulární soustava se nacházela v dočasném období relativní fyzické stability. Přibližně v tuto dobu dorazil personál Michaela na Salvington a vláda Orvontonu na Uverse potvrdila fyzickou existenci lokálního vesmíru Nebadon.

Před 200 000 000 000 let se obnovil proces smršťování a zhušťování, doprovázený nesmírným vytvářením tepla v centrální skupině Andronovery—v jádru mlhoviny. Relativně volný prostor se také objevil v oblastech, nacházejících se blízko centrálního disku mateřského slunce. Vnější oblasti začínají být více stabilizované a lépe organizované; některé planety, otáčející se kolem nově vzniklých sluncí, vychlázly natolik, že byly vhodné pro založení života. K této době se datují nejstarší obydlené planety Nebadonu.

Nyní začíná dokončený vesmírný mechanismus poprvé působit v Nebadonu a Michaelovo dílo je zaregistrováno na Uverse jako vesmír života a postupného vzestupu smrtelníků.

Před 100 000 000 000 let dosáhlo kondenzační napětí mlhoviny svého vrcholu; byl dosažen maximální bod tepelného napětí. Toto kritické stadium boje mezi gravitací a vysokou teplotou někdy trvá celé věky, ale, dříve či později, teplota vítězí nad gravitací a začíná období velkolepého rozptylování sluncí. A toto značí konec sekundární etapy prostorové mlhoviny.

57:3.7 (653.7) 400,000,000,000 years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

57:3.8 (654.1) It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

57:3.9 (654.2) 300,000,000,000 years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

57:3.10 (654.3) 200,000,000,000 years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

57:3.11 (654.4) Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

57:3.12 (654.5) 100,000,000,000 years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. TERCIÁRNÍ A KVARTOVÁ STADIA

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

Primární stadium mlhoviny je charakterizováno kruhovitým tvarem; sekundární spirálovitým; v terciárním stadiu se začínají oddělovat první slunce, zatímco kvartové stadium zahrnuje druhý a poslední cyklus rozptylování sluncí, přičemž mateřské jádro končí buď jako kulová hvězdokupa, nebo jako samostatné slunce, působící jako střed dokončené sluneční soustavy.

Před 75 000 000 000 let tato mlhovina dosáhla vrcholného stadia hvězdné rodiny. Bylo to završení prvního období ztráty sluncí. Kolem většiny z těchto sluncí se potom zformovaly rozsáhlé soustavy planet, družic, černých ostrovů, komet, meteoritů a mračna kosmického prachu.

Před 50 000 000 000 let skončilo první období rozptylování sluncí; mlhovina rychle dokončovala svůj terciární cyklus existence, během jehož průběhu zrodila 876 926 slunečních soustav.

Před 25 000 000 000 let byl dokončen terciární cyklus života mlhoviny a přinesl organizaci a relativní stabilitu rozsáhlým hvězdným soustavám, pocházejících z této mateřské mlhoviny. Ale ve středové mase zbylé části mlhoviny i nadále pokračoval proces fyzického smršťování a zvyšování vytváření tepla.

Před 10 000 000 000 let začal kvartový cyklus existence Andronovery. Masa jádra dosáhla své maximální teploty; blížil se kritický bod kontraktace. Původní mateřské jádro se prudce zachvívalo pod kombinovaným tlakem své vlastní vnitřní teploty, způsobené smršťováním jádra a narůstající přitažlivou silou okolního roje osvobozených slunečních soustav. Bezprostředně se blížily erupce nebulárního jádra, které znamenaly začátek druhého nebulárního cyklu tvoření hvězd. Právě začínal kvartový cyklus existence mlhoviny.

Před 8 000 000 000 let začala mohutná závěrečná erupce. V době takového kosmického otřesu jsou v bezpečí pouze vnější soustavy. A toto byl začátek konce mlhoviny. Toto poslední chrlení sluncí trvalo téměř dvě miliardy let.

Před 7 000 000 000 let závěrečný rozpad Andronovery dosáhl svého vyvrcholení. V tomto období vznikla velká konečná slunce a lokální fyzické poruchy dosáhly svého vrcholu.

Před 6 000 000 000 let byl završen závěrečný rozpad a zrodilo se vaše slunce—padesátý šestý, počítáno od konce, člen druhé hvězdné rodiny Andronovery. Tato závěrečná erupce nebulárního jádra zrodila 136 702 sluncí, z nichž většina jsou samostatná tělesa. Celkový počet sluncí a

57.4.1 (654.6) The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57.4.2 (654.7) 75,000,000,000 years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57.4.3 (654.8) 50,000,000,000 years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57.4.4 (654.9) 25,000,000,000 years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the nebular remnant.

57.4.5 (655.1) 10,000,000,000 years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57.4.6 (655.2) 8,000,000,000 years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over a period of almost two billion years.

57.4.7 (655.3) 7,000,000,000 years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical disturbances.

57.4.8 (655.4) 6,000,000,000 years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns

slunečních soustav, majících původ v mlhovině Andronovera, byl 1 013 628. Pořadové číslo slunce vaší sluneční soustavy je 1 013 572.

A tato obrovská mlhovina Andronovera nyní již neexistuje, ale žije v mnoha sluncích a jejich planetárních rodinách, které vznikly v tomto mateřském prostorovém mračnu. Poslední zbytky jádra této velkolepé mlhoviny stále hoří načervenalým plamenem a vydává umírněné světlo a teplo své zbylé planetární rodině o sto šedesáti pěti světech, které se v současnosti otáčejí kolem své prastaré matky dvou pozoruhodných generací monarchů světa.

5. VZNIK MONMATIE—SLUNEČNÍ SOUSTAVY URANTIE

Před 5 000 000 000 let bylo vaše slunce poměrně izolovaným planoucím tělesem, které na sebe shromáždilo většinu z blízké obíhající hmoty—zbytků nedávné erupce, doprovázející jeho zrození.

Dnes vaše slunce dosáhlo relativní stability, ale jeho jedenáct a půlleté cykly sluneční činnosti, projevující se velkým množstvím skvrn a erupcí, prozrazují, že ve svém mládí bylo proměnlivou hvězdou. V počátečních obdobích existence ve vašem slunci pokračovalo smršťování a následné postupné zvyšování teploty, což způsobovalo obrovské výbuchy na jeho povrchu. Cyklus těchto gigantických erupcí trval tři a půl dne a byl doprovázen měnící se jasností. Tento proměnlivý stav, periodické pulsace, byl příčinou toho, že vaše slunce příznivě reagovalo na určité vnější vlivy, se kterými se mělo brzy setkat.

Tak bylo připraveno jeviště lokálního prostoru pro unikátní zrození Monmatie, což je jméno planetární rodiny vašeho slunce—sluneční soustavy, do které patří i váš svět. Méně než jedno procento planetárních soustav Orvontonu má podobný původ.

Před 4 500 000 000 let obrovská soustava Angona se začala přibližovat do blízkosti tohoto osamocенého slunce. Ve středu této velké soustavy byl černý gigantický prostor, který byl tuhý, s vysokým elektrickým nábojem a měl nesmírnou gravitační sílu.

Když se Angona přiblížila těsněji ke slunci, v okamžicích jeho maximální rozpínavosti byly vystřeleny do prostoru, během slunečních pulsací, proudy plynných materiálů jako gigantické solární jazyky. Dříve se tyto ohnivé jazyky plynu vždy vracely zpět do slunce, ale jak se Angona přibližovala stále blíže, přitažlivá síla gigantického návštěvníka byla tak velká, že se tyto jazyky plynu v určitých místech přetrhaly, jejich kořeny byly

and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

57:4.9 (655.5) And now the great Andronover nebula is no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

57:5.1 (655.6) 5,000,000,000 years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval which attended its own birth.

57:5.2 (655.7) Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

57:5.3 (655.8) Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia*, that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

57:5.4 (655.9) 4,500,000,000 years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

57:5.5 (656.1) As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points,

staženy zpět do slunce, zatímco vnější části se oddělily a vytvořily samostatná materiální tělesa—sluneční meteority, které okamžitě začaly kroužit kolem slunce po svých vlastních elipsových oběžných drahách.

Čím více se Angona přibližovala, sluneční výrony nabývaly na velikosti a více a více hmoty bylo odebíráno ze slunce, aby se z ní staly samostatné kroužící tělesa v okolním prostoru. Tato situace probíhala zhruba pět set tisíc let, až se Angona přiblížila do nejtěsnější vzdálenosti ke slunci, načež slunce, v souvislosti s jednou z jeho pravidelných erupcí, prodělalo částečný rozpad; z jeho protilehlých stran současně vytrysklo obrovské množství hmoty. Ze strany obrácené k Angoně se oddělil ohromný sloup slunečních plynů, poněkud zúžený na obou koncích a uprostřed znatelně vyboulený, který se natrvalo osvobodil od přímé přitažlivosti slunce.

Tento velký sloup slunečních plynů, takto odtržený od slunce, se seskupil do dvanácti planet sluneční soustavy. V důsledku přílivové reakce, při vytlačení tohoto gigantického předka sluneční soustavy, výtrysk plynů na opačné straně slunce se postupně ztuhlil do meteoritů a kosmického prachu sluneční soustavy, ačkoliv velké množství této hmoty bylo potom opět přitaženo gravitací slunce po ustoupení soustavy Angony do vzdáleného prostoru.

Ačkoliv se Angoně podařilo odtáhnout původní materiál, ze kterého vznikly planety sluneční soustavy a také obrovské množství hmoty, kroužící nyní kolem slunce jako asteroidy a meteority, nezískala pro sebe žádný materiál ze slunce. Hostující soustava se nepřiblížila natolik, aby opravdu uloupila jakékoliv množství sluneční hmoty, ale byla dostatečně blízko, aby alespoň odsála do okolního prostoru materiál, ze kterého je vytvořena současná sluneční soustava.

Malinké planety—pět vnitřních a pět vnějších—se brzy zformovalo z chladnoucích a tuhneoucích jader méně masivních a zúžených konců gigantického gravitačního vzedmutí, které Angona dokázala oddělit od slunce, zatímco Saturn a Jupiter se zformovaly z masivnějších a vydutých středních částí. Mohutná gravitační síla Jupitera a Saturnu záhy uchvátila většinu materiálu z vnějšího prostoru Angony, o čemž svědčí obrácený pohyb některých z jejich satelitů.

Protože Jupiter a Saturn pocházejí ze samého středu obrovského sloupu přehřátých slunečních plynů, obsahovaly takové množství vysoce rozežhavané sluneční hmoty, že svítily velmi jasným světlem a vyzařovaly ohromné množství tepla; ve skutečnosti byly na krátkou

the roots falling back into the sun while the outer sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

57:5.6 (656.2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

57:5.7 (656.3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

57:5.8 (656.4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

57:5.9 (656.5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

57:5.10 (656.6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a

dobu po svém zformování jako samostatná prostorová tělesa druhými slunci. Tyto dvě největší planety sluneční soustavy zůstaly z velké části plynými dodnes a dokonce ani nevychlázly natolik, aby v nich proběhl proces kondenzace a tuhnutí.

Kontrakce plynu v jádrech deseti ostatních planet dospěly do stavu zhutnění a začaly k sobě přitahovat vzrůstající množství meteorických tělísek, kroužících v blízkém okolním prostoru. Takže světy sluneční soustavy měly dvojí původ: jádra zkondenzovaného plynu následně zvětšena získáním obrovského množství meteoritů. Ve skutečnosti, ony stále ještě zachycují meteority, ale v daleko menším množství.

Planety neobíhají kolem slunce v rovníkové rovině jejich slunečního zdroje, což by nastalo v případě, kdyby byly odmrštěny v důsledku otáčení slunce. Přesněji řečeno, ony se pohybují v rovině solární erupce, přitažené Angonou, která proběhla v ostrém úhlu ke slunečnímu rovníku.

Na rozdíl od Angony, která nebyla schopna ukoristit žádnou sluneční hmotu, vaše slunce přidalo ke své proměňující se planetární rodině určitou část cirkulujícího materiálu hostující soustavy. Kvůli velkému gravitačnímu poli Angony se oběžné okruhy její satelitní planetární rodiny nacházely ve značné vzdálenosti od černého gigantu; a brzy po výlevu výchozí masy sluneční soustavy, kdy Angona byla ještě v blízkosti slunce, se tři z velkých planet této soustavy vychýlily do tak těsné vzdálenosti od masivního předka sluneční soustavy, že jeho přitažlivá síla, umocněna přitažlivostí slunce, byla natolik silná, že převýšila gravitační sevření Angony a natvalo oddělila tyto tři satelitní planety tohoto nebeského tuláka.

Všechn materiál sluneční soustavy, pocházející ze slunce, původně kroužil po oběžných drahách stejného směru a kdyby nepřišlo ke vniknutí těchto tří cizích prostorových těles, veškerý materiál sluneční soustavy by stále udržoval stejný směr oběžných drah. Vpád těchto tří podružných planet Angony vnesl do vznikající sluneční soustavy nové a cizí směrové síly, což zapříčinilo vznik zpětného pohybu. Zpětný pohyb v jakémkoliv astronomickém útvaru je vždy náhodný a vždy je důsledkem kolize cizích prostorových těles. Takové kolize nemusejí pokaždé způsobit zpětný pohyb, ale zpětný pohyb vznikne pouze v takové soustavě, jejíž masa má rozdílné původy.

short period after their formation as separate space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete condensation or solidification.

57:5.11 (656.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

57:5.12 (657.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

57:5.13 (657.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

57:5.14 (657.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the resultant appearance of *retrograde motion*. Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. STADIA SLUNEČNÍ SOUSTAVY—ÉRA

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE—THE

FORMOVÁNÍ PLANET

Po zrození sluneční soustavy následovalo období postupného ubývání slunečních výronů. Během dalších pěti set tisíc let pokračuje slunce stále méně v chrlení zmenšujícího se množství hmoty do okolního prostoru. Ale v těchto ranných dobách nepravidelných oběžných drah, když se okolní tělesa přiblížila do těsné blízkosti slunce, sluneční rodič byl schopen získat zpět značnou část tohoto meteorického materiálu.

Planety, nacházející se nejbližší ke slunci, byly první, jejichž rychlost otáčení se zpomalila vlivem přílivového tření. Takové gravitační vlivy také přispívají ke stabilizaci oběžných drah planet, když působí jako brzda rychlosti osového otáčení planety a jsou příčinou toho, že planeta se otáčí stále pomaleji až otáčení kolem osy ustane, zanechávajíc jednu polovinu planety stále otočenou směrem ke slunci, nebo většímu tělesu, což je vidět na příkladu planety Merkur a měsíce, které stále obračejí stejnou stranu směrem k Urantii.

Až se přílivová tření měsíce a země vyrovnají, země bude vždy obracet k měsíci stejnou polovinu a den a měsíc budou mít stejnou délku—přibližně čtyřicet sedm dní. Když se dosáhne takové stability oběžných drah, přílivová tření budou působit opačně. Nebudou již více odtlačovat měsíc od země, ale postupně přitahovat družici k planetě. A potom, ve vzdálené budoucnosti, kdy se měsíc přiblíží k zemi na přibližně sedmnáct tisíc sedm set kilometrů, gravitační působení země zapříčiní rozpad měsíce a tato slapově-gravitační exploze roztříští měsíc na malé částice, které se mohou spojit a vytvořit kolem země prstence hmoty, podobné těm Saturnovým, nebo mohou být postupně přitaženy na zem jako meteority.

Jestli kosmická tělesa mají podobnou velikost a hmotnost, může dojít ke kolizím. Ale jestli dvě kosmická tělesa o podobné hmotnosti mají poměrně rozdílnou velikost a když potom menší těleso se postupně přibližuje k většímu, rozpad menšího nastane, když poloměr jeho oběžné dráhy se stane menším než je dva a půl násobek poloměru většího tělesa. Kolize mezi giganty prostoru jsou vskutku vzácné, ale gravitačně-slapové exploze menších těles jsou zcela běžné.

Padající hvězdy se vyskytují v celých rojích, protože jsou částicemi větších těles, které byly zničeny vlivem slapové gravitace sousedních a ještě větších kosmických těles. Prstence okolo Saturnu jsou částicemi rozdrčeného satelitu. Jeden z měsíců Jupitera se nyní nebezpečně přibližuje blízko ke kritické zóně přílivového rozpadu a za několik milionů let bude buď pohlcen

PLANET-FORMING ERA

57:6.1 (657.4) Subsequent to the birth of the solar system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:6.2 (657.5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:6.3 (657.6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:6.4 (658.1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

57:6.5 (658.2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies. Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will

planetou, nebo prodělá gravitačně-slapový rozpad. Pátá planeta sluneční soustavy před velmi, velmi dávnou dobou se pohybovala po nestejněmorné oběžné dráze a soustavně se přibližovala více a více k Jupiterovi až vstoupila do kritické zóny gravitačně-slapového rozpadu, kde se rychle rozpadla a stala se mračnem současných asteroidů.

Před 4 000 000 000 let se zformovaly systémy Jupitera a Saturnu do dnešní podoby, kromě jejich měsíců, které pokračovaly ve zvětšování ještě několik miliard let. Ve skutečnosti, všechny planety a družice sluneční soustavy se stále zvětšují v důsledku pokračujícího zachycování meteoritů.

Před 3 500 000 000 let byla jádra dalších deseti planet dostatečně zhuštěna a nitra většiny měsíců byla zformována, i když některé menší satelity se později spojily a vytvořily dnešní větší měsíce. Toto období se může považovat za éru formování planet.

Před 3 000 000 000 let sluneční soustava fungovala téměř jako dnes. Její členové i nadále zvětšovaly svoji velikost, jelikož meteority se i nadále hrnuly na planety i jejich družice s nesmírnou intenzitou.

Přibližně v tuto dobu byla vaše sluneční soustava zapsána do fyzického registru Nebadonu a dostala jméno Monmatia.

Před 2 500 000 000 let se velikost planet značně zvětšila. Urantia byla vyvinutou sférou, jejíž hmotnost představovala jednu desetinu nynější hmotnosti a stále ještě rychle narůstala díky přírůstku meteoritů.

Celá tato úžasná aktivita je obvyklou součástí vytváření evolučního světa typu Urantie a představuje astronomické přípravy k vytvoření podmínek pro zahájení fyzické evoluce těchto světů prostoru, která vede k poutavému putování života v čase.

7. ÉRA METEORITŮ—VULKANICKÁ OBDOBÍPOČÁTEČNÍ PLANETÁRNÍ ATMOSFÉRA

V průběhu těchto ranných údobích se v prostorových regionech sluneční soustavy rojila malá úlomkovitá a zhuštěná tělesa a při neexistenci ochranné spalovací atmosféry taková kosmická tělesa dopadala přímo na povrch Urantie. Tyto nepřetržitě nárazy udržovaly povrch planety víceméně rozpálený, což, spolu se zvýšeným působením gravitace vlivem narůstající

either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular orbit, periodically making closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

57:6.6 (658.3) 4,000,000,000 years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

57:6.7 (658.4) 3,500,000,000 years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

57:6.8 (658.5) 3,000,000,000 years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

57:6.9 (658.6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

57:6.10 (658.7) 2,500,000,000 years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

57:6.11 (658.8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC AGE THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

57:7.1 (658.9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased

velikosti sféry, uvedlo do pohybu vlivy, které postupně zapříčinily to, že těžší prvky, jako železo, se usazovaly více a více ke středu planety.

Před 2 000 000 000 let země začala výrazně přerůstat měsíc. Byla vždycky větší než její družice, ale rozdíl ve velikosti nebyl tak velký, až když přibližně v této době země ukořistila obrovská prostorová tělesa. V té době měla Urantia jednu pětinu své současné velikosti a byla dostatečně velká, aby udržela primitivní atmosféru, která se začala objevovat v důsledku vlastního živelného boje mezi rozežhaveným nitrem a chladnoucí kůrou.

V tomto období začala přesně vulkanická činnost. Vnitřní teplota se stále zvyšovala vlivem hlubšího pronikání radioaktivních a těžších prvků přinesených z prostoru meteority. Zkoumání těchto radioaktivních prvků odhalí, že povrch Urantie je starší více než jednu miliardu let. Radiové měření je váš nejspolehlivější způsob jak vědecky odhadnout stáří planety, ale všechny takové odhady jsou příliš krátké, protože všechny radioaktivní materiál dostupný vašemu zkoumání pochází ze zemského povrchu a proto představuje prvky, poměrně nedávno získané Urantií.

Před 1 500 000 000 let země dosáhla dvou třetin své současné velikosti, zatímco měsíc se blížil ke své nynější hmotnosti. Rychlý vzrůst země, ve srovnání s měsícem, ji umožnil začít ho pomalu okrádat o tu malou atmosféru, kterou v tu dobu měl.

Vulkanická činnost nyní dosahuje svého vrcholu. Celá země je opravdovým ohnivým peklem a její povrch připomíná počáteční tekutý stav předtím, než těžší kovy klesly ke středu. Nastalo vulkanické období. Nicméně, zemská kůra, složená převážně z poměrně lehkého granitu, se postupně začíná formovat. Vytvářejí se podmínky, nezbytné pro planetu, na které se v budoucnu může objevit život.

Počáteční planetární atmosféra se postupně vyvíjí a obsahuje již malé množství vodní páry, kyslíčnicku uhelnatého, kyslíčnicku uhličitého a chlorovodíku, ale je tam velmi málo, nebo téměř žádný volný dusík či kyslík. Atmosféra světa ve vulkanickém období představuje neobyčejnou podívanou. Kromě vyjmenovaných plynů je silně nasycena početnými vulkanickými plyny a s mírou zrání vzdušného obalu produkty hořících meteoritů, které ve velkých proudech nepřetržitě dopadají na zemský povrch. Takové spalování meteoritů téměř úplně odčerpává atmosférický kyslík a meteorické bombardování je stále

action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of the planet.

57.7.2 (659.1) 2,000,000,000 years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

57.7.3 (659.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquirements of these elements.

57.7.4 (659.3) 1,500,000,000 years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little atmosphere which its satellite originally had.

57.7.5 (659.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

57.7.6 (659.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of

mohutné.

Postupně se atmosféra usazovala a vychládla natolik, že na horkém kamenitém povrchu začaly dešťové srážky. Tisíce let byla Urantia zahalena do obrovské a souvislé pokrývky páry. A v průběhu tohoto období slunce ani jednou nezasvítlo na zemský povrch.

Z atmosféry se oddělila podstatná část uhlíku a vytvořily se uhličitany různých kovů, kterými překrývaly povrchové vrstvy planety. Později bylo mnohem větší množství těchto uhlíkových plynů pohlceno rannou a hojně rozšířenou vegetací.

Také v následujících obdobích pokračuje proudění lávy a padající meteority spotřebovaly téměř všechen atmosférický kyslík. První usazeniny v brzy tvořícím se prvotním oceánu dokonce neobsahovaly žádné barevné kameny nebo jílovec. A dlouhou dobu po objevení se tohoto oceánu nebyl v atmosféře doslova žádný volný kyslík; a ve velkém množství se objevil až později, kdy byl vytvořen mořskými řasami a dalšími formami rostlinného života.

Primitivní planetární atmosféra vulkanického období poskytuje slabou ochranu proti dopadům meteorických rojů. Miliony a miliony meteoritů jsou schopny proniknout takovým vzdušným obalem a dopadnout na planetární kůru jako pevná tělesa. Ale s plynoucím časem je čím dál méně těch, která jsou dostatečně velká, aby odolala stále silnějšímu třecímu ochrannému štítu, kterým je kyslíkem obohacená atmosféra pozdějších epoch.

8. STABILIZACE KÚRYOBDOBÍ ZEMĚTŘESENÍCH SVĚTOVÝ OCEÁN A PRVNÍ KONTINENT

Před 1 000 000 000 let začala skutečná historie Urantie. Planeta dosáhla přibližně svoji současnou velikost. A zhruba v tuto dobu byla zanesena do fyzických registrů Nebadonu a dostala jméno Urantia.

Atmosféra, společně s nepřetržitými dešťovými srážkami, umožnila ochlazení zemské kůry. Již dříve vulkanická činnost vyrovnala vnitřní tepelné napětí a smršťování kůry; a jak sopky rychle ubývaly a tato epocha ochlazování a usazování kůry pokračovala, objevilo se zemětřesení.

Skutečná geologická historie Urantie začíná tehdy, kdy ochlazování zemské kůry dosáhlo takového stadia, které umožnilo vytvoření prvního

meteoric bombardment is still tremendous.

57:7.7 (659.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

57:7.8 (659.7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (660.1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (660.2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. CRUSTAL STABILIZATION THE AGE OF EARTHQUAKES THE WORLD OCEAN AND THE FIRST CONTINENT

57:8.1 (660.3) 1,000,000,000 years ago is the date of the actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia*.

57:8.2 (660.4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

57:8.3 (660.5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling

oceánu. Jakmile jednou začala kondenzace vodních par na chladnoucím povrchu země, pokračovala až do úplného dokončení. Na konci tohoto období pokrýval celou planetu jeden celosvětový oceán o průměrné hloubce přes jeden a půl kilometr. Příliv a odliv již tehdy působily podobně jako nyní, ale prvotní oceán nebyl slaný; voda, pokrývající svět, byla prakticky sladká. V té době byla většina chlóru sloučena s různými kovy, ale i tak ho bylo dost, aby při sloučení s vodíkem udělal vodu lehce kyselou.

Urantii na počátku této vzdálené éry je třeba si představit jako planetu celou pokrytou vodou. Později, hlubší a proto hutnější proudy lávy dopadly na dno nynějšího Tichého oceánu a tato část povrchu pokrytého vodou se značně propadla. V důsledku nutného vyrovnání postupně houstnoucí zemské kůry se vynořila ze světového oceánu první kontinentální pevnina.

Před 950 000 000 lety představuje Urantia jeden velký kontinent a jednu obrovskou vodní masu—Tichý oceán. Sopečná činnost je stále rozšířená a zemětřesení se vyznačují jak četností, tak i intenzitou. Meteority pokračují v bombardování země, ale zmenšuje se jejich hojnost a také velikost. Atmosféra se pročišťuje, ale obsah kyslíčnicku uhličitého zůstává stále vysoký. Zemská kůra se postupně stabilizuje.

Přibližně v tuto dobu byla Urantia přidělena do soustavy Satania, ke které přešlo řízení planety a byla zanesena do registru života Norlatiadeku. To byl začátek správního uznání malé a bezvýznamné sféry, které bylo souzeno stát se planetou, na které později Michael podstoupil pozoruhodné smrtelné poskytnutí a prodělal zkušenosti, které od té doby Urantii daly lokální jméno „planeta kříže.“

Před 900 000 000 lety dorazila na Urantii první průzkumná skupina Satanie, vyslaná z Jerusemu, aby posoudila planetu a podala zprávu o její přizpůsobivosti pro založení experimentálního života. Tato komise měla dvacet čtyři členů a zahrnovala Nositele Života, Syny Lanonandekovy, Melkisedeky, serafy a další řády nebeského života, mající co do činění se začátky planetární organizace a řízení.

Po pečlivém prozkoumání planety se tato komise vrátila na Jerusem a podala příznivou zprávu Vládcí Soustavy, ve které doporučuje, aby Urantia byla zanesena do registru experimentálního života. Váš svět byl tudíž zaregistrován na Jerusemu jako decimální planeta a Nositelé Života byli vyrozuměni, že jim bude uděleno povolení založit nové formy mechanické,

surface of the earth, once begun, continued until it was virtually complete. By the end of this period the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

57:8.4 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

57:8.5 (660.7) 950,000,000 years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

57:8.6 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the "world of the cross."

57:8.7 (661.1) 900,000,000 years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusem to examine the planet and make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

57:8.8 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusem and reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of

chemické a elektrické aktivace v době jejich následného příchodu na planetu s mandátem k přenesení a implantování života.

V patřičnou dobu smíšená dvanáctičlenná komise dokončila program příprav pro osídlení planety, který byl odsouhlasen planetární komisí sedmdesáti na Edentii. Tyto plány, předložené poradním výborem Nositelů Života, byly s konečnou platností přijaty na Salvingtonu. Brzy nato bylo oznámeno ve vysílání Nebadonu, že Urantia se stane dějištěm, kde Nositelé Života uskuteční svůj šedesátý experiment v Satanii, určený k rozšíření a zdokonalení satanijského typu životních forem Nebadonu.

Krátce po oficiálním uznání Urantie ve vesmírném vysílání do celého Nebadonu, ji byl přiznán plný vesmírný status. Hned nato byla zaregistrována v záznamech hlavních planet malého a velkého sektoru supervesmíru; a ještě před koncem této epochy byla Urantia zanesena do registru planetárního života Uversy.

Celá tato epocha byla charakterizována častými a prudkými bouřemi. Počáteční kůra země byla ve stavu nepřetržitého proudění. Ochlazování povrchu se střídalo s obrovským prouděním lávy. Nikde na povrchu světa nezůstalo nic z této původní planetární kůry. Všechno se promísilo příliš mnohokrát s vytlačovanou lávou z hlubin země a smíchalo s pozdějšími usazeninami prvního celosvětového oceánu.

Nikde na povrchu světa se nenajde víc přeměněných zbytků těchto dávných předoceánských skal, než v severovýchodní Kanadě kolem Hudsonova zálivu. Tato rozsáhlá žulová vyvýšenina je vytvořena z kamene z předoceánských dob. Tyto skalnaté vrstvy byly rozžhaveny, zprohýbány, propleteny, zvrásněny a prodělaly tyto deformující proměnné procesy mnohokrát.

V průběhu oceánské epochy obrovské vrstvy nefosilního vrstevnatého kamene se ukládaly na dně tohoto pradávného oceánu. (Vápenec může vznikat v důsledku chemických procesů; ne všechny starší vápenec byl vytvořen usazením vápnitých schránek malých mořských živočichů.) V žádném z těchto pradávných skalnatých útvarů se nenajdou důkazy o životě; neobsahují žádné zkameněliny, ledaže nastaly takové případy, kdy usazeniny v pozdějších vodních epochách se promísily s těmito staršími vrstvami, pocházejícími z období před vznikem života.

Zemská ranná kůra byla značně nestabilní, ale proces vytváření horských pásem neprobíhal. Tak, jak se formovala, planeta se smršťovala

mechanical, chemical, and electrical mobilization at the time of their subsequent arrival with life transplantation and implantation mandates.

57:8.9 (661.3) In due course arrangements for the planetary occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

57:8.10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

57:8.11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

57:8.12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted, upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:8.13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:8.14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity

vlivem gravitačního tlaku. Hory nevznikly v důsledku zborcení chladnoucí kůry smršťující se sféry; objevily se později jako důsledek působení deště, gravitace a eroze.

V průběhu této éry masa kontinentální pevniny narostla a pokryla téměř deset procent zemského povrchu. Silná zemětřesení začala až se masa kontinentální pevniny vynořila vysoko nad hladinu vody. Jakmile jednou začala, jejich frekvence a síla narůstala po velmi dlouhou dobu. Četnost zemětřesení ubývala v průběhu milionů a milionů let, ale ještě i nyní vzniká na Urantii patnáct zemětřesení denně.

Před 850 000 000 lety začala první epocha opravdové stabilizace zemské kůry. Většina těžších kovů se usadila u středu zeměkoule; chladnoucí kůra se již nebortila v tak rozsáhlé míře jak tomu bylo v předchozích epochách. Nastala lepší rovnováha mezi vytlačováním pevniny a těžším dnem oceánu. Proud podkúrové vrstvy lávy se rozšířil téměř po celém světě, což vyrovnilo a stabilizovalo kolísání, způsobené ochlazováním, smršťováním a posouváním povrchu.

Pokračovalo ubývání četnosti a intenzity vulkanických erupcí a zemětřesení. Atmosféra se čistila od vulkanických plynů a vodní páry, ale procento kyslíčnicku uhličitého bylo stále vysoké.

Elektrických poruch v atmosféře i na zemi také ubývalo. Proudové lávy vynesly na povrch směs chemických prvků, které přinesly do zemské kůry různorodost a lépe izolovaly planetu od vlivu některých prostorových energií. A toto všechno přispělo k usnadnění řízení pozemské energie a regulaci jejích toků, což se projevuje působením magnetických pólů.

Před 800 000 000 lety začala první velká epocha utváření pevniny, období vzniku kontinentů.

Po zhuštění zemské hydrosféry, prvně ve světovém oceánu a následně v Tichém oceánu, pokrývala vodní masa devět desetin povrchu země. Padající meteority do moře se hromadily na dně oceánu a meteority jsou, všeobecně vzato, složeny z těžkých prvků. Ty meteority, které dopadaly na pevninu, z velké části oxidovaly, postupně byly narušeny erozí a byly spláchnuty do oceánu. Tak se dno oceánu stávalo stále těžším, k čemuž přispívala váha vodní masy, dosahující v některých místech hloubky až šestnáct kilometrů.

Vzrůstající pokles Tichého oceánu způsobil další pozvednutí masy kontinentální pevniny. Evropa a Afrika se začaly zvedat z hlubin Pacifiku

pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

57:8.15 (662.2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:8.16 (662.3) 850,000,000 years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:8.17 (662.4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:8.18 (662.5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:8.19 (662.6) 800,000,000 years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:8.20 (662.7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:8.21 (662.8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to

současně s pevninskými masami, které se nyní nazývají Austrálie, Severní a Jižní Amerika a Antarktida, zatímco dno Tichého oceánu se ještě více propadalo vlivem kompenzačního vyrovnávání. Na konci tohoto období tvořila téměř jednu třetinu zemského povrchu pevnina, celá zformována do jednoho kontinentu.

Se zvýšením nadmořské výšky pevniny se na planetě objevily první klimatické rozdílnosti. Zvednutí pevniny, oblačnost a vliv oceánu jsou hlavními faktory klimatických změn. V době maximálního zvednutí pevniny dosáhly hřebeny v Asii výšky téměř čtrnácti a půl kilometru. Kdyby bylo v ovzduší nad těmito vysoko zvednutými regiony dostatek vlhkosti, vytvořily by se tam obrovské ledové pokrývky; znamenalo by to, že doba ledová by přišla mnohem dříve než tomu bylo ve skutečnosti. Bylo zapotřebí několik set milionů let než se nad vodou opět objevila taková velká masa pevniny.

Před 750 000 000 lety se objevily první trhliny v masě kontinentální pevniny a severojižním směrem vznikl obrovský průlom, který se později zaplnil oceánem a připravil cestu pro posun kontinentů Severní a Jižní Ameriky, včetně Grónska, směrem na západ. Dlouhá puklina východo-západním směrem oddělila Afriku od Evropy a rozdělila masu pevniny Austrálie, tichomořských ostrovů a Antarktidy od asijského kontinentu.

Před 700 000 000 lety se Urantia přiblížila k podmínkám, vhodným pro existenci života. Pokračoval posun kontinentální pevniny; oceán stále více pronikal do pevniny jako dlouhá prstovitá moře, poskytující mělčiny a chráněné zátoky, které jsou tak vhodné pro existenci mořského života.

Před 650 000 000 lety nastalo další roztržení pevniny a v jeho důsledku se zvětšily plochy kontinentálních moří. A tyto vody velmi rychle získávaly ten stupeň slanosti, který je nezbytný pro život na Urantii.

Byla to právě tato moře, a ta, která z nich později vznikla, kde byl položen základ historie života na Uranii, později objevený na dobře zachovalých kamenných stránkách, díl za dílem, tak, jak éra střídala éru a epocha následovala epochu. Tato vnitrozemní moře dávných dob byla opravdovou kolébkou evoluce.

[Představeno Nositelem Života, členem původního Urantijského sboru a v současné době místním pozorovatelem.]

rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in one continental body.

57:8.22 (662.9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

57:8.23 (663.1) 750,000,000 years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the Asiatic continent.

57:8.24 (663.2) 700,000,000 years ago Urantia was approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:8.25 (663.3) 650,000,000 years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:8.26 (663.4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:8.27 (663.5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

Kapitola 58. Založení života na Urantii

⇨ 057

Kniha Urantia

059 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 58 ZALOŽENÍ ŽIVOTA NA URANTII

Sekce

Úvod

1. Předpoklady fyzického života
2. Atmosféra Urantie
3. Prostorové prostředí
4. Éra počátku života
5. Kontinentální posun
6. Přechodové období
7. Kniha geologické historie

PAPER 58 LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

Úvod

V CELÉ Satanii je pouze šedesát jedna světů, podobných Urantii; jsou to planety modifikovaného života. Většina obydlených planet je zalidněna podle ustanovených metod; na takových sférách je Nositelům Života poskytnuta jen malá volnost v jejich plánech pro implantaci života. Ale asi jeden svět z deseti je určen jako decimální planeta a je zanesen do zvláštního registru Nositelů Života; a na takových planetách máme dovoleno provést určité experimenty se životem s cílem modifikovat, nebo možná vylepšit standardní vesmírné typy živých bytostí.

1. PŘEDPOKLADY FYZICKÉHO ŽIVOTA

Před 600 000 000 lety dorazila z Jerusemu na Uranii vyslaná komise Nositelů Života a začala zkoumat fyzické podmínky předtím, než položí začátek života na světě číslo 606 v soustavě Satania. Toto byla naše šest set šestá zkušenost se započatím životních modelů Nebadonu v Satanii a po šedesáté nám byla dána příležitost učinit změny a provést modifikace základních a standardních forem života lokálního vesmíru.

INTRODUCTION

58:0.1 (664.1) IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

58:1.1 (664.2) 600,000,000 years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusem arrived on Urantia and began the study of physical conditions preparatory to launching life on world number 606 of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute modifications in the basic and standard life

Je nutno zdůraznit, že Nositelé Života nemohou iniciovat život dokud sféra není připravena k zahájení evolučního cyklu. Ani nemůžeme zajistit rychlejší rozvoj života, než umožňuje fyzický vývoj planety, který je nutný pro podporu a přizpůsobení rozvíjejícího se života.

Nositelé Života Satanie naplánovali typ života založený na chloridu sodném; proto nebyly učiněny žádné kroky k jeho založení, dokud nebyly vody oceánu dostatečně slané. Urantijský typ protoplazmy může existovat pouze ve vhodném solném roztoku. Všechny původní život—rostlinný a živočišný—se vyvinul v prostředí slaneho roztoku. A dokonce vysoce organizovaní suchozemští živočichové by nemohli žít, kdyby tento stejný nezbytný solný roztok neprotékal jejich tělesným krevním oběhem, který volně omývá a doslova každou malinkou živou buňku tímto „slaným mořem“ zaplavuje.

Vaši primitivní předci se volně pohybovali ve slaneém oceánu; dnes, tento stejný solný roztok oceánu volně protéká vašimi těly, omývající každou jednotlivou buňku chemickým roztokem, který je ve všem základním srovnatelný se slanou vodou, která stimulovala první protoplazmatické reakce prvotních živých buněk na planetě.

Na počátku této epochy se Urantia v každém směru přibližovala stavu, který je příznivý pro výživu počátečních forem mořského života. Fyzický rozvoj na zemi a v přilehlých regionech prostoru pomalu, ale jistě je uzpůsoben pro pozdější pokusy vytvořit takové formy života, které by se podle našeho úsudku nejlépe přizpůsobily rozvíjejícímu se fyzickému prostředí—jak pozemskému, tak i prostorovému.

Na základě této skutečnosti se satanijská komise Nositelů Života vrátila do Jerusemu s tím, že než se přistoupí k samotnému založení života, je lepší ještě počkat na další roztržení mas kontinentální pevniny, což by umožnilo vznik dalším vnitrozemním mořím a chráněným zálivům.

Na planetě, kde život vzniká v moři, poskytuje ideální podmínky pro implantaci života velký počet vnitrozemních moří, rozsáhlá pobřeží s mělčinami a chráněnými zátokami; a právě takové rozčlenění pozemských vod se rychle vyvíjelo. Tato dávná vnitrozemská moře byla málokdy hlubší než sto padesát až sto osmdesát metrů a sluneční světlo mohlo proniknout vodou oceánu do hloubky více než dvě stě metrů.

A právě v takových mořských pobřežích s mírným a vlnitým klimatem našel primitivní rostlinný život v pozdějších epochách svoji cestu na pevninu. Tam umožnil vysoký obsah uhlíku v

designs of the local universe.

58:1.2 (664.3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress of the planet.

58:1.3 (664.4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this “briny deep.”

58:1.4 (664.5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

58:1.5 (664.6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

58:1.6 (665.1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusem, preferring to await the further breakup of the continental land mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

58:1.7 (665.2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665.3) And it was from such seashores of the mild and equable climes of a later age that primitive plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the

atmosféře novému rozmanitému pozemskému životu rychlý a bujný růst. I když tato atmosféra byla tehdy ideální pro růst rostlin, obsahovala vysoký obsah kyslíčniku uhlíčitého, takže žádný živočich, tím méně člověk, by nemohl žít na povrchu země.

2. ATMOSFÉRA URANTIE

Planetární atmosféra propouští na zem kolem jedné dvoumiliardtiny z celkového záření slunečního světla. Kdyby se za světlo dopadající na Severní Ameriku platilo v poměru dva centy za kilowat hodinu, roční účet za světlo by přesáhl 800 quadrilionů dolarů. Účet Chicaga za světlo by výrazně přesahoval 100 milionů dolarů za den. A je nutno připomenout, že ze slunce přijímáte i jiné formy energie—světlo není jediným darem slunce, dosahující vaší atmosféry. Na Urantii se řinou obrovské proudy slunečních energií obsahující vlnové délky, jejichž rozsah je nad i pod spektrem lidského vnímání.

Atmosféra země je téměř nepropustná pro velkou část slunečního záření v krajní ultrafialové části spektra. Většina těchto krátkých vlnových délek je pohlcena ozónovou vrstvou, která se vyskytuje ve výšce kolem šestnácti kilometrů nad zemským povrchem a rozprostírá se směrem do kosmického prostoru dalších šestnáct kilometrů. Celkový obsah ozónu v atmosféře je nepatrný a v podmínkách převládajících na zemském povrchu by veškerý ozón vytvořil vrstvičku tenkou jen dva a půl milimetru; nicméně, toto relativně malé a zdánlivě zanedbatelné množství ozónu chrání obyvatele Urantie před tímto škodlivým a nebezpečným ultrafialovým zářením, existujícím ve slunečním světle. Ale, kdyby tato ozónová vrstva byla jen o malinko silnější, byli byste ochuzeni o velmi důležité a zdravé prospěšné ultrafialové paprsky, které nyní dopadají na zemský povrch a které jsou předky jednoho z vašich nepostradatelných vitaminů.

A přesto někteří z vašich méně nápaditých smrtelných materialistických vědců tvrdí, že materiální tvoření a evoluce člověka je náhoda. Midbytosti Urantie shromáždily přes padesát tisíc faktů z oblasti fyziky a chemie, které považují v rozporu se zákony náhody a o kterých tvrdí, že dokazují přítomnost inteligentního záměru v materiálním tvoření. A tato všechna fakta nezahrnují jejich katalog s více než sto tisíci výsledky zkoumání mimo oblast fyziky a chemie, o kterých tvrdí, že prokazují přítomnost myslí v plánování, tvoření a udržování materiálního kosmu.

atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

58:2.1 (665.4) The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

58:2.2 (665.5) The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

58:2.3 (665.6) And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they maintain prove the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

Z vašeho slunce proudí opravdová záplava smrtících paprsků a váš příjemný život na Urantii je zásluhou „nahodilého“ vlivu více než čtyřiceti ochranných procesů, podobných působení této unikátní ozónové vrstvy.

Kdyby nebylo nočního „kryjícího“ efektu atmosféry, ztráta tepla zářením by nastala tak rychle, že život by byl možný pouze v uměle vystavěném prostředí.

Spodní vrstva osmi až devíti a půl kilometru zemské atmosféry je troposféra; toto je oblast větrných a vzdušných proudů ovlivňujících počasí. Nad touto oblastí je vnitřní ionosféra a nad ní je stratosféra. Stoupajíc od zemského povrchu teplota neustále klesá do výšky devět a půl až třinácti kilometrů, kde dosahuje kolem mínus 57° C. Tento teplotní rozsah mezi mínus 57°C až mínus 54°C se nemění po dalších šedesát pět kilometrů; tato oblast stálé teploty je stratosféra. Ve výšce sedmdesáti dvou až osmdesáti kilometrů teplota začíná stoupat a toto zvyšování pokračuje až do úrovně polárních září, kde dosáhne 650°C. A je to právě tato vysoká teplota, která ionizuje kyslík. Ale teplota v takové zředěné atmosféře je těžko srovnatelná s teplotou na povrchu země. Mějte na paměti, že jedna polovina celé vaší atmosféry se nachází v prvních pěti kilometrech. Výška zemské atmosféry je označena nejvyšší polární září—je to přibližně šest set čtyřicet kilometrů.

Polární záře přímo souvisejí se slunečními skvrnami, těmi slunečními cyklony, které se točí v protisměru svého pohybu nad a pod slunečním rovníkem, tak jak to dělají pozemské tropické hurikány. Takové atmosférické poruchy krouží v protisměrných pohybech, když se vyskytují nad a pod rovníkem.

Síla slunečních skvrn změnit frekvence světla ukazuje na to, že tato slunečná bouřková centra působí jako obrovské magnety. Taková magnetická pole dokážou vyvrhnout z kráterů slunečních skvrn nabitě částice, které doletí prostorem do zemské vnější atmosféry, kde jejich ionizující účinek vytváří takové úchvatné polární záře. Proto máte možnost vidět největší polární zář tehdy, když sluneční skvrny dosáhnou své maximální aktivity, nebo brzy poté, kdy jsou skvrny zpravidla rozmístěny podél rovníku.

Také střelka kompasu reaguje na tento vliv slunce, poněvadž se při východu slunce lehce natočí na východ a lehce na západ, když slunce zapadá. Toto se děje každý den, ale při vyvrcholení cyklů slunečních skvrn je tato odchylka kompasu dvakrát tak velká. Taková každodenní odchýlení kompasu jsou reakcí na zvýšenou

58:2.4 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on Urantia is due to the “fortuitous” influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

58:2.5 (666.2) Were it not for the “blanketing” effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

58:2.6 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

58:2.7 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

58:2.8 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

58:2.9 (666.6) Even the compass needle is responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in

ionizaci vrchní atmosféry pod vlivem slunečního světla.

Je to právě přítomnost dvou rozdílných úrovní zelektrizovaných vodivých zón nad stratosférou, které ovlivňují přenos vašich dlouho a krátkovlnných vysíláních do velkých vzdáleností. Vaše vysílání je někdy narušeno velmi silnými bouřemi, které občas zuří v oblastech těchto vnějších ionosfér.

3. PROSTOROVÉ PROSTŘEDÍ

V průběhu počátečních údobí materializace vesmíru byla po celém vesmíru rozptýlena obrovská vodíková mračna, přesně takové chomáče kosmického prachu, které nyní charakterizují mnoho oblastí ve velmi vzdáleném prostoru. Převážná část organizované hmoty, kterou sálající slunce rozruší a rozptýlí jako zářivou energii, se původně vyskytovala v těchto raných vodíkových mračnech prostoru. V určitých zvláštních podmínkách nastává rozpad atomu také v jádru větších vodíkových mas. A všechny tyto procesy sestavování atomu a rozkladu atomu, které probíhají ve vysoce ohřátých mlhovinách, jsou doprovázeny vývěrem proudů krátkovlnných prostorových paprsků zářivé energie. Tato různá záření doprovází forma prostorové energie, která není na Urantii známa.

Tento energetický náboj krátkovlnného záření ve vesmírném prostoru je čtyřistakrát větší než všechny ostatní formy zářivé energie existující v organizovaných oblastech prostoru. Výkon krátkých prostorových vln, bez ohledu zdali pocházejí ze žhavých mlhovin, z napětí elektrických polí, vnějšího prostoru nebo obrovských vodíkových mračen prachu, je změněn kvalitativně a kvantitativně kolísáním a náhlými změnami napětí v teplotních, gravitačních a elektronických tlacích.

Různé možnosti vzniku prostorových paprsků jsou dány množstvím kosmických procesů a také oběžnými drahami pohybující se hmoty. Tvary těchto oběžných drah se mění od modifikovaných kruhů po dokonalé elipsy. Fyzické podmínky se mohou také výrazně měnit, dokonce i ve stejné fyzické zóně, protože otáčení elektronu ho někdy směřuje opačným směrem od pohybu větší hmoty.

Obrovská vodíková mračna jsou opravdové kosmické chemické laboratoře, obsahující všechny fáze vznikající energie a proměňující se hmoty. Mocné energetické procesy také probíhají v okrajových plynech obřích dvojhvězd, které se často překrývají a tudíž se do značné míry směšují. Ale žádná z těchto kolosálních a velmi vzdálených energetických aktivit prostoru nemá

response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

58:2.10 (666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. SPATIAL ENVIRONMENT

58:3.1 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

58:3.2 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

58:3.3 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same physical zone.

58:3.4 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least

ani nejmenší vliv na fenomén organizovaného života—zárodečnou plasmu živých věcí a bytostí. Tyto energetické podmínky jsou důležité pro vytvoření prostředí k založení života, ale nemají žádný vliv na následné modifikace dědičných faktorů zárodečné plasmy stejně jako některé delší paprsky zářivé energie. Život, implantovaný Nositeli Života, je dokonale odolný proti vlivu těchto úžasných proudů krátkých prostorových paprsků vesmírné energie.

Než mohli Nositelé Života skutečně začít zakládat život na Uranii musely se vyvinout do příznivého stavu všechny tyto nezbytné kosmické podmínky.

4. ÉRA POČÁTKU ŽIVOTA

To, že nás nazývají Nositeli Života, by vás nemělo zmást. My dokážeme a také to děláme, dopravit život na planety, ale na Uranii jsme život nepřinesli. Urantijský život je unikátní; je vytvořený na této planetě. Tato sféra je světem modifikovaného života; veškerý objevující se tady život byl vytvořen námi přímo zde na planetě. A v celé Satanii, dokonce ani v celém Nebadonu, není jediný svět s takovým životem, jako je na Uranii.

Před 550 000 000 lety se sbor Nositelů Života znovu vrátil na Uranii. Ve spolupráci s duchovními a superfyzickými silami jsme sestavili a oživilí výchozí prototypy života tohoto světa a umístili je do jeho vlídných vod. Veškerý planetární život (kromě mimoplanetárních osobností) do dob Kaligastii, Planetárního Prince, má svůj původ v našich třech originálních, identických a současných implantací mořského života. Tři tyto implantace života byly nazvány: středový, neboli euroasijsko-africký, východní, neboli Australasijský a západní, zahrnující Grónsko a obě Ameriky.

Před 500 000 000 lety zapustil prvotní rostlinný život na Uranii dobře své kořeny. Grónsko a arktická pevninská masa, společně se Severní a Jižní Amerikou, začaly svůj dlouhý a pomalý posun na západ. Afrika se posunula trochu jižním směrem a vytvořila mezi sebou a mateřskou pevninou východo-západní proláklinu—Středozevní moře. Antarktida, Austrálie a pevnina, kterou představují tichomořské ostrovy se oddělily na jihu a na východě a od té doby se posunuly velmi daleko.

Implantovali jsme primitivní formu mořského života do chráněných tropických zálivů střední východo-západní pukliny trhající se kontinentální pevninské masy. Implantováním tří mořských životů jsme chtěli zabezpečit to, aby po následném oddělení pevniny měl každý velký kontinent ve svých teplovodních mořích tento

influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

58:3.5 (667.4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. THE LIFE-DAWN ERA

58:4.1 (667.5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

58:4.2 (667.6) 550,000,000 years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western*, embracing Greenland and the Americas.

58:4.3 (668.1) 500,000,000 years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away on the south and east and have drifted far away since that day.

58:4.4 (668.2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land

život. My jsme předvíдали, že v pozdější epoše objevení se pozemského života ohromné oceány budou rozdělovat tyto posunující se kontinentální pevninské masy.

subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. KONTINENTÁLNÍ POSUN

Posun kontinentální pevniny pokračoval. Zemské jádro pod vlivem tlaku téměř 3500 tun na čtvereční centimetr a obrovského gravitačního tlaku zhoustlo a ztuhlo jako ocel, ale bylo a stále je v hlubokém středu velmi žhavé. Teplota stoupá směrem od povrchu do středu, kde je o něco vyšší než je teplota povrchu slunce.

Vnějších tisíc šest set kilometrů zemské hmoty je složeno převážně z různých druhů kamene. Pod touto vrstvou jsou hutnější a těžší kovové prvky. V průběhu raných a předatmosférických dob byl svět tak rozežhavený a tekutý, že těžší kovy klesly hluboko do nitra země. Ty prvky, které jsou k nalezení u povrchu dnes, představují vývěry dávných vulkánů, pozdějších a mocných proudů lávy a poměrně nedávných usazenin meteoritů.

Vnější kůra byla přibližně šedesát pět kilometrů tlustá. Tento vnější plášť byl podepírán a spočíval přímo na roztaveném moři čediče různé tloušťky—na pohyblivých vrstvách tekuté lávy stlačené vysokým tlakem, ale vždy s tendencí proudit sem a tam při vyrovnávání kolísajících planetárních tlaků a tím stabilizující zemskou kůru.

Dokonce i dnes jsou kontinenty nadnášeny tímto nevykrystalizovaným pružným mořem roztaveného čediče. Kdyby neexistovaly takové ochranné podmínky, mnohem silnější zemětřesení by doslova roztrátila svět na kusy. Zemětřesení jsou zapříčiněna vulkány, ale klouzáním a posouváním pevného svrchního pláště. .

Když vrstvy lávy v zemské kůře vychladnou, vytvoří žulu. Průměrná hustota Urantie je více než pět a půl krát vyšší než hustota vody a hustota žuly je třikrát menší než vody. Hustota zemského jádra je dvanáctkrát vyšší než hustota vody.

Mořská dna mají větší hustotu než pevninské masy, což udržuje kontinent nad vodou. Když vystoupí mořské dno nad vodní hladinu, ukazuje se, že je složeno hlavně z čediče a to je druh lávy, která je výrazně těžší než žula pevninských mas. A opět, kdyby nebyly kontinenty lehčí než mořská dna, gravitační síla by přitáhla okraje oceánů na pevninu, ale takové úkazy nevznikají.

Váha oceánů je také jeden z faktorů

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:5.1 (668.3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is slightly above the surface temperature of the sun.

58:5.2 (668.4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:5.3 (668.5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:5.4 (668.6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:5.5 (668.7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than three times that of water. The earth's core is twelve times as dense as water.

58:5.6 (668.8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the continents above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

58:5.7 (668.9) The weight of the oceans is also a

zvýšeného tlaku na mořská dna. Nižší, ale poměrně těžší dna oceánů, plus váha vody, mají přibližně stejnou váhu jako vyšší, ale mnohem lehčí kontinenty. Ale všechny kontinenty mají tendenci sjíždět do oceánů. Tlak kontinentů na úrovni dna oceánů je přibližně 1400 kilogramů na čtvereční centimetr. Totiž, to by byl tlak kontinentální masy tyčící se 5000 metrů nad dnem oceánu. Tlak vody na dno oceánu je pouze asi 350 kilogramů na čtvereční centimetr. Tyto rozdílné tlaky jsou příčinou toho, že kontinenty klesají ke dnu oceánu.

Pokles oceánského dna v dobách před založením života vyzvedl jedinou celistvou kontinentální pevninskou masu do takové výšky, že její boční tlaky způsobily sesunutí východních, západních a jižních okrajů do vespod ležících semiviskózních lávových podložích do vod okolního Tichého oceánu. Toto tak dokonale vyrovnalo kontinentální tlak, že na východním pobřeží tohoto pradávného asijského kontinentu nedošlo k rozsáhlému odtržení, ale od těch dob toto východní pobřeží visí nad srázem přilehlých hlubin oceánu a hrozí mu sesunutí do vodního hrobu.

6. PŘECHODOVÉ OBDOBÍ

Před 450 000 000 lety nastal přechod od rostlinného života k živočišnému. Tato proměna probíhala v mělkých vodách chráněných tropických zálivů a lagun podél rozlehlých pobřežích oddělujících se kontinentů. A tento proces, jehož všechny fáze byly obsaženy v původních prototypch života, probíhal postupně. Mezi ranými primitivními formami rostlinného života a pozdějšími, přesně stanovenými, živočišnými organizmy proběhlo mnoho přechodových stadií. Také dnes přetrvává přechodová fáze slizových plísň, které nelze přiřadit ani k rostlinám, ani k živočichům.

I když je možno vysledovat evoluci rostlinného života v živočišném životě a ačkoliv byly nalezeny vývojové řady rostlin a živočichů, které se postupně vyvinuly z nejjednodušších forem do nejsložitějších a pokročilých organizmů, nebudete schopni nalézt takové spojovací články mezi vyššími druhy živočišné říše, ani mezi nejvyššími živočišnými druhy předcházející člověku a pralidem lidských ras. Tyto takzvané „chybějící články“ budou navždy chybět a to z jednoduchého důvodu, nikdy neexistovaly.

Od epochy k epoše vznikají radikálně nové druhy živočišného života. Ty se nevyvíjejí v důsledku postupné akumulace malých variací; objevují se jako plně vyvinuté nové řady života. A

factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

58:5.8 (669.1) Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. THE TRANSITION PERIOD

58:6.1 (669.2) 450,000,000 years ago the transition from vegetable to animal life occurred. This metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

58:6.2 (669.3) Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called "missing links" will forever remain missing, for the simple reason that they never existed.

58:6.3 (669.4) From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new

objevují se náhle.

Náhlé objevení se nových druhů a rozmanitých řádů živého organismu je zcela biologické, naprosto přirozené. S těmito genetickými mutacemi není spojeno nic nadpřirozeného.

Při vyhovujícím stupni slanosti se v oceánech vyvinul živočišný život a bylo to poměrně jednoduché nechat slané vody proudit živočišnými těly mořského života. Ale, když se oceány zmenšily a procento soli se výrazně zvýšilo, tyto stejní živočišové vyvinuli v sobě schopnost snížit slanost jejich tělesných tekutin, stejně jako ty organismy, které se naučily žít ve sladké vodě a osvojily si schopnost udržet ve svých tělech patřičný stupeň chloridu sodného důmyslnými metodami uchování soli.

Zkoumání zkamenělin mořského života odhaluje dávná úsilí těchto primitivních organismů přizpůsobit se prostředí. Rostliny a živočišné nikdy nepřestanou dělat tyto adaptační experimenty. Prostředí se neustále mění a živé organismy se vždy snaží přizpůsobit se těmto nekončícím změnám.

Fyziologické vybavení a anatomická stavba všech nových řádů života jsou reakcí na působení přírodních zákonů, ale následné obdaření myslí je učiněno pomocnými duchy myslí v souladu s vrozenou kapacitou mozku. I když mysl není výsledkem fyzické evoluce, zcela závisí na možnostech mozku, které jsou ryze důsledkem fyzických a evolučních procesů.

Během téměř nekonečných cyklů zisků a ztrát, adaptací a dalších adaptací, všechny živé organismy jdou tam a zpět od jedné epochy ke druhé. Ty, které dosáhnou kosmickou jednotu, přetrvávají, zatímco ty, které tento cíl nedosáhnou, přestanou existovat.

7. KNIHA GEOLOGICKÉ HISTORIE

Obrovská seskupení skalních útvarů, která vytvořila vnější kůru světa v začátku života, což bylo v éře zvané proterozoikum, se v současné době nachází jen na místech zemského povrchu. A když se zdola vynoří takové nahromadění poslupek epoch, objeví se tam pouze zkamenělé pozůstatky rostlinného a raného primitivního živočišného života. Některé z takových starších ve vodě ponořených hornin jsou smíšené s následnými vrstvami a občas se v nich objevují zkamenělé zbytky raných forem rostlinného života, zatímco v nejsvrchnějších vrstvách se mohou někdy nalézt některé z primitivnějších forem raných mořských

orders of life, and they appear *suddenly*.

58:6.4 (669.5) The *sudden* appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing supernatural connected with these genetic mutations.

58:6.5 (669.6) At the proper degree of saltiness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltiness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

58:6.6 (669.7) Study of the rock-embossed fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

58:6.7 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

58:6.8 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

7. THE GEOLOGIC HISTORY BOOK

58:7.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest

živočišných organizmů. Na mnoha místech tyto nejstarší navrstvené horniny, obsahující raný mořský život, jak živočišný, tak i rostlinný, leží přímo nad staršími, kompaktními horninami.

Mezi fosíliemi této éry se vyskytují vodní řasy, rostliny podobné korálům, primitivní prvoci a přechodové organizmy houbovitých druhů. Ale nepřítomnost takových zkamenělin v prvotních horninách nemusí nutně znamenat, že v době utváření jejich vrstev život neexistoval na jiných místech. V průběhu těchto dávných epoch byl život vzácným jevem a jen pomalu se rozšiřoval po povrchu země.

V současné době jsou horniny z této dávné éry u zemského povrchu, nebo leží nedaleko a pokrývají přibližně jednu osminu nynější pevniny. Průměrná tloušťka této přechodové vrstvy—nejstarších vrstevnatých hornin—měří asi dva a půl kilometru. V některých místech jsou tyto pradávne kamenité útvary tlusté až šest a půl kilometru, ale mnoho vrstev, které jsou připisovány k této éře, náleží k pozdějším obdobím.

V Severní Americe tato horninová vrstva, obsahující pradávne a prvotní zkameněliny, vystupuje na povrch ve východních, středních a severních oblastech Kanady. Nesouvislý východozápadní hřeben této horniny se také rozprostírá od Pensylvánie a pradávneho pohoří Adirondack na západ přes Michigan, Wisconsin a Minnesotu. Další hřebeny se táhnou od Newfoundlandu do Alabamy a od Aljašky do Mexika.

Horniny této éry vycházejí na povrch na mnoha místech, ale žádné nejsou tak čitelné jako ty kolem Hořejšího Jezera a v Grand Canyonu řeky Colorado, kde tyto horniny, obsahující prvotní fosílie, jsou uloženy v několika vrstvách a svědčí o dmutích a proměnách zemského povrchu v těch dávných dobách.

Tato horninová vrstva—nejstarší sloj v zemské kůře obsahující zkameněliny—byla zborcena, zvrásněna a bizarně pokroucena v důsledku zemětřesení a raných vulkánů. Proudění lávy v této epoše vynesly k povrchu země velké množství železa, mědi a olova.

Na zemském povrchu neexistuje mnoho míst, kde jsou takové aktivity lépe graficky ukázány než v údolí St. Croix ve Wisconsinu. V této oblasti vyplavalo postupně sto dvacet sedm proudů lávy na pevninu, kde byly následně zaplaveny částečně vodou a potom překryty horninou. Přestože větší část svrchní horninové usazeniny a nesouvislých lávových proudů dnes neexistuje a i když podloží tohoto útvaru je skryto hluboko v zemi, na povrchu se nachází přibližně šedesát pět až sedmdesát těchto navrstvených stránek kamenné knihy uplynulých epoch.

stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may be found directly on top of the older undifferentiated stone.

58:7.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

58:7.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

58:7.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

58:7.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

58:7.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

58:7.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

V těchto dávných epochách, kdy většina pevniny byla blízko mořské hladiny, byla země mnohokrát zatopena a opět se vynořila. Zemská kůra právě vstupovala do pozdního období své poměrné stabilizace. Zvrásňování, zvedání a klesání na počátku kontinentálního posunu přispělo k častému opakování zaplavování velkých pevninských mas.

V průběhu této epochy primitivního mořského života rozsáhlé oblasti kontinentálních pobřežích se potopily do moří do hloubky od několika metrů až do jednoho kilometru. Podstatná část staršího pískovce a směsí představují nakupení usazenin těchto pradávných pobřežích. Usazené horniny tohoto raného vrstvení leží přímo na těch vrstvách, které pocházejí z dob před začátkem života, z období vzniku celosvětového oceánu.

Některé svrchní vrstvy těchto přechodových horninových usazenin obsahují malé množství lupky nebo břidlice tmavé barvy, což ukazuje na přítomnost organického uhlíku a dokazuje existenci předků těch forem rostlinného života, které se rozšířily po celé zemi v následující karbonské éře, neboli v době uhlí. Podstatná část mědi v těchto horninových vrstvách pochází z vodních usazenin. Určité množství mědi se nachází v puklinách starších hornin a představuje koncentrát, který se vytvářel v klidných mokřinách, existujících podél některých pradávných chráněných břehů. Rudné doly Severní Ameriky a Evropy se nacházejí v usazeninách a výlevech, ležících částečně ve starších nenavrstvených horninách a částečně v těchto pozdějších vrstvených horninách přechodného období vytváření života.

Tato éra je svědkem rozšiřování života ve všech světových vodách; mořský život se pevně usadil na Urantii. Dna mělkých a rozlehlých vnitrozemských moří jsou postupně celá pokryta hojnou a bujnou vegetací, zatímco pobřežní vody se hemží jednoduchými formami živočišného života.

Celá tato historie je graficky vyložena na fosilních stránkách obsáhlé „kamenné knihy“ o pradávných událostech vašeho světa. A stránky této gigantické bio-geologické kroniky neomylně sdělují pravdu, ale vy se je musíte naučit číst a vykládat. Dna mnohých pradávných moří se nyní nacházejí vysoko nad pevninou a jejich mnohověké usazeniny vyprávějí příběh o boji za přežití v těchto dávných dobách. Je to naprostá pravda, co řekl váš básník: „Prach, po kterém šlapeme, byl kdysi živý.“

[Představeno členem Sboru Nositelů Života Urantie, v současné době trvale pobývajícím na planetě.]

58:7.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

58:7.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

58:7.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

58:7.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation, while the shore-line waters are swarming with the simple forms of animal life.

58:7.12 (671.5) All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast "stone book" of world record. And the pages of this gigantic biogeologic record unfailingly tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true, as your poet has said, "The dust we tread upon was once alive."

58:7.13 (671.6) [Presented by a member of the Urantia Life Carrier Corps now resident on the planet.]

Kapitola 59. Éra mořského života na Urantii

⇐ 058

Kniha Urantia

060 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 59 ÉRA MOŘSKÉHO ŽIVOTA NA URANTII

Sekce

Úvod

1. Počátky mořského života v mělkých mořích Doba trilobitů
2. První etapa kontinentálních záplav Období bezobratlových živočichů
3. Druhá etapa velkých záplav Období korálů—éra ramenonožců
4. Období velkého vynoření pevniny Éra rostlinného života na pevnině Épocha ryb
5. Období posunování zemské kůry Kamenouhelné období kapradinových lesů Éra žab
6. Období přechodného klimatu Údobí semenných rostlin Épocha biologického strádání

Úvod

MY určujeme dobu začátku historie Urantie přibližně před jednou miliardou let a zahrnuje pět hlavních epoch:

1. Éra před založením života probíhala v průběhu prvních více než čtyři sta padesáti milionů let. Přibližně v tuto dobu dosáhla planeta svoji současnou velikost a byla připravena pro založení života. Vaši vědci nazvali toto období archaikum.

2. Éra začátku života v následujícím období trvala více než sto padesát milionů let. Tato epocha odděluje éru před založením života, neboli dobu katastrofických převratů ve vývoji zemské kůry od následujícího období vyvinutějšího

PAPER 59 THE MARINE-LIFE ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period—The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

INTRODUCTION

59:0.1 (672.1) WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

59:0.2 (672.2) 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students have designated this period as the *Archeozoic*.

59:0.3 (672.3) 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more highly developed marine life. This era is known to

mořského života. Tato epocha je vašim badatelům známa jako proterozoikum.

3. Éra mořského života zabírá přibližně dvě stě padesát milionů let a je obvykle známa jako paleozoikum.

4. Éra raného pozemského života trvala více než sto milionů následujících let a je známa jako mezozoikum.

5. Éra savců zahrnuje posledních padesát milionů let. Tato nedávná doba je známa jako kenozoikum.

Éra mořského života takto zahrnuje přibližně jednu čtvrtinu vaší planetární historie. Může být rozdělena do šesti dlouhých období, z nichž každé je charakterizováno určitými, přesně stanovenými průběhy jak v geologických, tak i biologických oblastech.

Na počátku této epochy byla mořská dna, rozsáhlá mořská úbočí a početné pobřežní mělkiny pokryty bohatou vegetací. Jednoduché a primitivní formy živočišného života se již vyvinuly z předchozích rostlinných organismů a rané živočišné organismy si postupně razily svoji cestu podél rozlehlých pobřežích různých pevninských mas až se četná vnitrozemská moře začala hemžit primitivním mořským životem. Poněvadž jen velmi málo z těchto prvotních organismů mělo pevnou schránku, nezachovalo se mnoho fosilií. Nicméně, všechno bylo připraveno pro úvodní kapitoly této velké „kamenné knihy“, která zaznamenává život tak, jak byl metodicky vytvářen v průběhu následujících epoch.

Severoamerický kontinent je nesmírně bohatý na usazeniny, obsahující zkameněliny celé éry mořského života. Úplně první a nejstarší vrstvy jsou odděleny od pozdějších slojí předchozího období četnými korozními usazeninami, které zřetelně rozdělují tyto dvě etapy planetární evoluce.

1. POČÁTKY MOŘSKÉHO ŽIVOTA V MĚLKÝCH MOŘÍCH DOBA TRILOBITŮ

Na počátku tohoto relativně klidného období na zemském povrchu byl život omezen do různých vnitrozemských moří a podél pobřeží oceánů; ještě neexistovala žádná forma pozemského organismu. Primitivní mořští živočichové byli již dobře aklimatizováni a připraveni pro další evoluční rozvoj. Měňavky jsou typičtí prvoci, kteří přežili toto počáteční období živočišného života. Objevily se na konci předchozího přechodového období.

your researchers as the *Proterozoic*.

59:0.4 (672.4) 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic*.

59:0.5 (672.5) 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

59:0.6 (672.6) 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic*.

59:0.7 (672.7) The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

59:0.8 (672.8) As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great “stone book” of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

59:0.9 (672.9) The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW SEAS THE TRILOBITE AGE

59:1.1 (673.1) By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding transition period.

Před 400 000 000 lety byl mořský život, jak rostlinný, tak i živočišný, celkem hodně rozšířený po celém světě. Světové klima se stále otepluje a je vyváženější. Pobřeží různých kontinentů jsou povšechně zaplavena, především v Severní a Jižní Americe. Objevují se nové oceány a značně se zvětšily starší vodní útvary.

V této době se poprvé vegetace rozšíří z moře na pevninu a brzy se dokáže adaptovat v nemořském prostředí.

Náhle a bez předchozích přechodových vývojových forem se objevili první mnohobuněční živočichové. Vyvinuli se trilobiti, kteří potom po mnoho epoch dominovali mořím. Z hlediska mořského života je toto období érou trilobitů.

Ke konci tohoto období se převážná část Severní Ameriky a Evropy vynořila z moře. Zemská kůra byla dočasně stabilizovaná; hory, lépe řečeno vysoké pevninské vyvýšeniny, vystoupily podél pobřežích Atlantiku a Tichého oceánu, nad regionem West Indies a v jižní Evropě. Celá Karibská oblast se vysoko zvedla nad hladinu moře.

Před 390 000 000 lety došlo k dalšímu zvýšení pevniny. V některých oblastech východní a západní Ameriky a západní Evropy se nacházejí kamenité vrstvy vytvořené v této době a tyto jsou nejstarší horniny, které obsahují zkameněliny trilobitů. Existovalo mnoho dlouhých prstovitých zálivů pronikajících do pevninských mas, ve kterých se horniny, nesoucí v sobě tyto fosilie, usazovaly.

Během několika milionů let Tichý oceán začal zaplavovat americké kontinenty. Vyrovnávání zemské kůry bylo hlavní příčinou klesání pevniny, i když svoji roli sehrálo také boční roztažení, nebo posun kontinentů.

Před 380 000 000 lety Asie stále klesala, přičemž všechny ostatní kontinenty prodělaly krátkodobé pozvednutí. Ale v průběhu této epochy vnikal nově se formující Atlantický oceán hluboko do všech přilehlých pobřežích. Severní Atlantik, neboli Severní ledový oceán, byl spojen s jižními vodami Golského proudu. Když toto jižní moře vniklo do prolákliny Appalačského pohoří jeho vlny se rozbíjely na východě o hory vysoké jako Alpy, ale všeobecně byly kontinenty jednotvárné nížiny, zcela postrádající přírodní krásu.

Z tohoto období pocházejí čtyři druhy usazenin:

1. Konglomeráty—horniny usazené blízko pobřeží.

2. Pískovce—sedimentární horniny vytvořené v mělkých vodách, kde byly dostatečné vlny, aby

59:1.2 (673.2) 400,000,000 years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

59:1.3 (673.3) Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

59:1.4 (673.4) Suddenly and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

59:1.5 (673.5) In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the sea. The crust of the earth was temporarily stabilized; mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

59:1.6 (673.6) 390,000,000 years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

59:1.7 (673.7) Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

59:1.8 (673.8) 380,000,000 years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

59:1.9 (673.9) The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

59:1.11 (673.11) 2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient

zabránily usazování kalu.

3. Břidlice—usazeniny vytvořené v hlubších a klidnějších vodách.

4. Vápenec—obsahující usazeniny schránek trilobitů v hlubokých vodách.

Zkameněliny trilobitů tohoto období ukazují na určitou základní stejnorodost, ale také i na některé výrazné variace. Primitivní živočichové, vyvíjející se ze tří původních implantací života, se vyznačují charakteristickými znaky; ti, objevující se na západní polokouli se nepatrně lišili od euroasijské skupiny a od austral-asijského a austral-antarktického typu.

Před 370 000 000 lety došlo k obrovskému a téměř úplnému zatopení Severní a Jižní Ameriky, následováno zatopením Afriky a Austrálie. Pouze některé části Severní Ameriky zůstaly nad hladinami těchto mělkých moří období kambria. Pět milionů let později moře začala ustupovat zvedající se pevnině. A všechny tyto procesy klesání a stoupání pevniny byly nedramatické, odehrávající se pomalu v průběhu milionů let.

Horninové vrstvy obsahující zkameněliny trilobitů z této epochy se vyskytují porůznu na všech kontinentech, s výjimkou střední Asie. Obvykle jsou tyto horniny navrstveny horizontálně, ale v horách jsou zprohýbány a zdeformovány v důsledku tlaku a vrásnění. A na mnoha místech takový tlak změnil původní charakter těchto usazenin. Pískovec se přeměnil v křemenec, jílovec se změnil v břidlici, zatímco vápenec se proměnil v mramor.

Před 360 000 000 lety i nadále pokračovalo zvedání pevniny. Severní a Jižní Amerika byla již značně vyvýšená. Vynořovaly se Západní Evropa a Britské ostrovy, kromě některých oblastí Walesu, které byly hluboko pod vodou. Obrovské ledovce z této epoše neexistovaly. Údajné ledovcové usazeniny spojené s těmito vrstvami v Evropě, Africe, Číně a Austrálii vznikly v ojedinělých horských ledovcích, nebo jsou to přemístěné zbytky ledovců z pozdějších dob. Světové klima bylo oceánské a ne kontinentální. Jižní moře byla teplejší než jsou dnes a rozprostírala se přes Severní Ameriku na sever až k severnímu pólu. Golský proud proudil přes střední oblast Severní Ameriky, kde se vychyloval na východ, aby potom omýval a ohříval břehy Grónska a na tomto kontinentu, který je v současné době pokrytý ledem, vytvářel opravdový tropický ráj.

Mořský život byl přibližně stejný po celém světě a skládal se z mořských řas, jednobuněčných organismů, jednoduchých forem hub, trilobitů a jiných korýšů—krabů, raků a humrů. Na konci tohoto období se objevilo tři tisíce druhů ramenonožců, ale přežilo z nich pouze dvě

to prevent mud settling.

59:1.12 (673.12) 3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

59:1.13 (673.13) 4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

59:1.14 (673.14) The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

59:1.15 (674.1) 370,000,000 years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

59:1.16 (674.2) The trilobite fossil-bearing strata of this epoch outcrop here and there throughout all the continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

59:1.17 (674.3) 360,000,000 years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

59:1.18 (674.4) The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two

stě. Tito živočichové představují druhy ranného života, které přežily do dnešních dnů prakticky nezměněny.

Ale převládajícími živými tvory byli trilobiti. Byli odlišného pohlaví a existovali v mnoha formách; protože byli slabými plavci, pomalu se vznášeli ve vodě, nebo lezli po mořském dně a když byli napadeni později se objevšími nepřáteli, zkroutili se, aby se zachránili. Dorůstali do délky od pěti do třiceti centimetrů a vyvinuli se do čtyř různých skupin: masožravci, býložravci, všežravci a „bahnožravci.“ Schopnost poslední skupiny, bahnožroutů, existovat převážně na anorganické hmotě, a oni byli posledními vícebuněčnými živočichy, mající takovou schopnost, vysvětluje jejich obrovské rozmnožení a dlouhou existenci.

Tak vypadal biologický obraz Urantie na konci tohoto dlouhého období světové historie, zahrnující padesát milionů let a nazvané vašimi geology kambriem.

2. PRVNÍ ETAPA KONTINENTÁLNÍCH ZÁPLAVOBDOBÍ BEZOBRATLOVÝCH ŽIVOČICHŮ

Pro toto období tak charakteristické pravidelné jevy zvedání a klesání pevniny probíhaly velmi pozvolna a nenápadně a byly doprovázeny jen malou, téměř žádnou, vulkanickou činností. V průběhu všech těchto postupných zdvihů a poklesů pevniny asijský kontinent vůbec nesdílel osud ostatních pevninských mas. Prodělal mnoho záplav, nejprve byl zaplaven na jedné straně a potom na druhé, především na počátku své historie, ale neobsahuje homogenní horninové usazeniny, jaké mohou být odhaleny na jiných kontinentech. V posledních epochách byla Asie nejstabilnějším kontinentem ze všech ostatních pevninských mas.

Před 350 000 000 lety začalo období velkých záplav všech kontinentů, kromě střední Asie. Pevninské masy byly opakovaně pokryty vodou; pouze přímořské hornaté oblasti zůstaly nad těmito mělkými, ale rozsáhlými měnicími se vnitrozemními moři. Toto období se vyznačuje třemi velkými záplavami, ale než skončilo, kontinenty se opět vyzvedly a celkový rozsah pevniny byl o patnáct procent větší než je současný stav. Karibská oblast byla velmi vysoko nad úroveň moře. V Evropě se toto období projevilo málo, protože zvedání a klesání pevniny tam bylo menší a vulkanická činnost byla aktivnější.

Před 340 000 000 lety došlo k dalšímu rozsáhlému poklesnutí pevniny s výjimkou Asie a Austrálie. Vody světových oceánů se prakticky propojily. Toto bylo velké období vápence, přičemž

hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come down to the present time practically unchanged.

59:1.19 (674.5) But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and “mud eaters.” The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

59:1.20 (674.6) This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian*.

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

59:2.1 (674.7) The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies. It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

59:2.2 (675.1) 350,000,000 years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

59:2.3 (675.2) 340,000,000 years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone

převážná část této horniny vznikla usazováním vápenatých výměšků vodních řas.

Několik milionů let později se začaly z vody vynořovat velké oblasti amerických kontinentů a Evropy. Na západní polokouli pouze rameno Tichého oceánu zůstávalo nad Mexikem a oblastmi nynějších Skalistých hor, ale na konci této epochy začala pobřeží Atlantiku a Tichého oceánu opět klesat.

Před 330 000 000 lety začal časový úsek poměrného klidu na celém světě, přičemž většina pevniny byla opět nad vodou. Jediným narušením tohoto pozemského klidu byl obrovský výbuch severoamerické sopky ve východní Kentucky. Byla to jedna z největších vulkanických erupcí, které kdy svět poznal. Popel této sopky pokrýl území o rozloze jednoho tisíce tři sta čtverečních kilometrů a do výšky pěti až šesti metrů.

Před 320 000 000 lety nastalo třetí velké zatopení. Vodní hladina pokryla nejen všechnu pevninu, která byla zaplavena předchozí povodní, ale zaplavila i další území po celé Severní a Jižní Americe a Evropě. Východní Severní Amerika a západní Evropa byly 3000 až 4500 metrů pod vodou.

Před 310 000 000 let byly pevninské masy světa opět výrazně nad vodou, kromě jižních oblastí Severní Ameriky. Vynořilo se Mexiko, důsledkem čehož se vytvořil Mexický záliv, který od té doby zůstává stejný.

Život v tomto období pokračuje ve svém vývoji. Svět je zase pro jednou klidný a relativně pokojný; klima je mírné a stejnoměrné; pozemské rostliny se stěhují dále a dále od mořských břehů. Formy života jsou již dobře rozvinuté, i když se zkameněliny rostlin z tohoto období najdou jen málo.

Toto byla velká epocha individuální evoluce živočišných organizmů, přestože mnoho ze základních změn, takových, jako přechod z rostlinného života k živočišnému, se událo již dříve. Mořská fauna se vyvinula do takového stadia, kdy každý druh života pod úrovní obratlovců je zastoupen ve fosiliích těch hornin, které se vytvořily v průběhu těchto období. Ale všichni tito živočichové představovali mořské organizmy. Na pevnině se ještě neobjevili žádní živočichové, kromě několika druhů členovců, kteří se zavrtávali do mořských břehů a také se ještě po kontinentech nerozšířily pozemské rostliny; v ovzduší bylo stále ještě mnoho kyslíčnicku uhličitého, který neumožňoval existenci tvorům dýchajícím vzduch. V podstatě, všichni živočichové, s výjimkou některých primitivnějších druhů, jsou svojí existencí závislí, přímo či nepřímo, na rostlinném životě.

age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

59:2.4 (675.3) A few million years later large portions of the American continents and Europe began to emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

59:2.5 (675.4) 330,000,000 years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

59:2.6 (675.5) 320,000,000 years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

59:2.7 (675.6) 310,000,000 years ago the land masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

59:2.8 (675.7) The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

59:2.9 (675.8) This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

Převládající skupinou byli stále trilobiti. Tito malíci živočichové existovali v desítkách tisíců druhů a byli předchůdci současných korýšů. Někteří trilobiti měli dvacet pět až čtyři tisíce malinkých očních otvorů, jiní měli oči zakrnělé. Na konci tohoto období se trilobiti dělili o svoji nadvládu v mořích s několika jinými druhy bezobratlovců.

Velmi rozšířené byly vodní řasy, vyměšující vápenec. Existovalo tisíce druhů, které byly původními předky korálů. Moře oplývala členovci a existovalo mnoho druhů medúz, které již dávno vyhynuly. Vyvinuly se korály a nové druhy hub. Zdárně probíhal vývoj hlavonožců, kteří přežili jako dnešní loděnky hlubinné, chobotnice, sépie a kalmáři.

Existovalo mnoho druhů se schránkou, ale jejich schránky nebyly v tu dobu tak potřebné pro ochranné účely, jak tomu bylo v následných epochách. V pradávných mořích se vyskytovali plži, k nimž se řadili mlži s jednou celistvou schránkou a dalších mnoho druhů s různě tvarovanými ulitami. Plži s dvouchlopňovou schránkou přežili miliony let v téměř nezměněné podobě a patří k nim slávky, škeble, ústřice a hřebenatky. Vyvinuly se také organizmy s jednou schránkou a tyto ramenonožci žili v těchto pradávných dobách podobně jako žijí dnes; ale jejich schránky prodělaly celou řadu ochranných opatření a dokonce se vytvarovaly do rozmanitých tvarů opatřené hrbolky a ostny.

Tak končí evoluční historie druhého velkého období mořského života, které je vaším geologům známé jako ordovik.

3. DRUHÁ ETAPA VELKÝCH ZÁPLAVOBDOBÍ

KORÁLŮ—ÉRA RAMENONOŽCŮ

Před 300 000 000 lety začalo další velké období klesání pevniny. Pronikání pradávných silurských moří jižním a severním směrem způsobovalo zaplavování velké části Evropy a Severní Ameriky. Pevnina nebyla příliš vysoko nad úrovní moře, proto nevzniklo mnoho pobřežních usazenin. Moře se hemžila životem ve vápenitých schránkách a tyto, na mořské dno padající schránky postupně vytvořily velmi silnou vrstvu vápence. Toto je první velké rozšíření vápencových usazenin, které pokrývají prakticky celou Evropu a Severní Ameriku, ale na zemském povrchu se objevují jen na několika místech. Průměrná tloušťka této pradávné horninové vrstvy je přibližně tři sta metrů, ale velká část těchto

59:2.10 (676.1) The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

59:2.11 (676.2) Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

59:2.12 (676.3) There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters, and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

59:2.13 (676.4) So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician*.

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE

THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD AGE

59:3.1 (676.5) 300,000,000 years ago another great period of land submergence began. The southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America but only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet, but many of

usazenin byla od té doby značně zdeformována sesuvy, otřesy a poruchami a mnohé se přeměnily na křemen, břidlici a mramor.

V horninových vrstvách tohoto období se nenajdou žádné sopečné horniny nebo láva, s výjimkou velkých vulkánů na jihu Evropy a na východě státu Maine a lávových proudů v Quebecu. Vulkanická činnost byla z velké části minulostí. Toto byla doba velkých vodních usazenin; hory se prakticky nevytvářely.

Před 290 000 000 lety se moře z velké části stáhlo z kontinentů a dna okolních oceánů klesala. Pevninské masy zůstaly téměř nezměněny až do doby, kdy byly znovu zaplaveny. Na všech kontinentech začaly počáteční pohyby horských masivů a největší takové výzdvihi zemské kůry vytvořily Himaláje v Asii a rozsáhlé Kaledonské pohorí, táhnoucí se od Irska přes Skotsko do oblasti Špicberk.

Právě v usazeninách z tohoto období se najde velké množství plynu, ropy, zinku a olova. Plyn a ropa mají svůj původ v obrovských ložiscích rostlinné a živočišné hmoty, která se nahromadila v moři v době předcházejícího zaplavení pevniny, zatímco minerální usazeniny se vytvořily v naplaveninách stojatých vodních těles. Do tohoto období patří většina usazenin kamenné soli.

Trilobiti rychle ubývali a jejich dominantní postavení převzali větší měkkýši a hlavonožci. Tito živočichové dorůstali do velikosti pěti metrů, jejich průměrná tloušťka byla třicet centimetrů a stali se vládci moří. Tento živočišný druh se objevil náhle a převzal nadvládu nad mořským životem.

V oblastech Evropy probíhala silná vulkanická činnost tohoto období. Takové mohutné a rozsáhlé erupce probíhající v oblasti středozemní prolákliny a především v blízkosti Britských ostrovů nebyly na zemi k vidění mnoho milionů let. Lávový proud, pokrývající Britské ostrovy, představuje dnes střídavé vrstvy lávy a sedimentárních hornin v tloušťce až 8000 metrů. Tyto horniny byly vytvořeny opakovaným prouděním lávy, která se rozlila po mělkém mořském dnu, čímž se promíchala s horninovými usazeninami a toto všechno bylo následně vyzvednuto vysoko nad hladinu moře. Silná zemětřesení proběhla v Severní Evropě, především ve Skotsku.

Oceánské klima zůstávalo mírné a stejnoměrné a teplá moře omývala břehy polárních pevnin. Zkamenělé pozůstatky ramenonožců a dalšího mořského života je možné nalézt v těchto usazeninách až na samém Severním pólu. Pokračovalo přibývání plžů, mořských hub a korálů, vytvářejících korálové útesy.

these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

59:3.2 (676.6) No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

59:3.3 (676.7) 290,000,000 years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

59:3.4 (677.1) It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

59:3.5 (677.2) The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared *suddenly* and assumed dominance of sea life.

59:3.6 (677.3) The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

59:3.7 (677.4) The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life fossils may be found in these deposits right up to the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

Konec této epochy je svědkem druhého postupu silurských moří s dalším propojováním vod jižních a severních oceánů. Hlavonožci dominují mořskému životu, zatímco příbuzné formy života se postupně vyvíjejí a odlišují.

Před 280 000 000 lety se kontinenty do značné míry vynořily z druhého silurského zaplavení. Usazeniny hornin z období tohoto zaplavení jsou známy v Severní Americe jako niagarský vápenec, protože je to právě tato horninová vrstva, přes kterou nyní proudí Niagarské vodopády. Tato horninová vrstva se rozprostírá od východního pohoří do oblasti Mississipského údolí pouze směrem na jih, ale ne na západ. Některé vrstvy se táhnou přes Kanadu, části Jižní Ameriky, Austrálie a převážnou část Evropy. Průměrná tloušťka těchto niagarských slojí je přibližně dvě stě metrů. Přímo na niagarské usazenině je možné v mnoha oblastech nalézt nahromaděné konglomeráty, břidlici a kamennou sůl. Toto je sediment druhotného poklesu dna. Sůl se usadila ve velkých lagunách, které byly střídavě otevřeny a uzavřeny mořím, takže vypařování probíhalo současně s usazováním soli a rovněž byly v tomto roztoku zadrženy jiné látky. V některých místech jsou tato kamenná solnatá dna přes dvacet metrů tlustá.

Klima je rovnoměrné a mírné a mořské fosílie pokrývají arktické oblasti. Ale ke konci této epochy jsou moře tak nadměrně slaná, že přežívá jen málo živočichů.

Ke konci posledního silurské zaplavení značně přibývá ostnokožců—horninotvorných lilijic,—o čemž svědčí usazeniny krinoidového vápence. Trilobiti téměř zmizeli a měkkýši pokračují ve své nadvládě mořím; značně se zvětšují korálové útesy. V průběhu této epochy se v příznivých lokalitách poprvé objevili primitivní vodní štíři. Brzy poté a náhle se objevili opravdoví štíři—první živočichové dýchající vzduch.

Tyto vývojové trendy zakončují třetí období mořského života trvající dvacet pět milionů let a vašim badatelům je známé jako silur.

4. OBDOBÍ VELKÉHO VYNOŘENÍ PEVNINÝERA ROSTLINNÉHO ŽIVOTA NA PEVNINĚEPOCHA RYB

V dlouhotrvajícím boji mezi pevninou a vodou mělo po dlouhém období navrch moře, ale pevninu za krátkou dobu čekají vítězné časy. Kromě toho, posuny kontinentů nedosáhly svého vrcholu a

59:3.8 (677.5) The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

59:3.9 (677.6) 280,000,000 years ago the continents had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagara limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

59:3.10 (677.7) The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

59:3.11 (677.8) Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms — the stone lilies — as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and suddenly, the true scorpions — actual air breathers — make their appearance.

59:3.12 (678.1) These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian*.

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD THE AGE OF FISHES

59:4.1 (678.2) In the agelong struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory are just ahead. And the continental drifts have not

prakticky všechny pevniny světa jsou ještě spojeny útlými šíjemi a úzkými pevninskými mosty.

V době vynořování pevniny z posledního silurského zaplavení končí důležité období v rozvoji světa a evoluci života. Je to začátek nové epochy na zemi. Holá a nevábná krajina dávných dob se začíná oblékat do bujné zeleně a brzy se objeví velkolepé první lesy.

Mořský život v této epoše byl velmi rozmanitý v důsledku dřívějšího dělení druhů, ale později nastalo volné spojování a sdružování všech těchto rozdílných druhů. Ramenonožci brzy dosáhli svého vrcholu, hned potom je následovali členovci a poprvé se objevili svíjonožci. Ale největší událostí ze všeho bylo náhlé se objevení ryb. Tato doba se stala epochou ryb, je to takové období světové historie, které je charakterizováno typem živočichů patřících k obratlovcům.

Před 270 000 000 lety byly kontinenty vysoko nad mořem. V uplynulých mnoha milionů let nebylo nikdy najednou tolik pevniny nad hladinou, byla to období největšího vynoření pevniny v celé světové historii.

Pět milionů let nato byly pevniny Severní a Jižní Ameriky, Evropy, Afriky, severní Asie a Austrálie krátce zaplaveny a Severní Amerika byla několikrát zaplavena téměř úplně; a vyplývající vápencové vrstvy dosahují 150 až 1500 metrů tloušťky. Tato různá devonská moře se nejprve rozšiřovala jedním směrem a potom druhým, takže rozlehlé vnitrozemní arktické Severní moře našlo průchod do Tichého oceánu přes severní Kalifornii.

Před 260 000 000 lety, na konci této epochy poklesu pevniny, byla Severní Amerika částečně zaplavena mořem, která byla současně propojena s vodami Pacifiku, Atlantiku, Arktidy a Golského proudu. Usazeniny tohoto pozdního období devonského zaplavení dosahují průměrné tloušťky přibližně tři sta metrů. Korálové útesy charakterizující toto období svědčí o tom, že vnitrozemní moře byla průzračná a mělká. Takové korálové usazeniny jsou obnaženy v březích řeky Ohio poblíž Louisville v Kentucky a jsou asi třicet metrů tlusté a obsahují více než dvě stě různých druhů. Tyto korálové útvary se táhnou přes celou Kanadu a severní Evropu až do arktických oblastí.

Po těchto poklesech pevniny se mnoho pobřeží značně pozvedlo, takže dřívější usazeniny byly překryty bahnem nebo jílovitou břidlicí. Nachází se tam také vrstva červeného pískovce, což charakterizuje jednu z devonských usazenin a tato červená vrstva pokrývá většinu zemského povrchu. Je možno ji nalézt v Severní a Jižní

proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

59:4.2 (678.3) As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

59:4.3 (678.4) The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and association of all these different types. The brachiopods early reached their climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

59:4.4 (678.5) 270,000,000 years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

59:4.5 (678.6) Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

59:4.6 (678.7) 260,000,000 years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

59:4.7 (678.8) Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North

Americe, Evropě, Rusku, Číně, Africe a Austrálii. Takové červené usazeniny ukazují na suché nebo polosuché podmínky, ale klima této epochy bylo stále ještě mírné a rovnoměrné.

V průběhu celého tohoto období zůstalo území jihovýchodně od ostrova Cincinnati vysoko nad vodu. Ale velká část Evropy, včetně Britských ostrovů, byla zaplavena. Ve Walesu, Německu a na jiných místech Evropy jsou devonské horniny 6000 metrů silné.

Před 250 000 000 lety se objevily ryby—třída obratlovců—jedna z nejdůležitějších etap v celém evolučním období předcházející člověku.

Předci prvních obratlovců byli členovci, respektive koryši. Předchůdci čeledi ryb byli dva modifikovaní členovci; jeden měl dlouhé tělo spojující hlavu s ocasem, zatímco druhým byla bezpáteří beznozdratá praryba. Ale tyto primární druhy byly brzy vyhubeny, když se ze severu náhle objevily ryby, první obratlovci živočišné říše.

Z tohoto období pochází značný počet velkých opravdových ryb, z nichž některé ozubené druhy dosahovaly délky od osmi do deseti metrů. Dnešní žraloci jsou potomci těchto pradávných ryb. Vybaveny pancéřím a plícemi, ryby dosáhly svého evolučního vrcholu a než tato epocha skončila, ryby se adaptovaly jak na slané, tak i na sladké vody.

V usazeninách z konce tohoto období je možno nalézt vrstvy s pravými kostrami a zuby ryb a podél pobřeží Kalifornie se nacházejí podloží bohaté na fosílie, protože velký počet chráněných zálivů Tichého oceánu pronikalo hluboko do pevniny tohoto regionu.

Zemi velmi rychle pokrývaly nové druhy pozemské vegetace. Na zemi doposud rostlo jen velmi málo rostlin, s výjimkou vegetace na vodních březích. Náhle, se nyní objevily úrodné kapradiny a prudce se rozšířily po povrchu rychle se zvedající pevniny ve všech částech světa. Brzy se vyvinuly typy stromů, které byly šedesát centimetrů tlusté a dvanáct metrů vysoké; později se vyvinuly listy, ale tyto první druhy stromů měly pouze zakrnělé olistění. Existovalo mnoho menších rostlin, ale jejich fosílie nejsou k nalezení, protože byly obvykle zničeny ještě staršími bakteriemi.

Jak se pevnina zvedala, Severní Amerika se spojila s Evropou pozemskými mosty, které dosahovaly Grónska. A dnešní Grónsko skrývá zbytky těchto prvních pozemských rostlin pod pokrývkou ledu.

Před 240 000 000 lety část pevniny v Evropě a Severní a Jižní Americe začala klesat. Tento pokles způsobil poslední a nejmenší záplavy

and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

59:4.8 (679.1) Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnati Island remained well above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

59:4.9 (679.2) 250,000,000 years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

59:4.10 (679.3) The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made their *sudden* appearance from the north.

59:4.11 (679.4) Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

59:4.12 (679.5) Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

59:4.13 (679.6) The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and *suddenly*, the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

59:4.14 (679.7) As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants beneath its mantle of ice.

59:4.15 (679.8) 240,000,000 years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked

devonského období. Arktické moře se opět posunulo na jih přes převážnou část Severní Ameriky, Atlantik zaplavil velkou část Evropy a západní Asie, zatímco jižní Pacifik pokrýl většinu Indie. Toto zaplavení probíhalo pomalu a stejně pomalu potom ustupovalo. Pohoří Catskill podél západního břehu řeky Hudson je jedním z největších geologických monumentů této epochy, které je možno nalézt na povrchu Severní Ameriky.

Před 230 000 000 lety moře pokračovala ve svém ústupu. Většina území Severní Ameriky byla nad vodou a k silné vulkanické činnosti došlo v oblasti řeky svatého Vavřince. Hora Royal v Montrealu je erodovaná šije jednoho z těchto vulkánů. Usazeniny celé této epochy jsou velmi dobře vidět v Appalačském pohoří Severní Ameriky, kde řeka Susquehanna vyryla údolí, odkrývající tyto po sobě jdoucí vrstvy, které dosahují tloušťky přes 4000 metrů.

Zvedání kontinentů pokračovalo a atmosféra se stávala bohatší na kyslík. Země byla pokryta rozlehlými lesy kapradin třicet metrů vysokých a podivnými stromy té doby. Byl to les ticha, nebyl slyšen žádný zvuk, dokonce ani šelest listů, protože takové stromy byly bez listů.

A tak se blížil konec jednoho z nejdelších období evoluce mořského života—epocha ryb. Toto období světové historie trvalo téměř padesát milionů let a vašim badatelům je známo jako devon.

5. OBDOBÍ POSUNOVÁNÍ ZEMSKÉ KŮRYKAMENOUHELNÉ OBDOBÍ KAPRADINOVÝCH LESŮÉRA ŽAB

Objevení se ryb v předchozí epoše se označuje za vrchol evoluce mořského života. Od této doby se evoluce života na pevnině stává stále více důležitější. A na začátku tohoto období jsou vytvořeny téměř ideální podmínky pro objevení se prvních pozemských živočichů.

Před 220 000 000 lety byla většina území kontinentálních pevnin, včetně Severní Ameriky, nad vodou. Země byla celá pokryta bohatou vegetací; bylo to opravdu období kapradin. V atmosféře byl stále ještě přítomen kyslíčnick uhličitý, ale ve zmenšující se míře.

Brzy poté byla střední část Severní Ameriky zaplavena vodou, která vytvořila dvě velká vnitrozemní moře. Pobřežní pohoří jak Atlantiku, tak i Pacifiku, se nacházela bezprostředně za

the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

59:4.16 (679.9) 230,000,000 years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

59:4.17 (680.1) The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

59:4.18 (680.2) And thus drew to a close one of the longest periods of marine-life evolution, *the age of fishes*. This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian*.

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS PERIOD THE AGE OF FROGS

59:5.1 (680.3) The appearance of fish during the preceding period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

59:5.2 (680.4) 220,000,000 years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns*. Carbon dioxide was still present in the atmosphere but in lessening degree.

59:5.3 (680.5) Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present

existujícími břehy. Zanedlouho se tato dvě moře spojila, čímž se smísily jejich rozdílné formy života a spojení této mořské fauny znamenalo začátek rychlého a celosvětového ubývání mořského života a zahájení následujícího období života pozemského.

Před 210 000 000 lety pokrývaly většinu území severní Ameriky a Evropy teplé vody arktických moří. Vody jižního pólu zaplavily Jižní Ameriku a Austrálii, zatímco Afrika a Asie byly vysoko nad mořem.

Když mořské hladiny dosáhly svého vrcholu, náhle došlo k novému evolučnímu rozvoji. Najednou se objevily první pozemští živočichové. Existovalo velké množství druhů živočichů, kteří mohli žít na souši i ve vodě. Tito, vzduch dýchající obojživelníci, se vyvinuli z členovců, jejichž vzdušnice se vyvinuly do plic.

Ze slaných mořských vod vylezli na břeh plži, štíři a žáby. Dnešní žáby stále kladou vajíčka ve vodě a jejich mláďata existují jako malé ryby, pulci. Toto období by se mohlo po právu nazývat érou žab.

Velmi brzy poté se objevil první hmyz a společně s pavoukovci, škorpióny, šváby, cvrčky a kobylkami se rychle rozšířili po světových kontinentech. Vážky měly rozpětí křídel sedmdesát pět centimetrů. Vyvinulo se tisíc druhů švábů a někteří z nich byli deset centimetrů dlouzí.

Obzvlášť dobře se vyvinuly dvě skupiny ostnokožců, kteří jsou ve skutečnosti vůdčími zkamenělinami této epochy. Vysoké úrovně vývoje dosáhli také velcí žraloci, živící se měkkýši a dominující oceánům více než pět milionů let. Klima bylo i nadále mírné a vyrovnané; mořský život se moc nezměnil. Vyvíjeli se sladkovodní ryby a trilobiti se blížili svému vyhynutí. Korály se vyskytovaly v malém množství a většina vápence byla vytvářena lilijicemi. V průběhu této epochy vznikly usazeniny jemnějšího stavebního vápence.

Vody mnohých vnitrozemních moří byly natolik nasyceny vápencem a jinými minerály, že zdržovaly značně vývoj a rozvoj mnoha mořských druhů. Časem se moře vyčistila v důsledku rozsáhlé kamenné naplaveniny, která na některých místech obsahuje zinek a olovo.

Usazeniny tohoto kamenouhelného období dosahují tloušťky od 150 do 600 metrů a obsahují pískovec, jílovitou břidlici a vápenec. V nejstarších vrstvách se nacházejí zkameněliny jak pozemských, tak i mořských živočichů a rostlin, společně s nánosy pobřežního štěrku. V těchto starších slojích lze najít jen málo těžitelného uhlí. Tyto usazeniny uložené po celé

shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

59:5.4 (680.6) 210,000,000 years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

59:5.5 (680.7) When the seas were at their height, a new evolutionary development *suddenly* occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

59:5.6 (680.8) From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs*.

59:5.7 (680.9) Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

59:5.8 (680.10) Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

59:5.9 (681.1) The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places containing zinc and lead.

59:5.10 (681.2) The deposits of this early Carboniferous age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to

Evropě se velmi podobají usazeninám vytvořené po Severní Americe.

Na konci této epochy se začala pevnina Severní Ameriky zvedat. Po krátkém přerušení se moře vrátilo a zaplavilo zhruba polovinu svého předchozího lože. Toto zaplavení bylo krátké a brzy byla většina pevniny vysoko nad vodou. Jižní Amerika byla stále propojena s Evropou přes Afriku.

Tato epocha byla svědkem vzniku horských masivů Vosges, Schwarzwald a Ural. Pozůstatky jiných a starších horských masivů se nacházejí po celé Velké Británii a Evropě.

Před 200 000 000 lety začala skutečně aktivní stadia kamenouhelného období. První uhelné usazeniny se vrstvy v průběhu předchozích dvaceti milionů let, ale nyní probíhaly mnohem rozsáhlejší aktivity formování uhelných vrstev. Délka ukládání současného uhlí trvala více než dvacet pět milionů let.

Pevnina se opakovaně zvedala a klesala v důsledku změn mořské hladiny, způsobené aktivitami na dnech oceánů. Nestabilita zemské kůry—klesání a zvedání pevniny—ve spojení s bohatou vegetací pobřežních močálů měla podíl na vytváření rozsáhlých uhelných ložisek a proto je toto období známé jako kamenouhelné. Klima po celém světě bylo stále mírné.

Uhelné sloje se střídají s jílovitou břidlicí, kamenitými horninami a konglomeráty. Tato uhelná ložiska ve středních a jižních oblastech Spojených Států dosahují tloušťky od dvanácti do patnácti metrů. Ale mnoho těchto ložisek bylo odplaveno pryč během následných zvednutí pevniny. V některých částech Severní Ameriky a Evropy dosahují uhelné vrstvy tloušťky až 5400 metrů.

Přítomnost kořenů stromů, které rostly v půdě pod nynějšími uhelnými ložisky dokazuje to, že uhlí se vytvořilo přesně tam, kde se nyní nachází. Uhlí je vodou chráněným a tlakem přeměněným zbytkem rostlin, rostoucí v bažinách a v pobřežních močálech v této vzdálené epoše. V uhelných slojích se často nachází plyn a ropa. Rašelinová ložiska, pozůstatky dávných rostlin, by se přeměnila do určitého druhu uhlí, kdyby byla vystavena přiměřenému tlaku a teplotě. Antracit byl vystaven většímu tlaku a vyšší teplotě než ostatní druhy uhlí.

V Severní Americe ukazuje počet vrstev uhlí v různých ložiscích kolikrát se pevnina zvedla a poklesla. V Illinois je jich deset, v Pennsylvánii dvacet, v Alabamě třicet pět a v Kanadě sedmdesát pět. V uhelných ložiscích se nacházejí jak sladkovodní, tak i mořské zkameněliny.

those laid down over North America.

59:5.11 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

59:5.12 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

59:5.13 (681.5) 200,000,000 years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

59:5.14 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

59:5.15 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

59:5.16 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

59:5.17 (681.9) In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

V celém průběhu této epochy byly horské masivy Severní a Jižní Ameriky v pohybu. Andy a starší jižní Skalisté hory se zvedaly. Rozsáhlé vysoké pobřežní oblasti Atlantiku a Pacifiku začaly klesat do takové míry, až nakonec erodovaly a byly zaplaveny tak, že pobřeží obou oceánů ustoupila zhruba do svých nynějších poloh. Usazeniny tohoto zaplavení dosahují průměrné tloušťky tři sta metrů.

Před 190 000 000 lety se kamenouhelné moře Severní Ameriky rozšířilo přes oblast nynějších Skalistých hor s vyústěním do Tichého oceánu skrze severní Kalifornii. Po celém území obou Amerik a Evropy pokračovalo usazování uhlí, vrstva za vrstvou, tak, jak se pobřeží zvedala a klesala v průběhu těchto etap kolísání mořského pobřeží.

Před 180 000 000 lety skončilo kamenouhelné období, během kterého se vytvořilo uhlí po celém světě—v Evropě, Indii, Číně, Severní Africe a obou Amerikách. Na konci období vytváření uhlí část Severní Ameriky východně od údolí Mississippi se vyzvedla a převážná část této oblasti zůstala od té doby nad úrovní moře. Toto období zdvihání pevniny značí začátek formování nynějších horských masivů Severní Ameriky, a to jak appalačského systému, tak i v západních oblastech. Vulkány byly aktivní na Aljašce, v Kalifornii a v oblastech vznikajících horských pásem v Evropě a Asii. Východní Amerika a západní Evropa byly spojeny grónským kontinentem.

Zdvihání pevniny začalo působit na mořské klima předcházejících epoch a proto kontinentální klima přestávalo být mírné a začínalo být více proměnlivé.

Rostliny tohoto období byly výtrusové a vítr je mohl šířit daleko a široko. Kmeny stromů kamenouhelného období měly běžně průměr dva metry a často dosahovaly výšky až čtyřiceti metrů. Dnešní kapradiny jsou ojedinělými pozůstatky z těchto dávných dob.

Všeobecně vzato, toto byly rozvojové epochy pro sladkovodní organizmy; v mořském životě došlo jen k malým změnám. Ale důležitým znakem tohoto období bylo náhlé objevení se žab a jejich mnohočetných příbuzných druhů. Hlavními znaky života v kamenouhelném období byly kapradiny a žáby.

59:5.18 (682.1) Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged that the coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

59:5.19 (682.2) 190,000,000 years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose and fell during these ages of seashore oscillations.

59:5.20 (682.3) 180,000,000 years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

59:5.21 (682.4) Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

59:5.22 (682.5) The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The modern ferns are truly relics of these bygone ages.

59:5.23 (682.6) In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the sudden appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were ferns and frogs.

6. OBDOBÍ PŘECHODNÉHO KLIMATUÚDOBÍ SEMENNÝCH ROSTLINEPOCHA BIOLOGICKÉHO STRÁDÁNÍ

6. THE CLIMATIC TRANSITION STAGE THE SEED-PLANT PERIOD THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

Toto období znamená konec základního evolučního rozvoje mořského života a začátek přechodného období vedoucího k následným epochám pozemských živočichů.

V tomto období došlo ke značnému ochuzení života. Tisíce mořských druhů vymřelo a život na souši se teprve usazoval. Toto byla doba biologického strádání, kdy život téměř zmizel z povrchu zemského a z hlubin oceánů. Na konci dlouhého období mořského života existovalo na zemi více než sto tisíc živočišných druhů. Ke konci tohoto přechodného období přežilo méně než pět set druhů.

Zvláštní podmínky v tomto období byly způsobeny nejenom chladnoucí zemskou kůrou, nebo dlouhou absencí vulkanické činnosti, ale především neobvyklou kombinací běžných a již dávno existujících vlivů—zmenšováním moří a zvyšováním výšky obrovských pevninských mas. Zanikalo mírné mořské klima předchozích epoch a rychle se rozvíjelo drsnější počasí kontinentálního charakteru.

Před 170 000 000 lety probíhaly významné evoluční změny a proměny po celém povrchu země. Jak klesala dna oceánů, pevnina ve všech částech světa se zvedala. Objevily se samostatné horské hřebeny. Východní část Severní Ameriky byla vysoko nad úrovní moře; západní oblast se pomalu zdvihala. Kontinenty byly pokryty velkými a malými slanými jezery a četnými vnitrozemními moři, která byla propojena s oceány úzkými úžinami. Vrstvy tohoto přechodného období dosahují tloušťky od 300 do 2 000 metrů.

Během tohoto zvedání pevniny zemská kůra značně zvrásněla. Toto byla doba vynořování kontinentů, s výjimkou zmizení některých pozemských mostů, včetně kontinentů, které tak dlouhou dobu spojovaly Jižní Ameriku s Afrikou a Severní Ameriku s Evropou.

Vnitrozemní jezera a moře postupně vysychala po celém světě. Začala se objevovat samostatná pohoří a regionální ledovce, především na jižní polokouli a v mnoha oblastech je možno nalézt tyto ledovcové útvary také v horních a pozdějších uhelných ložiskách. Objevily se dva nové klimatické faktory: ledovatení a suchopárnost. Mnoho vyšších oblastí země vyprahlo a stalo se neúrodnými.

V průběhu těchto klimatických změn nastaly také velké proměny v pozemských rostlinách. Poprvé se objevily semenné rostliny a ty poskytly vhodnou zásobu potravy pro následné rozšíření suchozemských živočichů. Hmyz prodělal radikální změnu. Vyvinul se klidový stav, aby

59:6.1 (682.7) This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

59:6.2 (682.8) This age was one of great life impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

59:6.3 (682.9) The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

59:6.4 (683.1) 170,000,000 years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

59:6.5 (683.2) The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

59:6.6 (683.3) Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

59:6.7 (683.4) Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land plants. The *seed plants* first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The *resting stages* evolved to

živočich byl schopen udržovat během zimy a suchého období život.

V předchozím období mezi suchozemskými živočichy dosáhly svého vrcholu žáby, rychle hynuly, ale přežily, protože dokázaly žít po dlouhou dobu v těchto velmi dávných a nesmírně zkoušených dobách ve vysychajících loužích a kalužích. V průběhu období vymírání žab se v Africe objevilo první stadium ve vývoji žab - vývoj do plazů. A protože v tu dobu byly pevninské masy ještě spojeny, tento tvor, předchůdce plazů a dýchací druh, se rozšířil po celém světě. V té době byla atmosféra země tak změněna, že skvěle podporovala dýchání živočichů. Brzy po objevení se těchto žabích předchůdců plazů byla Severní Amerika dočasně izolována—odtržena od Evropy, Asie a Jižní Ameriky.

Postupné ochlazování vod oceánů hodně přispělo k destrukci mořského života. Mořští živočichové této epochy se přechodně uchýlili do tří příznivých útočišť: do nynější oblasti Mexického zálivu, do ústí řeky Ganga v Indii a do Sicilského zálivu Středozemního moře. A byly to právě tyto tři oblasti, ze kterých se později rozšířily a opět naplnily moře nové mořské druhy, narozené do nepříznivého období.

Před 160 000 000 lety byla pevnina z velké části pokryta vegetací, která mohla lépe vydržovat život pozemských živočichů a atmosféra se stala ideální pro jejich dýchání. Tak končí období úpadku mořského života a biologického strádání, během kterého vymizely všechny formy života, kromě těch se schopností přežít a které byly proto oprávněny plnit funkci předků rychleji se vyvíjejícího a vysoce rozmanitého života v následujících epochách planetární evoluce.

Konec tohoto období biologického strádání, známé vašim vědcům jako perm, znamená také konec dlouhého útvaru, zvaného paleozoikum, který trval jednu čtvrtinu historie planety, dvě stě padesát milionů let.

Obrovská oceánská kolébka života na Uranii splnila svůj účel. V průběhu dlouhých epoch, kdy země nebyla vhodná vydržovat život a atmosféra neobsahovala dostatečné množství kyslíku pro výživu vyšších druhů suchozemských živočichů, se moře starala a vyživovala začínající život tohoto světa. Nyní, kdy se začíná rozvíjet druhá etapa evoluce na souši, se postupně snižuje biologická důležitost moře.

[Představeno Nositelem Života Nebadonu, členem původního sboru Nositelů Života, přiděleného na Urantii.]

meet the demands of suspended animation during winter and drought.

59:6.8 (683.5) Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this prereptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these prereptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

59:6.9 (683.6) The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went forth to replenish the seas.

59:6.10 (683.7) 160,000,000 years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

59:6.11 (684.1) The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian*, also marks the end of the long *Paleozoic* era, which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

59:6.12 (684.2) The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

59:6.13 (684.3) [Presented by a Life Carrier of Nebadon, one of the original corps assigned to Urantia.]

Kapitola 60. Urantia v éře raného suchozemského života

⇐ 059

Kniha Urantia

061 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 60 URANTIA V ÉŘE RANÉHO SUCHOZEMSKÉHO ŽIVOTA

Sekce

Úvod

1. Epocha prvních plazů
2. Období pozdních plazů
3. Období křídýÚdobí kvetoucích rostlinÉra ptáků
4. Konec křídového období

Úvod

SKONČILA éra výlučného mořského života. Zvedání pevniny, ochlazování zemské kůry a oceánů, ubývání moří a jejich následné prohlubování, společně s velkým přírůstkem pevniny v severních zeměpisných pásmech, to všechno značnou měrou přispělo ke změně světového klima ve všech oblastech, vzdálených od rovníku.

Poslední epochy předcházející éry byly vsutku údobím žab, ale tito předci pozemských obratlovců již nepřevládali, protože přežili ve značně zmenšených počtech. V drsných podmínkách předchozího období přežilo obtížnosti biologického strádání velmi málo druhů. Také téměř vyhynuly výtrusové rostliny.

1. EPOCHA PRVNÍCH PLAZŮ

Erodované usazeniny tohoto období obsahují hlavně konglomeráty, jílovitou břidlici a pískovec. Sádrovec a červené vrstvy ve všech těchto usazeninách jak v Americe, tak i Evropě, ukazují na to, že klima těchto kontinentů bylo suché. Tyto

PAPER 60 URANTIA DURING THE EARLY LAND-LIFE ERA

SECTIONS

Introduction

1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
The Flowering-Plant Period
The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

INTRODUCTION

60:0.1 (685.1) THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

60:0.2 (685.2) The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

60:1.1 (685.3) The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and sandstone. The gypsum and red layers throughout these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these

vyprahlé oblasti byly vystaveny silné erozi v důsledku častých a prudkých průtrží mračen na okolních vrchovinách.

V těchto vrstvách je možné nalézt jen málo fosilií, ale jsou tam k nalezení početné pískovcové stopy suchozemských plazů. V mnoha oblastech červená pískovcová ložiska tohoto období, dosahující tloušťky tři sta metrů, neobsahují žádné fosilie. Život suchozemských živočichů probíhal pouze v některých částech Afriky.

Tyto usazeniny mají různou tloušťku, od 1 000 do 3 000 metrů a na pobřeží Tichého oceánu dokonce 5500 metrů. Později byla mezi tyto vrstvy vtlačena láva. Vtlačení čedičové lávy mezi tyto triasové vrstvy byly vytvořeny na řece Hudson palisády. V různých částech světa probíhala rozsáhlá vulkanická činnost.

Usazeniny tohoto období se nacházejí v Evropě, především v Německu a v Rusku. V Anglii patří do této epochy nový červený pískovec. V jižních Alpách se vápenec ukládal v důsledku vpádu moře a v dnešní době existuje v těchto místech v podobě typických dolomitových vápencových stěn, štítů a pilířů. Tato vrstva se nachází po celé Africe a Austrálii. Z takového přeměněného vápence vzniká carrarský mramor. V jižních oblastech Jižní Ameriky se nenacházejí žádné pozůstatky z tohoto období, protože tato část kontinentu zůstávala pod vodou a proto poskytuje pouze vodní, čili mořské usazeniny, spojené s předchozími a následnými epochami.

Před 150 000 000 lety začala raná období suchozemského života světové historie. Obecně vzato, životu se nevedlo příliš dobře, ale byl na tom lépe než během těžkého a nepřátelského období v závěru éry mořského života.

Na počátku této éry byly východní a střední oblasti Severní Ameriky, severní polovina Jižní Ameriky, většina Evropy a celá Asie již značně nad vodou. Severní Amerika je poprvé geograficky oddělena, ale ne nadlouho, protože se brzy v Beringově úžině opět objeví pozemní mosty, spojující kontinent s Asií.

V Severní Americe se vytvořily velké prolákliny souběžné s pobřežím Atlantiku a Tichého oceánu. Objevila se velká rozsedlina ve východním Connecticutu, jejíž jedna strana se propadla více než tři kilometry. Mnohé z těchto proláklin Severní Ameriky byly později zaplněny erozními usazeninami, stejně jako mnoho kotlin se sladkovodními a slanými jezery v hornatých oblastech. Později byly tyto zaplněné propadliny značně vyzvednuty proudy lávy, přicházející z podzemí. Z tohoto období v mnoha oblastech pocházejí zkamenělé lesy.

Tichomořské pobřeží, které obvykle zůstalo nad vodou během zaplavení kontinentů, pokleslo,

continents was arid. These arid districts were subjected to great erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

60:1.2 (685.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand feet of red sandstone deposit of this period contains no fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

60:1.3 (685.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

60:1.4 (685.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

60:1.5 (686.1) 150,000,000 years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

60:1.6 (686.2) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

60:1.7 (686.3) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles. Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

60:1.8 (686.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down

s výjimkou jižní části Kalifornie a velkého ostrova, který tehdy existoval v místě dnešního Tichého oceánu. Toto pradávné kalifornské moře bylo bohaté na mořský život a táhlo se na východ, kde se spojovalo s dávnou mořskou kotlinou středozápadní oblasti.

Před 140 000 000 lety se náhle a s pouhým náznakem dvou předků plazů, kteří se vyvinuli v Africe během předcházející epochy, objevili plazi v plně vyvinuté podobě. Vyvinuli se rychle a zahrnují krokodýly, šupinaté plazy a posléze mořské hady a létající plazy. Jejich přechodní předci se velmi rychle vytratili.

Tito rychle se vyvíjející plazici dinosauri se brzy stali vládci této epochy. Kladli vajíčka a lišili se ode všech živočichů svými malými mozky, které vážily méně než 450 gramů, ale ovládaly těla, vážící později až čtyřicet tun. Ale první plazi byli malí, byli masožravci a chodili na zadních nohách jako klokani. Měli duté ptačí kosti a postupně se jim vyvinuly na zadních nohách jen tři prsty. Mnoho jejich zkamenělých otisků chodidel je mylně považováno za stopy obřích ptáků. Později se vyvinuli býložraví dinosauri. Chodili po čtyřech a u jednoho řádu tohoto druhu se vyvinul ochranný krunýř.

Za několik milionů let později se objevili první savci. Neměli placentu a ukázali se jako okamžitý nezdar; žádný nepřežil. Toto byl experimentální program na vylepšení savčích druhů, ale na Uranii se nezdařil.

Mořský život tohoto období byl nehojný, ale rychle se vylepšil s novou invazí moře, které opět vytvořilo rozsáhlé pobřeží s mělkou vodou. Poněvadž mělké vody byly kolem Evropy a Asie, nejbohatší naleziště fosilií se nacházejí právě kolem těchto kontinentů. Jestli byste dnes chtěli studovat tuto epochu, zkoumejte oblasti Himaláje, Sibiře a Středozemního moře, stejně jako Indii a ostrovy v jižním Pacifiku. Význačným jevem mořského života byli druhově bohatí a krásní amoniti, jejichž fosilie se nacházejí po celém světě.

Před 130 000 000 lety bylo moře jen málo pozměněné. Sibiř a Severní Amerika byly spojeny pozemním mostem přes Beringovu úžinu. U kalifornského pobřeží Tichého oceánu se objevil bohatý a unikátní mořský život, kde se vyvinulo přes jeden tisíc druhů amonitů z vyšších řádů hlavonožců. Změny životních forem tohoto období byly opravdu převratné, přestože byly přechodové a postupné.

Toto období trvalo déle než dvacet pět milionů let a je známo jako trias.

excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

60:1.9 (686.5) 140,000,000 years ago, suddenly and with only the hint of the two pre-reptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

60:1.10 (686.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs soon became the monarchs of this age. They were egg layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroo-like on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

60:1.11 (686.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

60:1.12 (686.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

60:1.13 (686.9) 130,000,000 years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary notwithstanding that they were transitional and gradual.

60:1.14 (687.1) This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic*.

2. OBDOBÍ POZDNÍCH PLAZŮ

Před 120 000 000 lety začala nová etapa v rozvoji plazů. Významnou událostí tohoto období byla evoluce a vyhynutí dinosaurů. Suchozemský živočišný život dosáhl svého největšího rozvoje pokud jde o velikost a na konci tohoto období prakticky zmizel z povrchu zemského. Dinosauri se vyvinuli ve všech velikostech, od druhů kratších než šedesát centimetrů, až po obrovské nemasožravé dinosaury, dosahující délky až dvacet tři metrů a kterým se od té doby velikostí nevyrovnal žádný jiný živý tvor.

Největší dinosauri se vyvinuli v západních oblastech Severní Ameriky. Tito obrovití plazi jsou pohřbeni v celé oblasti Skalistých hor, podél celého pobřeží Atlantiku v Severní Americe, v západní Evropě, Jižní Africe a Indii, ale ne v Austrálii.

Postupně, jak se zvětšovali a zvětšovali, se tyto robustní tvorové stali méně aktivními a zeslábli; ale oni také potřebovali obrovské množství potravy a země byla jimi brzy tak zamořena, že doslova hladověli a vymřeli—neměli takovou inteligenci, aby si s takovou situací poradili.

V tuto dobu většina východní části Severní Ameriky, která byla dlouhou dobu nad vodou, poklesla a byla zalita Atlantickým oceánem, takže pobřeží bylo o několik stovek kilometrů dále, než je nyní. Západní část kontinentu byla stále nad vodou, ale také tyto oblasti byly později zaplaveny jak severním mořem, tak i Tichým oceánem, který se rozprostíral východně do oblasti Black Hills v Dakotě.

Toto bylo sladkovodní období a je charakterizováno četnými vnitrozemními jezery, což dokazují bohatá naleziště fosilií v takzvaných „morrisonských vrstvách“ v Coloradu, Montaně a Wyomingu. Tloušťka těchto smíšených slaných a sladkovodních usazenin se pohybuje od 600 do 1500 metrů, ale v těchto vrstvách je velmi málo vápence.

Stejně polární moře, které doposud pokrývalo Severní Ameriku, podobně zaplavilo Jižní Ameriku, kromě brzy se objevivšího pohoří And. Velká část Číny a Ruska byla pod vodou, ale největší vodní invaze byla v Evropě. A právě během tohoto zaplavení vznikly nádherné kamenotisky v jižním Německu, kde usazeniny ukrývají takové fosilie, jako jsou například nejjemnější křídýlka pradávného hmyzu, které jsou zachovány tak, jakoby by tam byly od včerejšího dne.

Flóra tohoto období byla téměř stejná jako v předcházející epoše. Kapradiny přetrvávaly, zatímco jehličnany se začínaly stále více podobat

2. THE LATER REPTILIAN AGE

60:2.1 (687.2) 120,000,000 years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

60:2.2 (687.3) The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

60:2.3 (687.4) These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence to cope with the situation.

60:2.4 (687.5) By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

60:2.5 (687.6) This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt-and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

60:2.6 (687.7) The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are preserved as of but yesterday.

60:2.7 (687.8) The flora of this age was much like that of the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the

dnešním odrůdám. Vytvářelo se ještě malé množství uhlí podél severních břehů Středozemního moře.

Návrat moří zlepšil počasí. Korály se rozšířily do evropských vod, což dokazovalo to, že klima bylo stále ještě mírné a vyrovnané, ale to bylo naposledy, kdy se korály objevily v pomalu se ochlazujících polárních mořích. V tomto období se mořský život značně zdokonalil a vyvinul, především v evropských vodách. Dočasně se objevily ve větším množství než předtím korály i lilijice, ale bezobratlému oceánskému životu dominovali amoniti, jejichž průměrná velikost se pohybovala od sedmi do deseti centimetrů, i když jeden druh měl průměr dva a půl metru. Houby byly všude a pokračoval vývoj sépií a ústřic.

Před 110 000 000 lety pokračoval rozvoj potenciálů mořského života. Jednou z výjimečných mutací tohoto období byl mořský ježek. Vyvinuli se krabi, humři a novodobé druhy koryšů. Výrazné změny nastaly v rybí rodině, objevil se první druh jesetera, ale všechna moře zamořovali stále draví mořští hadi, pocházející ze suchozemských plazů a hrozili vyhubením celé rybí rodiny.

Toto období však především pokračovalo jako doba dinosaurů. Zaplnili zemi natolik, že v předchozím zaplavením mořem dva druhy vyměnili souši za vodu. Tito mořští hadi představují krok zpět v evoluci. Zatímco některé nové druhy se rozvíjejí, jiné stagnují a další se vrací zpět do předchozího stadia. A to se stalo, když tyto dva druhy plazů opustily pevninu.

Časem mořští hadi narostli do takové velikosti, že se stěží mohli pohybovat a nakonec vymřeli, protože neměli dostatečně velké mozky, které by jim poskytovaly ochranu pro jejich obrovitá těla. Jejich mozky vážily méně než šedesát gramů, ale někteří tito obrovští ryboještěři dorůstali do délky patnácti metrů a většina z nich dosahovala délky přes deset metrů. Mořští krokodýli byli také zpětnou mutací druhu suchozemského plaza, ale oproti mořským hadům, tito živočichové se vždy vraceli na souš, aby tam nakladli svá vajíčka.

Brzy poté, kdy dva druhy dinosaurů učinily marný pokus se zachránit a migrovali do vody, jiné dva druhy byly vyhnány tvrdým bojem o přežití do vzduchu. Ale tito létající ptakoještěři nebyli předky opravdových ptáků následujících epoch. Vyvinuli se ze skákajících dinosaurů, jejichž kosti byly duté a jejich křídla se podobala netopýřím s rozpětím od šesti do osmi metrů. Tito pradávni létající plazi dorůstali do délky přes tři metry a měli oddělené čelisti jako mají dnešní hadi. Po určitou dobu se

present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

60:2.8 (687.9) The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters continued to evolve.

60:2.9 (688.1) 110,000,000 years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents, descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

60:2.10 (688.2) This continued to be, pre-eminently, the age of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

60:2.11 (688.3) As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

60:2.12 (688.4) Soon after two species of dinosaurs migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had

tito létající plazi jevíli jako úspěch, ale nedokázali se vyvinout do takové formy, která by jim umožnila přežít jako vzdušní plavci. Představují nepřeživší druh ptačích předků.

V tomto období se rozmnožily želvy, poprvé se objevily v Severní Americe. Jejich předkové přišli z Asie po severním pozemním mostě.

Před sto miliony lety se epocha plazů chýlíla ke konci. Dinosauři, při své veškeré obrovité mase, měli nevyvinuté mozky a postrádali inteligenci, která by jim zajistila dostatek potravy pro výživu svých obrovitých těl. A tak tito nečinní suchozemští plazi hynuli ve stále se zvyšujících počtech. Od tohoto období bude evoluce sledovat růst mozků a ne fyzické tělo a vývoj mozků bude charakterizovat každou následující epochu evoluce živočichů a planetárního rozvoje.

Toto období, zahrnující vrchol a začátek úpadku plazů, trvalo téměř dvacet pět milionů let a je známo jako jurské.

separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

60:2.13 (688.5) Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

60:2.14 (688.6) One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth, evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

60:2.15 (688.7) This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic*.

3. OBDOBÍ KŘÍDYÚDOBÍ KVETOUČÍCH

ROSTLINÉRA PTÁKŮ

Velké křídové období dostalo své jméno od hojně se vyskytujících křídových útvarů, které vytvářeli hojně rozšíření dírkonožci. Toto období přivede Urantii ke konci dlouhé nadvlády plazů a stane se svědkem objevení se květnatých rostlin a ptáků na pevnině. V tomto období se skončí posunování kontinentů na západ a na jih, což bude provázeno obrovskou deformací zemské kůry a současně rozlehlými lávovými proudy a silnou vulkanickou činností.

Na konci předchozího geologického období byla většina kontinentální pevniny nad vodou i když tam ještě nebyly horské vrcholy. Ale kontinentální pevnina narazila během posunu na první velkou překážku na hlubokém dně Tichého oceánu. Tato kolize geologických sil byla příčinou vytvoření obrovského severního a jižního horského pásma, táhnoucího se od Aljašky dolů přes Mexiko k mysu Horn.

Tato epocha se tak v geologické historii stala obdobím utváření novodobých hor. Před tímto obdobím bylo na pevnině jen několik horských vrcholů, což byly pouze vyvýšeniny, které byly velmi široké. Nyní se začalo zvedat pobřeží

3. THE CRETACEOUS STAGE

THE FLOWERING-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIRDS

60:3.1 (688.8) The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

60:3.2 (689.1) Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no mountain peaks. But as the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

60:3.3 (689.2) This period thus becomes the *modern mountain-building stage* of geologic history. Prior to this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate,

Tichého oceánu, ale leželo jeden tisíc sto kilometrů na západ od dnešní břehové čáry. Začínalo se vytvářet pohoří Sierra, jehož křemenité vrstvy, obsahující zlato, byly výsledkem lávových proudů této epochy. Ve východní části Severní Ameriky tlak Atlantického oceánu rovněž zapříčinil vyzvednutí pevniny.

Před 100 000 000 lety byl kontinent Severní Ameriky a část Evropy značně nad vodou. Vrásnění obou amerických kontinentů pokračovalo a jeho výsledkem byla přeměna And v Jižní Americe a postupné zvedání západních planin Severní Ameriky. Většina Mexika se potopila do moře a jižní Atlantik pronikl na jižní pobřeží Jižní Ameriky a časem dosáhl nynější břehové linie. Atlantik a Indický oceány byly v té době tam, kde se nacházejí dnes.

Před 95 000 000 lety začaly pevninské masy Ameriky a Evropy opět klesat. Jižní moře začala svoji invazi Severní Ameriky a postupně se rozšířila na sever a spojila se Severním Ledovým oceánem, čímž došlo k druhému největšímu zaplavení pevniny. Když moře posléze ustoupilo, zanechalo pevninu zhruba jako je nyní. Než toto velké zaplavení začalo, eroze snížila Appalačskou vrchovinu téměř na úroveň moře. Početné barevné vrstvy čistého jílu, který se dnes používá k výrobě keramického nádobí, se ukládaly v průběhu tohoto období v pobřežních oblastech Atlantiku. Jejich průměrná tloušťka je přibližně šest set metrů.

Mohutná vulkanická činnost proběhla jižně od Alp a podél linie současného pobřežního horského pásma Kalifornie. Za několik milionů let došlo v Mexiku k největším deformacím zemské kůry. Velké změny nastaly také v Evropě, Rusku, Japonsku a v jižní části Jižní Ameriky. Začalo se stále více střídát podnebí.

Před 90 000 000 lety se z raných křídových moří vynořily krytosemenné rostliny a brzy se rozšířily po všech kontinentech. Tyto suchozemské rostliny se objevily náhle společně s fíkovníky, magnoliovníky a tulipánovníky. Brzy poté se fíkovníky, chlebovníky a palmy rozšířily po Evropě a západních nížinách Severní Ameriky. Neobjevili se žádní noví suchozemští živočichové.

Před 85 000 000 lety se uzavřela Beringova úžina a odřízla ochlazovací vody severních moří. Předtím mořský život Atlantiku a Tichého oceánu se výrazně odlišoval v důsledku teplotních rozdílů těchto dvou vodních těles; nyní se jejich teplota vyrovnala.

Název tohoto období pochází od křídových útvarů a usazenin zeleného jílovitého písku.

but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

60:3.4 (689.3) 100,000,000 years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

60:3.5 (689.4) 95,000,000 years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

60:3.6 (689.5) Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

60:3.7 (689.6) 90,000,000 years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants suddenly appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees, breadfruit trees, and palms overspread Europe and the western plains of North America. No new land animals appeared.

60:3.8 (689.7) 85,000,000 years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now became uniform.

60:3.9 (689.8) The deposits of chalk and greensand marl give name to this period. The sedimentations

Uložené horninové vrstvy této epochy jsou rozmanité a obsahují křidu, jílovitou břidlici, pískovec a malé množství vápence společně s nekvalitním uhlím, čili lignitem; v mnohých oblastech obsahují ropu. Tyto vrstvy mají rozdílnou tloušťku od 60 metrů na některých místech až do 3000 metrů na západě Severní Ameriky a na mnoha místech Evropy. Podél východního okraje Skalistých hor je možno tyto usazeniny pozorovat v nakloněných úpatích.

Po celém světě jsou tyto sloje prostoupeny křidou a tyto porézní polokamenité horniny zachycují vodu ve svrchních vrstvách a dopravují ji dolů a vytvářejí zásoby vody pro většinu dnešních suchých oblastí světa.

Před 80 000 000 lety došlo v zemské kůře k rozsáhlým poruchám. Kontinentální posun západním směrem se zastavoval a nesmírná energie pomalého pohybu obrovské kontinentální masy zvrásnila pobřeží Tichého oceánu Severní a Jižní Ameriky a zahájila rozsáhlé zpětné změny podél břehů Tichého oceánu v Asii. Toto vyzvednutí pevniny po celém obvodu Tichooceánské pánve kulminovalo do dnešních horských pásem a dosahuje délky více než čtyřicet tisíc kilometrů. A dmutí zemské kůry, doprovázející zrod tohoto jevu, bylo největší zborcení povrchu, ke kterému došlo od doby, kdy se na Uranii objevil život. Proudění lávy, jak podzemní tak i nadzemní, byly rozsáhlé a rozšířené.

Před 75 000 000 lety skončil posun kontinentů. Utváření dlouhého horského pásma podél pobřeží Tichého oceánu, táhnoucí se od Aljašky k mysu Horn, bylo dokončeno, ale bylo tam jen několik málo horských štítů.

Zpětná síla zastaveného kontinentálního posunu pokračovala ve zvedání západních nížin Severní Ameriky, zatímco erozí srovnané Appalačské hory na východním pobřeží Atlantiku byly vyzvednuty strmě nahoru, jen s malým, nebo žádným sklonem.

Před 70 000 000 lety došlo k deformacím zemské kůry, spojených s maximálním vyzvednutím oblasti Skalistých hor. V Britské Kolumbii byl vyvrhnut na povrch z hloubky dvaceti čtyř kilometrů obrovský segment horniny; tady jsou kambrijské horniny uloženy šikmo nad křídovými vrstvami. K dalšímu úžasnému přeskupení horninových vrstev došlo na východním svahu Skalistých hor, nedaleko od kanadských hranic; taky jsou k nalezení horninové vrstvy z období před vznikem života, které jsou nahromaděny přes nedávné křídové usazeniny.

Toto období vulkanické činnosti probíhalo po celém světě a dalo vzniknout početným malým samostatným vulkanickým homolím. V činnosti byly podmořské vulkány v zatopené oblasti

of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

60:3.10 (690.1) All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

60:3.11 (690.2) 80,000,000 years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

60:3.12 (690.3) 75,000,000 years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

60:3.13 (690.4) The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

60:3.14 (690.5) 70,000,000 years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

60:3.15 (690.6) This was an age of volcanic activity all over the world, giving rise to numerous small isolated volcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region.

Himaláje. Větší část zbývajících území Asie, včetně Sibíře, byla také ještě pod vodou.

Před 65 000 000 lety došlo k jednomu z největších výlevů lávy v historii. Uložené vrstvy těchto a předcházejících lávových proudů jsou k nalezení po celém území obou Amerických kontinentů, severní a jižní Afriky, Austrálie a v některých částech Evropy.

Suchozemští živočichové se mnoho nezměnili, ale protože se z moře vynořilo hodně pevniny, především v Severní Americe, velmi rychle se rozmnožili. V tuto dobu, kdy většina Evropy byla pod vodou, Severní Amerika se stala velkou arénou evoluce suchozemských živočichů.

Podnebí bylo stále ještě teplé a rovnoměrné. Klimatické podmínky v arktických oblastech připomínaly současné podnebí středních a jižních oblastí Severní Ameriky.

Probíhala velká evoluce rostlinného života. Mezi suchozemskou vegetací převládaly krytosemenné rostliny a objevilo se mnoho dnešních stromů, včetně buků, bříz, dubů, ořešáků, platanů, javorů a dnešních palm. Země oplývala ovocem, trávou a obilninami a tyto semenné traviny a stromy znamenaly pro rostlinný svět to, co předchůdci člověka znamenali pro živočišný svět—ve významu evoluce se řadí na druhé místo, hned za vznikem samého člověka. Náhle a bez předchozího postupného přechodu, velká rodina kvetoucích rostlin mutovala. A tato nová flóra se brzy rozšířila po celém světě.

Před 60 000 000 lety, přestože suchozemských plazů ubývalo, dinosauři byli stále vládci pevniny, ale vedoucí roli nyní převzali pohyblivější a aktivnější druhy menších skákajících masožravých dinosaurů, podobající se klokanům. Ale již předtím se objevily nové druhy býložravých dinosaurů, jejichž rychlý nárůst byl způsoben objevem se travnaté čeledi suchozemských rostlin. Jeden z těchto nových dinosaurů, živící se trávou, byl opravdový čtyřnožec se dvěma rohy a hřebenem na plecích, připomínající kapuci. Velké změny se také odehrávaly mezi rybami a ostatními formami mořského života.

Brodící se a plavající praptáci předchozích epoch nebyli úspěšní ve vzduchu, stejně tak jako létající dinosauři. Tyto druhy žily krátce a brzy vyhynuly. Je také potkal dinosauři osud—zánik—protože měli příliš malý mozek v porovnání s velikostí těla. Tento druhý pokus vytvořit živočichy, kteří by mohli létat ve vzduchu, se nezdařil, stejně jako byl neúspěšný pokus vytvořit savce během této a předcházející epochy.

Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

60:3.16 (690.7) 65,000,000 years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

60:3.17 (690.8) The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

60:3.18 (690.9) The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

60:3.19 (690.10) Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. Suddenly and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

60:3.20 (691.1) 60,000,000 years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the fishes and other forms of marine life.

60:3.21 (691.2) The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed, as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding age.

Před 55 000 000 lety začal evoluční pochod náhlým objevením se prvního z opravdových ptáků—malého tvora podobající se holubovi, který byl předkem veškerého ptačího života. Toto byl třetí typ létajícího tvora na zemi a pocházel přímo z čeledi plazů. Nepocházel ani z dočasně létajících dinosaurů, ani z dřívějších typů suchozemských ozubených ptáků. A tak se tato doba nazývá érou ptáků a je také známa jako období úbytku plazů.

4. KONEC KŘÍDOVÉHO OBDOBÍ

Významné křídové období se blíží ke svému konci a jeho ukončení znamená konec velkých mořských invazí na kontinenty. Především to platí o Severní Americe, kde jen tam došlo k dvaceti čtyřem rozsáhlým záplavám. A přestože i potom docházelo k menším zátopám, žádná z nich se nemůže přirovnat k obrovským a dlouhotrvajícím mořským invazím této a předcházejících epoch. Tato střídavá období nadvlády pevniny a moře probíhala v cyklech, trvajících miliony let. Procesy zvedání a klesání oceánského dna a kontinentální pevniny měly dlouhodobý rytmus. A od této doby budou tyto stejné rytmické pohyby zemské kůry pokračovat po celou dobu historie země, ale se zmenšující se četností a rozsahem.

Toto období je také svědkem zastavení posunu kontinentů a utváření současných hor Urantie. Ale tlak kontinentálních pevninských mas a zastavený pohyb tohoto dlouhodobého posunu nejsou výhradními vlivy v utváření hor. Hlavním a zásadním faktorem ovlivňujícím polohu horského pásma je dřívější existence nížiny nebo prolákliny, která se zaplní poměrně lehkými usazeninami erozního horninového materiálu a přemísťováním moří v předcházejících epochách. Někdy tato lehčí místa pevniny dosahují tloušťky 4500 až 6 000 metrů; a proto, když je zemská kůra vystavena tlaku z jakékoliv důvodu, tato lehčí místa se jako první deformují, vrásní a zvedají nahoru, aby umožnila vyrovnání protichůdných a kolizních sil, působících v zemské kůře nebo pod ní. Někdy takové dmутí pevniny proběhne bez vrásnění. Ale v souvislosti s vyzdvížením Skalistých hor se vyskytlo velké vrásnění a vychýlení, spojené s obrovskými přesuny různých horninových vrstev, jak pod zemí, tak i na povrchu.

Mezi nejstarší hory světa patří ty v Asii, Grónsku a severní Evropě, které náleží ke starším východně-západním útvarům. Hory středního věku se nacházejí po obvodu Tichého oceánu a ve druhém evropském východně-západním útvaru, který se zrodil přibližně ve stejné době. Toto

60:3.22 (691.3) 55,000,000 years ago the evolutionary march was marked by the *sudden* appearance of the first of the *true birds*, a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the *age of birds* as well as the declining age of reptiles.

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

60:4.1 (691.4) The great Cretaceous period was drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

60:4.2 (691.5) This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these lighter areas are the first to crumple up, fold, and rise upward to afford compensatory adjustment for the contending and conflicting forces and pressures at work in the earth's crust or underneath the crust. Sometimes these upthrusts of land occur without folding. But in connection with the rise of the Rocky Mountains, great folding and tilting occurred, coupled with enormous overthrusts of the various layers, both underground and at the surface.

60:4.3 (692.1) The oldest mountains of the world are located in Asia, Greenland, and northern Europe among those of the older east-west systems. The mid-age mountains are in the circumpacific group and in the second European east-west system, which was born at about the same time. This

gigantické vyzvednutí pevniny je dlouhé přes patnáct tisíc kilometrů a táhne se z Evropy do West Indies. Nejmladší hory jsou v pásmu Skalistých hor, kde se celé věky střídalo zvedání pevniny s následným zaplavením mořem, i když některá vyšší místa zůstala jako ostrovy. Po vytvoření hor středního věku došlo k vyzvednutí opravdového horského hřebenu, který se vlivem spojeného umění přírodních živlů následně vytvaroval do dnešních Skalistých hor.

Současná oblast Skalistých hor Severní Ameriky není původním vyzvednutím pevniny; ta byla již před dávnou dobou srovnána erozí a znovu vyzvednuta. Současné čelní horské pásmo je to, co zůstalo po původním pásmu, které bylo znovu vyzvednuto. Pikes Peak a Longs Peak jsou výraznými příklady této horské aktivity, trvající více než dvě generace hor. Tyto dva štíty držely své vrcholy nad vodou během několika předcházejících záplav.

Jak biologicky, tak i geologicky to byla rušná a aktivní epocha na souši i pod vodou. Přibýlo mořských ježků, zatímco korálů a lilijic ubylo. Amonitů, mající hlavní vliv v průběhu předchozí epochy, také rychle ubylo. Na pevnině kapradinové lesy byly z velké části nahrazeny borovicemi a jinými dnešními stromy, včetně gigantických sekvojí. Na konci tohoto období, i když nejsou ještě vyvinuti placentární savci, je připraveno biologické jeviště pro objevení se, v následujícím období, prvních předků budoucí čeledi savců.

A takto končí dlouhá éra v historii světové evoluce, která začíná se vznikem raného suchozemského života a končí v nedávných dobách bezprostředních předků člověka a jeho vedlejších linií. Toto období—křída—zahrnuje padesát milionů let a završuje éru suchozemského života před objevením se savců, která trvala sto milionů let a je známa jako mezozoikum.

[Představeno Nositelem Života Nebadonu, přiděleného do Satanie a v současné době působícího na Urantii.]

gigantic uprising is almost ten thousand miles long, extending from Europe over into the West Indies land elevations. The youngest mountains are in the Rocky Mountain system, where, for ages, land elevations had occurred only to be successively covered by the sea, though some of the higher lands remained as islands. Subsequent to the formation of the mid-age mountains, a real mountain highland was elevated which was destined, subsequently, to be carved into the present Rocky Mountains by the combined artistry of nature's elements.

60:4.4 (692.2) The present North American Rocky Mountain region is not the original elevation of land; that elevation had been long since leveled by erosion and then re-elevated. The present front range of mountains is what is left of the remains of the original range which was re-elevated. Pikes Peak and Longs Peak are outstanding examples of this mountain activity, extending over two or more generations of mountain lives. These two peaks held their heads above water during several of the preceding inundations.

60:4.5 (692.3) Biologically as well as geologically this was an eventful and active age on land and under water. Sea urchins increased while corals and crinoids decreased. The ammonites, of preponderant influence during a previous age, also rapidly declined. On land the fern forests were largely replaced by pine and other modern trees, including the gigantic redwoods. By the end of this period, while the placental mammal has not yet evolved, the biologic stage is fully set for the appearance, in a subsequent age, of the early ancestors of the future mammalian types.

60:4.6 (692.4) And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age*, covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

60:4.7 (692.5) [Presented by a Life Carrier of Nebadon assigned to Satania and now functioning on Urantia.]

Kapitola 61. Éra savců na Urantii

⇐ 060

Kniha Urantia

062 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 61 ÉRA SAVCŮ NA URANTII

Sekce

Úvod

1. Údobí nové kontinentální pevninyÉra raných savců
2. Novodobé záplavyObdobí pokročilých savců
3. Stadia formování současných horÉra slona a koně
4. Stadia novodobého vyzvednutí kontinentůPoslední velké stěhování savců
5. Začátek doby ledové
6. Primitivní člověk v době ledové
7. Pokračování doby ledové

Úvod

ÉRA savců začíná od doby, kdy se na pevnině objevili placentární savci a trvá do konce doby ledové. Toto období trvalo necelých padesát milionů let.

V průběhu této éry, zvané kenozoikum, světová krajina představovala velmi poutavou podívanou—vlnící se pahorky, rozlehlá údolí, široké řeky a rozsáhlé lesy. Dvakrát během tohoto časového úseku se zvedla a poklesla panamská šíje; to samé udělaly pozemní mosty přes Beringovu úžinu. Existovalo mnoho živočišných druhů a byly velmi různorodé. Ve stromech se hemžilo spousta ptáků a celý svět byl rájem pro živočichy, bez ohledu na nepřetržitý boj vyvíjejících se druhů o nadvládu.

Nahromaděné usazeniny z pěti fází této padesát milion let trvající éry obsahují zkamenělé záznamy postupných dynastií savců a vedou

PAPER 61 THE MAMMALIAN ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

INTRODUCTION

61:0.1 (693.1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:0.2 (693.2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

61:0.3 (693.3) The accumulated deposits of the five periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian

přímo do období objevení se samotného člověka.

dynasties and lead right up through the times of the actual appearance of man himself.

1. ÚDOBÍ NOVÉ KONTINENTÁLNÍ PEVNINY RANÝCH SAVCŮ

Před 50 000 000 lety byly kontinenty většinou nad vodou, nebo jenom málo zaplaveny. Horninové útvary a usazeniny tohoto období jsou jak pozemského, tak i mořského původu, ale většinou pozemského. Po velmi dlouhou dobu se pevnina postupně zvedala, ale byla současně spláchnuta do nižších poloh a směrem k moři.

Již na počátku tohoto období se v Severní Americe náhle objevili placentární savci, představující nejdůležitější evoluční událost do této doby. Druhy neplacentárních savců již existovaly dříve, ale tento nový druh se objevil přímo a náhle z dříve existujícího předka plazů, jehož potomci přežili dobu hynutí dinosaurů. Otcem placentárních plazů byl malý, velmi aktivní, masožravý, skákající druh dinosaura.

U těchto primitivních savců se začínaly projevovat základní savčí instinkty. Savci mají oproti jiným formám živočišného života nesmírnou výhodu v boji o přežití v tom, že jsou schopni:

1. Plodit relativně zralé a vyvinuté potomky.
2. Krmit, vychovávat a chránit svoje potomky s oddanou náklonností.
3. Používat svoje vyšší mozkové schopnosti pro vlastní přežití.
4. Využívat zvýšenou pohyblivost k útěku před nepřáteli.
5. Uplatnit svoji zvýšenou inteligenci pro přizpůsobení a adaptaci na prostředí.

Před 45 000 000 lety se vyzvedly kontinentální hřbety ve spojení s všeobecným klesáním pobřežních linií. Život savců se rozvíjel velmi rychle. Šířil se druh malých plazů kladoucích vajíčka a po Austrálii se potulovali předkové pozdějších klokanů. Brzy se objevili malí koni, lehkonozí nosorožci, tapíři s chobotem, primitivní prasata, veverky, lemuři, vačice a několik čeledí živočichů podobných opicím. Všichni byli malí, primitivní a nejlépe vybaveni pro život v lesích horských oblastí. Vyvinul se velký pták podobný pštrosovi, který byl tři metry vysoký a kladl vejce dvacet tři krát třicet tři centimetry velké. Toto byli předkové pozdějších gigantických dopravních ptáků, kteří byli vysoce inteligentní a kdysi přepravovali vzduchem lidské bytosti.

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE THE AGE OF EARLY MAMMALS

61:1.1 (693.4) 50,000,000 years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

61:1.2 (693.5) Early in this period and in North America the placental type of mammals *suddenly* appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and *suddenly* from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

61:1.3 (693.6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

- 61:1.4 (693.7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.
- 61:1.5 (693.8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.
- 61:1.6 (693.9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.
- 61:1.7 (693.10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.
- 61:1.8 (693.11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.

61:1.9 (694.1) 45,000,000 years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid an egg nine by thirteen inches. These were the ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime

Na počátku období kenozoikum žili savci na souši, pod vodou, ve vzduchu a na stromech. Tito živočichové měli jeden až jedenáct párů prsních žláz a všichni byli pokryti hustou srstí. Tak jako u druhů, které se objevily později, tak i u nich se vyvinuly dvě řady zubů a v porovnání s velikostí těla měli velké mozky. Ale dnešní savci mezi nimi ještě nebyli.

Před 40 000 000 lety se začala zvedat pevnina v oblastech severní polokoule, po čemž následovalo nové rozsáhlé ukládání hornin a další pozemní aktivity, včetně proudění lávy, borcení, utváření jezer a eroze.

Většina Evropy byla v průběhu pozdější části této epochy zaplavena. Po malém vyzvednutí pevniny byl kontinent pokryt jezery a zátokami. Severní Ledový oceán se rozprostíral na jih přes Uralskou kotlinu a byl spojen se Středozemním mořem, které se v tu dobu táhlo na sever. Horské pásma Alp, Karpat, Apenin a Pyreneje byly nad vodou jako ostrovy. Vyzvedla se Panamská šíje a oddělila Atlantik od Tichého Oceánu. Severní Amerika byla propojena s Asií pozemním mostem v Beringově úžině a s Evropou byla spojena Grónskem a Islandem. Okruh kontinentální pevniny severní zeměpisné šířky byl přerušen pouze Uralskou úžinou, která spojovala arktická moře se zvětšeným Středozemním mořem.

V evropských vodách se vytvořilo velké množství vápnitých sedimentů, vytvořených dírkonožci. Dnes je tato hornina v Alpách vyzvednuta do výšky 3000 metrů, v Himalájích do výšky přes 4800 metrů a v Tibetu do výšky 6000 metrů. Usazeniny křídý této doby se nacházejí podél pobřeží Afriky a Austrálie, na západním pobřeží Jižní Ameriky a v oblasti ostrovů West Indies.

V průběhu celého tohoto období, zvaného eocén, pokračovala evoluce savců a ostatních příbuzných forem života prakticky nerušeně. V té době byla Amerika spojena pevninou se všemi kontinenty, kromě Austrálie a svět se postupně zaplňoval primitivními savci různých druhů.

2. NOVODOBÉ ZÁPLAVYOBDOBÍ POKROČILÝCH SAVCŮ

Toto období bylo charakterizováno další a rychlejší evolucí placentárních savců a v jeho průběhu se vyvinuly pokročilejší druhy savců.

Přestože první placentární savci pocházeli z

transported human beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) 40,000,000 years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. THE RECENT FLOOD STAGE THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life developing during these times.

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals

masožravých předků, velmi brzy se vyvinuly řady býložravců a zakrátko také vznikly čeledi masožravých savců. Hlavní potravou rychle se množících savců byly krytosemenné rostliny—novodobá suchozemská flóra, včetně většiny dnešních rostlin a stromů, které se objevily během předchozích epoch.

Před 35 000 000 lety začalo období světové nadvlády placentárních savců. Široký jižní pozemní most znovu spojil obrovský antarktický kontinent s Jižní Amerikou, jižní Afrikou a Austrálií. Přestože se ve vysokých zeměpisných šířkách hromadila pevnina, světové podnebí zůstávalo mírné v důsledku enormního rozšíření plochy tropických moří a také proto, že pevnina nebyla dostatečně vysoko, aby se vytvořily ledovce. Rozsáhlé proudění lávy nastalo v Grónsku a na Islandu a mezi těmito vrstvami se vytvořila malá ložiska uhlí.

Výrazné změny probíhaly v planetární fauně. Mořský život procházel velkými proměnami; existovala většina současných druhů mořského života a i nadále hráli důležitou roli dírkonožci. Život hmyzu byl stejný jako v předcházející epoše. Florissantské zkamenělé vrstvy v Coloradu patří do pozdější doby této dávné epochy. Většina žijících druhů hmyzu pochází z tohoto období, ale mnoho tehdy existujících druhů vyhynulo, nicméně jejich fosílie setrvávají.

Na souši bylo toto období především érou obnovení a rozšíření savců. Z raných a primitivnějších savců vyhynulo před koncem tohoto období více než sto druhů. Také obrovití savci s malým mozkem brzy vymřeli. V rozvoji schopnosti živočichů přežít pancéř a velikost byly nahrazeny inteligencí a pohyblivostí. A při úbytku dinosaurů savci pomalu přebírali nadvládu na zemi, rychle a úplně docházelo k ničení zbytků jejich plazivých předků.

Současně s vyhynutím dinosaurů nastaly další a významné změny v různých skupinách čeledi ještěřů. Z raných druhů čeledi plazů přežili do dnešních dnů želvy, hadi a krokodýli, společně s pradávnou žábou, která je jediným pozůstalým zástupcem skupiny raných předků člověka.

Různé třídy savců mají svůj původ v unikátním živočichu, nyní již vyhynulém. Tento masožravý tvor byl jakýmsi křížencem mezi kočkou a tuleněm; mohl žít na souši i ve vodě a byl vysoce inteligentní a velmi pohyblivý. V Evropě se vyvinul předek čeledi psů, který dal brzy vzniknout mnoha plemenům malých psů. Přibližně ve stejnou dobu se objevili hlodavci, včetně bobrů, veverek, sýslů, myší a zajíců, kteří se brzy stali důležitou formou života a od té doby se v této čeledi změnilo jen velmi málo. Usazeniny

sprang from carnivorous ancestors, very soon herbivorous branches developed, and, ere long, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

61:2.3 (695.1) 35,000,000 years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

61:2.4 (695.2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

61:2.5 (695.3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:2.6 (695.4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:2.7 (695.5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents, including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits, appeared and soon became a notable form of life, very little change having since

z pozdější doby této epochy obsahují zkamenělé zbytky psů, koček, myvalů a lasiček v původní formě.

Před 30 000 000 lety se začaly objevovat současné druhy savců. Předtím savci žili převážně na kopcích, byly to horské druhy; náhle začala evoluce stepních druhů, čili kopytníků—pasoucích se druhů, odlišných od drápotivých masožravců. Tito býložravci vznikli z obecného pětiprstého předka se čtyřiceti čtyřmi zuby, který vyhynul před koncem této epochy. V průběhu celého tohoto období evoluce stavba končetin nepřekročila tři prsty.

Kůň, znamenitý příklad evoluce, žil v této epoše jak v Severní Americe, tak i v Evropě, nicméně jeho evoluce byla plně dokončena až v pozdější době ledové. I když se na konci tohoto období objevila čeleď nosorožců, svůj největší rozvoj prodělala později. Vyvinul se také malý tvor podobný praseti, který se stal předkem mnoha druhů vepřů, pekarů a hrochů. Velbloudi a lamy mají svůj původ v Severní Americe a objevily se přibližně ve střední části tohoto období a zamořily západní stepi. Lamy později migrovaly do jižní Ameriky, velbloudi do Evropy a oba druhy brzy vyhynuly v Severní Americe, i když několik málo velbloudů přežilo až do doby ledové.

Přibližně v tuto dobu došlo na západě Severní Ameriky k významné události: poprvé se objevili primitivní předkové pradávných lemurů. Přestože tato čeleď nemůže být považována za opravdové lemury, jejich příchod znamenal vznik rodové linie, ze které se později vyvinuli opravdoví lemuri.

Podobně jako suchozemští plazi předcházející epochy, kteří se odebrali do moří, celý rod placentálních savců nyní opustil souši a usadil se v oceánech. A od těch dob v mořích zůstali, zahrnujíc dnešní velryby, delfíny, sviňuchy, tuleně a lachtany.

Na planetě pokračoval vývoj ptactva, ale jen s několika málo důležitými evolučními změnami. V tu dobu existovala většina současných ptáků, včetně racků, volavek, plameňáků, krkavců, jestřábů, orlů, sov, křepelky a pštrosů.

Na konci tohoto období, zvaného oligocén, který trval deset milionů let, rostlinný život, společně s mořským životem a suchozemskými živočichy se do značné míry vyvinul do stavu, ve kterém existuje dnes. Později se objevilo hodně specializovaných druhů, ale většina původních forem všeho živého existovala již tehdy.

occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:2.8 (695.6) 30,000,000 years ago the modern types of mammals began to make their appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; *suddenly* there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

61:2.9 (695.7) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

61:2.10 (696.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

61:2.11 (696.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

61:2.12 (696.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

61:2.13 (696.4) By the close of this *Oligocene* period, covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

3. STADIA FORMOVÁNÍ SOUČASNÝCH HORÉRA SLONA A KONĚ

Zvedání pevniny a rozdělování moří pomalu měnilo světové klima, které se postupně ochlazovalo, ale podnebí zůstávalo i nadále mírné. V Grónsku rostly sekvoje a magnolie, ale subtropické rostliny začínaly migrovat na jih. Ke konci tohoto období tyto teplomilné keře a stromy z velké části zmizely ze severních zeměpisných šířek a jejich místa zabraly houževnatější keře a listnaté stromy.

Vyvinulo se velké množství různých nových odrůd trávy a zuby mnoha savců se postupně měnily, až dosáhly podoby současného pasoucího se druhu..

Před 25 000 000 lety došlo po dlouhé epoše zvedání pevniny k jejímu nízkému zaplavení. Skalisté hory zůstaly vysoko nad vodou, takže ukládání erozního materiálu pokračovalo na východ po celém území rovinatých oblastí. Opět se vyzvedlo horské pásmo Sierra; de facto, od těch dob se stále zvedá. Z této doby pochází šest a půl kilometrový vertikální zlom v Kalifornii.

Před 20 000 000 lety to byl opravdu zlatý věk savců. Pozemní most v Beringově úžině umožnil velkému množství savců migrovat z Asie do Severní Ameriky, včetně mastodontů se čtyřmi kly, krátkonohých nosorožců a mnohým různým druhům kočkovitých šelem.

Objevili se první jeleni a Severní Amerika byla brzy zamořena přežvýkavci—jeleny, býky, velbloudy, bizony a několika druhy nosorožců—ale gigantická prasata, dosahující výšky téměř dvou metrů, vyhnula.

Obrovití sloni této a následujících epoch měli velké mozky a stejně tak i velká těla a brzy zamořili celý svět, s výjimkou Austrálie. Pro jednu dominoval světu obrovský živočich s dostatečně velikým mozkiem, aby mu umožnil přežít. V podmínkách vysoce inteligentního života by žádný živočich velikosti slona nemohl přežít, kdyby neměl velký mozek a vyšší schopnosti. Inteligencí a schopností se adaptovat se slonovi blíží pouze kůň a překoná ho jenom sám člověk. Ale přesto z padesáti druhů slonů, žijících na počátku této epochy, přežily pouze dva druhy.

Před 15 000 000 lety se zvedaly horské oblasti Eurasie a v některých místech tam probíhala vulkanická činnost, ale ta se vůbec nemohla srovnávat s prouděním lávy na západní

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:3.1 (696.5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:3.2 (696.6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:3.3 (696.7) 25,000,000 years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:3.4 (696.8) 20,000,000 years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:3.5 (696.9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

61:3.6 (697.1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have survived unless it had possessed a brain of large size and superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

61:3.7 (697.2) 15,000,000 years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions

polokouli. Podobné neklidné podmínky převládaly po celém světě.

Gibaltarské úžina byla uzavřena a Španělsko bylo spojeno s Afrikou dávným pozemním mostem, ale Středozemní moře se vlévalo do Atlantiku úzkým kanálem, který probíhal přes celou Francii a horské hřebeny a vrcholy vystupovaly nad vodou tohoto pradávného oceánu jako ostrovy. Později začala tato evropská moře ustupovat. Ještě později se Středozemní moře spojilo s Indickým oceánem, zatímco na konci tohoto období byla vyzvednuta oblast Suez, čímž se Středozemní moře stalo na určitou dobu vnitrozemním slaným jezerem.

Islandský pozemní most byl zaplaven a arktické vody se propojily s vodami Atlantického oceánu. Atlantické pobřeží Severní Ameriky se rychle ochladilo, ale pobřeží Tichého oceánu bylo teplejší než je nyní. V činnosti byly velké oceánské proudy a ovlivňovaly vývoj počasí stejně jak to dělají dnes.

Pokračovala evoluce savců. Na západních pláních Severní Ameriky se k velbloudům připojila obrovská stáda koní; to bylo opravdu období jak koní, tak i slonů. Mozek koně se svojí kapacitou blíží k mozku slona, ale je v jednom ohledu výrazně horší, poněvadž kůň se nikdy nezbavil hluboce zakořeněné vlastnosti utíkat, když se poleká. Kůň postrádá sloní vlastnost ovládat emoce, zatímco slon je značně handicapován velikostí a malou pohyblivostí. V průběhu tohoto období se vyvinul živočich, který byl něco mezi slonem a koněm, ale byl brzy vyhuben rychle se rozmnožujícími kočkovitými šelmami.

Jak se Urania blíží do takzvané „doby bez koní“, měli byste se pozastavit a zamyslet nad tím, co tento živočich znamenal pro vaše předky. Zpočátku člověk používal koně jako potravu, potom k dopravě, později v zemědělství a ve válkách. Kůň sloužil lidstvu po velmi dlouhou dobu a hrál důležitou roli v rozvoji lidské civilizace.

Biologický vývoj tohoto období přispěl značnou měrou k vytvoření podmínek pro následné objevení se člověka. Ve střední Asii se vyvinuly pravé typy jak primitivní opice, tak i gorily, které měly společného, nyní vyhynutého, předka. Ale žádný z těchto druhů nepatří do rodové řady živých tvorů, kteří se později stali předky lidské rasy.

Čeď psovitá byla zastoupena několika druhy, především vlky a liškami; kočkovité šelmy byly zastoupeny panterou a tygry s dlouhými špičkami; tyto tygři se poprvé objevili v Severní Americe. Po celém světě se značně zvýšil počet dnešních psovitých a kočkovitých čeledí. Ve všech severních zeměpisných šířkách prospívaly a

prevailed all over the world.

61:3.8 (697.3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

61:3.9 (697.4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected climate much as they do today.

61:3.10 (697.5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

61:3.11 (697.6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:3.12 (697.7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the human race.

61:3.13 (697.8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers, the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and raccoons thrived and developed

rozvíjely se lasičky, kuny, vydry a mývalové.

Pokračovala evoluce ptáků, ačkoliv došlo jen k málo výrazným změnám. Plazi se podobali dnešním druhům—hadům, krokodýlům a želvám.

Tak končí velmi důležité a zajímavé období světové historie. Tato éra slona a koně je známa jako miocén.

4. STADIA NOVODOBÉHO VYZVEDNUTÍ KONTINENTŮ POSLEDNÍ VELKÉ STĚHOVÁNÍ SAVCŮ

V tomto období probíhá předglaciální dmutí pevniny v Severní Americe, Evropě a Asii. Topografie pevniny se výrazně změnila. Zrodila se horská pásma, vodní toky změnilly svoje směry a jednotlivé sopky vybuchovaly po celém světě.

Před 10 000 000 lety začalo období obecně rozšířených lokálních půdních usazenin na nížinách kontinentů, ale většina těchto sedimentů byla později odnesena. Většina Evropy byla v té době ještě pod vodou, včetně oblastí Anglie, Belgie a Francie a Středozemní moře pokrývalo velkou část severní Afriky. V Severní Americe se ukládaly rozsáhlé usazeniny u úpatích hor, v jezerech a ve velkých pozemních kotlinách. Tyto usazeniny měří průměrně pouze zhruba šedesát metrů, jsou více či méně zbarvené a fosilie se v nich vyskytují výjimečně. Na západě Severní Ameriky existovala dvě velká sladkovodní jezera. Pohoří Sierra se zvedalo; svoji existenci začínala pohoří Shasta, Hood a Rainier. Ale svůj pomalý pohyb směrem k Atlantické proláklíně začala Severní Amerika až v následující době ledové.

Na krátkou dobu byly všechny kontinenty světa opět propojeny, kromě Austrálie a došlo k poslední celosvětové migraci živočichů. Severní Amerika byla spojena jak s Jižní Amerikou, tak i s Asií a živočichové se volně pohybovali v obou směrech. V Severní Americe se objevili asijské lenochodi, pásovcí, antilopy a medvědi, zatímco ze Severní Ameriky odešli do Číny velbloudi. Nosorožci migrovali po celém světě, s výjimkou Austrálie a Jižní Ameriky, ale na západní polokouli vymřeli na konci tohoto období.

Všeobecně vzato, od předcházející epochy život pokračoval i v tomto období ve svém vývoji a šíření. Živočišnému životu dominovaly kočkovité šelmy a mořský život se téměř neměnil. Mnoho koňských druhů mělo stále tři prsty, ale začaly se objevovat dnešní koňovité čeledi; lamy a velbloudi,

throughout the northern latitudes.

61:3.14 (698.1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:3.15 (698.2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene*.

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION STAGE THE LAST GREAT MAMMALIAN MIGRATION

61:4.1 (698.3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:4.2 (698.4) 10,000,000 years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins. These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

61:4.3 (698.5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

61:4.4 (698.6) In general, the life of the preceding period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike camels mingled with

podobající se žirafám, které se pásly na pláních společně s koňmi. V Africe se objevila žirafa se stejně dlouhým krkem jako má dnes. V Jižní Americe se vyvinuli lenochodi, pásovcí, mravenečníci a jihoamerický druh primitivních opic. Ještě předtím, než se kontinenty s konečnou platností oddělily, mohutní mastodonti migrovali do všech částí světa, kromě Austrálie.

Před 5 000 000 lety se vyvinul dnešní druh koně a ze Severní Ameriky se rozšířil po celém světě. Ale kůň vyhynul na svém rodném kontinentě dávno předtím než se tam objevil rudý člověk.

Podnebí se stále více ochlazovalo; suchozemské rostliny se pomalu stěhovaly na jih. Nejprve zastavilo migraci živočichů zvýšené chladno nad severními šířkami a následně se tyto pozemní mosty Severní Ameriky potopily. Brzy poté byl s konečnou platností zaplaven zemní pás, spojující Afriku a Jižní Ameriku a západní polokoule se oddělila přibližně tak, jak ji známe dnes. Od této doby se na východní a západní polokouli začaly vyvíjet rozdílné formy života.

A tak končí období, trvající téměř deset milionů let, ale stále se ještě neobjevuje člověk. Tato doba se obvykle nazývá pliocén.

the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the mastodons, migrated everywhere except to Australia.

61:4.5 (698.7) 5,000,000 years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

61:4.6 (698.8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

61:4.7 (699.1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene*.

5. ZAČÁTEK DOBY LEDOVÉ

Na konci předchozího období byly pevniny severovýchodní části Severní Ameriky a severní Evropy vysoko vyzdvíženy na rozsáhlém území; v Severní Americe se rozlehlé oblasti zvedaly do výšky 9 000 metrů a výš. Dříve v těchto oblastech převládalo mírné podnebí a všechna arktická moře se mohla odpařovat a zůstávala nepokryta ledem až téměř do konce doby ledové.

Současně se zvedáním pevniny se posunuly oceánské proudy a sezónní větry změnily svůj směr. Tyto podmínky časem způsobily v severních horách při pohybu silně nasycené atmosféry téměř nepřetržité dešťové srážky. V těchto vysoko položených a tudíž chladných oblastech začal padat sníh a nepřestával padat dokud ho nenapadlo 6 000 metrů. Oblasti s nejvyšší vrstvou sněhu, společně s nadmořskou výškou, stanovily centrální místa následných tlakových pohybů ledovců. A doba ledová trvala tak dlouho, dokud silné srážky nepřestaly pokrývat tyto severní hory takovou obrovskou pokrývkou sněhu, která se brzy přeměnila do ucelené, ale tekoucí, masy ledu.

5. THE EARLY ICE AGE

61:5.1 (699.2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:5.2 (699.3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

Všechny obrovské ledové plochy tohoto období se vyskytovaly ve vysočinách a ne ve vysokohorských oblastech, kde se nacházejí nyní. Jedna polovina ledové masy byla v Severní Americe, jedna čtvrtina v Eurasii a další jedna čtvrtina na různých místech, hlavně v Antarktidě. Afrika byla ledem zasažena velmi málo, ale Austrálie byla téměř celá pokryta antarktickou ledovou pokrývkou.

Severní oblasti tohoto světa prodělaly šest samostatných a odlišných ledových invazí, i když s činností každé jednotlivé ledové vrstvy je spojeno mnoho posunů a ústupů. Ledovec v Severní Americe byl soustředěn do dvou, později do tří center. Grónsko a Island byly pokryty úplně a byly zcela skryty pod pohyblivým ledovcem. V Evropě led pokrýval v různých obdobích Britské ostrovy, kromě jižního pobřeží Anglie a rozšířil se po západní Evropě dolů do Francie.

Před 2 000 000 lety první severoamerický ledovec začal svůj pohyb na jih. Nyní začínala doba ledová a tento ledovec potřeboval milion let na to, aby dokončil svůj posun ze severních tlakových center a zpáteční návrat k nim. Střední ledový pás se táhl na jih až do Kansasu; východní a západní ledová centra nebyla tak rozsáhlá.

Před 1 500 000 lety první velký ledovec ustupoval zpět na sever. Mezitím, ohromné množství sněhu padalo v Grónsku a v severovýchodní oblasti Severní Ameriky a zakrátko začala tato východní obrovská masa sněhu téci na jih. Toto byla druhá invaze ledu.

V Eurasii nebyly tyto dvě první invaze ledu rozsáhlé. Na počátku doby ledové byla Severní Amerika zaplněna mastodonty, osrstěnými mamuty, koňmi, velbloudy, jeleny, pižmony, bizony, pozemními lenochody, obrovitými bobry, tygry s dlouhými špičáky, lenochody velikosti slona a množstvím kočkovitých a psích čeledí. Ale v průběhu doby ledové se jejich počty rychle snížily v důsledku zvyšujícího se ochlazování. Ke konci doby ledové většina těchto živočišných druhů v Severní Americe vyhynula.

Mimo ledové oblasti se suchozemský a vodní život změnil jen málo. V době mezi ledovými invazemi bylo podnebí skoro tak mírné jako nyní, snad o málo teplejší. Přece jenom, ledovce byly lokální jevy, i když pokrývaly nesmírně rozsáhlé oblasti. Pobřežní klima bylo výrazně rozdílné v době, kdy byly ledovce v nečinnosti a tehdy, když se obrovské ledové hory sesouvaly z pobřeží Maine do Atlantiku, proklouzávaly přes Puget Sound do Tichého oceánu a s ohlušujícím rachotem narážely v Severním moři na norské fjordy.

61:5.3 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

61:5.4 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

61:5.5 (699.6) 2,000,000 years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and western ice centers were not then so extensive.

61:5.6 (699.7) 1,500,000 years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and ere long this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

61:5.7 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice age the majority of these animal species were extinct in North America.

61:5.8 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down Norwegian fjords into the North Sea.

6. PRIMITIVNÍ ČLOVĚK V DOBĚ LEDOVÉ

Významnou událostí tohoto glaciálního období byla evoluce primitivního člověka. Mírně na západ od Indie, v oblasti, která je dnes pod vodou, se mezi potomky asijských kočovných lemurů staršího severoamerického typu náhle objevili savci, předchůdci člověka. Tito malí živočichové chodili převážně po zadních nohách a měli velké mozky v poměru k jejich velikosti těla a v porovnání s mozky jiných živočichů. V sedmdesáté generaci této vývojové řady se náhle objevila nová a vyšší skupina živočichů. Tito noví přechodoví savci—dvakrát větší než jejich předkové a s úměrně zvětšenou inteligencí—se usadili až tehdy, když se náhle objevila třetí důležitá mutace, primáti. (Současně, v důsledku zpětného vývoje přechodového druhu savců vznikli předkové opic; a od toho dne do současnosti prošla lidská větev postupnou evolucí, zatímco podřády opic se nezměnily, nebo šly dokonce ve vývoji zpět.)

Před 1 000 000 let byla Urania zaregistrována jako obydlený svět. A mutace v rodu vyvíjejících se primátů dala náhle vzniknout dvěma primitivním lidským bytostem, skutečným předkům lidstva.

K této události došlo přibližně na počátku třetího ledovcového posunu; proto je zřejmé, že vaši pradávni předkové se rodili a množili ve stimujícím, posilujícím a náročném prostředí. A jediní přeživší potomci těchto prapůvodních obyvatel Urantie, Eskymáci, dávají i nyní přednost pobytu v drsných severních klimatických podmínkách.

Na západní polokouli se lidé objevili až na konci doby ledové. Ale v obdobích mezi ledovými epochami přešli podél Středozemního moře na západ a brzy se rozšířili po celé Evropě. V jeskyních západní Evropy se nacházejí lidské kosti pomíchané s pozůstatky jak tropických, tak i arktických živočichů, svědčící o tom, že člověk žil v těchto oblastech v průběhu pozdějších epoch posouvajících se a vracejících se ledovců.

7. POKRAČOVÁNÍ DOBY LEDOVÉ

V době trvání glaciálního období probíhaly i jiné aktivity, ale působení ledu zastíňuje všechny ostatní jevy v severních zeměpisných šířkách. Žádná jiná pozemní činnost nezanechává takovou charakteristickou evidenci na topografii země. Charakteristické balvany a povrchové trhliny, jako

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

61:6.1 (700.2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation, *suddenly* appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

61:6.2 (700.3) 1,000,000 years ago Urantia was registered as an *inhabited world*. A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

61:6.3 (700.4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern climes.

61:6.4 (700.5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. THE CONTINUING ICE AGE

61:7.1 (700.6) Throughout the glacial period other activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such

jsou prohlubeniny, jezera, roztroušené kameny a kamenný prášek, nejsou spojeny s ničím jiným, než pouze s tímto přírodním jevem. Led je také odpovědný za mírné vyvýšeniny, neboli zvlněné povrchy, známé jako štěrkové pahorky. A jak se ledovec pohybuje, přemísťuje řeky a mění celý povrch země. Pouze ledovce zanechávají za sebou tyto charakteristické nánosy—svrchní, boční a koncové morény. Tyto nánosy, především svrchní, se v Severní Americe táhnou od východního pobřeží na sever a na západ. Nacházejí se také v Evropě a na Sibiři.

Před 750 000 lety třetí ledová masa, spojení středních a východních ledových polí Severní Ameriky, byla na své cestě na jih; ve svém vrcholu se dostala do jižní části Illinois, posunuvši řeku Mississippi o osmdesát kilometrů na západ a na východě dospěla až k řece Ohio a do střední Pennsylvánie.

V Asii sibiřský ledový pás dokončil svoji invazi na jih, zatímco v Evropě se pohyblivá masa ledu zastavila těsně před horskou bariérou Alp.

Před 500 000 lety, během pátého pohybu ledové masy, nový vývoj zrychlil průběh lidské evoluce. Náhle a v jedné generaci mutovalo z prapůvodního lidského rodu šest barevných ras. Tato událost má dvojnásobnou důležitost, protože také znamená příchod Planetárního Prince.

V Severní Americe byl postupující pátý ledovec složen ze tří ledových center. Ale východní ledovcové plató se táhlo jen na krátkou vzdálenost pod údolí Svatého Vavřince a západní ledová masa se jen o málo posunula na jih. Ale střední plató doputovalo do jižních oblastí a pokrylo velkou část státu Iowa. V Evropě nebyla tato ledová invaze tak rozsáhlá jako ta předchozí.

Před 250 000 lety začalo šesté a poslední zaledňování. A navzdory tomu, že severní vrchoviny začaly mírně klesat, toto bylo období s největším sněhovým nánosem na severních ledových polích.

Při této invazi se tři velká ledovcová plata spojila v jednu obrovskou ledovou masu a do této glaciální aktivity byla zapojena všechna západní pohorí. Ze všech ledovcových invazí v Severní Americe byla tato ta největší; Ledovec se posunul na jih na vzdálenost přes dva tisíce čtyři sta kilometrů od svých tlakových center a Severní Amerika zažila svoje nejnižší teploty.

Před 200 000 lety, během postupu posledního ledovce, došlo k epizodě, která měla značný vliv na chod událostí na Urantii—vzpoura Lucifera.

Před 150 000 lety dosáhl šestý a poslední

as potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

61:7.2 (701.1) 750,000 years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

61:7.4 (701.3) 500,000 years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. Suddenly and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

61:7.5 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

61:7.6 (701.5) 250,000 years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the northern ice fields.

61:7.7 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

61:7.8 (701.7) 200,000 years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

61:7.9 (701.8) 150,000 years ago the sixth and last

ledovec nejvzdálenějších míst svého posunu na jih: západní ledovcové plató skončilo těsně za kanadskou hranicí, střední dorazilo dolů do Kansasu, Missouri a Illinois a východní plató postupovalo na jih a pokrývalo větší část Pensylvánie a Ohia.

Toto je ledovec, vytvářející mnoho jazyků, nebo splazů, které vykrojily současná jezera, velká i malá. Během ústupu ledovce vznikla severoamerická soustava Velkých jezer. A geologové Urantie velmi přesně rozlišili jednotlivá stadia tohoto procesu a správně se domnívají, že tyto vodní masy, v různých obdobích, se nejdříve vylily do mississippského údolí, potom na východ do Hudsonova údolí a nakonec severním směrem do údolí řeky Svatého Vavřince. Uplynulo třicet sedm tisíc let od doby, kdy se spojená soustava Velkých jezer začala vylévat přes dnešní niagarskou trasu.

Před 100 000 lety, v průběhu ustupování posledního ledovce se začala formovat obrovská polární ledovcová plata a centrum kumulování ledu se posunulo daleko na sever. A pokud budou polární oblasti pokryty ledem je velmi nepravděpodobné, aby nastala další doba ledová, bez ohledu na budoucí zvedání pevniny, nebo na změny v oceánských proudech.

Postup tohoto posledního ledovce trval sto tisíc let a stejnou dobu potřeboval na to, aby dokončil svůj návrat na sever. Oblasti s mírným podnebím byly bez ledu více než padesát tisíc let.

Kruté období ledovců zahubilo mnoho živočišných druhů a mnoho dalších radikálně změnilo. Mnozí prošli krutým výběrem v procesu migrace z místa na místo, způsobený postupujícím a vracejícím se ledovcem. Takovými živočichy, kteří následovali pohyb ledovce tam a zpět po pevnině, byli medvěd, bizon, sob, pižmoň, mamut a mastodon.

Mamut vyhledával otevřené prerie, ale mastodon dával přednost chráněným okrajům zalesněných oblastí. Mamut pobýval až do pozdní doby na území od Mexika do Kanady; sibiřský druh byl pokryt srstí. Mastodon žil v Severní Americe tak dlouho, dokud ho nevyhubil rudý člověk, podobně jako bílý člověk vybíjel bizony.

V průběhu posledního zalednění vyhynul v Severní Americe kůň, tapír, lama a tygr s dlouhými špičáky. Místo nich přišli z Jižní Ameriky lenochodi, pásovci a vodní prase.

Nucená migrace života před postupujícím ledovcem vedla k neobvyklému směřování rostlin a živočichů a po ústupu poslední ledové invaze mnoho arktických rostlin i živočichů zůstalo

glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

61:7.11 (702.1) 100,000 years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox, mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702.1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702.1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702.1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the final ice invasion, many arctic

vysoko na některých horských vrcholech, kam unikli, aby nebyli zničeni ledovcem. A proto se dnes nacházejí tyto přemístěné rostliny a živočichové vysoko v evropských Alpách a také v Appalačském pohoří v Severní Americe.

Doba ledová je posledním uceleným geologickým obdobím, takzvaný pleistocén, které trvalo déle než dva miliony let.

Před 35 000 lety skončila velká doba ledová, s výjimkou polárních oblastí planety. Toto datum je významné také proto, že přibližně v tuto dobu přišli na planetu Materiální Syn a Materiální Dcera a začíná období adamické správy. Časově se to shoduje se začátkem holocénu, čili post-ledovcového období.

Toto vyprávění, od období objevení se savců do konce doby ledové a k začátku historické epochy, zahrnuje téměř padesát milionů let. Toto je poslední—současné—geologické období, známé vašim badatelům jako kenozoikum, čili nedávná éra historie země.

[Připraveno Nositelem Života, trvale pobývajícím na planetě.]

species of both plants and animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702.1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene*, over two million years in length.

61:7.18 (702.1) 35,000 years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702.1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

61:7.20 (702.1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

Kapitola 62. Rané rasy předchůdce člověka

⇐ 061

Kniha Urantia

063 ⇒

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 62 RANÉ RASY PŘEDCHŮDCE ČLOVĚKA

Sekce

Úvod

1. Rané druhy lemurů
2. Raní předkové člověka
3. Přechodní předchůdci člověka
4. Primáti
5. První lidé
6. Evoluce lidské mysli
7. Přiznání statusu obydlený svět

Úvod

PŘIBLIŽNĚ před milionem let se v důsledku tří postupných a náhlých mutací primitivních lemurů—placentárních savců—objevili bezprostřední předchůdci člověka. Dominantní faktory těchto raných lemurů pocházely od západní, nebo pozdější americké skupiny vyvíjející se živé plazmy. Ale předtím, než se vytvořila přímá rodová řada předků člověka, byla tato linie posílena účastí střední implantace života, vyvíjející se v Africe. Východní skupina živých tvorů nepřispěla téměř vůbec k vývoji lidských druhů.

1. RANÉ DRUHY LEMURŮ

Raní lemuři—předchůdci člověka—nebyli přímo spojeni s již dříve existujícími kmeny gibbonů a opic, které tehdy žily v Eurasii a severní Africe a jejichž potomci přežili do současnosti. Nebyli ani potomky moderního druhu lemura, i když pocházeli ze společného předka, již dávno

PAPER 62

THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction

1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

INTRODUCTION

62:0.1 (703.1) ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. THE EARLY LEMUR TYPES

62:1.1 (703.2) The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time. Neither were they the offspring of the modern type

vyhynulého.

Přestože se raní lemuři vyvinuli na západní polokouli, vznik přímých savčích předků člověka se odehrál v jihozápadní Asii, v původní oblasti střední implantace života, ale na hranicích s východními oblastmi. Před několika miliony lety severoamerický druh lemuru migroval přes pozemní most v Beringově úžině na západ a podél asijského pobřeží postupoval na jihozápad. Tyto migrující kmeny se nakonec dostaly do zdraví prospěšné oblasti, ležící mezi tehdy rozšířeným Středozemním mořem a zvedajícími se horskými oblastmi indického poloostrova. Tady, na území západně od Indie se spojily s jinými spřízněnými druhy a tak založily rodovou linii lidské rasy.

S postupem času se mořské pobřeží Indie jihozápadně od horského pásma potopilo, čímž byl život v této oblasti naprosto izolován. Z tohoto Mezopotamského, čili Perského poloostrova nevedla žádná cesta, ani tam, ani zpátky, kromě severního směru, ale tu opakovaně zablokovaly jižní invaze ledovců. A právě v této, tehdy téměř rajske oblasti, a z vyšších potomků tohoto savčího druhu lemuru se vyvinuly dvě velké skupiny—řády dnešních opic a současné lidské druhy.

2. RANÍ PŘEDKOVÉ ČLOVĚKA

Je tomu o málo více než milion let, kdy se v Mezopotámii znenadání objevili raní předchůdci člověka člověka, přímí potomci placentárních savců severoamerického druhu lemura. Byli to malí pohybliví tvorové, téměř metr vysocí; a přestože nebyli navyklí chodit po zadních nohách, dokázali snadno stát vzpřímeně. Měli srst, byli hbití a vřeštěli stejným způsobem jako opice, ale na rozdíl od čeledi opic byli masožraví. Měli primitivní odtažitelný palec ruky a také vysoce užitečný uchopující palec u nohy. Od této doby se u těchto předků lidí postupně plně vyvinul odtažitelný palec, zatímco uchopující síla palce u nohy se postupně vytratila. Pozdější opičí čeledi si zachovaly uchopující palec u nohy, ale nikdy se u nich nevyvinul lidský typ palce ruky.

Tito raní předchůdci člověka dosáhli plného vrůstu ve třech až čtyřech letech svého života a potenciální délka jejich života byla v průměru dvacet let. Obvykle se jim rodilo jedno mládě, i když občas i dvojčata.

Tyto nové druhy savců měly největší mozky ze všech živočichů, kteří do té doby na zemi

of lemur, though springing from an ancestor common to both but long since extinct.

62:1.2 (703.3) While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

62:1.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. THE DAWN MAMMALS

62:2.1 (703.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, *suddenly* appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

62:2.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly, although twins were occasional.

62:2.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that

existovali. Prožívali mnohé emoce a měli četné instinkty, které později charakterizovaly primitivního člověka. Byli velmi zvědaví a projevovali velkou radost nad jakýmkoliv zdařeným počinem. Silně se u nich vyvinula lačnost po potravě a sexuální touha. Závazná sexuální selekce byla projevovala formou drsného dvoření a výběrem partnerů. Při obraně svého rodu byli nelítostní, ale ve svém rodinném společenství byli velmi citliví a pokorní. Jejich pokora hraničila s ostýchavostí a sebelitostí. Ke svým druhům byli velmi citliví a dojemně oddaní, ale jestliže je okolnosti rozdělily, našli si nové partnery.

Protože byli malého vzrůstu, ale bystrého rozumu a uvědomovali si nebezpečí lesního prostředí, ve kterém žili, vyvinul se u nich mimořádný pocit strachu, který je vedl k moudrým bezpečnostním opatřením, jako například stavba primitivních úkrytů vysoko v korunách stromů, což eliminovalo mnohá nebezpečí ze země a nesmírně přispělo k jejich přežití. Právě z této doby pocházejí lidské sklony ke strachu.

U těchto raných předchůdců člověka se vyvinul vysoký smysl pro kmenový život, který se nikdy předtím takto neprojevil. Oni byli opravdu velmi pospolití, ale když byli vyrušeni ze svých běžných životních aktivit, projeвили mimořádnou bojechtivost a když byli hodně podrážděni, dokázali prudce zaútočit. Nicméně, jejich bojové povahy sloužily k dobrému účelu; silnější skupiny neváhaly zaútočit na své slabší sousedy a tímto bojem o přežití se druhy postupně zušlechtily. Brzy získali nadvládu nad menšími tvory této oblasti, v důsledku čehož přežilo jen velmi málo starších nemasožravých plemen, blízkých opicím.

Tito agresivní malí živočichové se rozmnožovali a šířili po Mezopotámii po dobu více než jednoho tisíce let, neustále zdokonalujíc svoji fyzickou stavbu a všeobecnou inteligenci. A bylo to přesně v sedmdesáté generaci této nové rodové linie, pocházející z předka nejvyššího typu lemura, kdy nastala nová epochální událost—náhlé vyčlenění předků následujícího důležitého stupně v evoluci lidských bytostí na Uranii.

3. PŘECHODNÍ PŘEDCHŮDCI ČLOVĚKA

Na počátku éry raných předchůdců člověka se v příbytku v koruně stromu vyššímu páru těchto hbitých tvorů narodila dvojčata—sameček a samička. V porovnání se svými předky to byli opravdu pěkní malí tvorové. Jejich těla byla pokryta jen malými chloupky, ale nebyl to handicap,

had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared numerous instincts which later characterized primitive man, being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

62:2.4 (704.3) Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

62:2.5 (704.4) These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous monkeylike tribes survived.

62:2.6 (704.5) These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years, constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the sudden differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. THE MID-MAMMALS

62:3.1 (704.6) Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little creatures. They had little hair on their bodies, but

protože žili v teplém a stálém podnebí.

Když tyto děti dorostly, měřily jeden metr a dvacet centimetrů. Ve všech směrech byly větší než jejich rodiče; měly delší nohy a kratší ruce. Měly téměř dokonalé odtážitelné palce, skoro tak dobře použitelné na různorodou práci, jako palce u současných lidí. Chodily vzpřímeně a jejich nohy byly uzpůsobené chůzi téměř tak dobře, jako nohy pozdějších lidských ras.

Jejich mozky byly na nižší úrovni než lidské a byly menší, ale výrazně na vyšší úrovni a mnohem větší než mozky jejich předků. Dvojčata brzy projevovala vyšší inteligenci a brzy byla uznána za vůdce celého kmene raných předchůdců člověka, skutečně vytvářejíc primitivní formu společenské organizace a jednoduché úsporné dělení práce. Tento bratr a sestra se spolu pářily a brzy se těšily ze společnosti jedna dvaceti dětí, svým rodičům velmi podobných. Všichni byli více než metr dvacet vysokí a ve všech směrech dokonalejší svých předků. Tato nová skupina vytvořila jádro přechodných předchůdců člověka.

Když se tato nová a vyšší skupina značně rozmnožila rozpoutal se boj, nelítostný boj; když toto děsivé válčení skončilo, nezůstal z předcházející rodové linie raných předků člověka na živu jediný člen. Méně početná, ale silnější a inteligentnější vývojová větev těchto druhů přežila na úkor svých předků.

A tento tvor se nyní stal pro tuto oblast na téměř patnáct tisíc let (šest set generací) postrachem. Všechna velká a surová zvířata předchozích dob vyhynula. Místní oblastní obrovitá zvířata nebyla masožravá a velké druhy kočkovité čeledi, lvy a tygři, ještě do tohoto mimořádně chráněného kouta zemského povrchu nepronikli. Proto se tito přechodní předkové člověka stali odvážnějšími a podrobili si celý tento svůj cíp tvoření.

V porovnání s předchozími druhy byli tito přechodní předkové člověka ve všech směrech dokonalejší. Také jejich potenciální délka života byla delší, přibližně dvacet pět let. U nového druhu se objevila řada nevyvinutých lidských rysů. Kromě tendencí, zděděných po svých předcích, tito přechodní předchůdci člověka byli schopni v určitých odpudivých situacích projevovat znechucení. Navíc měli dobře vyvinutý instinkt pro hromadění zásob; schovávali potravu pro pozdější spotřebu a velmi si libovali ve sbírání hladkých kulatých oblázků některých zakulacených kamenů vhodných jako obranná a útočná munice.

Tito přechodní předchůdci člověka jako první živočichové projevovali výrazný sklon k budování,

this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

62:3.2 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

62:3.3 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

62:3.4 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over, not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

62:3.5 (705.4) And now, for almost fifteen thousand years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

62:3.6 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

62:3.7 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown

což je vidět na jejich soupeření jak při stavění přístřešků v korunách stromů, tak i v jejich četných prokopaných podzemních úkrytech; oni byli vůbec první druh savců, činící bezpečnostní opatření v podobě úkrytů na stromech i v podzemí. Úkryty měli převážně na stromech, během dne žili na zemi a na noc chodili spát do korun stromů.

S postupem času narůstal jejich počet, což vedlo k urputnému soupeření o potravu a k rivalitě o sexuální partnery. To všechno vyvrcholilo v řadu bratrovražedných bojů, která téměř celý druh vyhladila. Toto válčení pokračovalo tak dlouho, až zůstala naživu jenom jedna skupina o necelých sto členech. Ale opět převládl mír a tento osamocený přeživší kmen vystavěl nanovo v korunách stromů své příbytky a obnovil normální a polomírový život.

Vy si těžko umíte představit kolikrát byli vaši pradávni prapředkové velmi blízko vyhynutí. Kdyby žába, pradávný předek všeho lidstva, skočila v určité situaci o pět centimetrů méně, celý průběh evoluce by se výrazně změnil. Lemura připomínající matka raných předchůdců člověka unikla nejméně pětkrát smrti o vlásek předtím, než porodila otce nového a vyššího řádu savců. Ale nejtěsnější uniknutí ze všech bylo tehdy, kdy blesk uhodil do stromu, na kterém spala budoucí matka dvojčat řádu primátů. Oba rodiče, náležící k rodu přechodných předchůdců člověka, byli těžce otřeseni a značně popáleni; tři z jejich sedmi dětí byly tímto bleskem z nebe zabity. Tito vyvíjející se živočichové měli blízko k pověrčivosti. Tento pár, jehož stromový domov byl zasažen, byl fakticky vůdcem vyspělejší skupiny přechodných předchůdců člověka; a následujíc jejich příkladu se více než polovina kmene, zahrnující inteligentnější rodiny, odstěhovala od tohoto místa o více než tři kilometry dál a tam si začala stavět nové příbytky v korunách stromů a nové pozemní úkryty—dočasná útočiště v případě náhlého nebezpečí.

Brzy po dokončení nového domova se tato dvojice, veteránů mnoha bojů, stala hrdými rodiči dvojčat—nejzajímavějších a nejvýznamnějších živočichů, kteří se kdy do této doby na světě narodili, protože byli prvními z nového rodu primátů, představující nový důležitý evoluční stupeň předcházející člověku.

Současně s narozením těchto dvojčat primátů se jinému páru, mimořádně mentálně a fyzicky zaostalému samci a samici z kmene přechodných předchůdců člověka, narodila také dvojčata. Tato dvojčata, sameček a samička, byla netečná k boji; zaměstnávala se pouze vyhledáváním potravy a protože nejedla maso, brzy ztratila veškerý zájem pátrat po kořisti. Tato zaostalá dvojčata se stala zakladateli dnešních

in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats; they were the first species of mammals ever to provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

62:3.8 (705.7) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

62:3.9 (705.8) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

62:3.10 (706.1) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

62:3.11 (706.2) Contemporaneously with the birth of these Primates twins, another couple — a peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These

opičích řádů. Jejich potomci vyhledali teplejší jižní oblasti s mírným podnebím a s dostatkem tropického ovoce, kde žijí i dnes podobným způsobem jako dříve, kromě těch rodových větví, které se spářily s dřívějšími druhy gibbonů a opic, což mělo za následek jejich značnou degeneraci.

A tak se z tohoto může snadno usoudit, že člověk a opice jsou spřízněni pouze v tom, že se vyvinuli z přechodných předchůdců člověka—čeledi savců, ve které se ve stejnou dobu narodili a následně se vyčlenily dva páry dvojčat; od primitivního páru vzešla vývojová řada dnešních druhů opic, paviánů, šimpanzů a goril; vyspělejší pár se stal základem vývojové řady, ze které se vyvinul sám člověk.

Moderní člověk a opice pocházejí ze stejné čeledi a druhu, ale ne ze stejných rodičů. Pradávní předkové člověka pocházejí z vyšší řady vybraného zbylého rodu přechodných předchůdců člověka, zatímco dnešní opice (s výjimkou některých již dříve existujících druhů lemurů, gibbonů, poloopic a jiných tvorů podobajících se opicím) jsou potomky nejprimitivnějšího páru z této skupiny přechodných předchůdců člověka, který přežil jen proto, že se více než dva týdny skrýval v podzemním úkrytu na potraviny, když probíhala poslední krutá bitva jejich kmene a ze svého úkrytu se vynořil až boj dávno skončil.

4. PRIMÁTI

Vrátíme se k narození vyspělejších dvojčat, samečka a samičky, dvou vůdčích členů rodu přechodných předchůdců člověka. Tyto zvířecí děti byly neobvyklého vzhledu; měly na svých tělech ještě méně srsti než jejich rodiče a už když byly velmi mladí, vyžadovaly chození zpřímá. Jejich předkové se vždy snažili naučit se chodit na zadních nohách, ale tato dvojčata-primáti stála vzpřímeně již na počátku svého života. Dorostla do výšky přes metr a půl a jejich hlavy byly ve srovnání s ostatními členy rodu větší. I když se naučila brzy spolu komunikovat prostřednictvím znaků a zvuků, nikdy nebyla schopna naučit své druhy rozumět těmto novým symbolům.

Přibližně ve věku čtrnácti let opustila svůj kmen a odešla na západ, aby tam založila svoji rodinu a dala vzniknout novým druhům primátů. A tito noví tvorové jsou oprávněně nazýváni primáti, protože byli přímými a bezprostředními živočišnými předchůdci samotného člověka.

Tak se primáti usadili v oblasti na západním pobřeží Mezopotamského poloostrova, který v té

retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

62:3.12 (706.3) And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

62:3.13 (706.4) Modern man and the simians did spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. THE PRIMATES

62:4.1 (706.5) Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these Primates twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

62:4.2 (707.1) When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

62:4.3 (707.2) Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the

době vybíhal do jižního moře, zatímco méně inteligentní a úzce spřízněné kmeny žily v horní oblasti poloostrova a na jeho východním pobřeží.

Primáti, oproti svým přechodným předchůdcům člověka, měli více lidských znaků než zvířecích. Kosterní proporce těchto nových druhů se velmi podobaly kostrám primitivních lidských ras. Plně se u nich vyvinul lidský typ ruky a nohy a tito tvorové dokázali chodit a také běhat tak dobře, jako kterýkoliv z jejich pozdějších lidských potomků. Téměř úplně skončili svůj život v korunách stromů, ačkoliv se tam kvůli bezpečnosti uchýlovali v noci, protože stejně jako jejich dávní předkové, velmi podléhali strachu. Zvýšené používání svých rukou přispívalo k rozvíjení vrozených schopností mozku, ale jejich mysl se ještě opravdu nemohla nazývat lidskou.

Přestože se primáti svojí emoční povahou příliš nelišili od svých předků, projevovali více lidských sklonů. Byli to opravdu nádherní a vyšší živočichové, kteří dosahovali dospělosti v deseti letech a délka jejich života byla čtyřicet let. To znamená, že mohli dosáhnout takového věku, kdyby zemřeli přirozenou smrtí, ale v těch dávných dobách umíralo přirozenou smrtí jen málo živočichů.; boj o přežití byl všeobecně velmi krutý.

A nyní, po vývoji téměř devíti set generací, trvajícím zhruba dvacet jedna tisíc let od vzniku raných předchůdců člověka, primáti znenadání porodili dva pozoruhodné tvory—první skutečné lidské bytosti.

Tak raní předchůdci člověka, pocházející od severoamerického druhu lemura, zplodili přechodné předchůdce člověka, jejichž potomci potom byli vyšší primáti, kteří se pak stali bezprostředními předchůdci primitivních lidských ras. Primáti byli posledním významným článkem v evoluci člověka, ale za méně než pět tisíc let nezůstal z těchto výjimečných čeledí ani jeden jedinec.

5. PRVNÍ LIDÉ

V roce 1934 našeho letopočtu to bylo přesně 993 419 roků od narození dvou prvních lidských bytostí.

Tito dva pozoruhodní tvorové byli opravdoví lidé. Tak, jako mnozí jejich předkové, měli dokonale vyvinuté palce u rukou, ale oproti nim byly jejich nohy stejně dokonalé, jako u dnešních lidských ras. Uměli chodit a běhat, ale nešplhali; chapavá funkce palce u nohy jim zcela chyběla. Když je nebezpečí vyhnalo do korun

Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

62:4.4 (707.3) The Primates were more human and less animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

62:4.5 (707.4) Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

62:4.6 (707.5) And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the Primates *suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

62:4.7 (707.6) Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

62:5.1 (707.7) From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

62:5.2 (707.8) These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the big toe was absent, completely absent. When

stromů, vylezli tam stejným způsobem, jako by to udělali současní lidé. Vyšplhali se nahoru po kmeni stromu jak to dělá medvěd a ne jako gorila, nebo šimpanz, kteří nahoru skáčí z větve na větev.

Tito první lidé (a jejich potomci) dosáhli plné dospělosti ve věku dvanácti let a jejich potenciální délka života byla přibližně sedmdesát pět let.

Již brzy se u těchto lidských dvojčat objevilo mnoho nových emocí. Obdivovali jak předměty, tak i ostatní bytosti a projevovali silnou ješitnost. Ale nejpozoruhodnější rozvoj emociálního vývoje bylo náhlé se objevení nového souboru opravdových lidských pocitů—pocitů úcty, zahrnující respekt, vážnost, pokoru a také primitivní formu vděčnosti.

Nebyly to jenom tyto lidské pocity, které se u těchto primitivních lidí projevovaly, ale mnoho dalších vysoce vyvinutých citů bylo ještě v počátečním stadiu. Slabě si uvědomili soucit, stud, výčitky a silně pociťovali lásku, nenávist a pomstu a také podléhali silným pocitům žárlivosti.

Tito dva první lidé—dvojčata—byli těžkou zkouškou pro jejich rodiče—primáty. Dvojčata byla tak zvědavá a podnikavá, že než měla osm let, mnohokrát mohla přijít o život. Není divu, že když měla dvanáct roků, byla samá jizva.

Velmi brzy se naučila mezi sebou slovně komunikovat; v deseti let vypracovala a zdokonalila znakový a slovní jazyk s téměř půl stem pojmů a výrazně vylepšila a rozšířila primitivní způsob komunikace svých předků. Ale i když se usilovně snažila, tak své rodiče dokázala naučit pouze několik svých nových znaků a symbolů.

Jednoho jasného dne, když měla asi devět let, dvojčata odešla dolů podél řeky a měla významnou poradu. Každá nebeská bytost pobývající na Uraniti, včetně i mne, byla přítomna jako pozorovatel průběhu této polední schůzky. V tento památný den se shodla na tom, že budou žít spolu a jeden pro druhého. Byla to první z mnoha takových úmluv, které nakonec vyvrcholily v rozhodnutí opustit své nižší živočišné tvory a odejít na sever. Dvojčata nevěděla, že se stanou zakladateli lidského rodu.

Přestože jsme my všichni měli velkou starost o to, co tito dva malí divoši plánují, neměli jsme žádnou moc ovládat činnost jejich myslí; my jsme neovlivnili—nemohli jsme—svévolně jejich rozhodnutí. Ale v rámci vymezených hranic naší

danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

62:5.3 (708.1) These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

62:5.4 (708.2) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

62:5.5 (708.3) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

62:5.6 (708.4) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

62:5.7 (708.5) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

62:5.8 (708.6) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

62:5.9 (708.7) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning, we were powerless to control the working of their minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the

planetární funkce, my, Nositelé Života, společně s našimi partnery, jsme naplánovali způsob, jak zavést tato lidská dvojčata na sever a hodně daleko od svých ochlupacených a částečně na stromech žijících druhů. A tak, v důsledku svého vlastního uvážení rozhodnutí, dvojčata migrovala a protože jsme je vedli, migrovala na sever do odlehlejší oblasti, kde unikla pravděpodobné biologické degradaci kvůli míšení se svými nižšími příbuznými druhy- primáty.

Krátce před svým odchodem z lesnatého domova ztratila při vpádu gibbonů svoji matku. I když jejich matka neměla takovou inteligenci jako dvojčata, měla cennou vlastnost savců, silný citový vztah ke svým potomkům a proto přišla o život, když se odvážně snažila zachránit úžasný pár. Ale její oběť nebyla marná, protože bojovala s nepřitelem tak dlouho, dokud nepřišel otec s pomocí a vetřelce neodehnal.

Brzy poté opustila tato mladá dvojice své druhy, aby založila lidskou rasu. Jejich otec byl z toho nešťastný—zlomilo mu to srdce. Odmítal potravu i když mu jídlo přinesli přímo před něj jeho ostatní děti. Jeho nádherné děti se ztratily a život mezi svými obyčejnými druhy se mu zdál bezcenný; zatoulal se do lesa, kde byl napaden zneřádanými gibbony a ubit k smrti.

6. EVOLUCE LIDSKÉ MYSLI

My, Nositelé Života na Uranii, jsme od prvního dne, kdy jsme nasadili životní plazmu do planetárních vod, prošli dlouhým obdobím bdění a napjatého očekávání a je přirozené, že objevení se prvních skutečně inteligentních bytostí s vlastní vůlí nám přineslo nesmírnou radost a nejvyšší zadostiučinění.

Sledovali jsme mentální rozvoj dvojčat pozorováním působení sedmi pomocných duchů myslí, kteří byli na Uranii přiděleni v době našeho příchodu na planetu. V průběhu dlouhého evolučního rozvoje planetárního života, tito neúnavní pomocníci myslí neustále evidovali svoji zvyšující se schopnost navazovat kontakt s postupně se rozvíjejícími schopnostmi mozku progresivních vyšších živočišných tvorů.

Z počátku jenom duch intuice mohl působit v instinktivním a reflexivním chování prvotního živočišného života. S objevením se vyšších druhů byl duch chápání schopen obdařit takové tvory nadáním pro spontánní spojování myšlenek. Později jsme pozorovali v akci ducha odvahy; u vyvíjejících se živočichů se začala projevovat primitivní forma potřeby vlastní bezpečnosti. Po objevení se savců jsme viděli ducha vědění projevovat se ve zvýšené míře. A evoluce vyšších

permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate*, and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

62:5.10 (708.8) Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

62:5.11 (709.1) Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

62:6.1 (709.2) We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

62:6.2 (709.3) We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior animal creatures.

62:6.3 (709.4) At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld

savců přinesla činnost ducha rady, což mělo za následek zvýšení instinktu sdružování a začátky primitivního sociálního rozvoje.

Od raných předchůdců člověka k přechodným předchůdcům člověka a primátům, jsme stále více pozorovali narůstající službu prvních pěti pomocníků myslí. Ale zbývající dva, nejvyšší pomocníci myslí, nemohli nikdy působit v evoluční myslí urantijského typu.

Představte si naši radost, když jednoho dne—dvojčatům bylo asi deset let—duch úcty poprvé navázal kontakt s myslí dvojčat, nejprve s holčičkou a brzy potom s chlapcem. Věděli jsme, že něco velmi příbuzného s lidskou myslí se blíží k vyvrcholení; a když o rok později se konečně odhodlali, v důsledku přemýšlení a účelového rozhodnutí, opustit svůj domov a odejít na sever, tak tehdy začal na Urantii a v těchto dvou nyní uznaných lidských myslích působit duch moudrosti.

Následoval okamžitý a nový řád mobilizace sedmi duchovních pomocníků myslí. Byli jsme plni napjatého očekávání; uvědomovali jsme si, že tak dlouho očekávaná hodina se blížila; věděli jsme, že stojíme na prahu uskutečnění našeho velmi dlouhého úsilí vyvinout na Urantii tvory s vlastní vůlí.

7. PŘÍZNÁNÍ STATUSU OBYDLENÝ SVĚT

Nemuseli jsme čekat dlouho. V poledne, následujícího dne po útěku dvojčat, v planetárním přijímacím centru Urantie byly zaznamenány první zkušební signály vesmírného okruhu. My jsme všichni byli samozřejmě vzrušeni myšlenkou na to, že nastává významná událost; ale vzhledem k tomu, že tento svět byl místem experimentálního života, neměli jsme sebemenší představu o tom, jak se přesně dozvíme o uznání inteligentního života na planetě Urantia. Ale naše nejistota netrvala dlouho. Třetí den po útěku dvojčat a před odchodem sboru Nositelů Života dorazil na Urantii archanděl Nebadon, aby zřídil základní planetární okruh.

Tento den byl bohatý událostmi. Naše malá skupina se shromáždila kolem planetárního pólu prostorového spojení a po nově zřízeném okruhu myslí planety přijala první zprávu ze Salvingtonu. A tato první zpráva, diktována představeným sboru archandělů, zněla:

„Nositelům Života na Urantii—blahopřejeme!

t h e *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel*, with the resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

62:6.4 (709.5) Increasingly, on down through the dawn mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

62:6.5 (709.6) Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male. We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

62:6.6 (709.7) There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-awaited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. RECOGNITION AS AN INHABITED WORLD

62:7.1 (709.8) We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization that a great event was impending; but since this world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

62:7.2 (710.1) It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

62:7.3 (710.2) “To the Life Carriers on Urantia —

Posíláme ujištění o velké radosti na Salvingtonu, Edentii a Jerusemu, kterou vyvolal signál v hlavním řídicím centru Nebadonu, oznamující, že na Urantii se objevila mysl s vlastní důstojnou vůlí. Cílevědomé rozhodnutí dvojčat odejít na sever a oddělit své potomky od svých nižších předků bylo zaznamenáno. Toto je první rozhodnutí myslí—lidského typu myslí—na Urantii, čímž se automaticky zřizuje komunikační okruh, po kterém se tato první zpráva uznání posílá.“

Další zpráva, přijata po tomto novém okruhu, byl pozdrav od Nejsvrchovanějších Edentie, obsahující instrukce pro rezidentní Nositele Života, zakazující nám zasahovat do námi založené formy života. Bylo nám nařízeno nevměšovat se do záležitostí lidského rozvoje. Nemělo by se usuzovat, že Nositelé Života někdy svévolně a mechanicky zasahují do přirozeně fungujících planetárních evolučních plánů, protože to my neděláme. Ale až do této doby jsme měli dovoleno ovlivňovat prostředí a speciálním způsobem chránit životní plazmu a právě tento pozoruhodný, ale naprosto přirozený dohled, měl být skončen.

A hned jak skončilo poselství Nejsvrchovanějších, na planetu začala přicházet krásná zpráva od Lucifera, který byl tehdy vládcem soustavy Satania. Nyní Nositelé Života slyšeli přívětivá slova od svého vlastního šéfa a dostali jeho svolení vrátit se na Jerusem. Tato Luciferova zpráva obsahovala oficiální schválení práce Nositelů Života na Urantii a zprostila nás veškeré budoucí kritiky, týkající se jakékoliv naší snahy zdokonalit nebadonské formy života, zavedené v soustavě Satania.

Tato poselství ze Salvingtonu, Edentie a Jerusemu oficiálně ukončila dlouhodobý dohled Nositelů Života na planetě. Po dlouhé věky jsme plnili svoji povinnost, podporování pouze sedmi pomocnými duchy myslí a Hlavními Fyzickými Kontrolory. A nyní, kdy se v evolučních tvorech planety objevila vůle, schopnost volby úcty a vzestupu, jsme si uvědomili, že naše práce skončila a naše skupina se připravila na odchod. Vzhledem k tomu, že Urania je světem modifikovaného života, dostali jsme povolení ponechat zde dva starší Nositele Života s dvanácti pomocníky a já jsem byl vybrán jako jeden z této skupiny a od té doby jsem na Urantii.

Uplýnulo přesně 993 408 let (počítáno od roku 1934 našeho letopočtu) od doby, kdy Urantia byla oficiálně uznána za planetu obydlenou lidmi ve vesmíru Nebadon. Biologická evoluce opět dosáhla lidských úrovní s vlastní důstojnou vůlí; člověk se objevil na 606—té planetě Satanie.

Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and automatically establishes the circuit of communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting.”

62:7.4 (710.3) Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

62:7.5 (710.4) And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusem. This message from Lucifer contained the official acceptance of the Life Carriers' work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

62:7.6 (710.5) These messages from Salvington, Edentia, and Jerusem formally marked the termination of the Life Carriers' agelong supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

62:7.7 (710.6) It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

62:7.8 (710.7) [Sponsored by a Life Carrier of

Řídícího Nositele Života Nebadonu

[Připraveno nositelem života Nebadonu,
trvale pobývajícím na Urantii.]

[Sponsored by a Life Carrier of
Nebadon resident on Urantia.]

Kapitola 63. První lidská rodina

⇐ 062

Kniha Urantia

064 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 63 PRVNÍ LIDSKÁ RODINA

Sekce

Úvod

1. Andon a Fonta
2. Útěk dvojčat
3. Andonova rodina
4. Andonské klany
5. Rozptýlení Andonitů
6. Onagar—první učitel pravdy
7. Věčný život Andona a Fonty

PAPER 63 THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

Introduction

1. Andon and Fonta
2. The Flight of the Twins
3. Andon's Family
4. The Andonic Clans
5. Dispersion of the Andonites
6. Onagar — The First Truth Teacher
7. The Survival of Andon and Fonta

Úvod

URANTIA byla zaregistrována jako obydlená planeta, když prvním dvěma lidským bytostem—dvojčatům—bylo jedenáct let a předtím, než se stali rodiči prvorozence druhé generace skutečných lidských bytostí. A při této příležitosti oficiálního uznání planety poslal archanděl ze Salvingtonu zprávu, která končila těmito slovy:

„Na 606-té planetě Satanie se objevila lidská mysl a rodičové nové rasy se budou jmenovat Andon a Fonta. Všichni archandělé se modlí, aby tito tvorové mohli být brzy obdařeni osobní přítomností ducha Vesmírného Otce.“

Andon je nebadonské jméno, které znamená „první, Otcí se podobající tvor, projevující lidskou touhu po dokonalosti.“ Fonta znamená „první, Synovi se podobající tvor, projevující lidskou touhu po dokonalosti.“ Andon a Fonta svá jména neznali a dozvěděli se je až v době spojení se svými Ladiči Myšlení. Po celou dobu svého smrtelného pobytu na Uranii si vzájemně říkali Sonta-an a Sonta-en. Sonta-an znamená „milován matkou“ a Sonta-en „milován otcem.“ Tato jména si dali sami

INTRODUCTION

63:0.1 (711.1) URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

63:0.2 (711.2) “Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta*. And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father.”

63:0.3 (711.3) Andon is the Nebadon name which signifies “the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger.” Fonta signifies “the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger.” Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters. Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-an meaning “loved by mother,” Sonta-en signifying

a význam těchto jmen symbolizuje jejich vzájemnou úctu a citový vztah.

“loved by father.” They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. ANDON A FONTA

Andon a Fonta byli v mnoha ohledech nejpozoruhodnějším párem lidských bytostí, který kdy žil na zemském povrchu. Tento nádherný pár—skuteční rodiče celého lidstva—v každém směru převyšoval mnohé ze svých bezprostředních potomků a radikálně se lišil od všech svých předků, jak přímých, tak i vzdálených.

Rodiče této první lidské dvojice se jen málo lišili od ostatních ve svém kmenu, i když patřili mezi inteligentnější členy té skupiny, která se jako první naučila házet kameny a v boji používat hole. Oni také používali ostré kamenité úlomky, pazourky a kosti.

Ještě když Andon žil se svými rodiči, upevnil ostrý kus pazourku na konec hole, k čemuž použil zvířecí šlachy a nejméně ve dvanácti situacích mu tato zbraň pomohla zachránit svůj život a život své stejně odvážné a zvědavé sestry, která ho věrně doprovázela na všech jeho průzkumných výpravách.

Rozhodnutí Andona a Fonty opustit kmeny primátů svědčí o myslí, vysoce převyšující nižší intelekt, který charakterizoval tolik jejich pozdějších potomků, kteří se snížili k páření se svými zaostalými spřízněnými opičími druhy. Ale jejich neurčitý pocit toho, že jsou něco víc než pouhá zvířata, byl způsoben tím, že měli osobnost a byli podporováni vnitřní přítomností Ladičů Myšlení.

2. ÚTĚK DVOJČAT

Poté, kdy se Andon a Fonta rozhodli utéci na sever, je na nějakou dobu přepadl strach, především strach z toho, že způsobí starost svému otci a své bezprostřední rodině. Přemýšleli o tom, že by je mohli napadnout zneprátení příbuzní a připouštěli si možnost smrti v rukou svých již závistivých kmenových druhů. Dvojčata trávila většinu času spolu jako děti, a z tohoto důvodu nebyla nikdy příliš populární mezi ostatními živočišnými příbuznými rodu primátů. A jejich postavení u kmene nevyšlo ani postavení odděleného a mnohem lepšího stromového obydlí.

A bylo to právě v tomto novém příbytku v koruně stromu, kdy je jednou v noci probudila

1. ANDON AND FONTA

63:1.1 (711.4) In many respects, Andon and Fonta were the most remarkable pair of human beings that have ever lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

63:1.2 (711.5) The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

63:1.3 (711.6) While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

63:1.4 (711.7) The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

63:2.1 (712.1) After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

63:2.2 (712.2) And it was in this new home among the treetops, one night after they had been awakened

zuřivá bouře, ze strachu a lásky se vzájemně objímali a s konečnou platností se rozhodli utéci od svého rodu a od života v korunách stromů.

Připravili si již dříve provizorní úkryt v koruně stromu asi na půl dne cesty směrem na sever. Toto byl jejich tajný a bezpečný úkryt na cestě, první den mimo rodný lesnatý domov. Přestože dvojčata sdílela smrtelný strach primátů z nočního pobytu na zemi, na svoji cestu na sever se vydala těsně před soumrakem. Ačkoliv to od nich vyžadovalo neobyčejnou odvahu podstoupit tuto noční cestu, i když byl úplněk, usoudili správně, že jejich kmenoví druhové a příbuzní je pravděpodobně nebudou tolik postrádat a v noci se za nimi nevydají. A krátce před půlnocí dorazili bezpečně do svého, již dříve připraveného úkrytu.

Na své cestě na sever objevili odkryté pazourkovité ložisko, kde našli mnoho kamenů vhodně tvarovaných pro různé použití a ze kterých si udělali zásobu pro budoucí potřebu. Ve snaze rozštěpit tyto pazourky, aby byly použitelnější pro více účelů, objevil Andon jejich jiskřící vlastnost a pojal myšlenku založit oheň. Ale tento nápad ho v tu dobu hluboce nezaujal, protože podnebí bylo stále ještě velmi příjemné a ohně nebylo zapotřebí.

Ale podzimní slunce se na obloze stále snižovalo a jak postupovali na sever, noci byly chladnější a chladnější. Aby se zahřáli, byli již nuceni použít zvířecí kožešiny. Když už byli na cestě téměř měsíc, Andon naznačil své družce, že ho napadla myšlenka založit pazourkem oheň. Dva měsíce se pokoušeli využít vznikající jiskry pro rozdmýchání ohně, ale setkali se jen s neúspěchem. Každý den tato dvojice křesala pazourky a snažila se zažehnout dřevo. Konečně, jeden podvečer při západu slunce, když Fontu napadlo vyšplhat na blízký strom a zmocnit se opuštěného ptačího hnízda, se tajemství této metody podařilo rozluštit. Hnízdo bylo suché a vysoce hořlavé a proto, když na něj dopadla jiskra se ihned vzňalo plným plamenem. Byli svým úspěchem tak překvapeni a vyděšení, že o oheň téměř přišli, ale zachránili ho přidáním vhodného topiva a potom rodiči celého lidstva začali první sbírání palivového dřeva.

Toto byla jedna z nejradostnějších epizod v jejich krátkém, ale událostmi bohatém životě. Celou dlouhou noc seděli a dívali se jak jejich oheň hoří a stěží si uvědomovali, že učinili objev, který jim umožní vzdorovat počasí a tak navždy získat nezávislost od svých živočišných příbuzných z jižních oblastí. Po třech dnech odpočinku a radosti z ohně pokračovali v cestě.

Předkové Andona a Fonty—primáti—často udržovali oheň, který byl zapálen bleskem, ale

by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

63:2.3 (712.3) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

63:2.4 (712.4) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

63:2.5 (712.5) But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

63:2.6 (712.6) This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and enjoyment of the fire, they journeyed on.

63:2.7 (712.7) The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by

nikdy předtím nedokázali pozemští tvorové nalézt způsob, jak zapálit oheň podle vlastní vůle. Ale trvalo to potom ještě velmi dlouhou dobu, než dvojčata objevila, že suchý mech a jiné látky zažehnou oheň stejně dobře jako ptačí hnízda.

lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. ANDONOVA RODINA

Od té noci, kdy dvojčata opustila svůj domov uplynuly téměř dva roky, než se narodilo jejich první dítě. Dali mu jméno Sontad; a Sontad byl první tvor narozený na Uranii, který byl po svém narození zabalen do ochranné pokrývky. To byl začátek lidské rasy a s novou evolucí se objevil instinkt náležitě se starat o stále více oslabené kojence, což charakterizuje progresivní rozvoj myslí racionálního druhu na rozdíl od čistě živočišného typu.

Andon a Fonta měli celkem devatenáct dětí a dožili se společenství téměř půl sta vnoučat a půl tuctu pravnoučat. Rodina žila ve čtyřech přilehlých kamenných úkrytech, nebo polojeskyních, z nichž tři byly propojeny chodbami, které byly prokopány v měkkém vápenci nástroji z pazourků, zhotovených Andonovými dětmi.

Tito první andonité projevovali velmi vyhraněnou kmenovou soudržnost; lovili ve skupinách a nikdy se nevzdálili příliš daleko od domova. Jakoby si uvědomovali, že jsou izolovanou a ojedinelou skupinou živých bytostí a proto by se měli vyvarovat rozdělení. Tento pocit těsného příbuzenství byl nepochybně způsoben zvýšenou podporou pomocných duchů myslí.

Andon a Fonta se nepřetržitě starali o výživu a výchovu svého klanu. Dožili se věku čtyřiceti pěti let, kdy byli oba usmrceni padajícím převislým balvanem při zemětřesení. Pět jejich dětí a jedenáct vnoučat zahynulo s nimi a skoro dvacet jejich potomků utrpělo vážná poranění.

Hned po smrti svých rodičů Sontad, přestože měl těžce poraněnou nohu, převzal vedení klanu a vydatně mu přitom pomáhala jeho žena, jeho nejstarší sestra. Jejich prvním úkolem bylo nakupit kameny, aby pohřbili své mrtvé rodiče, bratry, sestry a děti. Tomuto aktu pohřbívání by se neměl připisovat žádný význam. Jejich představy o posmrtném životě byly velmi mlhavé a neurčité a pocházely především z jejich podivuhodných a rozmanitých snů.

Potomci Andona a Fonty žili pohromadě až do dvacáté generace, kdy v důsledku bojů o potravu a sociálních neshod začal jejich rozklad.

3. ANDON'S FAMILY

^{63:3.1 (713.1)} It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

^{63:3.2 (713.2)} Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

^{63:3.3 (713.3)} These early Andonites evinced a very marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

^{63:3.4 (713.4)} Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

^{63:3.5 (713.5)} Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

^{63:3.6 (713.6)} This family of Andon and Fonta held together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction

brought about the beginning of dispersion.

4. ANDONSKÉ KLANY

Primitivní lidé—andonité—měli černé oči a snědou pokožku, něco mezi žlutou a rudou. Melanin je přírodní barvivo, které se nachází v kůži všech lidských bytostí. Je to původní kožní pigment andonitů. Všeobecným vzhledem a barvou pokožky se tito raní andonité mnohem více podobali dnešním eskymákům, než kterémukoliv jinému typu lidských bytostí. Oni byli prvními tvory, kteří používali kožešiny zvířat jako ochranu proti chladu; ochlupacení na jejich tělech bylo jen o málo větší než mají dnešní lidé.

Kmenový život živočišných předchůdců těchto prvních lidí byl předzvěstí začátku mnoha společenských zvyklostí a s rozvíjejícími se emocemi a zvětšenými schopnostmi mozku těchto bytostí nastal bezprostřední rozvoj v sociální organizaci a nové dělení práce uvnitř klanu. Měli mimořádnou schopnost napodobovat, ale hravý instinkt byl vyvinut jen málo a smysl pro humor neměli téměř žádný. Primitivní člověk se občas zasmál, ale nikdy si neoddal veselému smíchu. Humor je dědictvím pozdější adamické rasy. Tyto rané lidské bytosti necítily bolest a nereagovaly na nepříjemné situace tak, jako mnoho pozdějších vyvíjejících se smrtelníků. Pro Fontu a její bezprostřední potomky nebyl porod bolestivý ani vyčerpávající.

Oni byli úžasný rod. Muži heroicky chránili bezpečnost svých družek a svých potomků; ženy byly vroucně oddané svým dětem. Ale jejich patriotizmus byl zcela omezen pouze na nejbližší klan. Byli velmi věrní svým rodinám; zemřeli by bez váhání při obraně svých dětí, ale nebyli schopni si představit, že by mohli udělat svět lepším místem pro svá vnoučata. V lidském srdci se ještě nenarodil nesobecký způsob myšlení, přestože všechny emoce, podstatné pro zrod náboženství, v těchto praobyvatelích Urantie již existovaly.

Tito první lidé měli dojemně laskavý vztah ke svým druhům a určitě měli reálnou, i když primitivní, představu o přátelství. V pozdějších dobách, během neustálých bojů s nižšími rody, to byl běžný pohled vidět jednoho z těchto primitivních lidí statečně bojovat s jednou rukou a současně kryt a chránit svého poraněného druha. U těchto primitivních lidí se začínalo dojemně projevovat mnoho z nejušlechtlejších a vysoce lidských povahových rysů následného evolučního rozvoje.

4. THE ANDONIC CLANS

63:4.1 (713.7) Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

63:4.2 (713.8) The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

63:4.3 (714.1) They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

63:4.4 (714.2) These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most noble and highly human traits of subsequent evolutionary development were touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

Původní andonický rod si udržel nepřetržité vedoucí postavení do dvacáté sedmé generace, kdy se mezi přímými potomky Sontada neobjevil ani jeden chlapec a dva rivalové se pustili do boje o nadvládu na místo hlavy klanu.

Ještě před rozsáhlým rozprášením andonických klanů se z jejich počátečních snah o vzájemnou komunikaci dobře vyvinul vypracovaný jazyk. Tento jazyk se stále vyvíjel a téměř denně přibývaly nové pojmy v důsledku nových nápadů a adaptací na prostředí, který vytvářeli tito aktivní, neúnavní a zvědaví lidé. A než se mnohem později objevily barevné rasy stal se tento jazyk řečí Urantie—jazykem prvotní lidské rodiny.

Jak plynul čas, andonické klany se rozmnožovaly a rozrůstaly a ve vztazích zvětšujících se rodin začaly vznikat třenice a neshody. Mysli těchto lidí zaměstnávaly pouze dvě věci: lov za účelem získat potravu a boj, aby se pomstili za nějakou skutečnou či domnělou křivdu, nebo urážku ze strany sousedních kmenů.

Rodinné spory narůstaly, vypukly kmenové války a mezi nejlepšími členy schopnějších a pokročilejších skupin vznikly těžké ztráty. Některé z těchto ztrát byly nenahraditelné; některé z nejcennějších rodových schopností a moudrostí byly pro svět navždy ztraceny. Hrozil zánik této rané rasy a její primitivní civilizace v důsledku nepřetržitého válčení klanů.

Takové primitivní bytosti není možné přimět k tomu, aby žily spolu v míru. Člověk je potomkem bojechtivých živočichů a když žije v těsném společenství s jinými, nevyvinutí lidé rozčilují a urážejí jeden druhého. Nositelé Života vědí o této vlastnosti evolučních tvorů a proto činí opatření pro případné rozdělení vyvíjejících se lidských bytostí do nejméně tří a častěji šesti rozdílných a samostatných ras.

5. ROZPTÝLENÍ ANDONITŮ

Rané andonické rasy nepronikly příliš hluboko do Asie a zpočátku nesídlily v Africe. Geografické podmínky té doby je vedly na sever a postup těchto lidí severním směrem zastavil až pomalu posunující se třetí ledovec.

Než tento rozsáhlý ledový příkrov dosáhl Francie a Britských Ostrovů, potomci Andona a Fonty pokračovali přes Evropu na západ a založili více než jeden tisíc samostatných osad podél velkých řek, tekoucích do tehdy teplých vod

63:4.5 (714.3) The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

63:4.6 (714.4) Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

63:4.7 (714.5) As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

63:4.8 (714.6) Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

63:4.9 (714.7) It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

63:5.1 (715.1) The early Andon races did not penetrate very far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

63:5.2 (715.2) Before this extensive ice sheet reached France and the British Isles, the descendants of Andon and Fonta had pushed on westward over Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great

Severního moře.

Tyto andonické kmeny byly prvními říčními obyvateli ve Francii; podél řeky Somme žily desítky tisíc let. Somme je jedinou řekou, jejíž řečiště nebylo pozměněno ledovci. Její tok proudí do moře stejným korytem jako v těch dávných dobách. A to vysvětluje, proč podél údolního toku této řeky se nachází tak velké množství důkazů o andonických potomcích.

Tito praobyvatelé Urantie nežili na stromech, i když v případě nebezpečí se uchýlili do korun stromů. Obvykle sídlili pod skalními převisy podél řek a ve slojích na úbočích kopců, odkud měli dobrý výhled na přístupové stezky a byli tam chráněni proti přírodním živlům. Na takových místech se mohli těšit z ohně, aniž by byli obtěžováni kouřem. Nebyli skutečnými obyvateli jeskyní, ačkoliv v následných dobách další ledový příkrov, který se posunul dále na jih, zahnal jejich potomky do jeskyní. Dávali přednost pobývání na okraji lesa a podél řek.

Velmi brzy získali mimořádnou zručnost v maskování svých částečně chráněných příbytků a projevíli velkou dovednost při budování kamenných komor pro spaní—kupolovitých kamenných útluků, do kterých se vplížili na noc. Vchod do takového úkrytu se na noc zakrýval velkým valivým kamenem, který byl dovnitř umístěn ještě předtím, než byly střešní kameny natrvalo upevněny na svých místech.

Andonité byli odvážní a úspěšní lovci a kromě divokých bobulí a některého stromového ovoce se živili výhradně masem. Poté, co Andon vynalezl kamennou sekeru, záhy objevili jeho potomci klacky a kopí, které účinně používali a vrhali na svou kořist. Konečně, nástroje tvořící mysl začala působit v součinnosti s rukou používající nástroje a tyto první lidé se stali velmi zručnými ve výrobě pazourkových nástrojů. Při hledání pazourku cestovali daleko a široko, stejně jako současní lidé putují na konec světa za zlatem, platinou a diamanty.

Tyto andonické kmeny také v mnoha jiných ohledech projevovaly stupeň inteligence, kterou jejich degenerující potomci nezískali za půl milionu let, přestože znovu a znovu objevovali různé způsoby zakládání ohně.

6. ONAGAR—PRVNÍ UČITEL PRAVDY

V důsledku dalšího rozptýlení andonitů upadala kulturní a duchovní úroveň kmenů téměř deset tisíc let až do doby, kdy převzal vůdcovství

rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

63:5.3 (715.3) These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

63:5.4 (715.4) These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

63:5.5 (715.5) They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

63:5.6 (715.6) The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

63:5.7 (715.7) And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

6. ONAGAR — THE FIRST TRUTH TEACHER

63:6.1 (715.8) As the Andonic dispersion extended, the cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until

nad těmito kmeny Onagar a přinesl mezi ně mír a vůbec poprvé je všechny přivedl k uctívání „Dárce dechu všech lidí a živočichů.“

Filozofie Andona byla zmatená; on sám taktak unikl tomu, aby se nestal uctívačem ohně kvůli velkému pohodlí, které mu přineslo náhodné objevení ohně. Rozum ho nicméně odvedl od jeho vlastního objevu ke slunci, jako k nadřazenému a více vzbuzujícímu úctu zdroji tepla a světla, ale bylo příliš vzdálené a proto se nestal uctívačem slunce.

Již na počátku existence andonitů se u nich vyvinul strach z přírodních živlů—hromu, blesku, deště, sněhu, krup a ledu. Ale byl to hlad, který je v těchto dobách neustále poháněl a protože jejich potravou bylo hlavně maso, postupně si vytvořili určitou formu uctívání zvířat. Pro Andona byla velká zvířata symbolem tvůrčí moci a trvalé síly. Čas od času se stalo zvykem zvolit některého z těchto větších živočichů předmětem uctívání. V době uctívání některého zvířete se na stěnách jeskyní kreslily jeho hrubé rysy a později, když se zdokonalilo umění, takový zvířecí bůh byl vyryt v různých ornamentech.

Velmi brzy se u andonických kmenů vytvořil obyčej zdrženlivosti požívání masa těch zvířat, které klany uctívaly. Později, aby účelněji ovlivnili vědomí svého dorostu, vyvinuli obřad uctívání, který se vykonával u těla jednoho z uctívaných zvířat; a ještě později jejich potomci tento primitivní obřad vyvinuli do propracovanějších obětních rituálů. Takto vzniklo obětování jako součást uctívání. Tato idea byla rozvinuta Mojžíšem v hebrejských rituálech a byla v zásadě zachována apoštolem Pavlem jako doktrína vykoupení hříchu „prolitím krve.“

To, že potrava byla nejdůležitější věcí v životě těchto primitivních lidských bytostí, je vidět na příkladu modlitby, kterou učil tyto prosté lidi Onagar, jejich velký učitel. Tato modlitba zněla takto:

„Ó Dechu Života, dej nám dnes naši denní potravu, osvoboď nás od prokletí ledu, chraň nás před našimi lesními nepřáteli a přijmi nás s milosrdenstvím do Velkého Záhrobí.“

Hlavní sídlo Onagara se nacházelo na severním pobřeží pradávného Středozemního moře, v oblasti dnešního Kaspického moře, v osídlení zvaném Oban—místo odpočinku, postavené na místě, kde se na sever směřující stezka z jižních oblastí Mezopotámie stáčela na západ. Z Obanu poslal Onagar učitele do vzdálených osídlení, aby tam šířili jeho nové učení o jediném Božstvu a jeho pojetí posmrtného

the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace among them, and for the first time, led all of them in the worship of the “Breath Giver to men and animals.”

63:6.2 (716.1) Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

63:6.3 (716.2) The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

63:6.4 (716.3) Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by “the shedding of blood.”

63:6.5 (716.4) That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

63:6.6 (716.5) “O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond.”

63:6.7 (716.6) Onagar maintained headquarters on the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a settlement called Oban, the tarrying place on the westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of the hereafter, which he

života, který on nazýval Velkým Záhrobím. Tito Onagarovi poslové byli prvními misionáři na světě; oni byli také první lidské bytosti vařící maso, první, kdo běžně používali oheň pro přípravu pokrmu. Opékali maso na koncích prutů a také na horkých kamenech; později opékali velké kusy masa v topeništi, ale jejich potomci se téměř úplně vrátili k používání syrového masa.

Onagar se narodil před 983 323 lety (počítáno od roku 1934 našeho letopočtu) a dožil se věku šedesáti devíti let. Výklad činů tohoto myslitele a duchovního vůdce v době před příchodem Planetárního Prince představuje vzrušující vypravování o organizování těchto primitivní kmenů do skutečného společenství. On založil systém účinné kmenové správy, kterou následující generace nedosáhly po mnoha tisíciletí. Nikdy od těch dob, až do příchodu Planetárního Prince, nebyla na zemi tak vysoce duchovní civilizace. Tito jednodušší lidé měli opravdové, i když primitivní náboženství, které však jejich degenerující potomci nezachovali.

Přestože Andon i Fonta, tak jako mnozí z jejich potomků, obdrželi Ladiče Myšlení, masový příchod Ladičů Myšlení a serafských ochránců na Urantii začal až v době života Onagara. Toto byl vskutku zlatý věk prvobytného člověka.

7. VĚČNÝ ŽIVOT ANDONA A FONTY

Andonovi a Fontě, nádherným zakladatelům lidské rasy, se dostalo uznání v době soudu nad Urantii při příchodu Planetárního Prince a potom, ve stanoveném čase, dokončili přípravu na obytných světech a získali status obyvatele Jerusemu. I když jim nikdy nebylo dovoleno vrátit se na Urantii, jsou informováni o historii rasy, kterou založili. Zarmoutila je zrada Kaligastii, byli smutni kvůli selhání Adama, ale velmi se radovali při obdržení zprávy, že Michael vybral jejich svět jako dějiště pro své poslední poskytnutí sebe sama.

Na Jerusemu byli jak Andon tak i Fonta, spojení se svými Ladiči Myšlení, stejně jako několik jejich dětí, včetně Sontada, ale většina, dokonce i jejich přímých potomků, dosáhla pouze spojení s Duchem.

Brzy po svém příchodu na Jerusem dostali Andon a Fonta povolení od Vládce Soustavy k návratu na první obytný svět, aby tam pomáhali morontialním osobnostem, které vítají poutníky času z Urantie do nebeských sfér. A byli pro tuto činnost přiděleni na neomezenou dobu. Ve spojení s těmito odhaleními chtěli poslat na Urantii svoje pozdravení, ale bylo jim to moudře odepřeno.

called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

^{63:6.8 (716.7)} Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

^{63:6.9 (717.1)} Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

^{63:7.1 (717.2)} Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Jerusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had selected their world as the theater for his final bestowal.

^{63:7.2 (717.3)} On Jerusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

^{63:7.3 (717.4)} Andon and Fonta, shortly after their arrival on Jerusem, received permission from the System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection with these

Toto je vyprávění o nejhrdinštější a nejúchvatnější kapitole z celé historie Urantie, příběh o evoluci, boji o přežití, smrti a věčném životě unikátních rodičů všeho lidstva.

[Představeno Nositelem Života, trvale pobývajícím na Urantii.]

revelations, but this request was wisely denied them.

^{63:7.4 (717.5)} And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

^{63:7.5 (717.6)} [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Kapitola 64. Evoluční barevné rasy

⇐ 063

Kniha Urantia

065 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 64 EVOLUČNÍ BAREVNÉ RASY

Sekce

Úvod

1. Původní Andonité
2. Foxhalské kmeny
3. Badonanské kmeny
4. Neandertálské rasy
5. Původ barevných ras
6. Šest sangikských ras Urantie
7. Rozptýlení barevných ras

Úvod

TOTO je vyprávění o evolučních rasách Urantie, které vznikly téměř před milionem let v době Andona a Fonty a zahrnující epochu Planetárního Prince do konce doby ledové.

Lidská rasa existuje téměř jeden milion let a první polovina její historie přibližně odpovídá epoše před příchodem Planetárního Prince na Urantii. Pozdější polovina historie lidstva začíná v době příchodu Planetárního Prince a objevením se šesti barevných ras a přibližně se shoduje s obdobím, které je obvykle nazýváno starší dobou kamennou.

1. PŮVODNÍ ANDONITÉ

Prvobytný člověk se objevil na zemi v důsledku evolučního rozvoje před necelým milionem let a prošel bouřlivou zkušeností. Instinktivně se snažil uniknout nebezpečí smíšení s nižšími opičími druhy. Ale nemohl migrovat na východ kvůli vyprahlým tibetským horám,

PAPER 64

THE EVOLUTIONARY RACES OF COLOR

SECTIONS

Introduction

1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

INTRODUCTION

64:0.1 (718.1) THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

64:0.2 (718.2) The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. THE ANDONIC ABORIGINES

64:1.1 (718.3) Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he could not migrate eastward because of the arid

dosahující výšky až 9 000 m nad mořem; ani nemohl jít na jih nebo na západ, protože v té době bylo Středozemní moře rozšířené a na východě dosahovalo až k Indickému oceánu a když se vydal na sever, střetnul se s postupujícím ledovcem. Ale přestože další migrace byla zablokována ledem a i když rozptylující se kmeny se stávaly stále více znepřátelenými, inteligentnější skupiny nikdy neuvažovaly o cestě na jih, aby tam žily mezi svými chlupatými, na stromech žijícími a intelektuálně nevyvinutými příbuznými.

Mnoho z nejranějších náboženských emocí člověka vzniklo z jeho pocitu bezmocnosti v geograficky uzavřeném prostředí—hory napravo, voda nalevo a led vepředu. Ale tito progresivní andonité si nepřáli návrat ke svým zaostalým jižním příbuzným, žijícím na stromech.

Na rozdíl od svých nelidských příbuzných se tito andonité vyhýbali lesům. V lese člověk vždy degeneroval; evoluce člověka se úspěšně rozvíjela pouze v otevřených a hornatých oblastech. Zima a hlad v otevřených terénech podněcuje činnost, vynalézavost a nápaditost. Zatímco tyto andonické kmeny se stávaly průkopníky dnešní lidské rasy v těžkých a drsných podmínkách severního podnebí, jejich nerozvinutí příbuzní si užívali pohodlí v jižních tropických lesích v oblasti jejich dávného společného původu.

Tyto události se odehrály v době třetího ledovce, prvního podle výpočtů geologů. První dva ledovce nebyly v severní Evropě rozsáhlé.

Většinu doby ledové byla Anglie spojena pevninou s Francií, zatímco Afrika se k Evropě připojila později sicilským pozemním mostem. V době migrací andonitů vedla ze západní Anglie průběžná pozemní stezka přes Evropu a Asii na východ na Javu; ale Austrálie byla opět oddělená, což se později projevilo vývinem její vlastní svérázné fauny.

Před 950 000 lety potomci Andona a Fonty migrovali daleko na východ a na západ. Na západě přešli přes Evropu do Francie a Anglie. V pozdějších dobách pronikli na východě až na Javu, kde byly nedávno nalezeny jejich kosti—takzvaného pitekantropa (jávský opočlověk vzpřímený)—a potom migrovali dál až do Tasmánie.

Skupiny, putující na západ byly méně vystaveny zhoubnému míšení se zaostalými rody vzájemného dávného původu, než ty, které se vydaly na východ a které se volně směšovaly se svými retardovanými živočišnými příbuznými. Tito

Tibetan land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the idea of going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

64:1.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

64:1.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

64:1.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

64:1.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

64:1.6 (719.1) 950,000 years ago the descendants of Andon and Fonta had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called Java man — and then journeyed on to Tasmania.

64:1.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted

nepokrokoví jedinci směřovali na jih a zanedlouho se pářili se členy nižších rodů. Později se stále více potomků těchto míšenců vracelo na sever a pářili se s rychle se rozrůstajícími andonickými národy a taková nešťastná spojení nezvratně degenerovala vyšší rod. Stále méně a méně prvobytných osídlení udržovalo v účtě Dárce Dechu. Této rané začínající civilizaci hrozil zánik.

A tak to na Urantii bylo vždy. Civilizace, vzbuzující velké naděje, postupně degenerovaly a nakonec zanikly v důsledku nerozumného povolení volného míšení vyvinutějších s nevyvinutými.

2. FOXHALSKÉ KMENY

Před 900 000 lety umění Andona a Fonty a kultura Onagara mizely z povrchu zemského; kultura, náboženství a dokonce výroba pazourkovitých nástrojů se nacházely na velmi nízké úrovni.

Byla to doba, kdy velký počet nižších zkřížených skupin přicházel do Anglie z jižních oblastí Francie. Tyto kmeny byly smíšeny s lesními opičimi tvory do takové míry, že stěží byli lidé. Neměli víru, ale dokázali primitivním způsobem opracovávat pazourek a měli dostatečnou inteligenci, aby si rozdělali oheň.

Po nich se v Evropě objevili lidé s poněkud vyšší inteligencí, jejichž potomci se brzy rozšířili po celém kontinentě—od hranic ledovce na severu do Alp a ke Středomořímu moři na jihu. Tyto kmeny jsou nazývané heidelbergskou rasou.

Během tohoto dlouhého období úpadku civilizace foxhalské kmeny v Anglii a badonanské klany v severozápadní Indii udržovaly některé tradice Andona a určité zbytky kultury Onagara.

Foxhalské kmeny žily daleko na západě a podařilo se jim zachovat mnoho z andonické kultury; také se u nich dochovala zkušenost vyrábění pazourkovitých nástrojů, kterou přenesly na své potomky—pradávné předky Eskymáků.

I když pozůstatky foxhalských kmenů byly odhaleny v Anglii jako poslední, tito andonité byli první skutečné lidské bytosti, obývající tyto oblasti. V té době pozemní most spojoval Francii s Anglií a protože většina těchto dávných osídlení potomků Andona byla vystavěna podél řek a na mořském pobřeží, dnes jsou skryty ve vodách Lamanšského průlivu a Severního moře, ale asi tři nebo čtyři se ještě nacházejí nad vodou na pobřeží Anglie.

southward and presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

64:1.8 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. THE FOXHALL PEOPLES

64:2.1 (719.4) 900,000 years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

64:2.2 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

64:2.3 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race*.

64:2.4 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

64:2.5 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

64:2.6 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

Mnoho inteligentnějších a duchovnějších foxhalských kmenů si udrželo svoji rasovou nadřazenost a zachovalo si své primitivní náboženské zvyky. A tyto kmeny, když se později smísily s jinými kmeny, migrovaly po poslední návštěvě ledovce z Anglie dále na západ a přežily jako dnešní Eskymáci.

3. BADONANSKÉ KMENY

Kromě foxhalských kmenů na západě, usilovalo ještě jedno centrum kultury o přežití na východě. Tato skupina sídlila na úpatí severozápadních hor Indie a patřila mezi kmeny Badonana, prapravnuka Andona. Tito lidé byli jedinými potomky Andona, kteří nikdy nevykonávali obřady s lidskými oběťmi.

Tito vysokohorští Badonité obývali rozlehlou náhorní plošinu obklopenou lesy, křížovanou vodními toky a oplývající zvěřinou. Podobně jako mnozí jejich tibetští příbuzní i oni žili v primitivních kamenných chatrčích, ve slojích na svazích kopců a v polopodzemních chodbách.

Zatímco severní kmeny se stále více a více bály ledu, ty, které žily blízko své domoviny měly mimořádný strach z vody. Pozorovaly, jak je Mezopotamský poloostrov pomalu zaplavován oceánem a přestože se několikrát znovu vynořil, tyto primitivní rasy si vytvářely tradice o nebezpečí moře a narůstal jejich strach z opakujících se zátop. Právě tento strach, společně s jejich zkušenostmi s říčními záplavami, vysvětluje, proč vyhledaly hory jako místo pro bezpečný život.

Na východ od badonanských kmenů, v Síváliských horách severní Indie, je možno nalézt zkameněliny, které mají blíž k přechodným typům mezi člověkem a různými skupinami předcházejících člověku, než jakékoliv jiné fosílie na zemi.

Před 850 000 lety začaly vyšší badonanské kmeny vyhlazovací boj namířený proti svým nižším a živočišným sousedům. Za dobu téměř jednoho tisíce let byla většina příhraničních živočišných skupin v těchto oblastech buď zničena anebo vyhnána zpět do jižních lesů. Toto válečné tažení na vyhlazení nižších rodů přineslo mírné zušlechtění horských kmenů této epochy. A smísení potomci tohoto zušlechtěného badonanského rodu se objevili na jevišti dění jako zřetelně noví lidé—neandertálci.

4. NEANDERTÁLSKÉ RASY

64:2.7 (720.1) Many of the more intelligent and spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. THE BADONAN TRIBES

64:3.1 (720.2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:3.2 (720.3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:3.3 (720.4) While the tribes of the north grew more and more to fear the ice, those living near the homeland of their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:3.4 (720.5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:3.5 (720.6) 850,000 years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the *Neanderthal race*.

4. THE NEANDERTHAL RACES

Neandertálci byli znamenitými bojovníky a vytrvalými cestovateli. Postupně se z horských center v severozápadní Indii rozšířili na západ do Francie, na východ do Číny a také dolů na jih do severní Afriky. Dominovali světu téměř půl milionu let, až do dob migrace evolučních barevných ras.

Před 800 000 lety země oplývala zvěří; mnoho druhů vysoké zvěře, stáda slonů a hrochů se potulovalo po Evropě. Dobytku bylo velké množství, koně a vlci byli všude. Neandertálci byli výbornými lovci a jejich kmeny ve Francii jako první si osvojily obyčej dávat úspěšným lovcům možnost výběru žen, které si vzali za manželky.

Velmi užitečným pro tyto neandertálské kmeny byl sob; dával jim potravu, šatstvo a různé pracovní nástroje, protože využívali jeho rohy a kosti. Měli nízkou kulturu, ale značně zdokonalili opracování pazourku a dosáhli skoro úrovně v dobách Andona. Vrátilo se používání dřevěných klacků s upevněnými velkými pazourky, které sloužily jako sekery a krumpáče.

Před 750 000 lety se čtvrtý ledovec posunul daleko na jih. S pomocí svých zdokonalených nástrojů Neandertálci vytesali do ledu, který pokrýval severní řeky, otvory, ve kterých napichovali ryby, které se tam přišly nadýchat vzduchu. Tyto kmeny neustále ustupovaly před postupujícím ledem, který v tu dobu vytvořil svoji nejrozsáhlejší invazi v Evropě.

Ve stejnou dobu byl sibiřský ledovec na svém nejdelším pochodu na jih, nutící prvobytného člověka odejít ještě více na jih, zpátky na území svého původu. Ale lidské druhy byly již tak rozdílné, že nebezpečí dalšího míšení s nevyvíjejícími se opičimi příbuznými bylo značně sníženo.

Před 700 000 lety byl čtvrtý ledovec, největší ze všech ledovců na území Evropy, na ústupu; lidé a zvířata se vraceli na sever. Podnebí bylo chladné a vlhké a primitivní člověk opět prospíval v Evropě a v západní Asii. Země na severu, která byla ještě nedávno pokryta ledovcem se postupně zalesnila.

Rozsáhlá invaze ledovce jen málo změnila život savců. Tito živočichové přetrvávali v úzkém pásu země ležící mezi ledem a Alpami a po ústupu ledovce se opět velmi rychle rozšířili po celé Evropě. Z Afriky, přes sicilský pozemní most tam přišli sloni s rovnými kly, tuponosí nosorožci, hyeny a afričtí lvi a tato nová zvířata fakticky vyhubila tygry se šavlovými špičáky a hrochy.

Před 650 000 lety pokračovalo údobí mírného

64:4.1 (720.1) The Neanderthals were excellent fighters, and they traveled extensively. They gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) 800,000 years ago game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthals were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

64:4.4 (721.2) 750,000 years ago the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthals made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of his origin. But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) 700,000 years ago the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) 650,000 years ago witnessed the continuation of the mild climate. By the middle of

podnebí. Uprostřed meziledovcového období bylo klima tak teplé, že Alpy byly zbaveny téměř všeho ledu a sněhu.

Před 600 000 lety dosáhl led nejsevernějšího bodu svého ústupu a po několika tisícileté pauze začal svoji pátou výpravu na jih. Ale po dobu padesáti tisíc let se podnebí téměř nezměnilo. Člověk a zvířata v Evropě se změnili jen málo. Mírná suchost předchozího období ustoupila a alpské ledovce sestoupily mnohem níže do říčních údolí.

Před 550 000 lety postupující ledovec znovu vytlačil člověka a zvířata na jih. Ale tentokrát měl člověk mnohem více prostoru v širokém pásu země, táhnoucím se do Asie a ležícím mezi ledovým příkrovem a v tu dobu značně rozšířeným Černým mořem, které bylo spojeno se Středozemním mořem.

V dobách čtvrtého a pátého ledovce došlo k dalšímu rozšíření primitivní kultury neandertálských ras. Ale progres byl tak nepatrný, že se opravdu zdálo, jakoby pokus vytvořit nový a modifikovaný typ inteligentního života na Urantii směřoval k neúspěchu. V průběhu téměř čtvrtiny milionu let tyto primitivní kmeny kočovaly, lovily a válčily, opakovaně dosahovaly zlepšení v některých směrech, ale v celku neustále degenerovaly ve srovnání se svými vyvinutějšími předky-andonity.

Během těchto duchovně temných dob kultura lidské pověřivosti dosáhla své nejnižší úrovně. Neandertálci neměli vlastně žádné náboženství, kromě ostudné pověřivosti. Smrtelně se báli mraků, především mlh a mlžných oparů. Postupně se vyvinulo primitivní náboženství, založené na strachu z přírodních sil, zatímco uctívání zvířat ubývalo, protože zdokonalené nástroje a dostatek zvěře umožnily těmto lidem žít v menším strachu o zajištění potravy; sexuální odměny lovcům značně přispěly ke zdokonalení loveckého umění. Toto nové náboženství strachu vedlo k pokusům uklidňovat neviditelné síly, které řídí tyto přírodní živly a později vyvrcholilo obětováním lidí, aby si usmířili neviditelné a neznámé fyzické síly. A tento děsivý zvyk obětování lidí přetrvával u zaostalejších národů Urantie až do dvacátého století.

Tito pradávni Neandertálci se těžko dají nazývat uctívatelé slunce. Oni spíše žili ve strachu z tmy; měli smrtelný strach ze soumraku. Pokud trochu svítil měsíc, dokázali svůj strach ovládnout, ale když se měsíc zatměl, vylekali se a obětovávali své nejlepší muže a ženy ve snaze přimět měsíc k tomu, aby se zase rozzářil. Věděli již dlouho, že slunce se pravidelně vrací, ale o měsíci si mysleli, že se vrátí jen tehdy, když mu obětují své kmenové druhy. S rozvojem této rasy

the interglacial period it had become so warm that the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) 600,000 years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) 550,000 years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the Mediterranean.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthals really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

64:4.13 (722.1) These early Neanderthals could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon they conjectured only returned because

se předměty a účely obětování postupně měnily, ale nabízení lidských obětí jako součást náboženského obřadu dlouho přetrvával.

they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. PŮVOD BAREVNÝCH RAS

Před 500 000 lety byly badonanské kmeny, obývající severozápadní hornaté oblasti Indie, zapojeny v dalším velkém rasovém boji. Toto nelítostné válčení trvalo přes sto let a když tento dlouhý boj skončil, zůstalo jenom asi sto rodin. Ale ti, co přežili, byli nejinteligentnější a nejperspektivnější ze všech dosud žijících potomků Andona a Fonty.

A nyní mezi vysokohorskými badonity došlo k nové a zvláštní události. Muž a žena, žijící v severovýchodní části tehdy obydlené oblasti horského pásma, začali náhle plodit neobyčejně inteligentní děti. Tak se objevila sangikská rodina—předkové všech šesti barevných ras Urantie.

Tyto sangikské děti, bylo jich devatenáct, nepřevyšovaly své druhy jenom intelektem, ale jejich kůže prokazovala unikátní schopnost zbarvovat se různými barvami při vystavení se slunečnímu světlu. Mezi těmito devatenácti dětmi bylo pět červených, dvě oranžové, čtyři žluté, dvě zelené, čtyři modré a dvě indigové. Když děti vyrostly, tyto barvy se zvýraznily a když později tato omladina měla děti se svými kmenovými druhy, všichni jejich potomci měli barvu kůže svého sangikského rodiče.

A teď přeruším chronologické vyprávění, abych upozornil na příchod Planetárního Prince přibližně v tuto dobu a budeme se odděleně zabývat šesti sangikskými rasami Urantie.

6. ŠEST SANGIKSKÝCH RAS URANTIE

Na průměrné evoluční planetě se šest evolučních barevných ras objeví postupně, jedna po druhé; jako první se vyvine červený člověk a po světě se potuluje dlouhou dobu, než se objeví další barevné rasy. Současné objevení všech šesti barevných ras na Uranii, a v jedné rodině, bylo krajně neobvyklým jevem.

Objevení se prvních Andonitů na Urantii bylo také něco nového v Satanii. Na žádném jiné planetě lokální soustavy se nevyvinula taková rasa tvořící vlastní vůle ještě před evolučními barevnými rasami.

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

64:5.1 (722.2) 500,000 years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

64:5.2 (722.3) And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of unusually intelligent children. This was the *Sangik family*, the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

64:5.3 (722.4) These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

64:5.4 (722.5) And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

64:6.1 (722.6) On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family*, was most unusual.

64:6.2 (723.1) The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of the evolutionary races of color.

1. Červený člověk. Tito lidé byli mimořádným exemplářem lidské rasy a v mnoha směrech převyšovali Andona a Fontu. Byli nejinteligentnější skupinou a byli prvními sangikskými dětmi, kteří vytvořili kmenovou kulturu a správu. Vždy žili v jednoženství; také jejich smíšení potomci praktikovali jen zřídka mnohoženství.

V pozdějších dobách vznikly závažné a dlouhodobé problémy se žlutými bratry v Asii. Pomohl jim jejich časný vynález luku a šípů, ale naneštěstí zdědili po svých předcích silnou náchyllost bojovat mezi sebou a to je tak oslabilo, že je žluté kmeny dokázaly vyhnat z Asijského kontinentu.

Asi před osmdesáti pěti tisíci lety poměrně čisté zbytky červené rasy přešly hromadně do Severní Ameriky a brzy nato se potopila pozemní šíje v Beringově úžině, čímž zůstaly v izolaci. Již nikdy se červený člověk do Asie nevrátil. Ale po celé Sibiři, Číně, střední Asii, Indii a Evropě zanechali mnoho svých potomků, smíšených s jinými barevnými rasami.

Když červený člověk přešel do Ameriky, přinesl si sebou mnoho z učení a tradic svých dávných předků. Jeho bezprostřední předkové byli ve spojení s pozdějšími činnostmi světového centra Planetárního Prince. Ale krátce po příchodu do Ameriky začínal červený člověk ztrácet toto učení a nastal velký úpadek intelektuální a duchovní kultury. Velmi brzy se tito lidé opět pustili do krutých bojů mezi sebou a vypadalo to, že tyto kmenové boje budou mít za následek rychlé vyhubení těchto zbytků poměrně čisté červené rasy.

Kvůli tomuto velkému úpadku se zánik červeného člověka zdál nevyhnutelný, kdyby se přibližně před šedesáti pěti tisíci lety neobjevil Onamonalonton jako jejich vůdce a duchovní zachránce. On přinesl dočasný mír mezi kmeny červeného člověka Ameriky a obnovil jejich úctu k „Velkému Duchu.“ Onamonalonton se dožil devadesáti šesti let a jeho hlavní sídlo se nacházelo uprostřed mamutích sekvojí Kalifornie. Mnoho z jeho potomků přežilo do dnešní doby mezi „černonohými“ Indiány.

S postupem času se Onamonalontovo učení stávalo mlhavou tradicí. Znovu začaly bratrovražedné boje a již nikdy od doby tohoto velkého učitele žádný jiný vůdce nepřinesl mezi ně všeobecný mír. Stále více inteligentních rodů vymíralo v těchto kmenových bojích; kdyby tomu tak nebylo, na severoamerickém kontinentě by tito schopní a inteligentní červení lidé vybudovali významnou civilizaci.

64:6.3 (723.2) 1. *The red man.* These peoples were remarkable specimens of the human race, in many ways superior to Andon and Fonta. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

64:6.4 (723.3) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

64:6.5 (723.4) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

64:6.6 (723.5) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

64:6.7 (723.6) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the "Great Spirit." Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

64:6.8 (723.7) As time passed, the teachings of Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

Po odchodu z Číny do Ameriky severní červený člověk již nikdy nepřišel do kontaktu s jinými světovými vlivy (kromě Eskymáků) až do pozdější doby, kdy byl objeven bílým člověkem. Bylo to nejvýše politováníhodné, že červený člověk téměř vůbec nevyužil svoji příležitost být vylepšen smíšením se s pozdějším adamickým rodem. A tak se stalo, že červený člověk nedokázal vládnout bílým lidem a nebyl ochoten jim dobrovolně sloužit. Za takových okolností, jestli se dvě rasy nesmísí, jedna z nich je odsouzena k zániku

2. Oranžový člověk. Výjimečnou vlastností této rasy byla její touha stavět, stavět cokoliv, dokonce kupit obrovské hromady kamenů jen proto, aby se vidělo, který kmen postaví největší hromadu. I když nebyli progresivní lidé, značně těžili ze škol Planetárního Prince, kam posílali své delegáty pro instrukce.

Po ustoupení Středozemního moře na západ, oranžová rasa jako první postupovala podél pobřeží na jih do Afriky. Ale nikdy si v Africe nevytvořila pevné a bezpečné zázemí a byla úplně vyhlazena později dorazivší zelenou rasou.

Ještě než přišel zánik její existence, tato rasa ztratila většinu svého kulturního a duchovního dědictví. Ale v historii tohoto národa došlo k velkému obrození pod moudrým vedením Porshunty, duchovního vůdce této nešťastné rasy, který ji vedl v době zhruba před tři sta tisíci lety, kdy jejich centrum bylo v Armageddonu.

Poslední velký boj mezi oranžovými a zelenými lidmi se odehrál v oblasti dolního toku Nilu v Egyptě. Tento dlouho trvající konflikt probíhal téměř sto tisíc let a na jeho konci zůstalo naživu jen velmi málo členů oranžové rasy. Roztroušené zbytky tohoto národa byly pohlceny zelenými a později přišedší indigovými lidmi. Ale jako rasa, oranžový člověk přestal existovat přibližně před sto tisíci lety.

3. Žlutý člověk. Primitivní žluté kmeny jako první zanechaly lovu, založily stálé komunity a rozvinuly rodinný život, založený na zemědělství. Inteliktuálně byli pod úroveň červeného člověka, ale převyšovali všechny sangikské národy v rozvoji sociálních a kolektivních aspektů kmenové civilizace. Jednotlivé kmeny se učily žít spolu v relativním míru a protože se u nich vyvinul duch bratrství a jak se postupně rozšiřovaly po Asii, byly schopny vytlačovat červenou rasu.

Pobývající velmi daleko od centra světového duchovního vlivu, po odpadnutí Kaligastii byli vehnáni do velké temnoty; ale tento národ prodělal jedno zářivé období, když zhruba před sto tisíci

64:6.9 (723.8) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not rule the white man, and he would not willingly serve him. In such a circumstance, if the two races do not blend, one or the other is doomed.

64:6.10 (723.9) 2. *The orange man.* The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

64:6.11 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

64:6.12 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Porshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

64:6.13 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64:6.14 (724.4) 3. *The yellow man.* The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64:6.15 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age

lety převzal vedení nad těmito kmeny Singlangton a hlásal úctu „Jedné Pravdy.“

Skutečnost, že přežil poměrně velký počet žlutých lidí, je zásluhou jejich mezikmenového mírového soužití. Od doby Singlangtonu do vzniku dnešní Číny žlutá rasa patřila k nejmírumilovnějším národům Urantie. Tato rasa byla obdařena malým, ale silným potenciálem později importovaného adamického rodu.

4. Zelený člověk. Zelená rasa byla jednou z méně schopných skupin prvobytných lidí a byla značně oslabena častou migrací do různých oblastí. Před svým rozptýlením prošly tyto kmeny velkým obrozením kultury pod vedením Fantada přibližně před tři sta padesáti tisíci lety.

Zelená rasa se rozdělila do tří velkých větví: severní kmeny byly podrobeny, zotročeny a pohlceny žlutou a modrou rasou; východní větev splynula s indickými národy té doby, mezi kterými ještě dnes existují její zbytky; jižní národ přešel do Afriky, kde byl zničen svými, téměř stejně zaostalými, oranžovými příbuznými.

V mnoha ohledech byly obě skupiny v tomto boji vyrovnané, protože každá z nich byla gigantického vzrůstu a mnoho jejich vůdců měřilo přes dva a půl metru. Tato větev gigantického vzrůstu zeleného člověka byla omezena převážně na jižní, čili egyptský národ.

Zbytky vítězné zelené rasy byly potom pohlceny indigovými lidmi—poslední barevnou rasou, která odešla z původního sangikského centra rozptylování ras.

5. Modrý člověk. Modří lidé byli skvělý národ. Již brzy vynalezli oštěp a postupně vytvářeli základy mnohého umění moderní civilizace. Modrý člověk měl mozkovou kapacitu červeného člověka, spojenou s duší a citěním žlutého člověka. Potomci Adama je upřednostňovali před všemi pozdějšími existujícími barevnými rasami.

Raní modří lidé podlehli přemlouvání učitelů ze štábu Prince Kaligastii a byli uvrženi ve velký zmatek následným překrouceným učením těchto zrádných vůdců. Podobně jako ostatní primitivní rasy, oni se také nikdy plně nevzpamatovali ze zmatku, který způsobila Kaligastiova zrada a také nikdy zcela nepřekonali svůj sklon bojovat mezi sebou.

Přibližně pět set let po pádu Kaligastii došlo k rozšířenému obrození učení a také

among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the “One Truth.”

64:6.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

64:6.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

64:6.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

64:6.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

64:6.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

64:6.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

64:6.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

64:6.23 (725.4) About five hundred years after Caligastia's downfall a widespread revival of

primitivního—ale opravdového a prospěšného—náboženství. Velkým učitelem modré rasy se stal Orlando a přivedl mnoho kmenů zpět k uctívání skutečného Boha pod jménem „Svrchovaný Vůdce.“ To byl největší pokrok, kterého modrý člověk dosáhl do doby, kdy byl později tak značně vylepšen smíšením s adamickým rodem.

Evropské výzkumy a zkoumání starší doby kamenné se týkají převážně odkrývání náradí, kosterních pozůstatků a uměleckých předmětů těchto pradávných modrých lidí, protože setrvali v Evropě až do nedávné doby. Takzvané bílé rasy Urantie jsou potomky těchto modrých lidí, kteří byli nejprve pozměněni mírným smíšením se žlutou a červenou rasou a později byli výrazně vylepšeni asimilací s fialovou rasou.

6. Indigová rasa. Jestliže červení lidé byli nejvyspělejšími ze všech sangikských ras, tak černí lidé byli nejzaostalejšími. Byli poslední, kteří opustili svoje horské rodné domovy. Odešli do Afriky, zmocnili se celého kontinentu a od té doby tam zůstávají, s výjimkou časů, kdy byli násilně odvléčeni do otroctví.

Indigová rasa, izolovaná v Africe, podobně jako červená, byla jen málo, nebo vůbec, vylepšena, což by bylo možné smíšením s adamickým rodem. Indigoví lidé, osamoceni v Africe, udělali malý pokrok do doby, kdy se objevil Orvonon a během které prodělali velké duchovní probuzení. I když později téměř úplně zapomněli „Boha Bohů“ hlásaného Orvononem, neztratili zcela touhu uctívat Neznámo; alespoň udržovali jakousi formu uctívání až do doby před několika tisíci lety.

Bez ohledu na jejich zaostalost, před nebeskými silami mají tito indigoví lidé naprosto stejné postavení jako každá jiná pozemská rasa.

Tyto doby se vyznačovaly prudkými boji mezi různými rasami, ale v blízkosti hlavního centra Planetárního Prince osvícenější a nedávno poučené skupiny žily v poměrné harmonii, ačkoliv široké rozšíření kultury mezi světovými rasami nenastalo až do doby závažného přerušení tohoto režimu, které bylo způsobeno vypuknutím Luciferovy vzpoury.

Čas od času všechny tyto rozdílné národy prodělaly kulturní a duchovní obrození. Velkým učitelem v době po příchodu Planetárního Prince byl Mansant. Ale zmiňujeme se pouze o těch významných vůdcích a učitelích, kteří výrazně ovlivnili a inspirovali celé rasy. Postupem času se vynořilo v různých oblastech mnoho méně důležitých učitelů, ale celkově přispěli značnou

learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlando became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the “Supreme Chief.” This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64:6.24 (725.5) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white* races of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64:6.25 (725.6) 6. *The indigo race.* As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have ever since remained there except when they have been forcibly taken away, from age to age, as slaves.

64:6.26 (725.7) Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the “God of Gods” proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

64:6.27 (725.8) Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

64:6.28 (725.9) These were ages of intense struggles between the various races, but near the headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

64:6.29 (726.1) From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in different regions; and in the aggregate they

měrou k zachování vlivů, které zabránily úplnému zhroucení kulturní civilizace, především během dlouhého a temného období mezi zradou Kaligastii a příchodem Adama.

Existuje mnoho pádných a dostatečných důvodů pro evoluční plán buď tří nebo šesti barevných ras na planetách prostoru. Přestože smrtelníci Urantie nejsou schopni plně ocenit všechny tyto důvody, chtěli bychom vás upozornit na následující faktory:

1. Různost je nezbytná pro možnost širokého působení přírodního výběru—diferencovaného přežití vyšších druhů.

2. Silnější a dokonalejší rasy vznikají smíšením rozdílných rodů, jestliže tyto odlišné rasy jsou nositelé vyšších dědičných genů. Rasy Urantie by mohly mít prospěch z takového raného smíšení, pokud by takový smíšený národ byl následně účinně vylepšen důkladným smíšením s vyšším adamickým rodem. Provedení takového experimentu na Urantii v současných rasových podmínkách by mělo katastrofální následky.

3. Etnická různorodost podněcuje zdravou konkurenci.

4. Odlišnosti ras a skupin uvnitř jednoho národa jsou nezbytné pro rozvoj lidské tolerance a altruismu.

5. Stejnorodost lidské rasy není žádoucí do té doby, dokud národy vyvíjejícího se světa nedosáhnou poměrně vysokých úrovní duchovního rozvoje.

7. ROZPTÝLENÍ BAREVNÝCH RAS

Když se barevní potomci sangikské rodiny začali rozmnožovat a hledat možnosti pro rozšíření do přilehlých oblastí, byl pátý ledovec—třetí v geologické chronologii—již na své cestě na jih přes Evropu a Asii. Tyto rané barevné rasy byly během tohoto ledovcového období vystaveny mimořádně chladným a krutým podmínkám. V Asii byl tento ledovec tak rozlehlý, že migrace do východní Asie byla na tisíce let přerušena. A dokud neustoupilo Středozemní moře v důsledku zvednutí pevniny v Arábii, lidé nemohli projít do Afriky.

Z těchto důvodů se tyto sangikské národy téměř sto tisíc let usazovaly kolem úpatí hor a víceméně se mísily, přestože mezi nimi existovala zvláštní, ale přirozená antipatie, která se brzy projevila mezi rozdílnými rasami.

contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

64:6.30 (726.2) There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

64:6.31 (726.3) 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

64:6.32 (726.4) 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

64:6.33 (726.5) 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

64:6.34 (726.6) 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

64:6.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

64:7.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

64:7.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural antipathy which early manifested itself between the different races.

Mezi obdobím Planetárního Prince a příchodem Adama se Indie stala domovem nejkosmopolitnější populace, jaká kdy byla na zemském povrchu. Ale neštěstím bylo, že tato směsice obsahovala příliš velké procento zelené, oranžové a indigové rasy. Pro tyto druhotné sangikské rasy byl život snadnější a pohodlnější v jižních oblastech a proto mnoho z nich migrovalo do Afriky. Původní sangikské národy, vyšší rasy, se tropům vyhýbaly. Červený člověk odešel na severovýchod Asie, těsně následován žlutým člověkem, zatímco modrá rasa se přesunula na severozápad do Evropy.

Červený člověk začal brzy migrovat na severovýchod hned za patami ustupujícího ledu, prošel kolem vysokých hor Indie a zabral celou severovýchodní Asii. Hned za ním šly žluté kmeny, které ho později vytlačily z Asie do Severní Ameriky.

Když relativně čisté větve zbytků červené rasy opustily Asii, tvořily jedenáct kmenů o počtu něco málo přes sedm tisíc mužů, žen a dětí. Tyto kmeny doprovázely tři malé skupiny smíšených rodů, z nichž největší byla kombinací oranžové a modré rasy. Tyto tři skupiny se nikdy zcela nespřátelily s červeným člověkem a brzy odešly na jih do Mexika a Střední Ameriky, kde se k nim později připojila malá skupina smíšených žlutých a červených lidí. Všechny tyto rody se vzájemně promísily a založily novou sloučenou rasu, která měla mnohem menší sklony k boji, než čistá větev červeného člověka. Během pěti tisíc let se tato smíšená rasa rozčlenila do tří skupin, položivši základy samostatným civilizacím v Mexiku, Střední Americe a Jižní Americe. Jihoamerická větev obdržela neznatelný díl krve Adama.

Do jisté míry se raní červení a žlutí lidé smísili v Asii a potomci tohoto spojení odešli na východ a na jižní mořské pobřeží, odkud byli vytlačeni rychle se zvětšující žlutou rasou na poloostrov a blízké ostrovy v moři. Oni jsou dnešními hnědými lidmi.

Žlutá rasa stále okupovala střední oblasti východní Asie. Ze všech šesti barevných ras žlutá rasa přežila v největším počtu. I když se žlutí lidé čas od času zapojili do rasové války, nevedli takové neustálé a nelítostné vyhlazovací války jako červení, zelení a oranžoví lidé. Tyto tři rasy se fakticky vzájemně zničily předtím, než byly úplně vyhlazeny nepřátelými jinými rasami.

Poněvadž pátý ledovec nepostoupil příliš daleko na jih Evropy, byla pro tyto sangikské národy částečně otevřena cesta na severozápad.

64:7.3 (726.10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

64:7.4 (727.1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

64:7.5 (727.2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

64:7.6 (727.3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They are the present-day brown men.

64:7.7 (727.4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

64:7.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest;

Po ústupu ledu modří lidé, společně s několika dalšími malými rasovými skupinami, migrovali na západ po starých stezkách Andonitů. Přicházeli do Evropy v postupných vlnách, až obýdli většinu kontinentu.

V Evropě se brzy potkali s neandertálskými potomky svého dávného a společného předka—Andona. Tito starší evropští neandertálci byli ledovcem vytlačeni na jih a na východ a tak se mohli záhy střetnout se svými přicházejícími příbuznými sangikských kmenů a rychle je absorbovat.

Obecně vzato a zpočátku, sangikské kmeny byly na vyšší intelektuální úrovni a v mnoha směrech převyšovaly degenerované potomky raných andonitů, obyvatele plání; a míšení těchto sangikských kmenů s neandertálci vedlo ihned ke zdokonalení starší rasy. A bylo to právě toto vlévání sangikské krve, především od modrého člověka, které způsobilo výrazné vylepšení neandertálců, což se projevilo v těch již inteligentnějších kmenech, které se šířily po Evropě z východu.

V průběhu následujícího meziledovcového období se tato nová neandertálská rasa rozšířila z Anglie do Indie. Zbytky modré rasy Perského poloostrova se později smísily s některými jinými rasami, zejména se žlutou. A výsledkem tohoto smíšení byla rasa, která byla později poněkud vylepšena fialovou rasou Adama a která přežila jako snědé kočovné kmeny dnešních Arabů.

Veškeré snahy určit sangikské předky dnešních národů musí vzít v úvahu pozdější vylepšení rasových rysů v důsledku přimísení adamické krve.

Vyšší rasy vyhledávaly severní nebo mírné podnebí, zatímco oranžová, zelená a indigová rasa jedna za druhou odešly do Afriky po znovu zvednutém pozemním mostě, který odděloval na západ ustupující Středozemní moře od Indického oceánu.

Poslední ze sangikských ras, která opustila oblast jejich původu, byl indigový člověk. Přibližně v době, kdy zelený člověk vyvražďoval oranžovou rasu v Egyptě a sám se přitom velmi oslaboval, začal hromadný odchod černé rasy přes Palestinu, podél pobřeží, na jih. A později, když tito fyzicky silní indigoví lidé zaplavili Egypt, zcela vyhladili z povrchu zemského zeleného člověka pouhou silou svého počtu. Tyto indigové rasy absorbovaly pozůstatky oranžového člověka a převážnou část rysů zelené rasy a některé indigové kmeny byly tímto smíšením výrazně vylepšeny.

A z toho je zřejmé, že Egypt byl nejprve ovládán oranžovým člověkem, potom zeleným,

and upon the retreat of the ice the blue men, together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

64:7.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthals had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

64:7.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainsmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

64:7.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

64:7.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

64:7.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

64:7.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

64:7.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green,

pak indigovým (černým) člověkem a ještě později smíšenou rasou indigových, modrých a modifikovaných zelených lidí. Ale ještě dávno před příchodem Adama modří lidé Evropy a smíšené rasy Arábie vyhnali indigovou rasu z Egypta daleko na jih afrického kontinentu.

Jak se migrace sangikských ras blíží ke konci, zelené a oranžové rasy zmizely, červený člověk vládne Severní Americe, žlutý člověk východní Asii, modrý člověk Evropě a indigová rasa osídlila Afriku. Indie je útočištěm smíšených nižších sangikských ras a hnědý člověk, mající v sobě červenou a žlutou rasu, okupuje ostrovy poblíž asijského pobřeží. Smíšená rasa poněkud vyššího potenciálu osídluje horské oblasti Jižní Ameriky. Čistokrevnější Andonité žijí v odlehlých oblastech na severu Evropy a na Islandu, v Grónsku a na severovýchodě Severní Ameriky.

V obdobích nejdelšího postupu ledovců byly nejzápadnější kmeny Andonitů téměř vytlačeny do moře. Dlouhé roky žily na úzkém pruhu země jižního pobřeží dnešní Anglie. A právě tyto tradičně opakované postupy ledu je přinutily jít na moře s příchodem šestého a posledního ledovce. Andonité byli prvními mořeplavci. Stavěli lodě a začali hledat nové pevniny v naději, že tam nebudou ohrožováni děsivými invazemi ledu. Někteří z nich se dostali na Island, jiní do Grónska, ale velká většina zemřela hladem a žízni na otevřeném moři.

Před něco málo více než osmdesáti tisíci lety, brzy po příchodu červeného člověka na severovýchod Severní Ameriky, zamrzání severních moří a posun lokálních ledových polí v Grónsku přinutilo Eskymáky—potomky původních obyvatel Urantie—hledat nový, vhodnější domov. A podařilo se jim to, když bezpečně překonali úzké úžiny, oddělující v té době Grónsko od severovýchodních pevninských mas Severní Ameriky. Na tento kontinent dorazili asi dvě stě jedno století po příchodu červeného člověka na Aljašku. Následně část smíšeného potomstva modrého člověka se přesunula na západ a smísila se s pozdními Eskymáky. Toto spojení mírně prospělo eskymáckým kmenům.

Asi před pěti tisíci lety došlo na jihovýchodních březích Hudsonova zálivu k náhodnému setkání jednoho indiánského kmene a osamělé skupiny Eskymáků. Tyto dva rody spolu obtížně komunikovaly, ale velmi brzy se smísily, což mělo za následek to, že tito Eskymáci byli časem absorbováni daleko početnějšími červenými lidmi. A to je jediný případ kontaktu severoamerického červeného člověka s jakoukoliv jinou lidskou rasou do doby asi před tisíci lety, kdy první bílý člověk náhodou přistál na pobřeží

followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

64:7.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North America.

64:7.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

64:7.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

64:7.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to

Atlantiku.

Boje v těchto dávných dob byly charakterizovány odvahou, statečností a také hrdinstvím. A nám všem je líto, že tak mnoho těchto ušlechtilých a nespoutaných rysů vašich dávných předků bylo ztraceno pro pozdější rasy. Přestože si vážíme významu mnoha zdokonaleních vyvíjejících se civilizací, postrádáme tam velkolepou vytrvalost a jedinečnou oddanost vašich dávných předků—rysů, které často hraničily se vznešeností a ušlechtilostí.

[Představeno Nositelem Života, trvale pobývajícím na Urantii.]

land on the Atlantic coast.

64:7.20 (729.1) The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

64:7.21 (729.2) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Kapitola 65. Dohled nad evolucí

⇐ 064

Kniha Urantia

066 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 65 DOHLED NAD EVOLUCÍ

Sekce

Úvod

1. Funkce Nositelů Života
2. Evoluční panorama
3. Podpora evoluce
4. Urantijská epopej
5. Proměnlivosti evoluce života
6. Evoluční metody života
7. Evoluční úrovně mysli
8. Evoluce v čase a prostoru

PAPER 65 THE OVERCONTROL OF EVOLUTION

SECTIONS

Introduction

1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

Úvod

ZÁKLADNÍ evoluční materiální život—život před objevením se myslí—je stanoven formulací Hlavních Fyzických Kontrolorů a životadárnou podporou Sedmi Hlavních Duchů ve spojení s aktivní péčí určených Nositelů Života. V důsledku koordinovaného působení této trojitě tvořivosti se v organismu vyvíjí fyzická kapacita pro činnost mysli—materiální mechanismy, umožňující uvážené reakce na vlivy vnějšího prostředí a později, na vnitřní podněty vznikající v samotné mysli.

Tudíž, existují tři rozdílné úrovně tvoření života a jeho evoluce.

1. Oblast fyzické energie—vytvoření podmínek pro činnost mysli.
2. Podpora mysli poskytovaná pomocnými duchy—ovlivňující vytváření podmínek pro duchovní vnímání.

3. Obdarování smrtelné mysli

INTRODUCTION

65:0.1 (730.1) BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartation ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministration of the ordained Life Carriers. As a result of the co-ordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

65:0.2 (730.2) There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

65:0.3 (730.3) 1. The physical-energy domain — mind-capacity production.

65:0.4 (730.4) 2. The mind ministry of the adjutant spirits — impinging upon spirit capacity.

65:0.5 (730.5) 3. The spirit endowment of mortal mind

duchem—vrcholem je poskytnutí Ladiče Myšlení.

Mechanické, nenaučitelné úrovně reagování organismu na působení okolního prostředí jsou oblastí fyzických regulátorů. Pomocní duchové mysli aktivují a regulují adaptivní, čili nemechanické, naučitelné typy myslí—ty reagující mechanismy organismů, které mají schopnost učit se ze zkušenosti. A tak, jak pomocní duchové manipulují s potenciály mysli, tak Nositelé Života vykonávají dohled, do značné míry ponechaný na vlastním uvážení, nad ekologickými aspekty evolučních procesů až do doby objevení se lidské vůle—schopnosti poznat Boha a možnosti projevovat mu úctu.

It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. FUNKCE NOSITELŮ ŽIVOTA

Nositelé Života jsou obdařeni schopností proměny osobnosti, kterou má pouze několik řádů tvorů. Tito Synové lokálního vesmíru jsou schopni působit ve třech různých fázích bytí. Obvykle vykonávají své povinnosti jako Synové střední fáze, což je stav v jakém vznikli. Ale Nositelé Života by nebyli schopni na takovém stupni existence působit v elektrochemickém prostředí jako zhotovitelé prvků živé existence z fyzických energií a materiálních částic.

Nositelé Života jsou způsobilí působit a působí na třech následujících úrovních:

1. Materiální elektrochemická úroveň.

2. Běžná střední fáze kvazimorontální existence.

3. Pokročilá poloduchovní úroveň.

Když se Nositelé Života připraví k nové implantaci života a vyberou místo pro takový úkol, svolají komisi archandělů, kteří provedou jejich proměnu. Tato skupina je složena z deseti řádů různých osobností, včetně fyzických regulátorů a jejich spolupracovníků. Komisi řídí představitel archandělů, který je pro tuto funkci pověřen Gabrielem a má souhlas Věčně Moudrých. Po připojení k odpovídajícím okruhům mohou tyto bytosti provést takové modifikace Nositelů Života, aby mohli okamžitě působit na fyzických elektrochemických úrovních.

— culminating in Thought Adjuster bestowal.

65:0.6 (730.6) The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise considerable discretionary control over the environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

65:1.1 (730.5) The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

65:1.2 (730.6) Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

65:1.3 (730.7) 1. The physical level of electrochemistry.

65:1.4 (730.8) 2. The usual mid-phase of quasi-morontal existence.

65:1.5 (730.9) 3. The advanced semispiritual level.

65:1.6 (731.1) When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

Až jsou prototypy života stanoveny a nezbytná materiální příprava je dokončena, okamžitě se aktivují supermateriální síly, starající se o přenášení života a—vzniká život. Hned potom jsou Nositelé Života vráceni do svého normálního, středofázového stavu osobnosti, ve kterém mohou manipulovat živými prvky a ovládat vyvíjející se organizmy, ačkoliv nemají žádnou možnost organizovat—vytvářet—nové typy živé hmoty.

Po završení určité etapy organické evoluce a poté, kdy se v nejvyšších vyvíjejících se organizmech objeví svobodná vůle lidského typu, Nositelé Života musí buď planetu opustit, nebo dát slib zřeknutí; což znamená, že slibují zdržet se veškerých pokusů dále ovlivňovat průběh organické evoluce. A když je takový slib dobrovolně dán těmi Nositeli Života, kteří se rozhodnou zůstat na planetě jako budoucí poradci pro ty, kterým bude svěřena péče o nově vyvinuté tvory, je svolána dvanáctičlenná komise, řízená představitelem Večerních Hvězd, jednajícím se souhlasem Vládce Soustavy a se svolením Gabriela. A tito Nositelé Života jsou ihned přeměněni do třetí fáze existence osobnosti—poloduchovní úrovně bytí. A já působím na Urantii v této třetí fázi bytí od časů Andona a Fonty.

My se těšíme na dobu, kdy vesmír může být ustálen ve světle a životě a kdy přijde možnost čtvrtého stadia bytí, ve kterém budeme zcela duchovní, ale nikdy nám nebylo odhaleno, jakou metodou můžeme tento toužebný a pokročilý stav dosáhnout.

2. EVOLUČNÍ PANORAMA

Historie vzestupu člověka od mořských řas k vládci pozemského tvorstva je úchvatný příběh biologického boje a přežití myslí. Prvotní předci člověka byli doslova bahno a kal oceánského dna v líných a teplých vodách zálivů a zátok, rozložených podél rozlehlých pobřežích pradávných vnitrozemních moří; byly to stejné vody, ve kterých Nositelé Života uložili tři nezávislé implantace života na Urantii.

V současné době existuje jen velmi málo druhů pradávných typů mořských rostlin, které se účastnily těchto epochálních změn, jejichž výsledkem byl vznik typu rostlin, podobající se organismu živočichů dnes. Jedním z takových pradávných přechodných typů, který přežil, jsou houby— organizmy, ve kterých proběhl postupně přechod od rostlinného života k živočišnému. Tyto dávne přechodné formy, ačkoliv nejsou totožné s

65:1.7 (731.2) After the life patterns have been formulated and the material organizations have been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731.3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the fostering of the newly evolved will creatures, there is summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731.4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731.5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

65:2.2 (731.6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animallike borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early midway types, those organisms through which the *gradual* transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not identical with modern sponges, were much like

dnešními houbami, se jim velmi podobaly; ony byly skutečnými mezními organizmy—ani rostliny ani živočichové—ale nakonec vedly ke vzniku opravdových živočišných forem života.

Bakterie, jednoduché rostlinné organizmy velmi primitivního typu, se změnily jen málo od doby vzniku života; dokonce ve svém parazitním chování projevují určitý stupeň zpětného vývoje. Mnohé houby také představují zpětný pohyb v evoluci, protože jsou to rostliny, které ztratily svoji schopnost vytvářet chlorofyl a staly se více či méně parazitními. Většina bakterií způsobující nemoci a jejich pomocníci viry, ve skutečnosti patří do této skupiny odpadlých parazitních hub. V průběhu uplynulých epoch celá obrovská říše rostlinného života prošla cestou evoluce od předků, ze kterých také pocházejí bakterie.

Brzy a náhle se objevil vyšší jednobuněčný typ živočišného života. A od těch pradávných dob se dnešní měňavka—typický jednobuněčný živočišný organizmus—téměř nezměnila. Ona dovádí dnes stejně tak, jako v době, kdy se objevila a byla posledním a největším úspěchem evoluce života. Tento nepatrný tvor a jeho jednobuněční příbuzní znamenají pro živočišnou říši to, co bakterie pro rostlinnou říši; je příkladem organizmu, který přežil první evoluční stupně diferenciace života a také je příkladem neúspěchu dalšího vývoje.

Zanedlouho se rané jednobuněčné živočišné druhy sdružovaly do kolonií, nejprve jako váleči a potom jako řád polypovců a medúz. Ještě později se vyvinuly mořské hvězdice, lilijice, mořští ježci, sumýši, mnohonožky, hmyz, pavouci, koryši a blízce příbuzné skupiny červů a pijavic, brzy následované měkkýši—ústřicemi, chobotnicemi a plži. Objevily se a zanikly stovky a stovky druhů; zmiňujeme se jenom o těch, které překonaly předlouhý boj o přežití. Takové nevyvojové druhy, společně s později se objevšimi rybami, dnes představují neměnné typy pradávných a nižších živočichů—větve stromu života, které se nedokázaly rozvíjet.

A tak bylo připraveno jeviště pro objevení se prvních živočichů s páteří—ryb. Z této rybí čeledi vznikly dvě unikátní modifikace: žába a mlok. A byla to žába, která začala ty řady postupné diferenciace v živočišném životě, které nakonec vyvrcholily v samotného člověka.

Žába je jedním z nejranějších žijících předků lidské rasy, ale ona se také nedokázala dále vyvíjet a dnes je téměř stejná, jako byla v těch dávných dobách. Žába je jediným, dnes žijícím druhem na zemském povrchu, předkem prvotních ras. Mezi

them; they were true borderline organisms — neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

65:2.3 (732.1) The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

65:2.4 (732.2) The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly*. And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development*.

65:2.5 (732.3) Before long the early single-celled animal types associated themselves in communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

65:2.6 (732.4) The stage was thus set for the appearance of the first backboneed animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

65:2.7 (732.5) The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species ancestor of the early dawn races now living on the

žábou a Eskymákem nemá lidská rasa žádného přeživšího předka.

Z žab vznikli reptilie, značně rozšířená živočišná třída, která je prakticky vyhynulá, ale která, předtím než skončila svoji existenci, zplodila celou ptačí rodinu a početné druhy savců.

Pravděpodobně největším skokem v celé evoluci v době předcházející člověku byl ten, kdy se z plazů stali ptáci. Současné druhy ptáků—orli, kachny, holubi a pštrosi—všechny pocházejí z obrovitých ptáků dávné minulosti.

Říše plazů, pocházející z čeledi žab, je dnes zastoupena čtyřmi skupinami: dvě z nich jsou nevyvojové—hadí, ještěrky, společně se svými příbuznými aligátory a želvami; jedna je částečně vyvojová—ptáci; a čtvrtá, předchůdci savců a přímá rodová linie lidských druhů. Přestože již dávno vymřeli, obrovitost přechodných reptilií našla svůj obraz ve slonovi a mastodontu, zatímco jejich podivné tvary přetrvaly ve skákajících klokanech.

Na Urantii se objevilo pouze čtrnáct fylumů), z nichž poslední byly ryby a žádné nové třídy se od ptáků a savců nevyvinuly.

Byl to hbitý malý reptilní masožravý dinosaur, ale s poměrně velkým mozkiem, ze kterého se náhle objevili placentární savci. Tito savci se rychle vyvinuli mnoha různými směry a dali vzniknout nejenom dnešním běžným druhům, ale vyvinuli se také do mořských typů, takových, jako jsou velryby a tuleni a do létajících tvorů, jako je čeleď netopýrů.

Takže, člověk se vyvinul z vyšších savců, kteří pocházejí ze západní implantace života v pradávných chráněných mořích, rozkládajících se východně-západním směrem. Východní a centrální skupiny živých organismů se zpočátku rozvíjely úspěšně směrem k dosažení předlidských úrovní živočišné existence. Ale postupem času východní ložisko umístění života nedokázalo dosáhnout dostatečnou úroveň předlidského intelektu, čímž utrpělo opakované a nenahraditelné ztráty svých nejvyšších typů zárodečné plazmy a přišlo navždy o schopnost obnovit lidské potenciály.

Vzhledem k tomu, že schopnost pro rozvoj intelektu v této východní skupině byla tak nesporně nižší než v ostatních dvou skupinách, Nositelé Života, se souhlasem svých nadřízených, ovlivňovali životní prostředí tak, aby více omezili tyto nižší předlidské druhy vyvíjejícího se života. Všechny vnější znaky eliminace těchto nižších skupin tvorů se jeví jako náhodné, ale ve

face of the earth. The human race has no surviving ancestry between the frog and the Eskimo.

65:2.8 (732.6) The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

65:2.9 (732.7) Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

65:2.10 (732.8) The kingdom of reptiles, descended from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

65:2.11 (733.1) Only fourteen phyla have appeared on Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

65:2.12 (733.2) It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals *suddenly* sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

65:2.13 (733.3) Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the *western implantation* of life in the ancient east-west sheltered seas. The *eastern* and *central* groups of living organisms were early progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

65:2.14 (733.4) Since the quality of the mind capacity for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances the elimination of these inferior groups of creatures

skutečnosti to všechno bylo úmyslné.

Během pozdějšího evolučního rozvoje intelligence, lemurovité předkové lidských druhů byli mnohem více pokročilejší v Severní Americe než v jiných oblastech; proto byli vedeni k migraci z místa implantace západního života do jiných oblastí přes pozemní šíji v Beringově úžině a dolů podél pobřeží do jihozápadní Asie, kde pokračovali ve svém vývoji a získali přidáním určitých rodových linií skupiny centrálního života. Tímto způsobem se člověk vyvinul z některých západních a centrálních rodových linií života, ale ve středních oblastech, blízkých k východním regionům.

Tímto způsobem se život, který byl založen na Urantii, vyvíjel do doby ledové, kdy se poprvé objevil sám člověk a začal svoji rušnou planetární pouť. A toto objevení se primitivního člověka na zemi během doby ledové nebyla pouhá náhoda; bylo to naplánováno. Kruté a drsné podnebí éry ledovců bylo ve všech směrech přizpůsobeno účelu podporovat vytvoření odolného typu lidských bytostí s obrovskou schopností pro přežití.

3. PODPORA EVOLUCE

Těžko by bylo možné vysvětlovat současné-dnešní lidské mysli mnohé podivné a zdánlivě groteskní zvláštnosti raného evolučního rozvoje. Za všemi těmito zdánlivě zvláštními procesy evoluce živých tvorů stojí účelový záměr, ale my nemáme dovoleno svévolně zasahovat do vývoje žijících prototypů poté, kdy byly uvedeny v činnost.

Nositelé Života mohou použít jakýkoliv možný přírodní zdroj a mohou využít všechny nahodilé okolnosti, které podpoří evoluční rozvoj experimentálního života, ale není nám dovoleno zasahovat mechanicky či svévolně ovlivňovat průběh a postup rostlinné či živočišné evoluce.

Vy již víte, že smrtelníci Urantie se vyvinuli z primitivních žab a že tato vzestupná rodová linie, nesená jednou žabou, v určité situaci těsně unikla vymření. Ale neměly by se dělat závěry, že evoluce lidstva by nešťastnou náhodou v tomto okamžiku skončila. V tu stejnou chvíli jsme pozorovali a podporovali ne méně než tisíc různých a od sebe daleko vzdálených mutujících genotypů, které mohly být integrovány do různých prototypů předlidského vývoje. Tato pradávna žabička představovala naši třetí volbu, protože dva předchozí genotypy vyhnuly navzdory našemu veškerému úsilí o jejich zachování.

was accidental, but in reality it was altogether purposeful.

65:2.15 (733.5) Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

65:2.16 (733.6) In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

65:3.1 (733.7) It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

65:3.2 (733.8) Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

65:3.3 (733.9) You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this juncture. At that very moment we were observing and fostering no less than one thousand different and remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the two prior life strains having perished in spite of all

Dokonce ztráta Andona a Fonty ještě předtím, než měli děti, přestože by zpomalila lidskou evoluci, by ji nezastavila. Po objevení se Andona a Fonty a před vyčerpáním mutačního potenciálu živočišného života se vyvinulo ne méně než sedm tisíc vhodných rodových linií, ze kterých by mohl vzniknout některý z lidských typů rozvoje. A mnohé z těchto kvalitnějších linií byly později asimilovány různými větvemi rozšiřujících se lidských druhů.

Dávno předtím než na planetu přišli Materiální Syn a Materiální Dcera—biologičtí vylepšovatelé—lidské potenciály vyvíjejících se živočišných druhů byly vyčerpány. Tento biologický status živočišného života je odhalen Nositelům Života skrze fenomén mobilizace třetí fáze pomocných duchů, která automaticky nastává s vyčerpáním schopnosti všeho živočišného života dát vzniknout mutovaným potenciálním jedincům předcházejících člověku.

Lidstvo na Urantii musí vyřešit problémy rozvoje smrtelníků s těmi lidskými rody, které má k dispozici—během celé další budoucnosti se z předlidských zdrojů nevyvinou žádné nové rasy. Ale tato skutečnost nevylučuje možnost dosažení daleko vyšších úrovní lidského rozvoje prostřednictvím inteligentní péče o evoluční potenciály, které ještě zbývají ve smrtelných rasách. To, co my, Nositelé Života, děláme pro podporu a zachování rodových linií před vznikem lidské vůle, člověk musí dělat sám po našem odchodu z aktivní účasti v evoluci. Všeobecně vzato, evoluční osud člověka je v jeho vlastních rukách a vědecká moudrost musí dříve či později nahradit libovolné působení nekontrolovatelného přirozeného výběru a náhodného přežití.

Hovoříc o podporování evoluce, bylo by chybou nezmínit se o tom, že v daleké budoucnosti, kdy budete mít možnost být přiděleni ke sboru Nositelů Života, budete mít mnoho příležitostí předložit návrhy a učinit jakékoliv možné zdokonalení v plánech a metodách řízení života a jeho přenášení. Bud'te trpěliví! Jestli máte dobré nápady, jestli vaše mysl plodí lepší metody řízení jakékoliv části vesmíru, určitě budete mít příležitost je představit vašim druhům a partnerům v budoucí epoše.

4. URANTIJSKÁ EPOPEJ

Nezapomínejte na ten fakt, že Urantia nám byla přidělena jako planeta experimentálního života. Na této planetě jsme provedli náš šedesátý

our efforts toward their conservation.

65:3.4 (734.1) Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

65:3.5 (734.2) Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

65:3.6 (734.3) Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

65:3.7 (734.4) And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. THE URANTIA ADVENTURE

65:4.1 (734.5) Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify

pokus modifikovat, a podle možnost, zdokonalit, satanijské varianty nebadonských modelů života. A je zaznamenáno, že jsme dosáhli početných prospěšných modifikací standardních prototypů života. Přesněji řečeno, na Urantii jsme vypracovali a úspěšně demonstrovali ne méně než dvacet osm modifikovaných vlastností, které budou užitečné celému Nebadonu v průběhu celé další budoucnosti.

Ale na žádném světě se experimentální život nezakládá v tom smyslu, že se zkouší něco, co je nevyzkoušené a neznámé. Evoluce života je metoda, která se neustále rozvíjí, specializuje a mění, ale nikdy není nahodilá, nekontrolovatelná a není ani, ve smyslu náhody, úplně experimentální.

Mnohé rysy lidského života poskytují přemíru důkazů o tom, že fenomén smrtelné existence byl moudře naplánován, že organická evoluce není pouze kosmickou náhodou. Poraněná živá buňka má schopnost vytvářet určité chemicky posílené látky, které tak mohou stimulovat a aktivovat sousední neporušené buňky, takže ony ihned začnou vylučovat určitou hmotu, která podporuje léčivé procesy v ráně; a tyto normální a nezraněné buňky se začnou současně rozmnožovat—ve skutečnosti začínají vytvářet nové buňky, aby nahradily všechny partnerské buňky, které by mohly zahynout následkem poranění.

Tato chemická akce a reakce, týkající se hojení ran a reprodukce buněk, představuje výběr formule Nositelů Života, obsahující přes sto tisíc fází a prvků možných chemických reakcí a biologických důsledků. Více než půl milionu experimentů provedli Nositelé Života ve svých laboratořích předtím, než s konečnou platností stanovili tuto formuli pro experimentální život na Urantii.

Až budou vědci Urantie vědět víc o těchto léčivých chemikáliích, budou moci účinněji léčit zranění a nepřímou poznají nové způsoby kontroly některých vážných chorob.

Od doby založení života na Urantii Nositelé Života zdokonalili tuto metodu léčení. Představili ji na jednom ze světů Satanie a poskytuje větší úlevu bolesti a lépe kontroluje rozmnožovací schopnost okolních normálních buněk.

Experimentální život na Urantii se vyznačoval mnohými unikátními zvláštnostmi, ale dvěma výjimečnými epizodami se stalo objevení se andonické rasy před vznikem šesti barevných rodů a pozdější současné vzniku sangikských mutantů v jedné rodině. Urantia je prvním světem Satanie, kde šest barevných ras vzešlo z jedné

and, if possible, improve the Satania adaptation of the Nebadon life designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65:4.2 (735.1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65:4.3 (735.2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65:4.4 (735.3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

65:4.5 (735.4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

65:4.6 (735.5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

65:4.7 (735.6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored

lidské rodiny. Obvykle vznikají v rozdílných rodových liniích z nezávislých mutací v předlidské živočišné populaci a obvykle se na zemi objevují po jednom a s velkým časovým odstupem. Nejprve se objeví červený člověk, potom postupně další barvy a nakonec přijde indigová.

Další význačnou odchylkou od běžného postupu byl pozdní příchod Planetárního Prince. Je pravidlem, že princ se na planetě objeví v době rozvoje vůle. A kdyby se to tak stalo, tak Kaligastia by mohl přijít na Urantii již v době života Andona a Fonty, a ne téměř pět set tisíc let později, současně se vznikem šesti sangikských ras.

Na normálním obydleném světě by Planetární Princ přišel na žádost Nositelů Života v době objevení se Andona a Fonty, nebo o něco později. Ale vzhledem k tomu, že Urantia je určena jako planeta modifikovaného života, bylo předem odsouhlaseno, že dvanáct pozorovatelů Melkisedeků bude posláno Nositelům Života jako poradci a jako dohlížitelé planety až do pozdějšího příchodu Planetárního Prince. Tito Melkisedekové přišli v době, kdy Andon a Fonta udělali rozhodnutí, která umožnila Ladičům Myšlení obývat jejich smrtelné mysli.

Snahy Nositelů Života vylepšit na Urantii prototypy života Satanie měly nevyhnutelně za následek vznik mnoha zdánlivě bezúčelných forem přechodného života. Ale užitek, který již přinesly, je natolik dostačující, že dokazuje oprávněnost urantijských modifikací standardních modelů života.

Naším záměrem bylo vyvolat prvotní projev vůle v evolučním životě Urantie a to se nám podařilo. Obvykle se vůle neobjeví do doby, dokud barevné rasy nemají za sebou dlouhou existenci a obvykle se poprvé projeví mezi vyššími typy červeného člověka. Váš svět je jedinou planetou v Satanii, na které se vůle lidského typu objevila v předbarevné rase.

Ale v našem úsilí získat takovou kombinaci a asociaci dědičných faktorů, které nakonec dají vzniknout savcím předkům lidské rasy, jsme museli nezbytně nechat vzniknout stovkám a tisícům jiných a poměrně zbytečných kombinací a asociací dědičných faktorů. Mnoho těchto zdánlivě podivných vedlejších produktů našich snah se určitě setkají s vaším údivem, když se ponoříte do planetární historie a já si dobře umím představit, jak některé z těchto věcí musí mást omezený pohled člověka.

races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

65:4.8 (735.7) Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonta instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the appearance of the six Sangik races.

65:4.9 (735.8) On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonta. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonta made the decisions which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

65:4.10 (736.1) On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

65:4.11 (736.2) It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

65:4.12 (736.3) But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. PROMĚNLIVOSTI EVOLUCE ŽIVOTA

My, Nositelé Života jsme zklamáni, že naše mimořádné úsilí modifikovat inteligentní život na Urantii by mělo být tak handicapováno tragickou zvráceností, která byla mimo naši kontrolu: zradou Kaligastii a selháním Adama.

Ale naše největší zklamání během celé této biologické epopeje vzešlo z návratu některých primitivních forem rostlinného života zpět na úroveň předchlorofylových parazitních bakterií v takové rozsáhlé a neočekávané míře. Tato nepředvídatelná okolnost v evoluci rostlinného života zapříčinila mnoho bolestivých nemocí u vyšších savců, především však u zranitelnějších lidských druhů. Ale když jsme řešili tuto složitou situaci, poněkud jsme podcenili obsažené problémy, protože jsme věděli, že pozdějším přidáním adamické živé plazmy se natolik posílí odolnost schopnosti následné smíšené rasy, že se stane prakticky imunní vůči všem nemocem, způsobené organismem rostlinného typu. Ale naše naděje se změnily ve zklamání kvůli nešťastnému selhání Adama.

Vesmír vesmírů, včetně tohoto malého světa zvaného Urantia, není řízen jenom tak, aby získal naše uznání, nebo vyhověl našemu pohodlí, o to méně uspokojil naše vrtochy a ukojil naši zvědavost. Moudré a všemocné bytosti, které odpovídají za řízení vesmíru, nepochybně vědí přesně co dělají; a tak Nositelé Života a smrtelné myslí se musejí ozbrojit trpělivostí a upřímně spolupracovat s pravidlem moudrosti, vládu pravomoci a postupem rozvoje.

Samozřejmě, existují některé kompenzace za prožitá utrpení, takové, jako poskytnutí Michaela na Urantii. Ale, bez ohledu na všechny takové úvahy, noví nebeští dohlížitelé nad touto planetou vyjadřují naprostou důvěru v definitivní evoluční triumf lidské rasy a závěrečné ospravedlnění našich původních plánů a modelů života.

6. EVOLUČNÍ METODY ŽIVOTA

Je nemožné současně správně určit přesné místo a rychlost pohybujícího se předmětu; jakákoliv snaha změřit jedno nebo druhé nevyhnutelně vede ke změně druhého. Stejněmu paradoxu čelí smrtelný člověk, když provádí chemický rozbor protoplazmy. Chemik je schopen objasnit chemické vlastnosti mrtvé protoplazmy, ale nemůže zjistit ani fyzické uspořádání, ani dynamické procesy živé protoplazmy. Stále více a více se bude věda přibližovat k tajemstvím života,

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

65:5.1 (736.4) It was a source of regret to the Life Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

65:5.2 (736.5) But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals, particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasm would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

65:5.3 (736.6) The universe of universes, including this small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

65:5.4 (736.7) There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

65:6.1 (737.1) It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever

ale nikdy je neodhalí a to z žádného jiného důvodu než z toho, že aby se protoplazma mohla analyzovat, musí se nejdříve zabít. Mrtvá protoplazma váží stejně jako živá, ale není to jedno a totéž.

Ve všem živém, ve všech živých bytostech je vrozena schopnost přizpůsobování. V každé živé rostlině či v živočišné buňce, v každém živém organismu—materiálním nebo duchovním—existuje neukojitelná touha po dosažení stále se zvyšující dokonalosti přizpůsobení okolnímu prostředí, adaptaci organismu a širší realizaci života. Tyto nekončící snahy všeho živého jsou důkazem toho, že v nich existuje vrozená touha po dokonalosti.

Nejdůležitějším krokem v evoluci rostlin byl rozvoj schopnosti vytvářet chlorofyl a druhým největším posunem byl vývoj výtrusu do uceleného semene. Výtrus je účinnější jako rozmnožovací činitel, ale postrádá potenciály různorodosti a přizpůsobivosti, které jsou vrozeny semenům.

Jedna z neužitečnějších a složitých epizod v evoluci vyšších typů živočichů spočívala ve vývinu schopnosti železa, cirkulujícího v krvinkách, vykonávat dvojí funkci: nosiče kyslíku a odstraňovače oxidu uhličitého. A tato funkce červených krvinek ilustruje schopnost vyvíjejících se organismů přizpůsobit se proměnnému a měnícímu se okolnímu prostředí. Vyšší živočichové, včetně člověka, okysličují svoji tkáň pomocí železa červených krvinek, které přenáší kyslík do živých buněk a stejně tak účinně odstraňuje oxid uhličitý. Ale stejnému účelu mohou složit i jiné kovy. Sépie používá pro tuto funkci měď a mořská sumka vanad.

Příkladem pokračování takových biologických adaptací je evoluce zubů u vyšších savců Urantie; pradávni předkové člověka jich měli třicet šest a potom začala u raného člověka a jeho blízkých příbuzných přizpůsobivá úprava směrem ke třiceti dvěma zubům. Dnešní lidské druhy se pomalu blíží k počtu dvaceti osmi. Proces evoluce na této planetě je stále ještě aktivní a progresivně adaptabilní.

Ale mnohá, zdánlivě záhadná, přizpůsobení živých organismů mají čistě chemický a zcela fyzický charakter. V každém okamžiku existuje v krevním toku každé lidské bytosti možnost až 15 000 000 chemických reakcí mezi hormony, vyčleňující tučt žláz s vnitřní sekrecí.

Nižší formy rostlinného života plně reagují na fyzické, chemické a elektrizující prostředí. Ale s mírou vzestupu po stupnici života, sedm pomocných duchů myslí, jeden po druhém,

will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

65:6.2 (737.2) There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

65:6.3 (737.3) The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

65:6.4 (737.4) One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this function, and the sea squirt utilizes vanadium.

65:6.5 (737.5) The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptatively in progress on this planet.

65:6.6 (737.6) But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

65:6.7 (737.7) The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant

začínají působit a mysl se stává více přizpůsobivou, tvořivou, koordinující a vládnoucí. Schopnost živočichů přizpůsobit se vzdušnému, vodnímu a pozemskému prostředí není nadpřirozeným darem, ale je to superfyzická adaptace.

Samotná fyzika a chemie nemohou vysvětlit jak se člověk vyvinul z pravěké protoplazmy v pradávných mořích. Schopnost učit se, pamatovat si a různé reakce na okolní prostředí jsou darem mysli. Zákony fyziky jsou lhostejné k učení; jsou neměnné a nezměnitelné. Chemické reakce se nezmění vlivem vzdělání; jsou stálé a spolehlivé. Kromě přítomnosti Neomezeného Absolutna jsou elektrické a chemické reakce předvídatelné. Ale mysl může těžit ze zkušenosti, může se učit z návykových reakcí na opakované podněty.

Předinteligentní organizmy reagují na podnět okolního prostředí, ale ty organizmy, které reagují s pomocí mysli, mohou změnit a ovládat samotné prostředí.

Fyzický mozek a s ním spojený nervový systém má vrozenou schopnost reagovat na podporu mysli stejně tak, jako vyvíjející se mysl osobnosti má určitou vrozenou schopnost duchovního vnímání a proto obsahuje potenciály duchovního rozvoje a duchovního dosažení. Intellekтуální, sociální, morální a duchovní evoluce závisí na podpoře sedmi pomocných duchů mysli a jejich superfyzických spolupracovníků.

7. EVOLUČNÍ ÚROVNĚ MYSLI

Sedm pomocných duchů mysli jsou všestrannými pomocníky myslí nižších inteligentních bytostí lokálního vesmíru. Tento druh pomoci je podporován z hlavního řídicího centra lokálního vesmíru, nebo z některého, k němu připojeného světa, ale výrazný vliv na působení nižších myslí přichází z hlavního centra soustavy.

Mnoho, velmi mnoho z toho, co se děje na evoluční planetě, závisí na činnosti těchto sedmi pomocníků. Ale oni jsou pomocníci mysli; nejsou zapojeni do fyzické evoluce—oblasti Nositelů Života. Nicméně, dokonalá integrace těchto duchovních darů se stanoveným a přírodním procesem evolučního a specifického režimu Nositelů Života je příčinou neschopnosti smrtelníků rozpoznat v projevu mysli něco jiného než ruku přírody a působení přírodních procesů, ačkoliv jste občas poněkud zmateni vysvětlováním všeho toho, co je spojeno s přirozenými reakcemi mysli ve vztahu k hmotě. A kdyby rozvoj Urantie probíhal ve větší míře v souladu s původními plány, v projevu mysli by bylo ještě méně toho, co by

spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical adjustment.

65:6.8 (738.1) Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

65:6.9 (738.2) Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

65:6.10 (738.3) The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

65:7.1 (738.4) The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from the system capitals.

65:7.2 (738.5) On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance

upoutalo vaši pozornost.

Sedm pomocných duchů připomínají více okruhy než bytosti a na normálních planetách jsou napojeni na okruh s jinými pomocnými procesy lokálního vesmíru. Ale na planetách experimentálního života jsou relativně izolováni. A na Urantii, vzhledem k unikátní povaze prototypů života, pomocní duchové nižších stupňů zaznamenali daleko větší potíže při kontaktování evolučních organizmů, než je tomu v případě standardnějších typů života.

Ještě jednou, na průměrné evoluční planetě je sedm pomocných duchů mnohem lépe synchronizováno se vzestupnými stádii vývoje živočichů, než tomu bylo na Urantii. Až na jedinou výjimku, tyto pomocníci měli na Urantii největší těžkosti spojit se s evolučními myslí, než měli kdekoli a kdykoliv v celé jejich činnosti ve vesmíru Nebadon. U organizmů tohoto světa se vyvinulo mnoho mezních forem projevu—matoucí kombinace mechanických a nenaucitelných a nemechanických a naučitelných reakcí.

Sedm pomocných duchů nevytváří spojení s čistě mechanickými typy reakcí organizmů na prostředí. Takové neinteligentní reakce živých organizmů náleží výhradně do energetických oblastí energetických center, fyzických regulátorů a jejich spolupracovníků.

Nabytí potenciálu schopnosti učit se ze zkušenosti znamená začátek působení pomocných duchů; a oni působí od nejnižších myslí primitivních a neviditelných tvorů až po nejvyšší typy evolučního spektra lidských bytostí. Tito duchové jsou zdrojem a modelem pro jednání, jinak více či méně záhadných a ne zcela pochopitelných rychlých reakcí myslí na materiální prostředí. Je to velmi dlouhá doba, během které působí vlivy těchto věrných a spolehlivých duchů a než živočišná mysl dosáhne lidských úrovní duchovního vnímání.

Tito pomocníci působí výhradně ve sféře evoluce empirické myslí až do úrovně šestého stupně—ducha úcty. Na této úrovni dochází k nevyhnutelnému překrývání pomoci—jevu, kdy se vyšší potkává s nižším, aby společně koordinovali očekávané následné dosažení pokročilých úrovní rozvoje. A kromě toho, činnost sedmého a posledního pomocníka—ducha moudrosti—je doprovázena ještě další duchovní podporou. Během veškeré pomoci duchovního světa jedinec nikdy nezažije náhlý přechod do duchovní součinnosti; tyto změny jsou vždy postupné a přiměřené.

with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

65:7.3 (738.6) The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

65:7.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

65:7.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

65:7.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to *learn* from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

65:7.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and

Je vždy nutné, aby fyzické (elektrochemické) a intelektuální reakce na podněty okolního prostředí byly rozlišovány. A pak, ony všechny by měly být brány jako jevy, odlišné od duchovních činností. Oblasti fyzické, intelektuální a duchovní gravitace jsou rozdílné kosmické reality, bez ohledu na jejich těsné vzájemné vztahy.

8. EVOLUCE V ČASE A PROSTORU

Čas a prostor jsou nerozlučitelní; mezi nimi je vnitřní spojení. Časová zdržení jsou nevyhnutelná v přítomnosti určitých prostorových podmínek.

Jestli se podivujete nad tím, že uskutečnění evolučních změn v rozvoji života vyžaduje příliš mnoho času, tak bych chtěl poznamenat, že my nemůžeme nastavit životní procesy, aby se rozvíjely rychleji než dovolují fyzické proměny planety. My musíme čekat na přirozený, fyzický vývoj planety. My nemáme absolutně žádnou kontrolu nad geologickou evolucí. Kdyby to fyzické podmínky umožnily, my bychom dokázali dokončit evoluci života v podstatně kratší době než za milion let. Ale my všichni podléháme pravomoci Nejvyšších Vládců Ráje a v Ráji čas neexistuje.

Pro jednotlivce je měřítkem času délka jeho života. Takto jsou všichni tvorové závislí na čase a proto považují evoluci za velmi protahovaný proces. Pro ty z nás, jejichž délka života není omezena dočasnou existencí, evoluce se nejeví jako zdoluhavý proces. V Ráji, kde neexistuje čas, je všechno přítomné v myslí Nekonečnosti a v čínech Věčnosti.

Tak, jak evoluce myslí je omezena a zdržována pomalým vývojem fyzických podmínek, tak duchovní růst závisí na mentálním rozvoji a je nesporně zpožděn zaostalým intelektem. Ale to neznamena, že duchovní evoluce závisí na vzdělání, kultuře a moudrosti. Duše se může vyvíjet bez ohledu na intelektuální vzdělanost, ale ne za nepřítomnosti duševní schopnosti a touhy—volby žít věčným životem a rozhodnutím dosáhnout stále se zvyšující dokonalosti—konat vůli nebeského Otce. Ačkoliv věčný život nemusí záviset na vědomostech a moudrosti, progres na nich rozhodně závisí.

V kosmických evolučních laboratořích myslí vždy dominuje hmotě a duch je stále v součinnosti s myslí. Selhání těchto rozdílných darů se synchronizovat a koordinovat může zapříčinit

reciprocal.

65:7.8 (739.4) Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate interrelations.

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

65:8.1 (739.5) Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

65:8.2 (739.6) If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

65:8.3 (739.7) The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

65:8.4 (739.8) As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

65:8.5 (740.1) In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows

časová zdržení, ale jestliže jedinec opravdu ví o Bohu a touží ho nalézt a být jak on, potom věčný život je zaručen bez ohledu na časová prodlení. Fyzický stav může omezovat mysl a mentální zvrácenost může zpozdit duchovní růst, ale žádná z těchto překážek nemůže zlomit vůli tvora, sledujícího ušlechtilý cíl.

Když dozrají fyzické podmínky, může dojít k náhlému mentálnímu rozvoji; když je stav mysli příznivý, mohou nastat náhlé duchovní proměny; když jsou náležitě rozpoznány duchovní hodnoty, potom se kosmické významy stanou zřetelnými a osobnost je stoupající měrou zbavována překážek času a omezeních prostoru.

[Připraveno Nositelem Života Nebadonu, trvale pobývajícím na Urantii.]

God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

65:8.6 (740.2) When physical conditions are ripe, *sudden* mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

65:8.7 (740.3) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Kapitola 66. Planetární Princ Urantie

⇐ 065

Kniha Urantia

067 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 66 PLANETÁRNÍ PRINC URANTIE

Sekce

Úvod

1. Princ Kaligastia
2. Personál Prince
3. Dalamatia—město Prince
4. Počáteční období činnosti setniny
5. Organizace setniny
6. Vládnutí Prince
7. Život v Dalamatii
8. Neštěstí, způsobené Kaligastiou

PAPER 66 THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Prince Caligastia
2. The Prince's Staff
3. Dalamatia — The City of the Prince
4. Early Days of the One Hundred
5. Organization of the One Hundred
6. The Prince's Reign
7. Life in Dalamatia
8. Misfortunes of Caligastia

Úvod

PŘÍCHOD Syna Lanonandeka na normální planetu znamená, že vůle—schopnost zvolit cestu věčného života—se vyvinula v mysl primitivního člověka. Ale na Urantii přišel Planetární princ téměř půl milionu let po objevení se lidské vůle.

Přibližně před pěti sty tisíci lety a ve stejnou dobu, kdy se objevilo šest barevných ras, čili sangikské rasy, přišel na Urantii Kaligastia—Planetární Princ. V době jeho příchodu bylo na zemi skoro půl miliardy primitivních lidských bytostí a ty byly rozptýleny po Evropě, Asii a Africe. Princovo hlavní sídlo bylo založeno v Mezopotámii, což bylo přibližně ve středu světové populace.

1. PRINC KALIGASTIA

Kaligastia byl Synem-Lanonandekem, číslo 9 344 sekundárního řádu. Měl všeobecné

INTRODUCTION

66:0.1 (741.1) THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

66:0.2 (741.2) About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. PRINCE CALIGASTIA

66:1.1 (741.3) Caligastia was a Lanonandek Son, number 9,344 of the secondary order. He was

zkušenosti v administrativních záležitostech lokálního vesmíru a později především s řízením lokální soustavy Satania.

Před vládou Lucifera v Satanii byl Kaligastia členem rady poradců Nositelů Života na Jerusemu. Lucifer ho povýšil do svého osobního štábu, kde postupně vykonal spolehlivě a poctivě pět poslán.

Kaligastia již dříve usiloval o pozici Planetárního Prince, ale pokaždé, když jeho žádost byla projednána v radách souhvězdí, nedostal souhlas od Otců Souhvězdí. Zdálo se, že Kaligastia především toužil být poslán jako planetární vůdce na decimální sféru, čili na svět modifikovaného života. Jeho žádosti byly několikrát zamítnuty předtím než byl nakonec přidělen na Urantii.

Kaligastia odešel z Jerusemu na jemu svěřený svět se záviděníhodnou pověstí Syna, který věrně a oddaně pracuje pro blaho svého rodného vesmíru, přestože projevoval určitou, jemu charakteristickou netrpělivost, spojenou s tendencí nesouhlasit v některých bezvýznamných otázkách se stanoveným řádem.

Já jsem byl tehdy na Jerusemu, když se charismatický Kaligastia rozloučil s hlavním centrem soustavy. Ani jeden Planetární Princ nikdy nezahajoval dráhu vládce světa s bohatší přípravnou zkušeností, nebo s lepšími vyhlídkami, než Kaligastia v ten památný den před půl milionem let. Jedno je jisté: když jsem splnil svůj úkol—dát tuto událost do vysílání lokálního vesmíru—ani na okamžik mně nenapadl ani sebemenší náznak myšlenky, že by tento ušlechtilý Lanonandek tak brzy porušil svoji posvátnou povinnost planetární péče a tak tragicky poskrvnil poctivé jméno svého vznešeného řádu vesmírného synovstva. Já jsem opravdu považoval Urantii za jednu z pěti či šesti šťastných planet v celé Satanii v tom smyslu, že bude mít u kormidla světových záležitostí takovou zkušenou, nadanou a originální mysl. Tehdy jsem ještě nepoznal, že Kaligastia se nepozorovatelně zamilovával sám do sebe; v tu dobu jsem plně nerozuměl Istivosti osobní pýchy.

2. PERSONÁL PRINCE

Planetární Princ nebyl na svoji misi poslán sám, ale byl doprovázen obvyklým sborem asistentů a administrativních pomocníků.

V čele této skupiny byl Daligastia, spolupracovník a asistent Planetárního Prince.

experienced in the administration of the affairs of the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

66:1.2 (741.4) Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor and trust.

66:1.3 (741.5) Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

66:1.5 (741.7) I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. THE PRINCE'S STAFF

66:2.1 (742.1) The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

66:2.2 (742.2) At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the

Daligastia byl také sekundární Syn Lanonandek, číslo 319 407 tohoto řádu. V době jeho jmenování do funkce spolupracovníka Kaligastii patřil mezi asistenty.

Planetární personál zahrnoval velký počet kooperujících andělů a obrovské množství dalších nebeských bytostí, určených k tomu, aby napomáhaly a podporovaly blaho a prospěch lidských ras. Ale z vašeho hlediska nejzajímavější skupinou ze všech byli členové osobního štábu Prince—někdy nazývaní Kaligastiovou setninou.

Těchto sto reinkarnovaných členů Princova osobního štábu bylo vybráno jím samým z více než 785 000 vzestupných obyvatel Jerusemu, kteří dobrovolně přijali urantijské poslání. Každý z vybrané stovky pocházel z jiné planety a nikdo z nich nebyl z Urantie.

Tito Jerusemští dobrovolníci byli přeneseni na Urantii serafskou dopravou přímo z hlavního centra Satanie a po příchodu zůstali v oserafovaném stavu do té doby, dokud nebyli opatřeni osobními formami. Tyto formy měly dvojí charakter speciální planetární služby—skutečná těla z masa a krve, ale naladěna také na životní okruhy soustavy.

Nějakou dobu před příchodem těchto sta obyvatel Jerusemu dva dohlížející Nositelé Života, trvale sídlící na Urantii, a úspěšně plnící své úkoly, požádali Jerusem a Edentii o povolení transplantovat živou plazmu sta vybraných potomků Andona a Fonty do materiálních těl, určených pro členy Princova osobního štábu. Tato žádost byla uznána na Jerusemu a schválena na Edentii.

V souladu s tímto plánem, Nositelé Života vybrali z potomků Andona a Fonty padesát mužů a padesát žen, kteří představovali to nejlepší z toho, co přežilo z této unikátní rasy. Až na jednu či dvě výjimky, tito andonští přispěvatelé rozvoje rasy se vzájemně neznali. Žili na různých, od sebe velmi vzdálených místech a koordinovanou činností Ladičů Myšlení a pomocí serafů byli shromážděni u prahu planetárního centra Prince. Tady bylo sto lidských subjektů předáno do rukou vysoce odborné komise dobrovolníků z Avalonu, kteří řídili vyjmutí části živé plazmy těchto potomků Andona. Potom byl tento živý materiál přenesen do materiálních těl, připravených pro sto jerusemitů—členů Princova osobního štábu. Mezitím se tito nově příchozí obyvatelé hlavního centra soustavy nacházeli ve spicím stavu serafské přepravy.

Planetary Prince. Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

66:2.3 (742.3) The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred*.

66:2.4 (742.4) These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a different planet, and none of them were from Urantia.

66:2.5 (742.5) These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

66:2.6 (742.6) Sometime before the arrival of these one hundred Jerusem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasm of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

66:2.7 (742.7) Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled from widely separated places by co-ordinated Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasm of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the system capital were held in the sleep of seraphic transport.

Tyto události, společně s procesem skutečného vytvoření speciálních těl pro Kaligastiovu stočlennou družinu, byly příčinou vzniku početných legend, z nichž mnohé byly postupně směřovány s pozdějšími ústními podáními, týkajícími se dosazení Adama a Evy na planetu.

Celý proces obnovení osobnosti, od doby příjezdu serafské dopravy, nesoucí sto dobrovolníků z Jerusemu, do chvíle, kdy tyto trojdílné bytosti sféry nabyly vědomí, si vyžádal přesně deset dní.

3. DALAMATIA—MĚSTO PRINCE

Hlavní sídlo Planetárního Prince bylo situováno v oblasti, kde se v tu dobu nacházel Perský záliv, v regionu, odpovídající pozdější Mezopotámii.

V těch dobách bylo podnebí a krajina v Mezopotámii ve všech směrech příznivé pro činnost Prince, jeho personálu a asistentů a velmi se lišilo od podmínek, které tam později začaly převládat. Takové příznivé klima bylo nezbytnou součástí přírodního prostředí, vytvořeného tak, aby přimělo primitivní urantijce udělat určité počáteční pokroky v kultuře a civilizaci. Jedním z velkých úkolů té doby byla přeměna člověka z lovce na pastevce s nadějí, že se později změní v mírumilovného, v domě bydlícího, zemědělce.

Hlavní sídlo Planetárního Prince na Urantii bylo typickým příkladem takových center na mladém rozvíjejícím se světě. Střed Princova sídla tvořilo velmi prosté, ale nádherné město, obklopené dvanácti metrovou zdí. Toto světové centrum kultury bylo na počest Daligastii pojmenováno Dalamatia.

Město bylo rozděleno na deset sektorů, v jejichž středech byly umístěny sídla deseti poradních sborů osobního štábu. V samém středu města byl chrám neviditelného Otce. Hlavní administrativní centrum Prince a jeho spolupracovníků sestávalo s dvanácti sálů, těsně seskupených kolem chrámu.

Všechny domy v Dalamatii byly jednoposchodové, kromě sídel rad, které byly dvojpodlažní a centrálního chrámu Otce všeho bytí, který nebyl velký, ale měl tři podlaží.

Pokud šlo o stavební materiál, toto město představovalo nejlepší metody těchto dávných dob—bylo vystavěno z cihel. Kámen a dřevo byly použity velmi málo. Architektura města Dalamatia byla příkladem pro okolní národy a velkou měrou

66:2.8 (742.8) These transactions, together with the literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

66:2.9 (743.1) The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

66:3.1 (743.2) The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

66:3.2 (743.3) The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

66:3.3 (743.4) The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

66:3.4 (743.5) The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

66:3.5 (743.6) The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

66:3.6 (743.7) The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building and village architecture among the surrounding peoples were greatly improved by the Dalamatian

příspěla ke zdokonalení výstavby jejich domů a vesnic.

Poblíž Princova hlavního sídla žily všechny rasy a vrstvy lidské společnosti. A právě z těchto sousedních kmenů byli přijímáni první studenti do Princových škol. Přestože tyto rané školy Dalamatie byly jednoduché, poskytovaly vše, co bylo možno udělat pro muže a ženy této primitivní doby.

Princův osobní štáb nepřetržitě shromažďoval kolem sebe lepší jedince z okolních kmenů, které vzdělávali a inspirovali a posílali zpět jako učitele a vůdce svých národů.

example.

66:3.7 (743.8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:3.8 (743.9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. POČÁTEČNÍ OBDOBÍ ČINNOSTI SETNINY

Příchod personálu Prince měl nesmírný význam. I když to trvalo téměř tisíc let, aby se tato zpráva rozšířila daleko do světa, ty kmeny, které žily v okolí mezopotamského centra, byly velmi ovlivněny učením a chováním stovky nových obyvatel Urantie. A mnoho vašich pozdějších mýtů vzniklo z překroucených legend těchto dávných časů, kdy členové Princova štábu na Urantii byli vyobrazováni jako nadlidé.

Značnou překážkou pro působení blahodárného vlivu těchto mimozemských učitelů je tendence smrtelníků považovat je za bohy, avšak kromě metody jejich příchodu na zem, Kaligastiova setnina—padesát mužů a padesát žen—se neuchýlila ani k nadpřirozeným metodám, ani k nadlidským manipulacím.

Ale členové osobního štábu byli nicméně nadlidé. Oni začali svoji misi na Urantii jako výjimečné trojdílné bytosti:

1. Měli hmotná těla a byli relativně lidskými bytostmi, protože měli v sobě opravdovou živou plazmu jedné z lidských ras—plazmu Andonitů Urantie.

Těchto sto členů Princova štábu bylo rozděleno rovnoměrně podle pohlaví a v souladu s jejich dřívějším smrtelným statusem. Každý člen této skupiny se mohl stát jedním z rodičů jakéhokoliv nového druhu fyzického bytí, ale byli důkladně poučeni o tom, aby vstupovali do rodičovství jen za určitých podmínek. Obvykle osobní štáb Planetárního Prince zplodí své potomky krátce před ukončením své planetární služby. Obvykle je to v době, nebo krátce po příchodu Planetárního Adama a Evy.

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:4.1 (743.10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:4.2 (744.1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

66:4.3 (744.2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

66:4.4 (744.3) 1. They were corporeal and relatively human, for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:4.5 (744.4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and Eve.

Tyto neobyčejné bytosti měly jen malou, nebo žádnou, představu o tom, jaký typ materiálního tvora by mohl vzniknout z jejich pohlavního spojení. A nikdy se to nedozvěděly; ještě předtím, než mohly dokončit své světové poslání, byl celý program zmařen vzpourou a ti, kteří se nedávno stali rodiči, byli odpojeni od životních okruhů soustavy.

Barvou pleti a jazykem se tyto materializovaní členové Kaligastiovy družiny podobali Andonitům. Jedli potravu stejně jako smrtelníci světa, ale s tímto rozdílem: znovu vytvořená těla této skupiny se plně spokojila s nemasovou stravou. To byl jeden z důvodů, proč se rozhodlo, aby jejich sídlo bylo v teplé oblasti, překypující ovocem a ořechy. Návyk na nemasovou potravu pochází z dob Kaligastiovy setniny, protože se rozšířil do dalekého okolí a ovlivnil stravovací návyky mnoha okolních kmenů—skupin, pocházejících z evolučních ras, které se kdysi živily výhradně masem.

2. Setnina byla složena z materiálních, ale nadlidských bytostí, které byly znovu vytvořeny na Urantii jako unikátní muži a ženy vysokého a výjimečného řádu.

Členové této skupiny, přestože se těšili statusem přechodných obyvatel Jerusemu, nebyli ještě spojeni se svými Ladiči Myšlení; a když dobrovolně přijali planetární službu společně se sestupnými řády synovstva, jejich Ladiči byli odpojeni. Ale tyto Jerusemité byli nadlidskými bytostmi—jejich duše byly vzestupného růstu. Během smrtelného života v těle je duše v zárodečném stavu; ona se narodí (vzkřísí) v morontiaálním životě a prodělává růst při postupu následnými morontiaálními světy. Proto duše Kaligastiovy setniny byly již rozvinuty postupnou zkušeností ze sedmi obytných světů, po jejichž absolvování získaly status obyvatel Jerusemu.

V souladu s obdrženými instrukcemi se členové osobního štábu nezapojili do pohlavního rozmnožování, ale pečlivě studovali svoji osobní tělesnou soustavu a důkladně zkoumali každý představitelný aspekt intelektuálního (mysl) a morontiaálního (duše) spojení. A v třicátém třetím roce jejich pobytu v Dalamatii, dlouho předtím, než byla dokončena zeď, druhý a sedmý člen Danitovy skupiny náhodně objevil fenomén, vznikající při spojení jejich morontiaálních bytostí (za předpokladu, že jsou nepohlavní a nemateriální) a výsledkem tohoto objevu byli první primární midbytosti. Tyto nové bytosti byly plně viditelné planetárnímu personálu a jeho nebeským společníkům, ale neviditelné pro muže a ženy různých lidských kmenů. Se souhlasem Planetárního Prince celý osobní štáb začal vytvářet podobné bytosti a všichni byli úspěšní,

66:4.6 (744.5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know; before the time for such a step in the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

66:4.7 (744.6) In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andonic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

66:4.8 (744.7) 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

66:4.9 (744.8) This group, while enjoying provisional citizenship on Jerusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of sonship, their Adjusters were detached. But these Jerusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Jerusem.

66:4.10 (744.9) In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and women of the various human tribes. Upon authority of the Planetary Prince the entire

řídící se instrukcemi průkopnického páru ze skupiny Danita. Tímto způsobem vytvořil Princův personál nakonec původní sbor 50 000 primárních midbystů.

Tito přechodní tvorové byli účinnými pomocníky při řízení záležitostí světového centra. Lidské bytosti je neviděly, ale primitivní obyvatelé Dalamatie o těchto neviditelných poloduších věděli a celé věky představovali pro tyto evoluční smrtelníky celý duchovní svět.

3. Členové Kaligastiovy setniny byli osobně nesmrtelní, oni neumírali. V jejich materiálních formách proudily antitoxické částice životních okruhů soustavy; a kdyby neztratili kontakt se životními okruhy kvůli vzpouře, mohli žít neomezeně do příchodu dalšího Božího Syna, nebo až do pozdější doby, kdy by byli uvolněni, aby obnovili svoji přerušenu cestu do Havony a Ráje.

Tyto antitoxické částice životních okruhů Satanie byly získány z ovoce stromu života, keře Edentie, který byl poslán na Urantii Nejsvrchovanějšími Norlatiadeku v době příchodu Kaligastii. V době Dalamatie tento strom rostl na středním nádvoří chrámu neviditelného Otce a bylo to právě ovoce tohoto stromu života, které umožňovalo materiálním a i po jiných stránkách smrtelným bytostem Princovy družiny žít nekonečně, pokud měly k němu přístup.

Ačkoliv tato extra výživa neměla žádnou hodnotu pro evoluční rasy, zcela dostatečně dodávala nepřetržitě život Kaligastiově setnině a také stovce modifikovaných Andonitů, kteří byli s nimi spojeni.

V této souvislosti je nutno objasnit, že když sto Andonitů přispělo svojí lidskou zárodečnou plasmou členům Kaligastiova štábu, Nositelé Života zavedli do jejich těl částice okruhů soustavy, čímž získali schopnost žít souběžně s personálem, století za stoletím, nepodléhající fyzické smrti.

Nakonec se těchto sto Andonitů dozvědělo o svém přispění k vytvoření nových forem svých představených a těchto sto dětí andonských kmenů zůstalo v hlavním sídle jako osobní služba Princova osobního štábu.

5. ORGANIZACE SETNINY

Kaligastiova setnina byla rozdělena do deseti samosprávných rad po deseti členech v každé. V případě, když se sešly na společném zasedání

corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midwayers.

66:4.11 (745.1) These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

66:4.12 (745.2) 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

66:4.13 (745.3) These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

66:4.14 (745.4) While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

66:4.15 (745.5) It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasm to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

66:4.16 (745.6) Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

66:5.1 (745.7) The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten

dvě nebo více rad, takovým jednáním předsedal Daligastia. Těchto deset skupin bylo uspořádáno následujícím způsobem:

1. Rada pro zajišťování potravy a materiálu. Tuto skupinu řídil Ang. Tento znamenitý sbor podporoval progres lidských druhů v otázkách potravy, vody, oblékání a materiálu. Učili kopání studní, využívání pramenů a zavlažování. Obyvatele z výše položených oblastí a ze severu učili zdokonalené metody úpravy kůže za účelem oblékání a později jim bylo učiteli umění a vědy představeno tkání.

Velké pokroky byly dosaženy v metodách uskladňování potravy. Jídlo se uchovávalo pomocí vaření, sušení a uzení; tak se potrava stala prvním majetkem. Člověk byl veden k tomu, aby si dělal zásoby pro případ hladomoru, který pravidelně pustošil svět.

2. Komise pro zdomácnění a využití zvířat. Tato rada se zabývala výběrem a chovem zvířat nejlépe přizpůsobivých k tomu, aby pomáhaly lidem převážet náklady, dopravovat je, dodávat potravu a později ke kultivaci půdy. V čele tohoto dovedného sboru byl Bon.

Některá z ochočených zvířat již vymřela, ale některá domestikovaná zvířata se používají dodnes. Člověk té doby již dlouho žil se psem a modrý člověk již úspěšně ochočoval slona. Kráva byla natolik zušlechťena propracovaným křížením, že se stala cenným zdrojem potravy; máslo a sýr se staly běžnou součástí lidské stravy. Lidé byli naučeni používat býky pro nošení nákladů, ale kůň byl domestikován mnohem později. Členové tohoto sboru poprvé naučili člověka využívat kolo pro usnadnění přepravy.

V této době byli poprvé použiti poštovní holubi za účelem posílání zpráv do vzdálených míst, nebo volání o pomoc. Bonově skupině se podařilo vycvičit velké fandory jako přepravní ptáky, ale ti vyhylni před více než třiceti tisíci lety.

3. Poradci pro pokoření dravé zvěře. Nestačilo jen to, aby se pradávňý člověk snažil domestikovat některá zvířata, ale musel se také naučit jak chránit své životy před ostatním nepřátelským zvířecím světem. Tuto skupinu vedl Dan.

Účelem hradby starodávného města bylo chránit jeho obyvatele před divokými šelmami a také předcházet překvapivým útokům ze strany nepřátelských lidí. Ti lidé, jejichž obydlí neměla hradby a kteří žili v lesích, byli odkázáni na přibytky na stromech, kamenné chýše a udržování ohně

councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

66:5.2 (745.8) 1. *The council on food and material welfare.* This group was presided over by Ang. Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and weaving was later introduced by the teachers of art and science.

66:5.3 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the hazards of famine, which periodically decimated the world.

66:5.4 (746.2) 2. *The board of animal domestication and utilization.* This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

66:5.5 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

66:5.6 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fandors as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

66:5.7 (746.5) 3. *The advisers regarding the conquest of predatory animals.* It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

66:5.8 (746.6) The purpose of an ancient city wall was to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very

po celou noc. Proto bylo přirozené, že tito učitelé věnovali hodně času učení svých žáků jak zdokonalit lidská obydlí. Uplatněním vylepšených metod a používáním pastí se dosáhlo značného pokroku v podmanění zvířat.

4. Sbor pro šíření a zachování vědomostí. Tato skupina se věnovala organizaci a řízení čistě vzdělávacím činnostem těchto dávných dob. Řídil ji Fad. Vzdělávací metody Fada spočívaly v dohledu nad prací, při které se dávaly instrukce o lepších pracovních metodách. Fad vytvořil první abecedu a představil formu psaní. Tato abeceda obsahovala dvacet pět znaků. Jako materiál pro psaní používali tito pradávni lidé stromovou kůru, hliněné tabulky, kamenné destičky, druh pergamentu zhotoveného z rozklepané kůže a také materiál, podobající se primitivnímu papíru, vyrobený z vosích hnízd. Knihovna Dalamatie, která byla zničena brzy po Kaligastiově odtržení, obsahovala více než dva miliony roztřídněných záznamů a byla známa jako „dům Fada.“

Modrý člověk byl zaujat abecedou a písmem a dosáhl největšího pokroku v této oblasti. Červený člověk dával přednost obrazovému písmu, zatímco žluté rasy se uchýlily k používání symbolů pro slova a myšlenky, podobně jako to dělají i dnes. Ale abeceda a mnoho dalšího bylo později pro svět ztraceno během zmatku, doprovázející vzpouru. Kaligastiovo selhání zničilo naději na světový univerzální jazyk, přinejmenším na nevýslovně dlouhou dobu.

5. Komise pro průmysl a obchod. Tato rada se věnovala podpoře průmyslu mezi kmeny a propagaci obchodu mezi různými mírovými skupinami. V čele této komise byl Nod. Tento sbor podporoval každou primitivní formu výroby. Její členové přispěli přímo ke zvýšení životního standardu tím, že poskytovali nové suroviny, aby podnítili zájem primitivních lidí. Značnou měrou rozšířili obchod se zušlechťenou solí, vyrobenou radou pro vědu a umění.

Byly to tyto osvícené skupiny, vzdělané ve školách Dalamatie, které zavedly první obchodní kredit. V centralizované směnárně kreditů se dávaly žetony, které byly přijímány místo skutečných předmětů výměnného obchodu. Tyto obchodní metody svět nezdokonalil stovky tisíc let.

6. Kolegium pro odhalování náboženství. Práce tohoto orgánu byla zdoluhavá. Civilizace Urantie byla doslova vykována mezi kovadlinou nutnosti a kladivem strachu. Ale tato skupina dosáhla značného pokroku ve své snaze nahradit strach tvora (uctívání démonů) strachem před Tvořitelem předtím, než jejich úsilí byla přerušena pozdějším zmatkem v důsledku vzpoury, která

natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

66:5.9 (746.7) 4. *The faculty on dissemination and conservation of knowledge.* This group organized and directed the purely educational endeavors of those early ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the "house of Fad."

66:5.10 (746.8) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66:5.11 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66:5.12 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these business methods for hundreds of thousands of years.

66:5.13 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon

způsobila rozvrat a odtržení. Hlavou této rady byl Hap.

Aby se nekomplikoval evoluční proces, žádný z členů Princova personálu se nesnažil seznámit urantijce se zjevením; k tomu přistoupili tehdy, když byly vyčerpány možnosti evoluce. Ale Hap podlehl prosbám obyvatel města a vytvořil bohoslužbu. Jeho skupina naučila Dalamatijce sedmi chvalozpěvům a také každodennímu díky vzdání a nakonec „modlitbě Otci“, která zněla takto:

„Otče všeho, jehož Syna ctíme, shlížej na nás s laskavostí. Osvobod' nás ode všeho strachu, kromě strachu před tebou. Udělej, abychom činili radost našim božím učitelům a navždy vlož pravdu na naše rty. Osvobod' nás od násilí a hněvu; nauč nás vážit si starších a všemu, co náleží našim bližním. Dej nám v tomto roce zelené pastviny a tučná stáda pro radost našich srdcí. Modlíme se za brzký příchod slíbeného povznesele a budeme konat tvoji vůli na tomto světě, jak konají jiní na vzdálených světech.“

Ačkoliv členové Princova personálu měli limitované přírodní prostředky pro obvyklé metody zdokonalování ras, slíbili, že se objeví nová rasa—dar Adama, cíl následného evolučního růstu po dosažení vrcholu biologického vývoje.

7. Pečovatelé zdraví a života. Tato rada se zabývala zaváděním zdravotní péče a rozvojem základů hygieny; vedl ji Lut.

Mnoho z toho, co se lidé od členů této rady naučili, bylo ztraceno během zmatených následujících dob a bylo znovu objeveno až ve dvacátém století. Učili lidstvo, že vaření, ohřívání a pečení jsou způsoby přípravy jídel, které zabrání nemocím a také, že takové vaření značně sníží dětskou úmrtnost a podporuje kojení.

Mnoho z původního učení dávných pečovatелů zdraví Luta přetrvalo mezi pozemskými kmeny až do dnů Mojžíše, i když ve značně překroucené a pozměněné formě.

Obrovskou překážkou ve způsobu prosazování hygieny mezi těmito primitivními národy byla skutečnost, že pravé příčiny mnoha nemocí byly tak malé, aby byly vidět pouhým okem a také proto, že všichni tito lidé měli pověřčivou úctu k ohni. Trvalo to tisíce let je přesvědčit, aby pálili odpad. Než se tak stalo, byli vybízeni k tomu, aby svůj rozkládající se odpad zakopávali. Velkým pokrokem této epochy v oblasti zdraví bylo rozšíření znalostí, týkající se ozdravujících a léčivých vlastností slunečního světla.

the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66:5.14 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His group provided the Dalamatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them "the Father's prayer," which was:

66:5.15 (747.5) "Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond."

66:5.16 (747.6) Although the Prince's staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

66:5.17 (747.7) 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

66:5.18 (747.8) Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness; also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

66:5.19 (747.9) Many of the early teachings of Lut's guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

66:5.20 (748.1) The great obstacle in the way of promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

Před příchodem Prince byla koupel výhradně náboženským obřadem. Bylo to opravdu velmi obtížné přesvědčit primitivní lidi, aby umývali svá těla ze zdravotních důvodů. Lut nakonec přiměl náboženské učitele k tomu, aby zahrnuli omývání vodou jako součást očišťovací obřadů, které se konaly jednou týdně v poledne při uctívání Otce všeho.

Tito pečovatelé zdraví se také snažili představit podání ruky místo výměny slin či pití krve jako ujištění osobního přátelství a jako důkaz oddanosti skupině. Ale když tito primitivní lidé byli mimo donucující nátlak učení svých nadřazených vůdců, rychle se vraceli ke svým dřívějším primitivním a pověřčivým zvykům, ničící jejich zdraví a způsobující šíření nemocí.

8. Planetární rada pro umění a vědu. Tento sbor přispěl velkou měrou ke zdokonalení výrobních metod pradávného člověka a k povznesení jeho představ o kráse. Vůdcem této skupiny byl Mek.

I když umění a věda byly na velmi nízké úrovni, obyvatelé Dalamatie se učili základům fyziky a chemie. Hrnčířství bylo pokročilé, dekorativní umění byla všechna zdokonalena a ideály lidské krásy byly do značné míry povzneseny. Ale hudba neudělala příliš velký pokrok do doby příchodu fialové rasy.

Přes opakované vybízení svými učiteli, tito primitivní lidé nesvolili experimentovat s energií páry; nebyli schopni překonat svůj nesmírný strach z výbušné síly stlačené páry. Nicméně, byli nakonec přesvědčeni pracovat s ocelí a ohněm, i když do červena rozpálený kus železa dokázal dávajícího člověka značně vyděsit.

Mek přispěl velkou měrou ke zlepšení kultury Andonitů a ke zdokonalení umění modrého člověka. Smísení modrého člověka s rodem Andonitů přineslo umělecky nadaný typ lidí, z nichž se mnoho stalo sochařskými mistry. Nepracovali s kamenem nebo žulou, ale jejich hliněná díla, tvrzena vypalováním, zdobila zahrady Dalamatie.

Obrovský pokrok byl dosažen v domácím umění, ale většina z něho byla ztracena během dlouhých a temných časů vzpoury a byla znovu objevena až v nové době.

9. Správci pro rozvíjení kmenových vztahů. Této skupině byla svěřena činnost přivést lidskou společnost na úroveň státní správy. Jejím vedoucím byl Tut.

Tito vůdcové udělali mnoho pro zavedení manželství mezi členy rozdílných kmenů.

66:5.21 (748.2) Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. Lut finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

66:5.22 (748.3) These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

66:5.23 (748.4) 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

66:5.24 (748.5) Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was advanced, decorative arts were all improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

66:5.25 (748.6) These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

66:5.26 (748.7) Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

66:5.27 (748.8) Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

66:5.28 (748.9) 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of statehood. Their chief was Tut.

66:5.29 (748.10) These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and

Podporovali námluvy a manželství po náležité úvaze a dostatečné příležitosti se seznámit. Čistě bojové tance byly zkultivovány a sloužily pro významné společenské události. Bylo představeno mnoho soutěživých her, ale tyto dávne národy byli vážní lidé; humor nebyl ozdobou těchto pradávných kmenů. Pouze několik z těchto zvyků přetrvalo důsledky následné planetární vzpoury.

Tut a jeho druhové usilovali o rozvoj mírových skupinových vztahů, usměrnění a polidštění vedení válek, koordinaci vztahů mezi jednotlivými kmeny a zdokonalení řízení kmenového systému. V okolí Dalamatie vznikla vysoko rozvinutá kultura a tyto zušlechtěné společenské vztahy velmi pomáhaly ovlivňovat vzdálenější kmeny. Ale model civilizace vládoucí v Princově hlavním sídle se naprosto lišil od barbarské společnosti, vyvíjející se někde jinde, stejně jako jihoafrická společnost v Kapském Městě ve dvacátém století je zcela jiná, než primitivní kultura malých kmenů, žijících na severu.

10. Nejvyšší soud pro kmenovou koordinaci a rasovou součinnost. Tuto nejvyšší radu řídil Van a ta se zabývala stížnostmi všech ostatních devíti odborných komisí, které byly pověřeny dohledem nad lidskými záležitostmi. Pole působení této rady bylo velmi široké, protože byla pověřena všemi záležitostmi pozemského života, které nebyly specificky řešeny v ostatních radách. Než tento vybraný sbor zahájil svoji činnost jako nejvyšší soud Urantie byl schválen Otci Souhvězdí v Edentii.

6. VLÁDNUTÍ PRINCE

Měřítkem úrovně světové kultury jsou sociální tradice jeho rodilých obyvatel a tempo šíření kultury je výhradně určeno schopností jeho obyvatel pochopit nové a pokročilé ideje.

Slepé lpění na tradicích a sentimentální spojování minulosti s přítomností zajišťuje stabilitu a součinnost, ale zároveň potlačuje iniciativu a zotročuje tvořivé síly osobnosti. Celý svět se nacházel ve slepé uličce tradičních zvyků v době když přišla Kaligastiova setnina a začala šířit novou doktrínu osobní iniciativy v sociálních skupinách té doby. Ale toto prospěšné pravidlo bylo velmi brzy zastaveno, protože rasy se nikdy úplně neosvobodily od zotročujících tradic; a tento stav stále na Urantii převládá.

Kaligastiova setnina—absolventi obytných světů Satanie—dobře znali umění a kulturu Jerusemu, ale takové znalosti jsou téměř

full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

66:5.30 (749.1) Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

66:5.31 (749.2) 10. *The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation.* This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. THE PRINCE'S REIGN

66:6.1 (749.3) The degree of a world's culture is measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

66:6.2 (749.4) Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality. The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom; fashion still unduly dominates Urantia.

66:6.3 (749.5) The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusem, but such

bezcné na barbarské planetě obydlené primitivními lidmi. Tyto moudré bytosti věděly co by způsobila náhlá transformace, nebo masové vylepšení primitivních ras té doby. Dobře rozuměly pomalé evoluci lidských druhů a moudře se zdržely jakýchkoliv pokusů pozměnit styl života člověka na zemi.

Každá z těchto deseti planetárních komisí přistoupila k postupnému a přirozenému rozvoji jim svěřených oblastí. Jejich plán spočíval v získání nejlepších myslí sousedních kmenů a po jejich vyškolení je posílaly zpět ke svým lidem jako posly sociálního progresu.

Poslové jedné rasy nebyli nikdy posláni k jiné rase, s výjimkou toho, že si je ten národ vyžádal. Ti, kdo pracovali pro rozvoj a pokrok daného kmene či rasy vždy pocházeli z toho kmene či rasy. Poslové vždy pracovali trpělivě, aby povznegli a zlepšili dlouhodobé zvyky každé rasy. Prostoduší urantijci přicházeli do Dalamatie se svými sociálními obyčejí ne proto, aby je změnili za nové a lepší praktiky, ale aby je zdokonalili stykem s vyšší kulturou a spojením s rozvinutějšími myslí. Byl to zdoluhavý, ale účinný proces.

Učitelé Dalamatie usilovali o přidání vědomého sociálního výběru k čistě přirozenému výběru biologické evoluce. Jejich činnost nezpůsobila zmatek v lidské společnosti, ale oni výrazně urychlili její normální a přirozenou evoluci. Jejich cílem byl progres evolucí a ne revoluce zjevením. Lidské rase trvalo věky, než si osvojila něco málo náboženství a morálky a ti to nadlidé dobře věděli, že obrat lidstvo o těchto několik pokroků by způsobilo zmatek a zděšení, což nastane vždy, když osvěcené a pokročilé bytosti se snaží vylepšit zaostalé rasy nadměrným učením a neúměrným osvěcením.

Když křesťanští misionáři přicházejí do srdce Afriky, kde synové a dcery musejí zůstat pod kontrolou a vedením svých rodičů dokud rodiče žijí, přinášejí jenom zmatek a rozpad veškeré autority, když chtějí za jednu generaci nahradit tyto praktiky učením, že tyto děti by se měly osvobodit ode všeho rodičovského omezování po dosažení věku dvaceti jedna let.

7. ŽIVOT V DALAMATHI

I když hlavní Princovo sídlo se vyznačovalo mimořádnou krásou a u primitivních lidí té doby vzbuzovalo úžas, bylo zcela skromné. Budovy

knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the *sudden* transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

66:6.4 (749.6) Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests intrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

66:6.5 (749.7) Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

66:6.6 (750.1) The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

66:6.7 (750.2) When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. LIFE IN DALAMATIA

66:7.1 (750.3) The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest.

nebyly nijak zvlášť velké, protože cílem těchto importovaných učitelů bylo podnítit případný rozvoj zemědělství prostřednictvím chovu dobytka. Uvnitř městských hradeb bylo dostatek pastevní a zahradní půdy, která zajistila výživu pro dvacetitísícovou populaci.

Interiéry centrálního chrámu uctívání a sídel deseti rad dohlížejících nadlidí byla skutečně krásná umělecká díla. A přestože obytné budovy byly modelem upravenosti a čistoty všechno bylo velmi jednoduše zařízené a vcelku primitivní ve srovnání s výstavbou budov v pozdějších dobách. V tomto hlavním centru kultury byly použity pouze metody, které svojí přirozeností patřily na Urantii.

Princův osobní štáb disponoval jednoduchými a vzorovými příbytky, které byly navrženy tak, aby inspirovaly a ovlivnily studenty, pobývající ve světovém sociálním a vzdělávacím hlavním centru.

Závazný rodinný život a bydlení jedné rodiny společně v jednom příbytku na poměrně stálém místě pochází z dob Dalamatie. A stalo se tak hlavně zásluhou učení a příkladu Kaligastiovy setniny a jejich žáků. Rodina, jako pospolitá jednotka, začala mít úspěch až když nadmuži a nadženy Dalamatie naučili lidstvo milovat svá vnoučata a pravnoučata a plánovat pro ně. Dívoch miluje své dítě, ale civilizovaný člověk miluje také své vnoučata.

Členové Princova personálu žili spolu jako otcové a matky. Pravda, oni neměli svoje vlastní děti, ale v padesáti modelových domovech Dalamatie bylo vždy nejméně pět set adoptovaných malých dětí, vybraných z lepších rodin andonických a sangikských ras; mnoho těchto dětí byly sirotci. Dostalo se jim výsady být vychováni a vzděláni těmito superrodiči; a potom, po třech letech v Princových školách (kam obvykle přicházeli ve věku třinácti až patnácti let) byli způsobilí pro manželství a připraveni odejít jako poslové Prince k potřebným kmenům svých vlastních ras.

Fad zodpovídal za výuku, která se v Dalamatii prováděla formou řemeslné školy, ve které se žáci učili prací a vykonáváním denních prospěšných úkolů. Tento vzdělávací program nezanedbával rozvoj charakteru myšlením a citěním; ale na prvním místě byla manuální výuka. Učení bylo individuální a kolektivní. Žáky vyučovali muži i ženy, jednotlivě nebo i společně. Jedna polovina výuky byla určena odděleně chlapcům a dívkám; druhá byla společná. Studenti se učili manuální zručnosti jednotlivě a společenskému životu ve skupinách, nebo třídách. Učili se přátelit

The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

66:7.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

66:7.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers sojourning at the world's social center and educational headquarters.

66:7.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

66:7.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince (they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

66:7.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily performance of useful tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught

se s mladšími skupinami, staršími skupinami a dospělými, stejně jako týmové práci se svými vrstevníky. Byli také seznámeni s takovými společenstvími, jako rodinné skupiny, hrací družstva a školní třídy.

V pozdější době byli mezi těmi, kteří prošli přípravou v Mezopotámii pro následnou práci se svými vlastními rasami, Andonité z horských oblastí západní Indie společně se zástupci červených a modrých ras; ještě později byl přijat malý počet členů žluté rasy.

Hap dal dávným rasám mravní zákon. Tento kodex byl znám jako „Vůle Otce“ a obsahoval následujících sedm přikázání:

1. Nebudeš se bát žádného Boha a nebudeš sloužit žádnému Bohu, kromě Otce všeho.

2. Cti Syna Otce, vládce světa, a neprojevuj neúctu k jeho nadlidským pomocníkům.

3. Nebudeš lhát před soudci lidu.

4. Nezabiješ muže, ženy a děti.

5. Nebudeš krást majetek nebo dobytek svého souseda.

6. Nedotkneš se ženy svého přítele.

7. Neprojeviš neúctu svým rodičům nebo starším kmene.

Tento zákon platil v Dalamatii téměř tři sta tisíc let. A mnoho kamenných desek, na kterých byla vyryta tato přikázání, nyní leží na dně moře u břehů Mezopotámie a Persie. Stalo se zvykem, že jeden den v týdnu se ctilo jedno z těchto přikázání a používalo se při pozdravu a při děkování u jídla.

Časovým měřítkem v těch dobách byl lunární měsíc a měl dvacet osm dní. S výjimkou dne a noci, toto byl jediný způsob sledování času, známý pradávným lidem. Sedmidenní týden byl zaveden učiteli Dalamatie na základě toho, že sedm bylo čtvrtinou dvaceti osmi. Nepochybně, význam čísla sedm v supervesmíru jim skýtal možnost vnést duchovní element do obyčejného počítání času. Ale týdenní perioda nemá žádný přirozený původ.

Kraj kolem města byl poměrně hodně osídlen v okruhu sto šedesáti kilometrů. Bezprostředně za hradbami města stovky absolventů Princových

manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with those of their own ages. They were also familiarized with such associations as family groups, play squads, and school classes.

66:7.7 (751.2) Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the yellow race were also received.

66:7.8 (751.3) Hap presented the early races with a moral law. This code was known as "The Father's Way" and consisted of the following seven commands:

66:7.9 (751.4) 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.

66:7.10 (751.5) 2. You shall not disobey the Father's Son, the world's ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.

66:7.11 (751.6) 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.

66:7.12 (751.7) 4. You shall not kill men, women, or children.

66:7.13 (751.8) 5. You shall not steal your neighbor's goods or cattle.

66:7.14 (751.9) 6. You shall not touch your friend's wife.

66:7.15 (751.10) 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

66:7.16 (751.11) This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

66:7.17 (751.12) The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

66:7.18 (751.13) The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of

škol se zabývaly chovem dobytka a vykonávaly různé úkoly, které obdržely od členů jeho personálu a jejich početných lidských pomocníků. Někteří se zabývali zemědělstvím a zahradnictvím.

Lidstvo nebylo odsouzeno k těžké zemědělské práci za trest za domnělý hřích. „V potu tváře budeš jíst plody svých polí“ nebylo vynesení trestu za to, že člověk se zúčastnil zmatečné vzpoury Lucifera pod vedením zrádného Kaligastii. Obdělávání půdy je podstatné pro založení pokročilé civilizace na evolučních planetách a tato činnost byla středem všeho učení Planetárního Prince a jeho personálu po dobu tři sta tisíc let, které uplynuly od jejich příchodu na Urantii a těmi tragickými dny, kdy se Kaligastia se svojí skupinou připojil k rebelujícímu Luciferovi. Práce s půdou není prokletím; spíše je to nejvyšším požehnáním pro všechny ty, kteří se mohou takto těšit nejlidštější činnosti ze všech lidských aktivit.

Když začala vzpoura, Dalamatia měla téměř šest tisíc obyvatel. Toto číslo zahrnuje pravidelné studenty, ale nejsou v něm započítáni návštěvníci a pozorovatelé, kterých tam bylo vždy více než jeden tisíc. Ale vy si můžete jen stěží představit ten úžasný pokrok v těch vzdálených dobách; prakticky veškerý skvělý lidský přínos těchto časů byl zničen ohromným zmatkem a nehlubším duchovním temnem, které následovalo po tragickém podvodu a vzpouře Kaligastii.

8. NEŠTĚSTÍ, ZPŮSOBENÉ KALIGASTIOU

Při pohledu zpět na dlouhou Kaligastiovu kariéru můžeme najít pouze jeden výjimečný rys v jeho jednání, který vyvolal pozornost; on byl krajně individualistický. Vždy se přikláněl na stranu těch, kteří projevovali sebemenší náznak protestu a obvykle sympatizoval s těmi, kdo svým postojem vyvolával kritiku. Záhy u něho objevujeme tendenci k neklidu v důsledku autority a lehkou nesnášenlivost se všemi formami dohledu. I když poněkud nelibě nesl vrchního zástupce a byl lehce vzpurný pod vyšší pravomocí, nicméně, když přišla zkouška, on vždy prokázal věrnost vesmírným vládcům a poslušnost příkazům Otců Souhvězdí. Do doby jeho ostudné zrady Urantie se na něm nikdy nenašel žádný podstatný nedostatek.

Je třeba poznamenat, že jak Lucifer, tak i Kaligastia byli vlídně informováni a citlivě upozorněni o svých tendencích kritizovat a o jemném posilování své osobní pýchy a s tím spojeného zveličování pocitu vlastní důležitosti.

graduates of the Prince's schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

66:7.19 (751.14) Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

66:7.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times; practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

66:8.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention; he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come, he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

66:8.2 (752.3) It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self and its associated exaggeration of the feeling of

Ale všechny tyto pokusy pomoci si oba vyložili jako neopodstatněnou kritiku a jako neoprávněné zasahování do osobní svobody. Jak Kaligastia, tak i Lucifer viděli v radách svých přátelských poradců ty samé hanebné motivy, které začínaly ovládat jejich pokroucené myšlení a jejich mylné plánování. Oni soudili své nezištné poradce podle své vlastní vyvíjející se sobeckosti.

Po příchodu Prince Kaligastie se planetární civilizace rozvíjela vcelku normálním způsobem po dobu téměř tři sta tisíc let. Kromě skutečnosti, že Urantia je sférou modifikovaného života a je proto vystavena četným neobvyklým epizodám evolučních proměn, její rozvoj byl velmi úspěšný až do doby Luciferovy vzpoury a současně Kaligastiovy zrady. Veškerá následná historie byla definitivně ovlivněna touto katastrofickou chybou, stejně jako pozdějším selháním Adama a Evy vykonat svoji planetární misi.

Princ Urantie vstoupil to temnoty v době Luciferovy vzpoury a tím uvrhl planetu do dlouhotrvajícího zmatku. Následně byl zbaven vládní moci koordinovaným zásahem vládců souhvězdí a dalších vesmírných autorit. Sdílel nevyhnutelné rány osudu izolované Urantie do příchodu Adama na planetu a v určité míře přispěl k nezdaru plánu vylepšit smrtelné rasy prostřednictvím krve nové fialové rasy—potomků Adama a Evy.

Moc padlého Prince vměšovat se do lidských záležitostí byla značně omezena inkarnací Machiventy Melkisedeka v dobách Abrahama; a později, během života Michaela v lidském těle, tento zrádný Princ byl s konečnou platností zbaven veškeré moci na Urantii.

Přestože dogma osobního ďábla na Urantii mělo do jisté míry základy v planetární přítomnosti zrádného a zlotřilého Kaligastie, byla nicméně zcela nepravdivá ve svém tvrzení, že takový „ďábel“ může ovlivnit normální lidskou mysl proti její svobodné a přirozené volbě. Dokonce ještě před poskytnutím Michaela na Urantii nebyli ani Kaligastia ani Daligastia nikdy schopni vnutit smrtelníkům, nebo přinutit žádného normálního jedince k tomu, aby dělal něco proti lidské vůli. Ve všech morálních otázkách má nejvyšší moc svobodná vůle člověka; také vnitřní Ladič Myšlení nenutí člověka myslet určitou myšlenku, nebo udělat nějaký čin proti jeho svobodné vůli.

A nyní tento planetární rebel, zbaven veškeré moci uškodit svým bývalým podřízeným, očekává konečné rozhodnutí Věčné Moudrých Uversy nad všemi, kdo se účastnili Luciferovy vzpoury.

self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

66:8.3 (752.4) From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

66:8.4 (752.5) The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

66:8.5 (753.1) The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

66:8.6 (753.2) The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a "devil" could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human will. The free will of man is supreme in moral affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

66:8.7 (753.3) And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer

rebellion.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

^{66:8.8 (753.4)} [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

Kapitola 67. Planetární vzpoura

⇐ 066

Kniha Urantia

068 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 67 PLANETÁRNÍ VZPOURA

Sekce

Úvod

1. Kaligastiova zrada
2. Začátek vzpoury
3. Sedm rozhodujících let
4. Kaligastiova setnina po vzpouře
5. Přímé důsledky vzpoury
6. Van—nezlomný
7. Dlouhodobé důsledky hříchu
8. Lidský hrdina vzpoury

Úvod

NENÍ možné pochopit problémy, spojené s lidskou existencí na Urantii, bez znalostí některých významných epoch minulosti, mezi kterými má důležité místo planetární vzpoura se svými důsledky. I když tento rozvrat neovlivnil závažným způsobem průběh organické evoluce, výrazně změnil průběh sociální evoluce a duchovního rozvoje. Tato ničivá pohroma hluboce ovlivnila celou nadpřirozenou historii planety.

1. KALIGASTIOVA ZRADA

Kaligastia vládl na Urantii tři sta tisíc let když Luciferův asistent, Satan, přijel na jednu ze svých pravidelných kontrolních návštěv. Když se Satan objevil na planetě, jeho vzezření se ani v nejmenším nepodobalo vašim karikaturám, zobrazujících jeho ďábelskou funkci. On byl, a stále je, Syn Lanonandek velké duchaplnosti. „A není divu, protože sám Satan je duchaplný tvor

PAPER 67 THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

INTRODUCTION

67:0.1 (754.1) THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

67:1.1 (754.2) For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of great brilliance. "And no marvel, for Satan himself

světla.“

V průběhu této kontrolní návštěvy Satan informoval Kaligastiu o „Deklaraci svobody“, navrženou v tu dobu Luciferem a jak nyní víme, Prince souhlasil se zradou planety po vyhlášení vzpoury. Osobnosti lokálního vesmíru hluboce pohrdají Princem Kaligastiou pro jeho promyšlenou zradu důvěry. Syn Tvořitel vyjádřil toto pohrdání slovy: „Jsi stejný jako tvůj vůdce, Lucifer, hříšně jsi zvětšil jeho nepravost. Velebením vlastního já se stal lhářem, protože nezůstal věren pravdě.“

V celé sféře řízení lokálního vesmíru nevyžaduje žádná funkce takovou posvátnou důvěru, než ta, jaká je svěřena Planetárnímu Princovi, který přebírá odpovědnost za blaho a vedení vyvíjejících se smrtelníků nové obydlené planety. A ze všech forem zla není žádná víc zhoubná pro osobnost, než zrada důvěry a neloajalnost k důvěřivým přátelům. Tím, že se dopustil tohoto promyšleného hříchu, Kaligastia tak dokonale deformoval svoji osobnost, že od té doby jeho mysl již nikdy nebyla schopna získat zpět svoji rovnováhu.

Existuje mnoho rozdílných pohledů na hřích, ale z hlediska filozofie vesmíru je hřích postojem osobnosti, která vědomě odporuje kosmické realitě. Pochybení může být považováno jako nepochopení, nebo překroucení reality. Zlo je částečné uskutečnění vesmírných realit, nebo chybné přizpůsobení se jim. Ale hřích je cílevědomý odpor k božské realitě—vědomá volba bránit duchovnímu progresu—zatímco špatnost spočívá v otevřeném a urputném vzdoru proti uznávané realitě a znamená takový stupeň rozpadu osobnosti, hraničící s kosmickým šílenstvím.

Pochybení naznačuje nedostatek intelektuálního nadšení; zlo, nedostatečnou moudrost; hřích, nejhlubší duchovní chudobu; ale podlost svědčí o ztrácející se kontrole osobnosti.

A když se hřích volí mnohokrát a je často opakován, může se stát návykem. Návykoví hříšníci se mohou stát snadno špatnými, horlivými rebely proti vesmíru a všem jeho božským realitám. Zatímco všechny druhy hříchů mohou být odpuštěny, my pochybujeme, zdali zakořeněný zloduch by někdy upřímně pocítil lítost nad svými špatnými činy, nebo přijal odpuštění za své hříchy.

2. ZAČÁTEK VZPOURY

Brzy po Satanově kontrolní návštěvě, v době, kdy planetární správa byla v očekávání velkých věcí na Urantii, jednoho dne (uprostřed zimy na

is a brilliant creature of light.”

67.1.2 (754.3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer's then proposed “Declaration of Liberty,” and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of trust. The Creator Son voiced this contempt when he said: “You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth.”

67.1.3 (754.4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one's confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

67.1.4 (754.5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

67.1.5 (755.1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

67.1.6 (755.2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

67.2.1 (755.3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve of the realization of great things on Urantia, one

severních kontinentech) měl Kaligastia dlouhou poradu se svým společníkem Daligastiou, po které Daligastia svolal deset rad Urantie na mimořádné zasedání. Toto jednání zahájil prohlášením, že Princ Kaligastia se chystá prohlásit se za absolutního vládce Urantie a požadoval abdikaci všech správních složek a odstoupení ze všech jejich funkcí a předání pravomocí do rukou Daligastii jako pověřence až do doby reorganizace planetární správy a následného přerozdělení správní autority těchto složek.

Po přednesení tohoto šokujícího požadavku pronesl znamenitou řeč Van, vedoucí nejvyšší rady pro koordinaci. Tento vynikající organizátor a výtečný soudce označil tento navrhovaný postup za akt hraničící s planetární vzpourou a apeloval na všechny účastníky jednání, aby se žádným způsobem na této akci nepodíleli, dokud nebude učiněno dovolání k Luciferovi, Vládcí Soustavy Satanie; a Van získal podporu všech zúčastněných. Tudiž, dovolání bylo odesláno do Jerusemu, odkud okamžitě přišlo nazpět nařízení, ustanovující Kaligastiu nejvyšším vládcem Urantie a vyžadující absolutní a nezpochybnitelnou poslušnost jeho příkazům. A bylo to právě v odpovědi na tuto ohromující zprávu, kdy charakterní Van pronesl svůj památný sedmihodinový proslov, ve kterém výslovně obvinil Daligastiu, Kaligastiu a Lucifera ze znevažování svrchovanosti vesmíru Nebadonu; a požádal Nejsvrchovanější Edentie o zastání a podporu.

Mezitím okruhy soustavy byly přerušeny; Urantia se ocitla v izolaci. Každá skupina nebeského života na planetě byla náhle a bez varování odpojena, doslova odříznuta od jakékoliv vnější rady či zprávy.

Daligastia oficiálně prohlásil Kaligastiu za „Boha Urantie a nejvyššího vládce všeho.“ Toto prohlášení celou situaci vyjasnilo a každá skupina začala samostatně rokovat. Tyto diskuze nakonec rozhodly o osudu každé nadlidské osobnosti na planetě.

Serafové a cherubové a další nebeské bytosti byly zapojeny do vynášení usnesení v tomto těžkém boji—dlouhého a hříšného konfliktu. Mnoho skupin nadlidských bytostí, pobývajících na Urantii v době její izolace bylo tady zadrženo a podobně jako serafové a jejich druhové bylo přinuceno rozhodnout se mezi hříchem a čestností—mezi způsoby Lucifera a vůlí neviditelného Otce.

Tento spor trval více než sedm let. Dokud každá zainteresovaná osobnost neudělala konečné rozhodnutí, orgány Edentie nezasáhly ani

day, midwinter of the northern continents, Caligastia held a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

67:2.2 (755.4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer, the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Jerusem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

67:2.3 (755.5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all outside counsel and advice.

67:2.4 (755.6) Daligastia formally proclaimed Caligastia "God of Urantia and supreme over all." With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:2.5 (755.7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:2.6 (756.1) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality concerned had made a final decision, would or did

nezakročily. Teprve potom Van a jeho věrní druhové byli očistěni a zbaveni dlouhotrvající úzkosti a nesnesitelného napětí.

the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3.SEDM ROZHODUJÍCÍCH LET

Hlášení o vypuknutí vzpoury na Jerusemu, hlavním centru Satanie, bylo vysíláno radou Melkisedeků. Pohotovostní skupina Melkisedeků byla ihned poslána do Jerusemu a Gabriel se nabídl, že bude zastupovat Syna Tvořitele, jehož autorita byla napadena. Po odvysílání zprávy o vzpouře v Satanii byla soustava odpojena od svých sesterských soustav, byla dána do karantény. „Válka na nebesích“—v hlavním centru Satanie—se rozšířila na každou planetu lokální soustavy.

Čtyřicet členů osobního štábu Kaligastiovy setniny Urantie (včetně Vana) odmítlo připojit se k povstání. Mnoho lidských pomocníků (modifikovaných či jiných) štábu bylo také odvážnými a šlechtnými obránci Michaela a jeho vesmírné vlády. Obrovská ztráta osobností byla mezi serafy a cheruby. Téměř polovina řídicích serafů a přechodných pečovatелů, sloužících na planetě, se připojila ke svému vůdci Daligastiovi na podporu věci Lucifera. Čtyřicet tisíc sto devatenáct primárních midbytostí se dalo na stranu Kaligastii, ale zbývající počet těchto bytostí zůstal věrný své pravdě.

Zrádný Princ dal neloajálním midbytostem a dalším skupinám rebelujících osobností moc vykonávat jeho příkazy, zatímco Van shromáždil věrné midbytosti a ostatní čestné skupiny a zahájil velký boj o záchranu planetárního personálu a dalších nebeských osobností, odřezaných od vnějšího světa.

V průběhu tohoto konfliktu loajální bytosti pobývaly v neohrazeném a chabě chráněném osídlení, vzdáleném několik kilometrů východně od Dalamatie, ale jejich příbytky byly ve dne v noci střeženy ostrážitými a vždy bdělými věrnými midbytostmi; a v jejich držení byl drahocenný strom života.

Když vypukla vzpoura, věrní serafové a cherubové, s pomocí tří loajálních midbytostí, převzali do opatrování strom života a dovolili pouze čtyřiceti věrným členům personálu a jim přiřazeným modifikovaným smrtelníkům užívat plody a listy této energetické rostliny. Takových modifikovaných Andonitů, pomocníků personálu, bylo padesát šest, protože šestnáct andonitských posluhovačů neloajálního personálu také odmítlo účastnit se vzpoury se svými vůdci.

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

67:3.1 (756.2) The outbreak of rebellion on Jerusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Jerusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was “war in heaven,” the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

67:3.2 (756.3) On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff's human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings remained true to their trust.

67:3.3 (756.4) The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midwayers and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

67:3.4 (756.5) During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwallled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

67:3.5 (756.6) Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midwayers, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

Po dobu sedmi rozhodujících let Kaligastiovy vzpoury Van věnoval všechny svoje síly na podporu věrné armády lidí, midbytostí a andělů. Duchovní rozhled a morální vytrvalost, které umožnily Vanovi uchovat si takový neotřesitelný postoj věrnosti k vesmírné vládě, byly výsledkem bystrého myšlení, moudrého uvažování, logického úsudku, upřímné motivace, nezištného úmyslu, inteligentní loajality, empirické paměti, disciplinovaného charakteru a nezpochybnitelné oddanosti jeho osobnosti vykonávat vůli Rajského Otce.

Těchto sedm let čekání bylo dobou sebezpytování a duchovní sebekázně. Takové krize v řízení vesmíru demonstrují obrovský vliv myslí jako faktoru duchovní volby. Vzdělání, výchova a zkušenost jsou rozhodujícími faktory ve většině důležitých rozhodnutích všech evolučních smrtelných tvorů. Ale vnitřní duch má veškerý potenciál pro navázání přímého kontaktu s takovými schopnostmi lidské osobnosti, které ovlivňují rozhodování, aby posílil plně zasvěcenou vůli tvora konat úžasné činy oddanosti vůle a cesty Rajského Otce. A toto je přesně to, co prožil Amadon—modifikovaný člověk, pomocník Vana.

Amadon je výjimečným člověkem, hrdinou Luciferovy vzpoury. Tento mužský potomek Andona a Fonty byl jedním ze sta bytostí, které věnovaly svoji plazmu personálu Prince a od té doby byl natrvalo přidělen Vanovi jako jeho společník a lidský pomocník. Amadon se rozhodl postavit se na stranu svého vůdce v tomto dlouhém a namáhavém boji. A byl to inspirující pohled vidět toto dítě evolučních ras jak odolává v klidu Istivosti Daligastii, jak v průběhu sedmiletého konfliktu on a jeho věrní druhové vzdorovali s nepoddajnou odvahou všemu klamnému učení oslnivého Kaligastii.

Kaligastia, majíc nejvyšší inteligenci a nesmírnou zkušenost v záležitostech vesmíru, sešel z cesty—spáchal hřích. Amadon, majíc minimum inteligence a doslova bez žádné vesmírné zkušenosti, zůstal věrný své službě vesmíru a loajální svým druhům. Van využil mysl a duch v pozoruhodné a účinné kombinaci intelektuálního rozhodování a duchovního rozhledu, čímž dosáhl nejvyšší dosažitelné empirické úrovně realizace osobnosti. Mysl a duch, když jsou plně spojeny, mají potenciál pro vytváření nadlidských hodnot, dokonce morontálních realit.

Vypravování o vzrušujících událostech těchto tragických dnů by nemělo konce. Ale, nakonec i poslední osobnost udělala konečné rozhodnutí a potom, ale až potom, přišli Nejsvrchovanější

67:3.6 (756.7) Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the work of ministry to his loyal army of men, midwayers, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:3.7 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon, the modified human associate of Van.

67:3.8 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasma to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:3.10 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made, and then, but only then, did a Most High of Edentia

Edentie s pohotovostní skupinou Melkisedeků, aby se uchopili moci na Urantii. Na Jerusemu byly vymazány panoramatické záznamy vlády Kaligastii a byla zahájena zkušební éra rehabilitace planety.

arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. KALIGASTIOVA SETNINA PO VZPOUŘE

Při konečném zjišťování stavu rozdělení sil členů osobního Princova štábu se zjistilo: Van a jeho celá koordinační rada zachovali věrnost. Odolal Ang a tři členové rady pro zajišťování potravy. Celá rada pro zdomácnění zvířat byla zavlčena do vzpoury, stejně jako všichni poradci pro pokojení dravých zvířat. Fad a pět členů komise pro vzdělání se zachránili. Nod a celá jeho komise pro průmysl a obchod se připojili ke Kaligastiovi. Hap a celé kolegium pro odhalování náboženství zůstali věrni Vanovi a jeho ušlechtilé skupině. Lut a celá jeho rada pro zdraví byli ztraceni. Celá rada pro umění a vědu zachovala věrnost, ale Tut a celá komise pro rozvíjení kmenových vztahů sešla z cesty. Tak, ze sta členů personálu čtyřicet zachovalo svoji věrnost a bylo později přepraveno do Jerusemu, kde znovu obnovili svoji cestu do Ráje.

Šedesát členů planetárního personálu, kteří se připojili ke vzpouře, si zvolilo Noda za svého vůdce. Horlivě pracovali pro Prince, ale brzy zjistili, že byli odpojeni od vyživovacích okruhů soustavy. Uvědomili si skutečnost, že byli poníženi do stavu smrtelných bytostí. Sice zůstali nadlidmi, ale současně byli materiální a smrtelní. Ve snaze zvýšit jejich počty, Daligastia přikázal přistoupit okamžitě k pohlavnímu rozmnožování, uvědomujíc si plně, že původních šedesát členů a jejich čtyřicet čtyři modifikovaných pomocníků Andonitů je odsouzeno dříve či později k zániku vymřením. Po pádu Dalamatie se neloajální personál přesunul na sever a na východ. Jejich potomci byli po dlouhou dobu známi jako Nodité a jejich místo, kde sídlili se nazývalo „země Noda.“

Přítomnost těchto neobyčejných nadmužů a nadžen, postavených vzpourou do bezvýchodného postavení a nyní pohlavně se spojujících s pozemskými syny a dcerami, dala snadno vzniknout těm starodávným příběhům o bozích, přicházejících z nebe, aby vstupovali do manželství se smrtelníky. A tak vzniklo velké množství mýtických legend, které ale byly založeny na faktech z období po vzpouře a které později našly své místo v lidových pověstech a tradicích různých národů, jejichž předkové se stýkali s Nodity a jejich potomky.

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER REBELLION

67:4.1 (757.4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusem, where they resumed their Paradise journey.

67:4.2 (757.5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as "the land of Nod."

67:4.3 (758.1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with mortals. And thus originated the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their descendants.

Rebelové z osobního štábu, zbaveni duchovní podpory, časem vymřeli přirozenou smrtí. A většina z pozdějšího modlářství lidských ras vznikla z touhy zachovat vzpomínky na tyto vysoce vážené bytosti epochy Kaligastii.

Když členové Kaligastiovy setniny přišli na Urantii, byli dočasně odpojeni od svých Ladičů Myšlení. Ihned po příchodu skupiny Melkisedeků, prozatímních správců, byli věrné osobnosti (kromě Vana) poslány zpět na Jerusem a tam byly opět spojeny se svými čekajícími Ladiči. My neznáme osud šedesáti rebelů; jejich Ladiči stále čekají na Jerusemu. Nepochybně všechny záležitosti budou odloženy, dokud nebude celá Luciferova vzpoura s konečnou platností posouzena a bude rozhodnuto o osudu všech účastníků.

Pro takové bytosti jako jsou andělé a midbytosti je velmi obtížné pochopit, že skvělí a důvěryhodní vládcové jako Kaligastia a Daligastia sejdou z cesty—spáchají zrádný hřích. Ty bytosti, které upadly do hříchu—ony se nezapojily do vzpoury uvážene a promyšleně—byly oklamány svými nadřízenými, byly podvedeny svými důvěryhodnými vůdci. Rovněž bylo snadné získat podporu primitivně myslících evolučních smrtelníků.

Velká většina všech lidských a nadlidských bytostí, která byla obětí Luciferovy vzpoury na Jerusemu a různé oklamané planety již dávno upřímně litovaly své pošetilosti; a my opravdu věříme, že všichni takoví upřímní kajníci budou nějakým způsobem rehabilitováni a vráceni do nějaké fáze vesmírné služby až Věčně Moudří skončí nedávno započaté rozhodování o vzpouře v Satánii.

5. PŘÍMÉ DŮSLEDKY VZPOURY

Po dobu téměř padesáti let po štvavé vzpouře vládl v Dalamatii a okolí velký zmatek. Byl to pokus úplně a radikálně reorganizovat celý svět; revoluce nahradila evoluci jako metoda rozvoje kultury a zdokonalení ras. U vyšších a částečně vychovaných obyvatel Dalamatie a blízkého okolí se objevil náhlý vzestup kulturní úrovně, ale když tyto nové a radikální metody byly použity na vzdálené národy, přímým výsledkem byl nepopsatelný zmatek a rasové peklo. Polovynutí lidé velmi rychle zaměnili svobodu za libovůli.

Záhy po vzpouře byl všechn vzbouřenecký personál přinucen urputně bránit město před

67.4.4 (758.2) The staff rebels, deprived of spiritual sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

67.4.5 (758.3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities (except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

67.4.6 (758.4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

67.4.7 (758.5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

67.5.1 (758.6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement. Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

67.5.2 (758.7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of

hordami polodivochů, kteří obléhali jeho hradby v důsledku předčasného nucení jim doktrín svobody. A ještě dávno předtím, než překrásné hlavní sídlo zmizelo v jižních vodách, zmatené a nesprávně učené kmeny z okolí Dalamatie přepadly v divokém útoku toto nádherné město a vyhnaly odpadlický personál s jeho společníky na sever.

Plán Kaligastii na okamžitou přeměnu lidské společnosti podle jeho představ o individuální nevázanosti a skupinové svobodě se rychle ukázal jako více či méně naprostým selháním. Společnost rychle klesla zpět na svoji minulou biologickou úroveň a evoluční boj začíná celý znovu a to na úrovni, která nebyla příliš pokročilejší, než na začátku režimu Kaligastii—tento převrat zanechal svět ve velkém zmatku.

Sto šedesát dva let po vzpouře zaplavily přílivové vlny Dalamatii a hlavní sídlo planety se potopilo do hlubin moře; a tato pevnina se opět vynořila až tehdy, kdy téměř všechny stopy po vysoké kultuře těchto velkolepých epoch byly zahlazeny.

V době, kdy první hlavní město světa bylo pohlceno mořem, poskytovalo útočiště pouze nejnižším typům sangikských ras Urantie, odpadlíků, kteří již přeměnili chrám Otce ve svatyni, zasvěcenou Nogovi—falešnému bohu světla a ohně.

6. VAN—NEZLOMNÝ

Následovníci Vana záhy ustoupili do horských oblastí západní Indie, kde byli chráněni před útoky zmatených ras obývajících nížiny a v tomto ústraní plánovali obnovení světa, tak jak jejich dávní badonitští předkové kdysi všichni nevědomky pracovali pro blaho lidstva krátce před objevením se sangikských kmenů.

Ještě před příchodem prozatímních správců Melkisedeků Van vložil správu lidských záležitostí do rukou deseti čtyřčlenných komisí, které byly totožné s těmi za Princova režimu. Starší Nositelé Života, trvale pobývající na planetě, převzali dočasné vedení této čtyřicetičlenné rady, která byla v činnosti po dobu sedmiletého vyčkávání. Když se třicet devět věrných členů štábu vrátilo na Jerusem, tyto funkce převzaly podobné skupiny Amadonitů.

Tito Amadonité pocházeli ze skupiny 144 věrných Andonitů, ke kterým patřil Amadon, jehož jménem se oni nazývali. Tato skupina byla složena ze třiceti devíti mužů a sto pěti žen.

semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage assault on the splendid city, driving the secession staff and their associates northward.

67:5.3 (759.1) The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

67:5.4 (759.2) One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

67:5.5 (759.3) When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. VAN — THE STEADFAST

67:6.1 (759.4) The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

67:6.2 (759.5) Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusem.

67:6.3 (759.6) These *Amadonites* were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and

Padesát šest z nich mělo status nesmrtelnosti a všichni (kromě Amadona) byli přemístěni společně s věrnými členy štábu. Zbytek této vznešené skupiny zůstal na zemi do konce svých smrtelných dnů pod vedením Vana a Amadona. Oni byli biologickými kvasinkami, které se rozmnožovaly a nepřetržitě dodávaly ze svých řad světové vůdce po celou dlouhou dobu temna po skončení vzpoury.

Van byl ponechán na Urantii do příchodu Adama v čestné funkci vůdce všech nadlidských osobností, působících na planetě. On a Amadon byli vyživováni metodou stromu života ve spojení se speciální životní podporou Melkisedeků po dobu více než sto padesáti tisíc let.

Dlouhou dobu byly záležitosti Urantie řízeny radou planetárních prozatímních správců, dvanácti Melkisedeků, schválených mandátem staršího vládce souhvězdí, Nejsvrchovanějším Otcem Norlatiadeku. S Melkisedeky spolupracovala poradní rada, která byla složena následovně: jeden z věrných pomocníků padlého Prince, dva trvale sídlící Nositelé Života, Trinitarizovaný Syn v učební době, dobrovolný Syn Učitel, Oslnivá Večerní Hvězda Avalonu (periodicky), vůdcové serafů a cherubů, poradci ze dvou sousedních planet, generální vedoucí podřízeného andělského života a Van, vůdce midbytosť. A takto byla Urantia řízena a spravována do příchodu Adama. Není divu, že odvážnému a věrnému Vanovi bylo přiděleno místo v radě planetárních prozatímních správců, kteří tak dlouho řídili záležitosti Urantie.

Dvanáct prozatímních správců Melkisedeků vykonalo heroickou práci. Zachránili zbytky civilizace a jejich planetární plány byly uskutečněny Vanem. Tisíc let po vzpouře měli po celém světě rozptýleno více než tři sta padesát pokročilých skupin. Tyto základny civilizace tvořili především potomci věrných Andonitů, mírně smíšení se sangikskými rasami, především s modrými lidmi a Nodity.

Přes nesmírnou degradaci, kterou způsobila vzpoura, na zemi existovalo mnoho zdravých a nadějných biologických linií. Pod vedením prozatímních správců Melkisedeků Van a Amadon nepolevovali ve své podpoře přirozené evoluce lidské rasy, umožňujíc fyzický rozvoj člověka, dokud nedosáhl svého vrcholu, který opravňoval k vyslání Materiálního Syna a Materiální Dcery na Urantii.

Van a Amadon opustili zemi krátce po příchodu Adama a Evy. Brzy potom byli

one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

67:6.4 (759.7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

67:6.5 (759.8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:6.6 (760.1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:6.7 (760.2) Notwithstanding the terrible setback of rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the Melchizedek receivers, Van and Amadon continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:6.8 (760.3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve.

přemístění na Jerusem, kde byl Van opět spojen se svým čekajícím Ladičem. V současné době Van slouží v zájmu Urantie a současně očekává příkaz k dlouhé, dlouhé cestě k Rajské dokonalosti a neodhalenému osudu shromažďujícího se Sboru Konečných Smrtelníků.

Je nutno poznamenat, že když se Van dovolával podpory Nejsvrchovanějších Edentie poté, kdy Lucifer potvrdil vládu Kaligastii na Urantii, Otcové Souhvězdí ihned odeslali rozhodnutí, ve kterém podporují Vana v každém bodě jeho sporu. Tento výrok se k němu nedostal, protože planetární okruhy komunikace byly při jeho odesílání přerušeny. Pouze nedávno byl tento úřední výnos objeven zaseknutý v převaděči energie, kde zůstal od doby izolace Urantie. Bez tohoto odhalení, které bylo výsledkem vyšetřování midbytosť Urantie, by odblokování tohoto rozhodnutí čekalo až do znovu napojení Urantie na okruhy souhvězdí. A tato očividná porucha v systému meziplanetární komunikace mohla nastat, protože převaděči energie mohou přijímat a odesílat informace, ale sami nemohou zprávy posílat.

Formální status Vana v soudních záznamech Satanie byl fakticky a s konečnou platností potvrzen až bylo zaregistrováno na Jerusemu toto rozhodnutí Otců Edentie.

7. DLOUHODOBÉ DŮSLEDKY HŘÍCHU

Osobní (dostředivé) důsledky tvorova záměrného a trvalého odmítnutí světla jsou jak nevyhnutelné, tak i individuální a týkají se pouze Božstva a konkrétního tvora. Takové, duši ničící plody špatnosti jsou vnitřní sklízní zlotřilého tvora vlastní vůle.

Ale jinak je tomu s vnějšími důsledky hříchu. Neosobní (odstředivé) následky spáchaného hříchu jsou jak nevyhnutelné, tak i kolektivní a týkají se každého tvora, působícího v oblasti vlivu takových událostí.

Za padesát tisíc let po kolapsu planetární administrativy se zemské záležitosti nacházely v takovém nepořádku a tak zaostalé, že lidská rasa získala jen málo oproti všeobecné evoluční úrovni, která existovala v době příchodu Kaligastii před tři sta padesáti tisíci lety. V některých směrech bylo dosaženo pokroku; v ostatních směrech se hodně ztratilo.

Hřích ve svých účincích nepůsobí nikdy pouze lokálně. Administrativní sektory vesmírů připomínají organizmus; nesnáze jedné osobnosti musí do určité míry sdílet všichni ostatní. Hřích je

Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:6.9 (760.4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

67:6.10 (760.5) The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

67:7.1 (760.6) The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

67:7.2 (761.1) But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

67:7.3 (761.2) By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

67:7.4 (761.3) Sin is never purely local in its effects. The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an

postoj osoby k realitě a nevyhnutelně přenáší své negativní plody na všechny související úrovně vesmírných hodnot. Ale přímé důsledky nesprávného myšlení, konání zla či hříšného plánování jsou pociťovány pouze na úrovni samotného jednání. Porušení vesmírného zákona může být zhoubné na fyzické úrovni, aniž by vážně ovlivnilo mysl, nebo ublížilo duchovnímu poznání. Hřích přináší osudové následky věčnému životu osobnosti jenom tehdy, když je postojem celé bytosti, když symbolizuje volbu mysli a vůli duše.

Důsledky zla a hříchu se projevují v materiálních a sociálních sférách a mohou někdy dokonce zpomalit duchovní progres na některých úrovních vesmírné reality, ale nikdy hřích jakékoliv bytosti neoloupí jinou o uskutečnění božského práva na věčný život osobnosti. Věčný život může být ohrožen pouze rozhodnutím mysli a volbou duše samotného jedince.

Na Urantii hřích jen málo zpozdil biologickou evoluci, ale jeho vliv připravil smrtelné rasy o plný prospěch adamického dědictví. Hřích nesmírně zpožďuje intelektuální rozvoj, morální růst, sociální progres a masové duchovní dosažení. Ale nebrání nejvyššímu duchovnímu dosažení jakýmkoliv jedincem, který se rozhodne poznat Boha a upřímně vykonává jeho boží vůli.

Kaligastia se vzbouřil, Adam a Eva nesplnili svoji povinnost, ale žádný smrtelník, narozený po této době na Urantii, kvůli těmto pochybením netrpěl ve své osobní duchovní zkušenosti. Každý smrtelník narozený na Urantii po Kaligastiově vzpouře byl nějakým způsobem potrestán v čase, ale budoucí blaho takových duší nebylo ani v nejmenším ohroženo ve věčnosti. Žádný člověk nikdy nemusí utrpět zásadní duchovní strádání kvůli hříchu jiného. Bez ohledu na dalekosáhlé dopady v administrativních, intelektuálních a sociálních oblastech, hřích je zcela osobní, pokud jde o morální vinu, nebo duchovní důsledky.

Ačkoliv my nejsme schopni pochopit moudrost, která dovolí takové katastrofy, vždy pozorujeme prospěšné účinky, které tyto lokální nepokoje odrážejí v celém vesmíru.

8. LIDSKÝ HRDINA VZPOURY

Mnoho statečných bytostí na různých světech Satanie se postavilo proti Luciferově vzpouře, ale záznamy Salvingtonu zobrazují Amadona jako výjimečný charakter v celé soustavě. Dokázal velkolepě odmitat záplavy podněcujících výzev a prokázal neotřesitelnou věrnost Vanovi. Drželi pevně při sobě ve své oddanosti nejvyšší moci

attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

67:7.5 (761.4) Evil and sin visit their consequences in material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

67:7.6 (761.5) Sin on Urantia did very little to delay biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

67:7.7 (761.6) Caligastia rebelled, Adam and Eve did default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every mortal born on Urantia since Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

67:7.8 (761.7) While we cannot fathom the wisdom that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

67:8.1 (761.8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the

neviditelného Otce a jeho Syna Michaela.

V době těchto závažných událostí jsem působil v Edentii a ještě dnes si uvědomuji radost, kterou jsem pociťoval při sledování vysílání Salvingtonu, které den za dnem informovalo o neuvěřitelné odolnosti, mimořádné oddanosti a výjimečné věrnosti tohoto bývalého polodivocha, pocházejícího z experimentálního a původního rodu andonické rasy.

Od Edentie do Salvingtonu a dokonce až na Uverse po celých sedm dlouhých let první otázkou všeho nižšího nebeského života, týkajícího se vzpoury v Satanii, bylo vždy: „A co urantijský Amadon, stále odolává?“

I když Luciferova vzpoura ztížila podmínky v lokální soustavě a jejích odpadlých světů, i když ztráta tohoto syna a jeho oklamaných druhů dočasně zpomalila progres souhvězdí Norlatiadeku, zvažte účinek dalekosáhlého vlivu inspirujícího činu tohoto jednoho dítěte přírody a jeho odhodlané skupiny 143 druhů v jejích vytrvalém postoji za vyšší principy řízení a spravování vesmíru navzdory takovému obrovskému a nepřátelskému nátlaku, který na něho vyvíjeli jeho nevěrní nadřízení. A ujišťuji vás, že toto udělalo již mnohem více dobrého ve vesmíru Nebadonu a v supervesmíru Orvontonu, což značně převažuje souhrn všeho zla a strádání, způsobených vzpourou Lucifera.

A to všechno je úchvatně dojemným a jedinečně velkolepým potvrzením moudrosti Otcova univerzálního plánu pro mobilizování Sboru Smrtelné Konečnosti v Ráji a pro povolávání této obrovské skupiny tajemných služebníků budoucnosti do značné míry z obyčejných tělesných vzestupných smrtelníků—takových, jako nezlomný Amadon.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

67:8.2 (762.1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

67:8.3 (762.2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: "What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?"

67:8.4 (762.3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:8.5 (762.4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from the common clay of the mortals of ascending progression — just such mortals as the impregnable Amadon.

67:8.6 (762.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 68. Počátky civilizace

⇐ 067

Kniha Urantia

069 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 68 POČÁTKY CIVILIZACE

Sekce

Úvod

1. Ochranné společenství
2. Faktory sociálního rozvoje
3. Společenské důsledky strachu z duchů
4. Evoluce mravů
5. Metody využívání půdy—prostředky k bytí
6. Evoluce kultury

PAPER 68 THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

Úvod

TOTO je vyprávění o dlouhém, dlouhém progresivním rozvoji lidských druhů od úrovně, která byla jen o málo vyšší než živočišná existence a procházejíc mnoha epochami do novějších období, kdy se mezi vyššími rasami lidstva vyvinula opravdová, i když nedokonalá, civilizace.

Civilizace je výtvorem ras; civilizace není biologicky vrozená; proto všechny děti musí být vychovány v kulturním prostředí a každá následná mladá generace musí získat nové vzdělání. Vyšší vlastnosti civilizace—vědecké, filozofické a náboženské—nejsou přenositelné z jedné generace na druhou přímým dědictvím. Tyto kulturní úspěchy se zachovávají pouze osvětleným udržováním sociálního dědictví.

Sociální evoluce, založená na spolupráci, byla započata učiteli Dalamatie a po dobu tři sta tisíc let bylo lidstvo vychováváno v ideji skupinových aktivit. Nejvíce ze všech získal z tohoto pradávného učení modrý člověk, do určité míry červený člověk a nejméně ze všech černý člověk. V novějších dobách na Urantii žlutá rasa a

INTRODUCTION

68:0.1 (763.1) THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

68:0.2 (763.2) Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

68:0.3 (763.3) Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was nurtured in the idea of group activities. The blue man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the black man least of all. In more recent times the

bílá rasa představovaly nejpokročilejší sociální progres.

yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. OCHRANNÉ SPOLEČENSTVÍ

Když jsou těsně pospolu, lidé se obvykle naučí mít jeden druhého rád, ale primitivní člověk od přírody nepřekypoval duchem bratrského citění a touhou po společenských kontaktech se svými druhy. To, že „v jednotě je síla“ se pradávne rasy spíše učily skrze smutnou zkušenost; a je to právě tento nedostatek přirozeného bratrského porozumění, který dnes stojí v cestě okamžitému uskutečnění bratrství člověka na Urantii.

Již v dávné minulosti se společenství stalo platbou za přežití. Osamocený člověk byl bezmocným, pokud nenosil kmenové znamení, které dosvědčovalo o jeho příslušnosti ke skupině, která by ho určitě pomstila, kdyby byl napaden. Také v dobách Kaina bylo osudné vydat se do cizích krajů bez nějakého označení kmenového společenství. Civilizace se stala pojistkou člověka proti násilné smrti, ale pojistné je placeno podřízeností početným zákonným požadavkům společnosti.

A tak, základem primitivní společnosti byla oboustranná nutnost k větší bezpečnosti, kterou dávalo společenství. Rozvoj lidské společnosti procházel dlouhodobými cykly, jak pod vlivem strachu lidí před osamoceností, tak prostřednictvím zdráhavé spolupráce.

Primitivní lidské bytosti brzy poznaly, že skupiny jsou mnohem mocnější a silnější, než bezvýznamný celek, složený jen z několika jejích členů. Sjedených sto lidí, pracujících v harmonii, může přemístit obrovitý balvan; dvě desítky dobře připravených strážců pořádku dokáží ukáznit rozhněvaný dav. A tak společnost nevznikla jako společenství členů, ale byla spíše výsledkem organizace inteligentních spolupracujících lidí. Ale spolupráce není přirozenou vlastností člověka; nejdříve se učí spolupracovat kvůli strachu a později kvůli tomu, když zjišťuje, že je to nejlepší způsob, jak čelit potížím času a jak se chránit proti předpokládaným nebezpečím věčnosti.

Ty kmeny, které se brzy zorganizovaly do primitivní společnosti, byly mnohem úspěšnější ve svém působení na přírodu a také při obraně proti svým druhům; měly větší možnosti k přežití; proto, bez ohledu na mnoho překážek ve svém rozvoji, civilizace na Urantii neustále postupuje. A jenom díky tomu, že ve společenství se zvyšuje hodnota přežití, proto mnoho chyb člověka doposud nezpůsobilo zastavení, nebo zničení lidské civilizace.

To, že současná kulturní společnost je poměrně nedávným jevem je dobře vidět na

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

68:1.1 (763.4) When brought closely together, men often learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that "in union there is strength"; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

68:1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man's insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society's numerous law demands.

68:1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in agelong cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

68:1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding against the supposed perils of eternity.

68:1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man's many blunders have thus far failed to stop or destroy human civilization.

68:1.6 (764.2) That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the

dnešních primitivních sociálních podmínkách, které jsou charakteristické pro australské domorodce a africké bušmeny a pygmeje. Na těchto zaostalých národech je možno v určité míře pozorovat dávné kmenové nepřátelství, osobní nedůvěru a další antisociální rysy, které jsou tak charakteristické pro všechny primitivní rasy. Tyto neblahé pozůstatky nesociálních národů pradávných časů jsou výmluvným svědectvím toho, že přirozený individualistický sklon člověka nemůže obstát proti účinnějším a mocnějším organizacím a společenstvím sociálního progresu. Tyto zaostalé a nedůvěřivé antisociální rasy, které mluví po každých padesáti či sto kilometrech jiným nářečím, jsou příkladem toho, jaký by byl současný svět, kdyby nebylo spojeného učení osobního štábu Planetárního Prince a pozdějších snah adamické skupiny rasových vylepšovatelů.

Dnešní úsloví „návrat k přírodě“ je klamná představa, víra v uskutečnění kdysi vybájeného „zlatého věku.“ Jediným základem pro vznik legendy o zlatém věku je historický fakt existence Dalamatie a Edenu. Ale tyto zdokonalené společnosti byly daleko od uskutečnění utopických snů.

2. FAKTORY SOCIÁLNÍHO ROZVOJE

Civilizovaná společnost je výsledkem dávných snah člověka překonat svůj odpor k osamocenosti. Ale to nutně neznamená vzájemnou náklonnost. Současný bouřlivý stav některých primitivních skupin dobře ukazuje, čím pradávné kmeny prošly. Ale, přestože jednotliví jedinci ve společnosti mohou být v rozporu jeden s druhým a bojují proti sobě a přestože se sama civilizace může jevit jako bojující a soutěžící neslučitelná masa, projevuje upřímné úsilí a ne smrtelnou jednotvárnost stagnace.

Ačkoliv úroveň inteligence značnou měrou přispěla k tempu kulturního rozvoje, základní účel společnosti spočívá v tom, aby snížila rizikový faktor v životě jednotlivce a společnost se rozvíjela tak rychle, nakolik se jí daří snižovat bolest a zvyšovat radost ze života. Tak se celé sociální společenství pomalu pohybuje ke konečnému cíli—zániku či věčnému životu—v závislosti na tom, zdali cílem je sebezachování či sebeuspokojení. Sebezachování vytváří společnost, zatímco sebeuspokojení ničí civilizaci.

Společnost se zajímá o vlastní záchranu, sebezachování a sebeuspokojení, ale seberealizace člověka je hodna toho, aby se stala bezprostředním cílem mnohých kulturních skupin.

present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

68:1.7 (764.3) The modern phrase, “back to nature,” is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious “golden age.” The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

68:2.1 (764.4) Civilized society is the result of man's early efforts to overcome his dislike of *isolation*. But this does not necessarily signify mutual affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

68:2.2 (764.5) While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive self-gratification destroys civilization.

68:2.3 (764.6) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of becoming the immediate goal of many cultural

Přirozený instinkt člověka žít v tlupě je stěží odpovědný za rozvoj takové sociální organizace, jaká nyní existuje na Urantii. I když tento vrozený sklon k pospolitosti je podstatou lidské společnosti, velká část lidské sociálnosti je osvojena. Dva významné vlivy, které přispěly k prvotnímu sdružování lidí byly hlad a pohlavní život; tyto instinktivní pudy člověk sdílí se živočišným světem. Další dvě emoce, které nutily lidské bytosti být spolu a držely je pohromadě byly ješitnost a strach, především strach z duchů.

Historie není nic jiného než záznam dlouhověkého boje člověka o potravu. Primitivní člověk myslel jen tehdy, když měl hlad; uchování potravy bylo jeho prvním sebezapřením, sebekázní. S rozvojem společnosti hlad přestal být jediným podnětem pro sdružování. Početné další druhy hladu—uspokojování různých potřeb—vedly všechny k těsnějšímu spojování lidstva. Ale dnešní společnost je značně zatížena nadměrným růstem údajných lidských potřeb. Západní civilizace dvacátého století sténá vyčerpaně pod obrovským přetížením nadbytku a nevázaným množením lidských nároků a tužeb. Současná společnost pociťuje napětí jedné z nejnebezpečnějších svých etap, kterou charakterizuje rozsáhlá vzájemná součinnost a vysoce komplikovaná vzájemná závislost.

Hlad, ješitnost a strach z duchů trvale vytvářely sociální napětí, ale pohlavní uspokojení bylo pomíjivé a nárazové. Samotná sexuální touha nedonutila primitivní muže a ženy vzít na sebe těžké břímě péče o rodinu. Prvotní rodina byla založena na pohlavní nedočkavosti muže, připraveného o pravidelné uspokojení a na oddané mateřské lásce ženy—lásce, kterou ona, do určité míry, sdílí se samicemi všech vyšších živočichů. Přítomnost bezmocného dítěte stanovila první rozlišení mužských a ženských činností; žena musela pečovat o stálé obydlí, kde mohla obdělávat půdu. A od nejranějších dob se místo, kde byla žena, vždy považovalo za domov.

Tak se žena brzy stala nepostradatelnou pro rozvíjející se sociální systém. Ani ne tak moc kvůli pomíjivé pohlavní vášni, ale v důsledku potřeby potravy; žena byla významným partnerem v sebezachování. Ona zajišťovala potravu, byla tažným zvířetem a společníkem, který strpěl značné zneužívání bez násilného odporu a ke všem těmto žádoucím vlastnostem byla vždy přítomným prostředkem pohlavního uspokojení.

Téměř všechno, co má v civilizaci trvalou hodnotu, má své kořeny v rodině. Rodina byla

groups.

68:2.4 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and *held* them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

68:2.5 (765.2) History is but the record of man's agelong food struggle. *Primitive man only thought when he was hungry*; food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate multiplication of human desires and longings. Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

68:2.6 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman was has always been regarded as the home.

68:2.7 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of *food requirement*; she was an essential partner in self-maintenance. She was a food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

68:2.8 (765.5) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family

první mírumilovnou skupinou; muž a žena se učí sladit své protiklady a současně učí své děti mírovému soužití.

Význam funkce manželství v evoluci spočívá v zajištění přežití rasy a ne v pouhém uskutečnění osobního štěstí; sebezachování a vlastní záchrana jsou opravdovými účely rodiny. Sebeuspokojení je vedlejší a není podstatné, je důležité jenom jako stimul, zajišťující pohlavní spojení. Příroda vyžaduje přežití, ale uměním civilizace je stále zvyšovat radosti z manželství a uspokojení z rodinného života.

Jestli je ješitnost tak rozsáhlá, že zahrnuje pýchu, ctižádost a uznání, tak můžeme pozorovat nejenom to, jak tyto tendence přispívají k vytváření lidských společenství, ale jak také drží lidi pohromadě, protože takové emoce nemají žádný smysl, když chybí publikum, které jim aplauduje. Ješitnost se rychle spojila s jinými emocemi a impulsy, které potřebovaly společenskou arénu, ve které se mohou ukazovat a uspokojovat se. Tato skupina emocí dala vzniknout prvním začátkům všeho umění, obřadům a všem formám sportovních her a soutěží.

Ješitnost přispěla značnou měrou ke zrodu společnosti. Ale v současné době, v době odhalování těchto sděleních, scestné snažení ješitné generace hrozí zaplavením a zatopením celého komplikovaného systému vysoce technické civilizace. Touha po požitku již dávno nahradila potřebu jíst; logické společenské cíle sebezáchovy se rychle mění do bezcenných a hrozivých forem sebe-uspokojování. Sebezáchova vytváří společnost; nespoutané sebe-uspokojování neomylně ničí civilizaci.

3. SPOLEČENSKÉ DŮSLEDKY STRACHU Z

DUCHŮ

Primitivní touhy vytvořily původní společnost, ale strach z duchů ji držel pohromadě a vnesl do její existence mimolidský aspekt. Obyčejný strach měl fyziologický původ: strach z fyzické bolesti, z neukojitelného hladu, nebo z některých přírodních pohrom; ale strach z duchů byl nový a mocný druh úzkosti.

Pravděpodobně, největším ojedinělým faktorem v evoluci lidské společnosti byl strach z duchů. I když většina snů velice znepokojovala primitivní mysl, sny o duších doslova děsily pradávne lidi a byly příčinou toho, že tyto pověřiví lidé hledali ochotně a upřímně útěchu jeden u druhého, aby se společně chránili proti temnému

was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

68:2.9 (765.6) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

68:2.10 (765.7) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

68:2.11 (766.1) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST

FEAR

68:3.1 (766.2) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime sort of terror.

68:3.2 (766.3) Probably the greatest single factor in the evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and earnest association for mutual protection against

a neviditelnému domnělému nebezpečí duchovního světa. Sny o duších byly jedním z prvních vznikajících rozdílů mezi živočišným a lidským typem mysli. Zvířata si nepředstavují život po smrti.

Kromě tohoto strachu z duchů, celá společnost byla založena na základních potřebách a zásadních biologických pudech. Ale strach z duchů vnesl do civilizace nový faktor, strach, který přesahuje základní potřeby jedince a který také vysoce převyšuje úsilí o zachování skupiny. Obava před duchy mrtvých přinesla novou a překvapivou formu strachu, hrozbou a silnou úzkost, která přispěla k přeměně uvolněných společenských řádů dávných dob do disciplinovanějších a lépe řízených skupin pradávných časů. Tato nesmyslná pověrčivost, některá ještě stále přetrvává, připravila mysl lidí, prostřednictvím pověrčivého strachu z neskutečného a nadpřirozeného, pro pozdější objevení "strachu z Pána, což je začátek moudrosti." Neopodstatněné strachy evoluce musí být nahrazeny úctou k Božstvu, úctou, která je inspirována odhalením. Pradávný kult strachu se stal silným sociálním poutem a od té, tak vzdálené doby, se lidstvo více či méně snaží o dosažení duchovnosti.

Hlad a láska spojily lidi; ješitnost a strach z duchů je udržely dohromady. Ale samotné tyto emoce, bez vlivu zjeveních prosazujících mír, nejsou schopny přestát tlak nedůvěry a podezřívavosti lidských vzájemných vztahů. Bez pomoci z nadlidských zdrojů se lidská společnost při dosažení určitých limitů zhroutí a tyto samé vlivy vzniku společnosti—hlad, láska, ješitnost a strach—se spiknou a vženou lidstvo do války a krveprolití.

Tendence lidské rasy k mírovému soužití není přirozeným darem; pochází z učení zjeveného náboženství, z nahromaděné zkušenosti progresivních ras, ale především z učení Ježíše, Prince Míru.

4. EVOLUCE MRAVŮ

Všechny dnešní sociální instituce pocházejí z evoluce primitivních obyčejů vašich divošských předků; současná pravidla jsou upravené a rozšířené obyčeje minulých dob. To, co je pro jednotlivce zvyk, je pro skupinu obyčej; a skupinové obyčeje se vyvíjejí do lidových či kmenových tradic—masových pravidel. Z těchto prvních počátků berou svůj nízký původ všechny instituce dnešní lidské společnosti.

the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

68:3.3 (766.4) Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual, and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of "the fear of the Lord which is the beginning of wisdom." The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

68:3.4 (766.5) Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into war and bloodshed.

68:3.5 (766.6) The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. EVOLUTION OF THE MORES

68:4.1 (767.1) All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of present-day human society take their humble origin.

Je nutno vzít v úvahu, že mravy vznikly v důsledku potřeby přizpůsobit život skupiny k podmínkám masové existence; mravy byly první lidskou sociální institucí. A všechny tyto kmenové reakce vznikly ze snahy uniknout bolesti a ponížení a současně měly přinést radost a moc. Původ lidových zvyků, jako je vznik jazyků, je vždy neuvědomělý a bezděčný a proto je vždy zahalen tajemstvím.

Strach z duchů přivedl primitivního člověka k představám o nadpřirozenu a takto zajistil položení základů pro ty mocné sociální vlivy etiky a náboženství, které potom chránily nedotknutelnost společenských mravů a obyčejů od generace ke generaci. Jedna věc, která brzy stanovila a vyhranila mravy, byla víra, že mrtví jsou rozmrzelí nad tím, jak žili a zemřeli; a proto sesílají tvrdé tresty na ty živé smrtelníky, kteří s bezohledným pohrdáním porušují pravidla žití, které oni ctíli, když byli v lidském těle. Nejlépe je všechno toto ukázáno na současně účtě žluté rasy ke svým předkům. Později vyvíjející se primitivní náboženství značně posílilo strach z duchů, aby upevnilo mravy, ale rozvíjející se civilizace postupně osvobodila lidstvo z područí strachu a z otroctví pověrčivosti.

Do příchodu učitelů Dalamatie, s jejich osvobozujícím a uvolňujícím učením, byl pradávný člověk bezmocnou obětí rituálních obyčejů; primitivní divoch byl v zajetí nekonečných obřadů. Všechno, co udělal od chvíle probuzení ráno do okamžiku, kdy usnul v noci ve své jeskyni, muselo být uděláno přesně podle stanovených zvyků kmene. On byl otrokem krutovlády obyčejů; jeho život neměl žádnou volnost, nenucenost, nebo originalitu. Nebyl tam žádný přirozený progres k vyšší duchovní, morální či sociální existenci.

Pradávný člověk byl v mocném sevření zvyku; divoch byl opravdovým otrokem obyčeje; ale čas od času se objevili lidé, kteří se pokusili o nové způsoby myšlení a zdokonalené metody žití. Nicméně, netečnost primitivního člověka vytváří biologickou bezpečnostní brzdu proti příliš ukvapenému vrhnutí se do zkázonosných proměn velmi rychle se rozvíjející civilizace.

Ale tyto obyčeje nejsou naprostým zlem; jejich evoluce by měla pokračovat. Úplná a radikální proměna obyčejů má téměř fatální důsledky na pokračování civilizace. Obyčej je nití, která drží civilizaci pohromadě. Historická cesta lidstva je poseta zbytky odložených obyčejů a zastaralých společenských praktik, ale žádná civilizace nepřetržovala, když opustila své mravy.

68:4.2 (767.2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767.3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767.4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767.5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those variations from type who have dared to inaugurate new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too rapidly advancing civilization.

68:4.6 (767.6) But these customs are not an unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom has been the thread of continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social

Společnost může existovat jenom tehdy, když přijímá lepší a vhodnější obyčeje.

Přežití společnosti závisí především na postupné evoluci svých mravů. Takový proces evoluce obyčejů vzniká z touhy experimentovat: nové ideje začínají konkurovat starým. Progresivní civilizace přijímá progresivní ideje a toleruje je; čas a okolnosti nakonec vyberou vhodnější skupinu pro přežití. Ale to neznamená, že každá odlišná a ojedinělá změna při vytváření lidské společnosti je přínosem! Ne! Zdaleka ne! V dlouhém úsilí civilizace Urantie dosáhnout pokroku bylo mnoho, velmi mnoho, zpětných vývojů.

practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

68:4.7 (767.7) The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. METODY VYUŽÍVÁNÍ PŮDY—PROSTŘEDKY

K BYTÍ

Země je jeviště společnosti; lidé jsou herci. A člověk musí neustále upravovat svůj herecký výkon, aby se přizpůsobil stavu země. Evoluce mravů je vždy závislá na vztahu člověka k zemi. Je tomu tak, bez ohledu na to, jak obtížné je to pochopit. Lidské metody obdělávání půdy, nebo používané prostředky, plus životní standard, se rovnají součtu všech lidových zvyků—mravů. A souhrn lidských přizpůsobení k požadavkům života se rovná jeho civilizační kultuře.

První civilizační kultury vznikly podél toků řek východní polokoule a ve svém pochodu k vyspělejší civilizaci prošly čtyřmi důležitými etapami:

1. Období sběru. Nutnost jíst a předcházet hladu vedly k první formě systémové organizace—primitivní sběrné řady. Někdy taková řada hladovějících lidí, sbírajících potravu, byla patnáct kilometrů dlouhá. Toto bylo období primitivní kočovné kultury a je to způsob života, kterým v dnešní době žijí afričtí bušmeni.

2. Období lovu. Vynalezení zbraní umožnilo člověku stát se lovcem a tak se značnou měrou osvobodil z područí potravy. Přemýšlivý Andonit, který si v krutém boji těžce poranil svoji pěst, znovuobjevil myšlenku použít dlouhý klacek a kus tvrdého pazourku, upevněného na konci šlachou, místo své pěsti. Mnoho kmenů učinilo své vlastní objevy tohoto druhu a tyto rozdílné tvary palic představovaly velké pokroky v rozvoji lidské civilizace. Někteří dnešní australští domorodci jsou stále na úrovni, která je jen o málo vyšší, než byla v tomto období.

Lidé modré rasy se stali výbornými lovci a naučili se používat obratně pasti; zahrazením řeky

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE

ARTS

68:5.1 (768.1) Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

68:5.2 (768.2) The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

68:5.3 (768.3) 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaning food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

68:5.4 (768.4) 2. *The hunting stage.* The invention of weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

68:5.5 (768.5) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter

dokázali nachytat spoustu ryb a jejich přebytek usušili na zimu. Při lovu se používalo mnoho druhů důmyslných pastí a léček, ale primitivní rasy nelovili větší zvířata.

3. Období pastevectví. Tato fáze civilizace byla umožněna domestikací zvířat. V novější době patřili mezi pastevece arabské a africké národy.

Pastevecký život umožnil ještě větší úlevu od otroctví potravy; člověk se naučil žít z úroku svého kapitálu—zvětšováním svého stáda; a to mu poskytlo více volného času na kulturu a rozvoj.

V předchozích obdobích se muž a žena podíleli společně na pracovních činnostech, ale rozšíření chovu dobytka přivedlo ženu do hlubin sociálního otroctví. V dřívějších dobách měl muž za povinnost zajistit živočišnou potravu a ženin úkol bylo obstarání rostlinné stravy. Proto tedy, když člověk vstoupil do pastevecké éry své existence, důstojnost ženy značně poklesla. Žena musela i nadále tvrdě pracovat, aby zajistila základní rostlinné potraviny, zatímco muž musel jenom jít ke svým stádům, aby zaopatřil dostatek živočišné potravy. Muž se tak stal relativně nezávislým na ženě; po celé období pastevectví postavení ženy neustále upadalo. Na konci této éry byla žena sotva víc, než lidské zvíře, odevzdané práci a plodící lidské potomky, stejně jako se čekalo od zvířat stáda, že budou pracovat a rodit mláďata. Muži těchto pasteveckých dob měli velkou lásku pro svůj dobytek; o to více je to smutné, že si nevytvořili hlubší cit pro své ženy.

4. Období zemědělství. Tato éra přišla s domestikací rostlin a představuje nejvyšší typ materiální civilizace. Jak Kaligastia, tak i Adam, měli snahu učit zahradnictví a zemědělství. Adam a Eva byli zahradníci, nebyli pastýři a v těch časech bylo zahradnictví vyspělým druhem kultury. Pěstování rostlin má zušlechťovací vliv na všechny rasy lidstva.

Zemědělství více než čtyřikrát zvýšilo celosvětové obdělávání půdy. Může být spojeno s pastevečnictvím předchozího kulturního období. Když se všechna tři období překrývají, muži loví a ženy obdělávají půdu.

Mezi pasteveci a zemědělci byly vždy nesváry. Lovec a pastevec byli bojovní, váleční; zemědělec je mírumilovným typem. Spojení se zvířaty naznačuje boj a sílu; spojení s rostlinami vštěpuje trpělivost, klid a mír. Zemědělství a průmysl jsou mírovými činnostmi. Ale slabá stránka obou, jako světových sociálních aktivit, je to, že postrádají vzrušení a dobrodružství.

use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

68:5.6 (768.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

68:5.7 (768.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

68:5.8 (768.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

68:5.9 (769.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

68:5.10 (769.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

68:5.11 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world social activities, is that they lack excitement and adventure.

Lidská společnost se od období lovu vyvinula přes éru pastevců do epochy územního rolnictví. A každé období této progresivní civilizace doprovázelo stále méně a méně kočování; člověk začal více a více žít v domě.

V další době průmysl doplňuje zemědělství s následným nárůstem urbanizace a násobením nezemědělských skupin občanských tříd. Ale průmyslová éra nemůže doufat v přežití, jestliže její vůdcové si neuvědomí, že nejvyšší sociální dosažení musí vždy spočívat na pevném zemědělském základě.

6. EVOLUCE KULTURY

Člověk je tvorem půdy, dítě přírody; ať se může snažit sebevíc utéci od půdy, nakonec se mu to stejně nepodaří. „Prach jsi a v prach se obrátíš“ spolehlivě platí pro celé lidstvo. Základním bojem člověka, byl, je a vždy bude boj o zemi. První sociální společenství primitivních lidských bytostí byla za účelem vítězit v těchto bojích o půdu. Vztah člověka k zemi je základem všech sociálních civilizací.

Lidská inteligence, za pomoci využití techniky a vědy, zvýšila úrodnost půdy; současně byl do určité míry pod kontrolou přirozený nárůst obyvatelstva, což zajistilo živobytí a volný čas, které jsou nezbytné pro vybudování kulturní civilizace.

Lidská společnost je řízena zákonem, podle kterého se musí populace měnit v přímé souvislosti s rozvojem metod používání země a nepřímo s danou životní úrovní. V průběhu těchto dávných epoch, a dokonce ještě více v dnešní době, zákon dodávky a poptávky, tak, jak se týká člověka a země, určoval odhadní hodnotu obou. V dobách nadbytku země—neokupované území—byla velká potřeba lidí a proto hodnota lidského života byla o mnoho více ceněna; tudíž, ztráta života byla větším neštěstím. V časech nedostatku země a s tím spojené přelidněnosti, se lidský život stal poměrně laciným, a proto se na válku, hladomor a zhoubný mor pohlíželo s menším znepokojením.

Když se sníží úrodnost země, nebo se zvýší populace, znovu se objeví nevyhnutelný boj; nejhorší rysy lidské povahy vyjdou na povrch. Zvýšení úrodnosti půdy, rozšíření technického umění a snížení populace, to všechno podporuje rozvoj lepší strany lidské povahy.

68:5.12 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

68:5.13 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

6. EVOLUTION OF CULTURE

68:6.1 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. "Dust you are and to dust shall you return" is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

68:6.2 (769.7) Man's intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

68:6.3 (769.8) Human society is controlled by a law which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

68:6.4 (770.1) When the land yield is reduced or the population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

Život v okrajové společnosti rozvíjí v člověku jeho neodbornost; výtvarné umění a skutečný vědecký pokrok, společně s duchovní kulturou, všechny nejlépe prospívaly ve větších centrech života, když byly podporovány zemědělskou a průmyslovou populací, jejíž počet byl mírně pod úrovní zabezpečení zemí. Města vždy násobí sílu svých obyvatel—pro dobro nebo zlo.

Velikost rodiny je vždy ovlivněna životní úrovní. Čím je vyšší úroveň, tím je menší rodina, až do bodu stálého stavu, nebo postupného zániku.

Ve všech dobách morální a sociální normy ovlivňovaly kvalitu přetrvávající populace, na rozdíl od pouhého počtu. Místní třídící normy dávaly vzniknout novým společenským kastám, novým mravům. Když se tyto normy příliš zkomplikovaly, nebo se staly vysoce pohodlnými, rychle se staly sebevražednými. Kastovnictví je přímým důsledkem vysokého společenského tlaku tvrdé konkurence v podmínkách velké hustoty populací.

Pradávné rasy se často uchýlily k praktikám, kterými chtěly omezit populaci; všechny primitivní kmeny zabíjely neduživé děti, nebo děti s tělesnými vadami. Předtím, než se ženy začaly prodávat, bylo běžné, že malé holčičky se zabíjely. Někdy byly děti uškrceny hned po porodu, ale mnohem častěji byly odhozeny. Otec dvojčat obvykle požadoval, aby jedno dítě bylo usmrceno, protože se věřilo, že vícenásobné porody jsou zapříčiněny magií, nebo cizoložstvím. Nicméně, vládlo pravidlo, že dvojčata stejného pohlaví byla ušetřena. I když tyto kletby na dvojčatech byly kdysi téměř univerzální, nebyly nikdy součástí mravů Andonitů; ti lidé vždy považovali dvojčata za znamení velkého štěstí.

Mnohé rasy se naučily metodu potratu a tato praxe se velmi rozšířila po zákazu, který zakazoval, aby neoddané dvojice měly děti. Zvyk, že dívky zabíjely své děti, přetrvával velmi dlouho, ale mezi civilizovanými skupinami se tyto nelegitimní děti staly chráněnci matek těchto dívek. Mnoho primitivních kmenů bylo doslova vyhlazeno uplatňováním potratu a zabíjením novorozeňat. Ale, navzdory diktátu mravů, velmi málo dětí bylo utraceno poté, když poprvé nasálo z matčina prsu—mateřský cit byl příliš silný.

Dokonce ve dvacátém století přetrvávají pozůstatky těchto primitivních způsobů kontroly populace. V Austrálii je kmen, jehož matky odmítají vychovat více než dvě či tři děti. Není tomu tak dávno, kdy jeden kanibalský kmen snědl každé páté narozené dítě. Některé kmeny na Madagaskaru stále zabíjí všechny děti, které se narodí v den, který přináší smůlu. Toto je příčinou úmrtí přibližně dvaceti pěti procent všech dětí.

Ze světového hlediska, přelidnění nebylo

68:6.5 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for either good or evil.

68:6.6 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

68:6.7 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high social pressure of keen competition produced by dense populations.

68:6.8 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

68:6.9 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

68:6.10 (770.7) Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose mothers refuse to rear more than two or three children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

68:6.11 (770.8) From a world standpoint,

nikdy v minulosti vážným problémem, ale jestli ubudou války a věda bude lépe kontrolovat lidské nemoci, může to být vážný problém v blízké budoucnosti. Taková doba bude velkou zkouškou moudrosti světových vůdců. Budou vládcí Urantie mít rozhled a odvahu podporovat rozmnožování průměrné, čili stabilizované lidské bytosti, namísto extrémních a stále se zvyšujících podnormálních skupin? Normální člověk by měl být podporován; on je páteří civilizace a zdrojem mutovaných génů ras. Podnormální člověk by měl být pod kontrolou společnosti; takových lidí by nemělo být víc, než je zapotřebí pro vykonávání nižších úrovní průmyslu—takových činností, které vyžadují inteligenci nad živočišnou úroveň, ale kteří takové podřadné požadavky, týkající se skutečného otroctví a nevolnictví, přetvoří na vyšší lidské typy.

[Představeno Melkisedekem, někdy pobyvajícím na Urantii.]

overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

68:6.12 (771.1) [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

Kapitola 69. Prvotní lidské instituce

⇐ 068

Kniha Urantia

070 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 69 PRVOTNÍ LIDSKÉ INSTITUTE

Sekce

Úvod

1. Základní lidské instituce
2. Počátky průmyslu
3. Dělna práce
4. Počátky obchodu
5. Vznik kapitálu
6. Význam ohně pro civilizaci
7. Využívání zvířat
8. Otroctví jako faktor civilizace
9. Soukromé vlastnictví

Úvod

EMOCIÁLNĚ člověk převyšuje své zvířecí předky svojí schopností ocenit humor, umění a náboženství. Společensky, člověk projevuje svojí nadřazenost v tom, že je výrobcem nástrojů, zprostředkovatelem zpráv a tvůrcem institucí.

Když lidé udržují po dlouhou dobu sociální skupiny, tak v takových uskupeních vždy vznikají určité tendenční aktivity, které vedou ke vzniku institucí. Ukázalo se, že většina lidských institucí usnadňuje práci a současně přispívá v určité míře ke zvýšení bezpečnosti skupiny.

Civilizovaný člověk je velmi hrdý na reputaci, stabilitu a kontinuitu svých zavedených institucí, ale všechny lidské instituce jsou pouze nashromážděné mravy minulosti, které se zachovaly s pomocí tabu a byly povzneseny náboženstvím. Takové odkazy se staly tradicemi a tradice se nakonec přemění do pravidel.

PAPER 69 PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

SECTIONS

Introduction

1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

INTRODUCTION

69:0.1 (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

69:0.2 (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

69:0.3 (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and traditions ultimately metamorphose into conventions.

1. ZÁKLADNÍ LIDSKÉ INSTITUTE

Všechny lidské instituce slouží nějaké společenské potřebě, minulé či současné, ačkoliv jejich nadměrné používání nepochybně zmenšuje hodnotu jednotlivce, protože osobitost je zatlačena do pozadí a iniciativa je omezena. Člověk by měl spíše své instituce řídit, než být ovládán těmito výtvoři rozvíjející se civilizace.

Lidské instituce se dělí do tří hlavních skupin:

1. Instituce sebezáchovy. Tyto instituce zahrnují ty činnosti, které vycházejí z hladu a s ním spojených instinktů sebezáchovy. Patří sem průmysl, vlastnictví, války za účelem zbohatnutí a všechny stabilizační mechanismy společnosti. Dříve či později instinkt strachu podnítl založení těchto institucí prostřednictvím přežitých zákazů, pravidel a náboženských sankcí. Ale strach, nevědomost a pověrčivost hrály hlavní roli při počátečním vzniku a následném rozvoji všech lidských institucí.

2. Instituce stálého trvání. Toto jsou takové organizace společnosti, které vznikají z pohlavní potřeby, mateřského instinktu a vyšších soucitných emocí ras. Zahrnují společenskou záruku bydlení a školy, rodinný život, vzdělání, etiku a náboženství. Patří sem manželské obyčeje, obranná válka a výstavba obydlí.

3. Instituce sebeuspokojení. Toto jsou takové obyčeje, které pocházejí ze sklonu k ješitnosti a emocím pýchy; obsahují zvyky v oblékání a osobního zkrášlování, uplatnění ve společnosti, války pro slávu, tanec, zábavu, hry a další formy smyslové uspokojení. Ale, civilizace nikdy nevytvořila ušlechtilé instituce sebeuspokojení.

Tyto tři skupiny sociálních praktik spolu úzce souvisí a nepřetržitě závisí jedna na druhé. Na Urantii představují složitou organizaci, která funguje jako jednotný společenský mechanismus.

2. POČÁTKY PRŮMYSLU

Primitivní průmysl vznikal pomalu jako pojištění proti hrůzám hladomoru. Již v hluboké minulosti se člověk začal učit od zvířat a při sklizni, kdy byl nadbytek, uschoval potravu na dobu nouze.

Než člověk začal být hospodárným a před začátkem primitivního průmyslu žil průměrný kmen ve velkém nedostatku a opravdovém

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

69:1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their overdevelopment unfailingly detracts from the worth-whileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

69:1.2 (772.5) Human institutions are of three general classes:

69:1.3 (772.6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

69:1.4 (772.7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

69:1.5 (772.8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

69:1.6 (772.9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. THE DAWN OF INDUSTRY

69:2.1 (773.2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

69:2.2 (773.3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man

utrpení. Pradávný člověk musel soupeřit o svoji potravu s celým živočišným světem. Tíha soupeření stále stahuje člověka dolů na úroveň zvířete; nedostatek je jeho přirozený a krutovládný stav. Nadbytek není přirozený dar; je výsledkem práce, vědění a organizace.

Prvobytný člověk rychle poznal výhody sdružování. Sdružování vedlo k organizování a prvním důsledkem organizování byla dělba práce, což okamžitě vedlo k úspoře času a materiálů. Tyto pracovní obory vznikly vynucenou adaptací—cestou menšího odporu. Primitivní divoši nikdy nevykonávali žádnou práci radostně a ochotně. Jejich přizpůsobení bylo výsledkem vynucené nezbytnosti.

Primitivní člověk neměl rád tvrdou práci a nerad spěchal, pokud ho k tomu nepřinutilo vážné nebezpečí. Faktor času při výkonu práce, záměr udělat danou práci v určitém časovém limitu, je zcela novodobým pojmem. Pradávní lidé nikdy nespěchali. Byly to zvětšené nároky intenzivního boje o přežití a stále se zvyšující životní standard, které přinutily přirozeně nesnaživé dávné rasy k pracovitosti.

Práce a tvůrčí snahy rozlišují člověka od zvířete, jehož úsilí jsou převážně instinktivní. Nutnost pracovat je nejvyšším štěstím člověka. Všichni členové Princova personálu pracovali; velkou měrou přispěli k zušlechtnění fyzické práce na Urantii. Adam byl zahradníkem; Bůh Hebrejců pracoval—on byl tvůrcem a udržovatelem všeho. Židé byli prvním kmenem, pro který činnost byla nejvyšší hodnotou; byli prvním národem, který hlásá, že „kdo nepracuje, ať nejí.“ Ale mnoho světových náboženství se vrátilo k původnímu ideálu zahálčivosti. Jupiter si liboval v hodování a Buddha trávil čas rozjímáním.

Sangikské kmeny byly vcelku pracovité, když sídlily v místech daleko vzdálených od tropů. Ale boj mezi zahálčivými ctiteli magie a prozíravými šířiteli práce trval velmi, velmi dlouho.

První projev lidské prozíravosti se týkal uchování ohně, vody a potravy. Ale primitivní člověk byl rozeným spekulantem; on vždy chtěl něco za nic a příliš často během těchto dávných dob byl úspěch, který byl výsledkem trpělivého úsilí, připisován kouzlům. Trvalo dlouho, než magie ustoupila prozíravosti, odřikání a přičinlivosti.

3. DĚLBA PRÁCE

Dělba práce v primitivní společnosti byla stanovena zpočátku přirozenými a později

had to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

69:2.3 (773.4) Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

69:2.4 (773.5) Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

69:2.5 (773.6) Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that "he who does not work shall not eat." But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

69:2.6 (773.7) The Sangik tribes were fairly industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

69:2.7 (773.8) The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

3. THE SPECIALIZATION OF LABOR

69:3.1 (773.9) The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then

společenskými okolnostmi. Prvotní rozdělení oblastí lidské práce bylo:

1. Dělbá na základě pohlaví. Práce ženy vycházela z přítomnosti dítěte; ženy milují přirozeně děti více než muži. Proto žena začala vykonávat běžnou práci, zatímco muž se stal lovcem a bojovníkem s vymezeným časem na práci a odpočinek.

V proběhu celých epoch existovala tabu, která držela ženu přísně ve vymezených rámcích. Muž si s nejvyšší sobeckostí vybral pro sebe příjemnější práci a rutinní dřinu nechal ženě. Muž se vždy styděl dělat ženskou práci, ale žena nikdy neprojevila neochotu vykonávat mužskou práci. Ale, kupodivu, muž i žena vždy pracovali společně při výstavbě a zařizování svého příbytku.

2. Změny v důsledku stáří a nemoci. Tyto rozdílnosti stanovily další dělbú práce. Již v dávné době se staří a zmrzačení lidé věnovali výrobě nástrojů a zbraní. Později byli převedeni na budování zavlažovacích systémů.

3. Rozdělení na základě víry. Šamani byli první lidské bytosti osvobozené od fyzické dřiny; byli průkopnickou stavovskou třídou. Kováři tvořili malou skupinu, konkurující šamanům jako čarodějové. Jejich zručnost při práci se železem vyvolávala u lidí strach a báli se jich. „Bílí kováři“ a černí kováři“ dali vzniknout pradávným vírám v bílou a černou magii. A tato víra byla později obsažena v pověrách o dobrých a zlých démonech, dobrých a zlých duších.

Kováři byli první nenáboženskou skupinou, která se těšila zvláštním privilegiím. Ve válce byli považováni za neutrální a toto jejich mimořádné postavení vedlo k tomu, že se jako třída stali politiky primitivní společnosti. Ale, protože hrubě zneužívali tato privilegia kováři se stali všeobecně nenáviděnými a šamani neztráceli svůj čas při šíření nenávisti na jejich konkurenci. V tomto prvním sporu mezi vědou a vírou, víra (pověra) zvítězila. Po vyhnání z vesnic kováři založili na okrajích osad první zájezdní hostince a noclehárny.

4. Pán a otrok. Další rozdělení práce vzešlo ze vztahu přemohitele k přemoženému a znamenalo to začátek otroctví.

5. Rozdělení na základě různých fyzických a mentálních schopností. Další dělby práce vznikly v důsledku vrozených odlišností u lidí, neboť lidé se nerodí všichni stejní.

by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

69:3.3 (774.2) All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always worked together in building and furnishing the home.

69:3.4 (774.3) 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons. They were later assigned to building irrigation works.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiation based on religion.* The medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The "white smiths" and the "black smiths" gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

69:3.6 (774.5) Smiths were the first nonreligious group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodgings, on the outskirts of the settlements.

69:3.7 (774.6) 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiation based on diverse physical and mental endowments.* Further divisions of labor were favored by the inherent differences in men; all human beings are not born equal.

Ranými řemeslníky byli loupači pazourku a kameníci; potom následovali kováři. Později se vyvinula skupinová specializace; celé rodiny a klany se věnovaly určitému druhu práce. Jedna z nejstarších kast kněžů, kromě kmenových šamanů, vznikla kvůli pověřivému velebení členů rodiny zručných výrobců mečů.

Prvními specializovanými skupinami byli vývozci kamenné soli a hrnčíři. Ženy vyráběly prosté nádoby a muži zdobené. V některých kmenech šití a tkaní dělaly ženy, v jiných muži.

Prvními obchodníky byly ženy; byly používány jako zvědi a obchod byl vedlejší obor. Obchod se rychle rozšířil a ženy v něm hrály roli zprostředkovatelů—dohazovačů. Potom se objevila třída kupců, účtující provizi, zisk, za svoje služby. Růst výměnného obchodu mezi skupinami se vyvinul do obchodování a za výměnou zboží přišla výměna kvalifikované pracovní síly.

4. POČÁTKY OBCHODU

Stejně tak, jako smluvní sňatek přišel po sňatku ukořistěním, tak výměnný obchod přišel po přivlastnění věcí přepadením. Ale mezi pradávnými praktiky tichého barteru a pozdějšími moderními metodami výměnného obchodu byla velmi dlouhá doba lupičství.

První výměnný obchod vedli ozbrojení obchodníci, kteří zanechávali svoje zboží na neutrálním místě. Ženy organizovaly první trhy; ony byly nejstarší obchodníci a to proto, že byly nosiči břemen; muži byli bojovníci. Velmi brzy se objevil nákupní pult, což byla zeď natolik široká, aby obchodníci nedosáhli jeden na druhého svými zbraněmi.

Na takových trzích se používaly fetiše, aby strážili uskladněné zboží pro tichý barter. Taková místa byla zabezpečena proti krádeži; nic se nemohlo vzít, kromě zboží, které bylo předmětem výměnného obchodu, nebo nákupu; s fetišem na stráž bylo zboží vždy ochráněno. Dávni obchodníci byli úzkostlivě poctiví mezi svými kmeny, ale podvádění cizinců považovali za správné. Již v dávné minulosti měli Hebrejci pro obchodování s pohany oddělený etický kodex.

Jednoduchý výměnný obchod probíhal po dlouhé věky, než se neozbrojení lidé začali setkávat na posvěcených trzích. Tato tržiště se stala prvními útočišti a v některých zemích byla později známá jako „města záštity.“ Každý uprchlík, který se dostal na tržiště, byl v bezpečí a chráněn proti napadení.

69:3.9 (774.8) The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

69:3.10 (774.9) The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

69:3.11 (774.10) The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

69:4.1 (775.1) Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

69:4.2 (775.2) The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

69:4.3 (775.3) A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

69:4.4 (775.4) For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market place. These same market squares became the first places of sanctuary and in some countries were later known as “cities of refuge.” Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

Prvními jednotkami váhy byla zrnka pšenice a jiných obilovin. Prvním prostředkem směny byla ryba, nebo koza. Později se jednotkou výměnného obchodu stala kráva.

Novodobé písmo vzniklo při prvotních obchodních záznamech; první literatura člověka byl spis, podporující obchod—reklama na sůl. Mnohé z prvních válek vznikly kvůli přírodním ložiskům, jako např. pazourku, soli a kovům. První kmenová dohoda se týkala rozdělení solného ložiska mezi jednotlivé kmeny. Projednávání bodů této dohody umožnilo přátelskou a mírumilovnou výměnu idejí a sblížení různorodých kmenů.

Od „hole poselství“, zauzlené příze, obrázkového písma, hieroglyfů a peněžních pásů se písmo vyvinulo k prvotním znakům abecedy. Posílání zpráv se vyvinulo od primitivních kouřových signálů, běžců, jezdců na zvířatech, železnic, letadel a také telegrafu, telefonu a bezdrátové komunikace.

Starověcí obchodníci šířili po světě nové ideály a lepší metody. Obchod, spojen s podnikavostí, vedl ke zkoumání a objevování. A toto všechno zrodilo dopravu. Obchod je významným civilizačním faktorem, protože křížově oplodňuje kulturu.

5. VZNIK KAPITÁLU

Kapitál je výsledek vynaložené práce, který se nevyužije v přítomnosti, ale ponechá se pro potenciální výnos v budoucnosti. Úspory představují určitou formu ochrany a záruku přežití. Hromadění zásob potravin rozvinulo sebeovládání a vytvořilo první problémy s kapitálem a prací. Ten, kdo měl potraviny, za předpokladu, že je dokázal uchránit před lupiči, měl výraznou výhodu nad tím, kdo potraviny neměl.

Pradávný bankéř byl velmi odvážným člověkem. Měl ve své úschově bohatství celého kmene a v případě jeho napadení bránil jeho chýši celý klan. Tak hromadění osobního kapitálu a kolektivního bohatství bezprostředně vedlo k vytvoření vojenské organizace. Zpočátku byla taková opatření určena na obranu majetku proti cizím útočníkům, ale později se stalo zvykem udržovat vojenskou organizaci v činnosti přepadáváním a rabováním majetku a bohatství sousedních kmenů.

Základními pudy, které vedly ke hromadění kapitálu, byly:

1. Hlad—spojen s prozíravostí. Střádání a uchování potravin znamenalo moc a pohodlí pro ty, kteří byli dostatečně prozíraví takto si zajistit

69:4.5 (775.5) The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

69:4.6 (775.6) Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

69:4.7 (775.7) Writing progressed up through the stages of the “message stick,” knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

69:4.8 (775.8) New ideas and better methods were carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

69:5.1 (775.9) Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

69:5.2 (775.10) The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

69:5.3 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger — associated with foresight.* Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient

budoucí potřeby. Zásoby potravin byly postačující pojistkou proti hladomoru a katastrofám. A celý souhrn primitivních mravů byl skutečně určen pro to, aby pomohl člověku podřídit přítomnost budoucnosti.

2.Láska k rodině—touha zajistit potřeby pro členy rodiny. Kapitál představuje vytváření majetku navzdory tíhy současných potřeb, aby byly zajištěny požadavky budoucnosti. Část takových budoucích potřeb může mít vztah k budoucím pokolením.

3.Ješitnost—přání stavět na odív nahromaděný majetek. Dodatečné oblečení bylo prvním projevem odlišnosti. Marnivě shromažďování brzy působilo na pýchu člověka.

4.Postavení—dychtivost získat společenskou a politickou prestiž. Velmi brzy se vytvořila obchodní šlechta, jejíž členství záviselo na vykonání nějaké zvláštní služby královské rodině, nebo se mohlo přímo koupit za peníze.

5.Moc—touha být pánem. Půjčování cenností bylo prostředkem pro zotročení. V těchto pradávných dobách byla roční úroková sazba půjčky sto procent. Z půjčovatелů peněz se stávali králové, protože vytvářeli trvalou armádu dlužníků. Nevollníci byli jednou z prvních forem nahromaděného majetku a v dávných časech se dlužné otroctví dokonce vztahovalo i na mrtvé tělo po smrti.

6.Strach z duchů mrtvých—kněží požadovali odměnu za ochranu. Již v raných dobách začali lidé dávat kněžím dary za to, aby jim usnadnili cestu posmrtným životem. Kněží se tak stali velmi bohatými; oni byli předními pradávnými kapitalisty.

7.Pohlavní pud—touha koupit jednu nebo více žen. První lidská forma obchodu byla výměna žen; ta dávno předcházela obchodu s koňmi. Ale výměnný obchod se sexuálními otroky nikdy nepřispěl k rozvoji společnosti; takový obchod byl a je ostudou ras, protože současně to bránilo v rozvoji rodinného života a znečišťovalo biologickou způsobilost vyšších národů.

8.Početné formy sebeuspokojení. Někdo toužil po bohatství, protože to přinášelo moc; jiný se dřel, aby měl majetek, protože to znamenalo pohodlí. Pradávný člověk (a i pozdější) měl sklon promrhát své prostředky za přepych. Primitivní rasy byly fascinovány opojnými nápoji a drogami.

S mírou rozvoje společnosti lidé získali nové podněty pro šetřivost; k původnímu hladu se rychle přidaly nové potřeby. Chudoba vzbuzovala takový odpor, že pouze o bohatých se

foresight thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

69:5.5 (776.3) 2. *Love of family* — desire to provide for their wants. Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanity* — longing to display one's property accumulations. Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

69:5.8 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

69:5.9 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

69:5.10 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

69:5.11 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification*. Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

69:5.12 (776.10) As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich

předpokládalo, že půjdou po smrti přímo do nebe. Majetek byl ceněn tak vysoko, že stačilo uspořádat honosnou hostinu, aby člověk očistil své jméno od ostudné skvrny.

Nahromaděné bohatství se brzy stalo symbolem společenské odlišnosti. V některých kmenech svérázní jedinci shromažďovali léta majetek jenom proto, aby udělali dojem tím, že při určitých svátečních obřadech ho pálili, nebo ho volně rozdávali svým soukmenovcům. To z nich dělalo významné lidi. Také současné národy se oddávají nadměrnému rozdávání vánočních dárků a bohatí lidé dotují význačné dobročinné a vzdělávací organizace. Způsoby se mění, ale povaha člověka zůstává zcela nezměněna.

Ale je nutno poznamenat, že mnoho dávnověkých boháčů rozdávalo značnou část svého jmění ze strachu, aby nebyli zabiti těmi, kdo prahli po jejich bohatství. Majetní lidé běžně obětovali desítky svých otroků, aby ukázali své pohrdání bohatstvím.

I když kapitál měl tendenci osvobodit člověka značně zkomplikoval společenskou a průmyslovou organizaci. Zneužívání kapitálu nečestnými kapitalisty nezruší skutečnost, že je základem novodobé průmyslové společnosti. Současná generace se prostřednictvím kapitálu a vynalézavosti může těšit vyššímu stupni svobod, než tomu kdy bylo na zemi předtím. Toto je konstatováno jako fakt a ne jako ospravedlnění mnoha zneužití kapitálu bezohlednými a sobeckými vlastníky kapitálu.

6. VÝZNAM OHNĚ PRO CIVILIZACI

Prvobytná společnost s jejími čtyřmi sektory—průmyslovým, regulačním, náboženským a vojenským—vznikla prostřednictvím ohně, zvířat, otroků a vlastnictví.

Rozdělení ohně rázem a navždy oddělilo člověka od zvířete; oheň je nejdůležitějším lidským vynálezem, či objevem. Oheň umožnil člověku zůstat na zemi přes noc, protože všechna zvířata se ho bojí. Oheň podněcoval večerní setkávání; oheň nebyl pouze ochranou proti chladu a dravým šelmám, ale sloužil také jako obrana proti duchům. Zpočátku se více používal jako světlo než kvůli teplu; mnohé zaostalé kmeny i dnes odmítají spát pokud plameny neplápolají po celou noc.

Oheň byl důležitým civilizačním faktorem. Poskytl člověku první možnost být nezištným a dát sousedovi žhavé uhlíky, aniž sám o něco přijde. Domácí oheň, který byl udržován matkou nebo nejstarší dcerou, byl prvním vychovatelem, vyžadujícím bdělost a spolehlivost. Prvotní domov nebyl vystavěný dům, ale rodina shromážděná

were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

69:5.13 (777.1) Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

69:5.14 (777.2) But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

69:5.15 (777.3) Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

69:6.1 (777.4) Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

69:6.2 (777.5) Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

69:6.3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire, which was attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home

okolo ohně—rodinného krbu.

Ačkoliv Andon, objevitel ohně, se vyvaroval zacházení s ohněm jako předmětem úcty, mnoho jeho potomků považovalo plamen za modlu, nebo ducha. Oni nedokázali využít hygienický přínos ohně, protože nepálili odpad. Primitivní člověk se ohně bál a snažil se stále ho udržovat v dobré náladě, a proto mu sypal kadidlo. Za žádných okolností by pralidé neplivli do ohně, nebo by neprošli mezi někým a hořícím ohněm. Také pyrit a pazourek, které se používaly pro zažehnutí ohně, byly pradávnými lidmi považovány za posvátné.

Uhasit oheň bylo hříchem; když začala hořet chýše, nechala se shořet. Ohně v chrámech a svatyních byly posvátné a nesměly vyhasnout, s výjimkou toho, že bylo zvykem zapálit každoročně nové ohně, nebo po nějaké katastrofě. Ženy byly vybírány za kněze, protože byly opatrovatelky domácího ohně.

Pradávné mýty o tom, jak oheň sestoupil dolů od bohů, vznikly z pozorování, že blesk způsobuje oheň. Tyto představy o nadpřirozeném původu vedly bezprostředně k uctívání ohně a uctívání ohně vedlo k obyčeji „procházení ohněm“. Tato tradice přetrvávala až do dob Mojžíše. A ještě i dnes přetrvává představa procházení ohněm po smrti. Mýtus ohně byl v pradávných dobách silným symbolem a stále zůstává v symbolice Pársů.

Oheň vedl k vaření potravy a „syrojedí“ se stali předmětem posměchu. A vaření snížilo vydání životní energie potřebné pro stravení potravy a tak zůstalo dávnému člověku více síly pro rozvoj sociální kultury, zatímco chov dobytka, který zmírnil úsilí zajistit nezbytnou potravu, poskytl čas pro společenské aktivity.

Je nutno si uvědomit, že oheň otevřel dveře práci s kovem a vedl k následnému objevení parní energie a k dnešnímu používání elektřiny.

was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

69:6.4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

69:6.5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

69:6.6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of “passing through fire,” a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

69:6.7 (778.2) Fire led to cooking, and “raw eaters” became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

69:6.8 (778.3) It should be remembered that fire opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

7. VYUŽÍVÁNÍ ZVÍŘAT

Na počátku byl celý živočišný svět nepřitelem člověka; lidé se museli naučit se chránit před divokou zvěří. Nejdříve člověk zvířata jedl, ale později se naučil je domestikovat a přinutil je sloužit mu.

Domestikace zvířat vznikla náhodou. Divoši lovili stáda zvířat tak, jak američtí Indiáni lovili bizony. Obklíčením skupiny získali zvířata pod kontrolu a mohli je snadněji zabít pro svoji

7. THE UTILIZATION OF ANIMALS

69:7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

69:7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they

potravu. Později začali stavět ohrady a mohli tak zajmout celá stáda.

Některá zvířata bylo snadné ochočit, ale mnohá z nich, jako třeba slon, se v zajetí nerozmnožoval. Později se zjistilo, že některé druhy zvířat se lidské přítomnosti přizpůsobí a v zajetí se rozmnožují. Domestikování zvířat bylo tak podpořeno selektivním křížením, uměním, které udělalo obrovský pokrok od doby Dalamatie.

Prvním zdomácněným zvířetem byl pes a těžká cesta jeho ochočení začala, když jeden pes, který sledoval lovce po celý den, šel s ním nakonec domů. Věky byli psi používáni pro jídlo, lov, dopravu a společnost. Zpočátku psi jenom vyli, ale později se naučili štěkat. Psův silný čich vedl k názoru, že může vidět duchy a takto vznikly kulty uctívání psa. Použití hlídacích psů umožnilo poprvé celému klanu spát celou noc. Potom se stalo zvykem používat hlídací psy na ochranu domu proti zlým duchům stejně jako proti osobním nepřítelům. Když pes štěkal, blížil se člověk nebo dravá šelma, ale když pes vyl, byli nablízku duchové. Také dnes mnozí věří v to, že noční vytí psa věští smrt.

Když člověk byl lovcem, byl docela laskavý k ženě, ale po zdomestikování zvířat, spolu se vzpourou Kaligastii, mnoho kmenů hanebně zacházelo se svými ženami. Vesměs s nimi zacházeli stejně jako se svými zvířaty. Brutální zacházení mužů s ženami představuje jednu s nejčernějších kapitol lidské historie.

8. OTROCTVÍ JAKO FAKTOR CIVILIZACE

Primitivní člověk se nikdy nerozpakoval zotročit své druhy. Žena byla prvním otrokem, otrokem rodiny. Muž v epoše pastevevství zotročil ženu jako svého méněcenného pohlavního partnera. Bezprostřední příčinou tohoto druhu sexuálního otroctví byla mužova snížená nezávislost na ženě.

Ještě nedávno bylo otroctví údělem těch válečných zajatců, kteří odmítli přijmout vítězovo náboženství. V pradávných dobách byli zajatci buď snědeni, umučeni k smrti, přinuceni být se mezi sebou, obětováni duchům, nebo zotročeni. Otroctví bylo velkým pokrokem ve srovnání s vražděním a kanibalismem.

Otroctví byl krok dopředu v milosrdném zacházení s válečnými zajatci. Přepadení města Aj s následným masovým vyvražděním mužů, žen a dětí, kdy byl ušetřen pouze král, aby byla

were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

^{69:7.3 (778.6)} It was easy to tame some animals, but like the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

^{69:7.4 (778.7)} The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

^{69:7.5 (778.8)} When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

^{69:8.1 (778.9)} Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

^{69:8.2 (789.1)} Not long ago enslavement was the lot of those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

^{69:8.3 (789.2)} Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify

ukojena dobyvatelova ješitnost, je věrným obrazem barbarského vraždění, uplatňovaného dokonce údajnými civilizovanými lidmi. Útok na Óga, krále Bášanu, byl stejně brutální a zdrcující. Hebrejci „zcela ničili“ své nepřátele a jejich majetky brali jako kořist. Ovládli všechna města pod hrozbou „zničení všech mužů.“ Ale mnohé soudobé kmeny, vyznačující se menší ješitností, již dávno začali mezi sebe přijímat kvalitnější zajatce.

Lovec, stejně jako americký červený člověk, nebral otroky. On své zajatce buď zabíjel, nebo přijal mezi sebe. Otroctví nebylo rozšířené mezi pasteveckými národy, protože oni nepotřebovali tolik pracovních sil. Ve válkách pastevci obvykle zabíjeli všechny zajaté muže a za otroky brali jenom ženy a děti. Židovský zákon obsahoval konkrétní pokyny pro brání těchto zajatých žen za manželky. Jestliže nevyhovovaly, mohly být poslány pryč, ale Hebrejcům nebylo dovoleno prodávat takové odmítnuté ženy za otroky—v každém případě to byl progresivní krok civilizace. I když společenské normy Hebrejců byly kruté, značně převyšovaly normy sousedních kmenů.

Pastevci byli prvními kapitalisty; jejich stáda představovala kapitál a žili z úroků—z přirozeného přírůstku. A oni nebyli ochotni svěřit toto bohatství ani otrokům, ani ženám. Ale později brali mužské zajatce a nutili je obdělávat půdu. Toto je prvotní začátek poddanství—připoutání člověka k půdě. Afričany bylo snadné naučit obdělávat půdu; proto se z nich stala velká rasa otroků.

Otroctví bylo nezbytným článkem řetězce lidské civilizace. Bylo mostem, přes který společnost přešla od chaosu a netečnosti k řádu a civilizovaným činnostem; donutilo zaostalé a zahálčivé národy pracovat a takto zajišťovat blahobyt a volný čas pro sociální rozvoj vyspělejších ras.

Vznik otroctví přinutil člověka vynalézt regulující mechanismus primitivní společnosti, což vedlo k začátkům vládního systému. Otroctví vyžaduje pevná pravidla a během středověku v Evropě doslova zmizelo kvůli neschopnosti feudálů dohlížet na otroky. Zaostalé kmeny starověku, takové, jako dnešní australští domorodci, nikdy otroky neměly.

Je pravda, že otroctví znamenalo utlačování, ale právě v podmínkách utiskování se člověk naučil pracovitosti. Nakonec otroci sdíleli vymoženosti vyšší společnosti, kterou museli tak nedobrovolně pomáhat vytvářet. Otroctví vytváří organizaci, vedoucí ke kulturním a sociálním vymoženostem, ale brzy působí záludně na společnost ze vnitř jako nejzávažnější ze všech destruktivních společenských chorob.

the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews "utterly destroyed" their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the "destruction of all males." But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

69:8.4 (789.3) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives. Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

69:8.5 (789.4) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

69:8.6 (789.5) Slavery was an indispensable link in the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and indolence to order and civilized activities; it compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

69:8.7 (789.6) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

69:8.8 (789.7) True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

Novodobé technické vynálezy udělaly z otroctví minulost. Otroctví, podobně jako mnohoženství je pomíjivé, protože je nevýhodné. Ale vždycky se ukázalo, že náhlé propuštění velkého počtu otroků bylo zhoubné; méně potíží následuje, když jsou osvobozováni postupně.

Dnes lidé nejsou sociálními otroky, ale tisíce z nich dovolí svým ambicím, aby je zotročili. Nedobrovolné otroctví ustoupilo nové a zdokonalené formě průmyslového nevolnictví.

I když ideálem společnosti je univerzální svoboda, nečinnost nemůže být nikdy tolerována. Všichni tělesně schopní lidé by měli vykonávat práci alespoň pro svoji vlastní podporu.

Novodobá společnost se vrací zpět. Otroctví téměř zmizelo; používání domestikovaných zvířat pomíjí. Při hledání moci civilizace sahá zpět k ohni—neorganickému světu. Člověk vyšel z barbarství s pomocí ohně, zvířat a otroctví; dnes se tam vrací, zavrhujíc službu otroků a pomoc zvířat, aby vyval nová tajemství a nové zdroje bohatství a moci z elementární zásobárny přírody.

9. SOUKROMÉ VLASTNICTVÍ

Ačkoliv primitivní společnost byla prakticky komunální, primitivní člověk se neřídil novodobými doktrínami komunismu. Komunismus těchto pradávných dob nebyl pouhou teorií, či sociální doktrínou; byl prostým, praktickým a automatickým přizpůsobením. Komunismus zabránil chudobě a nouzi; starodávné kmeny téměř neznaly žebrání a prostituci.

Primitivní komunismus nijak zvlášť nesnížil úroveň lidí, ani nepozvedl průměrnost, ale podněcoval netečnost a povrchnost a potlačil píli a zničil ctižádost. Komunismus byl nezbytným lešením pro vzestup primitivní společnosti, ale ustoupil evoluci vyššího sociálního řádu, protože byl v protikladu ke čtyřem silným lidským tendencím:

1. Rodina. Člověk se nesnaží pouze nabytí majetek; on touží zanechat svoje jmění svým potomkům. Ale v pradávné komunální společnosti byl osobní kapitál po smrti majitele buď ihned spotřebován, nebo rozdán mezi členy skupiny. Dědictví majetku vůbec neexistovalo—daň z dědictví byla sto procent. Pozdější pravidla, regulující nahromaděný kapitál a následné dědictví, byla výrazným krokem vpřed v rozvoji společnosti. A je tomu tak, bez ohledu na následující hrubá zneužití kapitálu.

69:8.9 (789.8) Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

69:8.10 (789.1) Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

69:8.11 (789.2) While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

69:8.12 (789.3) Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing. Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

9. PRIVATE PROPERTY

69:9.1 (789.4) While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

69:9.2 (789.5) Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

69:9.3 (789.6) 1. *The family.* Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

2. Náboženské tendence. Primitivní člověk chtěl také nashromáždit majetek, aby měl základ pro počáteční život v příští existenci. Toto vysvětluje, proč takovou dlouhou dobu bylo zvykem pohřbívat člověka s jeho osobním majetkem. Pradávní lidé věřili, že jenom bohatí naleznou po smrti radost a důstojnost. Učitelé zjeveného náboženství, především učitelé křesťanství, byli první, kteří hlásali, že chudí budou spaseni za stejných podmínek jako bohatí.

3. Touha po svobodě a volnosti. Na počátku sociální evoluce rozdělení osobních příjmů mezi členy skupiny bylo prakticky formou otroctví; pracovník se stal otrokem zahaleče. Toto byla sebevražedná slabina komunismu: marnotratník žil na účet šetrného. Také v novodobých časech je zahaleč závislý na státě (šetrných daňových poplatnících), aby se o něj staral. Ti, kdo nemají jmění, stále předpokládají, že ti, co je mají, je budou živit.

4. Nutnost bezpečnosti a touha po moci. Komunismus byl nakonec zničen záludnými praktikami progresivních a úspěšných jedinců, kteří se uchýlili k různým úskokům ve snaze uniknout otroctví pro nečinné zahaleče svého kmene. Ale zpočátku bylo veškeré hromadění děláno v tajnosti; nedostatečná bezpečnost v pradávných dobách neumožňovala viditelné stáčení majetku. A také v pozdějších dobách bylo velmi nebezpečné nashromáždit příliš velké bohatství; král by určitě vymyslel nějaké obvinění, aby mohl zkonfiskovat majetek bohatého člověka a když zemřel někdo zámožný, pohřeb byl pozdržen, dokud rodina zesnulého nevěnovala velkou sumu ve prospěch veřejnosti, nebo králi—dědickou daň.

V nejstarších dobách ženy byly společným majetkem a v rodině vládla matka. Veškerá půda patřila náčelníkům a ti také vlastnili všechny ženy; sňatek vyžadoval souhlas kmenového vůdce. S odcházejícím komunismem ženy přešly do majetku jednotlivců a dohled nad domácností postupně přebíral otec. Tak začala vznikat rodina a převládající zvyky mnohoženství byly postupně nahrazeny jednoženstvím. (Mnohoženství je přežitkem ženského otroctví v manželství. Jednoženství je ideálem neotrockého nesrovnatelného spojení jednoho muže a jedné ženy v nádherné činnosti vytváření domova, výchovy dětí, vzájemného kultivování a sebezdokonalování.)

Z počátku byl všechn majetek, včetně nástrojů a zbraní, společným vlastnictvím kmene. Prvním osobním majetkem se staly předměty, kterých se lidé osobně dotkli. Jestli se cizinec napil z poháru, pohár se stal jeho majetkem. Dále, každé místo, kde byla prolita krev, se stalo

69:9.4 (780.7) 2. *Religious tendencies.* Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

69:9.5 (780.8) 3. *The desire for liberty and leisure.* In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

69:9.6 (780.9) 4. *The urge for security and power.* Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless idlers of their tribes. But at first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

69:9.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

69:9.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured

majetkem poraněné osoby, nebo skupiny.

Takto byl osobní majetek původně respektován, protože se předpokládalo, že má v sobě nějakou část osobnosti vlastníka. Na tomto druhu pověřivosti spočívala bezpečnost majetku; nebyla potřeba žádná stráž, aby chránila osobní majetek. Ve skupině se vůbec nekradlo, ačkoliv lidé neváhali přivlastnit si zboží jiných kmenů. Majetkové vztahy nekončily se smrtí; nejdříve byly osobní věci páleny, pak byly pohřbívány s mrtvým a později je dědily pozůstalí členové rodiny, nebo kmen.

Prvními ozdobnými osobními předměty byly talismany. Samolibost, spojená se strachem ze zlých duchů, bránila pradávnému člověku v tom, aby se zbavil svých oblíbených talismanů. Takový majetek byl ceněn nade všechny životní potřeby.

Místo na spaní bylo jedno z prvních vlastnictvích člověka. Později, místa na bydlení přidělovali kmenový náčelníci, kteří měli ve svěřenství všechny majetek kmene. Potom se člověk stal majitelem místa, na kterém měl své ohniště; a ještě později získal osobní právo i na přiléhající půdu.

Vodní zdroje a studny byly mezi prvním osobním majetkem. Praktikování fetišismu bylo uplatňováno při strážení vodních zdrojů, studní, stromů, úrody a medu. Po ztrátě důvěry ve fetiš se na ochranu osobního vlastnictví vyvinuly zákony. Ale honební právo—právo lovit—se objevilo daleko dřív než pozemkové právo. Americký červený člověk nikdy nepochopil soukromé vlastnictví půdy; nedokázal porozumět úmyslu bílého člověka.

Osobní majetek byl brzy označován rodinným znakem, což vedlo ke vzniku rodových erbů. Ochrana pozemků mohla být také svěřena duchům. Kněží „posvětili“ pozemek a ten byl potom pod ochranou magického tabu, který byl na pozemku vztyčen. O takových majitelích se pak říkalo, že mají „kněžský titul.“ Hebrejci měli tyto rodinné pomezí kameny ve velké úctě: „zatracen bude ten, kdo odstraní sousedův pomezí kámen.“ Na těchto hraničních kamenech byly vyryty kněžovy iniciály. Také stromy, když na nich byly iniciály, se staly osobním majetkem.

V raných dobách byla soukromá pouze úroda, ale později úrody daly právo vlastnit i půdu; rolnictví tak položilo základy k soukromému vlastnictví půdy. Zpočátku měli jedinci pouze celoživotní právo držby a po jejich smrti byla půda vrácena kmeni. Úplně první vlastněnou půdou jednotlivcem a přidělenou kmenem byly hroby—rodinná pohřebiště. V pozdějších dobách patřila půda těm, kteří si ji ohradili. Ale města si vždy ponechávala některá území pro veřejnou pastvu a pro využití v případě obležení; tyto

person or group.

69:9.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

69:9.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

69:9.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

69:9.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership of land; he could not comprehend the white man's view.

69:9.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would "consecrate" a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a "priest's title." The Hebrews had great respect for these family landmarks: "Cursed be he who removes his neighbor's landmark." These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed, became private property.

69:9.14 (782.1) In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these "commons" represent the survival of the

„obecniny“ představují pozůstatky pradávných forem kolektivního vlastnictví.

Časem to byl stát, který přiděloval pozemky jednotlivcům, ponechávaje si právo na daň. Po získání práva na pozemky, mohli jejich majitelé půdu pronajímat a ta se stala zdrojem příjmu—kapitál. Nakonec se půda stala skutečným předmětem obchodování; s možností prodeje, převodu, zástavy a konfiskace.

Soukromé vlastnictví přineslo zvýšenou svobodu a posílenou stabilitu, ale soukromé vlastnictví půdy bylo společensky přijato až poté, kdy obecní dohled a správa selhaly a brzy poté následovali otroci, nevolníci a bezzemci. Ale zdokonalené mechanismy postupně osvobozují člověka od otrocké dřiny.

Právo vlastnit není absolutní; má výhradně sociální charakter. Ale každá vláda, zákon, řád, občanská práva, sociální svobody, konvence, mír a štěstí, tak jak si je užívají současné národy, vyrostly kolem osobního vlastnictví majetku.

Současný sociální řád není bezpochyby spravedlivý—není božským, ani duchovním—ale lidstvo bude úspěšné, jestli bude uskutečňovat změny postupně. To, co máte je mnohem lepší, než jakýkoliv systém, známý vašim předkům. Ujistěte se, že když měníte sociální řád, tak je to změna k lepšímu. Nenechte se přemluvit experimentovat s odloženými recepty vašich praotců. Jděte dopředu, ne zpátky! Ať evoluce pokračuje! Nevracejte se zpět!

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

earlier form of collective ownership.

69:9.15 (782.2) Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income — capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

69:9.16 (782.3) Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

69:9.17 (782.4) The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

69:9.18 (782.5) The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

69:9.19 (782.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 70. Vývoj lidských správních systémů

⇐ 069

Kniha Urantia

071 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 70 VÝVOJ LIDSKÝCH SPRÁVNÍCH SYSTÉMŮ

Sekce

Úvod

1. Vznik válek
2. Společenský význam války
3. První lidská společenství
4. Klany a kmeny
5. Počátky správních systémů
6. Vláda monarchie
7. Primitivní kluby a tajné spolky
8. Společenské třídy
9. Lidská práva
10. Vývoj soudnictví
11. Zákony a soudy
12. Rozdělení občanské moci

PAPER 70 THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchial Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

Úvod

JAKMILE člověk částečně vyřešil problém se zajištěním živobytí, byl postaven před úkol řídit lidské vztahy. Rozvoj průmyslu vyžadoval zákon, řád a sociální úpravy; soukromé vlastnictví vyžadovalo správní systém.

Na evolučním světě je nepřátelství přirozeným jevem; mír je zajištěn pouze nějakým typem společenského regulačního systému. Sociální regulace je neoddělitelná od sociální organizace; společnost předpokládá řídicí autoritu. Správní systém usměrňuje nepřátelské vztahy mezi kmeny, klany, rodinami a jednotlivci.

Řízení je nevědomý rozvoj; vyvíjí se cestou zkoušek a chyb; proto se stává tradicí. Anarchie šíří utrpení; proto řídicí systém—poměrný zákon a řád—se pozvolna vyvinul či se vyvíjí. Vynucené

INTRODUCTION

70:0.1 (783.1) NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

70:0.2 (783.2) On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

70:0.3 (783.3) Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes traditional. Anarchy augmented misery; therefore

potřeby v boji o přežití doslova vehnaly lidskou rasu na progresivní cestu k civilizaci.

government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. VZNIK VÁLEK

Válka je přirozený stav a dědictví vyvíjejícího se člověka; mír je měřítkem pokroku civilizace. Před částečnou socializací rozvíjejících se ras byl člověk velmi individualistický, extrémně podezíravý a neuvěřitelně svárlivý. Násilí je zákon přírody, nepřátelství je automatická reakce dětí přírody, kdežto válka je, když se tyto stejné činnosti provádějí kolektivně. A kdekoli a kdykoli se civilizace dostane pod stres v důsledku komplikací rozvoje společnosti, vždy se ihned vrátí k těmto ničivým prastarým metodám násilného napravování podrážděných lidských vzájemných vztahů.

Válka je zvířecí reakce na nedorozumění a provokace; mír slouží k civilizovanému řešení všech takových problémů a potíží. Sangikské rasy, společně s později degenerovanými Adamity a Nodity, byly všechny agresivní. Andonité byli brzy poučeni o zlatém pravidle a také dnes jejich eskymáckí potomci žijí do značné míry podle tohoto zákona; oni ctí tento mrav a prakticky neznají agresivní nepřátelství.

Andon učil své děti urovnat spory tak, že každý účastník sporu tloukl holí do stromu a přitom ho proklínal; ten, komu se hůl zlomila jako první, byl vítězem. Pozdější Andonité měli ve zvyku řešit spory tím způsobem, že se shromáždili a odpůrci si před nimi dělali ze sebe legraci a zesměšňovali se a publikum určilo vítěze svým potleskem.

Ale takový fenomén jako válka, mohl vzniknout jen tehdy, když se společnost nevyvinula na takovou úroveň, aby skutečně poznala období míru a uzákonila válečné praktiky. Samotné provedení války znamená určitý stupeň organizovanosti.

S objevením se společenských seskupení začaly být rozpory jedinců pohlcovány pocity skupiny a toto podporovalo vnitrokmenný klid, ale na úkor mezikmenného míru. Proto se z míru nejdříve těšili v tlupě či kmenu, který nesnášel a nenáviděl cizí kmény a jejich členy. Pradávný člověk považoval za čest prolít cizí krev.

Ale z počátku ani toto nepomáhalo. Když se dávní náčelníci snažili uhladit neshody, museli

1. THE GENESIS OF WAR

70:1.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

70:1.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

70:1.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

70:1.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

70:1.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

70:1.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out

často, alespoň jednou za rok, dovolit kmenovou bitvu kameny. Klan se rozdělil do dvou skupin, které mezi sebou bojovaly po celý den. A to pro žádný jiný důvod než ten, že se chtěli pobavit; oni opravdu měli rádi boj.

Válčení přetrvává, protože člověk je lidský tvor, vyvinutý ze zvířete a všechna zvířata jsou bojechtivá. Mezi prvotními příčinami válčení byly:

1. Hlad, který vedl k nájezdům s cílem ukořistit potravu. Nedostatek půdy vždy způsobil válku a v těchto bojích byly prakticky vyhlazeny pradávne mírové kmeny.

2. Nedostatek žen—snaha nahradit nedostatek pracovních sil v domácnosti. Krádeže žen vždy byly příčinou války.

3. Ješitnost—touha ukázat kmenové hrdinství. Vyspělejší skupiny vyvolaly boj, aby vnutily svůj způsob života slabším kmenům.

4. Otroci—potřeba získat pracovní síly.

5. Pomsta byla motivem pro válku tehdy, když jeden kmen věřil, že sousední kmen způsobil smrt jejich kmenového druha. Truchlení neskončilo, dokud nepřinesli domů odřezanou hlavu. Mstiči války přetrvávaly do poměrně novodobých časů.

6. Rozptýlení—v pradávných dobách mladí lidé brali válku jako rozptýlení. Jestli nevznikla žádná vhodná a dostatečná záminka pro válku a když mír se stal nesnesitelným, bylo zvykem, že sousední kmeny se pustily do polo-přátelského boje, aby se pobavily v předstírané bitvě.

7. Náboženství—snaha získat jiné pro svoji víru. Všechna primitivní náboženství schvalovala válku. Až v nedávných dobách začalo náboženství válku odsuzovat. Bohužel, dávní kněží byli obvykle spojeni s vojenskou mocí. Jedním z významných kroků k míru v celé historii bylo oddělení církve od státu.

Starobylé kmeny vždy vedly válku na výzvu svých bohů, na příkaz svých náčelníků, nebo šamanů. Hebrejci věřili v takového „Boha bitev“; a příběh o jejich vpádu na Midjánce je typickým příkladem úděsné krutosti pradávných kmenových válek; toto přepadení s následným vyvražděním všech mužů a později všech malých chlapců a všech žen, které nebyly panny, by udělalo čest způsobům kmenových náčelníků před dvěma sty tisíci lety. A to všechno bylo vykonáno ve „jménu Boha Hospodina Izraele.“

misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

70:1.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger*, which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

70:1.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

70:1.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

70:1.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and state.

70:1.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a “God of battles”; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who were not virgins, would have done honor to the mores of a tribal chieftain of two hundred thousand years ago. And all this was executed in the “name of the Lord God of Israel.”

Toto je příběh evoluce společnosti—přirozené řešení problémů lidských ras—člověka, vytvářejícího si svůj osud na zemi. Takové ukrutnosti nejsou vyvolány Božstvem, přestože člověk má tendenci přenášet odpovědnost na své bohy.

Soucit na válečném poli přichází k lidstvu pomalu. Dokonce když Hebrejcům vládla žena, Debóra, pokračovala stejná krutost. Po vítězství nad pohany její generál přikázal, aby „celá armáda padla mečem; nikdo nezůstal naživu.“

Na samém počátku historie této rasy se používaly otrávené zbraně. Praktikovaly se všechny druhy mrzačení. Saul neváhal požadovat od Davida sto předkožek Filištinů jako věno za svoji dceru Míkal.

Ve starodávných válkách bojovaly proti sobě celé kmeny, avšak v pozdějších dobách, když dva členové rozdílných kmenů měli mezi sebou spor, tak již nebojovaly kmeny, ale v souboji se utkali tito dva soci. Také se stalo zvykem, že dvě armády vsadily všechno na výsledek souboje mezi vybranými zástupci z obou stran, tak jak tomu bylo v případě Davida a Goliáše.

Prvním zjemněním válek bylo brání zajatců. Dalším bylo to, že ženy nepodléhaly nepřátelství a potom přišlo uznání civilistů. Brzy vznikla vojenská kasta a stálé armády, aby držely krok se zvyšující se složitostí boje. Již v dávných dobách měli takoví bojovníci zakázáno svazek se ženami a ženy již dávno válčit přestaly, ačkoliv vždy krmily a ošetřovaly vojáky a pobízely je do boje.

Zvyk vyhlašovat válku představoval velký pokrok. Takové oznámení úmyslu bojovat znamenalo začátek smyslu pro čestnost a poté následoval postupný vývoj pravidel „civilizovaného“ válčení. Velmi brzy se stalo zvykem nebojovat v blízkosti náboženských míst a ještě později, nebojovat v určité sváteční dny. Potom přišlo obecné uznání práva na azyl; političtí uprchlíci byli pod ochranou.

Tak se způsoby válčení postupně vyvíjejí, od primitivní štvance na člověka po poněkud ukázněnější metody novodobých „civilizovaných“ národů. Sociální postoj přátelství jen pomalu vytlačuje nepřátelský postoj.

2. SPOLEČENSKÝ VÝZNAM VÁLKY

V minulých dobách zuřivé války vedly ke společenským změnám a umožnily zavedení nových idejí, což by se přirozenou cestou nestalo

70:1.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

70:1.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused “all the host to fall upon the sword; there was not one left.”

70:1.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

70:1.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen from each side, as in the instance of David and Goliath.

70:1.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

70:1.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of “civilized” warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

70:1.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day “civilized” nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

70:2.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in

za deset tisíc let. Krutá cena, která byla zaplacená za tyto některé užítky války, byla ta, že společnost byla dočasně vržena zpět do divoštství; civilizovaný rozum musel ustoupit. Válka je silný lék, velmi drahý a nejvýše nebezpečný; přestože často vyléčí některé společenské nemoci, někdy zabíjí pacienta—ničí společnost.

Neustálá potřeba národní obrany vyvolává mnoho nových a pokrokových společenských úprav. Dnešní společnost má prospěch z dlouhého seznamu užitečných novot, které měly nejdříve vyloženě vojenský charakter. Společnost dokonce vděčí válce za tanec, což byla jedna z dávných forem vojenského výcviku.

Válka měla pro minulou civilizaci společenský význam, protože:

1. Zavedla disciplínu, vnutila spolupráci.
2. Ocenila odvahu a statečnost.
3. Vypěstovala a upevnila nacionalismus.
4. Vyhladila slabé a nezpůsobilé národy.
5. Rozplynula iluzi o primitivní rovnosti a selektivně rozvrstvila společnost.

Válka má určitý evoluční a výběrový význam, ale s postupným rozvojem civilizace musí jednou zmizet, podobně jako otroctví. Starobylé války podněcovaly cestování a kulturní kontakty; těmto účelům nyní s větším úspěchem slouží moderní metody dopravy a komunikace. Pradávné války posilovaly národy, ale novodobé boje ničí civilizovanou kulturu. Starověké válčení mělo za následek vyhlazení slabších národů; základním výsledkem novodobých konfliktů je selektivní destrukce nejlepších lidských rodů. Dávné války podněcovaly organizaci a výkonnost, ale tyto faktory se nyní staly cílem moderního průmyslu. V minulých dobách byla válka společenským kvasem, který tlačil civilizaci kupředu; tento účinek se nyní lépe dosáhne úsilím a inovací. Starověké válčení podporovalo koncepci Boha válek, ale dnešnímu člověku bylo řečeno, že Bůh je láska. V minulosti válka posloužila mnoha cenným účelům a byla nepostradatelným jevištěm při stavění civilizace, ale rychle se stává kulturním bankrotem—neschopna vytvořit dividendy sociálního zisku, které by nějakým způsobem pokryly děsivé ztráty, doprovázející její vyvolání.

Kdysi lékaři věřili, že pouštění žilou vyléčí mnoho nemocí, ale od té doby objevili lepší způsoby léčení pro většinu těchto chorob. A tak musí mezinárodní válečné pouštění žilou dozajista ustoupit objevení lepších metod pro léčení potíží národů.

ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

70:2.2 (785.7) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

70:2.3 (785.8) War has had a social value to past civilizations because it:

- 70:2.4 (785.9) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.
- 70:2.5 (785.10) 2. Put a premium on fortitude and courage.
- 70:2.6 (785.11) 3. Fostered and solidified nationalism.
- 70:2.7 (785.12) 4. Destroyed weak and unfit peoples.
- 70:2.8 (785.13) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

70:2.9 (785.14) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but modern struggles disrupt civilized culture. Ancient warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70:2.10 (786.1) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

Národy Urantie již vstoupily do gigantického boje mezi nacionalistickým militarismem a industrialismem a tento konflikt se v mnoha směrech podobá dávnému boji mezi lovcem-pastevcem a rolníkem. Ale jestliže má industrialismus triumfovat nad militarismem, musí se vyvarovat nebezpečí, která jsou v něm obsažena. Velká nebezpečí pučícího průmyslu na Urantii jsou:

1. Výrazný přesun k materialismu, duchovní slepota.
2. Uctívání bohatství-moci, deformace hodnot.
3. Nectnosti přepychu, kulturní nezralost.
4. Narůstající nebezpečí lhostejnosti, necitlivost ke službě.
5. Růst nežádoucího rasového oslabování, biologická degenerace.
6. Hrozba standardizovaného industriálního otroctví, stagnace osobnosti. Práce zušlechťuje, ale dřina otupuje.

Militarismus je autokratický a krutý—barbarský. Podněcuje sociální organizaci u přemožitelů, ale rozvrací poražené. Industrialismus je civilizovanější a měl by se provádět tak, aby podněcoval iniciativu a podporoval individualismus. Společnost by měla všemi možnými způsoby pěstovat originalitu.

Nedělejte tu chybu, že opěvujete válku; raději rozpoznajte co udělala pro společnost, abyste mohli přesněji vidět čím ji nahradit a aby tyto náhrady zajistily pokračování rozvoje civilizace. A jestliže se takové náhrady nenajdou, potom si buďte jisti, že války budou ještě dlouho pokračovat.

Člověk nikdy nepřijme mír jako normální způsob žití, dokud se dokonale a opakovaně nepřesvědčí o tom, že mír je to nejlepší pro jeho materiálního blaho a dokud společnost moudře nezajistí mírové náhrady za ukojení těch vrozených sklonnů, které pravidelně uvolňují a osvobozují ty neustále se kumulující emoce a energie, patřící k pudům sebezáchovy lidských druhů.

Ale, přesto všechno, válka by se měla brát jako škola zkušeností, která přinutila rasu arrogantních jedinců podrobit se vyšší soustředěné autoritě—vrchnímu vůdci. Staromódní válka byla výběrem přirozeně výjimečných lidí pro vůdcovství, ale novodobá válka to již nedělá. Aby společnost objevila vůdčí osobnosti, musí se nyní obrátit k mírovým výdobytkům—průmyslu, vědě a sociálním úspěchům.

70:2.11 (786.2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in many ways this conflict is analogous to the agelong struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

- 70:2.12 (786.3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.
- 70:2.13 (786.4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.
- 70:2.14 (786.5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.
- 70:2.15 (786.6) 4. The increasing dangers of indolence, service insensitivity.
- 70:2.16 (786.7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.
- 70:2.17 (786.8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is benumbing.

70:2.18 (786.9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

70:2.19 (786.10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

70:2.20 (786.11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and repeatedly convinced that peace is best for his material welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

70:2.21 (786.12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select the innately great men for leadership, but modern war no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. PRVNÍ LIDSKÁ SPOLEČENSTVÍ

V neprimitivnější společnosti je tlupa vším; dokonce děti jsou v tlupě společným majetkem. Vyvíjející se rodina nahradila tlupu ve výchově dětí, zatímco objevující se klany a kmeny zaujaly své místo jako sociální jednotka.

Sexuální touha a mateřská láska vytvářejí rodinu. Ale skutečná vláda se neobjeví, dokud se nezačnou formovat nad-rodinné skupiny. V době před vznikem rodin bylo vůdcovství tlupy vykonáváno neformálně vybranými jedinci. Afričtí bušmeni ve svém vývoji nikdy nepostoupili za tento primitivní stupeň; oni v tlupě nemají náčelníky.

Rodiny se začaly vytvářet pokrevními vazbami v klanech—rodová pospolitost; a ty se následně vyvinuly do kmenů—územních komunit. Válčení a vnější tlaky přinutily rodové klany spojit se do kmenů, ale byl to obchod a řemeslo, které udržovaly tyto první a primitivní skupiny pohromadě v určitém stavu vnitřního míru.

Mír na Urantii budou prosazovat mnohem více mezinárodní obchodní organizace, než všechno to dojmavé mudrlantství o vysněném mírovém plánu. Obchodní vztahy byly usnadněny rozvojem jazyka a zdokonalenými metodami komunikace a také lepší dopravou.

Absence společného jazyka vždy bránila přírůstků mírových skupin, ale peníze se staly univerzálním jazykem novodobého obchodu. Dnešní společnost je držena pospolu převážně díky průmyslovému trhu. Motiv zisku je mocným civilizátorem, když je podpořen touhou sloužit.

V pradávných dobách byl každý kmen obklopen sousedními okruhy zvyšujícího se strachu a nedůvěry; proto bylo kdysi zvykem zabít všechny cizince a v pozdějších přišel zvyk je zotročit. Dávná představa přátelství znamenala přijetí do klanu; a o členství v klanu se věřilo, že přežije smrt—jedna z prvních představ o věčném životě.

Obřad přijetí do klanu spočíval v tom, že se pila vzájemně vlastní krev. V některých skupinách se namísto pití krve vyměňovaly sliny, což je starodávný původ zvyku společenského líbání. A všechny společenské obřady, ať manželství či přijetí do klanu, byly vždy ukončeny hodováním.

V pozdějších dobách se pila krev zředěná červeným vínem a časem se na zpečetění přijetí pilo samotné víno. Takový přijímací obřad byl zahájen ťuknutím pohárů a završen polknutím

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

70:3.1 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

70:3.2 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

70:3.3 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

70:3.4 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

70:3.5 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

70:3.6 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

70:3.7 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the ancient origin of the practice of social kissing. And all ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

70:3.8 (787.8) In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and

nápoje. Hebrejci použili pozměněnou formu tohoto přijímacího obřadu. Jejich arabští předkové skládali přísahu tak, že kandidát měl při ní svoji ruku položenou na pohlavním orgánu rodilého člena kmene. Hebrejci zacházeli s adoptovanými cizinci laskavě a bratrsky. „Cizinec, pobývajíc s vámi, je jako jeden z vás a budete ho milovat tak, jako sebe sami.“

„Přátelský vztah k hostům“ byl projevem krátkodobé pohostinnosti. Při odchodu návštěvníků se rozbil talíř na dvě půlky a jednu půlku dostal odcházející host, aby ji mohl dát třetí osobě, která by ji použila jako vhodné představení při pozdější návštěvě. Bylo zvykem, že hosté platili za pohoštění vyprávěním příběhů ze svých cest a dobrodružství. Staří vypravěči příběhů se stali tak populární, že měli nakonec zakázáno působit v průběhu lovecké sezóny, nebo během sklizně úrody.

Prvními mírovými dohodami byly „krevní pouta.“ Poslové míru dvou válčících kmenů se setkali, složili si vzájemně poklonu a potom si propíchli kůži, aby tekla krev; potom sáli jeden druhému krev a vyhlásili mír.

Pradávné mírové mise byly složeny z mužů, kteří s sebou přivedli vybrané panny, aby sexuálně uspokojily jejich někdejší nepřátele. Pohlavní touha se tak využívala pro utlumení bojovnosti. Kmen, který byl takto poctěn, oplatil takovou návštěvu a také nabídl své panny; potom byl mír pevně nastolen. A brzy byla dovolena vzájemná manželství mezi rodinami náčelníků.

4. KLANY A KMENY

První mírovou skupinou byla rodina, potom klan, pak kmen a později národ, který se nakonec stal současným územním státem. Skutečnost, že dnešní mírové skupiny jsou již dávno za úrovní krevních pout, aby spojovaly národy, je nanejvýš povzbuzující, navzdory faktu, že národy Urantie ještě stále vydávají nesmírné částky peněz na válečné přípravy.

Klany byly pokrevně spojené skupiny v rámci kmene a za svoji existenci vděčily některým společným vlivům, jako jsou:

1. Původ od společného předka.
2. Oddanost společnému náboženskému totemu.
3. Společné nářečí.
4. Strach ze stejných nepřátel.

consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. "The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself."

70:3.9 (787.9) "Guest friendship" was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

70:3.10 (788.1) The first treaties of peace were the "blood bonds." The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other's blood and declare peace.

70:3.11 (788.2) The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. CLANS AND TRIBES

70:4.1 (788.3) The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation, which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

70:4.2 (788.4) The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

70:4.3 (788.5) 1. Tracing origin back to a common ancestor.

70:4.4 (788.6) 2. Allegiance to a common religious totem.

70:4.5 (788.7) 3. Speaking the same dialect.

70:4.6 (788.8) 4. Sharing a common dwelling place.

5. Společná vojenská zkušenost.

6. Missing Paragraph

Vůdcové klanů byli vždy podřízeni náčelníku kmene. Raná řízení kmenů byla nesoudržným svazem klanů. Australští domorodci nikdy nevytvořili kmenovou formu řízení.

Míroví vůdci klanu obvykle náleželi k mateřské linii; váleční náčelníci kmene tvořili otcovskou linii. Rady kmenových náčelníků a první královské rady, byly složeny z vůdců klanů, kteří byli obvykle zváni ke králi několikrát za rok. To mu umožňovalo je sledovat a lépe upevňovat jejich spolupráci. Klany byly velkým přínosem pro místní samosprávu, ale značně zdržely rozvoj velkých a silných národů.

5. POČÁTKY SPRÁVNÍCH SYSTÉMŮ

Každá lidská instituce má někde svůj začátek a občanský správní systém je výsledkem postupné evoluce, stejně tak, jako jsou manželství, průmysl a náboženství. Od prvních klanů a primitivních kmenů se pozvolna vyvíjely postupné typy lidského správního systému až k těm formám sociálního a občanského řízení, které charakterizují druhou třetinu dvacátého století.

S mírou postupného vytváření rodinných jednotek vznikly základy pro správní systém v organizaci klanu—vzniklo seskupení krevního příbuzenstva. Prvním opravdovým správním orgánem byla rada starších. Tato řídicí skupina byla složena ze starců, kteří se vyznačovali nějakými výjimečnými schopnostmi. Moudrost a zkušenost byly již v dávné minulosti ceněny také barbarským člověkem a následovalo velmi dlouhé období, během kterého vládli staršínové. Toto vládnutí oligarchie stáří se postupně přeměnilo do pojmu patriarchát.

V pradávě radě starších spočíval potenciál všech správních funkcí: výkonných, legislativních a soudních. Když rada vyhodnocovala soudobé mravy, byla soudem; když vytvářela nové způsoby společenských obyčejů, byla legislativou; pokud byla taková rozhodnutí a ustanovení provedena, byla výkonnou mocí. Hlava rady byl jedním z předchůdců pozdějšího náčelníka kmene.

Některé kmeny měly ženské rady a čas od času mnohé kmeny měly ženské vůdce. Některé kmeny červeného člověka zachovaly učení Onamonalontona v tom, že udržovaly

70:4.7 (788.9) 5. Fearing the same enemies.

70:4.8 (788.10) 6. Having had a common military experience.

70:4.9 (788.11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788.12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

70:5.1 (788.7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

70:5.2 (788.8) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders*. This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

70:5.3 (789.1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive. The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

70:5.4 (788.10) Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the "council of seven."

jednomyslnou vládu „rady sedmi.“

Bylo to těžké pro lidstvo, když poznalo, že ani mír, ani válka, nemohou být řízeny debatující společností. Primitivní „tlachání“ zřídka přineslo užitek. Lidi brzy poznali, že armáda, které velí skupina vůdců klanu nemá žádnou šanci proti armádě, vedené jedním silným mužem. Válka vždy produkovala krále.

Zpočátku byli váleční vůdcové vybíráni pouze pro vojenskou službu a během období míru, kdy jejich povinnosti byly spíše společenské povahy, se částečně vzdali své pravomoci. Ale postupně začali zasahovat do záležitostí i v mírových mezidobích, usilujíc o vládnutí od jedné války ke druhé. Oni to často zařídili tak, aby války následovaly jedna za druhou bez dlouhých přestávek. Tito starověcí váleční magnáti nemilovali mír.

V pozdějších dobách byli někteří náčelníci vybíráni nejenom pro vojenskou službu, ale i pro jiné činnosti a to kvůli mimořádné tělesné konstituci, nebo výjimečným osobním schopnostem. Červení lidé měli často dva typy náčelníků—mírové náčelníky a dědičné válečné náčelníky. Míroví vůdcové byli také soudci a učitelé.

Některým pradávným komunitám vládli šamani, kteří často působili jako náčelníci. Jeden a týž člověk mohl sloužit jako kněz, doktor a výkonný vládce. Velmi často prvotní královské odznaky byly symboly či emblémy, které původně zkrášlovaly kněžská roucha.

A takovou postupnou cestou vznikala výkonná složka správního systému. Rady klanů a kmenů pokračovaly ve své poradní činnosti a staly se předchůdci později se objevujících legislativních a soudních složek. V dnešní Africe všechny tyto formy primitivního správního systému skutečně existují u různých kmenů.

6. VLÁDA MONARCHIE

Účinné vládnutí přišlo až s příchodem náčelníka s plnou výkonnou pravomocí. Člověk zjistil, že efektivní vláda může existovat jen tehdy, když je udělena moc osobnosti, a že nemůže vládnout idea.

Správní systém vyšel z představy o řízení rodiny, nebo bohatství. Když se patriarchální králíček malé země stal opravdovým králem, byl někdy nazýván „otcem svého národa.“ Později se myslelo, že králové vzešli z hrdinů. A ještě později se vláda stala dědičnou kvůli tomu, že se věřilo, že králové mají božský původ.

Dědičné království odstranilo anarchii, která předtím způsobovala velký zmatek po smrti krále

70:5.5 (788.11) It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive “palavers” were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

70:5.6 (788.12) At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

70:5.7 (788.13) In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

70:5.8 (788.14) Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

70:5.9 (788.15) And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence among the various tribes.

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

70:6.1 (789.8) Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by endowing an idea.

70:6.2 (789.9) Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called “father of his people.” Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on, rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

70:6.3 (789.10) Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc

a výběru jeho následníka. Rodina měla biologickou hlavu; klan si vybral přirozeného vůdce; kmen a později stát neměli žádného přirozeného vůdce a to byl dodatečný důvod pro ustanovení dědictví královského žezla. Představa o královských rodinách a aristokracii byla také založena na obyčejích, uznávajících „jmenované vlastnictví“ v klanech.

Nakonec bylo dědění královského žezla považováno za nadpřirozené; o královské krvi se myslelo, že pochází od dob materializovaného osobního štábu Prince Kaligastii. Takto se králové stali modlami a nadměrně obávanými. Dokonce u soudu se používal zvláštní způsob mluvy ve vztahu ke královské rodině. Dokonce v nedávných dobách se ještě věřilo, že dotek králů vyléčí nemoc a některé národy Urantie stále ještě věří, že jejich vládcové mají božský původ.

Zbožňovaný starodávný král byl často držen v ústraní; byl považován za příliš svatého, aby se ukazoval a tak se objevoval pouze při slavnostech a svátečních dnech. Bylo zvykem, že ho na veřejnosti zastupoval jeho dvojník, což později vedlo k funkci ministerských předsedů. Prvním úředníkem vlády byl správce potravin; další funkce brzy následovaly. Záhy vládcí jmenovali zástupce, aby se starali o obchod a náboženství; a vývoj vlády byl bezprostředním krokem k odosobnění výkonné moci. Tito zástupci dávných králů se stali uznávanou šlechtou a králova manželka postupně dosáhla hodnosti královny, protože se na ženy začalo pohlížet s větší úctou.

Bezohlední vládcové získali obrovskou moc objevením jedu. Pradávné soudy měly dábelské kouzlo; královi nepřátelé brzy zemřeli. Ale dokonce i ten nejvíce despotický tyran podléhal některým omezením; přinejmenším byl omezen neustálým strachem před úkladnou vraždou. Šamani, čarodějové a kněží měli vždy silný vliv na krále. V pozdějších dobách měli omezující vliv na krále majitelé půdy a šlechta. A znovu a znovu to byly klany a kmeny, které jednoduše povstaly a svrhly své krutovládce a tyrany. Sesazeným vládcům, když byli odsouzeni k trestu smrti, byla často dána možnost sebevraždy, což dalo vzniknout starobylému populárnímu zvyku spáchání sebevraždy v některých situacích.

7. PRIMITIVNÍ KLUBY A TAJNÉ SPOLKY

První sociální skupiny byly vymezeny pokrevním příbuzenstvím; spojování vedlo k rozšíření rodinného klanu. Dalším krokem při zvětšování skupiny byl vzájemný sňatek a výsledný složený kmen byl prvním opravdovým politickým orgánem. Dalším krokem v sociálním

between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of "name ownership" in the clans.

70:6.4 (790.1) The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

70:6.5 (790.2) The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king's wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

70:6.6 (790.3) Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king's enemies soon died. But even the most despotic tyrant was subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

70:7.1 (790.4) Blood kinship determined the first social groups; association enlarged the kinship clan. Inter-marriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious

rozvoji byla evoluce náboženských kultů a politických klubů. Ty se nejdříve objevily jako tajné spolky a původně měly zcela náboženský charakter; později začaly plnit řídicí funkci. Zpočátku to byly mužské kluby; později se objevily ženské skupiny. Brzy se rozdělily na dva druhy: sociálně-politický a nábožensko-mystický.

Tajný charakter těchto spolků měl mnoho důvodů, jako například:

1. Strach vystavit se nelibosti vládců kvůli porušování určitého tabu.
2. Aby mohly vykonávat vedlejší náboženské obřady.
3. Za účelem chránit vzácného „ducha“, nebo kultovní tajemství.
4. Vykonávat určitá zvláštní zařadla a kouzla.

Sama tajnost těchto spolků dala všem jejím členům moc mystéria nad ostatními členy kmene. Tajemství se také líbí ješitnosti; zasvěcenci byli sociální aristokracií své doby. Po uvedení do dospělosti chlapci lovili s muži; zatímco předtím sklízeli zeleninu se ženami. A nejvyšším ponížením, kmenovou hanbou, bylo neudělat zkoušku dospělosti a být takto přinucen zůstat mimo mužské obydlí s ženami a dětmi a být považován za zženštělého. Kromě toho, ti, kdo neprošli zkouškou dospělosti, se nesměli ženit.

Primitivní lidé učili velmi brzy své mladistvé pohlavní zdrženlivosti. Bylo zvykem vzít chlapce od rodičů v době dospívání a svěřit jejich vzdělání a výchovu tajným mužským spolkům. A jednou z hlavních funkcí těchto klubů byl dohled nad dospívajícími mladými muži a takto předcházet nemanželským dětem.

Prostituce jako zdroj příjmu vznikla tehdy, když tyto mužské kluby začaly platit peníze za použití žen z jiných kmenů. Ale dřívější skupiny pozoruhodně nebyly pohlavně nezodpovědné.

Obřad přijetí do dospělosti obvykle trval déle než pět let. Součástí těchto obřadů bylo hodně sebumučení a bolestivého řezání. Obřízka byla nejdříve prováděna jako rituál při přijímání do některého z těchto tajných bratrstev. Kmenové znaky byly vyřezány na tělo jako součást obřadu uvádění do dospělosti; tetování vzniklo jako symbol členství. Taková mučení, společně s těžkým strádáním, byla určena pro posílení mladíků, seznámit je s realitou života a s jeho nevyhnutelnými útrapami. Tento účel byl lépe docílen později se objevšimi sportovními hrami a fyzickými soutěžemi.

Ale tajné spolky usilovaly o vylepšení

cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

70:7.2 (790.5) There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

70:7.3 (790.6) 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.

70:7.4 (790.7) 2. In order to practice minority religious rites.

70:7.5 (790.8) 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.

70:7.6 (790.9) 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

70:7.7 (790.10) The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

70:7.8 (791.1) Primitive people very early taught their adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from puberty to marriage, their education and training being intrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

70:7.9 (791.2) Commercialized prostitution began when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

70:7.10 (791.3) The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

70:7.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the

mravnosti mládeže; jedním z hlavních účelů obřadů dospívání bylo vštípit chlapci to, že nesmí obtěžovat manželky jiných mužů.

Po těchto letech tvrdé disciplíny a výchovy a krátce před sňatkem dostali mladí muži obvykle na krátkou dobu volno a svobodu, načež se vrátili, aby se oženili a podrobili se celoživotní závislosti na kmenových tabu. A tento starověký zvyk pokračoval až do novověku jako naivní představa potřeby se „vybouřit.“

Mnohé pozdější kmeny dovolovaly zakládání ženských tajných klubů, jejichž účel spočíval v tom, aby připravily dospívající dívky na manželství a mateřství. Po zasvěcení byly dívky způsobilé pro manželství a měly dovoleno zúčastnit se „přehlídky nevěst“, což v tu dobu znamenalo vstup do života. Již v té době se objevily ženské řády, dávající slib celibátu.

Brzy se objevily veřejné kluby—samostatné organizace, které vznikly ze skupin neženatých mužů a svobodných dívek. Ve skutečnosti, tyto spolky byly prvními školami. A přestože ženské a mužské kluby se často vzájemně pronásledovaly, některé pokročilé kmeny, po kontaktu s učiteli Dalamatie, zkoušely společné vzdělávání, majíc internátní školy pro obě pohlaví.

Tajné spolky měly podíl na vzniku společenských kast především kvůli mystickému charakteru způsobu zasvěcování. Členové těchto spolků nejdříve nosily masky, aby vyděsily zvědavce od svých truchlících obřadů—uctívání předků. Později se tento rituál vyvinul do klamné seance, při které se údajně objevovali duchové. Starodávné spolky „opakovaného zrození“ užívaly znaky a používaly tajnou řeč; ty se také zřekly některých potravin a nápojů. Vykonávaly funkci noční policie a i jinak působily v širokém okruhu společenských činností.

Všechna tajná společenství vyžadovala přísahu, požadovala důvěrnost a učila držet tajemství. Tato pravidla vzbuzovala úctu u skupiny a umožňovala ji ovládat. Tato společenství působila jako mravnostní organizace a jako takové praktikovaly zákon lynčování. Jejich členové byli prvními špióny, když jejich kmeny válčily a první tajnou policií v době míru. Jejich největší přínos byl v tom, že udržovaly bezohledné krále v nejistotě. Aby se jim vyrovnali, králové měli svoji vlastní tajnou policii.

Z těchto spolků vzešly první politické strany. První vládní strana vznikla ze souboje „silných proti slabým“. Aby se v dávnověku uskutečnila změna ve správním systému musela přijít občanská válka, což byl dostatečný důkaz toho,

chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

70:7.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of “sowing wild oats.”

70:7.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of which was to prepare adolescent girls for wifehood and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the “bride show,” the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

70:7.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

70:7.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the “new birth” used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks. They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

70:7.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

70:7.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was “the strong” vs. “the weak.” In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

že slabí se stali silnými.

Obchodníci používali tyto kluby pro vymáhání dluhů a vládci pro vybírání daní. Daňový systém je dlouhodobý problém, jedna z nejstarších forem desátku, desetiny z lovu či kořisti. Daně byly původně uloženy na udržování králova domu, ale zjistilo se, že je snadnější je vybírat maskované jako příspěvek na údržbu a provoz chrámu.

Postupně se z těchto tajných společenství stávaly první charitativní organizace a později se vyvinuly do nejstarších náboženských spolků—předchůdců církví. A nakonec se některé z těchto spolků staly mezikmenovými organizacemi, prvními mezinárodními bratrstvími.

8. SPOLEČENSKÉ TŘÍDY

Mentální a fyzická odlišnost lidských bytostí jsou příčinou toho, že se objevují společenské třídy. Jedinými světy bez společenských vrstev jsou ty nejpřimitivnější a ty nejvyspělejší. Vznikající civilizace ještě nezačala rozlišování společenských úrovní, zatímco svět ustálený ve světle a životě z velké části smazal tato rozdělení lidstva, která tak charakterizují všechna přechodná evoluční stadia.

S přechodem společnosti od divočství k barbarismu jeho lidské složky začaly projevovaly tendenci vytvářet třídy z následujících všeobecných důvodů:

1. Přírodních—vztah, příbuzenství a manželství; první sociální rozdíly byly založeny na pohlaví, věku a krvi—příbuzenský vztah k náčelníkovi.

2. Osobních—uznání schopností, odolnosti, zručnosti a odvahy; brzy následovalo uznání jazykových schopností, vědomostí a všeobecné inteligence.

3. Možností—válka a emigrace způsobovaly rozdělení lidských skupin. Evoluce tříd byla značně ovlivněna vítězstvím—vztahem vítěze k poraženým, zatímco otroctví přineslo první obecné rozdělení společnosti na svobodné a nesvobodné.

4. Ekonomických—bohatí a chudí. Majetek a vlastnictví otroků byly úrodným základem pro jednu z tříd společnosti.

5. Zeměpisných—třídy vznikly následně po založení městských, nebo venkovských osídlení. Jak město, tak i venkov navzájem přispěly k odlišení na pastevce-rolníky a obchodníky-průmyslníky s jejich rozdílnými názory a reakcemi.

6. Sociálních—třídy se vytvářely postupně

70:7.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an offering for the support of the temple service.

70:7.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. SOCIAL CLASSES

70:8.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

70:8.2 (792.6) As society emerged from savagery to barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

70:8.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

70:8.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

70:8.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the first general division of society into free and bond.

70:8.6 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

70:8.7 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

70:8.8 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually

podle popularity a společenské hodnoty jednotlivých skupin. K prvním rozlišením tohoto druhu patřila vymezení mezi knězi-učiteli, vládci-válečníky, kapitalisty-obchodníky, obyčejnými pracovníky a otroky. Otrok se nikdy nemohl stát kapitalistou, ačkoliv někdy námezdní pracovník se mohl rozhodnout vstoupit do řad kapitalistů.

7. Profesních—jak přibývalo řemesel, vytvářely se kasty a cechy. Pracující se dělili na tři skupiny: stavovské třídy, včetně léčitelů, potom odborní pracovníci a nakonec pomocní dělníci.

8. Náboženských—počáteční kultovní kluby vytvářely mezi klany a kmeny své vlastní třídy a nábožnost a mysticismus kněží jim velmi dlouhou dobu umožňovaly zůstat samostatnou sociální skupinou.

9. Rasových—přítomnost dvou či více ras v rámci daného národa, nebo územního celku, obvykle vytváří barevné kasty. Původní kastovní systém Indie byl založen na barvě pleti, jak tomu bylo i v raném Egyptě.

10. Věkových—mládí a dospělost. Chlapec zůstal u kmene pod dohledem svého otce až do jeho smrti, zatímco dívka byla ponechána v péči své matky až do svého sňatku.

Přizpůsobivé a proměnné sociální třídy jsou nezbytné pro vyvíjející se civilizaci, ale když se třída stane kastou, když sociální úrovně ustrnou, zvýšení sociální stability je vykoupeno oslabením osobní iniciativy. I když sociální kasta řeší problém místa člověka v zaměstnání, na druhou stranu také výrazně omezuje rozvoj jedince a prakticky brání sociální součinnosti.

Utvořivši se přirozeným způsobem, společenské třídy budou přetrvávat dokud člověk postupně nedocílí jejich evoluční vyhlazení prostřednictvím inteligentního řízení biologických, intelektuálních a duchovních zdrojů progresivní civilizace jako jsou:

1. Biologická obnova ras—výběrové vyřazení nižších lidských druhů. Toto bude mít za následek vymýcení mnoha nerovností mezi smrtelníky.

2. Rozvoj studijních schopností s pomocí zvýšené inteligence, která vzejde z takového biologického zdokonalení.

3. Náboženské urychlení pocitu přibuzenství a bratrství smrtelníků.

Ale tato opatření mohou přinést ovoce až v dalekých tisíciletích budoucnosti, ačkoliv výrazné sociální zlepšení v důsledku inteligentního, moudrého a trpělivého řízení těchto urychlujících

formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

70:8.9 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

70:8.10 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

70:8.11 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

70:8.12 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

70:8.13 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when *class* becomes *caste*, when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

70:8.14 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

70:8.15 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal inequalities.

70:8.16 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

70:8.17 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

70:8.18 (793.10) But these measures can bear their true fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately result from the intelligent, wise, and

faktorů kulturního vývoje se projeví okamžitě. Náboženství je mocnou pákou, která vyzvedne civilizaci z chaosu, ale je bezmocné bez opěrného bodu zdravé a normální mysli, opírající se pevně o zdravé a normální zděděné vlastnosti.

patient manipulation of these acceleration factors of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. LIDSKÁ PRÁVA

Příroda neuděluje člověku žádná práva, pouze život a svět, ve kterém žije. Příroda také neuděluje člověku právo na život, jak je možno vyvodit, uvážíme-li co se asi stane, když neozbrojený člověk potká tvář v tvář hladového tygra v pravěkém lese. Hlavním, co společnost dává člověku, je bezpečnost.

Společnost postupně prosadila svá práva a ta, v současné době, jsou:

1. Jistota v zajištění potravinami.
2. Vojenská obrana—bezpečnost, založena na připravenosti.
3. Zachování vnitřního míru—zamezení násilí na jedinci a předcházení sociálním nepokojům.
4. Kontrola pohlavních vztahů—manželství, založení rodiny.
5. Majetek—právo vlastnit.
6. Rozvoj konkurence mezi jednotlivci a skupinami.
7. Zajištění vzdělání a výchovy mladých.
8. Podněcování průmyslu a obchodu—industriální rozvoj.
9. Zlepšení pracovních podmínek a odměn.
10. Zaručení svobody náboženského vyznání za účelem, aby všechny ostatní sociální činnosti byly povzneseny na základě duchovní motivace.

Když jsou práva natolik stará, že není možno stanovit jejich původ, jsou často nazývána přirozenými právy. Ve skutečnosti lidská práva nejsou přirozená; jsou výhradně společenská. Jsou relativní a neustále se mění, nejsou nic víc než pravidla hry—uznávané úpravy vztahů, řídící stále se měnící fenomény lidského soutěžení.

To, co v jedné éře může být považováno za právo, v další éře tomu tak být nemusí. Existence takového velkého počtu defektivních a degenerovaných lidí není dána tím, že mají přirozené právo takto zatěžovat civilizaci dvacátého století, ale jednoduše proto, že takto

9. HUMAN RIGHTS

70:9.1 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

70:9.2 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

- 70:9.3 (793.13) 1. Assurance of food supply.
- 70:9.4 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.
- 70:9.5 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.
- 70:9.6 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.
- 70:9.7 (794.2) 5. Property — the right to own.
- 70:9.8 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.
- 70:9.9 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.
- 70:9.10 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.
- 70:9.11 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.
- 70:9.12 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70:9.13 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights*. But human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

70:9.14 (794.9) What may be regarded as right in one age may not be so regarded in another. The survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the

velí současná společnost a její mravy.

Středověká Evropa uznávala jen málo lidských práv; v té době každý člověk někomu patřil a práva byla pouze privilegia, nebo výsady uděleny panstvím či církví. A revolta proti této nesprávnosti byla stejně nesprávná, protože vedla k přesvědčení, že všichni lidé se rodí rovni.

Chudí a slabí vždy požadují stejná práva; oni vždy trvají na tom, aby stát přinutil silné a lepší zajistit jim jejich potřeby a kompenzovat je za nedostatky, které jsou všechny velmi často přirozeným důsledkem jejich vlastní netečnosti a lenosti.

Ale tento ideál rovnosti je dítětem civilizace; v přírodě se neobjevuje. Také sama kultura přesvědčivě demonstruje vrozenou nerovnost lidí skrze jejich vlastní rozdílnou schopnost pro vnímání kultury. Náhlé a neevoluční uskutečnění domnělé přirozené rovnosti by rychle vrhlo civilizovaného člověka zpět do drsných obyčejů primitivních dob. Společnost nemůže poskytnout rovná práva všem, ale může slíbit uplatňovat různici se práva každého spravedlivě a počestně. Je to úkol a povinnost společnosti zajistit každému dítěti přírody spravedlivou a mírovou možnost usilovat o zajištění sebe sama, podílet se na vlastní věčnosti a současně se radovat z některých stupňů sebeuspokojení; souhrn všech tří vytváří lidské štěstí.

10. VÝVOJ SOUDNICTVÍ

Přirozená spravedlnost je člověkem vytvořená teorie; není to realita. V přírodě je spravedlnost pouhou teorií, naprostou fikcí. Příroda zná pouze jeden druh spravedlnosti—neodvratné působení zákona příčiny a důsledku.

Spravedlnost, jak je chápána člověkem, znamená dodržování práv a tudíž je výsledkem progresivní evoluce. Pojetí spravedlnosti může být směrodatné pro oduševnělou mysl, ale neobjeví se v plném rozsahu na světech prostoru.

Pradávný člověk připisoval všechny jevy konkrétní osobě. V případě smrti se divoch ptal, ne na to, co zabilo, ale kdo zabil. Proto se neuznávalo neúmyslné zabití a při trestání zločinu se vůbec nepřihlíželo na motiv pachatele; rozsudek byl vykonán v souladu se způsobeným tělesným poraněním.

V nejstarší primitivní společnosti názor veřejnosti účinkoval okamžitě; úředníci zákona nebyli zapotřebí. V primitivním životě neexistovalo žádné soukromí. Soused byl odpovědný za

age, the mores, thus decrees.

70:9.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all men are born equal.

70:9.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

70:9.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. EVOLUTION OF JUSTICE

70:10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

70:10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

70:10.3 (794.15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who*? Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

70:10.4 (795.1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man's neighbors were responsible for his conduct;

chování souseda; proto měl právo vměšovat se do jeho osobních záležitostí. Společnost byla řízena na základě teorie, že skupina se musí zajímat o každého jednotlivce a do určité míry kontrolovat jeho chování.

Již velmi brzy v dávné minulosti lidé věřili, že spravedlnost je řízena duchy prostřednictvím šamanů a kněží; oni se stali prvními odhaliteli zločinů a zákonnými činiteli. Jejich pradávné metody odhalování zločinu spočívaly v „božích soudech“ jedem, ohněm a bolestí. Tato ukrutná muka nebyla nic víc, než barbarskými soudními metodami; ale jejich použití neznamenal spravedlivé rozhodnutí. Na příklad: když se podal jed a obviněný ho vyzvracel, byl nevinen.

Starý Zákon popisuje jeden z takových „božích soudů“—zkoušku manželské věrnosti: když muž měl podezření, že jeho žena je mu nevěrná, vzal ji ke knězi a sdělil mu svoje podezření. Poté kněz připravil brečku ze svaté vody a ze smetků z chrámové podlahy. Následoval patřičný obřad, včetně hrozivých kleteb, po kterém obviněná žena musela tento odporný nápoj vypít. Jestliže byla vinna, tak „voda, zapřičiňující prokletí, vejde do ní a stane se hořkou a její břicho se bude nadýmat a její stehna budou zahrňovat a tato žena bude zatracena všemi lidmi.“ Jestliže náhodou některá žena dokázala vypít tento špinavý odvar a neudělalo se jí špatně od žaludku, byla zproštěna obvinění, vznesené jejím žárlivým manželem.

V té či oné době tyto kruté metody odhalování zločinu byly praktikovány všemi vyvíjejícími se kmeny. Souboj je novověkým přežitkem líčení „božím soudem.“

Není se čemu divit, že Hebrejci a jiné polocivilizované kmeny používaly takové primitivní metody řízení spravedlnosti před třemi tisíci lety, ale je nejvýše udivující, že myslící lidé potom ponechají takové přežitky barbarismu na stránkách sebraných posvátných spisů. Přemýšlivý úsudek by měl objasnit, že žádná božská bytost nikdy nedala smrtelnému člověku takové nekalé pokyny ohledně odhalení domnělé manželské nevěry a rozhodnutí o vině či nevině.

Společnost velmi brzy přijala mstu jako míru odplaty: oko za oko a život za život. Všechny evoluční kmeny uznávaly toto právo krvavé pomsty. Pomsta se stala smyslem primitivního života, ale náboženství od těch dob výrazně pozměnilo tyto prastaré kmenové praktiky. Učitelé zjeveného náboženství vždy prohlašují: „Pomsta přináležejí mně,“ říká Hospodin. Pradávné zabíjení z pomsty se příliš nelišilo od současných úmyslných vražd pod záminkou nepsaného zákona.

therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

70:10.5 (795.2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited, he was innocent.

70:10.6 (795.3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to drink the nasty potion. If she was guilty, “the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accursed among her people.” If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted of the charges made by her jealous husband.

70:10.7 (795.4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern survival of the trial by ordeal.

70:10.8 (795.5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

70:10.9 (795.6) Society early adopted the paying-back attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed, “‘Vengeance is mine,’ says the Lord.” Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

Obvyklým způsobem odplaty byla sebevražda. Jestliže člověk nebyl schopen se pomstít v životě, umřel s vírou, že se může vrátit jako duch a strhnout hněv na svého nepřítele. A protože tento názor byl velmi obecný, hrozba spáchání sebevraždy na prahu dveří nepřítele obvykle postačila k tomu, aby ho přiměla k přijetí podmínek. Primitivní člověk si života příliš necenil; sebevražda kvůli titěrnosti byla běžným jevem, ale učení Dalamatie značnou měrou zmírnilo tento obyčej a v mnohem pozdější době odpočinek, pohodlí, náboženství a filozofie spojily svoje síly a život se stal sladším a přitažlivějším. Nicméně, držení hladovky je dnešní obdobou tohoto prastarého způsobu odplaty.

Jedno z prvních ustanovení pokročilého kmenového zákona se týkalo převzetí krevní msty do pravomoci kmene. Ale je podivné, že i potom muž mohl beztrestně zabít svoji ženu, jestliže za ni plně zaplatil požadovanou částku. Nicméně, dnešní Eskymáci stále ještě nechávají rozhodnutí o trestu za zločin, dokonce i za vraždu, na poškozené rodině.

Dalším pokrokem bylo zavedení pokut za porušení tabu—stanovení trestu. Tyto pokuty vytvořily první veřejný příjem. Namísto krevní msty přišel do módy zvyk platit pozůstalým „krvavé peníze.“ Takové odškodné se obvykle platilo ženami, nebo dobytím; to bylo dlouho předtím, než skutečné pokuty—finanční odškodnění—byly zavedeny jako trest za provinění. A vzhledem k tomu, že představa o trestu byla hlavně o odškodnění, tak všechno, včetně lidského života, časem nabylo hodnotu, kterou bylo možno použít pro zaplacení odškodného. Hebrejci byli prvními, kteří zrušili zvyk platit „krvavé peníze.“ Mojžíš učil: „neberte jako náhradu život vraha, který je vinen z krveprolití; on bude přece zabít.“

Tímto způsobem byla spravedlnost zpočátku vykonávána rodinou, potom to byl klan a později kmen. Výkon opravdové justice se datuje od doby, kdy pomsta rodinných a příbuzenských skupin přešla do rukou společenské skupiny—státu.

Kdysi bylo běžné trestat upálením za živa. Tento způsob potrestání byl uznáván mnoha starověkými vládci, včetně Hammurabiho a Mojžíše, který dohlížel na to, aby mnoho zločinů, především závažné sexuální povahy, bylo trestáno upálením u kůlu. Jestliže „dcera kněze“, nebo jiného vážného občana se uchýlila k veřejné prostituci, bylo hebrejským zvykem „sežehnout ji ohněm.“

Zrada—“zaprodání“, nebo zrazení některého z kmenových druhů—byla prvním hrdelním zločinem. Krádež dobytka byla všeobecně

70:10.10 (795.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties. These fines constituted the first public revenue. The practice of paying “blood money” also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should “take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death.”

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If “the daughter of a priest” or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to “burn her with fire.”

70:10.15 (796.5) Treason — the “selling out” or betrayal of one's tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally

trestána rychlou smrtí a dokonce ještě nedávno byla podobně trestána krádež koní. Ale s postupem času se zjistilo, že krutost potrestání nebyla natolik důležitá pro zastrašení zločinu jako jistota a rychlost jeho vynesení.

Když společnost ukazuje neschopnost trestat zločiny, skupinová zloba obvykle prosadí trest lynčování; poskytnutí útočiště bylo prostředkem pro uniknutí před touto náhlou skupinovou zlostí. Lynčování a souboj představují neochotu jednotlivce přenechat odčinění osobní křivdy státu.

11. ZÁKONY A SOUDY

Je stejně obtížné stanovit jasná rozlišení mezi mravy a zákony, jako přesně označit kdy je při svítání noc vystřídána dnem. Mravy a zákony jsou dozorčí předpisy ve vývoji. Když nepsané mravy existují velmi dlouhou dobu mají tendenci se vykristalizovat do pedantických zákonů, pevných předpisů a přesně stanovených pravidel.

Zpočátku je zákon vždy negativním a zakazujícím; s postupným vývojem civilizace se stává vzrůstající měrou pozitivním a směrodatným. Starověká společnost působila negativně v tom, že zaručovala právo jednotlivce na život tím, že dala všem ostatním příkaz „nezabíješ.“ Každé poskytnutí práv nebo svobody jednotlivci zahrnuje omezení svobod všech ostatních a je to uskutečňováno prostřednictvím tabu—primitivního zákona. Celá myšlenka tabu je svojí podstatou negativní, protože primitivní společnost byla plně negativní ve svém uspořádání a starobylé výkony spravedlnosti spočívaly v prosazování tabu. Ale původně tyto zákony platily pouze pro členy kmene, jak dokazují pozdější Hebrejci, kteří měli jiné pravidla etiky pro jednání s pohany.

Přísaha vznikla v dobách Dalamatie ve snaze učinit výpověď pravdivější. Takové přísahy spočívaly ve vyslovení kletby nad sebou samým. Kdysi žádný jedinec by nesvědčil proti svému rodnému kmeni.

Zločin byl napadením kmenových mravů, hřích byl porušením těch tabu, které měly podporu duchů a po dlouhou dobu existoval zmatek kvůli neschopnosti rozlišit zločin a hřích.

Osobní zájem nastolil tabu na zabíjení, společnost to uznala jako tradiční mrav, zatímco náboženství tento zvyk posvětilo na morální zákon a takto se všechny tři faktory podílely na tom, že lidský život se stal bezpečnějším a posvátnějším. Společnost by se nemohla udržet v dávných dobách pohromadě, kdyby práva nebyla v souladu s vírou; pověra byla morální a společenskou

punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

70:10.16 (796.6) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. LAWS AND COURTS

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, "you shall not kill." Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization, and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

70:11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long

policejní silou v dlouhých evolučních obdobích. Všechny starověké národy hlásaly, že jejich staré zákony—tabu—byly jejím předkům dány bohy.

Zákon je systematizovaný záznam dlouhé lidské zkušenosti—konkretizované a uzákoněné veřejné mínění. Mravy byly surový materiál nashromážděných zkušeností, ze kterého později vládci sestavili psané právo. Starověký soudce neměl žádné zákony. Když vynesl rozsudek, tak jednoduše řekl: „Je to obyčej.“

Odkaz na předchozí případ v rozhodování soudu představuje snahu soudců přizpůsobit psaný zákon měnícím se podmínkám ve společnosti. To umožňuje postupné přizpůsobování k novým sociálním podmínkám a současně zachovat působivost tradičních textů.

Majetkové spory se řešily mnoha způsoby, jako například:

1. Zničením sporného majetku.
2. Silou—odpůrci museli o majetek bojovat.
3. Smírčím řízením—rozhodla třetí strana.
4. Odvoláním ke starším—později k soudu.

První soudy byly řízené pěstní soubor; soudci byli pouhými rozhodčími, čili arbitry. Dohlíželi na to, aby zápas byl veden v souladu se stanovenými pravidly. Před zahájením soudního boje obě strany daly soudci zálohu na uhrazení nákladů a zaplacení pokuty po vítězství jednoho z nich. „Právo silnějšího“ stále vládlo. Později byly fyzické rány nahrazeny slovními spory.

Celý smysl primitivního soudnictví nebyl v tom, aby byl úplně spravedlivý, ale aby vyřešil spor a tak zabránil veřejným nepokojům a osobnímu násilí. Ale primitivnímu člověku příliš nevadilo to, co by dnes bylo považováno za nespravedlnost; považovalo se za samozřejmé, že ti, kdo měli moc, ji sobecky využívali. Nicméně, úroveň každé civilizace může být velmi přesně stanovena podle důkladnosti a poctivosti její soudů a podle bezúhonnosti její soudců.

12. ROZDĚLENÍ OBČANSKÉ MOCI

Evoluce správního systému se vyznačovala velkým bojem kolem soustředění moci. Vesmírní organizátoři ze zkušenosti vědí, že evoluční národy na obydlených planetách jsou nejlépe řízeny pomocí občanského vládního systému, založeného na zastupitelských orgánech, kdy je udržována správná rovnováha moci mezi dobře koordinovanými výkonnými, zákonodárnými a

evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to their ancestors by the gods.

70:11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, “It is the custom.”

70:11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

70:11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

- 70:11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.
- 70:11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.
- 70:11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.

70:11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

70:11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. “Might was still right.” Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

70:11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now be regarded as an injustice; it was taken for granted that those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

12. ALLOCATION OF CIVIL AUTHORITY

70:12.1 (797.13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between the well-co-ordinated executive, legislative, and

soudními složkami.

Zatímco primitivní vláda je založena na moci a fyzické síle, ideální vláda je parlamentní systém, ve kterém vůdcovství je založeno na schopnostech, ale v dobách barbarismu bylo příliš mnoho válčení, které neumožňovalo parlamentní vládě účinně fungovat. V dlouho trvajícím boji mezi rozdělenou mocí a jednotností vedení zvítězil diktátor. Rané a rozptýlené pravomoci primitivní rady starších byly postupně soustředěny do osoby neomezeného monarchy. Po objevení se opravdových králů skupiny starších přetrvávaly jako kvazi-zákonodárné-soudní poradní orgány; později se objevily koordinované legislatury a nakonec vznikly, odděleně od legislatury, nejvyšší soudy.

Král byl vykonavatelem mravů—původního, čili nepísaného zákona. Později prosadil právní předpisy—konkretizované veřejné mínění. Ačkoliv lidové shromáždění jako vyjádření veřejného mínění se objevovalo pomalu, znamenalo obrovský společenský pokrok.

Dávni králové byli do značné míry omezeni mravy—tradicí, neboli veřejným míněním. V nedávných dobách některé národy na Urantii systematicky utřídily tyto mravy do dokumentárních základů vládního systému.

Smrtelníci Urantie mají právo na svobodu; oni sami by si měli vytvořit své vlastní vládní systémy; měli by přijmout své ústavy či jiné charty občanské moci a správního řízení. A když toto udělají, měli by zvolit své nejschopnější a zasloužilé druhy jako hlavní řídicí představitele. Jako zastupitele v zákonodárné složce by měli vybrat pouze ty, kteří jsou způsobilí intelektuálně a morálně vykonávat takové vznešené povinnosti. Jako soudci, jejich vrchních a nejvyšších soudů, by měli být vybíráni pouze ti, kteří jsou obdařeni přirozenou schopností a kteří nabyli svoji moudrost bohatou zkušeností.

Jestli si lidé chtějí zachovat svoji svobodu, musí poté, kdy si zvolili svoji chartu svobody, zajistit její moudrý, inteligentní a neohrožený výklad za tím účelem, aby se zabránilo:

1. Nezákonnému uchvácení moci výkonnými, nebo zákonodárnými složkami.
2. Machinacím nevědoucích a pověřčivých agitátorů.
3. Zpomalení vědeckého progresu.
4. Matové situaci, kterou způsobí dominance prostřednosti.
5. Převaze zvrácených menšin.

judicial branches.

70:12.2 (798.1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of co-ordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:12.3 (798.2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:12.4 (798.3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:12.5 (798.4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:12.6 (798.5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

70:12.7 (798.6) 1. Usurpation of unwarranted power by either the executive or legislative branches.

70:12.8 (798.7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.

70:12.9 (798.8) 3. Retardation of scientific progress.

70:12.10 (798.9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.

70:12.11 (798.10) 5. Domination by vicious minorities.

6. Kontrole ctižádostivých a vychytralých potenciálních diktátorů.

7. Ničivým rozkolům, způsobujícím paniku.

8. Vykořisťování bezohlednými lidmi.

9. Daňovému zotročení občanů státem.

10. Neschopnosti zajistit sociální a ekonomickou spravedlnost.

11. Spojení církve a státu.

12. Ztrátě osobní svobody.

Takové jsou účely a cíle ústavních orgánů, které řídí mechanismy parlamentní vlády na evolučních světech.

Snaha lidstva zdokonalit na Urantii vládní systém musí být zaměřena na zdokonalení forem administrativy, na jejich přizpůsobování se ke stále se měnícím současným potřebám, na zlepšení rozdělení moci ve vládě a potom na vybírání takových vůdčích osobností, aby byly opravdu moudřími vládci. Přestože existuje božská a ideální forma vládního systému, nemůže být jako taková odhalena, ale musí být pomalu a pracně objevena muži a ženami na každé planetě ve všech vesmírech času a prostoru.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu]

70:12.12 (798.11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.

70:12.13 (798.12) 7. Disastrous disruption of panics.

70:12.14 (798.13) 8. Exploitation by the unscrupulous.

70:12.15 (798.14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.

70:12.16 (798.15) 10. Failure of social and economic fairness.

70:12.17 (798.16) 11. Union of church and state.

70:12.18 (798.17) 12. Loss of personal liberty.

70:12.19 (798.18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:12.20 (799.1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

70:12.21 (799.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 71. Rozvoj státu

⇐ 070

Kniha Urantia

072 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 71 ROZVOJ STÁTU

Sekce

Úvod

1. Začátky státu
2. Evoluce parlamentní vlády
3. Ideály státnosti
4. Rozvoj civilizace
5. Evoluce konkurence
6. Motiv zisku
7. Vzdělání
8. Charakter státnosti

Úvod

STÁT je užitečným produktem rozvoje civilizace; představuje čistý zisk ze zničujících a strastiplných válek. Také umění řídit stát je pouze souhrnnou metodou pro regulování konkurenčního boje o moc mezi soupeřícími kmeny a národy.

Novodobý stát je institucí, která přežila dlouhý boj o moc ve skupině. Nakonec zvítězila větší síla a vytvořila faktickou podstatu—stát—společně s morálním mýtem o absolutní povinnosti občana žít a zemřít pro stát. Ale stát nemá božský původ; dokonce ani nebyl vytvořen úmyslným uváženým lidským rozhodnutím; je pouhou evoluční institucí a jeho vznik byl zcela bezděčný.

1. ZAČÁTKY STÁTU

Stát je teritoriální sociální regulativní organizací; a nejsilnějším, nejúčinnějším a

PAPER 71 DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction

1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

INTRODUCTION

71:0.1 (800.1) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:0.2 (800.2) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. THE EMBRYONIC STATE

71:1.1 (800.3) The state is a territorial social regulative organization, and the strongest, most

nejtrvalejším státem je ten, který je složen z jednoho národa a jehož lidé mají společný jazyk, mravy a instituce.

Rané státy byly malé a všechny vznikly v důsledku dobytého území. Nebyly dobrovolným společenstvím. Mnohé z nich byly založeny vítěznými kočovníky, kteří přepadli mírumilovné pastevce, nebo usedlé zemědělce, aby je podmanili a zotročili. V takových státech, vzniklých v důsledku podmanění, se nemohly nevytvořit sociální vrstvy; třídy byly nevyhnutelné a třídní boj měl vždy selektivní charakter.

Severní kmeny americké červené rasy nikdy nevytvořily stát. Ony nikdy nepostoupily dál než k volnému spojení kmenů—velmi primitivní formě státu. Nejblíže ke státu byla Irokézá federace, ale tato skupina šesti kmenů nikdy nefungovala úplně jako stát a nepřežila kvůli absenci některých základních aspektů, které jsou nezbytné pro život novodobého státu, jako jsou například:

1. Získání a dědění soukromého majetku.
2. Měst, zemědělství a průmyslu.
3. Užitečných domácích zvířat.
4. Skutečné rodiny. Červení lidé lpěli na matriarchátu a pozůstalost dědil synovec.
5. Přesně stanovených územích.
6. Silného řídicího vůdce.
7. Zotročení zajatců—oni je buď přijali za své, nebo je povraždili.
8. Dobytých územích.

Červení lidé byli příliš demokratičtí; měli dobrý správní systém, ale ten neuspěl. Časem by stát vyvinuli, kdyby předčasně nenarazili na mnohem vyspělejší civilizaci bílého člověka, který se držel vládních metod Řeků a Římanů.

Úspěch římského státu spočíval v:

1. Patriarchátu.
2. Zemědělství a domestikaci zvířat.
3. Zhuštění populace—města.
4. Soukromém majetku a vlastnictví půdy.
5. Otroctví—občanské třídy.
6. Podmanění a reorganizování slabých a zaostalých národů.

efficient, and enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders or settled agriculturists to overpower and enslave them. Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

- 71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.
- 71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.
- 71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.
- 71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.
- 71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.
- 71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.
- 71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.
- 71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was based on:

- 71:1.14 (801.2) 1. The father-family.
- 71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.
- 71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.
- 71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.
- 71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.
- 71:1.19 (801.7) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.

7. Přesně stanovených teritoriálních územích s cestami.

8. Individuálních a silných vládcích.

Velká slabost římské civilizace a jeden z faktorů, který přispěl ke konečnému rozpadu impéria, bylo domnělé liberální a progresivní ustanovení, osvobozující chlapce od péče rodiny při dosažení věku dvaceti jedna let a také bezpodmínečné osvobození dívky, která měla právo vzít si za manžela muže vlastní volby, anebo odejít z domova a vést nemorální život. Společnost neutrpěla kvůli samotným těmto reformám, ale spíše proto, že byly přijaty náhle a v rozsáhlé míře. Rozpad Říma ukazuje, co je možno očekávat, když stát se příliš rychle rozšiřuje a současně vnitřně upadá.

Zárodečné stadium státu bylo umožněno slábnutím pokrevního svazku ve prospěch teritoriálního spojování. Obvykle byly takové kmenové federace pevně stmeleny podrobením. I když opravdový stát je charakterizován suverenitou, která převyšuje všechny menšinové spory a skupinové rozdíly, stále přetrvávají v pozdějším uspořádání státu třídy a kasty jako pozůstatky bývalých klanů a kmenů. Později vzniknuvší větší federální státy prošly dlouhým a krutým bojem s těmito menšími pokrevními klanovými skupinami a kmenový systém řízení byl nezbytnou přechodnou formou mezi rodinou a státní mocí. Později mnohé klany vznikaly z cechů, nebo průmyslových sdruženích.

Jestli se vytvoření státu nezdařilo, výsledkem byl úpadek, vedoucí k podmínkám předchozích správních metod, jako například feudalismus středověké Evropy. V takových temných dobách se teritoriální stát rozpadl, nastal návrat k malým hradním skupinám a došlo k obnovení klanových a kmenových úrovní rozvoje. Také dnes existují podobné polostáty v Asii a Africe, ale ne všechny jsou příkladem evolučního zvratu; mnohé z nich jsou v zárodečném stadiu budoucích států.

71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.

71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. EVOLUCE PARLAMENTNÍ VLÁDY

Ačkoliv demokracie je ideálem, je produktem civilizace a ne evoluce. Nespěchejte! Buďte opatrní při výběru! Neboť nebezpečí demokracie jsou:

1. Velebení prostřednosti.

2. Výběr přizemních a ignorantských vládců.

3. Neschopnost rozpoznat základní fakta sociální evoluce.

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.

71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.

71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.

4. Nebezpečí volebního práva v rukách nevzdělané a nesnaživé většiny.

5. Otrocké podrobení veřejnému mínění; většina nemá vždycky pravdu.

Veřejné mínění, obecné mínění, vždy brzdi společnost; nicméně je velmi cenné, přestože zpožďuje sociální evoluci, ale zachovává civilizaci. Osvěta veřejného mínění je jedinou bezpečnou a spolehlivou metodou pro urychlení civilizace; síla je pouze dočasně prospěšná a rozvoj kultury se bude vzrůstající měrou zrychlovat jak kulky ustoupí hlasovacím lístkům. Veřejné mínění, mravy, jsou základní a hnací energií sociální evoluce a rozvoje státu, ale aby přinesly státu hodnotu, musí být ve svém projevu nenásilné.

Úroveň rozvoje společnosti bezprostředně závisí na tom, nakolik veřejné mínění může prostřednictvím nenásilného projevu ovlivňovat osobní chování a státní administrativu. Skutečně civilizovaná vláda přišla tehdy, když veřejné mínění bylo podpořeno silou osobní svobody. Veřejné volby nemusí vždy rozhodnout dělat věci správně, ale představují správný způsob udělat věci špatně. Evoluce nevytvoří najednou nejvyšší dokonalost, ale spíše poměrnou a postupnou praktickou úpravu.

V evoluci praktické a účinné formy parlamentní vlády existuje deset stupňů, neboli úrovně a ty jsou:

1. Osobní svoboda. Musí zmizet otroctví, nevolnictví a všechny formy poddanství člověka.

2. Svoboda myšlení. Dokud svobodní lidé nebudou vzděláni—naučení uváženě myslet a moudře plánovat—svoboda obvykle udělá více škody než užítku.

3. Neotřesitelnost zákona. Svoboda může existovat jen tehdy, když vůle a rozmary lidských vládců jsou nahrazeny zákonodárnými procesy v souladu s přijatým nezbytným zákonem.

4. Svoboda slova. Parlamentní vláda je nemyslitelná bez svobody všech forem projevu lidských názorů a představ.

5. Bezpečnost majetku. Žádná vláda nemůže dlouho vydržet, jestliže není schopna zajistit v nějaké formě právo soukromého vlastnictví. Člověk nutně potřebuje právo používat, kontrolovat, darovat, prodávat, pronajímat a odkazovat svůj osobní majetek.

6. Právo podat petici. Parlamentní vláda dává občanům právo být slyšeni. Právo podat stížnost je neodmyslitelným právem svobodného

71:2.5 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.

71:2.6 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:2.7 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:2.8 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

71:2.9 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

71:2.10 (802.4) 1. *Freedom of the person.* Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.

71:2.11 (802.5) 2. *Freedom of the mind.* Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more harm than good.

71:2.12 (802.6) 3. *The reign of law.* Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:2.13 (802.7) 4. *Freedom of speech.* Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:2.14 (802.8) 5. *Security of property.* No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

71:2.15 (802.9) 6. *The right of petition.* Representative government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free

občanství.

7. Právo vládnout. Nestačí být slyšen; síla petice musí zajišťovat reálnou účast na činnosti vlády.

8. Všeobecné volební právo. Parlamentní vláda předpokládá uvážlivé, způsobilé a všeobecné voliče. Charakter takové vlády bude vždy určen charakterem a kvalitou těch, kdo ji zvolí. S mírou rozvoje civilizace se volební právo, zůstávajíc všeobecným pro obě pohlaví, bude účinně měnit, přeskupovat a jinak diferencovat.

9. Kontrola veřejných činitelů. Žádná forma civilní vlády nebude užitečná a účinná, jestliže občané nemají a nepoužívají moudré metody řízení a kontroly státních úředníků a veřejných činitelů.

10. Moudří a kvalifikovaní zastupitelé. Existence demokracie závisí na úspěšné parlamentní vládě; a to je podmíněno výběrem pouze takových jedinců do veřejných funkcí, kteří jsou odborně vzděláni, intelektuálně způsobilí, společensky přijatelní a morálně vhodní. Pouze za takových podmínek se lidová vláda, vláda lidu a pro lid, může udržet.

citizenship.

71:2.16 (802.10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:2.17 (802.11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:2.18 (802.12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. IDEÁLY STÁTNOSTI

Politická, nebo úřednická forma vlády nemá velký význam, jestliže neumožňuje základní prvky občanského rozvoje—svobodu, bezpečnost, vzdělání a sociální součinnost. Směr sociální evoluce neurčuje to, co stát je, ale to, co dělá. A konec konců, žádný stát nemůže převýšit morální hodnoty svých občanů v tom, jak jsou zobrazeny v jejich zvolených zástupcích. Omezenost a sobectví jsou zárukou pádu dokonce i nejvyššího typu vlády.

I když je to značně politováníhodné, pro přežití společnosti je důležitý nacionální egoismus. Doktrína zvolená lidem byla hlavním faktorem při stmelování kmene a budování národa až do novověku. Ale žádný stát nemůže dosáhnout ideální úrovně fungování, dokud nejsou odstraněny všechny formy nesnášenlivosti; to trvale škodí rozvoji lidskosti. A s nesnášenlivostí se nejlépe bojuje prostřednictvím součinnosti vědy, obchodování, her a náboženství.

Ideální stát funguje pod vlivem tří mocných a rovnocenných hnacích sil:

1. Láskyplná oddanost, pocházející z pochopení bratrstva lidí.

2. Uvážlivý patriotismus, založený na

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

71:3.1 (803.1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:3.2 (803.2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

71:3.3 (803.3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:3.4 (803.4) 1. Love loyalty derived from the realization of human brotherhood.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise

moudrých ideálech.

3. Kosmický vzhled, vykládán z pohledu planetárních faktů, potřeb a cílů.

Ideální stát má jen několik zákonů a ty přešly z epochy negativistického tabu do éry pozitivního progresu individuální svobody, vyplývající ze zvětšené sebekázně. Takový stát nejen nutí své občany pracovat, ale také je vede k prospěšnému a povznášejícímu využívání zvyšujícího se volného času, který je důsledkem progresivního technického věku a s tím osvobození lidí od namáhavé práce. Volný čas musí nejenom konzumovat, ale i vytvářet.

Žádná společnost nedosáhne vysoké úrovně, pokud dovoluje zahálčivost, nebo toleruje chudobu. Ale chudoba a závislost nemohou být nikdy odstraněny, jestliže narušené a degenerované elementy dostávají bohatou podporu a je jim dovoleno se množit bez omezení.

Morální společnost musí usilovat o zachování sebeúcty svých občanů a umožnit každému normálnímu jedinci dostatek příležitostí pro seberealizaci. Takový plán sociálního rozvoje by přinesl kultivovanou společnost nejvyšší úrovně. Státní dohled by měl podněcovat sociální evoluci a přitom používat minimální regulativní kontrolu. Nejlepší stát je takový, který více koordinuje a méně ovládá.

Ideály státnosti musí být dosaženy evolucí, postupným růstem občanského vědomí, uznáním povinností a výsad služby pro společnost. Zpočátku, hned po skončení éry protekčních politiků, lidé přijímají břemeno vlády jako povinnost, ale později berou takovou službu jako výsadu, jako nejvyšší čest. Stav jakékoliv úrovně civilizace je věrně zobrazena kvalitou její občanů, kteří dobrovolně přijímají zodpovědnost za postavení státu.

V opravdovém společenství je řízení měst a krajů prováděno odborníky, kteří tuto činnost vykonávají naprosto stejným způsobem, jak se řídí všechny ostatní formy ekonomických a obchodních sdružení lidí.

Ve vyspělých státech je politická služba považována za nejvyšší oddanost občana. Nejvyšším cílem nejmoudřejších a nejcharakternějších občanů je získat občanské uznání, být zvolen, nebo jmenován do nějaké funkce ve státní správě a takové vlády udělují svým úředníkům nejvyšší uznání za jejich občanskou a společenskou službu. V další řadě se ctí práce filozofů, pedagogů, vědců, průmyslníků a vojenských činitelů. Rodiče jsou patřičně odměněni dokonalostí svých dětí a čistě zbožní vůdcové—vyslanci duchovního království—obdrží svá opravdová uznání na jiném

ideals.

71:3.6 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:3.7 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

71:3.8 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

71:3.9 (803.9) A moral society should aim to preserve the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

71:3.10 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

71:3.11 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

71:3.12 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists, industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a spiritual kingdom, receive their real rewards in

světě.

another world.

4. ROZVOJ CIVILIZACE

Aby civilizace zůstaly, ekonomika, společnost a vláda se musí rozvíjet. Na evolučním světě statické podmínky svědčí o úpadku; přetrvávají jenom ty instituce, které postupují s evolučním proudem.

Program rozvoje vyvíjející se civilizace zahrnuje:

1. Ochranu individuálních svobod.
2. Záštitu domova.
3. Podporu ekonomické bezpečnosti.
4. Předcházení nemocem.
5. Povinné vzdělání.
6. Povinné zaměstnání.
7. Prospěšné využití volného času.
8. Starost o nešťastné.
9. Rasové zdokonalení.
10. Podporu vědě a umění.
11. Podporu filozofii—moudrosti.
12. Rozšíření kosmického
vhledu—duchovnosti.

A tento progres v umění civilizace vede přímo k uskutečnění nejvyšších lidských a božských cílů, o které usilují smrtelníci—sociálnímu dosažení bratrstva lidí a osobnímu poznání Boha, které se začíná odkrývat v nejvyšší touze každého jedince konat vůli nebeského Otce.

Objevení se pravého bratrství znamená, že přišel takový sociální řád, ve kterém všichni lidé rádi pomáhají jeden druhému; oni si skutečně přejí praktikovat zlaté pravidlo. Ale taková ideální společnost se nemůže uskutečnit, jestliže oslabení, nebo zkažení číhají v záloze, aby nečestně a bezbožně využili ty, kteří jsou pohnáni především touhou sloužit pravdě, kráse a dobru. V takové situaci je možná pouze jedna cesta: ti, kdo žijí podle zlatého pravidla mohou založit progresivní společnost, ve které oni žijí v souladu se svými ideály a současně udržují patřičnou obranu proti svým zaostalým druhům, kteří se mohou pokusit zneužít jejich mírové sklony, nebo zničit jejich rozvíjející se civilizaci.

Idealismus nemůže nikdy přežít na evoluční

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

- 71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.
- 71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.
- 71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.
- 71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.
- 71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.
- 71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.
- 71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.
- 71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.
- 71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.
- 71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.
- 71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.
- 71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or to destroy their advancing civilization.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an

planetě, jestliže idealisté v každé generaci dovoli nižším řádům lidstva je vyhladit. A toto je veliký test idealismu: dokáže vyspělá společnost udržet takovou úroveň vojenské připravenosti, která ji zajišťuje bezpečnost proti všem útokům jejich bojechtivých sousedů, aniž odolá pokušení použít svoji vojenskou sílu pro útočné operace namířené proti jiným národům za účelem vlastního obohacení, nebo národního rozmachu? Přežití národa vyžaduje připravenost a samotný náboženský idealismus může zabránit zaprodání připravenosti za agrese. Pouze láska a bratrství může zabránit silným utlačovat slabé.

evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. EVOLUCE KONKURENCE

Konkurence je nezbytná pro sociální progres, ale živelná konkurence přináší násilí. V současné společnosti konkurence pomalu vytlačuje válku v tom smyslu, že vymezuje postavení jedince v zaměstnání a stejně tak rozhoduje o přežití samotných průmyslových odvětvích. (Vražda a válka mají z pohledu mravů rozdílné postavení; vražda je zakázána od prvních dnů společnosti, zatímco válka nebyla jako celek ještě lidstvem zakázána.)

Ideální stát reguluje sociální chování pouze do takové míry, aby se odstranilo násilí z konkurence jednotlivců a zabránilo se nepoctivosti v osobní iniciativě. Velkým problémem státu je: jak zaručit klid a pokoj v průmyslové činnosti, platit daně na podporu státní moci a současně předejít tomu, aby daňový systém nezatěžoval průmysl a zabránil státu stát se parazitním, nebo tyranickým?

V počátečních obdobích rozvoje každého světa je konkurence nepostradatelná pro progres civilizace. S postupem evoluce člověka se spolupráce vzrůstající měrou stává účinnější. V pokročilých civilizacích je spolupráce účinnější než konkurence. Raného člověka konkurence stimuluje. Raná evoluce je charakterizována přežitím biologicky způsobilějších, ale pozdější civilizace se úspěšněji rozvíjejí v důsledku rozumné spolupráce, pochopením vzájemné sounáležitosti a duchovního bratrství.

Samozřejmě, že konkurence v průmyslu je mimořádně neohospodárná a vysoce neúčinná, ale jakýkoliv pokus odstranit tento volný chod ekonomiky by se neměl povolit, jestliže takové změny mají za následek dokonce i nejmenší porušení kterýchkoliv základních svobod jedince.

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:5.1 (805.1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:5.2 (805.2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

71:5.3 (805.3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual brotherhood.

71:5.4 (805.4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the individual.

6. MOTIV ZISKU

Současná ekonomika, jejíž motivací je zisk, je

6. THE PROFIT MOTIVE

71:6.1 (805.5) Present-day profit-motivated

odsouzena k zániku, pokud motivy zisku nejsou umocněny motivací sloužit. Bezohledná konkurence, založená na omezeném vlastním zájmu je nakonec destruktivní i pro ty věci, které se snaží prosazovat. Motivace zisku, která výhradně slouží vlastnímu prospěchu, není slučitelná s ideály křesťanství—a mnohem více neslučitelná s učením Ježíše.

V ekonomice jsou motivace zisku a motivace služby tím, čím jsou strach a láska v náboženství. Ale motiv zisku nesmí být zrušen, nebo odstraněn náhle; udržuje mnoho, jinak lenivých, smrtelníků v tvrdé práci. Nicméně, není nutné, aby tento podněcovač sociální energie byl navždy ve svých cílech sobecký.

Motiv zisku ekonomických aktivit je naprosto špatný a zcela nevhodný vyspělému druhu společnosti; nicméně, je nezbytným faktorem v počátečních etapách existence civilizace. Lidem se nesmí vzít motivace zisku, dokud nebudou mít v sobě pevně zakořeněny vyšší typy neziskových motivů pro ekonomické snažení a sociální službu—transcendentní podněty nejvyšší moudrosti, dokonalého bratrství a vznešenost duchovního dosažení.

economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:6.2 (805.6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:6.3 (805.7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom, intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. VZDĚLÁNÍ

Trvalý stát je založen na kultuře, dominují v něm ideály a je motivován službou. Účelem vzdělání by mělo být získání odbornosti, pěstování moudrosti, seberealizace a dosažení duchovních hodnot.

V ideálním státě vzdělání trvá celý život a filozofie je někdy hlavní činností jeho občanů. Občané takového společenství usilují o moudrost jako obohacení chápání významu lidských vztahů, smyslů reality, ušlechtilosti hodnot, cílů života a blaženosti kosmického osudu.

Urantijci by měli mít vizi nové a vyšší kultivované společnosti. S odchodem ekonomického systému, motivovaném výhradně ziskem, vzdělání skočí na nové hodnotové úrovni. Vzdělání je příliš dlouho provincionální, militaristické, ego povznášející a úspěch podněcující; musí se nakonec stát celosvětové, idealistické, podporující individuálnost a musí vést k pochopení kosmu.

Vzdělání přešlo nedávno z pod kontroly církve pod kontrolu právníků a obchodníků. Nakonec musí být předáno filozofům a vědcům. Učitelé musí být svobodnými bytostmi, opravdovými lidry, za tím účelem, aby se touha po moudrosti mohla stát hlavním cílem vzdělání.

7. EDUCATION

71:7.1 (806.1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806.2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806.3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

71:7.4 (806.4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that philosophy, the search for wisdom, may become

Vzdělání je životní povolání; musí trvat po celý život, aby lidstvo mohlo postupně poznat vzestupné úrovně smrtelné moudrosti, které jsou:

1. Znalost věcí.
2. Pochopení významů.
3. Uvědomění si hodnot.
4. Ušlechtilost práce—povinnost.
5. Motivace cílů—mravnost.
6. Láska ke službě—charakter.
7. Kosmický vhled—duchovní vnímavost.

A potom, s pomocí těchto dosaženích, mnozí dosáhnou nejvyšší úroveň smrtelné mysli—uvědomění si Boha.

8. KARAKTER STÁTNOSTI

Jediným nedotknutelným rysem jakékoliv formy lidské vlády je rozdělení státnosti do tří funkčních oblastí: výkonné, zákonodárné a justiční. Vesmír je řízen podle takového plánu rozdělení funkcí a pravomocí. Bez ohledu na tento božský koncept účinného řízení společnosti, nebo občanské vlády, záleží málo na tom, jakou formu státu si lidé zvolí, za předpokladu, že cílem občanů je zvýšená sebekontrola a rozšířená společenská služba. Intelektuální horlivost, ekonomická moudrost, sociální důmyslnost a morální odolnost lidí se věrně plně odrážejí ve státnosti.

Evoluce státnosti znamená postupný přechod z jedné úrovně na druhou tímto způsobem:

1. Vytvořením trojdílné vlády s výkonnými, zákonodárnými a justičními složkami.
2. Svobodou společenských, politických a náboženských aktivit.
3. Zrušením všech forem otroctví a poddanství lidí.
4. Schopností občanů kontrolovat úroveň ukládání daní.
5. Ustanovením univerzálního vzdělání—učení od kolébky až do hrobu.
6. Patříčnou součinností mezi místními a národními správními orgány.

the chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

- 71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.
- 71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.
- 71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.
- 71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.
- 71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.
- 71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.
- 71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

- 71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.
- 71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and religious activities.
- 71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.
- 71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.
- 71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.
- 71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.

7. Podporováním vědy a vítězstvím nad nemocemi.

8. Náležitým uznáním rovnosti pohlaví a rovnocenným působením mužů a žen v rodině, ve škole a v církvi a specializovanou účastí žen v průmyslu a ve vládě.

9. Odstraněním těžké práce nově vynalezenými stroji a následnou nadvládou strojového věku.

10. Podrobením dialektů—vítězstvím univerzálního jazyka.

11. Ukončením válek—mezinárodním rozhodováním o národních a rasových neshodách kontinentálními radami národů, řízených nejvyšším planetárním tribunálem, který se automaticky doplňuje z řad pravidelně odcházejících předsedů kontinentálních rad. Kontinentální rady jsou pravomocné; světová rada je poradní—mravoučná.

12. Celosvětovým usilováním o moudrost—povznesením filozofie. Evolucí světového náboženství, které bude předzvěstí vstupu planety do počátečních stadií éry světla a života.

Takové jsou předpoklady progresivního vládnutí a vybrané znaky ideální státnosti. Urantia je daleko od uskutečnění těchto vznešených ideálů, ale civilizované rasy již udělaly první kroky—lidstvo se vydalo na cestu k vyšším evolučním cílům.

[Připraveno Melkisedekem Nebadonu.]

71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

71:8.15 (807.11) These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

71:8.16 (807.12) [Sponsored by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 72. Vládní systém na sousední planetě

⇐ 071

Kniha Urantia

073 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 72 VLÁDNÍ SYSTÉM NA SOUSEDNÍ PLANETĚ

Sekce

Úvod

1. Kontinentální národ
2. Politické uspořádání
3. Rodinný život
4. Vzdělávací systém
5. Organizace průmyslu
6. Pojištění na stáří
7. Daně
8. SPECIÁLNÍ VYSOKÉ ŠKOLY
9. Systém všeobecného volebního práva
10. Řešení trestné činnosti
11. Vojenská připravenost
12. Ostatní národy

PAPER 72 GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET

SECTIONS

Introduction

1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

Úvod

SE SVOLENÍM Lanaforga a se souhlasem Nejsvrchovanějších Edentie je mi dovoleno vyprávět o některých aspektech společenského, morálního a politického života nejvyvinutější lidské rasy, žijící na ne příliš vzdálené planetě v soustavě Satania.

Ze všech světů Satanie, které byly izolovány kvůli účasti v Luciferově vzpouře, tato planeta prodělala osud nejvíce se podobající historii Urantie. Podobnost těchto dvou planet je nepochybně důvodem, proč bylo dáno svolení k takovému mimořádnému představení, protože je nanejvýš neobvyklé, aby vládci soustavy dali souhlas k vylíčení záležitostí jedné planety druhé.

Tato planeta, stejně jako Urantia, sešla ze správné cesty zradou svého Planetárního Prince

INTRODUCTION

72:0.1 (808.1) BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

72:0.2 (808.2) Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

72:0.3 (808.3) This planet, like Urantia, was led astray by the disloyalty of its Planetary Prince in

ve spojení s Luciferovou vzpourou. Ona obdržela Materiálního Syna brzy po příchodu Adama na Urantii a tento Syn také selhal a zanechal sféru v izolaci, protože Autoritativní Syn nebyl nikdy jejím smrtelným rasám poskytnut.

connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. KONTINENTÁLNÍ NÁROD

Bez ohledu na to, co všechno tuto danou planetu postihlo, na izolovaném kontinentě o velikosti asi jako Austrálie, se vyvíjí velmi vyspělá civilizace. Tento stát má přibližně 140 milionů lidí. Tito lidé tvoří národ smíšených ras, především modré a žluté, ale je tam poněkud větší procento fialové, než tak zvané bílé rasy Urantie. Ačkoliv tyto rozdílné rasy nejsou ještě plně smíšeny, jsou k sobě velmi přátelští a společenští. Průměrná délka života na tomto kontinentě je nyní devadesát let, o patnáct procent vyšší než mají všechny ostatní národy této planety.

Nespornou a velkou výhodou pro činnost průmyslu tohoto národa je ojedinělá topografie daného kontinentu. Vysoké hory, ve kterých hustě prší osm měsíců v roce, leží v samém středu země. Takové přírodní podmínky jsou vhodné pro využití vodní energie a významnou měrou umožňují zavlažování vyprahlejší západní čtvrtiny kontinentu.

Tito lidé jsou soběstační, to znamená, že mohou žít neomezeně dlouho bez potřeby něco dovážet ze sousedních států. Mají velké bohatství přírodních zdrojů a pomocí vědeckých metod se naučili kompenzovat nedostatek základních životních potřeb. Těší se čilému vnitrostátnímu obchodu, ale zahraniční obchod je nepatrný kvůli všeobecnému nepřátelství jejich méně progresivních sousedů.

Obecně vzato, tento kontinentální národ sledoval evoluční trend planety: rozvoj od kmenové éry k objevu silných vládců a králů trval tisíce let. Po absolutních monarších pak následovalo mnoho různých typů vlád—nepodařené republiky, komunální státy a diktátoři přicházeli a odcházeli v nekonečném proudu. Tento vývoj pokračoval až do doby asi před pěti sty lety, kdy během jednoho politicky neklidného období jeden z národních diktátorů, člen mocného triumvirátu, se rozhodl udělat změnu. Dobrovolně se zřekl svého postavení za podmínky, že jeden ze dvou ostatních vládců, ten nižší, také opustí svoji diktátorskou pozici. Takto byla vložena vláda kontinentu do rukou jednoho vládce. Sjedený stát se rozvíjel pod pevným monarchickým vládnutím po dobu více než sto let, během kterých se vyvinula dokonalá charta svobody.

1. THE CONTINENTAL NATION

72:1.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

72:1.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

72:1.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

72:1.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchial rule for over one hundred years, during which there evolved a masterful charter of liberty.

Následný přechod z monarchie k parlamentní vládě byl postupný a králové byli pouhými společenskými, nebo sentimentálními figurkami až nakonec zmizeli, když mužská rodová linie potomků skončila. Současná republika existuje teprve dvě stě let, během kterých probíhal trvalý vývoj k vládním metodám, o kterých se chystáme vyprávět, přičemž poslední významné změny v průmyslových a politických sférách se uskutečnily v průběhu poslední dekády.

2. POLITICKÉ USPOŘÁDÁNÍ

V současné době má tento kontinentální národ parlamentní vládu a hlavní město leží ve středu státu. Ústřední vláda představuje silnou federaci sta poměrně svobodných států. Tyto státy volí své guvernéry a zákonodárce na dobu deseti let a nikdo nemůže být znovu zvolen. Státní soudci jsou jmenováni guvernéry na doživotí a jsou schválení státními zákonodárnými orgány, ve kterých je jeden zástupce na sto tisíc obyvatel.

V závislosti na velikost města existuje pět rozdílných typů metropolitní vlády a žádné město nesmí mít víc než jeden milion obyvatel. Vcelku jsou takové řídicí systémy měst velmi jednoduché, účinné a ekonomické. O získání těch nemnoho funkcí v městské správě usilují občané nejvyšších kvalit.

Federální vláda obsahuje tři rovnocenné odbory: výkonný, zákonodárný a justiční. Guvernér federace je volen každých šest let ve všeobecných oblastních volbách. Po skončení funkčního období nesmí být opět zvolen, jedině s tou výjimkou, že když alespoň sedmdesát pět státních zákonodárných orgánů podá petici a ta je schválena jednotlivými guvernéry států, je zvolen, ale jen na jeden termín. Radí mu nejvyšší poradní sbor, složený ze všech žijících bývalých guvernerů.

Zákonodárná sekce je složena ze tří sněmoven:

1. Horní sněmovna je volena průmyslovými, profesionálními, zemědělskými a jinými skupinami odborníků, kteří hlasují v souladu se svými ekonomickými funkcemi v tajném hlasování.

2. Dolní sněmovna je volena určitými společenskými organizacemi, zahrnujícími sociální, politické a filozofické skupiny, které nejsou součástí průmyslových, nebo profesních sdruženích. Všichni řádní občané se účastní voleb obou skupin zastupitelů, ale jsou různě seskupeni podle toho, zda se volby týkají horní, nebo dolní

72:1.5 (809.1) The subsequent transition from monarchy to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. POLITICAL ORGANIZATION

72:2.1 (809.2) This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

72:2.2 (809.3) There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

72:2.3 (809.4) The federal government embraces three co-ordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

72:2.4 (809.5) The legislative division embraces three houses:

72:2.5 (809.6) 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

72:2.6 (809.7) 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the

sněmovny.

3. Třetí sněmovna—sněmovna starších státníků—je tvořena veterány občanské služby a obsahuje mnoho významných osob, jmenovaných guvernérem, regionálními (subfederálními) zodpovědnými činiteli, předsedou nejvyššího tribunálu a vedoucími představiteli obou druhých sněmoven. Tato skupina je omezena na sto členů a ti jsou voleni většinou hlasů samotných starších státníků. Členství je na doživotí a když se uvolní místo, ta osoba, která dostane nejvíc hlasů ze seznamu kandidátů je řádně zvolena. Činnost tohoto orgánu je pouze poradního charakteru, ale je mocným regulátorem veřejného mínění a má silný vliv na všechny složky vládní správy.

Velmi mnoho federální administrativní práce vykonává deset regionálních (subfederálních) orgánů, z nichž každý vznikl spojením deseti států. Tyto regionální obvody mají pouze výkonnou a administrativní funkci a nezabývají se ani zákonodárnými, nebo justičními činnostmi. Deset regionálních guvernéřů je osobně jmenováno federálním guvernérem a jejich funkční období je stejné jako jeho—šest let. Jmenování těchto deseti regionálních guvernéřů schvaluje federální nejvyšší tribunál a přestože nemohou být znovu zvoleni, odstupující guvernéř se automaticky stává spolupracovníkem a poradcem svého nástupce. Jinak si tyto regionální vůdcové vyberou své vlastní kabinetní správních činitelů.

Tento národ je spravován dvěma hlavními systémy soudů—soudními dvory a sociálně-ekonomickými soudy. Soudní dvory působí na následujících třech úrovních:

1. Soudy nižší instance—městské a lokální. Na základě jejich rozhodnutí je možné se odvolat k nejvyšším soudům státu.

2. Nejvyšší státní soudy, jejichž rozhodnutí jsou konečná ve všech záležitostech, netýkajících se federální vlády, nebo ohrožení občanských práv a svobod. Regionální guvernéři jsou zplnomocněni přednést jakýkoliv případ ihned před federální nejvyšší soud.

3. Federální nejvyšší soud—vysoký tribunál pro rozhodování sporných případů národního významu a odvolací instance pro případy, přicházející od státních soudů. Tento nejvyšší soud je složen z dvanácti mužů starších čtyřiceti let a mladších sedmdesáti pěti let a kteří pracovali dva či více roků u některého státního soudu a kteří byli jmenováni do této vysoké funkce guvernérem s většinovým souhlasem vrchního kabinetu a třetí sněmovny zákonodárského shromáždění. Všechna rozhodnutí tohoto nejvyššího justičního orgánu vyžadují přinejmenším dvě třetiny hlasů.

upper or lower house.

72:2.7 (809.8) 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

72:2.8 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

72:2.9 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

72:2.10 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72:2.11 (810.4) 2. *State supreme courts*, whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72:2.12 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

Sociálně-ekonomické soudy působí v následujících třech kategoriích:

1. Rodičovské soudy, spojené se zákonodárnými a výkonnými složkami sociálně rodinného systému.

2. Výchovné soudy—soudní orgány, spojené se státními a regionálními systémy vzdělání a s výkonnými a zákonodárnými složkami administrativního mechanismu vzdělávání.

3. Průmyslové soudy—kompetenční tribunály, mající plnou moc urovnání všech ekonomických sporů.

Federální nejvyšší soud posuzuje sociálně-ekonomické otázky pouze v těch případech, kdy to odsouhlasí tři čtvrtiny třetí zákonodárné složky federální vlády, sněmovny starších státníků. V ostatních případech jsou všechna rozhodnutí rodičovských, výchovných a průmyslových soudů konečná.

3. RODINNÝ ŽIVOT

Na tomto kontinentě je protizákonné, aby dvě rodiny žily pod jednou střechou. A poněvadž kolektivní bydlení je zákonem zakázáno, většina bytových domů byla zbourána. Ale svobodní stále ještě žijí v klubech, hotelích a v jiných společných obydlích. Nejmenší povolená stavební parcela musí mít alespoň 4500 čtverečních metrů. Veškerá půda a další pozemky související s obytným domem jsou osvobozeny od daní až do deseti násobku minimální plochy stavebního pozemku.

Rodinný život tohoto národa se během minulého století výrazně zušlechtil. Docházka rodičů, jak otců i matek, do rodičovských škol dětské výchovy je povinná. Dokonce i rolníci, žijící v malých vesničkách, absolvují toto studium dálkově, docházející do nejbližších center na ústní přednášky jednou za deset dnů—každé dva týdny, protože oni mají pětidenní týden.

V každé rodině je průměrně pět dětí a jejich výchově se plně věnují oba jejich rodiče. V případě úmrtí jednoho, nebo obou rodičů, rodičovské soudy přidělí dětem poručníky. Každá rodina to považuje za velkou poctu, když je jí svěřeno poručnictví úplného sirotka. Rodiče musí absolvovat konkurzní zkoušky a sirotek je dán do rodiny s nejlepší rodičovskou kvalifikací.

Tito lidé považují rodinu za základní instituci své civilizace. Předpokládá se, že nejhodnotnější část vzdělání a formování charakteru dítěte zajistí

72:2.13 (810.6) The socioeconomic courts function in the following three divisions:

72:2.14 (810.7) 1. *Parental courts*, associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

72:2.15 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72:2.16 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72:2.17 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. THE HOME LIFE

72:3.1 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

72:3.2 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents, both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

72:3.3 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

72:3.4 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education

jeho rodiče doma, přičemž otcové se věnují výchově dětí téměř stejně jako matky.

Veškerá sexuální výuka je prováděna doma rodiči, nebo zákonnými poručníky. Mravní výuku poskytují učitelé v přestávkách na oddech ve školních dílnách, ale tak tomu není s výukou náboženství, které je považováno za výsadní právo rodičů, protože na náboženství se pohlíží jako na nedílnou část rodinného života. Ryze náboženská výuka se poskytuje veřejně pouze v chrámech filozofie, protože mezi těmito lidmi se nevyvinuly žádné takové povýšenecké náboženské instituce jako jsou církve na Urantii. V jejich filozofii náboženství je snaha poznat Boha a projevovat lásku ke svým bližním skrze služby pro ně, ale to není typický náboženský postoj v jiných národech na této planetě. Náboženství je u těchto lidí zcela rodinnou záležitostí, takže tam nejsou vyhrazena žádná veřejná místa výlučně pro náboženská shromáždění. Politicky, církev a stát, jak by řekli urantijci, jsou naprosto odděleni, ale existuje zvláštní překrývání filozofie a náboženství.

Ještě před dvaceti lety byli duchovní učitelé (srovnatelní s urantijskými pastory), kteří navštěvují pravidelně každou rodinu, aby zjistili, zdali jsou děti správně vedeny svými rodiči, pod dohledem státu. Tito duchovní poradci a zkoušející jsou nyní přímo řízeni nově vytvořeným Fondem Duchovního Progresu—organizace, která je podporována dobrovolnými příspěvky. Je možné, že tato instituce se již nebude dále rozvíjet, dokud nepřijde Rajský Autoritativní Syn.

Děti podléhají právně svým rodičům do patnácti let, kdy jsou poprvé uvedeny do občanských povinností. Od této doby se pětikrát, vždy po pěti letech, konají podobná veřejná cvičení pro takové věkové skupiny, ve kterých se jejich povinnosti k rodičům zmenšují, zatímco přijímají nové občanské a sociální povinnosti ke státu. Právo volit se uděluje ve dvaceti, právo uzavřít sňatek bez souhlasu rodičů je dáno až po dosažení dvaceti pěti let a děti musí po dosažení třiceti let odejít z domova.

Zákony, regulující manželství a rozvod, jsou stejné v celém státě. Manželství před dvacátým rokem života—věk udělení občanských práv—není dovoleno. Souhlas k sňatku je dán až za rok po jeho oznámení a poté, až ženich i nevěsta předloží osvědčení o tom, že byli v rodičovských školách řádně poučeni o povinnostech manželského života.

Pravidla pro rozvodová řízení jsou poněkud uvolněná, ale rozvodový dekret, vydávaný rodičovskými soudy, se může vydat až za rok po

and character training will be secured from his parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

72:3.5 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

72:3.6 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

72:3.7 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children must leave home on reaching the age of thirty.

72:3.8 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

72:3.9 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after

podání žádosti—a rok na této planetě je mnohem delší než na Urantii. Přestože jsou jejich rozvodové zákony mírné, současné procento rozvodovosti činí pouze desetinu rozvodovosti civilizovaných národů Urantie.

application therefor has been recorded, and the year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that of the civilized races of Urantia.

4. VZDĚLÁVACÍ SYSTÉM

Systém vzdělávání tohoto národa je založen na povinné školní docházce a na součinnosti vzdělávacích programů v základních školách, které studenti navštěvují od věku pěti let do osmnácti let. Tyto školy se výrazně liší od škol na Urantii. Tady nejsou učebny a v jednom období se učí pouze jeden předmět. Po třech letech učení se všichni žáci stávají asistenty učitelů a učí ty žáky, kteří jsou pod nimi. Knihy se používají jenom pro vyhledávání informací, které pomáhají vyřešit problémy, vyplývající z činností ve školních dílnách a na školních farmách. Většina nábytku, používaného na kontinentě a mnoho mechanických přístrojů je vyrobeno v těchto dílnách—tento národ prožívá velkou epochu vynálezů a mechanizace. Součástí každé dílny je pracovní knihovna, kde si student může vyhledat potřebné informace. Během celého vzdělávacího období se také vyučuje zemědělství a zahradnictví na rozsáhlých farmách, které jsou součástí každé místní školy.

Slabomyslní lidé jsou školeni pouze pro zemědělství a chov dobytka a celý život jsou drženi ve speciálních opatrovnických koloniích, kde žijí muži a ženy odděleně, aby se zabránilo rodičovství, které je všem prostoduchým lidem zakázáno. Tato omezující opatření byla zavedena před sedmdesáti lety a příkaz k pobytu v těchto koloniích vydávají rodičovské soudy.

Každý člověk má jednou za rok jeden měsíc dovolenou. Základní školy jsou v provozu devět měsíců v roce, který má deset měsíců a prázdniny tráví žáci cestováním se svými rodiči, nebo přáteli. Takové cestování je součástí vzdělávacího programu dospělých a pokračuje po celý život. Finanční prostředky na pokrytí těchto výdajů se vytvářejí stejnými metodami, jako se používají pro starobní pojištění.

Čtvrtina času ve škole je věnována hram—soutěživým sportovním činnostem—žáci postupují v těchto soutěžích od místních závodů, přes oblastní a regionální až do národních soutěží obratnosti a dovednosti. Rovněž řečnické a hudební soutěže, stejně jako soutěže ve vědě a filozofii, přitahují pozornost studentů od menších oblastí až po soutěže s národní poctou.

Školní správní systém je replikou vládního systému, se třemi souvztažnými složkami, přičemž učitelský sbor působí jako třetí, čili

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

72.4.1 (812.3) The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms, only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

72.4.2 (812.4) The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

72.4.3 (812.5) Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

72.4.4 (812.6) One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

72.4.5 (812.7) The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the

poradně legislativní odbor. Hlavním úkolem vzdělání na tomto kontinentě je udělat z každého žáka soběstačného občana.

Každé dítě, končící základní školní systém v osmnácti letech, je odborně vzdělaným řemeslníkem. Potom začíná učení s knihami a studium speciálního zaměření a to buď ve školách pro dospělé, nebo na univerzitách. Když mimořádně nadaný student skončí svoji práci před termínem, je mu dán čas a prostředky, aby mohl realizovat nějaký oblíbený projekt, který si sám vybere. Celý vzdělávací systém je určen k tomu, aby jedinec dostal adekvátní vzdělanost.

5. ORGANIZACE PRŮMYSLU

Situace v průmyslu tohoto národa má hodně daleko k jejich ideálům; mezi kapitálem a prací jsou stále ještě problémy, ale obě strany se začínají přizpůsobovat plánu upřímné spolupráce. Na tomto kontinentu se pracovníci vzrůstající měrou stávají akcionáři ve všech průmyslových podnicích.; každý rozumný pracovník se pomalu stává malým kapitalistou.

Ubývá sociálního nepřátelství a rychle přibývá dobré vůle. Zrušením otroctví (před více než sto lety) nevznikly žádné závažné ekonomické problémy, protože tato úprava se uskutečnila postupně a to tak, že každý rok byly osvobozeny dvě procenta otroků. Těm otrokům, kteří úspěšně složili mentální, morální a fyzické testy, bylo uděleno občanství; mnoho z těchto lepších otroků byli váleční zajatci, nebo děti takových zajatců. Přibližně před padesáti lety byli deportováni poslední ze zaostalých otroků a teprve nedávno tady začali řešit úkol snížení počtu degenerovaných a zvrhlých tříd.

V poslední době tito lidé vyvinuli nové metody pro urovnání průmyslových konfliktů a pro napravení ekonomického zneužívání, což jsou výrazná zdokonalení oproti jejich starším metodám řešení takových problémů. Násilí, jako způsob vyřešení osobních či průmyslových rozdílností, je zakázáno. Mzdy, zisky a jiné ekonomické problémy nejsou pevně regulovány, ale jsou obecně řízeny průmyslovou legislativou, zatímco všechny spory vyplývající z průmyslu jsou postoupeny průmyslovým soudům.

Průmyslové soudy existují teprve třicet let, ale fungují velmi úspěšně. Poslední vývoj ukazuje, že v budoucnu budou průmyslové soudy přiznávat tři druhy zákonného výdělků:

1. Zákonnou úrokovou sazbu na investovaný kapitál.

third or advisory legislative division. The chief object of education on this continent is to make every pupil a self-supporting citizen.

72:4.6 (813.1) Every child graduating from the precollege school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

72:5.1 (813.2) The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

72:5.2 (813.3) Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

72:5.3 (813.4) These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

72:5.4 (813.5) The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

- 72:5.5 (813.6) 1. Legal rates of interest on invested capital.

2. Přiměřenou odměnu za kvalifikaci, využívanou v průmyslové činnosti.

3. Dostatečnou a spravedlivou mzdu za práci.

Tyto druhy výdělku budou předně vypláceny v souladu se smlouvou, anebo, v případě poklesu výnosů, každý bude muset sdílet postupné proporcionální snížení. A v budoucnu budou všechny zisky, převyšující stálé náklady považovány za dividendy a budou poměrně rozděleny na tři kategorie: kapitál, kvalifikace a práce.

Každých deset let regionální guvernér upraví a nařídí zákonnou denní pracovní dobu pro výdělečnou práci. V současné době průmysl pracuje v režimu pětidenního týdnu; čtyři dny jsou pracovní a jeden den je určen pro odpočinek. Tito lidé pracují šest hodin denně a stejně jako studenti, devět měsíců v desetiměsíčním roce. Dovolenu obvykle tráví cestováním a protože nedávno byly vyvinuty nové metody dopravy, celý národ rád cestuje. Počasí přeje cestování zhruba osm měsíců v roce a ti lidé maximálně využívají dané možnosti.

Před dvě stě lety byl motiv zisku naprosto dominantním faktorem v průmyslu, ale dnes je rychle vytlačován jinými a vznešenějšími hnacími silami. Soutěživost je na tomto kontinentě velmi intenzivní, ale podstatná její část byla přesunuta z průmyslu do her, dovednosti, vědeckých úspěchů a intelektuálních vědomostí. Nejsilnější je v sociální službě a ve věrnosti státu. Služba veřejnosti se u těchto lidí rychle stává hlavním předmětem ctělosti. Nejbohatší člověk na kontinentu pracuje denně šest hodin v kanceláři své strojní dílny a potom spěchá do místní pobočky školy pro státníky, kde se snaží získat kvalifikaci pro práci ve veřejné správě.

Práce na tomto kontinentu začíná získávat na větší úctě a všichni tělesně schopní občané starší osmnácti let pracují buď doma a na farmách, v některém z respektovaných průmyslových odvětvích, ve veřejných pracích, kde se uplatňují dočasně nezaměstnaní, nebo vykonávají povinnou práci v dolech.

Kromě toho, u těchto lidí začíná sílit nový druh sociálního rozhořčení—rozhořčení nad zahálčivostí a nezaslouženým bohatstvím. Pomalu, ale jistě, ti lidé vítězí nad svými stroji. Oni kdysi také bojovali o politickou svobodu a potom o ekonomickou svobodu. Dnes začínají vychutnávat jak jedno, tak i to druhé a navíc si začínají cenit dobře zaslouženého volného času, který může být věnován k dalšímu rozvíjení individuálnosti.

72.5.6 (813.7) 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.

72.5.7 (813.8) 3. Fair and equitable wages for labor.

72.5.8 (813.9) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to all three divisions: capital, skill, and labor.

72.5.9 (813.10) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72.5.10 (813.11) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

72.5.11 (814.1) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

72.5.12 (814.2) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. POJIŠTĚNÍ NA STÁŘÍÍ

6. OLD-AGE INSURANCE

Tento národ odhodlaně usiluje o to, aby nahradil sebeúctu zničující způsob podpory důstojným státním pojištěním, zajišťující jistotu ve stáří. Tento národ poskytuje každému dítěti vzdělání a každému člověku umožňuje pracovat; proto může úspěšně uskutečňovat takový systém pojištění pro ochranu a zajištění nemohoucích a starých lidí.

Tady musí každý skončit výdělečnou činnost a odejít do důchodu v šedesáti pěti letech, pokud si nezajistí povolení od státního pracovního komisaře, které mu dává oprávnění pracovat až do věku sedmdesáti let. Toto věkové omezení se nevztahuje na zaměstnance ve státní správě, nebo na filozofy. Tělesně postižení, nebo trvale zmrzačení mohou odejít do důchodu v jakémkoliv věku na základě soudního výnosu, stvrzeného důchodovým komisařem regionální správy.

Peněžní prostředky pro starobní důchod pocházejí ze čtyř zdrojů:

1. Každý měsíc federální vláda pro tento účel požaduje jednodenní výdělek a v této zemi pracují všichni.

2. Dědictví—mnoho bohatých občanů odkáže kapitál pro tento účel.

3. Výnos z povinné práce ve státních dolech. Až se povolání pracovníci sami zajistí a odloží si na svůj vlastní důchod, veškerý nadměrný zisk z jejich práce se poukáže tomuto penzijnímu fondu.

4. Příjem z přírodních zdrojů. Veškeré přírodní bohatství na tomto kontinentu je v držení federální vlády jako sociální zástava a vyplývající příjmy se používají pro sociální účely, jako např. prevence onemocnění, vzdělání génů a úhrada nákladů mimořádně nadaných jedinců na studium ve školách pro státníky. Polovina příjmu z přírodních zdrojů jde do penzijního fondu.

I když státní a regionální pojistné fondy nabízejí mnoho různých forem ochranného pojištění, starobní důchody jsou výhradně řízeny federální vládou prostřednictvím deseti regionálních resortů.

Již velmi dlouhou dobu jsou tyto státní fondy řízeny a spravovány poctivě a čestně. Vedle velezrady a vraždy, nejtěžší tresty vynášejí soudy za zpronevěření svěřených veřejných prostředků. V současné době se na společenskou a politickou zpronevěru pohlíží jako na nejohavnější zločin ze všech zločinů.

7. DANĚ

72:6.1 (814.3) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance guarantees of security in old age. This nation provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

72:6.2 (814.4) Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

72:6.3 (814.5) The funds for old-age pensions are derived from four sources:

72:6.4 (814.6) 1. One day's earnings each month are requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

72:6.5 (814.7) 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

72:6.6 (814.8) 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

72:6.7 (814.9) 4. The income from natural resources. All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

72:6.8 (814.10) Although state and regional actuarial foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

72:6.9 (814.11) These government funds have long been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. TAXATION

Federální vláda se chová autoritativně pouze při spravování starobních důchodů a při podporování geniální a tvůrčí originality; státní vlády se poněkud více starají o jednotlivé občany, zatímco lokální správy jsou mnohem více otcovské, neboli socialistické. Město (nebo jeho některý obvod) se stará o takové záležitosti jako zdraví, hygienická opatření, stavební předpisy, výzdoba, zásobování vodou, osvětlení, topení, rekreační vybavenost, hudba a komunikace.

Celý průmysl se v první řadě věnuje zdraví; určité aspekty fyzického zdraví jsou brány jako průmyslové a společenské povinnosti, ale individuální a rodinné zdravotní problémy jsou záležitostmi pouze soukromou. V lékařství, stejně jako ve všech ostatních čistě osobních záležitostech, je záměrem vlády stále více se zdržet zasahování.

Města nemají pravomoc ukládat daně a také se nesmějí zadlužit. Dostanou vyměřený příspěvek na osobu ze státní pokladny a další příjmy musejí získat z výnosů svých socialistických podniků a z licencování různých komerčních aktivit.

Rychlá dopravní zařízení, umožňující značně rozšířit hranice města, jsou pod kontrolou správy města. Městské hasičské sbory jsou podporovány fondy požární ochrany a pojišťovacími ústavy a všechny budovy, ve městech i na venkově, jsou ohnivzdorné—tak tomu je již více než sedmdesát pět let.

Tady města nemají své vlastní městské strážníky; policejní síly jsou udržovány státními vládami. Tyto složky přijímají téměř výhradně svobodné muže ve věku mezi dvaceti pěti až padesáti lety. Většina států stanoví neženatým mužům poměrně vysokou daň, která je prominuta všem mužům, vstupující do státní policie. V průměrném státě je nyní velikost policejního sboru desetkrát menší než před padesáti lety.

Daňové systémy v každém ze sta poměrně svobodných a nezávislých států se podobají jen málo jeden druhému, protože ekonomické a jiné podmínky se výrazně liší v různých oblastech kontinentu. Každý stát má deset základních ústavních opatření, které nelze změnit bez souhlasu federálního nejvyššího soudu a jedno z těchto ustanovení zamezuje uložení daně vyšší než jedno procento hodnoty jakéhokoli majetku za rok, přičemž stavební parcely, jak ve městě či na venkově, této dani nepodléhají.

Federální vláda se nesmí zadlužit a aby si stát mohl půjčit, nesmí to být však na válku, je zapotřebí tři čtvrtiny hlasů v referendu. Poněvadž federální vláda nemůže upadnout do dluhů, v případě války je Rada Národní Obrany zplnomocněna stanovit státům daň a také vyžádat

72.7.1 (815.1) The federal government is paternalistic only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof) concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

72.7.2 (815.2) In all industry first attention is paid to health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

72.7.3 (815.3) Cities have no taxing power, neither can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

72.7.4 (815.4) The rapid-transit facilities, which make it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

72.7.5 (815.5) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

72.7.6 (815.6) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

72.7.7 (815.7) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for

podle potřeby muže a materiální zdroje. Ale žádný dluh nesmí trvat déle než dvacet pět let.

Příjem na financování federální vlády pochází z pěti následujících zdrojů:

1. Dovozní clo. Všechno dovezené zboží podléhá clu, které je určené na ochranu životní úrovně na tomto kontinentu, která je mnohem vyšší, než má jakýkoliv jiný národ na planetě. Tyto tarify jsou stanoveny nejvyšším průmyslovým soudem poté, kdy obě sněmovny průmyslového kongresu ratifikují doporučení výkonného ředitele ekonomických záležitostí, který je společným pověřencem těchto dvou zákonodárných orgánů. Horní průmyslová sněmovna je volena pracující třídou, dolní je volena třídou, vlastníci kapitál.

2. Autorské honoráře. Federální vláda podněcuje a podporuje vynalézavost a originalitu tvůrčí v deseti regionálních experimentálních ústavech, ve kterých pomáhá všem typům génů—umělců, tvůrců a vědců—a chrání jejich patenty. Zato si vláda bere polovinu ze zisku všech realizovaných vynálezů a výtvorů, ať se to týká strojů, knih, umělecké zručnosti, rostlin či zvířat.

3. Dědická daň. Federální vláda vybírá dědičnou daň, která se pohybuje od jednoho procenta do padesáti v závislosti na velikosti pozůstalosti a také na jiných okolnostech.

4. Vojenské zařízení. Vláda má značný příjem z pronájmu vojenského a námořního zařízení pro komerční a rekreační využití.

5. Přírodní zdroje. Příjem z přírodních zdrojů, když není požadován pro konkrétní účely stanovené chartou federálního státu, se uloží do státní pokladny.

Kromě vojenských fondů, které jsou stanoveny Radou Národní Obrany, federální prostředky jsou vyčleněny horní zákonodárnou sněmovnou, odsouhlaseny dolní sněmovnou, potvrzeny federálním guvernérem a s konečnou platností schváleny stočlennou federální rozpočtovou komisí. Členy této komise jmenují guvernéři států a vybírají je státní zákonodárné orgány na dobu dvaceti čtyř let, přičemž jedna čtvrtina se volí každých šest let. Jednou za šest let si tento orgán, většinou tři čtvrtiny hlasů, volí jednoho z členů za předsedu a on se tím stává správcem-kontrolorem federální pokladny.

8. SPECIÁLNÍ VYSOKÉ ŠKOLY

Vedle základního programu povinné školní

money, as well as for men and materials, as it may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

72:7.8 (815.8) Income to support the federal government is derived from the following five sources:

72:7.9 (815.9) 1. *Import duties.* All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

72:7.10 (816.1) 2. *Royalties.* The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

72:7.11 (816.2) 3. *Inheritance tax.* The federal government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

72:7.12 (816.3) 4. *Military equipment.* The government earns a considerable sum from the leasing of military and naval equipment for commercial and recreational usages.

72:7.13 (816.4) 5. *Natural resources.* The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

72:7.14 (816.5) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. THE SPECIAL COLLEGES

72:8.1 (816.6) In addition to the basic compulsory

docházky, která trvá od pěti let do osmnácti, existují následující speciální vysoké školy:

1. Školy státnictví. Jsou tři typy těchto škol: federální, regionální a státní. Federální veřejné úřady jsou seskupeny do čtyř skupin. První skupina veřejných funkcí se týká hlavně federální administrativy a všichni úředníci této skupiny musí být absolventi jak regionálních, tak federálních škol státnictví. Ve druhé skupině mohou pracovat v politických, volených a jmenovaných funkcích absolventi kterékoliv z deseti regionálních škol státnosti; jejich zodpovědnost se týká regionální administrativy a státních vlád. Třetí skupina zahrnuje správní povinnosti na státní úrovni a po těchto funkcionářích se požaduje akademické vzdělání ze státních škol státnictví. Od členů čtvrté a poslední skupiny úředníků se nepožaduje diplom ze škol státnictví, protože tyto funkce jsou pouze jmenovací. Ony představují nižší funkce—výpomocné, sekretářské a technické, vykonávané různými vyučenými profesemi, působící ve vládní administrativě.

Soudci nižších soudů a soudů státu jsou absolventi státních škol státnictví. Soudci těchto soudů, v jejichž kompetenci je řešení sociálních, vzdělávacích a průmyslových problémů a záležitostí, vystudovali regionální vysoké školy. Soudci federálního nejvyššího soudu musí vystudovat všechny tyto tři uvedené typy škol státnictví.

2. Školy filozofie. Tyto školy jsou připojeny k chrámům filozofie a jsou víceméně spojeny s náboženstvím jako veřejná činnost.

3. Vědecké instituce. Tyto technické školy jsou spíše součástí průmyslu než systému vzdělávání a jsou rozděleny do patnácti kategorií.

4. Školy odborného vzdělání. Tyto speciální školy vyučují technickou odbornost ve dvanácti různých profesích.

5. Vojenské a vojensko-námořní školy. V blízkosti hlavního sídla federální vlády a dvaceti pěti pobřežních vojenských center jsou umístěny instituce, které se věnují výcviku z řad dobrovolných občanů od osmnácti do třiceti let. Mladší dvaceti pěti let musí mít pro vstup do těchto škol souhlas rodičů.

education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

72:8.2 (816.7)

1. *Statesmanship schools.* These schools are of three classes: national, regional, and state. The public offices of the nation are grouped in four divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental administrative capacities.

72:8.3 (816.8)

Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

72:8.4 (817.1)

2. *Schools of philosophy.* These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

72:8.5 (817.2)

3. *Institutions of science.* These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

72:8.6 (817.3)

4. *Professional training schools.* These special institutions provide the technical training for the various learned professions, twelve in number.

72:8.7 (817.4)

5. *Military and naval schools.* Near the national headquarters and at the twenty-five coastal military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. SYSTÉM VŠEOBECNÉHO VOLEBNÍHO

PRÁVA

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

Přestože kandidáti na všechny veřejné funkce jsou omezeni na absolventy státních, regionálních a federálních škol státnosti, progresivní vůdci tohoto národa objevili podstatnou slabost ve svém systému všeobecného volebního práva a přibližně před padesáti lety udělali úpravu v ústavě a změnili volební systém, který obsahuje následující zajímavosti:

1. Každý muž a každá žena starší dvaceti jedna let mají jeden hlas. Při dosažení tohoto věku musí všichni občané přijmout členství ve dvou volebních skupinách. Do první vstupují podle své ekonomické funkce—průmyslové, profesní, zemědělské, nebo obchodní; do druhé jsou zapsáni na základě svých politických, filozofických a sociálních náklonností. Všichni pracující tak patří do některé ekonomické licencované skupiny a tyto cechy, stejně jako neekonomická sdružení, jsou řízeny v mnohém jako národní vláda s jejími třemi větvemi moci. Členství v těchto skupinách se nemůže dvanáct let změnit.

2. Po nominování guvernéry států, nebo regionů a udělením mandátu regionálními nejvyššími radami, mohou mít jedinci, kteří vykonali pro společnost velkou službu a kteří demonstrovali mimořádnou moudrost ve státní službě, přiznány dodatečné hlasy, ale pouze každých pět let a nesmí takových nadhlasů být více než devět. Maximální počet volebních hlasů několikánásobného voliče je deset. Takovým způsobem jsou uznáni a oceněni vědci, vynálezci, učitelé, filozofové a duchovní vůdci, kteří také dostanou doplňující politickou moc. Tato progresivní občanská privilegia udělují státní a regionální nejvyšší rady stejným způsobem, jak se udělují akademické hodnosti na speciálních univerzitách a příjemci s hrdostí přidají symboly takového občanského ocenění na seznam svých osobních úspěchů.

3. Všichni jedinci, odsouzení k nuceným pracím v dolech a všichni státní zaměstnanci, žijící z peněz daňových poplatníků, jsou po dobu své služby zbaveni práva volit. To se nevztahuje na starší lidi, kteří odešli v šedesáti pěti letech do penze.

4. Existuje pět kategorií volebního práva, reflektujících průměrné roční daně, zaplacené za posledních pět let. Plátcí vysokých daní dostanou dodatečné volební hlasy, maximálně pět. Toto privilegium je nezávislé na všech ostatních oceněních, ale v žádném případě nemůže žádný člověk hlasovat s více než deseti hlasy.

5. S přijetím tohoto systému volebního práva se zrušil teritoriální systém hlasování ve prospěch ekonomického, čili praktického systému. Všichni

72:9.1 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the following features:

72:9.2 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

72:9.3 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils, individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

72:9.4 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

72:9.5 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

72:9.6 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional

občané nyní volí jako členové pracovních, společenských, nebo profesních skupin, bez ohledu na místo svého bydliště. Tímto způsobem se voličstvo skládá z ustálených, jednotných a informovaných skupin, které volí do zavazujících a zodpovědných státních funkcí jen své nejlepší členy. Tento praktický, čili skupinový systém volebního práva má jednu výjimku: volby federálního guvernéra každých šest let jsou celostátní a každý občan dává pouze jeden hlas.

Takto, s výjimkou voleb guvernéra, volební právo uplatňují ekonomická, profesní, intelektuální a sociální skupiny občanů. Ideální stát je organický a každá svobodná a uvážlivá skupina občanů představuje důležitý a fungující orgán uvnitř většího státního organismu.

Školy státnosti mají právo dát popud k soudnímu řízení u státních soudů, aby zbavily volebního práva určitého defektního, zahálčivého, lhostejného nebo zločinného jedince. Tito lidé vědí, že když padesát procent národa je ničemná a vadná a má právo volit, tak takový národ je odsouzen k záhubě. Oni se domnívají, že převaha prostřednosti znamená úpadek každého národa. Účast ve volbách je povinná a velké pokuty dostanou ti, kteří nedají své hlasy.

10. ŘEŠENÍ TRESTNÉ ČINNOSTI

Metody, používané tímto národem, pro řešení zločinu, duševní vyšinutosti a zvrhlosti, i když v některých ohledech jsou zajímavé, v jiných budou nepochybně šokující pro většinu Urantijců. Obyčejní kriminálníci a defektní lidé jsou umístěni podle pohlaví do různých zemědělských kolonií, kde vytvářejí více než sami potřebují. Těžcí nenapravitelní zločinci a nevyléčitelní šílenci jsou odsouzeni k trestu smrti v plynových komorách. Mnoho dalších zločinů vedle vraždy, včetně zrady státní důvěry, obdrží trest smrti a rozsudky jsou vynášeny neomylně a rychle.

Tito lidé přecházejí od negativní k pozitivní éře práva. Nedávno zašli ve snaze předcházet zločinům tak daleko, že odsuzují ty, o kterých se předpokládá, že jsou potenciálními vrahy a těžkými zločinci k doživotní práci v internačních koloniích. Jestliže tito odsouzenci později prokážou, že mají normální sklony, mohou být buď podmíněně propuštěni, nebo omilostněni. Počet vražd na tomto kontinentu je jenom deset procent v porovnání s ostatními národy této planety.

Snahy zabránit množení kriminálních a defektních jedinců začaly před sto lety a již přinesly uspokojivé výsledky. Tady nejsou žádná vězení, nebo nemocnice pro duševně choré. A to z jednoho důvodu, je jich tady asi jenom deset

system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

72:9.7 (818.2) Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

72:9.8 (818.3) The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. DEALING WITH CRIME

72:10.1 (818.4) The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

72:10.2 (818.5) These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

72:10.3 (818.6) Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are

procent oproti takovým skupinám na Urantii.

only about ten per cent as many of these groups as are found on Urantia.

11. VOJENSKÁ PŘIPRAVENOST

President Rady Národní Obrany může absolventy federálních vojenských škol—ochránce civilizace—rozdělit podle schopností a zkušeností do sedmi kategorií. Tato rada má dvacet čtyři členů, jmenovaných nejvyššími rodičovskými, vzdělávacími a průmyslovými tribunály, schválených federálním nejvyšším soudem a předsedá jí z moci úřední náčelník štábu koordinovaných vojenských záležitostí. Členové slouží v této radě do věku sedmdesáti let.

Kursy pro takové mladé oficíry jsou čtyřleté a jsou vždy spojeny se zvládnutím nějakého řemesla, nebo živnosti. Vojenský výcvik se nikdy neprovádí bez tohoto přidruženého průmyslového, vědeckého, nebo profesního vzdělání. Když čtyřletý vojenský výcvik skončí, má absolvent polovinu vzdělání, které se získává v každé speciální škole, kde kurzy rovněž trvají čtyři roky. Tímto způsobem se zabrání vytvoření třídy profesionálních vojáků, protože získají první polovinu technického, nebo profesního vzdělání a většina z nich toho využije pro svůj další civilní život.

V době míru je vojenská služba zcela dobrovolná a ve všech armádních složkách je na čtyři roky, v jejichž průběhu se každý muž věnuje, kromě zvládnutí vojenských taktik, některému speciálnímu studiu. Hudební výchova je jednou z hlavních činností nejvyšších vojenských škol a dvacet pět výcvikových táborů, rozmístěných podél hranic kontinentu. V obdobích průmyslové stagnace jsou tisíce nezaměstnaných automaticky využíváni pro budování vojenského obranného systému kontinentu na souši, na moři a ve vzduchu.

Přestože tento národ má mohutnou válečnou sílu jako obranu proti napadení sousedními nepřátelskými národy, k jeho cti je nutno poznamenat, že již více než sto let nepoužil tyto vojenské prostředky pro výbojnou válku. Tito lidé se stali natolik civilizovanými, že dokáží energicky bránit svoji civilizaci, aniž podlehnou pokušení využít svoji vojenskou sílu pro útok. Od doby založení spojeného kontinentálního státu tam nebyly občanské války, ale během posledních dvou stoletích museli být tito lidé povoláni do devíti nelítostných obranných válek, z nichž tři byly proti mocné konfederaci světových velmocí. Ačkoliv tento národ udržuje odpovídající obranný systém

11. MILITARY PREPAREDNESS

72:11.1 (818.7) Graduates of the federal military schools may be commissioned as “guardians of civilization” in seven ranks, in accordance with ability and experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

72:11.2 (819.1) The courses pursued by such commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years' course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

72:11.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

72:11.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate

proti napadení nepřátelskými sousedy, mnohem více se věnuje vzdělávání státníků, vědců a filozofů.

V době míru s okolním světem jsou všechny mobilní obranné mechanismy v plné míře používány v průmyslu, obchodě a při rekreaci. Když je vyhlášena válka, je mobilizován celý národ. Během válečného stavu všechna odvětví průmyslu odvádějí vojenské dávky a náčelníci všech armádních složek se stanou členy guvernérova kabinetu.

12. OSTATNÍ NÁRODY

I když společnost a vláda tohoto unikátního národa jsou v mnoha ohledech na vyšší úrovni než národy na Urantii, je nutno poznamenat, že na ostatních kontinentech (na této planetě je jich jedenáct) jsou vládní systémy výrazně na nižší úrovni oproti vyspělejších národům Urantie.

V současné době se tato pokročilejší vláda chystá vytvořit diplomatické vztahy se zaostalými národy a poprvé se objevil velký duchovní vůdce, který prosazuje poslat misionáře do těchto sousedních národů. My se obáváme, že mohou udělat stejnou chybu, kterou již udělalo mnoho jiných, když se snažili vnutit vyspělou kulturu a náboženství jiným rasám. Jakou skvělou věc by tento kontinent pokročilé kultury mohl na této planetě udělat, kdyby se otevřel a přivedl mezi sebety nejlepší z okolních národů a poté, až by je vzdělal, poslal by je zpět k jejich nevědomým bratrům jako posly vzdělanosti! Přirozeně, jestliže Autoritativní Syn má brzy přijít k tomuto vyspělému národu, na tomto světě mohou rychle nastat významné události.

Toto vyprávění o záležitostech sousední planety je uděláno se zvláštním souhlasem s cílem rozvinout civilizace a zdokonalit vládní systém na Urantii. Mohli bychom povědět mnohem více co by nepochybně zajímalo a upoutalo Urantijce, ale toto naše sdělení vyčerpává hranice stanovené našim mandátem.

Nicméně, Urantijci by měli vzít na vědomí tu skutečnost, že jejich sesterská sféra v planetární rodině soustavy Satania neměla prospěch ani z autoritativních a ani z poskytovaných misi Rajských Synů. Kromě toho, mezi jednotlivými národy Urantie nejsou tak velké kulturní rozdílnosti, jako existují mezi tímto kontinentálním národem a ostatními národy té planety.

Rozlévání Ducha Pravdy poskytuje duchovní základ pro uskutečňování významných činů v zájmech lidské rasy obdarovaného světa. Proto je Urantia mnohem lépe připravena pro rychlejší

defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

72:11.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. THE OTHER NATIONS

72:12.1 (819.5) Although the society and government of this unique people are in many respects superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

72:12.2 (819.6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:12.3 (820.1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

72:12.4 (820.2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:12.5 (820.3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is

realizaci planetární vlády s jejími zákony, mechanismy, symboly, pravidly a jazykem—to všechno by mohlo obrovskou měrou přispět k zavedení celosvětového míru a zákonnosti a vést někdy v budoucnu k začátku skutečné éry duchovního snažení; a taková éra je planetárním prahem do utopických věků světla a života.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

72:12.6 (820.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 73. Edenská zahrada

⇐ 072

Kniha Urantia

074 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 73 EDENSKÁ ZAHRADE

Sekce

Úvod

1. Nodité a Amadonité
2. Plánování Zahrady
3. Umístění Zahrady
4. Vybudování Zahrady
5. Zahradní obydlí
6. Strom života
7. Osud Edenu

PAPER 73 THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

Úvod

ÚPADEK kultury a duchovní chudoba v důsledku selhání Kaligastii a následný sociální zmatek měly malý vliv na fyzický a biologický status národů Urantie. Organická evoluce pokračovala rychlým tempem a zcela bez ohledu na kulturní a morální pokles, který tak rychle následoval po vzpouře Kaligastii a Daligastii. A v planetární historii přišel čas, téměř před čtyřiceti tisíci lety, kdy sloužící Nositelé Života zaznamenali, že z čistě biologického hlediska se vývojový proces ras na Urantii blížil ke svému vrcholu. Pověření správci Melkisedekové s takovým názorem souhlasili a ihned se připojili k petici Nositelů Života, požadující Nejsvrchovanější Edentie o inspekci Urantie za účelem schválení vyslání biologických vylepšovatelů —Materiálního Syna a Materiální Dcery.

Tato žádost byla adresována Nejsvrchovanější Edentie proto, že po zradě Kaligastii a dočasném zrušení zákonné moci na Jerusemu přešlo mnoho záležitostí Urantie pod jejich přímou soudní pravomoc.

Tabamantia, vrchní dohlížitel nad událostmi

INTRODUCTION

73:0.1 (821.1) THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

73:0.2 (821.2) This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of

na decimálních, čili experimentálních světech, přišel zkontrolovat planetu a po zjištění stavu rasového progressu podle očekávání doporučil, aby na Urantii byli poslání Materiální Synové. Po této kontrole, o něco méně než za sto let, přišli Adam a Eva—Materiální Syn a Materiální Dcera lokální soustavy—a započali obtížný úkol pokusit se vyřešit chaotické záležitosti planety, která byla ve svém rozvoji zpomalena vzpourou a nacházela se v přikázané duchovní izolaci.

1. NODITÉ A AMADONITÉ

Na normální planetě by příchod Materiálního Syna obvykle znamenal přiblížení se velké epochy vynálezů, materiálního progressu a intelektuálního osvícení. Na většině světů je éra po příchodu Adama významným věkem vědy, ale na Urantii tomu tak nebylo. Přestože planeta byla obydlena rasami, které byly fyzicky vyvinuté, kmeny strádaly hlubokým divoštvím a morální stagnací.

Deset tisíc let po vzpouře byly prakticky všechny vymoženosti administrativy Prince vyhlazeny; světové rasy by na tom byly o něco lépe, kdyby tento zrádný Syn nikdy na Urantii nepřišel. Pouze mezi Nodity a Amadonity se udržovaly tradice Dalamatie a kultura Planetárního Prince.

Nodité byli potomky rebelujících členů Princova osobního personálu a jejich jméno je odvozeno od jejich prvního vůdce—Noda, který byl v jednu dobu v Dalamatii předsedou komise pro průmysl a obchod. Amadonité byli potomky těch Andonitů, kteří se rozhodli zachovat věrnost Vanovi a Amadonovi. Název „Amadonit“ je více kulturním a náboženským označením, než pojmenováním rasy; z rasového hlediska byli Amadonité v podstatě Andoniti. „Nodit“ je jak kulturní, tak i rasové pojmenování, protože sami Nodité tvořili osmou rasu Urantie.

Mezi Nodity a Amadonity existovala tradiční nenávisť. Toto dlouhotrvající nepřátelství neustále vycházelo na povrch kdykoliv se potomci těchto dvou skupin snažili zapojit do nějaké společné činnosti. Dokonce mnohem později, v době Edenu, bylo pro ně značně obtížné pracovat spolu v míru.

Brzy po zničení Dalamatie se následovníci Noda rozdělili do tří velkých skupin. Centrální skupina zůstala v bezprostředním okolí svého původního osídlení blízko vodních toků Perského zálivu. Východní skupina migrovala do hornatých oblastí Elamu, kousek na východ od údolí Eufratu. Západní skupina se usadila v severovýchodní Sýrii na březích Středozemního moře a v přilehlých oblastech.

the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the confused affairs of a planet retarded by rebellion and resting under the ban of spiritual isolation.

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

73:1.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

73:1.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

73:1.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. "Amadonite" is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites*. "Nodite" is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

73:1.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

73:1.5 (822.2) Shortly after the destruction of Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley. The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

Tito Nodité se volně spojovali pohlavně se sangiskými rasami a zanechali po sobě znamenité potomstvo. A někteří potomci rebelujících dalamatijců se pak připojili k Vanovi a jeho věrným stoupencům v oblastech severní Mezopotámie. Tady, v okolí jezera Van a v krajině na jihu Kaspického moře, se Nodité smísili a spojili s Amadonity a zařadili se mezi „velikány dávných dob.“

Před příchodem Adama a Evy byly tyto skupiny—Nodité a Amadonité—nejvyspělejšími a nejkulturnějšími rasami na zemi.

2. PLÁNOVÁNÍ ZAHRADY

Téměř sto let před inspekci Tabamantii Van se svými druhy z vysokohorského centra světové etiky a kultury kázali o příchodu slíbeného Božího Syna—vylepšovatele ras, učitele pravdy a hodnotného nástupce zrádného Kaligastii. Ačkoliv většina obyvatel světa v té době neprojevovala žádný, nebo jen malý zájem o tato proroctví, ti, kdo byli v bezprostředním kontaktu s Vanem a Amadonem vzali toto učení vážně a začali se připravovat nasamotné přijetí slíbeného Syna.

Van vyprávěl svým nejbližším druhům o Materiálních Synech na Jerusemu; to, co o nich věděl před svým příchodem na Urantii. On dobře věděl, že tito adamičtí Synové vždy žili v jednoduchých, ale půvabných zahradních obydlích a navrhl, osmdesát tři let před příchodem Adama a Evy, aby se jeho skupina věnovala prohlášení o jejich příchodu a připravila zahradní obydlí pro jejich přijetí.

Ze svého vysokohorského centra a ze šedesáti jedna vzdálených osídlení, Van a Amadon sestavili sbor přes tři tisíce ochotných a nadšených dělníků, kteří se při slavnostním shromáždění rozhodli věnovat se přípravě na příchod slíbeného—v každém případě očekávaného—Syna.

Van rozdělil své dobrovolníky do sta oddílů. V čele každého oddílu stál velitel a jeho zástupce, který plnil funkci spojky a patřil k osobnímu personálu Vana. Jako svého vlastního společníka si Van ponechal Amadona. Všechny tyto skupiny začaly svědomitě přípravné práce a komise pro výběr lokality pro výstavbu Zahrady vyrazila na cesty hledat ideální místo.

Přestože Kaligastia a Daligastia byli do značné míry zbaveni schopnosti tvořit zlo, dělali všechno možné, aby překazili a zabránili přípravným pracím pro stavbu Zahrady. Ale jejich nečestné intrikování bylo z velké části vyrovnáno

73:1.6 (822.3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the “mighty men of old.”

73:1.7 (822.4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. PLANNING FOR THE GARDEN

73:2.1 (822.5) For almost one hundred years prior to Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

73:2.2 (822.6) Van told his nearest associates the story of the Material Sons on Jerusem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

73:2.3 (822.7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

73:2.4 (822.8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

73:2.5 (822.9) Although Caligastia and Daligastia had been deprived of much of their power for evil, they did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway

svědomitými a čestnými činnostmi téměř deseti tisíc loajálních midbytosť, které neúnavně pracovaly ve prospěch tohoto záměru.

creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. UMÍSTĚNÍ ZAHRADY

Komise pro výběr místa pro Zahradu byla na cestách téměř tři roky. Po svém návratu doporučovala tři možné polohy: prvním místem byl ostrov v Perském zálivu; druhým bylo poříčí, které bylo později použito pro druhou zahradu; třetím byl dlouhý úzký poloostrov—skoro ostrov—vybíhající západním směrem z východního pobřeží Středozemního moře.

Komise téměř jednohlasně dala přednost třetí možnosti. Toto místo bylo vybráno a dva následující roky trvalo přestěhovat světové kulturní centrum, včetně stromu života, na tento poloostrov ve Středozemním moři. Všechny skupiny obyvatel poloostrova, kromě jediné, mírumilovně odešly, když Van přišel se svojí skupinou.

Tento středozemní poloostrov měl příznivé podnebí a rovnoměrnou teplotu; toto stabilizované počasí bylo důsledkem obklopujících hor a na základě skutečnosti, že tato oblast byla vlastně ostrovem ve vnitrozemním moři. Přestože na okolních vrchovinách vydatně pršelo, přímo v Edenu pršelo málokdy. Ale každou noc, díky rozsáhlému systému umělých zavlažovacích kanálů, se „zvedl opar“, aby osvěžil rostliny Zahrady.

Pobřeží této zemské masy bylo hodně vyvýšeno nad úroveň moře a spojující šíje s pevninou byla v nejužším bodě široká pouze čtyřicet tři kilometrů. Velká řeka, která zavlažovala Zahradu, pramenila v horách poloostrova a protékala poloostrovní šíjí na pevninu a odtamtud přes nížiny Mezopotámie do moře na druhé straně. Vlávaly se do ní čtyři přítoky, které pramenily na pobřežních pahorcích Edenského poloostrova a toto jsou ty „čtyři prameny“ řeky, která „vytékala z Edenu,“ a které byly později považovány za ramena řek, obklopující druhou zahradu.

Hory obklopující Zahradu oplývaly drahokamy a drahými kovy, které ale vzbuzovaly velmi malou pozornost. Hlavní myšlenka spočívala v proslavení zahradnictví a povznesení zemědělství.

Místo, vybrané pro Zahradu bylo snad nejkrásnějším místem svého druhu na celém světě a podnebí v té době bylo ideální. Nikde jinde nebyla taková lokalita, která by poskytla tak dokonalou příležitost stát se rájem botanického vyjádření. Na tomto místě se začala shromažďovat elita civilizace Urantie. Všude jinde

3. THE GARDEN SITE

73:3.1 (823.1) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

73:3.2 (823.2) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

73:3.3 (823.3) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a “mist would go up” to refresh the vegetation of the Garden.

73:3.4 (823.4) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the “four heads” of the river which “went out of Eden,” and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

73:3.5 (823.5) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

73:3.6 (823.6) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere else was there a location which could have lent itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the civilization of Urantia was foraging.

se svět utápěl v zaslepenosti, nevědomosti a primitivnosti. Eden byl jediným slibným místem na Uranti; byl to vrchol zemské krásy a brzy se jeho nádherná a zdokonalená krajina stala pojmem.

Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. VYBUDOVÁNÍ ZAHRADY

Když Materiální Synové, biologičtí vylepšovatelé, začínají svůj pobyt na evolučním světě, místo jejich obydli je často nazýváno Edenskou Zahradou, protože se vyznačuje květinovou krásou a botanickou nádhrou hlavní sféry souhvězdí —Edentie. Van dobře znal tyto zvyklosti a proto se postaral o to, aby pro Zahradu byl poskytnut celý poloostrov. Pastviny a chov dobytka byly naplánovány na přilehlé pevnině. Z živočichů bylo v zahradě možno nalézt jenom ptáky a různá domestikovaná zvířata. Van nařídil, aby Eden byl zahradou, a jenom zahradou. Na její půdě se nikdy nezabíjela zvířata. Všechno maso, které jedli dělníci zahrady v průběhu všech těch let výstavby bylo přineseno z pevniny, kde byla držena stáda dobytka.

Prvním úkolem bylo postavit cihlovou zeď přes poloostrovní šíji. Po jejím dokončení mohly nerušeně probíhat samotné práce zkrášlení krajiny a výstavba obydli.

Před hlavní zdí byla vystavěna menší zeď a ve vytvořeném prostoru vznikla zoologická zahrada, ve které byly všechny druhy divoké zvěře, aby sloužily jako dodatečná obrana proti nepřátelským útokům. Tento zvěřinec byl rozdělen do dvanácti velkých celků, mezi kterými byly zděné stezky, vedoucí k dvanácti branám Zahrady, k řece a na přilehlé pastviny, rozkládající se ve střední části poloostrova.

Při výstavbě Zahrady pracovali pouze dobrovolní dělníci; námezdníci nebyli nikdy najímáni. Dobrovolní dělníci kultivovali Zahradu a pásli stáda pro vlastní obživu; jídlo také dostávali od sousedních věřících. A tato velká akce se dokončila navzdory potížím, souvisejícím s neurovnaným stavem světa v těchto nesnadných časech.

Ale Van, který nevěděl jak brzy lze očekávat příchod Syna a Dcery, způsobil velké zklamání, když navrhl, aby se také mladší generace připravila na pokračování tohoto díla, v případě, že by se jejich příchod zpozdil. To z Vanovy strany vypadalo jako přiznání nedostatku víry a způsobilo to značnou potíže, zapříčiněnou vysokou dezercí; ale Van pokračoval se svým plánem výstavby a zaplnil místa dezertérů mladými dobrovolníky.

4. ESTABLISHING THE GARDEN

73:4.1 (823.7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia, the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

73:4.2 (824.1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

73:4.3 (824.2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

73:4.4 (824.3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

73:4.5 (824.4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in case their arrival should be delayed. This seemed like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of

preparedness, meantime filling the places of the deserters with younger volunteers.

5. ZAHRADNÍ OBYDLÍ

Uprostřed Edenského poloostrova byl nádherný kamenný chrám Vesmírného Otce, duchovní svatyně Zahrady. Na severu se postavilo administrativní centrum; na jihu se vystavěly domy pro dělníky a jejich rodiny; na západě se vyčlenil pozemek pro plánované školy vzdělávacího systému očekávaného Syna, zatímco na „východě Edenu“ se postavily příbytky určené pro slíbeného Syna a jeho bezprostřední potomky. Architektonické plány pro Eden připravily domy a dostatek prostoru pro jeden milion lidí.

V době Adamova příchodu, přestože Zahrada byla dokončena jenom z jedné čtvrtiny, měla tisíce kilometrů zavlažovacích kanálů a více než devatenáct tisíc kilometrů dlážděných chodníků a cest. Bylo tam něco málo přes pět tisíc zděných budov v různých sektorech a stromy a rostliny se téměř nedaly spočítat. V žádné skupině domů v zahradě jich nikdy nebylo víc než sedm. A přestože stavby Zahrady byly jednoduché, byly nanejvýš umělecké. Cesty a chodníky byly dobře vybudovány a krajina byla překrásná.

Sanitární opatření Zahrady daleko převyšovala všechno, co kdy bylo předtím známo na Urantii. Pitná voda Edenu byla udržována zdravotně nezávadná díky přísnému dodržování sanitárních předpisů, stanovených pro zachování její čistoty. Zpočátku s tím byly spojeny potíže, protože se tyto předpisy nedodržovaly, ale Van postupně vstúpil svým druhům jak je důležité nenechat nic spadnout do přívodu pitné vody pro zahradu.

Do doby, než se později vybudoval systém splaškových vod a likvidace odpadů, Edenité svědomitě zakopávali všechn odpad, nebo hnilý látky. Amadonovi inspektoři každý den dělali kontroly a pátrali po možných příčinách nemocí. Až opět v devatenáctém a dvacátém století si Urantijci uvědomili důležitost prevence lidských nemocí. Před rozpadem adamického režimu byl vybudován odpadní systém, jehož kanály byly zakryty cihlami, které vedly pod zdmi a vytékaly do řeky Edenu kilometr a půl za vnější, čili menší, zdi Zahrady.

Když přišel Adam, tak většina rostlin v této části světa již byla vyrostlá a bylo vyšlechtěno mnoho druhů ovoce, obilovin a ořechů. Tady byla poprvé pěstována většina současné zeleniny a obilnin, ale spousta různých rostlin s jedlými plody

5. THE GARDEN HOME

73:5.1 (824.5) At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the “east of Eden” were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

73:5.2 (824.6) At the time of Adam's arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

73:5.3 (824.7) The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

73:5.4 (825.1) Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon's inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

73:5.5 (825.2) By the time of Adam's arrival most of the plants of that section of the world were growing in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here,

se později ze světa vytratila.

Kolem pěti procent Zahrady bylo intenzivně uměle kultivováno, patnáct procent podléhalo částečné kultivaci a zbytek byl ponechán ve více či méně přírodním stavu až do příchodu Adama, protože se uvažovalo, že bude nejlepší, aby dokončil zahradu podle svých představ.

A tak byla Edenská Zahrada připravena pro přijetí slíbeného Adama a jeho doprovodu. Tato Zahrada by mohla dělat čest každému světu se zdokonaleným správním systémem a normálním vedením. Adam a Eva byli velmi spokojeni s celkovým plánem Edenu, nicméně udělali mnoho změn při zařizování svého vlastního osobního obydlí.

Přestože okrasné práce nebyly v době příchodu Adama ani zdaleka dokončeny, toto místo bylo již tehdy klenotem botanické krásy; a v počátečním období jeho pobytu v Edenu dostala celá Zahrada novou podobu a získala nové proporce krásy a ušlechtilosti. Nikdy předtím nebo i potom nebylo na Urantii místo s takovou krásnou a bohatou ukázkou zahradnictví a zemědělství.

but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

73:5.6 (825.3) About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

73:5.7 (825.4) And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

73:5.8 (825.5) Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. STROM ŽIVOTA

Uprostřed chrámu zahrady Van zasadil, po dlouhou dobu velmi střezaný, strom života, jehož listy byly určeny pro „léčení národů“ a jehož plody ho jeho samého tak dlouho udržovaly na zemi. Van dobře věděl, že zachování života Adama a Evy bude také záviset na tomto daru Edentie až se jednou objeví na Urantii v materiální formě.

V hlavních centrech soustav Materiální Synové nepotřebují pro výživu strom života. Pouze po ztělesnění svých osobností na planetě jsou závislí na této podpoře pro zachování své fyzické nesmrtelnosti.

Je možné, že „strom poznání dobra a zla“ je řečnickým obratem, symbolickým označením, zahrnující spoustu lidských zkušeností, ale „strom života“ nebyl mýtus; byl skutečností a velmi dlouhou dobu byl na Urantii. Když Nejsvrchovanější Edentie schválili poslání Kaligastii, jako Planetárního Prince Urantie, a sta občanů Jerusemu jako jeho administrativní personál, Melkisedekové poslali na planetu kef Edentie a tato rostlina vyrostla ve strom života Urantie. Tato forma neinteligentního života je přirozená na hlavních řídicích sférách souhvězdí, dá se najít také na hlavních řídicích světech lokálních vesmírů a supervesmírů a rovněž i na sférách Havony, ale ne na hlavních centrech soustav.

6. THE TREE OF LIFE

73:6.1 (825.6) In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the “healing of the nations,” and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

73:6.2 (825.7) The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this adjunct to physical immortality.

73:6.3 (825.8) The “tree of the knowledge of good and evil” may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the “tree of life” was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusem citizens as his administrative staff, they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent life is native to the constellation headquarters spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system

Tato superrostlina ukládala určité prostorové energie, které působily proti činitelům živočišné existence, vyvolávajících proces stárnutí. Po pozření, ovoce stromu života bylo jako superchemická akumulátorová baterie, záhadným způsobem uvolňující vesmírnou sílu, prodlužující život. Tato forma výživy byla zcela nepoužitelná pro obyčejné evoluční bytosti Urantie, ale sloužila výhradně stovce materializovaných členů Kaligastiova personálu a stovce modifikovaných Andonitů, kteří dodali svoji životní plazmu personálu Prince a zato se stali uživateli tohoto doplňku života, který jim umožnil využívat ovoce stromu života po neomezenou dobu jejich jinak smrtelné existence.

Během období Princovy vlády strom rostl ve středním a kruhovém nádvoří chrámu Otce. Když vypukla vzpoura, Van se svými druhy strom přesadil z centrálního místa do jejich dočasného tábora. Potom byl tento keř Edentie přenesen do jejich vysokohorského útočiště, kde sloužil Vanovi a Amadonovi déle než sto padesát tisíc let.

Když Van a jeho druhové připravili Zahradu pro Adama a Evu, přesadili keř Edentie do Edenské Zahrady, kde opět rostl uprostřed centrálního kruhového nádvoří nového chrámu Otce. A Adam a Eva pravidelně pojídali jeho ovoce, aby vydržovali svoji duální formu fyzického života.

Když se plány Materiálního Syna nezdařily, nebylo Adamovi a jeho rodině dovoleno odnést si jádro stromu ze Zahrady. Když Nodité napadli Eden, bylo jim řečeno, že se stanou „bohy, jestliže budou jíst ovoce stromu.“ K jejich velkému překvapení našli strom nestrážen. Jedli ovoce vydatně po dobu mnoha let, ale neudělalo to pro ně nic; oni všichni byli materiálními smrtelníky tohoto světa a postrádali ten dar, bez kterého tyto plody nemohly účinkovat. Neschopnost mít prospěch ze stromu života v nich vyvolala zlost a během jedné z jejich vnitřních válek byly jak chrám, tak i strom zničeny požárem; pouze kamenná zeď chrámu zůstala do doby, kdy byla později Zahrada zaplavena vodou. To byl již druhý chrám Otce, který zanikl.

Od této doby musí všechno živé na Urantii prodělat přirozenou cestu života a smrti. Adam, Eva, jejich děti, děti jejich dětí a také jejich druhové, všichni zemřeli v průběhu času a stali se tak účastníky programu vzestupu lokálního vesmíru, kde po materiální smrti následuje vzkříšení na obytných světech.

capitals.

73:6.4 (826.1) This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia's staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed of their life plasm to the Prince's staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

73:6.5 (826.2) During the days of the Prince's rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father's temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

73:6.6 (826.3) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical life.

73:6.7 (826.4) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as "gods if they partook of the fruit of the tree." Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

73:6.8 (826.5) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children's children, together with their associates, all perished in the course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. OSUD EDENU

Po odchodu Adama byla první zahrada střídavě obývána Nodity, Kutity a Sunity. Později se stala přibýtkem severních Noditů, kteří se stavěli proti spolupráci s Adamity. Po dobu téměř čtyř tisíc let po odchodu Adama byl poloostrov obsazen těmito nižšími Nodity, když ve spojení se silnou aktivitou okolních vulkánů a ponořením pozemního mostu mezi Sicílií a Afrikou se propadlo východní dno Středozemního moře a vzalo sebou pod vodu celý Edenský poloostrov. Současně s tímto obrovským poklesem mořského dna se značně vyzvedlo pobřeží východního Středomoří. A to byl konec nejkrásnějšího přírodního výtvaru jaký kdy na Urantii existoval. Propadnutí nebylo náhlé a než se celý poloostrov potopil úplně, bylo k tomu zapotřebí několika sta let.

My nemůžeme v žádném případě považovat toto zmizení Zahrady jako výsledek selhání božích plánů, ani jako důsledek chyby Adama a Evy. My nepovažujeme ponoření Edenu za nic jiného než za přírodní událost, ale zdá se nám, že potopení Zahrady bylo načasováno tak, aby nastalo přibližně v době nárůstu rezerv fialové rasy, aby převzala úkol napravit národy svého světa.

Melkisedekové radili Adamovi, aby nezačínal s programem vylepšování a míšení ras dokud nebude mít jeho vlastní rodina půl milionu členů. Zahrada nebyla nikdy určena k tomu, že bude trvalým domovem Adamitů. Oni se měli stát nositeli nového života po celém světě; oni měli nesobecky sloužit všem potřebným rasám země.

Instrukce, které Adam dostal od Melkisedeků předpokládaly, že on založí rasová, kontinentální a oblastní centra, která budou řídit jeho přímí synové a dcery, zatímco on a Eva by věnovali svůj čas různým světovým hlavním centrům jako poradci a koordinátoři celosvětového biologického vylepšení, intelektuálního zdokonalení a morální nápravy.

[Představeno Soloniem, „serafským hlasem v Zahradě.“]

7. THE FATE OF EDEN

73:7.1 (826.6) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites, Cutites, and the Sunitites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

73:7.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

73:7.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

73:7.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

73:7.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Kapitola 74. Adam a Eva

⇐ 073

Kniha Urantia

075 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 74 ADAM A EVA

Sekce

Úvod

1. Adam a Eva na Jerusemu
2. Příchod Adama a Evy
3. Adam a Eva se seznamují s planetou
4. První nepokoje
5. Vládnutí Adama
6. Rodinný život Adama a Evy
7. Život v Zahradě
8. Legenda o stvoření světa

PAPER 74 ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

Úvod

PŘED 37 848 lety, počítáno od roku 1934, přišli na Urantii Adama a Eva. Bylo to uprostřed léta a když přišli, Zahrada byla v plném květu. V pravé poledne a neoznámeni, dva serafské transporty v doprovodu Jerusemského personálu, kterému byla svěřena přeprava biologických vylepšovatelů na Urantii, se pomalu snesly na povrch otáčející se planety v blízkosti chrámu Vesmírného Otce. Všechny práce, spojené s obnovením materiálních těl Adama a Evy, byly provedeny v prostorách této nově vystavěné svatyně. Od jejich příchodu uplynulo deset dní než byli přeměněni do dvojité lidské formy a mohli se představit jako noví vládci světa. Vědomí nabyli oba současně. Materiální Synové a Dcery vždy slouží spolu. Je to podstatou jejich služby, že se nikdy a nikde neoddělují. Oni jsou předurčeni pracovat ve dvou; málokdy působí samostatně.

INTRODUCTION

74:0.1 (828.1) ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

1. ADAM A EVA NA JERUSEMU

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

Planetární Adam a Eva Urantie byli členové staršího sboru Materiálních Synů na Jerusemu a měli společné číslo 14 311. Náleželi ke třetí fyzické řadě a jejich tělesná výška byla přibližně dva a půl metru.

Předtím, než byl Adam vybrán, aby odešel na Urantii, pracoval spolu s Evou ve zkušebně testovacích fyzických laboratořích Jerusemu. Po dobu více než patnáct tisíc let byli vedoucími oddělení experimentální energie pro využití k modifikaci životních forem. Ještě dávno předtím byli učitelé ve školách občanství pro nově příchozí na Jerusem. A toto všechno by mělo být bráno v úvahu v souvislosti s vyprávěním o jejich následném počínání na Urantii.

Když se vydalo prohlášení, vyzývající dobrovolníky pro adamickou misi na Urantii, přihlásil se celý starší sbor Materiálních Synů a Dcer. Zkoušející Melkisedekové, se souhlasem Lanafora a Nejsvrchovanějších Edentie, nakonec vybrali Adama a Evu, kteří potom přišli vykonat funkci biologických vylepšovatelů na Urantii.

Během Lucifery vzpoury Adam i Eva zachovali věrnost Michaelovi; přesto byl tento pár předvolán k Vládcí Soustavy a před celou jeho vládu k prověření a instruktáži. Byly jim představeny v plném rozsahu detaily o Urantii; důkladně byli instruováni o plánech, které měli dodržet po převzetí vládnoucích odpovědností na světě, zmítném vnitřními rozpory. Společně dali slib věrnosti Nejsvrchovanějším Edentie a Michaelu Salvingtonskému. A byli náležitě upozorněni na to, aby se považovali za podřízené urantijskému sboru prozatímních správců Melkisedeků do té doby, dokud tento správní orgán neuzná za vhodné a vzdá se vlády na světě, na který byli přiděleni.

Tento pár zanechal v hlavním centru Satanie a na dalších místech sto potomků—padesát synů a padesát dcer—nádherná stvoření, která se vyhnula nástrahám vývoje a která všechna svědomitě vykonávala vesmírné povinnosti v době odchodu svých rodičů na Urantii. A všichni byli přítomni v krásném chrámu Materiálních Synů při slavnosti na rozloučenou, která je součástí posledních obřadností přejímání takové mise. Tyto děti doprovodily své rodiče do centra dematerializace jejich kategorie a byly posledními, kdo jim popřál šťastnou cestu a božskou rychlost předtím, než usnuli a ztratili vědomí osobnosti, což předchází přípravě na serafskou přepravu. Nějakou dobu děti strávily pospolu, radujíc se z toho, že se jejich rodiče brzy stanou viditelnými vůdci, ve skutečnosti výhradními vládci planety 606 v soustavě Satania.

74:1.1 (828.2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828.3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828.4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanaforge and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (829.1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the family rendezvous rejoicing that their parents were

A tak Adam a Eva, uprostřed jásajících a loučících se spoluobčanů, opustili Jerusem. Vydali se za novými povinnostmi náležitě připraveni a plně instruováni o každém úkolu a nebezpečí, které na ně čekaly na Urantii.

2. PŘÍCHOD ADAMA A EVY

Adam a Eva usnuli na Jerusemu a když se probudili v chrámu Otce na Urantii, hleděli tváří v tvář dvěma bytostem, o kterých toho tolik slyšeli: Van a jeho věrný druh Amadon. Tito dva hrdinové Kaligastiovy vzpoury byli prvními, kdo je přivítal v jejich novém zahradním domově.

Jazyk Edenu byl andonický dialekt, kterým mluvil Amadon. Van a Amadon výrazně zdokonalili tento jazyk vytvořením nové abecedy s dvaceti čtyřmi písmeny a věřili, že jak se kultura Edenu rozšíří po celém světě stane se jazykem Urantie. Adam a Eva dokonale zvládli tento lidský dialekt než opustili Jerusem, takže syn Andona uslyšel vznešeného vládce svého světa mluvit k němu v jeho vlastním jazyce.

Tento den byl dnem velkého vzrušení a radosti v celém Edenu. K holubníkům, ve kterých byli drženi poštovní holubi, rychle spěchali kurýři a křičeli: „vypustte ptáky; ať roznesou zprávu, že přišel slíbený Syn.“ Stovky osad věřících svědomitě, rok za rokem, chovali tyto domácí holuby pouze pro tuto událost.

Když se zpráva o příchodu Adama rozšířila do všech stran, tisíce členů blízkých kmenů přijalo učení Vana a Amadona a během dalších mnoha měsíců zástupy poutníků přicházely do Edenu, aby přivítali Adama a Evu a uctili svého neviditelného Otce.

Brzy po svém procitnutí byli Adam a Eva odvedeni na vysoký pahorek severně od chrámu na místo oficiálního přivítání. Tento přírodní kopec byl zvětšen a upraven pro slavnostní uvedení světových nových vládců do funkce. Tady, v pravé poledne, uvítací komise Urantie přivítala Syna a Dceru soustavy Satanie. Amadon byl hlavou této komise, která byla složena z dvanácti členů, mezi kterými byli zástupci všech šesti sangikských ras, výkonný vůdce midbytosť, Annan—věrná dcera a mluvčí Noditů, Noe—syn architekta a stavitele Zahrady a vykonavatel plánů svého zemřelého

soon to become the visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

74:1.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

74:2.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful associate Amadon. These two heroes of the Caligastia secession were the first to welcome them in their new garden home.

74:2.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Jerusem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

74:2.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

74:2.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do homage to their unseen Father.

74:2.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midwayers; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah,

otce, a také dva rezidentní Nositelé Života.

Dalším aktem bylo předání vedení planety Adamovi a Evě starším Melkisedekem—předsedou rady nucené správy Urantie. Materiální Syn a Materiální Dcera složili slib věrnosti Nejsvrchovanějším Norlatiadeku a Michaelovi Nebadonskému a byli Vanem prohlášeni za vládcy Urantie, který se tímto vzdal své čestné vedoucí funkce, kterou vykonával přes sto padesát tisíc let s pomocí prozatímních správců Melkisedeků.

Při této slavnostní příležitosti oficiálního uvedení do funkce světových vládců byli Adam a Eva oblečeni do královských šatů. Ne všechna dovednost Dalamatie byla pro svět ztracena; v době Edenu se stále ještě používalo tkaní.

Potom zaznělo prohlášení archandělů a přenášený hlas Gabriela vyhlásil druhou soudní prezentaci Urantie a vzkříšení spících přeživších smrtelníků druhého soudního období, období milosrdenství a soucitu, na 606. planetě Satanie. Období Prince skončilo, éra Adama, třetí planetární epocha, začíná uprostřed scén prosté vznešenosti; a noví vládcové Urantie zahajují svoje vládnutí za zdánlivě příznivých podmínek, přestože celý svět byl ve zmatku, který byl způsoben nedostatečnou spoluprací jejich předchůdce na tomto postu.

3. ADAM A EVA SE SEZNAMUJÍ S PLANETOU

A nyní, po oficiálním uvedení do funkce, Adam a Eva si bolestně začínají uvědomovat svoji planetární izolaci. Dobře známé vysílací relace mlčely a chyběly všechny okruhy meziplanetární komunikace. Jejich druhové z Jerusemu odešli na světy správně fungující s osvědčeným Planetárním Princem a zkušeným personálem připraveným je přijat a schopným s nimi spolupracovat v jejich prvních začátcích na takových světech. Ale na Urantii vzpoura všechno změnila. Tady byla přítomnost Planetárního Prince velmi cítit a i když byl zbaven velké většiny svých pravomocí, aby nemohl škodit, stále byl schopen znesnadnit úkol Adama a Evy a do určité míry ho udělat nebezpečným. Situace byla vážná a zbavení iluzí, Syn a Dcera Jerusemu chodili v tu noc po Zahradě za svitu měsíce v úplňku a hovořili o svých plánech na příští den.

Tak skončil první den Adama a Evy na izolované Urantii, planetě, která byla uvržena ve

the son of the architect and builder of the Garden and executive of his deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

74:2.6 (830.1) The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

74:2.7 (831.2) And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

74:2.8 (830.3) Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start their reign under seemingly favorable conditions, notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

74:3.1 (830.4) And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusem who walked that night through the Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

74:3.2 (830.5) Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the

zmatek zradou Kaligastii; a oni chodili a povídali si dlouho do noci, jejich první noci na zemi—a cítili se velmi osaměle.

Svůj druhý den Adam strávil jednáním s planetárními prozatímními správci a poradní radou. Od Melkisedeků a jejich spolupracovníků se Adam a Eva dozvěděli více podrobností o Kaligastiově vzpouře a o tom, jaký dopad měl tento převrat na vývoj světa. A toto dlouhé vypravování o špatném řízení záležitostí světa bylo, celkem vzato, skličujícím příběhem. Dozvěděli se všechna fakta, týkající se naprostého zhroutení Kaligastiova programu pro urychlení procesu sociální evoluce. Také si plně uvědomili, že by bylo pošetilé snažit se dosáhnout zdokonalení planety nezávisle na božích plánech rozvoje. A tak skončil skličující, ale poučný den—their druhý, na Urantii.

Třetí den věnovali prohlídce Zahrady. Obrovští cestovní ptáci—fandoři—vynesli Adama a Evu vysoko do vzduchu a ti se dívali dolů na rozsáhlé území Zahrady, nejkrásnějšího místa na zemi. Tento inspekční den byl zakončen velkou hostinou na počest všech, kdo se podíleli na vybudování této krásné a velkolepé Edenské zahrady. A zase, dlouho do noci jejich třetího dne, Syn se svojí družkou chodili po Zahradě a debatovali o nezměrnosti svých problémů.

Na čtvrtý den Adam a Eva vystoupili před shromážděním Zahrady. S hory, na které byli slavnostně uvedeni do funkce vládců světa, promlouvali k lidu a informovali je o svých plánech na obnovu světa a naznačili metody, pomocí kterých se budou snažit znovu pozvednout sociální kulturu Urantie, která upadla na nízkou úroveň v důsledku hříchu a vzpoury. Toto byl velký den a byl ukončen hostinou pro radu mužů a žen, kteří byli vybráni k tomu, aby převzali odpovědnost v novém správním systému řízení světových záležitostí. Všimněte si! V této skupině byly jak ženy, tak i muži, což se stalo na zemi poprvé od dob Dalamatie. Byla to ohromující novota vidět Evu, ženu, sdílející pocty a odpovědnosti v otázkách řízení světa, s mužem. A takto skončil čtvrtý den na zemi.

Pátý den byl zaplněn organizováním dočasné vlády—administrativy, která měla pracovat do odchodu prozatímních správců Melkisedeků z Urantie.

Šestý den byl věnován inspekci různých typů lidí a zvířat. Celý den byli Adam a Eva provázeni kolem zdí ve východní části Edenu pozorující živočišný život planety a vytvářející si lepší představu o tom, co se musí udělat pro to, aby se vytvořil řád ve zmateném světě, obydleném

Caligastia betrayed; and they walked and talked far into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

74:3.3 (830.6) Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

74:3.4 (831.1) The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fadors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

74:3.5 (831.2) On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

74:3.6 (831.3) The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

74:3.7 (831.4) The sixth day was devoted to an inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring

takovou rozmanitostí živých tvorů.

Ti, kteří doprovázeli Adama na této obhlídce byli velmi překvapeni jeho dokonalými znalostmi o vlastnostech a účelu tisíců a tisíců zvířat, které mu byly ukázány. Jakmile se podíval na nějaké zvíře, okamžitě popsal jeho povahu a chování. Adam dokázal uvést popisné údaje o původu, povaze a účelu všech materiálních tvorů, na které se podíval. Ti, kdo ho doprovázeli na této prohlídce nevěděli, že nový vládce světa byl jedním z největších odborníků na anatomii v celé Satanii; a Eva byla také takovým znalcem. Adam udivil své společníky popisováním velkého množství živých mikroorganismů, lidským okem neviditelných.

Když skončil šestý den jejich pobytu na zemi, Adam a Eva si poprvé odpočinuli ve svém novém domě „na východě Edenu.“ Prvních šest dnů své mise na Urantii byli velmi zaměstnaní a moc se těšili na celý den volna bez žádných aktivit.

Ale okolnosti si vyžádaly jinak. Události posledního dne, během kterého Adam tak moudře a vyčerpávajícím způsobem hovořil o živočišném světě na Urantii, stejně tak jako jeho mistrný inaugurační projev a jeho působivé vystupování si získaly srdce a překonaly rozumové schopnosti obyvatel Zahrady do takové míry, že nejenže byli ochotni z celého srdce přijmout nedávno přišedšího Syna a Dceru Jerusemu za své vládce, ale většina chtěla padnout na kolena a uctívat je jako bohy.

4. PRVNÍ NEPOKOJE

V tu noc, noc šestého dne, když Adam a Eva spali, v okolí chrámu Otce v centrálním sektoru Edenu se děly podivné věci. Tam, za jasného měsíčního svitu stovky nadšených a vzrušených mužů a žen naslouchalo celé hodiny vášnivým výzvám svých vůdců. Mysleli to dobře, ale oni prostě nemohli pochopit jednoduchost přátelského a demokratického jednání svých nových vládců. A dlouho před svítáním noví dočasní správce světových záležitostí dospěli k jednomyslnému závěru, že Adam a jeho družka jsou naprosto skromní a nenároční. Usnesli se na tom, že Božskost sestoupila na zem v tělesné formě a že Adam a Eva jsou ve skutečnosti bohové, nebo k nim mají nějaký blízký vztah, a proto jsou hodni důstojného uctívání.

Pro nepřipravené mysli dokonce i těch nejlepších lidí světa byly ohromující události prvních šesti dnů Adama a Evy na zemi těžko k

order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

74:3.8 (831.5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

74:3.9 (831.6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in "the east of Eden." The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:3.10 (831.7) But circumstances dictated otherwise. The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:4.1 (832.1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and unassuming. They decided that Divinity had descended to earth in bodily form, that Adam and Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:4.2 (832.2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the

pochopení; v jejich hlavách to vířilo; byli uneseni návrhem přivést vznešený pár v pravé poledne do chrámu Otce, aby se jim každý mohl s úctou poklonit a vyjádřit jim pokornou poslušnost. A všechny tyto úmysly obyvatel Zahrady byly míněny upřímně.

Van proti tomu protestoval. Amadon tam nebyl, protože velel čestné stráž, která se držela u Adama a Evy přes noc. Ale protest Vana byl zamítnut. Bylo mu řečeno, že on je také příliš skromný a velmi nenáročný a že on sám není daleko od boha, jak jinak by mohl žít na zemi tak dlouho a jak by dokázal přivodit takovou významnou událost, jako příchod Adama? A když se ho chystali vzrušení Edenité chopit a odnést na pahorek, aby se mu tam poklonili, Vanovi se podařilo uniknout davu a spojit se s midbytostmi, aby rychle poslali svého vůdce k Adamovi.

Bylo těsně před svítáním jejich sedmého dne, když se Adam a Eva dozvěděli překvapující zprávu o dobře míněném návrhu těchto upřímných, ale nevědoucích smrtelníků; a potom, i přestože k nim rychle letěli cestovní ptáci, aby je přenesli do chrámu, midbytosti se svojí schopností dělat takové věci, dopravili Adama a Evu do chrámu Otce. Bylo brzy ráno tohoto sedmého dne a s pahorku, na kterém byli nedávno přivítáni, Adam ze široka vysvětloval řády božího synovstva a dal těmto pozemským myslím jasně na srozuměnou, že pouze Otec a ti, které on určí, mohou být uctíváni. Adam jim dal jasně najevo, že přijme jakoukoliv poctu a respekt, ale uctívání nikdy!

Byl to významný den a krátce před polednem, přibližně současně s příchodem serafského posla, přinášejícího z Jerusemu potvrzení o uvedení světových vládců do funkce, Adam a Eva, odcházejíc od shromážděného davu, ukázali na chrám Otce a řekli: „jděte nyní k materiálnímu symbolu neviditelné přítomnosti Otce a s úctou se pokloňte tomu, kdo nás všechny stvořil a kdo v nás udržuje život. A necht' je tento čin upřímným slibem, že již nikdy se nebudete snažit uctívat nikoho jiného, než Boha.“ Všichni udělali jak jim Adam přikázal. Materiální Syn a Dcera stáli sami na pahorku se skloněnými hlavami, zatímco lidé se vrhali na zem kolem chrámu.

A to byl původ tradice dne klidu. Sedmý den byl v Edenu vždy věnován polednímu shromáždění v chrámu; po dlouhou dobu bylo zvykem věnovat tento den sebevzdělávání. Dopoledne bylo určeno pro fyzické zdokonalení, poledne pro duchovní uctívání, odpoledne pro kultivaci mysli, zatímco večer byl stráven

world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really sincere in all of this.

74:4.3 (832.3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

74:4.4 (832.4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

74:4.5 (832.5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

74:4.6 (832.6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was devoted to the noontide assembly at the temple; long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship, the afternoon to mind culture, while the evening

společenskými radostmi. Toto nikdy nebyl zákon v Edenu, ale byl to zvyk, který byl dodržován po celou dobu vlivu adamické správy na zemi.

was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

5. VLÁDNUTÍ ADAMA

Prozatímní správce Melkisedekové zůstali ve službě ještě téměř sedm let po příchodu Adama, ale nakonec přišel čas, kdy předali řízení světových záležitostí Adamovi a vrátili se na Jerusem.

Loučení s prozatímními správci trvalo celý den a večer jednotliví Melkisedekové dali Adamovi a Evě na rozloučenou své rady a popřáli jim vše nejlepší. Adam několikrát žádal své poradce, aby s ním zůstali na zemi, ale pokaždé byla jeho žádost zamítnuta. Nadešel čas, kdy Materiální Synové musí převzít plnou odpovědnost za řízení světových záležitostí. A tak, o půlnoci, serafští přepravci opustili planetu se čtrnácti bytostmi směrem na Jerusem, protože proměna Vana a Amadona nastala současně s odchodem dvanácti Melkisedeků.

Po nějakou dobu šlo všechno na Urantii vcelku dobře a vypadalo to, že Adam bude nakonec schopen uplatnit některý ze svých plánů na podporu postupného rozšíření civilizace Edenu. Na základě doporučení Melkisedeků začal podporovat řemeslnou výrobu s představou rozvinutí obchodních vztahů s vnějším světem. Když byl Eden zničen, bylo tam v činnosti přes sto jednoduchých řemeslných dílen a byly vytvořeny rozsáhlé obchodní vztahy se sousedními kmeny.

Dlouhé věky se Adam a Eva učili metodám zdokonalení evolučního světa, aby byli připraveni odborně přispět k rozvoji světové civilizace; ale teď stáli tvář v tvář naléhavým problémům, jako je zavedení právního řádu ve světě divochů, barbarů a polocivilizovaných lidských bytostí. S výjimkou vybraných nejlepších členů zemské populace, shromážděných v Zahradě, bylo jen málo skupin tu a tam, které byly plně připraveny pro přijetí adamické kultury.

Adam vynaložil heroické a odhodlané úsilí, aby založil světovou vládu, ale setkal se všude s neústupným odporem. V celém Edenu se mu již podařilo vytvořit fungující systém skupinového řízení a spojil všechny tyto družiny do Edenského svazu. Ale když vyšel ven ze Zahrady a snažil se použít tyto myšlenky v odlehlých kmenech, nastaly potíže, vážné potíže. Ve chvíli, kdy Adamovi druhové začali pracovat mimo Zahradu, střetli se tam s přímým a dobře plánovaným odporem Kaligastii a Daligastii. Padlý Princ byl zbaven funkce vládce světa, ale nebyl odstraněn z

5. ADAM'S ADMINISTRATION

74:5.1 (833.1) For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusem.

74:5.2 (833.2) The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

74:5.3 (833.3) All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

74:5.4 (833.4) For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

74:5.5 (833.5) Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been

planety. Stále se ještě nacházel na zemi a byl, alespoň do určité míry, schopen bránit všem Adamovým plánům na obnovení lidské společnosti. Adam se pokoušel varovat rasy před Kaligastiou, ale byl to velmi těžký úkol, protože jeho úhlavní nepřítel byl pro oči smrtelníků neviditelný.

Také mezi Edenity byli tací, jejichž zmatené myslí se přikláněly k učení Kaligastii o nevázané osobní svobodě; a ti působili Adamovi nekonečné potíže; neustále mařili ty nejlépe míněné plány pro systematický rozvoj a trvalý vývoj. Nakonec byl nucen přerušit svůj program pro rychlou socializaci; vrátil se k Vanově metodě organizování a rozdělil Edenity do oddílů po sto lidech. V čele oddílů byl velitel a ten měl pod sebou své zástupce, z nichž každý velel desetičlenné skupině.

Adam a Eva přišli proto, aby zavedli parlamentní vládu namísto monarchie, ale na celém zemském povrchu nenalezli nic, co by se mohlo nazývat vládou. Prozatím se Adam rozhodl vzdát se všech snah založit parlamentní vládu a před zhroutilím Edenského režimu se mu podařilo vytvořit téměř sto odlehých obchodních a sociálních center, kde vládli jeho jménem silní jedinci. Většina těchto center byla již dříve založena Vanem a Amadonem.

Tradice posílání vyslanců z jednoho kmene do druhého pochází od doby Adama. Toto byl velký krok kupředu ve vývoji řídicího systému.

6. RODINNÝ ŽIVOT ADAMA A EVY

Prostor pro obydlí rodiny Adama měl plochu přesahující 1300 hektarů. V těsné blízkosti kolem této parcely byly vytvořeny podmínky pro péči o více než tři sta tisíc čistokrevných potomků. Ale postavena byla pouze první část plánovaných budov. Ještě předtím než se Adamova rodina rozšířila natolik, aby potřebovala další prostory, byl celý Edenský plán přerušen a Zahrada byla vyklizena.

Adamson byl prvorozným představitelem fialové rasy Urantie. Po něm následovala sestra a Eveson, druhý syn Adama a Evy. Do odchodu Melkisedeků Eva porodila pět dětí; tři syny a dvě dcery. Potom přišly dvojčata. V době svého selhání byla Eva matkou šedesáti tří dětí, třiceti dvou dcer a třiceti jedna synů. Když Adam a Eva opouštěli Zahradu měla jejich rodina čtyři generace v počtu 1647 čistokrevných potomků. Po odchodu ze Zahrady měli ještě spolu čtyřicet dva dětí, kromě dvou potomků každého z nich ze

deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes of mortals.

74:5.6 (833.6) Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his program for immediate socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

74:5.7 (834.1) Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchial, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforesaid by Van and Amadon.

74:5.8 (834.2) The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

74:6.1 (834.3) The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

74:6.2 (834.4) Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Eveson, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-one sons, before the default. When Adam and Eve left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after

smíšeného rodičovství s pozemskými smrtelníky. A zde není zahrnuto adamické potomstvo Noditů a evolučních ras.

Když Adamovy děti přestaly sát po prvním roce života z prsou matky, nepily mléko zvířat. Eva využívala mléko velkého množství rozmanitých ořechů a šťáv četného ovoce a protože velmi dobře znala chemické složení a jejich energii, vhodně je míchala a krmila své děti až do doby, dokud se jim neobjevily zuby.

Přestože vaření se běžně používalo v celém Edenu, v domácnosti Adama se vůbec nevařilo. Zralé ovoce, ořechy a obiloviny byly jejich potravou. Jedli jednou denně, brzy po poledni. Adam a Eva rovněž přímo vsřebávali „světlo a energii“ některých kosmických zářeních, využívajíc pro to strom života.

Těla Adama a Evy vyzařovala třpytivé světlo, ale oni stále nosili oblečení podle zvyklostí svých pozemských druhů. Ačkoliv přes den chodili velmi lehce oblečení, večer se zahalili do nočního oblečení. Původ tradiční svatozáře kolem hlav údajných svatých a nebeských lidí se datuje od dob Adama a Evy. Poněvadž světelné záření jejich těl bylo do značné míry zakryto jejich oblečením, pouze byl vidět svítící kruh kolem jejich hlav. Potomci Adamsona vždy takto zobrazovali svoji představu o lidech, o kterých věřili, že jsou mimořádné duchovně vyvinutí.

Adam a Eva mohli komunikovat jeden s druhým a se svými nejbližšími dětmi na vzdálenost přes osmdesát kilometrů. Tato výměna myšlenek byla umožněna pomocí citlivých plynových dutin, které byly umístěny těsně u mozkových orgánů. Prostřednictvím tohoto mechanismu mohli vysílat a přijímat vibraci myšlenek. Ale o tuto schopnost přišli v okamžiku, kdy jejich mysl podlehla svárlivému a rozvratnému vlivu zla.

Děti Adama chodily do svých vlastních škol do šestnácti let a starší děti učily mladší. Malé děti střídaly aktivity každých třicet minut, starší každou hodinu. To byl na Urantii určitě zcela nový pohled vidět tyto děti Adama a Evy jak se při svých aktivitách hrají, radují se, veselí se a dělají si legraci. Zábava a humor dnešních lidí pocházejí z velké části od adamické rasy. Všichni Adamité měli mimořádný cit pro hudbu a také měli velký smysl pro humor.

Průměrný věk pro zasnoubení bylo osmnáct let a potom tyto mladí lidé zahájili dvouletý kurz,

leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

74:6.3 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

74:6.4 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed "light and energy" direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

74:6.5 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

74:6.6 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

74:6.7 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of music as well as a keen sense of humor.

74:6.8 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a

aby se připravili na převzetí manželských povinností. Způsobilí pro manželství byli ve dvaceti letech a po jeho uzavření započali svůj celoživotní úkol, nebo se na něj začali speciálně připravovat.

Zvyk některých pozdějších národů, které dovolovaly královským rodinám, domněle pocházejících od bohů, manželství bratra a sestry, vychází z tradic potomků Adama, kteří si museli nezbytně brát jeden druhého. Manželské obřady první a druhé generace Zahrady vždy vykonávali Adam s Evou.

7. ŽIVOT V ZAHRADĚ

S výjimkou čtyřleté docházky do západních škol, děti Adama žily a pracovaly na „východě Edenu.“ Inteliktuálně byly děti vzdělávány podle metod škol Jerusemu do šestnácti let. Od šestnácti do dvaceti navštěvovaly na opačném konci Zahrady školy Urantie, ve kterých také plnily funkci učitelů v nižších třídách.

Veškerý účel systému západních škol Zahrady vedl k zespolečenštění. Přestávky v dopoledním vyučování byly využívány pro praxi v zahradnictví a zemědělství, odpolední přestávky pro soutěživé hry. Večery byly věnovány společenským setkáním a rozvíjení osobních vztahů. Náboženská a sexuální výchova byly považovány za rodinné záležitosti, za povinnost rodičů.

Výuka v těchto školách byla zaměřena na:

1. Zdraví a osobní hygienu.
2. Zlaté pravidlo—princip lidských vztahů.
3. Vztah individuálních práv k právům skupiny a povinnosti ke společnosti.
4. Historii a kulturu různých světových ras.
5. Metody rozvíjení a zdokonalování světového obchodu.
6. Koordinaci protichůdných povinností a emocí.
7. Kultivaci her, humoru a soutěží, jako náhradu za fyzické boje.

Tyto školy, jako prakticky všechny činnosti v Zhradě, byly vždy otevřeny pro návštěvníky. Neozbrojení hosté měli vždy volný vstup do Edenu na krátké návštěvy. Aby mohl Urantijec pobývat v Zhradě, musel se „přizpůsobit.“ Byl poučen o

two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

74:6.9 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring — mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. LIFE IN THE GARDEN

74:7.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the “east of Eden.” They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

74:7.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization*. The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

74:7.3 (835.6) The teaching in these schools included instruction regarding:

- 74:7.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.
- 74:7.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.
- 74:7.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.
- 74:7.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.
- 74:7.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.
- 74:7.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.
- 74:7.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

74:7.11 (835.14) The schools, in fact every activity of the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be “adopted.” He received

smyslu a účelu poslání Adamitů a potom dát najevo svůj souhlas s touto misí a vyjádřit oddanost sociální vládě Adama a duchovní svrchovanosti Vesmírného Otce.

Zákony Zahrady byly založeny na starších kodexech Dalamatie a byly stanoveny v sedmi kapitolách:

1. Zákony zdraví a hygieny.
2. Společenská pravidla zahrady.
3. Kodex průmyslu a obchodu.
4. Zákony čestného jednání a soutěžení.
5. Zákony rodinného života.
6. Občanské kodexy zlatého pravidla.
7. Sedm přikázání vyšších morálních norem.

Morální zákon Edenu se jen málo lišil od sedmi přikázání Dalamatie, ale Adamité učili mnoho dalších důvodů pro tato přikázání; například, když se jednalo o přikázání zakazující zabíjet, byl vnitřní Ladič Myšlení představován jako dodatečný důvod pro to, aby se nemařil lidský život. Oni učili, že „kdokoliv prolévá krev člověka, jeho krev bude také prolita člověkem, neboť Bůh stvořil lidi ke svému obrazu.“

Veřejné modlitby se konaly v Edenu v poledne, rodinné modlitby při západu slunce. Adam vynakládal značné úsilí na to, aby zabránil používání souboru modliteb a učil, že účinná modlitba musí být naprosto individuální, že musí být „touhou duše.“ Ale Edenité pokračovali v používání modliteb a způsobu modlení, které se tradovaly od dob Dalamatie. Adam se také snažil o to, aby místo krvavých obětí při náboženských obřadech se nabízely dary země, ale do rozpadu Zahrady udělal v tomto jen malý pokrok.

Adam se snažil učit urantijské rasy o rovnosti pohlaví. To, že Eva pracovala po boku svého muže, udělalo hluboký dojem na všechny obyvatele Zahrady. Adam je vysloveně učil, že žena je rovna muži, a že přispívá těmi životními faktory, které se slučují pro vytvoření nové bytosti. Předtím se lidstvo domnívalo, že veškeré pložení přebývá v „sídle plodnosti otce.“ Na matku se pohlíželo pouze jako na prostředek pro nošení nenarozených dětí a kojení novorozeňat.

Adam učil své současníky všechno, co byli schopni pochopit, ale upřímně řečeno, toho nebylo mnoho. Nicméně, inteligentnější rasy země netrpělivě očekávaly dobu, kdy jim bude dovoleno

instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

74:7.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

- 74:7.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.
- 74:7.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.
- 74:7.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.
- 74:7.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.
- 74:7.17 (836.6) 5. The laws of home life.
- 74:7.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.
- 74:7.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

74:7.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that “whoso sheds man’s blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man.”

74:7.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the “desire of the soul”; but the Edenites continued to use the prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress before the disruption of the Garden.

74:7.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Theretofore, mankind had presumed that all procreation resided in the “loins of the father.” They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and nursing the newborn.

74:7.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked

ženit se s vyvinutějšími dětmi fialové rasy. A jakým by Urantia byla jiným světem, kdyby se tento důležitý plán vylepšení ras uskutečnil! Ale i tak bylo toto malé množství krve importované rasy, kterou evoluční lidé náhodně získali, obrovským přínosem.

Tak Adam pracoval pro blaho a zdokonalení světa svého pobytu. Ale byl to těžký úkol zdokonalit tyto různorodé a zkřížené národy.

8. LEGENDA O STVOŘENÍ SVĚTA

Příběh o stvoření Urantie za šest dnů byl založen na tradici o šesti dnech, které Adam a Eva strávili při své první prohlídce Zahrady. Tato událost dala téměř posvátnou pečeť týdennímu časovému úseku, který byl původně zaveden Dalamatijsci. To, že Adam strávil prohlídkou zahrady a stanovením úvodních organizačních plánů šest dní, nebylo předem domluveno; to se připravovalo ze dne na den. Vybrání sedmého dne pro uctívání bylo čistě náhodné, jak je zřejmé z faktů, vyprávěných v této kapitole.

Legenda o stvoření světa za šest dní se objevila později, ve skutečnosti až za více než třicet tisíc let poté. Jedna z událostí tohoto příběhu, náhlé objevení se slunce a měsíce, mohla mít původ v tradici o jednorázovém náhlém vynoření se světa z hustého kosmického mračka drobounké hmoty, která tak dlouho zakrývala jak slunce, tak i měsíc.

Příběh o stvoření Evy z Adamova žebra je překrouceným zkráceným výkladem o příchodu Adama na zem a těch nebeských operacích, spojených s výměnou živých substancí pro přicházející osobní personál Planetárního Prince před více než čtyři sta padesáti tisíci lety.

Většina lidí na zemi byla ovlivněna pověstí o tom, že Adam a Eva měli svá těla vytvořena po příchodu na Urantii. Víra, že člověk byl vytvořen z hlíny, byla všeobecně uznávána na východní polokouli; toto podání je možno vysledovat od ostrovů Filipín kolem světa až do Afriky. A mnohé národy přijaly tento příběh o vzniku člověka z hlíny důsledkem určitého zvláštního aktu tvoření namísto dřívější víry v postupné tvoření—evoluci.

Daleko od vlivu Dalamatie a Edenu mělo lidstvo tendenci věřit v postupný vzestup lidské rasy. Fakt evoluce není moderním objevem; lidé ve starověku chápali pomalý a evoluční charakter

forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

74:7.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel peoples in the better way.

8. THE LEGEND OF CREATION

74:8.1 (836.14) The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

74:8.2 (837.1) The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

74:8.3 (837.2) The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

74:8.4 (837.3) The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in progressive creation — evolution.

74:8.5 (837.4) Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients

lidského vývoje. Staří Řekové měli o tomto jasné představy, navzdory jejich blízkosti k Mezopotámii. Ačkoliv různorodé rasy země se velmi zamotaly ve svých představách o evoluci, nicméně, mnoho primitivních kmenů věřilo a učilo, že jsou potomci různých zvířat. Primitivní národy měly ve zvyku vybírat si pro své „totemy“ ta zvířata, o kterých se domnívaly, že byly jejich předkové. Některé severoamerické indiánské kmeny věřily, že pocházejí z bobrů a kojotů. Některé africké kmeny učily, že jsou potomky hyeny, kmen v Malajsii zase učil, že pocházejí z lemura a skupina na Nové Guineji tvrdila, že jejich předkem byl papoušek.

Babyloňané, kteří měli bezprostřední kontakt se zbytky civilizace Adamitů, rozvedli a přikrášlili příběh o stvoření člověka; učili, že jsou přímými potomky bohů. Oni se drželi představy o aristokratickém původu své rasy, což se neslučovalo dokonce ani s teorií o stvoření člověka z hlíny.

Popis stvoření ve Starém Zákoně se objevuje mnoho let po Mojžíšovi; on nikdy neučil Hebrejce takovému zkomolenému příběhu. Ale Izraelcům předložil jednoduché a stručné vyprávění o stvoření v naději, že takto posílí svoji výzvu uctívat Stvořitele, Vesmírného Otce, kterého nazýval Pánem Bohem Izraele.

Ve svém raném učení se Mojžíš velmi moudře nesnažil vracet se do dob Adama a protože Mojžíš byl nejvyšším učitelem Hebrejců, pověst o Adamovi se tak začala úzce spojovat s pověstí o stvoření světa. To, že v dřívějších pověstech se hovořilo o civilizaci před Adamem ukazuje jasně fakt, že pozdější editoři, kteří se snažili odstranit veškeré zmínky o lidských činech v době před Adamem, opomenuli vyjmout prozrazující zmínku o Kainově odchodu do „země Noda,“ kde si našel svoji ženu.

Ještě dlouhou dobu po příchodu do Palestiny nepoužívali Hebrejci písmo všeobecně. Naučili se používat abecedu od sousedních Filištinců, kteří byli politickými uprchlíky z vyšší civilizace Kréty. Přibližně do roku 900 př. Kr. Hebrejci používali písmo velmi málo a protože se písemné záznamy u nich objevily velmi pozdě, kolovalo mezi nimi několik rozdílných příběhů o stvoření světa, ale po návratu z babylonského zajetí se více přiklonili k upravené mezopotamské verzi.

Židovská historie se vykrystalizovala kolem postavy Mojžíše a protože on se snažil vysledovat rodokmen Abraháma k Adamovi, Židé se domnívali, že Adam byl prvním člověkem na zemi. Jahve byl stvořitel a poněvadž o Adamovi se předpokládalo, že byl prvním člověkem, musel

understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their “totems” the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

74:8.6 (837.5) The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

74:8.7 (837.6) The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

74:8.8 (837.7) In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the “land of Nod,” where he took himself a wife.

74:8.9 (838.1) The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

74:8.10 (838.2) Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must

Jahve stvořit svět těsně před stvořením Adama. Později se tradice o šesti dnech Adama stala uceleným příběhem s tím výsledkem, že téměř tisíc let po životě Mojžíše na zemi byl napsán příběh o stvoření světa v šesti dnech a byl mu následně připsán.

Když se do Jeruzaléma vrátili židovští kněží, měli již dokončeny spisy o začátku všech věcí. Brzy začali tvrdit, že tato událost byla nedávno objeveným příběhem o stvoření, který napsal Mojžíš. Ale soudobí Hebrejci v době kolem roku 500 př. Kr. nepovažovali tyto spisy za božské zjevení; dívali se na ně podobným způsobem, jak pozdější lidé pohlížejí na mytologické příběhy.

Tento padělaný dokument, domněle považovaný za učení Mojžíše, byl představen Ptolemaiovi, řeckému králi Egypta, který ho nechal přeložit do řečtiny komisí sedmdesáti učenců pro svoji novou knihovnu v Alexandrii. A tak tento příběh našel své místo mezi těmi spisy, které se následně staly součástí pozdější sbírky „svatého písma“ hebrejských a křesťanských náboženství. A protože se s tímto výkladem ztotožnily teologické systémy, taková pojetí hluboce ovlivnila filozofii mnoha západních národů.

Křesťanští učitelé zvětšili víru v libovolné stvoření světa a to všechno vedlo přímo k vytvoření hypotézy o dávném zlatém věku ideálního štěstí a teorii o poklesu člověka, nebo nadčlověka, což vysvětluje neideální podmínky společnosti. Tyto náhledy na život a na místo člověka ve vesmíru byly nanejvýš neradostné, protože byly založeny spíše na víře ve zpětný vývoj, než na víře v progresivní vývoj a rovněž ukazovaly na pomstychtivé Božstvo, které si vylévalo hněv na lidskou rasu jako trest za chyby dávných planetárních správců.

„Zlatý věk“ je mýtus, ale Eden byl skutečností a civilizace Zahrady byla opravdu zničena. Adam a Eva působili v Zahradě sto sedmnáct let když, kvůli netrpělivosti Evy a chybnému úsudku Adama, se odklonili od stanoveného postupu a tím rychle přivedli na sebe neštěstí a způsobili zkázonosné zpomalení evolučního rozvoje celé Urantie.

[Vyprávěno Soloniem, serafským „hlasem v Zahradě.“]

have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the tradition of creation in six days was written out and subsequently credited to him.

74:8.11 (838.3) When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

74:8.12 (838.4) This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the "sacred scriptures" of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

74:8.13 (838.5) The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man's place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

74:8.14 (838.6) The "golden age" is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

74:8.15 (838.7) [Narrated by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Kapitola 75. Pochybení Adama a Evy

⇨ 074

Kniha Urantia

076 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 75 POCHYBENÍ ADAMA A EVY

Sekce

Úvod

1. Problém Urantie
2. Kaligastiovo spiknutí
3. Pokušení Evy
4. Uvědomění si přestupku
5. Důsledky přestupku
6. Adam a Eva odcházejí ze Zahrady
7. Sesazení Adama a Evy
8. Takzvaný dědičný hřích

PAPER 75 THE DEFAULT OF ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. The Urantia Problem
2. Caligastia's Plot
3. The Temptation of Eve
4. The Realization of Default
5. Repercussions of Default
6. Adam and Eve Leave the Garden
7. Degradation of Adam and Eve
8. The So-Called Fall of Man

Úvod

UPLYNULO přes sto let úsilí Adama na Urantii a on viděl jen velmi malý pokrok za hranicemi Zahrady; všeobecně to vypadalo, že se svět příliš nezlepšuje. Uskutečnění vylepšení ras se jevilo velmi daleko a situace se zdála tak beznadějná, že vyžadovala pomoc, kterou původní plány nepředpokládaly. Alespoň to je to, co často proběhlo myslí Adama a to, o čem se mnohokrát vyjadřoval před Evou. Adam a jeho družka zůstávali věrní svému slibu, ale byli tak izolovaní od ostatních Materiálních Synů a byli krajně znepokojeni smutným stavem svého světa.

INTRODUCTION

75:0.1 (839.1) AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.

1. PROBLÉM URANTIE

Adamická mise na experimentální, vzpourou zasažené a izolované Urantii byla nelehkým úkolem. A Materiální Syn a Materiální Dcera si záhy uvědomili obtížnost a složitost svého planetárního poslání. Přesto se odvážně pustili do řešení svých mnohačetných problémů. Ale když přistoupili k nanejvýš důležité činnosti odstranění

1. THE URANTIA PROBLEM

75:1.1 (839.2) The Adamic mission on experimental, rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when

defektních a degenerovaných genotypů lidských rodů, byli naprosto zděšení. Neviděli žádné východisko z tohoto těžkého dilema a nemohli se poradit se svými nadřízenými ani na Jerusemu, ani v Edentii. Izolovaní od vnějšího světa, každý den čelili nějakému novému a komplikovanému problému, který se jim zdál neřešitelným.

Za normálních podmínek prvním úkolem Planetárního Adama a Evy je uspořádání vzájemných vztahů mezi rasami a jejich smíšení. Ale na Urantii se takový projekt jevil skoro beznadějně, protože rasy, i když byly způsobilé fyzicky, nikdy nebyly očištěny od retardovaných a defektních genotypů.

Adam a Eva se ocitli na planetě zcela nepřipravené pro vyhlášení bratrství člověka. Tento svět tápal v nehlubší duchovní temnotě a navíc byl uveden ve zmatek nezdařenou misí předchozí administrativy. Myšlení a morálka byly na nízké úrovni a namísto zahájení úkolu uskutečnit náboženskou jednotu, museli začít úplně nanovo s obrácením obyvatel planety na nejjednodušší formy náboženské víry. Místo, aby našli jeden jazyk, který by se stal společným jazykem, museli se vypořádat s celosvětovým chaosem stovek a stovek místních dialektů. Žádný planetární Adam nebyl nikdy umístěn na obtížnější svět; překážky se zdály nepřekonatelné a problémy neřešitelné.

Nacházeli se v izolaci a děsivý pocit osamělosti, který na ně padl, byl o to více zesílen brzkým odchodem prozatímních správců Melkisedeků. S bytostmi mimo planetu mohli komunikovat pouze nepřímo a to prostřednictvím andělských řádů. Jejich odhodlání pomalu sláblo, jejich elán poklesl a někdy jejich víra ochabovala.

A toto je pravdivý obraz zděšení těchto dvou ušlechtilých duší, když přemýšlely o úkolech, které před nimi stály. Oni oba si plně uvědomovali ten obrovský úkol, který byl spojen s vykonáním jejich planetárního poslání.

Pravděpodobně žádný z Materiálních Synů Nebadonu nikdy nečelil tak obtížnému a zdánlivě beznadějnému úkolu, před kterým stáli Adam a Eva na zubožené Urantii. Ale, kdyby byli více prozíraví a trpělivější, časem mohli dosáhnout úspěchu. Oba dva, především Eva, byli vcelku velmi netrpěliví; nebyli ochotni podstoupit dlouhý, velmi dlouhý test vytrvalosti. Chtěli vidět okamžité výsledky, což se jim podařilo, ale takto dosažené výsledky se ukázaly nejzhooubnějšími jak pro ně, tak i pro jejich svět.

they addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some new and complicated tangle, some problem that seemed to be unsolvable.

75:1.2 (839.3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

75:1.3 (839.4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

75:1.4 (839.5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

75:1.5 (840.1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

75:1.6 (840.2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient*. Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results thus secured proved most disastrous both to

themselves and to their world.

2. KALIGASTIOVO SPIKNUTÍ

Kaligastia často navštěvoval Zahradu a mnohokrát vedl rozhovory s Adamem a Evou, ale oni byli neústupní jeho návrhům pro kompromis a zkrácený postup. Měli před sebou dostatek důkazů o tom, co způsobila vzpoura a proto byli proti všemu takovému našeptávání velmi imunní. Také mladí potomci Adama se nedali ovlivnit nabídkami Daligastii. A přirozeně, ani Kaligastia, ani jeho druh, neměli moc ovlivnit žádného jedince proti jeho vůli, o to méně mohli přemluvit děti Adama páchat zlo.

Je nutno si připomenout, že Kaligastia byl stále formálním Planetárním Princem Urantie; i když pochybil, byl nicméně vysokým Synem lokálního vesmíru. S konečnou platností byl sesazen až v době pobytu Krista Michaela na Urantii.

Ale padlý Princ byl neodbytný a zatvrzelý. Brzy přestal působit na Adama a rozhodl se udělat listivý útok na Evu. Zloduch přišel k závěru, že jediná naděje na úspěch spočívá v tom, že obratně využije vhodné osoby, patřící k horní vrstvě Noditů, potomků svého bývalého osobního personálu. A tak připravil plány pro zlákáání matky fialové rasy.

Evu nikdy ani vzdáleně nenapadlo, aby někdy udělala něco, co by bylo v rozporu s plány Adama, nebo ohrozilo jejich planetární misi. Protože dobře věděli o tendenci ženy vidět okamžité výsledky, namísto vzdálených účinků prozíravého plánování, Melkisedekové, ještě před svým odchodem, varovali především Evu před neobvyklými nástrahami, ztěžující jejich postavení na planetě a zdůrazňovali jí, že nikdy nesmí opustit své místo po boku svého druha, což znamená, aby se nikdy nepokoušela o žádné osobní či tajné metody na podporu jejich společného poslání. Po dobu více než sto let Eva svědomitě dodržovala tyto zásady a vůbec si nebyla vědoma žádného nebezpečí, když ji začal častěji navštěvovat jeden z vůdců Noditů—Serapatatia. Tyto návštěvy se stávaly stále více soukromějšími a důvěrnějšími a jejich vztah se vyvinul tak pozvolna a přirozeně, že tím byla sama Eva zaskočena.

Obyvatelé Zahrady udržovali kontakty s Nodity od prvních dnů Edenu. Tito smíšení potomci provinilých členů osobního personálu Kaligastii jim často prokazovali cennou pomoc a spolupráci a nyní tito Nodité se měli stát příčinou naprosté zkázy a trvalého zničení Edenu.

2. CALIGASTIA'S PLOT

75:2.1 (840.3) Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

75:2.2 (840.4) It must be remembered that Caligastia was still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

75:2.3 (840.5) But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

75:2.4 (840.6) It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust. Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

75:2.5 (840.7) The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to meet its complete undoing and final overthrow.

3. POKUŠENÍ EVY

Adam právě završil svých prvních sto let na zemi, když Serapatatia převzal po smrti svého otce vůdcovství nad západní, čili syrskou, konfederací noditských kmenů. Hnědě zbarvený Serapatatia byl nádherným potomkem bývalého předsedy komise pro zdraví v Dalamatii a jedné z vůdců ženských myslí modré rasy těch dávných dob. Po dlouhé věky tato rodová linie vládla západním kmenům Noditů a měla na ně velký vliv.

Serapatatia několikrát navštívil Zahradu a hluboce na něho zapůsobila oprávněnost poslání Adama. A brzy po převzetí vůdcovství nad syrskými Nodity oznámil svoje rozhodnutí o připojení se k činnosti Adama a Evy v Zahradě. Většina jeho lidí se k němu v tomto programu připojila a Adam byl potěšen zprávou, že nejmocnější a nejinteligentnější ze všech sousedních kmenů se jako celek dal na stranu programu vylepšení světa; bylo to rozhodně povzbudivé. A brzy po této významné události byl Serapatatia se svým novým personálem přijat Adamem a Evou v jejich vlastním domě.

Serapatatia se stal jedním z nejschopnějších a nejvýkonnějších pomocníků Adama. Byl naprosto čestný a zcela upřímný ve všech svých činnostech; nebyl si nikdy vědom, dokonce ani později, že byl využíván jako podružný nástroj mazaného Kaligastia.

Zanedlouho se Serapatatia stal zastupujícím předsedou edenské komise pro otázky kmenových vztahů a připravilo se mnoho plánů pro intenzivnější pokračování v činnosti získat vzdálené kmeny pro věc Edenu.

Často jednal s Adamem a Evou, především s Evou, a hovořili spolu o možnostech zdokonalení jejich metod. Jednoho dne, při rozhovoru s Evou, Serapatatia dostal nápad, že zatímco se čeká na doplnění velkého počtu členů fialové rasy, bylo by prospěšné, kdyby se mezitím něco udělalo, co by urychlilo rozvoj nutných čekajících kmenů. Serapatatia tvrdil, že když Nodité, jako nejvyspělejší a ochotné spolupracující rasa, by měla vůdce narozeného s podílem krve fialové rasy, vytvořilo by to silné pouto, které by spojilo tyto národy těsněji se Zahradou. A to všechno bylo míněno uvážlivě a upřímně a pro dobro světa, poněvadž toto dítě, které by bylo vychováno a vzděláno v Zahradě, by natrvalo vykonávalo silný vliv na národy svého otce.

3. THE TEMPTATION OF EVE

75:3.1 (841.1) Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

75:3.2 (841.2) Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in their own home.

75:3.3 (841.3) Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

75:3.4 (841.4) Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

75:3.5 (841.5) He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good over his father's people.

Je nutno opět zdůraznit, že ve všem, co Serapatatia navrhl, byl naprosto čestný a zcela upřímný. Nikdy, ani na okamžik, ho nenapadlo, že hrál do ruky Kaligastiovi a Daligastiovi. Serapatatia byl cele oddaný plánu vytvoření silné rezervy fialové rasy předtím, než se pokusil urychlit celosvětový rozvoj zmatených národů Urantie. Ale to by trvalo stovky let a on byl netrpělivý; chtěl vidět nějaké výsledky okamžitě—ještě během svého vlastního života. Dal Evě jasně na srozuměnou, že Adam je často znechucen tím málem, co se dokázalo pro zlepšení světa.

Tyto plány uzrávaly v tajnosti déle než pět let. Nakonec nastala chvíle, kdy Eva souhlasila s tím, že se tajně setká s Kano, což byl mimořádně inteligentní a energický vůdce nedaleké osady spřátelených Noditů. Kano choval velké sympatie k adamickému režimu; vlastně byl opravdovým duchovním vůdcem sousedících Noditů, kteří podporovali přátelské vztahy se Zahradou.

K osudovému setkání došlo za soumraku podzimního večera ne příliš daleko od domu Adama. Eva se nikdy předtím s obdivuhodným a zaníceným Kano nesetkala—a on byl nádherným představitelem zbytků těch lidí, jejichž dokonalá stavba těla a výjimečný intelekt pocházely od jeho vzdálených předků z osobního personálu Prince. Kano také plně věřil v oprávněnost plánu Serapatatii. (Za hranicemi Zahrady bylo mnohoženství běžným zvykem.)

Ovlivněna lichotkami, nadšením a působivým osobním přemlouváním, Eva hned na místě souhlasila, že se bude podílet na tak hodně diskutovaném činu, že přidá svůj vlastní malý program záchrany světa k většímu a mnohem dalekosáhlejšímu božskému plánu. Než si stačila zcela uvědomit co se odehrává, osudový krok byl učiněn. Čin byl vykonán.

4. UVĚDOMĚNÍ SI PŘESTUPKU

Nebeský život na planetě byl na nohou. Adam poznal, že něco není v pořádku a požádal Evu, aby s ním odešla stranou do Zahrady. A tady Adam poprvé uslyšel celý příběh o dlouhodobé přípravě plánu pro urychlení rozvoje světa současně dvěma směry: pokračováním v božském plánu souběžně s uskutečněním návrhu Serapatatii.

A když Materiální Syn a Materiální Dcera spolu hovořili v měsícem osvětlené zahradě „hlas Zahrady“ je pokáral za jejich neposlušnost. A ten hlas nebyl žádný jiný než moje vlastní oznámení edenskému páru, že porušili úmluvu Zahrady; že

75:3.6 (841.6) It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75:3.7 (841.7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

75:3.8 (842.1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince's staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

75:3.9 (842.2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

75:4.1 (842.3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

75:4.2 (842.4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, “the voice in the Garden” reproved them for disobedience. And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had

neuposlechli pokyny Melkisedeků; že nedodrželi svůj sliv věrnosti vládci vesmíru.

Eva souhlasila s účastí na vykonání dobra a zla. Dobro je uskutečňování božských plánů; zlo je promyšlené porušení božské vůle; zlo je upravení plánů a porušení stanovených metod, což způsobuje disharmonii ve vesmíru a chaos na planetě.

Pokaždé, když Zahradní pár pojídal plody stromu života, byl varován strážným archandělem, aby nepodleh návrhům Kaligastii spojit dobro a zlo. A byl upozorněn takto: „V ten den, kdy smísíte dobro a zlo, nevyhnutelně se stanete podobným smrtelníkům tohoto světa; nevyhnutelně zemřete.“

Eva pověděla Kano o těchto často opakovaných výstrahách při jejich tajném osudovém setkání, ale Kano, neznajíc důležitosti či význam takových varování, ji ujistil, že muži a ženy s dobrými úmysly a upřímnými záměry nemohou konat zlo; že určitě nezemře, ale spíše bude opět žít v osobě jejich potomka, který vyroste, aby zvelebil a stabilizoval celý svět.

Přestože byl tento záměr pozměnit božský plán pojat a vykonán s naprostou upřímností a s nejušlechtilějšími úmysly ve prospěch světa, představoval zlo, protože ztělesňoval nemravný způsob dosáhnout čestných cílů a odchýlil se od správného způsobu—božského plánu.

Pravdou je, že Eva shledala Kana příjemným na pohled a plně si uvědomila všechno, co její svůdce sliboval, že to bude „nové a zvětšené poznání lidských činů a urychlení pochopení lidské podstaty jako doplněk chápání adamické podstaty.“

V tu noc v Zahradě jsem hovořil s otcem a matkou fialové rasy, což bylo mojí povinností za těchto politováníhodných okolností. Vyslechl jsem celý příběh o tom, co všechno vedlo k přestupku Matky Evy a dal jsem oběma pokyny a rady, týkající se bezprostřední situace. Některých rad uposlechli; jiných nedbali. Tento rozhovor se popisuje ve vašich spisech takto: „Hospodin Bůh volal v Zahradě na Adama a Evu: „Kde jste?“ U pozdějších generací bylo zvykem přisuzovat všechno neobvyklé a zvláštní, ať již přírodní či duchovní, přímo k osobním zásahům Bohů.

transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of trust to the sovereign of the universe.

75:4.3 (842.5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and planetary confusion.

75:4.4 (842.6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus admonished: “In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die.”

75:4.5 (842.7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75:4.6 (842.8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75:4.7 (843.1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of “new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature.”

75:4.8 (843.2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as “the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, “Where are you?”” It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

5. DŮSLEDKY PŘESTUPKU

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

Evino vystřízlivění bylo opravdu dojemné. Adam viděl tu složitost celé situace a zcela zdrcen a sklíčen projevoval pouze soucit a pochopení pro svoji chybující družku.

V zoufalém stavu z uvědomění selhání vyhledal Adam, den po Evině chybném kroku, Laottu, výjimečnou ženu z kmene Noditů, která vedla západní školy Zahrady a bez přemýšlení spáchal stejnou pošetilost jako Eva. Ale nespěchejte se závěry; Adam nebyl sveden; on přesně věděl co dělá; on se záměrně rozhodl sdílet Evin osud. On miloval svoji družku s nadlidskou láskou a pomyšlení na možnost zůstat sám na Urantii bez Evy bylo víc než mohl snést.

Když se dozvěděli co se Evě stalo, rozzuření obyvatelé Zahrady se stali nezvladatelnými a vyhlásili válku sousední osadě Noditů. Vyhrnuli se z brán Edenu a vtrhli na tyto nepřipravené lidi a všechny do jednoho je vyvraždili—ušetřen nebyl nikdo, ani jeden muž, žena či dítě. A Kano, otec ještě nenarozeného Kaina, také zahynul.

Když si Serapatatia uvědomil co se stalo, byl podeššen a vystrašen a plný výčitek. Následujícího dne se utopil ve velké řece.

Děti Adama se snažily utěšit svoji rozrušenou matku, zatímco jejich otec se uchýlil na třicet dní do samoty. Když byl konečně Adam schopen střízlivě uvažovat, vrátil se domů a začal plánovat jejich budoucí postup.

Důsledky pošetilého jednání zmatených rodičů se často projevují na jejich nevinných dětech. Čestní a ušlechtilí synové a dcery Adama a Evy byli zdrceni nevysvětlitelnou lítostí nad neuvěřitelnou tragédií, která je tak znenadání a tak nemilosrdně zasáhla. Déle než padesát let trvalo starším z těchto dětí vzpomínat se ze zármutku a žalu těchto tragických dnů, především z hrůz během těch třiceti dní, kdy jejich otec nebyl doma a jejich duchem nepřítomná matka vůbec nic nevěděla kde se nachází a jaký je jeho osud.

Pro Evu bylo těchto třicet dnů jako dlouhé roky žalu a trápení. Tato vznešená duše se již nikdy plně nevzpamatovala z důsledků tohoto trýznícího období psychického utrpení a duchovního soužení. Ve vzpomínkách Evy se žádná událost po jejich následném sesazení a materiálním strádání nedala srovnat s těmi děsivými dny a nesnesitelnými noci osamocení a neúnosné nejistoty. Dozvěděla se o ukvapeném

75:5.1 (843.3) Eve's disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and sympathy for his erring mate.

75:5.2 (843.4) It was in the despair of the realization of failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75:5.3 (843.5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75:5.4 (843.6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75:5.5 (843.7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75:5.6 (843.8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75:5.7 (843.9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and spiritual sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to compare in Eve's memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of Serapatatia and did not know whether her mate

činu Serapatatii a nevěděla zdali její zarmoucený druh si nevzal život, nebo byl odstraněn z planety kvůli jejímu přestupku. A když se Adam vrátil, Eva prožívala takový pocit štěstí a vděčnosti, který nepoznala za celé jejich dlouhé a těžké životní partnerství, naplněném úmornou prací.

Čas ubíhal, ale Adam si nebyl jistý podstatou jejich přečinu. A až za sedmdesát dnů po pochybení Evy, kdy se vrátili na Urantii prozatímní správcové Melkisedekové a převzali pravomoc nad světovými záležitostmi, pochopil, že selhali.

Ale čekali ještě další nesnáze. Netrvalo dlouho a zpráva o vyhlazení osady Noditů v blízkosti Edenu se donesla k rodnému kmeni Sarapatatii na severu a okamžitě se začala shromažďovat velká armáda, aby se vydala na pochod na Eden. A toto byl začátek dlouhého a krutého válčení mezi Adamity a Nodity, poněvadž toto nepřátelství trvalo ještě dlouho po odchodu Adama a jeho přívrženců do druhé zahrady v údolí Eufratu. Existovala silná a trvalá „nenávist mezi tím mužem a ženou, mezi jeho semenem a jejím semenem.“

6. ADAM A EVA ODCHÁZEJÍ ZE ZAHRADY

Když se Adam dozvěděl, že se blíží Nodité, obrátil se o radu na Melkisedeky, ale ti mu odmítli poradit. Pouze mu řekli, aby udělal co sám považuje za nejlepší a ať se rozhodne jakkoliv, slíbili mu svoji přátelskou podporu pokud to jen bude možné. Melkisedekové neměli dovoleno zasahovat do osobních plánů Adama a Evy.

Adam věděl, že on a Eva selhali; řekla mu to přítomnost Melkisedeků, ačkoliv stále ještě nic nevěděl o svých osobních postaveních, nebo budoucím osudu. Celou noc jednal s téměř dvanácti sty věrnými stoupenci, kteří se zavázali, že budou následovat svého vůdce a příští den v poledne tito poutníci vyrazili z Edenu na cestu, aby našli místo pro nový domov. Adam neměl vůbec válku v oblíbě a proto se rozhodl přenechat první zahradu Noditům bez boje.

Třetího dne po odchodu ze Zahrady byla edenská karavana zastavena příchodem serafských přepravců z Jerusemu. A poprvé byli Adam a Eva informováni o tom, co se stane s jejich dětmi. Zatímco přepravci čekali, těm dětem, které dospěly do věku samostatnosti (dvacet let) byla dána možnost rozhodnout se zůstat na Urantii se svými rodiči, nebo se stát schovanci Nejsvrchovanějších Norlatiadeku. Dvě třetiny z nich se rozhodly jít do Edentie; přibližně jedna třetina si zvolila zůstat se svými rodiči. Všechny děti mladšího věku byly vzaty do Edentie. Při

had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

75:5.8 (844.1) Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

75:5.9 (844.2) But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting "enmity between that man and the woman, between his seed and her seed."

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

75:6.1 (844.3) When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

75:6.2 (844.4) Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes. Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

75:6.3 (844.5) The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Jerusem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of prechoice age were taken to Edentia. No one

pohledu na smutné loučení Materiálního Syna a Materiální Dcery se svými dětmi nebylo možné si neuvědomit, že cesta hříšníka je těžká. V současné době jsou tito potomci Adama a Evy na Edentii; my nevíme, jaký osud je čeká.

Byla to smutná, velmi smutná karavana, která se chystala vyrazit na další cestu. Mohlo být něco tragičtějšího! Přijít na svět s takovými velkými nadějemi, být tak slibně přijat a potom zostuzen odejít z Edenu jenom proto, přijít o více než tři čtvrtiny svých dětí dokonce ještě před nalezením nového příbytku!

7. SESAZENÍ ADAMA A EVY

Právě během této zastávky byli Adam a Eva informováni o povaze jejich přestupku a byli uvědomeni o svém osudu. Pro oznámení rozsudku se objevil Gabriel. A takový byl verdikt: planetární Adam a Eva byli uznáni vinnými; porušili svůj slib správcovství této obydlené planety.

Přestože byli sklíčení pocitem viny, Adam a Eva byli velmi potěšeni oznámením, že jejich soudci na Salvingtonu je zprostili všech obvinění za „opovrhování vesmírné vlády.“ Nebyli obviněni ze vzpoury.

Edenskému páru bylo sděleno, že byli poníženi na úroveň smrtelníků daného světa. Proto budou od této chvíle jednat jako muž a žena Urantie, hledíc na budoucnost světových ras jako na svoji vlastní budoucnost.

Dávno předtím, než Adam a Eva odešli z Jerusemu, jejich instruktoři jim dopodrobna vysvětlili důsledky jakéhokoliv podstatného odchýlení od božských plánů. Já jsem je osobně a opakovaně varoval, jak před odchodem, tak i po příchodu na Urantii, že snížení na úroveň smrtelníků bude mít neodvratitelný důsledek—nevynutelné potrestání, které neomylně přijde za selhání při uskutečňování jejich planetární mise. Ale pro jasné porozumění důsledků doprovázejících selhání Adama a Evy je nutné pochopit nesmrtelný status materiálního řádu synovstva.

1. Podobně jako jejich druhové na Jerusemu, Adam a Eva udržovali svoji nesmrtelnost prostřednictvím intelektuálního spojení s gravitačním okruhem mysli Ducha. Jestli je tato životadárná podpora přerušena mentálním odpojením, potom, bez ohledu na duchovní úroveň existence tvora, status nesmrtelnosti je ztracen.

could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

75:6.4 (844.6) It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

75:7.1 (845.1) It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

75:7.2 (845.2) While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in “contempt of the universe government.” They had not been held guilty of rebellion.

75:7.3 (845.3) The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

75:7.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

75:7.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusem, maintained immortal status through intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality status is lost. Mortal status followed by physical

Status smrtelníků a následná fyzická smrt byly nevyhnutelným důsledkem intelektuálního selhání Adama a Evy.

2. Kromě toho, Materiální Syn a Materiální Dcera byli také ztělesněni do podoby smrtelných těl tohoto světa a proto byli ještě závislí na činnosti dvojitého cirkulačního systému energie; jeden čerpal z jejich fyzických podstat a druhý ze superenergie uložené v plodech stromu života. Archanděl strážný neustále připomínal Adamovi a Evě, že zklamání důvěry vyvrcholí v ponížení statusu a v zamezení přístupu k tomuto zdroji energie následně po jejich selhání.

Ano, Kaligastiovi se podařilo oklamat Adama a Evu, ale nedosáhl svého cíle, aby je zavedl do otevřené vzpoury proti vesmírné vládě. Co oni udělali bylo opravdu špatné, ale nikdy se neprovinili pohrdáním pravdy a nikdy se vědomě nezapojili do vzpoury proti spravedlivé vládě Vesmírného Otce a jeho Syna Tvořitele.

8. TAKZVANÝ DĚDIČNÝ HŘÍCH

Adam a Eva skutečně spadli z vysokého postavení Materiálních Synů dolů na nízký status smrtelného člověka. Ale to nebyl dědičný hřích člověka. Lidská rasa byla vylepšena navzdory bezprostředním důsledkům přestupku Adama a Evy. Přestože božský plán dát národům Urantie fialovou rasu se nepodařil, smrtelné rasy nesmírně získaly z omezeného přínosu, který Adam a jeho potomci přinesli urantijským rasám.

Žádný „dědičný hřích člověka“ neexistoval a neexistuje. Historie lidského rodu je historií progresivní evoluce a adamické poskytnutí zanechalo světové národy ve výrazně zdokonaleném stavu oproti jejich předchozímu biologickému postavení. V současné době vyspělejší etnické skupiny mají dědičné vlastnosti, pocházející až ze čtyř rozdílných rodových zdrojů: Andonitů, Sangiků, Noditů a Adamitů.

Adam by neměl být považován za příčinu zlého osudu lidské rasy. I když selhal při vykonávání božského plánu, i když porušil svůj slib sjednaný s Božstvem, i když on a jeho družka byli opravdu poníženi na úroveň tvora, nehledě na to všechno, jejich přínos pro lidskou rasu byl značný a urychlil rozvoj civilizace na Urantii.

Při hodnocení výsledků adamické mise na vašem světě je v rámci spravedlnosti nezbytné vzít v potaz podmínky na planetě. Adam byl postaven před téměř beznadějný úkol, když byl se svojí nádhernou družkou dopraven z Jerusemu na

dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

75:7.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures, the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

75:7.7 (845.7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

75:8.1 (845.8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default. Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

75:8.2 (846.1) There has been no "fall of man." The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

75:8.3 (846.2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

75:8.4 (846.3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported

tuto ponurou a zmatenou planetu. Ale kdyby se řídili radami Melkisedeků a jejich společníků a kdyby byli trpělivější, nakonec by dosáhli úspěchu. Ale Eva uposlechla záluďnou propagandu o osobní svobodě a nezávislosti planetárního jednání. Eva byla svedena k experimentování s životní plazmou materiálního řádu synovstva a připustila předčasné smíšení jí svěřené plazmy s plazmou existujícího pomíchaného druhu původního prototypu Nositelů Života, který se unáhleně spojil s plazmou rozmnožujících se bytostí, kdysi náležících k personálu Planetárního Prince.

Nikdy během celého vašeho vzestupu k Ráji nezáskáte nic netrpělivou snahou obejít stanovené a božské plány nějakou zkratkou, osobní vynalézavostí, nebo jinými nápady na vylepšení cesty dokonalosti, vedoucí k dokonalosti a pro věčnou dokonalost.

Celkem vzato, pravděpodobně nikdy nedošlo k více skličujícímu selhání moudrosti na žádné planetě v celém Nebadonu. Ale to není neobvyklé, že se taková pochybení stávají při řízení evolučních vesmírů. Jsme součástí gigantického tvoření a není překvapující, že něco nefunguje dokonale; náš vesmír nebyl vytvořen dokonalým. Dokonalost je naším věčným cílem a ne naším původem.

Kdyby náš vesmír byl mechanický, kdyby byl První Zdroj a Střed pouhou silou a ne také osobností, kdyby všechno tvoření bylo seskupením fyzické hmoty ovládané přesnými zákony, charakterizovanými neměnnými chody energie, potom by se mohlo dosáhnout dokonalosti, dokonce navzdory nedokončenému vesmíru. Neexistoval by žádný nesoulad; neexistovaly by žádné neshody. Ale v našem vyvíjejícím se vesmíru relativní dokonalosti a nedokonalosti my jsme rádi, že neshody a nedorozumění jsou možné, protože takto je dokázána skutečnost a působení osobnosti ve vesmíru. A jestli je naše vytvoření existencí, ovládanou osobností, potom můžete být ujištěni možnostmi věčného života osobnosti, zdokonalením a úspěchem; můžeme být jisti osobním růstem, zkušenostmi a poznáním. Jaký je to nádherný vesmír v tom, že je osobní a progresivní a ne pouze mechanický či dokonce pasivně dokonalý!

[Představeno Soloniem, „serafským hlasem v Zahradě.“]

from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and *had they been more patient*, they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

75:8.5 (846.4) Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

75:8.6 (846.5) All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that these missteps occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

75:8.7 (846.6) If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

75:8.8 (846.7) [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Kapitola 76. Druhá zahrada

⇐ 075

Kniha Urantia

077 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 76 DRUHÁ ZAHRAHA

Sekce

Úvod

1. Příchod Edenitů do Mezopotámie
2. Kain a Ábel
3. Život v Mezopotámii
4. Fialová rasa
5. Smrt Adama a Evy
6. Pokračování života Adama a Evy

PAPER 76 THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

Úvod

KDYŽ se Adam rozhodl odejít z první zahrady a ponechat ji bez boje Noditům, on a jeho stoupenci nemohli jít na západ, protože Edenité neměli žádné vhodné lodě pro takovou mořskou výpravu. Nemohli jít na sever; severní Nodité byli již na pochodu směrem na Eden. Báli se jít na jih; kopcovité oblasti tohoto regionu byly zaplaveny nepřátelskými kmeny. Jediná volná cesta byla na východ a tak se vydali východním směrem k vlnitým oblastem mezi řekami Tigris a Euphrat. A mnozí z těch, kteří zůstali, se později také vydali na východ, aby se připojili k Adamitům v jejich novém údolním domově.

Kain a Sansa se narodili ještě předtím než adamická karavana dosáhla svého cíle, místa mezi řekami v Mezopotámii. Laotta, matka Sansy, zemřela při porodu své dcery; Eva hodně trpěla, ale díky své nadřazené síle porod přežila. Eva si vzala k sobě Sansu, dítě Laotty a kojila ji a Sansa byla vychovávána spolu s Kainem. Ze Sansy vyrostla žena mimořádných schopností. Stala se ženou Sargana, náčelníka severních modrých ras a přispěla ke zdokonalení modrých lidí té doby.

INTRODUCTION

76:0.1 (847.1) WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

76:0.2 (847.2) Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the advancement of the blue men of those times.

1. PŘÍCHOD EDENITŮ DO MEZOPOTÁMIE

Téměř celý rok trvalo karavaně Adama dosáhnout řeky Eufrat. Řeku našli rozvodněnou a proto se utábořili na pláních západně od proudu, kde zůstali téměř šest týdnů než se dostali na druhou stranu na území mezi řekami, na kterém měla vzniknout druhá zahrada.

Když se obyvatelé žijící na území druhé zahrady doslechli, že král a vysoký kněz Edenské Zahrady se k nim blíží, kvapně uprchli do západních hor. Když tam Adam dorazil, našel celé vytoužené území opuštěné. A tady, na novém místě se Adam se svými pomocníky dal do práce, aby vystavěli nové domy a založili nové centrum kultury a náboženství.

Toto místo Adam znal jako jedno ze tří původně vybraných míst komisí, která byla vyslána najít vhodné lokality pro Zahradu, navrženou Vanem a Amadonem. V té době řeky Eufrat a Tigris vytvářely vhodnou přírodní obranu a nepříteliš daleko severně od druhé zahrady se toky obou řek k sobě přiblížily tak těsně, takže pak jen stačilo na jihu postavit mezi řekami obranný val v délce devadesáti kilometrů, aby území bylo chráněno také od jihu.

Jakmile se usadili v novém Edenu, adamité se museli nutně přizpůsobit tvrdému způsobu života; opravdu to vypadalo, jako by tato země byla prokleta. Příroda opět vládla svými zákony. Nyní byli Adamité nuceni zajistit si živobytí tvrdou prací na nepřipravené půdě a vypořádat se s realitami života tváří v tvář nehostinné přírodě a protikladům smrtelné existence. První zahradu našli částečně pro ně připravenou, ale ta druhá musela být vystavěna jejich vlastníma rukama a v „potu svých tváří.“

2. KAIN A ÁBEL

Za necelé dva roky po narození Kaina se narodil Ábel, první dítě Adama a Evy narozené ve druhé zahradě. Když měl Ábel dvanáct let, rozhodl se být pastýřem; Kain si zvolil být zemědělcem.

V těch dobách bylo zvykem přinášet kněžím obětní dary, které člověk mohl dát. Pastýři přinášeli své ovce a zemědělci plody ze svých polí. Podle tohoto zvyku Kain a Ábel také pravidelně přinášeli obětní dary kněžím. Oba chlapci se často spolu přeli o tom, které z jejich povolání je důležitější a Ábel vždy důrazně tvrdil, že kněží dávají přednost jeho živočišným obětním darům. Marně se Kain odvolával na tradice

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847.3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way across to the land between the rivers which was to become the second garden.

76:1.2 (847.4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847.5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847.6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the "sweat of their faces."

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848.1) Less than two years after Cain's birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

76:2.2 (848.2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that preference was shown for his animal sacrifices. In

prvního Edenu, kde se dříve upřednostňovaly plody z polí. Ale toto Ábel nepřipustil a z jeho rozpaků si dělal posměchy.

V době prvního Edenu se Adam opravdu snažil zabránit zvířecím obětním darům, takže Kain měl oprávněný důvod pro své tvrzení. Avšak organizování náboženského života druhého Edenu bylo velmi obtížné. Adam byl zavalen obrovským množstvím problémů, spojených s výstavbou domů, obranného systému a zemědělství. A poněvadž byl značně duchovně deprimovaný, svěřil organizování vzdělání a uctívání těm Noditům, kteří tuto činnost vykonávali v první Zahradě; a netrvalo to dlouho a úřadující noditští kněží se začali vracet ke způsobům a pravidlům z dob před příchodem Adama.

Ti dva chlapci spolu nikdy dobře nevycházeli a ta věc s obětními dary ještě více přispěla k rostoucí nenávisti mezi nimi. Ábel věděl, že je synem Adama a Evy a nikdy neopomenul připomenout Kainovi, že Adam není jeho otcem. Kain nebyl čistokrevný představitel fialové rasy, protože jeho otec patřil k těm noditům, kteří se později smísili s modrými a červenými lidmi a s původním andonickým rodem. A to všechno, společně s Kainovou přirozenou zděděnou bojechtivou povahou, bylo příčinou stále se stupňující nenávisti ke svému mladšímu bratrovi.

Když bylo chlapcům osmnáct a dvacet let, tak napětí mezi nimi dosáhlo vrcholu a jednoho dne, Ábelovy posměšky tak rozzuřily jeho agresivního bratra, že Kain se ve hněvu proti němu obrátil a zabil jej.

Zkoumáním chování Ábela je možno zjistit jakou roli hrají faktory prostředí a vzdělání ve vývoji charakteru. Ábel měl ideální dědičné předpoklady a zděděné vlastnosti jsou podstatou každého charakteru; ale vliv špatného prostředí prakticky neutralizuje tyto skvělé zděděné vlohy. Ábel, především během jeho mladších let, byl značně ovlivněn nevhodným prostředím. Kdyby se dožil dvaceti pěti nebo třiceti let, byl by z něho naprosto jiný člověk; jeho nádherné zděděné vlastnosti by se potom projevily. Zatímco prospěšné prostředí nemůže příliš přispět k úplnému překonání zděděných charakterových vad, špatné prostředí může velmi účinně zničit vynikající zděděné vlohy, při nejmenším v mladém věku. Dobré sociální prostředí a náležité vzdělání jsou nezbytnou půdou a atmosférou pro získání většiny potenciálu ze zděděných dobrých rysů.

Rodiče Ábela se dozvěděli o jeho smrti tehdy, když jeho psi přivedli domů stádo bez pána. Pro Adama a Evu se Kain rychle stával děsivou připomínkou své vlastní pošetilosti a podporovali ho v jeho rozhodnutí odejít ze zahrady.

vain did Cain appeal to the traditions of the first Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

76:2.3 (848.3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

76:2.4 (848.4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

76:2.5 (848.5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

76:2.6 (848.6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

76:2.7 (849.1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the

Život Kaina v Mezopotámii nebyl zrovna šťastný, protože se tímto zvláštním způsobem stal symbolem selhání Adama a Evy. Nebylo to proto, že by se jeho druhové k němu chovali nepřátelsky, ale Kain si nebyl nevědomý jejich podvědomého odporu proti jeho přítomnosti. Kain věděl, že když neměl žádný kmenový znak, byl by zabit prvními sousedními domorodci, které by mohl náhodou potkat. Strach a nějaké výčitky ho přiměly k pokání. V Kainovi nikdy nepobýval Ladič Myšlení, on měl vždy odpor k rodinné disciplíně a pohrdal náboženstvím svého otce. Ale nyní přišel za Evou, svojí matkou, a požádal ji o duchovní pomoc a radu a když tak upřímně hledal božskou podporu, obýdlil ho Ladič Myšlení. A tento Ladič, pobývající uvnitř a dívající se ven, dal Kainovi výraznou výhodu nadřazenosti, která ho zařadila do rovného postavení s velmi obávaným kmenem Adama.

A tak Kain odešel do země Noda na východ od druhého Edenu. Stal se významným vůdcem jednoho kmene z národa svého otce a naplnil tak do určité míry předpověď Serapatatii, protože celý svůj život podporoval mír mezi rody Noditů a Adamitů. Kain si vzal za ženu Remonu, svojí vzdálenou sestřenicí a jejich první syn Enoch se stal náčelníkem élamských Noditů. A Élamci a Adamité žili spolu v míru po stovky let.

3. ŽIVOT V MEZOPOTÁMII

Jak ve druhé zahradě plynul čas tak důsledky selhání se stávaly stále více patrnějšími. Adam a Eva velmi postrádali svůj dřívější krásný a pokojný domov a také jim chyběly jejich děti, které byly poslány do Edentie. Byl to smutný pohled vidět tento nádherný pár ponížěn do úrovně obyčejného těla tohoto světa; ale oni se vyrovnávali se svým ponížěným postavením se ctností a statečně.

Adam moudře trávil většinu svého času učení svých dětí a jejich kamarádů o občanské správě, vzdělávacích metodách a náboženské oddanosti. Kdyby nebylo jeho prozíravosti, po jeho smrti by propukla divoká anarchie. A tak Adamova smrt nezpůsobila žádné velké změny v řízení záležitostí jeho národa. Ale ještě dávno předtím než Adam a Eva zemřeli, viděli, že jejich děti a přívrženci pomalu zapomínali na jejich slavné dny v Edenu. A bylo to pro většinu jejich přívrženců lepší, že zapomněli na vznešenost Edenu, protože tak alespoň nebudou příliš nespokojeni se svým méně příznivým prostředím.

garden.

76:2.8 (849.2) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

76:2.9 (849.3) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enoch, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites continued to be at peace.

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

76:3.1 (849.4) As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

76:3.2 (849.5) Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the grandeur of Eden; they were not so likely to experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

Občanští vládcí Adamitů byli potomky synů první Zahrady. První syn Adama, Adamson (Adam ben Adam), založil druhé centrum fialové rasy severně od druhého Eden. Adamův druhý syn Eveson se stal vynikajícím vůdcem a organizátorem; byl významným pomocníkem svému otci. Eveson zemřel dříve než Adam a tak se jeho nejstarší syn Jansad stal nástupcem Adama v čele adamických kmenů.

Náboženští vůdci, čili kněžstvo, mají svůj původ od Šéta, který byl nejstarší z žijících synů Adama a Evy, narozených ve druhé zahradě. Narodil se sto dvacet devět let po Adamově příchodu na Urantii. Šéta zaujala práce pro zlepšení duchovní úrovně lidu svého otce a stal se hlavou nového kněžstva ve druhé zahradě. Jeho syn Enóš založil nový řád uctívání a jeho vnuk Kénan zavedl misionářskou službu pro okolní kmeny, blízké i vzdálené.

Šétské kněžstvo bylo zaměřeno na tři činnosti; náboženství, zdraví a vzdělání. Kněží tohoto řádu byli vzděláni, aby konali náboženské obřady, sloužili jako lékaři a inspektoři hygieny a jako učitelé ve školách zahrady.

Karavana Adama přinesla sebou z první zahrady do země mezi řekami semena a hlízy stovek rostlin a obilovin; rovněž si sebou přivedli velká stáda dobytka a některá z domestikovaných zvířat. Kvůli tomuto měli Adamité obrovskou převahu nad sousedními kmeny. Značnou měrou těžili z bývalé kultury původní Zahrady.

Až do odchodu z první Zahrady se živili Adam a jeho rodina výhradně ovocem, obilninami a ořechy. Na cestě do Mezopotámie začali poprvé jíst byliny a zeleninu. V druhé zahradě se brzy začalo jíst maso, ale nikdy se nestalo součástí pravidelné stravy Adama a Evy. Ani Adamson, ani Eveson a ani ostatní děti první generace z první zahrady maso nikdy nejedli.

Adamité výrazně převyšovali okolní kmeny úrovní svojí kultury a intelektuálním rozvojem. Vytvořili třetí abecedu a jinak položili základy pro mnoho z toho, co se stalo předvojem současného umění, vědy a literatury. Tady, v oblasti mezi řekami Tigris a Eufrat, udržovali umění písma, zpracování kovů, hrnčířství a tkaní a vytvořili typ architektury, která nebyla překonána po několika tisících let.

Na svoji dobu byl rodinný život fialové rasy

76:3.3 (849.6) The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Eveson, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Eveson lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

76:3.4 (849.7) The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

76:3.5 (850.1) The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

76:3.6 (850.2) Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

76:3.7 (850.3) Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits, cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables. The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Eveson nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:3.8 (850.4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts of writing, metalworking, pottery making, and weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:3.9 (850.5) The home life of the violet peoples was,

ideální. Děti musely absolvovat kurzy zemědělství, řemeslné výroby a chovu dobytka, nebo byly vzdělány k výkonu tří povinností Šétů: být knězem, lékařem a učitelem.

A když přemýšlíte o šétském kněžstvu, nepleťte si tyto velkomyslné a ušlechtilé učitele zdraví a náboženství, tyto opravdové vzdělavatele, se zkaženými a ziskuchtivými kněžími pozdějších kmenů a okolních národů. Jejich náboženské pojetí Božstva a vesmíru bylo progresivní a víceméně přesné, jejich péče o zdraví byla na tu dobu znamenitá a jejich vzdělávací metody nebyly od té doby překonány.

4. FIALOVÁ RASA

Adam a Eva byli zakladateli fialové rasy—deváté lidské rasy na Urantii. Adam a jeho potomci měli modré oči a fialoví lidé byli charakterizováni světlou pleť a světlými vlasy—plavými, zrzavými a kaštanovými.

Eva neměla bolesti při porodech; rovněž ženy raných evolučních ras netrpěly bolestmi při porodu. Pouze ženy smíšených ras, vytvořených spojením evolučního člověka s Nodity a později s Adamity, zakoušely kruté bolesti při porodu.

Adam a Eva, podobně jako jejich bratři na Jerusemu, získávali energii ze dvou zdrojů; byli vyživováni jak potravou, tak i světlem, dodávaným určitými superfyzickými energiemi, na Urantii neznámými. Jejich urantijští potomci nezdědili po rodičích schopnost přijímat energii a proudění světla. Oni měli jedinou cirkulaci a to lidský typ krevní výživy. Svoji podstatou byli smrtelní, i když se dožívali dlouhého věku, ale dlouhověkost s každou následnou generací postupně klesala k lidské normě.

Adam a Eva a jejich první generace dětí nevyužívali maso zvířat pro svoji potravu. Oni se živili výhradně „plody stromů.“ Po první generaci všichni potomci Adama začali jíst mléčné produkty, ale většina z nich i nadále měla masovou stravu. Mnoho jižních kmenů, se kterými se později spojili, rovněž nejedlo maso. Později většina vegetariánských kmenů migrovala na východ a v současné době jsou smíšeny s národy Indie.

Jak fyzické, tak i duchovní vidění Adama a Evy značně převyšovalo vidění současných lidí. Jejich speciální smysly byly mnohem ostřejší a dokázali vidět midbyty, armády andělů, Melkisedeky a padlého Prince Kaligastiu, který několikrát přišel jednat se svým ušlechtilým

for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite: to be priest, physician, and teacher.

76:3.10 (850.6) And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthoods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. THE VIOLET RACE

76:4.1 (850.7) Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

76:4.2 (850.8) Eve did not suffer pain in childbirth; neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

76:4.3 (851.1) Adam and Eve, like their brethren on Jerusem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

76:4.4 (851.2) Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon “the fruits of the trees.” After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east and survived as now admixed in the peoples of India.

76:4.5 (851.3) Both the physical and spiritual visions of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were much more acute, and they were able to see the midwayers and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia,

nástupcem. Schopnost vidět nebeské bytosti si udrželi přes sto let po svém selhání. Jejich děti neměly tyto speciální smysly tak ostré a s každou následnou generací měly tendenci slábnout.

V dětech Adama obvykle pobýval Ladič Myšlení, protože ony všechny měly nepochybnou schopnost věčného života. Tito vyšší potomci nepodléhali strachu jako děti evoluce. V současných rasách Urantie přetrvává stále hodně strachu, protože vaší předkové obdrželi velmi málo životní plazmy Adama v důsledku přerušení plánů pro fyzické zkvalitnění ras.

Tělesné buňky Materiálních Synů a jejich potomstva jsou mnohem více odolnější proti nemocem, než buňky evolučních bytostí planety. Tělesné buňky domorodých ras jsou příbuzné s živými mikroskopickými a ultramikroskopickými organizmy, které produkují nemoci. Tato fakta vysvětlují proč lidé Urantie musejí vynakládat tak velké vědecké úsilí na to, aby odolávali tak značnému množství fyzických onemocnění. Byli byste mnohem více odolnější nemocem, kdyby ve vašich žilách protékalo více adamičké krve.

Po usazení se v druhé zahradě v údolí Eufratu, se Adam rozhodl zanechat za sebou pokud možno co nejvíce své životní plazmy, která by přinesla světu prospěch po jeho smrti. V souladu s tímto plánem se Eva stala hlavou dvanáctičlenné komise pro otázky vylepšení ras. Do smrti Adama tato komise vybrala 1682 žen nejvyššího typu na Urantii a tyto ženy byly oplodněny adamičskou životní plazmou. S výjimkou 112 dětí, všechny jejich ostatní děti se dožily dospělého věku, takže svět mohl mít tímto způsobem prospěch z přidání 1570 kvalitních mužů a žen. Přestože tyto matky kandidátky byly vybrány ze všech okolních kmenů a zastupovaly téměř všechny rasy na zemi, většina z nich pocházela z nejvyšších noditských rodů a ony položily začátky mocné rasy Anditů. Tyto děti se narodily a byly vychovány v kmenech, ke kterým náležely jejich matky.

5. SMRT ADAMA A EVY

Zanedlouho po založení druhého Edenu byli Adam a Eva náležitým způsobem informováni o tom, že jejich pokání bylo přijato a že ačkoliv byli nuceni snášet osud smrtelníků tohoto světa, určitě se stanou způsobilými pro přijetí do řad přeživších spících smrtelníků Urantie. Oni plně věřili v toto evangelium vzkříšení a znovuzrození, o kterém jim tak působivě hlásali Melkisedekové. Jejich

who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their children and tended to diminish with each succeeding generation.

76:4.6 (851.4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam's life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

76:4.7 (851.5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

76:4.8 (851.6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. DEATH OF ADAM AND EVE

76:5.1 (851.7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed that their repentance was acceptable, and that, while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which

přestupek byl chybným úsudkem a ne vědomým hříchem a uvážlivou vzpourou.

Jako obyvatelé Jerusemu neměli Adam a Eva Ladiče Myšlení a ani neměli Ladiče zavedeny když působili na Urantii v první Zahradě. Ale brzy po snížení svého statusu na úroveň smrtelníků si v sobě uvědomili novou přítomnost a pochopili, že lidský status spojený s upřímným pokáním umožnil Ladičům v nich pobývat. A bylo to právě toto vědomí, že mají zavedeny Ladiče Myšlení, které Adama a Evu silně povzbuzovalo po celý zbytek jejich života; oni věděli že selhali jako Materiální Synové, ale také věděli, že cestu do Ráje mají stále otevřenou jako vzestupní synové vesmíru.

Adam věděl o vzkříšení při skončení soudního období, které se událo současně s jeho příchodem na planetu a věřil, že on a jeho družka budou pravděpodobně znovu zosobněni ve spojení s objevením se příštího řádu synovstva. Ale nevěděl, že Michael, vládce tohoto vesmíru, se měl tak brzy objevit na Urantii; on očekával, že příští Syn, který přijde, bude z řádu Avonalů. Nicméně, pro Adama a Evu bylo vždy útěchou, stejně jako obtížné, pochopit, porozumět jediné osobní zprávě, kterou dostali od Michaela. V této zprávě, kromě vyjádření přátelství a povzbuzení, byla i tato slova: „zvážil jsem okolnosti vašeho pochybení, pamatuji si touhu vašich srdcí být vždy věrný vůli mého Otce a budete povoláni z objetí smrtelného spánku až přijdu na Urantii, jestliže pro vás nepošlou podřízení Synové mého vesmíru dříve.“

A tato zpráva byla velkou záhadou pro Adama a Evu. Uměli pochopit zastřený slib možného speciálního vzkříšení v této zprávě a taková možnost je velmi potěšila, ale nerozuměli smyslu sdělení, že by mohli čekat až do času vzkříšení, které bude spojeno s osobním se objevením Michaela na Urantii. A tak edenský pár stále prohlašoval, že jednou přijde Boží Syn a na své milované přenášeli víru, přinejmenším doufající naději, že svět jejich omylů a soužení se možná stane sférou, na které se vládce vesmíru rozhodne působit jako poskytnutý Rajský Syn. Vypadalo to příliš dobře, aby to byla pravda, ale Adam se obíral myšlenkou, že Urantia, zmítaná vnitřními problémy, se může nakonec stát nejšťastnějším světem v soustavě Satania—planetou, které bude závidět celý Nebadon.

the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

76:5.2 (852.1) Adam and Eve did not, as citizens of Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise career was still open to them as ascending sons of the universe.

76:5.3 (852.2) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: "I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father's will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time."

76:5.4 (852.3) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael's personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the envied planet of all Nebadon.

Adam se dožil 530 let; příčinou jeho smrti bylo to, co by se mohlo nazvat stářím. Jeho fyzický mechanismus se prostě unavil; proces rozkladu postupně překonal proces obnovování a přišel nevyhnutelný konec. Eva zemřela o devatenáct let dříve kvůli oslabenému srdci. Oba byli pohřbeni ve středu chrámu uctívání Boha, který byl vystavěn podle jejich plánů brzy poté, kdy byla dokončena stavba zdi kolem kolonie. Tak vznikla tradice pohřbívat významné a svaté muže a ženy pod podlahy chrámů.

Nadmateriální řízení Urantie pokračovalo pod vedením Melkisedeků, ale přímý fyzický kontakt s evolučními rasami byl přerušen. Od dávných dob, kdy přišel Planetární Princ se svým osobním personálem, přes období Vana a Amadona až k příchodu Adama a Evy, na planetě byli vždy přítomni fyzici představitelé vesmírné vlády. Ale přestupek Adama a Evy ukončil tento režim, který trval déle než čtyři sta padesát tisíc let. V duchovních sférách andělští pomocníci ve spojení s Ladiči Myšlení pokračovali v heroickém úsilí pro záchranu jednotlivců; ale do příchodu Machiventy Melkisedeka v době Abraháma neexistoval na zemi žádný rozsáhlý veřejný program ve prospěch smrtelníků. Machiventa, majíc schopnost, trpělivost a pravomoc Božího Syna, položil základy pro další vylepšení a duchovní obnovu nešťastné Urantie.

Ale neštěstí nebylo jediným osudem Urantie; tato planeta je také nejšťastnější planetou v lokálním vesmíru Nebadon. Urantijci by toto všechno měli považovat za prospěšné, protože omyly jejich předků a chyby jejich raných vládců uvrhly planetu do tak beznadějného stavu zmatenosti, navíc všechno bylo smíšeno se zlem a hříchem, že právě toto prostředí temna zapůsobilo na Michaela a ten si vybral tento svět jako arénu, ve které odhalí milující osobnost nebeského Otce. Není to tak, že Urantia potřebovala Syna Tvořitele, aby uvedl do pořádku její zamotané záležitosti; je to spíše proto, že zlo a hřích na Urantii poskytl Synu Tvořiteli výraznější prostředí pro odhalení nedostižitelné lásky, soucitu a trpělivosti Rajskeho Otce.

6. POKRAČOVÁNÍ ŽIVOTA ADAMA A EVY

Adam a Eva odešli na smrtelný odpočinek se silnou vírou ve sliby jim dané Melkisedeky, že se někdy probudí ze spánku smrti, aby začali nový život na obytných světech, světech jim tak

76:5.5 (852.4) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of worship.

76:5.6 (852.5) The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

76:5.7 (853.1) Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

76:6.1 (853.2) Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime awake from the sleep of death to resume life on

známých z dob, které předcházely jejich poslání v materiálním těle fialové rasy na Urantii.

Jejich nevědomý spánek planetárních smrtelníků netrval příliš dlouho. Na třetí den po smrti Adama, na druhý den po jeho důstojném pohřbu, dostal Gabriel příkaz od Lanaforgeho, schválený výkonným Nejsvrchovanějším Edentie a potvrzený Věčně jednotným, zastupující Michaela, nařizující speciální povolání významných osobností, přeživších přestupek Adama a Evy na Urantii. A v souladu s tímto mandátem speciálního vzkříšení—dvacátým šestým na Urantii—Adam a Eva byli znovu zosobněni a znovu vytvořeni v sálech vzkříšení na obytných světech Satanie společně s jejich 1316 druhy, kteří s nimi prodělali zkušenost v první Zahradě. Mnoho dalších věrných duší již bylo přemístěno v době Adamova příchodu na Urantii, což bylo spojeno s ukončením soudního období jak nad spícími přeživšími bytostmi, tak i nad živými způsobilými vzestupnými bytostmi

Adam a Eva rychle prošli světy progresivního vzestupu a brzy se stali obyvateli Jerusemu, opět získali trvalý pobyt na planetě svého původu, ale tentokrát jako členové jiného řádu vesmírných osobností. Opustili Jerusem jako trvalí obyvatelé—Boží Synové; vrátili se jako vzestupní obyvatelé—synové člověka. Okamžitě byli přiděleni do služby Urantie v hlavním centru soustavy a později byli převedeni k dvaceti čtyřem poradcům, kteří vytvářejí současný poradně-kontrolní orgán Urantie.

A tak končí příběh o Planetárním Adamovi a Evě Urantie, příběh o zkoušce, tragédii a triumfu, přinejmenším osobním triumfu vašeho čestného, ale oklamaného Materiálního Syna a Materiální Dcery a nepochybně nakonec příběh o konečném triumfu jejich světa a jeho vzpourou zmatených a zlem sužovaných obyvatel. Když se to všechno zhodnotí, Adam a Eva přispěli značným dílem k rychlé civilizaci a urychlili biologický progres lidské rasy. Zanechali na zemi vyspělou kulturu, ale tato pokročilá civilizace nemohla přežít kvůli brzkému rozpadu a postupného zmizení adamického dědictví. Národ vytváří civilizaci; civilizace nevytváří národ.

[Představeno Soloniem, serafským „hlasem Zahrady.“]

the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

76:6.2 (853.3) They did not long rest in the oblivion of the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

76:6.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe personalities. They left Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

76:6.4 (854.1) And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

76:6.5 (852.1) [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Kapitola 77. Midbytosti

⇐ 076

Kniha Urantia

078 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 77 MIDBYTOSTI

Sekce

Úvod

1. Prvotné midbytosti
2. Noditská rasa
3. Babylonská věž
4. Centrum civilizace Noditů
5. Adamson a Ratta
6. Sekundární Midbytosti
7. Rebelující midbytosti
8. Sjednocené midbytosti
9. Trvalí obyvatelé Urantie

Úvod

NA VĚTŠINĚ obydlených planetách Nebadonu pobývá jedna, či více skupin unikátních bytostí, existujících na takové úrovni formy života, která se nachází mezi smrtelnými obyvateli sfér a andělskými řády; proto se nazývají midbytosti. Jeví se jako časová nahodilost, ale jsou tak obecně rozšířeny a jsou cenné jako pomocníci, že my všichni je již dávno považujeme za jeden z důležitých řádů naší společné planetární služby.

Na Urantii působí dva rozdílné řády midbytostí: prvotní, čili starší sbor, který vznikl v dobách Dalamatie a sekundární čili mladší skupina, jejíž původ se datuje od časů Adama.

1. PRVOTNÉ MIDBYTOSTI

Prvotné midbytosti vznikly z unikátního vzájemného spojení materiální a duchovní úrovně na Urantii. My víme o existenci podobných tvorů

PAPER 77 THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

INTRODUCTION

77.0.1 (855.1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widespreadly and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77.0.2 (855.2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

77.1.1 (855.3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the

na jiných světech a v jiných soustavách, ale ti vznikli jinými metodami.

Je si vždy nutné uvědomit, že následná poskytnutí Božích Synů na vyvíjející se planetě způsobuje výrazné změny v duchovní struktuře světa a někdy pozmění procesy vzájemného působení duchovních a materiálních sil planety a vytváří situace vskutku těžko pochopitelné. Status jednoho sta členů osobního personálu Prince Kaligastie je jasným příkladem takového unikátního vzájemného propojení. Jako vzestupní morontální obyvatelé Jerusemu byli nadmateriálními tvory bez schopnosti rozmnožování. Jako sestupní planetární pomocníci na Urantii byli materiálními pohlavními tvory se schopností plodit materiální potomky (což někteří později udělali). Co my neumíme dostatečně vysvětlit je to, jak sto těchto bytostí mohlo působit v rodičovské roli na nadmateriální úrovni, ale to se přesně stalo. Nadmateriální (nepohlavní) spojení mužského a ženského člena osobního personálu mělo za následek objevení se prvních prvotních midbytostí.

Ihned se zjistilo, že tvor tohoto řádu, mezi smrtelnou a andělskou úrovní, bude velkým pomocníkem při vykonávání služby v hlavním řídicím centru Prince a každému páru osobního personálu bylo proto dovoleno vytvořit podobné bytosti. Výsledkem byla první skupina padesáti midbytostí.

Po roce sledování činnosti této unikátní skupiny dovolil Planetární Princ vytváření midbytostí bez omezení. Tento plán pokračoval až do doby, dokud schopnost vytváření trvala; a tak vznikl původní 50 000. členný sbor těchto midbytostí.

Mezi vytvořením každé midbytosti uplynulo půl roku a když každý pár vytvořil tisíc takových bytostí, žádné již nikdy víc nevznikly. My nemáme žádné dostupné vysvětlení proč byla tato schopnost vyčerpána s objevením se tisíciho potomka. Všechny další pokusy nepřinesly nic jiného než nezdar.

Tito tvorové vytvořili v Princově administrativě zpravodajský sbor. Dokázali se pohybovat na velkém prostoru a studovali a pozorovali světové rasy a vykonávali pro Prince a jeho personál další neocenitelné služby v jejich činnosti ovlivňovat a působit na lidskou společnost ze vzdáleného hlavního centra planety.

Tento režim pokračoval až do tragických dní planetární vzpoury, která polapila něco přes čtyři

existence of similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77:1.2 (855.4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midwayers.

77:1.3 (855.5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77:1.4 (855.6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midwayers without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77:1.5 (856.1) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but failure.

77:1.6 (856.2) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (856.3) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a

pětiny prvotních midbytotí. Ostatní věrní členové sboru vstoupili do služby k prozatímním správcům Melkisedekům a až do příchodu Adama působili pod formálním vedením Vana.

little over four fifths of the primary midwayers. The loyal corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. NODITSKÁ RASA

Přestože je toto vyprávění o původu, podstatě a funkci midbytotí Urantie, příbuzenství dvou řádů—prvotního a sekundárního—si vyžaduje v tomto bodě přerušit vyprávění o prvotních midbytotech, abychom mohli následovat rodovou linii od rebelujících členů osobního personálu Prince Kaligastii od doby planetární vzpoury do období Adama. Byla to tato rodová linie, která v počátečním období druhé zahrady dodala polovinu předků sekundárního řádu midbytotí.

Fyzičtí členové Princova personálu byli vytvořeni jako pohlavní tvorové za účelem účastnit se plánu plození potomků, ztělesňujících sloučené vlastnosti jejich speciálního řádu s vlastnostmi vybraného rodu z andonických kmenů, přičemž to všechno se dělalo v očekávání následného objevení se Adama. Nositelé Života plánovali nový typ smrtelníků, kteří by byli spojením potomků Princova personálu s první generací potomků Adama a Evy. Oni tak měli připravený plán, předpokládající vznik nového druhu planetárních tvorů o kterých doufali, že se stanou učiteli-vládci lidské společnosti. Posláním takových bytostí byla činnost v sociální sféře, ne v občanské. Ale protože tento záměr se téměř vůbec nezdařil, nikdy nebudeme vědět o jakou blahodárnou aristokratickou vládu a jedinečnou kulturu byla Urantia připravena. Je to proto, že když členové osobního personálu Prince se začali později rozmnožovat, bylo to již po vzpouře a poté, kdy byli odpojeni od životních proudů soustavy.

Období, které na Urantii následovalo po vzpouře, bylo svědkem mnoha neobvyklých událostí. Významná civilizace—kultura Dalamatie—se rozpadla. V té době žili na zemi Nefilové (Nodité) a když tito synové bohů si vzali za ženy lidské dcery a měli s nimi děti, tak tyto děti byly „mocnými lidmi dávnověku“ a „proslulými lidmi.“ I když sotva byli „synové bohů“, evoluční tvorové v té dávné době považovali osobní personál Prince a jejich první potomky za bohy; tradice dokonce zveličila jejich tělesný vzrůst. A to je původ téměř univerzálního lidového příběhu o bozích, kteří sestoupili na zem a tam s lidskými dcerami zplodili pradávnou rasu hrdinů. A celá tato legenda se ještě více zamotala rasovým smíšením se s později objevivšími Adamity ve druhé zahradě.

2. THE NODITE RACE

77:2.1 (856.4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midwayers at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

77:2.2 (856.5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

77:2.3 (856.6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. "The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the 'mighty men of old,' the 'men of renown.'" While hardly "sons of the gods," the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race mixtures of the later appearing Adamites in the

Vzhledem k tomu, že sto členů Princova osobního personálu mělo v sobě zárodečnou plazmu lidského rodu Andonitů, přirozeně by se předpokládalo, že v případě pohlavního rozmnožování se jejich potomci budou velmi podobat potomkům ostatních Andonitů. Ale, když se šedesát rebelujících členů osobního personálu, následovníků Noda, nakonec účastnilo pohlavního rozmnožování, ukázalo se, že jejich děti ve všech směrech převyšovaly jak rasy Andonitů, tak i Sangiků. Tato nečekaná výjimečnost charakterizovala nejenom fyzické a intelektuální vlastnosti, ale také duchovní schopnosti.

Tyto mutované rysy, objevující se v první generaci Noditů, byly výsledkem určitých úprav, které byly zaneseny do kompozice a do chemických prvků dědičných faktorů andonické zárodečné plazmy. Tyto změny byly způsobeny přítomností výkonných podpůrných okruhů života soustavy Satania v tělech členů Princova osobního personálu. Vlivem těchto okruhů se chromozomy specializovaného urantijského prototypu reorganizovaly více podle typových modelů Satanie a stanovených forem života Nebadonu. Metoda přeměny této zárodečné plazmy působením životních okruhů soustavy není podobná těm procesům, prostřednictvím kterých vědci Urantie modifikují plazmu rostlin a živočichů za použití rentgenových paprsků.

Tímto způsobem je vznik Noditů spojen s určitými mimořádnými a neočekávanými modifikacemi živé plazmy, která byla chirurgy Avalonu přenesena z těl andonických přispěvatelů do těl členů osobního personálu.

Je nutno připomenout, že sto Andonitů, kteří darovali svoji zárodečnou plazmu, mohlo potom využívat organické plody stromu života, takže v jejich tělech se také objevily životní proudy Satanie. Čtyřicet čtyři modifikovaných Andonitů, kteří se společně s personálem Prince připojili ke vzpouře se také rozmnožovali vzájemně mezi sebou a významnou měrou přispěli ke zkvalitnění genotypů rasy Noditů.

Tyto dvě skupiny, zahrnující 104 jedinců, kteří byli nositeli modifikované andonické zárodečné plazmy, jsou předky Noditů—osmé rasy Urantie. Tento nový rys lidského života na Urantii představuje další fázi uskutečňování původního plánu použít tuto planetu jako svět modifikovaného života, jenomže tentokrát byl jeho vývoj nepředvídatelný.

Čistokrevní Nodité byli velkolepou rasou, ale postupně se smísili s evolučními národy země a degradace nedala na sebe dlouho čekat. Deset

second garden.

77:2.4 (857.1) Since the one hundred corporeal members of the Prince's staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

77:2.5 (857.2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

77:2.6 (857.3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:2.7 (857.4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:2.8 (857.5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:2.9 (857.6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with the evolutionary peoples of earth, and before long

tisíc let po vzpouře dosáhl jejich úpadek takového bodu, že průměrná délka jejich života byla jen o málo delší než u evolučních ras.

Když se při archeologických vykopávkách našly hlíněné destičky se záznamy o dávných sumerských potomcích Noditů, archeologové na nich objevili seznam sumerských králů, jdoucí zpět do historie několik tisíc let; a čím starší jsou tyto záznamy, tak doba panování jednotlivých králů se prodlužuje, od zhruba dvaceti pěti, nebo třiceti let až na dobu sto padesáti let a více. Toto prodlužování doby vládnutí dávných králů ukazuje, že někteří z prvních noditských vládců (přímých potomků osobního personálu Prince) žili déle než jejich pozdější následníci a také to svědčí o snaze vysledovat dynastie do doby Dalamatie.

Záznamy o takových dlouho žijících jedincích také způsobují zmatek v časových intervalech měsíců a roků. Toho je možno si také všimnout v biblickém rodopisu Abraháma a v raných čínských letopisech. Záměna časového úseku dvaceti osmidenního měsíce s později zavedeným rokem s více než tři sta padesáti dny je příčinou vzniku pověstí o tak dlouhých lidských životech. Existují záznamy o člověku, který žil přes devět set „roků.“ Toto období představuje necelých sedmdesát let a takové životy byly po dlouhé věky považovány za velmi dlouhé—„kopa let a deset“—jak taková délka života byla později nazývána.

Určování času podle dvaceti osmidenního měsíce přetrvávalo ještě dlouhou dobu po Adamovi. Ale když se Egypťané pustili do reformy kalendáře, přibližně před sedmi tisíci lety, udělali to s velkou přesností a zavedli rok o 365 dnech.

3. BABYLONSKÁ VĚŽ

Po ponoření Dalamatie se Nodité přestěhovali na sever a východ a brzy založili nové město Dilmun jako své hlavní národní a kulturní centrum. A asi padesát tisíc let po smrti Noda, když se potomstvo Princova personálu stalo tak početným, že nemohli najít ve svém novém městě Dilmunu a jeho bezprostředním okolí zdroj živobytí a poté, kdy začala smíšená manželství se sousedními andonickými a sangikskými kmeny, napadlo jejich vůdce, že by se mělo něco udělat pro zachování vlastní národnostní jednoty. Proto byla svolána rada kmenů a po velkém rokování byl schválen plán Bablot, potomka Noda.

Bablot navrhl vystavět uprostřed, tehdy jimi okupovaného území, okázalý chrám na oslavu jejich rasy. Nad chrámem měla čnít věž jakou svět

great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

77:2.10 (857.7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

77:2.11 (857.8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred "years." This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, "threescore years and ten" as such a life span was later designated.

77:2.12 (858.1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great accuracy, introducing the year of 365 days.

3. THE TOWER OF BABEL

77:3.1 (858.2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of Nod, was endorsed.

77:3.2 (858.3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their then occupied territory. This temple was to have a

nikdy předtím neviděl. Měl to být monumentální památník jejich poměrně velikosti. Bylo mezi nimi mnoho těch, kteří si přáli postavit toto velkolepé dílo v Dilmunu, ale jiní tvrdili, že taková významná stavba by se měla umístit v bezpečné vzdálenosti od nebezpečí moře, protože si pamatovali pověst o zatopení jejich prvního hlavního města—Dalamatii.

Podle plánu Bablota se nové budovy měly stát jádrem budoucího centra noditské kultury a civilizace. Jeho návrh nakonec zvítězil a podle jeho plánu se začalo se stavbou. Nové město se mělo jmenovat Bablot po svém architektovi a staviteli. Později se toto místo stalo známým jako Bablod a nakonec jako Babylon.

Ale Nodité byli stále rozděleni v názoru ohledně smyslu a účelu tohoto díla. Ani jejich vůdcové úplně nesouhlasili s konstrukčními plány či využitím budov po jejich dokončení. Po čtyřech letech práce se rozpoutal velký spor o účelu a důvodu stavby věže. Spory přerostly v nepřátelství a všechny práce byly proto zastaveny. Dodavatelé potravin rozšířili zprávy o rozkolu a kolem staveniště se začal shromažďovat velký počet kmenů. Byly předloženy tři rozdílné názory na účel vystavění věže:

1. Největší skupina, téměř jedna polovina, si přála, aby věž byla postavena jako památník historie a rasové nadřazenosti Noditů. Oni chtěli, aby to byla velkolepá a impozantní stavba, která bude vzbuzovat obdiv u všech budoucích generací.

2. Další velká klika chtěla, aby věž byla navržena tak, že bude oslavou kultury Dilmunu. Oni předpokládali, že Bablot se stane významným centrem obchodu, umění a řemeslné výroby.

3. Nejmenší a podružná skupina tvrdila, že postavení věže bude příležitostí pro odčinění pošelého jednání jejich předků při účasti v Kaligastiově vzpouře. Prosazovali názor, že věž by měla být zasvěcena uctívání Otce všeho a že veškerý účel nového města by měl být to, že zaujme místo Dalamatie—že bude působit jako kulturní a náboženské centrum pro okolní barbary.

Názor náboženské skupiny byl velmi rychle zamítnut. Většina odmítla tvrzení, že jejich předkové byli vinni vzpourou; nesli nelibě takovou národnostní skvrnu. Když se zbavili jednoho ze tří úhlů pohledu na spor a pak se nebyli schopni dohodnout o těch dvou dalších, pustili se do boje. Náboženská skupina nebojovných Noditů uprchla do svých domovů na jihu, zatímco jejich druhové

tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

77:3.3 (858.4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablod and eventually as Babel.

77:3.4 (858.5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:3.5 (858.6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:3.6 (858.7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:3.7 (859.1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

77:3.8 (859.2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants, fled to their homes in the south, while their fellows

spolu bojovali téměř až do samého vyhlazení.

Přibližně před dvanácti tisíci lety byl učiněn druhý pokus vystavět Babylonskou věž. Smíšené rasy Anditů (Nodité a Adamité) se pokusily vybudovat nový chrám na rozvalinách první stavby, ale pro takové dílo tam nebyl dostatečně pevný základ a věž se zhroutila pod svoji vlastní nadměrnou váhou. Tato oblast byla po dlouhou dobu známa jako Babylonie.

4. CENTRUM CIVILIZACE NODITŮ

Rozptýlení Noditů bylo přímým důsledkem bratrovražedného boje kvůli Babylonské věži. Tato vnitřní válka značně snížila počet čistokrevných Noditů a byla v mnoha směrech příčinou jejich selhání založit významnou předadamickou civilizaci. Od této doby noditská kultura upadala po více než sto dvacet pět tisíc let až byla potom povznesena adamickou krví. Ale ještě i v době Adama byli Nodité stále schopným národem. Mnoho jejich smíšených potomků se zařadilo mezi stavitele první zahrady a několik skupinových velitelů Vana byli Nodité. V osobním personálu Adama pocházelo několik nejschopnějších členů z této rasy.

Okamžitě po babylonském konfliktu byly založeny tři ze čtyř velkých noditských center:

1. Západní čili syrští Nodité. Zbytky nacionalistů, čili stoupenců památníku své rasové nadřazenosti, odešly na sever, kde se spojily s Andonity a později založily noditská centra severozápadně od Mezopotámie. Tato skupina byla největší z rozptýlených Noditů a značně přispěla k později se objevivšímu asyrskému národu.

2. Východní čili elamitští Nodité. Velký počet zastánců kulturního a obchodního centra migroval na západ do Élamu a tam se spojili s míšenými kmeny Sangiků. Před třiceti až čtyřiceti tisíci lety byli Elamité z velké části nositelé sangikské krve, ale udržovali i nadále civilizaci, která převyšovala okolní barbarské kmeny.

Po založení druhé zahrady se stalo zvykem nazývat toto sousední noditské osídlení „zemí Noda“. A během dlouhého období relativního míru mezi těmito Nodity a Adamity se obě rasy značně smísily, protože stále více se stávalo zvykem pro Boží Syny (Adamity) brát si za ženy lidské dcery (dcery Noditů).

3. Střední čili předsumerští Nodité. Malá skupina při ústí řek Tigrisu a Eufratu si zachovala

fought until well-nigh obliterated.

77:3.9 (859.3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on the ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

77:4.1 (859.4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

77:4.2 (859.5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

77:4.3 (859.6) 1. *The western or Syrian Nodites.* The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

77:4.4 (859.7) 2. *The eastern or Elamite Nodites.* The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

77:4.5 (859.8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as "the land of Nod"; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men (the Nodites).

77:4.6 (860.1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris

větší rasovou integritu. Přetrvali tisíce a tisíce let a nakonec se stali předky těch Noditů, kteří se smísili s Adamity a položili základy historickým sumerským kmenům.

A toto všechno vysvětluje jak se Sumerové tak najednou a záhadně objevili na historické scéně v Mezopotámii. Badatelé nebudou nikdy schopni vysledovat a najít počátky Sumerů, jejichž původ začal před dvě stě tisíce lety po potopení Dalamatie. Aniž by někde ve světě existovala stopa o jejich původu, tyto pradávne kmeny se zčistajasna vynořily na horizontu civilizace s vyspělou a vyšší kulturou, zahrnující chrámy, zpracování kovů, zemědělství, chov dobytka, hrnčířství, tkání, obchodní zákony, občanské zákony, náboženské obřady a starý systém písma. Na počátku své historické éry již dávno ztratili abecedu Dalamatie a osvojili si zvláštní způsob písma, který pocházel z Dilmunu. Sumerský jazyk, i když prakticky ztracený pro svět, nebyl semitský; měl hodně společného s takzvanými indoevropskými jazyky.

Podrobné zápisy zanechané Sumery popisují pozoruhodné osídlení nacházející se v Perském zálivu nedaleko dřívějšího města Dilmun. Egypťané nazývali toto slavné starobylé město Dilmāt, zatímco pozdější Sumerové smíšení s Adamity si popletli jak první, tak i druhé město Noditů s Dalamatii a nazývali všechny tři Dilmun. Archeologové již našli starověké sumerské hlíněné tabulky popisující tento pozemský ráj „kde Bohové poprvé požehnali lidstvo příkladem civilizovaného a kulturního života.“ A dnes tyto destičky, popisující Dilmun jako ráj lidí a Boha, mlčky spočívají na zaprášených policích mnoha muzeí.

Sumerové dobře věděli o existenci prvního a druhého Edenu, ale přesto, že se extenzivně promísili s Adamity, stále považovali obyvatele Zahrady—své severní sousedy—za nepřátelskou rasu. Hrdost na svoji starodávější noditskou kulturu přivedla Sumery k tomu, že nebrali na vědomí před nimi se odkrývající slavné perspektivy a dali přednost velkolepým a rajským tradicím města Dilmun.

4. Severní Nodité a Amadonité—Vanité. Tato skupina se objevila ještě před sporem kolem Babloty. Tito nejsevernější Nodité byli potomci těch, kteří odmítli vedení Noda a jeho nástupců a dali se na stranu Vana a Amadona.

Někteří z raných druhů Vana se později usadili na březích jezera, které stále nese jeho jméno a tady položili základy své historie. Ararat se stal jejich posvátnou horou a měl pro pozdější

and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:4.7 (860.2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860.3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmāt, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise “where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life.” And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860.4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860.6) Some of the early associates of Van subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their

Vanity stejný význam jako měla hora Sinaj pro Hebrejce. Před deseti tisíci lety vanitští předkové asýrijců učili, že jejich morální zákon o sedmi přikázáních byl darován Vanovi Bohy na hoře Ararat. Oni pevně věřili tomu, že Van a jeho druh Amadon byli za živa odneseni z planety v době modliteb na této hoře.

Ararat byl posvátnou horou severní Mezopotámie a protože podstatná část vašich pověstí o těchto dávných dobách vznikla ve spojení s babylonským příběhem o potopě, tak není překvapující, že hora Ararat a okolní oblast byly vetkány do pozdějšího židovského příběhu o Noemovi a potopě světa.

Zhruba před 35 000 lety př. Kr. Adamson navštívil jedno z nejvýchodnějších starobylých osídlení vanitů a založil tady svoje centrum civilizace.

5. ADAMSON A RATTA

Zobrazivši noditské předky sekundárních midbytosť, toto vyprávění se nyní bude věnovat adamicke polovině jejich rodokmenu, protože sekundární midbytosť jsou také vnuky Adamsona, prvorozeného potomka fialové rasy Urantie.

Adamson patřil do té skupiny dětí Adama a Evy, které se rozhodly zůstat na zemi se svým otcem a matkou. Tento nejstarší syn Adama často naslouchal vyprávění Vana a Amadona o jejich vysokohorském domově na severu a za nějakou dobu po založení druhé zahrady se rozhodl odejít a hledat tuto zemi svých mladistvých snů.

V té době měl Adamson 120 let a byl otcem třiceti dvou čistokrevných dětí první zahrady. Chtěl zůstat se svými rodiči a pomáhat jim v budování druhé zahrady, ale byl velmi rozrušen ztrátou své družky a dětí, které se rozhodly odejít do Edentie společně s dalšími dětmi Adama, které si přály stát se svěřenci Nejsvrchovanějších.

Adamson by nikdy neopustil své rodiče na Urantii, on se nikdy neodvracel od obtíží nebo nebezpečí, ale život ve druhé zahradě shledával daleko od uspokojení. Udělal hodně pro to, aby se urychlily stavební práce a výstavba obranného valu, ale potom se při nejbližší příležitosti rozhodl odejít na sever. Ale i když byl jeho odchod opravdu příjemný, Adam a Eva hodně truchlili nad ztrátou svého nejstaršího syna, který odešel do cizího a nepřátelského světa, protože se báli, že se již

sacred mountain, having much the same meaning to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged in worship.

77:4.12 (860.7) Mount Ararat was the sacred mountain of northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (860.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. ADAMSON AND RATTA

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midwayers, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midwayers are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared,

nikdy nevrátí.

Adamsona doprovázela na sever dvaceti sedmičlenná skupina, která ho podporovala v hledání národa jeho dětských vysněných představ. Za něco více než tři roky Adamsonova skupina skutečně našla předmět svého pátrání a mezi těmito lidmi Adamson objevil obdivuhodnou a nádhernou ženu, která o sobě tvrdila, že je posledním čistokrevným potomkem Princova personálu. Tato žena, Ratta, uvedla, že všichni její předkové byli potomky dvou odpadlých členů osobního štábu Prince. Ona byla posledním potomkem své rasy, protože všichni její bratři a sestry zemřeli. Ratta byla již připravena se nikdy nevdát a zemřít bez potomků, ale ztratila své srdce pro vznešeného Adamsona. A když vyslechla příběh o Edenu, o tom, jak se Vanovy a Amadonovy předpovědi naplnily a když uslyšela vypravování o selhání Zahrady, ovládla ji jenom jediná myšlenka—vdát se za tohoto syna a dědice Adama. Ke stejné myšlence rychle dospěl i Adamson. Uplynulo málo přes tři měsíce a vzali se.

Adamson a Ratta měli šedesát sedm dětí. Položili základ pro významný rod světových vůdců, ale udělali ještě něco navíc. Je nutno si připomenout, že obě tyto bytosti byly vlastně nadlidé. Každé jejich čtvrté narozené dítě patřilo k unikátnímu typu a často bylo neviditelné. Nikdy v celé historii světa se taková věc nestala. Ratta byla značně znepokojena, ale Adamson dobře věděl o existenci prvotních midbytotí a usoudil, že něco podobného se odehrává před jeho očima. Když se narodil druhý neobvyklý potomek, Adamson se rozhodl je spolu oženit, poněvadž jeden byl muž a druhý žena a to byl původ sekundárního řádu midbytotí. Během sta let, než tento jev přestal, objevilo se téměř dva tisíce takových bytostí.

Adamson žil 396 let. Mnohokrát se vrátil a navštívil svého otce a matku. Každý sedmý rok on a Ratta odcestovali na jih do druhé zahrady a mezitím ho midbytoti informovaly o stavu jeho národa. Během Adamsonova života významnou měrou přispěly k vybudování nového a nezávislého světového centra pravdy a spravedlnosti.

Tak Adamson a Ratta měli k dispozici tento sbor úžasných pomocníků, kteří s nimi pracovali po celou dobu jejich dlouhých životů a pomáhali jim šířit novou pravdu a rozšiřovat vyšší standardy duchovního, intelektuálního a fyzického života. A výsledky tohoto úsilí o zdokonalení světa nikdy zcela nezanikly v následujících úpadcích civilizací.

Adamsonité uchovali vysokou kulturu téměř

never to return.

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon Adamson. In a little more than three months they were married.

77:5.6 (861.6) Adamson and Ratta had a family of sixty-seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

77:5.7 (862.1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

77:5.8 (862.2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

77:5.9 (862.3) The Adamsonites maintained a high

sedm tisíc let od časů Adamsona a Ratty. Později se smísili se sousedními Nodity a Andonity a byli také zařazeni mezi „mocné lidi dávnověku.“ A některé dosažené pokroky této doby přetrvaly a staly se latentní součástí kulturního potenciálu, který později vykvetl do evropské civilizace.

Toto centrum civilizace leželo v oblasti východně od jižního konce Kaspického moře blízko pohoří Kopet Dagu. Nedaleko na sever, v podhůří Turkestánu, se nacházejí pozůstatky toho, co kdysi bylo adamsonitským centrem fialové rasy. V těchto hornatých místech, situovaných v úzkém a starověkém úrodném pásmu, ležícím na úpatí horského hřebenu Kopet, postupně vyrostly v různých obdobích čtyři odlišné kultury, vytvořené čtyřmi rozdílnými skupinami potomků Adamsona. Druhá z těchto skupin migrovala na západ do Řecka a na ostrovy Středozemního moře. Zbytky potomků Adamsona migrovaly na sever a na západ a později vnikly do Evropy společně se smíšenými potomky poslední vlny Andonitů, přicházejících z Mezopotámie a také se zařadily mezi andito-árijské uchvatitele Indie.

culture for almost seven thousand years from the times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the “mighty men of old.” And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

77:5.10 (862.4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dagh. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. SEKUNDÁRNÍ MIDBYTOSTI

Zatímco prvotné midbytoti mají téměř nadlidský původ, sekundární řád jsou potomci čistokrevného adamického rodu, smíšeného s polidštěnými potomky, jejichž předkové vzešli ze spojení členů staršího sboru midbytoti.

Mezi dětmi Adamsona bylo pouze šestnáct mimořádných předků sekundárních midbytoti. Polovina těchto unikátních dětí byli muži a polovina ženy a každých sedmdesát dní byla každá dvojice schopna, s pomocí kombinované metody pohlavního a nepohlavního spojení, přivést na svět jednu sekundární midbytot. Takový jev nikdy předtím na zemi nebyl možný a od těch dob se již nikdy nestal.

Těchto šestnáct dětí žilo a zemřelo (kromě jejich neobyčejných vlastností) jako smrtelníci tohoto světa, ale jejich elektricky aktivovaní potomci žijí pořád a nepodléhají omezením lidského těla.

Každá z osmi dvojic nakonec přivedla na svět 248 midbytoti a tak vznikl původní sekundární řád—s 1984 členy. Sekundární midbytoti se dělí na osm podskupin. Označují se jako A-B-C první, druhá, třetí a tak dále. A pak jsou D-E-F první, druhá, třetí a tak dále.

Po selhání Adama se prvotné midbytoti vrátily k prozatímním správcům Melkisedekům,

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

77:6.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors common to the parentage of the senior corps.

77:6.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

77:6.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

77:6.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

77:6.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the

zatímco sekundární skupina zůstala přidělena centru Adamsona až do jeho smrti. Třicet tři těchto sekundárních midbytostí, hlavních představitelů jejich organizace v době smrti Adamsona, se pokusilo převést celý řád do služby pro Melkisedeky a tímto způsobem dosáhnout spojení s prvotním sborem. Ale když se jim to nepodařilo, opustily své druhy a jako jedna skupina přešly do služby k planetárním prozatímním správcům.

Po smrti Adamsona se zbylé sekundární midbytosti staly zvláštním, neorganizovaným a nevázaným vlivem na Urantii. Od této doby až do časů Machiventy Melkisedeka vedly neurovaný a neřízený život. Tento Melkisedek je částečně dostal pod svoji kontrolu, ale až do příchodu Krista Michaela stále vytvářely hodně nepříjemnosti. Během jeho pobytu na zemi všechny učinily konečné rozhodnutí ve vztahu k jejich budoucímu osudu a věrná většina přešla pod vedení prvotních midbytostí.

7. REBELUJÍCÍ MIDBYTOSTI

Většina midbytostí se v době Luciferovy vzpoury dala na cestu hříchu. Když se spočítaly zničující důsledky planetární vzpoury, bylo zjištěno, kromě ostatních ztrát, že z původních 50 000 midbytostí se 40 119 připojilo ke Kaligastiovi.

Původní počet sekundárních midbytostí byl 1 984 a z nich se 873 nepřizpůsobilo vládě Michaela a bylo podle očekávání izolováno v souvislosti s planetárním soudem Urantie v den Pentekosté. Nikdo nedokáže předpovědět budoucnost těchto mravně padlých tvorů.

V současné době jsou obě skupiny rebelujících midbytostí drženy pod dohledem a čekají na konečné rozhodnutí o událostech vzpoury v soustavě. Ale ony udělaly mnoho podivných věcí na zemi před zahájením současného planetárního soudního období.

Za určitých okolností byly tyto neloajální midbytosti schopny stát se pro smrtelníky viditelnými a to hlavně platilo o druzích Belzebuba, vůdce odpadlických sekundárních midbytostí. Ale nesmíme tyto unikátní tvory zaměňovat s některými rebelujícími cheruby a serafy, kteří byli také na zemi v době Kristovy smrti a jeho vzkříšení. Někteří dávní autoři nazývali tyto rebelující midbytosti zlými duchy a demony a odpadlické serafy zlými anděly.

Na žádném světě zlí duchové nemohou

Melchizedek receivers, while the secondary group were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

77:6.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange, unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

7. THE REBEL MIDWAYERS

77:7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77:7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

77:7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77:7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77:7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess

ovládnout smrtelnou mysl po životě Rajského poskytnutého Syna. Ale před příchodem Krista Michaela na Urantii—před masovým příchodem Ladičů Myšlení a rozlitém ducha Učitele na všechno lidstvo—tyto rebelující midbytosti byly opravdu schopny ovlivnit některých nižších smrtelníků a do určité míry řídit jejich činy. Tohoto bylo dosaženo vcelku stejným způsobem, jakým působí loajální midbytosti, když slouží jako účinní kontaktní strážci lidských myslí záložního sboru osudu Urantie tehdy, kdy Ladič Myšlení je v podstatě odpojen od osobnosti v období spojení s nadlidskými inteligencemi.

A následující zápis není pouhým řečnickým obratem: „A přivedli k Němu celé zástupy lidí, posedlých zlými duchy a duševně chorobných.“ Ježíš znal a rozpoznal rozdíl mezi duševní vyšinutostí a působením démona, ačkoliv v myslích jeho současníků té doby byly tyto stavy značně zaměňovány.

Dokonce i před Pentekosté nemohl žádný rebelující duch ovládnout normální lidskou mysl a od tohoto dne jsou i slabé mysli nižších smrtelníků ochráněny před takovým nebezpečím. Po rozliti Ducha Pravdy bylo domnělé vyhánění duchů založeno na zmatené víře, že hysterie, choromyslnost a prostoduchost jsou způsobeny démonem v těle. Ale jen proto, že poskytnutí Michaela navždy osvobodilo všechny lidské mysli Urantie od nebezpečí ovládnutí démonem, nemyslete si, že toto nebylo realitou v předcházejících epochách.

Z příkazu Nejsvrchovanějších Edentie je v současné době celá skupina rebelujících midbytostí zbavena osobní svobody a držena pod dohledem. Ony se již nepotulují po tomto světě se zlým úmyslem. Bez ohledu na přítomnost Ladičů Myšlení, rozliti Ducha Pravdy na celé lidstvo navždy zabránilo těmto neloajálním duchům v tom, aby jakýmkoliv způsobem opět někdy pronikli i do těch nejslabějších lidských myslí. Ode dne Pentekosté již nikdy nemůže nastat takový jev, jako je ovládnutí démonem.

8. SJEDNOCENÉ MIDBYTOSTI

Po posledním soudu nad tímto světem, když Michael vzal sebou spící přeživší bytosti času, midbytosti byly ponechány na planetě, aby pomáhaly v duchovních a poloduchovních sférách činnosti. V současné době působí jako jeden sbor, zahrnující oba řády o celkovém počtu 10 992 členů. Nyní jsou sjednocené midbytosti Urantie řízeny střídavě starším členem každého řádu. Tento režim trvá od jejich sloučení do jedné

any mortal mind subsequent to the life of a Paradise bestowal Son. But before the days of Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

77:7.6 (863.7) It is no mere figure of speech when the record states: "And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics." Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

77:7.7 (863.8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

77:7.8 (864.1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. THE UNITED MIDWAYERS

77:8.1 (864.2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps, embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their

skupiny krátce po Pentekostě.

Členové staršího, čili primárního řádu, jsou všeobecně známí podle čísel; často jim dávají jména jako 1-2-3 první, 4-5-6 první a tak dále. Na Urantii jsou adamické midbytosti označovány podle abecedy, aby byly odlišeny od číselného označení prvotních midbytostí.

Oba řády jsou nemateriálními bytostmi pokud jde o výživu a přijímání energie, ale mají mnoho lidských rysů a jsou schopny rozumět vašemu humoru a bavit se ním a také sledují vaši pobožnost. Když jsou přiděleny smrtelníkům, stanou se duchem lidské práce, odpočinku a zábavy. Ale midbytosti nespi, ani nemají schopnost rozmnožování. V určitém smyslu je sekundární skupina rozlišována na muže a ženy a často jsou osločovány jako „on“ nebo „ona“. Často spolu pracují v takových párech.

Midbytosti nejsou ani lidé, ani andělé, ale sekundární midbytosti mají svojí podstatou blíže k člověku než k andělovi; svým způsobem jsou vaše rasa a mají proto při svých kontaktech s lidskými bytostmi pro ně velké pochopení a porozumění; jsou neocenitelnými pomocníky serafů v jejich práci pro různé rasy lidstva a oba řády jsou nepostradatelné pro serafy, kteří působí jako osobní strážci smrtelníků.

Podle svých vrozených vlastností a získaných zkušeností jsou sjednocené midbytosti Urantie organizovány pro práci s planetárními serafy do následujících skupin:

1. Poslové. Členové této skupiny mají jména; jsou malým sborem a na evolučních světech jsou významnou pomocí pro rychlou a spolehlivou osobní komunikaci.

2. Planetární strážci. Midbytosti jsou ochránci—strážci—světů prostoru. Vykonávají důležité funkce pozorovatelů všech různých typů a druhů komunikace, které mají závažný význam pro nadpřirozené bytosti daného světa. Ony neustále dohlíží na neviditelnou duchovní sféru planety a střeží ji.

3. Prostředníci. Při kontaktech se smrtelnými bytostmi materiálních světů, například s člověkem, skrze kterého bylo předáno dané sdělení, jsou vždy používány midbytosti. Při takových spojeních duchovních a materiálních úrovní jsou nepostradatelným faktorem.

4. Pomocníci pokroku. Do této skupiny patří duchovnější midbytosti a jsou přiděleny jako asistenti různým řádům serafů, kteří působí na

amalgamation into one group shortly after Pentecost.

77:8.2 (864.3) The members of the older or primary order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

77:8.3 (864.4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as "he" or "she." They often work together in such pairs.

77:8.4 (864.5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

77:8.5 (864.6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

77:8.6 (864.7) 1. *Midway messengers.* This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetary sentinels.* Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

77:8.8 (865.1) 3. *Contact personalities.* In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted, the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

77:8.9 (865.2) 4. *Progress helpers.* These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders

planetě ve speciálních skupinách.

Midbytosti se značně liší svými schopnostmi při navazování kontaktu s vyššími serafy a nižšími lidskými bratry. Například, pro prvotné midbytosti je to nesmírně obtížné navázat přímý kontakt s materiálními faktory. Ony mají mnohem blíže k andělskému typu bytosti a jsou proto obvykle přiděleny, aby pracovaly s duchovními silami, sídlícími na planetě a pomáhaly jim. Působí jako společníci a průvodci nebeským návštěvníkům a hostujícím studentům, zatímco sekundární midbytosti jsou téměř výlučně přiděleny na pomoc materiálnímu bytostem sféry.

Těch 1 111 loajálních sekundárních midbytostí vykonává důležité mise na zemi. Ve srovnání se svými prvotními druhy jsou výrazně materiální. Existují na samé hranici viditelnosti pro smrtelníky a mají dostatečný adaptační rozsah a mohou podle libosti navazovat fyzický kontakt s tím, co lidé nazývají „materiálním světem.“ Tito unikátní tvorové mají určité dané schopnosti ovlivňovat věci času a prostoru, nevýmaje živočichy planety.

Mnohé z přesně popsaných jevů, připisovaných andělům, bylo vykonáno sekundárními midbytostmi. Když první učitelé Ježíšova evangelia byli uvrženi do vězení neznalými náboženskými vládci té doby, skutečný „anděl Páně“ „otevřel brány vězení a vyvedl je ven.“ Ale v případě osvobození Petra poté, kdy na příkaz Heroda byl zabit Jakub, to byla sekundární midbytost, která vykonala práci, připisovanou andělovi.

Dnes je jejich hlavní činností nevnímání osobní spojení s těmi muži a ženami, kteří tvoří planetární záložní sbor osudu. Byla to právě činnost této sekundární skupiny, dovedně podporovaná některými členy prvotního sboru, která dosáhla takového sladění osobností a okolností na Urantii, což nakonec přimělo planetární nebeské dohlázele k tomu, aby dali podnět k těm peticím, jejichž výsledkem bylo udělení mandátů, které umožnily řadu zjevení, jejichž součástí je i toto vyprávění. Ale je nutno objasnit, že midbytosti nejsou zapojeny do podvodných představení, všeobecně nazývaných „spiritismem.“ Všechny současné midbytosti na Urantii mají důstojné postavení a nejsou spojeny s jevy, tak zvanými „médií.“ Běžně nedovolují lidem spatřit své, často nezbytné fyzické aktivity, nebo jiné kontakty s materiálním světem tím způsobem, jak je vnímají lidské smysly.

of seraphim who function in special groups on the planet.

77:8.10 (865.3) Midwayers vary greatly in their abilities to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

77:8.11 (865.4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call “material things.” These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual “angel of the Lord” “by night opened the prison doors and brought them forth.” But in the case of Peter’s deliverance after the killing of James by Herod’s order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of “spiritualism.” The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable standing, are not connected with the phenomena of so-called “mediumship”; and they do not, ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. TRVALÍ OBYVATELÉ URANTIE

Midbytosti se mohou považovat za první skupinu permanentních obyvatel, kteří se nacházejí na různých typech vesmírných světů v protikladu k evolučním vzestupným bytostem, jako jsou smrtelní tvorové a andělské armády. Takoví trvalí obyvatelé se vyskytují na různých stupních vzestupu k Ráji.

Na rozdíl od různých řádů nebeských bytostí, které jsou přiděleny pomáhat na planetě, midbytosti na obydlené planetě žijí. Serafové přicházejí a odcházejí, ale midbytosti zůstávají a budou zůstávat, i když jsou pouhými pomocníky místních obyvatel planety a zajišťují ten trvalý režim, který harmonizuje a spojuje měnící se administrativy serafských armád.

Jako opravdoví obyvatelé Urantie, midbytosti mají příbuzenský zájem na osudu tohoto světa. Ony tvoří odhodlané sdružení, vytrvale pracující pro progres své rodné planety. Jejich odhodlání je naznačeno heslem jejich řádu: „K čemu se sjednocené midbytosti zavážou, to sjednocené midbytosti vykonají.“

Přestože jejich schopnost cestovat energetickými okruhy umožňovala každé midbytosti opustit planetu, každá z nich individuálně slíbila, že planetu neopustí, dokud je někdy neodvolají vesmírné autority. Midbytosti jsou upoutány na planetě až do období ustáleného světla a života. S výjimkou 1-2-3 první, žádná jiná loajální midbytost nikdy z Urantie neodešla.

1-2-3 první, nejstarší midbytost prvotního řádu, byla uvolněna z přímých planetárních povinností brzy po Pentekostě. Tato ušlechtilá midbytost zachovala věrnost Vanovi a Amadonovi během tragických dní planetární vzpoury a její nebojácné vůdcovské schopnosti pomohly ke snížení ztrát v řadách svého řádu. V současné době slouží na Jerusemu jako člen komise dvaceti čtyř poradců a od Pentekostě již jednou působil jako hlavní správce Urantie.

Midbytosti jsou upoutány na planetu, ale podobně jako smrtelníci, kteří si povídají s cestujícími z daleka o vzdálených místech na planetě, tak i midbytosti hovoří s nebeskými cestovateli o dalekých místech vesmíru. Tak se seznamují s touto soustavou a vesmírem, také s Orvontem a dalšími supervesmíry a tím se připravují na občanství na vyšších úrovních existence ve vesmírech.

I když se midbytosti objevily již plně vyvinuté, to znamená, že neprošly stadiem růstu či vývoje pro dosažení dospělosti, nikdy nepřestávají

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

77:9.1 (865.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the changing administrations of the seraphic hosts.

77:9.3 (866.2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: "What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do."

77:9.4 (866.3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as governor general of Urantia once since Pentecost.

77:9.6 (866.5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

77:9.7 (866.6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity

rozvíjet svoji moudrost a zkušenost. Tak jako smrtelníci jsou evolučními tvory a mají kulturu, která je bona fide evolučním dosažením. Mezi midbyťtostmi Urantie je mnoho těch, které vynikají svým mimořádným intelektem a silným duchem.

V širším aspektu je civilizace Urantie společným výtvozem urantijských smrtelníků a urantijských midbyťtostí a je tomu tak bez ohledu na současné rozdíly mezi dvěma úrovněmi kultury, které se nevyrovňají před příchodem epochy světla a života.

Kultura midbyťtostí je dílem nesmrtelných planetárních obyvatel a proto je relativně imunní proti těm přechodným změnám, které postihují lidskou civilizaci. Generace lidí zapominají; sbor midbyťtostí si pamatuje a tato paměť je pokladnicí tradic vašeho obydleného světa. Proto planetární kultura stále na planetě setrvává a při vhodných okolnostech jsou takové cenné vzpomínky na uplynulé události dostupné; tak, jako příběh o životě a učení Ježíše byl midbyťtostmi Urantie předán jejich smrtelným bratrům.

Midbyťtosti jsou obratnými pomocníky, kteří vyrovnávají mezeru mezi materiálními a duchovními událostmi Urantie, která se objevila po smrti Adama a Evy. Ony jsou také vašimi staršími bratry, kamarády v dlouhém úsilí dosáhnout na Urantii ustálený status světla a života. Sbor sjednocených midbyťtostí je odolný proti vzpouře a bude svědomitě vykonávat svoji roli v planetární evoluci, dokud tento svět nedosáhne svých věčných cílů—toho vzdáleného dne, kdy bude skutečně vládnout na zemi a srdce lidí budou opravdu naplněna dobrou vůlí.

Vzhledem k cenné práci, kterou tyto midbyťtosti vykonávají, my jsme usoudili, že jsou opravdu nezbytnou součástí duchovní struktury planet. A na těch světech, na kterých vzpoura nepřekazila planetární události, jsou ještě mnohem většími pomocníky serafů.

Celá organizace vysokých duchů, andělských armád a bratrských midbyťtostí je nadšeně oddána podpoře vyššího úkolu vesmíru, Rajského plánu pro postupný vzestup evolučních smrtelníků a jejich dosažení dokonalosti—velkolepý plán věčného života, který sblíží Boha s člověkem a potom, skrze vztahu ušlechtilého partnerství, vyzvedne člověka k Bohu a dál k věčné službě a dosažení božskosti—a to jak smrtelníků, tak i midbyťtostí.

[Představeno archandělem Nebadonu.]

— they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

77:9.8 (866.7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:9.9 (866.8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 78. Fialová rasa v době po Adamovi

⇨ 077

Kniha Urantia

079 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 78 FIALOVÁ RASA V DOBĚ PO ADAMOVÍ

Sekce

Úvod

1. Rozdělení ras a kultur
2. Adamité ve druhé zahradě
3. První migrace Adamitů
4. Andité
5. Migrace Anditů
6. Poslední stěhování Anditů
7. Povodně v Mezopotámii
8. Sumerové—poslední Andité

PAPER 78 THE VIOLET RACE AFTER THE DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction

1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

Úvod

PO DOBU téměř třiceti tisíc let byl druhý Eden kolébkou civilizace. Mezopotámie se stala baštou adamických národů a odtud se jejich potomci vydávali do všech koutů světa a později, když se smísili s kmeny Noditů a Sangiků, byli známí jako Andité. Z této oblasti vyšli ti muži a ženy, kteří položili základy historické epochy a kteří nesmírně urychlili kulturní progres na Urantii.

Tato kapitola popisuje planetární historii fialové rasy, která začíná brzy po selhání Adama, přibližně 35 000 let př. Kr., pokračuje do smísení se s noditskými a sangikskými rasami, kolem 15 000 let př. Kr., čímž vznikl národ Anditů a až do jeho zmizení z mateřské Mezopotámie přibližně 2 000 let př. Kr.

1. ROZDĚLENÍ RAS A KULTUR

INTRODUCTION

78:0.1 (868.1) THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

78:0.2 (868.2) This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

Přestože v době příchodu Adama na Urantii byla intelektuální a mravní úroveň ras velmi nízká, jejich fyzický vývoj probíhal poměrně neovlivněn v důsledku Kaligastiovy vzpoury. Bez ohledu na částečný neúspěch Adamovy mise, jeho přínos pro biologický status ras nesmírně prospěl lidem Urantie.

Kromě toho, Adam a Eva přispěli mnohým cenným pro sociální, morální a intelektuální progres lidstva; rozvoj civilizace se výrazně urychlil přítomností jejich potomků. Ale před třiceti pěti tisíci lety byla kultura světa všeobecně na nízké úrovni. Tu a tam existovalo několik center civilizace, ale většina Urantie umdlávala pod břemenem barbarství. Rozdělení ras a kultur bylo následující:

1. Fialová rasa—Adamité a Adamsonité. Hlavním centrem kultury Adamitů byla druhá zahrada, ležící v trojúhelníku řek Tigris a Euphrat; toto byla skutečná kolébka západních a indických civilizací. Druhým, čili severním centrem fialové rasy bylo osídlení Adamsonitů, nacházejících se východně od jižního pobřeží Kaspického moře, blízko pohoří Kopet. Z těchto dvou center se do okolních zemí šířila kultura a životní plazma, což ihned urychlilo rozvoj všech ras.

2. Předsumerové a ostatní Nodité. V Mezopotámii, nedaleko od ústí řek, se také nacházely zbytky starodávné kultury z dob Dalamatie. Jak plynula tisíciletí, tak tato skupina se zcela smísila s Adamity na severu, ale nikdy úplně neztratila svoje noditské tradice. Různé další skupiny Noditů, které se usadily v Levantě, byly zcela pohlceny později se rozrůstající fialovou rasou.

3. Andonité udržovali pět nebo šest poměrně reprezentativních osídlení na severu a východě od hlavního centra Adamsonitů. Byli také roztroušeni po Turkestánu a ojedinelé kolonie setrvaly po celé Eurasii, především v hornatých oblastech. Tito původní obyvatelé stále drží severní teritoria euroasijského kontinentu a také Island a Grónsko, ale již dávno byli vytlačeni z evropských rovin modrou rasou a rozšiřující se žlutou rasou z říčních údolích v oblastech dálné Asie.

4. Červený člověk obýval Severní a Jižní Ameriku, poněvadž byl vytlačen z Asie více než padesát tisíc let před příchodem Adama.

5. Žlutá rasa. Čínské národy měly pevně pod svou kontrolou východní Asii. Jejich nejvyspělejší sídliště ležela na severovýchodě dnešní Číny v oblastech hraničících s Tibetem.

78:1.1 (868.3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

78:1.2 (868.4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (868.5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasm which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (868.6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (869.1) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (869.2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *The yellow race.* The Chinese peoples were well established in control of eastern Asia. Their most advanced settlements were situated to the northwest of modern China in

6. Modrá rasa. Modré národy byly roztroušeny po celé Evropě, ale jejich nejrozvinutější centra kultury byla situována do tehdy úrodných údolích Středozevní pánve a v severozápadní Evropě. Smíšení s neandertálci značně zpozdilo kulturu modrého člověka, ale jinak to byla nejvýbušnější, nejpůbojnější a nejpodnikavější rasa ze všech evolučních ras Eurasie.

7. Předdrávidská Indie. V Indii, kde se nacházela kompletní směsice všech pozemských ras, především však zelená, oranžová a černá, se udržovala kultura, která mírně převyšovala kultury sousedních oblastí.

8. Civilizace Sahary. Nejpokročilejší osídlení kvalitnějších složek indigové rasy se nacházelo na území dnešní rozsáhlé Sahary. Tato indigo-černá skupina měla v sobě značnou část rysů zmizelých oranžových a zelených ras.

9. Středozevní pánev. Nejvíce smíšená rasa mimo Indie okupovala území, které představuje dnešní středozevnímořskou pánev. Tady modrý člověk ze severu a národy ze Sahary na jihu se setkaly a smísily s Nodity a Adamity z východu.

Tak vypadal svět před začátkem velkého rozpinání fialové rasy přibližně před dvaceti pěti tisíci lety. Naděje budoucí civilizace ležela ve druhé zahradě mezi řekami Mezopotámie. Tady, v jihozápadní Asii byl soustředěn potenciál pro vytvoření velké civilizace—možnost rozšířit po světě ideje a ideály, které byly zachráněny z dob Dalamatie a Edenu.

Adam a Eva zanechali po sobě nevelké, ale mocné potomstvo a nebeští pozorovatelé na Urantii nedočkavě čekali, jak si povedou potomci chybujícího Materiálního Syna a Materiální Dcery.

2. ADAMITÉ VE DRUHÉ ZAHRADĚ

Tisíce a tisíce let synové Adama těžce pracovali v oblasti mezi dvěma řekami Mezopotámie, usilujíc vyřešit problémy se zavlažováním a záplavami na jihu, zdokonalujíc obranný systém na severu a snažíc zachovat si vznešené tradice prvního Edenu.

Hrdinství, projeveno ve vedení druhé zahrady, představuje jeden z nejúžasnějších a inspirujících činů v historii Urantie. Tyto nádherné duše nikdy zcela nezapomněly na význam adamické mise a proto statečně odolávaly vlivům sousedních a

regions bordering on Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *The blue race.* The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

78:1.9 (869.5) 7. *Pre-Dravidian India.* The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

78:1.10 (869.6) 8. *The Sahara civilization.* The superior elements of the indigo race had their most progressive settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

78:1.11 (869.7) 9. *The Mediterranean basin.* The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

78:1.12 (869.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

78:1.13 (869.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

78:2.1 (869.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia, working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

78:2.2 (869.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of the amazing and inspiring epics of Urantia's history. These splendid souls never wholly lost sight of the purpose of the Adamic mission, and

nižších kmenů a současně ochotně posílaly v nepřetržitém sledu své nejvybranější syny a dcery jako emisary k rasám země. Někdy taková rozpinavost způsobila snížení jejich vlastní kultury, ale tyto vyšší národy vždy dokázaly obnovit svoji úroveň.

Civilizace, společnost a kulturní úroveň Adamitů byly značně pokročilejší nad všeobecnou úrovní evolučních ras Urantie. Pouze několik dávných osídlení Vana a Amadona a také Adamsonitů mělo civilizaci, která byla jakýmkoliv způsobem srovnatelná s úrovní Adamitů. Ale civilizace druhého Edenu byla umělou strukturou—ona se nevyvinula—a proto byla odsouzena k rozpadu pokud nedosáhne přirozené evoluční úrovně.

Adam zanechal po sobě skvělou intelektuální a duchovní kulturu, ale ta nebyla pokročilá v mechanických zařízeních, protože každá civilizace je omezena dostupnými přírodními zdroji, vrozeným génem a dostatkem volného času pro tvůrčí činnost. Civilizace fialové rasy byla založena na přítomnosti Adama a na tradicích prvního Edenu. Po Adamově smrti a jak tyto tradice postupně slábly s přibývajícimi tisíciletími, kulturní úroveň Adamitů se neustále zhoršovala, až dosáhla stejné úrovně okolních národů a přirozeně se vyvíjejících kulturních schopností fialové rasy.

Ale kolem roku 19 000 př. Kr. byli Adamité opravdovým národem se čtyřmi a půl miliony lidí a miliony svých potomků již vyslali k okolním národům.

3. PRVNÍ MIGRACE ADAMITŮ

Po mnoha tisíciletí si fialová rasa uchovala edenské tradice mírumilovnosti, což vysvětluje proč tak dlouho váhali s teritoriálními výboji. Když začali trpět populačním přetlakem, tak místo války, která by jim zajistila větší území, poslali nadbytek svých obyvatel jako učitele k jiným rasám. Kulturní účinek těchto raných migrací nebyl trvalý, ale absorpce adamitských učitelů, kupců a cestovatelů biologicky posilovala sousední národy.

Ale již brzy někteří Adamité odešli na západ do údolí Nilu, jiní pronikli východním směrem do Asie, ale těch byla menšina. Masový přesun nastal později a směřoval hlavně na sever a odtud na západ. V podstatě to byl postupný, ale nepolevující posun na sever; větší část Adamitů si nacházela cestu na sever a potom okolo Kaspického moře směřovali na západ do Evropy.

therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

78:2.3 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

78:2.4 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millenniums, the cultural level of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural capacities of the violet race.

78:2.5 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:3.1 (870.4) The violet race retained the Edenic traditions of peacefulness for many millenniums, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:3.2 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting northward push, the greater number making their way north and then circling westward around the Caspian Sea into Europe.

Přibližně před dvaceti pěti tisíci lety mnoho čistokrevných Adamitů urazilo kus cesty ze svého putování na sever. A s tím, jak pronikali dále na sever, se stávali stále méně a méně Adamity a v době, kdy obsadili Turkestán, byli již úplně smíseni s jinými rasami, především s Nodity. Pouze velmi málo čistokrevných představitelů fialové rasy proniklo hlouběji do Evropy a Asie.

V období mezi 30 000 a 10 000 lety př. Kr. v celé jihozápadní Asii probíhalo epochální míšení ras. V horských oblastech Turkestánu žili silní a statní lidé. Na severozápadě Indie přetrvalo hodně z kultury doby Vana. Ještě více na sever od těchto osídlení se udrželi potomci raných Andonitů. Obě tyto vyšší rasy—nositelé kultury a charakterových vlastností—byly pohlceny na sever směřujícími Adamity. Toto rasové smíšení vedlo k osvojení si mnoha nových idejí; umožnilo to další progres civilizace a významnou měrou přispělo k rozvoji všech druhů umění, vědy a sociální kultury.

Když kolem roku 15 000 př. Kr. skončilo období migrace raných Adamitů, bylo v Evropě a ve střední Asii již více potomků Adama než kdekoli jinde na světě, včetně Mezopotámie. Adamité pronikli hluboko na území evropské modré rasy. Jižní oblasti území, dnes nazývaných Rusko a Turkestán, byly okupovány velkou zásobárnou Adamitů, smíšených s Nodity, Andonity a červenými a žlutými Sangiky. Jižní Evropa a okraj Středozemního moře byly osídleny smíšenou rasou Andonitů a sangikských národů—oranžových, zelených a indigových—se špetkou adamické krve. Malá Asie a středovýchodní oblasti Evropy byly v držení kmenů, které měly převážně andonický původ.

Smíšená barevná rasa, která přibližně v této době byla posílena přírůstky z Mezopotámie, upevnila svoji pozici v Egyptě a chystala se převzít vládu nad mizející kulturou v údolí Eufratu. Černá rasa se posunovala dále na jih Afriky a podobně jako červená rasa, byla prakticky izolována.

Civilizace Sahary byla zničena suchem a národy Středozemní pánve byly zaplaveny mořem. V tu dobu neměla ještě modrá rasa vyvinutou vyspělou kulturu. Andonité byli ještě rozptýleni po arktických oblastech a v regionech střední Asie. Zelené a oranžové rasy jako takové byly vyhlazeny. Indigová rasa se posunovala na jih Afriky, kde začal její pomalý, ale dlouho trvající rasový úpadek.

Národy Indie stagnovaly; jejich civilizace se nerozvíjela. Žlutý člověk upevnil svoji nadvládu ve střední Asii; hnědý člověk ještě nezačal rozvíjet svoji civilizaci na blízkých ostrovech Pacifiku.

78:3.3 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:3.4 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

78:3.5 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

78:3.6 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

78:3.7 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

78:3.8 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the brown man had not yet begun his

Takové rozdělení ras, spojené s rozsáhlými klimatickými změnami, připravilo světové jeviště pro zahájení éry civilizace Anditů na Urantii. Tyto rané migrace trvaly přes deset tisíc let, od 25 000 do 15 000 př. Kr. Pozdější migrace, čili migrace Anditů, proběhly v době mezi 15 000 až 6000 let př. Kr.

Prvním vlnám Adamitů trvalo velmi dlouhou dobu přejít přes Eurasii, takže jejich kultura byla během přesunu téměř úplně ztracena. Teprve následná migrace Anditů proběhla dostatečně rychle, aby se zachovala kultura Edenu v jakékoliv velké vzdálenosti od Mezopotámie.

4. ANDITÉ

Andické rasy vznikly z prvotních smíšeních čistokrevných rodů fialové rasy s Nodity a evolučními rasami. Obecně by se na Andity mělo pohlížet jako na rasu, která měla mnohem větší procento adamické krve, než současné rasy. Název Andité je v podstatě použit pro označení těch národů, jejichž rasová dědičnost byla mezi jednou osminou až jednou šestinou fialová. Současní Urantijci, dokonce i severní bílé rasy, mají mnohem méně procent krve Adama.

Nejranější anditské národy se objevily před více než dvaceti pěti tisíci lety v oblastech, přilehlých k Mezopotámii a byly směsí Adamitů a Noditů. Druhá zahrada byla obklopena soustřednými okruhy stále se snižující fialové krve a právě na periférii tohoto rasové kotle se zrodila anditská rasa. Později, když migrující Adamité a Nodité pronikli na tehdy úrodné oblasti Turkestánu, začali se brzy mísit s vyspělejší částí místního obyvatelstva a potomci tohoto rasové smíšení rozšířili anditský typ na sever.

Andité byli po všech stránkách nejlepším lidským rodem, který se objevil na Urantii po čistokrevné fialové rase. Obsahovali větší část vyšších typů přeživších zbytků adamické a noditské rasy a později některé nejlepší genotypy žlutého, modrého a zeleného člověka.

Tito ranní Andité nebyli Áriové; oni byli předchůdci Árijců. Oni nebyli bílí, oni byli předchůdci bílého člověka. Oni nebyli ani západním ani východním národem. Ale je to právě anditská dědičnost, která dává mnohazjazyčné směsici takzvaných bílých ras tu obecnou stejnorodost, která se nazývá indoevropská.

Čistější rodové linie fialové rasy si uchovaly adamické tradice mírumilovnosti, což vysvětluje,

civilization on the near-by islands of the Pacific.

78:3.9 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:3.10 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. THE ANDITES

78:4.1 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:4.2 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:4.3 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

78:4.4 (872.2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called white races that generalized homogeneity which has been called Caucasoid.

78:4.5 (872.3) The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking,

proč jejich rané migrace měly v podstatě mírový charakter. Ale, když se Adamité smísili s Nodity, kteří byli v té době bojčtivou rasou, jejich anditští potomci se stali ve své době nejschopnějšími a nejchytřejšími válečníky, jací kdy na Urantii žili. Od té doby stěhování Mezopotámčů dostávalo stále více vojenský charakter a začalo se více podobat skutečnému výbojnému dobývání území.

Tito Andité byli odvážní a podnikaví a měli sklon k cestování. Přidání jak sangikské, tak i andonitské krve je poněkud stabilizovalo. Ale, přesto jejich pozdější potomci se nezastavili, dokud neobepluli zeměkouli a neobjevili poslední vzdálený kontinent.

5. MIGRACE ANDITŮ

Kultura druhé zahrady přetrvávala dvacet tisíc let, ale prodělala trvalý úpadek až do doby kolem 15 000 př. Kr., kdy znovuzrození šétského kněžství a vůdcovství Amosada započalo slavnou éru. Civilizace, která se později rozšířila v mocných vlnách po Eurasii, se objevila ihned po velké renesanci Zahrady, která nastala v důsledku vzniku Anditů—rozsáhlého spojení Adamitů s okolními smíšenými Nodity.

Tito Andité zahájili nová tažení po celé Eurasii a severní Africe. Anditská kultura dominovala celému území od Mezopotámie do Sinkiangu a trvalá migrace směrem k Evropě byla neustále nahrazována novými příchozími z Mezopotámie. Ale hovořit o Anditech, jako o rase v Mezopotámii, se může až na počátku posledních migrací smíšených potomků Adama. V tu dobu byly i rasy druhé zahrady tak smíšené, že nemohly být již více považovány za Adamity.

Civilizace Turkestánu byla neustále ožívána a obnovována novými příchozími z Mezopotámie, především pozdějšími Andity—jezdci. V horách Turkestánu se utvářel takzvaný indoevropský jazyk; byla to směs místního andonitského dialektu s jazykem Adamsonitů a pozdějších Anditů. Mnoho současných jazyků pochází z této dávné řeči těchto středoasijských kmenů, které si podrobily Evropu, Indii a horní pláň Mezopotámie. Tento pradávňý jazyk dal západním jazykům všechnu tu podobnost, která se nazývá indoevropská.

Kolem 12 000 let př. Kr. tři čtvrtiny všech Anditů světa sídlili v severní a východní Evropě a když později proběhl další a poslední hromadný

which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

78:4.6 (872.4) These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. THE ANDITE MIGRATIONS

78:5.1 (872.5) For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

78:5.2 (872.6) These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

78:5.3 (872.7) The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

78:5.4 (872.8) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern Europe, and when the later and final

odchod Anditů z Mezopotámie, šedesát pět procent z těchto posledních emigračních vln proniklo do Evropy.

Andité migrovali nejenom do Evropy, ale také do severní Číny a Indie, zatímco mnoho skupin proniklo do vzdálených konců země jako misionáři, učitelé a kupci. Byli velkým přínosem pro severní skupiny sangikských národů Sahary. Ale pouze několik učitelů a kupců proniklo dále na jih Afriky za pramen Nilu. Později smíšení Andité a Egyptané prošli podél východního a západního pobřeží Afriky až daleko pod rovník, ale nedosáhli Madagaskaru.

Tito Andité byli tak zvanými drávidskými a později árijskými dobyvateli Indie; a jejich přítomnost významnou měrou pozvedla úroveň předků Turanitů. Mnoho příslušníků této rasy odešlo do Číny přes Sinkiang a Tibet a dodalo žádoucí vlastnosti pozdějším čínským rodům. Čas od času se malé skupiny dostaly do Japonska, na Tchaj-wan, do Indonésie a jižní Číny a jen velmi málo dosáhlo jižní Číny pobřežní cestou.

Sto třicet dva představitelů této rasy z těch, kteří se vydali od břehů Japonska ve flotile malých člunů, nakonec dorazilo do Jižní Ameriky a smíšením s místními domorodci And založili rod pozdějších vládců Inků. Tichý oceán překonali snadno, častými zastávkami na četných ostrovech, které objevili při své plavbě. Ostrovy Polynésie byly v té době početnější a větší než dnes a tito anditští námořníci, společně s těmi, kteří se plavili s nimi, biologicky pozměnili místní skupiny. V důsledku proniknutí Anditů na tyto, nyní již zaplavené ostrovy, vzniklo na nich mnoho vzkvétajících center civilizace. Velikonoční Ostrov byl po dlouhou dobu náboženským a správním centrem jedné z těchto zmizelých skupin. Ale z těchto Anditů, kteří se tak dávno plavili přes Tichý oceán, pouze sto třicet dva dosáhli americké pevniny.

Migrační výboje Anditů trvaly až do jejich posledního stěhování mezi 8000 až 6000 lety př. Kr. Jak opouštěli houfně Mezopotámii, tak si neustále vyčerpávali biologické zásoby své rodné země, zatímco výrazně posilovali okolní národy. A každému národu, ke kterému přišli, přispěli humorem, uměním, duchem dobrodružství, hudbou a řemeslnou výrobou. Oni byli velmi schopní v domestikování zvířat a experti v zemědělství. Jejich přítomnost, alespoň na nějakou dobu, obvykle zdokonalila náboženskou víru a mravní zvyklosti starších ras. A tak se kultura Mezopotámie v tichosti rozšířila po Evropě, Indii, Číně, severní Africe a na ostrovy Tichého oceánu.

exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

78:5.5 (873.1) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on, mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

78:5.6 (873.2) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

78:5.7 (873.3) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever reached the mainland of the Americas.

78:5.8 (873.4) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of animals and expert agriculturists. For the time being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. POSLEDNÍ STĚHOVÁNÍ ANDITŮ

Poslední tři vlny Anditů se vyhrnuly z Mezopotámie mezi 8000 až 6000 lety př. Kr. Tyto tři velké vlny kultury byly vytlačeny z Mezopotámie útliskem horských kmenů na východě a agresivitou obyvatel západních plání. Obyvatelé údolí Eufratu a přilehlého území uskutečnili svůj poslední hromadný odchod několika směry:

Šedesát pět procent Anditů proniklo do Evropy cestou kolem Kaspického moře, pokořujíc a směřujíc se s nově se objevujícími bílými rasami—směs modrého člověka s ranými Andity.

Deset procent, včetně velké skupiny šétských kněžích, odešlo na východ přes pohoří Elam do oblasti Iránské náhorní plošiny a na území Turkestánu. Mnoho jejich potomků bylo později odtud vytlačeno do Indie společně se svými árijskými bratry ze severních oblastí.

Deset procent obyvatel Mezopotámie se vydalo severní cestou na východ, vnikli do Sinkiangu, kde se smísili s andito-žlutými kmeny. Většina zdatných potomků tohoto rasového spojení později pronikla do Číny a značnou měrou přispěla k rychlému zdokonalení severní větve žluté rasy.

Deset procent těchto, ze své domoviny prchajících, Anditů překonalo Arábii a vstoupilo do Egypta.

Pět procent Anditů odmítlo opustit své domy. Tato skupina, která žila v pobřežní oblasti ústí řek Tigris a Eufrat, se nikdy nepromísila s nižšími sousedními kmeny a uchovala si vyspělou kulturu. Tato skupina ztělesňovala vysoké kvality noditských a adamických rodů.

Andité se téměř úplně vystěhovali z této oblasti k 6-mu tisíciletí př. Kr., ačkoliv jejich potomci, z velké části smíšení s okolními sangiskými rasami a Andonity Malé Asie, tam zůstali a mnoho let později podstoupili boj se severními a východními nájezdníky.

Kulturní epocha druhé zahrady byla ukončena stále se zvyšujícím míšením se sousedními nižšími rody. Civilizace se přesunula na západ k Nilu a na ostrovy Středozemního moře, kde vzkvétala a rozvíjela se ještě dlouho poté, kdy její pramen v Mezopotámii vyschnul. A tento nezadržitelný příval nižších národů připravil půdu pro pozdější dobytí celé Mezopotámie severními barbary, kteří vytlačili poslední zbytky obdařených rodů. Ale i v pozdějších letech zbytky těchto kultivovaných obyvatel odmítaly přítomnost zaostalých a hrubých nájezdníků.

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

78:6.1 (873.5) The last three waves of Andites poured out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west. The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

78:6.2 (873.6) Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

78:6.3 (873.7) Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

78:6.4 (874.1) Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

78:6.5 (874.2) Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

78:6.6 (874.3) Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

78:6.7 (874.4) The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

78:6.8 (874.5) The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated. And this unchecked influx of inferior peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. POVODNĚ V MEZOPOTÁMII

Obyvatelé povodí řek byli zvyklí na vylití řek z břehů v některých ročních obdobích; tyto pravidelné záplavy byly součástí jejich života. Ale v důsledku zhoršujících se geologických podmínek na severu hrozila údolím Mezopotámie nová nebezpečí.

V průběhu tisíců a tisíců let po zatopení prvního Edenu pokračovalo zvedání hor na východním pobřeží Středozemního moře a na severozápadě a severovýchodě Mezopotámie. Toto zvedání hor se výrazně zrychlilo kolem 5000 let př. Kr. a to společně se značně zvýšenými sněhovými srážkami v severních horských oblastech zapříčinilo každé jaro nevídané povodně v celém údolí Eufratu. Tyto jarní povodně se stále zhoršovaly až nakonec přinutily obyvatele říčních oblastí odejít do hor na východě. Kvůli těmto rozsáhlým záplavám byly desítky měst prakticky opuštěny téměř tisíc let.

Téměř pět tisíc let později, když se hebrejští kněží v babylonském zajetí snažili vysledovat historii židovského národa zpět k Adamovi, narazili při sestavování příběhu na značné potíže; a jednoho z nich napadlo, aby se vzdali svého úsilí a nechali celý svět utopit ve své hříšnosti při potopě v době Noemově a tak získat lepší pozici pro určení rodopisu Abrahama od jednoho ze tří přeživších synů Noa.

S pověstmi o těch dobách, kdy voda pokrývala celý povrch země, se setkáváme ve všech světových kulturách. Mnoho národů uchovává příběh o celosvětové potopě kdysi v dávné minulosti. Biblický příběh o Noemovi, arše a potopě je výmyslem hebrejských kněží během babylonského zajetí. Od doby, kdy byl založen život na Urantii, tam nikdy nebyla celosvětová potopa. Jen jedenkrát byl povrch země celý zaplaven vodou a to bylo v útvaru archaikum, ještě předtím, než se začala objevovat pevnina.

Ale Noe opravdu žil; byl vinařem v Aramu, říčním osídlení blízko Uruku. Udržoval denní záznamy o pohybu hladiny řeky rok za rokem. Byl předmětem mnoha posměšků kvůli tomu, že chodil podél řeky nahoru a dolů a hlásal, aby všechny domy byly stavěny ze dřeva ve tvaru lodí a když se blíží období záplav, aby rodinné zvířectvo bylo každou noc umístěno na loď. Každý rok chodil do sousedních osad a varoval jejich obyvatele, že za několik dní přijde potopa. Nakonec jednou přišel rok, kdy roční pravidelné záplavy byly značně posíleny neobvyklými dešťovými srážkami, takže náhlé zvednutí vody

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78:7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78:7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with greatly increased snowfall on the northern mountains, caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

78:7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

78:7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

78:7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erech. He kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise

zničilo celou vesnici; pouze Noe a jeho přímá rodina se zachránili v jejich plujícím domě.

Tyto záplavy dokončily rozpad civilizace Anditů. Když skončilo toto období povodní, druhá zahrada již neexistovala. Pouze na jihu a mezi Sumery zůstaly nějaké stopy po bývalé slávě.

Pozůstatky této, jedné z nejstarších civilizací na zemi, jsou k nalezení v těchto oblastech Mezopotámie a na severovýchodě a severozápadě odtud. Ale ještě starší stopy dějin z dob Dalamatie existují pod vodami Perského zálivu a na dně východního konce Středozemního moře, kde leží první Eden.

8. SUMEROVÉ—POSLEDNÍ ANDITÉ

Když poslední stěhování Anditů zničilo biologickou páteř civilizace Mezopotámie, malá část této vyšší rasy zůstala ve své domovině nedaleko od ústí řek. Byli to Sumerové a kolem roku 6000 př. Kr. byl jejich původ z velké části anditský, i když jejich kultura měla výlučně charakter Noditů a dodržovali dávné tradice Dalamatie. Nicméně, tito Sumerové pobřežních oblastí byli poslední Andité v Mezopotámii. Ale v této době byly rasy Mezopotámie již úplně promísené, což dokládají tvary lebek, nalezené v hrobech z té doby.

Bylo to právě v období záplav, kdy nesmírně prosperovaly Súzy. První (dolní) město bylo zaplaveno, takže druhé (horní) město vystřídal dolní jako hlavní centrum pro svébytná umělecká řemesla své doby. Když v pozdější době ubývaly záplavy na své intenzitě, Ur se stal centrem hrnčířské výroby. Přibližně před sedmi tisíci lety se Ur nacházel na pobřeží Perského zálivu, ale od těch dob říční usazeniny vytvořily hranice současné pevniny. Tato osídlení byla méně sužována záplavami v důsledku lepších regulačních opevnění a rozšiřování ústí řek.

V údolích řek Tigris a Eufrat byli mírumilovní pěstitelé obilí po dlouhou dobu vystaveni nájezdům barbarů z Turkestánu a z Iránské náhorní plošiny. Ale nyní stále silnější sucho na vysokohorských pastvinách dalo podnět k jednotné invazi údolí Eufratu. A tato invaze byla o to více nebezpečnější, protože tito sousední pastevci a lovci měli k dispozici velký počet ochočených koní. Právě ovládání koní jim dalo nesmírnou vojenskou výhodu oproti jejich bohatým jižním sousedům. V krátké době obsadili celou Mezopotámii a vytlačili odtud poslední zbytky kultury, která se vlnami

of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

78:7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

78:7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78:8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78:8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78:8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a concerted invasion of the Euphrates valley was brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the more serious because these surrounding herdsmen and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short

rozšířila po celé Evropě, západní Asii a severní Africe.

Mezi těmito dobyvateli Mezopotámie bylo mnoho představitelů lepších anditských rodů smíšených severních ras Turkestánu, včetně některých potomků Adamsona. Tyto méně vyspělé, ale odvážné severní kmeny rychle a ochotně asimilovaly zbytek civilizace Mezopotámie a zanedlouho se vyvinuly do těch smíšených národů, které žily v údolí Eufratu v době, kdy se objevily první historické letopisy. Rychle obnovili mnohé aspekty vymírající civilizace Mezopotámie, osvojují si umělecká řemesla údolních kmenů a značnou část kultury Sumerů. Dokonce se pokusili postavit třetí Babylonskou věž a později přijali tento název jako jméno svého národa.

Když tito barbarští jezdci ze severovýchodu obsadili celé údolí Eufratu, nepodrobili si zbytky Anditů, kteří žili v oblasti ústí řeky u Perského zálivu. Tito Sumerové se dokázali ubránit na základě své vyšší inteligence, lepším zbráním a rozsáhlému systému obranných kanálů, které byly vzájemně propojeny s vodními nádržemi zavlažovací soustavy. Takto si dokázali zachovat svoji rasovou a národnostní celistvost ještě dlouho poté, kdy se jejich sousedé na severozápadě rozčlenili do samostatných městských států. Žádná z těchto městských skupin nebyla schopna zvítězit nad sjednocenými Sumery.

A nájezdníci ze severu se brzy naučili věřit těmto mírumilovným Sumerům a oceňovat je jako znamenité učitele a organizátory. Byli velmi uznávaní a vyhledávaní jako učitelé umění a řemesel, organizátoři obchodu a jako občanští vůdci všemi národy na severu, na západě v Egyptě a na východě až v Indii.

Po rozpadu první sumerské konfederace byly pozdější městské státy řízeny odpadlickými potomky šétských kněží. A když tito kněží dobyli sousední města, začali si říkat králové. Před vládou Sargona králové pozdějších měst nedokázali vytvořit mocné konfederace kvůli žárlivosti na cizí božstva. Každé město věřilo v to, že jeho městský bůh je vyšší než všichni ostatní bohové a proto odmítali podrobit se společnému vladaři.

Toto dlouhé období slabé vlády městských kněží bylo ukončeno Sargonem, knězem z města Kiš, který se prohlásil za krále a začal dobývat celou Mezopotámii a přilehlé země. A na čas skončila existence městských států, ovládaných kněžími, kdy každé město mělo svého

time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

78:8.4 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

78:8.5 (876.2) When these barbarian cavalymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

78:8.6 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

78:8.7 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore they refused to subordinate themselves to a common leader.

78:8.8 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and

vlastního městského boha a své vlastní obřadní rituály.

Po rozpadu této Kišské federace následovalo dlouhé období nepřetržitého válčení mezi těmito údolními městy o nadvládu. A vládoucí moc se různě střídala mezi městskými státy Sumer, Akkad, Kiš, Uruk, Ur a Súsy.

Kolem roku 2500 př. Kr. Sumerové utrpěli kruté porážky ze strany severních Suitů a Guitů. Padl Lagaš, hlavní sumerské město, které bylo vystavěno na naplavených násypech. Uruk se udržel ještě třicet let po pádu Akkadu. V době založení Chummarapiho říše byli Sumerové absorbováni severními Semity a Andité Mezopotámie zmizeli ze stránek historie.

V období mezi léty 2500 až 2000 př. Kr. po celém území od Atlantického k Tichému oceánu řádili kočovníci. Nerité se stali příčinou posledního rozpadu kaspické skupiny mezopotámských potomků smíšených andonitských a anditských ras. To, co nestačili vykonat barbaři, dokonaly pozdější klimatické změny a tak dokončily zničení Mezopotámie.

Takový je příběh fialové rasy v době po Adamovi a osudu jejich domoviny mezi řekami Tigris a Eufrat. Jejich dávná civilizace se nakonec rozpadla v důsledku vystěhování vyšších národů a přistěhování jejich nižších sousedů. Ale dlouho předtím, než barbarští nájezdníci dobyli údolí, velká část kultury Zahrady se rozšířila do Asie, Afriky a Evropy, kde vyvolala kvašení, jehož výsledkem je civilizace dvacátého století na Urantii.

[Představeno archandělem Nebadonu.]

priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

78:8.9 (876.6) After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, and Susa.

78:8.10 (877.1) About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erech held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

78:8.11 (877.2) From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

78:8.12 (877.3) And this is the story of the violet race after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

78:8.13 (877.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 79. Rozšíření Anditů na východ

⇐ 078

Kniha Urantia

080 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 79 ROZŠÍŘENÍ ANDITŮ NA VÝCHOD

Sekce

Úvod

1. Andité Turkestánu
2. Podrobení Indie Andity
3. Drávidská Indie
4. Invaze Árijců do Indie
5. Červená a žlutá rasa
6. Počátek čínské civilizace
7. Andité vnikají do Číny
8. Pozdější čínská civilizace

PAPER 79 ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Andites of Turkestan
2. The Andite Conquest of India
3. Dravidian India
4. The Aryan Invasion of India
5. Red Man and Yellow Man
6. Dawn of Chinese Civilization
7. The Andites Enter China
8. Later Chinese Civilization

Úvod

ASIE je domovem lidské rasy. Na jednom z jižních poloostrovů tohoto kontinentu se narodili Andon a Fonta. V horách země, která je dnešní Afganistán, jejich potomek Badonan založil primitivní centrum kultury, které přetrvalo půl milionu let. Tady, v tomto východním ohnisku lidské rasy, se od andonického rodu oddělily sangikské národy a Asie se stala jejich prvním domovem, jejich prvním lovištěm, jejich prvním bojovým polem. Jihozápadní Asie byla svědkem následných civilizací Dalamatijců, Noditů, Adamitů a Anditů a z těchto oblastí se potenciály novodobé civilizace rozšířily po celém světě.

INTRODUCTION

79:0.1 (878.1) ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. ANDITÉ TURKESTÁNU

Po dobu více než dvaceti pěti tisíc let, přibližně do roku 2000 př. Kr., v srdci Eurasie žili převážně, i když jich stále ubývalo, Andité. Z nížin Turkestánu se Andité vydali kolem vnitrozemských

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

79:1.1 (878.2) For over twenty-five thousand years, on down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In the lowlands of Turkestan the Andites made the

jezer na západ do Evropy, zatímco z horských oblastí tohoto regionu pronikli na východ. Východní Turkestán (Sinkiang) a v menším rozsahu Tibet, byly starodávnými branami, kterými tyto národy Mezopotámie pronikaly přes hory do severních zemí žlutého člověka. Pronikání Anditů do Indie probíhalo z horských oblastí Turkestánu do Paňdžábu a z iránských pastvin přes Balúčistán. Tato první stěhování neměla v žádném případě dobovačný charakter; bylo to spíše plynulé rozšiřování anditských kmenů do západní Indie a Číny.

V průběhu téměř patnácti tisíc let existovaly centra smíšené anditské kultury v povodí řeky Tarim v Sinkiangu a na jihu ve vysokohorských oblastech Tibetu, kde se značně promísili Andité a Andonité. Tarimské údolí bylo nejvýchodnějším místem opravdové anditské kultury. Tady si vystavěli svá osídlení a navázali obchodní vztahy s progresivními Číňany na východě a s Andonity na severu. V té době byla tarimská oblast úrodnou zemí; dešťové srážky byly vydatné. Na východě, v místech pouště Gobi, byly otevřené pastviny, kde se z pastevců postupně stávali zemědělci. Tato civilizace zanikla, když se dešťové větry přesunuly na jihovýchod, ale ve své době se vyrovnala samotné Mezopotámii.

Kolem roku 8000 př. Kr. pomalu se zvyšující suchost horských oblastí střední Asie začala vytlačovat Andity k dolním tokům řek a k mořskému pobřeží. Toto vzrůstající sucho nejenom že vyhnalo Andity do údolí řek Nil, Eufrat, Indus a Žluté řeky, ale způsobilo nový rozvoj v anditské civilizaci. Objevila se nová třída lidí, obchodníků, kterých rychle přibývalo.

Když klimatické podmínky udělaly pro migrující Andity z lovu nevýnosnou činnost, nenásledovali evoluční cestu starších ras, které se staly pastevci. Objevil se obchod a městský život. Od Egypta přes Mezopotámii a Turkestán k řekám Číny a Indie se civilizovanější kmeny začaly shromažďovat do měst, kde se věnovaly řemeslům a obchodu. Obchodní metropolí střední Asie se stala Adonia, která se nacházela nedaleko dnešního města Ašchabad. Rozvíjel se obchod s kamenem, železem, dřevem a hrnčířskými výrobky, a to jak na souši, tak i po moři.

Ale neustále se zvyšující sucho pozvolna způsobilo masový odchod Anditů ze zemí na jihu a východě Kaspického moře. Vlna migrace se začala otáčet ze severu směrem na jih a babylonští jezdci začali pronikat do Mezopotámie.

Vzrůstající sucho ve střední Asii ještě více snížilo populaci a udělalo z těchto lidí méně

westward turning around the inland lakes into Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing lands through Baluchistan. These earlier migrations were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

79:1.2 (878.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

79:1.3 (878.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

79:1.4 (879.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79:1.5 (879.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalymen began to push into Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these

válečné kmeny. A když slábnoucí dešťové srážky na severu přinutily kočovné Andonity odejít na jih, tak nastal hromadný exodus Anditů z Turkestánu. Toto je konečný přesun takzvaných Árijců do Levantu a Indie. Bylo to vyvrcholení toho dlouhotrvajícího rozptylování smíšených potomků Adama, během kterého všechny asijské kmeny a ostrovní kmeny Pacifiku byly do určité míry vylepšeny těmito vyššími rasami.

Takto, přestože se rozptýlili po východní polokouli, Andité byli vykořeněni ze svých domovských územích v Mezopotámii a Turkestánu, protože právě tento rozsáhlý posun Andonitů na jih oslabil Andity ve střední Asii téměř do bodu vymizení.

Ale dokonce i ve dvacátém století po Kristu se objevuje u turanských a tibetských národů anditská krev, což je vidět na příkladu světlavších lidských typech, které se v těchto oblastech občas objeví. Dávné čínské letopisy popisují přítomnost rusovlasých kočovníků na sever od mírumilovných osídlení Žluté řeky a dosud se tam nacházejí kresby, které věrně znázorňují přítomnost jak světlavších Anditů, tak i tmavovlasých mongolských typů v Tarimské pánvi před dávnou dobou.

Poslední velký projev zmizelého vojenského génia středoasijských Anditů byl v 1200 n.l., kdy Mongolové pod vedením Čingischána začali dobývat rozlehlá území asijského kontinentu. A podobně jako dávní Andité, tak i tito válečníci hlásili existenci „jednoho Boha na nebesích.“ Brzký rozpad jejich impéria na dlouhou dobu zpozdil vzájemný kulturní styk mezi západem a východem a stal se velkou překážkou pro rozvoj monoteismu v Asii.

people less warlike; and when the diminishing rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

79:1.7 (879.4) Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

79:1.8 (879.5) But even in the twentieth century after Christ there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

79:1.9 (879.6) The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of “one God in heaven.” The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. PODROBENÍ INDIE ANDITY

Indie je jediným místem, kde se smísily všechny rasy Urantie, přičemž vpád Anditů znamenal pro ně poslední doplnění jejich rodu. V horách severozápadní Indie se objevily sangikské rasy a již v raném stadiu bez výjimky členové každé z nich pronikli celým indickým subkontinentem a zanechali za sebou nejrůznorodější rasovou směs, jaká kdy na Urantii existovala. Starodávná Indie působila jako záchytná nádrž pro migrující rasy. Kdysi byla pata poloostrova poněkud užší než je nyní a velká část delt řek Ganga a Indus se objevila až v posledních padesáti tisících letech.

První rasová smíšení v Indii byla míšení migrujících červených a žlutých ras s místními Andonity. Tato skupina byla později oslabena pohlcením větší části vyhynulé východní zelené

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

79:2.1 (879.7) India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

79:2.2 (879.8) The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later weakened by absorbing the greater portion of the

rasy a také velkého počtu příslušníků oranžové rasy a byla mírně vylepšena prostřednictvím omezeného smísení se s modrou rasou, ale značně utrpěla asimilací velké části indigové rasy. Ale takzvaní praobyvatelé Indie jsou stěží představitelé těchto dávných lidí; oni jsou spíše nejpodřadnějšími obyvateli jižního a východního okraje, kteří nebyli nikdy úplně pohlceni ani Andity a ani jejich později se objevivšími arijskými bratrance.

Již kolem roku 20 000 př. Kr. obdržela populace západní Indie malé množství adamické krve a nikdy v celé historii Urantie žádný národ neslučoval tak mnoho různých ras. Ale neštěstím bylo to, že převládaly druhotné sangikské rody a skutečnou pohromou bylo, že v tomto dávném rasovém kotli ve značné míře chyběla jak modrá, tak i červená rasa; více původních sangikských rodů by značně přispělo ke zlepšení národu, který by tak mohl vytvořit ještě vyšší civilizaci. A tak nastala situace, kdy červený člověk ničil sám sebe v obou Amerikách, modrý člověk hledal dobrodružství v Evropě a raní potomci Adama (a většina pozdějších) projevovali malou touhu mísit se s tmavěji zbarvenými národy, ať již v Indii, Africe, nebo kdekoli jinde.

Přibližně 15 000 let př.Kr. narůstající populace v Turkestánu a Iránu způsobila první opravdu rozsáhlý přesun Anditů směrem k Indii. Po dobu více než patnáct století tyto vyšší národy přicházely přes horské oblasti Balúčistánu, rozšiřujíc se po údolích řek Indus a Ganga a pozvolna se posunujíc na jih do dekánské plošiny. Tento nával Anditů ze severozápadu vytlačil jižní a východní nižší národy do Barmy a jižní Číny, ale ne v takové míře, která by mohla zachránit nájezdníky od jejich vyhlazení.

To, že Indie nezískala nadvládu v Eurasii bylo z velké části způsobeno topografií; příval obyvatelstva ze severu jenom vtěsňal většinu lidí na jih do zmenšujícího se území dekánské plošiny, která byla ze všech stran obklopena mořem. Kdyby tam byly přilehlé země pro emigraci, tak by potom byly nižší národy vytlačeny do všech směrů a vyšší rody by vytvořily vyspělejší civilizaci.

A tak se stalo, že tito raní anditští dobyvatelé přistoupili k zoufalému pokusu zachovat svoji identitu a zastavit pohlcování své rasy stanovením přísných omezení, týkajících se sňatků se členy odlišných rodů. Nicméně, k roku 10 000 př. Kr. Andité byli pohlceni, ale ohromné množství lidí bylo výrazně vylepšeno touto absorpcí.

Rasové mísení je vždy výhodné v tom, že

extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

79:2.3 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

79:2.4 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

79:2.5 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

79:2.6 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved by this absorption.

79:2.7 (880.5) Race mixture is always advantageous

podporuje mnohostrannost kultury a přispívá k progresivní civilizaci, ale jestliže převládají prvky nižších rodů, takové úspěchy nemají dlouhého trvání. Mnohojazyčná kultura se může zachovat jen tehdy, když se vyšší rody množí v bezpečném rozsahu oproti nižším. Neomezené rozmnožování nižších ras, současně se sníženým rozmnožováním vyšších, je jistou sebevraždou kulturní civilizace.

Kdyby bylo anditských dobyvatelů třikrát více než jich bylo, anebo kdyby vyhnali či zničili třetinu nejméně žádoucích smíšených obyvatel, ve kterých tekla oranžová, zelená a indigová krev, potom by se Indie stala jedním z hlavních světových center kulturní civilizace a nepochybně by přilákala více pozdějších migračních vln z Mezopotámie, které proudily do Turkestánu a odtud na sever do Evropy.

3. DRÁVIDSKÁ INDIE

Směšování anditských dobyvatelů Indie s místním obyvatelstvem vedlo nakonec ke vzniku smíšeného národa, který se nazývá drávidský. První a čistokrevnější Drávidové měli obrovské vlohy pro kulturní tvorbu, která neustále slábla, tak jak postupně ochabovala anditská dědičnost. A to je to, co rozhodlo o zániku pučící civilizace Indie téměř před dvanácti tisíci lety. Ale dodání i malého množství krve Adama způsobilo výrazné urychlení sociálního rozvoje. Tato smíšená rasa ihned vytvořila nejvšestrannější civilizaci na zemi v té době.

Zanedlouho po dobytí Indie drávidští Andité ztratili své rasové a kulturní kontakty s Mezopotámií, ale pozdější vytvoření mořských a karavanních cest znovu obnovilo tato spojení. A za posledních deset tisíc let Indie nikdy úplně neztratila kontakt s Mezopotámií na západě a s Čínou na východě, ačkoliv horské hřebeny umožňovaly mnohem lepší styky se západem.

Vyspělá kultura a náboženské sklony národů Indie pocházejí z dob nadvlády Drávidů a z části kvůli skutečnosti, že do Indie přišel velký počet šétských kněží, a to jak v raných invazích Anditů, tak i v pozdější árijských vpádech. Nit monoteizmu táhnoucí se celou náboženskou historií Indie má tak svůj začátek v učení Adamitů ve druhé zahradě.

Již v letech 16 000 př. Kr. skupina sta šétských kněží přišla do Indie a velmi brzy se jim podařilo nábožensky dobýt západní polovinu tohoto mnohojazyčného národa. Ale jejich náboženství nemělo dlouhého trvání. Během pěti

in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

79:2.8 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into Turkestan and thence northward to Europe.

3. DRAVIDIAN INDIA

79:3.1 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked acceleration in social development. This composite stock immediately produced the most versatile civilization then on earth.

79:3.2 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:3.3 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

79:3.4 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the western half of that polyglot people. But their religion did not persist. Within five thousand years

tisíc let jejich učení o Rajské Trojici přešlo do trojitého symbolu boha ohně.

Ale po více než sedmi tisíci letech, až do konce migrování Anditů, náboženský stav obyvatel Indie byl oproti ostatnímu světu na mnohem vyšší úrovni. V tomto období Indie vypadala na to, že vytvoří vůdčí kulturní, náboženskou, filozofickou a průmyslovou civilizaci světa. A kdyby nepřišlo k úplnému pohlcení Anditů jižními národy, tento osud by se pravděpodobně uskutečnil.

Drávidská centra kultury se nacházela v údolích řek, především Indus a Gangy a v dekánské plošině podél tří velkých řek, tekoucích do moře přes horský hřeben Východních Ghats. Osídlení podél mořského pobřeží Západních Ghats dluží za svá významná postavení přímořským stykům se Sumerem.

Drávidové byli jedním z prvních národů stavějících města a kteří se zabývali ve velkém rozsahu vývozem a dovozem zboží, a to jak po souši, tak i po moři. Kolem roku 7000 př. Kr. velbloudí karavany pravidelně cestovaly do vzdálené Mezopotámie; drávidské loďstvo pronikalo podél pobřeží Arabského moře do sumerských měst v Perském zálivu a vydávalo se po vodách Bengálského zálivu až do Malajsie. Ze Sumeru tito mořeplavci a kupci přivezli abecedu a umění písma.

Tyto obchodní styky značnou měrou přispěly k dalšímu rozšíření různorodosti kosmopolitní kultury, výsledkem čehož byly rané výskyty mnohých výhod a dokonce i přepychu městského života. Když se později objevivši Árijci pronikli do Indie, nepoznali v drávidských národech své anditské bratrance pohlcené v sangikských rasách, ale našli tam opravdu vyspělou civilizaci. Navzdory biologickým nedostatkům, Drávidové založili hodnotnou civilizaci. Byla vhodně rozmístěna po celé Indii a na dekánské plošině přetrvala až do novodobých časů.

4. INVAZE ÁRIJCŮ DO INDIE

Druhé proniknutí Anditů do Indie byla invaze Árijců, která trvala téměř pět set let uprostřed třetího tisíciletí před Kristem. Tato migrace byla závěrečným hromadným odchodem Anditů ze svých domovů v Turkestánu.

Raná árijská centra byla roztroušena po severní polovině Indie, hlavně na severozápadě. Árijci nikdy nepokořili celou zemi a tato skutečnost jim později přinesla zkázu, protože jejich malý počet je dělal zranitelnými a byli pohlceni jižními Drávidy, kteří pak zachvátili celý poloostrov, kromě

their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79:3.5 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79:3.6 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79:3.7 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79:3.8 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down to modern times in the Deccan.

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79:4.1 (882.1) The second Andite penetration of India was the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79:4.2 (882.2) The early Aryan centers were scattered over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the conquest of the country and subsequently met their undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by

himalájských oblastí.

Árijci měli jen malý vliv na rasový vývoj v Indii, kromě severních oblastí. Na dekánské plošině byl jejich vliv spíše kulturní a náboženský nežli rasový. To, že si obyvatelé severní Indie uchovali více takzvané árijské krve, není pouze důsledkem jejich většího počtu v těchto oblastech, ale také proto, že byli posíleni pozdějšími dobyvateli, kupci a misionáři. Až do prvního století před Kristem trvalo nepřetržité pronikání árijské krve do Paňdžábu, přičemž poslední příliv se konal v době vojenských pochodů helénských národů.

V Gangské nížině se Árijci a Drávidové nakonec smísili a vytvořili vysoce vyspělou kulturu. Toto centrum bylo později posíleno následným příchodem severovýchodních přistěhovalců z Číny.

V různých dobách vzkvétaly v Indii četné typy společenských struktur—od polodemokratických systémů Árijců k despotickým a monarchickým formám vlády. Ale nejprůznačnějším rysem společnosti bylo přetrvávání mocných společenských kast, které byly vytvořeny Árijci ve snaze zachovat rasovou identitu. Tento propracovaný kastovní systém se zachoval až do dnešní doby.

Ze čtyř důležitých kast byly všechny, kromě první, založeny v marné snaze zabránit rasovému smíšení árijských dobyvatelů s jimi pokořenými nižšími rody. Ale vůdčí kasta, učitelé a kněží, pocházela z rodu Šétů; bráhmani dvacátého století po Kristu jsou přímými kulturními potomky kněžích druhé zahrady, ačkoliv jejich doktríny se značně liší od učení jejich proslulých předků.

Když Árijci přišli do Indie, přinesli si sebou svá pojetí o Božstvu, tak jak byla zachována v dlouho trvajících tradicích náboženství druhé zahrady. Ale bráhmanští kněží nikdy nedokázali odolat pohanské síle, která vznikla náhlým kontaktem s primitivními náboženstvími dekánské plošiny po rasovém vyhlazení Árijců. A proto velká většina populace upadla do područí zotročující pověrčivosti primitivních náboženství; a tak se stalo, že Indie nedokázala vytvořit vyspělou civilizaci, která se tady rýsovala v dřívějších dobách.

Duchovní probuzení v šestém století před Kristem nemělo v Indii dlouhého trvání a zaniklo ještě před mohamedánskou invazí. Ale jednoho dne se může objevit ještě větší Gautama, který povede celou Indii na cestě k živému Bohu a

the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan provinces.

79:4.3 (882.3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882.4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882.5) In India many types of social organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchical forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882.6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmans of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882.7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

79:4.8 (882.8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India, having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living

potom svět uvidí plody kulturních potenciálů univerzálního národa, tak dlouho otupělého omamujícím vlivem nepokrokové duchovní vize.

Kultura spočívá na biologickém základě, ale kasta samotná nemohla zachovat árijskou kulturu na věky, protože náboženství, opravdové náboženství, je nepostradatelným zdrojem té vyšší energie, která pohání člověka k vytvoření dokonalejší civilizace, založené na lidském bratrství.

5. ČERVENÁ A ŽLUTÁ RASA

Zatímco příběh o Indii je historií jejího pokoření Andity a jejich následného pohlcení staršími evolučními národy, vyprávění o východní Asii je přesněji řečeno o původních sangikských rasách, především o červené a žluté. Tyto dvě rasy z velké části unikly tomu smíšení s nevhodnými neandrtálskými rody, které tak značně retardovalo modrou rasu v Evropě a tím si zachovaly kvalitní potenciál původního sangikského typu.

Přestože raní neandrtálci byli roztroušeni po celém území Eurasie, východní křídlo bylo více kontaminováno nižšími živočišnými rysy. Tento poddruh člověka byl vytlačen na jih pátým ledovcem, tím stejným ledovým příkrovem, který tak dlouho bránil migraci Sangiků do východní Asie. A když se červený člověk přesunul kolem horských oblastí Indie na severovýchod, našel severovýchodní Asii bez těchto poddruhů člověka. Kmenová organizace červených ras vznikla dříve než u všech jiných národů a oni byli první, kdo se začal stěhovat z centra Sangiků ve střední Asii. Nižší neandrtálské rody byly zničeny, nebo vyhnány z pevniny pozdějšími migrujícími žlutými kmeny. Ale červená rasa měla nadvládu ve východní Asii po dobu téměř sto tisíc let předtím, než přišly žluté kmeny.

Před více než tři sta tisíci lety přišla z jihu do Číny hlavní část žluté rasy jako pobřežní kočovníci. S každým tisíciletím žluté národy pronikaly dále a dále do vnitrozemí, ale do kontaktu se svými migrujícími tibetskými bratry přišly až v poměrně nedávných dobách.

Růst populace přinutil, na sever se posunující žlutou rasu, aby začala pronikat do lovišť červeného člověka. Tento vpád, spojený s přirozeným rasovým nepřátelstvím, vyvrcholil ve válečný konflikt. Tak začal rozhodující boj o úrodné země východní Asie.

Příběh o tomto dlouhotrvajícím boji mezi

God, and then the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:4.9 (883.1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. RED MAN AND YELLOW MAN

79:5.1 (883.2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:5.2 (883.3) While the early Neanderthals were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

79:5.3 (883.4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

79:5.4 (883.5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

79:5.5 (883.6) The story of this agelong contest

červenou a žlutou rasou je eposem urantijské historie. Déle než dvě stě tisíc let vedly tyto dvě vyšší rasy mezi sebou krutou a nepolevující válku. V počátečních bojích byli obecně úspěšnější červení lidé a jejich jezdecké oddíly šířily zkázu mezi osídleními žlutého člověka. Ale žlutí lidé byli bystrými žáky válečného umění a velmi brzy prokazovali výraznou schopnost žít v míru se svými soukmenovci; Číňané byli první, kteří přišli na to, že v jednotě je síla. Mezi kmeny červené rasy pokračovaly bratrovražedné boje a netrvalo dlouho a začaly prohrávat jednu bitvu za druhou s agresivními a nelítostnými Číňany, kteří pokračovali ve svém neúprosném pochodu na sever.

Před sto tisíci lety měly zdecimované bojující kmeny červené rasy za zády ustupující poslední ledovec a když se objevila možnost přejít pozemní cestou přes Beringovu úžinu, tyto kmeny rychle opustily nehostinné břehy asijského kontinentu. Je to osmdesát pět tisíc let od doby, kdy poslední čistokrevní červení lidé odešli z Asie, ale dlouhý boj zanechal svůj genetický otisk na vítězné žluté rase. Severní čínské národy, společně se sibiřskými Andonity, se hodně smísily s červenými lidmi, což jim značně prospělo.

Vzhledem k tomu, že ze své asijské domoviny byli vykořeneáni přibližně padesát tisíc let před příchodem Adama, severoameričtí Indiáni nikdy nepřišli do kontaktu ani s anditskými potomky Adama a Evy. V době migrování Anditů se čistokrevné červené rody rozšiřovaly po celé severní Americe jako kočovné kmeny lovců, kteří se v malém rozsahu věnovali i zemědělství. Tyto rasové a kulturní skupiny zůstaly od svého příchodu do obou Amerik téměř úplně izolovány od ostatního světa až do konce prvního tisíciletí po Kristu, kdy byly objeveny bílými rasami Evropy. Do té doby červení lidé severních kmenů spatřili pouze Eskymáky, majíc nejbližší k bílému člověku.

Červená a žlutá rasa jsou jedinými lidskými rody, které dosáhly vysokého stupně civilizace bez vlivu Anditů. Nejstarší kulturou amerických Indiánů bylo Onamonalontovo centrum v Kalifornii, ale to zmizelo již 35 000 let př. Kr. Později byly v Mexiku, Střední Americe a v horských oblastech Jižní Ameriky založeny mnohem déle trvající civilizace rasou, která byla převážně červená, ale měla značné množství žluté, oranžové a modré krve.

Tyto civilizace byly produktem evoluce sangiských ras, nehledě na to, že stopy anditské krve se objevily v Peru. S výjimkou Eskymáků v

between the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unrelenting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt pupil in the art of warfare, and he early manifested a marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:5.6 (883.7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:5.7 (884.1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

79:5.8 (884.2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico, Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

79:5.9 (884.3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that traces of Andite blood reached Peru. Excepting

Severní Americe a malého počtu polynéských Anditů v Jižní Americe, se národy západní polokoule dostaly do kontaktu se zbytkem světa až na konci prvního tisíciletí po Kristu. V původním plánu Melkisedeka na vylepšení ras Urantie bylo stanoveno, že jeden milion čistokrevných potomků Adama se bude podílet na zlepšení amerických červených lidí.

the Eskimos in North America and a few Polynesian Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. POČÁTEK ČÍNSKÉ CIVILIZACE

Za nějakou dobu po rozšíření červeného člověka po celé Severní Americe, rozpinající se Číňané vytlačili Andonity z říčních údolí východní Asie na sever do Sibiře a na západ do Turkestánu, kde se měli brzy dostat do kontaktu s vyšší kulturou Anditů.

V Barmě a na indočínském poloostrově se indické a čínské kultury smísily a spojily, výsledkem čehož vzniklo v těchto oblastech několik po sobě jdoucích civilizací. Tady zmizelá zelená rasa setrvala ve větších proporcích, než kdekoli jinde ve světě.

Mnoho různých ras obývalo ostrovy Tichého oceánu. Obecně, jižní a v tu dobu největší ostrovy, byly obývány národy, nesoucí v sobě velké procento zelené a indigové krve. Severní ostrovy byly v držení Andonitů a později na nich žily rasy, mající značný díl žluté a červené krve. Předkové japonského národa byli vytlačeni z pevniny až v době kolem roku 12 000 př. Kr., když byli vyhnáni k jižnímu pobřeží mohutnou expanzí severních čínských kmenů. Jejich konečný odchod nebyl ani tak příliš způsoben růstem populace, jako iniciativou jejich vůdce, kterého oni považovali za božskou osobnost.

Podobně jako národy Indie a Levantu, vítězné kmeny žlutého člověka založily svá raná centra na pobřeží a podél řek. V pozdějších dobách se pobřežním osídlením nedařilo dobře, protože stupňující se povodně a měnící se koryta řek učinily život měst v nížinách neudržitelným.

Před dvaceti tisíci lety předkové Číňanů vybudovali přes deset mocných center primitivní kultury a vzdělávání, především podél Žluté řeky a Jang-c'-tiangu. Tato centra začala být posilována trvalým přívalem vyšších smíšených národů ze Sinkiangu a Tibetu. Migrace z Tibetu do údolí k řece Jang-c'-tiang nebyla tak rozsáhlá jako na severu a také tibetská centra nebyla tak vyspělá jako centra v Tarimské pánvi. Ale oba směry přinesly určité množství anditské krve na východ k říčním osídlením.

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

79:6.1 (884.4) Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior culture of the Andites.

79:6.2 (884.5) In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

79:6.3 (884.6) Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

79:6.4 (885.1) Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

79:6.5 (885.2) Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning, especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of Andite blood eastward to the river settlements.

Nadvláda dávné žluté rasy byla způsobena čtyřmi základními faktory:

1. Genetickým. Na rozdíl od svých modrých příbuzných v Evropě, jak červená, tak i žlutá rasa z velké části unikly smíšení s nižšími lidskými rody. Severní Číňané, kteří již byli posíleni malým množstvím vyšších červených a andonických rodů, měli následně prospěch z velkého přílivu anditské krve. V tomto ohledu se jižním Číňanům tak nedařilo a velmi dlouhou dobu dopláceli na smíšení se zelenou rasou, zatímco později byli ještě více oslabeni v důsledku masového příchodu nižších národů, které byly vytlačeny z Indie invazí Drávidů a Anditů. A dnes v Číně existuje jednoznačný rozdíl mezi severními a jižními rasami.

2. Sociálním. Žlutá rasa velmi brzy poznala důležitost míru mezi sebou. Jejich vnitřní mírumilovnost natolik přispěla k nárůstu populace, že jejich civilizace se rozšířila mezi mnoho milionů lidí. Mezi lety 25 000 a 5 000 př. Kr. byla největší civilizace na Urantii ve střední a severní Číně. Žlutý člověk jako první dosáhl rasové soudržnosti—jako první vytvořil ve velkém rozsahu kulturní, sociální a politickou civilizaci.

Číňané 15. tisíciletí př. Kr. byli agresivními válečníky; je neoslabila přílišná úcta k minulosti a počtem necelých dvanácti milionů lidí vytvořili kompaktní skupinu, hovořící jedním jazykem. V tomto období vybudovali opravdový národ, mnohem více sjednocený a soudržný, než jejich politické svazy historické epochy.

3. Duchovním. V době anditských migrací Číňané patřili mezi nejduchovnější národy na zemi. Dlouhodobá oddanost uctívání Jedné Pravdy, prohlášená Singlangtonem, je udržovala vpředu před většinou jiných ras. Podnět progresivního a pokročilého náboženství je často rozhodujícím faktorem kulturního rozvoje; zatímco Indie ochabovala, tak Čína zvýšila náskok působením posilujícího podnětu náboženství, ve kterém pravda byla vtisknuta jako nejvyšší Božstvo.

Toto uctívání pravdy podněcovalo k bádání a nebojácnému zkoumání zákonů přírody a potenciálů lidstva. Ještě před šesti tisíci lety byli Číňané stále horlivými studenty a aktivními hledači pravdy.

4. Geografickým. Na západě je Čína chráněna horami a na východě Tichým oceánem. Pouze na severu je otevřená cesta pro útočné přepady, ale od dob červeného člověka do příchodu pozdějších potomků Anditů žádná agresivní rasa nežila na severu.

A kdyby nebylo horských překážek a

79:6.6 (885.3) The superiority of the ancient yellow race was due to four great factors:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetic.* Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

79:6.8 (885.5) 2. *Social.* The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity—the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79:6.9 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79:6.10 (885.7) 3. *Spiritual.* During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined as the supreme Deity.

79:6.11 (885.8) This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79:6.12 (885.9) 4. *Geographic.* China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

79:6.13 (886.1) And but for the mountain barriers and

pozdějšího úpadku v duchovní kultuře, žlutá rasa by nepochybně přilákala k sobě větší část anditských migrací z Turkestánu a nesporně by za krátkou dobu dominovala světové civilizaci.

the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. ANDITÉ VNIKAJÍ DO ČÍNY

Před přibližně patnácti tisíci roky velké množství Anditů přecházelo přes horský průsmyk Ti Tao a usazovalo se podél horního toku Žluté řeky mezi čínskými osadami provincie Gansu. Brzy pronikli na východ do Henanu, kde se nacházela nejvyspělejší osídlení. Polovina těch, kteří přicházeli ze západu, byli Andonité a druhá polovina Andité.

Severní centra kultury podél Žluté řeky byla vždy progresivnější než jižní osídlení na řece Jang-c'-tiang. V průběhu několika málo tisíciletích po příchodu i malého počtu těchto vyšších smrtelníků osídlení podél Žluté řeky zvýšila svůj náskok před vesnicemi Jang-c'-tiangu a značně přesáhla úroveň svých jižních bratrů, která se od té doby stále zachovává.

To se nestalo proto, že tam bylo hodně Anditů, ani proto, že jejich kultura byla tak vyspělá, ale rasové smíšení s nimi zplodilo všestrannější rody. Severní Číňané obdrželi jenom tolik anditské krve, aby se mírně stimulovaly jejich přirozeně schopné myslí, ale ne natolik, aby se v nich zažehla nepokojná a podnikavá zvědavost, která je tak charakteristická pro severní bílé rasy.

Toto limitované přidání anditské dědičnosti narušilo jen málo vnitřní vyrovnanost tohoto sangiského typu. Pozdější vlny Anditů přinesly s sebou některé kulturní pokroky Mezopotámie; toto platí především o posledních migračních vlnách ze západu. Andité značně vylepšili ekonomické a vzdělávací metody severních Číňanů; a přestože jejich vliv na náboženskou kulturu žluté rasy byl jen krátkodobý, jejich pozdější potomci přispěli velkou měrou k následnému duchovnímu probuzení. Anditské tradice krásy Edenu a Dalamatie určitě ovlivnily tradice Číny; v raných čínských legendách je „země bohů“ umístěna na západě.

Čínský národ začal stavět města a provozovat výrobu až po roku 10 000 př. Kr. se změnou klimatu v Turkestánu a příchodem pozdějších anditských přistěhovalců. Příliv této nové krve příliš nevylepšil civilizaci žlutého člověka, jako spíše stimuloval další a rychlý rozvoj

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79:7.1 (886.2) About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79:7.2 (886.3) The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79:7.3 (886.4) It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

79:7.4 (886.5) The later waves of Andites brought with them certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place "the land of the gods" in the west.

79:7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man

skrytých tendencí vyšších čínských rodů. Od Henanu do Šen-si potenciály vyspělé civilizace začaly přinášet plody. Kovovýroba a všechny druhy řemesel vznikly v tomto období.

Podobnosti mezi některými dávnými čínskými a mezopotámskými metodami měření času, astronomie a řízení státu byly důsledkem obchodních vztahů mezi těmito dvěma, od sebe velmi vzdálenými, centry. Čínští kupci putovali po suchozemských cestách přes Turkestán do Mezopotámie ještě dokonce i v době Sumerů. A tento obchod nebyl jednostranný—údolí Eufratu mělo z něho stejný prospěch, jako národy Gangské nížiny. Ale klimatické změny a invaze kočovníků ve třetím tisíciletí před Kristem výrazně snížily rozsah obchodování na karavanských stezkách střední Asie.

8. POZDĚJŠÍ ČÍNSKÁ CIVILIZACE

Zatímco červený člověk trpěl v důsledku přílišného válčení, není úplně chybné říci, že rozvoj státnosti mezi Číňany byl zpožděn jejich důsledností při podrobování Asie. Číňané měli obrovský potenciál pro rasovou sounáležitost, ale ten se náležitě neprojevil, protože chyběl ten ustavičný podněcující stimul, jakým je stále přítomné nebezpečí agrese zvenčí.

Po úplném dobytí východní Asie se starověký vojenský stát postupně rozpadl—minulé války byly zapomenuty. Z epického boje s červenou rasou se uchovala pouze mlhavá vyprávění o dávném souboji s národy lučištníků. Číňané se rychle začali věnovat zemědělství, což ještě více zvýšilo jejich mírumilovné tendence, a to, že se zemědělstvím zabývala stále větší část obyvatelstva, také ještě přispělo k narůstajícímu mírumilovnému charakteru země.

Uvědomění si minulých úspěchů (v dnešní době poněkud oslabené), konzervatismus převážně zemědělského národa a dobře vyvinutý rodinný život—to vše mělo vliv na zrození úcty pro předky a vyvrcholilo ve zvyk vzdávat takovou poctu lidem minulosti, že to hraničilo se zbožňováním. Velmi podobný postoj převládá mezi bílými rasami v Evropě po dobu asi pěti set let po rozpadu řecko-římské civilizace.

Víra v „Jednu Pravdu“ a její uctívání, jak je učil Singlangton, nikdy zcela úplně nevymřela a jak plynul čas, hledání nové a vyšší pravdy bylo zatlačeno do pozadí narůstající tendencí uctívat to, co již bylo vytvořeno. Postupně se přirozené

as it stimulated the further and rapid development of the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

79:7.6 (886.7) The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

79:8.1 (887.1) While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

79:8.2 (887.2) With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

79:8.3 (887.3) Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

79:8.4 (887.4) The belief in, and worship of, the “One Truth” as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already

nadání čínské rasy pro poznávání neznámého odklonilo k uchovávaní známého. A toto je příčina stagnace čínské rasy, která byla kdysi nejrychlejší se rozvíjející civilizací světa.

Mezi rokem 4 000 a 500 př. Kr. bylo dokončeno politické znovusjednocení čínské rasy, ale v tu dobu již existovala kulturní jednota center na řekách Jang-c'-tiang a Žluté řece. Toto politické znovusjednocení pozdějších kmenových skupin neproběhlo bez konfliktů, ale společenské mínění se stavělo proti válce; zbožňování předků, rozšiřování dialektů a nedostatek nutnosti pro vojenské akce v průběhu mnoha tisíců let udělaly tento národ krajně mírumilovným.

Navzdory tomu, že perspektivy raného rozvoje pokročilého státu se nenaplnily, žlutá rasa dosáhla velkého pokroku v uskutečňování aktivit civilizace, především v oblastech zemědělství a zahradnictví. Řešení vodních problémů, kterým čelili zemědělci v Šen-si a Henanu, vyžadovala kolektivní součinnost. Podobné potíže se zavlažováním a ochranou půdy přispěly v nemalé míře k rozvoji vzájemné závislosti, což vedlo k upevnění míru mezi skupinami farmářů.

Časný rozvoj písma, společně se založením škol, značně přispěl k šíření vědomostí v takovém rozsahu, kterému se předtím nemohlo nic vyrovnat. Ale obtížný systém obrázkového písma omezil počet vzdělaných tříd, nehledě na raný objev tisku. A zejména rychle pokračoval proces sociální normalizace a dogmatizace nábožensko-filozofické sféry. Rozvoj náboženského uctívání předků se ještě více zkomplikoval záplavou pověr, týkajících se zbožňování přírody, ale některé pozůstatky pravého pojetí Boha zůstaly zachovány v uctívání vznešeného Šang-ti.

Velkou slabostí uctívání předků je to, že podporuje zpátečnickou filozofii. Jakkoliv rozumné může být sbírání moudrosti v minulosti, je pošetilé považovat minulost jako výhradní zdroj pravdy. Pravda je relativní a rozšiřuje se; pravda vždy žije v přítomnosti, dosahuje nového vyjádření v každé generaci lidí—a v každém lidském životě.

Velkou silou uctívání předků je hodnota, jakou takový postoj klade na rodinu. Udivující stabilita a stálost čínské kultury jsou důsledkem výsostného postavení rodiny, protože civilizace je přímo závislá na účinném fungování rodiny a v Číně rodina dosáhla takovou společenskou důležitost, dokonce i náboženský význam, kterého dosáhlo pouze jen několik málo jiných národů.

established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world's most rapidly progressing civilization.

79:8.5 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

79:8.6 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

79:8.7 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequaled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religio-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

79:8.8 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it *lives* always in the present, achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79:8.9 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious significance, approached by few other peoples.

Silný příbuzenský vztah a oddanost rodině, vytvořený silicím uctíváním předků, zaručil rozvoj silnějších rodinných vztahů a trvalí rodinné skupiny, z nichž všechny podporovaly následující faktory pro zachování civilizace:

1. Zachování majetku a jmění.
2. Sdílení zkušeností více než jedné generace.
3. Účinné vzdělávání dětí v umění a vědách minulosti.
4. Rozvoj silného smyslu pro povinnost, zvýšení morálky a posílení etické vnímavosti.

Období formování čínské civilizace, začínající s příchodem Anditů, pokračovalo až k velkému etickému, morálnímu a polonáboženskému probuzení v šestém století před Kristem. A čínské tradice uchovávají mlhavé záznamy o evoluční minulosti. Přejít od matriarchátu k patriarchátu, organizování zemědělství, rozvoj architektury a začátky průmyslu—to všechno je vyprávěno tak, jak to šlo za sebou. A tento příběh zobrazuje, a s mnohem větší přesností než všechny ostatní podobné spisy, obraz pozoruhodného vzestupu čínského národa od barbarismu k vyspělému státu. Během této doby čínský národ urazil cestu od primitivní zemědělské společnosti k vyšší sociální organizaci, zahrnující města, řemeslnou výrobu, zpracování kovů, výměnný obchod, vládní systém, písmo, matematiku, umění, vědu a tisk.

A ta starověká civilizace čínské rasy přetrvala po staletí. Uplynulo téměř čtyřicet tisíc let od doby, kdy byly dosaženy první důležité pokroky v čínské kultuře a přestože mnohokrát přišel úpadek, civilizace synů Hana představuje nejlépe ze všech ostatních nejucelenější obraz plynulého vývoje až do dvacátého století. Bílé rasy dosáhly vysokého stupně rozvoje v technice a náboženství, ale nikdy nepřekonalý Číňany v oddanosti k rodině, skupinové etice a osobní morálce.

Tato starověká kultura značně přispěla k lidskému štěstí; miliony lidských bytostí žilo a zemřelo, požehnáno jejími vymoženostmi. Po staletí tato význačná civilizace spočívala na vavřínech minulosti, ale již nyní se znovu probouzí, aby uviděla nově transcendentní cíle smrtelné existence a opět se pustila do neutuchajícího boje za nekonečný progres.

[Představeno archandělem Nebadonu.]

79:8.10 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship insured the building up of superior family relationships and of enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

- 79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.
- 79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.
- 79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.
- 79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty, group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unrelenting struggle for never-ending progress.

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 80. Rozšíření Anditů na západ

⇐ 079

Kniha Urantia

081 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 80 ROZŠÍŘENÍ ANDITŮ NA ZÁPAD

Sekce

Úvod

1. Adamité vnikají do Evropy
2. Klimatické a geologické změny
3. Kromaňonský modrý člověk
4. Invaze Anditů do Evropy
5. Andité pokoří severní Evropu
6. Andité na březích Nilu
7. Andité na ostrovech Středozemního moře
8. Dunajští Andonité
9. Tři bílé rasy

PAPER 80 ANDITE EXPANSION IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

Úvod

AČKOLIV evropský modrý člověk sám nevytvořil významnou kulturní civilizaci, byl biologickým základem, na kterém—po jeho smíšení s adamickými rody a následným smíšením s pozdějšími anditskými nájezdníky—vznikl jeden z nejsilnějších rodů se schopností vytvořit aktivní civilizaci, jaká se na Urantii neobjevila od dob fialové rasy a jejich anditských nástupců.

Novodobí bílí lidé obsahují pozůstalé rysy adamického rodu, smíšeného se sangikskými rasami, trochu s červenou a žlutou, ale především s modrou. Ve všech bílých rasách teče hodně krve původních Andonitů a ještě více dávných Noditů.

INTRODUCTION

80:0.1 (889.1) ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

80:0.2 (889.2) The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. ADAMITÉ VNIKAJÍ DO EVROPY

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

Předtím, než byli poslední Andité vytlačeni z údolí Eufratu, mnoho jejich bratrů přišlo do Evropy jako poutníci, učitelé, kupci a válečníci. V době počátku fialové rasy bylo Středozevní koryto chráněno Gibraltarskou úžinou a sicilským pozemním mostem. První mořské obchody se odehrály na těchto vnitrozemských jezerech, kde modrý člověk ze severu a obyvatelé Sahary z jihu se potkali s Nodity a Adamity z východu.

Ve východní části Středozevní prolákliny Nodité založili jednu ze svých nejrozsáhlejších kultur a z těchto center někteří z nich pronikli do jižní Evropy, ale především do severní Afriky. Již v dávné minulosti širokolebí Syřané, kteří mají původ ve smíšení Noditů s Andonity, začali vyrábět hrnčířské výrobky a zabývat se zemědělstvím ve svých osadách v pomalu stoupající deltě Nilu. Oni také dovezli ovce, kozy, dobytek a další domestikovaná zvířata a zavedli velmi zdokonalené metody zpracování kovů. Sýrie se stala v té době centrem tohoto průmyslu.

V průběhu více než třiceti tisíc let obyvatelé Mezopotámie v nepřetržitém proudu přicházeli do Egypta, kam sebou přinesli svoje umění a kulturu a obohatili tak kulturní tradice údolí Nilu. Ale příchod velkého počtu obyvatel Sahary značně degeneroval ranou civilizaci podél Nilu, takže přibližně před patnácti tisíci lety dosáhla kultura Egypta své nejnižší úrovně.

Ale v dřívějších dobách nic nebránilo migraci Anditů na západ. Sahara byla jedna velká otevřená pastvina, osídlená pastevci a zemědělci. Obyvatelé Sahary se nikdy nezabývali řemeslnou výrobou a nikdy nestavěli města. Tato indigo-černá skupina byla nositelem četných rodových rysů zaniklé zelené a oranžové rasy. Nicméně, obdržela velmi malé množství fialové krve ještě předtím, než vztlak země a změna směru vlhkých větrů způsobily rozptýlení zbytků této vzkvétající a mírumilovné civilizace.

Většina lidských ras sdílí Adamovu krev, ale některé jí získaly více, některé méně. Smíšené rasy Indie a tmavší národy Afriky Adamity nepřitahovaly. Oni by se volně mísili s červeným člověkem, kdyby nebyl v daleké Americe; měli přátelský vztah se žlutým člověkem, ale i on obýval velmi vzdálené a těžce přístupné oblasti Asie. A proto, když byli podníceni dobrodružstvím, nebo altruismem, nebo když byli vytlačeni z údolí Eufratu, oni si zcela přirozeně vybrali spojení s modrými rasami Evropy.

Modrý člověk, který v té době převažoval v Evropě, neměl žádné náboženské obyčeje, které by byly pro rané migrující Adamity odpudivé a mezi

80:1.1 (889.3) Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and the Saharans from the south met Nodites and Adamites from the east.

80:1.2 (889.4) In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

80:1.3 (889.5) For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

80:1.4 (889.6) But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

80:1.5 (890.1) Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

80:1.6 (890.2) The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and there was great sex attraction between the violet

fialovou a modrou rasou byla velká sexuální přitažlivost. Nejlepší z modrých lidí považovali za čest mít dovoleno vstoupit do manželského svazku s Adamity. Každý modrý muž chtěl být tak zručný a umělecký, aby si získal náklonnost některé adamitské ženy a každá lepší modrá žena si přála získat pozornost některého z Adamitů.

Postupně se tito migrující synové Edenu spojili s vyššími typy modré rasy, pozvedli její kulturu a současně nemilosrdně ničili přetrvávající zbytky neandrtálských rodů. Tato metoda rasového směšování, spojená s eliminací nižších genotypů, zplodila přes deset silných a progresivních skupin vyšších modrých lidí, z nichž vy jste jednu nazvali kromaňonskou.

Z těchto a jiných důvodů, z nichž v neposlední řadě byly příznivější cesty pro migraci, první vlny mezopotamské kultury směřovaly téměř výhradně do Evropy. A byly to právě tyto okolnosti, které vytvořily předpoklady pro současnou evropskou civilizaci.

2. KLIMATICKÉ A GEOLOGICKÉ ZMĚNY

Rané rozšiřování fialové rasy do Evropy bylo přerušeno určitými, poněkud náhlými klimatickými a geologickými změnami. S ustupujícími severními ledovcovými poli se vlhké západní větry otočily na sever, což způsobilo postupné vysychání otevřených pastevních oblastí Sahary, které se změnilly v suchou poušť. Toto sucho zapříčinilo rozptýlení, postavou menších, snědých, černoookých, ale dlouholebých obyvatel velké saharské plošiny.

Čistokrevnější indigové rody odešly na jih do lesů střední Afriky, kde od těch dob pobývají. Smíšenější skupiny se rozptýlily třemi směry: nejvyvinutější kmeny na západě migrovaly do Španělska a odtud do přilehlých částí Evropy, utvářejíc jádro pozdějších dlouholebých snědých ras Středozevního moře; nejméně rozvinutá větev na východě saharské plošiny migrovala do Arábie a odtud, přes Mezopotámii a Indii, na vzdálený Cejlon; střední skupina odešla na sever a na východ do údolí Nilu a do Palestiny.

Je to právě tento sekundární sangikský základ, který ukazuje na určitý stupeň pokrevního příbuzenství mezi současnými národy, rozptýlenými po Dekánské plošině, Iránu, Mezopotámii a podél obou břehů Středozevního moře.

Přibližně v době těchto klimatických změn v Africe se Anglie oddělila od kontinentu a Dánsko se vynořilo z moře, zatímco Gibraltarská šíje,

and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

80:1.7 (890.3) Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

80:1.8 (890.4) For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

80:2.1 (890.5) The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

80:2.2 (890.6) The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

80:2.3 (890.7) It is this secondary Sangik substratum that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

80:2.4 (890.8) About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while

chránící západní pánev Středomoří, se zhroutila v důsledku zemětřesení, což zapříčinilo rychlé zvednutí hladiny tohoto vnitrozemského jezera do úrovně Atlantického oceánu. V zápětí se potopil sicilský pozemní most, čímž se vytvořilo ve Středozeří jedno moře a spojilo se s Atlantickým oceánem. Tato přírodní pohroma zaplavila spoustu lidských osídlení a způsobila největší ztráty na lidských životech v celé světové historii povodní.

Toto zaplavení Středozeří pánve bezprostředně omezilo stěhování Adamitů na západ a současně velký příval obyvatel Sahary je přinutil hledat cesty pro rostoucí počet svých členů na sever a východ od Edenu. Na své pouti z údolích řek Tigris a Eufrat na sever narazili potomci Adama na horské překážky a tehdy většího Kaspického moře. A tak mnoho generací Adamitů lovalo, páslo dobytek a obdělávalo půdu kolem svých osídlení, roztroušených po celém Turkestánu. Postupně se tento pozoruhodný národ rozšířil na území Evropy. Ale tentokrát přišli Adamité do Evropy z východu a našli kulturu modrého člověka mnoho tisíc let zaostalou za kulturou Asie, protože tato oblast neměla prakticky žádný kontakt s Mezopotámií.

3. KROMAŇONSKÝ MODRÝ ČLOVĚK

Dávná centra kultury modrého člověka se rozkládala podél všech evropských řek, ale pouze Somme teče dnes ve stejném korytě, ve kterém protékala v předglaciálních dobách.

Ačkoliv my hovoříme o tom, že modrý člověk byl rozšířen po celém evropském kontinentu, existovaly desítky různých rasových typů. Již před třiceti pěti tisíci lety byly evropské modré rasy velmi smíšené, projevující rysy jak červené, tak i žluté rasy, zatímco na pobřeží Atlantiku a v oblastech dnešního Ruska absorbovaly značné množství andonické krve a na jihu se smísily s obyvateli Sahary. Ale bylo by to zbytečné snažit se vyčíslit všechny tyto rasové skupiny.

Evropská civilizace tohoto raného postadamického období byla unikátní směsí vitality a dovednosti modrých lidí s tvořivou představivostí Adamitů. Modří lidé byli rasou obrovské vitality, ale značně zaostávali za kulturní a duchovní úrovní Adamitů. Pro Adamity bylo velmi obtížné vnést kromaňonským lidem svoje náboženství, protože hodně z nich mělo sklon podvádět a unášet panny. Deset tisíc let bylo náboženství v Evropě na úpadku ve srovnání s vývojem v Indii a Egyptě.

the isthmus of Gibraltar, protecting the western basin of the Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

80:2.5 (891.1) This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with Mesopotamia.

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

80:3.1 (891.2) The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the same channel which it followed during preglacial times.

80:3.2 (891.3) While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

80:3.3 (891.4) The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

Ve všech svých jednáních byli modří lidé naprosto čestní a zcela prosti sexuálních zlovyků smíšených Adamitů. Oni respektovali panenství a mnohoženství praktikovali jen po válkách, kdy byl nedostatek mužů.

Tito kromaňonští lidé byli odvážnou a prozíravou rasou. Měli účinný systém výchovy dětí. Do této výchovy byli zapojeni oba rodiče a byli při ní plně využity starší děti. Každé dítě bylo důkladně vedeno k udržování jeskyně, k umění a opracování pazourků. Již v dávných dobách byly ženy velmi zběhlé v domácích činnostech a věnovaly se primitivnímu zemědělství, zatímco muži byli obratnými lovci a odvážnými válečníky.

Modří lidé byli lovci, rybáři a sběrači; oni byli experti ve stavění lodí. Vyráběli kamenné sekery, poráželi stromy, stavěli dřevěné chýše, zčásti pod zemí a střechy pokrývali zvířecí kůží. Existují národy, které doposud staví podobné chýše na Sibiři. Jižní kromaňonci žili zpravidla v jeskyních a slujích.

Nebylo neobvyklé, že během krutých zim strážci, stojící na strážích v noci u vchodu do jeskyně, umrzli na smrt. Oni vynikali odvahou, ale především byli umělci; smíšení s Adamity rázem urychlilo jejich tvůrčí představivost. Umění modrého člověka bylo na vrcholu zhruba před patnácti tisíci lety, ještě předtím, než tmavější rasy přišly na sever z Afriky přes Španělsko.

Přibližně před patnácti tisíci lety se extenzivně rozrůstaly Alpské lesy. Evropští lovci byli vytlačeni do údolí řek a na mořská pobřeží v důsledku stejných klimatických změn, které přeměnily bohatá loviště světa na suché a holé pouště. Když se dešťové větry otočily na sever, rozsáhlé otevřené pastviny Evropy se pokryly lesním porostem. Tyto význačné a relativně náhlé klimatické změny přinutily rasy Evropy k tomu, aby se z lovců ve volném prostoru stali pastevci, do určité míry rybáři a obdávatelé půdy.

Ačkoliv tyto změny měly za následek kulturní pokroky, způsobily určité biologické degenerace. V předcházejí době lovu si vyšší kmeny braly za muže a ženy vyšší typy válečných zajatců a bez rozdílu zabíjeli ty, které pokládali za podřadné. Ale když začali zakládat osady a zabývat se zemědělstvím a obchodem, začali si ponechávat průměrné zajatce jako otroky. A byli to právě potomci těchto otroků, kteří později tak výrazně degenerovali celou kromaňonskou rasu. Tento úpadek kultury pokračoval až do doby, kdy přišel čerstvý impuls z východu v podobě poslední a masové invaze Mezopotámců, kteří zaplavili celou Evropu a velmi brzy pohltili kromaňonský typ a jeho kulturu a započali civilizaci bílých ras.

80:3.4 (891.5) The blue men were perfectly honest in all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

80:3.5 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

80:3.6 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

80:3.7 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

80:3.8 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

80:3.9 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic retrogressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly

absorbing the Cro-Magnon type and culture and initiating the civilization of the white races.

4. INVAZE ANDITŮ DO EVROPY

I když Andité proudili do Evropy v pravidelném sledu, proběhlo sedm hlavních invazí, přičemž poslední příchozí přišli na koňských hřbetech ve třech velkých vlnách. Někteří z nich vstoupili do Evropy přes egejské ostrovy a potom podél Dunaje nahoru, ale většina prvních a čistokrevnějších rodů přišla do severozápadní Evropy severní cestou přes pastviny Volhy a Donu.

Mezi třetí a čtvrtou invazí spousta Andonitů přišla do Evropy od severu ze Sibíře po ruských řekách a přes Baltské moře. Oni byli okamžitě asimilováni severskými anditskými kmeny.

První rozšiřování čistokrevnější fialové rasy bylo mnohem více pokojnější než bylo to pozdější jejich poloválečných a výbojných Anditských potomků. Adamité byli mírumilovní; Nodité byli váleční. Spojením těchto dvou ras a následným smíšením se sangikskými rasami vznikli schopní a výbojní Andité, kteří vedli opravdové uchvatitelské války.

Ale kůň byl tím evolučním faktorem, který rozhodl o nadvládě Anditů na Západě. Kůň dal rozptylujícím se Anditům do té doby neexistující výhodu—pojízdnost, což umožnilo posledním skupinám anditských jezdců rychle obejít Kaspické moře a rozšířit se po celé Evropě. Všechny předcházející migrační vlny Anditů se přesunovaly tak pomalu, že se obvykle rozpadly, než dorazily do velmi vzdálených míst Mezopotámie. Ale tyto poslední vlny se pohybovaly tak rychle, že do Evropy přišly jako soudržné skupiny, zachovávající si ještě určitý stupeň vysoké kultury.

Když se v šestém a sedmém tisíciletí před Kristem objevili nelítostní anditští jezdci na koních, celý obydlený svět, kromě Číny a oblasti Eufratu, udělal v průběhu předchozích deseti tisíc let jen malý kulturní pokrok. Na své cestě na západ přes ruské pláň absorbovali nejlepší druhy modrého člověka, vyhubili ty nejhorší a stali se jedním smíšeným národem. Toto byli předkové takzvaných nordických ras, praotci skandinávských, německých a anglosaských národů.

It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

80:4.1 (892.4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

80:4.2 (892.5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

80:4.3 (892.6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

80:4.4 (892.7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

80:4.5 (893.1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older

Andonites retain even a semblance of identity.

Andonites retain even a semblance of identity.

5. ANDITÉ POKOŘÍ SEVERNÍ EVROPU

Severoevropské kmeny byly nepřetržitě posilovány a vylepšovány plynulým proudem přistěhovalců z Mezopotámie, přicházející přes Turkestán a jižní oblasti Ruska a když poslední vlny anditských jezdců zaplavily Evropu, tady v tomto regionu bylo již více lidí s anditskou dědičností, než v celém ostatním světě.

Po dobu třech tisíc let bylo vojenské hlavní centrum severních Anditů v Dánsku. Z tohoto centra vycházely postupné výbojné vlny, které se stávaly stále méně anditskými a stále více bělošskými, až nakonec, po uplynutí mnoha stoletích, došlo ke konečnému smíšení mezopotámských dobyvatelů s pokořenými národy.

Přestože modrý člověk byl asimilován na severu a nakonec se vzdal i na jihu, kam bílí útoční jezdcí pronikli, rozvíjející se kmeny smíšení bílé rasy narazily na houževnatý a dlouhotrvající odpor kromaňonců. Ale vyšší inteligence a stále se zvyšující biologická zdatnost jim umožnily vymazat starší rasu z existence.

Rozhodující boje mezi bílými a modrými lidmi byly vybojovány v údolí řeky Somme. Tady výkvět modré rasy zavile vzdoroval na jih směřujícím Anditům a více než pět set let tito kromaňonci úspěšně bránili svá teritoria, než podlehlí dokonalejší vojenské strategii bílých nájezdníků. Tór, vítězný náčelník severských armád v poslední bitvě na Sommě, se stal hrdinou bílých severských kmenů a později byl některými z nich uctíván jako bůh.

Opevnění modrého člověka, která vytrvala nejdéle, byla v jižní Francii, ale poslední velký vojenský odpor byl zlomen současně s porážkou na Sommě. Pozdější dobývání území se uskutečňovalo prostřednictvím obchodu, nárůstem populace podél řek a pokračujícími smíšenými sňatky s vyššími rody společně s nemilosrdným vyhlazováním nižších rodů.

Když kmenová rada starších Anditů rozhodla, že nižší zajatec je nepoužitelný, byl po složitém obřadu předán šamanským kněžím, kteří ho odvedli k řece a vykonali rituál uvedení do „věčných lovišť“—utopili ho. Takto bílí nájezdníci Evropy vyhubili všechny národy, se kterými se setkali a které nepohltili rychlou asimilací. A tak přišel rychlý konec modré rasy.

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN EUROPE

80:5.1 (893.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

80:5.2 (893.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

80:5.3 (893.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

80:5.4 (893.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

80:5.5 (893.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination of the inferiors.

80:5.6 (893.8) When the tribal council of the Andite elders had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the "happy hunting grounds"—lethal submergence. In this way the white invaders of Europe exterminated all peoples encountered who were not quickly

Kromaňonský modrý člověk vytvořil biologický základ současných evropských ras, ale ty přežily pouze jako asimilované pozdějšími silnými dobyvateli jejich rodných zemí. Modrý člověk předal bílým evropským rasám mnoho zdravých rysů a hodně fyzické síly, ale humor a tvůrčí představivost smíšených evropských národů pocházejí od Anditů. Toto spojení modrých lidí s Andity, jehož výsledkem vznikly severské bílé rasy, způsobilo okamžitý úpadek anditské civilizace—zpomalení přechodného charakteru. Nakonec se skryté přednosti těchto severských barbarů projevily a vyvrcholily v současnou evropskou civilizaci.

Kolem roku 5000 př. Kr. vyvíjející se bílé rasy převažovaly v celé severní Evropě, včetně severního Německa, severní Francie a Britských ostrovů. Střední Evropa byla po nějakou dobu ovládána modrými lidmi a kruholebými Andonity. Ti druzí sídlili hlavně v Dunajské dolině a nebyli nikdy úplně vyhnáni Andity.

6. ANDITÉ NA BŘEZÍCH NILU

Od dob posledních migrací Anditů kultura v údolí Eufratu upadla a nejbližší centrum civilizace se přemístilo do údolí Nilu. Egypt se stal nástupcem Mezopotámie jako hlavní centrum nejvyspělejší skupiny na zemi.

Údolí Nilu začalo být sužováno povodněmi ještě o málo dříve než údolí Mezopotámie, ale s mnohem menšími škodami. Tyto počáteční těžkosti znamenaly víc než jen nahrazení trvalého přívalu anditských přistěhovalců, takže se zdálo, že kultura Egypta, i když fakticky pocházela z oblasti Eufratu, vyrazila kupředu. Ale v 5. tisíciletí před Kristem, v době období záplav v Mezopotámii, obývalo Egypt sedm rozdílných skupin lidských bytostí, z nichž všechny, kromě jedné, přišly z Mezopotámie.

Když nastal poslední masový odchod z údolí Eufratu, Egypt měl štěstí, protože tak získal mnoho nejschopnějších umělců a uměleckých řemeslníků. Tito anditští řemeslníci se tam cítili úplně jako doma, protože byli dokonale obeznámeni s říčním životem, záplavami, zavlažovacími pracemi a obdobími sucha. Tady měli výhodu v tom, že údolí Nilu bylo lépe chráněné a tak byli mnohem méně vystaveni nepřátelským nájezdům a útokům, než na březích Eufratu. Oni značně obohatili kovoobráběcí dovednost Egyptanů. Tady, namísto železné rudy z oblasti Černého moře, zpracovávali rudu z hory Sinaj.

absorbed into their own ranks, and thus did the blue man come to an end — and quickly.

80:5.7 (893.9) The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

80:5.8 (894.1) By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

80:6.1 (894.2) From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

80:6.2 (894.3) The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

80:6.3 (894.4) When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

Egyptané velmi brzy sestavili svá městská božstva do složitého národního panteonu. Vytvořili rozsáhlou teologii a měli stejně rozsáhlé, ale zatěžující kněžstvo. Několik různých vůdců se pokusilo oživit zbytky dávného náboženského učení Šétů, ale tyto snahy neměly dlouhého trvání. Andité postavili první kamenné stavby Egypta. První a nejnádhernější kamennou pyramidu postavil Imhotep, anditský geniální architekt, když sloužil jako první ministr. Předcházející stavby byly postaveny z cihel a i když bylo na různých místech světa již postaveno mnoho kamenných staveb, tato byla první v Egyptě. Ale od časů tohoto vynikajícího architekta stavitelské umění neustále upadalo.

Tato oslnivá kulturní epocha byla přerušována vnitřním válčením podél toku Nilu a Egypt byl brzy zamořen, tak jako kdysi Mezopotámie, nižšími kmeny z nehostinné Arábie a černou rasou z jihu. V důsledku toho sociální rozvoj neustále upadal po více než pět set let.

7. ANDITÉ NA OSTROVECH STŘEDOZEMNÍHO MOŘEMOŘE

V době úpadku kultury v Mezopotámii přetrvávala po nějakou dobu na ostrovech ve východní části Středozemního moře vysoká civilizace.

Kolem 12 000 let př. Kr. migroval na Krétu duchaplný kmen Anditů. Toto byl jediný ostrov, který byl již tak dávno osídlen takovou vyspělou skupinou a trvalo to téměř dva tisíce let, než se potomci těchto námořníků rozšířili na sousední ostrovy. Byli to úzkolebí, postavou menší Andité, kteří se promísili s vanitskou větví severních Noditů. Vzrůstem byli všichni pod sto osmdesát centimetrů a z pevniny byli doslova vyhnáni svými většími a primitivnějšími druhy. Tito krétské vystěhovalci byli vysoce zruční ve tkaní, obrábění kovů, hrnčířství, domovní kanalizaci a v používání kamene jako stavebního materiálu. Ovládali písmo a zabývali se pastevnictvím a zemědělstvím.

Téměř dva tisíce let po osídlení Kréty se skupina vysokých potomků Adamsona, kteří přišli skoro přímo ze svých vysokohorských domovů na severu Mezopotámie, dostala přes severní ostrovy do Řecka. Tyto předky Řeků přivedl na západ Sato—přímý potomek Adamsona a Ratty.

Ta skupina, která se natrvalo usadila v Řecku, byla složena ze tří set sedmdesáti pěti vybraných a kvalitnějších lidí, představujících

80:6.4 (894.5) The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national system of gods. They developed an extensive theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

80:6.5 (894.6) This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

80:7.1 (895.1) During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

80:7.2 (895.2) About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

80:7.3 (895.3) Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

80:7.4 (895.4) The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people

konec druhé civilizace Adamsonitů. Tito synové Adamsona byli nositelé nejcennějších rodových rysů objevujících se bílé rasy. Měli vysokou intelektuální úroveň a z fyzického hlediska to byli nejkrásnější lidé od dob prvního Edenu.

Za krátkou dobu Řecko a ostrovy Egejského moře vystřídaly Mezopotámii a Egypt jako západní centrum obchodu, umění a kultury. Ale podobně jako v Egyptě, prakticky opět všechno umění a věda ostrovů v Egejském moři pocházela z Mezopotámie, kromě kultury Adamsonitů, předchůdců Řeků. Veškeré umění a genialita Řeků jsou přímým dědictvím potomstva Adamsona, prvního syna Adama a Evy a jeho mimořádné druhé manželky, dcery pocházející z nepřerušené rodové linie od čistokrevných Noditů, členů osobního personálu Prince Kaligastii. Není divu, že Řekové měli mytologické tradice o tom, že byli přímí potomci bohů a nadlidských bytostí.

Oblast Egejského moře prošla čtyřmi rozdílnými kulturními obdobími, z nichž každé bylo méně duchovní, než to předcházející a zakrátko poslední slavná éra umění zanikla pod vahou rychle se rozmnožujících průměrných potomků dunajských otroků, kteří byli dovezeni předchozími generacemi Řeků.

Bylo to v této době, kdy na Krétě dosáhl u potomků Kaina své největší obliby kult matky. Tento kult oslavoval Evu a uctíval ji jako „velkou matku“. Vyobrazení Evy bylo všude. Po celé Krétě a Malé Asii bylo postaveno tisíce veřejných svatyní. A tento kult matky přetrval až do časů Ježíše a byl později včleněn do raného křesťanského náboženství pod záminkou oslavování a uctívání Marie—pozemské matky Ježíše.

Kolem roku 6 000 př. Kr. došlo k velkému úpadku duchovního dědictví Anditů. Potomci Adama byli příliš rozptýleni a byli prakticky pohlceni staršími a početnějšími lidskými rasami. A tento úpadek anditské civilizace, spojený s úbytkem jejich náboženských norem, zanechal duchovně ochuzené rasy světa v žalostném stavu.

V době 5 000 let př. Kr. byli tři nejčistokrevnější linie potomků Adama v Sumeru, severní Evropě a v Řecku. Celá Mezopotámie postupně upadala kvůli přílivu smíšených a tmavších ras, které tam pronikaly z Arábie. A příchzení těchto nižších rodů ještě více přispělo k odchodu do ciziny a rozptýlení biologického a kulturního zbytku Anditů. Ze všech oblastí úrodného půlměsíce odcházeli houfně

comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

80:7.5 (895.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

80:7.6 (895.6) The Aegean region passed through five distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and ere long the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

80:7.7 (895.7) It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the “great mother.” Images of Eve were everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

80:7.8 (895.8) By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widely dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable condition.

80:7.9 (896.1) By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous

podnikavější lidé na západ, na ostrovy Středozemního moře. Tito přistěhovalci pěstovali jak obilí, tak i zeleninu a s sebou si přivedli domestikovaná zvířata.

Kolem roku 5 000 let př. Kr. velké množství progresivních obyvatel Mezopotámie odešlo z údolí Eufratu a usadilo se na ostrově Kypr. Tato civilizace byla přibližně dva tisíce let poté zničena hordami barbarů ze severu.

Další velká kolonie vznikla ve Středomoří poblíž místa pozdějšího Kartága. A ze severní Afriky přišel velký počet Anditů do Španělska a později se ve Švýcarsku smísili ze svými bratry, kteří dříve přišli do Itálie z ostrovů Egejského moře.

Když Egypt následoval kulturní úpadek Mezopotámie, mnoho schopnějších a vyspělejších rodin uprchlo na Krétu, což značně posílilo již tak vyspělou civilizaci. A když později přišly na Krétu nižší skupiny z Egypta a ohrožovaly civilizaci Kréty, kultivovanější rodiny odešly na západ do Řecka.

Řekové nebyli pouze skvělými učiteli a umělci, oni byli také nejschopnějšími obchodníky a kolonizátory na světě. Do doby než podlehli záplavě druhořadosti, která nakonec pohltila jejich umění a obchod, dokázali vytvořit na západě tolik základů kultury, že mnoho výdobytků dávné řecké civilizace přežilo v pozdějších národech jižní Evropy a mnoho smíšených potomků těchto Adamsonitů se začlenilo do kmenů přilehlých kontinentálních oblastí.

8. DUNAJŠTÍ ANDONITÉ

Anditské kmeny z údolí Eufratu migrovaly na sever do Evropy, kde se mísily s modrým člověkem a na západ do oblastí Středozemního moře, kde se spojovaly s promíšenými obyvateli Sahary a jižními modrými lidmi. A tyto dvě větve bílé rasy byly a zůstávají i nyní odděleny širokým prostorem, obydleným širokolebými horaly—zbytky raných andonitských kmenů, které již po dlouhou dobu žily v těchto středních oblastech.

Tito potomci Andona byli rozšířeni po téměř všech hornatých oblastech střední a jihovýchodní Evropy. Často byli posíleni přistěhovalci z Malé Asie, což byla oblast, kde se soustředila velká síla Anditů. Starověcí Chetitové vzešli přímo z rodu Andonitů; jejich světlé kůže a široké hlavy byly typickými pro tuto rasu. Stejná krev tekla v žilách Abrahamových předků a značně přispěla k charakteristickým obličejovým rysům jeho pozdějších židovských potomků, kteří ačkoliv měli

peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and they brought domesticated animals with them.

80:7.10 (896.2) About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian hordes from the north.

80:7.11 (896.3) Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

80:7.12 (896.4) When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

80:7.13 (896.5) The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's greatest traders and colonizers. Before succumbing to the flood of inferiority which eventually engulfed their art and commerce, they succeeded in planting so many outposts of culture to the west that a great many of the advances in early Greek civilization persisted in the later peoples of southern Europe, and many of the mixed descendants of these Adamsonites became incorporated in the tribes of the adjacent mainlands.

8. THE DANUBIAN ANDONITES

80:8.1 (896.6) The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are, widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

80:8.2 (896.7) These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his

kulturu a náboženství odvozené od Anditů, mluvili jinou řečí. Jejich jazyk byl zřetelně andonitský.

Kmeny, které si stavěly své domy na kůlech nebo na dřevěných pilířích na jezerech v Itálii, Švýcarsku a v jižní Evropě, náležely k okrajům rozpínajících se migrací Afričanů, Egejců a především Dunajců.

Dunajci byli Andonité, farmáři a pastevci, kteří přišli do Evropy přes Balkánský poloostrov a postupně se podél Dunaje stěhovali na sever. Vyráběli hrnčířské výrobky a obdělávali půdu a dávali přednost životu v údolích. Nejsevernější osídlení Dunajců se nacházelo v Lutychu v Belgii. Když se tyto kmeny přestěhovaly velmi daleko od centra a zdroje své kultury, rychle začaly degenerovat. Jejich nejlepší hrnčířské výrobky pocházejí z doby nejstarších osídlení.

Dunajci začali uctívat matku v důsledku působení misionářů z Kréty. Tyto kmeny se později smísily se skupinami anditských námořníků, kteří připluli na lodích z pobřeží Malé Asie a kteří rovněž uctívali kult matky. Tak již v raných dobách byla většina území střední Evropy osídlena těmito smíšenými typy širokolebých bílých ras, které udržovaly kult matky a vykonávaly náboženský obřad spalování mrtvých, protože to byl zvyk tohoto kultu spalovat své mrtvé v kamenných chýších.

9. TŘI BÍLÉ RASY

Ke konci anditských migrací směšování ras v Evropě způsobilo vytvoření tří velkých bílých ras:

1. Severská bílá rasa. Tato takzvaná nordická rasa byla tvořena hlavně modrým člověkem a Andity, ale také obsahovala značné množství andonické krve společně s menším množstvím červené a žluté sangikské krve. Tak severská bílá rasa zahrnuje do sebe čtyři nejvíce žádoucí lidské rody. Ale největší procento dědičnosti pocházelo od modrého člověka. Typický raný nordický typ byl dlouhobílý, byl vysoký a světlavý, ale tato rasa se již před dávnou dobou promísila se všemi větvemi bílých lidí.

Primitivní kultura Evropy, se kterou se setkali nájezdné nordické kmeny, představovala kulturu upadajících Dunajců, smíšených s modrým člověkem. Dánsko-nordická a Dunajsko-Andonitská kultura se setkala a propojily na Rýně, svědectvím čehož je existence dvou rasových skupin v dnešním Německu.

Nordické národy provozovaly obchodování s

later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was distinctly Andonite.

80:8.3 (897.1) The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

80:8.4 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier settlements.

80:8.5 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. THE THREE WHITE RACES

80:9.1 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

80:9.2 (897.5) 1. *The northern white race.* This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

80:9.3 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

80:9.4 (897.7) The Nordics continued the trade in

jantarem z Baltického pobřeží a přes Brennerský průsmyk vytvořily bohaté obchodní vztahy s širokolebými obyvateli údolí Dunaje. Rozšíření styků s Dunajci přivedlo tyto severany ke kultu matky a po dobu několika tisíc let kremace mrtvých byla téměř běžnou praxí po celé Skandinávii. To vysvětluje, proč se ostatky raných bílých ras, přestože jsou pohřbeny po celé Evropě, nacházejí pouze jako popel v kamenných a hlíněných urnách. Tito bílí lidé si stavěli příbytky; oni nikdy nežili v jeskyních. A to opět vysvětluje proč se nachází tak málo důkazů o rané kultuře bílého člověka, ačkoliv předcházející kromaňonská kultura je dobře zachována v bezpečně uzavřených jeskyních a slojích. A tak se stalo, že jeden dne je v severní Evropě primitivní kultura upadajících Dunajců a modrých lidí a další den se náhle objevil výrazně je převyšující bílý člověk.

2. Střední bílá rasa. Přestože tato skupina obsahuje rodové rysy modré a žluté rasy a také Anditů, převládá v ní krev Andonitů. Tito lidé jsou širokolebí, snědí a podsadití. Oni jsou jako klín, vražený mezi nordickými a Středozemními rasami, jehož široká základna leží v Asii a špička proniká do východní Francie.

V průběhu téměř dvaceti tisíc let byli Andonité vytlačováni Andity stále více a více na sever střední Asie. Kolem roku 3 000 př. Kr. narůstající sucho vyhnalo tyto Andonity zpět do Turkestánu. Tento přesun Andonitů na jih trval přes jeden tisíc let a rozštěpením kolem Kaspického a Černého moře pronikl do Evropy jak přes Balkán, tak i přes Ukrajinu. Tato invaze zahrnovala zbývající skupiny potomků Adamsona a v pozdější době této invaze přišlo mnoho Iránských Anditů a také hodně potomků Šétských kněží.

K roku 2 500 př. Kr. pronikání Andonitů na západ dorazilo do Evropy. Tito barbaři z horských oblastí Turkestánu zaplavili celou Mezopotámii, Malou Asii a povodí Dunaje a způsobili nejzávažnější a trvalý kulturní úpadek, jaký kdy do té doby nastal. Tito nájezdníci vtiskli s konečnou platností andonický charakter rasám střední Evropy, který od těch dob zůstává typicky alpský.

3. Jižní bílá rasa. Tato snědá rasa Středozemního moře vznikla smíšením Anditů a modrého člověka s menším přidáním andonické krve, než tomu bylo na severu. Tato skupina také absorbovala skrze obyvatele Sahary značné množství sekundární sangikské krve. Později byla tato jižní větev bílé rasy posílena silnými rysy Anditů z východní oblasti Středozemního moře.

amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the white man's early culture, although the preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrogressing Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

80:9.5 (897.8) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

80:9.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000 B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

80:9.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

Nicméně, Andité pronikli na pobřeží

80:9.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not,

Středozemního moře až v dobách velkých kočovných invazí kolem roku 2 500 př. Kr. V průběhu těch stoletích, během kterých tito kočovníci napadali východní oblasti Středozemního moře, téměř ustaly pozemské obchodní styky. Toto přerušení pozemní dopravy způsobilo velký rozvoj dopravy a obchodování po moři; před čtyřiceti pěti sty lety byl námořní obchod ve Středozemním moři v plném rozkvětu. Rozvoj námořní dopravy měl za následek rychlé rozšíření potomků Anditů po všech pobřežních oblastech Středozemního moře.

Tato rasová smíšená položila základy pro jihoevropskou rasu—nejvíce smíšenou ze všech. A od těch dob tato rasa podstoupila další smíšení, především s modro-žlutými anditskými národy Arábie. Tato rasa Středozemního moře je ve skutečnosti tak bohatě promísená s okolními národy, že se doslova nedá stanovit jako samostatný typ, ale obecně, její členové jsou malého vzrůstu, dlouholebí a snědí.

Na severu Andité, prostřednictvím válek a smíšených sňatků, vyhladili modré lidi, ale na jihu oni přežili ve velkých počtech. Baskové a Berberé představují poslední zbytky dvou větví této rasy, ale i tyto národy byly ve značné míře smíseny s obyvateli Sahary.

Tak vypadal obraz rasového promísení ve střední Evropě kolem roku 3 000 př. Kr. Navzdory částečného neúspěchu adamické mise došlo ke smíšení vyšších typů.

Toto bylo období mladší doby kamenné, když se překrývala s přicházející dobou bronzovou. Ve Skandinávii byla doba bronzová spojena s kultem matky. V jižní Francii a ve Španělsku byla mladší doba kamenná spojena s uctíváním slunce. V této době se stavěly kruhovitě stavby bez střech jako chrámy slunce. Evropské bílé rasy byly náruživými staviteli, kteří s potěšením vztýčovali obrovské kameny na důkaz své úcty ke slunci, podobně jak to dělali jejich pozdější potomci v Stonehenge. Široce rozšířené uctívání slunce ukazuje na to, že to bylo období zemědělství v jižní Evropě.

Pověry z této poměrně nedávné éry uctívání slunce dokonce přetrvávají i v dnešních lidových zvycích Bretonů. I když Bretonci byli obrátení na křesťanskou víru před více než patnácti sty lety, stále používají kouzla z mladší doby kamenné pro odehnání ďábla. Stále dávají do komínů fulgurity na ochranu proti bleskům. Bretonci se nikdy nesmísili s nordickými kmeny Skandinávie. Oni jsou žijícími potomky původních andonitských obyvatel západní Evropy, smíšených s rasou z oblastí Středozemního moře.

Ale bylo by chybou odvážit se klasifikovat bílé

however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

80:9.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

80:9.11 (898.61) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men, but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

80:9.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

80:9.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in southern Europe.

80:9.14 (899.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshipping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

80:9.15 (899.2) But it is a fallacy to presume to

rasy jako nordické, alpské a středomořské. Od těch dob proběhlo příliš mnoho promíšení, aby taková klasifikace byla možná. V jednu dobu bylo možné docela přesně rozdělit bílou rasu do takových tříd, ale od té doby nastalo velmi rozšířené míšení a není již možné s jistotou určit tyto rozdíly. Již v roce 3 000 př. Kr. pradávné sociální skupiny nebyly jednou rasou o nic víc, než současní obyvatelé severní Ameriky.

Po dobu pěti tisíc let tato evropská kultura pokračovala ve svém růstu a do určité míry se promísila. Ale jazyková bariéra zabránila úplnému propojení různých západních národů. Během minulého století měla tato kultura svoji nejlepší příležitost pro vytvoření kosmopolitní populace v Severní Americe; a budoucnost tohoto kontinentu bude záviset na kvalitě těch rasových faktorů, kterým bude dovoleno posílit současnou a budoucí populaci a také úroveň sociální kultury.

[Představeno archandělem Nebadonu.]

classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean. There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

80:9.16 (899.3) This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

80:9.17 (899.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 81. Rozvoj moderní civilizace

⇐ 080

Kniha Urantia

082 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 81 ROZVOJ MODERNÍ CIVILIZACE

Sekce

Úvod

1. Kolébka civilizace
2. Nástroje civilizace
3. Města, výroba a obchod
4. Smíšené rasy
5. Kulturní společnost
6. Zachování civilizace

Úvod

NAVZDORY všem zdarům a nezdarům, která následovaly po selhání plánů na zdokonalení světa při misích Kaligastii a Adama, základní organická evoluce pokračovala v posunování rasy po stupních lidského progresu a rasového rozvoje. Evoluci je možno zpomalit, ale ne zastavit.

Vliv fialové rasy, ačkoliv v mnohem menší míře než bylo v plánu, přinesl takové zlepšení civilizace od dob Adama, které výrazně přesáhlo progres lidstva za jeho celou předchozí existenci téměř jednoho milionu let.

1. KOLÉBKKA CIVILIZACE

Po dobu téměř třiceti pěti tisíc let od času Adama byla kolébka civilizace v jihozápadní Asii; rozprostírala se od údolí Nilu na východ a mírně na sever přes severní Arábii a přes Mezopotámii do Turkestánu. Rozhodujícím faktorem pro založení civilizace v této oblasti bylo podnebí.

PAPER 81 DEVELOPMENT OF MODERN CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

INTRODUCTION

81:0.1 (900.1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:0.2 (900.2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:1.1 (900.3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into Turkestan. And *climate* was the decisive factor in

Rozsáhlé klimatické a geologické změny v severní Africe a západní Asii způsobily konec raným migracím Adamitů, znemožňující jim cestu do Evropy a rozšířeně Středozemní moře změnilo směr migrací na sever a na východ do Turkestánu. Když kolem roku 15 000 př. Kr. ustaly tyto zdvihy země a s tím spojené klimatické změny, civilizace na celém světě se dostala do slepé uličky, s výjimkou kulturního kvašení a biologických rezerv Anditů, kteří byli v tu dobu ještě uvězněni horami na východě Asie a rozrůstajícími se lesy na evropském západě.

Klimatická evoluce se chystala uskutečnit to, co bylo nad síly všech ostatních faktorů—donutit euroasijského člověka zanechat lovu a začít progresivnější činnosti—pasevnickví a zemědělství. Evoluce může být pomalá, ale je nesmírně účinná.

Jelikož dávní zemědělci velmi často používali na práci otroky, dívali se dříve jak lovec, tak i pastevec na sedláka spatra. Obdělávání půdy bylo po dlouhé věky považováno za podřadnou práci; odtud vznikla představa, že obdělávání půdy je prokletím, zatímco pastevectví je to největší štěstí. Také v době Kaina a Ábela obětní dary pastevců byly ceněny výše, než oběti zemědělců.

Člověk se obvykle vyvine do zemědělce z lovce tak, že projde érou pastevece, což také platilo pro Andity, ale mnohem častěji, vlivem klimatických změn, celé kmeny vynechaly nutný evoluční stupeň a z lovců se stali přímo úspěšnými zemědělci. Ale je pravda, že tento přímý přechod od lovu k zemědělství nastal jenom v těch oblastech, kde byl vysoký stupeň smíšení s fialovou rasou.

Evoluční národy (především Číňané) se již v dávné minulosti naučili sadit semena a pěstovat plodiny pozorováním klíčících semen náhodně zavlažených, nebo semen, které byly dány do hrobů jako potrava pro zemřelé. Ale po celé jihozápadní Asii, podél úrodných ústí řek a na přilehlých rovinách, Andité používali zdokonalené metody zemědělství, zděděné po svých předcích, pro které bylo farmaření a zahradničení hlavními činnostmi uvnitř druhé Zahrady.

Tisíce let potomci Adama pěstovali po všech kopcích podél severních hranic Mezopotámie pšenici a ječmen, které bylo zkulturnované v Zahradě. Tady se potomci Adama a Adamsona setkali, obchodovali a společensky se družili.

Byly to právě tyto vynucené změny v životních podmínkách, které zapříčinily to, že

the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land elevations and associated climatic changes, about 15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living conditions which caused such a large proportion

taková velká část populace se stala všežravou. A kombinace pšenice, rýže a zeleniny s masem, které dodával dobytek, znamenala obrovský krok vpřed v upevnění zdraví a fyzické síly těchto pradávných národů.

of the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. NÁSTROJE CIVILIZACE

Růst kultury závisí na rozvoji nástrojů civilizace. A ty nástroje, které pomohly člověku vymanit se z područí barbarismu, byly účinné jen do té míry, že daly člověku možnost soustředit se na řešení vyšších úkolů.

Vy, kteří nyní žijete v podmínkách probouzející se současné kultury a začínajícího progresu v sociálních záležitostech a máte skutečně pro sebe dostatek volného času zamyslet se nad společností a civilizací, nesmíte přehlédnout ten fakt, že vaši dávní předkové neměli prakticky žádný volný čas, který by mohli věnovat hloubavému přemítání a přemýšlení o společenských problémech.

První čtyři velké pokroky v lidské civilizaci byly:

1. Pokoření ohně.
2. Domestikace zvířat.
3. Zotročování zajatců.
4. Soukromé vlastnictví.

Ačkoliv oheň, první velký objev, nakonec otevřel dveře do světa vědy, neměl v tomto ohledu téměř žádný význam pro dávného primitivního člověka, který nebyl schopen pochopit, že oheň je obvyčejný přírodní jev.

Velmi brzy byl prostý příběh o Andonovi a pazourku nahrazen legendou o tom, jak jakýsi Prométheus ukradl oheň z nebes. Pravěcí lidé hledali nadpřirozená vysvětlení pro všechny přírodní jevy, které byly nad rámec jejich osobního chápání; a mnoho současných lidí v tom pokračuje. Odosobnění tak zvaných přírodních jevů vyžadovalo věky a není stále ještě dokončeno. Ale upřímná, poctivá a odvážná snaha hledat opravdové příčiny dala vzniknout současné vědě; změnila astrologii v astronomii, alchymii v chemii a magii v lékařství.

V dobách před objevením strojů jediným způsobem jak člověk mohl vykonat práci, aniž ji udělal sám, bylo použití zvířat. Domestikováním zvířat dostal člověk do svých rukou živé nástroje, jejichž inteligentní využití připravilo cestu jak pro zemědělství, tak i pro dopravu. Bez těchto zvířat by se člověk nemohl dostat ze svého primitivního stavu na úroveň následujících civilizací.

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

81:2.1 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power for the accomplishment of higher tasks.

81:2.2 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs, who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

81:2.3 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

- 81:2.4 (901.7) 1. The taming of fire.
- 81:2.5 (901.8) 2. The domestication of animals.
- 81:2.6 (901.9) 3. The enslavement of captives.
- 81:2.7 (901.10) 4. Private property.

81:2.8 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as explanations for commonplace phenomena.

81:2.9 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

81:2.10 (901.13) In the premachine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both agriculture and transportation. And without these animals man could not have risen from his primitive estate to the levels of subsequent

Nejvíce zvířat, která se nejlépe hodila pro domestikaci, žila v Asii, především ve středních a jižních oblastech. To byl jeden z důvodů, proč se civilizace v této lokalitě rozvíjela mnohem rychleji, než v ostatních částech světa. Mnohá z těchto zvířat byla předtím domestikována dvakrát a v době Anditů byla ochočena ještě jednou. Ale pes žil s lovci od těch dob, kdy dávno a dávno před touto dobou si ho osvojil modrý člověk..

Andité v Turkestánu byli prvními lidmi, kteří extenzivně domestikovali koně a to je jeden z dalších důvodů, proč jejich kultura byla po tak dlouhou dobu dominantní. Kolem roku 5 000 př. Kr. začali zemědělci v Mezopotámii, Turkestánu a Číně chovat ovce, kozy, krávy, velbloudy, koně, drůbež a slony. Jako tažná zvířata používali býky, velbloudy, koně a jaky. Samotný člověk byl kdysi tažným zvířetem. Jeden z vládců modré rasy měl svého času sto tisíc mužů jako nosiče břemen.

Zavedení otroctví a soukromého vlastnictví půdy přišlo se zemědělstvím. Otroctví pozvedlo životní úroveň pána a dalo mu více volného času pro společenskou kulturu.

Divoch je otrokem přírody, ale vědecká civilizace postupně dává lidstvu stále více svobody. S pomocí zvířat, ohně, větru, vody, elektřiny a dalších neobjevených zdrojů energie se člověk osvobodil a bude se i nadále osvobozovat od nutnosti ustavičné dřiny. Navzdory přechodným nepříjemnostem, způsobených rozsáhlým vynalézáním strojů, konečné výhody, které vzejdou z takových mechanických objevů, jsou neodhadnutelné. Civilizace nemůže nikdy vzkvétat, a být vůbec založena, pokud člověk nemá volný čas přemýšlet, plánovat a vymýšlet nové a lepší způsoby pro děláni věcí.

Nejdříve si člověk našel vhodný úkryt, žil pod skalními výběžky, nebo pobýval v jeskyních. Potom začal používat přírodní materiály, jako dřevo a kámen, pro stavění rodinných chýší. Nakonec dospěl do tvůrčího stadia stavění domů a naučil se vyrábět cihly a další stavební materiály.

Národy Turkeštánských vysočin byly první z novodobějších ras, které používaly dřevo na stavbu svých příbytků, ne nepodobných srubům prvních amerických průkopnických usedlíků. Lidé v nížinách si stavěli domy z cihel; později z pálených cihel.

Ještě starší říční národy stavěly své chýše z vysokých kůlů, které upevnily do země ve tvaru kruhu a nahoře je spojily dohromady, proplety rákosem, čímž vytvořily kostru pro chýši, která se

civilization.

81:2.11 (902.1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:2.12 (902.2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:2.13 (902.3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

81:2.14 (902.4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unrelenting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

81:2.15 (902.5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

81:2.16 (902.6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

81:2.17 (902.7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation

podobala velkému obrácenému koši. Tato konstrukce se potom namazala hlinou a po uschnutí na slunci vytvořila velmi praktické a vodotěsné obydlí.

Právě na příkladu těchto pradávných chýší vznikla později myšlenka na vyplétání všemožných košů. V jedné skupině se zrodil nápad udělat hliněné nádoby, když si všimli účinků mokré hlíny, jak ji rozmazávali po dřevěné kostře chýše. Metoda ztvrdění hliněného nádobí byla objevena když jedna z těchto hlinou pokrytých primitivních chýší náhodou shořela. Řemesla dávnych dob byla mnohokrát objevena náhodou při běžných denních činnostech v životě raných lidí. Alespoň se to do značné míry dá tak říci o evolučním procesu lidstva před příchodem Adama.

Ačkoliv bylo hrnčířství poprvé zavedeno personálem Prince přibližně před půl milionem let, výroba hliněného nádobí prakticky přestala po dobu více než sto padesát tisíc let. Pouze předsumerští Nodité na pobřeží Perského zálivu pokračovali ve výrobě hliněných nádob. Umění hrnčířské výroby bylo obnoveno za časů Adama. Šíření tohoto řemesla probíhalo současně se zvětšováním pouštních oblastí Afriky, Arábie a střední Asie a rozšířilo se v postupných vlnách zdokonalením metody z Mezopotámie po celé východní polokouli.

Ne vždy může být progres anditských civilizací vysledován podle etap rozvoje jejich keramiky či jiného umění. Hladký průběh lidské evoluce značně zkomplikoval režim jak Dalamatie, tak i Edenu. Často se stává, že pozdější nádoby a nástroje jsou horší a nedosahují tu úroveň, kterou měly výrobky čistokrevných anditských národů.

3. MĚSTA, VÝROBA A OBCHOD

Klimatické zničení úrodných, volných travnatých pastvin a lovišť v Turkestánu na počátku let 12 000 př. Kr. přinutilo obyvatele těchto oblastí vyhledat nové formy činnosti a primitivní řemeslné výroby. Někteří z nich začali kultivovat domestikovaný skot, jiní se stali zemědělci nebo sběrači potravy, která se nacházela ve vodě. Ale Andité, mající vyšší intelekt, si zvolili zabývat se obchodem a výrobou. Stalo se dokonce zvykem, že celý kmen se věnoval rozvoji jednoho odvětví. Od údolí Nilu k Hindu Kush a od řeky Gangy ke Žluté řece se stalo hlavní činností vyšších kmenů obdělávání půdy a vedlejším oborem byl obchod.

resembling a huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

81:2.18 (902.8) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

81:2.19 (903.1) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

81:2.20 (903.2) These civilizations of the Andite age cannot always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:3.1 (903.3) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire tribes to dedicate themselves to the development of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

Růst obchodu a výroba nového různého zboží ze surových materiálů bezprostředně přispěly ke vzniku těch raných a polomírumbních společenství, která měla velký vliv na rozšíření kultury a umění civilizace. Před érou extenzivního světového obchodu měly společenské komunity kmenový charakter, byly to velké rodinné skupiny. Obchod umožnil setkání a poznání rozdílných typů lidí, což přispělo k rychlejšímu vzájemnému poznávání kultur.

Přibližně před dvanácti tisíci lety začíná éra nezávislých měst. Tato primitivní centra obchodu a řemesel byla vždy obklopena zónami zemědělství a chovu dobytka. I když je pravdou, že výroba se rozvíjela zvyšováním životní úrovně, neměli byste mít mylnou představu o čistotě raného městského života. Pradávné rasy nebyly příliš spóřované a čistotné a průměrná primitivní komunita se zvedla nad terén od třiceti do šedesáti centimetrů každých dvacet pět let v důsledku pouhého nahromadění špíny a odpadků. Některé z těchto dávných měst se zvedly velmi rychle nad okolní terén také proto, že jejich chýše z nevypálené hlíny neměly dlouhého trvání a bylo zvykem stavět nová obydlí přímo na troskách starých.

Rozšíření používání kovů bylo jedním z význačných rysů této éry raných průmyslových a obchodních měst. Vy jste již našli bronzovou kulturu v Turkestánu, pocházející z doby před rokem 9 000 př. Kr. a Andité již v dávné minulosti uměli také pracovat se železem, zlatem a mědí. Ale mimo tato vyspělejší centra civilizace byly podmínky výrazně odlišné. Neexistovaly žádné zřetelně rozdílné doby, jako kamenná, bronzová a železná; všechny tři existovaly ve stejné době na různých místech.

Zlato bylo první kovem, který člověk vyhledával; snadno se s ním pracovalo a zpočátku se používalo pouze na ozdoby. Pak se začala používat měď, ale ne ve velkém rozsahu, dokud se nesmísila s cínem a nevznikl tvrdší bronz. Objevení, že smísením mědi a cínu vzniká bronz, udělal jeden z Adamsonitů Turkestánu, kde se nacházel horský měděný důl hned vedle naleziště cínu.

Se vznikem primitivních řemesel a začátkem průmyslu se obchod rychle stal nejsilnějším prostředkem šíření kulturní civilizace. Otevření obchodních cest po souši a po moři značně usnadnilo cestování a umožnilo směřování kultur, stejně jako míšení civilizací. Kolem roku 5 000 př. Kr. se již kůň všeobecně používal ve všech civilizovaných a polocivilizovaných zemích. Tyto pozdější rasy neměly pouze zdomácněného koně, ale používaly také různé druhy vozů a kočárů. Kolo se používalo již mnohem, mnohem dříve, ale

81:3.2 (903.4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

81:3.3 (903.5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

81:3.4 (903.6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

81:3.5 (904.1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

81:3.6 (904.2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had

až nyní se kolová doprava stala univerzálním prostředkem jak v obchodě, tak i ve válkách.

Cestující kupec a putující cestovatel udělali pro rozvoj historické civilizace mnohem více, než všechny ostatní faktory dohromady. Ozbrojené výboje, kolonizace a misionářská činnost, podpořeny pozdějšími náboženstvími, byly rovněž důležitými faktory v šíření civilizace, ale to všechno bylo podružné oproti obchodním vztahům, které se neustále stupňovaly prudkým rozvojem řemesel a průmyslových věd.

Přilítí adamické krve do lidských ras nejenom urychlilo tempo civilizace, ale také značně podnítilo jejich sklon k podnikavosti a poznávání a to do takové míry, že téměř celá Eurasie a severní Afrika byly zanedlouho obydleny rychle se množícími smíšenými potomky Anditů.

4. SMÍŠENÉ RASY

Jak se přibližujeme k začátku historického období, vidíme, že celá Eurasie, severní Afrika a ostrovy Tichého oceánu jsou obydleny smíšenými lidskými rasami. Tyto současné rasy vznikly v důsledku mnohočetných smíšeních pěti základních lidských ras Urantie.

Každá urantijská rasa se vyznačovala určitými charakteristickými fyzickými rysy. Adamité a Nodité byli dlouholebí; Andonité byli širokolebí. Sangikské rasy měly průměrnou lebku s tím, že žlutí a modří lidé měli blíže k širokolebým. Když se modré rasy smísily s rodem Andonitů byly nesporně širokolebé. Sekundární sangikské rasy byly střední až dlouholebé.

I když tyto rozměry lebky jsou užitečné pro rozluštění rasového původu, mnohem spolehlivější měřítkem je kostra jako celek. Na počátku evoluce urantijských ras existovalo původně pět odlišných typů kosterní stavby:

1. Andonická—původní obyvatelé Urantie.
2. Primární sangikské—červená, žlutá a modrá.
3. Sekundární sangikské—oranžová, zelená a indigová.
4. Nodité—potomci Dalamatjců.
5. Adamité—fialová rasa.

Jak se těchto pět velkých rasových skupin vzájemně extenzivně smísilo, tak další neustálé směšování vedlo k potlačení andonitského typu

been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

81:3.7 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

81:3.8 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. THE MIXED RACES

81:4.1 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

81:4.2 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

81:4.3 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

- 81:4.4 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.
- 81:4.5 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.
- 81:4.6 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.
- 81:4.7 (904.11) 4. Nodites, descendants of the Dalamatians.
- 81:4.8 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:4.9 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary

převládajícími dědičnými rysy sangikských ras. Laponci a Eskymáci vznikli v důsledku smíšení Andonitů se sangikskými modrými rasami. Jejich kosterní stavba se nejvíce přibližuje k původnímu andonitskému typu. Ale Adamité a Nodité se natolik smísili s ostatními rasami, že mohou být definováni pouze jako všeobecný Europoidní typ.

Proto všeobecně, tak jak jsou objeveny lidské pozůstatky posledních dvaceti pěti tisíc let, nebude možné jasně určit pět původních typů. Zkoumání takových kosterních staveb odhalí, že lidstvo je dnes rozděleno přibližně do tří tříd:

1. Europoidní—anditská varianta smíšení Noditů s Adamity, později modifikována primárními a (některými) sekundárními příměsemi a značným křížením s Andonity. Západní bílé rasy, společně s některými indickými národy a národy turanské nížiny, náleží do této skupiny. Sjednocujícím faktorem této skupiny je větší či menší podíl anditské dědičnosti.

2. Mongoloidní—primární sangikský typ, zahrnující původní červené, žluté a modré rasy. Do této skupiny patří Číňané a američtí indiáni. V Evropě byl mongoloidní typ modifikován smíšením se sekundárními sangikskými rasami a Andonity a ještě ve větší míře infúzí anditské krve. Do této kategorie patří malajské a indonéské národy, přestože mají vysoké procento krve sekundárních sangikských ras.

3. Negroidní—sekundární sangikský typ, který původně obsahoval oranžové, zelené a indigové rasy. Tento typ nejlépe představují černoši, kteří žijí po celé Africe, v Indii a Indonésii, všude tam, kde sídlily sekundární sangikské rasy.

In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

dominance. The Lapps and the Eskimos are blends of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

81:4.10 (905.1) In general, therefore, as the human remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

81:4.11 (905.2) 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

81:4.12 (905.3) 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. KULTURNÍ SPOLEČNOST

Biologická evoluce a kulturní civilizace nemusí spolu nutně souviset.; organická evoluce v kterékoli době může pokračovat nerušeně uprostřed naprostého kulturního úpadku. Ale když se prozkoumají velmi dlouhá období, zjistí se, že v konečném součtu existuje mezi evolucí a kulturou vzájemný vztah v podobě příčiny a důsledku. Evoluce může postupovat v nepřítomnosti kultury, ale kulturní civilizace nevzkvétá bez přiměřeného základu předchozího rasového progresu. Adam a

5. CULTURAL SOCIETY

81:5.1 (905.6) Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of antecedent racial

Eva nepřinesli žádné atributy civilizace, které by byly cizí progresu lidské společnosti, ale adamická krev výrazně rozšířila vrozené schopnosti ras a značně urychlila rychlost rozvoje ekonomiky a progres průmyslu. Poskytnutí Adama vylepšilo inteligenci ras, což výrazně urychlilo procesy přirozené evoluce.

Prostřednictvím zemědělství, domestikaci zvířat a rozvojem architektury lidstvo postupně uniklo nejtěžšímu trvalému boji o přežití a začalo přemýšlet o příjemnějším způsobu žití. A to byl začátek usilování o vyšší a stále vyšší úroveň materiálního pohodlí. Prostřednictvím výroby a průmyslu se život smrtelného člověka stává postupně potěšením.

Ale kulturní společnost není žádným velkým a dobročinným spolkem zděděných privilegií, do kterého se přijímají všichni lidé od narození s volným vstupem a úplnou rovností. Je to spíše ušlechtilý a stále se rozvíjející cech dělníků země, přijímajících do svých řad pouze ušlechtilost těch dřičů, kteří se snaží udělat svět lepším místem, kde jejich děti a děti jejich dětí mohou žít a rozvíjet se v následujících epochách. Tento cech civilizace vymáhá drahé vstupní poplatky, nařizuje přísnou a tvrdou disciplínu, ukládá těžké tresty všem rozkolníkům a sektářům a jen málo uděluje osobní volnosti či privilegia, kromě zvýšené bezpečnosti proti veřejnému nebezpečí a rasovým hrozbám.

Sociální společenství je forma zajištění přežití, která je pro lidstvo prospěšná; proto většina individualistů je ochotna zaplatit vysokou cenu sebeobětování a omezení osobní svobody, kterou společnost vyžaduje po svých členech náhradou za tuto zvýšenou kolektivní ochranu. Krátce řečeno, současný společenský mechanismus je pojistným plánem, který je určen k zajištění určitého stupně záruky a ochrany proti návratu k děsivým a antisociálním podmínkám, které charakterizovaly raná období existence lidské rasy.

Společnost se tak stala kooperující soustavou, usilující o zabezpečení občanských svobod prostřednictvím institucí, ekonomických svobod prostřednictvím kapitálu a vynalézavosti, sociálních svobod prostřednictvím kultury a osvobození od násilí prostřednictvím policejních předpisů.

Moc není spravedlivá, ale uplatňuje obecně uznávaná práva každé následující generace. Základním úkolem vlády je definovat právo, spravedlivé a čestné normy třídní odlišnosti a prosazování rovnocenných příležitostí podle pravidel zákona. Každé lidské právo je spojeno se společenskou povinností; skupinová výsada je

progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

81:5.2 (905.7) Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:5.3 (906.1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and racial perils.

81:5.4 (906.2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:5.5 (906.3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and invention, social liberty through culture, and freedom from violence through police regulation.

81:5.6 (906.4) *Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation.* The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with

pojistný mechanismus, který neomylně vyžaduje plnou úhradu odměn za služby, poskytované skupinou. A skupinová práva, stejně jako ta individuální, musí být chráněna, včetně regulace sexuálních sklónů.

Svoboda, podléhající kontrole skupiny, je oprávněný cíl sociální evoluce. Svoboda bez hranic je marným a smyšleným snem labilních a přehloupkých lidských myslí.

6. ZACHOVÁNÍ CIVILIZACE

Zatímco biologická evoluce měla stále stoupající tendenci, velká část kulturní evoluce vyšla z údolí Eufratu ve vlnách, které časem postupně zeslábly až nakonec odtud odešla celá čistokrevná linie adamického potomstva a obohatila civilizace Asie a Evropy. Rasy se úplně nepromísily, ale jejich civilizace se do značné míry propojily. Kultura se pomalu rozšířila po celém světě. A tato civilizace se musí udržovat a podporovat, protože dnes neexistují žádné nové zdroje kultury, nejsou žádní Andité, kteří by posílili a podnítili pomalý progres civilizační evoluce.

Civilizace, která se v současné době vyvíjí na Urantii, vyrostla a je založena na následujících faktorech:

1. Přírodní podmínky. Charakter a rozsah materiální civilizace je do značné míry určen dostupnými přírodními zdroji. Podnebí, počasí a různé četné fyzické podmínky jsou faktory v rozvoji kultury.

Na počátku éry Anditů se v celém světě nacházely pouze dvě rozlehlé, bohaté a otevřené oblasti pro lov. Jedna byla v Americe a byla obydlena americkými Indiány; druhá byla na severu Turkestánu a byla částečně osídlena andonitsko-žlutou rasou. Rozhodujícími faktory v evoluci vyšší kultury v jihozápadní Asii byla rasa a podnebí. Andité byli velký národ, ale kritickým faktorem v určení průběhu jejich civilizace bylo stále se zvyšující sucho v Iránu, Turkestánu a Sinkiangu, které je donutilo vynalézt a osvojit si nové a pokročilé metody obstarávání obživy z jejich neustále se zmenšujících úrodných zemí.

Konfigurace kontinentu a další geografické faktory mají velký vliv na to, jestli se události vyvíjejí mírovou či válečnou cestou. Pouze málo Urantijců mělo kdy takovou vhodnou příležitost pro trvalý a nerušený rozvoj, kterou mají národy Severní Ameriky—prakticky ze všech stran jsou chráněny obrovskými oceány.

a social duty; group privilege is an insurance mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:5.7 (906.5) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:6.1 (906.6) While biologic evolution has proceeded ever upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their civilizations did to a considerable extent mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

81:6.2 (906.7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

81:6.3 (906.8) 1. *Natural circumstances.* The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

81:6.4 (907.1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which *forced* them to invent and adopt new and advanced methods of wresting a livelihood from their decreasingly fertile lands.

81:6.5 (907.2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

2. Výrobní prostředky. Kultura se nikdy nerozvíjí v podmínkách chudoby; pro progres civilizace je nezbytný volný čas. Charakter člověka může nabýt morální a duchovní hodnoty v nepřítomnosti materiálního bohatství, ale kulturní civilizace vzejde pouze z těch podmínek materiální prosperity, které umožňují volný čas, spojený se ctižádostí.

V primitivních dobách život na Urantii byl charakterizován jako těžká a obyčejná dřina. A proto lidstvo, aby uniklo tomuto nepřetržitému boji a nekonečné dřině, mělo neustále sklon ke stěhování do příjemného podnebí tropů. I když tyto teplejší oblasti poskytl určitou úlevu od tvrdého boje o přežití, rasy a kmeny, které tímto hledaly pohodlí, málokdy využily svůj bezpracný volný čas k rozvoji civilizace. Zdrojem sociálního progresu jsou vždy myšlenky a plány těch ras, které se inteligentní prací naučily dobývat živobytí ze země se zmenšeným úsilím a zkrácenými pracovními dny, což jim umožnilo užívat si zaslouženého a užitečného volného času.

3. Vědecké poznatky. Materiální rozvoj civilizace musí vždy počkat na nashromáždění vědeckých informací. Po objevení luku a šípu a využívání tažných zvířat trvalo velmi dlouhou dobu než člověk přišel na to, jak využít větru a vody, načež potom následovalo používání páry a elektrického proudu. Ale nástroje civilizace se postupně začínaly zdokonalovat. Po hrnčířství, tkání, domestikací zvířat a obrábění kovů následoval věk písma a tisku.

Vědění je síla. Vynalézavost vždy předchází urychlení kulturního rozvoje v celosvětovém měřítku. Věda a invence těžily ze všeho nejvíce z tiskařského lisu a vzájemná součinnost všech těchto kulturních a invenčních aktivit nesmírně urychlila progres kultury.

Věda učí člověka hovořit novým jazykem matematiky a učí jeho mysl náročné přesnosti. A věda také stabilizuje filozofii prostřednictvím vylučování omylů a očisťuje náboženství ničením pověrčivosti.

4. Lidské zdroje. Pro rozšíření civilizace je nezbytná lidská síla. I když jsou podmínky stejné pro všechny, civilizace velkého národa vždy převládá nad civilizací malého národa. Z tohoto důvodu, když počet nedosahuje určité úrovně, tak to brání plnému naplnění národního osudu, ale také může přijít k navýšení populace do takového bodu, kdy další nárůst je naprostou sebevraždou. Rozmnožení populace za optimální normu hustoty zalidnění znamená buď snížení životní úrovně,

81:6.6 (907.3) 2. *Capital goods*. Culture is never developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

81:6.7 (907.4) During primitive times life on Urantia was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

81:6.8 (907.5) 3. *Scientific knowledge*. The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:6.9 (907.6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:6.10 (907.7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

81:6.11 (907.8) 4. *Human resources*. Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries

nebo okamžité rozšíření teritoriálních hranic mírovým vniknutím, nebo vojenským podrobením, násilnou okupací.

Někdy jste šokováni zpusťšením, které způsobí válka, ale měli byste rozpoznat nezbytnost plození velkého počtu smrtelníků, aby bylo zajištěno dostatek příležitostí pro sociální a morální rozvoj; při takové planetární plodnosti nastane brzy vážný problém s přelidněním. Většina obydlených světů je malá. Urantia má průměrnou velikost, snad je o maličko menší než průměr. Optimální stabilizace populace národa zvyšuje úroveň kultury a zabraňuje válce. Moudrý je ten národ, který ví, kdy zastavit svůj růst.

Ale kontinent, bohatý na přírodní zdroje a nejvyspělejší technická vybavení, udělá malý pokrok, jestliže intelligence jeho národa je na úpadku. Vědomosti se mohou získat vzděláním, ale moudrost, která je nezbytná pro opravdovou kulturu, může být dosažena pouze zkušeností a to muži a ženami, kteří mají vrozenou inteligenci. Takoví lidé jsou schopni se učit ze zkušenosti; oni se mohou stát opravdu moudřími.

5. Využití materiálních zdrojů. Hodně závisí na moudrém využívání přírodních zdrojů, vědeckých poznatků, výrobních prostředků a lidského potenciálu. Hlavním faktorem rané civilizace bylo donucení, vyvíjené moudřími vládci; civilizace byla primitivnímu člověku doslova vnucena jeho nadřazenými současníky. Tomuto světu vládly převážně dobře organizované a nadřazené menšiny.

Moc není spravedlivá, ale historii tvoří a tvořila moc. Teprve nedávno Urantia dospěla do takového bodu, kde společnost je hotova debatovat o etice moci a právu.

6. Využití jazyka. Rozšíření civilizace není možné bez jazyka. Živé a zdokonalující se jazyky zajišťují rozvoj civilizovaného myšlení a plánování. V dávné minulosti se dosáhlo důležitého urychlení evoluce jazyka. Dnes existuje velká potřeba pro další rozvoj lingvistiky, aby se usnadnilo vyjádření vyvíjející se mysli.

Jazyk vznikl ze skupinového společenství, přičemž každá místní skupina vyvíjela svůj vlastní systém výměny slov. Jazyk vznikl prostřednictvím gest, znaků, výkřiků, napodobujících zvuků, intonací a přízvuku k hlasovému vyjádření pozdějších abeced. Jazyk je nejdůležitějším a nejučelnějším nástrojem lidské mysli, ale začal vzkvétat až tehdy, když sociální skupina získala trochu volného času. Sklon hrát si s jazykem přinesl nové slovo—slang. Jestliže si většina osvojí slang, potom jeho používání vytváří

by peaceful penetration or by military conquest, forcible occupation.

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the *force* exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group associations, each local group developing its own system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The

jazyk. Původ dialektů je vidět na příkladu dětského žvatlání, které používají členové rodiny při styku s dítětem.

Jazykové rozdíly byly vždy velkou bariérou na cestě k upevnění míru. Odstranění dialektů musí předcházet rozšíření kultury v celé rase, na celém kontinentu, nebo na celém světě. Univerzální jazyk podporuje mír, zajišťuje kulturu a rozšiřuje štěstí. Již tehdy, když počet světových jazyků se sníží na několik, jejich zvládnutí předními kulturními národy značně ovlivní dosažení celosvětového míru a prosperity.

Přestože na Urantii bylo dosaženo velmi malého pokroku k vytvoření mezinárodního jazyka, velkým úspěchem je založení organizace pro mezinárodní obchod. A všechny tyto mezinárodní vztahy by měly být posilovány a rozvíjeny a to jak prostřednictvím jazyka, obchodu, umění, vědy, soutěživých her či náboženství.

7. Využití mechanických strojů. Progres civilizace je přímo spojen s rozvojem a vlastnictvím nástrojů, strojů a různých způsobů distribuce. Zdokonalené nástroje, důmyslné a výkonné stroje rozhodují o přežití soupeřících skupin v aréně rozvíjející se civilizace.

V dávných dobách jedinou energií, která se používala při obdělávání půdy, byla lidská síla. Vyžadovalo to dlouhý boj nahradit člověka volem, protože lidé tímto přišli o práci. Později stroje začaly nahrazovat lidi a každý takový pokrok přispívá přímo k progresu společnosti, protože uvolňuje lidskou sílu pro dosažení cennějších úkolů.

Věda, vedena moudrostí, se může stát nejvýznamnějším sociálním osvoboditelem člověka. Technický věk může mít katastrofické důsledky pouze pro takový národ, jehož intelektuální úroveň je příliš nízká, aby objevil ty moudré metody a spolehlivé postupy pro úspěšné vypořádání se s přechodnými potížemi, vznikající z náhlého nárůstu nezaměstnanosti velkého počtu obyvatelstva v důsledku příliš rychlého vynalézání nových typů strojů, šetřících lidskou sílu.

8. Charakter osvícenců. Sociální dědictví umožňuje člověku stát na ramenou všech těch před ním, kteří přispěli svým vkladem do pokladnice kultury a vědění. Nejpodstatnější úlohu v předávání kulturní pochydně novým generacím bude mít vždy rodina. Za ní následuje volný čas a společenský život a po nich je škola, která je nepostradatelná v komplexní a vysoce organizované společnosti.

Hmyz se rodí již plně připraven a vybaven pro život—samozřejmě pro velmi krátkou a čistě

origin of dialects is illustrated by the indulgence in “baby talk” in a family group.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

81:6.20 (909.1) 7. *Effectiveness of mechanical devices.* The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines, determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) 8. *Character of torchbearers.* Social inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and

instinktivní existenci. Dítě člověka se rodí nepřipraveno; proto má člověk možnost, prostřednictvím řízení vzdělání mladší generace, do značné míry měnit evoluční směr civilizace.

Nejdůležitějšími vlivy dvacátého století, přispívající k šíření civilizace a rozvoji kultury, je výrazný nárůst cestování po světě a bezpříkladné zdokonalení metod komunikace. Ale zdokonalování vzdělání nedrží krok s rozšiřující se sociální strukturou; stejně tak současné chápání etiky se nevyvíjí v souladu s růstem intelektuálních a vědeckých oblastí. A pokud se jedná o duchovní rozvoj a ochranu rodiny, současná civilizace se nachází v mrtvém bodě.

9. Lidské ideály. Ideály jedné generace vytvářejí cesty osudu pro přímé potomky. Kvalita sociálních osvícenců rozhoduje o tom, zdali civilizace jde kupředu anebo nazpět. Instituce rodiny, kostely a školy jedné generace předurčují charakter směru následné generace. Morální a duchovní síla rasy či národa určuje kulturní rychlost této civilizace.

Ideály povznášejí zdroj sociálního pramene. A žádný pramen se nemůže dostat výše nad svůj zdroj, bez ohledu na použitou metodu tlaku či směrového řízení. Hnací síla i těch nejmateriálnějších aspektů kulturní civilizace spočívá v nejmenších materiálních úspěších společnosti. Inteligence může kontrolovat mechanismus společnosti, moudrost ho může řídit, ale duchovní idealismus je energií, která skutečně pozvedá a posunuje lidskou kulturu z jedné dosažené úrovně na druhou.

Zpočátku byl život bojem o přežití; nyní je bojem o životní úroveň; příště bude bojem o kvalitu myšlení, což je nadcházejícím pozemským cílem lidské existence.

10. Koordinace specialistů. Obrovským přínosem pro rozvoj civilizace byla raná dělba práce a později z ní vypluvší specializace. V současné době civilizace je závislá na efektivní koordinaci specialistů. Tak, jak se společnost rozrůstá, je nutné nalézt nějaké metody sjednotit různorodé specialisty.

Specialistů v sociálních, technických a průmyslových oblastech bude neustále přibývat a budou zvyšovat svoji dovednost a zručnost. A tato diverzifikace schopností a odlišnost činností nakonec oslabí a roztříští lidskou společnost, pokud se nevyvinou účinné metody koordinace a spolupráce. Ale intelekt, který je způsobit takové

purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify the evolutionary course of civilization.

81:6.25 (909.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:6.26 (909.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:6.27 (909.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

81:6.28 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

81:6.29 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

81:6.30 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed.

tvořivosti a specializace, by měl být naprosto kompetentní vynalézt odpovídající metody kontroly a úprav pro všechny problémy, vznikající důsledkem rychlého růstu vynálezů a zrychleného tempa šíření kultury.

11. Metody pro řešení zaměstnanosti. Následující epocha v rozvoji společnosti bude ztělesňovat lepší a účinnější spolupráci a koordinaci neustále se zvětšující a rozšiřující specializace. A s příchodem všech nových forem práce se musí vymyslet jiné metody pro vhodná zaměstnání jednotlivců. Stroje nejsou jedinou příčinou nezaměstnanosti mezi civilizovanými národy Urantie. Problém s vytvářením míst pro zaměstnání zvětšuje komplikovaná ekonomika a trvalý nárůst průmyslové a profesní specializace.

Společnost nestačí vyškolit lidi pro práci; v komplexní společnosti je nutno také stanovit efektivní metody pro zajištění zaměstnanosti. Předtím, než se občané vyučí vysoce specializovaným oborům, kterými si budou vydělávat na živobytí, měli by se naučit jednomu či více druhům všední práce, řemesel nebo povoláních, které by mohli vykonávat přechodně v době, kdy nebudou mít práci ve svém specializovaném oboru. Žádná civilizace nemůže přežít, když dlouhodobě podporuje velký počet nezaměstnaných. Po čase přijímání podpory ze státní pokladny zdeformuje a zdemoralizuje dokonce i ty nejlepší občany. Soukromá dobročinnost se také stává škodlivou, když je dlouhou dobu nabízena práceschopným občanům.

Taková vysoce specializovaná společnost se neuchýlí ke starověkým a feudálním praktikám dávných národů. Pravda je, že mnohé veřejné služby se mohou vhodně a účinně socializovat, ale odborně vycvičení a ultraspecializovaní lidé se mohou mnohem lépe řídit prostřednictvím inteligentní spolupráce. Modernizovaná koordinace a společenské stanovy povedou k dlouhodobější spolupráci, než starší a primitivní metody komunismu či diktátorských ovládacích institucí, které jsou založeny na síle.

12. Ochota spolupracovat. Jednou z největších překážek na cestě progresu lidské společnosti je konflikt mezi zájmy a dobročinností větších, společenštějších skupin a menších, protikladně zaměřených asociálních sdruženích lidí, nemluvě o antisociálně smýšlejících jedincích.

Žádná národní kultura dlouho nepřetrvá, pokud její vzdělávací metody a náboženské ideály nepodněcují vysoký typ inteligentního vlastenectví a národní oddanosti. Bez tohoto druhu inteligentního patriotismu a kulturní solidarity všechny národy směřují k rozpadu v důsledku

But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial and professional specialism add to the problems of labor placement.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial

oblastní žárlivosti a lokálních sobeckých zájmů.

Zachování celosvětové civilizace závisí na tom, jak se lidé naučí žít spolu v míru a svornosti. Bez účinné koordinace je průmyslová civilizace vystavena nebezpečím ultraspecializace: jednotvárnosti, vymezenosti a tendenci plodit nedůvěru a podezřívavost.

13. Efektivní a moudré vedení. V civilizaci velmi, velmi mnoho záleží na nadšeném a účinném kolektivním duchu. Deset lidí nemá při zvedání těžkého břemene o mnoho vyšší hodnotu než jeden člověk, pokud nezvedají společně—a všichni ve stejné chvíli. A taková týmová práce—sociální kooperace—je závislá na vedení. Kulturní civilizace minulosti a současnosti je založena na inteligentní kooperaci občanstva s moudrými a progresivními vůdci; a dokud se člověk nevyvine do vyšších úrovní, civilizace budou stále závislé na moudrém a důrazném vedení.

Vysoce vyspělé civilizace se rodí z inteligentního spolupůsobení materiálního bohatství, intelektuální velikosti, morálních hodnot, sociální důmyslnosti a kosmického vhledu.

14. Sociální změny. Společnost není božská instituce; je to fenomén progresivní evoluce. A rozvíjející se civilizace se vždy opozdí, když její vůdci jsou pomalí v uskutečňování změn v sociálním systému, což je nezbytné pro udržení tempa s vědeckými pokroky epochy. Ale přesto všechno se nesmí opovrhovat věcmi jen proto, že jsou staré a na druhou stranu by se neměly přijímat bezvýhradně myšlenky jen proto, že jsou neotřelé a nové.

Člověk by se neměl bát experimentovat s mechanismy společnosti. Ale takové počiny v kulturních změnách by vždy měly být kontrolovány těmi, kteří jsou plně obeznámeni s historií evoluce společnosti; a tito inovátoři by se měli vždy radit s moudrostí těch, kteří mají praktické zkušenosti v oblastech zamýšleného sociálního a společenského experimentu. Žádná významná sociální či ekonomická změna by se neměla udělat náhle. Pro všechny typy lidské adaptace—fyzické, sociální či ekonomické—je nezbytný čas. Pouze morální a duchovní úpravy se mohou urychlit, ale i ty vyžadují svůj čas, aby se plně projevíly ve svých materiálních a sociálních důsledcích. Ideály rasy jsou hlavní oporou a jistotou v kritických dobách přechodu civilizace z jedné úrovně na druhou.

15. Prevence proti přechodnému úpadku. Společnost je výsledek mnohověkové historie zkoušek a chyb; a to je to, co přežije výběrová přizpůsobení a znovu přizpůsobení v postupných

jealousies and local self-interests.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live together in peace and fraternity. Without effective co-ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In civilization much, very much, depends on an enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic experiment. *No great social or economic change should be attempted suddenly.* Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the

etapách dlouhodobého vzestupu lidstva od živočišných k lidským úrovním planetárního statusu. Velikým nebezpečím pro každou civilizaci, v každou chvíli, je hrozba úpadku v době přechodu od zavedených metod minulosti k těm novým a lepším, ale nevyzkoušeným procesům budoucnosti.

Vedení je krajně důležité pro progres. Moudrost, rozhled a prozíravost jsou nezbytné pro trvanlivost národů. Civilizace nejsou nikdy ohroženy, pokud jejich vedení se nezačne vytrácet. A počet takových moudrých vůdců nikdy nepřesáhl jedno procento populace.

A byly to právě tyto příčle evolučního žebříku, po kterých civilizace vystoupala do takové úrovně, která umožnila započít tyto úžasné procesy, které kulminují v rychle se rozšiřující kultuře dvacátého století. A pouze dodržováním těchto nejpodstatnějších skutečností může člověk doufat v zachování svých dnešních civilizací a současně zajistí jejich trvalý rozvoj a zaručenou věčnost.

Taková je podstata dlouhodobého úsilí národů země pro zakládání civilizací od doby Adama. Současná kultura je čistým výsledkem této namáhavé evoluce. Před objevením tisku byl progres relativně pomalý, protože nová generace neměla rychlý prospěch z úspěchů svých předků. Ale nyní lidská společnost se řítí kupředu pod vlivem nahromaděné hnací síly všech epoch, kterými se civilizace probíjela.

[Připraveno archandělem Nebadonu.]

successive stages of mankind's agelong rise from animal to human levels of planetary status. The great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:6.42 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

81:6.43 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:6.44 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:6.45 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

Kapitola 82. Evoluce manželství

⇐ 081

Kniha Urantia

083 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 82 EVOLUCE MANŽELSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Instinkt páření
2. Omezující tabu
3. Rané manželské mravy
4. Manželství uzavíraná z majetkových důvodů
5. Endogamie a exogamie
6. Směšování ras

PAPER 82

THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction

1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

Úvod

MANŽELSTVÍ—párování—vychází z oboupohlavnosti. Manželství je lidskou reakcí přizpůsobit se takové oboupohlavnosti, zatímco rodinný život je souhrnem aspektů v důsledku všech evolučních a adaptivních přizpůsobení. Manželství je trvalé; není vrozeno v biologické evoluci, je základem veškeré sociální evoluce a má proto zajištěnou trvalou existenci v nějaké formě. Manželství dalo lidstvu rodinu a rodina je nejvyšší chloubou celého dlouhého a krutého evolučního boje.

Zatímco náboženské, společenské a vzdělávací instituce jsou nezbytné pro zachování kulturní civilizace, rodina je hlavním civilizátorem. Dítě se učí většinu životních nezbytností od své rodiny a sousedů.

V dávných dobách lidé neměli velmi bohaté sociální civilizace, ale ty, které měli, svědomitě a účinně předali následující generaci. A měli byste vědět, že většina z těchto civilizací minulosti se vyvíjela s pouhým minimem jiných institucionálních vlivů, protože účinně fungovala rodina. Dnes lidské rasy mají bohaté sociální a kulturní dědictví a měly by ho moudře a účinně

INTRODUCTION

82:0.1 (913.1) MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptive adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

82:0.2 (913.2) While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer*. A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

82:0.3 (913.3) The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that most of these civilizations of the past continued to evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively functioning. Today the human races possess a

předat následujícím generacím.

rich social and cultural heritage, and it should be wisely and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. INSTINKT PÁŘENÍ

Bez ohledu na propast, existující mezi osobností mužů a osobností žen, pohlavní pud je dostatečný na to, aby zajistil jejich spojení za účelem reprodukce druhů. Tento instinkt účinně působil dávno předtím, než lidé začali prožívat mnohé z toho, co se později nazvalo láskou, oddaností a manželskou věrností. Páření je vrozený sklon a manželství je jeho evolučním sociálním důsledkem.

U prvobytných lidí pohlavní zájem a touha nebyly dominujícími vášněmi; oni je prostě považovali za samozřejmé. Celá reprodukční zkušenost byla zbavena tvůrčího zkrášlení. Vše pohlcující sexuální vášně civilizovanějších lidí je hlavně způsobena rasovým smíšením, především v těch případech, kdy evoluční podstata byla stimulována asociativní představivostí a vnímáním krásy Nodity a Adamity. Ale toto anditské dědictví bylo absorbováno evolučními rasami v takovém omezeném množství, že to nestačilo na zajištění dostatečného sebeovládání živočišných vášní, čímž se urychlil a podnítil sklon k dychtivějšímu sexuálnímu vědomí a silnějším pářícím pudům. Z evolučních ras má nejvyšší sexuální genetický kód červený člověk.

Ve vztahu k manželství, pravidla pohlavního života vyjadřují:

1. Relativní progres civilizace. Civilizace stále více vyžadovala, aby pohlavní pud byl uspokojován vhodnými způsoby a v souladu s mravy.

2. Množství anditské krve v jakémkoliv národě. U takových skupin se pohlavní pud stal vyjádřením jak nejvyšších, tak i nejnižších fyzických a emočních přirozených vlastností člověka.

Sangikské rasy měly normální živočišný chtíč, ale projevovaly malou představivost či ocenění krásy a fyzické přitažlivosti opačného pohlaví. To, čemu se říká sexuální přitažlivost, prakticky neexistuje dokonce ani u současných primitivních ras; tyto nesmíšené národy mají daný pářící instinkt, ale nedostačující sexuální přitažlivost na to, aby způsobily vážné problémy, vyžadující sociální kontrolu.

Pářící instinkt je jednou z dominantních fyzických hnacích sil člověka; je to emoce, která pod rouškou uspokojení jedince, účinně svede

1. THE MATING INSTINCT

82:1.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

82:1.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

82:1.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

82:1.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

82:1.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

82:1.6 (914.2) The Sangik races had normal animal passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

82:1.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of individual gratification, effectively tricks selfish man

sobeckého člověka k tomu, že postaví blaho a trvání rasy nad individuální pohodlí a osobní svobodu od odpovědnosti.

Jako instituce, manželství, od jeho prvních počátků až do současnosti, zobrazuje sociální evoluci biologické tendence pro zachování života. Neustálé trvání vyvíjejících se lidských druhů je zajištěno přítomností tohoto pářící impulsu ras—pudu, který je volně nazýván sexuální přitažlivostí. Tento významný biologický pud se stal impulzivní osou dění pro všechny druhy přidružených instinktů, emocí a potřeb—fyzických, intelektuálních, morálních a sociálních.

Hnací motivací divochů bylo zajišťování potravy, ale když civilizace poskytuje hojnost potravy, sexuální pud se často stává dominantním impulsem a proto je stále zapotřebí uplatňovat společenská pravidla. U zvířat instinktivní periodičnost řídí pářící sklony, ale protože člověk je bytostí v převážné míře se schopností sebeovládání, sexuální touha není vesměs periodická; proto je pro společnost nezbytné požadovat po jedincích sebeovládání.

Žádná lidská emoce, nebo instinkt, když je nespoutaný a neomezený, nezpůsobí tolik zla a utrpení jako tento silný pohlavní pud. Rozumné podrobení tohoto pudu pravidlům společnosti je největším testem reality každé civilizace. Sebeovládání, a více a více sebeovládání, je stále se zvětšujícím požadavkem rozvíjejícího se lidstva. Utajování, neupřímnost a pokrytectví mohou zakrýt problémy sexu, ale nepřinesou řešení a nezvýší etiku.

2. OMEZUJÍCÍ TABU

Vypravování o evoluci manželství je prostou historií ovládání pohlavního pudu prostřednictvím nátlaku společenských, náboženských a občanských omezeních. Příroda sotva uznává jedince; ona nebere na vědomí takzvané mravy; ji pouze a výlučně zajímá rozmnožování druhů. Příroda neúprosně vyžaduje rozmnožování, ale lhostejně nechává vyplývající problémy řešit společností, čímž vytváří ustavičný a velký problém pro vyvíjející se lidstvo. Tento sociální konflikt spočívá v nekonečné válce mezi základními instinkty a vyvíjející se etikou.

U pradávných ras nebyly téměř žádné předpisy omezující pohlavní vztahy. Vzhledem k této sexuální libovůli neexistovala vůbec žádná prostituce. Dnes Pygmejové a jiné zaostalé skupiny nemají žádné manželské vztahy; studium těchto národů ukazuje, že primitivní rasy udržují jednoduché pářící zvyky. Ale všechny starověké národy by měly být studovány a posuzovány ve světle morálních norem, vztahujících se k mravům

into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from responsibility.

82:1.8 (914.4) As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

82:1.9 (914.5) With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

82:1.10 (914.6) No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

82:2.1 (914.7) The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions. Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

82:2.2 (914.8) Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of the moral standards of the mores of their own

dané doby.

Nicméně, volná láska si nikdy nestála dobře nad primitivní úrovní divochů. Ve chvíli, kdy se začaly formovat společenské skupiny, začaly se vyvíjet kódy manželství a manželská omezení. Tak páření prodělalo mnoho přechodných fází, od stavu téměř úplné sexuální libovůle k normám relativně kompletních pohlavních omezeních dvacátého století.

Na samých raných počátcích rozvoje kmenového života byly mravy a omezující tabu velmi primitivní, ale držely opačná pohlaví od sebe—to podporovalo klid, pořádek a pracovitost—a dlouhá evoluce manželství a rodiny začala. Smyslné způsoby oblékání, zdobení a náboženské obyčeje mají svůj původ v těchto dávných tabu, které vymezovaly rozsah sexuálních svobod a tak nakonec vytvořily systém neřesti, zločinu a hříchu. Ale velmi dlouhou dobu existoval zvyk přerušit všechna sexuální omezení ve dnech významných svátků, především ve svátek svěcení jara.

Ženy vždy podléhaly přísnějším omezujícím tabu než muži. Prastaré mravy zaručovaly stejný stupeň pohlavní svobody pro nevdané ženy jako pro muže, ale vdané ženy vždy musely být věrné svým manželům. Primitivní manželství neomezovalo příliš pohlavní svobodu muže, ale po ženě vyžadovalo další tabu. Vdané ženy vždy nosily určité znaky, které je označovaly a oddělovaly od ostatních, například pokrývka hlavy, oblečení, závoj, ústraní, ozdoby a prsteny.

3. RANÉ MANŽELSKÉ MRAVY

Manželství je institucionální reakcí sociálního organismu na trvalý biologický tlak lidského neustálého pudu k reprodukci—seberozmnožování. Páření je všeobecně přirozeným jevem a jak se společnost vyvíjela od jednoduchosti ke složitosti, tak se současně vyvíjely pářící mravy—vznik instituce manželství. Všude, kde sociální evoluce pokročila do stadia vytváření mravů, existuje tam evoluce instituce manželství.

Vždy existovaly a vždy budou existovat dvě výrazně rozdílné oblasti manželství: mravy—zákony, regulující vnější aspekty páření, — a jinak intimní a osobní vztahy mužů a žen. Jedinec vždy protestoval proti sexuálním předpisům, zavedených společností; a to je příčina tohoto odvěkého problému pohlavního života: sebezachování je individuální, ale je prováděno skupinou; pokračování rodu je sociální, ale je zajištěno individuálním impulsem.

times.

82:2.3 (915.1) Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

82:2.4 (915.2) In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

82:2.5 (915.3) Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress, clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. EARLY MARRIAGE MORES

82:3.1 (915.4) Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

82:3.2 (915.5) There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating, and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this age-long sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

Mravy, když jsou respektovány, mají dostatečnou sílu, aby potlačily a ovládaly pohlavní pud, což je dokázáno všemi rasami. Manželské normy jsou vždy pravdivým indikátorem současné síly mravů a funkční bezúhonnosti občanské vlády. Ale pradávne sexuální a pářící mravy byly hromadou nesmyslných a primitivních příkazů. Rodiče, děti, příbuzní a společnost, ti všichni měli protichůdné zájmy v manželských nařízeních. Ale navzdory tomu všemu, ty rasy, které povznesly význam manželství a dodržovaly jeho mravy, přirozeným způsobem se vyvinuly na vyšší úroveň a přežily ve zvýšeném počtu svého obyvatelstva.

V primitivních dobách bylo manželství cenou za společenské postavení; vlastnictví ženy bylo symbolem důstojnosti. Divoch považoval svůj svatební den za označení svého vstupu do dospělosti a zralosti. V jednu dobu se na manželství pohlíželo jako na společenskou povinnost; v jinou dobu to byla náboženská povinnost; a ještě v jiné době to byl politický požadavek, aby se zajistilo občanstvo státu.

Mnoho pradávných kmenů vyžadovalo čin krádeže na důkaz způsobilosti pro manželství; pozdější národy nahradily takové loupežné výpady sportovními hrami a soutěžemi. Vítězové těchto soutěží byli odměněni první cenou—právem výběru zralých nevěst. Lovci hlav měli zvyk, že mladík se nemohl oženit, dokud nevlastnil alespoň jednu hlavu, i když takové lebky byly někdy prodejné. Když ubýlo kupování manželek, tak se manželky vyhrávaly v soutěžích luštění hádanek, což je zvyk, který ještě přežívá u mnoha skupin černého člověka.

S rozvojem civilizace některé kmeny vložily kruté manželské zkoušky mužské vytrvalosti do rukou žen; ony byly takto schopny vybrat si muže vlastní volby. Tyto manželské zkoušky zahrnovaly dovednost v lovu, boji a schopnosti zajistit potravu pro rodinu. Ženich musel na dlouhou dobu, alespoň na jeden rok, žít v rodině nevěsty, pracovat tam a dokázat, že je hoden ženy, o kterou žádá.

Od ženy se očekávala schopnost zastávat těžkou práci a rodit děti. Po ženě se požadovalo vykonávat určitý objem zemědělských prací v daném čase. A jestli žena porodila dítě před manželstvím, měla o to více větší cenu; její plodnost byla takto zajištěna.

Ta skutečnost, že pradávne národy považovaly za ostudu, dokonce i za hřích, nebýt v manželském svazku, vysvětluje původ dětských manželství; protože člověk musí žít v manželství, tak čím dříve, tím lépe. Všeobecně se také věřilo, že neženatí a nevdaní lidé nemohou vstoupit do duchovní země a to bylo dalším podnětem pro dětská manželství dokonce již při narození a někdy před narozením, v závislosti na

82:3.3 (915.6) The mores, when respected, have ample power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in increased numbers.

82:3.4 (915.7) In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide citizens for the state.

82:3.5 (916.1) Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

82:3.6 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

82:3.7 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

82:3.8 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married, explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The

pohlaví. Starověcí lidé věřili, že i mrtví musí být v manželském svazku. Původní dohazovači sňatků byli použiti pro dojednání manželství pro zesnulé. Jeden z rodičů sjednal tyto zprostředkovatele, aby uzavřeli manželství jejich mrtvého syna s mrtvou dcerou z jiné rodiny.

U pozdějších národů byla obyčejně puberta věkem pro manželství, ale to se posunulo v přímé úměrnosti na rozvoj civilizace. Již v počátcích sociální evoluce vznikly svébytné a celibátní řády jak mužů, tak i žen; ty začaly a byly udržovány jedinci, kteří více či méně postrádali normální sexuální pud.

Mnohé kmeny dovolily členům vládnoucí skupiny mít pohlavní styk s nevěstou bezprostředně před tím, než byla dána svému manželovi. Každý z těchto mužů dal dívce dar; tak vznikl zvyk dávat svatební dary. V některých skupinách si musela dívka zasloužit své věno, což spočívalo v tom, že obdržené dary byly odměnou za její sexuální služby, poskytované v siní nevěsty.

Některé kmeny ženily mladé muže s vdovami, nebo staršími ženami a potom, když se stali vdovci, dovolili jim oženit se s mladými dívkami, čímž bylo zajištěno, jak jim to bylo vysvětlováno, že nebudou oba rodiči pošetilí, což by se podle nich stalo, kdyby dvěma mladým lidem bylo dovoleno se vzít. Jiné kmeny limitovaly páření do skupin stejného věku. Právě omezení manželství do určitých věkových skupin vedlo ke zrodu myšlenky na krvesmilstvo. (V Indii dokonce ještě nyní není vstup do manželství omezen věkem.)

V některých kulturách se ženy smrtelně bály vdovství, protože vdovy byly buď zabity, nebo jim bylo dovoleno spáchat sebevraždu na hrobech svých manželů, poněvadž se o nich předpokládalo, že odejdou do duchovní země se svými manželi. Pozůstalé vdově téměř vždy dávali za vinu smrt jejího manžela. Některé kmeny je upalovaly za živa. Jestliže vdova zůstala na živu, její život byl jedním trvalým zármutkem a nesnesitelným společenským ponižením, protože nový sňatek byl všeobecně odsuzován.

V dávných dobách byly mnohé praktiky, dnes považované za nemorální, podporovány. Nebylo neobvyklé, že primitivní ženy byly hrdy na své manžele za jejich aféry s jinými ženami. Cudnost byla pro dívky velkou překážkou pro manželství; narození dítěte před manželstvím značně zvýšilo dívčinu žádoucnost jako manželky, protože muž měl jistotu, že jeho žena je plodná.

Mnoho primitivních kmenů dovozovalo zkušené manželství do doby, dokud žena nepřišla do jiného stavu a až potom se konal náležitý svatební obřad; u jiných kmenů se svatební obřad

original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

82:3.9 (916.5) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

82:3.10 (916.6) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

82:3.11 (916.7) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

82:3.12 (916.8) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's death. Some tribes burned them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social restriction since remarriage was generally disapproved.

82:3.13 (917.1) In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

82:3.14 (917.2) Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was

konal až po narození prvního dítěte. Jestli žena byla neplodná, musela být odkoupena zpět svými rodiči a manželství bylo zrušeno. Mravy vyžadovaly, aby každý pár měl děti.

Tato primitivní manželství na zkoušku byla zcela prosta jakékoliv nevázanosti; byly to jednoduše dobře míněné testy plodnosti. Dvojice, hodlající vstoupit do manželství, se vzaly natrvalo hned, jak se potvrdila plodnost. Když dvojice v dnešní době vstupují do manželství s myšlenkou v jejich myslích, že se mohou snadno rozvést, jestli nebudou spokojeni s manželským životem, ve skutečnosti vstupují do určité formy zkušebního manželství, což je hluboko pod úrovní čestného snažení jejich méně civilizovaných předků.

4. MANŽELSTVÍ UZAVÍRANÁ Z MAJETKOVÝCH DŮVODŮ

Manželství bylo vždy těsně spojeno jak s majetkem, tak i s náboženstvím. Majetek byl stabilizátorem manželství; náboženství je jeho mravokárce.

Primitivní manželství bylo investicí, ekonomickou speculací; byla to spíše obchodní záležitost, než milující flirt. Starověcí lidé se brali kvůli prospěchu a zisku skupiny; proto jejich sňatky byly plánovány a sjednávány skupinou, jejich rodiči a staršími členy kmenu. A to, že majetkové poměry účinně stabilizovaly manželské svazky, je podepřeno skutečností, že manželství u raných kmenů byla trvanlivější, než u mnohých současných národů.

S rozvojem civilizace a zvýšením hodnoty soukromého majetku se krádež stala velkým zločinem. Cizoložství se považovalo za formu krádeže—porušení manželova majetnického práva, a proto se o něm výslovně nezmiňují raná pravidla a mravy. Žena začínala jako majetek svého otce, který předal svá práva na manžela a všechny legalizované pohlavní vztahy vznikaly z těchto apriorních majetkových práv. Starý Zákon mluví o ženách jako o jakési formě majetku; Korán učí o jejich podřazenosti. Muž měl právo půjčit svoji ženu příteli či hostovi a tento zvyk se stále ještě udržuje u některých národů.

Novodobá žárlivost není vrozená; je výsledkem vyvíjejících se mravů. Primitivní muž na svoji ženu nežárnil; on pouze střežil svůj majetek. Důvodem pro přísnější pohlavní zodpovědnost ženy než u muže bylo to, že její manželská nevěra měla za následek porušení rodové linie a problémy s dědictvím. Již na samém počátku rozvoje civilizace nemanželské dítě znamenalo velkou ostudu. Zpočátku byla

not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

82:3.15 (917.3) These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY MORES

82:4.1 (917.4) Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

82:4.2 (917.5) Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

82:4.3 (917.6) As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

82:4.4 (917.7) Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property. The reason for holding the wife to stricter sex account than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only the woman was punished for adultery; later on, the

pouze žena potrestána za cizoložství; pozdější mravy nařizovaly i trestání jejího partnera a po dlouhé věky měl ublížený manžel, nebo otec plné právo zabít toho muže, který se tohoto přčinu dopustil. Novodobé národy zachovávají tyto mravy s nepsaným zákonem, který dovoluje takzvané zločiny v zájmu cti.

Poněvadž pohlavní čistota měla svůj původ jako jeden z aspektů majetkového práva, zpočátku se vztahovala na vdané ženy, ale ne na svobodné dívky. V pozdějších dobách byla pohlavní neposkvrněnost více vyžadována otcem, než nápadníkem; panna byla pro otce obchodním přínosem, protože přinesla vyšší cenu. Jak byla stále více požadována pohlavní neposkvrněnost, stalo se zvykem platit otci výlohy za nevěstu jako ocenění za to, že správně vychoval cudnou nevěstu pro budoucího manžela. Jakmile to jednou začalo, tak tento pojem ženské cudnosti se tak ujal, že se stalo zvykem doslova zavírat dívky do klecí, dokonce je věznit mnoho let, aby bylo zaručeno jejich panenství. A tak pozdější pravidla a zkoušky panenství vedly automaticky ke vzniku třídy profesionálních prostitutek; byly to zavržené nevěsty, ty ženy, které matky ženichů shledaly, že nejsou panny.

5. ENDOGAMIE A EXOGAMIE

Již v hluboké minulosti divoch zjistil, že rasové smíšení vylepšuje kvalitu potomstva. Není to proto, že by množení v rámci jednoho rodu bylo vždy špatné, ale křížení se členy jiných skupin dávalo vždy lepší výsledky; proto se mravy postupně vykrystalizovaly v zákaz pohlavních vztahů mezi blízkými příbuznými. Zjistilo se, že vnější křížení značně zvýšilo výběrové možnosti pro evoluční variace a rozvoj. Jedinci, pocházející ze vzdáleného křížení byli všestrannější a měli větší schopnost přežít v nepřátelském světě; potomci jednoho rodu i jejich mravy postupně vymizeli. Tento proces však trval velmi dlouho; divoch neuvažoval o těchto problémech vědomě. Ale pozdější a pokročilejší národy ano a zjistili také, že celková slabomyslnost byla důsledkem nadměrného množení v rámci jednoho rodu.

I když křížení členů dobrého rodu někdy přineslo vytvoření silných kmenů, výmluvné případy odstrašujících dědičných vad v důsledku množení v rámci jednoho rodu velmi silně ovlivnily myšlení člověka, což mělo za výsledek to, že vyvíjející se mravy ve zvětšené míře vytvářely tabu proti všem sňatkům mezi blízkými příbuznými.

Náboženství bylo dlouhou dobu účinnou překážkou pro exogamii; mnohá náboženská učení postavila sňatek s jinověrci mimo zákon. Žena obvykle dávala přednost manželství v rámci kmene; muž zase mimo něj. Majetek hrál

mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

82:4.5 (917.8) Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

82:5.1 (918.1) Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow development; the savage did not consciously reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

82:5.2 (918.2) While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

82:5.3 (918.3) Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of in-marriage; man, outmarriage. Property has

vždy důležitou roli v manželství a někdy, ve snaze zachovat majetek v klanu, se objevily mravy, nutící ženy vybrat si manžele z kmenů svých otců. Předpis tohoto druhu vedl k velkému zvýšení manželství mezi bratranci a sestřenicemi. Kromě toho, endogamie se praktikovala také proto, aby se chránila tajemství řemesel; umělečtí řemeslníci se snažili udržet znalost svého řemesla v rodině.

Vyvinutější skupiny, když se nacházely v izolaci, se vždy vrátily k příbuzenským sňatkům. Po dobu více než sto padesát tisíc let byli Nodité jednou z velkých skupin, praktikujících manželství v rámci svého rodu. Pozdější mravy, týkající se endogamie, byly nesmírně ovlivněny tradicemi fialové rasy, ve které sňatky mezi bratry a sestrami byly nutné. A manželství mezi bratrem a sestrou byla běžná v raném Egyptě, Sýrii, Mezopotámii a ve všech zemích, které kdy byly osídleny Andity. Egyptané praktikovali manželství mezi bratrem a sestrou po velmi dlouhou dobu ve snaze zachovat čistokrevnost královského rodu. Tento zvyk se ještě delší dobu uchoval v Persii. V Mezopotámii, ještě před Abrahamem, manželství mezi bratranci a sestřenicemi bylo povinné; bratranci měli předmanželské právo na sňatek se svými sestřenicemi. Sám Abraham si vzal za manželku svoji nevlastní sestru, ale pozdější mravy Židů takové sňatky nedovolovaly.

První odklon od manželství mezi bratrem a sestrou nastal v době mnohoženství, protože sestra-manželka si osvojovala právo vládnout jiné ženě či ženám. Některé kmenové mravy zakazují sňatky s vdovami zemřelých bratrů, ale požadují, aby žijící bratr zplodil děti za svého zesnulého bratra. Neexistuje žádný biologický instinkt, odporující jakémukoliv stupni pokrevních manželství; taková omezení jsou zcela věcí tabu.

Nakonec však převládla exogamie, protože byla podporována muži; získat manželku z jiného rodu zajišťovalo větší svobodu od příbuzných z manželčiny strany. Čím blíže znáš, tím méně ctíš. Proto, když v manželských vztazích začal převládat individuální výběr, stalo se zvykem vybírat partnery z jiných kmenů.

Mnoho kmenů nakonec manželství uvnitř klanu zakázalo; jiné omezily sňatky na určité kasty. Tabu na manželství se ženou z vlastního kmene bylo podnětem pro krádež žen ze sousedních kmenů. Později byla manželství smlouvána spíše podle teritoriálních osídlení, než příbuzenských vztahů. Evoluce endogamie prošla mnoha stupni, než se vyvinula do novodobé exogamie. Dokonce i poté, kdy bylo uloženo tabu na sňatky mezi členy stejného rodu pro obyčejné lidi, náčelníci a králové měli dovoleno brát si nejbližší příbuzné, aby se královská krev koncentrovala a byla zachována čistokrevnost

always influenced marriage, and sometimes, in an effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort led to a great multiplication of cousin marriages. In-mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

82:5.4 (918.4) Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

82:5.5 (919.1) The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

82:5.6 (919.2) Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

82:5.7 (919.3) Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores

královského rodu. Mravy obvykle poskytovaly svrchovaným vládcům určité libovůle v sexuálních záležitostech.

Přítomnost pozdějších anditských národů měla hodně co do činění se zvyšující se touhou sangikských ras pářit se mimo své vlastní kmeny. Ale vnější páření nemohlo převládat, dokud se sousedící skupiny nenaučily žít spolu v relativním míru.

Samo vnější manželství podporovalo mír; manželství mezi kmeny snižovalo nepřátelství. Vnější manželství vedlo ke spolupráci mezi kmeny a vojenským dohodám; začalo převládat, protože poskytovalo větší sílu; bylo tvůrcem národa. Vnější manželství bylo také značně podporováno rostoucími obchodními kontakty; cestování a podnikavost přispěly k rozšíření hranic páření a významnou měrou napomohly ke křížovému oplození rasových kultur.

Z jiného hlediska nevysvětlitelné rozpornosti mravů, regulující rasová manželství, jsou do značné míry způsobeny tímto vnější manželstvím, které bylo doprovázeno krádeží a prodejem žen z cizích kmenů. To všechno vedlo k vytváření rozdílných kmenových mravů. To, že tato tabu, týkající se endogamie, byla sociologická a ne biologická, je dobře ukázáno na tabu na manželství s pokrevními příbuznými, které zahrnovalo mnoho stupňů příbuzenských vztahů, které nemají vůbec žádný pokrevní vztah.

6. SMĚŠOVÁNÍ RAS

Dnes na světě nejsou žádné čisté rasy. Z raných a původních evolučních barevných ras zůstaly pouze dvě—žlutá a černá, ale i ony jsou velmi smíšené s vyhynutými barevnými národy. Ačkoliv takzvaná bílá rasa pochází převážně z dávného modrého člověka, je více či méně smíšená se všemi ostatními rasami, což do značné míry platí i pro červeného člověka Ameriky.

Ze šesti barevných sangikských ras byly tři primární a tři sekundární. I když primární rasy—modrá, červená a žlutá—byly v mnoha ohledech kvalitnější než tři sekundární, nemělo by se zapomínat na to, že tyto sekundární rasy měly mnoho žádoucích rysů, které by značně vylepšily primární rasy, jestli by jejich lepší genotypy byly absorbovány.

Nynější předsudek proti „míšencům“, „hybridům“ a „křížencům“ pramení z toho, že současné rasové křížení se v převážné míře děje mezi výrazně slabšími genotypy dotyčných ras. Nevyhovující potomstvo se také dostaví, když se

have usually permitted sovereign rulers certain licenses in sex matters.

82:5.8 (919.4) The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

82:5.9 (919.5) Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a nation builder. Outmarriage was also greatly favored by increasing trade contacts; adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

82:5.10 (919.6) The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. RACIAL MIXTURES

82:6.1 (919.7) There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

82:6.2 (919.8) Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

82:6.3 (920.1) Present-day prejudice against “half-castes,” “hybrids,” and “mongrels” arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory

směšují degenerované genotypy jedné rasy.

Jestli by se současné rasy Urantie mohly osvobodit od prokletí jejich nejnižší vrstvy degenerovaných, antisociálních, slabomyslných a nepoužitelných jedinců, existovalo by málo námitek proti omezenému míšení ras. A jestli by takové rasové smíšení probíhalo mezi nejvyššími typy několika ras, tak námitek by bylo ještě méně.

Tajemství vytvoření nových a životaschopnějších genotypů spočívá v hybridizaci lepších a rozdílných rodů. A to platí pro rostliny, zvířata a lidské druhy. Hybridizace zvětšuje životaschopnost a zvyšuje plodnost. Rasová smíšení průměrných, nebo vyšších vrstev rozdílných národů výrazně zvyšuje tvořivý potenciál, jak je vidět na současné populaci Spojených Států Severní Ameriky. Když taková páření se dějí mezi nižšími či slabšími vrstvami, tvořivost slábne, jak je vidět na dnešních národech jižní Indie.

Rasová směšování značně přispívají k rychlému objevení se nových vlastností a jestliže je taková hybridizace spojením vyšších genotypů, potom budou tyto vlastnosti mít také kvalitnější rysy.

Pokud dnešní rasy budou takto přetíženy nižšími a degenerovanými genotypy, rasová směšování ve velkém rozsahu budou velmi zhoubná, ale většina námitek proti takovým experimentům spočívá ve společenských a kulturních předsudcích, než na biologických důvodech. I mezi nižšími genotypy jsou hybridi často vylepšením svých předků. Hybridizace přispívá ke zdokonalení druhů kvůli funkci dominantních genů. Rasová smíšení zvyšují v hybridu pravděpodobnost většího počtu žádoucích dominujících genů.

Za posledních sto let se na Urantii odehrává více rasové hybridizace, než tomu bylo za mnoho tisíciletí. Nebezpečí tělesných disproporcí v důsledku křížení lidských rodů je značně zveličováno. Největší potíže „míšenců“ jsou kvůli společenským předsudkům.

Pokus o smíšení bílé a polynéské rasy na ostrově Pitcairn dopadl docela dobře, protože bílí muži a polynéské ženy pocházeli z dostatečně dobrých rodů. Křížení nejvyšších typů bílé, červené a žluté rasy by okamžitě vedlo ke vzniku mnoha nových a biologicky prospěšných vlastností. Tyto tři druhy patří k primárním sangikským rasám. Smíšení bílé a černé rasy nepřináší tak žádoucí bezprostřední výsledky, ale mulatští potomci nejsou vůbec odsouzeníhodní, jak si to vyžadují společenské a rasové předsudky. Po fyzické stránce jsou bílo-černí míšenci

offspring when the degenerate strains of the same race intermarry.

82:6.4 (920.2) If the present-day races of Urantia could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

82:6.5 (920.3) Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

82:6.6 (920.4) Race blending greatly contributes to the sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

82:6.7 (920.5) As long as present-day races are so overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes*. Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

82:6.8 (920.6) For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of “half-breeds” are due to social prejudices.

82:6.9 (920.7) The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial

znamenitymi lidskými jedinci, nehledě na jejich nepatrně nižší schopnosti v některých jiných ohledech.

Když se primární sangikská rasa smísí se sekundární sangikskou rasou, tak sekundární se výrazně vylepší na úkor primární. Jestli takové obětování primárních ras pro vylepšení sekundárních skupin se děje v malém rozsahu a trvá delší dobu, nemohou být proti tomu žádné vážné námitky. Z biologického hlediska sekundární sangikské rasy v některých aspektech převyšovaly primární rasy.

Přesto ale, opravdové nebezpečí pro lidské druhy spočívá spíše v živelném množení nižších a degenerovaných genotypů různých civilizovaných národů, než v jakémkoliv údajném nebezpečí jejich rasového směšování.

[Představeno hlavním serafem, umístěným na Urantii.]

prejudice would seek to make them appear. Physically, such white-black hybrids are excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

82:6.10 (920.8) When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

82:6.11 (921.1) After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

82:6.12 (921.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitola 83. InSTITUTE manželství

⇐ 082

Kniha Urantia

084 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 83 INSTITUTE MANŽELSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Manželství jako společenská instituce
2. Náměly a zasnoubení
3. Koupě a věno
4. Svatební obřad
5. Polygamie
6. Opravdová monogamie—manželství v páru
7. Zrušení manželského svazku
8. Idealizace manželství

Úvod

TOTO je vyprávění o raných začátcích instituce manželství. Tato instituce prošla cestou trvalého rozvoje od nevázaného a společného páření v tlupě, přes mnoho změn a obměn k těm normám manželství, které nakonec vedly k párovému vztahu—svazek jednoho muže a jedné ženy s cílem založit rodinu nejvyššího sociálního typu.

Manželství bylo mnohokrát v ohrožení a manželské mravy silně závisely jak na majetku, tak i na náboženství, ale hlavní vliv, který je navždy zárukou manželství a výsledné rodiny, je prostý a vrozený biologický fakt, že muži a ženy opravdu nebudou žít jeden bez druhého, ať jsou to nejprimitivnější divoši, nebo nejkulturnější smrtelníci.

Je to pohlavní pud, kvůli kterému se egoistický člověk mění v něco vyššího, než zvíře. Pohlavní vztahy, vznikající na egoismu a sebeuspokojení, nesou však s sebou také určité důsledky, spojené se sebezapřením a vyžadují

PAPER 83 THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction

1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

INTRODUCTION

83:0.1 (922.1) THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

83:0.2 (922.2) Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

83:0.3 (922.3) It is because of the sex urge that selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the certain consequences of self-denial and insures

převzetí altruistických povinností a četných rodinných odpovědností, prospěšných rase. Tady je pohlavní život divocha jeho nepoznaným a netušeným civilizátorem, protože tento stejný pohlavní pud automaticky a zaručeně nutí člověka myslet a nakonec ho přivede k lásce.

the assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think* and eventually *leads him to love*.

1. MANŽELSTVÍ JAKO SPOLEČENSKÁ INSTITUTE

Manželství je společenským mechanismem, určeným k regulaci a kontrole těch mnohočetných lidských vztahů, které vznikají z fyzického faktu oboupohlavnosti. Jako taková instituce, manželství působí ve dvou směrech:

1. Reguluje osobní pohlavní vztahy.

2. Reguluje rodovou linii, dědictví, následnictví a společenský pořádek, což je jeho starší a původní funkce.

Rodina, která vzniká z manželství, je sama o sobě stabilizátorem instituce manželství společně s majetkovými mravy. Dalšími mocnými faktory stability manželství jsou pýcha, ješitnost, galantnost, povinnost a náboženská přesvědčení. Ale, ačkoliv manželství mohou být schválena či neschválena shora, sotva jsou uzavírána na nebesích. Lidská rodina je rozhodně lidskou institucí, evolučním pokrokem. Manželství je společenskou institucí, není službou církvi. Ovšem, církev by ho měla silně ovlivňovat, ale neměla by ho výlučně převzít, aby ho řídila a kontrolovala.

Primitivní manželství bylo v první řadě pracovní institucí. Také i v dnešní době je často společenskou či obchodní záležitostí. Prostřednictvím vlivu rasového smíšení s Andity a v důsledku mravů rozvíjející se civilizace se manželství postupně stává oboustranně prospěšné, romantické, rodičovské, poetické, láskyplné, etické a dokonce idealistické. Výběr partnera a tak zvaná romantická láska byly minimální v primitivním páření. V hluboké minulosti manžel a manželka téměř spolu nebyli; ani spolu často nejedli. Ale osobní náklonnost starověkých lidí nebyla silně spojena se sexuální přitažlivostí; oni se začali mít rádi především proto, že spolu žili a pracovali.

2. NNÁMLUVY A ZASNOUBENÍ

Primitivní manželství byla vždy domlouvána rodiči chlapce a dívky. Přechodné období mezi tímto zvykem a dobou svobodného výběru zaujaly zprostředkovatelé sňatků, nebo profesionální

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

83:1.1 (922.4) Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

83:1.2 (922.5) 1. In the regulation of personal sex relations.

83:1.3 (922.6) 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

83:1.4 (922.7) The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

83:1.5 (922.8) Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was not strongly linked to sex attraction; they became fond of one another largely because of living and working together.

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

83:2.1 (923.1) Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker.

dohazovači. Prvními dohazovači byli holiči; později kněží. Manželství bylo původně skupinovou záležitostí; potom rodinnou a jen nedávno se stalo individuálním činem.

Primitivní manželství se uzavíralo prostřednictvím donucení, ne vzájemnou přitažlivostí. V dávných dobách žena neměla žádnou sexuální hrdost, pouze sexuální podřízenost, jak kázaly mravy. Jak krádež předcházela prodeji, tak manželství ukořistěním předcházelo manželství na smlouvu. Některé ženy se raději nechaly zajmout, aby unikly tyranii starších mužů ve svém kmeni; raději upadly do rukou mužů svého věku z jiného kmene. Tento falešný únos byl přechodným obdobím mezi násilným zajmutím a následným libivým namlouváním.

Pradávný druh svatebního obřadu byl inscenovaný útěk—něco na způsob nazkoušeného únosu, což byl kdysi běžný postup. Později se falešný únos nevěsty stal součástí řádné svatební oslavy. Dnešní dívčí předstírání odporovat „zajmutí“, být zdrženlivá vůči manželství, to všechno jsou pozůstatky starých zvyků. Přenášení nevěsty přes práh domu je jedním z mnoha starověkých obyčejů, v tomto případě krádeže manželky.

Velmi dlouhou dobu byla ženě odepírána úplná svoboda při rozhodování o manželství, ale inteligentnější ženy byly vždy schopny tato omezení obejít použitím svého duchaplného a důmyslného důvtipu. Muž obvykle udával tón při namlouvání, ale ne vždy. Ženy někdy formálně, a také tajně, iniciovaly manželství. A s postupem vývoje civilizace narůstala role ženy ve všech fázích namlouvání a manželství.

Vzrůstající láska, romantika a osobní volba v předmanželském namlouvání jsou příspěvkem Anditů světovým rasám. Vztahy mezi pohlavími se vyvíjejí příznivě; mnohé rozvíjející se národy postupně nahrazují koncepty užitečnosti a vlastnictví poněkud idealizovanými představami o pohlavní přitažlivosti. Při výběru životních partnerů pohlavní pud a pocity zalíbení začínají vytlačovat chladnou vypočítavost.

Zasnoubení se původně rovnalo manželství; a u prastarých národů byl pohlavní styk v době zasnoubení běžný. V nedávné době náboženství prosadilo tabu na pohlavní styk v období mezi zasnoubením a manželstvím.

These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

83:2.2 (923.2) Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

83:2.3 (923.3) An early type of wedding ceremony was the mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

83:2.4 (923.4) Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

83:2.5 (923.5) Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

83:2.6 (923.6) The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. KOUPEŘ A VĚNO

Pradávní lidé nedůvěřovali lásce a slibům; oni

3. PURCHASE AND DOWRY

83:3.1 (923.7) The ancients mistrusted love and

si mysleli, že trvalé svazky musí být zaručeny nějakou hmotnou zástavou—majetkem. Z tohoto důvodu byla kupní cena za manželku brána jako zástava, nebo záloha, o kterou by manžel přišel v případě rozvodu či opuštění ženy. Jak byla kupní cena za nevěstu jednou zaplacená, mnohé kmeny dovolily manželovi vypálit na ní svoji značku. Afričané do těchto dob kupují své manželky. Milující manželku, nebo ženu bílého člověka, přirovnávají ke kočce, protože ta nic nestojí.

Předvádění nevěst bylo příležitostí pro strojení a zdobení dcer pro veřejné předvedení se záměrem dostat nejvyšší ceny jako manželky. Ale nebyly prodávány jako zvířata—u pozdějších kmenů se nemohla prodat jinému majiteli. A také nebyl její prodej vždy jenom chladnokrevným peněžním obchodem; při nákupu manželky se služba rovnala hotovým penězům. Jestliže jinak vhodný muž nemohl zaplatit za svoji manželku, mohl být adoptován dívčím otcem a potom se s ní oženit. A když chudý muž hledal manželku a nebyl schopen zaplatit cenu požadovanou chamtivým otcem, rada starších často vyvinula nátlak na otce, což mělo za následek změnu v jeho požadavcích, nebo jinak mohl přijít únos.

S rozvojem civilizace otcové nechtěli vypadat jako trhovci svých dcer a tak, přestože pokračovalo přijímání kupní ceny za nevěstu, otcové zavedli zvyk dávat novomanželskému páru cenné dary, které se zhruba rovnaly kupní ceně. A když se později skončilo s placením za nevěstu, tyto dary se staly nevěstíým věnem.

Smysl věna spočíval v tom, aby se vytvořil dojem o nezávislosti nevěsty, ukázat na nesmírný posun od dob, kdy manželky byly otrokyněmi a majetkem. Muž se nemohl rozvést se svou ženou, která přinesla věno, dokud nevrátil celé věno zpět. U některých kmenů složili rodiče nevěsty i ženicha společnou zálohu, která by propadla v případě, kdyby jeden druhého opustil; byla to vlastně manželská záruka. V období přechodu od koupě ženy k věnu, jestliže žena byla koupena, děti patřily otci; když koupena nebyla, děti patřily do rodiny manželky.

4. SVATEBNÍ OBŘAD

Svatební obřad vznikl z faktu, že manželství bylo původně záležitostí komunity a ne pouhým vyvrcholením rozhodnutí dvou jedinců. Párování nebylo pouze osobní věcí, ale týkalo se celé skupiny.

Celý život pradávých lidí byl naplněn magií, rituály a obřady a manželství nebylo žádnou výjimkou. Jak se civilizace rozvíjela a manželství se začalo brát vážněji, svatební obřad se stával

promises; they thought that abiding unions must be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

83:3.2 (924.1) The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a modification of his demands, or else there might be an elopement.

83:3.3 (924.2) As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while continuing to accept the bride purchase price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

83:3.4 (924.3) The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. THE WEDDING CEREMONY

83:4.1 (924.4) The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

83:4.2 (924.5) Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously

stále více okázalejší události. Jako i dnes, v minulosti bylo manželství jedním z faktorů, mající vliv na majetkové poměry, což vyžadovalo zákonné procedury, zatímco sociální postavení budoucích dětí vyžadovalo co možná nejširší publicitu. Primitivní lidé nevedli žádné záznamy, a proto se svatebního obřadu muselo účastnit co nejvíce svědků.

Zpočátku svatební obřad připomínal spíše zasnuby a spočíval pouze v oznámení veřejnosti o záměru žít spolu; později spočíval ve společném pojezení. V některých kmenech rodiči jednoduše odvedli svoji dceru k manželovi. V jiných případech jediným obřadem byla formální výměna darů, po které ji otec nevěsty předal ženichovi. U mnoha národů Levantu bylo zvykem obejít se bez všech formalit, ztvzujíc manželství pohlavními vztahy. Červený člověk byl první, který přišel s propracovanějšími způsoby svatebních oslav.

Lidé se nesmírně báli bezdětnosti a protože neplodnost byla spojována s piklemi duchů, snahy zaručit plodnost vedly také ke spojování manželství s některými magickými a náboženskými obřady. A v této snaze zaručit šťastné a plodné manželství se používalo mnoho kouzel; dokonce se používali astrologové, aby zjistili rodné hvězdy smluvních stran. Jednu dobu bylo běžným zvykem při všech svatbách zámožných lidí přinášet lidské oběti.

Vyhledávaly se šťastné dny. Čtvrtek byl považován za nejpříznivější a svatby, slavené při úplňku byly považované za mimořádně šťastné. U mnoha národů Blízkého Východu bylo zvykem házet na novomanžele zrní, což byl magický rituál, který měl zaručit plodnost. Některé národy Orientu používaly pro tento účel rýži.

Oheň a voda byly vždy považovány za nejlepší prostředky ochrany proti démonům a zlým duchům. Proto se na svatbách obvykle používaly oltářní ohně a zapálené svíčky a také křestní kropicí voda. Velmi dlouhou dobu bylo zvykem stanovit falešný den svatby a potom ho náhle změnit, aby to zmátlo demony a duchy.

Škádlení novomanželů a nezbedné kousky, prováděné novomanželskému páru jsou všechno pozůstatky těch dávných dob, kdy se považovalo za nejlepší vypadat před duchy zbídačeně a nemocně, aby to u nich nevzbudilo závist. Nošení svatebního závoje je pozůstatkem dob, kdy se považovalo za nutné skrýt nevěstu, aby ji nepoznali démoni a také zakrýt její krásu před pohledy jinak žárlivých a závistivých duchů. Před začátkem svatebního obřadu se nevěstiny nohy nesměly nikdy dotknout země. Také ve dvacátém století se stále zachovává křesťanský zvyk položit

regarded, the wedding ceremony became increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony, while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

83:4.3 (924.6) At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

83:4.4 (924.7) Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonials. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

83:4.5 (925.1) Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity. Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

83:4.6 (925.2) Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

83:4.7 (925.3) The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still

koberce od kočáru ke kostelnímu oltáři.

Jednou z nejstarších forem svatebního obřadu bylo knězovo požehání svatební posteli, aby byla z tohoto spojení zaručena plodnost; a toto se dělalo dávno předtím než byl zaveden jakýkoliv formální svatební rituál. Během tohoto období v evoluci manželských mravů se od svatebních hostů očekávalo, že se shromáždí v ložnici a tak vytvoří zákonné svědectví o naplnění manželství.

Element štěstí, to, že navzdory všem předmanželským testům se některá manželství nevydařila, vedlo primitivního člověka k tomu, aby hledal ochrannou jistotu proti selhání manželství; šel a vyhledal kněze a magii. A tento směr vyvrcholil přímo v současné církevní sňatky. Ale po dlouhou dobu bylo manželství obecně uznáno na základě rozhodnutí rodičů obou smluvních stran, později — samotných budoucích manželů, zatímco posledních pět set let převzaly zákonné ustanovení manželství církev a stát.

5. POLYGAMIE

Na počátku historie manželství neprovdané ženy náležely mužům kmene. Později měla žena ve stejnou dobu pouze jednoho manžela. Tato zvyklost—ve stejnou dobu jeden manžel—byla prvním krokem od volného pohlavního styku v tlupě. Zatímco žena měla dovoleno pouze jednoho muže, její manžel mohl ukončit takové dočasné vztahy podle libosti. Ale tyto volně regulované vztahy byly prvním krokem k žití v páru na rozdíl od žití v tlupě. V této etapě vývoje manželství děti obvykle patřily matce.

Dalším krokem v evoluci manželských vztahů bylo skupinové manželství. Toto přechodné společné stadium manželství bylo vynuceným zásahem v rozvoji rodinného života, protože manželské mravy nebyly ještě natolik silné, aby párová spojení byla trvalá. Do této skupiny patřila manželství mezi bratrem a sestrou; pět bratrů z jedné rodiny se oženilo s pěti sestrami z druhé rodiny. Volnější formy společného manželství se postupně vyvinuly do různých typů skupinového manželství po celém světě. A tyto skupinové svazky byly z velké míry regulovány rodovými mravy. Rodinný život se pomalu a přece vyvinul, protože pravidla pohlavního styku a manželství zajišťovala přežití většího počtu dětí a tím přispívala k přežití samotného kmene.

Skupinová manželství postupně ustoupila vznikajícím zvykům polygamie—mnohoženství a mnohomužství—u vyspělejších kmenů. Ale

the custom under the Christian mores to stretch carpets from the carriage landing to the church altar.

^{83:4.8 (925.4)} One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

^{83:4.9 (925.5)} The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. PLURAL MARRIAGES

^{83:5.1 (925.6)} In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

^{83:5.2 (925.7)} The next step in mating evolution was the *group marriage*. This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the marriage mores were not yet strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

^{83:5.3 (926.1)} Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more

mnohomužství nebylo nikdy rozšířené a bylo obvykle omezeno na královny a bohaté ženy; mimoto, běžným rodinným zvykem bylo to, že jedna manželka byla pro několik bratrů. Kastovnictví a ekonomická omezení byly někdy důvodem pro to, aby se několik mužů spokojilo s jednou ženou. Ale i v takovém případě byla žena provdána pouze za jednoho muže a ti ostatní byli společným potomstvem volně tolerováni jako „strýčkové.“

Židovský zvyk, vyžadující, aby se muž stýkal s vdovou svého zesnulého bratra za účelem „zasazení semena za svého bratra“ byl zvykem více než poloviny pradávného světa. Toto byl pozůstatek z dob, kdy manželství bylo rodinnou záležitostí spíše než individuálním svazkem.

V různých dobách mnohoženství uznávalo čtyři druhy manželek:

1. Oficiální, nebo legální manželky.
2. Manželky z lásky a se svolením.
3. Konkubíny, smluvní manželky.
4. Manželky otrokyně.

Spravedlivé mnohoženství, ve kterém mají všechny manželky rovnocenné postavení a všechny děti jsou si rovny, je velmi vzácné. Obvykle, také v případě několikerého manželství, domu vládla první žena—oficiální partner. Jenom ona měla rituální svatební obřad a pouze děti takové koupené, nebo manželky s věnem, mohly dědit, pokud oficiální manželka nerozhodla jinak.

Oficiální manželka nemusela být nutně milovanou ženou; v dávných dobách obvykle nebyla. Milované ženy, čili milenky, se objevily až v době, kdy rasy byly výrazně pokročilé, především po smíšení evolučních kmenů Noditů a Adamitů.

Tabu manželka—jedna oficiální manželka—vedlo ke vzniku konkubín. Podle těchto mravů muž mohl mít pouze jednu manželku, ale mohl si udržovat jakýkoliv počet souložnic. Konkubinát byl krůčkem na cestě k jednoženství, prvním krokem od volného mnohoženství. Souložnice Židů, Římanů a Číňanů byly často služebné manželky. Později, jako u Židů, oficiální manželka byla považována za matku všech dětí, které se manželovi narodily.

Pradávná tabu na pohlavní styk s těhotnou, nebo kojící manželkou přispěla značně k posílení mnohoženství. Pradávné ženy stárly velmi rychle kvůli častému těhotenství, spojeného s těžkou prací. (Takové přetížené manželky byly schopny existovat pouze kvůli skutečnosti, že když nebyly obtěžkány dítětem, byly dány jeden týden v měsíci do izolace.) Taková manželka se rozením dětí tak

advanced tribes. But polyandry was never general, being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as “uncles” of the joint progeny.

83:5.4 (926.2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of “raising up seed for his brother,” was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:5.5 (926.3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

83:5.6 (926.4) 1. The ceremonial or legal wives.

83:5.7 (926.5) 2. Wives of affection and permission.

83:5.8 (926.6) 3. Concubines, contractual wives.

83:5.9 (926.7) 4. Slave wives.

83:5.10 (926.8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:5.11 (926.9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:5.12 (926.10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

83:5.13 (926.11) The olden taboos on sex relations with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife

unavila, že požádala manžela, aby si vzal druhou a mladší ženu, která mu bude jak rodit děti, tak vykonávat domácí práce. Proto tyto nové manželky byly často vítány s radostí staršími manželkami; tehdy neexistovalo nic ve smyslu sexuální žárlivosti.

Počet žen byl pouze omezen schopností muže se o ně postarat. Bohatí a schopní muži chtěli hodně dětí a vzhledem k tomu, že dětská úmrtnost byla velmi vysoká, byl nutný zástup manželek pro vytvoření velké rodiny. Mnoho těchto početných manželek bylo pouhými dělnicemi—ženami otrokyněmi.

Lidské zvyky se vyvíjejí, ale velmi pomalu. Účelem harému bylo vytvoření silné a početné skupiny příbuzenské krve na podporu trůnu. Jeden vládce se kdysi rozhodl, že by neměl mít harém, že by se měl spokojit s jednou manželkou a okamžitě svůj harém rozpustil. Zklamáné manželky odešly do svých domovů a jejich uražení příbuzní ve hněvu zaútočili na svého vládce a navždy se ho zbavili.

6. OPRAVDOVÁ MONOGAMIE—MANŽELSTVÍ

V PÁRU

Monogamie je monopol; je dobrá pro ty, kteří dosáhnou tohoto žádoucího stavu, ale vytváří biologické těžkosti pro ty, kteří nemají takové štěstí. Ale bez ohledu na to, jaký má vliv na jednotlivce, monogamie je rozhodně nejlepší pro děti.

Nejranější monogamie vznikla pod vlivem okolností—chudoby. Monogamie je kulturní a společenská, umělá a nepřírozená—to je, nepřírozená evolučnímu člověku. Ona byla zcela přírozená čistokrevnějším Noditům a Adamitům a má nesmírnou kulturní hodnotu pro všechny vyspělé rasy.

Kaldejské kmeny uznávaly právo manželky požadovat předmanželský slib svého budoucího manžela, že si nevezme druhou manželku či konkubínu; jak Řekové, tak i Římané dávali přednost monogamnímu manželství. Uctívání předků vždy podporuje monogamii, tak jako křesťanský omyl, považující manželství za posvátné. Také zvýšení životní úrovně zásadně bojuje proti mnohoženství. V době příchodu Michaela na Urantii prakticky celý civilizovaný svět dosáhl úrovně teoretické monogamie. Ale tato pasivní monogamie neznamenal, že lidstvo si navyklo na opravdové manželství v páru.

often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

83:5.14 (926.12) The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

83:5.15 (927.1) Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY—PAIR MARRIAGE

83:6.1 (927.2) Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

83:6.2 (927.3) The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

83:6.3 (927.4) The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of real pair marriage.

Ve snaze dosáhnout monogamní cíl ideálního párového manželství, což je konec konců něco jako monopolní pohlavní svazek, společnost nesmí přehlédnout nezáviděníhodnou situaci těch neúspěšných mužů a žen, kterým se nepodaří najít místo v tomto novém a zdokonaleném společenském řádu, přestože se snaží jak nejlépe umějí spolupůsobit a přijímat jeho požadavky. Neschopnost najít si partnery ve společenské areně soutěživosti může být důsledkem nepřekonatelných potíží, nebo četností omezeních, které současné mravy vyžadují. Opravdu, monogamie je ideální pro ty, kteří v ní jsou, ale musí být nevyhnutelně velkým utrpením pro ty, kteří zůstávají v chladné existenci osamělosti.

Nešťastná menšina musela vždy trpět, aby se většina mohla rozvíjet v podmínkách vyvíjejících se mravů rozvíjející se civilizace; ale vyvolená většina by vždy měla pohlížet s laskavostí a pochopením na své méně šťastné druhy, kteří musí pykat za neúspěšné dosažení členství v řadách těch ideálních pohlavních vztahů, které poskytují uspokojení všech biologických pudů v souladu s nejvyššími mravy rozvíjející se sociální evoluce.

Monogamie vždy byla, je a navždy bude idealistickým cílem pohlavní evoluce člověka. Tento ideál opravdového párového manželství vyžaduje sebezapření a to je důvod častého selhání, protože jedna nebo obě smluvní strany postrádají vrchol všech lidských ctností—náročné sebeovládání.

Monogamie je měřítkem, které měří progres sociální civilizace v protikladu čistě biologické evoluce. Monogamie nemá nezbytně biologický nebo přirozený charakter, ale je nepostradatelná pro bezprostřední zachování sociální civilizace a její další rozvoj. Monogamie vede k ohleduplnému citění, kultivaci morálního charakteru a duchovnímu růstu, což jsou vlastnosti naprosto nedosažitelné v polygamii. Žena se nikdy nemůže stát ideální matkou, jestliže je neustále nucena soupeřit s manželovými milenkami.

Párové manželství podporuje a posiluje to důvěrné porozumění a prospěšnou spolupráci, které jsou nejlepší pro rodičovské štěstí, prospěch dětí a fungování společnosti. Manželství, které začínalo od hrubého nátlaku, se postupně vyvíjí do nádherné instituce osobní kultury, sebekázně, osobního vyjádření a sebezvěčnění.

7. ZRUŠENÍ MANŽELSKÉHO SVAZKU

V raném stadiu evoluce manželských mravů bylo manželství volným spojením, které mohlo být

83:6.4 (927.5) While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all, something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and women who fail to find a place in this new and improved social order, even when having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

83:6.5 (927.6) Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

83:6.6 (927.7) Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

83:6.7 (927.8) Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

83:6.8 (928.1) Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

83:7.1 (928.2) In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could

libovolně skončeno a děti vždy patřily matce; pouto matka-dítě je instinktivní a působí bez ohledu na vývojový stupeň mravů.

U primitivních národů byla úspěšná pouze polovina manželství. Nejčastější příčinou rozchodů byla bezdětnost, za kterou byla vždy viněna manželka a o bezdětných manželkách se věřilo, že se stanou hady v duchovní světě. Podle primitivnějších mravů rozhodnutí o rozvodu bylo pouze právem samotného muže a tyto způsoby přetrvávaly u některých národů do dvacátého století.

S rozvojem mravů některé kmeny vyvinuly dvě formy manželství: obyčejné, které tolerovalo rozvod a kněžské manželství, které rozdělení nedovolovalo. Se zavedením kupování manželek a věna a ukládáním majetkové pokuty za nezdařilé manželství značně ubylo rozchodů. A skutečně, tento pradávný faktor majetku stabilizuje i mnoho současných manželských svazků.

Sociální tlak na postavení ve společnosti a majetková privilegia jsou vždy účinnou silou pro dodržování manželských tabu a mravů. Celé věky se manželství postupně vyvíjí a v současném světě dosáhlo vysoké úrovně rozvoje, bez ohledu na to, že je ve vážném ohrožení rozšířenou nespokojeností těch lidí, pro které dominujícím faktorem nové svobody je individuální volba. Ačkoliv tyto převratné úpravy se objevují u progresivnějších ras v důsledku náhlého zrychlení sociální evoluce, u méně pokročilých národů manželství pokračuje ve svém rozvoji a postupně se zdokonaluje pod vlivem starších mravů.

Nové a náhlé nahrazení ideálnějšího, ale extrémně individualistického motivu lásky v manželství za starší a dlouhodobě zavedený motiv majetku, nevyhnutelně zapříčinilo dočasnou nestabilitu manželského svazku. Lidské motivy pro vstup do manželství vždy vysoce převyšovaly opravdové manželské mravy a v devatenáctém a dvacátém století západní ideály manželství náhle předběhly sobecké, ale částečně kontrolovatelné pohlavní pudry ras. Přítomnost velkého počtu svobodných lidí v jakékoliv společnosti ukazuje na dočasný úpadek nebo změnu mravů.

V celé své historii skutečným testem manželství byla ta ustavičná intimita, která je nezbytná v každém rodinném životě. Dva rozmazlení a zhýčkaní mladí lidé, vychováni očekávat požitky a plně uspokojit svoji marnivost a ego, mohou stěží doufat ve velký úspěch manželství a vytváření rodiny—celoživotního partnerství, které vyžaduje potlačení svého já,

be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

83:7.2 (928.3) Among primitive peoples only about one half the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to the twentieth century among some peoples.

83:7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83:7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

83:7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83:7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise,

kompromis, oddanost a nesobeckou obětavost při výchově dětí.

Vysoký stupeň představivosti a nereálná romantika při navazování známosti jsou ve značné míře odpovědné za zvyšující se rozvodovost u dnešních západních národů, což je ještě všechno více zkomplikováno větší osobní svobodou žen a zvýšenou ekonomickou nezávislostí. Snadný rozvod, když je výsledkem nedostatku sebekázně, nebo selháním normální osobní přizpůsobivosti, vede pouze přímo zpět do těch primitivních společenských epoch, ze kterých člověk vzešel jen nedávno a způsobuje tak hodně osobní bolesti a rasového utrpení.

Ale dokud společnost nedokáže správně vzdělávat děti a mládež, pokud společenský systém nedokáže zajistit předmanželskou výchovu a pokud idealismus nerozumných a nedospělých mladých lidí je soudcem pro vstup do manželství, tak rozvody budou převládat. A do té doby, dokud společnost nezajistí manželskou přípravu pro mladé lidi, tak dlouho musí rozvod působit jako sociální bezpečnostní ventil, který zamezuje ještě horším situacím v době rychlého rozvoje vyvíjejících se mravů.

Je zřejmé, že pradávni lidé brali manželství stejně vážně, jako to dělají někteří dnešní lidé. A nevypadá to, že mnoho ukvapených a neúspěšných manželstvích v dnešní době jsou nějakým zdokonalením oproti pradávným zvyklostem vybírání mladých mužů a žen pro páření. Velká rozporuplnost dnešní společnosti spočívá v tom, že vynášá lásku a idealizuje manželství, zatímco odmítá dokonale prostudování obou.

8. IDEALIZACE MANŽELSTVÍ

Manželství, jehož vrcholem je rodina, je rozhodně nejvznešenější institucí člověka, ale ve své podstatě je hluboce lidské; nikdy by se o něm nemělo mluvit jako o posvátném svazku. Štěstí kněží udělali z manželství náboženský rituál, ale po dobu tisíce let po Edenu, párování bylo považováno za společenskou a občanskou instituci.

Přirovnávání lidských svazků k božským svazkům je nanejvýš nešťastné. Spojení manžela a manželky ve svazku manželského a rodinného vztahu je materiální funkcí smrtelníků evolučních světů. Je vskutku pravda, že značný duchovní pokrok může následně vzejít z upřímných lidských snah manžela a manželky rozvíjet se, ale to neznamena, že manželství je nutně posvátné. Duchovní progres provází i jiné upřímné snahy lidského počínání.

devotion, and unselfish dedication to child culture.

83:7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

83:7.8 (929.2) But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage preparation for youths, to that extent must divorce function as the social safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

83:7.9 (929.3) The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

83:8.1 (929.4) Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

83:8.2 (929.5) The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

Manželství nelze ani přesně přirovnat ke vztahu Ladiče Myšlení k člověku, nebo k bratrskému vztahu Krista Michaela a jeho lidských bratrů. Prakticky nic z takových vztahů není srovnatelné se svazkem manžela a manželky. A je největším neštěstím, že lidské nesprávné vykládání těchto vztahů způsobilo tolik zmatku v chápání statusu manželství.

Neštěstím je také to, že některé skupiny smrtelníků pojmají manželství jako boží čin. Taková přesvědčení vedou přímo ke koncepci nezrušitelnosti manželského svazku, bez ohledu na okolnosti, či přání obou smluvních stran. Ale samotný fakt zrušení manželství naznačuje, že Božstvo nemá s takovými svazky nic společného. Jestli Bůh jednou spojí jakékoliv dvě věci či osoby dohromady, zůstanou takto spojeni do doby, až boží vůle rozhodne o jejich rozdělení. Ale, pokud se jedná o manželství, které je lidskou institucí, kdo se odváží soudit a říci, jaká manželství jsou spojeními, která mohou být schválena vesmírnými dohlížiteli na rozdíl od těch, která jsou ve své podstatě a původu čistě lidská?

Nicméně, na nebeských sférách existuje ideální manželství. V hlavním centru každé lokální soustavy Materiální Synové a Materiální Dcery zobrazují vrchol ideálů spojení muže a ženy ve svazcích manželství a za účelem zplození a výchovy dětí. A tak nakonec, ideální manželství smrtelníků je lidsky posvátné.

Manželství vždy bylo a stále je nejvyšším snem člověka o dočasné ideálnosti. Ačkoliv je tento sen zřídka uskutečněn ve své celistvosti, přetrvává jako nádherný ideál, stále lákající vyvíjející se lidstvo k většímu úsilí dosáhnout lidského štěstí. Ale mladí muži a ženy by se měli učit něco o realitách manželství předtím, než jsou vrženi do náročných vztahů rodinného života; mladistvé idealizování by se mělo zmírnit určitým stupněm předmanželského vystřízlivění.

Avšak mladistvému idealizování manželství by nemělo být bráněno; takové sny jsou vizualizací budoucího cíle rodinného života. Tento postoj je jak stimulující, tak i užitečný, za předpokladu, že nevytvoří necitlivost k uskutečňování praktických a běžných požadavků manželství a následného rodinného života.

V poslední době ideály manželství udělaly velký pokrok; u některých národů má žena prakticky stejná práva jako její partner. Přinejmenším v konceptu se rodina stává loajálním partnerstvím pro výchovu potomků, doprovázené pohlavní věrností. Ale i tato novější

83:8.3 (929.6) Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

83:8.4 (929.7) It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say which marriages are unions that might be approved by the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

83:8.5 (930.1) Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

83:8.6 (930.2) Marriage always has been and still is man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

83:8.7 (930.3) The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

83:8.8 (930.4) The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to

verze manželství si nesmí dovolit zajít příliš do krajnosti, pokud se jedná o ponechání plného vzájemného monopolu na osobnost a individualitu. Manželství není jenom individualistickým ideálem; je to vyvíjející se sociální partnerství muže a ženy, existující a fungující podle současných mravů, omezeno zákazy a regulováno zákony a pravidly společnosti.

Ve srovnání s epochami minulosti má manželství dvacátého století vysokou úroveň, bez ohledu na to, že v současné době institut rodiny prochází těžkou zkouškou kvůli problémům, kterým sociální organizace musí náhle čelit v důsledku ukvapeného vzrůstu emancipace žen—práv, které jim byly tak dlouho dobu odepírány v průběhu zdlouhavé evoluce mravů minulých generací.

[Představeno hlavním serafem, umístěným na Urantii.]

swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman, existing and functioning under the current mores, restricted by the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

83:8.9 (930.5) Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

83:8.10 (930.6) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitola 84. Manželství a rodinný život

⇨ 083

Kniha Urantia

085 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 84 MANŽELSTVÍ A RODINNÝ ŽIVOT

Sekce

Úvod

1. Primitivní párové svazky
2. Raný matriarchát
3. Rodina v době patriarchátu
4. Postavení ženy v rané společnosti
5. Žena pod vlivem vyvíjejících se mravů
6. Partnerství muže a ženy
7. Ideály rodinného života
8. Nebezpečí sebeuspokojování

PAPER 84 MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

Úvod

MATERIÁLNÍ nutnost založila manželství, pohlavní touha ho zkrášlila, náboženství ho posvětilo a povzneslo, stát ho potřeboval a reguloval ho, zatímco v pozdějších dobách vyvíjející se láska začíná formovat a zvelebovat manželství jako předka a tvůrce nejužitečnější a nejušlechtilější instituce civilizace—rodiny. A vytváření rodiny by mělo být středem a podstatou všech vzdělávacích činností.

Páření je pouhým aktem zachování rodu, spojené s různými stupni sebeuspokojování; manželství, vytváření rodiny, je především záležitostí vlastního zabezpečení a to znamená evoluci společnosti. Samotná společnost je seskupená soustava rodinných jednotek. Jedinci jsou pouze dočasnými planetárními faktory—jenom rodiny jsou trvalými činiteli v sociální evoluci. Rodina je koryto, kterým protéká řeka kultury a vědění od jedné generace ke druhé.

Rodina je v podstatě sociologickou institucí. Manželství vzniklo ze součinnosti sebezabezpečení a společného zachování rodu,

INTRODUCTION

84:0.1 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:0.2 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

84:0.3 (931.3) The home is basically a sociologic institution. Marriage grew out of co-operation in self-maintenance and partnership in self-

příčemž element sebeuspokojení byl do značné míry vedlejší. Nicméně, rodina skutečně slučuje všechny tři podstatné funkce lidské existence, zatímco rozmnožování života ji dělá základní lidskou institucí a pohlavní vztahy ji vyčleňují ze všech ostatních druhů sociálních činností.

1. PRIMITIVNÍ PÁROVÉ SVAZKY

Manželství nebylo založeno na pohlavních vztazích; ty měly druhotný význam. Prvobytný člověk nepotřeboval manželství, protože uspokojoval svoji sexuální chuť volně, aniž se zatěžoval starostmi o ženu, děti a dům.

Kvůli své fyzické a citové vazbě ke svým dětem je žena závislá na spolupráci s mužem, což ji nutí hledat ochranu v manželství. Ale člověka nevedl k manželství žádný přímý biologický podnět, tím méně ho v něm držel. Manželství se pro člověka nestalo přitažlivé kvůli lásce, ale byl to hlad, který poprvé přivedl divocha k ženě a primitivnímu úkrytu, o který se dělila se svými dětmi.

Manželství nebylo ani zapříčiněno vědomým poznáním závazných povinností pohlavních vztahů. Prvobytný člověk nechápal spojení mezi pohlavním aktem a následným narozením dítěte. Kdysi se obecně věřilo, že panna může otěhotnět. V dávné minulosti si divoch myslel, že děti se dělají v duchovní zemi; o těhotenství se věřilo, že je výsledkem vyvíjejícího se ducha, který do ženy vstoupil. Také se věřilo, že jídlo a uhrančivý pohled mohly vyvolat těhotenství u panny, nebo u provdané ženy, zatímco pozdější víry spojovaly započetí života s dechem a se slunečním světlem.

Mnohé rané národy spojovaly duchy s mořem; proto byly panny značně omezeny v jejich koupacích zvyklostech; mladé ženy se mnohem více bály koupání v moři při přílivu než pohlavního styku. Narozené deformované, nebo nedonošené děti byly považovány za mláďata zvířat, která našla svoji cestu do ženského těla při lehkomyšlném koupání, nebo skrze zlomyslných aktivit duchů. Samozřejmě, že divoši se vůbec nerozmýšleli a takové děti hned po porodu uškrtili.

Prvním krokem na cestě k osvícení byla víra, že pohlavní styky otvírají cestu pro oplodňujícího ducha, aby vstoupil do ženy. Člověk od těch dob objevil, že otec a matka jsou rovnocennými přispěvateli živých dědičných faktorů, které počinají potomstvo. Ale i ve dvacátém století mnoho rodičů se ještě snaží více či méně udržet své děti v nevědomosti o původu lidského života.

perpetuation, the element of self-gratification being largely incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

84:1.1 (931.4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931.5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931.6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932.1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932.2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance factors which initiate offspring. But even in the twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

Rodina nějaké jednoduché formy byla zajištěna tím faktem, že rozmnožovací funkce má za následek vztah matka-dítě. Mateřská láska je instinktivní; na rozdíl od manželství nevznikla z mravů. Veškerá savčí mateřská láska je vrozeným darem pomocných duchů myslí lokálního vesmíru a ve své síle a oddanosti je vždy přímo úměrná délce bezmocného kojeneckého období druhů.

Vztah matky a dítěte je přirozený, silný a instinktivní a jako takový vnutil proto primitivním ženám mnoho zvláštních podmínek a nevyslovitelná utrpení. Tato nepřekonatelná mateřská láska je handicapující emocí, která vždy staví ženu do takové ohromné nevýhody ve všech jejích bojích s mužem. Dokonce však ani mateřský instinkt lidských druhů není nepřekonatelný; může být zmařen ambicemi, sobeckostí a náboženským přesvědčením.

Ačkoliv spojení matka-dítě není ani manželstvím, ani rodinou, bylo to jádro, ze kterého vypučeli oba. Velký pokrok v evoluci páření nastal tehdy, kdy tato dočasná partnerství trvala dostatečně dlouho na to, aby vyrostlo potomstvo, protože to už bylo vytváření rodiny.

Nehledě na antagonismus těchto raných párů, bez ohledu na uvolněnost takového spojení, partnerské vztahy muže a ženy značně zlepšily šance na přežití. Součinnost jednoho muže a jedné ženy, dokonce i mimo rodinu a potomky, je v mnoha aspektech výrazně hodnotnější, než dvou mužů a dvou žen. Toto párování pohlaví posílilo přežití a bylo začátkem lidské společnosti. Rozdělení práce podle pohlaví také přineslo pohodlí a udělalo lidi šťastnějšími.

2. RANÝ MATRIARCHÁT

V dávné minulosti měsíční krvácení u žen a ztráta její krve při porodu nasvědčovaly tomu, že krev je tvořitelem dítěte (také sídlem duše) a vznikla představa o krevním poutu mezi lidmi. V dávných dobách se všichni potomci řadili do ženské rodové linie, protože to byla ta dědičná větev, o které bylo jisto.

Prvobytná rodina, vznikající z instinktivního biologického krevního pouta matky a dítěte, byla nevyhnutelně matriarchátem; a mnoho kmenů se tohoto systému drželo po velmi dlouhou dobu. Matriarchát byl jediným možným přechodem od skupinového manželství v tlupě k pozdějšímu a vylepšenému rodinnému životu polygamního a monogamního patriarchátu. Matriarchát byla přirozená a biologická forma; patriarchát je sociální, ekonomická a politická forma.

84:1.6 (932.3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932.4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that, maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932.5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932.6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for comfort and increased happiness.

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932.7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932.8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child, was inevitably a mother-family; and many tribes long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and political. The persistence of

Přetrvávání matriarchátu mezi severoamerickými červenými lidmi je jedním z hlavních důvodů, proč jinak progresivní Irokézové nikdy nevytvořili opravdový stát.

Podle mravů matriarchátu matka-manželka měla prakticky neomezenou autoritu v rodině; dokonce její bratři a její synové měli v chodu rodiny větší důležitost, než její manžel. Otcové se často přejmenovali podle svých vlastních dětí.

Nejranější rasy velmi málo uznávaly roli otce, přihlížejíc na to, že děti vcelku přicházely od matky. Věřilo se, že děti se podobají otci v důsledku jeho blízkosti, nebo se věřilo, že byly „poznačeny“ tímto způsobem, protože si matka přála, aby se podobaly otci. Později, když se matriarchát změnil v patriarchát, veškeré uznání za dítě patřilo otci a mnoho tabu na těhotnou ženu se následně přeneslo také na jejího manžela. Když nastal porod, budoucí otec přestal pracovat a lehl si do postele vedle své manželky, kde odpočíval tři až osm dní. Na rozdíl od manžela, žena mohla vstát příští den a dělat těžkou práci, ale manžel zůstal v posteli, kde přijímal gratulace; to všechno bylo součástí raných mravů, určených na to, aby se prokázalo právo otce na dítě.

Zpočátku bylo zvykem, že muž šel žít se ženou do jejího kmene, ale v pozdějších dobách, poté, když muž zaplatil cenu za nevěstu, nebo si ji odpracoval, vzal si svoji manželku a děti zpět ke svým lidem. Přechod od matriarchátu k patriarchátu vysvětluje jinak nesmyslné zákazy některých typů manželství se vzdálenými příbuznými, zatímco jiná pokrevní manželství byla dovolena.

S koncem mravů loveckého období, kdy pastevectví přineslo člověku kontrolu nad základním zdrojem potravy, matriarchát okamžitě skončil. Neudržel se prostě proto, že nebyl schopen soutěžit s novějším patriarchátem. Moc, vložena do rukou mužských příbuzných matky nemohla konkurovat moci, soustředěné u manžela-otce. Žena neměla sílu vykonávat řadu úkolů, spojených s porodem a současně uplatňovat stálou autoritu a vzrůstající moc nad domácností. Nadcházející praktiky kradení manželek a pozdější kupování manželek urychlilo konec matriarchátu.

Epochální přechod od matriarchátu k patriarchátu je jedním z nejradikálnějších a dokonaných zvratů, které kdy lidstvo uskutečnilo. Tato změna ihned vedla k větší sociální aktivitě a urychlila evoluci rodiny.

the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

84:2.3 (933.1) Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

84:2.4 (933.2) The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that children resembled the father as a result of association, or that they were "marked" in this manner because the mother desired them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father's right to the child.

84:2.5 (933.3) At first, it was the custom for the man to go to his wife's people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

84:2.6 (933.4) With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the mother-family.

84:2.7 (933.5) The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. RODINA V DOBĚ PATRIARCHÁTU

Je možné, že instinkt mateřství přivedl ženu do manželství, ale byla to větší mužská síla, společně s vlivem mravů, co skutečně přinutilo ženu zůstat v manželství. Pastervecký život měl za následek vytvoření nového systému mravů—patriarchální rodinu; a základem rodinné jednoty v době pastevce a raného zemědělství bylo nepopíratelné a svévolné právo otce. Jakékoliv společenství, ať národní či rodinné, prošlo stadiem autokratické autority patriarchálního typu.

Malá pozornost, věnovaná ženskému pohlaví v době Starého Zákona je pravdivým odrazem mravů pastevců. Všichni hebrejští praotcové byli pastevci, což potvrzuje rčení: „Hospodin je můj Pastýř.“

Ale muž nenese více viny na svém nevalném mínění o ženě v uplynulých dobách, než sama žena. Ona nedokázala získat společenské uznání v primitivních dobách, protože nebyla nic platná v nepředvídaných situacích; žena nebyla okázalým nebo krizovým hrdinou. Mateřství bylo výraznou nevýhodou v boji o přežití; mateřská láska znevýhodňovala ženy při obraně kmene.

Primitivní ženy také neúmyslně vytvořily svoji závislost na muži svým obdivem a uznáním jeho bojovnosti a mužnosti. Takové velebení boje povznese mužské ego, zatímco na druhou stranu potlačilo ženské a udělalo ji ještě více závislejší; vojenská uniforma i dnes silně zahýbe se ženskými emocemi.

U vyvinutějších ras ženy nejsou tak velké a tak silné jako muži. Tím, že je žena slabší, stala se proto více taktickou; velmi brzy se naučila obchodovat se svými pohlavními vnady. Stala se ostražitější a opatrnější než muž, ale poněkud těžkopádnější v myšlení. Muž převyšoval ženu na bojovém poli a v lovu, ale od nepaměti obvykle prohrával se ženou domácí boje.

Pastevec se staral o svá stáda, aby měl jídlo, ale po celou dobu epochy pastevnictví musela žena stále zajišťovat rostlinnou stravu. Primitivní muž se vyhýbal půdě; ta byla příliš pokojná, příliš nezájímavá. Existovala také stará pověra, že ženy vypěstují lepší rostliny, protože jsou matky. U mnohých zaostalých dnešních kmenů muži vaří masa a ženy zeleninu a když australské primitivní kmeny jsou na pochodu, ženy nikdy neloví zvěř, zatímco muž se nesníží k tomu, aby vykopal hlízu.

3. THE FAMILY UNDER FATHER DOMINANCE

84:3.1 (933.6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

84:3.2 (934.1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, "The Lord is my Shepherd."

84:3.3 (934.2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal defense.

84:3.4 (934.3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

84:3.5 (934.4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

84:3.6 (934.5) The herdsman looked to his flocks for sustenance, but throughout these pastoral ages woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventurous. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

Žena vždy musela pracovat; v každém případě až do současné doby byla žena opravdovým výrobcem. Muž si obvykle vybral snadnější cestu a tato nerovnost existovala po celou historii lidské rasy. Žena byla vždy nosičem břemen, starajíc se o rodinný majetek a o výchovu dětí, čímž měl muž volné ruce pro boj a lov.

První osvobození ženy přišlo, když muž svolil obdělávat půdu, svolil dělat něco, co bylo doposud považováno za ženskou práci. Byl to velký krok kupředu, když mužští zajatci nebyli již více zabíjeni, ale zotročeni pro práci v zemědělství. To přineslo osvobození ženy, takže mohla věnovat více času vedení domácnosti a výchově dětí.

Zajištění mléka pro malé děti vedlo k rychlejšímu odstavení kojenců a proto matky začaly rodit více dětí, čímž se snížila jejich někdy dočasná neplodnost. Kromě toho, používání kravského a kozího mléka výrazně snížilo úmrtnost kojenců. Před dobou pastevecké společnosti, matky kojily své děti až do čtyř a pěti let jejich věku.

Ubývající primitivní války značně zmenšily rozdíly v dělbě práce mezi mužem a ženou. Ale ženy stále musely dělat těžkou práci, zatímco muži hlídali. Každá osada, nebo vesnice musela být střežena ve dne i v noci, ale i tato povinnost byla zmírněna domestikací psa. Povšechně vzato, nástup zemědělství zvýšil prestiž a společenské postavení ženy; alespoň to platilo do doby, než se sám muž stal zemědělcem. A jakmile se muž pustil do obdělávání půdy, okamžitě následovalo významné zdokonalení metod zemědělství, což pokračovalo ve všech následných generacích. V lovu a ve válce se muž naučil organizovat a tyto metody přinesl do pracovních činností a později, když převzal většinu ženského zaměstnání, značně zdokonalil její neuspořádané způsoby práce.

4. POSTAVENÍ ŽENY V RANÉ SPOLEČNOSTI

Všeobecně řečeno, v každé epoše je postavení ženy měřítkem evolučního progresu manželství jako sociální instituce, zatímco progres samotného manželství je přiměřeně přesnou mírou, ukazující pokroky lidské civilizace.

Postavení ženy bylo vždy sociálním paradoxem; ona vždy byla chytrým manažerem mužů; vždy využívala mužský silnější pohlavní pud pro své vlastní zájmy a pro vlastní prospěch. Lstivým využíváním svých sexuálních vlad byla žena často schopna uplatňovat dominantní moc

84:3.7 (934.6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for fighting or hunting.

84:3.8 (934.7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

84:3.9 (934.8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

84:3.10 (934.9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there immediately ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:4.1 (935.1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:4.2 (935.2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd manager of men; she has always capitalized man's stronger sex urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to

nad mužem, přestože jím byla držena v hlubokém otroctví.

V dávných dobách žena nebyla muži přítelem, miláčkem, milenkou či partnerem, ale spíše kusem majetku, služebnicí nebo otrokyní a později ekonomickým partnerem, hračkou a rodičkou jeho dětí. Nicméně, majetek a uspokojující pohlavní vztahy vždy zahrnovaly prvek volby a spolupráce ženy a to dávalo inteligentním ženám značný vliv rozhodovat o svém bezprostředním a osobním stavu, bez ohledu na jejich sociální postavení slabého pohlaví. Ale nedůvěra muže a jeho podezírání nebyly oslabeny faktem, že po celou dobu byly ženy nuceny uchýlovat se ke lsti ve snaze zmírnit své otroctví.

Muži a ženy mají velké potíže chápat jeden druhého. Muž shledal, že je těžké rozumět ženě, na kterou pohlížel se zvláštní směsicí nedůvěry a bázlivého okouzlení, ne-li s podezřením a pohrdáním. Mnoho kmenových a rasových legend obviňuje za potíže Evu, Pandóru, nebo další představitelky ženství. Tyto příběhy byly vždy překrouceny tak, aby to vypadalo, že žena přivolává zlo na muže; a to vše ukazuje na kdysi univerzální nedůvěru k ženám. Mezi citovanými důvody na podporu celibátu kněží byl jako hlavní podlost ženy. Skutečnost, že čarodějství bylo považováno za doménu žen, nezlepšilo reputaci jejich pohlaví.

Muži dlouho považovali ženy za zvláštní, dokonce za abnormální. Oni také věřili, že ženy nemají duši a proto jim nedávali jména. V dávných dobách existoval velký strach z prvního pohlavního styku se ženou. Proto bylo zvykem, že první styk s pannou měl kněz. Dokonce o ženském stínu se myslelo, že je nebezpečný.

Kdysi převládalo mínění, že porod dělal ženu nebezpečnou a nečistou. A mnohé kmenové mravy přikazovaly, že žena musí podstoupit obsáhlé očišťovací obřady po narození dítěte. Kromě těch skupin, kde manžel se účastnil porodu v posteli, nastávající matka byla dána stranou, ponechána o samotě. Starověcí lidé dokonce bránili porodu v domě. Nakonec, starším ženám bylo dovoleno pomáhat rodičce během porodu a tento zvyk dal vzniknout profesi porodnictví. Během porodních bolestí se říkalo a dělalo mnoho pošetilých věcí ve snaze usnadnit porod. Bylo zvykem postříkat novorozeně vodou, aby se zabránilo působení ďábla.

U nesmíšených kmenů porod probíhal poměrně snadno a trval pouze dvě až tři hodiny; u smíšených ras tomu tak bývalo málokdy. Když žena při porodu zemřela, zvláště pak během porodu dvojčat, věřilo se, že byla vina cizoložstvím

exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935.3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935.4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935.5) Men have long regarded women as peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935.6) Childbearing was once generally looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent to the birth of a child. Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935.7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races. If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to

s duchem. Později vyvinutější kmeny se dívaly na smrt rodičky při porodu jako na vůli nebes; o takových ženách se říkalo, že zemřely ze vznešeného důvodu.

Takzvaná cudnost žen v oblékání a vystavování svého zevnějšku byla důsledkem smrtelného strachu z toho, aby se nepoznalo, že mají menstruační periodu. Takové odhalení bylo těžkým hříchem, porušením tabu. Podle dávných mravů, každá žena, od dospívání do přechodu, musela jeden celý týden v měsíci zůstat v naprosté karanténě od rodiny a společnosti. Všeho, čeho se dotkla, na co si sedla či lehla, bylo „znečištěno.“ Dlouhou dobu trval zvyk krutého bití dívek po každé měsíční periodě ve snaze vyhnat z jejich těl zlého ducha. Ale, když žena prodělala přechod a již více nerodila, bylo s ní obvykle zacházeno mnohem ohleduplněji a bylo jí uděleno více práva a privilegií. Vzhledem k tomu všemu, nebylo divu, že se na ženu pohlíželo spatra. Také Řekové brali menstruuující ženu za jednu ze tří největších příčin znesvěcení. Ty dvě další bylo vepřové a česnek.

Jakkoliv pošetilé byly tyto staré názory, přinesly něco dobrého v tom, že umožnily přepracovaným ženám, alespoň když byly mladé, každý měsíc jeden týden vítaného odpočinku a prospěšného rozjímání. Takto mohly zostřít své smysly pro následná jednání se svými mužskými partnery. Tato karanténa žen také chránila muže od nadměrného holdování sexu, čímž nepřímo přispívala k omezení populace a k posílení sebeovládání.

Nesmírný pokrok byl dosažen tehdy, kdy muži bylo odepřeno právo zabít svoji ženu podle libosti. Podobný krok kupředu byl učiněn, když si žena mohla přivlastnit svatební dary. Později, žena získala legální právo vlastnit, ovládat a také prodávat majetek, ale dlouhou dobu jí bylo odepíráno právo vykonávat úřad v církvi, nebo ve státě. Se ženou bylo vždy zacházeno více či méně jako s majetkem až do dvacátého století po Kristu. Žena stále ještě nezískala celosvětově svobodu z područí mužské kontroly. Dokonce u pokročilých národů byla mužova snaha ochraňovat ženu tichým uplatňováním nadřazenosti.

Ale primitivní ženy se nelitovaly tak, jak jsou zvyklé to dělat jejich nedávno liberalizované sestry. Konec konců, ony byly docela šťastné a spokojené; ony si netroufaly představit si lepší nebo jiný způsob existence.

have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936.1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was "defiled." It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

84:4.9 (936.2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

84:4.10 (936.3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

84:4.11 (936.4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. ŽENA POD VLIVEM VYVÍJEJÍCÍCH SE

MRAVŮ

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING

MORES

V zachování rodu je žena rovna muži, ale v partnerství sebezajištění má nespornou nevýhodu a tento handicap nuceného mateřství může být pouze vyrovnán osvícenými mravy progresivní civilizace a zvyšujícím se smyslem muže pro čestnost.

S rozvojem společnosti se vyšší normy pohlavního života vytvářejí u žen, protože ty více trpěly následky porušování mravů sexuality. Normy pohlavního života muže se jen pomalu zlepšují v důsledku pouhého smyslu pro tu čestnost, kterou požaduje civilizace. Příroda neví nic o spravedlnosti—nechá ženu samotnou trpět porodními bolestmi.

Současná idea rovnosti pohlaví je krásná a hodna rozvíjející se civilizace, ale v přírodě neexistuje. Když síla je právo, muž vládne ženě; když více převládá spravedlnost, mír a čestnost, žena postupně vychází z otroctví a temnoty. Sociální postavení ženy se všeobecně nepřímo mění s mírou militarismu v jakémkoliv národě, nebo epoše.

Ale muž nezbavil ženu její práv vědomě či záměrně a potom jí je pomalu a nerad dával zpět; to všechno byla neúmyslná a neplánovaná epizoda sociální evoluce. Když nastal pro ženu čas mít dodatečná práva, dostala je a to naprosto bez ohledu na vědomý postoj muže. Pomalu, ale jistě se mravy mění tak, aby umožnily ty sociální proměny, které jsou součástí trvalé evoluce civilizace. Vytvírající se mravy pozvolna zajišťují stále se lepšící zacházení s ženami; ty kmeny, které setrvaly v krutosti k ženám, nepřežily.

Adamité a Nodité přiznali ženám větší ocenění a ty skupiny, které byly ovlivněny migrujícími Andity, měly tendenci být ovlivněny učením Edenu, týkající se postavení žen ve společnosti.

Dávní Číňané a Řekové zacházeli se ženami lépe než většina sousedních národů. Ale Hebrejci k nim měli velkou nedůvěru. Na západě Pavlova doktrína, která se stala součástí křesťanství, byla pro ženu velmi těžkou překážkou, ačkoliv křesťanství pozvedlo mravy zavedením přísnějších povinností v pohlavním životě muže. V Islámu nemá postavení ženy daleko k beznadějnosti kvůli podivné degradaci, kterou jí přiděluje Mohamedanismus a podle učení některých jiných východních náboženství je na tom ještě hůř.

Ve skutečnosti to byla věda, ne náboženství, co emancipovalo ženu; byla to novodobá továrna, která ji z velké části vysvobodila z pout domova.

84:5.1 (936.5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

84:5.2 (936.6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

84:5.3 (936.7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

84:5.4 (937.1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

84:5.5 (937.1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

84:5.6 (937.1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

84:5.7 (937.1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a

Fyzické přednosti muže nebyly již více zásadně důležitými v novém mechanismu zajišťování existence; věda tak změnila životní podmínky, že mužská síla ztratila svoji nadřazenost nad ženskou.

Tyto změny směřovaly k ženskému osvobození z domácího otroctví a přinesly takové pozměnění jejího postavení, že nyní požívá určitý stupeň osobní svobody a sexuálního rozhodování a je prakticky rovna muži. Kdysi hodnota ženy spočívala v její schopnosti zajišťovat potravu, ale invence a blahobyť ji umožnily vytvářet nový svět, ve kterém může působit—sféry slušnosti a půvabu. Tak zaměstnání vyhrálo svůj neúmyslný a bezděčný boj o sociální a ekonomickou emancipaci ženy. A opět evoluce dokázala udělat to, co bylo dokonce i nad síly zjevení.

Reakce osvěcených národů na nespravedlivé mravy řídící postavení ženy ve společnosti byly ve svých extrémnostech opravdu jako kyvadlo. V průmyslově rozvinutých národech získala žena téměř všechna práva a je osvobozena od mnoha povinností, jako například vojenská služba. Každé zmírnění boje o přežití se projevilo ve zrovnoprávnění ženy a z každého kroku směrem k monogamii měla bezprostřední užitek. Slabší strana vždy získává nepoměrný prospěch z každé úpravy mravů v progresivní evoluci společnosti.

Hovoříc o ideálech párového manželství, žena nakonec získala uznání, důstojnost, nezávislost, rovnoprávnost a vzdělání; ale ukáže se být hodna všech těchto nových a nebývalých úspěchů? Bude současná žena reagovat na tento velký úspěch sociálního osvobození s nečinností, lhostejností, bezděčností a nevěrností? Dnes, ve dvacátém století, žena podstupuje rozhodující zkoušku v celé její dlouhé světové historii!

Žena je rovnocenným partnerem muže v rozmnožování rodu a z toho důvodu je stejně důležitá pro rozvinutí rasové evoluce; proto evoluce vede ke stále většímu uskutečňování ženských práv. Ale práva ženy nejsou v žádném případě práva muže. Ženě nemohou prospívat práva muže o nic víc, než muži nemohou prospívat práva ženy.

Každé pohlaví má svoji rozdílnou oblast bytí, společně se svými vlastními právy v dané oblasti. Jestliže žena doslova usiluje o to mít všechna mužská práva, potom, dříve či později, bezcitné a nelítostné soupeření určitě nahradí tu galantnost a neobyčejnou ohleduplnost, ze kterých se nyní mnoho žen těší a které získaly od mužů teprve nedávno.

Civilizace nemůže nikdy vymazat propast,

vital essential in the new maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

84:5.8 (937.1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

84:5.9 (937.1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

84:5.10 (937.1) In the ideals of pair marriage, woman has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is undergoing the crucial test of her long world existence!

84:5.11 (938.1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:5.12 (938.2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:5.13 (938.3) Civilization never can obliterate the

existující mezi chováním pohlaví. Mravy se mění od epochy k epoše, ale instinkt nikdy. Vrozené mateřské citění nikdy nedovolí emancipované ženě být vážným rivalem muže v průmyslu. Každé pohlaví bude navždy důležité ve své vlastní oblasti, oblast, určené biologickým odlišením a mentální rozdílností.

Každé pohlaví bude vždy mít svoji vlastní sféru, třebaže se budou znovu a znovu překrývat. Pouze společensky budou muži a ženy soupeřit v rovnocenných podmínkách.

6. PARTNERSTVÍ MUŽE A ŽENY

Rozmnožovací pud pevně spojuje muže a ženu dohromady za účelem zachování rodu, ale muž sám nezajistí to, že zůstanou spolu ve vzájemné součinnosti—vytváření rodiny.

V každé úspěšné lidské instituci je přítomen opačný osobní zájem, který musí být přizpůsoben takovým způsobem, aby fungovala pracovní harmonie a vytváření rodiny není výjimkou. Manželství, základ vytváření rodiny, je nejvyšším projevem této protichůdné součinnosti, která tak často charakterizuje styky přírody a společnosti. Konflikt je nevyhnutelný. Páření je vrozené; je přirozené. Ale manželství není biologické; je sociologické. Pud zajišťuje sbližování muže a ženy, ale slabší rodičovský instinkt a společenské mravy je drží pohromadě.

Z praktického pohledu, muž a žena jsou dva rozdílné typy stejného druhu, žijící v těsném a intimním spojení. Jejich vnímání a celý komplex životních reakcí jsou v zásadě rozdílné; oni jsou zcela nezpůsobilí plně a opravdově chápat jeden druhého. Úplné porozumění mezi pohlavími je nedosažitelné.

Ženy očividně mají větší intuici než muži, ale zdají se poněkud méně logické. Nicméně, žena byla vždy nositelem mravních norem a duchovním vůdcem lidstva. Ruka, kolébající kolébku, je stále spojena s osudem.

Rozdíly v povaze, reakcích, vnímání a myšlení mezi muži a ženami v žádném případě nejsou důvodem znepokojení a mělo by se na ně pohlížet jako na velmi prospěšné pro lidstvo, jak v individuálním, tak i kolektivním aspektu. Mnohé kategorie vesmírných bytostí jsou vytvořeny ve dvojných fázích projevu osobnosti. U smrtelníků, Materiálních Synů a midsonitů jsou tyto odlišnosti druhů nazývány jako muž a žena; u serafů, cherubů a Morontálních Průvodců je to označováno jako pozitivní čili aktivní a negativní čili

behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84:5.14 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND WOMAN

84:6.1 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

84:6.2 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable. Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

84:6.3 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

84:6.4 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

84:6.5 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsonites, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring.

pasivní. Taková dvojná spojení výrazně zvětšují všestrannost a překonávají vrozené nedostatky, tak jak to dělají některá trojná spojení v systému Ráj-Havona.

Muži a ženy potřebují jeden druhého jak v morontálním a duchovním, tak i ve smrtelném životě. Rozdíly ve vnímání muže a ženy přetrvávají dokonce i po prvním životě a po celou dobu vzestupu lokálním vesmírem a supervesmírem. A také v Havoně si budou poutníci, kteří kdysi byli muži a ženami, pomáhat jeden druhému během vzestupu k Ráji. Nikdy, dokonce ani ve Sboru Konečnosti, nebude proměna tvora taková, aby zahladila osobité tendence, které lidstvo nazývá mužskými a ženskými; tyto dvě základní variace lidského druhu budou navždy překvapovat, podněcovat a povzbuzovat jeden druhého při řešení složitých vesmírných problémů a v překonávání četných kosmických potíží.

Ačkoliv muži a ženy nikdy nemohou doufat v naprosté porozumění jeden druhého, velmi účinně se doplňují a přestože jejich spolupráce je často více či méně osobitě protichůdná, jejich součinnost je schopna udržovat a rozmnožovat společnost. Manželství je instituce, určená k vyrovnání rozdílů pohlaví a současně s tím zajišťuje pokračování civilizace a rozmnožování rodu.

Manželství je matkou všech lidských institucí, protože vede přímo k zakládání a udržování rodiny, což je stavební základ společnosti. Rodina je nutně spojena s mechanismem sebezajištění; je jedinou nadějí pro zachování rodu v rámci mravů civilizace a současně s tím nejúčinněji poskytuje některé vysoce vyhovující formy sebeuspokojení. Rodina je největším, čistě lidským úspěchem člověka, spojující evoluci biologických vztahů muže a ženy se sociálními vztahy manžela a manželky.

7. IDEÁLY RODINNÉHO ŽIVOTA

Páření pohlaví je instinktivní a jeho přirozeným důsledkem jsou děti; tak automaticky vzniká rodina. Jaké jsou rodiny dané rasy či národa, taková je i společnost. Jestliže jsou dobré rodiny, společnost je také dobrá. Velká kulturní stabilita židovských a čínských národů spočívá v pevnosti jejich rodin.

Instinkt ženy milovat a starat se o děti z ní udělal důležitou součást při prosazování manželství a primitivního rodinného života. Muž byl pouze přinucen k vytváření rodiny tlakem pozdějších mravů a společenských pravidel; jemu

Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

84:6.6 (939.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

84:6.7 (939.2) While the sexes never can hope fully to understand each other, they are effectively complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation of civilization and insuring the reproduction of the race.

84:6.8 (939.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of husband and wife.

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

84:7.1 (939.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

84:7.2 (939.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure of the later mores and social conventions; he was

trvalo velmi dlouho, než začal mít zájem o manželství a vytváření rodiny, protože pohlavní akt mu nezpůsobuje žádné biologické následky.

Pohlavní spojení je přirozené, ale manželství je sociální a vždy bylo regulováno mravy. Mravy (náboženské, mravní a etické), společně s majetkem, pýchou a galantností stabilizují manželství a rodinu. Kdykoliv nastane pokles mravů, nastává pokles stability manželství a rodiny. V současné době manželství vychází ze stadia majetkových vztahů a přechází do období osobních vztahů. Dříve muž chránil ženu, protože byla jeho majetkem a ze stejných důvodů mu žena byla poslušná. Bez ohledu na jeho podstatu, tento systém zajistil stabilitu. Nyní žena není již považována za majetek a vznikající nové mravy jsou určeny pro stabilizaci instituce manželství a rodiny:

1. Nová role náboženství—učení o důležitosti rodičovské úloze, idea o rozmnožování občanů kosmu, rozšířené chápání privilegia rozmnožování—dávání synů Otcí.

2. Nová role vědy—plození se stává více a více dobrovolným, podléhající kontrole člověka. V dávných dobách nedostatek vědomostí vedl k rození dětí bez jakékoliv touhy je vůbec mít.

3. Nový význam lákadel rozkoše—ten přinesl nový faktor do přežívání ras; dávný člověk vystavil své nechtěné děti smrti; novodobý je odmítá vychovávat.

4. Zesílení rodičovského instinktu. V současné době každá generace má sklon eliminovat ze svého reprodukčního pramene ty jednotlivce, ve kterých rodičovský instinkt není dostatečně silný, aby bylo zajištěno plození dětí—budoucí rodiče příští generace.

Ale domov jako instituce, jako partnerství mezi jedním mužem a jednou ženou, pochází výslovně z dob Dalamatie, což bylo před půl milionem let; odklon od monogamních zvyklostí Andona a jeho bezprostředních potomků nastal dávno předtím. Nicméně, rodinný život před dobou Noditů a pozdějších Adamitů nebyl ničím, čím by se člověk mohl chlubit. Adam a Eva vytvořili trvalý vliv na celé lidstvo; poprvé v historii světa bylo vidět muže a ženy pracovat vedle sebe v Zahradě. Ideál Edenu, celá rodina v roli zahradníků, byla novou idejí na Urantii.

Raná rodina představovala jednu spřízněnou pracovní skupinu, všichni žijící v jednom příbytku, včetně otroků. Manželství a rodinný život nebylo vždy jedno a totéž, ale životní nutnost je úzce spojovala. Žena vždy chtěla samostatnou rodinu a

slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

84:7.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

84:7.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

84:7.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children in the absence of all desire therefor.

84:7.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

84:7.7 (940.3) 4. The enhancement of parental instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

84:7.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

84:7.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual

nakonec dosáhla svého.

Láska k dětem je téměř univerzální a má velký význam pro přežití. Pradávní lidé vždy obětovali zájmy matky pro dobro dítěte; eskymácká matka ještě teď líže své dítě místo mytí. Ale primitivní matky krmily a pečovaly o své děti jen když byly velmi mladé; podobně jako zvířata je opustily hned, jak vyrostly. Trvající a stálé lidské svazky nebyly nikdy založeny na samotném biologickém citu. Zvířata milují své děti; člověk—civilizovaný člověk—miluje děti svých dětí. Čím vyšší civilizace, tím je větší radost rodičů z úspěchů a pokroků dětí; tak vznikla nová a vyšší představa o významu rodinného jména.

V minulosti velké rodiny nebyly nutně založeny na lásce. Velký počet dětí byl žádán z důvodů:

1. Byly cenné jako pracovní síla.
2. Byly jistotou pro stáří.
3. Dcery byly prodejně.
4. Rodinná hrdost vyžadovala pokračování jména.
5. Synové poskytovali ochranu a obranu.
6. Strach z duchů naháněl hrůzu být sám.
7. Některá náboženství vyžadovala potomstvo.

Pro ty, kteří uctívali své předky, nemít syny znamenalo největší a věčnou pohromu. Ze všeho nejvíce si přáli mít syny, aby při posmrtných obřadech mohli nabídnout požadované oběti, nezbytné pro rozvoj ducha v záhrobním světě.

Dávni divoši disciplinovali své děti od raného dětství; a dítě si brzy uvědomilo, že neposlušnost znamenala selhání, nebo i smrt, tak jak tomu bylo u zvířat. Je to právě civilizační ochrana dítěte od přirozených důsledků pošelilého chování, která tak moc přispívá k současné neposlušnosti dětí.

Eskymácké děti vyrůstají téměř bez kárání jenom proto, že jsou od přírody poslušnými malými živočichy; děti jak červeného tak žlutého člověka jsou téměř stejně poslušné. Ale v těch rasách, které obsahují dědičnost Anditů, nejsou děti tak pokojné; tyto vynalézavější a zvědavější děti vyžadují více výchovy a disciplíny. Současné zvyšující se problémy dětské výchovy jsou způsobeny:

1. Vysokým stupněm rasového směšování.

family, and eventually she had her way.

84:7.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up. Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of *name* pride comes into existence.

84:7.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

- 84:7.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.
- 84:7.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.
- 84:7.14 (940.10) 3. Daughters were salable.
- 84:7.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.
- 84:7.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.
- 84:7.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.
- 84:7.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.

84:7.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

84:7.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

84:7.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

- 84:7.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.

2. Pokryteckým a povrchním vzděláním.

3. Nemožností vychovávat děti prostřednictvím napodobování rodičů—rodiče jsou většinu času mimo domov.

Staré představy o rodinné disciplíně byly biologické, vyplývající z uvědomění, že rodiče jsou tvůrci života svého dítěte. Rozvíjející se ideály rodinného života vedou k představě o tom, že místo převzetí stanovených rodičovských povinností, přivedení dítěte na tento svět znamená nejvyšší odpovědnost v životě člověka.

V civilizované společnosti přebírají rodiče všechny povinnosti a dítě má všechna práva. Úcta dětí ke svým rodičům narůstá ne kvůli vědomí rodičovských povinností, vyplývajících z plození, ale přirozeně roste v důsledku péče, výchovy a laskavosti, které jsou tak láskyplně projevovány při podporování dítěte v překonávání těžkostí života. Opravdový rodič nabízí neustálou péči a podporu, což rozumné dítě časem pochopí a ocení.

V podmínkách současné industriální a urbanistické éry se instituce manželství vyvíjí v souladu s novými ekonomickými tendencemi. Rodinný život se stává stále a stále nákladnějším, zatímco děti, které byly dříve přínosem, se staly ekonomickou příťažší. Ale zabezpečení samotné civilizace stále spočívá na rostoucí ochotě jedné generace investovat ve prospěch příštích a budoucích generací. A jakákoliv snaha přesunout rodičovskou odpovědnost na stát nebo církev se ukáže sebevražednou pro blaho a rozvoj civilizace.

Manželství s dětmi a následným rodinným životem je podněcovatelem nejvyšších potenciálů v lidské povaze a současně poskytuje ideální cestu pro vyjádření těchto podněcených rysů smrtelné osobnosti. Rodina zajišťuje biologické trvání lidského druhu. Domov je přirozenou sociální arénou, ve které mohou vyrůstající děti pochopit etiku pokrevního bratrství. Rodina je základní jednotkou bratrství, ve které rodiče a děti se učí ty lekce z trpělivosti, nesobeckosti a tolerance, které jsou tak nebytné pro uskutečnění bratrství všech lidí.

Lidská společnost by se mohla stát mnohem lepší, jestliže by se civilizované rasy všeobecně vrátily k anditským praktikám rodinných rad. Andité neměli patriarchální čili autokratickou formu řízení rodiny. Oni byli velmi bratrští a jednotní a otevřeně a upřímně diskutovali o každém návrhu a pravidle rodinného života. i Udržovali ideální bratrské vztahy ve všech aspektech vedení svých rodin. V ideální rodině jsou jak dětské, tak i rodičovské city posilovány v důsledku bratrské oddanosti.

84:7.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.

84:7.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

84:7.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

84:7.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

84:7.27 (941.8) In the present industrial and urban era the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

84:7.28 (941.9) Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience, altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

84:7.29 (941.10) Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

Rodinný život je zdrojem opravdové mravnosti, předkem uvědomění si oddanosti k povinnostem. Vynucené vztahy rodinného života stabilizují osobnost a stimulují její růst skrze nezbytně nutná přizpůsobení se ostatním a odlišným osobnostem. Ale ještě ideálnější rodina—dobrá rodina—odhaluje budoucím rodičům postoj Stvořitele ke svým dětem, zatímco takoví správní rodiče zobrazují potom svým dětem první z dlouhé řady vzestupných objasněních lásky Rajskeho rodiče ke všem vesmírným dětem.

84:7.30 (942.1) Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more, a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. NEBEZPEČÍ SEBEUSPOKOJOVÁNÍ

Velkým ohrožením rodinného života je hrozivě stoupající příliv vlastního uspokojování, současná posedlost požitkem. Dříve byl hlavním podnětem k manželství majetek; sexuální přitažlivost byla druhotná. Manželství založeno na sebezabezpečení, vedlo k trvalému zachování rodu a současně poskytlo jednu z nejžádoucnejších forem sebeuspokojení. Manželství je jedinou institucí v lidské společnosti, která zahrnuje všechny tři významné stimuly života.

Původně byl majetek základní institucí pro vlastní nezávislost, zatímco manželství působilo jako unikátní instituce pro zachování rodu. Ačkoliv uspokojení z jídla, zábavy a humoru, společně s pravidelným sexuálním požitkem, byly prostředky pro sebeuspokojení, zůstával fakt, že vyvíjející se mravy nedokázaly vytvořit žádnou typickou činnost pro vlastní potěšení. A právě kvůli tomuto selhání vyvinout specializované metody pro příjemný požitky jsou všechny lidské instituce tak zcela prostoupeny touto honbou za požitkem. Hromadění majetku se stává nástrojem na podporu všech forem sebeuspokojování, zatímco na manželství je často pohlíženo jako na prostředek rozkoše. A toto přílišné dopřívání, tato široce rozšířená posedlost požitkem, nyní vytváří největší hrozbu, před kterou kdy byla postavena sociální evoluční instituce rodinného života—rodiny.

Fialová rasa přinesla do života lidstva nový a pouze nedokonale uskutečňovaný rys—hravý instinkt, spojený se smyslem pro humor. Tento rys se v určité míře projevoval u sangikských a andonitských rodů, ale adamický rod povýšil tento primitivní sklon do úrovně potenciálního požitku, nové a zvelebené formy sebeuspokojení. Základním typem sebeuspokojení, kromě utišení hladu, je sexuální uspokojení a tato forma tělesného požitku byla nesmírně zvýšena smíšením Sangiků s Andity.

V kombinaci neklidu, zvědavosti, podnikavosti

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

84:8.1 (942.2) The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of human society which embraces all three of the great incentives for living.

84:8.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

84:8.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure*, a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

84:8.4 (942.5) There is real danger in the combination

a nedostatku požitku, které jsou charakteristické pro postanditské rasy, je opravdové nebezpečí. Duchovní hlad nemůže být uspokojen fyzickými požitky; láska k rodině a dětem se neposiluje nerozumným hledáním požitku. I když vyčerpáte zdroje umění, barev, zvuku, rytmu a krášení osob, nemůžete doufat, že tím povznesete svoji duši, nebo ukojíte ducha. Marnivost a móda nepomáhají vytvářet rodinu a nevychovávají dítě; hrdost a soupeření nedokážou zvýšit schopnosti k přežití následných generací.

Všechny vzestupné nebeské bytosti si dopřávají odpočinku a dostává se jim pomoci instruktorů oddechu. Všechny snahy k docílení prospěšného rozptýlení a k zapojení do povznášející zábavy jsou správné; osvěžující spánek, odpočinek, rekreace a všechny hry, které zamezují nudnou monotonii mají velkou hodnotu. Soutěživé hry, vypravování příběhů a také chuť dobrého jídla mohou sloužit jako formy sebeuspokojení. (Když se chystáte posolit jídlo, abyste je ochutnali, zamyslete se nad tím, že po dobu téměř jednoho milionu let, člověk mohl získat sůl pouze tak, že strkal svoje jídlo do popele.)

Ať se člověk raduje ze života; ať lidská rasa nachází radost v tisících a jedné věci; ať evoluční lidstvo pátrá po všech formách hodnotného sebeuspokojení—plodů dlouhého vzestupného biologického úsilí. Člověk si opravdu zasloužil některé z jeho současných radostí a požitků. Ale podívejte se dobře k cíli osudu! Požitky jsou opravdu sebevražedné, když dokážou zničit majetek, který se stal prostředkem sebezajištění; a sebeuspokojení stojí osudovou cenu, jestliže způsobí zhroucení manželství, úpadek rodinného života a zničení domova—nejvyššího evolučního dosažení člověka a jediné naděje civilizace na přežití.

[Představeno hlavním serafem, umístěným na Urantii.]

of restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races. The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

84:8.5 (942.6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

84:8.6 (943.1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

84:8.7 (943.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitola 85. Původy uctívání

⇐ 084

Kniha Urantia

086 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 85 PŮVODY UCTÍVÁNÍ

Sekce

Úvod

1. Uctívání kamenů a kopců
2. Uctívání rostlin a stromů
3. Uctívání zvířat
4. Uctívání přírodních živlů
5. Uctívání nebeských těles
6. Uctívání člověka
7. Pomocní duchové úcty a moudrosti

PAPER 85 THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction

1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

Úvod

PRIMITIVNÍ náboženství má biologický původ, procházející přirozeným evolučním procesem, kromě morálních asociací nezávislých na všech duchovních vlivech. Vyšší živočichové mají strach, ale nemají žádné iluze, proto nemají víru. Člověk vytváří svá primitivní náboženství ze strachu a skrze své představy.

V procesu evoluce lidských druhů se objevují primitivní formy uctívání dávno předtím, než mysl člověka je schopna formulovat složitější představy o nynějším a následném životě, které si zasluhují být nazývány náboženstvím. Rané náboženství bylo ve své podstatě zcela intelektuální a bylo výhradně založeno na asociativních okolnostech. Předměty uctívání byly vesměs sugestivní; představovaly přírodní objekty, které byly při ruce, anebo které se jevily důležité ve všedním životě jednoduchých primitivních obyvatel Urantie.

Když se náboženství jednou vyvinulo za rámec uctívání přírody, získalo duchovní kořeny, ale bylo nicméně vždy podmíněno sociálním prostředím. S rozvojem uctívání přírody si člověk

INTRODUCTION

85:0.1 (944.1) PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

85:0.2 (944.2) In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded primitive Urantians.

85:0.3 (944.3) When religion once evolved beyond nature worship, it acquired roots of spirit origin but was nevertheless always conditioned by the social environment. As nature worship developed, man's

vytvořil představy o dělbě práce v nadsmrtném světě; on si myslel, že jsou přírodní duchové pro jezera, stromy, vodopády a stovky dalších běžných pozemských jevů.

Smrtný člověk uctíval všechno na povrchu země, jednou to, jindy něco jiného, včetně sebe samého. On také uctíval skoro všechno představitelné na obloze a pod zemským povrchem. Primitivní člověk se bál všech projevů síly; uctíval každý přírodní jev, kterému nerozuměl. Sledování mocných přírodních sil, jako bouřky, záplavy, zemětřesení, sesuvy půdy, vulkány, oheň, horko a chladno výrazně zapůsobily na vyvíjející se mysl člověka. Nevysvětlitelné jevy života jsou stále ještě nazývány „Božími činy“ a „záhadnými skutky Prozřetelnosti.“

1. UCTÍVÁNÍ KAMENŮ A KOPCŮ

Prvním objektem, který se stal předmětem uctívání vyvíjejícího se člověka, byl kámen. Dnešní Kateri lidé v jižní Indii stále uctívají kámen, stejně jako to dělají početné kmeny v severní Indii. Jákob spával na kameni, protože ho uctíval; on ho dokonce i posvětil. Ráchel ukryla mnoho posvěcených kamenů ve svém stanu.

Kameny nejdříve zaujaly raného člověka jako něco neobvyklého kvůli tomu, že se tak náhle objevily na povrchu obdělávaného pole, nebo pastviny. Lidé nedokázali pochopit účinky eroze, nebo důsledky převrácení půdy. Kromě toho, kameny značně působily na prvotní lidi pro svoji častou podobu zvířatům. Pozornost civilizovaného člověka je upoutána početnými kamennými tvary v horách, které tak moc připomínají zvířata, nebo i tváře lidí. Ale největší účinek způsobily meteority, které primitivní lidé viděli letět v planoucí kráse skrze atmosféru. Padající hvězda ranému člověku naháněla hrůzu a on snadno uvěřil, že takové planoucí čáry označovaly přjezd ducha na zem. Není divu, že lidé uctívali takové jevy, obzvláště když potom ty meteority objevili. A to vedlo k větší úctě všech jiných kamenů. V Bengálsku mnoho lidí uctívá meteorit, který spadl na zem v roce 1880 n.l.

Všechny starověké klany a kmeny měly své posvátné kameny a většina současných národů projevuje určitý stupeň uctívání některých druhů kamenů—jejich klenotů. V Indii byla uctívána skupina pěti kamenů; v Řecku to byla sada dvanácti; červení lidé obvykle uctívali kruh kamenů. Římané vždy vyhazovali kámen do vzduchu, když vyvolávali Jupitera. Ještě dnes může být v Indii použit kámen jako svědek. V

concepts envisioned a division of labor in the supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85:0.4 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the earth. Primitive man feared all manifestations of power; he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed “acts of God” and “mysterious dispensations of Providence.”

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:1.1 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:1.2 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena, especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

85:1.3 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was revered in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this day a stone can be used as a witness. In some

některých náboženstvích se může kámen používat jako talisman zákona a na základě jeho cennosti může být provinilec předveden k soudu. Ale jednodušší smrtelníci ne vždy ztotožňují Božstvo s předmětem pietního obřadu.

Zvláštní vztah měli starodávni lidé ke kamenům s otvory. Takové pórovité horniny byly považovány za neobvykle účinné při léčení nemocí. Uši se nepropíchalý proto, aby na nich visely kamínky, ale kamínky se tam dávaly, aby udržovaly uši otevřené. Také v novodobých časech pověřivé osoby dělají otvory do mincí. Afričtí domorodci dělají velký povyk kolem jejich kouzelných kamenů. Ve skutečnosti, většina zaostalých kmenů a národů stále drží kameny v pověřivé účtě. Dokonce i v dnešní době je uctívání kamenů široce rozšířeno po celém světě. Náhrobek je žijícím symbolem představ a idolů, které byly vryty do kamene v souvislosti s vírou v duchy a demony zemřelých druhů.

Po uctívání kamene přišlo uctívání kopců a prvními uctívanými kopci byly velké kamenné útvary. V té době bylo zvykem věřit, že bohové sídlí na horách, takže vysoké kopce země byly uctívány z tohoto dalšího důvodu. S postupem času byly určité hory spojovány s určitými bohy a proto se staly posvátnými. Primitivní a pověřiví domorodci věřili, že jeskyně vedou do podsvětí, kde žijí zlí duchové a démoni, na rozdíl od hor, které byly spojovány s později vznikajícími představami o dobrých duších a božstvech.

2. UCTÍVÁNÍ ROSTLIN A STROMŮ

Zpočátku rostliny vzbuzovaly strach; později byly uctívány kvůli opojným tekutinám, které se z nich daly získat. Primitivní člověk věřil, že opojení dělalo člověka božským. Takový prožitek se považoval za něco neobyčejného a posvátného. Dokonce i v dnešní době je alkohol někde nazýván „špiritus.“

Pradávný člověk se díval na klíčící zrno s hrůzou a pověřivým strachem. Apoštol Pavel nebyl první, kdo čerpal hluboké duchovní poučení z klíčícího zrna a přisuzoval mu náboženskou víru.

Kulty uctívání stromu patří k nejstarším náboženským pověrám. Všechna raná manželství byla oddána pod stromy a když si ženy přály mít děti, byly často viděny v lesích jak něžně objímají robustné duby. Mnohé rostliny a stromy byly uctívány kvůli svým skutečným a oblíbeným léčivým silám. Divoši věřili, že všechny chemické účinky jsou způsobeny přímou aktivitou nadpřirozených sil.

regions a stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

85:1.4 (945.2) The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the spirits of departed fellow beings.

85:1.5 (945.3) Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

85:2.1 (945.4) Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as “spirits.”

85:2.2 (945.5) Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

85:2.3 (945.6) The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found out in the forest affectionately embracing a sturdy oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the direct activity of supernatural forces.

Mezi rozdílnými kmeny a rasami existovaly značně odlišné představy o stromových duších. Některé stromy byly obydleny laskavými duchy; jiné byly útočištěm zálných a zlých duchů. Finové věřili, že většinu stromů obývají laskaví duchové. Švýcaři stromům dlouho nedůvěřovali, protože věřili, že v nich žijí lstiví duchové. Obyvatelé Indie a východního Ruska považovali duchy stromů za kruté. V Patagonii ještě dnes uctívají stromy, tak jak to dělali raní Semité. Ještě dlouho poté, kdy Hebrejci skončili s uctíváním stromů, pokračovali v klanění se různým božstvům v hájích. Kromě Číny, v celém světě kdysi jednou existoval univerzální kult stromu života.

Víra v to, že podzemní vodu, nebo drahé kovy pod zemským povrchem lze objevit dřevěným kouzelným proutkem, je památkou na pradávne kultury stromů. Májky, vánoční stromečky a pověřivé zvyky klepání na dřevo jsou zachováním některých dávných obyčejů uctívání stromu a pozdějších kultů stromů.

Mnoho z těchto starověkých forem uctívání přírody se smísilo s později vyvinutými způsoby uctívání, ale nejranější typy uctívání, aktivované pomocnými duchy mysli, působily dávno předtím, než probouzející se náboženská podstata lidstva začala plně reagovat na podněty duchovních vlivů.

3. UCTÍVÁNÍ ZVÍŘAT

Primitivní člověk měl zvláštní a přátelské citění pro vyšší živočichy. Jeho předkové s nimi žili a dokonce se s nimi pářili. V raných dobách se v jižní Číně věřilo, že duše lidí se vracejí zpět na zem ve zvířecí podobě. Tato víra byla pozůstatkem ještě staršího obyčeje uctívání zvířat.

Pradávní lidé ctili zvířata pro jejich sílu a obratnost. Oni považovali ostrý čich a dalekozraké oči některých zvířat za znamení duchovního vedení. V té či jiné době všechny rasy uctívaly zvířata. Mezi takovými předměty uctívání byli tvorové, kteří byli považováni za půl člověka a půl zvířete, jako například kentaurové a mořské panny.

Hebrejci uctívali hady až do dnů krále Chizkijáše a Hindové ještě dnes udržují přátelské vztahy se svými domácími hady. Uctívání draka Čiňany je pozůstatek kultů hadů. Moudrost hada byla symbolem řecké medicíny a současní lékaři ho mají stále ještě ve znaku. Umění zaklínání hada se předávalo od dob šamanek, věnujících se kultu lásky k hadu, které v důsledku denního ukousnutí hadem se staly imunní. Ve skutečnosti se staly na jedu závislé a nemohly se bez něho obejít.

85:2.4 (945.7) Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life*.

85:2.5 (946.1) The belief that water or precious metals beneath the earth's surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of tree worship and the later-day tree cults.

85:2.6 (946.2) Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

85:3.1 (946.3) Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of worshipping animals.

85:3.2 (946.4) Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

85:3.3 (946.5) The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon is a survival of the snake cults. The wisdom of the serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult*, who, as the result

Uctívání hmyzu a jiných živočichů bylo způsobeno pozdějším mylným vyložením zlatého pravidla—dělat jiným (každé formě života) to, co byste chtěli, aby dělali vám. Pradávní lidé kdysi věřili, že všechny vítr je způsoben křídly ptáků a proto se všech okřídlených tvorů báli a zároveň je uctívali. Dávní Skandinávci si mysleli, že zatmění bylo zapříčiněno vlkem, který zhltnul část slunce či měsíce. Hindové často zobrazovali Víšnu s koňskou hlavou. Častokrát obrazy zvířat symbolizují zapomenutého boha, nebo zaniklý kult. Na počátku evolučního náboženství se beránek stal typickým obětním zvířetem a holubice symbolem míru a lásky.

V náboženství symbolika může být prospěšná nebo škodlivá v závislosti na tom, nakolik nahrazuje či nenahrazuje původní ideu uctívání. A symbolika se nesmí zaměnit za přímé modlářství, ve kterém je materiální předmět adresně a opravdově uctíván.

4. UCTÍVÁNÍ PŘÍRODNÍCH ŽIVLŮ

Lidstvo se klanělo zemi, vzduchu, vodě a ohni. Primitivní rasy uctívaly prameny a klaněly se řekám. V Mongolsku ještě nyní vzkvétá významný kult řeky. Křest se stal náboženským obřadem v Babylonu a Řekové každoročně praktikovali rituál koupání. Pro dávné lidi to bylo snadné představit si, že duchové žijí v bublajících pramenech, stříkajících zřídlech, tekoucích řekách a burácejících vodopádech. Pohybující se vody živě vnutily těmto jednoduchým myslím víru v duchovní zvířectvo a nadpřirozené síly. Často byla tonoucímu člověku odmítnuta pomoc ze strachu neurazit některého ducha řeky.

V rozdílných dobách a u různých národů působilo jako náboženský stimul mnoho věcí a četných událostí. Mnohé horské kmeny v Indii ještě dnes uctívají duhu. V Indii a v Africe je duha považována za gigantického nebeského hada; Hebrejci a křesťané ji považovali za „oblouk naděje.“ Navíc, vlivy, které v jedné části světa byly považovány za prospěšné, v jiných oblastech mohly být vnímány jako škodlivé. V Jižní Americe je východní vítr bohem, protože přináší déšť; V Indii je ďáblem, protože přináší prach a způsobuje sucho. Starověcí Beduíni věřili, že pískové víry způsobuje jeden z přírodních duchů a také v době Mojžíše byla víra v přírodní duchy natolik silná, že zajistila jejich zvěčnění v hebrejské teologii jako andělů ohně, vody a vzduchu.

Mraky, déšť a kroupy byly předmětem strachu

of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

85:3.4 (946.6) The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

85:3.5 (946.7) In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

85:4.1 (946.8) Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in Babylon, and the Creeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents. Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

85:4.2 (947.1) Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as “the bow of promise.” Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

85:4.3 (947.2) Clouds, rain, and hail have all been

a uctívání početnými primitivními kmeny a mnoha pradávnými kulty přírody. Bouřky s hromem a bleskem naháněly primitivnímu člověku nesmírnou hrůzu. Tyto přírodní živly na něho tak působily, že považoval hrom za hlas rozhněvaného boha. Uctívání ohně a strach z blesku bylo propojeno a široce rozšířeno mezi mnohými pradávnými skupinami.

V myslích primitivních, strachem posedlých smrtelníků, byl oheň spojován s magií. Vyznavač magie si bude živě pamatovat jeden náhodný pozitivní výsledek při používání jeho magických formulací, zatímco v tichosti zapomíná na množství negativních výsledků, naprostých propadů. Uctívání ohně dosáhlo svého vrcholu v Persii, kde přetrvávalo velmi dlouhou dobu. Některé kmeny uctívaly oheň jako samotné božstvo; jiné ho ctily jako planoucí symbol očisťujícího ducha jimi uctívaného božstva. Vestálské panny měly za povinnost hlídat posvátné ohně a ve dvacátém století stále ještě hoří svíčky jako součást rituálu mnohých bohoslužeb.

5. UCTÍVÁNÍ NEBESKÝCH TĚLES

Uctívání prošlo přirozeným vývojem—od kamenů, kopců, stromů a živočichů, přes bázlivé uctívání přírodních živlů ke zbožňování slunce, měsíce a hvězd. V Indii a na jiných místech byly hvězdy považovány za zvěčněné duše velkých lidí, kteří opustili život v těle. Chaldejští stoupenci kultu hvězd se považovali za děti otce oblohy a matky země.

Uctívání měsíce předcházelo uctívání slunce. Úcta k měsíci dosáhla svého vrcholu během éry lovu, zatímco uctívání slunce se stalo hlavním náboženským obřadem v následných epochách zemědělství. Nejdříve se uctívání slunce zakořenilo v Indii a tam trvalo nejdéle. V Persii zbožňování slunce dalo vzniknout pozdějšímu kultu Mithry. Mnoho národů považovalo slunce za předka svých králů. Chaldejci umístili slunce do středu „sedmi okruhů vesmíru.“ Pozdější civilizace nazývaly na počest slunce první den týdne.

Bůh slunce byl považován za mystického otce synů osudu, narozených z panen, o kterých se někdy myslelo, že jsou to seslaní spasitelé oblíbených ras. Tito nadpřirození kojenci byli vždy poslání po proudu některé posvátné řeky, aby byli zachráněni neobvyklým způsobem a poté vyrostli v zázračné osobnosti a osvoboditele svých národů.

feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

85:4.4 (947.3) Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

85:5.1 (947.4) The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

85:5.2 (947.5) Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of “the seven circles of the universe.” Later civilizations honored the sun by giving its name to the first day of the week.

85:5.3 (947.6) The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. UCTÍVÁNÍ ČLOVĚKA

Uctíváním všeho a všech na povrchu země a na nebi, člověk neváhal poctit takovým zbožňováním také sebe samého. Prostoduší divoši nemají jasné rozlišení mezi zvířaty, lidmi a bohy.

Pradávný člověk považoval neobvyklé osoby za nadlidské a bál se takových bytostí tak, že k nim měl zbožnou úctu; do určité míry je doslova zbožňoval. Dokonce mít dvojčata bylo považováno buď za velké štěstí, nebo za velké neštěstí. Duševně nemocní, epileptici a slabomyslní byli často uctíváni jejich normálně myslícími druhy, kteří věřili, že v takových abnormálních bytostech pobývají bohové. Uctívání byli kněží, králové a proroci; o svatých mužích minulých dob se myslelo, že jsou inspirováni božstvem.

Když zemřeli náčelníci kmene, byli prohlášeni za bohy. Později, když význačné duše opustily tento svět, byly prohlášeny za svaté. Evoluce bez pomoci nikdy nevytvořila vyšší bohy, než oslavované, velebené a vyvinuté duchy zemřelých lidí. V období rané evoluce si náboženství vytváří své vlastní bohy. V procesu zjevení je náboženství formulováno Bohy. Evoluční náboženství vytváří své bohy v podobě a obrazu smrtelného člověka; zjevené náboženství usiluje o vývoj a přeměnu smrtelného člověka do podoby a obrazu Boha.

Bohové-duchové, kteří mají údajně lidský původ, by se měli odlišovat od přírodních bohů, protože uctívání přírody vedlo ke vzniku panteonu—přírodních duchů povýšených do postavení bohů. Kulty přírody pokračovaly ve svém vývoji společně s později se objevujícími kulty duchů a každý z nich měl vliv na ostatní. Mnoho náboženských systémů přijalo dvojný koncept božstva—přírodní bohové a bohové-duchové. V některých teologiích jsou tyto koncepty zmateně propojeny, což je vidět na příkladu Tóra, hrdinného ducha, který byl také vládcem blesku.

Ale uctívání člověka člověkem dosáhlo svého vrcholu tehdy, když svěští vládcové vyžadovali takovou úctu od svých poddaných a na podporu takových požadavků prohlašovali o sobě, že mají božský původ.

7. POMOCNÍ DUCHOVÉ ÚCTY A MOUDROSTI

Může se zdát, že uctívání přírody vzniklo přirozeně a spontánně v myslích primitivních mužů a žen; a tak to také bylo, ale po celou dobu v těchto stejných primitivních myslích působil šestý pomocný duch, který byl poskytnut těmto lidem

6. WORSHIP OF MAN

85:6.1 (948.1) Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

85:6.2 (948.2) Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

85:6.3 (948.3) Tribal chiefs died and were *deified*. Later, distinguished souls passed on and were *sainted*. Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

85:6.4 (948.4) The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

85:6.5 (948.5) But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND WISDOM

85:7.1 (948.6) Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive men and women, and so it did; but there was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been

jako řídicí vliv v této fázi lidské evoluce. A tento duch neustále podněcoval lidské druhy k úctě, bez ohledu na to, jak primitivní byly jejich první projevy. Duch úcty dal jednoznačně vzniknout lidskému impulsu uctívat, nehledě na to, že živočišný strach motivoval projev uctívání a že jeho pradávne praktiky byly soustředěny kolem objektů přírody.

Musíte si pamatovat, že citění, ne myšlení, bylo vůdčím a řídicím faktorem v celém evolučním rozvoji. Pro primitivní mysl existuje malý rozdíl mezi strachem, nebezpečím, vzdáváním pocty a uctíváním.

Když pud k uctívání je usměrňován a řízen moudrostí—hloubavým a empirickým myšlením—potom se začíná rozvíjet ve fenomén opravdového náboženství. Když sedmý pomocný duch, duch moudrosti, dosáhne účinného vlivu, pak se ve svém uctívání člověk začíná odvracet od přírody a přírodních objektů k Bohu přírody a věčnému Tvořiteli všech přírodních věcí.

[Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

85:7.2 (948.7) You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshiping.

85:7.3 (948.8) When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministration, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

85:7.4 (949.1) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitola 86. Raný vývoj náboženství

⇐ 085

Kniha Urantia

087 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 86 RANÝ VÝVOJ NÁBOŽENSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Náhoda: štěstí a smůla
2. Zosobnění náhody
3. Smrt—nevysvětlitelná
4. Představa o dalším životě po smrti
5. Pojem démon-duše
6. Prostředí démonů-duchů
7. Funkce primitivního náboženství

PAPER 86 EARLY EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

Úvod

EVOLUCE primitivního impulsu k uctívání a jeho přeměna ve zbožnost nezávisí na zjevení. Pro zajištění takového rozvoje zcela dostačuje normální fungování lidské mysli pod přímým vlivem šestého a sedmého pomocného univerzálního ducha.

Prastaré přednáboženské lidské strachy z přírodních živlů se postupně staly náboženskými a v lidském vědomí se příroda zosobnila, zduchovněla a nakonec zbožštěla. Proto náboženství primitivního typu bylo přirozeným biologickým důsledkem psychologické setrvačnosti vyvíjejících se živočišných myslí poté, jak se v takových myslích objevily představy o nadpřirozenosti.

1. NÁHODA: ŠTĚSTÍ A SMŮLA

Kromě přirozeného impulsu k uctívání, raná evoluční zbožnost měla své původní kořeny ve zkušenosti člověka s náhodou—takzvaným štěstím, běžnými událostmi. Primitivní člověk byl

INTRODUCTION

86:0.1 (950.1) THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

86:0.2 (950.2) Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

86:1.1 (950.3) Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in the human experiences of chance — so-called luck, commonplace happenings. Primitive man

lovec potravy. Výsledky lovu nemohly být nikdy stejné, což neodvratně vedlo k těm zkušenostem, o kterých člověk mluví jako o štěstí a smůle. Nešťastná náhoda byla velkým faktorem v životech mužů a žen, kteří žili v neustálém nebezpečí, nejistotě a utrpení.

Limitovaný intelektuální obzor divocha tak soustředil svoji pozornost na náhodu, že štěstí se stává trvalým faktorem v jeho životě. Primitivní obyvatelé Urantie bojovali o přežití, ne za životní úroveň; své životy prožívali ve velkém nebezpečí a náhoda hrála důležitou roli. Neustálý strach z neznámé a neviditelné katastrofy visel nad těmito divochy jako mračno beznaděje, které zcela potlačilo jakoukoli radost; oni žili v neustálé hrůze z toho, že udělají něco, co jim přinese smůlu. Pověřiví divoši se vždy obávali série šťastných událostí; takové velké štěstí považovali za jistou předzvěst katastrofy.

Tento ustavičný strach ze smůly byl paralyzující. Proč tvrdě pracovat a sklídit smůlu—nic za něco—když nicnedělání může jednomu přinést štěstí—něco za nic? Nemyslí lidé zapomínají na štěstí, berou ho jako samozřejmost, ale bolestně si pamatují smůlu.

Pradávný člověk žil v nejistotě a v neustálém strachu před náhodou—neštěstím. Život byl vzrušující hrou náhody; bytí bylo hazardní hrou. Není divu, že částečně civilizovaní lidé stále ještě věří na náhodu a projevují přetrvávající sklon k hazardu. Primitivní člověk alternoval mezi dvěma silnými zájmy: vášní dostat něco za nic a strachem nedostat nic za něco. A tento hazard života byl hlavním zájmem pradávného divocha a intenzivně fascinoval jeho mysl.

Pozdější pastevci se na náhodu a štěstí dívali stejně, zatímco ještě pozdější zemědělci si stále více uvědomovali, že úrody jsou bezprostředně ovlivněny mnoha věcmi, nad kterými člověk měl malou či žádnou kontrolu. Rolníci zjistili, že jsou obětí sucha, záplav, krupobití, vichřic, škůdců a nemocí rostlin, stejně tak jako horka a zimy. A tak jak tyto všechny přírodní vlivy ovlivňovaly blahobyt jedince, byly považovány za štěstí nebo smůlu.

Tato teorie náhody a štěstí silně prostoupila filozofii všech pravěkých národů. Ještě v nedávné době, v Moudrostech Šalomouna, bylo řečeno: „Vrátil jsem se a uviděl, že ne vždy běh vyhraje nejrychlejší, ne vždy vyhraje bitvu nejsilnější, ne vždy se chléb dostane moudrým, ne vždy dostanou bohatství chytří a ne vždy se zručným dostane uznání, ale osud a náhoda postihne každého. Neboť člověk nezná svůj osud. Jak se ryby chytají do zlověstných sítí a ptáci do pastí, tak synové lidí jsou lapeni do pastí ve zlé době, když

was a food hunter. The results of hunting must ever vary, and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

86:1.2 (950.4) The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

86:1.3 (950.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

86:1.4 (950.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

86:1.5 (951.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

86:1.6 (951.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: “I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befell them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them.”

náhle na ně padne“.

2. ZOSOBNĚNÍ NÁHODY

Úzkost byla přirozeným stavem mysli divocha. Když se muži a ženy stanou oběťmi přehnané úzkosti, jednoduše se vracejí do přirozeného stavu svých velmi vzdálených předků; a když úzkost začíná být opravdově bolestivá, potlačuje aktivitu a neomylně způsobuje evoluční změny a biologické úpravy. Bolest a utrpení jsou nezbytné pro progresivní evoluci.

Boj o přežití je tak úmorný, že některé zaostalé kmeny ještě v této době nařikají a bědují nad každým novým východem slunce. Primitivní člověk se neustále ptal: „Kdo mně mučí?“ Nenalézajíc materiální příčinu pro své utrpení, smířil se s duchovním vysvětlením. A tak se zrodilo náboženství ze strachu z tajemného, z hrůzy z neviditelného a z obavy před neznámým. Tímto způsobem, nejdříve náhoda a potom záhada vedly k tomu, že strach z přírody se stal jedním z faktorů v boji o přežití.

Primitivní mysl byla logická, ale byla schopna zvládnout jen několik málo rozumných asociací; mysl divocha byla nevzdělaná, naprosto jednoduchá. Jestli jedna událost následovala za druhou, divoch je považoval za příčinu a důsledek. To, co civilizovaný člověk považuje za pověrčivost, pro divocha to všechno byla prostá neznalost. Lidstvo se pomalu učí, že mezi záměrem a výsledkem nemusí být žádná spojitost. Lidé teprve nyní začínají chápat, že zpětné vazby bytí vznikají mezi činy a jejich důsledky. Divoch se snaží zosobňovat všechno nehmatatelné a abstraktní; tímto způsobem se příroda i náhoda zosobňují jako démoni—duchové—a později jako bohové.

Člověk má přirozený sklon věřit, že to, co pokládá pro sebe za nejlepší, je v jeho bezprostředním či vzdáleném zájmu; vlastní zájem značně zatemňuje logiku. Rozdíl mezi myšlením divocha a civilizovaného člověka je více v obsahu než v podstatě, více v rozsahu než v kvalitě.

Ale pokračovat v připisování těžko pochopitelných věcí nadpřirozeným příčinám není nic menšího než líný a pohodlný způsob vyhýbat se všem formám těžké intelektuální práce. Štěstí je pouze vytvořený výraz pro zakrytí nevysvětlitelného v jakékoliv epoše lidské existence; označuje ty jevy, které lidé nejsou schopni, nebo ochotni pochopit. Náhoda je slovo, které znamená, že člověk je příliš nevědomý či pohodlný poznat příčiny. Lidé považují přírodní událost za neštěstí nebo smůlu jenom tehdy, když

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

86:2.1 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

86:2.2 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each new sunrise. Primitive man constantly asked, "Who is tormenting me?" Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

86:2.3 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results. Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

86:2.4 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

86:2.5 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are

postrádají zvědavost a představivost, když rasám chybí iniciativa a touha po poznání. Zkoumání jevů života dříve či později zničí víru člověka v náhodu, štěstí a takzvané nehody a zamění je za vesmírný zákon a řád, kde všem důsledkům předcházejí jasné příčiny. Takto je strach z bytí nahrazen radostí ze života.

Dívoch se díval na celou přírodu jako na živou, jakoby něčím ovládanou. Civilizovaný člověk stále ještě nakopává a proklíná ty neživé předměty, které se mu dostanou do cesty a on do nich naráží. Pro primitivního člověka nebylo nikdy nic náhodného, všechno vždy bylo úmyslné. Sféra osudu, funkce štěstí a duchovní svět byly pro něho stejně tak neorganizovanými a nahodilými, jako byla primitivní společnost. A na štěstí bylo pohlíženo jako na vrtošivou a náladovou reakci světa duchů; později jako na rozmarnost bohů.

Ale ne všechna náboženství vznikla z animismu. Současně s animismem existovaly jiné představy o nadpřirozenu a tyto víry také vedly k uctívání. Naturalismus není vírou—je to výsledek víry.

3. SMRT—NEVYSVĚTLITELNÁ

Pro vyvíjejícího se člověka byla smrt největším otřesem, nejkomplikovanější kombinací náhody a záhady. Nebyla to posvátnost života, ale trauma ze smrti, které vzbuzovalo strach a tímto účinně podporovalo zbožnost. Mezi divochy smrt nastala obvykle v důsledku násilí, takže nenásilná smrt byla stále větší záhadou. Smrt jako přirozený a očekávaný konec života byla nepochopitelná pro vnímání primitivních lidí a bylo zapotřebí mnoho věků, než člověk pochopil její nevyhnutelnost.

Pradávný člověk přijal život jako daný fakt, zatímco smrt považoval za určitý typ potrestání. Všechny rasy mají své legendy o lidech, které minula smrt—pozůstatky raného vztahu ke smrti. V mysli člověka již existovala mlhavá představa o neurčitém a neřízeném světě duchů—oblast, ze které přichází všechno to, co je nevysvětlitelné v lidském životě a smrt byla přidána na tento dlouhý seznam nevysvětlitelných a neobjasněných jevů.

Zpočátku se myslelo, že všechny lidské nemoci a přirozená smrt jsou způsobeny vlivem duchů. Dokonce i v dnešní době některé civilizované rasy považují nemoc za něco, co bylo způsobeno „nepřítelem“ a aby ji vyléčily, spoléhají na náboženské obřady. Pozdější a komplexnější teologické systémy stále připisují smrt působení světa duchů; to všechno vedlo ke vzniku takových doktrín, jako je dědičný hřích a pád člověka.

Uvědomění si své nemohoucnosti před

destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

86:2.6 (952.1) The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

86:2.7 (952.2) But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were contemporaneous with animism, and these beliefs also led to worship. Naturalism is not a religion—it is the offspring of religion.

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

86:3.1 (952.3) Death was the supreme shock to evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

86:3.2 (952.4) Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

86:3.3 (952.5) All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by “the enemy” and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

86:3.4 (952.6) It was the realization of impotency

mocnými silami přírody, společně s poznáním lidské slabosti před pohromami nemoci a smrti, přinutilo divocha hledat pomoc u nadmateriálního světa, který si matně představoval jako zdroj těchto záhadných ran osudu.

4. PŘEDSTAVA O DALŠÍM ŽIVOTĚ PO SMRTI

Představa nadmateriálního aspektu smrtelné osobnosti se zrodila z nevědomé a čistě náhodné asociace událostí každodenního života a snů o démonech. Současné snění několika členů kmene o zemřelém náčelníkovi postačilo k vytvoření přesvědčivého důkazu o tom, že starý náčelník se opravdu vrátil v nějaké formě. To všechno bylo příliš opravdové pro divocha, který se probudil z takového snu celý propocený, chvějící se a křičící.

Snový původ víry v budoucí život vysvětluje tendenci si vždy představovat neviditelné věci jako věci viditelné. A brzy tato nová představa o budoucím životě začala účinně působit jako protilátka proti strachu ze smrti, spojeného s biologickým pudem sebezáchovy.

Pravěkého člověka také velmi znepokojovalo jeho dýchání, především v chladném podnebí, kdy se při vydechování objevoval kouř. Dech života byl považován za jeden z jevů, který odděloval živé od mrtvých. Člověk věděl, že dech může opustit tělo a jeho sny o děláni všech různých podivných věcí, přestože spí, ho přesvědčily o tom, že v člověku existuje něco nemateriálního. Nejprimitivnější představa o lidské duši, démonu, vznikla ze systému představy o dýchání a snění.

Časem divoch vnímal sebe dvojité—tělo a dech. Dech bez těla se rovnal duchu, démonu. Ačkoliv démoni, či duchové měli jednoznačný lidský původ, byli považováni za nadlidi. A tato víra v existenci beztělných duchů očividně vysvětlovala výskyt neobyčejných, zvláštních, neobvyklých a nevysvětlitelných jevů.

Primitivní teorie o životě po smrti nebyla nutně vírou v nesmrtelnost. Bytosti, které neuměly počítat do dvaceti, by stěží pochopily nekonečnost a věčnost; ony raději uvažovaly o opakujících se inkarnacích.

Oranžová rasa byla obzvláště oddána víře v převtělování a reinkarnaci. Tato představa o reinkarnaci vznikla z pozorování podobných dědičných a povahových rysů předků u potomků. Zvyk pojmenovat děti po prarodičích a jiných

before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

86:4.1 (952.7) The concept of a supermaterial phase of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

86:4.2 (953.1) The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

86:4.3 (953.2) Early man was also much concerned about his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

86:4.4 (953.3) Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

86:4.5 (953.4) The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

86:4.6 (953.5) The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after

předcích byl kvůli víře v reinkarnaci. Některé pozdější rasy věřily, že člověk umře třikrát až sedmkrát. Tato víra (pozůstatky Adamova učení o obytných světech) a mnoho dalších zbytků zjeveného náboženství mohou být nalezeny mezi, po jiné stránce absurdními, teoriemi barbarů dvacátého století.

Pradávný člověk neměl žádné představy o pekle, nebo o budoucím potrestání. Divoch se díval na budoucí život naprosto stejně jako na stávající, ale bez jakékoliv smůly. Později se objevila představa o rozdílném osudu dobrých duchů a zlých duchů—nebe a peklo. Ale protože mnohé primitivní rasy věřily, že člověk odejde do příštího života ve stejném stavu v jakém ho opustil, nechťely příliš zestárnout a sejit věkem. Starší lidé se raději nechali zabít předtím, než se stali příliš nemohoucími.

Téměř každá skupina měla rozdílnou představu o osudu duchů. Řekové věřili, že slabí lidé musí mít slabé duše; proto vymysleli podsvětí jako vhodné místo pro přijímání takových chudokrevných duší. Také se věřilo, že tito chatrní lidé mají kratší stíny. Raní Andité si mysleli, že jejich duše se vracejí do domovské země předků. Číňané a Egypťané kdysi věřili, že duše a tělo zůstávají pospolu. U Egypťanů to vedlo ke stavění důkladných hrobek a snahám zachovat tělo. Také novodobé národy se snaží zastavit rozklad mrtvého těla. Hebrejci si představovali, že duchovní kopie jedince odešla do Šeólu, odkud se již nemůže vrátit do světa živých. To byl důležitý krok vpřed v učení o evoluci duše.

grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

86:4.7 (953.6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived. But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

86:4.8 (953.7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. POJEM DÉMON-DUŠE

Nemateriální část člověka byla nazývána různě: démonem, duchem, stínem, přízrakem, strašidlem a později duší. Pro pradávného člověka byla duše jeho dvojníkem, existujícím ve snu; ve všech ohledech byla zcela stejná jako samotný smrtelník, kromě toho, že nereagovala na dotek. Víra ve dvojníky, existujících ve snu vedla přímo k představě, že všechny živé i neživé věci mají duši, právě tak jako lidé. Tato představa dlouhou dobu udržovala víru v přírodní duchy; Eskymáci si stále ještě představují, že všechno v přírodě má duchovní podstatu.

Démona-duši bylo možno slyšet a vidět, ale nebylo možno se ho dotýkat. Postupně lidské snění vedlo k takovému rozvoji a rozšíření aktivit vyvíjejícího se duchovního světa, že smrt byla nakonec považována za „vypuštění ducha.“ Všechny primitivní kmeny, kromě těch jen málo nad úroveň zvířat, si vytvořily nějakou představu o

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

86:5.1 (953.8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul*. The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal himself except that it was not responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

86:5.2 (954.1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as "giving up the ghost." All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As

duši. S pokrokem civilizace byla tato pověřivá představa o duši zničena a člověk je zcela odkázán na zjevení a na osobní náboženskou zkušenost s touto novou idejí duše jako společného výtvaru smrtelné mysli, uvědomující si Boha a v něm přebývajícím božím duchu—Ladičí Myšlení.

Pradávní smrtelníci obvykle nedokázali rozlišovat pojmy pobývajících duch a duše evoluční podstaty. Divoch byl velmi zmaten z toho, zdali démon-duše měla svůj původ v těle, anebo byla vnější silou, ve které se nacházelo tělo. Absence logického uvažování v přítomnosti zmatenosti vysvětluje všeobecné rozpornosti v pohledu divocha na duše, demony a duchy.

Myslelo se, že duše je spojena s tělem tak, jako vůně s květinou. Pravěcí lidé věřili, že duše může opustit tělo různými způsoby:

1. Běžnou, nebo krátkodobou mdlobou.
2. Ve spánku, přirozeným sněním.
3. Koma a bezvědomí, spojené s nemocí a nehodami.
4. Smrt—opuštění těla natrvalo.

Divoch považoval kýchání za nezdařenou snahu duše uniknout z těla. Tělo bylo schopno překazit pokus duše o únik, když bylo ve stavu bdělosti a ostražitosti. Později bylo kýchání vždy doprovázeno některými nábožnými výrazy, jako například: Bůh Ti žehnej!"

V dávné minulosti byl spánek považován za důkaz toho, že démon-duše se může vzdálit od těla a věřilo se, že může být zavolána zpět vyřčením nebo zakřičením jména spícího. Lidé si mysleli, že v jiných formách bezvědomí je duše více vzdálená, pravděpodobně usilující o únik natrvalo—blížící se smrt. Na sny bylo pohlíženo jako na zážitky duše během spánku, když je dočasně mimo tělo. Divoch věřil, že jeho sny jsou stejně skutečné, jako každá jiná jeho zkušenost v bdělém stavu. Dávní lidé měli ve zvyku budit spící pomalu, aby se duše mohla včas vrátit zpět do těla.

Ve všech dobách lidé měli hrůzu z nočních strašidel a Hebrejci nebyli výjimkou. Oni skutečně věřili, že Bůh k nim ve snech mluví, navzdory Mojžíšovým zákazům této ideje. A Mojžíš měl pravdu, protože obyčejné sny nejsou metody, používané osobnostmi duchovního světa, když chtějí komunikovat s materiálními bytostmi.

Starodávní lidé věřili, že duše mohou vstoupit do zvířat, nebo i do neživých předmětů. Tato

civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

86:5.3 (954.2) Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

86:5.4 (954.3) The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

- 86:5.5 (954.4) 1. Ordinary and transient fainting.
- 86:5.6 (954.5) 2. Sleeping, natural dreaming.
- 86:5.7 (954.6) 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.
- 86:5.8 (954.7) 4. Death, permanent departure.

86:5.9 (954.8) The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as "God bless you!"

86:5.10 (954.9) Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

86:5.11 (954.10) All down through the ages men have stood in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for ordinary dreams are not the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

86:5.12 (954.11) The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects.

představa zvířecí identity vyvrcholila ve víru ve vlkodlaka. Ve dne mohl být člověk zákona poslušný občan, ale v noci ve spánku jeho duše mohla vstoupit do vlka, nebo nějakého jiného zvířete a páchat noční pustošení.

Primitivní lidé si mysleli, že duše je spojena s dechem a že její schopnosti se mohou přenášet či předávat dechem. Odvážný náčelník dýchal na novorozeně a tím předával odvahu. Obřad udělení Svatého Ducha raných křesťanů byl doprovázen dýcháním na kandidáty. Žalmista řekl: „Slovem Hospodina bylo vytvořeno nebe a jeho dechem všechny nebeské bytosti.“ Dlouhou dobu přetrvával zvyk, že nejstarší syn se snažil zachytit dech svého umírajícího otce.

Později přišel stín, který vzbuzoval stejný strach a úctu jako dech. Odraz člověka ve vodě bylo také něco, na co se někdy pohlíželo jako na dvojníka a zrcadla byla uctívána s pověřčivým strachem. Dokonce ještě nyní mnoho civilizovaných lidí v případě smrti otáčí zrcadlo ke stěně. Některé zaostalé kmeny stále věří, že vytváření obrázků, kreseb, předloh anebo podobizen vylučuje celou duši, nebo její část, z těla; proto je to zakázané.

Duše se všeobecně ztotožňovala s dechem, ale různé národy ji také umístily do hlavy, vlasů, srdce, jater, krve a tuku. Fráze „vyvolat krev Ábela ze země“ je vyjádřením dávné víry v přítomnost démona v krvi. Semité učili, že duše sídlí v tělesném tuku a mnoho národů zakazovalo živočišný tuk jíst. Lov lebek byl způsob získat duši nepřitele, což bylo i skalpování. V nedávné době oči začaly být považovány za okna duše.

Ti, kteří se drželi učení o třech nebo čtyřech duších věřili, že ztráta jedné duše znamenala potíže, dvou nemoc a tří smrt. Jedna duše žila v dechu, jedna v hlavě, jedna ve vlasech a jedna v srdci. Nemocným bylo doporučováno procházet se na otevřeném vzduchu s nadějí, že znovu získají zpět svoje zbloudilé duše. O velkých šamanech se předpokládalo, že vymění nezdravou duši nemocného člověka za novou—“znovuzrození.“

U dětí Badonana se vyvinula víra ve dvě duše: dechu a stínu. Rané noditské rasy se domnívaly, že člověk je složen ze dvou osob—duše a těla. Tato filozofie lidského bytí se později odrazila v postojích Řeků. Sami Řekové věřili ve tři duše; rostlinná duše přebývala v žaludku, živočišná v srdci a intelektuální v hlavě. Eskymáci věří, že člověk má tři části: tělo, duši a jméno.

This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

86:5.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: “By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth.” It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

86:5.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

86:5.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The “crying out of Abel’s blood from the ground” is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy’s soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

86:5.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the “new birth.”

86:5.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of two persons, soul and body. This philosophy of human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts:

body, soul, and name.

6. PROSTŘEDÍ DÉMONŮ-DUCHŮ

Člověk zdědil přírodní prostředí, vytvořil sociální prostředí a vymyslel prostředí démonů. Stát je reakcí člověka na jeho přírodní prostředí, rodina—na jeho sociální prostředí, církev—na jeho iluzorní prostředí démonů.

Již na samém počátku historie lidstva se v realnost imaginárního světa démonů a duchů všeobecně věřilo a tento nově vymyšlený svět duchů se stal jednou z mocných sil v primitivní společnosti. Se vznikem tohoto nového faktoru v myšlení a jednání člověka se navždy změnil intelektuální a morální život celého lidstva.

Strach smrtelného člověka naplnil tento iluzorní a ignorantický svět všemi následnými pověrami a vírami primitivních národů. Před dobami božazjevení to bylo jediné náboženství člověka a do dnešního dne mnohé národy mají pouze toto primitivní evoluční náboženství.

S postupem evoluce se štěstí začalo spojovat s dobrými duchy a smůla se zlými duchy. Potíže, spojené s vynucenou adaptací na měnící se životní prostředí, byly považovány za neštěstí, za nelibost duchů-démonů. Primitivní člověk ze svého vrozeného pudu uctívat a ze své mylné představy o náhodě postupně vyvinul náboženství. Civilizovaný člověk činí opatření na překonání těchto nahodilých událostí; moderní věda uvádí přesné matematické výpočty namísto vymyšlených duchů a náladových bohů.

Každá nová generace se usmívá nad pošetilými pověrami svých předků, zatímco sama pokračuje v udržování takových mylných myšlenek a falešného uctívání, které budou důvodem pro další usmívání se ze strany jejich osvícených potomků.

Ale nakonec, mysl primitivního člověka se začala zabývat myšlenkami, které přesahovaly všechny jeho vrozené biologické pudy; konečně člověk začínal vyvíjet umění života, založeném na něčem větším, než na reakci na materiální popudy. Začaly se objevovat počátky primitivní filozofie způsobu života. Blížilo se objevení nadpřirozených norem života, protože když rozhněvaný duch-démon přinese neštěstí a dobře naladěný štěstí, tak potom stejným způsobem musí být regulováno lidské jednání. Tak konečně vznikl pojem dobra a zla; a to všechno ještě dávno předtím, než se na zemi objevilo jakékoliv zjevení.

Se vznikem těchto pojmů začala dlouhá a marná snaha usmířit věčně neusmířitelné duchy,

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

86:6.1 (955.6) Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

86:6.2 (955.7) Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

86:6.3 (955.8) Into this major premise of illusion and ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

86:6.4 (955.9) As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

86:6.5 (956.1) Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on the part of enlightened posterity.

86:6.6 (956.2) But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly. The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

86:6.7 (956.3) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits,

otrocká svázanost s evolučním posvátným strachem—dlouhodobé plýtvání lidskými silami na hrobky, chrámy, oběti a kněžstvo. Zaplacená cena byla nesmírná a děsivá, ale všechno to stálo zato, protože člověk v tomto ohledu dosáhl přirozeného uvědomění dobra a zla; narodila se lidská etika!

the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. FUNKCE PRIMITIVNÍHO NÁBOŽENSTVÍ

Dívoch cítil potřebu jistoty a proto byl ochoten platit velkou cenu v podobě strachu, pověrčivosti, obavy a darů kněžím za svoji pojistku magické jistoty proti neštěstí. Primitivní zbožnost byla jednoduše placením pojistného na zajištění proti nebezpečím, číhajících v lesích; civilizovaný člověk platí materiální pojistné proti nehodám při práci a pro nutné případy moderního způsobu života.

Současná společnost přesouvá záležitost pojištění z oblasti kněží a náboženství do oblasti ekonomické. Náboženství se stále více zabývá jistotou života po smrti. Dnešní lidé, alespoň ti myslící, již neplatí ničivé poplatky, aby jim zajistili štěstí. Náboženství pomalu stoupá k vyšším filozofickým úrovním na rozdíl od své bývalé funkce jako jistoty proti neštěstí.

Ale tyto starodávné představy o zbožnosti pomáhaly lidem, aby se neodevzdávali osudu a nestali se beznadějně pesimistickými; oni věřili, že mohou udělat alespoň něco, aby ovlivnili svůj osud. Zbožnost, která byla založena na strachu z démonů, vštípila lidem potřebu ovládat své jednání, protože existoval nadmateriální svět, který řídil lidský osud.

Současné civilizované rasy se právě nyní zbavují strachu z démonů jako vysvětlení štěstí a běžných nepravidelností bytí. Lidstvo se postupně osvobozuje z toho zjetí, ve kterém neštěstí bylo vysvětlováno jednáním démonů-duchů. Ale přestože lidé opouštějí mylnou teorii o tom, že duchové zapříčiňují těžké rány osudu, projevují překvapující ochotu přijmout téměř stejně chybné učení, které je vede k tomu, že připisují všechny lidské nerovnosti politickým chybám, sociální nespravedlnosti a průmyslové soutěživosti. Ale nové zákonné systémy, narůstající dobročinnost a přibývající reorganizace průmyslu, jakkoliv jsou prospěšné, nemohou napravit skutkovou podstatu narození a neštěstí života. Pouze pochopení faktů a moudré zacházení se zákony přírody umožní člověku dosáhnout toho, co chce a předejít tomu, co nechce. Vědecké poznání, vedoucí k vědecké činnosti, je jedinou protilátkou proti takzvaným nezaviněným nemocem.

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

86:7.1 (956.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

86:7.2 (956.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

86:7.3 (956.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct*, that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

86:7.4 (956.7) Modern civilized races are just emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization, however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

Průmysl, válka, otroctví a občanská vláda byly důsledkem sociální evoluce člověka v jeho přirozeném prostředí; podobně vznikla zbožnost jako jeho reakce na iluzorní prostředí imaginárního světa duchů. Zbožnost byla evolučním rozvojem sebezabezpečení a účinkovalo to, bez ohledu na to, že to byl od počátku chybný koncept a byl doslova nelogický.

Primitivní zbožnost připravila půdu lidské mysli mocnou a hroživou silou nesprávného strachu pro poskytnutí v dobré víře duchovní síly nadpřirozeného původu—Ladiče Myšlení. A božští Ladiči od té doby usilují o přeměnu strachu před Bohem v lásku k Bohu. Evoluce může být pomalá, ale je neomylně účinná.

[Představeno Večerní Hvězdou Nebadonu.]

86:7.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

86:7.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

86:7.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

Kapitola 87. Kulty duchů

⇐ 086

Kniha Urantia

088 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 87 KULTY DUCHŮ

Sekce

Úvod

1. Strach z duchů
2. Usmiřování duchů
3. Uctívání předků
4. Dobří a zlí duchové
5. Evoluce kultu duchů
6. Zaklínání a vymítání
7. Podstata kultu

PAPER 87 THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction

1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

Úvod

KULT duchů vznikl jako protiváha vrtošivé smůle; jeho primitivní nábožné rituály byly výsledkem strachu z neštěstí a nesmírné hrůzy ze smrti. Žádné z těchto raných náboženství nemělo příliš společného s poznáním Božstva či s úctou k nadlidskému; jejich obřady byly většinou prohibitivní, zaměřené na vyloučení, vypuzení nebo vyhnání démonů. Kult duchů nebyl nic víc než pojistkou proti neštěstí; neměl vůbec nic společného s investicemi, které přinesou vyšší a budoucí výnosy.

Po dlouhou dobu člověk vedl s kultem duchů krutý boj. Nic v historii lidstva nedokázalo vyvolat větší soucit, než tento obraz nejhlubšího zotročení člověka strachem z démonů-duchů. Se zrodem právě tohoto samého strachu lidstvo začalo vylepšovat evoluci náboženství. Lidská představivost se odpoutala od břehů svého já a nezakotví, dokud nedospěje ke koncepci opravdového Božstva, skutečného Boha.

1. STRACH Z DUCHŮ

INTRODUCTION

87:0.1 (958.1) THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

87:0.2 (958.2) Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man's abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

1. GHOST FEAR

Smrt vzbuzovala strach, protože znamenala osvobození dalšího ducha z jeho fyzického těla. Pradávní lidé dělali všechno možné pro to, aby předešli smrti, aby se vyhnuli nevyhnutelnému boji s nových duchem. Oni se vždy úzkostlivě snažili přemluvit ducha, aby opustil místo smrti a odešel do záhrobního světa. Duch vyvolával největší strach v domnělé přechodné době mezi jeho objevením se ve chvíli smrti a jeho pozdějším odchodem do země duchů, což byla mlhavá a primitivní představa o pseudonebi.

Ačkoliv divoch připisoval duchům nadpřirozené schopnosti, skoro vůbec si nemyslel, že mají nadpřirozenou inteligenci. Používalo se mnoho triků a lstí ve snaze oklamat a podvést duchy. Civilizovaný člověk stále ještě hodně věří v to, že viditelným projevem zbožnosti nějakým způsobem oklame i vševědoucí Božstvo.

Primitivní lidé se báli nemoci, protože zjistili, že často byla poslem smrti. Jestliže šaman kmene nedokázal vyléčit postiženého jedince, byl tento nemocný člověk obvykle přestěhován z rodinné chýše do nějaké malé, anebo byl ponechán venku, aby tam umřel sám. Obvykle byl dům, ve kterém nastala smrt, zničen; jestli zničen nebyl, tak se mu vždy vyhýbalo a tento strach bránil dávnému člověku stavět důkladná obydlí. To byl také důvod proti zakládání trvalých vesnic a měst.

Když zemřel člen klanu, divoši celou noc seděli a povídali si spolu, protože se báli, že by také zemřeli, kdyby usnuli v blízkosti mrtvol. Nakažení od mrtvol dotvrzovalo strach z mrtvého a všechny národy, v té či jiné době, používaly propracované očišťovací obřady za účelem očistit daného člověka po kontaktu s mrtvým. Pradávní lidé věřili, že mrtvole musí být poskytnuto světlo; mrtvé tělo nesmělo nikdy zůstat ve tmě. Ve dvacátém století stále hoří svíčky kolem rakve a lidé stále sedí u mrtvého těla. Takzvaný civilizovaný člověk ještě doposud zcela neodstranil strach z mrtvých těl ze své filozofie života.

Ale, přes všechny tento strach, lidé se stále snažili oklamat duchy. Jestli dům, ve kterém zemřel člověk, nebyl zničen, mrtvola byla vynesena otvorem ve zdi, nikdy ne dveřmi. Tato opatření byla zavedena na oklamání ducha, aby se zabránilo jeho dalšímu setrvávání a proti jeho návratu. Pozůstalí se vraceli z pohřbu jinou cestou ze strachu, že by je duch sledoval. Zpětná chůze a řada dalších taktik byly používány na ochranu před návratem ducha z hrobu. Aby ducha oklamali, muži si často vyměňovali oblečení se ženami. Smuteční oblečení bylo navrženo tak, aby zamaskovalo pozůstalé; později mělo vyjádřit úctu

87.1.1 (958.3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the scene of death, to embark on the journey to deadland. The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87.1.2 (958.4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87.1.3 (958.5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87.1.4 (958.6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

87.1.5 (959.1) But despite all this fear, men still sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost. Mourning costumes were designed to disguise survivors; later on, to show

mrtvému a tímto způsobem usmířit duchy.

respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. USMIŘOVÁNÍ DUCHŮ

Negativní záměr usmiřovat duchy se v nábožnosti objevil dávno před pozitivním záměrem duchy o něco žádat a prosit. První lidské způsoby uctívání byly projevy obrany, ne úcty. Novodobý člověk pokládá za moudré mít pojištění proti požáru; tak i divoch si myslel, že je moudré být pojištěn proti duchům, přinášející neštěstí. Snaha zajistit takovou ochranu dala vzniknout metodám a rituálům kultu duchů.

Kdysi si lidé mysleli, že největším přáním ducha je rychlé „uložení“, aby mohl nerušeně odejít do záhrobního světa. Jakékoliv pochybení, nebo vynechání něčeho při vykonávání rituálu ukládání ducha zaručeně pozdilo jeho návrat do země duchů. O tomto se myslelo, že to znepokojí ducha a takový rozhněvaný duch byl považován za příčinu nesnází, pohromy a neštěstí.

Pohřební obřad vznikl ze snahy člověka přimět duši ducha, aby odešla do svého budoucího domova a pohřební promluva měla za účel informovat nového ducha jak se tam dostat. Bylo zvykem zajistit jídlo a ošacení na duchovu cestu a tyto předměty se pokládaly do hrobu, nebo vedle něho. Divoch věřil, že je zapotřebí doba tří dnů až jednoho roku na „uložení ducha“—na to, aby opustil okolí hrobu. Eskymáci stále věří, že duše zůstává s tělem tři dny.

Po smrti se dodržovalo mlčení, nebo smutek, aby nebyl duch přilákan zpět domů. Běžnou formou smutku bylo sebetřýznění—způsobení tělesných ran. Mnoho pokrokových učitelů se snažilo tomuto zamezit, ale bezúspěšně. Myslelo se, že půst a jiné formy sebezapření utěší duchy, kteří nacházeli potěšení v potížích živých v přechodném období, kdy se potloukali kolem před svým vlastním odchodem do záhrobního světa.

Dlouhá a častá období smuteční nečinnosti byla jednou z velkých překážek rozvoji civilizace. Každý rok byly doslova promarněny týdny a dokonce měsíce tímto neproduktivním a zbytečným truchlením. Skutečnost, že profesionální truchlící byli najímáni pro pohřební obřady ukazuje, že truchlení bylo rituálem a ne opravdovým projevem zármutku. Současní lidé mohou oplakávat mrtvé z úcty a kvůli bolesné ztrátě, ale pradávni lidé to dělali ze strachu.

Jména mrtvých se nikdy nevyslovovala. De facto byla často z jazyka vyloučena. Tato jména se stala tabu a proto tímto způsobem byly jazyky

2. GHOST PLACATION

87:2.1 (959.2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

87:2.2 (959.3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly “laid” so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:2.3 (959.4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to “lay the ghost” — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

87:2.4 (959.5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

87:2.5 (959.6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement, but the ancients did this because of *fear*.

87:2.6 (959.7) The names of the dead were never spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in

neustále ochuzovány. To nakonec vedlo k rozšiřování symbolické řeči a obrazných výrazů, takových jako „jméno, nebo den, o kterých nikdo nemluví.“

V dávné minulosti se tak lidé usilovně snažili zbavit ducha, že mu nabízeli všechno, co jen bylo možno chtít během života. Duchové chtěli ženy a služebníky; majetný divoch počítal s tím, že alespoň jedna otrokyně bude s ním zaživa pohřbena, když on zemře. Později se stalo zvykem, že vdova spáchala sebevraždu na hrobě svého manžela. Když zemřelo dítě, často byla uškrcena matka, nebo teta či babička, aby dospělý duch mohl doprovázet a pečovat o ducha dítěte. A ti, kteří se takto vzdali svých životů, to dělali velmi ochotně; ve skutečnosti, kdyby porušili zvyk, strach z hněvu ducha by obral jejich život o těch několik málo radostí, kterých se primitivním lidem dostávalo.

Bylo zvykem, že když zemřel náčelník, připravilo se velké množství předmětů, aby ho doprovázely na jeho další cestě; když zemřel otrokář, otroci se zabili, aby mu mohli sloužit v zemi duchů. Na ostrově Borneo tento zvyk stále ještě udržují; otrok je ubodán k smrti, aby jako duch doprovázel svého zemřelého pána. Věřilo se, že duchové zabitých osob se těší na to, že budou mít duchy svých vrahů za otroky; tato představa podnítila lidi k lovení hlav.

Lidé věřili, že duchové mají rádi vůni jídla; kdysi bylo nabízení jídla u pohřebních hostin všeobecným jevem. Primitivní metodou žádosti o milosrdenství, ještě před jezením, bylo hození kousku jídla do ohně za účelem uspokojit duchy a přitom se mumlalo zaříkadlo.

O mrtvých se myslelo, že použijí duchy nástrojů a zbraní, které používali ve svých životech. Rozbít předmět znamenalo „zabít ho“, čímž se uvolnil jeho duch a odešel sloužit do země duchů. Také se konaly majetkové oběti spalováním či zakopáváním. Plýtvání při starověkých pohřbech bylo nesmírné. Pozdější rasy dělaly při těchto obětech smrti papírové modely a nahrazující kresby namísto opravdových předmětů a osob. Obrovský pokrok v civilizaci nastal tehdy, když rodové dědictví nahradilo spalování a zakopávání majetku. Irokézští indiáni provedli mnoho reforem proti plýtvání, spojené s pohřebními obřady. A zachování majetku jim umožnilo stát se nejmocnějšími ze severních červených lidí. O současném člověku se předpokládá, že nemá strach z duchů. Ale zvyk je silný a mnoho pozemského bohatství se stále plýtvá na pohřební rituály a úmrtní obřady.

this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as “the name or day one never mentions.”

87:2.7 (960.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

87:2.8 (960.2) It was customary to dispatch a large number of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the ghost journey with his deceased master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

87:2.9 (960.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

87:2.10 (960.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to “kill it,” thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

3. UCTÍVÁNÍ PŘEDKŮ

3. ANCESTOR WORSHIP

Rozvoj kultu duchů nevyhnutelně vedl k uctívání předků, protože se to stalo spojujícím článkem mezi obyčejnými démony a vyššími duchy—předchůdci bohů. Raní bohové byli prostě oslavováni zemřelí lidé.

Uctívání předků mělo zpočátku blíže ke strachu než k uctívání, ale taková víra rozhodně přispěla k dalšímu šíření strachu před duchy a jejich uctívání. Oddaní vyznavači raných kultů uctívání duchů předků se dokonce báli ze strachu zívnout, aby v tu chvíli do jejich těla nevstoupil zlý duch.

Tradice osvojování dětí vznikla ze snahy mít někoho, kdo po smrti nabídne oběti za pokoj a blahobyt duše. Divoch žil ze strachu před duchy svých soukmenovců a svůj volný čas trávil přípravou pro bezpečný doprovod svého vlastního ducha po smrti.

Většina kmenů zavedla alespoň jednou za rok svátek všech duší. Římané měli dvanáct takových svátků a s nimi spojené obřady každý rok. Polovina všech dnů v roce byla věnována nějakému druhu obřadu, spojeného s těmito starodávnými kulty. Jeden římský císař se pokusil reformovat tyto zvyky snížením počtu svátečních dnů na 135 za rok.

Kult ducha se neustále vyvíjel. Tak jak duchové byli viděni jako přecházející z nedokonalého stadia na vyšší stupeň bytí, tak rozvoj kultu nakonec dospěl k uctívání nebeských duchů a také bohů. Ale bez ohledu na rozdíly se víry ve vyspělejší duchy, všechny kmeny a rasy kdysi jednou věřily na démony.

4. DOBŘÍ A ZLÍ DUCHOVÉ

Strach před duchy byl zdrojem všech světových náboženství; a mnohé kmeny lpěly věky na staré víře v duchy jednoho typu. Učili, že člověk měl štěstí, protože duch byl uspokojen. Když měl smůlu, znamenalo to, že duch se zlobil.

Jak se s rozvojem kultu duchů šířil strach před nimi, objevila se představa o duších vyššího typu, duších, které nebylo možno jednoznačně ztotožnit s žádným konkrétním člověkem. Byli to vyšší, osvícení duchové, kteří postoupili přes svět démonů do vyšších sfér světa duchů.

Představa existence dvou druhů duchů se postupně pomalu rozšířila po celém světě. Tento nový dualistický spiritismus se nemusel šířit od kmene ke kmeni; vznikl nezávisle ve všech koutech světa. Ve svém vlivu na rozvíjející se evoluční mysl, síla takové ideje nespočívá v její opravdovosti či smysluplnosti, ale spíše v její pochopitelnosti a možnosti všeobecného, rychlého

87:3.1 (960.5) The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

87:3.2 (960.6) Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

87:3.3 (960.7) The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

87:3.4 (960.8) Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

87:3.5 (961.1) The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

87:4.1 (961.2) Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

87:4.2 (961.3) As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its *vividness* and the universality of its ready and

a jednoduchého použití.

Ještě později představivost člověka vytvořila koncepci jak dobrých, tak i zlých nadpřirozených sil; někteří démoni nikdy nevyspěli na úroveň dobrých duchů. Raný monospiritismus, založený na strachu před duchy, se postupně vyvíjel do duálního spiritismu, nového konceptu neviditelného řízení pozemských záležitostí. Konečně byly štěstí a smůla zobrazeny tak, že mají své příslušné kontrolory. A všeobecně se věřilo, že z těchto dvou typů je aktivnější a početnější ten, který přinášel neštěstí.

Když nakonec dogma o dobrých a zlých duších dozrálo, stalo se nejrozšířenějším a nejstálejším ze všech nábožných přesvědčení. Tento dualismus představoval velký nábožensko-filozofický pokrok, protože umožnil člověku vysvětlit jak štěstí, tak i neštěstí a současně mu umožnil věřit v nadmateriální bytosti, které byly do určité míry zásadové ve svém jednání. Od duchů bylo možno očekávat dobré či zlé skutky; nebyli pokládáni za úplně náladové, což si o raných démonech monospiritismu myslela většina primitivních věr. Konečně byl člověk schopen představit si nadmateriální síly, které byly zásadové ve svém chování, což byl jeden z nejvýznamnějších objevů pravdy v celé historii evoluce náboženství a rozvoji lidské filozofie.

Nicméně, evoluční náboženství zaplatilo obrovskou cenu za koncept dualistického spiritismu. Raná filozofie člověka dokázala najít soulad mezi stálostí duchů a střídavým štěstím a neštěstím v životě pouze ustanovením dvou typů duchů: dobrých a zlých. A přestože tato víra umožnila člověku sloučit proměny náhody s konceptem neměnných nadmateriálních sil, tato teorie od té doby ztěžuje věřícím lidem pochopit kosmickou jednotu. Bohům evolučního náboženství zpravidla odporují temné síly.

Tragédie toho všeho spočívá v tom, že když se tyto ideje začaly zakořeňovat v primitivní mysli člověka, v celém světě opravdu nebylo žádných zlých, nebo rozporuplných duchů. Taková nešťastná situace nenastala až do doby po Kaligastiově vzpouře a trvala pouze do Pentekosté. Koncept dobra a zla jako rovnocenných kosmických zásad existuje v hojné míře i v lidské filozofii dvacátého století. Většina světových náboženství stále ještě nese kulturní mateřské znamení dávno uplynulých dnů vznikajících kultů ducha.

5. EVOLUCE KULTU DUCHŮ

Primitivní člověk viděl duchy a demony s

simple application.

87.4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

87.4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religio-philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

87.4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been opposed by the forces of darkness.

87.4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as cosmic co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy; most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. THE ADVANCING GHOST CULT

87.5.1 (962.2) Primitive man viewed the spirits and

téměř neomezenými právy, ale bez žádných povinností; lidé si mysleli, že duchové berou člověka jako bytost s množstvím povinností, ale bez žádných práv. Věřilo se, že duchové pohlíží na člověka tak, že neustále selhává ve vykonávání svých duchovních povinností. Všeobecnou vírou lidstva bylo to, že duchové vyžadují nepřetržitou úctu v podobě služby jako daň za nezasahování do lidských záležitostí a i malá nehoda byla připisována jednání duchů. Dávní lidé se tak báli toho, že by mohli opomenout některou poctu, náležící bohům, že když přinesli oběti všem známým duchům, potom udělali další obětní obřad pro „neznámé bohy“ jen proto, aby byli v dokonalém bezpečí.

A tak teď, po jednoduchém kultu ducha, přicházejí obřady rozvinutějšího a relativně složitějšího kultu ducha-démona—službě a uctívání vyšších duchů, vytvořených v primitivní představivosti člověka. Nábožné obřady musí držet krok s evolucí a duchovním progresem. Ale rozšiřující se kult vyžadoval stále více umění sebezabezpečení ve vztahu k víře v nadpřirozené bytosti, samočinné přizpůsobení k duchovnímu prostředí. Průmyslové a vojenské organizace byly přizpůsobením se přírodnímu a sociálnímu prostředí. A tak, jak manželství vzniklo pro uspokojování potřeb dvou různých pohlaví, tak náboženská organizace vznikla jako odpověď na víru ve vyšší duchovní síly a duchovní bytosti. Náboženství představuje přizpůsobení se člověka vlastním iluzím o záhadě náhody. Strach z duchů a následné jejich uctívání byly použity jako pojistka proti neštěstí, jako způsob dosažení blahobytu.

V představách divocha se dobří duchové starají o své věci a po lidech téměř nic nepožadují. Jsou to právě zlí démoni a duchové, které je nutno udržovat v dobré náladě. Proto tedy primitivní lidé věnovali více pozornosti svým škodolibým démonům, než svým dobrotivým duchům.

Myslelo se, že zejména lidský blahobyt provokuje závist zlých duchů a jejich metoda odplaty byla provedena prostřednictvím druhého člověka a s pomocí uhrančivého pohledu. Ta fáze kultu, která byla spojena se snahou vyhnout se působení ducha, se značně zabývala intrikami uhrančivého pohledu. Strach z něho se rozšířil téměř po celém světě. Krásné ženy nosily závoj, aby byly uchráněny před uhrančivým pohledem; následně, mnoho žen, které toužily být považovány za krásné, přijalo tento zvyk. Kvůli tomuto strachu ze zlých duchů, nebylo dětem obvykle dovoleno zůstat venku po setmění a rané modlitby vždy obsahovaly prosbu „zbav nás ode všeho zlého.“

V Koránu je celá kapitola, věnovaná uhrančivému pohledu a magickým kouzlům a Židé v to naprosto věřili. Celý falický kult vznikla jako obrana proti uhrančivému pohledu.

ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the “unknown gods,” just to be thoroughly safe.

87:5.2 (962.3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

87:5.3 (962.4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

87:5.4 (962.5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the *evil eye*. That phase of the cult which had to do with spirit avoidance was much concerned with the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, “deliver us from the evil eye.”

87:5.5 (962.6) The Koran contains a whole chapter devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult grew up as a defense against the evil eye. The

Rozmnožovací orgány byly považovány za jediný fetiš, který dokázal učinit uhrančivý pohled bezmocným. Uhrančivý pohled dal vzniknout prvním pověrám o prenatálním značkování dětí—mateřských znaménkách a ve své době byl tento kult prakticky univerzální.

Závist je hluboko zakořeněná lidská vlastnost; proto ji primitivní člověk připsal svým raným bohům. A jakmile se člověk jednou pokusil duchy zmást, brzy je začal podvádět. On řekl: „jestliže duchové žálí na naši krásu a blahobyť, my se zohavíme a o našich úspěších budeme mluvit málo.“ Raná pokora nebyla proto snížením ega, ale spíše snahou oklamat závistivé duchy a zvítězit nad nimi.

Aby se předešlo žárlivosti duchů na lidský blahobyť, tak se hodně spílalo některým talismanům, nebo milované věci či osobě. Tak vznikl zvyk znehodnocovat pochvalné poznámky, týkající se sebe sama, nebo rodiny a postupně se vyvinul do civilizované skromnosti, zdrženlivosti a zdvořilosti. V souladu s tímto se stalo módním vypadat ošklivě. Krása vzbuzovala závist duchů; naznačovala hříšnou lidskou pýchu. Dívoch chtěl mít ošklivé jméno. Tento rys kultu byl značným handicapem pro rozvoj umění a svět zůstal velmi dlouhou dobu temný a ošklivý.

Pod vlivem kultu duchů byl život v nejlepším případě hrou, výsledkem jednání duchů. Budoucnost člověka byla výsledkem jeho snahy, pracovitosti či talentu jenom do té míry, do jaké tyto vlastnosti mohly být použitelné pro ovlivnění duchů. Obřady pro usmířování duchů byly těžkým břemenem a činily život únavným a doslova nesnesitelným. Od věku ke věku, z pokolení na pokolení, jedna rasa za druhou se snažily zlepšit toto dogma o vyšších démonech, ale žádná generace se to nikdy neodvážila úplně odmítnout.

Úmysly a vůle duchů se zkoumaly s pomocí prorocství, věštb a znamení. A tato poselství duchů byla vysvětlována předpovědí, jasnovidectvím, magií, očistou a astrologií. Celý kult byl systémem, určeným pro usmíření, uchlácholení a zbavení se duchů prostřednictvím tohoto maskovaného uplácení.

Tak vznikla nová a rozšířená světová filozofie, spočívající na:

1. Povinnosti—to, co se musí udělat, aby duchové byli příznivě nakloněni, nebo alespoň neutrální.

2. Dobru—správné chování a obřady, zaměřené na získání aktivního postoje duchů na svoji stranu.

3. Pravdě—správném pochopení duchů a

organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

87:5.6 (963.1) Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, "If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success." Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

87:5.7 (963.2) The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

87:5.8 (963.3) Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

87:5.9 (963.4) The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

87:5.10 (963.5) And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

87:5.11 (963.6) 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

87:5.12 (963.7) 2. *Right* — the correct conduct and ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

87:5.13 (963.8) 3. *Truth* — the correct understanding

přístupu k nim a tudíž k životu a smrti.

Nebylo to pouze ze zvědavosti, že pradávni lidé chtěli znát budoucnost; oni se chtěli vyhnout neštěstí. Věštění bylo prostě pokusem uniknout potížím. V té době sny byly považovány za proroctví, zatímco všechno neobvyklé se pokládalo za znamení. Dokonce i dnes civilizované národy upřímně věří ve znamení, symboly a jiné pověřivé pozůstatky, charakteristické pro rozvoj pradávného kultu duchů. Pomalu, velmi pomalu člověk opouští od těch metod, pomocí kterých tak pozvolna a úmorně vystoupal po evolučních stupních života.

6. ZAKLÍNÁNÍ A VYMÍTÁNÍ

Když lidé věřili pouze na demony, náboženský rituál byl více osobním, méně organizovaným. Ale s objevením víry ve vyšší duchy vznikla potřeba používat „vyšší duchovní metody“ pro jednání s nimi. Tento pokus zlepšit a propracovat metody usmiřování duchů vedl rovnou k vytvoření způsobů obrany proti duchům. Člověk se opravdu cítil bezmocný před nekontrolovatelnými silami, působící v pozemském životě a jeho pocit podřadnosti ho dohnal k pokusu nalézt nějaký kompenzující element, nějaký způsob pro vyrovnání nerovností v jednostranném boji člověka versus kosmos.

V počátcích kultu byly lidské snahy ovlivnit jednání démonů omezeny na usmiřování a na pokusy uplatit smůlu. Když rozvoj kultu dospěl ke koncepci dobrých a zlých duchů, tyto obřady se změnily v pokusy pozitivnější povahy, ve snahy získat štěstí. Nábožnost člověka již nebyla úplně negativistická, přičemž člověk se nespokojil jen se snahami získat štěstí; brzy začal vymýšlet systémy, které by mu mohly vynutit spolupráci duchů. Nábožný člověk není již déle bezbranný před neutuchajícími požadavky iluzorních duchů, které si sám vymyslel; divoch začíná vynalézat zbraně, se kterými si může vynutit zásah ducha a přivolat jeho pomoc.

První snahy člověka o obranu byly směřovány proti démonům. Jak plynuly epochy, živí začali vytvářet metody na obranu proti mrtvým. Bylo vynalezeno mnoho způsobů na zstrašování a vyhánění démonů, které je možno citovat následovně:

1. Uříznutí hlavy a svázání těla v hrobě.
2. Kamenování domu zemřelého.
3. Kastrace, nebo zlomení nohou mrtvol.

of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

87:5.14 (963.9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. COERCION AND EXORCISM

87:6.1 (963.10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized, but the recognition of higher spirits necessitated the employment of "higher spiritual methods" in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

87:6.2 (964.1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

87:6.3 (964.2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

- 87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the body in the grave.
- 87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.
- 87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.

4. Pohřbení pod kameny—jeden z původů dnešních náhrobků.

5. Kremace, pozdější vynález na zabránění potíží s duchem.

6. Hození těla do moře.

7. Vystavení těla ve volné přírodě, aby ho sežrala divoká zvířata.

Lidé věřili, že duchy vyruší a vystraší hluk; křik, zvony a bubny je odháněly od živých. A tyto prastaré metody jsou stále ještě v oblibě při „bdění“ u hrobu mrtvého. Pro zahánění nevitáných duchů se používaly páchnoucí lektvary. Vyráběly se ošklivé napodobeniny duchů, aby ti rychle utekli, když se uvidí. Věřilo se, že psi mohou odhalit příchod démonů a že dávají varování svým vytím a kohouti začnou kokrhát, když jsou nablízku. V této pověře má svůj původ větrná korouhev v podobě kohouta.

Za nejlepší ochranu proti démonům byla považována voda. Nadřazena všem ostatním druhům byla svěcená voda, což byla voda, ve které si nohy omyli kněží. Jak o ohni, tak i o vodě, se věřilo, že tvoří nepřekonatelné překážky pro demony. Římané třikrát obešli s vodou mrtvé tělo; ve dvacátém století se tělo kropí svěcenou vodou a umývání rukou na hřbitově je stále ještě židovským rituálem. Křest byl rysem pozdějšího vodního obřadu; primitivní koupel byla náboženským rituálem. Pouze v nedávné době se koupel stala hygienickým návykem.

Ale člověk se nezastavil u vyhánění démonů; prostřednictvím náboženských rituálů a jiných metod se brzy pokoušel zastavit působení duchů. Zaklínání bylo využívání jednoho ducha pro řízení nebo vyhnání druhého a tyto taktiky se také používaly pro zastrasování démonů a duchů. Koncept duálního spiritismu dobrých a zlých sil poskytl člověku dostatek příležitostí pokusit se postavit jednu sílu proti druhé, protože, když silný člověk dokázal přemoci slabšího, tak určitě silný duch dokáže ovládat nižšího démona. Primitivní proklínání byla donucovací metoda, určená k zastrasení nižších duchů. Později se tento zvyk rozšířil na vynášení kleteb na nepřátele.

Dlouhou dobu se věřilo, že navrácením zpět k používání starších obyčejů se mohou duchové a polobohové donutit k žádoucímu jednání. Stejně tak se proviňuje současný člověk. Vy oslovujete jeden druhého běžným každodenním jazykem, ale když se modlíte, uchylujete se ke staršímu stylu jiné generace, takzvanému obřadnému stylu.

87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.

87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent ghost trouble.

87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.

87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at “wakes” for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

Tím se také vysvětluje mnoho případů navrácení k náboženským obřadům sexuálního charakteru, například, k chrámové prostituci. Tyto návraty k primitivním zvykům byly považovány za spolehlivou stráž proti mnoha pohromám. Ve vnímání těchto jednoduchých lidí byly všechny takové moresy zcela zproštěny toho, co by dnešní člověk nazval promiskuitou.

Potom přišel zvyk rituálních přísah, za kterým brzy následovaly zástavy a přísežné sliby. Většina těchto přísežných slibů byla doprovázena sebemučením a sebezmrzačením; později půstem a modlitbou. Následně se na sebezapření pohlíželo jako na spolehlivou přesvědčující metodu; to především platilo v případě potlačení pohlavního pudu. A tak si primitivní člověk brzy osvojil nepopíratelnou přísnost ve svých náboženských zvycích, víru v účinnost sebemučení a sebezapírání jako rituály, schopné přinutit neochotné duchy projevit přízeň ve všem jeho utrpení a strádání.

Současný člověk se již otevřeně nesnaží vytvářet nátlak na duchy, ačkoliv stále projevuje náchylnost ke smlouvání s Božstvem. A proto stále přísahá, klepe na dřevo, drží palce a vykašlávání doprovází nějakou ošepanou frází, která kdysi byla magickým zaklínadlem.

7. PODSTATA KULTU

Životnost kultovního typu společenské organizace spočívala v tom, že poskytoval symboliku, nutnou pro zachování a stimulaci mravních postojů a náboženských projevů oddanosti. Kult vyrostl z tradic „starých rodin“ a byl zvětšen jako uznávaná instituce; všechny klany mají kult nějakého typu. Každý inspirující ideál se snaží mít nějaký zvětšující symbolismus—hledá nějakou metodu pro kulturní projev, který zaručí jeho přežití a rozšíří jeho uskutečňování. A kult dosáhne takového výsledku péčí o emoce a uspokojováním emocí.

Od samého počátku civilizace každé přitažlivé hnutí v sociální kultuře, nebo náboženském rozvoji vyvinulo rituál, symbolický obřad. Čím více byl tento rituál nevědomý, o to silněji uchvátil své stoupence. Kult chránil smýšlení a uspokojoval emoce, ale vždy byl největší překážkou na cestě k sociální přestavbě a duchovnímu progresu.

Přestože kult vždy zpomaluje sociální progres, je to politováníhodné, že tolik dnešních věřících v mravní normy a duchovní ideály nemá přiměřený symbolismus—žádný kult vzájemného zabezpečení—nic, co by dalo pocit sounáležitosti. Ale náboženský kult nemůže být vymyšlen; on

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure coercive; this was especially true in the matter of sex suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and follows expectoration with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. NATURE OF CULTISM

87:7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of “old families” and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

87:7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

87:7.3 (965.7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism — no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it

musí vzniknout. Neexistují dvě skupiny s identickými kulty, pokud jejich rituály nejsou povinně ustanoveny autoritou.

Raný křesťanský kult byl neúčinnějším, nejpřitažlivějším a nejtrvalejším rituálem, jaký byl kdy vytvořen, nebo vymyšlen, ale většina jeho hodnot byla zničena v době vědeckého věku zrušením tolika jeho původních základních principů. Křesťanský kult byl zbaven života ztrátou mnoha podstatných idejí.

V minulosti se pravda rychle vypěstovala a volně se šířila, když kult byl pružný a jeho symbolika rozpínává. Nevyčerpatelná pravda a přizpůsobitelný kult podporovaly rychlost sociálního rozvoje. Kult, nemající smysl, kazí náboženství, když se snaží potlačit filozofii a zotročit intelekt; skutečný kult se rozvíjí.

Bez ohledu na nedostatky a vady, každé nové zjevení pravdy dalo vzniknout novému kultu a také nová koncepce Ježíše musí vytvořit novou a odpovídající symboliku. Dnešní člověk musí nalézt nějakou přiměřenou symboliku pro své nové a šířící se ideje, ideály a postoje. Takové povznesené symboly musí vzejít z náboženství života, duchovní zkušenosti. A tato vyšší symbolika vyšší civilizace musí být založena na koncepci Otcovství Boha a musí být naplněna mocným ideálem bratrství člověka.

Staré kulty byly příliš egocentrické; nové musí být výplodem praktické lásky. Tak, jako staré kulty, tak i nový kult musí upevňovat postoje, uspokojovat emoce a podněcovat oddanost, ale musí dělat více: musí podporovat duchovní rozvoj, šířit kosmické významy, posilovat morální hodnoty, povzbuzovat sociální rozvoj a stimulovat vyšší typ osobního nábožného života. Nový kult musí zajistit vyšší cíle žití, které jsou jak dočasné, tak i věčné—sociální a duchovní.

Žádný kult nemůže přetrvat a přispívat k progresu sociální civilizace a individuálnímu duchovnímu rozvoji, pokud není založen na biologickém, sociologickém a náboženském významu rodiny. Přetrvávající kult musí symbolizovat to, co je trvalé v přítomnosti nekončících změn; musí oslavovat to, co sjednocuje proud stále se měnících sociální proměn. Musí se opírat o opravdové významy, povyšovat krásné vztahy a velebit správné hodnoty skutečné ušlechtilosti.

Ale nesmírné potíže v nalezení nové a uspokojivé symboliky spočívají v tom, že současní lidé, jako skupina, lpí na vědeckém stanovisku, vyhýbají se pověřivosti a odmítají nevědomost, zatímco jako jednotlivci všichni touží po tajemství a uctívají neznámé. Žádný kult nemůže přežít, pokud neztělesňuje nějaké mocné tajemství a skrývá něco hodně nedosažitelného.

must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87.7.4 (965.8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87.7.5 (965.9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87.7.6 (966.1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living, spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87.7.7 (966.2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are both temporal and eternal — social and spiritual.

87.7.8 (966.3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home*. A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

87.7.9 (966.4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthwhile unattainable. Again, the new

Avšak nová symbolika musí být důležitá nejenom pro skupinu, ale musí být také smysluplná pro jednotlivce. Jakékoliv prospěšné formy symboliky musí být takové, které může jednotlivec uskutečňovat svojí vlastní iniciativou a ze kterých se může těšit také se svými druhy. Jestli by nový kult mohl být dynamický a ne statický, mohl by být opravdu cenným vkladem pro světský, tak i duchovní rozvoj lidstva.

Ale kult—systém symbolických rituálů, sloganů, nebo cílů—nebude fungovat, jestliže je příliš komplikovaný. A kromě toho, musí vyžadovat oddanost a schopnost být loajální. Každé účinné náboženství neomylně vytváří důstojnou symboliku a jeho stoupenci by měli dělat všechno pro to, aby zabránili krystalizaci svého rituálu do záhadných, přetvořených a dusících stereotypních obřadů, které jenom poškozují a zpomalují všechny sociální, morální a duchovní progres. Žádný kult nemůže přežít, jestliže brzdí morální růst a nepodporuje duchovní progres. Kult je tou kostrou, na které vyrůstá živé a dynamické tělo osobní duchovní zkušenosti—opravdové náboženství.

[Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind, both temporal and spiritual.

87:7.10 (966.5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

87:7.11 (966.6) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitola 88. Fetiše, talismany a magie

⇨ 087

Kniha Urantia

089 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 88 FETIŠE, TALISMANY A MAGIE

Sekce

Úvod

1. Víra ve fetiše
2. Evoluce fetiše
3. Totemismus
4. Magie
5. Magické talismany
6. Magické rituály

PAPER 88 FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction

1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

Úvod

PŘEDSTAVA ducha, vstupujícího do neživého předmětu, zvířete či lidské bytosti, je velmi prastarou a důstojnou vírou, existující od začátku evoluce náboženství. Toto učení o posedlosti duchem není nic jiného než fetišismus. Dívoch se neklaněl nutně před fetišem; on logicky uctíval a vážil si v něm pobývajícího ducha.

Zpočátku se věřilo, že duch fetiše je přízrak zemřelého člověka; později se mělo za to, že ve fetiších pobývají vyšší duchové. A tak kult fetiše nakonec zahrnoval všechny primitivní představy o démonech, duších, spiritech a posedlosti ďáblem.

INTRODUCTION

88:0.1 (967.1) THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetishism*. The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

88:0.2 (967.2) At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. VÍRA VE FETIŠE

Primitivní člověk vždy chtěl ze všeho neobvyklého udělat fetiš; proto objevení se mnoha fetišů bylo náhodné. Člověk onemocní, něco se stane a on se uzdraví. To samé se vztahuje k reputaci mnohých medicin a náhodných metod léčení nemocí. Dalo se očekávat, že předměty,

1. BELIEF IN FETISHES

88:1.1 (967.3) Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines and the chance methods of treating disease. Objects connected with dreams were likely to be

spojené se sny, se promění do fetišů. Fetiš se staly vulkány, ale ne hory; komety, ale ne hvězdy. Dávný člověk považoval padající hvězdy a meteory za znamení, označující příchod zvláštních duchů-návštěvníků na zem.

Prvními fetiši byly oblázky s podivnými znameními a člověk od těch dob vždy hledal „posvátné kameny.“ Kdysi korály představovaly kolekci posvátných kamenů, celou sadu talismanů. Kamenné fetiše mělo hodně kmenů, ale jen málo přežilo jako Kaaba a Kámen Osudu. Oheň a voda patřily také k prvotním fetišům a uctívání ohně, společně s vírou ve svčenu vodu, přetrvává dodnes.

Fetišismus stromů přišel později, u některých kmenů trvání uctívání přírody vedlo k víře v talismany, které obýdli rozliční duchové přírody. Když se rostliny a ovoce staly fetiši, bylo zakázáno je jíst. Jedním z prvních v této kategorii bylo jablko; levantské národy nikdy jablko nejedly.

Jestli zvíře snědlo lidské maso, stalo se fetišem. Tak se pes stal posvátným zvířetem Pársů. Jestli fetišem je zvíře a natrvalo v něm pobývá duch, potom se fetišismus dotýká reinkarnace. Divoši v mnohém záviděli zvířatům; necítili se jim nadřazení a často dostávali jména po oblíbených zvířatech.

Když se zvířata stala fetišem, potom následoval zákaz jíst jejich maso. Lidoopi a opice se kvůli jejich podobě člověku staly brzy posvátnými zvířaty; později byli takto také uctíváni hadi, ptáci a prasata. V jednu dobu byla fetišem kráva a mléko bylo tabu, zatímco výkaly byly velmi váženy. V Palestině byl uctíván had, především Féničany, kteří ho společně s Židy považovali za nástroj zlých duchů. Také mnoho současných národů věří v kouzelnou sílu plazů. Had je uctíván od Arábie přes Indii až k hadím tancům indiánského kmene Moqui.

Některé dny týdne byly fetiši. Po dlouhé věky je pátek považován ze nešťastný den a třináctka je nešťastné číslo. Šťastná čísla tři a sedm přišla z pozdějších zjevení; čtyřka byla šťastným číslem primitivního člověka a byla odvozena z raných poznatků čtyř bodů kompasu. Věřilo se, že počítání dobytka či jiného majetku, přináší neštěstí; dávní lidé byli vždy proti sčítání obyvatel—“počítání lidí.“

Primitivní člověk nevytvářel nepatřičný fetiš ze sexu; rozmnožovací funkci se věnovalo jen velmi málo pozornosti. Divoch měl přirozené uvažování, nebyla tam nemravnost a chlípnost.

Mocným fetišem byly sliny; plivnutí na člověka

converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

88:1.2 (967.4) The first fetishes were peculiarly marked pebbles, and “sacred stones” have ever since been sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

88:1.3 (967.5) Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

88:1.4 (967.6) If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

88:1.5 (967.7) When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

88:1.6 (968.1) Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, “numbering the people.”

88:1.7 (968.2) Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was natural minded, not obscene or prurient.

88:1.8 (968.3) Saliva was a potent fetish; devils could

mohlo z něho vyhnat démony. Starší nebo nadřazený člověk projevil nejvyšší čest tomu, na koho plivnul. Na některé části lidského těla bylo pohlíženo jako na potencionální fetiše, obzvláště na vlasy a nehty. Vysoce ceněny byly dlouhodobě rostoucí nehty náčelníků a jejich odstřížky byly mocným fetišem. Víra ve fetišizmus lebek je jednou z hlavních příčin mnohem pozdějšího lovení hlav. Cenným fetišem byla pupeční šňůra; dokonce i v dnešní době se tak na ni pohlíží v Africe. První hračkou lidstva byla uchovaná pupeční šňůra. Posázena perlami, což se dělalo často, byla prvním náhrdelníkem člověka.

Hrbáci a tělesně postižené děti byly považovány za fetiše; věřilo se, že šílenci jsou náměsíční. Primitivní člověk nedokázal rozlišit mezi genialitou a duševní vyšinutostí; slabomyslní lidé byli buď ubiti k smrti anebo uctíváni jako fetišistické osobnosti. Hysterie vzrůstající měrou potvrzovala populární víru v čarodějnictví; epileptici byli často kněží a šamani. Na stav opilosti se dívalo jako na formu posedlosti ďáblem; když divoch začal flámovat, dal si do vlasů list, aby se zbavil odpovědnosti za své chování. Jedy a opojné nápoje se staly fetiši; myslelo se, že je v nich nastěhován duch.

Mnozí považovali geniální lidi za fetišistické osobnosti, ovládané moudrým duchem. A tyto talentované lidi se brzy naučili podvádět a klamat, aby dosáhli svých sobeckých zájmů. Člověk-fetiš byl považován za nadčlověka; on byl božský a také neomylný. Proto náčelníci, králové, kněží, proroci a představitelé církví měli nakonec obrovskou moc a neomezenou autoritu.

2. EVOLUCE FETIŠE

Domnívalo se, že démoni upřednostňovali pobývat v některém z předmětů, který jim patřil za živa. Tato víra vysvětluje působivost mnohých současných relikvií. Dávni lidé vždy uctívali kosti svých vůdců a kosterní ostatky svatých a hrdinů ještě i nyní vyvolávají u mnohých lidí pověřivý respekt. Dokonce i dnes se konají poutě k hrobkám velikých lidí.

Víra v ostatky je přežitkem pradávného kultu fetiše. Relikty současných náboženství představují pokus odůvodnit fetiš divocha a tím ho pozvednout na důstojné a vážené místo v současných náboženských systémech. Věřit na fetiše a magii se považuje za barbarské, ale klanět se ostatkům a připouštět zázraky nevyvolává pohořčení.

Ohniště—krb—se více či méně stalo fetišem, posvátným místem. Svatyně a chrámy byly zpočátku fetišistickými místy, protože se tam

be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting. The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

88:1.9 (968.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

88:1.10 (968.5) Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. EVOLUTION OF THE FETISH

88:2.1 (968.6) It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

88:2.2 (968.7) Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

88:2.3 (969.1) The hearth — fireplace — became more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places

pořbívali mrtví. Posvátná chýše Hebrejců byla Mojžíšem povýšena do takového postavení, když se stala úkrytem pro superfetiš—tehdy existující koncepti Božího zákona. Ale Izraelité se nikdy nevdali podivné víry Kenaanců v kamenné oltáře: „A tento kámen, který jsem postavil jako sloup, bude domem Božím.“ Oni opravdu věřili, že duch jejich Boha pobývá v takových kamenných oltářích, které však ve skutečnosti byly fetiše.

Nejstarší symboly vznikly proto, aby uchovaly podobu a památku na slavné zemřelé; byly to ve skutečnosti jejich památníky. Idoly byly kultivované fetiše. Primitivní lidé věřili, že obřad vysvěcení přiměje ducha vstoupit do podoby. Stejným způsobem se požehnané předměty staly talismany.

Mojžíš se snažil přidat k druhému přikázání starobylého morálního kódu Dalamatie kontrolu nad zbožňováním fetiše mezi Hebrejci. Důrazně nařídil, aby nevytvářeli žádný druh zobrazení, které by se mohlo stát předmětem zbožňování jako fetiš. Řekl to jasně: „nebudete vyrývat žádné obrazy, nebo podobizny čehokoliv, co je nahoře na nebesích, či dole pod zemí, nebo v pozemských vodách.“ Přestože toto přikázání značně zbrzdilo umění u Židů, snížilo zbožňování fetiše. Ale Mojžíš byl natolik moudrý, aby se snažil rychle odstranit dávné fetiše a proto dovolil umístit některé relikvie ve sloučeném oltáři války a náboženské svatyně, což byla archa.

Nakonec se fetiši stala slova, především taková, která byla považována za slova Boha. Tímto způsobem se posvátné knihy mnohých náboženství staly fetišistickými vězeními, věznicí duchovní představitosti člověka. Vlastní snaha Mojžíše proti fetišům se stala nejvyšším fetišem; jeho přikázání bylo později použito ke znehodnocení umění a omezování zábavy a obdivování krásy.

V dávných dobách fetišistické slovo autority bylo doktrínou, nahánějící strach—nejhroznější ze všech tyranů, zotročujících člověka. Dogmatický fetiš přivede smrtelného člověka k sebeklamu a do spárů náboženské nesnášenlivosti, fanatismu, pověrčivosti, netolerance a nejúděsnějším barbarským krutostem. Současná úcta k moudrosti a k pravdě je pouze nedávným útekem od tendence vytvářet fetiše k vyšším úrovním myšlení a uvažování. Pokud jde o nashromážděné fetišistické spisy, o kterých různí náboženští činitelé tvrdí, že jsou to posvátné knihy, tak se nevěří jenom v to, že co je v knize je pravda, ale také v to, že každá pravda je v knize obsažena. Když se stane, že jedna z těchto posvátných knih říká, že země je plochá, tak potom po dlouhé generace, jinak rozumní muži a ženy budou odmítat přijmout nezvratné důkazy o tom, že

because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: “And this stone which I have set up as a pillar shall be God’s house.” They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

88:2.4 (969.2) The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

88:2.5 (969.3) Moses, in the addition of the second commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, “You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth.” While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

88:2.6 (969.4) Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God’s words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons incarcerating the spiritual imagination of man. Moses’ very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

88:2.7 (969.5) In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine*, the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred books*, it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will refuse to accept positive evidence that the planet is round.

planeta je kulatá.

Zvyk otvírat některou z těchto posvátných knih a náhodně pohlédnout na pasáž, která může stanovit důležitá životní rozhodnutí, nebo plány, není ničím jiným, než naprostým fetišismem. Přísahat na „svatou knihu“, nebo zaklínání předmětů nejvyššího uctívání je forma kultivovaného fetišismu.

Ale přechod od strachu, který u divocha vyvolal fetiš v podobě odřezků nehtů kmenového náčelníka, k uctívání grandiózních sbírek poselství, zákonů, legend, alegorií, mýtů, básní a kronik, které, potom všem, odrážejí vytríbenou morální moudrost mnoha staletí, představuje opravdový evoluční progres, alespoň do těch dob, dokud se tyto spisy nesestavují do „svatých knih.“

Proto, aby se stala fetišem, musela slova být považována za inspirující a vzývání domnělých božsky inspirovaných spisů vedlo přímo k zavedení autority církve, zatímco evoluce občanských forem vedla k uskutečnění autority státu.

3. TOTEMISMUS

Fetišismus prochází všemi primitivními kulty, od nejstarší víry v posvátné kameny, přes modlářství, kanibalismus a zbožňování přírody, k totemismu.

Totemismus je spojení sociálních a náboženských obřadů. Původně si lidé mysleli, že úcta k totemu zvířete, předpokládaného biologického původu, zaručila dostatek potravy. Totemy byly zároveň symboly skupiny a jejího boha. Takový bůh byl personifikací klanu. Totemismus byl jednou z fází nepodařené socializace náboženství, které jinak mělo osobní formu. Totem se postupně vyvinul do vlajky, nebo národního symbolu různých současných národů.

Fetišistický pytlík, pytlík šamana, byl váček, obsahující ceněný výběr předmětů, naplněných duchy a šaman dávných dob nikdy nedopustil, aby se jeho váček, symbol jeho moci, dotknul země. Civilizované národy dvacátého století dbají na to, aby se jejich vlajky, symboly jejich národního uvědomění, rovněž nikdy nedotkly země.

Insignie kněžství a královského úřadu byly časem považovány za fetiše a fetiš státní svrchovanosti prodělal mnoho vývojových stádií, od klanů ke kmenům, od vazalství ke svrchovanosti, od totemů k praporům. Fetišističtí králové vládli „božím právem“ a vzniklo mnoho jiných forem vládnutí. Lidé také vytvořili fetiš demokracie přemrštěným vynášením a

88:2.8 (969.6) The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a “holy book” or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

88:2.9 (969.7) But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief's fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a “sacred book.”

88:2.10 (970.1) To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. TOTEMISM

88:3.1 (970.2) Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

88:3.2 (970.3) Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or national symbol, of the various modern peoples.

88:3.3 (970.4) A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

88:3.4 (970.5) The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by “divine right,” and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the exaltation and adoration of the common man's

obdivováním obyčejných lidských idejí, když jsou kolektivně nazývány „veřejným míněním.“ Názor jednoho člověka, když se bere samostatně, nemá příliš velkou cenu, ale když hodně lidí působí společně jako demokracie, tento stejný průměrný úsudek se bere jako arbiter spravedlnosti a norma poctivosti.

ideas when collectively called “public opinion.” One man's opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. MAGIE

Civilizovaný člověk řeší problémy reálného prostředí prostřednictvím vědy. Divoch se snažil vyřešit reálné problémy iluzorního prostředí duchů magií. Magie byla metodou manipulování domnělého prostředí duchů prostředky, které nekonečně vysvětlovaly nevysvětlitelné; bylo to umění získat dobrovolnou spolupráci duchů a vynutit si nedobrovolnou pomoc duchů prostřednictvím fetišů, nebo jiných a mocnějších duchů.

Účel magie, čarodějnictví a okultismu byl dvojitý:

1. Předpovědět budoucnost.
2. Příznivě ovlivnit životní podmínky.

Cíle vědy jsou stejné jako u magie. Lidstvo postupuje od magie k vědě ne s pomocí meditace a usuzování, ale spíše skrze dlouhodobé zkušenosti, postupně a namáhavě. Člověk se postupně posunuje k pravdě, začínajíc v omylu, pokračuje v omylu a nakonec dospěje na práh pravdy. Pouze s příchodem vědeckých metod se posunul dopředu. Ale primitivní člověk musel experimentovat nebo zahynout.

Čáry dávné pověřivosti byly matkou pozdější vědecké zvědavosti. V těchto primitivních pověrách byla progresivní dynamická emoce—strach se zvědavostí; dávná magie měla v sobě progresivní hnací sílu. Tyto pověry představovaly vznik lidské touhy poznat a kontrolovat planetární prostředí.

Magie získala nad divochem takovou silnou moc kvůli tomu, že nebyl schopen pochopit přirozenou smrt. Později vzniklá představa o prvotním hříchu značně pomohla oslabit moc magie nad člověkem, poněvadž vysvětlila přirozenou smrt. Ve své době nebylo vůbec neobvyklé, aby deset nevinných lidí bylo zabito kvůli domnělé odpovědnosti za přirozenou smrt jednoho člověka. To je jedna z příčin pomalého růstu populace pradávných národů a ještě i dnes je tomu tak u některých afrických kmenů. Obviněný jedinec obvykle přiznal svoji vinu i když to znamenalo čelit smrti.

Magie je pro divocha přirozená. On věří, že nepřítel může být opravdu zabít kouzlením nad

4. MAGIC

88:4.1 (970.6) Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

88:4.2 (970.7) The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

88:4.3 (970.8) 1. To secure insight into the future.

88:4.4 (970.9) 2. Favorably to influence environment.

88:4.5 (970.10) The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

88:4.6 (970.11) The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

88:4.7 (971.1) Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much to weaken the grip of magic on the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster, and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

88:4.8 (971.2) Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by

jeho uštěpenými vlasy, nebo ústřížky nehtů. Smrt hadím uškutím byla připisována magii čaroděje. Obtížnost v boji proti magii pramení z faktu, že strach může zabít. Primitivní lidé se tak báli magie, že je skutečně zabíjela a takové důsledky byly dostatečné k tomu, aby opodstatnily tuto mylnou víru. V případě neúspěchu se vždy našlo přijatelné vysvětlení; nezdařená magie se napraví novou magií.

5. MAGICKÉ TALISMANY

Poněvadž všechno, co bylo spojené s tělem, se mohlo stát fetišem, nejranější magie využívala vlasy a nehty. Atmosféra tajnosti, provázející fyzické vylučování, vznikla ze strachu, že nepřítel se může zmocnit něčeho, co pochází z těla a použít to pro nežádoucí magii; proto všechny výměšky z těla byly pečlivě zakopány. Neplivalo se na veřejnosti ze strachu, že sliny se mohou využít pro zhoubnou magii; sliny byly vždy zakryty. Také zbytky jídel, oblečení a ozdoby se mohly stát nástrojem magie. Dívoch nikdy nenechal zbytky svého jídla na stole. A to všechno se dodržovalo ze strachu, aby některý nepřítel nepoužil tyto věci v magických rituálech a ne z pochopení hygienického významu takových praktik.

Magické talismany se zhotovovaly z mnoha rozmanitých věcí: lidského těla, tygřích drápů, zubů krokodýla, jedovatých semen rostlin, hadího jedu a lidských vlasů. Velkou magickou sílu měly kosti zemřelých. Dokonce prach z otisků nohy se mohl použít pro magii. Dávní lidé silně věřili v talismany lásky. Krev a jiné druhy tělesných sekrecí mohly zajistit magické působení lásky.

Věřilo se, že v magii jsou účinné symboly. Dělal se figury a podle toho, jak se s nimi zacházelo, dobře či špatně, tak se věřilo, že stejné účinky se projeví na reálném člověku. Když se uzavíral obchod, tak pověřivý člověk žvykal kousek tvrdého dřeva, aby obměkčil srdce prodávajícího.

Obrovskou magickou sílu mělo mléka od černé krávy; stejně magické byly černé kočky. Magickými byly kůly nebo proutky, stejně jako bubny, zvony a uzly. Všechny staré předměty byly magickými talismany. Praktiky nové nebo vyšší civilizace se setkávaly s nelibostí kvůli jejich domnělým zlým magickým vlastnostem. Po dlouhou dobu se tak pohlíželo na psaní, knižtisk a obrazy.

Primitivní člověk věřil, že se jmény se musí zacházet s úctou, především se jmény bohů. Jméno bylo považováno za bytost, odlišné

practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. MAGICAL CHARMS

88:5.1 (971.3) Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

88:5.2 (971.4) Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

88:5.3 (971.5) Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

88:5.4 (971.6) The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

88:5.5 (971.7) Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of the gods. The name was regarded as an entity, an

působení od fyzické individuality; bylo ceněno na stejné úrovni jako duše a stín. Jména se dávala do zástavy při poskytování půjček; člověk nemohl používat své jméno, dokud ho nevykoupil zaplacením půjčky. Dnes lidé podepisují svým jménem doklady. Osobní jméno se brzy stalo významným faktorem v magii. Divoch měl dvě jména: hlavní bylo považováno za natolik nedotknutelné, aby se používalo při běžných příležitostech a proto měl druhé, čili všední jméno—přezdívku. Divoch nikdy neřekl své pravé jméno neznámým lidem. Každá zkušenost neobvyklého charakteru ho přiměla změnit své jméno; někdy to bylo ve snaze vyléčit nemoc, nebo zastavit smůlu. Divoch mohl dostat nové jméno tím, že si ho koupil od náčelníka kmene; ještě v této době lidé přikládají velkou důležitost titulům a oslovení. Ale u nejprimitivnějších kmenů, jako jsou afričtí bušmeni, individuální jména neexistují.

influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. MAGICKÉ RITUÁLY

Magie se vykonávala prostřednictvím kouzelných proutků, „léčivých“ rituálů a zařikávání a bylo zvykem, že ten, kdo takový rituál vykonával, byl obnažen. Mezi primitivními čaroději bylo více žen než mužů. V magii „léčit“ znamená mystérium, ne léčbu. Divoch nikdy neléčil sám sebe; on nikdy nepoužil léčivé přípravky, pokud je nedoporučili specialisté v magii. A vůdů doktoři dvacátého století jsou typickými čaroději dávných dob.

Magie byla jak veřejná, tak i tajná. Ta magie, která byla praktikována šamany nebo kněžími, byla považována za prospěšnou pro celý kmen. Čarodějnice, čarodějové a mágové prováděli soukromou magii—osobní a sobeckou magii, která se používala jako donucovací metoda pro to, aby způsobila neštěstí nepřátelům. Pojetí duálního spiritismu, dobrých a zlých duchů, dalo vzniknout pozdější víře v bílou a černou magii. A jak se náboženství postupně vyvíjelo, magie byla výrazem používaným pro spirituální činnosti, provozované mimo svůj vlastní kult a také se tak označovala starší víra v demony.

Vysoce magickými byly slovní kombinace, rituální zpěvy a zaklínadla. Některá raná zaklínadla se vyvinula do modliteb. Brzy se objevila imitativní magie; modlitby se hrály a magické tance nebyly ničím jiným, než divadelními modlitbami. Modlitba postupně nahradila magii jako součást rituálu obětování.

Gesta, tím, že jsou starší než řeč, byla posvátnější a magičtější a o mimice se věřilo, že má silnou magickou moc. Červení lidé často předváděli buvolí tanec, při kterém jeden jejich člen hrál buvola a když byl chycen, znamenalo to

6. THE PRACTICE OF MAGIC

88:6.1 (972.1) Magic was practiced through the use of wands, “medicine” ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, “medicine” means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

88:6.2 (972.2) There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies. The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

88:6.3 (972.3) Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

88:6.4 (972.4) Gesture, being older than speech, was the more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and,

jistotu, že následný lov bude úspěšný. Erotické slavnosti svátku svěcení jara byly jednoduše imitativní magií, sugestivní výzvou pohlavním žádostem rostlinného světa. Loutka byla poprvé použita jako magický talisman neplodnou ženou.

Magie byla tou boční větví stromu evolučního náboženství, která časem přinesla plody vědeckého věku. Víra v astrologii vedla k rozvoji astronomie; víra ve filozofický kámen vedla k umění obrábění kovů, zatímco víra v magická čísla byla základem matematické vědy.

Ale svět, tak moc naplněný kouzly, výraznou měrou zničil všechny osobní ambice a iniciativu. Na ovoce z tvrdé práce či přičinlivosti bylo pohlíženo jako na výsledek magie. Jestli se na poli jednoho člověka urodilo více obilí, než jeho sousedovi, byl odvečen k náčelníkovi a obviněn z toho, že to obilí navíc odloudil ze sousedova pole. Skutečně, v dobách barbarismu bylo nebezpečné vědět příliš mnoho; takovým lidem hrozilo stále nebezpečí, že budou popraveni za černou magii.

Věda postupně odstraňuje ze života element hazardní spekulace. Ale, kdyby se stalo a současné metody vzdělávání by neměly úspěch, tak by téměř okamžitě přišel návrat k primitivním virám v magii. Tyto pověry stále ještě setrvávají v myslích mnoha tak zvaných civilizovaných lidí. Jazyk obsahuje mnohé zkameněliny, které svědčí o tom, že lidská rasa byla po velmi dlouhou dobu prosycena magickou pověřčivostí; jsou to slova jako očarován, pronásledovaný smůlou, posedlý, vnuknutí, odčarovat, duchaplný, okouzlující, ohromený a zděšený. A inteligentní lidské bytosti stále věří na osud, smůlu a astrologii.

Pradávná magie byla kuklou, ze které se vyklubala současná věda; ve své době byla nezbytná, ale nyní je již nepotřebná. A tak fantomy ignorantské pověřčivosti rozechvívaly primitivní mysli lidí dokud se nezrodily vědecké představy. Dnes se Urantia nachází v pološeru této intelektuální evoluce. Jedna polovina světa dychtivě usiluje pochopit světlo pravdy a fakta vědeckých objevů, zatímco druhá polovina trpí v náručí pradávne pověřčivosti a jenom lehce zamaskované magie.

[Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

in being caught, would insure the success of the impending hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

88:6.5 (972.5) Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

88:6.6 (972.6) But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

88:6.7 (972.7) Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

88:6.8 (973.1) Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

88:6.9 (973.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitola 89. Hřích, obětování a vykoupení

⇐ 088

Kniha Urantia

090 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 89 HŘÍCH, OBĚTOVÁNÍ A VYKOUPENÍ

Sekce

Úvod

1. Tabu
2. Koncepce hříchu
3. Odříkání a pokora
4. Původy obětování
5. Obětování a kanibalismus
6. Evoluce obětování lidí
7. Změny v obětování lidí
8. Vykoupení a úmluvy
9. Obětování a svátosti
10. Odpuštění hříchu

PAPER 89 SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

Úvod

PRIMITIVNÍ člověk se považoval za dlužníka duchů a že tento dluh musí splatit. Divoch to vnímal tak, že duchové mu přinášejí mnohem více smůly. Časem se toto pojetí vyvinulo do doktríny hříchu a vykoupení. Věřilo se, že duše přichází na tento svět za trest—dědičný hřích. Duše musí být vykoupena; musí se najít obětní beránek. Kromě toho, že lovec hlav praktikoval kult lebek, byl schopen zajistit náhradu za svůj vlastní život—lidskou obět.

Divoch byl velmi brzy posedlý představou, že duchové mají velké potěšení z pohledu na lidské strádání, utrpení a ponížení. Zpočátku se člověk zajímal pouze o spáchané hříchy, ale později ho začaly zneklidňovat zapomenuté hříchy. A kolem těchto dvou idejí vznikl celý následný systém obětování. Tento nový rituál se týkal dodržování obětních usmiřovacích obřadů. Primitivní člověk věřil, že musí udělat něco mimořádného, aby

INTRODUCTION

89:0.1 (974.1) PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

89:0.2 (974.2) The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with sins of commission, but later he became exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of

získal přízeň bohů; jenom pokročilá civilizace uznává trvale klidného a benevolentního Boha. Usmířování bylo více pojistkou proti bezprostřednímu neštěstí, než investicí v budoucí štěstí. A všechny rituály očistění, zaklínání, vymítání a usmířování splývaly jeden s druhým.

sacrifice. Primitive man believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. TABU

Dodržováním tabu se člověk snažil vyhnout neštěstí, neudělat něco, co by mohlo urazit duchy-démony. Zpočátku neměly tabu náboženský charakter, ale brzy se začaly zaměřovat na demony, nebo duchy a když v této oblasti získaly na síle, staly se zakladateli zákonů a institucí. Tabu je zdrojem rituálních norem a předek primitivního sebeovládání. Byla to nejranější forma společenské regulace a na dlouhou dobu jediná; do těchto dob je stále základní jednotkou struktury společenské stabilizace.

Respekt, které tyto zákazy vyvolávaly v mysli divocha, se přesně vyrovnal jeho strachu ze sil, které je měly údajně uplatňovat. První tabu vznikly z náhodné zkušenosti s neštěstím; později byly navrhovány náčelníky a šamany—fetišisty, o kterých se myslelo, že jsou řízeni duchy-démony, dokonce bohem. Strach z odplaty duchů je tak silný v mysli prvobytného člověka, že někdy umírá hrůzou, když porušil tabu a tato dramatická epizoda enormně posiluje vliv tabu na mysli pozůstalých.

Mezi prvními zákazy byla omezení na přivlastnění ženy a jiného majetku. Jak náboženství začalo hrát větší roli ve vývoji tabu, předmět zákazu se považoval za nečistý a později za bezbožný. Písemnosti Hebrejců jsou plné zmínek o věcech čistých a nečistých, zbožných a bezbožných, ale jejich věrouky v tomto směru byly mnohem méně obtížnější a méně rozsáhlejší, než tomu bylo u mnoha jiných národů.

Sedm přikázání Dalamatie a Edenu, stejně jako deset přikázání Hebrejců byla definitivně tabu a každé z nich vyjadřovalo stejnou negativní formu jakou měly nejstarší zákazy. Ale tato novější pravidla byla opravdu osvobozující v tom, že nahradila tisíce dřívějších tabu. A navíc, tato pozdější přikázání rozhodně slibovala něco za poslušnost.

Raná tabu na jídlo vznikla ve fetišismu a totemismu. Prase bylo posvátné pro Feničany, kráva pro Hindy. Tabu na vepřové v Egyptě bylo převzato hebrejskou a islámskou vírou. Jedním z

1. THE TABOO

89:1.1 (974.3) Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

89:1.2 (974.4) The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

89:1.3 (974.5) Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those of many other peoples.

89:1.4 (975.1) The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

89:1.5 (975.2) The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by

mnoha tabu byla víra, že kdyby těhotná žena příliš myslela na nějaké jídlo, tak narozené dítě by bylo odrazem tohoto jídla. Takové pokrmy by pro to dítě byly tabu.

Brzy se způsoby stravování staly tabu a tak vznikla starověká i současná pravidla jídelní etikety. Systém kast a společenské úrovně jsou degenerované pozůstatky pradávných zákazů. Tabu byly vysoce účinnými prostředky v organizování společnosti, ale nesmírně zatěžovaly; systém negativních zákazů nejenže podporoval užitečná a konstruktivní pravidla, ale také podporoval zastaralá, překonaná a bezúčelná tabu.

Nicméně, žádná civilizovaná společnost se svojí kritikou primitivního člověka by se nemohla objevit bez těchto rozsáhlých a rozmanitých tabu a tabu by nikdy nepřetrvalo, kdyby neměla podporu primitivního náboženství. Mnoho z nezbytných faktorů lidské evoluce bylo draze zapláceno a stálo obrovské úsilí, oběti a sebezapření, ale tato dosažení—projevy sebeovládání—byly těmi příčlemi, po kterých člověk vystupoval po vzestupném žebříku civilizace.

2. KONCEPCE HŘÍCHU

Strach z nehody a hrůza z neštěstí doslova přinutily člověka k vytvoření primitivního náboženství jako domnělé jistoty proti těmto pohromám. Od magie a démonů se náboženství vyvinulo skrze duchy a fetiše do tabu. Každý primitivní kmen měl svůj strom zakázaného ovoce, svoje jablko, ale tento strom měl tisíce větví, těžce zatížených všemi druhy tabu. A zakázaný strom vždy říkal: „Nesmiš.“

Když se mysl divocha vyvinula na tu úroveň, na které si dokázal představit jak dobré, tak i zlé duchy a když tabu dostalo závazný souhlas vyvíjecího se náboženství, všechno bylo připraveno pro objevení se nové koncepce hříchu. Pojem hříchu byl ve světě univerzálně zaveden ještě před zjeveným náboženstvím. Pouze s pomocí koncepce hříchu mohla primitivní mysl logicky odůvodnit přirozenou smrt. Hřích byl porušením tabu a smrt byl trest za hřích.

Hřích byl rituálností a ne racionálností; byl to čin a ne myšlenka. A celá tato koncepce hříchu byla posílena přetrvávajícími legendami o Dilmunu a té době, kdy byl na zemi malý ráj. Také pověst o Adamovi a Evě upevnila sen o „zlatém věku“, existujícím na počátku lidstva. A toto všechno potvrzovalo představy, vyjádřené později vírou v to, že původ člověka je výsledkem zvláštního tvoření,

the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

89:1.6 (975.3) Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

89:1.7 (975.4) There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. THE CONCEPT OF SIN

89:2.1 (975.5) The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, "Thou shalt not."

89:2.2 (975.6) As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin*. The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

89:2.3 (975.7) Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the dream of a onetime "golden age" of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his

že on vstoupil na svou pouť v dokonalosti a že porušení tabu—hříchu—způsobilo jeho pozdější strastný stav.

Opakované porušení tabu se stalo nectností; primitivní zákon udělal z nectnosti zločin; náboženství z něho udělalo hřích. Mezi ranými kmeny bylo porušení tabu sloučením zločinu a hříchu. Neštěstí komunity bylo vždy považováno jako trest za kmenový hřích. Pro ty, kteří věřili, že blahobyt a poctivost jsou neoddělitelné, očividný blahobyt hříšného člověka jim způsobil tolik trápení, že bylo nutné vynalézt pekla, kde se trestají přestupitelé tabu; počet takových míst budoucího trestu se různil od jednoho do pěti.

Velmi brzy se v primitivním náboženství objevila představa doznání a odpuštění. Lidé žádali na veřejném zasedání o odpuštění za hříchy, které se chystali spáchat následující týden. Zpověď byla obřadem prominutí a také veřejným prohlášením o zneuctění, rituálním volání „nečistý, nečistý!“ Hned potom následovaly všemožné rituální systémy očišťování. Všechny pradávne národy praktikovaly tyto nesmyslné ceremonie. Mnoho obřadů pradávných kmenů, majících na první pohled hygienický význam, sledovalo v podstatě rituální cíl.

3. ODŘÍKÁNÍ A POKORA

Dalším krokem v evoluci náboženství bylo odřikání; půst byl běžnou praxí. Brzy se stalo zvykem zřeknout se mnoha forem fyzického uspokojení, především sexuální povahy. Dodržování půstu bylo hluboce zakořeněno v mnoha starobylých náboženstvích a přešlo prakticky do všech současných teologických systémů.

Přibližně v tu dobu, kdy člověk-barbar zanechával zvyk pálit a zakopávat majetek s mrtvým, kdy se začala formovat ekonomická struktura ras, objevila se nová náboženská doktrína odřikání a desítky tisíc horlivých duší začalo ctít chudobu. Majetek byl považován za duchovní handicap. Tyto názory o duchovním nebezpečí materiálního vlastnictví byly v široké oblibě v době Filóna a Pavla a od těch dob velmi výrazně ovlivňují evropskou filozofii.

Chudoba byla pouze částí rituálu pokoření těla, což bylo bohužel, zahrnuto do spisů a učení mnoha náboženství, především křesťanství. Strádání je negativní forma tohoto častého pošetilého rituálu odřikání. Ale to všechno naučilo divocha sebeovládání, což byl užitečný pokrok v sociální evoluci. Odřikání a sebeovládání byly dva

origin in a special creation, that he started his career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

89:2.4 (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

89:2.5 (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying “unclean, unclean!” Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

89:3.1 (976.3) Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

89:3.2 (976.4) Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widespreadly entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

89:3.3 (976.5) Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity. Penance is the negative form of this oftentimes foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage *self-control*, and that was a worth-while

největší sociální přínosy raného evolučního náboženství. Sebeovládání dalo člověku novou životní filozofii; naučilo ho to umění umocňovat zlomky života snižováním jmenovatele osobních potřeb namísto věčného snažení zvyšovat čitatele sobeckého uspokojení.

Tyto prastaré představy o sebekázni zahrnovaly bičování a všechny druhy fyzického mučení. Zejména aktivními v učení účinnosti fyzického utrpení byli kněží kultu matky a šli příkladem vlastní kastrací. Hebrejci, Hindů a Buddhisté byli oddanými ctiteli této doktríny fyzického ponižení.

V průběhu všech dávných dob se lidé snažili těmito způsoby získat dodatečný kredit v účetnických knihách svých bohů. Kdysi bylo obvyklé při emočním stresu dávat slib sebezapření a sebemučení. Časem tyto sliby dostaly formu smlouvy s bohy a v tomto smyslu představovaly evoluční progres, poněvadž se očekávalo, že bohové musí udělat něco konkrétního náhradou za sebemučení a pokoření těla. Dané sliby byly jak negativní, tak i pozitivní. V současné době jsou sliby takového škodlivého a extrémního charakteru nejvíce provozovány mezi některými skupinami v Indii.

Bylo jenom přirozené, že kult odříkání a ponižení obrátil svoji pozornost na sexuální uspokojení. Původně, kult rituálu zdrženlivosti byl vytvořen pro vojáky před odchodem do bitvy; mnohem později se stal zvykem „svatých.“ Tento kult připouštěl manželství pouze jako menší zlo smilstva. Mnoho velkých světových náboženství bylo nepříznivě ovlivněno tímto prastarým kultem, ale žádné tak výrazně, jako křesťanství. Apoštol Pavel byl oddaným stoupencem tohoto kultu a jeho osobní názory se odrážejí v učeních, které on spojil do křesťanské teologie: „Pro muže je dobré, aby se nedotknul ženy.“ „Já bych chtěl, aby všichni lidé byli jako já.“ „Svobodným a vdovám proto říkám, že je pro ně dobré zůstat tak, jako jsem já.“ Pavel dobře věděl, že takové učení nebylo součástí evangelia Ježíše a jeho přiznání této skutečnosti je ilustrováno tímto jeho prohlášením: „Říkám to se svolením a ne s příkázáním.“ Ale tento kult přivedl Pavla k tomu, že se na ženy díval spatra. A největší škoda je v tom, že jeho osobní názory tak dlouhou dobu ovlivňují učení velkého světového náboženství. Kdyby rada výrobce stanů učitele byla doslova a univerzálně uposlechnuta, potom by lidská rasa dospěla k rychlému a neslavnému konci. Mimoto, zapojení náboženství do starověkého kultu zdrženlivosti vede přímo k boji proti manželství a rodině—skutečnému základu a hlavní instituci lidského progresu. A nelze se vůbec divit, že všechny takové názory podpořily vytvoření

advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

89:3.4 (976.6) These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

89:3.5 (976.7) All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

89:3.6 (977.1) It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of "saints." This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely influenced by this ancient cult, but none more markedly than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: "It is good for a man not to touch a woman." "I would that all men were even as I myself." "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I." Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus' gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, "I speak this by permission and not by commandment." But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society's veritable foundation and the basic institution of human progress. And it is not to be wondered at that all

kněžského celibátu v mnoha náboženstvích různých národů.

Jednou se člověk naučí těšit se ze svobody bez prostopášnosti, z jídla bez obžerství a z požitku bez zhyralosti. Sebeovládání je lepší lidskou metodou kontroly chování, než extrémní odříkání. Ani sám Ježíš nikdy neučil své následovatele těmto nerozumným názorům.

4. PŮVODY OBĚTOVÁNÍ

Jako součást náboženských obřadů, obětování, podobně jako mnoho dalších rituálů uctívání, nemělo jednoduchý a jediný původ. Tendence klanět se před mocí a vrhat se na zem ve zbožném obdivu v přítomnosti tajemna vzešla z plazení psa před svým pánem. Od impulsu zbožňování k aktu obětování je pouze jeden krok. Primitivní člověk měřil hodnotu svého obětování bolestí, kterou přitom trpěl. Když se idea obětování poprvé přidala k náboženskému obřadu, neuvažovalo se o nabídce oběti, protože by to nezpůsobilo bolest. Prvními oběťmi byly takové činy jako vytrhávání vlasů, řezné rány na těle, mrzačení, vyrážení zubů a sekání prstů. Jak civilizace pokročila, tato krutá pojetí obětování byla povýšena na úroveň rituálů odříkání, asketismu, postění, strádání a pozdější křesťanské doktríně svatosti skrze bolest, utrpení a pokoření těla.

Na počátku evoluce náboženství existovaly dvě koncepce obětování: představa o darované oběti, která vyjadřovala postoj důkůvzdání a dlužné oběti, která obsahovala představu o vykoupení. Později se vyvinul koncept nahrazování.

Ještě později si člověk představoval, že jeho oběť, ať je jakékoliv povahy, by měla působit jako posel zpráv bohům; měla by to být sladká vůně pro chřípí božstva. Tak se kadidlo a další estetické prvky dostaly do obřadů obětování, které se vyvinuly do obětních hostin a postupně se stávaly stále propracovanějšími a okázalejšími.

S rozvojem náboženství obětní rituály usmíření a uklidňování postupně nahradily starší metody udobření, chlácholení a zařikávání.

Nejstarší představa obětování byla idea, že se tímto získá nestrannost duchů; a až později vznikla idea vykoupení. Jak se člověk vzdaloval od teorie evolučního původu lidstva a jak čas filtroval tradice časů Planetárního Prince a pobytu Adama, koncept hříchu a dědičného hříchu se stal tak rozšířeným, že přinášení oběti za náhodný a

such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various peoples.

89:3.7 (977.2) Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

89:4.1 (977.3) Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

89:4.2 (977.4) Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

89:4.3 (977.5) Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and ornate.

89:4.4 (978.1) As religion evolved, the sacrificial rites of conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

89:4.5 (978.2) The earliest idea of the sacrifice was that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of

osobní hřích se vyvinulo do doktríny přinášení obětí za vykoupení hříchu celého lidstva. Vykoupení prostřednictvím obětování bylo všeobecným pojištěním, které také zahrnovalo pojistku proti rozmrzelosti a žárlivosti neznámého boha.

Obklopen takovým množstvím nedůtklivých duchů a chamtivých bohů, čelil primitivní člověk takové spoustě božských věřitelů, že to vyžadovalo všechny ty kněze, rituály a oběti po celý život, aby se dostal z duchovního dluhu. Doktrína dědičného hříchu, neboli viny lidstva, byla příčinou toho, že život každého člověka začínal v těžkém dluhu duchovními silám.

Dary a úplatky se dávají lidem, ale když jsou předloženy bohům, hovoří se o nich jako o věnování, dělá se z nich svátost, anebo jsou nazývány obětováním. Sebeodříkání bylo negativní formou usmiřování; obětování se stalo pozitivní formou. Akt usmiřování zahrnoval velebení, oslavování, lichocení a také pohoštění. Současné formy uctívání božstva jsou pozůstatky těchto pozitivních obřadů usmiřování. Dnešní formy uctívání jsou jednoduše zritualizováním těchto pradávných obětních metod pozitivního usmiřování.

Obětování zvířat znamenalo pro primitivního člověka mnohem více, než pro současné rasy. Tito barbarové považovali zvířata za své skutečné a blízké příbuzné. Časem se člověk stal vychytralý ve svém obětování a přestal nabízet svá pracovní zvířata. Na samém počátku obětoval to nejlepší co měl, včetně svých domestikovaných zvířat.

Nebyla to žádná prázdná chloubka, když jeden egyptský vládce tvrdil, že obětoval 113 433 otroků, 493 386 hlav dobytka, 88 lodí, 2756 zlatých předmětů, 331 702 džbánů medu a oleje, 228 830 džbánů vína, 680 714 hus, 6 744 428 bochníků chleba a 5 740 352 váčků mincí. A aby toto mohl udělat, musel těžce zatížit daněmi své tvrdě pracující poddané.

Nakonec to byla pouhá nutnost, která donutila tyto polodivochy jíst materiální část svých obětí poté, až se bohové spokojili s duší. A pradávné posvátné jídlo bylo tou záminkou, která posloužila pro ospravedlnění tohoto zvyku, který se v dnešní bohoslužbě přeměnil ve svaté přijímání.

5. OBĚTOVÁNÍ A KANIBALISMUS

Moderní představy o raném kanibalismu jsou zcela mylné; byl součástí mravů prastaré společnosti. Ačkoliv kanibalismus je tradičně odporným jevem pro současnou civilizaci, byl součástí sociální a náboženské struktury primitivní společnosti. Provozování kanibalismu bylo diktováno skupinovými zájmy. Vzniklo pod vlivem

sin and of original sin became widespread, so that sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

89:4.6 (978.3) Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

89:4.7 (978.4) Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

89:4.8 (978.5) Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the *best* of everything, including his domesticated animals.

89:4.9 (978.6) It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

89:4.10 (978.7) Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

89:5.1 (978.8) Modern ideas of early cannibalism are entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and

nezbytnosti a přetrvalo kvůli zotročující pověrčivosti a ignoranci. Byl to sociální, ekonomický, náboženský a vojenský mrav.

Pradávný člověk byl kanibalem; měl rád lidské maso a proto ho nabízel jako dar duchům a svým primitivním bohům. Poněvadž démoni-duchové byli pouze přeměněnými lidmi a poněvadž jídlo bylo největší potřebou člověka, pak to také muselo být největší potřebou duchů.

Kanibalismus byl kdysi téměř univerzálním jevem mezi vyvíjejícími se rasami. Sangikové byli všichni kanibalové, ale Andonité původně nebyli, což nebyli ani Nodité a Adamité; ani Andité nebyli kanibaly dokud se výrazně nesmísili s evolučními rasami.

Chuť na lidské maso roste. Jedení lidského maso začalo kvůli hladu, jako projev přátelství, jako pomsta, jako součást náboženského rituálu a stalo se kanibalismem návykovým. Lidojedství vzniklo z nedostatku potravy, ačkoliv to byl zřídka zásadní důvod. Nicméně, Eskymáci a Andonité jedli lidské maso pouze v době hladomoru. Kdysi dávno bylo běžným zvykem primitivních matek zabít a sníst svoje vlastní děti, aby obnovily ztracenou sílu, potřebnou v době těhotenství a v Queenslandu ještě v této době je takto často zabito a snědno prvorozené dítě. Ještě poměrně nedávno ke kanibalismu přistupovaly mnohé africké kmeny jako k válečné metodě, jako ke způsobu terorizování svých sousedů.

V některých případech byl kanibalismus výsledkem degenerace dříve vyspělých rodů, ale většinou byl rozšířený mezi evolučními rasami. Lidojedství přišlo v době, kdy lidé pociťovali ostré a nenávislné emoce vůči svým nepřítelům. Jedení lidského masa se stalo součástí slavnostního obřadu pomsty; věřilo se, že se tímto způsobem může zničit duch nepřítele, anebo se spojit s duchem toho, kdo to maso sní. Ve své době byla rozšířena víra v to, že čarodějové získali svoje schopnosti lidojedstvím.

Některé skupiny lidojedů jedli pouze členy svých vlastních kmenů. Takové pseudoduchovní množení mělo posílit kmenovou solidaritu. Jedli ale také z pomsty nepřátele s představou, že si přisvojí jejich sílu. Byla to čest duši přítele, nebo kmenového druha, když jeho tělo bylo snědno, zatímco snědení nepřítele nebylo ničím jiným než pouhým jeho potrestáním. Mysl primitivního člověka si nedělala nárok na zásadovost.

U některých kmenů přestárlí rodiče si přáli být snědeni svými dětmi; některé jiné kmeny měly zvyk nejíst své blízké příbuzné; jejich těla byla

persisted because of the slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

89:5.2 (979.1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

89:5.3 (979.2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

89:5.4 (979.3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

89:5.5 (979.4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

89:5.6 (979.5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were eaten, while it was no more than just punishment to an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

89:5.7 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near

prodána, nebo vyměněna za těla cizích lidí. Značně byl rozšířen obchod se ženami a dětmi, které byly vykrmeny pro zabití. Když nemoci a války nedokázaly snížit lidnatost, nadbytek byl neformálně sněden.

Kanibalismus postupně mizel v důsledku následujících vlivů:

1. Někdy se stal veřejným obřadem, přijetím kolektivní viny za vynesení rozsudku smrti nad soukmenovcem. Pokrevní vina přestává být zločinem, když se na ni podílí všichni, celá společnost. Poslední kanibalismus v Asii bylo jedení popravených zločinců.

2. Velmi brzy se z něho stal náboženský rituál, ale rostoucí strach z duchů ne vždy působil na snížení lidojedství.

3. Nakonec dospěl do bodu, kdy pouze některé části, nebo orgány těla byly jedeny. O těchto částech se domnívalo, že obsahují duši, nebo části ducha. Běžné bylo pít krve a bylo zvykem míchat „jedlé“ části těla s léčivý.

4. Byl omezen pouze na muže; ženy měly zakázáno jíst lidské tělo.

5. Později byl omezen na náčelníky, kněží a šamany.

6. Potom se stal tabu u vyspělejších kmenů. Tabu na lidojedství se poprvé objevilo v Dalamatii a pomalu se rozšířilo po celém světě. Nodité podporovali kremaci jako prostředek boje proti kanibalismu, protože bylo kdysi běžnou praxí mrtvá těla vykopat a sníst je.

7. Obětování lidských těl zazvonilo umíráček kanibalismu. Tím, že se lidské maso stalo potravou vyšších lidí, náčelníků, lidské tělo bylo nakonec vyhrazeno pro ještě vyšší duchy; a tak lidské oběti účinně udělaly přítrž kanibalismu, s výjimkou nejvíce zaostalých kmenů. Když se lidské oběti pevně zakořenily, lidojedství se stalo tabu; lidské maso bylo určeno pouze pro bohy; člověk směl jíst jenom malé obřadní kousky—svátost.

Nakonec se pro účely obětních rituálů začala jako náhrada za lidské tělo všeobecně používat zvířata a také mezi zaostalejšími kmeny se lidojedství výrazně snížilo po jídáním psů. Pes byl prvním zdomácněným zvířetem a byl vysoce vážen jako takový a jako potrava.

relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers. There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

89:5.8 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

89:5.9 (979.8) 1. It sometimes became a communal ceremony, the assumption of collective responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

89:5.10 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

89:5.11 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the “edible” parts of the body with medicines.

89:5.12 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

89:5.13 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

89:5.14 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

89:5.15 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

89:5.16 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

6. EVOLUCE OBĚTOVÁNÍ LIDÍ

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

Přinášení lidských obětí bylo nepřímým důsledkem kanibalismu a zároveň i prostředkem jeho odstranění. Zajišťovat duchovní doprovod do duchovního světa vedl také ke snížení lidojedství, protože nikdy nebylo zvykem jíst mrtvá těla obětovaných lidí. Nebylo jediné rasy, která by v té či jiné formě, v tom či jiném čase, byla naprosto prosta přinášení lidských obětí, třebaže Andonité, Nodité a Adamité měli ke kanibalismu nejmenší sklon.

Obětování lidí bylo prakticky univerzálním jevem; zachovalo se v náboženských zvycích Číňanů, Hindů, Egyptanů, Hebrejců, Mezopotámců, Řeků, Římanů a mnoha dalších národů a ještě nedávno existovalo mezi zaostalými africkými a australskými kmeny. Civilizace amerických indiánů začala s kanibalismem mnohem později a proto byla prosycena lidským obětováním především ve Střední a Jižní Americe. Kaldeji byli mezi prvními, kdo zanechal obětování lidí z obyčejných důvodů, nahradili je zvířaty. Asi před dvěma tisíci lety soucitný japonský císař zavedl hliněné napodobeniny namísto obětovaných lidí, ale v severní Evropě přestalo toto obětování lidí před méně než tisícem let. Některé zaostalé kmeny stále přinášejí lidské oběti, ale je to na základě dobrovolnosti, určitý druh náboženské, nebo rituální sebevraždy. Stalo se jednou, že šaman přikázal obětovat velmi uznávaného starého muže kmene. Lidé se vzbouřili a odmítli uposlechnout. Načež stařec požádal svého vlastního syna, aby mu vzal život; staří lidé skutečně věřili v tento obyčej.

Historie nezná tragičtější a dojemnější událost, ilustrující srdce drásající boj mezi starými a starodávnými náboženskými obyčejí a rozdílnými požadavky rozvíjející se civilizace, než hebrejský příběh o Jiftáchovi a jeho jediné dceři. Jak bylo běžným zvykem, tento člověk s dobrým úmyslem udělal pošetilý slib, uzavřel smlouvu s „bohem války“ a souhlasil zaplatit určitou cenu za vítězství nad svými nepřáteli. A tou cenou bylo to, že když se vrátí domů, bude obětovat to, co mu vyjde jako první z domovních dveří v ústřety. Jiftách si myslel, že to bude jeden z jeho věrných otroků, kdo ho přijde přivítat, ale stalo se to, že ho přišla přivítat jeho dcera a jediné dítě. A tak, i v této pokročilé době a mezi domněle civilizovanými lidmi, tato krásná dívka, po dvou měsících oplakávání svého osudu, byla skutečně obětována svým otcem a se souhlasem jeho soukmenovců. A to vše bylo uděláno navzdory Mojžíšovým přísným nařízením proti přinášení lidských obětí. Ale muži a ženy mají sklon dělat pošetilé a zbytečné sliby a lidé v minulosti považovali takové sliby za vysoce posvátné.

89:6.1 (980.6) Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

89:6.2 (980.7) Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

89:6.3 (980.8) There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the “god of battles,” agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet him, but it turned out that his daughter and only child came out to welcome him home. And so, even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses’ stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

V dávných dobách, když se začala stavět nová významná stavba, bylo zvykem zabít člověka jako „oběť základů.“ To mělo zajistit přítomnost démona-ducha, aby hlídal a chránil stavbu. Když se Číňané chystali odlít zvon, zvyk přikazoval obětovat nejméně jednu pannu, aby se zlepšil zvuk zvonu; vybraná dívka byla vhozena zaživa do roztaveného kovu.

V mnoha skupinách přetrvával dlouho zvyk zazdívát zaživa otroky do důležitých zdí. V pozdějších dobách severoevropské kmeny začaly zazdívát stín kolemjdoucího namísto zvyku pohřbívat živé osoby do zdí nových budov. Číňané zazdívali do zdí dělníky, kteří zemřeli během stavebních prací.

Při stavění hradeb Jericha bezvýznamný král Palestiny „položil základy na svém prvorozeném synovi Abíramovi a postavil bránu na svém nejmladším synovi Segúbovi. Bez ohledu na to, že se toto stalo poměrně nedávno, tento otec nejenže zazdil za živa své dva syny do základů městské brány, ale jeho čin byl také zapsán jako akt „podle příkazu Hospodina.“ Mojžíš zakázal tyto oběti do základů, ale brzy po jeho smrti se k nim Izraelité vrátili. Ve dvacátém století existující rituál poklepávání na základní kámen nové stavby a s tím spojené ceremonie, jsou připomínkou primitivního obětování lidí do základů.

U mnoha národů dlouhou dobu přetrvával zvyk obětovat první plody duchům. Všechny tyto obřady, v současné době více či méně symbolické, jsou přežitkem pradávných rituálů, zahrnující obětování lidí. Obětování prvorozence bylo široce rozšířené mezi starobylými národy, především mezi Féničany, kteří se tohoto obyčeje vzdali jako poslední. Při obětování se dříve říkalo: „život za život“. Nyní říkáte na pohřbu: „prach k prachu.“

Ačkoliv pohled na Abraháma, přinuceného obětovat svého vlastního syna Izáka, děsí civilizovanou citlivost, pro lidi té doby to nebylo ničím novým či zvláštním. Dlouhou dobu otcové praktikovali zvyk, když ve chvílích velké emoční tísně obětovali své prvorozené syny. Mnoho národů má analogické pověsti, protože kdysi existovala celosvětová a hluboká víra v to, že při každé zvláštní a neobvyklé události bylo nutno přinést lidskou oběť.

7. ZMĚNY V OBĚTOVÁNÍ LIDÍ

Mojžíš se snažil skoncovat s přinášením lidských obětí tím, že zavedl výkupné. Vytvořil systematický program, který umožnil jeho lidem uniknout těm nejhorším důsledkům jejich unáhlených a pošetilých slibů. Půdu, majetek a

89:6.4 (981.1) In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a “foundation sacrifice.” This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

89:6.5 (981.2) It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

89:6.6 (981.3) A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, “laid the foundation thereof in Abiram, his first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub.” At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city’s gates, but his action is also recorded as being “according to the word of the Lord.” Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

89:6.7 (981.4) It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less symbolic, are all survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, “life for life.” Now you say at death, “dust to dust.”

89:6.8 (981.5) The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

89:7.1 (981.6) Moses attempted to end human sacrifices by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands,

děti bylo možno vykoupit podle stanovených poplatků, které se platily kněžím. Ty skupiny, které přestaly obětovat své prvorozené syny, brzy získaly obrovské výhody nad méně pokrokovými sousedy, kteří pokračovali v těchto krutých činech. Mnoho takových zaostalých kmenů nebylo značně oslabeno pouze kvůli ztrátě synů, ale také proto, že často byla narušena posloupnost náčelnictví.

Důsledkem mizejícího obětování dětí byl obyčej natírat krví práh domu na ochranu prvorozeného. Často to bylo děláno ve spojení s jedním největším svátkem v roce a tento rituál se v jednu dobu vykonával ve většině oblastech světa—od Mexika po Egypt.

Dokonce poté, když většina skupin skoncovala s rituálem zabíjení dětí, bylo zvykem odložit kojence do divočiny, nebo do malého člunu na řeku. Když dítě přežilo, věřilo se, že zasáhli bohové, aby ho zachránili, tak jak je tomu v pověstech o Sargónovi, Mojžíšovi, Kýrovi a Romulovi. Potom přišel zvyk zasvěcovat prvorozené syny pro posvátná poslání; umožnili jim dospět a potom je namísto smrti vyhostili z domu. Toto byl původ kolonií. Římané se drželi tohoto zvyku ve svém programu kolonizace.

Mnohé zvláštní asociace sexuální laxnosti s primitivním způsobem uctívání mělo svůj původ v obětování lidí. V dávných dobách, když se žena střetla s lovcem hlav, mohla svůj život vykoupit tím, že se mu odevzdala pohlavně. V pozdější době, panna, která měla být obětována bohům, se mohla rozhodnout, že vykoupí svůj život tím, že na celý život zasvětil své tělo posvátné sexuální službě v chrámě a tímto způsobem si mohla vydělat peníze na své vykoupení. V té době to lidé považovali za vysoce povznášející mít pohlavní styk se ženou, která se takto snaží vykoupit svůj život. Obcování s těmito posvěcenými dívkami bylo náboženským rituálem a kromě toho tento celý obřad poskytoval přijatelnou záminku pro běžné sexuální uspokojení. Byl to lstivý druh sebeklamu, který jak dívky, tak i jejich souložníci s potěšením praktikovali. Mravy vždy zaostávaly za evolučním pokrokem civilizace a tak umožňovaly udržovat tyto prastaré a divošské sexuální zvyky vyvíjejících se ras.

Časem se chrámová prostituce rozšířila po celé jižní Evropě a Asii. Peníze, vydělané chrámovými prostitutkami, byly všemi národy považované za posvátné—byl to velký dar pro bohy. Nejlepší typy žen zaplnily sexuální síně chrámů a své výdělky věnovaly všem druhům posvátných obřadů a na práce pro veřejné blaho. Mnoho žen z vyšších tříd nashromáždilo své věno dočasným poskytováním sexuálních služeb v

properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

89:7.2 (982.1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

89:7.3 (982.2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

89:7.4 (982.3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always drag behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

89:7.5 (982.4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good. Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the

chrámech a většina mužů upřednostňovala tyto ženy za své manželky.

temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. VYKOUPENÍ A ÚMLUVY

Obětní vykoupení a chrámová prostituce byly v podstatě obměnou obětování lidí. Potom přišlo simulované obětování dcer. Tento rituál spočíval v pouštění žilou s odevzdáním se celoživotnímu pannenství a byla to morální reakce na starší chrámové smilstvo. V pozdějších dobách se panny zasvětily službě, spočívající v udržování posvátných chrámových ohňů.

Později lidé pojali myšlenku, že obětování některé části těla, by mohlo nahradit starší a úplnou lidskou oběť. Fyzické zmrzačení bylo také považováno za přijatelnou náhradu. Obětovány byly vlasy, nehty, krev a také prsty na ruku a nohou. Pozdější a téměř univerzální starověký rituál obřízky byl důsledkem kultu částečného obětování; jeho smysl byl pouze obětní, nebyla k němu nikdy připojena žádná myšlenka na hygienu. Mužům se prováděla obřízka; ženám se propichovaly uši.

Následně vznikl zvyk svazovat prsty namísto jejich odřezávání. Holení hlavy a stříhání vlasů byly podobnou formou náboženského obětování. Propichávání nosu a rtů kroužky se stále praktikuje v Africe a tetování je evoluční uměleckou formou pradávného primitivního zjizvení těla.

Časem, pod vlivem progresivního učení, se spojil zvyk přinášení obětí s pojmem úmluvy. Konečně se objevila představa o bozích, vstupujících do jednání s člověkem; a toto byl velký krok ve stabilizování náboženství. Zákon—úmluva—nahrazuje náhodu, strach a pověrčivost.

Člověk nemohl předtím vůbec snít o úmluvě s Božstvem, dokud jeho představa o Bohu nedosáhla úrovně, na které vesmírní kontroloři byli vnímáni jako důvěryhodní. A prvotní představa člověka o Bohu byla tak antropomorfní, že nebyl schopen si představit důvěryhodné Božstvo, dokud se on sám nestal relativně spolehlivým, mravním a etickým.

A tak představa uzavírání úmluvy s bohy se přece nakonec stala realitou. Postupem času evoluční člověk získal takovou morální důstojnost, že se osmělil vyjednávat s bohy. A tak se obětování postupně vyvinulo ve hru—filozofické vyjednávání člověka s Bohem. Všechno to představovalo nový způsob zajištění jistoty proti neštěstí, nebo spíše zdokonalenou metodu pro jisté nabytí prosperity. Neobírejte se mylnou představou o tom, že tyto rané oběti byly

8. REDEMPTION AND COVENANTS

89:8.1 (982.5) Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves to the service of tending the sacred temple fires.

89:8.2 (982.6) Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

89:8.3 (983.1) Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

89:8.4 (983.2) The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

89:8.5 (983.3) Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

89:8.6 (983.4) But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new device for insuring against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that

nezištným darem bohům, spontánním vyjádřením vděčnosti či důkuvzdání; nebyly to projevy opravdové úcty.

Primitivní formy modlitby nebyly ničím jiným, než smlouváním s duchy, argumentováním s bohy. Byl to určitý druh výměnného obchodu, při kterém naléhání a přemlouvání bylo nahrazeno něčím reálnějším a dražším. Rozvíjející se obchod mezi rasami vstřípl lidem ducha obchodování a rozvinul umění smlouvání; a tyto rysy se nyní začaly objevovat v lidských metodách uctívání. A tak, jak někteří byli považováni za lepší obchodníky než ti druzí, tak někteří byli považováni za lepší modlitebníky než ti ostatní. Modlitba poctivého člověka měla velkou úctu. A poctivý člověk byl ten, který měl zaplacený všechny účty u duchů, splnil každou rituální povinnost ve vztahu k bohům.

Raná modlitba byla stěží uctíváním; byla to naléhavá prosba o zdraví, bohatství a život. A v mnoha ohledech se modlitby příliš nezměnily s procházejícími epochami. Stále ještě jsou čteny z knih, formálně přednášeny a vypisovány pro umístění na kotoučích, nebo pro vyvěšení na stromech, aby vítr osvobodil člověka od potíží s vydáváním svého vlastního dechu.

these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or thanksgiving; they were not expressions of true worship.

89:8.7 (983.5) Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every ritual obligation to the gods.

89:8.8 (983.6) Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. OBĚTOVÁNÍ A SVÁTOSTI

V průběhu evoluce urantijských rituálů obětování lidí pokročilo od krvavého lidojedství na vyšší a symboličtější úroveň. Rané rituály obětování zplodily pozdější obřady svátostí. V pozdějších dobách to byl sám kněz, kdo ochutnával kousek kanibalské oběti, nebo kapku lidské krve a potom všichni ostatní jedli živočišnou náhradu za člověka. Tyto pradávne představy o vykoupení, spáse a úmluvách se později vyvinuly do obřadů svátostí. A celá tato evoluce rituálů měla nesmírný socializující vliv.

Ve spojení s kultem matky, v Mexiku a v jiných místech se časem namísto těla a krve při dřívějším obětování lidí používalo jako svátost koláče a víno. Hebrejci praktikovali tento rituál po velmi dlouhou dobu jako součást jejich oslav Paschi a pozdější křesťanské verze svátosti měla původ v tomto hebrejském obřadu.

Starověké sociální bratrství se zakládalo na rituálu pití krve; rané židovské společenství se upevňovalo krvavou ceremonií. Pavel začal stavět nový křesťanský kult na „krvi věčné úmluvy.“ A přestože zatížil křesťanství zbytečným učením o krvi a obětech, jednou provždy skoncoval s doktrínami vykoupení prostřednictvím přinášení

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

89:9.1 (983.7) The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

89:9.2 (984.1) In connection with the Mother of God cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the sacrament took its origin.

89:9.3 (984.2) The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on "the blood of the everlasting covenant." And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with teachings about blood and sacrifice, he did

lidských a zvířecích obětí. Jeho teologické kompromisy ukazují na to, že dokonce zjevení se musí podřídít postupnému vlivu evoluce. Podle Pavla, se stal Kristus poslední a provždy dostačující lidskou obětí; nyní je božský Soudce plně a navždy uspokojen.

A tak, po uplynutí mnoha epoch, se kult obětování vyvinul do kultu svátosti. Tudíž, svátosti současných náboženství jsou legitimními nástupci těch šokujících prastarých obřadů obětování lidí a ještě starších kanibalských rituálů. Mnohé ještě v této době spoléhají na krev pro spasení, ale alespoň to má obrazný, symbolický a mystický charakter.

10. ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHU

Dávny člověk byl schopen dosáhnout vědomé přízně u Boha pouze prostřednictvím obětování. Současný člověk musí vyvinout nové metody pro dosažení vlastního pocitu spasení. Uvědomění hříchu setrvává ve smrtelné mysli, ale představy o spasení jsou zastaralé a starodávné. Realita duchovních potřeb setrvává, ale intelektuální progres zničil staré způsoby dosažení pokoje a útěchy pro mysl a duši.

Hřích musí být předefinován jako úmyslná neloajlnost ve vztahu k Božstvu. Je několik stupňů neloajlnosti: částečná loajlnita, způsobená váhavostí; rozdvojená loajlnita, zapříčiněná protichůdností; mizející loajlnita daná lhostejností; a smrtelná loajlnita, projevovaná oddaností bezbožným ideálům.

Pocit, nebo tušení viny, je vědomé porušení mravů; není to nutně hřích. Jestliže nejde o vědomou neloajlnitu k Božstvu, není to opravdový hřích.

Možnost rozpoznání pocitu viny je znakem nadmyslového odlišení člověka. Tento znak neoznačuje člověka jako podlého, ale spíše ho vyčleňuje jako tvora potenciální velikosti a věčně stoupající dokonalosti. Takový pocit nehodnosti je počátečním stimulem, který by měl vést rychle a nepochybně k těm výdobytkům víry, které převedou smrtelnou mysl na nádherné úrovně morální ušlechtilosti, kosmického vhledu a duchovního žití; takto se všechny významy lidské existence změny z dočasných na věčné a všechny hodnoty se povýší z lidských na božské.

Přiznání hříchu je statečným odřeknutím neloajlnity, ale na žádný způsob to nezmírňuje časoprostorové důsledky takové neloajlnosti. Ale přiznání—upřímné uznání podstaty hříchu—je

once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

89:9.4 (984.3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. FORGIVENESS OF SIN

89:10.1 (984.4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

89:10.2 (984.5) *Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity.* There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of confliction; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

89:10.3 (984.6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

89:10.4 (984.7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

89:10.5 (984.8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the

nezbytné pro náboženský růst a duchovní progres.

Odpuštění hříchu Božstvem je obnovením loajálních vztahů po období lidského vědomého zanedbání takových vztahů v důsledku uvědomělé vzpoury. Odpuštění nemusí být vyhledáno, pouze obdrženo jako vědomé obnovení loajálních vztahů mezi tvorem a Tvůrcem. A všichni věrní Boží synové jsou šťastní, sloužící rádi a stále progresivní ve svém vzestupu k Ráji.

[Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

nature of sin — is essential to religious growth and spiritual progress.

89:10.6 (985.1) The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

89:10.7 (985.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Kapitola 90. Šamanismus—léčitelé a kněží

⇐ 089

Kniha Urantia

091 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 90 ŠAMANISMUS—LÉČITELÉ A KNĚŽÍ

Sekce

Úvod

1. První šamani—léčitelé
2. Rituály šamanů
3. Teorie nemoci a smrti v šamanismu
4. Medicína v době šamanů
5. Kněží a rituály

PAPER 90 SHAMANISM — MEDICINE MEN AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction

1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

Úvod

EVOLUCE náboženských obřadů prošla cestou od udobřování, zamezování, zařikávání, vynucování, usmiřování a uklidňování k obětování, vykoupení a vyplacení. Metody provádění náboženských rituálů prošly od forem primitivních kultů přes fetiše k magii a zázrakům. A v důsledku stále složitější představy člověka o nadmateriálních sférách se formy rituálů staly komplikovanějšími a nevyhnutelně začaly být ovládány léčiteli, šamany a kněžími.

Postupně, s rozvojem představivosti primitivního člověka, začal být vnímán duchovní svět jako hluchý k prosbám obyčejných smrtelníků. Pouze výjimeční lidé mohli být vyslyšeni bohy; pouze mimořádnému muži či ženě duchové naslouchali. Tímto způsobem vstupuje náboženství do nové fáze, období, ve kterém se postupně stalo druhořadým; mezi věřícího a předmět uctívání vstupuje ranhojič, šaman, nebo kněz. A většina dnešních systémů organizovaných náboženských vír na Urantii prochází přes tuto úroveň evolučního rozvoje.

INTRODUCTION

90:0.1 (986.1) THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

90:0.2 (986.2) In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship. And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of evolutionary development.

Evoluční náboženství se rodí z obyčejného a všemocného strachu—strachu, který zaplavuje lidskou mysl při setkání s neznámým, nevysvětlitelným a nepochopitelným. Náboženství časem dosáhne naprosto jednoduchého poznání všemocné lásky—lásky, která nevyhnutelně naplňuje lidskou duši, když si uvědomí bezmeznou soucitnost Vesmírného Otce k synům vesmíru. Ale začátek a završení náboženské evoluce oddělují dlouhé věky šamanů, kteří se opovažují postavit se mezi člověka a Boha jako prostředníci, tlumočníci a přímlovci.

1. PRVNÍ ŠAMANI—LÉČITELÉ

Šaman byl vysoko postaveným léčitelem, rituálním fetišistou a centrální osobností ve všech obřadech evolučního náboženství. V mnohých kmenech šaman převýšil válečného náčelníka, což znamenalo začátek dominance církve nad státem. Někdy šaman působil jako kněz a dokonce i jako kněz-král. Některé pozdější kmeny měly jak dřívější šamany-léčitele (věštce), tak později se objevši šamany-kněze. A v mnoha případech se úřad šamana stal dědičným.

Poněvadž v dávných dobách cokoliv abnormálního bylo připisováno duchovním silám, jakákoliv výrazná mentální či fyzická abnormalita představovala schopnost být šamanem. Mnoho z těchto mužů byli epileptici, mnoho z těchto žen byly hysterické a tyto dva typy po dlouhou dobu vysvětlovaly pradávna vnuknutí a také posedlost duchem a ďáblem. Celá řada těchto prvotních kněží se řadila k lidem, kteří byli mnohem později nazýváni paranoiky.

Přestože někteří z nich podváděli v méně důležitých záležitostech, velká většina šamanů opravdu věřila, že je ovládá duch. Ženy, které se dokázaly uvést do transu, nebo kataleptické křeče, se staly mocnými šamankami; později se takové ženy staly prorokyněmi a duchovními médii. Jejich kataleptické transe obvykle obsahovaly domnělou komunikaci s duchy zemřelých. Mnoho ženských šamanek bylo také profesionálními tanečnicemi.

Ale ne všichni šamani žili v sebeklamu; mnozí z nich byli vychytralími a umnými podvodníky. S rozvojem tohoto řemesla se vyžadovalo, aby novic odsloužil deset učňovských let v strádání a odříkání, než se stane léčitelem. Šamani si vytvořili profesionální způsob oblékání a

90:0.3 (986.3) Evolutionary religion is born of a simple and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution, there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE MEN

90:1.1 (986.4) The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

90:1.2 (986.5) Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

90:1.3 (987.1) While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead. Many female shamans were also professional dancers.

90:1.4 (987.2) But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct.

stavěli na obdiv tajuplné chování. Často používali drogy, aby vyvolali určité fyzické stavy, které činily dojem na členy kmene a mystifikovaly je. Obvyční lidé považovali ruční kejkle za nadpřirozené činy a břichomluvectví bylo poprvé použito lstivými kněžími. Mnozí z dávných šamanů nevědomky narazili na hypnózu; jiní vyvolali autohypnózu dlouhým díváním se na své pupeční body.

Ačkoliv mnoho šamanů se uchýlilo k těmto trikům a podvodům, přesto jejich reputace jako třídy, byla očividně úspěšná. Když šaman neuspěl ve svém závazku a nemohl předložit hodnověrné alibi, byl buď sesazen, nebo zabit. Proto poctiví šamani brzy vymizeli; přežili pouze vychytralí herci.

Byl to právě šamanismus, který odebral exkluzivní řízení kmenových záležitostí z rukou starších a silných a vložil ho do rukou vychytralých, prohnanych a prozíravých.

2. RITUÁLY ŠAMANŮ

Vyvolávání duchů bylo velmi přesným a vysoce složitým procesem, srovnatelným s dnešními církevními obřady, vedenými ve staromódním jazyce. Odedávna lidé vyhledávali nadlidskou pomoc—zjevení; a věřili, že šaman skutečně obdržel taková zjevení. I když šamani využívali mocnou sílu sugesce při své práci, byly to téměř vždy sugesce negativní. Teprve velmi nedávno se začaly používat metody pozitivní sugesce. Na počátku rozvoje své profese se šamani začali specializovat na takové činnosti jako přivolávání deště, léčení nemocí a odhalování zločinů. Nicméně, léčení nemocí nebylo hlavní funkcí šamana-léčitele, ale spíše to spočívalo ve vědění jak ovládat úskalí života.

Starobylá černá magie, jak náboženská, tak i světská, byla nazývána bílou když ji praktikovali kněží, věštcí, šamani, nebo léčitelé. Ti, kdo provozovali černou magii, byli nazýváni čaroději, kouzelníky, černokněžníky, čarodějnicemi, kejklři, mágy, zaklínači a jasnovidci. Časem všechna taková údajná spojení s nadpřirozenými silami byla klasifikována jako čarodějnictví, nebo šamanismus.

Čarodějnictví obsahovalo magii, která byla prováděna staršími, podvodnými a neuznanými duchy; šamanismus byl spojen se zázraky, které byly dílem poctivých a uznávaných bohů kmene. V pozdějších dobách bylo čarodějnictví spojováno s ďáblem, čímž se připravila půda pro mnoho poměrně nedávných projevů náboženské netolerance. V mnoha primitivních kmenech bylo čarodějnictví náboženstvím.

They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

90:1.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

90:1.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. SHAMANISTIC PRACTICES

90:2.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation*; and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

90:2.2 (987.6) Ancient black art, both religious and secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanters, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

90:2.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

Šamani silně věřili ve význam náhody pro zjevení vůle duchů; než dospěli k rozhodnutí, často metali los. Současné přežitky této náchylnosti jsou vidět nejenom v mnoha hazardních hrách, ale také v proslulém „odpočítávání“ říkadel. Byla doba, kdy odpočítaný člověk musel zemřít; nyní to padne na někoho jen v některých dětských hrách. To, co bylo pro primitivního člověka vážnou záležitostí, přežilo v hrách současného dítěte.

Léčitelé silně věřili ve znaky a znamení, například: „Když uslyšíš, jak šelestí koruny morušových stromů, rozhýbej se k činu.“ Již v raném stadiu existence lidského rodu šamani obrátili svoji pozornost ke hvězdám. Po celém světě lidé začali věřit primitivní astrologii a praktikovat ji; rozšířením se také stalo vykládání snů. Po tom všem brzy následovaly temperamentní šamaní, které o sobě tvrdily, že dokáží komunikovat s duchy mrtvých.

Ačkoliv vyvolávači deště, nebo počasí šamani se objevili již v pradávce minulosti, přetrvávali až do našich dnů. Pro pradávku zemědělců kruté sucho znamenalo smrt; ovládání počasí bylo předmětem mnoha starých magií. Ještě nyní je počasí častým tématem rozhovorů civilizovaných lidí. Dávni lidé všichni věřili v moc šamana jako vyvolávače deště, ale bylo zvykem ho zabít, když neuspěl, ledaže dokázal nabídnout věrohodné vysvětlení pro svůj nezdar.

Císařové stále znovu vyhošťovali astrologu, ale ti se vždy vrátili, protože lid věřil v jejich schopnosti. Nebylo je možno vypudit a ještě v šestnáctém století po Kristu představitelé západních církví a států byli patrony astrologie. Tisíce domněle vzdělaných lidí stále ještě věří na to, že člověk se může narodit pod šťastnou, nebo nešťastnou hvězdou; že vzájemné postavení nebeských těles rozhoduje o výsledku různých pozemských činů. Vykladači budoucnosti jsou stále navštěvováni důvěřivými klienty.

Řekové věřili v účinnost prorockví, Číňané používali magii jako ochranu proti démonům, šamanismus vzkvétal v Indii a ještě dnes otevřeně přetrvává ve střední Asii. V mnoha jiných oblastech světa bylo od něho upuštěno teprve nedávno.

Čas od času se objevili opravdoví proroci a učitelé, kteří odsuzovali a objasňovali šamanismus. Také mizející červení lidé měli takového proroka v minulých stoletích; byl to Tenskwatawa z kmene Čejenů, který předpověděl zatmění slunce v roce 1808 a odsoudil nečinnost

90:2.4 (987.8) The shamans were great believers in the mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known “counting-out” rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

90:2.5 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, “When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself.” Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

90:2.6 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the failure.

90:2.7 (988.3) Again and again did the Caesars banish the astrologers, but they invariably returned because of the popular belief in their powers. They could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

90:2.8 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

90:2.9 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the white man. Many true teachers have appeared

bílých lidí. Mnoho pravých učitelů se objevilo mezi různými kmeny a národy v průběhu dlouhých epoch historie evoluce. A budou se stále objevovat, aby zpochybňovali šamany a kněze v jakémkoliv době, kteří oponují všeobecnému vzdělání a snaží se mařit vědecký pokrok.

Staří šamani získali pověst jako hlasy Boha a opatrovníci prozřetelnosti mnoha způsoby a prohnánými metodami. Kropili novorozeňata vodou a dávali jim jména; prováděli obřizku mužům. Řídili všechny pohřební obřady a oznamovali bezpečný příchod zemřelého do světa duchů.

Kněží a léčitelé, provozující šamanismus, se často stali velmi bohatými prostřednictvím různých poplatků, které byly údajně nabízeny duchům. Nezřídka šaman nashromáždil pro sebe prakticky celé materiální bohatství svého kmene. Při smrti bohatého člověka bylo zvykem rozdělit jeho majetek rovnoměrně mezi šamana a nějakou veřejnou, nebo dobročinnou organizaci. Tento obyčej se stále udržuje v některých oblastech Tibetu, kde polovina mužské populace přísluší do této neproduktivní třídy.

Šamani se dobře oblékali a obvykle mívali hodně manželek; byli první aristokracií, osvobození ode všech kmenových zákazů. Velmi často to byli lidé s nízkou úrovní myšlení a pokleslou morálkou. Potlačili své rivaly tím, že je označili za čaroděje, nebo černokněžníky a velmi často dosáhli svého vlivu a moci ovládnutím náčelníků, nebo králů.

Primitivní člověk považoval šamana za nutně zlo; bál se ho a neměl ho rád. Pradávný člověk měl v úctě vědomosti; on ctil a odměňoval moudrost. Šamani byli většinou podvodníci a uctívání šamanismu dobře ukazuje jakou cenu má moudrost v procesu evoluce lidské rasy.

3. TEORIE NEMOCI A SMRTI V ŠAMANISMU

Poněvadž dávný člověk považoval sám sebe a svoje materiální prostředí jako přímo reagující na vrtochy démonů a rozmary duchů, není proto zvláštní, že jeho náboženství se tak výlučně zabývalo materiálními záležitostmi. Současný člověk řeší své materiální problémy jako takové; chápe, že hmota se podřizuje inteligentnímu řízení mysli. Primitivní člověk podobně toužil upravovat a dokonce ovládat fyzické projevy života a energie; a poněvadž jeho limitované chápání kosmu ho vedlo k víře, že démoni, duchové a bohové se osobně a bezprostředně zabývají podrobným ovládnutím

among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90:2.10 (988.6) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90:2.11 (988.7) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

90:2.12 (989.1) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90:2.13 (989.2) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

90:3.1 (989.3) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos

života a hmoty, logicky směřoval své úsilí k získání přízně a podpory těchto nadlidských sil.

V tomto světle se jeví většina nevysvětlitelného a nesmyslného v pradávných kultech jako pochopitelné. Kultovní rituály byly snahou primitivního člověka řídit materiální svět, ve kterém se sám nacházel. A mnoho jeho snah mělo za účel prodloužit život a zajistit zdraví. Vzhledem k tomu, že všechny nemoci a smrt byly původně považovány za duchovní jevy, bylo nevyhnutelné, že šamani, působící jako léčitelé a kněží, se také stali doktory a chirurgy.

Primitivní mysl může být handicapována nedostatkem faktů, ale při tom všem je logická. Když přemýšliví lidé sledují nemoc a smrt, začínají určovat příčiny těchto pohrom a v souladu s jejich vnímáním, šamani a vědci však předložili následující teorie chorob:

1. Démoni—přímé působení duchů. První pokročilé hypotézy, vysvětlující nemoci a smrt spočívaly v tom, že duchové způsobují nemoc odlákáním duše ven z těla; jestli se duše nedokázala vrátit, následovala smrt. Starověcí lidé se tak báli zlomyslného jednání duchů způsobujících nemoci, že churaví jedinci byli často ponecháni napospas dokonce i bez jídla či vody. Bez ohledu na to, že takové víry byly založeny na mylné podstatě, účinně izolovaly postižené jedince a zabráňovaly šíření nakažlivých chorob.

2. Násilí—očividné příčiny. Příčiny některých nehod a smrtí byly tak snadno zjištěné, že byly brzy vyňaty z kategorie působení duchů. Úmrtí a poranění doprovázejí válku, boj se zvířetem a jiné, lehce identifikovatelné důvody byly považovány za přirozené události. Ale v průběhu velmi dlouhé doby se věřilo v to, že za dlouhotrvající léčení, nebo infekci ran, dokonce i „přirozeného“ původu, jsou odpovědní duchové. Jestliže se nemohla najít žádná zjištěná příčina, byli tak vždy za nemoc a smrt zodpovědní démoni-duchové.

I dnes v Africe a na jiných místech je možno nalézt primitivní národy, které zabijí někoho pokaždé, když nastane nenásilná smrt. Viníky označí jejich ranhojiči. Jestli matka zemře při porodu, tak dítě je okamžitě zardoušeno—život za život.

3. Magie—vliv nepřátel. O mnohých nemocech se myslelo, že jsou způsobeny čarováním, uhrančivým pohledem a zacílením luku. V jednu dobu bylo opravdu nebezpečné ukázat na kohokoliv prstem; ještě nyní se

led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to winning the favor and support of these superhuman agencies.

90:3.2 (989.4) Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

90:3.3 (989.5) The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

90:3.4 (989.6) 1. *Ghosts — direct spirit influences.* The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

90:3.5 (989.7) 2. *Violence — obvious causes.* The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even "natural" causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

90:3.6 (990.1) Today, in Africa and elsewhere may be found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a life for a life.

90:3.7 (990.2) 3. *Magic — the influence of enemies.* Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still

považuje ukazování prstem na někoho za nezpůsobné chování. V případech záhadné nemoci a smrti pradávni lidé provedli formální šetření, rozřezali tělo a dohodli se na některých nálezech jako na příčině smrti; jinak to bylo dáno za vinu čarodějství, což si vyžadovalo popravu, za to zodpovědné, čarodějnice. Tato pradávna ohledávání mrtvol zachránila životy mnohých domnělých čarodějnic. V některých kmenech se věřilo na to, že člen kmenu může zemřít na následek svého vlastního čarodějství a v takových případech nebyl obviněn nikdo.

4. Hřích—potrestání za porušení tabu. Ještě v poměrně nedávných dobách se věřilo, že nemoc je trestem za hřích—osobní, nebo rodový. Mezi národy, procházející touto úrovní evoluce, převládá teorie, že člověk onemocní jen tehdy, když poruší tabu. Pro takové pověry je typické považovat chorobu a bolest za „vystřelené šípy Všemohoucího“. Číňané a Mezopotámci považovali dlouhou nemoc za důsledek působení zlých démonů, ačkoliv Chaldejci se dívali také na hvězdy jako na příčiny utrpení. Tato teorie onemocnění v důsledku božího hněvu je stále ještě běžná u mnoha údajně civilizovaných skupin na Urantii.

5. Přirozené příčiny. Lidstvo jen velmi pomalu proniká do materiálních tajností vzájemného vztahu příčiny a důsledku ve fyzickém světě energie, hmoty a života. Staří Řekové, tím, že si uchovali tradice učení Adamsona, byli jedni z prvních, kdo poznali, že všechny choroby mají přirozenou příčinu. Pomalu a jistě rozvíjející se vědecká éra ničí dlouhodobé teorie člověka o nemoci a smrti. Horečka byla jednou z prvních lidských onemocněních, vyňatých z kategorie nadpřirozených nemocí a postupně éra vědy přetrhává pouta ignorance, která tak dlouho poutala lidskou mysl. Pochopení staroby a nakažlivých chorob pozvolna zbavuje člověka strachu z démonů, duchů a bohů jako osobních pachatelů lidského utrpení a duševního strádání.

Evoluce neomylně dosahuje svého cíle: naplňuje člověka tím pověřivým strachem z neznámého a hrůzou před neviděným, což je podstata pro vytvoření koncepce Boha. A být svědkem narození pokročilého chápání Božstva skrze koordinované působení zjevení, tato stejná evoluční metoda uvede potom do pohybu ty síly mysli, které neúprosně vymažou podstatu, která splnila svůj účel.

regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroner's inquests saved many a supposed witch's life. Among some it was believed that a tribesman could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

90:3.8 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as “arrows of the Almighty within them” is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

90:3.9 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson's teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man's age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man's fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90:3.10 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the co-ordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate the scaffolding, which has served its purpose.

4. MEDICÍNA V DOBĚ ŠAMANŮ

4. MEDICINE UNDER THE SHAMANS

Celý život dávných lidí byl zaměřen na ochranu; jejich náboženství bylo v převážné míře metodou na ochranu před onemocněním. A bez ohledu na nesprávnost svých teorií, lidé je s nadšením uváděli v činnost; měli neomezenou víru ve své metody léčení a to samotné je mocným lékem.

Konec konců, víra potřebná pro vyléčení pod potřeštěnou péčí jednoho z těchto dávných šamanů se materiálně nelišila od víry, která je zapotřebí při léčení, které je v rukou některého z jeho pozdějších nástupců, jež používá nevědecké způsoby léčení nemocí.

Primitivnější kmeny měly velkou hrůzu z nemocných a po dlouhé věky se jim důkladně vyhýbaly, hanebně je zanedbávaly. Byl to velký pokrok v humanitarismu když evoluce šamanismu přinesla kněze a ranhojiče, kteří svolili léčit nemocné. Později se stalo zvykem, že celý klan se natlačil k lůžku nemocného, aby pomáhal šamanovi svým kvílením zahnat nemoc, kterou způsobují démoni. Nebylo neobvyklé, že diagnostikujícím šamanem byla žena, zatímco muž prováděl léčbu. Běžnou metodou určující nemoc bylo zkoumání vnitřností nějakého zvířete.

Nemoc se léčila monotónním zpěvem, kvílením, pokládáním rukou, dýcháním na pacienta a mnoha dalšími metodami. V pozdějších dobách se stal velmi rozšířeným chrámový spánek, během kterého probíhalo domnělé léčení. Časem se ranhojiči pokusili při chrámovém spánku o chirurgické zákroky; mezi prvními operacemi byla trepanace lebky, aby mohl uniknout duch, způsobující bolest hlavy. Šamani se naučili léčit zlomeniny a vykloubení, otvírat boláky a hnisavé záněty; šamanky se staly znalkyněmi v porodnictví.

Běžnou metodou léčení bylo potírání infikovaného nebo nakaženého místa na těle nějakým magickým předmětem, načež byl tento talisman potom vyhozen a člověk měl být vyléčen. Jestli by někdo náhodou zvedl ten odhozený talisman, věřilo se, že se okamžitě nakazí stejnou nemocí. To bylo ještě velmi dávno předtím, než se začaly používat byliny a jiná opravdová léčiva. Masáž vznikla ve spojení se zařikáváním, vytíráním ducha z těla a předcházely ji snahy vtírat do těla léčiva, tak, jako se podobně současníci snaží vtírat masti. Přikládání baněk a vysávání postižených částí, společně s pouštěním žilou, se považovalo za způsob, jak se zbavit ducha způsobujícího nemoc.

Poněvadž voda byla mocným fetišem, používala se při léčení mnoha onemocněních. Dlouhou dobu se věřilo, že duch způsobující nemoc může být vypuzen pocením. Parní lázně

90:4.1 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small measure a technique for disease prevention. And regardless of the error in their theories, they were wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamancraft produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body, and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were

byly ve velké vážnosti; záhy začaly přírodní horké prameny rozkvétat jako primitivní léčebny. Pradávný člověk přišel na to, že horko ulevuje bolesti; používal slunce, teplé zvířecí orgány, horkou hlínu a horké kameny a mnoho těchto metod se používá ještě dnes. Rytmické úderý se používaly ve snaze ovlivnit duchy; tamtamy byly všeobecně používány.

Některé národy si myslely, že příčinou nemoci je zlomyslné spolčení duchů a zvířat. To dalo vzniknout víře, že pro vyléčení každého onemocnění, způsobeného zvířetem, existuje účinný rostlinný lék. Obzvláště červení lidé byli oddaní této rostlinné teorii všeléků; pokaždé, když byla vytržena rostlina z kořenů, ukáplí kapku krve do vytvořené jámy.

Při léčení se často používal půst, dieta a protiléky. Vysoce ceněny byly lidské sekrece, protože měly samozřejmě magickou moc; proto krev a moč byly mezi prvními používanými léčivy a brzy byly podpořeny kořínky a různými solemi. Šamani věřili, že duchové způsobující nemoci mohou být vypuzeni z těla zapáchajícím a nechutným léčivem. Velmi brzy se běžnou léčbou stalo pročišťování a mezi první významné farmaceutické objevy patřilo syrové kakao a chinin.

Řekové byli první, kteří vyvinuli opravdu racionální metody léčení nemocných. Jak Řekové, tak i Egypťané, získali své lékařské vědomosti od obyvatel údolí Eufratu. Olej a víno se staly velmi brzy léčivy pro ošetření poranění; Sumerové používali pižmový olej a opium. Mnoho z těchto pradávných a účinných tajných léčiv ztratilo svoji schopnost když se staly známými; tajemství bylo vždy důležitým faktorem pro úspěšné provozování podvodu a pověrčivosti. Pouze fakta a pravda vedou k zářivému světlu pochopení a radosti z osvícení a osvěty, ke kterým vede vědecký výzkum.

5. KNĚŽÍ A RITUÁLY

Esencí rituálu je dokonalost jeho provedení; divoši ho musí praktikovat s bezchybnou přesností. Pouze tehdy, když je rituál správně vykonán, má obřad podmanivou moc nad duchy. Jestli má rituál chyby, pak pouze vyvolá zlobu a nelibost bohů. Když pomalu se vyvíjející lidská mysl pochopila, že metoda provedení rituálu je rozhodujícím faktorem pro jeho účinnost, bylo nevyhnutelné, že raní šamani se dříve či později vyvinou do kněžstva, vyškoleného k řízení pontifikátského rituálu. A tak po desítky tisíce let nekonečné rituály brzdí společnost a zatracují civilizaci a jsou nesnesitelným břemenem pro každodenní život a každou činnost lidského rodu.

highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

90:4.7 (991.6) Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was pulled up.

90:4.8 (991.7) Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

90:4.9 (992.1) The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. PRIESTS AND RITUALS

90:5.1 (992.2) The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man's slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed

Rituál je způsob posvěcení obyčej; rituál vytváří a zvětčuje mýty a také přispívá k zachování společenských a náboženských obyčejů. Na druhou stranu, rituály byly zplozeny mýty. Rituály mají často zpočátku sociální, později ekonomický charakter a nakonec získají posvátnost a důstojnost náboženského obřadu. Rituál může v praxi být osobní či skupinový, nebo obojí, jak je vidět na příkladu modlitby, tance a divadla.

Součástí rituálu se stala slova, taková jako například „amen“ a „selah“. Návyk klení, sakrování je prostitucí dřívějších rituálních opakování svatých jmen. Konání poutních cest k posvátným svatyním je velmi prastarým rituálem. Později rituál vyrostl do propracovaných obřadů pročišťování, očišťování a posvěcování. Příjímání obřady prvotních kmenových tajných spolků byly ve skutečnosti primitivními náboženskými rituály. Metody uctívání starých mystických kultů byly jedním dlouhým představením sestaveného náboženského rituálu. Rituál se nakonec vyvinul do současných typů společenských obřadů a církevních bohoslužeb—obřadů, obsahujících modlitbu, píseň, odpovídající čtení a další individuální a skupinové duchovní projev zbožnosti.

Kněží se vyvinuli ze šamanů přes věštce, proroky, pěvce, tanečníky, předvídatelé počasí, strážce náboženských relikvií, opatrovatele chrámů a zvěstovatele událostí do postavení opravdových představených církevních bohoslužeb. Časem se kněžský úřad stal dědičným a vznikla souvislá kněžská kasta.

Jak se náboženství vyvíjelo, kněží se začali specializovat a to na základě svých vrozených schopností, nebo zvláštních zájmů. Někteří se stali pěvci, jiní modlitebníky a další obětníky; později přišli řečníci—kazatelé. A když se náboženství stalo institucí, tyto kněží tvrdili, že „mají v držení klíče od nebe“.

Kněží se vždy snažili zapůsobit a naplnit úctou obyčejné lidi vykonáváním náboženských obřadů ve starobylém jazyce a všelijakými magickými tahy, aby mystifikovali věřící a posílili svoji vlastní úctu a autoritu. Velké nebezpečí toho všeho je to, že rituál má tendenci stát se náhražkou za náboženství.

Kněžství udělalo hodně pro to, aby zpозdilo vědecký rozvoj a zabránilo duchovnímu progresu, ale na druhé straně přispělo ke stabilizaci civilizace a rozšíření některých druhů kultury. A mnoho současných kněží přestalo fungovat jako představení rituálu uctívání Boha a obrátilo svoji pozornost k teologii—pokusit se definovat Boha.

civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

90:5.2 (992.3) Ritual is the technique of sanctifying custom; ritual creates and perpetuates myths as well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

90:5.3 (992.4) Words become a part of ritual, such as the use of terms like amen and selah. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group spiritual devotions.

90:5.4 (992.5) The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics, temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

90:5.5 (992.6) As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to “hold the keys of heaven.”

90:5.6 (992.7) The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

90:5.7 (993.1) The priesthoods have done much to delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

Nelze popřít, že kněží byli a jsou mlýnským kamenem kolem krku lidstva, ale ti opravdoví náboženští vůdci byli a jsou neocenitelní v ukazování cesty k vyšším a lepším realitám.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

90:5.8 (993.2) It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing the way to higher and better realities.

90:5.9 (993.3) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 91. Vývoj modlitby

⇐ 090

Kniha Urantia

092 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 91 VÝVOJ MODLITBY

Sekce

Úvod

1. Primitivní modlitba
2. Vývoj modlitby
3. Modlitba a druhé „Já“
4. Etické modlení
5. Sociální důsledky modlitby
6. Působení modlitby
7. Mysticismus, extáze a vnuknutí
8. Modlení jako osobní zkušenost
9. Podmínky pro účinnou modlitbu

PAPER 91 THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

Úvod

MODLITBA jako vlivná síla náboženství se vyvinula z dřívějších nenáboženských monologových a dialogových projevů. S dosažením sebeuvědomění primitivním člověkem se dostavil nevyhnutelný důsledek jiného vědomí, dvojí schopnost: sociální reakce a poznání Boha.

Nejranější formy modliteb nebyly adresovány Božstvu. Tyto projevy se hodně podobaly tomu, co byste řekli svému příteli při přípravě na důležitý podnik. „Přež mně hodně štěstí“. Primitivní člověk byl otrokem magie; náhoda, štěstí a smůla vstoupily do všech oblastí života. Zpočátku byly takové prosby o štěstí monology—pouhým druhem myšlení nahlas služebnícem magie. Potom tito věřící ve štěstí získali podporu svých přátel a členů rodiny a brzy se začala vykonávat určitá forma obřadu, do kterého byl zapojen celý klan či kmen.

S objevením se představ o démonech a duších se začaly tyto prosby adresovat nadlidským bytostem a potom, když člověk získal

INTRODUCTION

91:0.1 (994.1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:0.2 (994.2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, “Wish me luck.” Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

91:0.3 (994.3) When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became superhuman in address, and with the

vědomí o bozích, takové výrazy dosáhly úrovně opravdových modliteb. Jako příklad tohoto, primitivní náboženské modlitby některých australských kmenů předcházely jejich víře v duchy a nadlidské bytosti.

Dnes tento zvyk modlení k nikomu konkrétnímu, tak jak to dělali pradávni lidé předtím, než se dostavilo vědomí zbožnosti, je zachovávan kmenem Toda v Indii. Jenže toto představuje pro kmen Toda návrat jejich degenerujícího náboženství na tuto primitivní úroveň. Dnešní rituály lékařských kněží tohoto kmene nejsou náboženským obřadem, protože tyto neosobní modlitby nepřispívají ničím k zachování, nebo povýšení sociálních, morálních a duchovních hodnot.

Modlení v době před náboženstvím bylo součástí rituálů many Melanésanů, víry udah afrických pygmejů a pověr severoamerických Indiánů o Manitou. Africké kmeny Gandů vyšly z této úrovně modlitby manu teprve nedávno. V tomto počátečním evolučním zmatku se lidé modlili k bohům—místním a národním—k fetišům, amuletům, duchům, vládům a obyčejným lidem.

1. PRIMITIVNÍ MODLITBA

Funkce rané evoluční zbožnosti spočívá v zachování a upevnění základních sociálních, morálních a duchovních hodnot, které se pozvolna formují. Toto poslání zbožnosti není lidstvem vědomě zachovááno, ale je uskutečňováno hlavně působením modlitby. Modlitba symbolizuje nezamýšlenou, ale nicméně osobní a kolektivní snahu jakéhokoli skupiny zajistit (realizovat) toto uchování vyšších hodnot. Nebýt ochranné síly modlitby, všechny posvátné dny by se rychle přeměnily na dny obyčejných dovolených.

Zbožnost a její vlivy, z nichž nejhlavnější je modlitba, jsou spojeny pouze s těmi hodnotami, které jsou všeobecně společensky uznávané, skupinově schválené. Proto, když se primitivní člověk snažil ukojit své nejzákladnější emoce, nebo dosáhnout svých naprosto sobeckých ambicí, nemohl se opřít o útěchu zbožnosti a pomoc modlitby. Když jedinec usiloval o dosažení čehokoli antisociálního, byl nucen vyhledat podporu nenáboženské magie, obrátit se na čaroděje a takto být připraven o pomoc modlitby. Proto se modlitba velmi brzy stala mocným podporovatelem sociální evoluce, morálního progresu a duchovního dosažení.

Ale primitivní mysl nebyla ani logická, ani zásadová. Pradávní lidé nechápali, že materiální věci se nevztahovaly na působení modlitby. Tyto prostoduché duše usuzovaly, že jídlo, přístřeší,

consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:0.4 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:0.5 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

91:1.1 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:1.2 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

91:1.3 (995.2) But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that

děšť, hra a další materiální statky zvyšovaly sociální blaho a proto se začaly modlit za tyto všechny fyzické dary. Ačkoliv to znamenalo perverzi modlitby, podnítilo to snahu realizovat tyto materiální cíle sociálním a etickým jednáním. Taková prostitute modlitby, přestože znehodnocuje duchovní hodnoty lidí, však přesto ihned povznesla ekonomické, společenské a etické mravy.

Modlitba je monologová pouze v nejprimitivnějších typech mysli. Již v raném stadiu se stává dialogem a rychle dosahuje úrovně skupinového zbožňování. Modlitba naznačuje, že předmagické zařikávání primitivního náboženství se vyvinulo na takovou úroveň, kde lidská mysl rozpoznává realitu dobročinných sil či bytostí, které jsou schopny povýšit společenské hodnoty a rozšířit morální ideály a kromě toho poznává, že tyto vlivy jsou nadlidské a odlišné od vědomí *ego* člověka a jeho smrtelných druhů. Proto opravdová modlitba vzniká až poté, kdy faktor zbožnosti je viděn jako osobní.

Modlitba je jen málo spojena s animismem, ale takov přesvědčení mohou existovat vedle objevujících se náboženských postojů. V mnoha případech mělo náboženství a animismus zcela odlišné původy.

Ti smrtelníci, kteří se neosvobodili z primitivních okovů strachu čelí vážnému nebezpečí, že všechny jejich modlitby mohou vést k morbidnímu pocitu hříchu, neopodstatněnému přesvědčení o vině, ať již skutečné, nebo domnělé. Ale v dnešní době je nepravděpodobné, že je mnoho těch, kdo stráví natolik času v modlitbách, aby je to přivedlo k tomuto škodlivému dumání nad vlastní hanebností, nebo hříšností. Nebezpečí, doprovázející překroucení a zneužití modlitby spočívá v nevědomosti, pověrčivosti, vyhraněnosti, devitalizaci, materialismu a fanatismu.

2. VÝVOJ MODLITBY

První modlitby byly pouhými vyslovenými přáními, vyjádřením upřímných tužeb. Potom se modlitba stala metodou pro dosažení spolupráce s duchy. A později dosáhla vyšší funkce—pomáhat náboženství zachovávat všechny užitečné hodnoty.

Jak modlitba, tak i magie se objevily v důsledku adaptujících se reakcí člověka na urantijské prostředí. Ale kromě tohoto zevšeobecněného vztahu měly spolu málo společného. Modlitba vždy naznačovala pozitivní jednání modlíciho se *ego*; byla vždy psychickým jevem a někdy duchovním. Magie obvykle projevuje snahu manipulovat realitu bez působení na *ego* manipulátora, vykonavatele magie.

food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

91:1.4 (995.3) Prayer is only monologous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the *ego* of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as *personal*.

91:1.5 (995.4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

91:1.6 (995.5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (995.6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

91:2.2 (995.7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying *ego*; it has been always psychic and sometimes spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the *ego* of the manipulator, the practitioner of magic. Despite

Navzdory svým nezávislým původům byly magie a modlitba často vzájemně propojeny v pozdějších stadiích svého vývoje. Někdy, pro dosažení svých vyšších cílů, magie postupovala od magických formulací, přes rituály a zaklínání, k práhu skutečné modlitby. Jindy se modlitba stala tak materialistickou, že degenerovala na pseudomagickou metodu vyhýbání se vynaložení toho úsilí, které je nutné pro vyřešení problémů na Urantii.

Když člověk pochopil, že modlitba nedokáže bohy ovlivnit, stala se potom spíše prosbou, žádostí o přízeň. Ale nejpravdivější modlitba je ve skutečnosti spojení člověka se svým Tvůrcem.

Objevení ideje o obětování v jakémkoliv náboženství najisto ubírá z vyššího účinku opravdové modlitby, poněvadž lidé se snaží nahrazovat nabídnutým materiálním vlastnictvím obětování své vlastní zasvěcené vůle k vykonávání vůle Boha.

Když je náboženství zbaveno osobního Boha, jeho modlitby přecházejí na úroveň teologie a filozofie. Když nejvyšší představou náboženství o Bohu je představa neosobního Božstva, taková jako v idealismu mnohobožství, přestože poskytuje základ pro určité formy mystického spojení, projevuje se zhoubnou pro působivost opravdové modlitby, která vždy symbolizuje spojení člověka s individuální a vyšší bytostí.

Na počátku vývoje lidských ras a také i v současné době je v každodenní zkušenosti průměrného smrtelníka modlitba v převážné míře fenoménem styku člověka s jeho vlastním podvědomím. Ale existuje i taková oblast modlitby, ve které intelektuálně bystrý a duchovně progresivní jedinec dosahuje, v menší či větší míře, spojení s úrovněmi nadvědomí lidské mysli—oblastí pobývajících Ladiče Myšlení. Kromě toho existuje zjevný duchovní aspekt opravdové modlitby, který se týká příjmu a uznání modlitby duchovními silami vesmíru a který je naprosto odlišný od jakéhokoliv lidského a intelektuálního spojení.

Modlitba přispívá velkou měrou k rozvoji náboženského citění vyvíjející se lidské mysli. Má mocný vliv zabránit izolaci lidské osobnosti.

Modlitba představuje jedinou metodu, spojenou s přirozenými náboženstvími rasové evoluce, která také vytváří část empirických hodnot vyšších náboženství etické dokonalosti—zjevených náboženstvích.

their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagical technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:2.3 (996.1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:2.4 (996.2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:2.5 (996.3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and superior being.

91:2.6 (996.4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:2.7 (996.5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:2.8 (996.6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. MODLITBA A DRUHÉ „JÁ“

Když se děti poprvé začínají učit používat řeč,

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:3.1 (996.7) Children, when first learning to make

mají sklon myslet nahlas, vyjadřovat své myšlenky slovy i když není nikdo přítomen, aby jim naslouchal. S rozvojem tvůrčí představivosti se u nich projevuje tendence rozmlouvat s pomyslnými společníky. Tímto způsobem rašící „já“ se snaží navázat spojení s fiktivním druhým já. Touto metodou se dítě rychle učí přeměnit své monologové řeči do pseudo dialogů, ve kterých toto druhé „já“ odpovídá jeho verbálnímu myšlení a vyjádřenému přání. Většina myšlení dospělých mentálně probíhá formou rozhovoru.

Rané a primitivní formy modlitby se v mnohém podobaly polomagickým recitacím současného kmene Toda. Byly to modlitby, které nebyly nikomu konkrétně adresovány. Ale s objevením se představ o druhém „já“ mají takové metody modlení tendenci vyvinout se do dialogových typů komunikace. Časem je koncepce druhého „já“ povýšeno do vyššího statusu božské vážnosti a modlitba se objevuje jako prostředek náboženství. Tomuto primitivnímu typu modlitby je předurčeno projít mnoha stádii zdoluhavého evolučního procesu než dosáhne úrovně inteligentní a opravdově etické modlitby.

Ve vnímání posloupných generací modlicích se smrtelníků druhé „já“ se vyvíjí skrze demony, fetiše a duchy k mnohobožství a nakonec k Jedinému Bohu—božské bytosti, ztělesňující nejvyšší ideály a nejvznešenější aspirace modlicího se ega. Tak modlitba působí jako nejmocnější prostředek náboženství pro zachování nejvyšších hodnot a ideálů těch, kteří se modlí. Od chvíle objevení se druhého „já“ ke vzniku koncepce božského a nebeského Otce je modlitba stále více zespolečenšťující, umravňující a oduševňující metodou.

Jednoduchá, z víry vycházející modlitba, svědčí o mocné evoluci v lidské zkušenosti, pomocí které pradávné rozhovory s fiktivním symbolem druhého „já“, příznačné pro primitivní náboženství, povýšily na úroveň spojení s duchem Nekonečného a do opravdového uvědomění reality věčného Boha—Rajského Otce všeho inteligentního tvoření.

Kromě všeho toho, co je nadosobní v prožitku modlení, mělo by se pamatovat na to, že etická modlitba je skvělý způsob jak povznést ego a posílit „já“ pro dokonalejší život a vyšší dosažení. Modlitba podněcuje lidské ego hledat pomoc na obou stranách: materiální pomoc v podvědomé zásobárně smrtelné zkušenosti a inspiraci a vedení v oblastech nadvědomého spojení materiálního s duchovním—s Tajemným Monitorem.

Modlitba vždy byla a vždy bude dvojitou lidskou zkušeností: psychologickou procedurou, vzájemně propojenou s duchovní metodou. A tyto

use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego*. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:3.2 (996.8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

91:3.3 (997.1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

91:3.4 (997.2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

91:3.5 (997.3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

91:3.6 (997.4) Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual

dvě funkce modlitby nemohou být nikdy úplně odděleny.

Osvícená modlitba musí připustit nejenom vnějšího a osobního Boha, ale také vnitřní a neosobní Božskost, v člověku přebývajícího Ladiče. Je zcela příhodné, aby modlíci se člověk usiloval o pochopení konceptu Vesmírného Otce v Ráji; ale pro většinu praktických cílů účinnější metodou by bylo navrácení se ke konceptu blízko se nacházejícího druhého „já“, jak to byla zvyklá dělat primitivní mysl a potom poznat, že idea tohoto druhého „já“ se vyvinula z pouhé představy o Bohu, který fakticky pobývá ve smrtelném člověku v podobě Ladiče, aby člověk mohl hovořit, jak se říká, tváří v tvář s opravdovým a skutečným a božským druhým „já“, které v něm pobývá a je samotnou přítomností a podstatou živého Boha—Vesmírného Otce.

4. ETICKÉ MODLENÍ

Žádná modlitba nemůže být etická, když prositel usiluje o sobeckou převahu nad svými druhy. Sobecké a materialistické modlení je neslučitelné s etickými náboženstvími, která jsou založena na nesobecké a božské lásce. Všechno takové neetické modlení se vrací na primitivní úroveň pseudomagie a je nedůstojné pro rozvíjející se civilizace a osvícená náboženství. Sobecké modlení porušuje ducha veškeré etiky, založené na láskyplné spravedlnosti.

Modlitba nesmí být nikdy natolik zaprodána, aby se stala náhradou za činnost. Veškeré etické modlení je podnětem k činnosti a vodítkem k progresivnímu usilování o idealistické cíle—dosažení nad-„já“.

Ve všech svých modlitbách buďte čestní; neočekávejte od Boha projev náklonnosti, neočekávejte, že vás má rád více, než ostatní svoje děti—vaše přátele, sousedy a také nepřátele. Ale modlitba přirozených a vyvinutých náboženstvích nebyla zpočátku etická, tak jak je tomu v pozdějších zjevených náboženstvích. Všechno modlení, ať individuální či společné, může být buď egoistické, nebo altruistické. To znamená, že modlitba může být soustředěna na sebe samého, nebo na jiné. Když modlitba nežadá nic pro modlíciho, nebo jeho druhy, pak takové postoje duše směřují k úrovním opravdové zbožnosti. Egoistické modlitby obsahují doznání a prosby a často spočívají v žádostech o materiální dary. Modlitba se stává poněkud etičtější, když se týká odpuštění a hledá moudrost pro zvýšení sebeovládání.

Zatímco nesobecký typ modlitby je posilující a uklidňující, materialistické modlení s určitostí přinese zklamání a rozčarování, protože

technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

91:3.7 (997.5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

91:4.1 (997.6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:4.2 (997.7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

91:4.3 (998.1) In all your praying be *fair*; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

91:4.4 (998.2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and disillusionment as advancing scientific discoveries

pokrokové vědecké objevy dokazují, že člověk žije ve fyzickém vesmíru zákona a řádu. Dětnost jedince, nebo rasy, je charakterizováno primitivním, sobeckým a materialistickým modlením. A, do jisté míry, všechny takové prosby jsou účinné v tom, že neměně vedou k těm snahám a námaze, které vždy přispívají k dosažení odpovědi takových modliteb. Opravdová modlitba, založená na víře, vždy vede k rozšíření způsobu života, dokonce i když takové prosby nejsou hodny duchovního uznání. Ale duchovně pokročilý člověk by měl být velmi obezřetný při pokusu odradit od takových modliteb primitivní a nevinutou mysl.

Pamatujte si: i když modlitba nezmění Boha, velmi často způsobí významné a trvalé změny v tom člověku, který se modlí s vírou a pevnou nadějí. Modlitba je předchůdcem velkého míru v myslí, štěstí, klidu, odvahy, sebeovládání a čestnosti v životě mužů a žen vyvíjejících se ras.

5. SOCIÁLNÍ DŮSLEDKY MODLITBY

V uctívání předků modlitba vede k rozvíjení rodových ideálů. Ale modlitba, jako jeden z aspektů uctívání Božstva, převyšuje všechny ostatní takové praktiky, protože vede k rozvíjení božích ideálů. Když druhé „já“ modlitebníka dosáhne nejvyšší a božské úrovně, tak ideály člověka se obdobně povznesou z obyčejných lidských úrovní na nadpozemské a božské a výsledkem všech takových modliteb je povznesení lidského charakteru a naprosté sjednocení lidské osobnosti.

Ale modlitba nemusí být vždy individuální. Skupinové, nebo sborové modlení je velmi účinné v tom, že ve svých důsledcích je vysoce zespolenostující. Když skupina lidí se společně modlí za morální vzestup a duchovní povznesení, taková zanícení jsou reaktivní na jedince, tvořící modlicí skupinu; oni všichni se stávají lepšími v důsledku své účasti. Takové metody modlení mohou pomoci dokonce celému městu nebo celému národu. Doznání, pokání a modlitba přivedly jednotlivce, města, národy a celé rasy k mohutným snahám se reformovat a k odvážným významným činům.

Jestliže si opravdu upřímně přejete zbavit se zvyku kritizovat některé své přátele, nejrychlejším a nejjistějším způsobem dosažení takové změny názoru je vytvořit si zvyk modlit se za toho člověka každý den svého života. Ale sociální důsledky takových modliteb závisí převážně na dvou podmínkách:

1. Člověk, za kterého se modlíte, musí o tom vědět.

demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:4.5 (998.3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:5.1 (998.4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:5.2 (998.5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

91:5.3 (998.6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

91:5.4 (998.7) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

2. Člověk, který se modlí, se musí nacházet v úzkém společenském spojení s člověkem, za kterého se modlí.

Modlitba je tou metodou, která dříve či později, přemění každé náboženství v instituci. S časem se modlitba začíná spojovat s četnými vedlejšími činnostmi, z nichž některé jsou prospěšné, jiné jsou nesporně škodlivé, jako jsou kněží, svaté knihy, rituály a obřady uctívání.

Ale myslí s větším duchovním osvícením musí být trpělivé a tolerantní s těmi méně obdařenými intelekty, které potřebují symboliku pro mobilizaci svého slabého duchovního vhledu. Silní se nesmějí dívat na slabší s pohrdáním. Ti, kdo si uvědomují Boha bez symbolizmu, nesmějí odepřít milosrdnou pomoc symbolu těm, pro které je obtížné uctívat Božstvo a ctít pravdu, krásu a dobro bez formality a rituálu. MISSING SENTENCE

6. PŮSOBENÍ MODLITBY

Modlitba nemůže mít přímý vliv na fyzické prostředí modlícího, pokud není spojena s vůlí a činy osobních duchovních sil a materiálních správců sféry. Ačkoliv existuje přesný limit pro pole působnosti modlitby, taková omezení neplatí ve stejné míře pro víru těch, kteří se modlí.

Modlitba není metodou pro vyléčení vážných a organických nemocí, ale nesmírně přispěla lidem těšit se dobrému zdraví a k léčení různých mentálních, emočních a nervových onemocněních. A dokonce při skutečné bakteriální nemoci modlitba mnohokrát podpořila účinnost jiných léčivých procedur. Modlitba proměnila mnoho nedůtklivých a žehrajících invalidů do vzorového příkladu trpělivosti a udělala z nich inspiraci pro všechny ostatní trpící.

Bez ohledu na to jak obtížné to může být sloučit vědecké pochybnosti o účinnosti modlitby s ustavičným nutkáním hledat pomoc a vedení u božských zdrojů, nikdy nezapomínejte, že upřímná modlitba víry je mocnou silou pro rozšíření osobního štěstí, individuálního sebeovládání, sociální harmonie, morálního pokroku a duchovního dosažení.

Modlitba, dokonce i když jako čistě lidský zvyk—dialog s druhým „já“—je metodou nejúčinnějšího přístupu k realizaci těch skrytých sil člověka, které jsou uskládněny a uchovány v oblastech podvědomí lidské mysli. Kromě jejího náboženského významu a duchovního smyslu,

91:5.5 (999.1) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:5.6 (999.2) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:5.7 (999.3) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:6.1 (999.4) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the *faith* of those who pray.

91:6.2 (999.5) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

91:6.3 (999.6) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

91:6.4 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychological

modlitba je blahodárnou psychologickou metodou. To, že většina lidí, když jsou v těžkém postavení, se tím či jiným způsobem obrací k modlitbě a prosí o pomoc u nějakého zdroje, je faktem lidské zkušenosti.

Nebudte natolik lenivými, abyste žádali Boha o vyřešení vašich potíží, ale nikdy neváhejte požádat ho o moudrost a duchovní sílu, které vás povedou a podpoří, když budete sami rozhodně a odvážně řešit dané problémy.

Modlitba byla nepostradatelným faktorem progresu a zachování pobožné civilizace a ještě dnes mocně přispívá k dalšímu povznesení a oduševnění společnosti, jestliže ti co se modlí, to dělají ve světle vědeckých faktů, filozofické moudrosti, intelektuální upřímnosti a duchovní víře. Modlete se tak, jak Ježíš učil své učedníky—upřímně, nesobecky, nestranně a bez pochybování.

Ale účinnost modlitby v osobní duchovní zkušenosti modlího nikterak nezáleží na intelektuálním chápání, filozofické prozíravosti, společenské úrovni, kulturním statusu či jiných smrtelných znalostech. Psychické a duchovní průvodní jevy modlitby víry jsou bezprostřední, osobní a empirické. Neexistuje žádný jiný způsob, jehož pomocí se může každý člověk, bez ohledu na veškeré ostatní smrtelné úspěchy, tak účinně a bezprostředně přiblížit na práh té oblasti, ve které může komunikovat se svým Tvůrcem, kde tvor navazuje spojení s realitou Stvořitele—vnitřním Ladičem Myšlení.

7. MYSTICISMUS, EXTÁZE A VNUKNUTÍ

Mysticismus, jako metoda rozvíjení vědomí člověka o přítomnosti Boha, je vcelku chvályhodná, ale když takové praktiky vedou k sociální izolaci a vyústí v náboženský fanatismus, jsou téměř všechny odsouzeníhodné. Vesměs velmi často to, co vzrušený mystik určuje za božské vnuknutí, je pozdvižení jeho vlastní hluboké mysli. Ačkoliv spojení smrtelné mysli s jejím vnitřním Ladičem je často podpořeno zasvěcenou meditací, mnohem častěji je usnadněno láskyplnou službou a nesobeckou pomocí svým druhům.

Velcí náboženští učitelé a proroci minulosti nebyli extrémními mystiky. Byli to Boha uvědomělí muži a ženy, kteří nejlépe sloužili svému Bohu nesobeckou pomocí svým smrtelným druhům. Ježíš se často vzdálil se svými apoštoly na krátkou dobu, aby se s nimi modlil a meditoval, ale většinu času je ponechával v kontaktu s davy lidí, kterým pomáhali. Duše člověka potřebuje jak

practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

91:6.5 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

91:6.6 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

91:6.7 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

91:7.1 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:7.2 (1000.3) The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes.

duchovní činnost, tak i duchovní potravu.

Náboženská extáze je přípustná, když je výsledkem rozumných okolností, ale takové zkušenosti jsou spíše výplodem čistě emocionálních vlivů, než projevem hlubokého duchovního charakteru. Nábožní lidé nesmí považovat každou pronikavou psychologickou předtuchu a každý silný emocionální prožitek za božské zjevení, nebo duchovní spojení. Opravdová duchovní extáze je obvykle spojena se silným vnějším klidem a téměř dokonalou kontrolou emocí. Ale pravá prorocká vize je superpsychologickou předtuchou. Ale taková vidění nejsou klamnými halucinacemi a ani nejsou extázemi, podobající se transu.

Lidská mysl je schopna jednat v reakci na takzvané vnuknutí, když je citlivá buď k probuzení podvědomí, nebo na působení nadvědomí. V obou případech takové rozšíření vědomí se jedinci jeví více či méně jako cizí, jako odjinud. Nevázané mystické zanícení a bujná náboženská extáze nejsou potvrzením domnělého vnuknutí.

Praktickou zkouškou všech těchto zvláštních náboženských prožitků mysticismu, extáze a vnuknutí je zjištění, zdali tyto jevy zapříčiní v životě jedince následující:

1. Lepší a ucelenější fyzické zdraví.
2. Účinnější a praktičtější mentální život.
3. V hojnější míře a radostně se dělit s druhými o svoji náboženskou zkušenost.
4. Důkladnější oduševnění jeho každodenního života a současně vykonávat všední povinnosti, spojené s běžnou smrtelnou existencí.
5. Zvýšenou lásku a ocenění pravdy, krásy a dobra.
6. Zachovávat aktuálně uznávané společenské, morální, etické a duchovní hodnoty.
7. Rozšíření jeho duchovního vhledu—uvědomění Boha.

Ale modlitba není reálně spjata s těmito mimořádnými náboženskými zkušenostmi. Když se modlitba stane přespříliš citovou, když je založena téměř výlučně na krásných a slastných rozjímáních o Rajské božskosti, ztrácí mnoho ze svého socializujícího vlivu a vede modlíci k mysticismu a vlastní izolaci. Nadměrné soukromé modlení je spojeno s nebezpečím, které je korigováno a zamezeno skupinovým, kolektivním modlením.

The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

- 91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.
- 91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.
- 91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.
- 91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.
- 91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.
- 91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.
- 91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. MODLENÍ JAKO OSOBNÍ ZKUŠENOST

V modlitbě existuje aspekt opravdové spontánnosti, protože primitivní člověk se začal modlit dávno předtím, než se u něho objevila nějaká představa o Bohu. Pradávný člověk se obvykle modlil ve dvou protichůdných situacích: když byl v zoufalé situaci, cítil nutkání žádat o pomoc a když se radoval, oddal se nutkání projevit radost.

Modlitba není pokračováním magie; obě vznikly nezávisle na sobě. Magie byla pokusem přizpůsobit Božstvo daným podmínkám; modlitba je snahou přizpůsobit osobnost vůli Božstva. Opravdová modlitba je jak morální, tak i pobožná; magie není to ani ono.

Modlitba se může stát zavedeným zvykem; hodně lidí se modlí, protože se modlí ostatní. Jiní se modlí, protože mají strach, že by se mohlo stát něco hrozného, kdyby nepředkládali své pravidelné prosby.

Pro některé jedince je modlitba tichým vyjádřením vděčnosti; pro jiné kolektivní chválou, sociálním vyjádřením zbožnosti; někdy je modlitba imitací jiného náboženství, zatímco v upřímném modlení je to otevřená a důvěrná spojení duchovní podstaty tvora s všudy přítomným duchem Tvořitele.

Modlitba může být spontánním vyjádřením uvědomění Boha, nebo nesmyslným recitováním teologických formulací. Ona může být nadšenou chválou Boha znalé duše, nebo patolizalskou uctívostí strachem posedlého smrtelníka. Někdy je dojemným vyjádřením duchovní žádostivosti a někdy hluchým vykřikováním nábožných frází. Modlitba může být radostnou chválou, nebo pokornou prosbou o odpuštění.

Modlitba může být dětinskou prosbou o nemožné, nebo vyzrálou žádostí o morální růst a duchovní sílu. Může být prosbou o denní chleba, nebo může vyjadřovat srdečnou tužbu nalézt Boha a konat jeho vůli. Může být zcela sobeckou žádostí, nebo opravdivým a nádherným krokem k uskutečnění nezištného bratrství.

Modlitba může být zlostným voláním po pomstě, nebo soucitnou přímlovou za své nepřátele. Může být vyjádřením naděje změnit Boha, nebo mocnou metodou měnit sám sebe. Může to být podlézající prosba ztraceného hříšníka před přísným Soudcem, nebo radostné vyjádření osvobozeného syna živého a soucitného nebeského Otce.

Současný člověk je přiveden ve zmatek při

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

91:8.1 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

91:8.2 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

91:8.3 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

91:8.4 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

91:8.5 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

91:8.6 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

91:8.7 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:8.8 (1001.12) Modern man is perplexed by the

pomyšlení na prodiskutování věcí s Bohem naprosto osobním způsobem. Mnoho lidí se přestalo pravidelně modlit; oni se modlí jenom když jsou v mimořádné tísní, v nouzi. Člověk by se neměl bát hovořit s Bohem, ale pouze duchovně infantilní člověk se může pokoušet přemluvit Boha, nebo si troufat ho změnit.

Ale opravdivé modlení skutečně dosáhne reality. Dokonce když stoupají vzdušné proudy nemůže žádný pták nabrat výšku pokud neroztáhne svá křídla. Modlitba povznáší člověka, protože je metodou dosažení progresu využitím vzestupných duchovních proudů vesmíru.

Upřímná modlitba zvětšuje duchovní růst, mění postoje a přináší to uspokojení, které přichází ze spojení s božskostí. Je spontánním vzplanutím vědomí Boha.

Bůh odpovídá na modlitbu člověka tím, že mu zvětšuje jeho vnímání pravdy, zvyšuje jeho ocenění krásy a rozšiřuje jeho představu o dobru. Modlitba je subjektivní jednání, ale navazuje spojení s mocnými objektivními realitami na duchovních úrovních lidské zkušenosti; je smysluplným snažením člověka dosáhnout nadlidských hodnot. Modlitba je nejúčinnějším stimulem duchovního růstu.

Slova jsou v modlitbě bezvýznamná; jsou pouze intelektuálním korytem, kterým má možnost proudit řeka duchovních snažných proseb. Slovní hodnota modlitby je čistě autosugestivní v osobní pobožnosti a společenskosugestivní ve skupinové pobožnosti. Bůh neodpovídá na slova, odpovídá postoji duše.

Modlitba není metoda úniku od konfliktů, ale spíše stimulem pro růst v samotné konfliktní situaci. Modlete se pouze pro hodnoty, ne pro věci; pro růst, ne pro požitek.

9. PODMÍNKY PRO ÚČINNOU MODLITBU

Jestli chcete, aby vaše modlitby byly účinné, měli byste mít na paměti zákony obecných proseb:

1. Pro to, aby vaše modlitby se staly účinnými, musíte upřímně a odvážně čelit problémům vesmírné reality. Musíte mít kosmickou odolnost.

2. Musíte poctivě vyčerpat lidské schopnosti pro lidské přizpůsobení. Musíte být přičinliví.

3. Musíte se vzdát každého přání své mysli a každé touhy duše ve prospěch transformujícího objektivního duchovního růstu. Musíte poznat povznesení významů a povýšení hodnot.

thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

91:8.9 (1002.1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

91:8.10 (1002.2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

91:8.11 (1002.3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

91:8.12 (1002.4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

91:8.13 (1002.5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

91:9.1 (1002.6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

91:9.2 (1002.7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

91:9.3 (1002.8) 2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

91:9.4 (1002.9) 3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an

4. Z celého srdce se musíte rozhodnout vykonávat boží vůli. Musíte vymazat mrtvou zónu nerozhodnosti.

5. Vy nejenom uznáte vůli Otce a rozhodnete se ji vykonávat, ale vy také bezvýhradně a energicky sebe zasvětíte ke skutečnému naplňování vůle Otce.

6. Ve své modlitbě musíte prosit pouze o božskou moudrost pro řešení konkrétních problémů, se kterými se budete setkávat při vzestupu do Ráje—dosažení božské dokonalosti.

7. A musíte mít víru—živou víru.

[Představeno představeným midbytostí Urantie.]

elevation of values.

91:9.5 (1002.10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:9.6 (1002.11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:9.7 (1002.12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:9.8 (1002.13) 7. And you must have faith — living faith.

91:9.9 (1002.14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

Kapitola 92. Pozdější vývoj náboženství

⇨ 091

Kniha Urantia

093 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 92 POZDĚJŠÍ VÝVOJ NÁBOŽENSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Evoluční podstata náboženství
2. Náboženství a mravy
3. Podstata evolučního náboženství
4. Dar zjevení
5. Významní náboženští vůdci
6. Sdružená náboženství
7. Další vývoj náboženství

PAPER 92 THE LATER EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

Úvod

ČLOVĚK měl v sobě zbožnost přirozeného původu jako součást své evoluční zkušenosti dávno před objevením se jakýchkoliv systematických zjevených náboženství na Urantii. Ale toto náboženství přirozeného původu bylo samo o sobě důsledkem nadživočišných schopností člověka. Evoluční náboženství vznikalo pomalu během tisíciletích lidské empirické cesty prostřednictvím podpory následujících faktorů, působících a ovlivňujících divocha, barbary a civilizovaného člověka:

1. Pomocný duch úcty—objevuje v živočišném vědomí nadživočišných potenciálů pro vnímání reality. Může to být nazýváno prvotním lidským instinktem Božstva.

2. Pomocný duch moudrosti—projev tendence ve zbožné mysli směřovat svoji úctu k vyšším úrovním a ke stále se rozšiřujícím představám o realitě Božstva.

3. Svatý Duch—toto je počáteční

INTRODUCTION

92:0.1 (1003.1) MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

92:0.2 (1003.2) 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

92:0.3 (1003.3) 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts of Deity reality.

92:0.4 (1003.4) 3. *The Holy Spirit* — this is the initial

nadrozumový dar a objevuje se spolehlivě ve všech plnohodnotných lidských osobnostech. Tato pomoc po zbožnosti pahnoucí a moudrosti toužící myslí vyvolává schopnost osobního poznání požadavků pro další život člověka, jak v teologickém pojetí, tak i ve skutečné a faktické osobní zkušenosti.

Koordinované působení těchto tří božských pomocníků je plně dostačující pro zahájení a pokračování růstu evolučního náboženství. Tyto vlivy jsou později posíleny Ladiči Myšlení, serafy a Duchem Pravdy, z nichž všichni urychlují tempo náboženského rozvoje. Tyto síly již dlouho působí na Urantii a budou zde ve své činnosti pokračovat do té doby, dokud tato planeta zůstane obydlenou sférou. Podstatná část potenciálu těchto božských sil se nemohla doposud projevit; ve větší míře se odhalí v následných epochách až smrtelné náboženství postupně vystoupá na vyšší úroveň k nebeským výšinám morontálních hodnot a duchovní pravdy.

1. EVOLUČNÍ PODSTATA NÁBOŽENSTVÍ

Vývoj náboženství začíná s raným strachem a démony a prochází mnoha následnými stadii rozvoje, včetně prvních snah ovlivňovat a později přemlouvat duchy. Kmenové fetiše se přeměnily v totemy a kmenové bohy; magická zaklínadla se stala dnešními modlitbami. Obřizka, která byla zpočátku obětováním, se stala hygienickou procedurou.

Barbarské dětství lidského rodu prodělalo rozvoj náboženství od uctívání přírody, přes uctívání démonů k fetišismu. S počátkem civilizace člověk začal přijímat mystičtější a více symboličtější víry, zatímco v současnosti, s blížící se vyspělostí, lidstvo dozrává k ocenění opravdového náboženství a také k počátku odhalení samotné pravdy.

Náboženství vzniká jako biologická reakce myslí na duchovní víru a prostředí; v jakémkoliv národě náboženství umírá, nebo se mění, jako poslední. V každé epoše je náboženství přizpůsobení společnosti k tomu, co je tajuplné. Jako společenská instituce obsahuje rituály, symboly, kulty, posvátné knihy, oltáře, svatyně a chrámy. Ve všech náboženstvích je běžná svatá voda, relikty, fetiše, talismany, roucha, zvony, bubny a kněží. A je naprosto nemožné odtrhnout čistě evoluční náboženství jak od magie, tak i od čarodějnictví.

Tajemnost a moc vždy podněcovaly náboženská citění a strach, zatímco emoce vždy působily jako vlivný upravující faktor jejich rozvoje.

supermind bestowal, and it unfailingly appears in all bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

92:0.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

92:1.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

92:1.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

92:1.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race. Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

92:1.4 (1004.2) Mystery and power have always stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful

Základním náboženským stimulem byl vždy strach. Strach vytváří bohy evolučního náboženství a motivuje náboženské rituály primitivních věřících. S rozvojem civilizace se strach mění pod vlivem úcty, obdivu, respektu a sympatií a je potom dále upravován výčitkami a kajcností.

U jednoho asijského národa existovalo učení o tom, že „Bůh je velký strach“, což je výplodem čistě evolučního náboženství. Ježíš—zjevení náboženského života nejvyššího typu—prohlásil, že „Bůh je láska“.

2. NÁBOŽENSTVÍ A MRAVY

Náboženství je nejstrnulější a nejneústupnější ze všech lidských institucí, ale i přesto se pomalu přizpůsobuje měnící se společnosti. Časem evoluční náboženství odráží měnící se mravy, které naopak mohly být ovlivněny zjeveným náboženstvím. Pomalu a jistě, ačkoliv zdráhavě, náboženství (uctívání) následuje bezprostředně po moudrosti—vědomost, usměrňována empirickou myslí a osvícena božským zjevením.

Náboženství lpí na mravech; to, co bylo je odvěké a domněle svaté. Z tohoto důvodu, a žádného jiného, kamenné nástroje přetrvaly ještě dlouho do doby bronzové a železné. Existuje záznam tohoto prohlášení: „jestli mně budete stavět oltář z kamene, nepoužívejte opracovaný kámen, protože když použijete nástroje na jeho opracování, znesvětíte ho“. Dokonce i ještě dnes Hindů zapalují své oltářní ohně pomocí primitivního křesání. V průběhu evolučního náboženství byly novoty vždy považovány za rouhání. Svátostní pokrm se nesmí sestávat z nových a zpracovaných jídel, ale z nejprimitivnějších potravin: „masa, upečeném na ohni a nekynutého chleba s hořkými bylinami“. Všechny společenské obyčeje a také právní postupy lpí na starých formách.

Když se současný člověk podivuje nad tím, kolik ve svatých knihách různých náboženstvích je toho, co je možno považovat za odporné, měl by vzít v úvahu, že střídající se generace měly strach odstranit to, co jejich předkové pokládali za svaté a nedotknutelné. Mnohé věci, které jedna generace může považovat za odporné, předcházející generace je považovaly jako součást svých přijatých mravů a také jako osvědčené náboženské rituály. Značná část náboženských sporů je způsobena nikdy nekončícími snahami uvést v soulad staré, ale trestuhodné praktiky, s novým pokročilým myšlením, nalézt přijatelné teorie pro odůvodnění zachování starých a překonaných zvyků, majících podobu víry.

conditioning factor in their development. Fear has always been the basic religious stimulus. Fear fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

92:1.5 (1004.3) One Asiatic people taught that “God is a great fear”; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that “God is love.”

2. RELIGION AND THE MORES

92:2.1 (1004.4) Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason and illuminated by divine revelation.

92:2.2 (1004.5) Religion clings to the mores; that which was is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: “And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it.” Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of the most primitive of viands: “The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs.” All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

92:2.3 (1004.6) When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

Ale je jenom pošetilé pokusit se o příliš náhlé zrychlení náboženského růstu. Národ nebo stát mohou z jakéhokoliv pokročilého náboženství přijmout pouze to, co je odůvodnitelně zásadové a slučitelné s jejich současným evolučním statusem a co má schopnost pro adaptaci. Sociální, klimatické, politické a ekonomické podmínky mají všechny vliv na určování průběhu a postupu náboženské evoluce. Společenská morálka není stanovena náboženstvím—evolučním náboženstvím; spíše jsou formy náboženství diktovány morálkou lidí.

Lidé přijímají neznámá a nová náboženství jen povrchně; oni je fakticky upravují podle svých vlastních mravů a starých způsobů víry. Je to dobře vidět na příkladu jednoho novozélandského kmene, jehož kněží, poté, kdy formálně přijali křesťanství, prohlásili, že se jim dostalo přímého zjevení od Gabriela za tím účelem, že právě jejich kmen se stal vyvoleným národem Boha a oznámil jim, že je jim dovoleno se bujně oddávat volným pohlavním vztahům a mnoha dalším jim vlastním starým a odsouzenímhodným zvykům. A okamžitě všichni tito novopečení křesťané přešli na tuto novou a méně přísnější verzi křesťanství.

V tom či jiném období náboženství podporovalo všemožné projevy odpudivého a neslučitelného chování a v jednu dobu schválilo prakticky všechno, co se dnes považuje za nemorální, nebo hříšné. Vědomí, nepoučené zkušeností a bez pomoci intelektu, nikdy nebylo a nikdy nemůže být bezpečným a spolehlivým průvodcem lidského chování. Vědomí není božským hlasem, hovořící k lidské duši. Je to pouze souhrn morálních a etických mravů v jakémkoliv aktuálním stadiu existence. Vědomí pouze zobrazuje lidskou představu o ideální reakci na jakýkoliv daný souhrn okolností.

3. PODSTATA EVOLUČNÍHO NÁBOŽENSTVÍ

Studium lidského náboženství je zkoumáním sociálních vrstev, nesoucích zkamenělé ostatky uplynulých epoch. Mravy antropomorfních bohů jsou pravdivým odrazem morálky lidí, kteří nejdříve takové bohy vymysleli. Starověká náboženství a mytologie věrně zobrazují víry a tradice národů, již dávno zapomenutých. Tyto staré kultovní praktiky přetrvávají vedle novějších ekonomických zvyklostí a sociální evoluce a samozřejmě se jeví očividně nesmyslnými. Pozůstatky kultu představují přesný obraz rasových náboženství minulosti. Vždy si pamatujte, že kulty nejsou vytvořeny pro objevení pravdy, ale spíše pro šíření jejich přesvědčení.

92:2.4 (1004.7) But it is only foolish to attempt the too sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

92:2.5 (1005.1) Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

92:2.6 (1005.2) Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent behavior, has at some time approved of practically all that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

92:3.1 (1005.3) The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to discover truth, but rather to promulgate their creeds.

Náboženství vždy bylo v převážné míře záležitostí obřadů, rituálů, obyčejů, ceremonií a dogmat. Obvykle bylo nakaženo stále se opakujícím škodlivým omylem—iluzí o vybraném národě. Principiální náboženské ideje—zaklínání, vnučení, zjevení, usmíření, pokání, odčinění, přimluva, oběť, modlitba, zpověď, uctívání, život po smrti, svátost, rituál, vykoupení, spasení, vyplacení, úmluva, nečistota, očista, prorocství, dědičný hřích—ty všechny spadají do raných dob prvotního strachu z příznaků.

Primitivní náboženství není ničím jiným, než bojem o prodloužení materiální existence do záhrobního života. Rituály takové víry představovaly rozšíření boje sebezachování do oblasti vymyšleného světa démonů a duchů. Ale když jste v pokušení kritizovat evoluční náboženství, buďte opatrní. Pamatujte si, že to je co bylo; je to historický fakt. A také si připomeňte, že síla každé ideje nespočívá v její věrohodnosti nebo pravdě, ale spíše v její schopnosti probudit živý zájem lidí.

Evoluční náboženství neumožňuje žádné změny, nebo reformy. Na rozdíl od vědy neposkytuje možnost pro vlastní progresivní úpravy. Vyvinuté náboženství vyvolává úctu, protože jeho stoupenci věří, že je to Pravda; „víra, kterou kdysi předali svatí“ musí být, teoreticky, jak konečná, tak i neomylná. Kult se brání rozvoji, protože opravdový progres s určitostí změní, nebo zničí samotný kult; proto reformy musí být vždy vynuceny.

Pouze dva faktory mohou změnit a zlepšit dogmata přirozeného náboženství: tlak pomalu se rozvíjejících se mravů a periodické osvícení—epochální zjevení. A není zvláštní, že progres byl pomalý; být progresivním a vynalézavým v dávných dobách znamenalo smrt jako čaroděje. Kult se pomalu vyvíjí po generacích a v dlouhodobých cyklech. Ale postupuje kupředu. Evoluční víra v příznaky položila základy pro filozofii zjeveného náboženství, které časem zničí pověrčivost, která evoluční náboženství zrodila.

Náboženství v mnoha ohledech ztížilo společenský rozvoj, ale bez náboženství by nebyla žádná pevná morálka ani etika, žádná hodnotná civilizace. Náboženství zrodilo mnoho nenáboženských kultur: sochařství vzniklo z vyrábění idolů, architektura ze stavění chrámů, poezie ze zaklínání, hudba ze zbožných nápěvů, dramatické umění z rituálů, které měly zajistit pomoc od duchů, tanec ze sezónních náboženských slavností.

Ale i když je to skutečností, že náboženství sehrálo podstatnou roli pro rozvoj a zachování civilizace, je nutno poznamenat, že přirozené náboženství udělalo také hodně pro ochromení a

92:3.2 (1005.4) Religion has always been largely a matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

92:3.3 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened*; it is a historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

92:3.4 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth*; “the faith once delivered to the saints” must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

92:3.5 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and age-long cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

92:3.6 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

92:3.7 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple

paralyzování té samé civilizace, která ji jinak podporovala a udržovala. Náboženství brzdilo průmyslové aktivity a ekonomický rozvoj; plýtvalo pracovní silou a promrhalo jmění; nebylo vždy nápomocné rodině; nepodporovalo plnohodnotně mír a dobrou vůli; někdy zanedbávalo vzdělání a zpožďovalo vědu; přehnaně ochudilo život kvůli údajnému obohacení smrti. Evoluční náboženství—lidské náboženství—se opravdu provinilo tímto vším a udělalo ještě mnoho dalších chyb, omylů a přehmatů; nicméně, udělalo hodně pro udržení kulturní etiky, civilizované morálky a sociální soudržnosti a vytvořilo podmínky pro pozdější zjevení náboženství, čímž nahradilo mnoho těchto evolučních nedostatků.

Evoluční náboženství je lidskou nejnákladnější, ale nesrovnale užitečnou institucí. Lidské náboženství může být ospravedlněno pouze ve světle evoluční civilizace. Jestli by člověk nebyl produktem živočišné evoluce, pak takový směr náboženského vývoje by neměl ospravedlnění.

Náboženství napomohlo k nahromadění kapitálu; podporovalo některé druhy práce; volný čas kněží přispěl k šíření umění a vědomostí; lidstvo nakonec značně získalo v důsledku všech těchto dávných omylů etických metod. Šamani, poctiví a nepoctiví, byli děsivě nákladní, ale oni se za tu velkou cenu vyplatili. Učení a i samotná věda vzešly z příživnických kněžích. Náboženství upevnilo civilizaci a zajistilo kontinuitu společnosti; v každé době plnilo funkci mravní policie. Díky náboženství se v lidech objevila osobní disciplína a sebeovládání, což připravilo půdu pro moudrost. Náboženství je účinnou metlou evoluce, která nemilosrdně pohání nesnaživé a trpící lidstvo postoupit ze svého přirozeného stavu intelektuální nečinnosti kupředu a nahoru k vyšším úrovním intelektu a moudrosti.

A toto posvátné dědictví živočišného vzestupu—evoluční náboženství—musí být stále kultivováno a zušlechťováno nepřetržitou cenzurou zjeveného náboženství a ohnivou výhní opravdové vědy.

4. DAR ZJEVENÍ

Zjevení je evoluční, ale je vždy progresivní. V celém průběhu světové historie se zjevení náboženství neustále rozšiřují a postupně se stávají osvěcenějšími. Je posláním zjevení upravovat a cenzurovat po sobě jdoucí evoluční náboženství. Ale když má zjevení povznést a povýšit evoluční náboženství, pak takové božské návštěvy musí zobrazit učení, která nejsou příliš vzdálená od myšlení a reakcí doby, ve které jsou představeny. Čili, zjevení musí být vždy ve spojení

and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

92:3.8 (1006.5) Evolutionary religion has been man's most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

92:3.9 (1006.6) Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

92:3.10 (1006.7) And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. THE GIFT OF REVELATION

92:4.1 (1007.1) Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which are not too far removed from the thought and reactions of the age in which they are

s evolucí. Zjevené náboženství musí být vždy omezeno na schopnost vnímání člověka.

Ale bez ohledu na očividnou spojitost či odvození, zjevená náboženství jsou vždy charakterizována vírou v nějaké Božstvo, mající ustálenou hodnotu a v některý koncept přežití identity osobnosti po smrti.

Evoluční náboženství je citovou záležitostí a ne logickou. Je reakcí člověka na víru v hypotetický svět démonů a duchů, lidským náboženským reflexem, podníceným uvědoměním a strachem z neznámého. Zjevené náboženství je předloženo skutečným duchovním světem; je to odpověď nadintelektuálního kosmu na touhu smrtelného člověka věřit ve vesmírná Božstva a spoléhat na ně. Evoluční náboženství zobrazuje zdoluhavé tápání lidstva při hledání pravdy; zjevené náboženství je tou pravdou.

V historii bylo mnoho případů náboženských zjevení, ale pouze pět z nich měly epochální význam. Jsou to tyto:

1. Učení Dalamatie. Poprvé byla autentická koncepce Prvního Zdroje a Středu oznámena na Urantii stovkou členů osobního štábu Prince Kaligastii. Toto zjevení Božstva se šířilo po dobu více než tři sta tisíc let, až pak bylo náhle ukončeno planetární vzpourou a rozpadem vzdělávacího režimu. S výjimkou práce Vana, vliv dalamatijského zjevení byl prakticky pro celý svět ztracen. Dokonce Noditi zapomněli tuto pravdu do příchodu Adama. Ze všech těch, komu se dostalo učení setniny, si je nejdéle zachovali červení lidé, ale v náboženství amerických indiánů byla idea Velkého Ducha pouze mlhavou představou, kterou značně ujasnil a posílil kontakt s křesťanstvím.

2. Učení Edenu. Adam a Eva nanovo vylíčili evolučním národům koncepci o všeobecném Otcí. Zánik prvního Edenu zastavil průběh adamického zjevení ještě dříve, než mohlo vůbec začít. Ale ztracené učení Adama bylo udržováno šétskými kněžími a některé z těchto pravd nebyly nikdy pro svět ztraceny. Celý rozvoj evolučního náboženství Levantu byl ovlivněn učením Šétů. Ale k roku 2500 př.n.l. lidstvo z převážné míry ztratilo z očí zjevení, které bylo představeno v době Edenu.

3. Melkisedek Šálemský. Tento záchranný Syn Nebadonu uvedl třetí zjevení pravdy na Urantii. Základními pravidly jeho učení byly důvěra a víra. Učil důvěřovat všemocné dobročinnosti Boha a prohlásil, že víra je tím činem, kterým si člověk zaslouží Boží přízeň. Jeho učení se

presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

92:4.2 (1007.2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

92:4.3 (1007.3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion is that very truth.

92:4.4 (1007.4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

92:4.5 (1007.5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

92:4.6 (1007.6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his teachings were *trust* and *faith*. He taught trust in the omnipotent beneficence of God and proclaimed that faith was the act by which

postupně smísilo s vírami a praktikami různých evolučních náboženství a nakonec se vyvinulo do těch teologických systémů, které existovaly na Urantii na počátku prvního tisíciletí po Kristu.

4. Ježíš Nazaretský. Kristus Michael po čtvrté představil na Urantii koncepci Boha jako Vesmírného Otce a všeobecně toto učení od té doby přetrvává. Podstatou jeho učení byla láska a služba—láskyplná úcta, kterou bytost-syn dobrovolně nabízí jako uznání láskyplné péče Boha-Otce a jako odpověď na tuto péči; dobrovolná služba, kterou takové bytosti-synové věnují svým bratrům v radostném uvědomění si toho, že v této službě slouží současně také Bohu-Otci.

5. Kapitoly knihy Urantia. Kapitoly, z nichž tato je jednou z nich, tvoří nejposlednější předložení pravdy smrtelníkům na Urantii. Tyto kapitoly se liší od všech předchozích zjevení, protože nejsou dílem jedné vesmírné osobnosti, ale sdruženým podáním mnoha bytostí. Ale žádné zjevení nemůže být nikdy úplné bez dosažení Vesmírného Otce. Všechny ostatní způsoby nebeské pomoci nejsou nic víc než částečné, přechodné a prakticky přizpůsobené lokálním podmínkám v čase a prostoru. Přestože takový výklad jako je tento, může i zmenšit bezprostřední působení a autoritu všech zjevení, na Urantii nastal čas, kdy je žádoucí dělat taková prohlášení, i když je s tím spojeno riziko oslabení budoucího vlivu a autority tohoto, nejposlednějšího ze všech zjevení pravdy smrtelným rasám Urantie.

5. VÝZNAMNÍ NÁBOŽENŠTÍ VŮDCI

V evolučním náboženství jsou bohové představováni v podobě člověka; ve zjeveném náboženství se lidé učí, že oni jsou Boží synové—konečným ztělesněním božskosti; ve sloučených vírách, složených z učení zjevených náboženství a produktů evoluce, koncepce Boha je směsicí následujících faktorů:

1. Již dříve existujících idejí evolučních kultů.
2. Vznešených ideálů zjeveného náboženství.
3. Osobních názorů významných náboženských vůdců, význačných proroků a velkých učitelů lidstva.

Nejvýznamnější náboženské epochy byly započaty životem a učením nějaké mimořádné osobnosti; většina význačných morálních hnutí ve světové historii byla vyvolána velkými vůdci. A lidé vždy měli tendenci uctívat vůdce a to dokonce i na úkor jeho učení; mít v úctě jeho osobnost,

men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus of Nazareth*. Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service*, the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

92:4.9 (1008.2) 5. *The Urantia Papers*. The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

92:5.1 (1008.3) In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

- 92:5.2 (1008.4) 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.
- 92:5.3 (1008.5) 2. The sublime ideals of revealed religion.

92:5.4 (1008.6) 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

92:5.5 (1008.7) Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a majority of the worth-while moral movements of history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to

přestože ztráceli ze zřetele pravdy, které on hlásal. Ale toto není bez důvodu; v srdci evolučního člověka je instinktivní touha po pomoci ze shora a z onoho světa. Tato Žádostivost je určena pro očekávání příchodu Planetárního Prince a Materiálních Synů na zem. Na Urantii byl člověk připraven o tyto nadlidské vůdce a vládce a proto neustále usiluje nahradit tuto ztrátu tím, že obklopuje své lidské vůdce legendami o jejich nadpřirozeném původu a zázračných životech.

Mnoho národů mělo vytvořenou představu, že jejich vůdce porodily panny; jejich životní dráhy jsou rozsáhle posety zázračnými příhodami a každá příslušná skupina vždy očekává jejich návrat. Kmeny ve střední Asii ještě i dnes stále vyhlížejí návrat Čingischána; v Tibetu, Číně a Indii je to Buddha; v islámu je to Mohamed; mezi americkými indiány to byl Hesunanin Onamonalonton; u Hebrejců to byl obecně Adam jako materiální vládce. V Babylonu bůh Marduk byl zvětšením legendy o Adamovi—představa o Božím synu, spojujícím článku mezi člověkem a Bohem. Po příchodu Adama na zem se takzvaní Boží synové stali běžným jevem mezi světovými rasami.

Ale bez ohledu na pověřivou úctu, která byla těmto učitelům často věnována, zůstává faktem, že oni byli přechodnými osobitými opěrnými body, o které se opíraly páky zjevené pravdy pro pozvednutí morálky, filozofie a náboženství lidstva.

Během mnoha milionů let historie lidstva Urantie se objevily stovky a stovky náboženských vůdců—od Onagara ke guru Nánakovi. V průběhu těchto časů bylo mnoho odlivů a přílivů náboženské pravdy a duchovní víry a každá renesance urantijského náboženství byla vždy v minulosti spojena se životem a učením některého náboženského vůdce. S ohledem na učitele nedávných dob, může být nápomocné seskupit je do sedmi velkých náboženských epoch postadamické Urantie:

1. Období Šétů. Šétští kněží, obrozeni pod vedením Amosada, se stali velkými učiteli postadamické doby. Působili ve všech oblastech, kde žili Andité a jejich vliv přetrval nejdéle u Řeků, Sumerů a také u Hindů, u kterých setrvává do dnešních časů v podobě bráhmánů hinduistické víry. Šéti a jejich následníci nikdy úplně neztratili koncepci Trojice, která byla představena Adamem.

2. Éra misionářů Melkisedeka. Obrození urantijského náboženství bylo v nemalé míře i zásluhou úsilí učitelů, kteří byli pověřeni Machiventou Melkisedekem, který žil a učil v Šálemu v době téměř dva tisíce let před Kristem.

revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

92:5.6 (1008.8) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

92:5.7 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

92:5.8 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *The Sethite period.* The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmins of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem

Tito misionáři hlásali, že víra je cenou za boží laskavost a ačkoliv jejich učení nepřineslo okamžitě žádná nová náboženství, nicméně vytvořilo základy, na kterých pozdější učitelé pravdy mohli postavit náboženství Urantie.

3. Éra po Melkisedekovi. Ačkoliv Amenemope i Akhnaton učili v tomto období, výjimečným náboženským géniem v době po Melkisedekovi byl vůdce skupiny levantských beduinů a zakladatel hebrejského náboženství—Mojžíš. Mojžíš učil jednobožství. On řekl: „Slyš Izraeli, Hospodin náš Bůh, je Bůh jediný“. „Hospodin je Bůh a kromě něho, není žádný jiný Bůh“. Mojžíš vytrvale usiloval o vytržení pozůstatků kultu duchů a u svého národa dokonce ukládal trest smrti jeho organizátorům. Mojžíšovo náboženství bylo jeho nástupci znehodnoceno, ale později se opět vrátili k mnohému z jeho učení. Velikost Mojžíše spočívá v jeho moudrosti a prozíravosti. Jiní učitelé měli rozsáhlejší koncepce o Bohu, ale žádný z nich nebyl nikdy tak úspěšný, aby dokázal přimět velký počet lidí k přijetí takové pokročilé víry.

4. Šesté století před Kristem. V tomto století, které bylo jedním z nejvýznačnějších z pohledu náboženského probuzení jaké kdy Urantia zažila, se objevilo mnoho učitelů, hlásajících pravdu. Z nich je nutno připomenout Gautamu, Konfucia, Lao-ce, Zoroastera a učitele džainismu. Učení Gautamy se stalo velmi rozšířeným v Asii a miliony je uctíván jako Buddha. Konfucius znamenal pro čínskou mravnost to, co byl Platón pro řeckou filozofii a přestože učení obou mělo náboženské dopady, přesně vzato, ani jeden z nich nebyl náboženským učitelem; Lao-c viděl v Taovi víc Boha, než Konfucius v lidskosti, nebo Platón v idealismu. Zoroaster, ačkoliv byl značně ovlivněn rozšířenou koncepcí dvojího spiritismu—dobra a zla, současně rozhodně povzněl ideji jednoho věčného Božstva a dosáhl konečného vítězství světla nad temnotou.

5. První století po Kristu. Ježíš Nazaretský, jako náboženský učitel, začal s kultem, který byl založen Janem Křtitelem, ale nakolik jen mohl, vzdálil se co nejdále od postění a přísného pokání. Kromě Ježíše, k nejvýznamnějším učitelům této éry patřili Pavel z Tarsu a Filón Alexandrijský. Jejich koncepce náboženství sehrály rozhodující roli v evoluci víry, která nese Kristovo jméno.

6. Šesté století po Kristu. Mohamed založil náboženství, které převyšovalo mnoho vír jeho doby. Jeho náboženství bylo protestem proti společenským požadavkům vír cizinců a proti

almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

92:5.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: “Hear, O Israel, the Lord our God is one God.” “The Lord he is God. There is none beside him.” He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

92:5.12 (1009.6) 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions. Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

92:5.13 (1010.1) 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

92:5.14 (1010.2) 6. *The sixth century after Christ.* Mohammed founded a religion which was superior to many of the creeds of his time. His was a protest against the social demands of the faiths of

nesoudržnosti náboženského života svého vlastního národa.

7. Patnácté století po Kristu. Toto období bylo svědkem dvou náboženských hnutí: rozpad jednoty křesťanství na Západě a sjednocení nového náboženství na Východě. Institucionalizované křesťanství v Evropě dosáhlo takového stupně nepružnosti, která učinila další jeho růst neslučitelným s jednotou společností. Na Východě byla učení Islámu, Hinduismu a Buddhismu sloučena Nánakem a jeho stoupenci do Sikhismu, jednoho z nejpokrokovějších náboženství Asie.

Budoucnost Urantie bude nepochybně spojena s objevením se učitelů náboženské pravdy—Otcovství Boha a bratrství všech tvorů. Ale věřme, že horlivé a upřímné snahy těchto budoucích proroků budou méně směřovány k posilování bariér mezi náboženstvími a více na podporu náboženského bratrství duchovní úcty mezi velkým počtem rozdílných intelektuálních teologií, které jsou tak charakteristické pro Urantii v Satánii.

6. SDRUŽENÁ NÁBOŽENSTVÍ

Náboženství Urantie dvacátého století představují zajímavou studii sociální evoluce lidského impulsu zbožnosti. Mnohé víry pokročily jen o velmi málo od dob kultu duchů. Afričtí Pygmejové, jako skupina, nemají žádné náboženské reakce, i když někteří z nich trochu věří v duchovní prostředí. Oni jsou dnes přesně tam, kde byl primitivní člověk v době, kdy evoluce náboženství začala. Základem primitivního náboženství byla víra v posmrtný život. Idea uctívání osobního boha ukazuje na pokročilý rozvoj evoluce a také na první stadium zjevení. Dyákové vyvinuli pouze nejprimitivnější náboženské praktiky. Ještě poměrně nedávno Eskymáci a američtí Indiáni měli jen velmi nepatrné představy o Bohu; věřili na duchy a měli neurčitou představu o životě po smrti. Dnešní domorodci Austrálie mají jen strach z duchů, bojí se tmy a primitivními způsoby uctívají své předky. Zulové teprve nyní vyvíjejí náboženství, založené na strachu z duchů a na obětování. Mnoho afrických kmenů, kromě těch, kde působili křesťanští a muslimští misionáři, se ještě nyní nedostalo ze stadia fetišu náboženské evoluce. Ale některé skupiny se již dlouho drží ideje jednobožství, jako například, potomci dávných Thráků, kteří také věřili v nesmrtelnost.

Evoluční a zjevená náboženství na Urantii se rozvíjejí bok po boku a současně se směřují a spojují do různých teologických systémů, nacházejících se na světě v době sepsání těchto

foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

92.5.15 (1010.3) 7. *The fifteenth century after Christ.*

This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced religions of Asia.

92.5.16 (1010.4) The future of Urantia will doubtless be

characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

92.6.1 (1010.5) Twentieth-century Urantia religions

present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshiping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

92.6.2 (1010.6) On Urantia, evolutionary and

revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified theologic systems found in the world in the times

kapitol. Tato náboženství, náboženství Urantie dvacátého století, mohou být seřazena následujícím způsobem:

1. Hinduismus—nejstarší.
2. Hebrejské náboženství.
3. Buddhismus.
4. Konfuciovo učení.
5. Taoistická víra.
6. Zoroastrismus.
7. Šintoismus.
8. Džainismus.
9. Křesťanství.
10. Islám.
11. Sikhismus—nejnovější.

Nejpokrokovějšími náboženstvími dávné minulosti bylo Židovství a Hinduismus a každé z nich významně ovlivnilo průběh rozvoje náboženství na Východě a Západě. Jak Hindů, tak i Hebrejci věřili, že jejich náboženství pocházejí od Boha a byla jim zjevena, zatímco všechna ostatní jsou dekadentní formy jediné pravé víry.

Indie je rozdělena na stoupence Hinduismu, Sikhismu, Islámu a Džainismu, přičemž každá koncepce zobrazuje Boha, člověka a vesmír svým vlastním způsobem, lišícím se od ostatních. Čína se drží Taoismu a učení Konfucia; v Japonsku je uctíván Šintoismus.

Významnými mezinárodními mezirasovými vírami jsou judaismus, buddhismus, křesťanství a islám. Oblasti, kde se uctívá buddhismus, se rozprostírají od Cejlonu a Barmy, přes Tibet a Čínu, do Japonska. Buddhismus prokázal schopnost přizpůsobit se mravům mnoha národů, čemuž se vyrovnalo pouze křesťanství.

Hebrejské náboženství vykonalo filozofický přechod od mnohobožství k jednobožství; je evolučním spojem mezi evolučními náboženstvími a zjevenými náboženstvími. Hebrejci byli jediným západním národem, který přešel od svých evolučních bohů přímo ke zjevenému Bohu. Ale tato pravda nebyla až do doby Izajáše nikdy široce přijímána. Izajáš opět učil smíšenou ideu o národním božstvu, spojenou s Vesmírným Stvořitelem. „Ó Hospodine davů, Bože izraelský, Ty jsi Bůh, pouze jediný Bůh; Ty jsi stvořil nebesa a zemi“. Ve své době spočívala naděje na přežití západní civilizace v ušlechtilých hebrejských koncepcích dobra a v pokrokových helénistických koncepcích krásy.

Křesťanské náboženství je náboženstvím o

of the inditement of these papers. These religions, the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

- 92:6.3 (1011.1) 1. Hinduism — the most ancient.
- 92:6.4 (1011.2) 2. The Hebrew religion.
- 92:6.5 (1011.3) 3. Buddhism.
- 92:6.6 (1011.4) 4. The Confucian teachings.
- 92:6.7 (1011.5) 5. The Taoist beliefs.
- 92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrianism.
- 92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.
- 92:6.10 (1011.8) 8. Jainism.
- 92:6.11 (1011.9) 9. Christianity.
- 92:6.12 (1011.10) 10. Islam.
- 92:6.13 (1011.11) 11. Sikhism — the most recent.

92:6.14 (1011.12) The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

92:6.15 (1011.13) India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto is revered in Japan.

92:6.16 (1011.14) The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

92:6.17 (1011.15) The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah, who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: “O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone; you have made heaven and earth.” At one time the hope of the survival of Occidental civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

92:6.18 (1011.16) The Christian religion is the religion

životě a učení Krista, založeném na teologii Judaismu, upraveném sloučením s některým učením Zoroastrismu a řeckou filozofií a zformulováno původně třemi osobnostmi: Filónem, Petrem a Pavlem. Od dob Pavla křesťanství prodělalo celou řadu evolučních změn a stalo se natolik západním, že mnoho neevropských národů se přirozeně dívají na křesťanství jako na zvláštní zjevení o zvláštním Bohu a pro zvláštní lidi.

Islám je nábožensko-kulturním spojením severní Afriky, Lévantu a jihovýchodní Asie. A byla to židovská teologie s pozdějším křesťanským učením, co přeměnilo Islám v monoteistické náboženství. Následovníci Mohameda byli pohoršeni pokročilým učením o Trojici; pro ně byla nepochopitelná doktrína o třech božských osobnostech a jednom Božstvu. Je to vždy velmi těžké přimět evoluční mysl, aby náhle přijala zjevenou pokročilou pravdu. Člověk je evoluční tvor a podstatnou část svého náboženství musí získat evolučními metodami.

Ve své době uctívání předků představovalo značný pokrok v evoluci náboženství, ale je to jak udivující, tak i politováníhodné, že toto primitivní pojetí stále ještě přetrvává v Číně, Japonsku a Indii uprostřed tolika, relativně pokrokovějších koncepcí, jako například buddhismus a hinduismus. Na Západě se uctívání předků vyvinulo do zbožňování národních bohů a uctívání národnostních hrdinů. Ve dvacátém století se toto nacionalistické zbožňování národních bohů objevuje v různých radikálních a nacionalistických skupinách, což je charakteristické pro mnoho ras a národů Západu. Často je takový postoj také vidět na významných univerzitách a ve větších průmyslových komunitách anglicky mluvících národů. Od těchto koncepcí se příliš neliší idea, že náboženství není ničím jiným, než „společným usilováním o šťastný život“. „Národní náboženství“ není nic víc, než návratem k ranému římskému uctívání císaře a k šintoismu, uctívání státu v podobě císařské rodiny.

7. DALŠÍ VÝVOJ NÁBOŽENSTVÍ

Náboženství se nikdy nemůže stát vědeckým faktem. Ovšem filozofie může spočívat na vědeckém základě, ale náboženství vždy zůstane buď evoluční, nebo zjevené, anebo možnou kombinací obou, jak je tomu v dnešním světě.

Nová náboženství nemohou být vynalezena; buď se vyvinou, nebo v opačném případě jsou náhle zjevena. Všechna nová náboženství jsou pouze pokročilými projevy starých vír, nových adaptací a úprav. Staré nepřestává existovat; spojuje se s novým, tak jako i sikhismus vyklíčil a

about the life and teachings of Christ based upon the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

92:6.19 (1011.17) Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

92:6.20 (1012.1) Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but “a shared quest of the good life.” The “national religions” are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

92:7.1 (1012.2) Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

92:7.2 (1012.3) New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed*. All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as

rozkvetl z půdy a forem hinduismu, buddhismu, islámu a dalších současných kultů. Primitivní náboženství bylo velmi demokratické; divoch si s lehkostí vypůjčil, nebo lehce půjčil. Autokratický a netolerantní teologický egoismus se objevuje pouze u zjeveného náboženství.

Četná náboženství Urantie jsou vesměs dobrá do té míry, že přivádějí člověka k Bohu a představu Boha přinášejí k člověku. Je to podvod, když nějaká náboženská skupina představuje svoji víru jako Pravdu; takové postoje svědčí spíše o teologické aroganci, než o určitosti pravdy. Na Urantii neexistuje žádné náboženství, které by nemohlo studovat a užitečně využít největší pravdy, obsažené v každé jiné víře, protože všechny obsahují pravdu. Věřící by na tom byli lépe, kdyby vypůjčili to nejlepší z živé duchovní pravdy svých sousedů, spíše než odsuzovat to nejhorší z jejich přetrvávajících pověr a zastaralých rituálů.

Všechna tato náboženství vznikla v důsledku rozdílných intelektuálních reakcí lidí na stejné duchovní vedení. Lidé nikdy nemohou doufat, že dosáhnou jednotnosti vír, dogmat a rituálů, protože to všechno je intelektuální. Ale mohou a jednou to udělají, že uskuteční jednotu v opravdovém uctívání Otce všeho, protože to je duchovní a v duchu—což je věčná pravda—jsou si všichni lidé rovni.

Primitivní náboženství bylo převážně o vědomí materiálních hodnot, ale civilizace povyšuje náboženské hodnoty, protože opravdové náboženství je oddaností sebe samého ve prospěch smysluplných a nejvyšších hodnot. Jak se náboženství vyvíjí, etika se stává filozofií mravů a morálka se stává osobní disciplínou v souladu s nejvyššími principy a hodnotami—božskými a duchovními ideály. Tak se náboženství stává spontánním a nádherným nadšením, živou zkušeností oddané lásky.

Kvalita náboženství se projevuje následujícími faktory:

1. Úrovněmi hodnot—loajalitou.
2. Hloubkou významů—citlivostí jedince k idealistickému ocenění těchto vyšších hodnot.
3. Intenzitou zasvěcení—stupeň oddanosti těmto božským hodnotám.
4. Svobodným progresem osobnosti na kosmické pouti idealistického duchovního života, uskutečněním synovství s Bohem a nekončícím vzestupným občanstvím ve vesmíru.

Rozvoj náboženských významů ve vědomí dítěte přichází tehdy, když přenese svoji představu o všemohoucnosti ze svých rodičů na Boha. A celá náboženská zkušenost takového dítěte závisí

Sikhism budded and blossomed out of the soil and forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

92.7.3 (1012.4) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth*; such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

92.7.4 (1012.5) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

92.7.5 (1012.6) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

92.7.6 (1013.1) The quality of a religion is indicated by:

92.7.7 (1013.2) 1. Level of values — loyalties.

92.7.8 (1013.3) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

92.7.9 (1013.4) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

92.7.10 (1013.5) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

92.7.11 (1013.6) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire religious experience of such a child is largely

do značné míry na tom, zdali v jeho vztahu s rodiči převládal strach, nebo láska. Pro otoky bylo vždy velmi obtížné přeměnit strach ze svých pánů v lásku k Bohu. Civilizace, věda a pokrokové náboženství musí osvobodit lidstvo od těch strachů, zrozených z obav před přírodními jevy. A také větší osvícení osvobodí vzdělané smrtelníky od veškeré závislosti na prostřednících při spojení s Božstvem.

Tato přechodná stadia modlářského váhání při přerodu uctívání z lidského a viditelného na božské a neviditelné jsou nevyhnutelná, ale k jejich zkrácení by mělo napomoci vědomí o podpoře vnitřního božského ducha. Nicméně, člověk byl značně ovlivněn nejenom svými představami o Božstvu, ale také charakterem hrdinů, které si sám vybral k uctívání. Je to nanejvýš politováníhodné, že ti, kteří začali uctívat božského a vzkříšeného Krista, by měli přehlédnout člověka—statečného a odvážného hrdinu—Jóšuu, syna Josefa.

Současný člověk má adekvátní náboženské vědomí, ale jeho uctívající zvyky jsou spleť z diskreditované urychlenými sociálními proměnami a nebývalým vědeckým rozvojem. Myslíci muži a ženy chtějí náboženství předefinovat a tento požadavek donutí náboženství přehodnotit samo sebe.

Současný člověk čelí úkolu přehodnotit za jednu generaci více lidských hodnot, než se udělalo za dva tisíce let. A všechno toto ovlivňuje společenský postoj k náboženství, protože náboženství je způsob života, stejně jako je to způsob myšlení.

Opravdové náboženství vždy musí být současně věčným základem a vodící hvězdou pro všechny trávající civilizace.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

92:7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

92:7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92:7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92:7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92:7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 93. Machiventa Melkisedek

⇐ 092

Kniha Urantia

094 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 93 MACHIVENTA MELKÍSEDEK

Sekce

Úvod

1. Inkarnace Machiventy
2. Mudrc Šálemský
3. Melkisedekovo učení
4. Náboženství Šálemu
5. Volba Abrahama
6. Melkisedekova úmluva s Abrahamem
7. Melkisedekovi misionáři
8. Odchod Melkisedeka
9. Po odchodu Melkisedeka
10. Současný status Machiventy Melkisedeka

PAPER 93 MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction

1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

Úvod

MELKÍSEDEKOVÉ jsou obecně známi jako záchranní Synové, protože se zabývají udivujícím rozsahem činností na světech lokálního vesmíru. Když vznikne jakýkoliv problém, anebo když se děje něco mimořádného, velmi často je to Melkisedek, kdo přijme tento úkol. Schopnost Synů Melkisedeků působit v mimořádných situacích a na značně odlišných úrovních vesmíru, dokonce i na fyzické úrovni projevu osobnosti, je vlastní jejich řádu. Pouze Nositelé Života mají takovou schopnost širokého rozsahu působení při proměnách fungování osobnosti.

Vesmírní synové řádu Melkisedeků byli a jsou na Urantii mimořádně aktivní. Sbor dvanácti Melkisedeků tady sloužil s Nositeli Života. Následující sbor dvanácti Synů působil ve funkcích prozatímních správců na vašem světě krátce po vzpouře Kaligastii a řídil planetu až do příchodu Adama a Evy. Po selhání Adama a Evy se těchto dvanáct Melkisedeků vrátilo na Urantii a pokračovali

INTRODUCTION

93:0.1 (1014.1) THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

93:0.2 (1014.2) The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks returned to Urantia upon the default of Adam and

pak jako prozatímní správce až do doby, kdy Ježíš Nazaretský, jako Syn Člověka, se stal formálním Planetárním Princem Urantie.

Eve, and they continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. INKARNACE MACHIVENTY

V průběhu tisíciletích, která následovala po nezdaru mise Adama na Urantii, hrozilo zjevení pravdě zaniknutí. Ačkoliv lidské rasy se rozvíjely intelektuálně, duchovně pomalu ztrácely půdu pod nohama. Kolem roku 3000 př.n.l. se představa o Bohu stala v myslech lidí velmi mlhavou.

Dvanáct Melkisedeků, prozatímních správců, vědělo o blížícím se příchodu Michaela na jejich planetu, ale oni nevěděli jak brzy se to stane; proto svolali důležitou poradu a požádali Nejsvrchovanější Edentie o opatření, které by udržovalo světlo pravdy na Urantii. Tento požadavek byl zamítnut příkazem, že „řízení záležitostí na 606. planetě Satanie je plně v rukou opatrovatelů Melkisedeků“. Prozatímní správce potom apelovali na Otce Melkisedeka, aby jim pomohl, ale dostalo se jim odpovědi, že mají pokračovat v udržování pravdy podle svého vlastního uvážení „dokud nepřijde poskytnutý Syn“, který „zachrání planetární práva od zániku a nejistoty“.

A v důsledku toho, že byli zcela odkázáni sami na sebe, se Machiventa Melkisedek, jeden z dvanácti planetárních prozatímních správců, dobrovolně rozhodl udělat to, co se stalo pouze šestkrát v celé historii Nebadonu: ztělesnit se na zemi v podobě smrtelného člověka daného světa, poskytnout sama sebe jako záchranného Syna na pomoc planetě. Orgány Salvingtonu daly svolení pro tento počín a samotná inkarnace Machiventy Melkisedeka se uskutečnila v Palestině poblíž místa, kde potom vzniklo město Šálem. Celá procedura zhmotnění tohoto Syna-Melkisedeka byla provedena prozatímními správci planety ve spolupráci s Nositeli Života, některými Hlavními Fyzickými Kontrolory a dalšími nebeskými osobnostmi, sídlícími na Urantii.

2. MUDRC ŠÁLEMSKÝ

Machiventa byl poskytnut lidským rasám Urantie v roce 1 973 před narozením Ježíše. Jeho příchod byl nenápadný; jeho ztělesnění nebylo viděno lidským zrakem. Poprvé byl spatřen smrtelným člověkem toho památného dne, kdy vstoupil do stanu Amdona, kaldejckého pastýře, sumerského původu. A oznámení jeho mise bylo

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

93:1.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

93:1.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael's impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that "the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians." The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election "until the arrival of a bestowal Son," who "would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty."

93:1.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

2. THE SAGE OF SALEM

93:2.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of Sumerian extraction. And the proclamation of his

shrnutí do jednoduché věty, kterou pastevci řekli: „Jsem Melkisedek, kněz El Elyona, Nejvyššího a jediného Boha“.

Když se pastýř vzpamatoval ze svého udivení a poté, kdy tohoto cizince zasypal spoustou otázek, nabídl Melkisedekovi večeři a to bylo poprvé v jeho dlouhém vesmírném životě, kdy Machiventa pozřel materiální jídlo, potravu, která ho potom vyživovala po celou dobu jeho devadesáti čtyř let dlouhého života v podobě smrtelné bytosti.

A té noci, kdy spolu rozmlouvali pod hvězdami, Melkisedek zahájil svoji misi zjevení pravdy o realitě Boha rozpráhnutím své paže směrem k Amdonovi a řekl: „El Elyon, ten Nejvyšší, je božský tvůrce hvězd na obloze a také stvořitel této země, na které žijeme a je také nejvyšším Bohem na nebesích.“

Během několika let Melkisedek nashromáždil kolem sebe skupinu žáků, stoupenců a věřících, kteří vytvořili jádro budoucí komunity Šálemu. Brzy byl znám po celé Palestině jako kněz El Elyona—Nejvyššího Boha—a jako mudrc Šálemský. V okolních kmenech ho často nazývali šejkem, nebo králem Šálemským. Šálem bylo místo, které se po zmizení Melkisedeka stalo městem Jebus, později nazýváno Jeruzalém.

Svým osobním vzhledem se Melkisedek podobal smíšeným Noditům a Sumerům té doby. Vysoký byl skoro sto osmdesát centimetrů a měl velmi působivé vzezření. Mluvil řečí Kaldejců a ještě šesti dalšími jazyky. Oblékal se velmi podobně jako kananejsí kněží s výjimkou toho, že na prsou nosil emblém tří soustředných kruhů, což v Satanie představuje symbol pro Rajskou Trojici. Během jeho působení se tento znak tří soustředných kruhů stal tak posvátným, že se ho lidé neodvažovali používat a proto byl během několika dalších generací brzy zapomenut.

Ačkoliv Machiventa žil stejným způsobem života jako ostatní muži tohoto světa, nikdy se neoženil a také nemohl zanechat na zemi potomky. I když se jeho fyzické tělo podobalo tělu lidskému, bylo ve skutečně toho typu speciálně upravených těl, použitých setninou zhmotněných členů osobního štábu Kaligastii, kromě toho, že neměl plazmu života žádné lidské rasy. A na Urantii nebyl ani strom života. Kdyby Machiventa zůstal na zemi dlouhou dobu, jeho fyzický mechanismus by se postupně zhoršoval; a tak ukončil svoji darovací misi v devadesáti čtyřech letech, ještě dávno předtím, než se jeho materiální tělo začalo rozkládat.

mission was embodied in the simple statement which he made to this shepherd, “I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God.”

93:2.2 (1015.2) When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

93:2.3 (1015.3) And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, “El Elyon, the Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven.”

93:2.4 (1015.4) Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

93:2.6 (1015.6) Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasm of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had begun to disintegrate.

Tento inkarnovaný Melkisedek obdržel Ladiče Myšlení, který pobýval v jeho nadlidské osobnosti jako monitor času a rádce těla, čímž takto získával ty zkušenosti a praktické poznatky o problémech na Urantii a způsobu žití inkarnovaného Syna, které později umožnily tomuto duchu Otce působit tak odvážně v lidské mysli Syna Božího—Michaela—, když se objevil na zemi v podobě smrtelného těla. A toto je jediný Ladič Myšlení, který kdy působil na Urantii ve dvou myslích, ale obě mysli byly jak božské, tak i lidské.

Během své inkarnace v lidském těle byl Machiventa plně v kontaktu se svými jedenácti druhy ze sboru planetárních správců, ale nemohl komunikovat s ostatními řády nebeských osobností. Kromě těchto Melkisedeků, prozatímních správců planety, neměl žádný jiný kontakt s nadlidskými inteligencemi, pouze s lidskými bytostmi.

3. MELKÍSEDEKOVU UČENÍ

V průběhu deseti let Melkisedek založil svoje školy v Šálemu a organizoval je podle starého systému, který byl vytvořen dávnými Šétskými kněžími druhého Edenu. Také idea desátkového systému, kterou později zavedl, na jeho víru obrácený, Abrahám, byla převzata z přetrvávajících tradičních metod starodávných Šétů.

Melkisedek učil koncepci jednoho Boha, univerzální Božskosti, ale nechal lidi spojovat své učení s Otcem Souhvězdí Norlatiadek, kterého nazýval El Elyon—Nejvyšší. Melkisedek se vůbec nezmiňoval o postavení Lucifera a o stavu záležitostí na Jerusemu. Lanaforge, Vládcе Soustavy, neměl téměř nic do činění s Urantií až do doby po skončení poskytnutí Michaela. Pro většinu šálemských žáků byla Edentie nebem a Nejvyšší Bohem.

Symbol tří soustředných kruhů, který Melkisedek použil jako znak svého poslání, většina lidí považovala za znázornění tří království: lidí, andělů a Boha. A bylo jim dovoleno v této víře setrvat; jen velmi málo jeho stoupenců vědělo, že tyto tři kruhy symbolizovaly nekonečnost, věčnost a univerzalitu Rajske Trojice—zdroje božské podpory a řízení; také Abrahám považoval tento symbol za znázornění třech Nejsvrchovanějších Edentie, protože mu bylo řečeno, že tři Nejsvrchovanější působí jako jeden. Když Melkisedek učil koncepci Trojice, symbolizovanou v jeho znaku, obvykle ji ztotožňoval se třemi Vorondadeky—vládci souhvězdí Norlatiadek.

93:2.7 (1016.1) This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

93:2.8 (1016.2) During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

93:3.1 (1016.3) With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later convert Abraham, was also derived from the lingering traditions of the methods of the ancient Sethites.

93:3.2 (1016.4) Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon—the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

93:3.3 (1016.5) The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek

Vůbec se nesnažil učit své řadové stoupence o něčem, co je za faktem vládnutí Nejsvrchovanějších Edentie—Bohů Urantie. Ale některé Melkisedek učil pokročilou pravdu, obsahující řízení a organizování lokálního vesmíru a svého duchaplného učedníka Nordana Kénijského a jeho skupinu svědomitých žáků učil pravdu o supervesmíru a dokonce i o Havoně.

Členové rodiny Katra, u které Melkisedek žil přes třicet let, znali mnohé z těchto vyšších pravd a uchovávali je ve své rodině velmi dlouho, dokonce až do dnů jejich proslulého potomka Mojžíše, kterému byla tato nesmírně důležitá tradice o době Melkisedeka předána jak z otcovy strany, tak také prostřednictvím jiných zdrojů na matčině straně.

Melkisedek učil své následovníky všemu, co byli schopni pochopit a vstřebat. Také mnohé současné náboženské ideje o nebesích a zemi, o člověku, Bohu a andělech, nejsou příliš vzdálena od těchto učení Melkisedeka. Ale tento velký učitel podrobil všechno doktríně jednoho boha, univerzálního Božstva, nebeského Tvořitele a božského Otce. Důraz na toto učení byl kladen za účelem přitažlivosti pro lidský obdiv a připravování cesty pro následný příchod Michaela jako Syna tohoto stejného Vesmírného Otce.

Melkisedek učil, že někdy v budoucnu přijde další Syn Boží v lidském těle, jako on sám přišel, ale ten se narodí ženě. Právě proto se mnoho pozdějších učitelů domnívalo, že Ježíš je kněz, nebo pastor, „navěky podobný Melkisedekovi“.

Tak Melkisedek připravil cestu a postavil jeviště pro světové šíření jednobožství, nutné pro poskytnutí opravdového Rajského Syna jednoho Boha, kterého tak živě popisoval jako Otce všeho a kterého Abrahámovi představil jako Boha, který přijme člověka na základě jediné podmínky: osobní víry. A když se Michael objevil na zemi, potvrdil všechno to, co Melkisedek učil o Rajském Otcovi.

4. NÁBOŽENSTVÍ ŠÁLEMU

Obřady šálemského uctívání byly velmi prosté. Každý člověk, který podepsal, nebo označil znakem na hliněných tabulkách svůj vztah k Melkisedekově víře, se tímto zavazuje a upisuje k následujícímu:

1. Já věřím v El Elyona, Nejvyššího Boha, jediného Vesmírného Otce Tvořitele všech věcí.

rulers of the constellation of Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:3.5 (1016.7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, "forever after the order of Melchizedek."

93:3.8 (1017.2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God, whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. THE SALEM RELIGION

93:4.1 (1017.3) The ceremonies of the Salem worship were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:4.2 (1017.4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all

2. Já přijímám Melkisedekovu úmluvu s Nejvyšším, která poskytuje Boží přízeň za moji víru a ne za obětování a spalování darů.

3. Já slibuji, že se budu řídit sedmi příkázáními Melkisedeka a říkat všem lidem tuto dobrou novinu o této úmluvě s Nejvyšším.

A v tom spočívala celá víra šálemské kolonie. Ale i takové krátké a stručné prohlášení víry bylo vcelku příliš a hodně pokročilé pro lidi té doby. Oni jednoduše nebyli schopni pochopit ideu jak je možno získat boží přízeň za nic—pouze za víru. Byli hluboce zatvrzelí ve víře, že člověk byl zrozen dlužníkem bohům. Po velmi dlouhou dobu a příliš horlivě přinášeli svoje oběti a dávali dary kněžům, aby dokázali pochopit dobrou novinu, že spasení—boží blahovůle—je nezištný dar pro všechny, kteří uvěří v Melkisedekovu úmluvu. Už jenom to, že Abraham věřil „na půl srdce“, znamenalo, že byl „pokládán za čestného“.

Sedm příkázáních, vyhlášených Melkisedekem, bylo sestaveno podle nejvyššího zákona dávné Dalamatie a značně připomínalo sedm příkázáních, které se učily v prvním a druhém Edenu. Tato příkázání náboženství Šálemu byla:

1. Nebudeš sloužit žádnému jinému Bohu, ale pouze Nejvyššímu Stvořiteli nebes a země.

2. Nebudeš pochybovat o tom, že víra je jediným požadavkem pro věčné spasení.

3. Nebudeš klamně svědčit.

4. Nezabiješ.

5. Neukradeš.

6. Nespácháš cizoložství.

7. Budeš ctít své rodiče a starší.

Ačkoliv v kolonii nebylo dovoleno přinášet oběti, Melkisedek dobře věděl, jak je to obtížné náhle vykořenit dávno zavedené zvyky a proto moudře nabídl těmto lidem, aby nahradili starší způsoby obětování těla a krve posvěceným chlebem a vínem. Je napsáno: „Melkisedek, král Šálemský, zavedl chléb a víno“. Ale ani taková obezřetná inovace nebyla zcela úspěšná; některé kmeny si udržovaly vedlejší centra na okraji Šálemu, kde přinášely oběti a spalovaly dary. Také Abraham se uchýlil k tomuto barbarskému zvyku po svém vítězství nad Kedorlaómerem; on se prostě necítil dobře, dokud nepřinesl tradiční oběť. A Melkisedekovi se nikdy úplně nepodařilo vymýtit tento sklon z náboženských praktik svých

things.

93:4.3 (1017.5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017.6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017.7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of getting divine favor for nothing — by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was “counted for righteousness.”

93:4.6 (1017.8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

93:4.7 (1017.9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.

93:4.8 (1017.10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.

93:4.9 (1017.11) 3. You shall not bear false witness.

93:4.10 (1017.12) 4. You shall not kill.

93:4.11 (1017.13) 5. You shall not steal.

93:4.12 (1018.1) 6. You shall not commit adultery.

93:4.13 (1018.2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

93:4.14 (1018.3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, “Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine.” But even this cautious innovation was not altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice. And Melchizedek never did succeed in fully

následovníků, včetně Abrahama.

Podobně jako Ježíš, Melkisedek se zásadně věnoval splnění své poskytovací misi. Nesnažil se reformovat mravy, měnit obyčeje světa, dokonce ani šířit pokrokové hygienické praktiky, nebo vědecké pravdy. On přišel, aby splnil dva úkoly: udržet na zemi naživu pravdu o jediném Bohu a připravit cestu pro následné poskytnutí Rajskeho Syna tohoto Otce v podobě smrtelného člověka.

Melkisedek učil základní zjevenou pravdu v Šálemu devadesát čtyři let a během této doby navštívil jeho školu Abraham třikrát v různých obdobích. Nakonec konvertoval k Šálemskému učení a stal se jedním z nejnadanějších žáků a hlavních stoupenců Melkisedeka.

5. VOLBA ABRAHAM A

Ačkoliv to může být chybou hovořit o „vyvoleném národě“, ale není chybou zmínit se o Abrahamovi jako o vybraném jedinci. Melkisedek vložil na Abrahama odpovědnost za udržení pravdy o jediném Bohu v protikladu převládající víry v mnohobozství.

Výběr Palestiny jako místa pro aktivity Machiventy bylo částečně určeno snahou vytvořit kontakt s nějakou lidskou rodinou, ztělesňující potenciály vůdcovství. V době inkarnace Melkisedeka bylo na zemi mnoho rodin stejně dobře vybavených pro přijetí učení Šálemu, jako byla rodina Abrahama. Mezi červenými lidmi, žlutými lidmi a potomky Anditů se nacházely stejně obdařené rodiny. Ale na druhé straně, žádná z těchto lokalit nebyla tak vhodně situovaná pro pozdější příchod Michaela na zem, jako východní pobřeží Středozemního moře. Melkisedekova mise a následný příchod Michaela mezi hebrejský lid byly v převážné míře dány zeměpisnou polohou, faktem, že Palestina ležela ve středu tehdejšího obchodu, cestování a civilizace světa.

Melkisedekové, prozatímní správci planety, pozorovali předky Abrahama po určitou dobu a s určitostí očekávali v některé generaci potomka, který bude ztělesňovat inteligenci, podnikavost, moudrost a upřímnost. Děti Teracha, otce Abrahama, splňovaly ve všech ohledech tyto požadavky. A právě možnost navázání kontaktu s těmito všestrannými Terachovými dětmi měla značný podíl na příchodu Machiventy do Šálemu a

eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

93:4.15 (1018.4) Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek taught elementary revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

93:5.1 (1018.6) Although it may be an error to speak of "chosen people," it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

93:5.2 (1018.7) The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel, and civilization of the world.

93:5.3 (1018.8) For some time the Melchizedek receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile children of Terah that had considerable to do with

ne do Egypta, Číny, Indie, nebo k severním kmenům.

Terach a jeho celá rodina byli na půl srdce obráceni na náboženství Šálemu, které bylo kázáno v Kaldeji; o Melkisedekovi se dozvěděli prostřednictvím kázání Ovida, fénického učitele, který šířil šálemské učení v Uru. Opustili Ur s tím záměrem, že půjdou přímo do Šálemu, ale Abrahamův bratr Náchor váhal, a protože Melkisedeka neviděl, přesvědčil je, aby se usadili v Cháranu. A od jejich příchodu do Palestiny uběhlo hodně času, než byli ochotni zničit všechny své domácí bohy, které si sebou přinesli; trvalo jim to velmi dlouho vzdát se velkého počtu mezopotámských bohů ve prospěch jediného Boha Šálemu.

Několik týdnů po smrti Abrahamova otce Teracha, poslal Melkisedek jednoho ze svých učedníků, Jarama Chetejského, aby předal Abrahamovi a Náchorovi toto pozvání: „přijďte do Šálemu, kde uslyšíte naše učení o pravdě o věčném Tvořiteli a vy bratři, necht' je celý svět pozehnán osvíceností vašich dětí.“ Ale Náchor ještě ne zcela přijímal Melkisedekovo evangelium a proto zůstal a vytvořil silný městský stát, který nesl jeho jméno. Ale Lot, synovec Abrahama, se rozhodl jít se svým strýcem do Šálemu.

Po příchodu do Šálemu si Abraham a Lot vybrali k bydlení tvrz na kopci blízko města, kde se mohli ubránit proti častým překvapivým útokům severních nájezdníků. V té době Chetitě, Asyřané, Filištiní a další skupiny neustále napadaly kmeny ve střední a severní Palestině. Ze svého opevněného obydlí v kopcích se Abraham a Lot často vydávali do Šálemu.

Za nedlouho poté, jak se usadili nedaleko Šálemu, vydali se Abraham a Lot do údolí Nilu pro zásoby potravin, protože v Palestině v tu dobu bylo období sucha. Během svého krátkého pobytu Abraham zjistil, že na egyptském trůnu sedí jeho vzdálený příbuzný a pro tohoto krále se zúčastnil jako velitel dvou úspěšných vojenských výprav. V závěru svého pobytu u Nilu žil Abraham se svojí ženou Sárrou u královského dvora a když odcházeli z Egypta, dostal podíl z válečné kořisti ze svých vojenských taženích.

Od Abrahama to vyžadovalo velké odhodlání vzdát se poct egyptského dvora a vrátit se zpět k duchovnější práci, připravené Machiventou. Ale Melkisedek byl uctíván také v Egyptě a když se celý příběh dozvěděl Faraón, důrazně nutil Abrahama k návratu, aby naplnil své sliby sloužit věci Šálemu.

Abraham měl královské ambice a na zpáteční

the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

93:5.4 (1019.1) Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:5.5 (1019.2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:5.6 (1019.3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:5.7 (1019.4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:5.8 (1019.5) It required great determination for Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

93:5.9 (1019.6) Abraham had kingly ambitions, and on

cestě z Egypta předložil Lotovi svůj plán podrobit celý Kanaan a dostat celý jeho národ pod nadvládu Šálemu. Lota více zajímal obchod a proto s tímto plánem nesouhlasil a odešel do Sodomy zabývat se obchodem a chovem dobytka. Lot neměl rád ani vojensství, ani se mu nelíbil život pastevce.

Po návratu se svou rodinou do Šálemu, začal Abraham vypracovávat své vojenské plány. Brzy byl uznán civilním vládcem území Šálemu a pod své vedení připojil sedm okolních kmenů. Je zřejmé, že Melkisedek jen s velkými potížemi umírňoval Abrahama v jeho horlivém nadšení jít a zajmout mečem sousední kmeny a takto je rychleji přivést k učení o pravdách Šálemu.

Melkisedek udržoval mírové vztahy se všemi okolními kmeny; on nebyl militantní a nikdy nebyl napaden žádným z vojsk, která kolem procházela sem a tam. On naprosto souhlasil s tím, aby Abraham vypracoval plán obranného systému Šálemu, což se následně stalo a nesouhlasil s ambiciózními dobytelskými záměry svého žáka; a tak došlo k přátelskému přerušení jejich vztahu. Abraham odešel do Chebrónu založit tam svoje hlavní vojenské město.

Kvůli svému blízkému vztahu s proslulým Melkisedekem měl Abraham velkou výhodu nad okolními malými králi; oni všichni uctívali Melkisedeka a nesmírně se báli Abrahama. Abraham o jejich strachu věděl a jenom čekal na vhodnou příležitost své sousedy napadnout; a taková záminka přišla, když několik z těchto vládců zamýšlelo zaútočit na sídlo jeho synovce Lota, který bydlel v Sodomě. Když se to Abraham dozvěděl, vrhl v čele svých sedmi spojených kmenů na nepřitele. Jeho 318. členná osobní stráž velela více než 4000vé armádě ve chvíli útoku.

Když Melkisedek uslyšel, že Abraham vyhlásil válku, vydal se za ním, aby ho od toho kroku odradil, ale se svým bývalým stoupencem se setkal až po jeho návratu z vítězné bitvy. Abraham tvrdil, že vítězství nad jeho nepřáteli mu daroval Bůh Šálemský a tvrdošjně trval na tom, že desátek své kořisti dá do pokladny Šálemu. Ostatních devadesát procent přemístil do svého hlavního stanoviště v Chebrónu.

Po této bitvě v Sidímském údolí se Abraham stal vůdcem druhé konfederace jedenácti kmenů a nejenže Melkisedekovi platil desátky, ale dohlížel na to, aby všichni ostatní v té oblasti dělali totéž. Jeho diplomatická jednání s králem Sodomy, spojená se strachem, který všeobecně vzbuzoval, skončila tak, že král Sodomy a ještě další se připojili k vojenské konfederaci Chebrónu;

the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked neither a military nor a herder's life.

93:5.10 (1019.7) Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven near-by tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

93:5.12 (1020.1) Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

93:5.13 (1020.2) When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury. The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

93:5.14 (1020.3) After this battle of Siddim, Abraham became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military

Abraham byl opravdu blízko svému cíli—založení mocného státu v Palestině.

confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

6. MELKÍSEDEKOVA ÚMLUVA S

ABRAHAMEM

Cílem Abrahama bylo podrobení celého Kenaanu. Jeho odhodlání bylo pouze oslabeno skutečností, že Melkisedek neschvaloval jeho jednání. Ale když se již Abraham chystal zahájit svůj plán, přišla mu na mysl myšlenka, že nemá žádného syna, který by se stal jeho nástupcem jako vládce tohoto plánovaného království, což mu začalo dělat starosti. Sjednal si další schůzku s Melkisedekem a v průběhu tohoto jednání kněz Šálemský, viditelný Boží Syn, přesvědčil Abrahama, aby se vzdal svého plánu na materiální zisky a světské vlády ve prospěch duchovního pojetí nebeského království.

Melkisedek vysvětlil Abrahamovi marnost boje s konfederací Emorejců, ale zároveň mu vyložil, že tyto zaostalé klany s jistotou páchají sebevraždu svými potřeštěnými praktikami, takže za několik generací se natolik oslabí, že potomci Abrahama, kterých mezitím značně přibude, budou moci snadno nad nimi zvítězit.

A tady, v Šálemu, Melkisedek oficiálně uzavřel úmluvu s Abrahamem. Abrahamovi řekl: „Podívej se na nebe a spočítej hvězdy, jestli to dokážeš; tolik potomků budeš mít“. Abraham Melkisedekovi uvěřil a „to proto, že sám byl čestný“. A potom Melkisedek vyprávěl Abrahamovi o budoucím podrobení Kenaanu jeho potomky po jejich pobytu v Egyptě.

Tato úmluva Melkisedeka s Abrahamem představuje významnou dohodu mezi božskostí a lidskostí, ve které Bůh souhlasí udělat všechno; člověk pouze souhlasí věřit slibům Boha a řídit se jeho pokyny. Až dosud se věřilo, že spasení může být dosaženo pouze činy—obětováním a darováním; a tak nyní Melkisedek opět přinesl na Urantii dobrou zprávu, že spasení—blahovůle Boha—se dosáhne vírou. Ale toto evangelium prosté víry v Boha bylo příliš pokročilé; semitské kmeny se později raději vrátily zpět ke starším praktikám obětování a vykoupení hříchu prostřednictvím prolévání krve.

Zanedlouho po dosažení této úmluvy, v souladu se slibem Melkisedeka, se narodil Abrahamovi syn Izák. Po narození Izáka Abraham zaujal ke své úmluvě s Melkisedekem velmi závazný postoj a odebral se do Šálemu, aby dal úmluvu do písemné formy. Právě tehdy, při tomto

6. MELCHIZEDEK'S COVENANT WITH

ABRAHAM

93:6.1 (1020.4) Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

93:6.3 (1020.6) And Melchizedek made a formal covenant with Abraham at Salem. Said he to Abraham: "Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be." And Abraham believed Melchizedek, "and it was counted to him for righteousness." And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

93:6.4 (1020.7) This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything*; man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith*. But this gospel of simple faith in God was too advanced; the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

93:6.5 (1021.1) It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it

veřejném a formálním přejímání úmluvy, změnil své jméno Abram na Abrahama.

Většina šálemských věřících praktikovala obřizku, ačkoliv to Melkisedek nikdy nestanovil jako povinnost. Přestože Abraham byl vždy velmi silně proti obřizce, při této příležitosti se rozhodl ctít tento obyčej a oficiálně uznal tento rituál na znamení ztrzení šálemské úmluvy.

Bylo to po tomto upřímném a veřejném vzdání se svých osobních ambicí v zájmu významnějších plánů Melkisedeka, kdy se před ním objevily v nížině Mamre tři nebeské bytosti. Toto byla skutečná událost, bez ohledu na její spojování s pozdějším vymyšleným příběhem o přírodním zániku Sodomy a Gomory. Legendy o událostech těch dnů ukazují na to, jak zaostalá byla morálka a etika v ještě tak nedávné době.

Po uzavření významné úmluvy došlo mezi Abrahamem a Melkisedekem k úplnému usmíření. Abraham znovu převzal občanské a vojenské vedení šálemské kolonie, která ve svém vrcholu měla přes sto tisíc řádných plátců desátků na seznamu bratrství Melkisedeka. Abraham provedl rozsáhlé vylepšující opravy šálemského chrámu a opatřil nové stany pro celou školu. On nejenom že rozšířil desátkový systém, ale také zavedl mnoho zdokonalených metod řízení obchodní školy, nepočítaje svůj vlastní obrovský přínos pro zlepšení vedení misionářských misí. Hodně udělal pro zušlechtnění dobytka a reorganizaci mlékárenské výroby v Šálemu. Abraham byl chytrý a schopný obchodník, na svoji dobu velmi bohatý člověk; nebyl přehnaně pobožný, ale byl naprosto upřímný a věřil v Machiventu Melkisedeka.

7. MELKÍSEDEKOVÍ MISIONÁŘI

Během několika dalších let Melkisedek pokračoval v učení svých žáků a v přípravě šálemských misionářů, kteří pronikali ke všem sousedním kmenům, především do Egypta, Mezopotámie a Malé Asie. A jak plynula desetiletí, tito učitelé cestovali dále a dále od Šálemu, nesouc sebou Machiventovo evangelium víry a důvěry v Boha.

Potomci Adamsona, usídlení kolem břehů jezera Van, byli ochotnými posluchači chetejských učitelů šálemského kultu. Z těchto míst, kde se kdysi nacházelo centrum Anditů, byli učitelé poslání do vzdálených oblastí Evropy a Asie. Šálemsští misionáři pronikli do všech regionů

stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

93:6.6 (1021.2) Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

93:6.7 (1021.3) It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

93:6.8 (1021.4) Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

93:7.1 (1021.5) Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

93:7.2 (1021.6) The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated

Evropy, dokonce až na Britské ostrovy. Jedna skupina přešla přes Faerské ostrovy k Andonitům na Islandu, zatímco jiná prošla Čínou a dostala se na východní ostrovy Japonska. Životy a zkušenosti odvážných mužů a žen, kteří se vydali ze Šálemu, Mezopotámie a od ostrova Van, aby přinesli osvětlení kmenům východní polokoule, představují heroickou kapitolu v historii lidské rasy.

Ale tento úkol byl tak veliký a kmeny byly tak zaostalé, že výsledky byly nevýrazné a nezřetelné. Z jedné generace na druhou se šálemské evangelium předalo jen na některých místech, a kromě Palestiny nebyla nikdy idea jednoho Boha schopna setrvat u celého kmene, nebo rasy. Dávno před příchodem Ježíše bylo učení dávných šálemských misionářů všeobecně pohlceno staršími a univerzálnějšími pověrami a vírami. Původní Melkisedekovo evangelium bylo téměř úplně vstřebáno vírami ve Velkou Matku, Slunce a dalšími starověkými kulty.

Vy, kteří dnes využíváte výhod techniky tisku stěží porozumíte tomu, jak velmi obtížné bylo udržet pravdu v těch dávných dobách, jak snadno jedno pokolení zapomnělo na nové učení svých bezprostředních předků. Vždy existovala tendence pohltit nové teorie starším náboženským učením a magií. Nové sdělení je vždy znečištěno staršími evolučními vírami.

8. ODCHOD MELKÍSEDEKA

Krátce po zániku Sodomy a Gomory se Melkisedek rozhodl ukončit svoje záchranné poskytnutí na Urantii. Melkisedekovo rozhodnutí zakončit svůj pobyt v lidském těle bylo ovlivněno celou řadou faktorů, z nichž hlavní byla narůstající tendence okolních kmenů a také svých nejbližších spolupracovníků považovat ho za poloboha, dívat se na něj jako na nadpřirozenou bytost, kterou opravdu byl; ale oni ho začínali uctívat příliš nadneseně a s velkým pověřčivým strachem. Kromě těchto důvodů chtěl Melkisedek opustit místo svých pozemských aktivit dostatečně dlouho před smrtí Abrahama, aby zaručil, že pravda o jednom a jediném Bohu se silně zakoření do mysli jeho následovníků. Proto, jednoho večera, dal Melkisedek dobrou noc svým lidským společníkům a odešel do svého stanu uložit se ke spánku a když k němu ráno přišli, on tam nebyl, protože ho vzali jeho druhové.

9. PO ODCHODU MELKÍSEDEKA

all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

93:7.3 (1022.1) But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

93:7.4 (1022.2) You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

93:8.1 (1022.3) It was shortly after the destruction of Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Machiventa retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call him in the morning, he was not there, for his fellows had taken him.

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

Byla to velká zkouška pro Abrahama, když Melkisedek tak náhle zmizel. Přestože své stoupence častokrát varoval, že jednou bude muset odejít tam odkud přišel, nesmířili se ztrátou svého obdivuhodného vůdce. Veliká organizace vybudovaná v Šálemu téměř úplně zmizela, ačkoliv tradice těchto dnů byly těmi, na kterých Mojžíš stavěl, když vedl hebrejské otroky z Egypta.

Ztráta Melkisedeka vnesla smutek do srdce Abrahama a ten ho již nikdy neopustil. Chebrón opustil, když se vzdal svých ambicí na vybudování materiálního království; a nyní, po ztrátě svého druha v budování duchovního království, odešel ze Šálemu za svými zájmy na jih do Geraru.

Hned po zmizení Melkisedeka zachvátil Abrahama strach a bázlivost. Při přjezdu do Geraru zatajil svoji totožnost, čehož využil Abimelek a přivlastnil si jeho ženu. (Jedné noci, krátce po své svatbě se Sárrou, zaslechl Abraham o spiknutí zabít ho a získat jeho nádhernou ženu. Tento strach se stal terorem pro jinak odvážného a statečného vůdce; celý svůj život se bál, že někdo ho tajně zabije, aby získal jeho ženu. A to vysvětluje, proč ve třech různých případech se tento statečný muž projevil jako zbabělec.)

Ale nic nemohlo Abrahama na dlouho odradit od jeho poslání jako nástupce Melkisedeka. Brzy se mu podařilo získat konvertity z řad Filištínců a kmenů Abimeleka, uzavřel s nimi smlouvu, ale postupně bylo jeho učení zamořeno množstvím jejich pověr, především jejich zvykem obětovat prvorozené syny. Tak se Abraham opět stal velkým vůdcem Palestiny. Byl uctíván velkým počtem kmenů a vážen všemi králi. Byl duchovním vůdcem všech sousedních kmenů a jeho vliv působil ještě nějakou dobu po jeho smrti. Na sklonku svého života se ještě jednou vrátil do Chebrónu, na místo svých raných aktivit a na místo, kde pracoval spolu s Melkisedekem. Poslední čin Abrahama byl ten, že poslal spolehlivé služebníky do Náchoru, města svého bratra na hranici s Mezopotámií, aby našli pro jeho syna Izáka ženu z jeho vlastního kmene. Rod Abrahama měl již dlouho ve zvyku ženit se mezi bratranci a sestřenicemi. Abraham zemřel s pevnou vírou v Boha, tou vírou, o které se dozvěděl od Melkisedeka v zaniknutých školách Šálemu.

Pro následující generaci bylo těžké porozumět příběhu o Melkisedekovi; během pěti set let mnozí považovali celý příběh za mýtus. Izák se docela dobře držel učení svého otce a udržoval při životě evangelium šálemské kolonie, ale pro Jáka to již bylo obtížnější pochopit

93:9.1 (1022.4) It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

93:9.2 (1022.5) The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

93:9.3 (1022.6) Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

93:9.4 (1023.1) But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

93:9.5 (1023.2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the

význam těchto tradic. Josef věřil pevně v Melkisedeka a byl, především kvůli tomuto, považován svými bratry za snílka. Pocty, kterých se Josefovi dostalo v Egyptě, byly hlavně v důsledku památky na jeho pradědečka Abrahama. Josefovi bylo nabídnuto velení egyptských armád, ale protože byl tak pevným věřícím v tradice Melkisedeka, rozhodl se pro funkci civilního správce s vírou, že takto může lépe pracovat pro rozvoj nebeského království.

Učení Melkisedeka bylo obsáhlé a obšírné, ale písemná svědectví o těchto dobách se pozdějším hebrejským kněžům zdála nevěrohodná a neskutečná, ačkoliv mnozí z nich měli určité pochopení pro tyto spisy, alespoň do doby vydávání zápisů Starého Zákona jako celku v Babylonu.

To, co Starý Zákon popisuje jako rozhovory mezi Abrahamem a Bohem, byly ve skutečnosti rozpravy mezi Abrahamem a Melkisedekem. Pozdější autoři považovali jméno „Melkisedek“ za synonymum Boha. Zmínky o četných setkáních Abrahama a Sára s „andělem Hospodina“ se týkají častých rozhovorů s Melkisedekem.

Hebrejské příběhy o Izákovi, Jákobovi a Josefovi jsou mnohem věrohodnější, než ty o Abrahamovi, i když také obsahují mnoho odchylek od faktů, změn udělaných úmyslně a neúmyslně v době sestavování těchto záznamů hebrejskými kněžími během babylonského zajetí. Ketura nebyla ženou Abrahama; stejně jako Hagar byla pouze jeho konkubínou. Veškerý majetek Abrahama přešel na Izáka, syna Sára, jeho zákonné ženy. Abraham nebyl tak starý, jak se o tom píše a jeho žena Sára byla mnohem mladší. Jejich věk byl změněn záměrně, aby se následné narození Izáka mohlo prezentovat jako zázrak.

Nacionální hrdost Židů nesmírně utrpěla babylonským zajetím. V jejich reakci proti ponížení své národnosti se obrátili k jinému extrémnímu nacionálnímu a rasovému egoismu, ve kterém zkreslili a překroutili své tradice, aby se sami povýšili nad ostatní rasy jako vyvolený národ Boha; a proto pečlivě upravili všechny své záznamy za účelem povýšení Abrahama a svých dalších národních vůdců vysoko nad všechny ostatní lid, nevyjímaje samotného Melkisedeka. Hebrejští pisatelé proto zničili všechny spisy o těchto významných časech, které byly k nalezení a ponechali pouze příběh o setkání Abrahama s Melkisedekem po bitvě v údolí Sidím, o kterém se domnívali že přinese Abrahamovi velký respekt.

A tak, zapomínajíc na osobu Melkisedeka,

significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of heaven.

93:9.6 (1023.3) The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

93:9.7 (1023.4) What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

93:9.9 (1023.6) The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

93:9.10 (1024.1) And thus, in losing sight of

zapomněli také na učení tohoto záchranného Syna o duchovním poslání slíbeného poskytnutého Syna; zapomněli na podstatu této mise tak dokonale a úplně, že jen velmi málo jejich potomků bylo schopno či ochotno přijmout Michaela, když se objevil na zemi v lidském těle, jak Machiventa předpověděl.

Ale jeden z autorů Knihy Hebrejců pochopil Melkisedekovo poslání, protože je napsáno: „Tento Melkisedek, kněz Nejvyššího, byl králem míru; bez otce, bez matky, bez původu, nemajíc ani začátek ani konec života, ale podoben Božímu Synu, zůstává knězem na věky věků.“ Tento autor označil misi Melkisedeka jako podobnou pozdějšímu poskytnutí Michaela, tvrdíc, že Ježíš byl „věčným služebníkem řádu Melkisedeka.“ I když toto přirovnání nebylo vůbec šťastné, bylo doslovnou pravdou, že Kristus obdržel výhradní právo na Urantii „na základě nařízení dvanácti Melkisedeků—prozatímních správců“, sloužících v době jeho poskytnutí na tento svět.

Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

93:9.11 (1024.2) But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: “This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually.” This writer designated Melchizedek as a type of the later bestowal of Michael, affirming that Jesus was “a minister forever on the order of Melchizedek.” While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia “upon the orders of the twelve Melchizedek receivers” on duty at the time of his world bestowal.

10. SOUČASNÝ STATUS MACHIVENTY

MELKÍSEDEKA

Během těch let, kdy byl Machiventa inkarnován na Urantii, prozatímní správci Melkisedekové fungovali v jedenácti. Když se Machiventa rozhodl ukončit svoji misi záchranného Syna, oznámil tento fakt svým jedenácti druhům a ti okamžitě připravili metodu, pomocí které měl být uvolněn z lidského těla a bezpečně navrácen do svého původního stavu jako Syn Melkisedek. A na třetí den po svém zmizení ze Šálemu se objevil mezi svými jedenácti společníky sloužícími na Urantii a obnovil svoji přerušenou činnost jako jeden z prozatímních správců planety 606 v soustavě Satania.

Machiventa ukončil své poskytnutí v podobě bytosti z masa a krve stejně tak rychle, jak ho začal. Ani objevení se, ani odchod Melkisedeka nedoprovázelo žádné mimořádné oznámení, nebo projev. Jeho objevení se na Urantii se ani neuskutečnilo ve znamení svolání vzkříšených, nebo ukončení planetárního soudného období, ale jeho poskytnutí bylo nouzové. Ale Machiventa neukončil svůj pobyt v těle lidské bytosti do té doby, dokud nebyl řádně uvolněn Otcem Melkisedekem a nebyl informován o tom, že jeho nouzové poskytnutí bylo odsouhlaseno hlavním představitelem Nebadonu, Gabrielem Salvingtonským.

Machiventa Melkisedek i potom s velkým zájmem sledoval činnosti potomků těch lidí, kteří uvěřili v jeho učení, když byl v lidském těle. Ale

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA

MELCHIZEDEK

93:10.1 (1024.3) During the years of Machiventa's incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signalized this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration; neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his

jedinou rodovou větví, která pokračovala po dlouhou dobu v udržování čisté koncepce učení Šálemu, byli potomci Izáka, syna Abrahama.

Tento stejný Melkisedek pokračoval v průběhu následujících devatenácti stoletích ve spolupráci s velkým počtem proroků a vizionářů, čímž pomáhal udržovat naživu pravdy Šálemu až do doby, kdy se naplnil čas pro příchod Michaela na zem.

Machiventa zůstal ve funkci planetárního prozatímního správce až do doby triumfálního poskytnutí Michaela na Urantii. Poté byl přidělen do služby ve prospěch Urantie na Jerusemu jako jeden z dvaceti čtyř poradců a nedávno byl povýšen do pozice osobního vyslance Syna Tvůrce na Jerusemu, nesoucí titul Místodržitel Planetárního Prince Urantie. My jsme přesvědčeni, že po tu dobu, co Urantia zůstane obydlí planetou, Machiventa Melkisedek se nevrátí naplno ke svým povinnostem ve svém řádu synovstva, ale zůstane, hovoříc v terminologii času, navždy planetárním pečovatelem zastupující Krista Michaela.

Vzhledem k jeho pohotovostnímu poskytnutí na Urantii, není v archívech záznam o tom, co v budoucnu na Machiventu čeká. Je pravděpodobné, že sbor Melkisedeků Nebadonu natrvalo přišel o jednoho ze svých členů. Nedávné rozhodnutí Nejsvrchovanějších, které bylo později schváleno Věčně Moudrými Uversy, silně naznačuje, že tento poskytnutý Melkisedek je předurčen k tomu, aby nahradil hříšného Planetárního Prince Kaligastiu. Jestli jsou naše domněnky v tomto ohledu správné, je celkem možné, že se Machiventa Melkisedek může opět objevit na Urantii a nějakým jiným způsobem převzme roli sesazeného Planetárního Prince, anebo se objeví na zemi ve funkci místodržitele Planetárního prince, zastupující Krista Michaela, který má nyní fakticky titul Planetární Princ Urantie. I když nám ještě dlouho nebude jasné, jaký bude Machiventův osud, nicméně, události, které se teď nedávno odehrály, silně ukazují na to, že ty naše zmíněné domněnky nejsou asi daleko od pravdy.

My dobře rozumíme tomu, jakým způsobem se Michael, díky svému triumfu na Urantii, stal nástupcem jak Kaligastii, tak i Adama; jak se stal planetárním Princem Míru a druhým Adamem. A nyní uvidíme, jak tomuto Melkisedekovi bude přidělen titul Místodržitel Planetárního Prince Urantie. Bude se také jmenovat Místodržitel Materiálního Syna Urantie? Nebo je možné, že nastane nečekaná a nebyvalá událost a někdy se na planetu vrátí Adam a Eva, nebo někteří z jejich potomků jako zástupci Michaela s hodností

teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the Salem teachings.

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:10.6 (1025.2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While it is far from clear to us as to what Machiventa's destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:10.7 (1025.3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or

místodržitelů druhého Adama Urantie?

A všechny tyto úvahy, spojené s určitostí budoucích příchodů jak Autoritativního Syna, tak i Synů Trojice-Učitelů, společně s výslovným slibem Syna Tvořitele, že se někdy vrátí, dělá z Urantie planetu nejasné budoucnosti a činí to z ní jednu z nejzajímavějších a nejpoutavějších sfér v celém vesmíru Nebadon. Je vcelku možné, že v některé budoucí epoše, až se Urantia bude blížit k éře světla a života, až záležitosti Luciferovi vzpoury a odtržení Kaligastii budou s konečnou platností soudně posouzeny, můžeme se stát na Urantii svědky současně přítomnosti Machiventy, Adama, Evy a Krista Michaela a také Autoritativního Syna, nebo také i Synů Trojice-Učitelů.

V našem řádu již dlouho existuje názor, že přítomnost Machiventy v jerusemském sboru správců Urantie—rada dvaceti čtyř poradců—je dostatečným důkazem pro potvrzení naší víry, a že je předurčen následovat smrtelníky Urantie po celou dobu jejich vesmírného postupu a vzestupu až do Rajského Sboru Konečnosti. My víme, že Adam a Eva jsou takto předurčeni doprovázet své pozemské druhy na cestě do Ráje poté, až se Urantia ustálí ve světle a životě.

Je tomu necelých tisíc let, kdy tento stejný Machiventa Melkisedek, svého času mudrc Šálemský, byl neviditelně přítomný na Urantii po dobu sta let a působil jako rezidenční hlavní guvernér planety; a když tento současný řídící systém planetárních záležitostí bude pokračovat, měl by se vrátit v nějaké funkci za něco více než tisíc let.

Toto je příběh Machiventy Melkisedeka, jedné z nejunikátnějších postav v celé historii Urantie, osobnosti, která je předurčena hrát důležitou roli v budoucích zkušenostech vašeho mimořádného a neobyklého světa.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:10.8 (1025.4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial Son or even Trinity Teacher Sons.

93:10.9 (1025.5) It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusalem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

93:10.10 (1025.6) Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

93:10.11 (1026.1) This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

93:10.12 (1026.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 94. Melkisedekovo učení navýchodě

⇐ 093

Kniha Urantia

095 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 94 MELKÍSEDEKOVO UČENÍ NAVÝCHODĚ

Sekce

Úvod

1. Šálemské učení ve védské Indii
2. Bráhmánismus
3. Bráhmanská filozofie
4. Hinduistické náboženství
5. Boj za pravdu v Číně
6. Lao-c' a Konfucius
7. Gautama Siddhártha
8. Buddhistická víra
9. Rozšíření Buddhismu
10. Náboženství v Tibetu
11. Buddhistická Filozofie
12. Koncepce Boha v Buddhismu

PAPER 94 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

Úvod

DÁVNÍ učitelé šálemského náboženství pronikli k nejvzdálenějším kmenům Afriky a Eurasie, kde vytrvale hlásali Machiventovo evangelium o víře a důvěře člověka v jednoho vesmírného Boha, jako jediné ceně za boží podporu. Melkisedekova úmluva s Abrahamem byla modelem pro všechnu dávnou propagaci, šířící se z Šálemu a ostatních center. Žádné náboženství na Urantii nemělo nikdy nadšenější a aktivnější misionáře, než byli tito ušlechtilí muži a ženy, kteří rozšířili Melkisedekovo učení po celé východní polokouli. Tito misionáři byli vybráni z mnoha různých kmenů a ras a své učení šířili především prostřednictvím domorodých konvertitů. V různých částech světa založili vzdělávací centra, ve kterých učili místní domorodce šálemskému náboženství a potom tyto žáky pověřili, aby působili jako učitelé u svých

INTRODUCTION

94:0.1 (1027.1) THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Machiventa's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the Salem religion and then commissioned these

vlastních kmenů.

pupils to function as teachers among their own people.

1. ŠÁLEMSKÉ UČENÍ VE VÉDSKÉ INDII

V časech Melkisedeka byla Indie kosmopolitní zemí, která nedávno přešla pod politickou a náboženskou nadvládu árijsko-anditských nájezdníků ze severu a východu. V té době pouze severní a západní části poloostrova byly široce obsazeny Árijci. Tito védští přistěhovalci sebou přinesli mnoho svých kmenových božstev. Jejich náboženské formy uctívání se věrně řídily obřadními praktikami svých dřívějších anditských předků: otec stále působil jako kněz a matka jako kněžka a rodinný krb byl stále používán jako oltář.

V tu dobu se védský kult rozvíjel a měnil pod vedením kasty Bráhmanů—učitelů—knězů, kteří postupně přebírali kontrolu nad šířícím se kultovním rituálem. Proces slučování svého času existujících třiceti tří árijských božstev byl v plném chodu, když šálemští misionáři pronikli na sever Indie.

Mnohobožství těchto Árijců představovalo degeneraci jejich dřívějšího jednobožství, která byla způsobena jejich rozdělením do kmenových celků, z nichž každý ctil svého boha. Tato degenerace původního jednobožství a trinitářství anditské Mezopotámie probíhala v prvních stoletích druhého tisíciletí před Kristem. Četní bohové byli organizováni v panteonu pod trojným vedením Dyausa—otce—pána nebes; Indry—bouřlivého vládce atmosféry; a Agni—trojhlavého boha ohně, pána země a degenerovaný symbol dřívějšího pojetí Trojice.

Jednoznačné henoteistické tendence připravovaly cestu vyvinutému monoteismu. Nejstarší z božstev, Agni, byl často stavěn do role otce—hlavy celého panteonu. Princip otce-božstva, někdy nazývaného Prajapati, někdy označovaného Bráhma, byl vtažen do pozdějšího teologického boje, který vedli bráhmanští kněží se šálemskými učiteli. Bráhman byl vnímán jako princip energie-božstva, aktivující celý védský panteon.

Šálemští učitelé kázali o jediném Bohu Melkisedeka, Nejvyšším nebes. Takové zobrazení nebylo v úplném nesouladu s vynořující se koncepcí Otce—Bráhmy jako zdroje všech bohů, ale šálemské učení bylo nerituální a proto stálo ihned v protikladu dogmatům, tradicím a učení bráhmanského kněžstva. Bráhmanští kněží by nikdy nemohli přijmout šálemské učení o

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

94:1.1 (1027.2) In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027.3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027.4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027.5) Definite henoteistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

94:1.5 (1028.1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the Brahman priesthood. Never would the Brahman

spasení skrze víru, o blahověli Boha bez rituálů a obětních obřadů.

Odmítnutí evangelia Melkisedeka o důvěře v Boha a spasení skrze víru znamenalo důležitý přelom v Indii. Šálemští misionáři značnou měrou přispěli k oslabení víry ve všechny dávné védské bohy, ale vůdcové, védští kněží, odmítli přijmout učení Melkisedeka o jednom Bohu a jedné prosté víře.

Ve snaze bojovat se šálemskými učiteli Bráhmani upravili své posvátné spisy té doby a tato sbírka, ve své pozdější upravené podobě, se dochovala do dnešních časů jako Rgvéda—jedna z nejstarších svatých knih. Po ní následovala druhá, třetí a čtvrtá Věda, protože Bráhmani se snažili vytříbit, zformovat a vštípit své rituály uctívání a obětování lidem té doby. Tyto spisy, v nejlepším případě, se krásou koncepce a opravdivou soudností vyrovnají jakékoliv jiné sbírce podobného charakteru. Ale poněvadž toto vyšší náboženství bylo později zamořeno tisíci a tisíci pověrami, kulty a rituály jižní Indie, postupně se proměnilo do nejpestřejšího teologického systému, jaký kdy byl vytvořen smrtelným člověkem. Zkoumání Véd odhalí některé nejvyšší a některé nejnižší koncepce o Božstvu, jaké kdy byly vymyšleny.

2. BRÁHMANISMUS

Jak šálemští misionáři pronikali na jih na Dekánskou plošinu, kde žili Dravidiáni, setkali se s rostoucím kastovním systémem, vytvořeným Árijci, aby zabránili ztrátě rasové identity vůči silícímu přílivu druhořadých sangikských národů. Vzhledem k tomu, že samotnou podstatou tohoto systému byla kasta bráhmanských kněží, tento společenský řád značně zpomalil postup šálemských učitelů. Tento kastovní systém nedokázal zachovat árijskou rasu, ale podařilo se mu uchránit Bráhmany, kteří naopak udrželi svoji náboženskou nadvládu v Indii až do dnešních dnů.

A tak s oslabováním védismu kvůli odmítnutí vyšší pravdy kult Árijců se stal terčem vzrůstajících nájezdů z Dekánu. V zoufalé snaze zabránit zaniknutí rasy a vyhlazení náboženství, se kasta Bráhmánů snažila povýšit se nad všechno ostatní. Učili, že přinášení obětí božstvu je ve své účinnosti všemocné a že má všemožný potenciál. Oni hlásali, že jsou dva základní božské principy vesmíru: jeden je bráhmanské božstvo a druhý bráhmanské kněžstvo. V žádném jiném národě Urantie si kněží nedovolili povýšit se i nad své bohy, přisoudit sami sobě pocty, náležící jejich

priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic observances and sacrificial ceremonials.

94:1.6 (1028.2) The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

94:1.7 (1028.3) The Brahmins culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmins sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best, these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. BRAHMANISM

94:2.1 (1028.4) As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmins, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

94:2.2 (1028.5) And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no

bohům. Ale oni zašli s těmito svými troufalými tvrzeními tak nesmyslně daleko, že celý tento pochybný systém se zhroutil pod přílivem primitivních kultů, hrnoucích se z okolních, méně rozvinutých civilizací. Samotné rozsáhlé védské kněžstvo uvázlo a potopilo se pod zlověstnou záplavou netečnosti a pesimismu, jenž na celou Indii přineslo jejich vlastní sobeckost a pošetilou domýšlivost.

Přílišná koncentrace na vlastní „já“ samozřejmě vedla ke strachu před neevolučním zvětčením „já“ v nekonečném okruhu postupných inkarnací v podobě člověka, zvířete či rostliny. A ze všech nakažlivých vír, které by mohly být upřeny na to, co se možná jevílo jako rodící se mnohobožství, nebyla žádná tak ničivá, jako tato víra v převtělování—dogma o reinkarnaci duší—která přišla z dravidiánské Dékanské plošiny. Tato víra v opakující se vyčerpávající a jednotvárné převtělování oloupila trpící smrtelníky o jejich dlouho udržovanou naději na nalezení ve smrti toho vysvobození a duchovního vzestupu, které byly součástí dřívějšího védského učení.

Brzy po tomto filozoficky oslabujícím učení přišel vynález doktríny věčného uniknutí z „já“ pohroužením se do úplného klidu a míru v absolutním spojení s Bráhmanem—nadduší všeho tvoření. Touhy smrtelníků a lidské ambice byly prakticky znásilněny a doslova zničeny. Po dobu více než dva tisíce let se lepší mysli Indie snažily uniknout všem touhám a tak byly dokořán otevřeny dveře pro příchod těch pozdějších kultů a učení, které doslova připoutaly duše mnoha hinduistických národů k řetězům duchovní beznaděje. Ze všech civilizací, védsko-árijská zaplatila nejkrutější cenu za odmítnutí šálemského evangelia.

Kasta samotná nemohla zachovat na věky nábožensko-kulturní systém Árijců a s proniknutím druhořadých náboženství Dekánu na sever nastalo období beznaděje a zoufalství. Právě v této době temna vznikl kult nezabíjení a stále od těch časů existuje. Mnoho z těchto nových kultů bylo otevřeně ateistickými, tvrdíc, že spasení, nakolik bylo vůbec možné, mohlo být dosaženo pouze vlastním úsilím člověka, bez jakékoliv jiné pomoci. Ale v mnoha postojích této nešťastné filozofie je možno vysledovat pozůstatky učení Melkisedeka a také i Adama.

Toto byla doba sestavování pozdějších posvátných knih Hinduismu—z textů bráhmanismu a upanišady. Zavrhnoucí učení o osobním náboženství skrze zkušenost osobní víry v jednoho Boha a zamoření záplavou primitivních a zaostalých kultů a vír z Dekánu a s jejich

other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:2.3 (1029.1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:2.4 (1029.2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:2.5 (1029.3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man's own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:2.6 (1029.4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through the personal faith experience with the one God, and having become contaminated with the flood of

antropomorfismem a reinkarnací, bráhmanské kněžstvo zažilo bouřlivou reakci proti těmto rozvratným vírám; objevila se nesporná snaha hledat a nalézt pravou realitu. Bráhmani se rozhodli osvobodit indickou koncepci božstva od antropomorfismu, ale přitom udělali tragickou chybu, protože odosobnili koncepci Boha a výsledkem nebyl ušlechtilý a duchovní ideál Vesmírného Otce, ale vzdálená a metafyzická idea o všeobsahujícím Absolutnu.

Ve svém úsilí sebezáchovy bráhmani zavrhlí Melkisedekova jednoho Boha a nyní zůstali s hypotézou o existenci Bráhmána, toho neurčitého a iluzorního filozofického „já“, to neosobní a nemohoucí ono, které zanechalo duchovní život Indii od těch nešťastných dnů až do dvacátého století ve stavu beznaděje a vyčerpání.

Právě v období sepisování upanišady vznikl v Indii buddhismus. Ale bez ohledu na jeho tisícileté úspěchy, nemohl soutěžit s pozdějším hinduismem; navzdory vyšším mravním zásadám, jeho rané vyobrazení Boha bylo dokonce ještě méně definované než v hinduismu, který ustanovil menší a osobitá božstva. Nakonec buddhismus v severní Indii ustoupil před náporom militantního islámu s jeho jasně formulovaným Alláhem jako nejvyšším Bohem vesmíru.

3. BRÁHMANSKÁ FILOZOFIE

I když nejvyšší stadium bráhmánismu lze stěží nazvat náboženstvím, bylo určitě jedním z nejušlechtlejších zásahů do oblastí filozofie a metafyziky. Začínajíc se snahou objevit konečnou realitu, indická mysl se nezastavila, dokud neprohloubala téměř každé stadium teologie, s výjimkou zásadní dvojné koncepce náboženství: existence Vesmírného Otce všech vesmírných tvorů a faktu vzestupné zkušenosti ve vesmíru všech těchto tvorů v jejich snaze dosáhnout věčného Otce, který jim přikázal být dokonalými, tak jak dokonalý je on sám.

Mysl té doby se oddaně chopila ideje jakéhosi vše prostupujícího Absolutna představovaného v koncepci bráhma, protože tento princip byl současně ztotožňován s tvořivou energií a kosmickou reakcí. Bráhman bylo vnímáno jako něco, co je mimo všeho definovatelného a může být pochopeno pouze postupným potlačením všech konečných vlastností. Byla to rozhodně víra v absolutní a také nekonečnou existenci, ale tato

debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality*. The Brahmans set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

94:2.7 (1029.5) In their efforts at self-preservation the Brahmans had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

94:2.8 (1029.6) It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

94:3.1 (1030.1) While the highest phase of Brahmanism was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

94:3.2 (1030.2) In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of all finite qualities. It was definitely a belief in an absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and

koncepce do značné míry postrádala osobní vlastnosti a proto nemohla být prožívána individuálními věřícími.

Bráhma-Narajána bylo chápáno jako Absolutno, nekonečné TO JE, původní tvořivá síla potenciálního kosmu, Univerzálního „JÁ“, existující ve statickém a potenciálním stavu po celou věčnost. Kdyby filozofové té doby byli schopni udělat další krok v pojetí božstva, kdyby si dokázali představit Bráhma jako asociativní a tvůrčí počátek, jako osobnost, dostupnou vytvořenými a evolučními bytostmi, potom se takové učení mohlo stát nejpokrokovějším vyobrazením Božstva na Urantii, protože obsahovalo pět prvních úrovní působení vše pronikajícího Božstva a možná by mohlo i předvídat dvě zbývající.

V některých aspektech koncepce Jedné Univerzální Nadduše jako celého shrnutí existence všech tvorů přivedla indické filozofy velmi blízko k pravdě o Nejvyšší Bytosti, ale tato pravda jim nebyla vůbec nic platná, protože nedokázali vyvinout žádný vhodný, nebo racionální osobní přístup pro dosažení jejich teoretického monoteistického cíle—Bráhma-Narajány.

Princip karmy, princip příčinné nepřetržitosti, je opět velmi blízko pravdě o důsledkové syntéze všech časoprostorových dějů v Nejvyšším Božstvu; ale tento postulát nikdy nebral v úvahu koordinované osobní dosažení Božstva individuálními věřícími, pouze konečné pohlcení každé osobnosti Univerzální Nadduší.

Filozofie bráhmaismu také vedla blízko k pochopení vnitřních Ladičů Myšlení, ale mylná představa pouze způsobila překroucení pravdy. Učení o tom, že duše člověka je vnitřní přítomnost Bráhmny, by mohlo připravit cestu pro pokrokovější náboženství, kdyby nebylo zcela znečištěno vírou, že neexistuje žádná lidská individualita odděleně od této uvnitř pobývajících Univerzální Individuálnosti.

V učení o slučování individuální duše s Nadduší indičtí teologové nedokázali poskytnout možnost pro přežití něčeho lidského, něčeho nového a ojedinělého, něco, co se zrodilo ze spojení vůle člověka s vůlí Boha. Učení o návratu duše k Bráhma je velmi podobné pravdě o návratu Ladiče do lůna Vesmírného Otce, ale je tam něco odlišného od Ladiče, který také přežívá—morontální ztělesnění smrtelné bytosti. A toto zásadní pojetí osudově chybělo v bráhmanské filozofii.

Filozofie bráhmaismu se přiblížila mnoha

was therefore not experiencible by individual religionists.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:3.4 (1030.4) In certain phases the concept of the One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:3.6 (1030.6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:3.7 (1030.7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

94:3.8 (1031.1) Brahmanic philosophy has

faktům vesmíru a objasnila mnohé kosmické pravdy, ale příliš se stala obětí neschopnosti rozlišit mezi několika úrovněmi reality, jako absolutní, transcendentní a konečnou. Nedokázala vzít u úvahu ten fakt, že to, co může být konečn-iluzorním na absolutní úrovni, může být absolutně reálným na konečné úrovni. Kromě toho, nevzala vůbec na vědomí základní osobnost Vesmírného Otce, se kterým je možno udržovat osobní spojení na všech úrovních—od úrovně evolučního tvora s jeho limitovanou zkušeností s Bohem, až po úroveň Věčného Syna, s jeho bezlimitní zkušeností s Rajským Otcem.

approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. HINDUISTICKÉ NÁBOŽENSTVÍ

S plynoucími staletími se část populace Indie vrátila ke starodávným rituálům Véd, pozměněných učením misionářů Melkisedeka a vytříbených pozdějšími bráhmanskými kněžími. Toto nejstarší a nejkosmopolitnější náboženství prodělalo další změny pod vlivem buddhismu a džainismu a pozdějším islámem a křesťanstvím. Ale v době, kdy se objevilo v Indii učení Ježíše, stalo se již natolik Západním, takže pro hinduistickou mysl to bylo „náboženství bílého člověka“ a proto tedy zvláštní a cizí.

V současné době hinduistická teologie popisuje čtyři sestupné úrovně božstva a božskosti.

1. Bráhman, absolutno, nekonečno. TO JE.

2. Trimúrti, nejvyšší trojice hinduismu. V této asociaci je Bráhma, první člen, představován jako samostvořený z Bráhmata—nekonečnosti. Kdyby nebylo těsné souvislosti s panteistickým Nekonečným, Bráhma by mohlo vytvořit základ pro koncepci Vesmírného Otce. Bráhma je také ztotožňován s osudem.

Uctívání druhého a třetího člena trojice, Šivy a Višny, vzniklo v prvním tisíciletí po Kristu. Šiva je pánem života a smrti, bůh plodnosti a pánem destrukce. Višnu je nesmírně populární kvůli víře, že se periodicky inkarnuje do lidské podoby. Tímto způsobem se Višna v představách Indů stává reálným a živým. Někteří lidé považují Šivu a Višnu za nejvyšší bohy vůbec.

3. Védská a postvédská božstva. Mnoho z dávných bohů Árijců, takoví jako Agni, Indra, Soma přetrvávali jako druhotní ve vztahu ke třem členům Trimúrti. Od doby dávné védské Indie se

4. THE HINDU RELIGION

94:4.1 (1031.2) With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

94:4.2 (1031.3) Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

94:4.3 (1031.4) 1. *The Brahman*, the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

94:4.4 (1031.5) 2. *The Trimurti*, the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma*, the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, Brahma could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. Brahma is also identified with fate.

94:4.5 (1031.6) The worship of the second and third members, Siva and Vishnu, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, Vishnu becomes real and living in the imaginations of the Indians. Siva and Vishnu are each regarded by some as supreme over all.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedic and post-Vedic deities*. Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the three members of the Trimurti. Numerous

objevil velký počet bohů, kteří byli také začleněni do hinduistického panteonu.

4. Polobožstva: nadlidé, polobozi, hrdinové, démoni, přízraky, zlí duchové, elfové, netvoři, skřítci a svatí pozdějších kultů.

Ačkoliv hinduismus po dlouhou dobu nedokázal vdechnout nový život indickému národu, zároveň se toto náboženství obvykle vyznačuje tolerancí. Jeho velká síla spočívá ve skutečnosti, že se projevilo jako nejprizpůsobivější a nejvíce beztvaré ze všech náboženství, která se kdy na Urantii objevila. Je schopno téměř bezmezných změn a má neobyčejný rozsah přizpůsobitelných úprav—od vysokých a polomonoteistických úvah intelektuálního Bráhmána k naprostému fetišismu a primitivním kultovním praktikám nižších a utlačovaných tříd nevzdělaných věřících.

Hinduismus přežil proto, že je integrovanou součástí základní společenské struktury Indie. On nemá žádnou rozsáhlou hierarchii, kterou je možno narušit, nebo zničit; je vpleteno do způsobu života lidí. Dokáže se přizpůsobit měnícím se podmínkám, čímž vyniká nad všemi ostatními kulty a projevuje tolerantní postoj k osvojení jiných náboženství; Gautama Buddha a také sám Kristus jsou považováni za inkarnace Víšny.

V dnešní Indii existuje velká potřeba evangelia Ježíše—Otcovství Boha a synovství a následné bratrství všech lidí, což se na osobní úrovni projevuje milující péčí a společenskou službou. V Indii existuje filozofická struktura a kultovní systém; všechno, co je nyní zapotřebí, je oživující jiskra dynamické lásky, zobrazená v původním evangeliu Syna Člověka, evangelia, zbaveného západních dogmat a doktrín, které udělaly z poskytnutého života Michaela náboženství bílého člověka.

5. BOJ ZA PRAVDU V ČÍNĚ

Jak šálemští misionáři pronikali Asií a šířili učení o Nejsvrchovanějším Bohu a o spasení skrze víru, převzali mnoho z filozofických a náboženských myšlenek různých zemí, přes které přecházeli. Ale učitelé, vyslaní Melkisedekem a jeho nástupci, se svému závazku nezpronevěřili; pronikli ke všem národům Eurasie a v polovině druhého tisíciletí před Kristem dorazili do Číny. Po více než sto letech udržovali vyslanci Šálemu své hlavní stanoviště u města See Fuch, kde připravovali čínské učitele na to, aby učili ve všech oblastech žluté rasy.

additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

94:4.7 (1031.8)

4. *The demigods:* supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits, sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

94:4.8 (1031.9)

While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphous religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimontheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1)

Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2)

Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3)

As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there training Chinese teachers who taught throughout

Jako přímý důsledek tohoto učení v Číně byl vznik nejranější formy taoismu—náboženství, nesmírně odlišné od toho, které nese toto jméno dnes. Raný taoismus, nebo prataoismus, byl směsicí následujících faktorů:

1. Přetrvávajícího učení Singlangtona, které se zachovalo v koncepci o Šang-ti, Bohu Nebes. Za doby Singlangtona se čínský národ stal prakticky monoteistickým; soustředil svoji úctu na Jednu Pravdu, později známou jako Duch Nebes, vládce vesmíru. A čínská rasa nikdy úplně neztratila toto dávné pojetí Božstva, ačkoliv v následných stoletích se do jejich náboženství záludně vetřelo mnoho druhořadých bohů a duchů.

2. Náboženství Šálemu o Nejsvrchovanějším Božstvu-Tvořiteli, který je připraven prokázat přízeň lidstvu v odpověď za víru člověka. Ale je vcelku také pravdou, že v době, kdy misionáři Melkisedeka pronikli do země žluté rasy, jejich původní poselství bylo již značně pozměněno oproti jednoduchému učení v Šálemu za doby Machiventy.

3. Koncepcí Bráhmána-Absolutna indických filozofů spolu s touhou uniknout všemu zlu. Snad největším vnějším vlivem na šíření šálemského náboženství na východ bylo působení indických učitelů védské víry, kteří vnesli svoji koncepci Bráhmán—Absolutno—do šálemské ideje o spasení.

Tato smíšená víra se rozšířila po zemích žluté a hnědé rasy a stala se výchozím vlivem v nábožensko-filozofickém myšlení. V Japonsku byl tento praTaoismus znám jako Šintó a národ této země, velmi vzdálené od Šálemu v Palestině, se dověděl o inkarnaci Machiventy Melkisedeka, který žil na zemi pro to, aby lidstvo nezapomnělo jméno Boha.

V Číně byly všechny tyto víry později propojeny a smíchány se stále sílícím kultem uctívání předků. Ale od doby Singlangtona Číňané nikdy neupadli do bezmocného otroctví kněžských intrik. Žlutá rasa byla první, která se vynořila z područí barbarismu do uspořádané společnosti, protože jako první dosáhla určitého stupně svobody od nejhlubšího strachu z bohů, dokonce se nebála duchů mrtvých, tak jak se jich bály ostatní rasy. Čínu však potkal úpadek, protože nedokázala postoupit dále od své emancipace od kněží; upadla do téměř stejného neblahého omylu—uctívání předků.

Ale snahy vyslanců Šálemu nepřišly nazmar. Právě na základech jejich evangelia postavili velcí

all the domains of the yellow race.

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

94:5.3 (1032.5) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

94:5.4 (1032.6) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:5.6 (1033.1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:5.7 (1033.2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

94:5.8 (1033.3) But the Salemites did not labor in vain. It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their

čínští filozofové šestého století svoje učení. Mravní atmosféra a duchovní citění v dobách Lao-c` a Konfucia vyrostla z učení šálemských misionářů v mnohem starší době.

6. LAO-C` A KONFUCIUS

Kolem šesti set let před příchodem Michaela se Melkisedekovi, který lidské tělo opustil již dávno předtím, zdálo, že čistota jeho učení na zemi byla nadměrně ohrožena všeobecným pohlcením do starších urantijských vír. Určitou dobu to vypadalo, že jeho misi jako předchůdce Michaela hrozí nebezpečí neúspěchu. A v šestém století před Kristem, prostřednictvím neobyčejné koordinace duchovních sil, dokonce ne úplně pochopitelných planetárními dohlížiteli, Urantia byla svědkem nejpozoruhodnějších představeních různých náboženských pravd. Prostřednictvím působení několika lidských učitelů bylo šálemské evangelium znovu obnoveno a oživeno a jak bylo tehdy presentováno, tak se do značné míry dochovalo do doby psaní těchto kapitol.

Toto výjimečné století duchovního progresu bylo charakterizováno velkými náboženskými, morálními a filozofickými učiteli po celém civilizovaném světě. V Číně to byli dva význační učitelé, Lao-c` a Konfucius.

Lao-c` stavěl přímo na koncepcích šálemských tradic když prohlásil Tao Jedinou Prvopříčinou všeho tvoření. Lao byl člověkem s ohromnou duchovní vizí. Učil, že „věčným cílem člověka je trvalé spojení s Tao, Nejvyšším Bohem a Vesmírným Králem.“ Jeho vnímání mezní příčinnosti se vyznačovalo neobyčejnou bystrostí, protože napsal: „Jednota vzniká z Absolutního Tao a z Jednoty vzniká kosmická Dualita a z takové Duality se rodí Trojice a Trojice je původním zdrojem celé reality.“ Celá realita je neustále v rovnováze mezi potenciálním a aktuálním kosmem a ta je věčně harmonizována duchem božskosti.“

Lao-c` také jako jeden z prvních představil učení o vracení dobra za zlo prohlásil: „Dobro plodí dobro, ale pro opravdu dobrého člověka zlo také plodí dobro“.

On učil o návratu tvora k Tvořiteli a zobrazil život jako vznikání osobnosti z kosmických potenciálů, zatímco smrt popisoval jako návrat této osobnosti tvora domů. Jeho koncepce opravdové víry byla neobvyklá a on sám ji také přirovnával k „postoji malého dítěte“.

Jeho chápání věčného záměru Boha bylo úplné, protože řekl: „Absolutní Božstvo nevynvívá úsilí, ale je vždy vítězné; ono nenutí lidstvo, ale vždy je připraveno reagovat na jeho upřímná přání;

teachings. The moral atmosphere and the spiritual sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

94:6.1 (1033.4) About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

94:6.2 (1033.5) This unique century of spiritual progress was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man's eternal destiny was "everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King." His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: "Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality." "All reality is ever in balance between the potentials and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity."

94:6.4 (1033.7) Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: "Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness."

94:6.5 (1033.8) He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the "attitude of a little child."

94:6.6 (1034.1) His understanding of the eternal purpose of God was clear, for he said: "The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always

vůle Boha je věčná ve své trpělivosti a věčná v nevyhnutelnosti svého vyjádření.“ A když hovořil o opravdovém věřícím, tak řekl, že pravda je taková, že větším požehnáním je dávat než přijímat: „Dobrý člověk se nesnaží mít pravdu pro sebe, ale spíše se snaží darovat toto bohatství svým druhým, protože v tom spočívá uskutečnění pravdy. Vůle Absolutního Boha je vždy prospěšná, nikdy není ničivá; cílem opravdového věřícího je vždy konat, ale nikdy nenutit.“

Učení Lao o neodporování, kterým stanovil rozdíl mezi konáním a nucením, bylo později převráceno do principů „nic nevidět, nic nedělat a nic nemyslet.“ Ale Lao nikdy nic tak chybného neučil, ačkoliv jeho prezentace neodporování byla faktorem v dalším rozvoji mírumilovných sklonů u čínských národů.

Ale populární taoismus Urantie dvacátého století má jen málo společného s ušlechtilými myšlenkami a kosmickými koncepcemi dávného filozofa, který učil pravdu tak, jak ji sám vnímal, což bylo takto: víra v Absolutního Boha je zdrojem té božské energie, která přetvoří svět a s pomocí které člověk vystoupá k duchovnímu spojení s Tao, Věčným Božstvím a Tvořitelem-Absolutnem vesmírů.

Konfucius (Kchung-fu-c') byl mladším současníkem Lao v Číně šestého století př.n.l. Konfucius založil svoje učení na vyšších morálních tradicích dlouhé historie žluté rasy a byl také do určité míry ovlivněn přetrvávajícími tradicemi o misionářích Šálemu. Jeho hlavní práce spočívala v sepsání moudrých výroků starých filozofů. Ve svém životě to byl zavrhnutý učitel, ale jeho spisy a učení od té doby významně ovlivnily Čínu a Japonsko. Konfucius hodil novou výzvu šamanům v tom smyslu, že postavil morálku na místo magie. Ale dělal to příliš dobře; z nového pořádku vytvořil nový fetiš a založil kult předků, který je stále Číňany uctíván i v době psaní těchto kapitol.

Konfuciovo kázání morálky bylo založeno na teorii, že pozemská cesta je pokřiveným stínem cesty nebeské; že pravý model přechodné civilizace je zrcadlovým odrazem věčného pořádku nebes. Potenciál koncepce Boha v konfucianismu byl téměř zcela podřízen důrazu, kladenému na Nebeskou Cestu, kosmickému modelu.

Učení Lao bylo na Východě téměř celé ztraceno, ale Konfuciovy spisy od té doby vytvořily základy struktury morální kultury pro skoro třetinu obyvatel Urantie. Ačkoliv tyto Konfuciovy poučky zvětčovaly to nejlepší z minulosti, v určitém

stands ready to respond to their true desires; the will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression.” And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: “The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce.”

94:6.7 (1034.2) Lao's teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of “seeing, doing, and thinking nothing.” But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

94:6.8 (1034.3) But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

94:6.9 (1034.4) *Confucius* (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of *order* and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

94:6.10 (1034.5) The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

94:6.11 (1034.6) The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while

smyslu odporovaly vlastnímu čínskému duchu zkoumání, které vyprodukovalo ty vymoženosti, které byly tak uctívány. Vlivu těchto doktrín se neúspěšně bránily jak imperiální snahy Čchin-š'-chuang-ti, tak i učení Mo Ti, který hlásal bratrství založené ne na etické povinnosti, ale na lásce k Bohu. On se snažil znovu rozdmýchat prastaré hledání pravdy, ale jeho učení nemělo úspěch proti vitální opozici následovníků Konfucia.

Podobně jako mnoho jiných učitelů duchovnosti a mravnosti i Konfucius a Lao-c` se stali nakonec předmětem zbožňování svými stoupenci v dobách duchovního úpadku, který v Číně nastal v období mezi úpadkem a překroucením taoismu a příchodem buddhistických misionářů z Indie. V průběhu těchto duchovně úpadkových staletích náboženství žluté rasy degenerovalo do žalostné teologie, která se hemžila ďábly, draky a zlými duchy. To vše dosvědčovalo o vracejícím se strachu neosvícené smrtelné mysli. A Čína, kdysi vrchol lidské společnosti v důsledku progresivního náboženství, potom zaostala pozadu kvůli dočasné neschopnosti jít správnou cestou rozvoje uvědomění si Boha, které je nezbytné pro opravdový progres nejenom individuálního smrtelníka, ale také složitých a spleťtých civilizací, charakterizujících rozvoj kultury a společnosti na evoluční časoprostorové planetě.

perpetuating the best of the past, were somewhat inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

94:6.12 (1034.7) Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. GAUTAMA SIDDHÁRTHA

Současně s Lao-c` a Konfuciem v Číně, se objevil další velký učitel pravdy v Indii. Gautama Siddhartha se narodil v šestém století před Kristem v severní indické provincii Nepál. Později jeho stoupenci z něho udělali syna nesmírně bohatého vládce, ale ve skutečnosti byl přímým dědicem trůnu bezvýznamného náčelníka, který vládl se svolením obyvatel malého a odloučeného údolí v jižních Himalájích.

Gautama zformuloval teorie, ze kterých vznikla filozofie buddhismu, po šesti letech zbytečného praktikování jógy. Siddhartha začal odhodlaný, ale marný boj proti vzrůstajícímu kastovnímu systému. Tento mladý princ prorok se vyznačoval ušlechtilou upřímností a neobyčejnou nesobeckostí, což velmi působilo na lidi té doby. Vyzýval k upuštění od snah individuálního spasení skrze fyzické utrpení a osobní bolesti. A vyzval své stoupence zanést jeho evangelium do celého světa.

Mezi zhoubnými a extrémními kultovními

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

94:7.1 (1035.1) Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in the southern Himalayas.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his followers to carry his gospel to all the world.

94:7.3 (1035.3) Amid the confusion and extreme cult

praktikami Indie zapůsobilo normálnější a umírněnější učení Gautamy jako osvěžující úleva. Odsoudil bohy, kněze a jejich obětování, ale také on nedokázal pochopit osobnost Jednoho Univerzálního. Nevěřic v existenci individuální lidské duše, Gautama přirozeně odvážně bojoval proti tehdy uctívané víře v převtělování duše. Vyvinul ušlechtilou snahu osvobodit člověka od strachu; aby se cítili dobře a jako doma ve velkém vesmíru, ale nedokázal jim ukázat cestu, která vede k reálnému nebeskému domovu vzestupných smrtelníků—Ráji—a k rozšiřující se službě ve věčném životě.

Gautama byl pravý prorok a kdyby dbal na rady poustevníka Godada, mohl by probudit celou Indii podnětným oživením šálemského evangelia o spasení vírou. Godad pocházel z rodiny, která nikdy neztratila tradice misionářů Melkisedeka.

Gautama založil ve Váránasí svoji školu a bylo to ve druhém roce jejího trvání, kdy žák Bautan seznámil svého učitele s tradicemi šálemských misionářů o Melkisedekově úmluvě s Abrahamem. A přestože Siddhartha neměl jasnou představu o Vesmírném Otci, zaujal pokrokový postoj ke spasení skrze víru—prostou víru. Tento svůj postoj oznámil svým stoupencům a začal posílat své žáky ve skupinách po šedesáti hlásat lidem Indie „radostnou novinu o bezplatném spasení; že všichni lidé, mocní i prostí, mohou dosáhnout blaženosti vírou v poctivost a spravedlnost“.

Žena Gautamy věřila v evangelium svého manžela a založila řád jeptišek. Jeho syn se stal nástupcem svého otce a výrazně kult rozšířil; on pochopil novou ideu spasení skrze víru, ale později začal pochybovat o šálemském evangelium o dosažení božské přízně skrze samotnou víru a když v pozdním věku umíral, jeho slova před smrtí byla: „Propracujte se ke svému spasení“.

V době svého vrcholu bylo Gautamovo evangelium všeobecného spasení, osvobozeno od obětování, trápení, rituálů a kněží, revolučním a úžasným učením své doby. A překvapivě velmi se přiblížilo k tomu, aby se stalo obrozením šálemského evangelia. Přineslo úlevu milionům zoufalých duší a bez ohledu na jeho podivné překroucení v průběhu pozdějších staletí, stále zůstává nadějí pro miliony lidských bytostí.

Siddhartha učil daleko víc pravdy, než je v současných kultech, nesoucích jeho jméno. Moderní buddhismus tak málo připomíná učení Gautamy Siddharthy, jako křesťanství málo připomíná učení Ježíše Nazaretského.

practices of India, the saner and more moderate teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

94:7.4 (1035.4) Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

94:7.5 (1035.5) At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India “the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice.”

94:7.6 (1035.6) Gautama's wife believed her husband's gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, “Work out your own salvation.”

94:7.7 (1036.1) When proclaimed at its best, Gautama's gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha taught far more truth than has survived in the modern cults bearing his name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. BUDDHISTICKÁ VÍRA

Proto, aby se člověk stal buddhistou, pronesl veřejné vyznání své víry přednesením Útěchy: „Já nacházím svoji útěchu v Buddhovi; já nacházím svoji útěchu v Učení; já nacházím svoji útěchu v Bratrství“.

Buddhismus byl výtvorem historické osoby a ne mýtu. Následovníci Gautamy ho nazývali Sasta, což znamená mistr, nebo učitel. Ačkoliv on sám nikdy o sobě netvrdil, ani o svém učení, že je nadlidského původu, jeho žáci ho brzy začali nazývat osvícený, Buddha a později Šákjamuni Buddha.

Původní Gautamovo evangelium bylo založeno na čtyřech vznešených pravdách:

1. Vznešené pravdy utrpení.
2. Původy utrpení.
3. Odstranění utrpení.
4. Cesta k odstranění utrpení.

S doktrínou utrpení a úniku z tohoto utrpení byla těsně svázána filozofie Osmidílné Cesty: správné pohledy, snažení, mluva, chování, obživa, úsilí, pečlivost a hloubání. Záměrem Gautamy nebylo zničit veškerou snahu, touhu a cit při úniku z utrpení; jeho učení spíše zobrazovalo smrtelnému člověku marnost upírání všech nadějí a snah na přechodné cíle a materiální předměty. Nebylo to celkem ani o tom, aby se člověk vyhýbal lásce svých druhů, ale o tom, aby se opravdový věřící také díval za vztahy materiálního světa, k realitám věčné budoucnosti.

V Gautamově kázání bylo pět mravních příkázání:

1. Nezabiješ.
2. Neukradeš.
3. Nebudeš necudný.
4. Nebudeš lhát.
5. Nebudeš pít opojné nápoje.

Existovalo ještě několik vedlejších a podružných příkázání, jejichž dodržování bylo ponecháno na vůli věřících.

Siddhartha moc nevěřil v nesmrtelnost lidské osobnosti; jeho filozofie pouze obsahovala jakýsi druh funkční nepřetržitosti. On nikdy nedal jasnou definici toho, co měl v úmyslu zahrnout do učení o Nirváně. Skutečnost, že Nirvána mohla být teoreticky prožita během smrtelného života,

8. THE BUDDHIST FAITH

94:8.1 (1036.3) To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: "I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood."

94:8.2 (1036.4) Buddhism took origin in a historic person, not in a myth. Gautama's followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one*, the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

94:8.4 (1036.6) 1. The noble truths of suffering.

94:8.5 (1036.7) 2. The origins of suffering.

94:8.6 (1036.8) 3. The destruction of suffering.

94:8.7 (1036.9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:8.8 (1036.10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama's intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one's fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:8.9 (1036.11) The moral commandments of Gautama's preachment were five in number:

94:8.10 (1036.12) 1. You shall not kill.

94:8.11 (1036.13) 2. You shall not steal.

94:8.12 (1036.14) 3. You shall not be unchaste.

94:8.13 (1036.15) 4. You shall not lie.

94:8.14 (1036.16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:8.15 (1036.17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal

ukazovalo na to, že nebyla považována za stav úplného vyhasnutí. Nirvána vyjadřovala stav vyššího osvícení a nebeské blaženosti, ve kterém jsou všechna pouta poutající člověka k materiálnímu světu zpřetrhána; nastává oproštění od tužeb smrtelného života a osvobození od veškerého nebezpečí prožívání opětovných inkarnací.

Podle původního učení Gautamy se spasení dosáhne lidským úsilím, bez ohledu na nebeskou pomoc; tady není místo pro spásnou víru, nebo modlitby, obracející se k nadlidským silám. Ve své snaze minimalizovat pověry Indie, se Gautama snažil odvrátit lidi od nehorázných požadavků na magické spasení. A v této své snaze nechal dveře otevřené dokořán pro své nástupce mylně vykládat jeho učení a prohlásit, že všechno lidské snažení pro dosažení osvobození je obtížné a bolestivé. Jeho následovníci přehlédli fakt, že nejvyšší štěstí je spojeno s uvážlivou a zanícenou snahou dosáhnout důstojných cílů a že takové činy znamenají skutečný progres v kosmickém sebezpoznávání.

Významnou pravdou učení Siddharthy bylo jeho prohlášení o vesmírné absolutní spravedlnosti. On učil nejlepší bezbožnou filozofii, jaká kdy byla vymyšlena smrtelným člověkem; byl to ideální humanismus, který byl nejúčinnějším způsobem zbaven všech důvodů pro pověřivost, magické rituály a strach z duchů a démonů.

Velkou slabinou původního evangelia buddhismu bylo to, že nevytvořilo víru nesobecké společenské služby. Po dlouhou dobu nebylo buddhistické bratrství bratrstvím věřících, ale spíše komunitou studujících učitelů. Gautama jim zakázal přijímat peníze a tím se snažil zabránit narůstání hierarchických tendencí. Samotný Gautama byl velmi společenský; ve skutečnosti jeho život byl mnohem větší než jeho kázání.

9. ROZŠÍŘENÍ BUDDHISMU

Buddhismus vzkvétal, protože nabízel spasení skrze víru v Buddhu, osvíceného. Představoval pravdy Melkisedeka nejvíce ze všech ostatních náboženských systémů, které existovaly v celé východní Asii. Ale buddhismus se nestal široce rozšířeným jako náboženství, dokud se k němu nepřihlásil panovník nízkého původu Ašóka, který se stal jeho ochráncem a který, vedle Achnatona v Egyptě, byl jedním z nejpozoruhodnějších civilních vládců v období mezi Melkisedekem a Michaellem. Ašóka vytvořil velkou indickou říši prostřednictvím šířením buddhismu svými misionáři. V průběhu dvaceti pěti let připravil a vyslal více než sedmdesát tisíc misionářů do nejvzdálenějších krajů, v tu dobu

existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal bliss wherein all fetters binding man to the material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

94:8.17 (1037.1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India, endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

94:8.18 (1037.2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

94:8.19 (1037.3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhistic brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

94:9.1 (1037.4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnaton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the

známého, celého světa. Za jednu generaci udělal z buddhismu dominantní náboženství na polovině světa. Brzy bylo uznáváno v Tibetu, Kašmíru, Cejlonu, Barmě, Jávě, Siamu, Koreji, Číně a Japonsku. A všeobecně vzato, toto náboženství nesmírně převyšovalo ty, které vytlačilo, nebo nahradilo.

Rozšíření buddhismu z jeho domoviny v Indii do celé Asie je jedním z nejúžasnějších příběhů duchovního zanícení a misionářské vytrvalosti opravdových věřících. Učitelé Gautamova evangelia nejenom odvážně čelili nebezpečí na pozemských karavanních cestách, ale vydávali se v nebezpečí na čínském moři, když vykonávali svoji misi přes celý asijský kontinent a přinášeli všem národům ideu své víry. Ale tento buddhismus již dávno nebyl tím jednoduchým učením Gautamy; změnilo se v evangelium, které si přivlastnilo nadpřirozené rysy a udělalo Gautamu bohem. A čím dále se buddhismus šířil od svého vysokohorského domova v Indii, tím více přestával připomínat učení Gautamy a o to více se začínal podobat těm náboženstvím, které vytlačilo.

Později byl buddhismus ovlivněn taoismem v Číně, šintoismem v Japonsku a křesťanstvím v Tibetu. Za tisíc let buddhismus v Indii prostě odumřel a skončil. Stal se bráhmanismem a následovně zavržením podle islámu, zatímco na většině území Východu degeneroval do rituálu, který by Gautama Siddhartha nikdy nepoznal.

Na jihu fundamentalistický stereotyp učení Siddharthy přetrval na Cejlonu, v Barmě a na indočínském poloostrově. Tato větev buddhismu je hinajána, která se drží staršího a asociálního učení.

Ale ještě před zhroucením buddhismu v Indii, skupiny čínských a severoindických následovníků Gautamy začaly rozvíjet učení mahájána o „velké cestě“ ke spasení na rozdíl od puritánů na jihu, kteří byli věrni hinajáně, čili „malé cestě“. A tito mahájánisté se odpoutali od sociálních omezení, patřících k buddhistické doktríně a od těch dob se tato severní větev buddhismu stále vyvíjí v Číně a Japonsku.

Dnes je buddhismus živým, rozvíjejícím se náboženstvím, protože se mu podařilo zachovat mnoho nejvyšších morálních hodnot svých přívrženců. Prosazuje klid a sebeovládání, posiluje vyrovnanost a štěstí a hodně pomáhá předcházet smutku a truchlení. Ti, kdo věří v tuto filozofii, žijí lepší životy, než ti, kdo v ni nevěří.

known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

94:9.2 (1038.5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

94:9.3 (1038.1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

94:9.4 (1038.2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038.3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism continued to evolve in China and Japan.

94:9.6 (1038.4) Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. NÁBOŽENSTVÍ V TIBETU

10. RELIGION IN TIBET

V Tibetu je možno nalézt nejzvláštnější spojení učení Melchisedeka s buddhismem, hinduismem, taoismem a křesťanstvím. Když buddhističtí misionáři přišli do Tibetu, setkali se tam s primitivním barbarstvím, které se velmi podobalo tomu, s jakým se raní křesťanští misionáři potkali u severních kmenů Evropy.

Tito prostoduší Tibetané se nechtěli úplně vzdát své prastaré magie a talismanů. Pohled na náboženské obřady, ze kterých se skládají dnešní tibetské rituály, odhalí rozsáhlé bratrství kněží s oholenými hlavami, kteří vykonávají propracovaný rituál, obsahující mlynky, zpěvy, kadidlo, procesí, růžence, sochy, přívěšky, obrazy, svatou vodu, oslnivá roucha a složité chórové zpěvy. Mají nesmlouvavá a vyhraněná pravidla víry, mystické obřady a speciální půsty. Jejich hierarchie obsahuje mnichy, jeptišky, opaty a Velkého Lámu. Modlí se k andělům, svatým, Svaté Matce a k bohům. Vykonávají zpověď a věří v očistec. Jejich kláštery jsou rozsáhlé a jejich chrámy velkolepé. Nepřetržitě opakují posvátné rituály a věří, že takové obřady přinesou spasení. Texty modliteb jsou přivázány ke kolu a jeho otáčením věří, že prosby jsou působivější. U žádného jiného národa současné doby nelze nalézt dodržování tolika obřadů z tak velkého počtu náboženství; a je nevyhnutelné, že takový souhrn bohoslužebných úkonů se stane nadměrně těžkopádným a nesnesitelně obtížným.

Tibetané mají něco ze všech čelných světových náboženství, kromě jednoduchého učení Ježíšova evangelia; o člověku jako synu Boha, bratrství lidí a neustále vzestupné úrovní občanství ve věčném vesmíru.

11. BUDDHISTICKÁ FILOZOFIE

Do Číny přišel buddhismus v prvním tisíciletí po Kristu a velmi vyhovoval náboženským zvykům žluté rasy. Při uctívání předků se již dlouhou dobu žlutí lidé modlili ke svým zesnulým; nyní se mohou také modlit za ně. Buddhismus se brzy smísl s přetrvávajícími rituálními zvyklostmi rozpadajícího se taoismu. Záhy bylo toto nové sloučené náboženství, se svými chrámy uctívání a stanovenými náboženskými obřady, všeobecně přijato jako kult národů Číny, Koreje a Japonska.

Ačkoliv v některých aspektech je neštěstím, že buddhismus byl přinesen do světa až poté, kdy Gautamovi následovníci značně překroutili tradice a učení kultu a z něho samotného udělali božskou bytost, nicméně tento mýtus o jeho lidském životě, příkrášlen početnými zázraky, se ukázal jako velmi

94:10.1 (1038.5) In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

94:10.2 (1038.6) These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants, incense, processions, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

94:10.3 (1038.7) The Tibetans have something of all the leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

94:11.1 (1038.8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

94:11.2 (1039.1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with

přitažlivý pro posluchače severního evangelia buddhismu, čili mahájány.

Někteří z jeho pozdějších přívrženců učili o tom, že duch Šákjamuni Buddha se periodicky vrací na zem jako živý Buddha, čímž se otevřela cesta pro nekonečné zvětňování Buddha na obrazech, v chrámech, rituálech a podvodnických „živých Buddhů“. Takto se náboženství velkého indického protestanta ocitlo v poutech těch samých ceremoniálních obřadů a rituálních zaklínadel, proti kterým tak neohroženě bojoval a které tak statečně odsuzoval.

Velký pokrok buddhistické filozofie spočíval v jejím pochopení relativity každé pravdy. Prostřednictvím mechanismu této hypotézy jsou buddhisté schopni usmířit a sladit rozdílnosti ve svých vlastních náboženských spisech, stejně jako odlišnosti mezi svým náboženstvím a mnoha ostatními. Oni učili, že malá pravda je pro malé myslí, velká pravda je pro velké myslí.

Tato filozofie také tvrdila, že Buddhova (božská) osobnost pobývá ve všech lidech; že člověk může prostřednictvím svých snah dosáhnout uskutečnění této vnitřní božskosti. A toto učení je jednou z nejjasnějších prezentací pravdy o vnitřních Ladičích jaká se kdy objevila v urantijských náboženstvích.

Ale velkým nedostatkem původního evangelia Siddharthy, tak jak si ho vyložili jeho následovníci, bylo to, že se snažilo o úplné osvobození lidského „já“ od všech omezení smrtelné podstaty metodou izolace „já“ od objektivní reality. Opravdová kosmická seberealizace je výsledkem ztotožnění se s kosmickou realitou a s konečným kosmem energie, myslí a hmoty, ohraničených prostorem a podmíněných časem.

Ale ačkoliv ceremonie a vnější rituály buddhismu se značně smísily s obřady a rituály zemí, do kterých se dostal, tento úpadek se vůbec netýkal filozofického života velkých myslitelů, kteří čas od času přijali tento systém myšlení a víry. Za dobu více než dva tisíce let se mnoho nejlepších myslí Asie soustředilo na problém stanovení absolutní pravdy a pravdy o Absolutnu.

Rozvoj vysoké koncepce Absolutna byl dosažen prostřednictvím mnoha myšlenkových cest a složitých argumentací. Zdokonalování této doktríny o nekonečnosti nebylo tak jasné stanoveno, jako evoluce koncepce Boha v hebrejské teologii. Nicméně, je možno vyčlenit několik obecných úrovní, kterých dosáhly buddhistické myslí, na kterých se zastavily a

a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

94:11.3 (1039.2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

94:11.4 (1039.3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039.4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039.5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations of the mortal nature by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039.6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039.7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed

kterými prošly na cestě k vytvoření představy o Původním Zdroji vesmírů.

1. Legenda o Gautamovi. U kořene této koncepce byl historický fakt života a učení Siddharthy—indického proroka-prince. V průběhu staletí a během šíření se po většině zemích Asie tato legenda přerostla v mýtus a přestala představovat Gautamu jako osvíceného a začala přibírat dodatečné rysy.

2. Početnost Buddhů. Soudilo se, že jestliže Gautama přišel k národům Indie, pak v daleké minulosti a daleké budoucnosti lidské rasy musely být a nepochybně i budou obdařeny dalšími učiteli pravdy. Toto dalo vzniknout učení o tom, že existovalo mnoho Buddhů, neomezený a nekonečný počet, a také o tom, že kdokoliv může usilovat stát se Buddhou—dosáhnout jeho božskosti.

3. Absolutní Buddha. Když se počet Buddhů blížil nekonečnosti, bylo nutné pro mysl té doby znovu sjednotit tento nepraktický koncept. Proto se začalo učit, že všichni Buddhové jsou vyjádřením nějakého vyššího bytí, nějakého Věčného, majícího nekonečnou a nepodmíněnou existenci, nějaký Absolutní Zdroj veškeré reality. A od té doby se buddhistická koncepce, ve své nejvyšší podobě, odděluje od lidské osobnosti Gautamy Siddharthy a osvobozuje se od spoutávajících antropomorfických omezení. Tato konečná koncepce Věčného Buddha může být docela dobře označena jako Absolutno, někdy i jako nekonečné JÁ JSEM.

Přestože tato idea Absolutního Božstva nikdy nenašla příliš velkou popularitu u národů Asie, umožnila intelektuálům těchto zemí sjednotit svoji filozofii a sladit svoji kosmologii. Koncepce Absolutního Buddha je někdy poloosobní, jindy zcela neoosobní—dokonce může být i nekonečnou tvořivou silou. Ačkoliv jsou takové koncepce užitečné pro filozofii, nejsou důležité pro náboženský rozvoj. I antropomorfický Jahve má větší náboženskou hodnotu, než nekonečně vzdálené Absolutno buddhismu, nebo bráhmánismu.

Leckdy se o Absolutnu myslelo, že je obsaženo v nekonečném JÁ JSEM. Ale tyto úvahy byly slabou útěchou pro lačnický mas, které potřebovaly slyšet slova naděje, slyšet prosté evangelium Šálemu o tom, že víra v Boha zajistí božskou přízeň a věčný život.

through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039.8) 1. *The Gautama legend.* At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

94:11.10 (1040.1) 2. *The many Buddhas.* It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha.* By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form, becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or Brahmanism.

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. KONCEPCE BOHA V BUDDHISMU

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

Velká slabost kosmologie buddhismu spočívala ve dvou věcech: jejím zamořením množstvím pověr Indie a Číny a jejím povznesením Buddhy, nejdříve jako osvíceného a potom jako Věčného Buddhy. Stejně jako křesťanství utrpělo vstřebáním značně chybné lidské filozofie, také buddhismus nese na sobě stopy lidského původu. Ale v průběhu uplynulých dva a půl tisíciletích se učení Gautamy stále rozvíjelo. Pro osvíceného buddhistu není Buddha o nic víc lidskou osobností Gautamy, jako pro osvíceného křesťana je Jehova totožný s duchem-démonem Choréba. Terminologická chudost, společně se sentimentálním uchováváním starých pojmenování, často vedou k neschopnosti pochopit pravé významy evoluce náboženských koncepcí.

Postupně se v buddhismu začala objevovat koncepce Boha v protikladu Absolutnu. Její prameny jdou do dávných dob, kdy mezi stoupenci buddhismu došlo k rozdělení na „malou cestu“ a „velkou cestu“. Právě ve „velké cestě“ posléze uzrála duální koncepce Boha a Absolutna. Krok za krokem, století za stoletím, se představa o Bohu vyvíjela, až se v Japonsku s učením Ryonina, Honen Shonina a Shinrana nakonec dostavily plody: víra v Amidu Buddhu.

Přivrženci tohoto učení měli zato, že po smrti, ještě před vstupem do nirvány—konečné existence—si duše může zvolit pobyt v Ráji. Prohlašovali, že toto nové spasení je dosaženo vírou v božské milosrdenství a milující péči Amidy, Boha Ráje na západě. Ve své filozofii uznávají Nekonečnou Realitu, která přesahuje veškeré konečné smrtelné chápání; ve svém náboženství se drží víry ve všemilosrdného Amidu, jehož láska k tomuto světu je taková, že nedopustí, aby žádný člověk, který vyvolává jeho jméno v opravdové víře a s čistým srdcem, nedosáhl nebeského štěstí v Ráji.

Velkou silou buddhismu je to, že jeho přívrženci mají volnost vybrat si pravdu ze všech náboženství; taková svoboda volby zřídka kdy charakterizuje urantijské víry. V tomto ohledu se japonská sekta Shin stala jednou z nejprogressivnějších náboženských skupin ve světě; oživila pradávny misionářský duch Gautamových následovníků a začala posílat učitele k jiným národům. Ochota přisvojit si pravdu z každého a ze všech zdrojů je vskutku chvályhodnou tendencí, objevující se mezi náboženskými věřícími v první polovině dvacátého století po Kristu.

Sám buddhismus prožívá renesanci

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millenniums. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:12.2 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:12.4 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama's followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

94:12.5 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a

dvacátého století. Prostřednictvím kontaktu s křesťanstvím se výrazně zvětšily sociální aspekty buddhismu. V srdcích mnichů-kněží bratrství se znovu rozhořela touha učit se a šíření vzdělání celou touto vírou s určitostí bude podnětné pro nový pokrok v evoluci náboženství.

V době psaní těchto kapitol většina Asie vkládá svoji naději do buddhismu. Budou moci přívrženci této vznešené víry, která tak statečně prošla v minulosti dobami temna, znovu slyšet pravdu o rozšířených kosmických reálnostech, tak, jak to kdysi slyšeli žáci velkého učitele Indie, který tuto novou pravdu hlásal? Bude tato pradávna víra znovu reagovat na povzbuzující podněty působení nových koncepcí o Bohu a Absolutnu, které oni tak dlouho hledali?

Celá Urantia čeká na prohlášení zušlechťovací zprávy Michaela, zbavenou doktrín a dogmat, nahromaděných během devatenácti stoletích kontaktem s náboženstvími evolučního původu. Nastává čas seznámit přívržence buddhismu, křesťanství, hinduismu a všech ostatních náboženstvích ne s evangeliem o Ježíši, ale s živou, duchovní realitou evangelia Ježíše.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

94:12.6 (1041.4) At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

94:12.7 (1041.5) All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

94:12.8 (1041.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 95. Učení Melkisedekovi v Levantě

⇐ 094

Kniha Urantia

096 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 95 UČENÍ MELKÍSEDEKOVI V LEVANTĚ

Sekce

Úvod

1. Šálemské náboženství v Mezopotámii
2. Rané egyptské náboženství
3. Evoluce mravů
4. Učení Amenemopa
5. Pozoruhodný Achnaton
6. Šálemské učení v Iránu
7. Šálemské Učení v Arábii

PAPER 95 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

Úvod

PODOBNĚ, jako Indie dala vzniknout náboženstvím a filozofiím východní Asie, tak Levanta byla domovem vír Západního světa. Šálemsští misionáři se rozšířili po celé jihozápadní Asii, Palestině, Mezopotámii, Egyptě, Iránu a Arábii, kde všude hlásali dobré zvěsti o evangeliu Machiventy Melkisedeka. V některých z těchto zemí jejich učení přineslo ovoce; v jiných se setkali se střídavými úspěchy. Někdy byly jejich neúspěchy způsobeny nedostatkem moudrosti, jindy okolnostmi mimo jejich kontrolu.

INTRODUCTION

95:0.1 (1042.1) AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. ŠÁLEMSKÉ NÁBOŽENSTVÍ V MEZOPOTÁMII

Kolem roku 2000 před Kristem oblasti Mezopotámie téměř úplně ztratily učení Šétů a byly převážně pod vlivem primitivních vír dvou nájezdných kmenů: semitských beduinů, kteří tam pronikli ze západní pouště a barbarských jezdců, kteří přišli ze severu.

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

95:1.1 (1042.2) By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders, the Bedouin Semites who had filtered in from the western desert and the barbarian horsemen who

Ale zvyk raných adamických národů ctít sedmý den týdne nikdy v Mezopotámii zcela nevymizel. Pouze v éře Melkisedeka byl sedmý den považován za nejhorší neštěstí. Byl obklopen tabu; ve zlověstný sedmý den nebylo dovoleno cestovat, vařit jídlo, nebo rozdělat oheň. Židé přinesli nazpět do Palestiny mnoho tabu Mezopotámie, které byly spojeny s babylonským dodržováním sedmého dne, šábesu.

Přestože šálemští učitelé udělali hodně pro zušlechtnění a zdokonalení náboženství Mezopotámie, nepodařilo se jim přivést rozličné národy k trvalému uznání jednoho Boha. Jejich učení nabývalo převahu po více než sto padesát let a potom postupně ustupovalo starším vírám v mnohočetná božstva.

Šálemští učitelé výrazně snížili počet bohů Mezopotámie a v jednu dobu bylo hlavních božstev pouze sedm: Bél, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk a Sin. Když bylo nové učení na svém vrcholu tři z těchto bohů byli povýšeni nad ty ostatní. Tak vznikla babylonská triáda: Bél, Ea a Anu, bohové země, moře a oblohy. V různých lokalitách vznikly ještě další triády, z nichž všechny připomínaly učení Anditů a Sumerů o trojici, založeném na víře vyslanců Šálemu ve tři kruhy—symbol Melkisedeka.

Šálemští učitelé nikdy úplně nepřekonali popularitu Ištar, matky bohů a ducha pohlavní plodnosti. Udělali hodně pro oduševnění uctívání této bohyně, ale Babyloňané a jejich sousedé se nikdy zcela nez bavili svých maskovaných forem sexuálního uctívání. Po celé Mezopotámii se stalo všeobecným zvykem nabídnout ženu, alespoň jednou v raném věku, do náruče cizincům; oni si mysleli, že tím projevují úctu Ištar a věřili, že plodnost byla převážně závislá na této sexuální oběti.

Počáteční progres Melkisedekova učení byl vysoce uspokojivý do té doby, kdy Nabodad, vůdce školy v Kiše, se rozhodl koordinovaně zaútočit proti obecně rozšířeným praktikám chrámové prostituce. Ale šálemským misionářům se nepodařilo tuto společenskou reformu uskutečnit a tento neúspěch strhl sebou do záhuby všechna jejich důležitější duchovní a filozofická učení.

Tato porážka šálemského evangelia byla ihned následována obrovským růstem kultu Ištar, jehož rituál již pronikl do Palestiny jako Ašoret, do Egypta jako Isis, do Řecka jako Afrodité a k severním kmenům jako Astarté. A bylo to právě ve

had come down from the north.

95:1.2 (1042.3) But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabattum.

95:1.3 (1042.4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

95:1.4 (1042.5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

95:1.5 (1042.6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

95:1.6 (1043.1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043.2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And

spojení s tímto obnoveným uctíváním Ištar, kdy se babylonští kněží znovu vrátili k pozorování hvězd; astrologie prožívala své poslední velké obrození v Mezopotámii. Předvídání osudu se stalo velmi oblíbeným a kněžství během následujících staletích vzrůstající měrou upadalo.

Melkisedek nabádal své následovníky, aby učili o jednom Bohu, Otci a Tvořiteli všeho, a aby kázali jenom evangelium o božské blahověti, kterou lze získat pouze vírou. Ale učitelé nové pravdy dělali často chybu, protože se pokoušeli o příliš mnoho, snažili se nahradit pomalou evoluci rychlou revolucí. Melkisedekovi misionáři pozvedli v Mezopotámii morální zásady pro tehdejší lidi příliš vysoko; snažili se dosáhnout příliš mnoho a jejich vznešené poslání bylo poraženo. Byli pověřeni kázat určité evangelium, hlásat pravdu o realitě Vesmírného Otce, ale očividně se zamotali do závažné věci reformovat mravy, což způsobilo, že jejich významná mise byla odsunuta na vedlejší kolej a skončila prakticky v úplném zapomnění.

Během jedné generace přestalo šálemské centrum v Kiše existovat a šíření víry v jednoho Boha skončilo prakticky v celé Mezopotámii. Ale pozůstatky šálemských škol přetrvaly. Tu a tam malé družiny pokračovaly ve své víře v jednoho Tvořitele a bojovaly proti modlářství a nemorálnosti mezopotamských kněží.

Byli to právě šálemští misionáři, kteří v období po odmítnutí svého učení napsali mnohé ze žalmů Starého Zákona, vyrývají je do kamenů, které později našli hebrejští kněží během zajetí a potom je zahrnuli do sbírky chvalozpěvů a jejichž autorství je připisováno Židům. Tyto nádherné žalmy z Babylonu nebyly napsány v chrámech Bel-Marduka; byla to práce potomků raných šálemských misionářů a jsou pozoruhodným opakem nahromaděné čarodějnické změti babylonských kněží. Kniha Jób je vcelku dobrým obrazem učení šálemské školy v Kiše a v celé Mezopotámii.

Podstatná část náboženské kultury Mezopotámie si našla cestu do hebrejské literatury a obřadů bohoslužby přes Egypt prostřednictvím práce Amenemopa a Achnatona. Egypťané pozoruhodným způsobem zachovali učení o společenské povinnosti, které pocházelo od raných mezopotamských Anditů a které bylo z velké části ztraceno pozdějšími Babyloňany, obývajících údolí Eufratu.

2. RANÉ EGYPTSKÉ NÁBOŽENSTVÍ

Ve skutečnosti původní Melkisedekovo učení

it was in connection with this revival of the worship of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

95:1.9 (1043.4) In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

95:1.10 (1043.5) It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship. These beautiful psalms from Babylon were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ikhnaton. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

95:2.1 (1043.7) The original Melchizedek teachings

zapustilo své kořeny nehlouběji v Egyptě, odkud se potom rozšířilo do Evropy. Evoluční náboženství nilského údolí bylo pravidelně posilováno příchody vyšších rodů Noditů, Adamitů a později anditských národů z údolí Eufratu. Čas od času se stávalo, že mezi civilními správci Egypta bylo mnoho Sumerů. Tak jako Indie těchto dnů je útočištěm největšího smísení světových ras, tak Egypt tehdy podporoval nejpromíšenější druh náboženské filozofie, jaká kdy byla na Urantii k nalezení a z údolí Nilu se rozšířila do mnoha částí světa. Velká část židovské ideje o stvoření světa pochází od Babyloňanů, ale koncepci Boží Prozřetelnosti získali od Egyptanů.

Byly to spíše politické a morální tendence, než filozofické či náboženské, které způsobily to, že Egypt dával přednost šálemkému učení před mezopotamským. Každý egyptský kmenový náčelník, když si vybojoval cestu na trůn, chtěl zvěčnit svoji dynastii prohlášením svého kmenového boha za původní božstvo a tvůrce všech ostatních bohů. Tímto způsobem si Egyptané postupně přivýkali ideji o nadbohu, přechodném stupni na cestě k pozdější doktríně o univerzálním tvořivém Božstvu. Idea jednobožství v Egyptě přicházela a odcházela po dobu mnoha staletích; víra v jednoho Boha se vždy prosadila, ale nikdy úplně nepřevládla nad rozvíjejícími se koncepcemi mnohobožství.

Po dlouhé věky Egyptané uctívali přírodní bohy; přesněji, každý ze čtyřiceti rozdílných kmenů měl svého vlastního skupinového boha: jeden uctíval býka, druhý lva, třetí berana a tak dále. Ještě dříve měli kmenové totémy, velmi se podobající těm, co měli američtí Indiáni.

Časem Egyptané zjistili, že mrtvá těla, uložená do nevyzděných hrobek zůstala zachována—konzervována—vlivem písku, nasyceného uhličitánem sodným, zatímco těla pochována do vyzděných krypt se rozkládala. Tato zjištění vedla k pokusům, jejichž výsledkem byl pozdější zvyk balzamování mrtvých. Egyptané věřili, že zachováním těla se usnadní přechod do budoucího života. Pro to, aby v daleké budoucnosti, po rozkladu těla, bylo možno člověka spolehlivě poznat, spolu s mrtvolou umístili do hrobky sochu nebožtíka a vytesali jeho podobu na rakev. Zhotovování těchto pohřebních soch vedlo k výraznému zdokonalení egyptského umění.

Po staletí Egyptané vkládali svoji víru do hrobek jako ochrany těla a následného příjemného posmrtného života. Pozdější evoluce magických obřadů, ačkoliv zatěžovaly život od kolébky do smrti, je s konečnou platností osvobodily od náboženství hrobek. Kněží vyrývali do rakvi

really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The evolutionary religion of the Nile valley was periodically augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

95:2.2 (1044.1) It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God always gaining ground but never quite dominating the evolving concepts of polytheism.

95:2.3 (1044.2) For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate tribes have a special group god, one worshipping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

95:2.4 (1044.3) In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

95:2.5 (1044.4) For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the grave, most effectually delivered them from the

kouzelné texty, o kterých se věřilo, že jsou ochranou proti tomu, aby „srdce člověka mu nebylo odebráno v podzemním světě“. Brzy se nashromáždila rozmanitá kolekce těchto magických textů a zachovala se jako Kniha Mrtvých. Ale magický rituál údolí Nilu již na počátku svého rozvoje obsahoval oblasti vědomí a charakteru v takové míře, jakou jen zřídka dosahovaly rituály té doby. A následně se tyto etické a morální ideály staly větší zárukou spasení, než složitě vybudované hrobky.

Pověry těch dob jsou dobře ilustrovány všeobecnou vírou v účinnost slin jako léčivého prostředku. Tato představa vznikla v Egyptě a rozšířila se odtud do Arábie a Mezopotámie. V legendární bitvě Hóra se Šétem přišel mladý bůh o oko, ale když byl Šét poražen, moudrý bůh Tót mu plivnul na ránu a oko se zahojilo.

Egyptané dlouho věřili, že zářící hvězdy na noční obloze představují duše spasených duší ctihodných nebožtíků; o ostatních přeživších nebožtících věřili, že byli pohlceni sluncem. Během určitého období se úcta ke slunci stala odrůdou uctívání předků. Nakloněný vchod do velké pyramidy směřoval přesně k Polárce, aby králova duše při opuštění hrobky mohla jít přímo k nehybnému a ustálenému souhvězdí stálých hvězd, které bylo považováno za obydlí králů.

Když šikmé paprsky slunce pronikaly skrze otvory v mracích k zemi, bylo to považováno za spouštění nebeského schodiště, po kterém může vystoupit král a další čestné duše. „Král Pepi položil svoji zář ke svým nohám jako schodiště, po kterém vystoupí ke své matce“.

Když se Melkisedek objevil v lidském těle, Egyptané měli náboženství, které vysoko převyšovalo náboženství okolních národů. Oni věřili, že odtělesněná duše, jestliže je vhodně vyzbrojena magickými úslovími, může uniknout intervenujícím zlým duchům a dostat se do soudní síně Osirise, kde duše, pokud se neprovinila „vraždou, loupeží, podvodem, cizoložstvím, krádeží a sobeckostí“, bude přijata do říší blaženosti. Kdyby tato duše byla zvažena na váhách a shledána nedostačující, byla by poslána do pekla, k Požiratelnicí. Ve srovnání s jinými vírami mnoha okolních národů toto byla relativně pokročilá koncepce budoucího života.

Koncepce posmrtného soudu za hříchy, spáchanými během život v těle na zemi byla přenesena do hebrejské teologie z Egypta. Slovo soud se v celé hebrejské knize Žalmy objevuje pouze jednou a tento konkrétní žalm byl napsán Egyptanem.

religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed to be protection against a “man’s having his heart taken away from him in the nether world.” Presently a diverse assortment of these magical texts was collected and preserved as The Book of the Dead. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

95:2.6 (1044.5) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

95:2.7 (1044.6) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

95:2.8 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and other righteous souls might ascend. “King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother.”

95:2.9 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of “murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness,” it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

95:2.10 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one’s life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that particular psalm was written by an Egyptian.

3. EVOLUCE MRAVŮ

Ačkoliv kultura a náboženství Egypta byly odvozeny hlavně od mezopotamských Anditů a z velké části předány následujícím generacím prostřednictvím Hebrejců a Řeků, velmi podstatná část sociálního a etického idealismu Egyptanů vznikla v údolí Nilu jako čistě evoluční jev. Bez ohledu na to, že hodně dovezené pravdy a kultury mělo anditský původ, v Egyptě byl větší rozvoj mravní kultury vytvořený čistě lidským vlivem, než se podobnými přirozenými procesy objevila v jakékoliv jiné okolní oblasti před poskytnutím Michaela.

Mravní evoluce není úplně závislá na zjevení. Vysoké mravní zásady mohou být odvozeny z osobní zkušenosti člověka. Člověk může dokonce vyvinout duchovní hodnoty a získat kosmický vhled ze svého vlastního empirického života, protože v něm pobývá božský duch. Takové přirozené evoluce vědomí a charakteru byly také posilovány periodickými příchody učitelů pravdy: v dávných dobách z druhého Edenu, později z Melkisedekového centra v Šálemu.

Tisíce let předtím, než šálemské evangelium proniklo do Egypta, jeho mravní učitelé již učili spravedlnosti, poctivosti a vyvarování se lakotě. Tři tisíce let předtím, než byly napsány svaté spisy Hebrejců, motto Egyptanů bylo: „Pevně stojí jen ten, jehož zásadou je poctivost a ten, kdo jde v souladu s touto cestou“. Učili vlídnosti, zdrženlivosti a rozvážnosti. Poselství jednoho z velkých učitelů této epochy bylo: „Jednej čestně a ke všem se chovej spravedlivě.“ Egyptská triáda této éry byla Pravda-Spravedlnost-Poctivost. Žádné z čistě lidských náboženství Urantie nikdy nepřekonal sociální ideály a mravní vznešenost tohoto dávného humanismu údolí Nilu.

V půdě těchto vyvíjejících se etických ideálů a mravních ideálů vzkvétaly přetrvávající doktríny šálemského náboženství. Pojetí dobra a zla rychle nalezlo odezvu v srdcích lidí národa, který věřil v to, že „život je dán mírumilovným a smrt vinným“. Mírumilovný je ten, kdo činí to, co je oceňováno, vinen je ten, kdo činí to, co je nenáviděno“. Po staletí žili obyvatelé údolí Nilu podle těchto vznikajících etických a společenských hodnot, než si osvojili pozdější představy o správném a špatném—dobru a zlu.

Egypt se vyznačoval intelektuálností a mravností, ale ne příliš vysokou duchovností. Za šest tisíc let se mezi Egyptany objevili pouze čtyři velcí proroci. Po nějakou dobu naslouchali Amenemopovi; Ochbana zabili, Achnatonu přijali,

3. EVOLUTION OF MORAL CONCEPTS

95:3.1 (1045.4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area prior to the bestowal of Michael.

95:3.2 (1045.5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:3.3 (1045.6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: "Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way." They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: "Do right and deal justly with all." The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:3.4 (1045.7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found ready response in the hearts of a people who believed that "Life is given to the peaceful and death to the guilty." "The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated." For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:3.5 (1046.1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians. Amenemope they followed for a season; Okhban they murdered; Ikhnaton they accepted but

ale jen částečně a pouze na jednu krátkou generaci; Mojžiše odmítli. Opět to byly spíše politické než náboženské okolnosti, které usnadnily Abrahamovi a později Josefovi ovlivnit celý Egypt ve prospěch šálemského učení o jednom Bohu. Ale když šálemští učitelé poprvé přišli do Egypta setkali se tam s tím, že tato vysoce etická evoluční kultura byla promíšena s upravenými mravními zásadami mezopotamských přistěhovalců. Tito dávní učitelé údolí Nilu byli prvními, kdo hlásali, že svědomí je příkaz Boha, hlas Božstva.

4. UČENÍ AMENEMOPA

V pravý čas se v Egyptě objevil učitel, kterého mnozí nazývali „synem člověka“ a jiní mu říkali Amenemop. Tento vizionář povznesl svědomí na nejvyšší vrchol rozhodování mezi dobrem a zlem, učil o trestu za hřích a hlásal spasení skrze obrácení se ke slunečnímu božstvu.

Amenemop učil, že bohatství a blahobyt jsou dary od Boha a tato koncepce skrz na skrz zabarvila později se objevši hebrejskou filozofii. Tento ušlechtilý učitel věřil, že uvědomování si Boha je rozhodujícím faktorem veškerého chování; že každý okamžik by měl být prožitý v uvědomění si přítomnosti Boha a odpovědnosti před ním. Učení tohoto mudrce byla potom postupně přeložena do hebrejštiny a stala se svatou knihou Hebrejců dávno předtím, než se Starý Zákon objevil v písemné podobě. Nejdůležitější kázání tohoto dobrého člověka bylo spojeno s pokyny svému synovi—buď poctivý a čestný při vykonávání svěřených vládních povinností, a tyto vznešené postoje dávného věku by dělaly čest kdejakému současnému politikovi.

Tento moudrý muž od Nilu učil, že „bohatství má křídla a uletí pryč“—že všechny pozemské věci jsou pomíjivé. Jeho významnou modlitbou bylo „osvobodit se od strachu“. On všechny nabádal odvrátit se od „lidských slov“ k „Božím činům“. V zásadě učil: člověk zamýšlí, ale Bůh činí. Jeho učení, přeložena do hebrejštiny, stanovila filozofii Knihy Přísloví Starého Zákonu. Přeložena do řečtiny, dala pečeť na celou následující helénistickou náboženskou filozofii. Pozdější alexandrijský filozof Filón vlastnil kopii Knihy Moudrosti.

Amenemop se snažil uchovat etiku evoluce a mravnost zjevení a ve svých spisech to předává dál na Hebrejce a Řeky. On nebyl největším náboženským učitelem té doby, ale měl největší vliv na vývoj pozdějšího myšlení dvou velmi důležitých směrů v rozvoji západní civilizace: hebrejské, u které se vyvinul vrchol západní

halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:4.1 (1046.2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the “son of man” and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:4.2 (1046.3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:4.3 (1046.4) This wise man of the Nile taught that “riches take themselves wings and fly away” — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be “saved from fear.” He exhorted all to turn away from “the words of men” to “the acts of God.” In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

95:4.4 (1046.5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the Hebrews and to the Greeks. He was not the greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the subsequent thought of two vital links in the growth

náboženské víry a řecké, která pozvedla čisté filozofické myšlení do nejvyšších evropských výšin.

V hebrejské Knize Přísloví jsou hlavy patnáct, sedmnáct, dvacet a sedmnáctý verš hlavy dvacet dva, a také verš dvacet dva hlavy dvacet čtyři, téměř slovo od slova opsány z Knihy Moudrosti Amenemopa. První žalm hebrejské Knihy Žalmů byl napsán Amenemopem a je jádrem učení Achnatona.

5. POZORUHODNÝ ACHNATON

Učení Amenemopa pomalu sláblo a přestávalo působit na myšlení Egyptanů, když prostřednictvím vlivu egyptského šálemského doktora se k učení Melkisedeka přihlásila žena z královské rodiny. Tato žena přemluvila svého syna, egyptského faraóna Achnatona, aby přijal tyto doktríny Jednoho Boha.

Za celou dobu od zmizení Melkisedeka z lidského těla se neobjevila žádná lidská bytost, která by měla tak úžasně jasnou představu o zjeveném náboženství Šálemu, tak jako Achnaton. V určitých ohledech je tento mladý egyptský král jednou z nejpozoruhodnějších postav v historii lidstva. V době narůstajícího duchovního poklesu v Mezopotámii udržel při životě učení o El Elyonu—Jediném Bohu v Egyptě, čímž zachoval filozofický zdroj monoteismu, který byl důležitou náboženskou přípravou pro pozdější poskytnutí Michaela. A bylo to uznání tohoto činu, a také ještě z jiných důvodů, proč dítě Ježíš byl vzat do Egypta, kde ho někteří duchovní nástupci Achnatona uviděli a do určité míry pochopili některé aspekty jeho božské mise na Urantii.

Mojžíš, nejvýznamnější osobnost v období mezi Melkisedekem a Ježíšem, je společným darem světu hebrejské rasy a egyptské královské rodiny a kdyby Achnaton měl všestrannost a schopnost Mojžíše, kdyby projevil politického génia, který by se vyrovnal jeho neobyčejnému náboženskému vůdcovství, pak by se Egypt mohl stát velkým monoteistickým národem té doby; a kdyby se to stalo, je docela možné, že Ježíš mohl prožít větší část svého smrtelného života v Egyptě.

Nikdy v celé historii nedokázal žádný král odklonit tak metodicky celý národ od mnohobozství k jednobožství jak to udělal tento výjimečný Achnaton. S ohromným odhodláním tento mladý vůdce skoncoval s minulostí, změnil své jméno, opustil své hlavní město, vybudoval zcela nové sídelní město a vytvořil nové umění a

of Occidental civilization — the Hebrews, among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

95:4.5 (1046.6) In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ikhnaton.

5. THE REMARKABLE IKHNATON

95:5.1 (1047.1) The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ikhnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

95:5.2 (1047.2) Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ikhnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ikhnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ikhnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

95:5.4 (1047.4) Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from polytheism to monotheism as did this extraordinary Ikhnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past, changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and

literaturu pro celý národ. Ale dělal to příliš rychle; vybudoval toho příliš moc, víc, než mohlo zůstat, když odešel. A navíc nedokázal zajistit materiální stabilitu a blahobyt svým lidem, z nichž všichni se postavili proti jeho náboženskému učení, když nedostatek jídla a utlačování následně postihly Egypt.

Kdyby tento člověk, s udivující jasnou vizí a mimořádně vyhraněným záměrem, měl politickou bystrost Mojžíše, změnil by celou historii evoluce náboženství a zjevené pravdy v západním světě. Během svého života dokázal omezit aktivity kněží, které všeobecně znemožnil, ale kteří udržovali své kultury v tajnosti a vrátili se ke své činnosti okamžitě poté, kdy mladý král zanechal svého panování; a velmi rychle se jim podařilo spojit všechny následné potíže Egypta se založením monoteizmu v době jeho vládnutí.

Achnaton se velmi moudře snažil založit jednobožství pod záminkou boha-slunce. Toto rozhodnutí přejít k uctívání Vesmírného Otce pohlcením všech bohů do úcty ke slunci bylo na základě rady šálemského lékaře. Achnaton použil zobecněné učení o tehdy existující víře v Atona, vyznačující se otcovstvím a mateřstvím Božstva a vytvořil náboženství, které uznávalo důstojný vztah mezi člověkem a Bohem.

Achnaton byl natolik moudrý, že zachoval navenek uctívání Atona, boha-slunce, zatímco vedl své druhy k zamaskovanému uctívání Jednoho Boha, stvořitele Atona a nejvyššího Otce všeho. Tento mladý učitel-král byl plodným spisovatelem a autorem pojednání, nazvaného „Jediný Bůh“, což byla kniha s třiceti jednou kapitolou, kterou potom kněží, když se vrátili k moci, nadobro zničili. Achnaton také napsal sto třicet sedm chvalozpěvů, z nichž dvanáct je dochováno v Knize Žalmů Starého Zákona a jejichž autorství je připisováno Hebrejcům.

Nejvyšším slovem náboženství Achnatona v denním životě bylo „poctivost“ a on velmi rychle rozšířil tuto koncepci správného konání tak, aby obsahovala jak světovou, tak i národní etiku. Toto byla generace mimořádné zbožnosti a charakterizovala ji upřímná snaha inteligentnějších mužů a žen nalézt Boha a poznat ho. V těch dnech společenské postavení nebo bohatství nepřineslo žádnému Egyptanovi nějakou výhodu v očích zákona. Rodinný život v Egyptě udělal hodně pro zachování a posílení mravní kultury a byl inspirací pro pozdější jedinečný rodinný život Židů v Palestině.

Osudovou slabostí evangelia Achnatona byla jeho největší pravda—učení o tom, že Aton nebyl pouze stvořitel Egypta, ale také „celého světa, člověka a zvířat a všech cizích zemí, také Syrie a

literature for a whole people. But he went too fast; he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

95:5.5 (1047.5) Had this man of amazingly clear vision and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:5.6 (1047.6) Very wisely Ikhnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ikhnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled "The One God," a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed. Ikhnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

95:5.8 (1048.2) The supreme word of Ikhnaton's religion in daily life was "righteousness," and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did much to preserve and augment moral culture and was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

95:5.9 (1048.3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the "whole world, man and beasts, and all the

Kuše vedle této egyptské země. On všem nachází místo a všem zajišťuje všechny jejich potřeby“. Tato pojetí Božstva byla vznešená a povznášející, ale nebyla nacionalistická. Takové cítění pro internacionalismus v náboženství nemohlo posílit morálku egyptské armády na bitevním poli, ale dalo účinně zbraně kněžům, aby je mohli použít proti mladému králi a jeho novému náboženství. Jeho koncepce Božstva byla daleko nad pozdější koncepcí Hebrejců, ale byla příliš pokročilá, aby mohla posloužit svému účelu jako budovatel národa.

Ačkoliv monoteistický ideál strádal po odchodu Achnatona, idea jednoho Boha se zachovala v myslích mnoha skupin. Zeť Achnatona se přidal na stranu kněží, zpátky k uctívání starých bohů a změnil si jméno na Tutanchamon. Hlavní město se vrátilo zpět do Théb a kněží ze země tučně bohatli a nakonec měli v držení jednu sedminu celého Egypta; a brzy jeden z tohoto kněžského řádu se troufale pokusil uchvátit korunu.

Ale kněží úplně nedokázali zdolat vlnu monoteizmu. Stále častěji byli nuceni slučovat a spojovat své bohy; čím dál tím více se rodina bohů smršťovala. Achnaton spojil planoucí nebeský disk s Bohem tvořitelem a tato idea zůstala plápolat v srdcích lidí, dokonce i kněžů, ještě dlouhou dobu po smrti mladého reformátora. Koncepce monoteizmu nikdy nevymřela v srdcích lidí v Egyptě a ve světě. Dokonce přetrvala až do příchodu Syna Tvořitele toho samého božského Otce—jediného Boha, k jehož uctívání Achnaton tak zaníceně nabádal celý Egypt.

Slabina učení Achnatona spočívá ve skutečnosti, že nabízel takové pokročilé náboženství, že pouze vzdělaní Egyptané mohli plně pochopit jeho smysl. Prostí zemědělci nikdy vlastně neporozuměli jeho evangeliu a proto byli připraveni vrátit se s kněžími zpět ke starému uctívání Isis a jejího muže Osirise, o kterém se věřilo, že byl zázračným způsobem vzkříšen poté, kdy byl krutě ubit Setem, bohem tmy a zla.

Učení o nesmrtnosti pro všechny lidi bylo příliš pokročilé pro Egyptany. Znovuvzkříšení bylo výsadou pouze králů a bohatých; proto oni tak pečlivě balzamovali a uchovávali svá těla v hrobkách v očekávání soudného dne. Ale nakonec demokratičnost spasení a znovuvzkříšení, tak jak tomu učil Achnaton, nabyla vrcholu a to do takové míry, že Egyptané potom dokonce věřili v posmrtný život němých zvířat.

Přestože snaha tohoto egyptského vládce zavést uctívání jednoho Boha u svého národa se zdála, že neměla úspěch, je nutno poznamenat,

foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs.” These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

95:5.10 (1048.4) Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

95:5.11 (1048.5) But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

95:5.12 (1048.6) The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

95:5.13 (1049.1) The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ikhnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians later believed in the survival of dumb animals.

95:5.14 (1049.2) Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that

že důsledky jeho práce přetrvaly po staletí v Palestině a Řecku a že se Egypt tímto stal hybnou silou pro přenesení sloučené evoluční kultury Nilu a zjeveného náboženství Eufratu ke všem následným národům Západu.

Sláva této veliké éry mravního rozvoje a duchovního růstu v údolí Nilu rychle pomíjela kolem doby začínajícího národního života Hebrejců a po jejich následujícím pobytu v Egyptě si tito beduíni odnesli sebou mnoho z těchto učení Achnatona a zvěčnili je ve svém národním náboženství.

6. ŠÁLEMSKÉ UČENÍ V IRÁNU

Z Palestiny odešli někteří misionáři Melkisedeka přes Mezopotámii na velkou Iránskou planinu. Déle než pět set let šálemští učitelé úspěšně působili v Iránu a celý národ se již obracel na náboženství Melkisedeka, když změna vládců vedla k jejich krutému pronásledování, které prakticky ukončilo monoteistické učení šálemského kultu. Učení o úmluvě Abrahama fakticky zaniklo v Persii, když se ve velkém století mravní renesance—šestém před Kristem—objevil Zoroaster, který rozdmýchal doutnající popel šálemského evangelia.

Tento zakladatel nového náboženství byl energickým a odvážným jinochem, který se na své první pouti do Uru v Mezopotámii seznámil s tradicemi o Kaligastiovi a vzpouře Lucifera, které spolu s mnoha dalšími tradicemi silně zapůsobili na jeho pobožnou povahu. Proto, pod vlivem snu, který měl v Uru, se rozhodl, že po návratu do svého domova na severu se pustí do přestavby náboženství svého národa. Přijal hebrejskou ideu spravedlivého Boha—Mojžíšovu koncepci božskosti. Idea nejvyššího Boha byla v jeho mysli jasná a všechny ostatní bohy označil za ďábly a zařadil je do řad démonů, o kterých slyšel v Mezopotámii. V Uru se doslechl o staré tradici o Sedmi Hlavních Duších a podle ní vytvořil společnost sedmi nejvyšších bohů, v jejímž čele byl Ahura Mazda. Tyto podřízené bohy spojil s idealizací Spravedlivého Zákona, Čestné Mysli, Ušlechtilého Vládnutí, Svatého Charakteru, Zdraví a Nesmrtnosti.

A toto nové náboženství bylo náboženstvím činu—práce—ne modliteb a rituálů. Jeho Bůh byl bytostí nejvyšší moudrosti a ochráncem civilizace; byla to bojovná filozofie, která se odvážila bojovat se zlem, nečinností a zaostalostí.

the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

95:5.15 (1049.3) The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Ikhnaton's doctrines in their racial religion.

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

95:6.1 (1049.4) From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

95:6.2 (1049.5) This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law, Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

95:6.3 (1049.6) And this new religion was one of action — work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

Zoroaster nenabádal k uctívání ohně, ale snažil se použít plamen jako symbol čistého a moudrého Ducha všeobecné a svrchované nadvlády. (To vše bylo ale příliš pravdivé, protože jeho pozdější následovníci měli k ohni jak úctu, tak se k němu i modlili.) Nakonec, poté, kdy se na tuto víru obrátil iránský princ, se toto náboženství šířilo mečem. A Zoroaster hrdinsky zahynul v boji za to, že věřil v „pravdu Pána světa“.

Zoroastrismus je jedinou vírou Urantie, ve které jsou zvěčněna učení Dalamatie a Edenu o Sedmi Hlavních Duších. I když nedokázala vyvinout koncepci Trojice, určitým způsobem se přiblížila pojetí o Bohu Sedmidílném. Původní zoroastrismus nebyl čistě dualistický, ačkoliv raná učení zobrazovala zlo jako časovou souřadnici dobra, bylo definitivně pohlceno ve věčnosti konečné reality dobra. Až v pozdějších dobách lidé začali věřit v to, že dobro a zlo bojují za stejných podmínek.

Ačkoliv židovské tradice o nebi a pekle a učení a ďáblích, tak jak jsou popsány v hebrejských knihách, byly založeny na přetrvávajících pověstech o Luciferovi a Kaligastiovi, jsou v podstatné míře odvozeny ze zoroastrismu v době, kdy Židé byli pod politickou a kulturní nadvládou Peršanů. Podobně jako Egyptané, Zoroaster také učil o „soudném dnu“, ale on tuto událost spojoval s koncem světa.

Také náboženství, které následovalo po zoroastrismu v Persii jím bylo výrazně ovlivněno. Když se iránská kněžská snaha odstranit učení Zoroastera, vzkrísili prastaré uctívání Mithry. Mithraismus se rozšířil po všech oblastech Levanty a Středomoří a po určitou dobu existoval vedle judaismu a křesťanství. Tak učení Zoroastera dokázalo postupně ovlivnit tři velká náboženství: judaismus, křesťanství a skrze ně mohamedánství.

Ale obrovská propast leží mezi ušlechtilým učením a vznosnými žalmy Zoroastera a současnými zkomoleninami jeho evangelia Pársy s jejich nesmírným strachem z mrtvých, spojeným s důvěrou v sofistiku, ke které se Zoroaster nikdy nesnížil.

Tento velký muž byl jedním z té unikátní skupiny lidí, která se objevila v šestém století před Kristem, aby udržela ohýnek Šálemu před úplným a konečným vyhasnutím a aby vydával matné světlo ve ztmavěném světě, ukazující člověku cestu k věčnému životu.

95:6.4 (1049.7) Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the “truth of the Lord of light.”

95:6.5 (1050.1) Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

95:6.6 (1050.2) The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the “day of judgment,” but he connected this event with the end of the world.

95:6.7 (1050.3) Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

95:6.8 (1050.4) But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

95:6.9 (1050.5) This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. ŠÁLEMSKÉ UČENÍ V ARÁBII

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

Učení Melkisedeka o jediném Bohu se prosadilo v Arabské poušti poměrně nedávno. Tak jako v Řecku, tak i v Arábii šálemští misionáři neuspěli kvůli jejich nepochopení instrukcí Melkisedeka ohledně nadměrného organizování. Ale jejich vlastní výklad varování Melkisedeka před šířením evangelia skrze vojenskou sílu, nebo donucení, jim v tom nezabránil.

Dokonce ani v Číně, nebo v Římě, se učení Melkisedeka nesetkalo s takovým neúspěchem, jako v této pouštní oblasti tak blízko samotného Šálemu. Ještě dlouhou dobu poté, kdy většina národů Východu a Západu se staly buddhisty a křesťany, Arabská poušť pokračovala stejně, jak tomu bylo po tisíce let. Každý kmen uctíval svůj starý fetiš a mnoho individuálních rodin mělo své vlastní domácí bohy. Po dlouhou dobu probíhal boj mezi babylonským Ištarem, hebrejským Jahve, iránským Ahurou a křesťanským Otcem Pána Ježíše Krista. Ani jednou nebyla jedna koncepce schopna úplně vytlačit ty ostatní.

Na různých místech Arábie byly rodiny a klany, které si udržovaly matnou představu o jediném bohu. Takové skupiny zachovávaly tradice Melkisedeka, Abrahama, Mojžíše a Zoroastera. Existovalo mnoho center, které mohly reagovat na evangelium Ježíše, ale křesťanští misionáři v těchto pouštních zemích byli přísnou a neústupnou skupinou na rozdíl od smírných a novátorským misionářů, kteří působili v zemích Středoziemního moře. Kdyby následovníci Ježíše vzali vážněji jeho příkaz „jděte do celého světa a hlásejte evangelium“ a kdyby byli ve svém kázání vlídnější a méně přísnější ve vedlejších sociálních požadavcích svých vlastních výmyslů, pak by mnoho zemí rádo přijalo prosté evangelium syna tesaře, včetně Arábie.

Navzdory tomu, že veliký monoteismus Levanty nedokázal zapustit kořeny v Arábii, tato pouštní země byla schopna vytvořit víru, která, ačkoliv byla méně náročná ve svých společenských požadavcích, byla nicméně monoteistická.

Existoval pouze jeden faktor kmenové, rasové, nebo národnostní povahy, který se týkal primitivních a neorganizovaných pouštních vír, což byla zvláštní a všeobecná úcta, kterou téměř všechny arabské kmeny byly ochotny projevovat nějakému fetiši z černého kamene v jednom z chrámů Mekky. Toto místo společného setkávání a uctívání vedlo k založení islámského náboženství. To, čím byl Jahve—duch sopky—pro židovské semity, tím se kámen Kaaba stal pro jejich arabské bratrance.

Síla islámu je v jeho jednoduché a dobře definované prezentaci Alláha jako jedno a jediné

95:7.1 (1050.6) The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machiventa's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

95:7.2 (1050.7) Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

95:7.3 (1051.1) Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to “go into all the world and preach the gospel,” and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter's son, Arabia among them.

95:7.4 (1051.2) Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

95:7.5 (1051.3) There was only one factor of a tribal, racial, or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

95:7.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as

Božstvo; jeho slabina—použití vojenské síly při jeho šíření, společně s jeho degradací ženy. Ale pevně se drží své prezentace Jednoho Vesmírného Božstva všeho, „které zná neviditelné i viditelné. Je milosrdné a soucitné“. „Skutečný Bůh oplývá dobrem ke všem lidem“. „A když jsem nemocen, on je ten, kdo mně vyléčí“. A pokaždé, když tři spolu hovoří, Bůh je přítomen jako čtvrtý“, protože není on první ani poslední, viditelný ani neviditelný?“

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, “who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate.” “Truly God is plenteous in goodness to all men.” “And when I am sick, it is he who heals me.” “For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth,” for is he not “the first and the last, also the seen and the hidden”?

^{95:7.7 (1051.5)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 96. Jahve—Bůh Hebrejců

⇐ 095

Kniha Urantia

097 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 96 JAHVE—BŮH HEBREJCŮ

Sekce

Úvod

1. Představy Božstva u Semitů
2. Semitské Národy
3. Nesrovnatelný Mojžíš
4. Prohlášení Jahveho
5. Učení Mojžíše
6. Koncepce Boha po Mojžíšově smrti
7. Žalmy a Kniha Jób

PAPER 96 YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

Úvod

VNÍMAJÍC Božstvo, člověk nejdříve zahrnuje do svých představ všechny své bohy, potom všechny cizí bohy podřadné jeho kmenovému božstvu a nakonec je všechny vyloučí a zůstane jeden Bůh konečné a nejvyšší hodnoty. Židé sjednotili všechny bohy do své dokonalejší koncepce Hospodina Boha Izraele. Hindové taktéž spojili svá pestrá božstva do „jedné duchovnosti bohů“, zobrazené v Rgvédě, zatímco obyvatelé Mezopotámie ponížili své bohy do centralizovanější koncepce v podobě Bel-Marduka. Tyto monoteistické ideje dozrávaly po celém světě brzy poté, kdy se objevil Machiventa Melkisedek v Šálemu v Palestině. Ale Melkisedekova koncepce Božstva se nepodobala této evoluční filozofii začlenění, podřizenosti a vyloučení; byla založena výhradně na tvořivé síle a velmi brzy ovlivnila nejvyšší koncepce božstva v Mezopotámii, Indii a Egyptě.

Kénijci a některé jiné kenaanské kmeny tradičně ctily šálemské náboženství. A to byl jeden z důvodů inkarnace Melkisedeka: posílit náboženství jednoho Boha natolik, aby se připravila cesta pro pozemské poskytnutí Syna tohoto jednoho Boha. Michael by stěží mohl přijít

INTRODUCTION

96:0.1 (1052.1) IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the “one spirituality of the gods” portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

96:0.2 (1052.2) The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one God should be so fostered as to prepare the way for the earth bestowal of a Son of

na Urantii, kdyby tady neexistoval národ věřící ve Vesmírného Otce, uprostřed kterého by se mohl objevit.

Šálemské náboženství přetrvávalo u Kénijců v Palestině jako jejich víra a když bylo toto náboženství později přijato Hebrejci, bylo již předtím ovlivněno egyptským mravním učením, později babylonskými teologickými myšlenkami a nakonec iránskými představami o dobru a zlu. Fakticky, hebrejské náboženství je založeno na smlouvě mezi Abrahamem a Machiventou Melkisedekem a evolučně je výplodem mnoha ojedinělých situačních okolností, ale kulturně si hodně vypůjčilo z náboženství, morálky a filozofie celé Levanty. A přes hebrejské náboženství velká část mravních a náboženských myšlenek Egypta, Mezopotámie a Iránu byla předána národům Západu.

that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

96:0.3 (1052.3) The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first, by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Machiventa Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. PŘEDSTAVY BOŽSTVA U SEMITŮ

Raní Semité si mysleli, že ve všem pobývá duch. Byli to duchové zvířecího a rostlinného světa; jednoroční duchové, páni potomstva; duchové ohně, vody a vzduchu. Byl to opravdový panteon duchů, kterých se báli a které uctívali. A učení Melkisedeka o Vesmírném Tvořiteli nikdy úplně nezničilo víru v tyto podružné duchy či přírodní bohy.

Progres Hebrejců, od mnohobožství přes henoteismus k jednobožství nebyl souvislým a nepřerušeným koncepčním vývojem. V evoluci svých koncepcí Božstva prodělali mnoho zvratů, a také v průběhu nějaké jedné epochy existovaly mezi odlišnými skupinami semitských věřících rozdílné představy o Bohu. Čas od času se dávala jejich představám o Bohu různá jména a aby se zabránilo záměnám, tyto rozličné tituly Božstev byly definovány tak, aby patřily k evoluci židovské teologie.

1. Jahve byl bohem jižních palestinských kmenů, které spojovaly tuto koncepci božstva s horou Choréb, sopkou Sínaj. Jahve byl pouze jedním ze stovek a tisíců přírodních bohů, kteří poutali pozornost semitských kmenů a národů a vyžadovali si jejich úctu.

2. El Elyon. Po dobu mnoha staletích po pobytu Melkisedeka v Šálemu přetrvávalo jeho učení o Božstvu v různých verzích, ale všeobecně bylo označováno slovem El Elyon, Nejsvrchovanější Bůh nebes. Mnoho Semitů, včetně přímých potomků Abrahama, uctívalo v různých dobách jak Jahveho, tak i El Elyona.

3. El Šaddaj. Je obtížné vysvětlit, co jméno El

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

96:1.1 (1052.4) The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

96:1.2 (1052.5) The progress of the Hebrews from polytheism through henotheism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon*. For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term El Elyon, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both Yahweh and El Elyon.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. It is difficult to explain

Šaddaj znamenalo. Tato idea Boha byla směsicí učení, pocházejících z Amenemopovy Knihy Moudrosti, pozměněné učením Achnatona o Atonovi a dále ovlivněné Melkisedekovým učením, ztělesněné v koncepci El Elyona. Ale proniknutím obrazu El Elyona do hebrejské mysli se začal zabarvovat mnohými rysy víry o Jahve, kterou vyznávali obyvatelé pouště.

Jednou z převládajících náboženských idejí této doby byla egyptská koncepce Prozřetelnosti, učení o tom, že materiální blahobyt je odměnou za službu El Šaddaji.

4. El. Uprostřed celého tohoto zmatku v názvech a nejasných koncepcích, mnoho oddaných věřících se upřímně snažilo ctít všechny tyto vyvíjející se ideje božskosti a tak vznikl zvyk nazývat toto složené Božstvo jako El. A tento název zahrnoval ještě další přírodní bohy beduinů.

5. Elóhím. Po velmi dlouhou dobu existovaly v Kiše a Uru skupiny, které učily koncepci trojediného Boha, která byla založena na tradicích z dob Adama a Melkisedeka. Toto učení bylo přeneseno do Egypta, kde tato Trojice byla uctívána pod jménem Elóhím, nebo v jednotném čísle jako Elóáh. Filozofické kruhy v Egyptě a pozdější alexandrijské učitelé hebrejského původu učili o této jednotě pluralitního Božstva a mnoho Mojžíšových poradců v době odchodu židů z Egypta věřilo v tuto Trojici. Ale koncepce trinitárního Elóhíma se stala pevnou součástí hebrejské teologie až v době, kdy byli židé pod politickým vlivem Babylonu.

6. Rozmanitá jména. Semité neměli v oblibě oslovovat své Božstvo jménem a proto čas od času používali četná pojmenování, taková jako Boží Duch, Hospodin, Anděl Hospodina, Všemohoucí, Svatý, Nejsvrchovanější, Adonaj, Věčně Moudrý, Pán Bůh Izraele, Stvořitel Nebe a Země, Kyrios, Jah, Pán Všech a Otec na Nebesích.

Jehova je název, který byl použit v nedávné době pro označení dokončené koncepce Jahve, která se nakonec vyvinula z dlouhé historické zkušenosti Hebrejců. Ale jméno Jehova se začalo používat až patnáctém století po Kristu.

Ještě kolem roku 2000 př.n.l. hora Sinaj byla občas aktivní sopkou a k příležitostným erupcím docházelo ještě v době, kdy v této oblasti pobývali Izraelité. Oheň a kouř, společně s burácejícími výbuchy a erupcemi této vulkanické hory, dokonale ohromovaly a děsily beduiny okolních oblastí a byly příčinou jejich velkého strachu před Jahve. Tento duch hory Choréb se později stal bohem hebrejských semitů a časem v něho věřili jako v

what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

96:1.6 (1053.4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Amid all this confusion of terminology and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

96:1.9 (1053.7) 6. *Sundry names*. The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord, The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96:1.10 (1054.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96:1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later

nejvyššího nad všemi ostatními bohy.

Kenaanci již dávno uctívali Jahveho a přestože mnoho Kénijců věřilo více či méně v El Elyona—nadboha šálemského náboženství—většina Kenaanců volně uctívala stará božstva. Oni byli s těžší ochotni vzdát se svých národních božstev ve prospěch mezinárodního, natožpak meziplanetárního, Boha. Neměli sklony věřit ve všeobecné božstvo a proto tyto kmeny pokračovaly v uctívání svých kmenových božstev, včetně Jahveho a stříbrných a zlatých telat, která symbolizovala představu beduínských pastevců o duchu sinajského vulkánu.

Ačkoliv Syřané uctívali své vlastní bohy, věřili také v hebrejského Jahveho, protože jejich proroci řekli syrskému králi: „Jejich bohové jsou bohy hor a proto jsou silnější než my. Ale dovol nám s nimi bojovat v nížině a určitě budeme silnější než oni“.

S rozvojem lidské kultury se malí bohové podřizují vyššímu božstvu; veliký Jove zůstává pouze v provoláních. Monoteisté si ponechávají své podřízené bohy v podobě duchů, démonů, sudiček, nymf, víl, skříteků, trpaslíků, smrt věštících víl a uhrančivého oka. Hebrejci prošli henoteismem a dlouho věřili v existenci jiných bohů než Jahve, ale stále více začínali lpět na tom, že tato cizí božstva jsou Jahvemu podřízena. Připustili existenci Kémoše, boha Amorejců, ale tvrdili, že je podřízený Jahvem.

Ze všech smrtelných teorií o Bohu idea o Jahve prodělala nejrozsáhlejší rozvoj. Její progresivní evoluce může být porovnána pouze s proměnami koncepce o Buddhovi v Asii, která nakonec vedla ke koncepci Univerzálního Absolutna, stejně jako koncepce o Jahve vedla posléze k ideji o Vesmírném Otci. Ale je nutno si uvědomit, že historickým faktem zůstává to, že i když Židé takto změnili své názory na Božstvo z kmenového boha hory Choréb na milujícího a soucitného Otce-Tvořitele v pozdějších dobách, nezměnili jeho jméno; po celou svoji dlouhou historii tuto vyvíjející se koncepci Božstva stále nazývají Jahve.

2. SEMITSKÉ NÁRODY

Semité východu byli dobře organizovanými jezdcí s velmi dobrým velením, kteří napadli východní oblasti úrodného půlměsíce a tam se spojili s Babyloňany. Kaldejci, žijící nedaleko Uru, patřili k nejvyspělejším východním Semitům. Féničané byli ušlechtilou a dobře organizovanou skupinou smíšených Semitů, kteří měli v držení

became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

96:1.12 (1054.2) The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

96:1.13 (1054.3) The Syrians, while worshipping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: "Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they."

96:1.14 (1054.4) As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henotheism and long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

96:1.15 (1054.5) The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. THE SEMITIC PEOPLES

96:2.1 (1054.6) The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held

západní část Palestiny podél pobřeží Středoziemního moře. Z rasového hlediska patřili Semité mezi nejvíce smíšené národy Urantie, obsahující dědičné faktory z téměř všech devíti světových ras.

Znovu a znovu se arabští Semité snažili probojovat cestu k severní Zaslíbené Zemi, zemi, která „oplývá mlékem a medem“, ale pokaždé byli odraženi lépe organizovanými a civilizovanějšími Semity a Chetity. Později, v době neobyčejně krutého hladomoru, tito kočovní beduíni přišli ve velkém počtu do Egypta jako nájemní dělníci na veřejné práce, ale místo toho prošli bolestnou zkušeností otroctví, vykonávajíc denně těžkou práci prostých a utlačovaných dělníků údolí Nilu.

Bylo to až po éře Machiventy Melkisedeka a Abrahama, kdy některé semitské kmeny, kvůli svým příznačným náboženským věrám, byly nazvány dětmi Izraele a později Hebrejci, Židy a „vyvoleným národem“. Abraham nebyl otcem všech Hebrejců; on ani nebyl předkem všech beduínských Semitů, kteří byli drženi v zajetí v Egyptě. Pravdou je, že jeho potomci při odchodu z Egypta vytvořili jádro pozdějšího židovského národa, ale velká většina mužů a žen, kteří byli začleněni do klanů Izraele, nikdy v Egyptě nepobývala. Byli to pouze spřátelení kočovníci, kteří se rozhodli následovat Mojžíše jako svého vůdce v době, kdy děti Abrahama a jejich semitských druhovů z Egypta procházeli severní Arábií.

Melkisedekovo učení o El Elyonu, Nejsvrchovanějším, a úmluva o božské blahověti skrze víru byly z převážné části zapomenuty v době egyptského zotročení semitských kmenů, které měly brzy vytvořit hebrejský národ. Ale po celou dobu zajetí tito arabští kočovníci udržovali přetrvávající tradiční víru v Jahveho jako své národní božstvo.

Jahve byl uctíván více než stovkou rozdílných arabských kmenů, ale s výjimkou nádechu Melkisedekovy koncepce o El Elyonu, která přetrvávala mezi vzdělanějšími vrstvami Egypta, včetně smíšených hebrejských a egyptských rodů, náboženstvím prostých zajatých hebrejských otroků byla pozměněná verze starého rituálu uctívání Jahveho, založeném na magii a obětování.

3. NESROVNATELNÝ MOJŽÍŠ

Začátek evoluce hebrejských koncepcí a ideálů Nejvyššího Tvořitele se datuje od odchodu Semitů z Egypta pod vedením velkého vůdce,

the western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

96:2.2 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that “flowed with milk and honey,” but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

96:2.3 (1055.1) It was only after the days of Machiventa Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the “chosen people.” Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt, did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

96:2.4 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

96:2.5 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. THE MATCHLESS MOSES

96:3.1 (1055.4) The beginning of the evolution of the Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites

učitele a organizátora—Mojžíše. Jeho matka pocházela z egyptské královské rodiny; jeho semitský otec pracoval jako styčný úředník mezi státní správou a beduínskými zajatci. Proto měl Mojžíš schopnosti, které pocházely z vyšších rasových zdrojů; jeho předkové byli tak značně smíšení, že je nemožné zatřídit ho do jakékoliv rasové skupiny. Kdyby nebyl tímto smíšeným typem, nikdy by nedisponoval takovou neobyčejnou všestranností a přizpůsobivostí, které mu umožnily vést tak různorodý dav, který se časem spojil s těmi semitskými beduíny, kteří pod jeho vedením uprchli z Egypta do arabské pouště.

Navzdory lákadlům kultury nilského království, Mojžíš se rozhodl spojit svůj osud s národem svého otce. V době, kdy tento skvělý organizátor připravoval své plány pro případné vysvobození národa jeho otce, beduínské zajatci měli stěží nějaké náboženství, které by bylo hodno jména; oni byli prakticky bez reálné představy o Bohu a bez naděje v tomto světě.

Nikdy žádný vůdce nevzal na sebe úkol reformovat a povznést ztracenější, zklamanější, sklíčenější a zaostalejší skupinu lidských bytostí. Ale v krvi těchto otroků proudily skryté schopnosti rozvoje dědičných rysů a mezi nimi byl dostatečný počet vzdělaných vůdců, kteří byli připraveni Mojžíšem na den vzpoury a útoku za svobodu, aby vytvořili skupinu výkonných organizátorů. Tito vzdělanější lidé byli zaměstnáni jako dozorcí svých vlastních soukmenovců; získali určité vzdělání díky Mojžíšovu vlivu u vládců Egypta.

Mojžíš se snažil vyjednat svobodu pro své semitské druhy diplomatickou cestou. Společně se svým bratrem sjednali dohodu s králem Egypta, podle které je jim dovoleno mírumilovně opustit údolí Nilu a odejít do arabské pouště. Za svoji dlouhou službu v Egyptě měli obdržet skrovnou částku peněz a zboží. Ze své strany, Hebrejci uzavřeli tuto dohodu proto, aby udrželi přátelské vztahy s faraóny a proto, že se nechťeli pustit s Egyptem do žádného sporu. Ale potom se král rozhodl neuznat tuto dohodu a jako důvod k tomu měl záminku, že jeho špehové odhalili spiknutí mezi beduínskými otroky. Tvrdil, že oni chtějí svobodu jen proto, aby odešli do pouště a tam připravili kočovné národy na povstání proti Egyptu.

Ale Mojžíše to neodradilo; čekal na svůj čas a za necelý rok, když egyptské vojenské síly byly plně zapojeny do boje proti současnému povstání Libye na jihu a řecké námořní invazi ze severu, tento neohrožený organizátor vyvedl své krajany z Egypta velkolepým nočním útekem. Tento úprk za svobodu byl pečlivě naplánován a obrátě vykonán. A podařilo se jim to, přestože byli

from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

96:3.2 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God and without hope in the world.

96:3.3 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

96:3.4 (1056.1) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

96:3.5 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval invasion from the north, this intrepid organizer led his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned

dychtivě pronásledování faraónem a nevelkou skupinou Egyptanů, kteří však byli poraženi bránicemi se uprchlíky, kterým padla do rukou všechna válečná kořist, která byla rozmnožena drancováním davu prchajících otroků na jejich pochodu k rodnému pouštnímu domovu.

and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. PROHLÁŠENÍ JAHVEHO

Evoluce a povznesení Mojžíšova učení ovlivnilo téměř polovinu světa a tento vliv stále pokračuje i ve dvacátém století. Zatímco Mojžíš pochopil pokročilejší egyptskou náboženskou filozofii, beduinští otroci věděli jen něco málo o takových učeních, ale nikdy úplně nezapomněli boha hory Choréb, kterého jejich předkové nazývali Jahve.

Mojžíš se dozvěděl o učení Machiventy Melkisedeka jak od svého otce, tak i od matky. Právě jejich sdílení náboženské víry vysvětluje neobvyklý vztah mezi ženou s královskou krví a mužem z národa otroků. Mojžíšův tchán byl Kénijec, uctívající EL Elyona, ale jeho emancipovaní rodiče věřili v El Šadaje. Proto byl Mojžíš vychován jako El Šadajista; prostřednictvím vlivu svého tchána se stal El Elyonistou; a v době, kdy se Hebrejci utábořili po útěku z Egypta u hory Sinaj zformuloval novou a rozšířenou koncepci Božstva (odvozenou ze svých předchozích vír), kterou se prozřetelně rozhodl prohlásit svému národu jako rozvinutou koncepci jejich starého kmenového boha—Jahve.

Mojžíš se snažil seznámit tyto beduíny s idejí El Elyona, ale ještě před odchodem z Egypta byl přesvědčen o tom, že oni nikdy toto učení plně nepochopí. Proto se záměrně rozhodl udělat kompromis a adoptovat jejich kmenového boha pouště jako jednoho a jediného boha svých následovníků. Mojžíš výslovně neučil o tom, že jiní lidé a jiné národy nemohou mít jiné bohy, ale rezolutně prosazoval to, že Jahve je nade všemi a pro všechny, především pro Hebrejce. Ale stále mu to působilo značné nesnáze, když se snažil těmto zaostalým otrokům představit svoji novou a vyšší ideu Božstva, zamaskovanou pod starodávným jménem Jahve, který byl vždy symbolizován zlatým teletem beduinských kmenů.

Ta skutečnost, že Jahve byl bohem prchajících Hebrejců, vysvětluje proč tak dlouho pobývali u svaté hory Sinaj a proč tam obdrželi deset přikázání, které Mojžíš vyhlásil jménem Jahveho, boha hory Choréb. Během tohoto dlouhého pobytu u Sinaje došlo k dalšímu

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

96:4.1 (1056.3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:4.3 (1056.5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

96:4.4 (1056.6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so long before the holy mountain of Sinai, and why they there received the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly

zdokonalení náboženských obřadů rodícího se nového hebrejského náboženství.

Je pravděpodobné, že Mojžíš by nikdy nedokázal prosadit svůj poněkud pokročilý způsob obřadního uctívání a udržet své následovníky pospolu čtvrt století, kdyby nedošlo k prudké erupci hory Choréb ve třetím týdnu jejich uctívajícího pobytu na jejím úpatí. „Hora Jahve byla v ohni a kouř z ní stoupal jako z pece a celá hora se silně třásla“. Vzhledem k tomuto šokujícímu výjevu není překvapující, že Mojžíš mohl vštípit svým bratrům učení o tom, že jejich Bůh je „silný, hrozný, hltající oheň, strašlivý a všemocný“.

Mojžíš prohlásil, že Jahve je Hospodinem Bohem Izraele, který si vybral Hebrejce jako svůj vyvolený národ; Mojžíš budoval nový národ a moudře znárodnil svá náboženská učení, říkajíc svým následovníkům, že Jahve je přísný zadavatel úkolů, „podezíravý Bůh“. Ale přesto se snažil rozšířit jejich představu o božskosti když je učil, že Jahve je „Bůh duchů všech těl“, že „věčný Bůh je vaše útočiště, jeho nekonečné objetí“. Mojžíš učil, že Jahve je Bohem, který dodržuje smlouvu; že vás neopustí, ani vás nezničí, ani nezapomene smlouvu s vašimi otci, protože Hospodin vás miluje a nezapomene na přísahu, kterou dal vašim otcům“.

Mojžíš vyvinul nesmírné úsilí, aby pozvedl Jahveho na úroveň nejvyššího božstva, když ho představoval jako „Boha pravdy, bezhříšného, pravdivého a spravedlivého na všech svých cestách“. A přesto, navzdory tomuto povznesení učení, limitované chápání jeho následovníků ho nutilo mluvit o Bohu jako bytosti podobné člověku, jako bytosti podléhající záchvatům zlosti, hněvu a krutosti, dokonce o tom, že je mstivý a snadno ovlivnitelný lidským chováním.

Vlivem učení Mojžíše se tento kmenový přírodní bůh Jahve stal Hospodinem Bohem Izraele, který provázel Hebrejce na jejich cestě pouští a také do exilu, kde byl zanedlouho představen jako Bůh všech lidí. Následující zajetí, které zotročilo Židy v Babylóně, s konečnou platností osvobodilo vyvíjející se koncepci o Jahve a udělalo prostor pro monoteistickou roli Boha všech národů.

Nejunikátnějším a nejúžasnějším rysem náboženské historie Hebrejců je tato souvislá evoluce koncepce Božstva, od primitivního boha hory Choréb, přes učení jejich následujících duchovních vůdců, po vysokou úroveň zobrazenou v doktrínách Božstva dvou Izajášů, kteří hlásali tuto velkolepou koncepci milujícího a milosrdného Otce Tvořitele.

evolving Hebrew worship were further perfected.

96:4.5 (1057.1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his somewhat advanced ceremonial worship and in keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. "The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly." In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was "mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful."

96:4.6 (1057.2) Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a "jealous God." But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the "God of the spirits of all flesh," and when he said, "The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms." Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he "will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers."

96:4.7 (1057.3) Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the "God of truth and without iniquity, just and right in all his ways." And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man's image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man's conduct.

96:4.8 (1057.4) Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

96:4.9 (1057.5) The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders to the high level of development depicted in the Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful

Creator Father.

5. UČENÍ MOJŽÍŠE

Mojžíš představoval výjimečnou kombinaci vojenského vůdce, společenského organizátora a náboženského učitele. Byl nejvýznamnějším světovým učitelem a vůdcem v době mezi Machiventou a Ježíšem. Mojžíš se pokusil provést v Izraeli mnoho reforem, o kterých neexistuje žádný záznam. Během jednoho lidského života vyvedl mnohоязыčný dav tak zvaných Hebrejců z otroctví a necivilizovaného toulání a současně položil základ pro následné zrození národa a zachránění rasy.

O rozsáhlé činnosti Mojžíše je toho tak málo zapsáno, protože v době hromadného odchodu neměli Hebrejci ještě písmo. Záznamy o době a činech Mojžíše byly získány z tradic, existujících až více než tisíc let po smrti tohoto velkého vůdce.

Mnohé pokroky, kterých Mojžíš dosáhl a které převyšovaly náboženství Egyptanů a sousedních levantských kmenů, byly zásluhou tradic z období Melkisedeka. Bez učení Machiventy, předaného Abrahamovi a jeho vrstevníkům, by Hebrejci vyšli z Egypta v beznadějně temnotě. Mojžíš a jeho tchán Jethro sesbírali zbytky tradic z doby Melkisedeka a tato učení, spojená u učením Egyptanů, vedla Mojžíše k vytvoření zdokonaleného náboženství a obřadů Izraelitů. Mojžíš byl organizátor; vybral to nejlepší z náboženství a mravů Egypta a Palestiny a spojením těchto obyčejů s tradicemi učení Melkisedeka vytvořil hebrejský systém náboženských obřadů.

Mojžíš věřil v Prozřetelnost; on se doslova nakazil egyptským učením o nadpřirozeném řízení Nilu a jiných přírodních živlů. Mojžíš měl vznešenou představu o Bohu, ale byl naprosto upřímný, když učil Hebrejce, že když budou poslušni Bohu, tak „On vás bude milovat, žehnat vám a rozmnožovat vás. On rozmnoží plody vašeho lůna a plody vaší země—obilí, víno, olej a vaše stáda. Bude se vám dařit lépe než jiným národům a Hospodin, váš Bůh, vás zbaví všech nemocí a nesešle na vás žádnou ze zlých chorob Egypta“. Mojžíš také řekl: Vzpomeňte si na Hospodina, vašeho Boha, protože on je ten, kdo vám dává sílu zbohatnout“. „Budete půjčovat mnoha národům, ale vy si půjčovat nebudete. Budete vládnout mnoha národům, ale ony nebudou vládnout vám“.

Ale byl to žalostný pohled vidět jak Mojžíšova

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:5.1 (1057.6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious teacher. He was the most important individual world teacher and leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:5.2 (1057.7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:5.3 (1058.1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

96:5.4 (1058.2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, "He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you." He even said: "Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth." "You shall lend to many nations, but you shall not borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you."

96:5.5 (1058.3) But it was truly pitiful to watch this

ušlechtilá mysl se snaží přizpůsobit vznešenou koncepci El Elyona, Nejsvrchovanějšího, chápání zaostalých a negramotných Hebrejců. Na své shromážděné vůdce hřimal: „Hospodin, váš Bůh, je jediný Bůh; a žádný jiný bůh není“; zatímco zmatenému davu hlásal: „Kdo se podobá vašemu Bohu mezi všemi bohy?“ Mojžíš zaujal odvážný a částečně úspěšný postoj proti fetišům a modlářství když prohlásil: „V ten den, kdy váš Bůh k vám hovořil z hory Choréb uprostřed ohně, jste neviděli žádný jeho obraz“. Také zakázal vytváření jakýchkoliv symbolů.

Mojžíš se bál prohlásit milosrdenství Jahveho a upřednostňoval vnášet mezi svůj lid strach před Boží spravedlností. Říkal: „Hospodin, váš Bůh, je Bohem Bohů a Hospodin Hospodinů, velký Bůh, mocný a hrozný Bůh, v jehož očích jsou si všichni rovni“. Aby získal kontrolu nad divokými klan, prohlásil: „Váš Bůh zabíjí, když mu nejste poslušní; on léčí a dává život, když jste mu poslušní“. Ale Mojžíš tyto kmeny učil, že se stanou vyvoleným národem Boha pouze pod podmínkou, že dodržují všechna jeho přikázání a řídí se všemi jeho zákony“.

V těch dávných dobách se Hebrejci neučili o milosrdenství Boha. Oni znali Boha jako „Všemocného; Hospodina války, Boha bojů, slavného svoji silou a který pobíjí své nepřátele na kusy“. „Hospodin, váš Bůh, je s vámi ve vašem táboře, aby vás spasil“. Izraelité věřili, že jejich Bůh je miluje, ale který také „zatvrdil srdce faraóna“ a „zaklel jejich nepřátele“.

Ačkoliv Mojžíš předal dětem Izraele matné představy o univerzálním a dobročinném Božstvu, v celku, v jejich každodenním vnímání Jahveho se Bůh jen velmi málo lišil od kmenových bohů okolních národů. Jejich představa o Bohu byla primitivní, surová a antropomorfní. Po Mojžíšově smrti se tyto beduínské kmeny rychle vrátily zpět k polobarbarským ideám o svých starých bozích hory Choréb a pouště. Rozšířená a vznešenější vize Boha, kterou občas prezentoval Mojžíš svým vůdcům, se zanedlouho ztratila ze zřetele a většina národa se vrátila k uctívání svých fetišistických zlatých telat—symbol Jahveho u palestinských pastevců.

V době, kdy Mojžíš předal vedení Hebrejců Jóšuoovi, seskupil dohromady tisíce příbuzných potomků Abrahama, Náchora, Lota a dalších příbuzenských kmenů a sjednotil je do soběstačného a částečně samosprávného národa kočovných válečníků.

great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, “The Lord your God is one God; there is none beside him”; while to the mixed multitude he declared, “Who is like your God among all the gods?” Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, “You saw no similitude on the day that your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire.” He also forbade the making of images of any sort.

96:5.6 (1058.4) Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: “The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and terrible God, who regards not man.” Again he sought to control the turbulent clans when he declared that “your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him.” But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they “kept all his commandments and obeyed all his statutes.”

96:5.7 (1058.5) Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as “the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies.” “The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you.” The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also “hardened Pharaoh’s heart” and “cursed their enemies.”

96:5.8 (1058.6) While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view, while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman’s symbol of Yahweh.

96:5.9 (1059.1) When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation of pastoral warriors.

6. KONCEPCE BOHA PO MOJŽÍŠOVĚ SMRTI

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES’

DEATH

Po smrti Mojžíše jeho vznešená koncepce o Jahvem velmi rychle upadala. Jóšua a vůdcové Izraele i nadále zachovávali Mojžíšovy tradice všemoudrého, dobročinného a všemocného Boha, ale obyčejní lidé se rychle vrátili ke starší pouštní ideji o Jahvem. A tento návrat k primitivní koncepci Božstva pokračoval vzrůstající měrou během následujícího vládnutí různých kmenových šejků, tak zvaných Soudců.

Období výjimečné osobnosti Mojžíše udržovalo v srdcích jeho následovníků naději na stále se zvětšující koncepci Boha, ale když dorazili do úrodných oblastí Palestiny, rychle se vyvinuli z kočovných pastevců do usazených a poněkud usedlých zemědělců. A tato evoluce životních praktik a změna náboženského postoje si vyžadovaly více či méně celkovou změnu v charakteru jejich vnímání podstaty svého Boha, Jahveho. V průběhu začínající přeměny nelitostného, hrubého, přísného a hřímajícího pouštního boha hory Sinaj do pozdější koncepce Boha lásky, spravedlnosti a soucitu, Hebrejci téměř úplně zapomněli na vznešené učení Mojžíše. Oni málem přišli o celou koncepci monoteizmu; málem přišli o svoji příležitost stát se národem, který bude sloužit jako důležitý článek v duchovní evoluci Urantie, a tím společenstvím lidí, které zachová Melchizedekovo učení o jediném Bohu až do doby inkarnace poskytnutého Syna tohoto Otce všemohoucího.

Nesmírná snaha Jóšui udržet představu Jahveho v myslích svých soukmenovců byla příčinou jeho prohlášení: „Já budu s vámi, tak jako jsem byl s Mojžíšem; já vás nezklamou a neopustím vás“. Jóšua přišel na to, že je nutné kázat svému malověřnému národu přísné evangelium, národu, který až příliš ochotně uvěří svému starému a místnímu náboženství, ale neochotně postoupí kupředu v náboženství víry a spravedlnosti. Základem učení Jóšui byla slova: „Jahve je svatý Bůh; on je ostražitý Bůh; on vám neodpustí vaše provinění a vaše hříchy“. Nejvyšší představa této doby zobrazovala Jahveho jako „Boha síly, soudu a spravedlnosti“.

Ale i v této temné době se čas od času objevil osamělý učitel, hlásající Mojžíšovu koncepci božskosti: „Vy, děti zla, nemůžete sloužit Bohu, protože on je svatý Bůh“. „Může smrtelný člověk být spravedlivější Boha? Může člověk být čistější svého Tvůrce?“ Můžete nalézt Boha? Můžete v dokonalosti dosáhnout Všemohoucího? Zřete, Bůh je veliký a my ho neznáme. Dotýkáním se Všemohoucího ho nalézt nemůžeme“.

96:6.1 (1059.2) Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

96:6.2 (1059.3) The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the Hebrews almost lost sight of Moses' lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

96:6.3 (1059.4) Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: "As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you nor forsake you." Joshua found it necessary to preach a stern gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua's teaching became: "Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins." The highest concept of this age pictured Yahweh as a "God of power, judgment, and justice."

96:6.4 (1059.5) But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: "You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God." "Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?" "Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great and we know him not. Touching the Almighty, we cannot find him out."

7. ŽALMY A KNIHA JÓB

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

Pod vedením svých šejků a kněží si Hebrejci pomalu upevňovali svoji pozici v Palestině. Ale brzy se vrátili zpět k zaostalým vírům pouště a převzali od Kenaanců méně progresivní náboženské praktiky. Stal se z nich modlářský a nemravný dav a jejich idea Božstva upadla hluboko pod egyptské a mezopotamské koncepce Boha, které byly udržovány několikerými přežívajícími šálemskými skupinami a které jsou popsány v Žalmech v takzvané Knize Jób.

Žalmy jsou dílem dvaceti a více autorů; mnohé z nich byly napsány egyptskými a mezopotamskými učiteli. V těch dobách, kdy Levanta uctívala přírodní bohy, tam byl stále ještě značný počet těch, kdo věřil v nadvládu El Elyona, Nejsvrchovanějšího.

Žádná jiná sbírka náboženských spisů nevyjadřuje takovou bohatost nadšení a inspirujících idejí o Bohu jako Kniha Žalmů. A bylo by velmi prospěšné, kdyby při pročítání této nádherné sbírky ctihodné literatury se jeden zamyslel nad zdrojem a chronologií každého jednotlivého chvalozpěvu velebení a uctívání a vzal v úvahu, že žádná jiná samostatná sbírka nepokrývá takové velké časové rozmezí. Tato Kniha Žalmů je záznamem rozdílných koncepcí Boha, uctíváných věřícími šálemského náboženství po celé Levantě a zahrnující úplné období od Amenemopa po Izajáše. V Žalmech je Bůh vylíčen ve všech fázích vnímání, od primitivní ideje kmenového božstva po nesmírně rozšířený ideál pozdějších Hebrejců, ve kterém je Jahve zobrazen jako milující vládce a soucitný Otec.

A z tohoto pohledu tato skupina Žalmů představuje nejcennější a nejprospěšnější kolekci zbožných pocitů, jaká kdy byla sestavena člověkem v době před dvacátým stoletím. Zbožňující duch této sbírky chvalozpěvů převyšuje všechny ostatní duchovní knihy světa.

Různorodé zobrazení Božstva v Knize Jób je prací více než dvaceti mezopotamských náboženských učitelů po dobu téměř tři sta let. A když čtete vznešenou koncepci božskosti, která je k nalezení v této sbírce mezopotamských vír, poznáte, že v době duchovního úpadku Palestiny byla idea pravého Boha nejlépe zachována v okolí Uru a Kaldeji.

Obyvatelé Palestiny často pochopili moudrost a všeprostupnost Boha, ale málokdy jeho lásku a soucit. Jahve té doby „posílá zlé duchy, aby pokořili duše jeho nepřátel“; on přináší blahobyť svým vlastním a poslušným dětem, ale

96:7.1 (1060.1) Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

96:7.2 (1060.2) The Psalms are the work of a score or more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

96:7.3 (1060.3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

96:7.4 (1060.4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

96:7.5 (1060.5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

96:7.6 (1060.6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times “sends evil spirits to dominate the souls of his enemies”; he prospers his own and obedient

proklíná a tvrdě soudí všechny ostatní. „On překazí úmysly lstivých; chápe moudré v jejich vlastních nástrahách“.

Pouze v Uru se objevil hlas, hlásající milosrdenství Boha: „On se bude modlit k Bohu a nalezne jeho přízeň a s radostí spatří jeho tvář, protože Bůh dá člověku božské právo“. Tak se z Uru šířilo učení o spasení a božská blahovůle skrze víru. „On je milosrdný ke kajícímu a říká: „Spas ho od smrti, protože já jsem našel, jak splatit jeho hříchy“. Jestli někdo řekne: „Zhřešil jsem a překroutil pravdu, ale neměl jsem z toho žádný užitek“, Bůh spasí jeho duši a on uvidí světlo“. Ani jednou od časů Melkisedeka neslyšel svět Levanty takové zvučné a jásající sdělení o spasení člověka, jakým bylo toto pozoruhodné učení Eliha—proroka z Ur a kněze šálemských věřících, představujících však pouze jen to, co zůstalo po tehdejší kolonii Melkisedeka v Mezopotámii.

A tak zbytky šálemských misionářů Mezopotámie udržovaly světlo pravdy během období rozpadu hebrejských národů až do doby objevení se prvního z dlouhé řady učitelů Izraele, kteří se nikdy nezastavili v budování koncepce za koncepcí, dokud nedosáhli uskutečnění ideálu Vesmírného Otce-Tvořitele všeho—vrcholu evoluce koncepce o Jahvem.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

children, while he curses and visits dire judgments upon all others. “He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit.”

96:7.7 (1060.7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: “He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine righteousness.” Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: “He is gracious to the repentant and says, ‘Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.’ If any say, ‘I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,’ God will deliver his soul from going into the pit, and he shall see the light.” Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

96:7.9 (1061.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 97. Vývoj představ o Bohu mezi Hebrejci

⇨ 096

Kniha Urantia

098 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 97 VÝVOJ PŘEDSTAV O BOHU MEZI HEBREJCI

Sekce

Úvod

1. Samuel—první z hebrejských proroků
2. Eliáš a Eliša
3. Jahve a Baal
4. Ámos a Ozeáš
5. První Izajáš
6. Neohrožený Jeremjáš
7. Druhý Izajáš
8. Náboženská a světská historie
9. Hebrejská historie
10. Hebrejské náboženství

Úvod

DUCHOVNÍ vůdcové hebrejců udělali něco, co se před nimi jiným nepodařilo dosáhnout—oni zbavili svého Boha lidských vlastností, aniž by ho přeměnili do abstraktního Božstva, pochopitelného pouze filozofy. Také obyčejní lidé byli schopni vážiti si vyspělou koncepci o Jahve jako o Otci, když ne jednotlivce, tak alespoň celého národa.

Představa o osobnosti Boha, jasně vyložena v šálemském učení v době Melkisedeka, byla v čase útěku z Egypta nejasná a mlhavá a jen postupně se vyvíjela v hebrejském myšlení z generace na generaci v reakci na učení duchovních vůdců. Vnímání osobnosti Jahve bylo mnohem souvislejší ve své progresivní evoluci, než tomu bylo u mnoha jiných vlastností Božstva. Od Mojžíše k Malachiášovi proběhl v myšlení Hebrejců téměř nepřerušovaný růst tvoření představy o osobnosti Boha a tato koncepce byla nakonec povýšena a vylepšena učením Ježíše o

PAPER 97 EVOLUTION OF THE GOD CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

INTRODUCTION

97:0.1 (1062.1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:0.2 (1062.2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes. From Moses to Malachi there occurred an almost unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was

nebeském Otci.

1. SAMUEL—PRVNÍ Z HEBREJSKÝCH PROROKŮ

Nepřátelský nátlak sousedních palestinských národů brzy naučil hebrejské šejky tomu, že nebudou mít naději na přežití, pokud nesjednotí své jednotlivé kmeny pod centralizované vedení. A toto centralizované administrativní řízení poskytlo větší možnost pro působení Samuela jako učitele a reformátora.

Samuel vzešel z dlouhé řady šálemských učitelů, kteří vytrvali v udržování pravd Melkisedeka jako součást svého náboženství. Tento učitel byl charismatickým a odhodlaným člověkem. Pouze jeho velké zanícení ve spojení s jeho mimořádným odhodláním mu umožnily odolat téměř všeobecnému odporu, se kterým se setkal, když začal obracet Izrael zpět k uctívání nejvyššího Jahve Mojžíšovy doby. Ale i tak se mu to podařilo jen částečně; k uctívání vyšší koncepce získal Jahve nazpět pouze inteligentnější polovinu Hebrejců; druhá polovina pokračovala v uctívání kmenových bohů své země a držela se primitivnější koncepce o Jahvem.

Samuel byl hrubým typem člověka, praktickým reformátorem, který dokázal se svými druhy za jediný den zničit dvě desítky svatyní Baaly. Progres, kterého dosáhl, byl dílem čiré síly a donucení; kázal málo, učil málo, ale jednal. Jeden den zesměšňoval kněze Baalu, příští den rozsekal na kusy zajatého krále. On oddaně věřil v jediného Boha a měl o tomto jediném Bohu jasnou představu jako o stvořiteli nebes a země. „Piliře země jsou Hospodinovy a on na nich upevnil svět“.

Ale největším přínosem Samuela pro rozvoj koncepce Božstva bylo jeho přesvědčivé prohlášení o tom, že Jahve je stálý, navždy zůstává stejným ztělesněním neomylné dokonalosti a božskosti. V těch dobách byl Jahve vnímán jako vrtošivý Bůh s podezřívými sklony, vždy litující, že udělal to či ono; ale nyní, poprvé od útěku Hebrejců z Egypta, uslyšeli tato překvapivá slova: „Opора Izraele nebude lhát, ani se kát, protože on není člověk, který by se měl kát“. Byla prohlášena stabilita ve vztazích s Božskostí. Samuel znovu zdůraznil Melkisedekovu úmluvu s Abrahamem a prohlásil, že Hospodin Bůh Izraele je zdrojem pravdy, stability a stálosti. Hebrejci vždy pohlíželi na svého Boha jako na člověka, nadčlověka, vznešeného ducha neznámého původu; ale nyní uslyšeli o tom, že dřívější duch

eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

97:1.1 (1062:3) Hostile pressure of the surrounding peoples in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97:1.2 (1062:4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97:1.3 (1062:5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: "The pillars of the earth are the Lord's, and he has set the world upon them."

97:1.4 (1063:1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless*, forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, "The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent." Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a

hory Choréb povýšil do postavení stálého Boha s tvůrčí dokonalostí. Samuel pomáhal vyvíjející se koncepci o Bohu vystoupit nad proměnlivý stav lidských myslí a nestálou smrtelnou existenci. Pod vlivem jeho učení Bůh Hebrejců začínal svůj vzestup od ideje kmenových bohů k ideálu všemocného a stálého Tvořitele a Dohlázeatele nad vším tvořením.

A on opět učil o upřímnosti Boha, o jeho spolehlivosti při dodržení smlouvy. Samuel řekl: „Hospodin neopustí svůj národ“. „On s námi uzavřel věčnou smlouvu, trvalou a neměnnou“. A tak se po celé Palestině ozýval hlas, vyzývající k návratu k uctívání nejvyššího Jahve. Tento stále energický učitel prohlásil: Jsi veliký Hospodine, Bože, protože není nikoho tobě rovného a není žádný jiný Bůh kromě tebe“.

Předtím Hebrejci pohlíželi na přízeň Jahveho hlavně z pohledu materiálního blahobytu. Byl to ohromný šok pro Izrael a téměř stál Samuela život, když se odvážil prohlásit: „Hospodin obohacuje i ožebračuje; on poníží i povyšuje. On pozvedá chudé z prachu a vyzdvihuje žebráky mezi prince, aby zdělili trůn slávy“. Od časů Mojžíše nebyly proneseny k těm prostým a méně šťastnějším takové utěšující sliby a tisíce zoufalých chudáků dostalo naděje, že budou moci zlepšit svoje duchovní postavení.

Ale Samuel nepokročil příliš daleko za koncepci kmenového boha. On proklamoval Jahveho, který stvořil všechny lidi, ale v prvé řadě se zabýval Hebrejci, svým vyvoleným národem. Ale i přesto, tak jako za doby Mojžíše, byla opět představa o Bohu zobrazena jako Božstvo, které je svaté a spravedlivé. „Není nikdo svatý, jako Hospodin. Kdo se může srovnávat s tímto svatým Hospodinem Bohem?“

S uplynulými roky zestárlý šedovlasý vůdce pokročil ve vnímání Boha, protože prohlásil: „Hospodin je Bohem vědění a on hodnotí činy. Hospodin bude soudit všechny konce světa, projevovat soucit k soucitným a ke spravedlivému člověku on bude také spravedlivý“. Tady už jsou vidět záblesky milosrdenství, ačkoliv jsou omezeny pro ty, kteří jsou milosrdní. Později zašel ještě dále, když v době nepřízně osudu vyzýval svůj národ: „Odevzdejme se do rukou Hospodina, protože jeho milosrdenství je veliké“. „Pro Hospodina není žádnou překážkou spasit mnohé či několik“.

A tento postupný rozvoj představy o charakteru Jahveho pokračoval za přispění Samuelových nástupců. Oni se snažili představit

superman, an exalted spirit of unknown origin; but now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men's minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and Supervisor of all creation.

97.1.5 (1063.2) And he preached anew the story of God's sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: "The Lord will not forsake his people." "He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure." And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, "You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you."

97.1.6 (1063.3) Theretofore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: "The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory." Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

97.1.7 (1063.4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. "There is none as holy as the Lord. Who can be compared to this holy Lord God?"

97.1.8 (1063.5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: "The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright." Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: "Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great." "There is no restraint upon the Lord to save many or few."

97.1.9 (1063.6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued under the ministry of Samuel's successors. They

Jahveho jako Boha dodržujícího smlouvu, ale stěží udržovali tempo, nasazené Samuelem; nedokázali rozvinout ideu o Božím milosrdenstvím, tak jak ji vnímal před nimi Samuel. Nastal pomalý posun zpět k uznání jiných bohů, bez ohledu na tvrzení, že Jahve je nade všemi. „Království náleží tobě Ó Hospodine a ty jsi nejvyšší představený všech“.

Základní myšlenkou této éry byla boží moc; proroci této epochy kázali náboženství, určené na podporu krále na hebrejském trůnu. „Tobě, Ó Hospodine, přináležejí síla a moc a sláva a vítězství a majestátnost. Ve tvých rukou je pravomoc a síla a všechny můžeš udělat velkými a silnými“. Takový byl stav představy o Bohu v době Samuela a jeho bezprostředních nástupců.

2. ELIJÁŠ A ELÍŠA

V desátém století před Kristem se hebrejský národ rozdělil na dvě království. V obou těchto politických částech usilovalo mnoho učitelů pravdy o zastavení zpátečnického proudu duchovního úpadku, který nastal a zhoubně pokračoval po válce, která národ rozdělila. Ale tyto snahy rozvinout hebrejské náboženství nebyly úspěšné, dokud nezačal se svým učením odhodlaný a nebojácny bojovník za spravedlnost—Elijáš. Elijáš obnovil v severním království představu o Bohu, která se podobala té za doby Samuela. Elijáš měl málo příležitostí představit progresivní koncepci Boha; byl velmi zaměstnán, stejně jako předtím Samuel, ničením oltářů Baaly a demolováním idolů falešných bohů. A on uskutečňoval své reformy navzdory odporu modlářského panovníka; jeho úkol byl gigantičtější a obtížnější, než kterému čelil Samuel.

Když byl Elijáš odvolán, jeho věrný druh Elíša převzal jeho práci a s neocenitelnou pomocí málo známého Mikajáše udržoval světlo pravdy při životě v Palestině.

Ale toto nebyla doba progresu v představě o Božstvu. Hebreji ještě nepostoupili ani k ideálu Mojžíše. Éra Elijáše a Elíši skončila tím, že lepší třídy se vrátily k uctívání nejvyššího Jahveho a byly svědkem obnovení ideje Univerzálního Tvořitele přibližně do takového stavu, ve kterém ji zanechal Samuel.

3. JAHVE A BAAL

Dlouhotrvající spor mezi věřícími v Jahveho a

attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. “Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all.”

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. “Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all.” And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micaiah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. YAHWEH AND BAAL

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy

stoupenci Baaly byl spíše sociálně-ekonomickým střetem ideologií, než rozdílností v náboženských vírách.

Obyvatelé Palestiny měli rozdílné postoje ve vztahu k soukromému vlastnictví půdy. Jižní čili potulné kmeny (Jahvejité) se dívaly na půdu jako na nezadatelnou—jako dar Božstva klanu. Oni tvrdili, že půda se nemůže prodávat, ani zastavovat. „Jahve řekl: Země se nemůže prodávat, protože země náleží mně“.

Severní a usazenější Kenaanci (Baalité) volně kupovali, prodávali a zastavovali svoji půdu. Slova Baal znamenají vlastníka. Kult Baala byl založen na dvou hlavních doktrínách: První dovozovala výměnu majetku, smluv a úmluv—právo koupit a prodat půdu. Druhá vycházela z předpokladu, že Baal sešle déšť—byl bohem úrodnosti půdy. Dobrá úroda závisela na blahovůli Baaly. Tento kult se zajímal převážně o půdu, její vlastnictví a její úrodnost.

Všeobecně vzato, následovníci Baaly vlastnili domy, půdu a otroky. Byli to aristokratičtí vlastníci půdy a žili ve městech. Každý Baal měl svatyni, kněžstvo a „svaté ženy“—rituální prostitutky.

Z těchto základních rozdílných vztahů k půdě se vyvinuly krutě nepřátelské sociální, ekonomické, morální a náboženské postoje mezi Kenaanci a Hebreji. Tento sociálně-ekonomický spor se stal výslovně náboženským konfliktem až za časů Elijáše. S příchodem tohoto agresivního proroka se tento sporný bod řešil v mnohem napjatějších náboženských rovinách—Jahve versus Baal—a skončil triumfem Jahveho a následným posunem k monoteizmu.

Elijáš přesunul spor Jahve-Baal od rozepře o půdě k náboženskému aspektu hebrejských a kenaanských ideologií. Když Achab úkladně zabil Nabóta a jeho rodinu, aby se zmocnil jejich půdy, Elijáš napadl morální aspekt starých zákonů o půdě a zahájil svoje útočné tažení proti Baalitům. Byl to také boj venkovanů proti nadvládě měst. Přeměna Jahveho v Elohima se odehrála hlavně za Elijáše. Tento prorok začal jako pozemkový reformátor a skončil tím, že povzněl Božstvo. Baalů bylo mnoho, Jahve byl jeden—monoteizmus zvítězil nad polyteizmem.

4. ÁMOS A OZEÁŠ

Velký krok v přeměně kmenového boha—Jahveho raných Hebrejců, kteří mu po tak dlouhou dobu přinášeli oběti a uctívali ho obřady—k

between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. “Yahweh spoke, saying, ‘The land shall not be sold, for the land is mine.’”

97:3.3 (1064.7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land*, its ownership and fertility.

97:3.4 (1065.1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the “holy women,” the ritual prostitutes.

97:3.5 (1065.2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more strictly religious lines — Yahweh vs. Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

97:3.6 (1065.3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. AMOS AND HOSEA

97:4.1 (1065.4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish

Bohu, trestajícího zločin a nemravnost také i u svého vlastního národa, udělal Ámos, který pocházel z jižní pahorkatiny a pranýřoval zločinnost, opilství, tyranii a nemorálnost severních kmenů. Od dob Mojžíše nebyly v Palestině nikdy takové pronikavé pravdy prohlášeny.

Ámos nebyl pouhým obnovitelem a reformátorem; on odhalil nové představy o Božstvu. On o Bohu hlásal mnohé z toho, co kázali jeho předchůdci a odvážně napadl víru v Božskou Bytost, která tolerovala hřích ve svém takzvaném vyvoleném národě. Poprvé od časů Melkisedeka člověk uslyšel veřejné odsouzení dvojitého metru národní spravedlnosti a morálky. Poprvé ve své historii Hebrejci uslyšeli, že jejich vlastní Bůh—Jahve—nebude již dále tolerovat zločinné jednání a hřích v jejich životech, tak jak to dělá u všech ostatních národů. Ámos vytvořil obraz přísného a spravedlivého Boha Samuela a Elijáše, ale také viděl Boha, který nedělal rozdíly mezi Hebrejci a jakýmkoliv jiným národem, když se jednalo o potrestání prohřešení. To byl přímý útok na egoistickou doktrínu „vyvoleného národa“ a mnoho Hebrejců té doby to tvrdě odmítalo.

Ámos řekl: „Hledejte toho, kdo zformoval hory a stvořil vítr, kdo vytvořil sedm hvězd a Orion, kdo mění stín smrti v jasné ráno a den dělá temným jako noc“. A při odsuzování svých polonáboženských, prospěchářských a někdy nemorálních druhů se snažil vyobrazit neúprosnou spravedlnost neměnného Jahveho, když řekl o zločincích: „I když si kopou cestu do pekla, já je odtamtud dostanu; i když stoupají k nebesům, já je odtamtud srazím“. „A i když padnou do zajetí svých nepřátel, pak zaměřím meč spravedlnosti a on je zahubí“. Ámos ještě více vyděsil své posluchače, ukazující na ně svým kárajícím a obviňujícím prstem, když prohlásil ve jménu Jahveho: „Já nikdy nezapomenu nic z toho, co jste udělali“. „Já rozseji domov Izraele mezi všechny národy, tak jak se prosívá pšenice sítem“.

Ámos prohlásil Jahveho „Bohem všech národů“ a varoval Izraelce, že rituál nesmí nahrazovat poctivost. A ještě předtím, než byl tento statečný učitel ukamenován k smrti, rozšířil dostatek kvasinek pravdy, aby zachránil učení o nejvyšším Jahvem; zabezpečil další pokračování evoluce Melkisedekova sdělení.

Ozeáš přišel po Ámosovi a po jeho učení o univerzálním Bohu spravedlnosti se vzkříšením Mojžíšovy koncepce Boha lásky. Ozeáš kázal odpuštění skrze kajicnost a ne přinášením obětí. Hlásal evangelium láskyplné péče a božského

crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the “chosen people,” and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: “He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night.” And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: “Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down.” “And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them.” Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: “Surely I will never forget any of your works.” “And I will sift the house of Israel among all nations as wheat is sifted in a sieve.”

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the “God of all nations” and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-

milosrdenství, říkajíc: „Já se navždy s vámi zasnoubím; ano, já se s vámi zasnoubím v pravdě a spravedlnosti, v lásce a milosrdenství. Já se také s vámi zasnoubím ve věrnosti“. Budu je milovat upřímně, protože se na ně nehněvám“.

Ozeáš byl svědomitým pokračovatelem morálních varování Ámose, říkajíc o Bohu: „Jsem žádostiv je kárat“. Ale Izraelité považovali za kruté zacházení, hraničící s velezradou, když řekl: „Já řeknu těm, kteří nebyli mým lidem, že „jsou mým lidem“ a oni řeknou „ty jsi náš Bůh“. On pokračoval v kázání kajcnosti a odpuštění, říkajíc: „Já vyléčím jejich špatnosti; budu je milovat upřímně, protože se na ně nehněvám“. Ozeáš hlásal nepřetržitě naději a odpuštění. Základem jeho poselství vždy bylo: „Já budu milosrdný k mému lidu. Oni nebudou znát jiného Boha, pouze mne, protože není žádný jiný spasitel, kromě mne“.

Ámos podnítl nacionální vědomí Hebrejců k poznání toho, že Jahve jim neodpustí jejich zločiny a hříchy, poněvadž jsou domněle vyvoleným národem, zatímco Ozeáš rozezvučel první tóny pozdějších milosrdných akordů božského soucitu a láskyplné péče, které byly tak nádherně zpívány Izajášem a jeho druhy.

5. PRVNÍ IZAJÁŠ

To byla doba, kdy někteří kázali o krutém potrestání za osobní hříchy a národnostní zločiny u severních klanů, zatímco jiní předpovídali živelné pohromy jako odplatu za přečiny jižního království. Bylo to právě bezprostředně po probuzení vědomí a svědomí hebrejských národů, kdy se objevil první Izajáš.

Izajáš pokračoval v kázání o věčné podstatě Boha, jeho nekonečné moudrosti a jeho věčné dokonalé spolehlivosti. On představil Boha Izraele slovy: „Já udělám soudnost mírou a spravedlnost váhami“. Hospodin vás zbaví vašeho soužení a vašeho strachu a tvrdého otročení, ve kterém jste sloužili“. „A za vámi uslyší vaše uši hlas, říkající „toto je ta cesta, jděte po ní“. „Zřete, Bůh je moje spása; budu mu věřit a nebudu se ho bát, protože Hospodin je moje síla a moje píseň“. „Přijďte a já rozsoudím, říká Bůh. I když vaše hříchy budou jako červeň, zbělají jako sníh, i když budou rudé jako karmín, zbělají jako vlna“.

Hovoříc k Hebrejcům, kteří byli posedlí strachem a duševně hladoví, tento prorok řekl: „Povstaňte a svítejte, protože přišlo vaše světlo a sláva Hospodina se vznesla nad vámi“. „Duch

kindness and divine mercy, saying: “I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness.” “I will love them freely, for my anger is turned away.”

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, “It is my desire that I chastise them.” But the Israelites regarded it as cruelty bordering on treason when he said: “I will say to those who were not my people, ‘you are my people’; and they will say, ‘you are our God.’” He continued to preach repentance and forgiveness, saying, “I will heal their backsliding; I will love them freely, for my anger is turned away.” Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: “I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me.”

97:4.7 (1066.4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. THE FIRST ISAIAH

97:5.1 (1066.5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

97:5.2 (1066.6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: “Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet.” “The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve.” “And your ears shall hear a word behind you, saying, ‘this is the way, walk in it.’” “Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song.” “‘Come now and let us reason together,’ says the Lord, ‘though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like the crimson, they shall be as wool.’”

97:5.3 (1066.7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: “Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you.” “The spirit of the Lord is

Hospodina je při mně, protože Hospodin mne posvětil kázáním dobrých zvěstí pokorným; poslal mne spojit zoufalé, prohlásit svobodu zajatých a osvobodit ty, kteří jsou spoutáni“. „Budu se nadmíru radovat z Hospodina, moje duše bude veselá z mého Boha, protože on mně oblékl do šatů spasení a přikryl mne svým rouchem spravedlnosti“. „Ve všech jejích souženích se soužil s nimi a anděl jeho přítomnosti je spasil“. Svoji láskou a svým milosrdenstvím je vykoupil“.

Po tomto Izajášovi přišli Micheáš a Abdijáš, kteří stvrdili a zkrášlili jeho evangelium uspokojující duši. A tyto dva stateční poslové neohroženě pranýřovali kněžské rituály Hebrejců a nebojácně napadli celý systém obětování.

Micheáš odsoudil „vládce, kteří soudí za úplatek a kněze, kteří učí za mzdu a proroky, kteří věští za peníze“. On učil o tom, že přijde den osvobození od pověr a kněžských intrik a říkal: „každý člověk bude sedět pod svojí vlastní révou a nikoho se nebude bát, protože všichni lidé, každý člověk, bude žít v souladu se svým vnímáním Boha“.

Podstata poselství Micheáše zůstávala stále stejná: „Předstoupím před Boha se spálenou obětí? Spokojí se Hospodin s tisíci berany, nebo s deseti tisíci řekami oleje? Mám obětovat svého prvorozeného za své přestupky, plod mého těla za hříchy mé duše? On mně ukázal, ó člověče, co je správné; a to, co od tebe Hospodin požaduje, je konat spravedlivě, milovat soucit a nechat se pokorně vést tvým Bohem“. Byla to významná epocha; byly to opravdu vzrušující časy, kdy před více než dvěma a půl tisíciletími smrtelný člověk uslyšel a některý i uvěřil takovým osvobozujícím poselstvím. A kdyby nebylo houževnatého odporu kněží, tyto učitelé by zrušili celý krvavý obřad hebrejského náboženského rituálu.

6. NEOHROŽENÝ JEREMJÁŠ

Zatímco několik učitelů pokračovalo ve vykládání evangelia Izajáše, byl to Jeremjáš, na němž zůstalo, aby udělal následující odvážný krok pro zmezinárodnění Jahveho, Boha Hebrejců.

Jeremjáš neohroženě prohlásil, že Jahve není na straně Hebrejců v jejich vojenských bojích s jinými národy. Tvrdil, že Jahve je Bohem celé země, všech národů a všech lidí. Učení Jeremjáše bylo hřebenem sílící vlny zmezinárodnění Boha Izraele; jednou a provždy tento nebojácný prorok prohlásil, že Jahve je Bohem všech národů a že není žádný Osiris pro Egyptany, Bél pro Babyloňany, Aščúr pro

upon me because he has anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound.“ “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness.“ “In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his pity he redeemed them.“

97:5.4 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

97:5.5 (1067.2) Micah denounced “the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money.” He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: “But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God.”

97:5.6 (1067.3) Ever the burden of Micah's message was: “Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God.” And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millenniums ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. JEREMIAH THE FEARLESS

97:6.1 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

97:6.2 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah's teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was

Asyřany, či Dágon pro Filištíny. A takto se náboženství Hebrejců podílelo na renesanci monoteizmu v celém světě, která začala přibližně v této době; konečně koncepce Jahveho povýšila na úroveň Božstva s planetární a také kosmickou důstojností. Ale mnoho společníků Jeremjáše si jen těžko dokázalo představit Jahveho odděleně od hebrejského národa.

Jeremjáš také kázal o spravedlivém a milujícím Bohu, jak ho vylíčil Izajáš, prohlašujíc: „Ano, miluji vás věčnou láskou a tudíž vás s láskyplnou péčí vedu“. „Proto on nesuzuje svévolně lidské syny“.

Tento neohrožený prorok řekl: „Spravedlivý je náš Hospodin, velkomyslný rádce a mocný ve svých činech. On vidí všechno, co lidé dělají a každému dá v souladu s jeho cestou a podle zásluh“. Ale bylo to považováno za rouhačskou zradu, když při obléhání Jeruzaléma řekl: „A nyní dávám tyto země do rukou Nebukadnezara, krále Babylonu, mého služebníka“. A když pak Jeremjáš obhajoval kapitulaci města, kněží a občanští vládcové ho uvrhli do bahnité jámy temného žaláře.

7. DRUHÝ IZAJÁŠ

Zničení hebrejského národa a jeho zajetí v Mezopotámii by mohlo přinést obrovský užitek pro jejich rozvíjející se teologii, kdyby nebylo zarytého jednání jejich kněží. Jejich národ byl poražen armádami Babylonu a jejich nacionalistický Jahve utrpěl v důsledku mezinárodních kázání duchovních vůdců. A právě rozmrzelost nad ztrátou svého národního boha přivedla židovské kněze k tak rozsáhlému vymýšlení bájí a rozmnožování zázraků v událostech hebrejské historie, aby se tak pokusili vrátit Židy do role vyvoleného národa a dokonce s novou a rozšířenou idejí zmezinárodněného Boha všech národů.

Během svého zajetí Židé byli značně ovlivněni babylonskými tradicemi a legendami, i když je nutno poznamenat, že věrohodně vylepšili mravní povahu a duchovní význam kaldejských příběhů, které si osvojili, třebaže tyto legendy natrvalo překroutili, aby odrážely čest a slávu předků a historie Izraele.

Titu hebrejští kněží a písaři měli ve svých myslích jedinou ideu a tou byla obnova židovského národa, vylepšení hebrejských tradic, povznesení své rasové historie. Jestli existuje nelibost nad

no Osiris for the Egyptians, Bel for the Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance of monotheism throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: "Yes, I have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you." "For he does not afflict willingly the children of men."

97:6.4 (1067.7) Said this fearless prophet: "Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings." But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: "And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant." And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. THE SECOND ISAIAH

97:7.1 (1068.1) The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

97:7.2 (1068.2) During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they unflinchingly improved the moral tone and spiritual significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

97:7.3 (1068.3) These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their

faktem, že tito kněží vnutili své mylné ideje takové velké části západního světa, je potřeba si uvědomit, že to neudělali záměrně; oni netvrdili že jejich spisy jsou božím vnuknutím; oni neprohlašovali, že píšou svatou knihu. Oni pouze připravovali učebnici, určenou k tomu, aby posílila slábnoucí odvahu jejich druhů v zajetí. Jejich cílem rozhodně bylo pozvednout národní duch a morálku svých krajanů. Zůstalo to na pozdějších písáři, aby sestavili tyto a jiné písemnosti do příručky údajně hodnověrného učení.

Po skončení zajetí židovští kněží začali s těmito písemnostmi volně nakládat, ale v jejich působení na své zajaté druhy jim značně bránila přítomnost mladého a nezdolného proroka, Izajáše druhého, který otevřeně konvertoval k Bohu spravedlnosti, lásky, čestnosti a soucitu staršího Izajáše. Tak jako Jeremjáš, také on věřil, že Jahve se stal Bohem všech národů. Své teorie o podstatě Boha kázal takovým působivým způsobem, že získal konvertity rovným dílem z řad Židů a jejich uchvatitelů. A tento mladý prorok zanechal svá učení v písemné podobě, která se zaujatí a zatvrzelí kněží snažili v žádném směru s ním nespojovat, ačkoliv pouhá úcta k jejich kráse a ušlechtilosti vedla k jejich začlenění do spisů předchozího Izajáše. Proto spisy tohoto druhého Izajáše je možno nalézt ve stejnojmenné knize v kapitolách od čtyřiceti do padesáti pěti.

Žádný prorok, nebo náboženský učitel od Machiventy k Ježíši nedosáhl takové vysoké představy o Bohu, jakou hlásal druhý Izajáš ve dnech zajetí. To nebyl žádný malý, antropomorfický, člověkem vytvořený Bůh, o kterém tento duchovní vůdce kázal. „Pohleď, on pozvedá tyto ostrovy jako maličkosti“. „A tak, jak je nebe vyšší než země, tak jsou moje cesty vyšší než vaše a moje myšlenky vyšší než vaše myšlenky“.

Konečně Machiventa Melkisedek viděl lidské učitele představovat smrtelnému člověku opravdového Boha. Podobně jako Izajáš první i tento vůdce kázal o Bohu jako o univerzálním tvořiteli a udržovateli. „Já jsem stvořil zemi a umístil na ni člověka. Nestvořil jsem ji zbytečně; vytvořil jsem ji proto, aby byla obydlena“. Já jsem první a poslední; kromě mne není žádný jiný Bůh“. Hovoříc jménem Hospodina Boha Izraele, tento nový prorok řekl: „Nebesa mohou zmizet a země zestárnout, ale moje spravedlnost vytrvá navždy a moje spasení je na věčné věky.“ „Nebojte se, protože já jsem s vámi; neděste se, protože já jsem váš Bůh“. „Není žádný jiný Bůh kromě mne—Bůh spravedlivý a Spasitel“.

A to pro židovské zajatce bylo útěchou, tak

racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

97.7.4 (1068.4) The Jewish priesthood made liberal use of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

97.7.5 (1068.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. "Behold he takes up the isles as a very little thing." "And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts."

97.7.6 (1069.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a God of universal creation and upholding. "I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited." "I am the first and the last; there is no God beside me." Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: "The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation." "Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God." "There is no God beside me — a just God and a Savior."

97.7.7 (1069.2) And it comforted the Jewish captives,

jako pro tisíce a tisíce dalších od té doby, slyšet taková slova jako: „To říká Hospodin: „Já jsem tě stvořil a já jsem tě spasil, nazývám tě tvým jménem; jsi můj“. „Když přecházíš přes řeku, já budu s tebou, protože jsi vzácný v mých očích“. „Může žena opominout svého kojence a nemít soucit se svým synem? Ano, může, avšak já na své děti nezapomenu, protože vězte, že jsem je vryl do dlaní svých rukou; a také jsem je přikryl stínem svých rukou“. „Ať hříšník jde svojí cestou a ať nepoctivec má své myšlenky a ať se navrátí zpět k Hospodinu a ten bude k němu milosrdný, protože náš Bůh oplývá odpouštěním“.

Poslyšte znovu evangelium tohoto nového zjevení Boha Šálemu: „On nakrmí svá stáda jako pastýř; vezme ovečky do své náruče a ponese je na svých nadrech. Dá sílu slabým a těm nemohoucím daruje odolnost. Těm, kdo slouží Hospodinu, se obnoví jejich síla, dostanou křídla jako orli, oni poběží a neunaví se, půjdou a nezeslábnou“.

Tento Izajáš široce rozšířil evangelium zvětšující představy o nejvyšším Jahvem. On se Mojžíšovi vyrovnal svojí výmluvností, kterou zobrazil Hospodina, Boha Izraele jako Vesmírného Tvořitele. Jeho popisování nekonečných vlastností Vesmírného Otce bylo poetické. Nikdo nikdy nedokázal tak krásně hovořit o nebeském Otci. Podobně jako Žalmy, spisy Izajáše patří mezi nejvíce povznášející a nejpravdivější představení duchovní koncepce Boha, jaké kdy uslyšel smrtelný člověk před příchodem Michaela na Urantii. Naslouchejte jeho popisu Božstva: „Já jsem ten vysoký a ušlechtilý, který bydlí ve věčnosti“. Já jsem první i poslední a kromě mne není žádný jiný Bůh“. „A ruka Hospodina není zkrácena, aby nemohla spasit, ani jeho ucho není vytíženo, aby neslyšelo“. A neúnavné kázání tohoto laskavého, ale autoritativního proroka o božské stálosti, věrnosti Boha, se stalo novou doktrínou Židů. On prohlásil, že „Bůh nezapomíná, neopouští“.

Tento smělý učitel prohlásil, že člověk je s Bohem velmi úzce spojen, řka: „Každého, kdo je nazýván mým jménem, jsem stvořil pro svoji slávu a oni budou projevovat moji chválu. Já, já sám odpouštím jejich přechyby z mých vlastních důvodů a jejich hříchy si pamatovat nebudu“.

Poslouchejte, jak tento velký Hebrejec zničil učení o národním Bohu, když se slávou prohlásoval božskost Vesmírného Otce, o kterém řekl: „Nebesa jsou mým trůnem a země je mojí podnožkou“. A současně s tím Bůh Izajáše byl

as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: “Thus says the Lord, ‘I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.’” “When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight.” “Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget, yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands.” “Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon.”

97:7.8 (1069.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: “He shall feed his flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint.”

97:7.9 (1069.4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: “I am the high and lofty one who inhabits eternity.” “I am the first and the last, and beside me there is no other God.” “And the Lord’s hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear.” And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God’s faithfulness. He declared that “God would not forget, would not forsake.”

97:7.10 (1069.5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying: “Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins.”

97:7.11 (1069.6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, “The heavens are my throne, and the earth is my footstool.” And Isaiah’s God was

svatý, velkolepý, spravedlivý a nevysvětlitelný. Koncepce rozhněvaného, mstivého a podezřivého Jahveho pouštních beduinů téměř úplně zmizela. Nová koncepce nejvyššího univerzálního Jahveho se objevila v myslí smrtelného člověka, aby se již nikdy neztratila ze zřetele lidí. Pochopení božské spravedlnosti bylo začátkem odstraňování primitivní magie a biologického strachu. Konečně se člověk seznámil s vesmírným zákonem a řádem a s univerzálním Bohem, majícím spolehlivé a trvalé vlastnosti.

A tento kazatel nebeského Boha nikdy nepřestal hlásat, že jeto Bůh lásky. „Já žiji ve vysokém svatém místě a také s těmi, jejichž duch je kající a pokorný“. A ještě další slova útěchy říkal tento velký učitel svým současníkům: „A Hospodin vás stále povede a uspokojí vaše duše. Budete jako zalitá zahrada a jako pramen, jehož voda se nikdy neztratí. A když vtrhne nepřítel jako povodeň, duch Hospodina vytvoří obranu proti němu“. A tak opět strach ničící evangelium Melkisedeka a důvěru šířící náboženství Šálemu zářilo jasným světlem pro blaho lidstva.

Prozíravý a odvážný Izajáš účinně zatlačil do pozadí nacionalistického Jahveho svým pozoruhodným zobrazováním velkolepé a univerzální všemohoucnosti nejvyššího Jahveho, Boha lásky, vládce vesmíru a milujícího Otce všeho lidstva. Od těchto velmi důležitých dní vyšší západní koncepce Boha vždy obsahovala všeobecnou spravedlnost, boží milosrdenství a věčnou čestnost. Nádherným jazykem a s nesrovnatelnou přitažlivostí zobrazoval tento velký učitel všemocného Tvořitele jako všemilujícího Otce.

Tento prorok z období babylonského zajetí kázal svým lidem a představitelům mnoha jiných národů, naslouchajíc mu na břehu řeky v Babylonu. A tento druhý Izajáš udělal hodně pro to, aby neutralizoval množství nesprávných a rasově egoistických představ o příchodu slíbeného Mesiáše. Ale tato jeho snaha nebyla příliš úspěšná. Kdyby kněží nevěnovali veškeré své úsilí na vybudování hanebného nacionalismu, učení těchto dvou Izajášů by připravilo cestu pro uznání a přijetí slíbeného Mesiáše.

8. NÁBOŽENSKÁ A SVĚTSKÁ HISTORIE

Tradice, dívat se na zaznamenané životní zkušenosti Hebrejců jako na náboženskou historii a na události ostatního světa jako na světskou historii, je ve značné míře odpovědná za zmatek, existující v lidské mysli při interpretaci historie. A tato potíž vyvstává z toho důvodu, že neexistuje

none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

97:7.12 (1070.1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love*. "I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit." And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: "And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the spirit of the Lord will lift up a defense against him." And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

97:7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

97:7.14 (1070.3) This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

97:8.1 (1070.4) The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises

žádná světská historie Židů. Poté, kdy kněží v babylonském exilu připravili nové spisy o domněle zázračných úmluvách Boha s Hebrejci—náboženské historii Izraele, tak jak je vylíčena ve Starém Zákoně, pečlivě a úplně zničili existující záznamy o hebrejských událostech. Byly mezi nimi takové knihy jako „Činy králů Izraele“ a „Činy králů Judeji“, společně s několika více či méně přesnými záznamy o hebrejské historii.

Pro pochopení toho, proč zničující útlak a nepopsatelné násilí světské historie tak děsily zajaté a cizím národem ovládané Židy, že se pokusili o úplné přepsání a přepracování své historie, měli bychom krátce prozkoumat fakta jejich matoucí národní zkušenosti. Je nutno si vzpomenout, že Židé nedokázali vyvinout vhodnou neteologickou filozofii života. Oni bojovali se svojí původní a z Egypta pocházející představou o boží odměně za poctivost, spojenou s krutým trestem za hříchy. Drama Jóba bylo určitým protestem proti této mylné filozofii. Upřímný pesimismus Ecclesiastica byl světově moudrou reakcí na tyto příliš optimistické víry v Prozřetelnost.

Ale pět set let nadvlády cizích vládců bylo příliš i pro trpělivé a dlouhodobě trpící Židy. Proroci a kněží začali naříkat: „Jak ještě dlouho, ó Hospodine, jak ještě dlouho?“. Když čestný Žid hledal odpověď v Písmu, jeho zmatenost se ještě více prohloubila. Starý vizionář sliboval, že Bůh bude chránit a pomáhat svému „vyvolenému národu“. Ámos vyhrožoval, že Bůh opustí Izrael, jestliže jeho lid neobnoví normy národní čestnosti. Pisatel Páté knihy Mojžíšovy (Deuteronomium) vylíčil Velkou Volbu jako výběr mezi dobrem a zlem, požehnáním a zatracením. První Izajáš kázal o dobročinném králi-osvoboditeli. Jeremjáš vyhlásil éru vnitřní čestnosti—smlouvu, napsanou na tabulkách srdce. Druhý Izajáš mluvil o spasení skrze usmíření a napravení. Ezechiel hlásal vysvobození prostřednictvím oddané služby a Ezdráš sliboval blahobyt dodržováním zákona. Ale navzdory tomu všemu oni stále zůstávali v zajetí a vysvobození nepřicházelo. Potom Daniel představil drama blížící se „krize“—úchvatný velkolepý obraz bezodkladného ustanovení věčného panování čestnosti, království Mesiáše.

A všechny tyto falešné naděje vedly k takovému stupni národního zklamání a marnosti, že vůdcové Židů byli tak zmateni, že nedokázali uznat a přijmout misi a pomoc božského Rajského Syna, když zanedlouho k nim přišel v lidském těle—inkarnovaný jako Syn Člověka.

because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had prepared their new record of God's supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as “The Doings of the Kings of Israel” and “The Doings of the Kings of Judah,” together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

97:8.2 (1070.5) In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

97:8.3 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: “How long, O Lord, how long?” As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his “chosen people.” Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending “crisis” — the smiting of the great image and the immediate establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:8.4 (1071.2) And all of this false hope led to such a degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal

Všechna novodobá náboženství hrubě chybovala ve snaze vykládat určité epochy lidské historie jako zázračné události. Ačkoliv je pravdou, že Bůh mnohokrát vložil prozíravě svoji ruku Otce do proudu lidských záležitostí, je chybou považovat teologická dogmata a náboženskou pověrčivost za nadpřirozený sediment, objevující se zázrakem v toku lidské historie. Fakt, že „Nejsvrchovanější vládnou v království lidí“, ještě nemění světskou historii do takzvané náboženské historie.

Autoři Nového Zákona a pozdější křesťanští pisatelé ještě více zkomplikovali překroucenou historii Hebrejců s jejich dobře míněnými pokusy udělat z hebrejských proroků nadpřirozené bytosti. Tak byla historie Hebrejců osudově zneužita jak židovskými, tak i křesťanskými pisateli. Světská hebrejská historie byla zcela dogmatizována. Byla přeměněna ve fikci náboženské historie a byla nevyprostitelně svázána s morálními představami a náboženskými učenými takzvaných křesťanských národů.

Krátký výklad hlavních bodů hebrejské historie ukáže, jak historická fakta byla natolik pozměněna v Babylonu židovskými kněžími, že všední světská historie jejich národa se změnila do smyšlené a posvátné historie.

9. HEBREJSKÁ HISTORIE

Nikdy neexistovalo dvanáct izraelských kmenů— v Palestině se usadily pouze tři, nebo čtyři kmeny. Hebrejský národ vznikl v důsledku spojení takzvaných Izraelitů a Kenaanců. „A děti Izraele pobývaly mezi Kenaanci. A vzaly si jejich dcery za své manželky a daly své dcery synům Kenaanců“. Hebrejci nikdy nevyhnali Kenaance z Palestiny, bez ohledu na to, že záznamy kněží bez váhání tvrdily opak.

Národní povědomí Izraelitů vzniklo v kopcovitém kraji Efrajim; pozdější židovské povědomí mělo svůj původ v jižním klanu Juda. Židé (Judaité) se neustále snažili hanobit a očerňovat historii severních Izraelitů (Efrajitů).

Okázalá historie Hebrejců začíná od doby, kdy Saul sjednotil severní klany, aby odolal útoku Amónovců na jejich soukmenovce Gileádovce východně od Jordánu. S armádou o něco přes tři tisíc členů porazil nepřítele a právě pro tento hrdinský čin ho horské kmeny udělaly králem. Když exilovaní kněží přepisovali tuto událost,

flesh — incarnated as the Son of Man.

97:8.5 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father's hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the "Most Highs rule in the kingdoms of men" does not convert secular history into so-called sacred history.

97:8.6 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called Christian nations.

97:8.7 (1071.5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. HEBREW HISTORY

97:9.1 (1071.6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. "And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites." The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests' record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:9.2 (1071.7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:9.3 (1072.1) Pretentious Hebrew history begins with Saul's rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the

zvýšili Saulovu armádu na 330 000 a přidali kmen Juda na seznam kmenů, které se této bitvě zúčastnily.

Bezprostředně po vítězství nad Amónovci byl Saul zvolen svými vojáky králem. Této volbě nebyl přítomen žádný kněz ani prorok. Ale později kněží uvedli do spisů, že Saula korunoval na krále prorok Samuel na základě božích instrukcí. Udělali to proto, aby ustanovili „božskou rodovou linii“ pro království Davida v Judeji.

Největší ze všech překrouceních historie Hebrejců je spojeno s Davidem. Po vítězství Saula nad Amónovci (které on připsal Jahvem) Pelištejci začali být znepokojeni a zahájili výpady na severní klany. David a Saul nikdy nenašli společnou řeč. David se šesti sty muži se připojil k Pelištejcům a vydal se na pochod podél pobřeží do Esdraelonu. Nedaleko města Gat Pelištejci přikázali Davidovi opustit bojiště; obávali se, že by se mohl spojit se Saulem. David ustoupil; Pelištejci zaútočili a porazili Saula. Nikdy by se jim to nepodařilo, kdyby David zůstal loajální Izraeli. Davidova armáda byla výběrem mnohazjazyčných rebelů, z nichž většina žila na okraji společnosti a prchali před spravedlností.

Tragická porážka Saula Pelištejci v pohoří Gilbóa způsobila ponížení Jahveho mezi bohy v očích okolních Kenaanců. Obvykle by Saulova porážka byla připsána odpadlictví od Jahveho, ale tentokrát ji judaističtí redaktoři přisoudili rituálním přestupkům. Oni potřebovali legendu o Saulovi a Samueli jako minulost pro království Davida.

David se svojí armádou si jako hlavní stan zvolil nehebrejské město Chebrón. Brzy ho jeho krajané prohlásili králem nového judského království. Judea byla z převážné části tvořena nehebrejskými kmeny—Kénijci, Kálebovci, Jebúsejci a dalšími Kenaanci. Byli to kočovníci—pastevci—a proto byli oddaní hebrejské ideji o vlastnictví půdy. Tyto kmeny se držely ideologií pouštních klanů.

Rozdíl mezi náboženskou a světskou historií je dobře ukázán na dvou lišících se příbězích o korunovaci Davida, které jsou uvedeny ve Starém Zákoně. Část světského příběhu o tom, jak jeho stoupenci (jeho armáda) ho korunovali na krále, ponechali v textu nedopatřením kněží, kteří potom připravili zdoluhavý a prozaický popis náboženské historie, kde vylíčili jak prorok Samuel, na základě božského pokynu, vybral mezi svými bratry Davida a formálním způsobem a propracovanými a slavnostními obřady ho pomazal na krále Hebrejců a prohlásil ho za nástupce Saula.

exiled priests rewrote this story, they raised Saul's army to 330,000 and added "Judah" to the list of tribes participating in the battle.

97:9.4 (1072.2) Immediately following the defeat of the Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a "divine line of descent" for David's Judahite kingship.

97:9.5 (1072.3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul's victory over the Ammonites (which he ascribed to Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David's army was a polyglot assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

97:9.6 (1072.4) Saul's tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul's defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

Tolikrát kněží, když připravovali své smyšlené příběhy o zázračných stycích Boha s Izraelem, opomenuli úplně odstranit očividné a věčné údaje již existující v tehdejších spisech.

David se snažil získat politickou sílu tím, že si nejdříve vzal za manželku dceru Saula, potom vdovu po bohatém Nábalovi z Édomu a pak dceru gešúrejského krále Talmaje. Měl ještě šest jebúsejských manželek a to nemluvě o Bat-šebě, ženě Chetejce.

A takovými metodami a z takových lidí David vytvořil fikci o božím království Judeji jako nástupci dědictví a tradic mizejícího severního království efrajmského Izraele. Davidův kosmopolitní kmen Juda byl více nežidovský než židovský; nicméně, ti starší, z potlačeného Efrajimu přišli na jih a „pomazali ho králem nad Izraelem“. Po válečné hrozbě Jebúsejcům s nimi uzavřel dohodu a založil své hlavní město spojeného království v Jébusu (Jeruzalém), což bylo silně obezděné město uprostřed cesty mezi Judou a Izraelem. Pelištejci se vzbouřili a brzy na Davida zaútočili. Po kruté bitvě byli poraženi a opět se Jahve stal „Hospodinem Bohem Davu“.

Ale Jahve se musí z nutnosti rozdělit o tuto slávu s bohy Kenaanců, protože převážná část Davidovy armády nebyli Hebrejci. A tak se ve vašich spisech (po přehlédnutí judaistických redaktorů) objevuje toto výmluvné prohlášení: „Jahve rozdrtil mé nepřátele přede mnou. Proto bylo toto místo nazváno Baal-Perazim“. Udělali to proto, že osmdesát procent Davidových vojáků uctívalo Baala.

David vysvětloval porážku Saula v pohoří Gilbóa tím, že Saul napadl kenaanské město Gibeón, jehož obyvatelé měli mírovou smlouvu s Efrajimci a proto se Jahve od něho odvrátil. Již v době Saula David bránil kenaanské město Keila před Pelištejci a potom si zvolil za svůj hlavní stan jedno z kenaanských měst. Věrný své politice kompromisů s Kenaanci, David vydal sedm potomků Saula Gibeónským, aby je pověsili.

Po vítězství nad Pelištejci dostal do svých rukou „archu Jahveho“, přinesl ji do Jeruzaléma a uctívání Jahveho udělal oficiálním pro své království. Další jeho krok vedl k podmanění okolních kmenů—Edómity, Moábce, Amónovce a Syřany.

Porušením hebrejských mravů získala Davidova zkorumpovaná politická mašinérie osobní vlastnictví půdy na severu a brzy získal kontrolu nad poplatky procházejících karavan,

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which already rested in the records.

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmai, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and "anointed him king of Israel." After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as "The Lord God of Hosts."

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: "Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perazim." And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the "ark of Yahweh," brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David's corrupt political machine began to get personal possession of land in the north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs

kteří byly dříve vybírány Pelištejci. A potom přišla řada ukrutných činů, která vyvrcholila vraždou Urijáše. Všechny soudní stížnosti se řešily v Jeruzalému; „starší“ již nevyměřovali spravedlnost. Není divu, že vypukla vzpoura. Dnes by Abšalom byl možná nazýván demagogem; jeho matka byla Kenaanka. Kromě syna Bat-šeby—Šalomouna—existovalo ještě dalších šest uchazečů o trůn.

Po smrti Davida Šalomoun vyčistil politickou mašinérii od veškerého severního vlivu, ale pokračoval ve stejné tyranii a výběru daní systému svého otce. Šalomoun zruinoval národ svým ohromným dvorem a svým rozsáhlým stavitelským programem: stavěl se Libanonský dům, palác pro dceru Faraóna, chrám Jahveho, královský palác a opravovaly se obranné zdi mnoha měst. Šalomoun vytvořil obrovskou hebrejskou námořní flotilu, řízenou syrskými námořníky a obchodující s celým světem. Jeho harém měl téměř tisíc žen.

V této době byl Jahveho chrám v městě Šilo znevážen a všechny bohoslužby národa byly soustředěny do Jébusu v nádherné královské kapli. Severní království se vrátilo z větší části k uctívání Elohim. Seveřané se těšili přízni faraónů, kteří později zotročili Judu a ze severního království udělali své poddanství.

Zdary střídaly nezdary—války mezi Izraelem a Judou. Po čtyřleté občanské válce a třech dynastiích získali nadvládu nad Izraelem městští tyrani, kteří začali obchodovat s půdou. Také král Omri se snažil koupit pozemky Šemera. Ale zánik se přiblížil velmi rychle, když Šalmaneser III. se rozhodl získat kontrolu nad pobřežím Středoziemního moře. Král Efrajimu Acháb shromáždil deset dalších jednotek a opevnil se v Karkaru; bitva neměla vítěze. Asyřané byli zastaveni, ale spojenci byli zdecimováni. Tato velká bitva není také zmíněna ve Starém Zákonu.

Nové potíže začaly, když král Acháb se snažil koupit půdu od Nabóta. Jeho fénická manželka zfalšovala podpis Achába na dokumentech, které nařizují zkonfiskování Nabótových pozemků na základě obvinění, že se rouhal jmény „Elohim a krále“. Nabót a jeho synové byli ihned popraveni. Toto porušení práva vyburcovalo energického Elijáše k odsouzení Achába za vraždu Nabóta a jeho synů. Tak Eliáš, jeden z největších protoků, začal svým učením obhajovat staré půdní mravy proti prodávání půdy Baality, proti snahám měst vládnout nad venkovem. Ale tato reforma nebyla úspěšná až do doby, kdy provinční vlastník půdy Jehú spojil síly s cikánským náčelníkem Jónadabem a vyhladili proroky (obchodníky s půdou) Baaly v Samari.

Nový život se objevil, když Jóáš a jeho syn Jarobeám osvobodili Izrael od jeho nepřátel. Ale v

formerly collected by the Philistines. And then came a series of atrocities climaxed by the murder of Uriah. All judicial appeals were adjudicated at Jerusalem; no longer could “the elders” mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David's death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father's regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh's daughter, the temple of Yahweh, the king's palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh's temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer's estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab's name to papers directing that Naboth's land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of “Elohim and the king.” He and his sons were promptly executed. The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets, began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its

této době vládla v Samaří zločinecká šlechta, jejíž drancování se vyrovnalo Davidově dynastii dávných časů. Stát a církev šly spolu ruku v ruce. Snaha potlačit svobodu slova přinutila Elijáše, Ámose a Ozeáše začít psát své tajné spisy a to byl opravdový začátek židovských a křesťanských biblí.

Ale severní království nezmizelo z historie, dokud se král Izraele nespojil s králem Egypta a odmítl platit poplatky Asýrii. Potom začalo tříleté obléhání, následované totálním rozpadem severního království. Tak zmizel Efraim (Izrael). Juda—Židé, „zbytek Izraele“—začali shromažďovat půdu do rukou několika málo jedinců, jak řekl Izajáš: „přidávat dům k domu a pole k poli“. Brzy stál v Jeruzalémě chrám Baala vedle chrámu Jahveho. Tato vláda teroru byla ukončena monoteistickou vzpourou, která byla vedena chlapeckým králem Jóášem, který třicet let bojoval za víru v Jahveho.

Příští král Amasjáš měl potíže s bouřícími se daňovými plátcí Édomci a jejich sousedy. Po skvělém vítězství nad nimi zaútočil na své severní sousedy a byl stejně tak skvěle poražen. Potom se vzbouřil venkovský lid; popravil krále a usadil na trůn jeho šestnáctiletého syna. Byl to Azarjáš, Izajášem nazývaný Uzijáš. Po Uzijáši šly věci od špatného k horšímu a Juda dalších sto let platila poplatky králům Asýrie. Izajáš první říkal Židům, že Jeruzalém jako město Jahveho nikdy nepadne. Ale Jeremjáš neváhal oznámit jeho zkázu.

Skutečná zkáza Judeji byla způsobena zkorumpovanou a bohatou politickou klikou, působící za vlády mladého krále Menaše. Měníci se hospodářský systém byl příznivý pro návrat uctívání Baaly, jehož soukromé obchody s půdou byly proti ideologii Jahveho. Pád Asýrie a vzestup Egypta přinesly na nějakou dobu osvobození Judeji a moc převzal venkovský lid. Za vládnutí Jósijáše zničil kliku zkorumpovaných politiků.

Ale tato éra měla tragický konec, když Jósijáš se odvážil zastavit mocnou armádu faraóna Neka, která se vydala z Egypta na cestu podél pobřeží na pomoc Asýrii proti Babylonu. Jósijáš byl drtivě poražen a Juda vešla pod nadvládu Egypta. V Jeruzalémě se k moci vrátila politická strana Baaly a tímto začalo skutečné egyptské poddanství. Potom následovalo období, kdy Baalovi politici měli pod svojí kontrolou jak soudy, tak i kněžstvo. Uctívání Baaly představovalo ekonomický a společenský systém obchodování s majetkovými právy a také měl co do činění s úrodností půdy.

Po svržení Neka Nebúkadnesarem padla

enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the "remnant of Israel" — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, "Adding house to house and field to field." Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uziah by Isaiah. After Uziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

97:9.23 (1074.5) The real undoing of Judah was effected by a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

97:9.24 (1074.6) But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

97:9.25 (1075.1) With the overthrow of Necho by

Juda do područí Babylonu a dostala deseti roční milost, ale brzy se vzbouřila. Když se Nebúkadnesar proti ní vydal, její obyvatelé zahájili sociální reformy, jako například propouštění otroků, aby zapůsobili na Jahveho. Když babylonská armáda dočasně odtáhla, Hebrejci se radovali z toho, že je osvobodila jejich magická reforma. Bylo to právě v této době, kdy jim Jeremjáš řekl o hrozícím zániku a nato se Nebúkadnesar brzy vrátil.

A tak konec Judeji přišel náhle. Město bylo zničeno a lidé byli odvedeni do Babylonu. Boj Jahve-Baal skončil zajetím. A zajetí bylo tím otřesem, který přivedl zbytky Izraele k monoteizmu.

V Babylonu Hebrejci přišli k závěru, že nemohou existovat jako malá skupina v Palestině, která má své vlastní zvláštní společenské a ekonomické zvyky a že, když mají jejich ideologie převládat, tak musí pohany obrátit na svoji víru. Tím vznikla jejich nová koncepce osudu—idea, že Židé se musejí stát vyvolenými služebníky Jahveho. Židovské náboženství Starého Zákona se fakticky zformovalo v Babylonu během jejich zajetí.

Doktrína nesmrtelnosti také vznikla v Babylonu. Raní Židé si mysleli, že idea budoucího života odváděla pozornost od jejich evangelia sociální spravedlnosti. Nyní poprvé teologie vytlačila sociologii a ekonomické věci. Náboženství se vyvíjelo do systému lidského myšlení a chování, který se stále více a více odděluje od politiky, sociologie a ekonomiky.

A tak pravda o židovském národě odhaluje, že hodně z toho, co je považováno za náboženskou historii, se ukazuje jako lepší kronika obyčejné světské historie. Judaismus byl půdou, ze které vyrostlo křesťanství, ale Židé nebyli zázračným národem.

10. HEBREJSKÉ NÁBOŽENSTVÍ

Vůdcové Izraele učili Izraelity, že jsou vyvoleným národem ne pro zvláštní privilegia a že mají monopol na božskou blahovůli, ale pro zvláštní službu přinést pravdu o jediném Bohu ke všem ostatním národům. A slíbili Židům, že když naplní tento osud, stanou se duchovními vůdci všech národů a že přicházející Mesiáš bude vládnout jim a celému světu jako Princ Míru.

Když Židé byli osvobozeni Peršany, vrátili se do Palestiny, aby tam upadli do zajetí své vlastní soustavy zákonů, obětování a rituálů, řízených kněžími. A tak, jak hebrejské klany zavrhy úžasný příběh o Bohu, ve kterém se s nimi loučil v

Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

97:9.26 (1075.2) And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

97:9.27 (1075.3) In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

97:9.28 (1075.4) The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be separated from politics, sociology, and economics.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites that they were a chosen people, not for special indulgence and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God

závěrečném proslovu Mojžíš a nahradily ho rituálními obětmi a pokáním, tak tyto zbytky hebrejského národa zavrhlý velkolepou koncepcí druhého Izajáše ve prospěch předpisů, pravidel a rituálů svého narůstajícího kněžstva.

Nacionální egoismus, falešná víra v mylně slíbeného Mesiáše a vzrůstající područí a tyranie kněžstva navždy umlčely hlasy duchovních vůdců (kromě Daniela, Ezechiela, Agea a Malachiáše) a od té doby až do časů Jana Křtitele celý Izrael prožíval stoupající duchovní úpadek. Ale Židé nikdy neztratili úplně představu o Vesmírném Otci a ještě ve dvacátém století po Kristu se stále drží této koncepce Božstva.

Od Mojžíše k Janu Křtiteli se táhne souvislá řada obětavých učitelů, kteří předávali monoteistickou pochodň světla z jedné generace na druhou a nepřetržitě napadali bezohledné vládcy, pranýřovali na zisk zaměřené kněze a neustále vyzývali lid k uctívání nejvyššího Jahveho, Boha Hospodina Izraele.

Jako národ, Židé časem ztratili svoji politickou identitu, ale hebrejské náboženství upřímné víry v jediného a univerzálního Boha neustále žije v srdcích rozptýlených exulantů. A toto náboženství přežívá, protože účinně uchovává nejvyšší hodnoty jeho následovníků. Židovské náboženství věrně zachovalo národní ideály, ale nedokázalo podpořit progres a podnítit filosofické tvůrčí objevování v oblastech pravdy. Židovské náboženství mělo mnoho nedostatků—chyběla mu filozofie a téměř úplně postrádalo estetické vlastnosti—ale zachovalo morální hodnoty; a proto přežilo. Nejvyšší Jahve, ve srovnání s ostatními koncepcemi Božstva, byl jasně formulovaný, živý, osobní a morální.

Židé milovali spravedlnost, moudrost, pravdu a čestnost jako málo národů, ale ze všech národů přispěli nejméně k intelektuálnímu pochopení a duchovnímu porozumění těchto božských hodnot. Ačkoliv se hebrejská teologie nedokázala rozšířit, sehrála důležitou roli ve vývoji dvou jiných světových náboženství—křesťanství a islámu.

Židovské náboženství přežilo také kvůli svým institucím. Pro náboženství je obtížné přežít jako uzavřená činnost izolovaných jednotlivců. Toto byla vždy chyba náboženských vůdců: uvědomujíc si nebezpečí institucionalizovaného náboženství, snaží se zničit metody skupinových aktivit. Namísto odstraňování všech rituálů by je raději měli reformovat. V tomto ohledu byl Ezechiel moudřejší než všichni jeho současníci, a i když se připojil k jejich vyžadování osobní mravní

presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1076.1) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

97:10.5 (1076.2) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

97:10.6 (1076.3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

97:10.7 (1076.4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in

odpovědnosti, jeho cílem také bylo vytvoření a svědomité dodržování vyššího a prostého rituálu.

Tak po sobě přicházející učitelé Izraele uskutečnili nejvýznamnější čin v historii evoluce náboženství jaký kdy byl na Urantii dosažen: pozvolnou, ale plynulou přeměnu barbarské koncepce divošského démona Jahve—podezřivého a krutého ducha-boha hřímajícího vulkánu Sinaj—v pozdější povýšenou a nadpozemskou koncepci nejvyššího Jahveho, tvořitele všech věcí a milujícího a soucitného Otce všeho lidstva. A tato hebrejská koncepce Boha byla nejvyšší lidskou představou Vesmírného Otce až do té doby, kdy byla dále rozšířena a tak nádherně rozvinuta osobním učením a životním příkladem jeho Syna—Michaela Nebadonského.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

97:10.8 (1076.5) And thus the successive teachers of Israel accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 98. Melkisedekovo učení na západě

⇨ 097

Kniha Urantia

099 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 98 MELKÍSEDEKOVO UČENÍ NA ZÁPADĚ

Sekce

Úvod

1. Šálemské náboženství u Řeků
2. ŘECKÉ FILOZOFICKÉ MYŠLENÍ
3. Melkisedekovo učení v Římě
4. Mysterijní kulty
5. Kult Mithry
6. Mithraismus a křesťanství
7. Křesťanské náboženství

PAPER 98 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

Úvod

MELKÍSEDEKOVO učení se dostalo do Evropy mnoha různými cestami, ale hlavní cesta vedla přes Egypt a do západní filozofie bylo začleněno až poté, kdy bylo důkladně pořečteno a později pokřesťanstveno. Ideály západního světa pocházely v zásadě od Sokrata a jeho pozdější náboženskou filozofií se stalo učení Ježíše, pozměněné a upravené v procesu vývoje západní filozofie a náboženství, což pak všechno kulminovalo do křesťanské církve.

Po velmi dlouhou dobu šálemsťi misionáři vykonávali v Evropě své aktivity a postupně se stali součástí mnoha kultů a rituálních skupin, které periodicky vznikaly. Mezi ty, kteří udržovali učení Šálemu v jeho nejčistější formě, je nutno zmínit kyniky. Tito kazatelé víry v Boha a důvěry k němu ještě působili v Evropě v době Římského impéria v prvním století po Kristu a byli později začleněni do nově vznikajícího křesťanského náboženství.

Hodně šálemského učení bylo po Evropě rozšířeno židovskými žoldáckými vojáky, kteří se zúčastnili mnoha vojenských bitev v západním

INTRODUCTION

98:0.1 (1077.1) THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

98:0.2 (1077.2) For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly forming Christian religion.

98:0.3 (1077.3) Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who fought in so many of the Occidental

světě. V dávných dobách byli Židé proslulí jak pro svoji vojenskou udatnost, tak pro teologické zvláštnosti.

Základní doktrín řecké filozofie, židovské teologie a křesťanské etiky byly v podstatě odrazem dávného učení Melkisedeka.

military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theologic peculiarities.

98:0.4 (1077.4) The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

1. ŠÁLEMSKÉ NÁBOŽENSTVÍ U ŘEKŮ

Šálemští misionáři by mohli vybudovat u Řeků mocnou náboženskou strukturu, kdyby nebylo jejich přísného výkladu své vlastní přísahy vysvěcení, slibu zavedeného Machiventou, který zakazuje organizování uzavřené náboženské obce za účelem uctívání a který vyžaduje od každého učitele, aby nikdy nepůsobil jako kněz, nikdy nevzal odměnu za náboženskou službu, pouze jídlo, oblečení a ubytování. Když Melkisedekovi učitelé pronikli do před-helénské Řecka, našli národ, který ještě udržoval tradice Adamsona a Anditů, ale tato učení byla do značné míry znehodnocena teoriemi a vírami podřazených otroků, kteří byli přivázeni k řeckým břehům ve stále vzrůstajících počtech. Toto znehodnocení způsobilo návrat k primitivnímu animismu s krvavými obřady, přičemž nižší třídy dokonce udělaly slavnostní obřad z poprav odsouzených kriminálníchků.

Počáteční vliv šálemských učitelů byl téměř úplně zničen takzvanou árijskou invazí z jižní Evropy a Východu. Tito helénští nájezdníci sebou přinesli antropomorfické koncepce Boha, podobné těm, které jejich árijští druhové zanesli do Indie. Toto zavlčení bylo začátkem evoluce řecké rodiny bohů a bohyň. Toto nové náboženství byl částečně založeno na kultech přicházejících helénských barbarů, ale mělo v sobě také podíl z mýtů starších obyvatel Řecka.

Helénští Řekové našli svět Středozevního moře z velké části dominován kultem matky a oni těmto národům vnutili svého člověka-boha, Dia-Zeus, který se již stal, podobně jako Jahve mezi henoteistickými Semity, hlavou celého řeckého panteonu podřízených bohů. A Řekové mohli časem dosáhnout skutečného monoteizmu v koncepci Dia, kdyby nectili nadkontrolu Osudu. Bůh konečné hodnoty musí sám být arbitrem údělu a tvůrcem osudu.

V důsledku těchto faktorů se brzy v náboženské evoluci vyvinula populární víra v lehkovážné bohy hory Olymp, kteří byli více lidští

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

98:1.1 (1077.5) The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

98:1.2 (1077.6) The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

98:1.3 (1078.1) The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

98:1.4 (1078.2) As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount

než božští a bohové, které inteligentní Řekové nebrali příliš vážně. Oni tato božstva svého vlastního vytvoření ani příliš nemilovali a ani se jich moc nebáli. Měli patriotické a nacionální citění pro Dia a jeho rodinu polodí a polobohů, ale téměř si jich nevážili a neuctívali je.

Heléni byli tak nasyceni doktrínami dávných šálemských učitelů, zaměřených proti kněžským praktikám, že v Řecku nikdy nevzniklo žádné kněžství významné důležitosti. Dokonce vytváření obrazů bohů se stalo spíše uměleckou tvorbou, než věcí uctívání.

Olympští bohové představují typický příklad antropomorfismu. Ale řecká mytologie byla více estetické než etické. Řecké náboženství bylo přínosem v tom, že zobrazilo vesmír řízený božskou skupinou. Ale řecké mravy, etika a filozofie brzy daleko převýšily představy o bohu a tato nerovnováha mezi intelektuálním a duchovním růstem byla pro Řecko stejně tak nebezpečná, jako se to projevovalo v Indii.

2. ŘECKÉ FILOZOFICKÉ MYŠLENÍ

Málo uctívané a povrchní náboženství nemůže přetrvat, obzvláště když nemá žádné kněžstvo, aby podporovalo jeho formy a naplnilo srdce věřících strachem a úctou. Olympské náboženství neslibovalo spasení a ani neuhasilo duchovní žízeň svých věřících; proto bylo odsouzeno k zániku. Za tisíc let od svého vzniku téměř úplně zmizelo a Řekové zůstali bez národního náboženství, protože bohové Olympu ztratili vliv na jejich vyspělejší mysl.

Taková byla situace, když v průběhu šestého století před Kristem Východ a Levanta zažívaly obrození duchovní uvědomění a nové probuzení k uznání monoteizmu. Ale Západ se tohoto nového vývoje nezúčastnil; ani Evropa, ani severní Afrika se příliš nepodílely na této náboženské renesanci. Nicméně, Řekové, prodělávali pozoruhodný intelektuální rozvoj. Začínali zvládat strach a tudíž již nehledali náboženství jako protijed před ním, ale nepochopili, že opravdové náboženství je lékem na hlad duše, duchovní neklid a morální beznaděj. Oni se snažili najít útěchu duše v hlubokém myšlení—filozofii a metafyzice. Přešli od rozjímání o sebezachování—spasení—k seberealizaci a sebepoznání.

Rigorózním myšlením se Řekové snažili dosáhnout takového povědomí bezpečnosti, které by jim sloužilo jako náhrada za víru ve věčný život, ale vůbec se jim to nepodařilo. Pouze ti

Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly revered or worshiped them.

98:1.5 (1078.3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

98:1.6 (1078.4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently advanced far beyond the god concept, and this imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078.5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better minds.

98:2.2 (1078.6) This was the situation when, during the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

98:2.3 (1078.7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in survival, but they utterly failed. Only the more

vzdělanější členové vyšších tříd helénských národů dokázali toto nové učení pochopit; prostí potomci otroků předchozích generací neměli schopnost pro přijetí této nové náhrady za náboženství.

Filozofové opovrhovali všemi formami uctívání, ačkoliv prakticky všichni se volně drželi dávné víry v šálemskou doktrínu „Intelligence vesmíru“, „ideu Boha“ a „Velkého Zdroje“. A to natolik, že řečtí filosofové uznávali božské a nadkonečné, oni byli opravdu monoteističtí; oni celé té galaxii bohů a bohyň Olympu věnovali malou pozornost.

Řečtí poetové pátého a šestého století, především Pindaros, usilovali o reformu řeckého náboženství. Povznegli jeho ideály, ale byli více umělci než náboženskými reformátory. Nedokázali vytvořit metodu pro pěstování a uchovávání vyšších ideálů.

Xenofanés učil o jednom Bohu, ale jeho koncepce božskosti byla příliš panteistická, aby se stala osobním Otcem smrtelného člověka. Anaxagoras byl badatel, až na to, že uznával Prvopříčinu—Počáteční Mysl. Jeho následovníci, Platón a Sokrates, učili o tom, že ctnost je vědění; dobrota je zdraví duše; že je lepší utrpět nespravedlnost než být z ní obviněn, že je špatné odplácet zlo zlem a že bohové jsou moudří a dobří. Jejich hlavními ctnostmi byly: moudrost, odvaha, ukázněnost a spravedlnost.

Evoluce náboženské filozofie u helénských a hebrejských národů poskytuje kontrastní ilustraci působení církve jako instituce při utváření kulturního progresu. V Palestině bylo lidské myšlení tak ovládáno kněžskými a určováno písmem svatým, že filozofie a estetika byly zcela pohlceny náboženstvím a morálkou. V Řecku, kde téměř neexistovali kněží a „posvátné knihy“, byla lidské mysl svobodná a nespoutaná, výsledkem čehož byl překvapující rozvoj hlubokého myšlení. Ale náboženství, jako osobní zkušenost, nedokázalo udržet krok s intelektuálním zkoumáním podstaty a reality kosmu.

V Řecku byla víra podřízena myšlení; v Palestině bylo myšlení podřízeno víře. Síla křesťanství ve značné míře spočívá v tom, že si hodně vypůjčilo z hebrejské morálky a řeckého myšlení.

V Palestině se náboženské dogma stalo natolik vyhraněným, že ohrozilo svůj další rozvoj; v Řecku se lidské myšlení stalo natolik abstraktním, že koncepce Boha se rozplynula do lehké mlhy panteistické spekulace ne zcela nepodobné neosobní Nekonečnosti bráhmanských filozofů.

intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

98:2.4 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of “the Intelligence of the universe,” “the idea of God,” and “the Great Source.” In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

98:2.5 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

98:2.6 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom, courage, temperance, and justice.

98:2.7 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and “sacred scriptures” left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

98:2.8 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

98:2.9 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

Ale prostí lidé té doby nebyli schopni pochopit, a ani je to příliš nezajímalo, řeckou filozofii seberealizace a abstraktního Božstva; oni spíše vyžadovali příslib spasení, spolu s osobním Bohem, který vyslyší jejich modlitby. Oni vyháněli filozofy, pronásledovali zbytky šálemského kultu—obě doktríny se natolik promísily, že připravily půdu pro nesmírný pád do bláznivých orgií tajemných kultů, které se potom šířily v zemích Středomoří. Eleusínské mystické obřady vznikaly v duchu olympského panteonu jako řecká verze uctívání plodnosti; uctívání Dionýsa jako boha rostlinstva vzkvétalo; nejlepším z kultů bylo orfické bratrstvo, jehož morální kázání a sliby spasení si získaly mnoho přívrženců.

Celé Řecko se zapojilo do těchto nových metod dosažení spasení, které se vyznačovaly emocionálními a vášnivými rituály. Žádný národ nikdy nedosáhl takových vrcholů umělecké filozofie v tak krátkém čase; žádný národ nikdy nevytvořil tak vyspělý systém etiky prakticky bez Božstva a zcela prost slibu lidského spasení; žádný národ se nikdy neponořil tak rychle, hluboce a divoce do takových hlubin intelektuální stagnace, mravní zkázy a duchovní chudoby jako tito Řekové, když se vrhli do zběsilého víru tajemných kultů.

Náboženství vydrželo dlouhou dobu bez filozofické podpory, ale jen málo filozofů přežvalo delší dobu bez nějakého ztotožnění s náboženstvím. Filozofie je pro náboženství to, čím je nápad pro čin. Ale ideální stav pro lidstvo je ten, kdy filozofie, náboženství a věda jsou skloubeny do smysluplné sounáležitosti společným působením moudrosti, víry a poznání.

3. MELKÍSEDEKOVO UČENÍ V ŘÍMĚ

Pozdější náboženství latinských národů se vyvinulo z dřívějších forem uctívání rodinných bohů do kmenového zbožňování boha války Marse a bylo proto přirozené, že mělo spíše politický charakter, než tomu bylo u intelektuálních systémů Řeků a Bráhmanů, nebo duchovnějších náboženství několika jiných národů.

V době velké renesance monoteizmu Melkisedekova evangelia v průběhu šestého století před Kristem velmi málo šálemských misionářů proniklo do Itálie a ti, kteří se tam dostali, nebyli schopni překonat vliv rapidně se šířícího etruského kněžstva s jeho novou galaxií bohů a chrámů, což všechno vedlo k vytvoření organizovaného římského státního náboženství. Toto náboženství

98:2.10 (1079.7) But the average men of these times could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood, whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

98:2.11 (1080.1) All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

98:2.12 (1080.2) Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

98:3.1 (1080.3) Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmans or the more spiritual religions of several other peoples.

98:3.2 (1080.4) In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into the Roman state religion. This religion of the Latin

latinských kmenů nebylo povrchní a prodejné jako to řecké a ani nebylo přísné a tyranické jako to hebrejské; z větší části se skládalo z dodržování prostých forem chování, přísah a zákazů.

Obrovský vliv na římské náboženství měl rozsáhlý dovoz kultury z Řecka. Postupně většina olympských bohů byla přesazena a začleněna do latinského panteonu. Řekové dlouhou dobu uctívali oheň rodinného krbu— bohyní krbu byla panna Hestie; římskou bohyní domu byla Vesta. Zeus se stal Jupiterem, Afrodité Venuší a tak podobně tomu bylo se všemi olympskými božstvy.

Náboženské posvěcení římských jinochů bylo důvodem pro jejich slavnostní zasvěcení do služby státu. Přísahy a vstup do občanství byly ve skutečnosti náboženskými obřady. Latinské národy udržovaly chrámy, oltáře a svatyně a v době krizových situací se radili s věštcí. Uchovávali kosti hrdinů a později kosti křesťanských svatých.

Tato obřadní a neemocionální forma pseudonáboženského patriotismu byla odsouzena k zániku, stejně tak, jako vysoce intelektuální a umělecké uctívání Řeků podleho vášnivému a hluboce emocionálnímu uctívání mysterijních kultů. Největším z těchto pustošivých kultů bylo mysterijní náboženství sekty Boží Matky, která v té době měla své hlavní sídlo přesně na tom místě, kde nyní v Římě stojí kostel svatého Petra.

Vznikající římský stát byl vítězný politicky, ale na druhou stranu byl ovládnut kulty, rituály, mystérii a koncepcemi Boha, pocházející z Egypta, Řecka a Levanty. Tyto dovezené kulty pokračovaly ve svém rozkvětu po celém římském státě až do doby vlády Augusta, který, čistě z politických a občanských důvodů, učinil heroický a do určité míry úspěšný pokus zničit mysterijní kulty a obnovit dřívější politické náboženství.

Jeden z knězů státního náboženství řekl Augustovi o dávných snahách šálemských učitelů šířit učení o jediném Bohu, konečném Božstvu, řídícím všechny nadpřirozené bytosti. Tato idea se natolik císaře zmocnila, že vystavěl mnoho chrámů, nádherně je vybavil krásnými obrazy, reorganizoval státní kněžstvo, obnovil státní náboženství a sám se jmenoval výkonným vysokým knězem všech a jako císař neváhal se prohlásit za nejvyššího boha.

Během života Augusta jeho nové náboženství vzkvétalo a bylo dodržováno na celém území impéria s výjimkou Palestiny, domova Židů. A tato éra lidských bohů pokračovala až do doby, kdy oficiální římské náboženství mělo přes dvě dvacítky sebejmenovaných lidských božstev, z

tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

98:3.3 (1080.5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

98:3.4 (1080.6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

98:3.5 (1080.7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter's in Rome.

98:3.6 (1080.8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

98:3.7 (1081.1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood, re-established the state religion, appointed himself acting high priest of all, and as emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:3.8 (1081.2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods continued until the official Roman cult had a roster of more than twoscore self-elevated human

nichž všichni si připisovali zázračné narození a další nadlidské vlastnosti.

Poslední baštou zmenšující se skupiny šálemských věřících byla snaha horlivé skupiny kazatelů, Kyniků, kteří vyzývali Římany, aby upustili od svých divokých a nesmyslných náboženských rituálů a vrátili se k formě uctívání, ztělesňující evangelium Melkisedeka v jeho pozměněné a znečištěné podobě, která byla zapříčiněna kontaktem s filozofií Řeků. Ale lidé obecně Kyniky nepřijali; dali přednost ponoření se do rituálů mystérií, které nejenom že nabízely naději na osobní spasení, ale také uspokojovaly touhu po rozptýlení, vzrušení a pobavení.

4. MYSTERIJNÍ KULTY

Většina národů řecko-římského světa, ztrativši svoje primitivní rodinné a státní náboženství a neschopna či neochotna pochopit smysl řecké filozofie, obrátila svoji pozornost k okázalým a emocionálním kultům z Egypta a Levanty. Prostí lidé toužili po slibu spasení—náboženskou útěchu dnes a zaručenou naději na nesmrtelnost po smrti.

Tři mysterijní kulty, které se staly nejvíce populárními, byly:

1. Frygický kult Kybely a jejího syna Attise.
2. Egyptský kult Osirise a jeho matky Isis.
3. Iránský kult uctívání Mithry jako spasitele a vykupitele hříšného lidstva.

Frygické a egyptské mystérie učily, že boží syn (Attis a Osiris) prožil smrt a byl vzkříšen božskou silou a také, že každý člověk, přijatý do mysterijního kultu a který uctivě oslaví výročí smrti a vzkříšení boha, se tímto stane podílníkem jeho božské podstaty a jeho nesmrtelnosti.

Frygické rituály byly velkolepé, ale odporné; jejich krvavé slavnosti ukazují na to, jak zvrhlými a primitivními se tyto levantské mystéria staly. Nejposvátnějším dnem byl Černý Pátek, „den krve“, oslavující sebevraždu Attise. Po třídenním oslavování oběti a smrti Attise se slavnost změnila ve veselí na počest jeho vzkříšení.

Rituály uctívání Isisi a Osirise byly kultivovanější a působivější, než ty frygického kultu. Tento egyptský rituál byl vytvořen kolem

deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:3.9 (1081.3) The last stand of the dwindling band of Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. THE MYSTERY CULTS

98:4.1 (1081.4) The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation — religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

98:4.2 (1081.5) The three mystery cults which became most popular were:

98:4.3 (1081.6) 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful mankind.

98:4.6 (1081.9) The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

98:4.7 (1081.10) The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the “day of blood,” commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in honor of his resurrection.

98:4.8 (1082.1) The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of the Phrygian cult. This Egyptian

legendy starého boha Nilu, boha, který zemřel a byl vzkříšen, což byla koncepce odvozená z pozorování každoročního se opakujícího zastavení růstu rostlin, následované jarním oživením všech živých rostlin. Nepřičetné oslavy těchto mysterijních kultů a orgie při jejich obřadech, které měly přivést k „extázi“ poznání božskosti, měly někdy odporný charakter.

ritual was built around the legend of the Nile god of old, a god who died and was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the “enthusiasm” of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. KULT MITHRY

Časem frygické a egyptské kulty ustoupily před největším ze všech mysterijních kultů—uctívání Mithry. Kult Mithry zapůsobil na široké vrstvy lidí a postupně nahradil oba své předchůdce. Mithraismus se rozšířil po celém římském impériu prostřednictvím římských legií, rekrutovaných v Levantě, kde toto náboženství bylo v oblíbě a legionáři si tuto víru nesli sebou kamkoliv šli. A tento nový náboženský rituál byl velkým pokrokem oproti dřívějším mysterijním kultům.

Kult Mithry vznikl v Iránu a dlouho dobu existoval ve své domovině navzdory vojenské opozice ze strany stoupenců Zoroastera. V době, kdy se mithraismus dostal do Říma, byl již výrazně vylepšen mnohým učením Zoroastera. Bylo to především skrze kult Mithry, že Zoroasterovo náboženství ovlivnilo později se objevši křesťanství.

Kult Mithry zobrazoval válečného boha, který povstal z velkého skály, vykonával hrdinské činy a úder svých šípů způsoboval vytrysknutí vodního pramene ze skály. Tento kult vyprávěl o potopě, při které se zachránil jeden člověk ve speciálně postavené lodi a o poslední večeři, kterou měl Mithra s bohem-sluncem předtím, než vystoupil na nebesa. Tento bůh-slunce, Sol Invictus, byla degenerovaná koncepce božstva Ahura Mazda ze zoroastrismu. Mithra byl vnímán jako žijící bůh-slunce, vítěz v boji s bohem temnoty. A jako uznání za jeho zabití mystického posvátného býka byl učiněn nesmrtelným, povýšen do stavu prostředníka mezi lidskou rasou a nebeskými bohy.

Stoupenci tohoto kultu vykonávali své obřady v jeskyních a na jiných tajných místech, zpívající chorály, mumlající kouzla, pojídající maso obětovaných zvířat a popíjející krev. Obřady konali třikrát denně a jednou týdně v den boha-slunce měli speciální slavnost a největší oslavou ze všech byla roční slavnost na počest Mithry, dvacátého pátého prosince. Oni věřili, že účast na slavnosti zajistí věčný život a okamžitě po smrti odejdou do lůna Mithry, kde v blaženosti počkají na

5. THE CULT OF MITHRAS

98:5.1 (1082.2) The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

98:5.2 (1082.3) The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

98:5.3 (1082.4) The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

98:5.4 (1082.5) The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials on the day of the sun-god and with the most elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to

soudný den. V soudný den Mithra otevře svým nebeským klíčem bránu Ráje, kam budou přijati věrní věřící, načež všichni nepokřtění, jak živí, tak i mrtví, budou zničeni po návratu Mithry na zem. Tento kult učil, že když člověk zemře, předstoupí před Mithru pro vynesení rozsudku a když nastane konec světa, Mithra povolá všechny mrtvé z jejich hrobů k poslednímu soudu. Hříšníci shoří v ohni a čestní budou věčně vládnout společně s Mithrou.

Zpočátku to bylo náboženství pouze pro muže a existovalo sedm různých řádů, do kterých byli věřící postupně přijímáni. Později manželky a dcery věřících byly vpuštěny do chrámů Velké Matky, které sousedily s chrámy Mithry. Ženský kult představoval směs mithraistického rituálu a obřadů frygického kultu Kybely, matky Attise.

6. MITHRAISMUS A KŘESŤANSTVÍ

Před příchodem mysterijních kultů a křesťanství osobní náboženství jako samostatná instituce téměř neexistovala v civilizovaných zemích severní Afriky a Evropy; byla to spíše rodinná, městská-státní a imperiální záležitost. Helénští Řekové nikdy nevyvinuli centralizovaný systém uctívání; jejich rituály byly lokální; oni neměli žádné kněžstvo a žádnou „svatou knihu“. Hodně podobně jako u Římanů, jejich náboženské instituce postrádaly mocnou hnací sílu, schopnou uchovat vyšší morální a duchovní hodnoty. I když je pravdou, že institucionalizování náboženství obvykle odvede pozornost od duchovních hodnot, je také skutečností, že žádné náboženství doposud nepřežilo bez pomoci institucionalizované organizace určitého stupně, většího či menšího.

Proto západní náboženství upadalo až do dnů Skeptiků, Kyniků, Epikúrovců a Stoiků, ale především do doby velkého soutěžení mezi mithraismem a novým náboženstvím—Pavlovým křesťanstvím.

V průběhu třetího století po Kristu se mithraistické a křesťanské církve velmi podobaly projevem a charakterem svého rituálu. Většinou se tyto rituály odehrávaly v podzemí a oba kulty měly oltáře, jejichž pozadí různými způsoby zobrazovalo utrpení spasitele, který přinesl spasení hříšné lidské rase.

Bylo zvykem, že uctívatelé mithraismu při vstupu do chrámu namáčeli prsty do svaté vody. A vzhledem k tomu, že v některých oblastech byli mnozí, kteří ve stejnou dobu patřili k oběma

the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

98:5.5 (1082.6) At first it was a religion only for men, and there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

98:6.1 (1083.1) Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no "sacred book." Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

98:6.2 (1083.2) Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

98:6.3 (1083.3) During the third century after Christ, Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-cursed human race.

98:6.4 (1083.4) Always had it been the practice of Mithraic worshipers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time

náboženstvím, přenesli tento zvyk do většiny křesťanských kostelů v okolí Říma. Obě náboženství používala křest a pojídala posvátný chléb a pila víno. Mezi mithraismem a křesťanstvím byl, kromě odlišnosti charakterů Mithry a Ježíše, jeden velký rozdíl v tom, že jedno podporovalo militarismus, zatímco druhé bylo krajně mírumilovné. Tolerance mithraismu k ostatním náboženstvím (s výjimkou pozdějšího křesťanství) vedla k jeho konečné záhubě. Ale rozhodujícím faktorem v soupeření těchto dvou náboženství bylo úplné přijetí žen do společenství křesťanské víry.

Posléze formální křesťanská víra ovládla západní svět. Řecká filozofie dodala koncepci etických hodnot; mithraismus rituál uctívání a křesťanství, jako takové, způsob zachování morálních a sociálních hodnot.

7. KŘESŤANSKÉ NÁBOŽENSTVÍ

Syn Tvořitel se nevtělil do lidského těla a neposkytl sám sebe lidskému rodu Urantie proto, aby usmířil rozhněvaného Boha, ale proto, aby přivedl celé lidstvo k poznání Otcovy lásky a k uvědomění si svého synovství s Bohem. Ostatně, také velký obhájce doktríny vykoupení si částečně uvědomil tuto pravdu, protože prohlásil, že „Bůh v Kristu usmířil svět se sebou“.

Otázka vzniku a šíření křesťanského náboženství není předmětem této kapitoly. Postačí říci, že je vytvořeno kolem osoby Ježíše Nazaretského, do lidského těla vtěleného Syna Michaela Nebadonského, známého na Urantii jako Kristus, ten pomazaný. Křesťanství se rozšířilo po celé Levantě a Západě následovníky tohoto Galilejce a jejich misionářské zapálení se vyrovnalo tomu, jaké měli jejich proslulí předchůdci, šetšití a šálemští kazatelé, stejně jako jejich svědomití asijské současníci, učitelé buddhismu.

Křesťanské náboženství, jako systém víry Urantie, vzniklo prostřednictvím slučováním následujících učeních, vlivů, vír, kultů a osobitých individuálních postojů:

1. Učením Melchizedeka, která jsou základním faktorem ve všech náboženstvích Západu a Východu, vzniknuvši v posledních čtyřech tisíciletích.

2. Hebrejským systémem morálky, etiky, teologie a víry v Prozřetelnost a v nejvyššího Jahveho.

3. Učením zoroastrismu o boji mezi kosmickým dobrem a zlem, které zanechalo své

belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacific. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

98:6.5 (1083.5) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. THE CHRISTIAN RELIGION

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father's love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that "God was in Christ reconciling the world to himself."

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemites, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and

stopy jak v judaismu, tak i mithraismu. Prostřednictvím dlouhodobého kontaktu, doprovázejícího soupeření mezi mithraismem a křesťanstvím, doktríny iránského proroka se staly mocným faktorem v určování teologické a filozofické normy a struktury dogmat, principů a kosmologie helénských a latinských verzí učení Ježíše.

4. Mysterijními kulty, především mithraismem, ale také uctíváním Velké Matky ve frygickém kultu. Dokonce legendy o narození Ježíše na Urantii byly zabarveny římskou verzí zázračného narození iránského spasitele-hrdiny Mithry, jehož příchodu na zem byla svědkem malá skupina pastýřů, kteří byli o této nastávající události informováni anděly a přinesli mu dary.

5. Historickým faktem lidského života Jóšui ben Josefa, reálné existence Ježíše Nazaretského jako proslaveného Krista, Božího Syna.

6. Osobním názorem Pavla z Tarsu. A je nutno poznamenat, že v době jeho dospívání byl v Tarsu mithraismus dominantním náboženstvím. Pavel nemohl předpokládat, že jeho dobře míněné dopisy svým konvertitům budou jednoho dne považovány pozdějšími křesťany za „slovo Boží“. Takoví učitelé s dobrým úmyslem nesmějí být obviňováni za to, že jejich spisy byly použity pozdějšími nástupci.

7. Filozofickým myšlením helénských národů, od Alexandrie a Antiochie přes Řecko do Syrakus a Říma. Filozofie Řeků byla ve větší harmonii s Pavlovou verzí křesťanství, než s jakýmkoliv jiným současným náboženským systémem a stala se důležitým faktorem pro úspěch křesťanství na Západě. Řecké filozofie, spolu s teologií Pavla, do těchto dob tvoří základy evropské etiky.

S mírou svého pronikání na Západ původní učení Ježíše byla pozápádstěna a jak se stala západním, začala ztrácet svůj všeobecný potenciál přitažlivosti pro všechny rasy a druhy lidí. Dnešní křesťanství se stalo náboženstvím dobře přizpůsobeným sociálním, ekonomickým a politickým mravům bílých ras. Již dávno přestalo být náboženstvím Ježíše, ačkoliv stále ještě statečně zobrazuje nádherné náboženství o Ježíši těm jedincům, kteří se upřímně snaží jít cestou jeho učení. Ono oslavuje Ježíše jako Krista, pomazaného Mesiáše, přicházejícího od Boha, ale z velké části zapomnělo osobní evangelium Učitele: otcovství Boha a univerzální bratrství všech lidí.

Toto je dlouhý příběh o učení Machiventy Melkisedeka na Urantii. Uběhlo již téměř čtyři

Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and Latinized versions of the teachings of Jesus.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the “word of God.” Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

98:7.10 (1084.8) 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European ethics.

98:7.11 (1084.9) As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

98:7.12 (1085.1) And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia.

tisíce let od doby, kdy se tento záchranný Syn Nebadonu poskytl Urantii a během té doby učení „kněze El Elyona, Nejsvrchovanějšího Boha“ proniklo ke všem rasám a národům. Machiventa byl úspěšný v dosažení účelu svého neobvyklého poskytnutí; když se Michael připravoval na příchod na Urantii, v srdcích mužů a žen již existovala představa o Bohu, stejná představa o Bohu, která se neustále znovu rozhořívá v živé duchovní zkušenosti různorodých dětí Vesmírného Otce v jejich poutavém dočasném životě na kroužících planetách prostoru.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the “priest of El Elyon, the Most High God,” have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames anew in the living spiritual experience of the manifold children of the Universal Father as they live their intriguing temporal lives on the whirling planets of space.

98:7.13 (1085.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 99. Sociální problémy náboženství

⇐ 098

Kniha Urantia

100 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 99 SOCIÁLNÍ PROBLÉMY NÁBOŽENSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Náboženství a sociální přestavba
2. Slabina institucionálního náboženství
3. Náboženství a věřící
4. Potíže přechodného období
5. Sociální aspekty náboženství
6. Institucionální náboženství
7. Přínos náboženství

PAPER 99 THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

Úvod

NÁBOŽENSTVÍ dociluje svého nejvyššího sociálního poslání tehdy, když má co nejmenší spojení se světskými institucemi společnosti. V minulých dobách, vzhledem k tomu, že sociální reformy byly většinou omezeny na morální oblasti, náboženství nemuselo přizpůsobovat svoje stanovisko k rozsáhlým změnám v ekonomických a politických systémech. Hlavním problémem náboženství byla snaha nahradit zlo dobrem v existujícím společenském řádu politické a ekonomické kultury. Náboženství takto nepřímou cestou chtělo zachovat stanovený řád společnosti, snažit se udržet existující typ civilizace.

Ale náboženství by se nemělo přímo zabývat o vytváření nových společenských řádů či o zachování starých. Opravdové náboženství se rozhodně staví proti násilí jako metodě sociální evoluce, ale nestaví se proti inteligentním snahám společnosti přizpůsobovat její zvyklosti a upravovat její instituce k novým sociálním podmínkám a kulturním požadavkům.

V minulosti náboženství někdy opravdu schvalovalo sociální reformy, ale ve dvacátém

INTRODUCTION

99:0.1 (1086.1) RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

99:0.2 (1086.2) But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

99:0.3 (1086.3) Religion did approve the occasional social reforms of past centuries, but in the

století je pro ně nezbytné se změnit, aby bylo schopno čelit rozsáhlé a trvalé sociální přestavbě. Životní podmínky se mění tak rychle, že se musí velmi zrychlit institucionální změny a náboženství musí obdobně urychlit svoje adaptování k tomuto novému a stále se měnícímu sociálnímu řádu.

1. NÁBOŽENSTVÍ A SOCIÁLNÍ PŘESTAVBA

Technické vynálezy a šíření vědomostí mění civilizaci; některé ekonomické úpravy a sociální změny jsou nezbytné proto, aby se zamezilo kulturní katastrofě. Bude zapotřebí tisíc let, než se tento nový a blížící se sociální řád stabilizuje. Lidská rasa se musí smířit s procesem změn, úprav a nových přeměn. Lidstvo je na pochodu směrem k novému a neodhalenému planetárnímu osudu.

Náboženství se musí stát působivým vlivem a dynamickým faktorem morální stability a duchovního progresu uprostřed neustále se měnících podmínek a nikdy nekončících ekonomických proměn.

Urantijská společnost nemůže nikdy doufat v to, že se ustálí tak, jak tomu bylo v minulých dobách. Sociální koráb vyplul z chráněných zátok zakořeněných tradic a zahájil svoji plavbu po širých mořích evolučního osudu; a duše člověka, tak jako nikdy předtím ve světové historii, musí pečlivě zkoumat své navigační mapy morálky a pozorně sledovat kompas náboženství. Hlavním posláním náboženství jako sociálního vlivu je stabilizace ideálů lidstva v těchto nebezpečných dobách přecházení z jednoho stadia civilizace k druhému, z jedné úrovně kultury na druhou.

Náboženství nemusí vykonávat žádné nové povinnosti, ale musí nutně působit jako moudrý průvodce a zkušený poradce ve všech těchto nových a rychle se měnících situacích lidstva. Společnost se stává více technickou, celistvější, složitější a kritičtější vzájemně závislejší. Náboženství nesmí dopustit, aby tyto nové a těsné vzájemné styky vedly ke společnému úpadku, nebo dokonce záhubě. Náboženství musí působit jako kosmická sůl, která nedovolí kvasinkám progresu zničit kulturní chuť civilizace. Pouze s pomocí náboženství mohou tyto nové sociální vztahy a ekonomické otřesy vést k trvalému bratrství.

Bezbožný humanitarismus je, lidsky řečeno, ušlechtilým gestem, ale opravdové náboženství je

twentieth century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

99:1.1 (1086.4) Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

99:1.2 (1086.5) Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

99:1.3 (1086.6) Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

99:1.4 (1087.1) Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations. Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

99:1.5 (1087.2) A godless humanitarianism is, humanly speaking, a noble gesture, but true

jedinou silou, která může trvale zvyšovat citlivost jedné sociální skupiny k potřebám a útrapám jiných skupin. V minulosti náboženství mohlo zůstat pasivní, zatímco horní vrstva společnosti byla hluchá k utrpení a utlačování bezmocné nižší vrstvy, ale v dnešní době tyto nižší sociální řady již nejsou tak uboze zaostalé, nebo tak politicky bezmocné.

Náboženství nesmí být ústavně zapojeno do světské činnosti sociální přestavby a ekonomické reorganizace. Ale musí aktivně udržovat krok se všemi těmito pokroky v civilizaci tím, že jasně a důrazně nově formuluje své morální příkazy a duchovní pravidla, svoji progresivní filozofii lidského života a transcendentního přežití. Duch náboženství je věčný, ale forma jeho vyjádření musí být nově stanovena při každé úpravě slovníku lidského jazyka.

2. SLABINA INSTITUCIONÁLNÍHO NÁBOŽENSTVÍ

Institucionální náboženství nedokáže poskytnout inspiraci a mít vůdčí postavení v této nastávající celosvětové sociální přestavbě a ekonomické reorganizaci, protože se bohužel stalo více či méně součástí sociálního řádu a ekonomického systému, které jsou určeny k podstoupení přestavby. Pouze opravdové náboženství osobní duchovní zkušenosti může působit prospěšně a tvořivě v současné krizi civilizace.

Institucionální náboženství je nyní chyceno v bezvýchodném začarovaném kruhu. Nemůže přestavět společnost aniž nejdříve přestaví sebe samo; a protože je natolik nedílnou součástí stanoveného řádu, nemůže sebe samo přestavět, dokud se radikálně nepřestaví společnost.

Věřící musí působit ve společnosti, průmyslu a politice jako jednotlivci, ne jako skupiny, strany či instituce. Náboženská skupina, která se odváží působit jako taková, stranou náboženských aktivit, se okamžitě stává politickou stranou, ekonomickou organizací, nebo sociální institucí. Náboženský kolektivismus musí omezit své snahy na prosazování náboženských cílů.

V sociální přestavbě nemají věřící žádnou větší hodnotu než nevěřící, kromě toho, že jejich náboženství jim sice udělilo zvětšenou kosmickou prozíravost a obdařilo je tou vyšší sociální moudrostí, ale která se rodí z upřímné touhy milovat Boha svrchovaně a milovat každého člověka jako bratra v království nebeském. Ideální sociální řád je ten, ve kterém každý člověk miluje

religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

99:1.6 (1087.3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is revised.

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL RELIGION

99:2.1 (1087.4) Institutional religion cannot afford inspiration and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

99:2.2 (1087.5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

99:2.3 (1087.6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

99:2.4 (1087.7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is

svého souseda tak, jak miluje sám sebe.

Může to vypadat, že institucionální církev v minulosti sloužila společnosti velebením ustanovených politických a ekonomických řádů, ale aby přežila, musí urychleně skončit s takovým jednáním. Její jediný správný postoj spočívá v učení nenásilnosti, doktríny mírumilovné evoluce na místo násilné revoluce—mír na zemi a dobrá vůle mezi všemi lidmi.

Soudobému náboženství se těžko nachází způsob přizpůsobení svého postoje k rychle se střídajícím sociálním změnám jenom proto, že dovolilo sobě samému stát se skrz na skrz starobylým, dogmatizovaným a institucionálním. Náboženství, založeném na živé zkušenosti nemá potíže udržet se v popředí všech těchto sociálních proměn, ekonomických otřesů, uprostřed kterých stále funguje jako morální stabilizátor, sociální průvodce a duchovní lodivod. Opravdové náboženství přenáší z jedné epochy do druhé hodnotnou kulturu a takovou moudrost, která se rodí ze zkušenosti poznání Boha a ze snahy být jako on.

3. NÁBOŽENSTVÍ A VĚŘÍCÍ

Rané křesťanství bylo naprosto osvobozeno od společenských konfliktů, sociálních odpovědností a ekonomických vztahů. Teprve později institucionalizované křesťanství se stalo ústavní částí politické a sociální struktury západní civilizace.

Nebeské království není ani sociálním, ani ekonomickým řádem; je výlučně duchovním bratrstvím jednotlivců uvědomujících si Boha. Skutečně, takové bratrství je samo o sobě novým a sociálním fenoménem, který zanechává za sebou ohromující politické a ekonomické důsledky.

Věřící není hluchý k bolestem společnosti, není lhostejný k občanské nespravedlnosti, není izolován od ekonomického myšlení, ani není necitlivý k politické tyranii. Náboženství má přímý vliv na sociální představbu, protože oduševňuje a idealizuje myšlení individuálního občana. Tito individuální věřící nepřímo ovlivňují kulturní civilizaci podle toho, jak jsou aktivními a vlivnými členy různých společenských, morálních, ekonomických a politických skupin.

Dosažení vysoké kulturní civilizace vyžaduje, za prvé, ideální typ člověka a potom, ideální a vhodné sociální mechanismy, s pomocí kterých tito občané mohou kontrolovat ekonomické a politické instituce takové pokročilé lidské společnosti.

Kvůli přílišnému falešnému sentimentu církev

that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

99:2.5 (1087.8) The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

99:2.6 (1088.1) Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

99:3.1 (1088.2) Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments, and economic alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

99:3.2 (1088.3) The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

99:3.3 (1088.4) The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

99:3.4 (1088.5) The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the economic and political institutions of such an advanced human society.

99:3.5 (1088.6) The church, because of overmuch

po dlouhou dobu pomáhala chudým a nešťastným a to vše bylo správné, ale tento stejný sentiment vedl k nemoudrému zachraňování rasově degenerovaných rodů, které nesmírným způsobem zpomalily progres civilizace.

Mnoho individuálních představitelů společnosti vehementně odmítá institucionalizované náboženství, ale nakonec jsou všichni zaníceně věřící v propagování svých sociálních reforem. A tak to je, že náboženská motivace, osobní a více či méně neuznaná, sehrává důležitou roli v současném programu sociální přestavby.

Nesmírnou slabinou celého tohoto neuznaného a mimovolného druhu náboženské činnosti je to, že není schopen profitovat z otevřené náboženské kritiky a tím dosáhnout prospěšných úrovní sebezdokonalení. Faktem je, že náboženství se nerozvíjí, dokud není vystaveno konstruktivní kritice, posíleno filozofií, pročištěno vědou a živeno oddanou sounáležitostí.

Vždy existuje velké nebezpečí překroucení a zneužití náboženství pro dosažení nepravých cílů, tak jako v časech válek každý válčící národ zaprodá své náboženství za válečnou propagandu. Úsilí bez lásky vždy škodí náboženství, zatímco perzekuce odvádí činnosti náboženství k dosažení některých sociologických, nebo teologických cílů.

Náboženství může zůstat oddělené od bezbožných světských spolků pouze prostřednictvím:

1. Kriticky nápravné filozofie.
2. Osvobození od všech sociálních, ekonomických a politických spolků.
3. Tvůrčího, povzbuzujícího a lásky šířícího přátelství.
4. Progresivního rozšiřování duchovního porozumění a ocenění kosmických hodnot.
5. Zabránění fanatismu skrze vědecký mentální postoj.

Věřící, jako skupina, se nesmí nikdy zabývat ničím jiným než náboženstvím, i když každý takový věřící, jako individuální občan, se může stát význačným vůdcem hnutí některé sociální, ekonomické, nebo politické přestavby.

Je úkolem náboženství vytvářet, podporovat a podněcovat takovou kosmickou loajalitu v individuálním občanovi, která ho přivede k úspěšnému dosažení rozvoje všech těchto obtížných, ale žádoucích sociálních služeb.

false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of civilization.

99:3.6 (1088.7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:3.7 (1088.8) The great weakness of all this unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

99:3.8 (1088.9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

99:3.9 (1089.1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

- 99:3.10 (1089.2) 1. A critically corrective philosophy.
- 99:3.11 (1089.3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.
- 99:3.12 (1089.4) 3. Creative, comforting, and love-expanding fellowships.
- 99:3.13 (1089.5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.
- 99:3.14 (1089.6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

99:3.15 (1089.7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion*, albeit any one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

99:3.16 (1089.7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

4. POTÍŽE PŘECHODNÉHO OBDOBÍ

Opravdové náboženství dělá věřícího sociálně příjemným a vytváří porozumění v přátelství lidí. Ale formalizace náboženských skupin velmi často ničí ty samé hodnoty, na podporu kterých byly vytvořeny. Lidské přátelství a boží náboženství jsou si vzájemně prospěšné a významně obohacující, jestliže růst každého z nich je vyrovnaný a harmonizovaný. Náboženství vnáší nové významy do všech skupinových vazeb—rodin, škol a klubů. Přidává nové hodnoty do zábavy a povyšuje všechn opravdový humor.

Duchovní porozumění transformuje vedení společnosti; náboženství zamezuje všem kolektivním hnutím ztratit ze zřetele své skutečné cíle. Společně s dětmi, náboženství je významným sjednotitelem rodinného života, za předpokladu, že představuje živou a rostoucí víru. Rodinný život nemůže být bez dětí; může být prožit bez náboženství, ale takový handicap značně mnohonásobuje potíže tohoto intimního lidského svazku. Hned za osobní náboženskou zkušeností, rodinný život v průběhu prvních dekád dvacátého století nejvíce trpí kvůli úpadku v důsledku přechodu od dřívější náboženské oddanosti k objevujícím se novým důležitostem a hodnotám.

Opravdové náboženství je smysluplný způsob dynamického života tváří v tvář všedním skutečnostem každodenního života. Ale jestliže náboženství má podnítit individuální rozvoj a posílit celistvost osobnosti, nesmí být standardizované. Jestliže má stimulovat zhodnocení zkušenosti a sloužit jako návnada pro hodnoty, nesmí být stereotypní. Jestliže náboženství má podporovat nejvyšší věrnost, nesmí být formální.

Bez ohledu na to, jaké otřesy mohou provázet sociální a ekonomický růst civilizace, náboženství je opravdové a hodnotné, jestliže podporuje v osobnosti zkušenost, ve které převládá svrchovanost pravdy, krásy a dobra, protože taková je skutečná duchovní koncepce nejvyšší reality. A skrze lásku a zbožnost se tato koncepce stává smysluplnou v přátelství lidí a synovském vztahu člověka k Bohu.

Konec konců, je to spíše to, v co člověk věří, než co ví, co určuje postoj a dominuje osobnímu jednání. Znalost pouhých faktů má velmi malý vliv na průměrného člověka, pokud nejsou emocionálně aktivovány. Ale aktivace náboženství je nademocionální, spojující veškerou lidskou zkušenost na transcendentních úrovních prostřednictvím kontaktu ve smrtelném životě s duchovními energiemi a jejich uvolněním.

4. TRANSITION DIFFICULTIES

99:4.1 (1089.9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for the promotion of which the group was organized. Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

99:4.2 (1089.10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

99:4.3 (1089.11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

99:4.4 (1089.12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

99:4.5 (1090.1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal life.

V podmínkách psychologicky neustáleného dvacátého století, uprostřed ekonomických otřesů, morálních protiproudů a sociálního dmutí cyklónových přechodů vědecké éry, tisíce a tisíce mužů a žen se lidsky ztratilo; jsou plni obav, neklidní, naplněni strachem, jsou nejistí a nevyrovnaní; jako nikdy předtím ve světové historii potřebují útěchu a stabilitu spolehlivého náboženství. Navzdory nebývalým vědeckým vymoženostem a rozvoji techniky existuje duchovní stagnace a filozofický chaos.

V tom, že se náboženství stává stále více a více soukromou záležitostí—osobní zkušeností—nehrozí žádné nebezpečí, za předpokladu, že neztratí svoji motivaci pro nesobeckou a láskyplnou sociální službu. Náboženství doplatilo na působení mnoha vedlejších vlivů: náhlé smíšení kultur, promísení rodů, oslabení církevní autority, měnící se rodinný život a také urbanizace a automatizace.

Největší duchovní ohrožení spočívá v dílčím vývoji, složité situaci nedokončeného růstu: opuštění evolučních náboženství strachu bez okamžitého pochopení zjeveného náboženství lásky. Moderní věda, především psychologie, oslabila pouze ta náboženství, která do velké míry závisejí na strachu, pověře a emoci.

Přechodné období je vždy doprovázeno zmatkem a v náboženském světě bude jen málo klidu, dokud neskončí velký boj mezi třemi soupeřícími filozofiemi náboženství:

1. Spiritickou vírou (v prozřetelné Božstvo) mnoha náboženství.
2. Humanistickou a idealistickou vírou mnoha filozofií.
3. Technickými a přírodovědeckými koncepcemi mnoha věd.

A tyto tři dílčí přístupy k realitě kosmu se budou muset nakonec sladit představením zjeveného náboženství, filozofie a kosmologie, zobracujících trojedinost existence ducha, mysli a energie, vycházejících z Rajské Trojice a dosahujících časoprostorového sjednocení v Božstvu Boha Nejvyššího.

5. SOCIÁLNÍ SPEKTY NÁBOŽENSTVÍ

Ačkoliv náboženství je výlučně osobní duchovní zkušeností—poznání Boha jako Otce—důsledkem této zkušenosti je—poznání lidí jako svých bratrů—znamená přizpůsobení svého „já“ k „já“ druhých, což vyžaduje sociální, nebo

99:4.6 (1090.2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated; they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090.3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090.4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090.5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090.6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090.7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090.8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090.9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

99:5.1 (1090.10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the adjustment of the self to other selves, and that

skupinový aspekt náboženského života. Náboženství je nejdříve vnitřním, čili osobním přizpůsobením a potom se stává záležitostí sociální služby, nebo adaptace ke skupině. Vznikání náboženských skupin je nevyhnutelným důsledkem lidské pospolitosti. Co se s těmito náboženskými skupinami stane, závisí velmi na moudrosti jejich vedení. V primitivní společnosti nejsou náboženské skupiny často příliš odlišné od ekonomických či politických skupin. Náboženství vždy bylo ochráncem mravů a stabilizátorem společnosti. A to zůstává pravdou, bez ohledu na protikladné učení mnoha moderních socialistů a humanistů.

Vždy si pamatujte: opravdové náboženství spočívá v poznání Boha jako vašeho Otce a člověka jako vašeho bratra. Náboženství není otrokouvou vírou v hrozby potrestání, nebo magickými sliby v budoucí mystické odměny.

Náboženství Ježíše je nejdynamičtějším vlivem jaký kdy aktivoval lidskou rasu. Ježíš rozbil tradici, zničil dogma a povolal lidstvo k dosažení nejvyšších ideálů v čase a věčnosti—stát se dokonalým jako je dokonalý nebeský Otec.

Náboženství má malou šanci působit, pokud se náboženská skupina neoddělí od všech ostatních skupin—tak vznikne sociální asociace duchovních členů nebeského království.

Doktrína o naprosté mravní zkaženosti člověka do značné míry zničila potenciální schopnost náboženství působit na povznášející a inspirující sociální vlivy. Ježíš se snažil obnovit důstojnost člověka, když prohlásil, že všichni lidé jsou děti Boha.

Každá náboženská víra, která účinně oduševňuje věřícího, nevyhnutelně musí mít silné dopady ve společenském životě takového věřícího. Náboženská zkušenost najisto přináší „plody ducha“ v denním životě duchem vedeného smrtelníka.

Tak, jak je nevyhnutelné, že lidé mají své náboženské víry, tak je neodvratitelné, že si vytvoří náboženskou skupinu nějakého druhu, která časem vytváří společné cíle. Jednoho dne se věřící spojí a opravdu skuteční spolupráci na základě jednoty ideálů a záměrů, spíše než se o to snažit na základě psychologických názorů a teologických postojů. Spíše cíle, než víry, by měly sjednotit věřící. Vzhledem k tomu, že opravdové náboženství je záležitostí osobní duchovní zkušenosti, je nevyhnutelné, že každý jednotlivý věřící musí mít svůj vlastní a osobní výklad realizace této duchovní skutečnosti. Ať výraz „víra“ znamená individuální vztah k Bohu, spíše než formulaci přesvědčení toho, na čemž se nějaká skupina smrtelníků byla schopna dohodnout jako na společném náboženském stanovisku. „Máte

involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man's gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

99:5.2 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:5.3 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:5.4 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:5.5 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man's dignity when he declared that all men are the children of God.

99:5.6 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the “fruits of the spirit” in the daily life of the spirit-led mortal.

99:5.7 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the realization of that spiritual experience. Let the term “faith” stand for the individual's relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. “Have you

víru? Mějte ji pro sebe“.

To, že víra je pouze záležitostí pochopení ideálních hodnot, je ukázáno definicí v Novém Zákonu, která tvrdí, že víra je podstatou očekávaného a důkazem neviditelného.

Primitivní člověk se příliš nesnažil o to, aby svá náboženská přesvědčení vyjádřil slovy. Jeho náboženství bylo vyjádřeno raději tancem, než myšlenkou. Současný člověk vymyslel mnoho vír a vytvořil mnoho zkoušek náboženské víry. Budoucí věřící musí žít svá náboženství, zasvětit se pro šlechetnou službu bratrství lidí. Je nejvyšší čas, aby člověk prožil náboženskou zkušenost natolik osobní a natolik mocnou, aby mohla být skutečněna a vyjádřena pouze „pocit, příliš hlubokými pro slova“.

Ježíš nepožadoval po svých stoupencích, aby se pravidelně shromažďovali a recitovali soustavu slov, svědčící o jejich společné víře. On jim pouze nakázal se sejít proto, aby skutečně něco udělali—zúčastnit se společné večeře na památku jeho poskytnutého života na Urantii.

Jakou chybu dělají křesťané, když představují Krista jako nejvyšší ideál duchovního vůdce, oni se opožďují požadovat, aby poznávši Boha muži a ženy zatratili historické vůdcovství těch Boha poznávši lidí, kteří přispěli k jejich příslušnému národnímu, nebo rasovému osvícení v minulých epochách.

6. INSTITUCIONÁLNÍ NÁBOŽENSTVÍ

Sektářství je chorobou institucionálního náboženství a dogmatismus je zotročením duchovní podstaty. Je mnohem lepší mít náboženství bez církve, než církev bez náboženství. Náboženský rozruch dvacátého století sám o sobě neznamená duchovní úpadek. Rozruch předchází jak růstu, tak i destrukci.

V socializaci náboženství je reálný smysl. Účelem skupinových náboženských aktivit je zdůrazňovat náboženskou oddanost, zesilovat kouzlo pravdy, krásy a dobra, podporovat půvab nejvyšších hodnot, zvětšovat službu v duchu nesobeckého přátelství, zvelebovat potenciály rodinného života, prosazovat náboženské vzdělání, zajišťovat odborné poradenství a duchovní vedení a podněcovat skupinové bohoslužby. A všechna živá náboženství podporují přátelství lidí, udržují morálku, prosazují dobré sousedské vztahy a napomáhají šířit potřebné evangelium svých příslušných posláních věčného spasení.

Ale jak se náboženství stává institucionální,

faith? Then have it to yourself.”

99:5.8 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

99:5.9 (1091.8) Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by “feelings that lie too deep for words.”

99:5.10 (1091.9) Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

99:5.11 (1091.10) What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

6. INSTITUTIONAL RELIGION

99:6.1 (1092.1) Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

99:6.2 (1092.2) There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

99:6.3 (1092.3) But as religion becomes

jeho síla pro dobro je omezena, zatímco možnosti pro zlo se výrazně znásobí. Nebezpečí formalizovaného náboženství jsou: spoutání názorů a vyhranění postojů, hromadění nezadatelných práv se stupňujícím zesvětšováním; tendence standardizovat a zkosnatět pravdu, odklonit náboženství od služby Bohu ke službě církve; tendence vytvářet sekty a konkurenční skupiny; založení utlačující církevní autority; vytvoření názoru o aristokratických „vyvolených lidech“, podporování falešných a zveličených idejí o posvátnosti; znormalizování náboženství a ustrnutí formy bohoslužby, tendence uctívat minulost, ale ignorovat současné požadavky, neschopnost představit moderní náboženství, zapletení se do funkcí světských institucí. Formalizované náboženství vytváří škodlivou diskriminaci jiných náboženských postojů, stává se netolerantním soudcem pravověrnosti, nedokáže udržet zájem podnikavého mládí a postupně ztrácí spásné poslání evangelia věčného spasení.

Formální náboženství omezuje lidi v jejich osobních duchovních aktivitách namísto toho, aby je osvobodilo pro vyšší službu jako stavitele království.

7. PŘÍNOS NÁBOŽENSTVÍ

Ačkoliv cirkve a všechny ostatní náboženské skupiny by měly být povzneseny nad všechny světské činnosti, současné náboženství nesmí dělat nic, co by zdržovalo, nebo brzdilo sociální součinnost lidských institucí. Život musí pokračovat v růstu smysluplným způsobem; člověk musí pokročit s reformací své filozofie a objasněním svého náboženství.

Politická věda musí provést přeměnu ekonomiky a průmyslu s pomocí metod, o kterých se poučila ze sociálních věd a také pomocí pohledů a motivů, pocházejících z náboženského života. Ve všech sociálních přestavbách náboženství poskytuje stabilizující věrnost transcendentnímu záměru—ustalující cíl za a nad okamžitým a dočasným účelem. Uprostřed zmatků rychle se měnícího prostředí potřebuje smrtelný člověk podporu rozsáhlé kosmické perspektivy.

Náboženství inspiruje člověka žít odvážně a radostně na tomto světě; ono spojuje trpělivost se zanícením, pochopení s úsilím, porozumění s mocí a ideály s energií.

Člověk nikdy nemůže moudře posoudit dočasné otázky či překonat sobecké osobní zájmy, pokud nepřemýšlí v přítomnosti svrchovanosti Boha a nepočítá s realitami

institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church; inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic “chosen-people” attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

99:6.4 (1092:4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

99:7.1 (1092:5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social co-ordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092:6) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steadying goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093:1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal, sympathy with power, and ideals with energy.

99:7.4 (1093:2) Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the

božských úmyslů a duchovních hodnot.

Ekonomická nezávislost a sociální přátelství nakonec povedou k bratrství. Člověk je svým založením snilek, ale věda ho vystřízliví natolik, že aktivace člověka náboženstvím již není spojena s tak velkým nebezpečím unáhlených fanatických reakcí. Ekonomické potřeby poutají člověka s realitou a osobní náboženská zkušenost přivádí tohoto stejného člověka tváří v tvář věčným realitám stále se rozrůstajícího a rozvíjejícího se kosmického občanství.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

realities of divine meanings and spiritual values.

^{99:7.5 (1093.3)} Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and personal religious experience brings this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

^{99:7.6 (1093.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 100. Náboženství v lidské zkušenosti

⇐ 099

Kniha Urantia

101 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 100 NÁBOŽENSTVÍ V LIDSKÉ ZKUŠENOSTI

Sekce

Úvod

1. Náboženský růst
2. Duchovní růst
3. Koncepce vyšší hodnoty
4. Problémy růstu
5. Konverze a mysticismus
6. Příznaky náboženského života
7. Vrchol náboženského života

Úvod

ZKUŠENOST dynamického náboženského života přetváří tuctového jedince do osobnosti, obdařeného idealistickou mocí. Náboženství podporuje vývoj všech prostřednictvím prospěšných růstů každého jedince a úroveň každého je umocněna prostřednictvím úspěšného dosažení všech ostatních.

Duchovní růst je vzájemně stimulován těsným spojením s jinými věřícími. Láska poskytuje půdu pro duchovní růst—objektivní cíl namísto subjektivního potěšení—nicméně, přináší nejvyšší subjektivní uspokojení. A náboženství zušlechťuje všední dřinu každodenního života.

1. NÁBOŽENSKÝ RŮST

I když náboženství zajišťuje rozvoj významů a růst hodnot, zlo přichází vždy, kdy čistě osobní hodnocení jsou povýšena do absolutních úrovní. Dítě hodnotí zkušenost podle toho, kolik radosti mu přinese; vyspělost je přímo úměrná výměně

PAPER 100 RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE SECTIONS

Introduction

1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

INTRODUCTION

100:0.1 (1094.1) THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

100:0.2 (1094.2) Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennobles the commonplace drudgery of daily living.

1. RELIGIOUS GROWTH

100:1.1 (1094.3) While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child evaluates experience in accordance with the

osobního potěšení za vyšší významy—oddanosti nejvyšším představám o rozmanitosti životních situací a kosmických vztazích.

Někteří lidé jsou příliš zaneprázdnění, aby mohli růst a jsou proto ve velkém nebezpečí duchovního ustrnutí. Je nezbytné vytvářet podmínky pro růst významů v různých epochách, po sobě následujících kulturách a v pomíjivých stadiích rozvíjející se civilizace. Největšími brzdami růstu jsou předsudek a nevědomost.

Dejte každému dítěti možnost získat svoji vlastní náboženskou zkušenost, nevnučujte mu hotovou zkušenost dospělého člověka. Pamatujte si, že každoroční progres v zavedeném vzdělávacím systému, neznamena nutně progres intelektuální a mnohem méně duchovní. Zvýšená slovní zásoba neznamena rozvoj charakteru. Pravým ukazatelem růstu nejsou pouze výsledky, ale spíše progres. Skutečným ukazatelem růstu ve vzdělání jsou povznesené ideály, zvýšené chápání hodnot, nové významy hodnot a posílená věrnost nejvyšším hodnotám.

Děti jsou natrvalo ovlivněny pouze oddaností svých dospělých společníků; příkazy, nebo také příklady nemají trvalý vliv. Čestní lidé jsou rostoucí lidé a růst je působivá a inspirující realita. Žijete čestně dnes—rostete—a zítra je o vás postaráno. Nejrychlejší cesta pro pulce stát se žábou je žít čestně každý moment jako pulec.

Půda, potřebná pro náboženský růst, předpokládá progresivní život seberealizace, koordinaci přirozených sklónů, zvědavost a potěšení z uvážené podnikavosti, pocit spokojenosti, stimulující působení strachu, probouzejícího pozornost a uvědomění, touhu poznávat a normální vědomí malosti—skromosti. Růst je také založen na objevení vlastní individuality, doprovázené sebekritikou—svědomím, protože svědomí je ve skutečnosti kritikou sebe samého na základě vlastního systému hodnot, osobních ideálů.

Náboženská zkušenost je výrazně ovlivněna fyzickým zdravím, zděděnou povahou a sociálním prostředím. Ale tyto přechodné podmínky nezpomalují vnitřní duchovní progres duše, snažící se vykonávat vůli nebeského Otce. Ve všech normálních smrtelnících jsou přítomny určité hnací síly růstu a seberealizace, které působí jestliže nejsou vysloveně potlačovány. Způsob, jak podporovat tento významný dar pro potenciální duchovní růst, spočívá v udržování upřímného postoje v oddanosti k nejvyšším hodnotám.

content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

100:1.2 (1094.4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at differing ages, in successive cultures, and in the passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

100:1.3 (1094.5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

100:1.4 (1094.6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

100:1.5 (1094.7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

100:1.6 (1095.1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

Náboženství nemůže být věnováno, obdrženo, zapůjčeno, nebo ztraceno. Je to osobní zkušenost, která narůstá úměrně s narůstajícím vyhledáváním konečných hodnot. Kosmický růst tak doprovází hromadění významů a neustále rozšiřující se povyšování hodnot. Ale ušlechtilost sama o sobě je nevědomým růstem.

Náboženské návyky myšlení a jednání přispívají k obezřetnému duchovnímu růstu. Člověk si může vyvinout náchylnost pro prospěšné reakce na duchovní podněty, určitý druh podmíněného duchovního reflexu. Návyky, které přispívají náboženskému růstu, obsahují kultivovaný cit pro božské hodnoty, rozpoznání náboženského života u jiných, hloubavé přemýšlení o kosmických významech, ctihodné řešení problémů, sdílení duchovního života s partnerem, vyhýbání se sobectví, odmítnutí předpokládat boží milosrdenství a žít jako v přítomnosti Boha. Faktory náboženského růstu mohou být úmyslné, ale samotný růst je neměnně nevědomý.

Nicméně, nevědomá podstata náboženského růstu neznámá, že je to činnost, fungující na domnělých podvědomých oblastech lidského intelektu, ale spíše to ukazuje na tvůrčí aktivity nadvědomých úrovních smrtelné mysli. Zkušenost s poznáním reality nevědomého náboženského růstu je tak pozitivním důkazem funkční existence nadvědomí.

2. DUCHOVNÍ RŮST

Duchovní rozvoj za prvé závisí na udržování živého duchovního spojení s pravými duchovními silami a za druhé na trvajícím plození duchovních plodů: poskytování pomoci svým druhům z toho, co jsme my obdrželi od našich duchovních dárců. Duchovní progres je založen na intelektuálním rozpoznání duchovní chudoby, spolu s vlastním vědomím hladu po dokonalosti,—na touze poznat Boha a být jako on a upřímném úmyslu vykonávat vůli nebeského Otce.

Duchovní růst je nejdříve probuzením k potřebám, pak rozpoznáním významů a potom objevením hodnot. Důkaz o duchovním růstu spočívá v projevu osobnosti člověka, motivovaného láskou, aktivovaného nesobeckou pomocí a ovládaného upřímnou úctou k dokonalosti ideálů božskosti. A tato celá zkušenost představuje realitu náboženství na rozdíl od pouhých teologických věr.

Náboženství může dosáhnout takové úrovně poznání, na které se stává osvícenou a moudrou

100:1.7 (1095.2) Religion cannot be bestowed, received, loaned, learned, or lost. It is a personal experience which grows proportionally to the growing quest for final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

100:1.8 (1095.3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness, refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

100:1.9 (1095.4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. SPIRITUAL GROWTH

100:2.1 (1095.5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095.6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095.7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the

metodou duchovní reakce na vesmír. Takové zvelebené náboženství může působit na třech úrovních lidské osobnosti: intelektuální, morontální a duchovní; na mysl, ve vyvíjející se duši a s vnitřně zavedeným duchem.

Duchovnost se ihned stává indikátorem blízkosti člověka k Bohu a mírou jeho užitečnosti pro ostatní lidské bytosti. Duchovnost zvyšuje schopnost objevovat krásu ve věcech. Rozpoznávat pravdu ve významech a objevovat dobro v hodnotách. Duchovní rozvoj je určen schopností pro odstranění sobeckých vlastností v lásce a je tomu přímo úměrný.

Skutečný duchovní stav je mírou dosažení Božstva, napojení na Ladič. Dosažení konečné duchovnosti se rovná dosažení maximální reality—maximálního podobnosti s Bohem. Věčný život je nekonečným pátráním po nekonečných hodnotách.

Cíl seberealizace člověka by měl být duchovní, ne materiální. Jediné reality hodné snažení jsou božské, duchovní a věčné. Smrtelný člověk má nárok na požitky z fyzických radostí a uspokojení lidských citů; on těží z věrnosti lidských vztahů a dočasných institucí; ale tyto nejsou věčnými základy, na kterých lze stavět nesmrtelnou osobnost, která musí překonat prostor, zdolat čas a dosáhnout věčného osudu božské dokonalosti a služby jako člen sboru Konečných.

Ježíš popsal hluboké přesvědčení smrtelníka uvědomujícího si Boha znalého smrtelníka, když řekl: „Když všechno pozemské se zhroutí, znamená to něco pro člověka uvědomujícího si Boha a věřícího v království Boží“? Dočasné jistoty jsou zranitelné, ale duchovní jistoty jsou nenapadnutelné. Když přílivové vlny lidského protivenství, sobectví, krutosti, nenávisti, zášti a závisti narážejí na smrtelnou duši, můžete se spolehnout na to, že existuje jedna vnitřní bašta—pevnost ducha, která je absolutně nedobytná; alespoň toto platí pro každou lidskou bytost, která oddaně udržuje svoji duši ve spojení s vnitřně zavedeným duchem věčného Boha.

Po takovém duchovním dosažení, ať je docíleno postupným růstem, nebo specifickou krizí, nastává nová orientace osobnosti a také rozvoj nových norem hodnot. Takoví, v duchu zrození jedinci, najdou ve svém životě tak silnou novou motivaci, že jsou schopni v klidu přihlížet tomu, jak jejich největší ambice berou za své a jejich nejhrošivější naděje se hroutí; oni pozitivně vědí, že takové katastrofy nejsou ničím jiným, než přeměrováním pohrom, které ničí dočasná jejich díla a předcházejí vypěstování vznešenějších a trvanlivějších realit nové a ušlechtlejší úrovně vesmírného dosažení.

universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual, the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

100:2.4 (1096.1) Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

100:2.5 (1096.2) Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

100:2.6 (1096.3) The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions; but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and finaliter service.

100:2.7 (1096.4) Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: "To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?" Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

100:2.8 (1096.5) After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one's temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. KONCEPCE VYŠŠÍ HODNOTY

Náboženství není metodou pro dosažení pokojného a blaženého míru mysli; je impulzem pro organizování duše pro dynamickou službu. Je to zasvěcení celého „já“ do věrné služby milujícího Boha a sloužení člověku. Náboženství platí jakoukoliv cenu, nezbytnou pro dosažení nejvyššího cíle—získání věčnosti. V náboženské oddanosti je zasvěcená úplnost, která se vyznačuje nejvyšší dokonalostí. Takové vlastnosti oddanosti jsou sociálně účinné a duchovně progresivní.

Pro věřícího slovo Bůh se stává symbolem, znamenající přiblížení k nejvyšší realitě a poznání božské hodnoty. Lidské sympatie a antipatie neurčují dobro a zlo; morální hodnoty nevyrůstají ze splněných přáních, nebo citového zklamání.

Při rozmyšlení o hodnotách musíte rozlišit mezi tím, co je hodnota a tím, co má hodnotu. Musíte rozpoznat vztah mezi příjemnými činnostmi a jejich smysluplným sjednocením a rozšířenou realizací neustále vyšších a vyšších úrovní lidské zkušenosti.

Význam je něco, co zkušenost přidává k hodnotě; je to správné vnímání hodnot. Izolované a čistě sobecké potěšení může znamenat faktické znehodnocení významů, nesmyslný požitek, hraničící s relativním zlem. Hodnoty jsou empirické tehdy, když reality jsou smysluplné a intelektuálně spojené—když jsou takové vztahy rozpoznány a oceněny myslí.

Hodnoty nemohou nikdy být statické; opravdovost znamená změnu, růst. Změna bez růstu, bez rozšíření významů a povýšení hodnot, je bezcenná—je potenciálním zlem. Čím je vyšší schopnost ke kosmické adaptaci, tím je každá zkušenost smysluplnější. Hodnoty nejsou koncepčními iluzemi; jsou skutečné, ale vždy závisí na souvislostech. Hodnoty jsou vždy i aktuální i potenciální—ne, co bylo, ale co je a co bude.

Spojení aktuálního a potenciálního se rovná růstu—empirické realizaci hodnot. Ale růst není pouhý progres. Progres je vždy smysluplný, ale je relativně bezcenný bez růstu. Nejvyšší hodnota lidského života spočívá v růstu hodnot, progresu významů a realizaci kosmické souvislosti dvou těchto zkušeností. A taková zkušenost se rovná poznání Boha. Takový smrtelník, i když není nadpřirozený, se opravdu stává nadčlověkem; vyvíjí se v něm nesmrtelná duše.

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

100:3.1 (1096.6) Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

100:3.2 (1096.7) To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value. Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

100:3.3 (1096.8) In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

100:3.4 (1097.1) Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil. Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

100:3.5 (1097.2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:3.6 (1097.3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

Člověk není schopen vyvolat růst, ale může pro něj zajistit vhodné podmínky. Růst je vždy nevědomý, ať je fyzický, intelektuální, nebo duchovní. Tak roste láska; ona nemůže být stvořena, vyrobena či koupena; ona musí vyrůst. Evoluce je kosmická metoda růstu. Sociální růst nemůže být zajištěn legislativou a morální růst se nedosáhne zlepšenou administrativou. Člověk dokáže vyrobit stroj, ale jeho skutečná hodnota musí být stanovena lidskou kulturou a osobním oceněním. Jediným vkladem člověka pro růst je mobilizace veškerých sil jeho osobnosti—živé víry.

4. PROBLÉMY RŮSTU

Náboženský život je zasvěcený životu a zasvěcený život je tvůrčí život—originální a spontánní. Nové náboženské náhledy se rodí z konfliktů, které dávají podnět k výběru nových a lepších návykových reakcí namísto starších a horších zažitých způsobů. Nové významy vznikají pouze v konfliktních situacích a konflikty přetrvávají pouze kvůli odmítnutí přijmout vyšší hodnoty, znamenající vyšší významy.

Náboženská dilemata jsou nevyhnutelná; nemůže být žádného růstu bez fyzického konfliktu a duchovního rozechvění. Formování filozofických norem života nese s sebou značný rozruch ve filozofických sférách mysli. Věrnost ušlechtilosti, dobru, pravdě a vznešenosti se neobejde bez boje. Jasnost duchovního vidění a rozšíření kosmického porozumění vyžaduje úsilí. A lidský intelekt protestuje, když je odstavován od neduchovních energií dočasné existence. Těžkopádná živočišná mysl se bouří proti snaze, potřebné pro řešení kosmických problémů.

Ale velký problém náboženského způsobu života spočívá v úloze spojení duševních sil osobnosti pod vlivem LÁSKY. Zdraví, psychická zdatnost a štěstí jsou výsledkem spojení fyzických systémů, systémů myšlení a duchovních systémů. Člověk dobře rozumí tomu, co je zdraví a zdravá mysl, ale nemá prakticky žádnou představu o štěstí. Největší štěstí je nerozlučitelně spojeno s duchovním progresem. Duchovní růst přináší trvalou radost, pokoj, který přesahuje veškeré chápání.

Ve fyzickém životě smyslové orgány informují o existenci věcí; mysl odhaluje realitu významů; ale duchovní zkušenost ukazuje jedinci skutečné hodnoty života. Tyto vysoké úrovně lidského života jsou dosaženy v nejvyšší lásce k Bohu a v nesobecké lásce k člověku. Jestli milujete své bližní, tak jste objevili jejich hodnoty. Ježíš miloval lidi tak moc proto, že si jich velmi vysoce vážil.

100:3.1 (1097.4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the total powers of his personality — living faith.

4. PROBLEMS OF GROWTH

100:4.1 (1097.5) Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

100:4.2 (1097.6) Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

100:4.3 (1097.7) But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

100:4.4 (1098.1) In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because

Nejlepší způsob pro odhalení hodnot ve vašichruzích je poznání jejich motivace. Jestli vás někdo roztrpčuje, vzbuzuje ve vás pocity nelibosti, měli byste se s pochopením snažit poznat jeho stanovisko, jeho důvody pro takové nepřijemné chování. Jestli jednou pochopíte vašeho souseda, stanete se tolerantním a tato tolerance vyroste do přátelství a dozraje v lásku.

Ve své obrazotvornosti si představte jednoho z vašich primitivních předků v době, kdy žil v jeskyních—malého, nestvůrného, špinavého a vrčícího divocha, rozkročeného se zvednutým kyjem, dýchajícího nenávist a nepřátelství a dívajícího se zuřivě těsně před sebe. Takový obraz sotva vykresluje božskou důstojnost člověka. Ale dovolte nám ten obraz zvětšit. Před tímto rozrušeným člověkem se krčí tygr s vyceněnými tesáky. Za ním stojí žena a dvě děti. Okamžitě poznáte, že takový výjev představuje začátky mnoha krásných a ušlechtilých lidských vlastností, ačkoliv se v obou případech jedná o stejného člověka. Ale ve druhém případě jste měli možnost vidět tuto scénu v rozšířené perspektivě. Proto jste pochopili motivaci tohoto vyvíjejícího se smrtelníka. Jeho postoj se stává chvályhodným, protože mu rozumíte. Jestli byste jen dokázali pochopit motivy svých přátel, jak byste jim mnohem více rozuměli! Jestli byste poznali své druhy, nakonec byste je milovali.

Vy nemůže opravdově milovat své bližní pouhou vůlí. Láska se rodí jen z důkladného porozumění motivů a pocitů vašich sousedů. Není tak důležité milovat všechny lidi dnes, ale raději se každý den naučit milovat jednu další lidskou bytost. Jestliže každý den, nebo každý týden porozumíte jednomu z vašich druhů a jestli je to limit vašich schopností, tak rozhodně zespolečňujete a opravdově oduševňujete vaši osobnost. Láska je nakažlivá a když je lidská péče uvážena a moudrá, láska je přitažlivější než nenávist. Ale pouze opravdová a nesobecká láska je skutečně nakažlivá. Kdyby každý smrtelník se jen stal středem dynamické laskavosti, tento blahodárný virus lásky by brzy pronikl do proudu citového proudu lidských emocí natolik, že celá civilizace by byla obklopena láskou—a to by bylo uskutečnění bratrství lidí.

5. KONVERZE A MYSTICISMUS

Svět je zaplněn ztracenými dušemi, ztracenými ne v teologickém smyslu, ale ztracenými v ukazateli významů, bloudícími v této frustrované filozofické éře zmatečně od jednoho „ismu“ k druhému a od jednoho kultu k jinému. Jen velmi málo lidí se naučilo nahrazovat náboženskou autoritu filozofií života. (Symboly

he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by discovering their motivation. If someone irritates you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into love.

100:4.5 (1098.2) In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

100:4.6 (1098.3) You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

5. CONVERSION AND MYSTICISM

100:5.1 (1098.4) The world is filled with lost souls, not lost in the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be

socializovaného náboženství netřeba zavrhnout jako koryta růstu, ačkoliv dno řeky není řeka sama.)

Postup náboženského růstu vede od stagnace přes rozpor ke koordinaci, od nejistoty k nepochybné víře, od zmatenosti kosmického vědomí ke sjednocení osobnosti, od dočasného cíle k věčnému, od područí strachu ke svobodě božského synovstva.

Je nutno objasnit, že projev věrnosti nejvyšším ideálům—fyzického, emocionálního a duchovního uvědomění poznání Boha—může být důsledkem přirozeného a postupného růstu, nebo někdy může být projeveno v určitých situacích, jako například ve chvílích krize. Apoštol Pavel prožil přesně takové náhlé a velkolepé obrácení v ten památný den na cestě, vedoucí do Damašku. Gautama Siddhartha měl podobnou zkušenost v tu noc, kdy seděl o samotě a snažil se proniknout do tajemství konečné pravdy. Stejnou zkušenost mělo mnoho ostatních, ale mnoho opravdových věřících postoupilo v duchu bez náhlého obrácení.

Většina okázalých jevů, spojených s takzvanými náboženskými proměnami, má výlučně psychologický charakter, ale čas od času se přihodí události, které mají také duchovní původ. Velmi často, při absolutní mobilizaci mysli na jakékoli úrovni psychického zaměření k dosažení duchovnosti, když existuje dokonalost lidské motivace pro oddanost božské ideji, pak nastává sestupné porozumění vnitřně zavedeného ducha, aby se sladil se soustředěným a zasvěceným záměrem nadvědomé mysli věřícího smrtelníka. A právě taková zkušenost spojení intelektuálních a duchovních jevů je to, co vytváří konverzi, spočívající ve faktorech, které se nacházejí nad a za čistě psychologickými úrovněmi.

Ale samotné emoce jsou falešnou konverzí; člověk musí nejenom cítit, ale i věřit. Natolik, nakolik je psychická mobilizace částečná a mobilizace lidské oddanosti nedostačující, natolik se prodělání konverze stane směsí intelektuální, emocionální a duchovní reality.

Jestli je člověk ochoten uznat teoretickou podvědomou mysl jako prakticky fungující hypotézu v jinak jednotném intelektuálním životě, pak tedy, aby byl zásadový, měl by předpokládat podobnou a odpovídající oblast vzestupné intelektuální aktivity v nadvědomé úrovni—zóně bezprostředního kontaktu s vnitřně zavedenou duchovní entitou—Ladičem Myšlení. Velkým nebezpečím ve všech těchto psychologických spekulacích je to, že představivost a další takzvané mystické prožitky, spolu se zvláštními sny, mohou být považovány za božskou

despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

100:5.2 (1098.5) The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to co-ordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

100:5.3 (1099.1) It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals — the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness — may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

100:5.4 (1099.2) Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upreach toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

100:5.5 (1099.3) But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual, emotional, and spiritual reality.

100:5.6 (1099.4) If one is disposed to recognize a theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine

komunikaci s lidskou myslí. V minulosti se božské bytosti zjevily některým Boha znalým osobám ne v důsledku jejich mystických extází, nebo morbidních vizí, ale navzdory všem takovým jevům.

Na rozdíl od snažení dosáhnout konverze, lepší přístup k morontálním zónám možného kontaktu s Ladičem myšlení je živá víra a ryzí zbožnost, upřímná a nesobecká modlitba. Vesměs příliš mnoho povznesených myšlenek nevědomých úrovní lidské mysli bylo mylně považováno za božská zjevení a duchovní vedení.

Existuje velké nebezpečí, spojené s návykovým praktikováním snění; mysticismus se může stát způsobem odklonění od reality, třebaž byl někdy prostředkem opravdového duchovního spojení. Krátkodobý únik od rušného dění života by nemusel příliš uškodit, ale dlouhá izolace osobnosti je naprosto nežádoucí. Za žádných okolností by se vizionářský stav vědomí neměl pěstovat jako druh náboženské zkušenosti.

Příznakem mystického stavu je rozptýlení vědomí s živými ostrůvky soustředěného vědomí, působící na poměrně pasivní intelekt. To všechno přitahuje vědomí směrem k povědomí, spíše než směrem k zóně duchovního kontaktu—nadvědomí. Mnoho mystiků přeneslo své mentální odloučení na úroveň abnormálních mentálních projevů.

Mnohem zdravější postoj k duchovní meditaci lze nalézt v rozjímavé zbožnosti a v modlitbě důvěřování. Přímé spojení s Ladičem Myšlení, takové, jaké nastalo v pozdějších letech Ježíšova života v lidském těle, by se nemělo zaměřovat s těmi takzvanými mystickými zkušenostmi. Faktory, které vedou k zahájení mystického spojení svědčí o nebezpečí takových psychických stavů. Mystickému stavu prospívají takové věci jako: fyzická vyčerpanost, půst, psychické rozštěpení, hluboké estetické prožitky, silné sexuální impulsy, strach, úzkost, běsnění a divoký tanec. Mnoho z toho, co vzniká v důsledku takové úvodní přípravy má svůj původ v podvědomé mysli.

Jakkoli tyto podmínky mohou být prospěšnými pro mystické jevy, je nutno jasně pochopit, že Ježíš Nazaretský nikdy nepoužil takové metody pro spojení s Rajským Otcem. Ježíš neměl žádné podvědomé halucinace, nebo nadvědomé preludy.

communications to the human mind. In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

100:5.7 (1099.5) In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:5.8 (1099.6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:5.9 (1099.7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious. Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:5.10 (1100.1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:5.11 (1100.2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. PŘÍZNAKY NÁBOŽENSKÉHO ŽIVOTA

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

Evoluční náboženství a zjevená náboženství se mohou výrazně lišit v metodě, ale v jejich motivech je obrovská podobnost. Náboženství není specifická forma života; spíše je to způsob žití. Pravé náboženství je upřímná oddanost některé realitě, kterou věřící pokládají pro sebe a pro celé lidstvo za nejvyšší hodnotu. A význačnými charakteristickými rysy všech náboženství jsou nepochybní věrnost a srdečná oddanost nejvyšším hodnotám. Tato náboženská oddanost nejvyšším hodnotám je ukázána ve vztahu domněle nenáboženské matky k jejímu dítěti a ve vřelé věrnosti nevěřícího člověka ke své vlastní věci.

Věřícím člověkem přijatá nejvyšší hodnota může být obyčejná, nebo také falešná, ale, nicméně, je pro něho náboženská. Náboženství je opravdové pouze do té míry, pokud jeho hodnota, která je pokládána za nejvyšší, je opravdu kosmickou realitou, mající skutečnou duchovní cenu.

Lidská reakce na náboženské impulsy obsahuje vlastnosti ušlechtilosti a vznešenosti. Upřímný věřící si je vědom vesmírného občanství a uvědomuje si spínající kontakt se zdroji nadlidské síly. On je nadšen a aktivován zjištěním, že je součástí vyššího a ušlechtilejšího společenství Božích synů. Uvědomění si vlastní ceny je posíleno impulsem pátrat po vyšších vesmírných úkolech—snaze dosáhnout nejvyšších cílů.

Vnitřní „já“ podlehló úchvatnému náporu vše obsahující motivace, která vyvolává zvýšenou osobní disciplínu, snižuje emocionální konflikty a ze smrtelného života dělá skutečně hodnotné žití. Chorobné uznávání vymezených hranic člověka je zaměněno za přirozené uvědomění si lidských nedostatků, spojené s morálním odhodláním a duchovní touhou dosáhnout nejvyšších vesmírných a supervesmírných cílů. A toto intenzivní snažení dosáhnout nadsmrtné ideály je vždy charakterizováno zvyšující se trpělivostí, shovívavostí, mravní silou a tolerancí.

Ale pravé náboženství je živá láska, život ve službě. Održení věřícího od většiny toho, co je čistě dočasné a bezcenné, nikdy nevede ke společenské izolaci a nemělo by to zničit smysl pro humor. Opravdový věřící nic neodjímá z lidské existence, ale naopak dodává celému životu nové významy; vytváří nové typy nadšení, zájmu a odvahy. Také může probudit ducha křížáckého rytíře, který je více než nebezpečný, když ovládán duchovním vhlédem a věrnou oddaností k běžným sociálním povinnostem, založených na lidské spolehlivosti.

100:6.1 (1100.3) Evolutionary religions and revelatory religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

100:6.2 (1100.4) The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

100:6.3 (1100.5) The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

100:6.4 (1100.6) The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

100:6.5 (1100.7) But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

Jedním z neúžasnejších znameních náboženského života je dynamický a povznesený klid, ten klid, který přesahuje veškeré lidské vnímání, ten kosmický postoj, který znamená neexistenci jakékoliv pochybnosti a nepokoje. Takové úrovně duchovní stability jsou imunní vůči zklamání. Takoví věřící jsou jako apoštol Pavel, který řekl: „Já jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani vyšší duchové, ani síly, ani věci přítomné, ani věci budoucí, ani výška, ani hloubka, ani nic jiného nás nedokáže oddělit od lásky Boha“.

S poznáním triumfální blaženosti je spojen pocit bezpečí, usazený ve vědomí věřícího, který pochopil realitu Nejvyššího a který jde ke svému cíli—Konečnému.

Také evoluční náboženství má v sobě všechnu tuto věrnost a ušlechtilost, protože je to opravdová zkušenost. Ale zjevené náboženství je vznešené, stejně jako opravdové. Nová věrnost, představující zvětšené duchovní vidění, vytváří nové úrovně lásky a oddanosti, služby a přátelství; a celý tento rozšířený rozhled plodí zvětšené vědomí Otcovství Boha a bratrství člověka.

Příznačným rozdílem mezi vyvinutým a zjeveným náboženstvím je nová schopnost božské moudrosti, která je přidána k čistě empirické lidské moudrosti. Ale právě zkušenost lidského náboženství vytváří schopnost pro dodatečné přijetí rozšířených poskytnutích božské moudrosti a kosmického vhledu.

7. VRCHOL NÁBOŽENSKÉHO ŽIVOTA

Ačkoliv průměrný smrtelník Urantie nemůže doufat, že dosáhne vysoké dokonalosti charakteru Ježíše Nazaretského, nabytého během pobytu v lidském těle, je vcelku možné pro každého věřícího smrtelníka, aby si vyvinul silnou a ucelenou osobnost, podobající se zdokonaleným rysům osobnosti Ježíše. Výjimečným rysem Učitelovy osobnosti nebyla ani tolik její dokonalost, jako její harmoničnost, její mimořádná a vyrovnaná celistvost. Nejpůsobivější charakteristika Ježíše spočívá ve slovech toho, který ukazujíc na Učitele, stojícího před svými žalobci, řekl: „Pohleďte, člověče!“

Nevyčerpatelná laskavost Ježíše dojala srdce lidí, ale jeho stálá síla charakteru ohromila jeho následovníky. Byl naprosto upřímný, nebylo v něm nic pokryteckého. Nebyl afektovaný; byl vždy tak povzbudivě opravdový. Nikdy se nesklonil k přetvářce a nikdy se neuchýlil k pokrytectví. On žil pravdu, tak jak ji učil. On byl pravda. On byl nucen

100:6.6 (1101.1) One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: “I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God.”

100:6.7 (1101.2) There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who pursues the goal of the Ultimate.

100:6.8 (1101.3) Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loyalties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and the brotherhood of man.

100:6.9 (1101.4) The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

100:7.1 (1101.5) Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master's personality was not so much its perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, “Behold the man!”

100:7.2 (1101.6) The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it.

hlásat spásnou pravdu svému pokolení, třebaže taková upřímnost někdy zapříčinila bolest. On byl nepopíratelně věrný celé pravdě.

Ale učitel byl tak vlídný, tak dostupný. Celá jeho služba se vyznačovala velkou praktičností, zatímco všechny jeho plány byly charakterizovány velmi zasvěceným zdravým rozumem. Byl prost všech podivínských, rozmarných a výstředních sklonů. Nikdy nebyl náladový, nevyzpytatelný, nebo hysterický. Ve všech jeho učeních a ve všem co dělal, se vždy projevoval neobyčejně bystrý úsudek, spojený s mimořádným smyslem pro korektnost.

Syn Člověka se vždy vyznačoval vysokou rozvážností. Dokonce jeho nepřátelé k němu chovali náležitý respekt; až se báli jeho přítomnosti. Ježíš neznal strach. Byl naplněn božským nadšením, ale nikdy se nestal fanatickým. Byl emocionálně aktivní, ale nikdy roztěkaný. Byl vynalézavý, ale vždy praktický. Upřímně čelil realitám života, ale nebyl nikdy jednotvárný, nebo všední. Byl odvážný, ale nikdy lehkomyšlný; opatrný, ale nikdy zbabělý. Byl soucitný, ale ne přecitlivělý; výjimečný, ale ne výstřední. Byl zbožný, ale ne pobožnůstkářský. A byl tak vysoce rozvážný, protože byl tak dokonale celistvý.

Originalita Ježíše nebyla ničím potlačena. On nebyl svázán tradicemi, nebo postižen otroctvím malicherných obecných konvencí. Hovořil s neomylnou sebedůvěrou a učil s absolutní autoritou. Ale jeho jedinečná originalita mu nedala důvod přehlížet klenoty pravdy v učeních jeho předchůdců a současníků. A nejoriginálnější z jeho učení bylo zdůraznění lásky a soucitu namísto strachu a obětování.

Ježíš se vyznačoval velmi širokým rozhledem. On nabádal své následovníky k tomu, aby kázali evangelium všem národům. Byl prost všech malicherností. Jeho soucitné srdce pojalo celé lidstvo, dokonce i vesmír. Neustále nabádal: „Ať je to kdokoliv, nechte ho přijít“.

O Ježíši bylo správně řečeno: „On se spoléhal na Boha“. Jako člověk mezi lidmi, on naprosto důvěřoval Otci na nebesích“. Věřil svému Otci tak, jak malé dítě věří svým pozemským rodičům. Jeho víra byla dokonalá, ale ne domýšlivá. Bez ohledu na to, jak se příroda mohla zdát tvrdá, nebo lhostejná vůči lidskému blahu, Ježíš ve své víře nikdy nezaváhal. Byl imunní proti zklamání a odolný vůči nesnázím. Nedotkl se ho zjevný neúspěch.

Miloval lidi jako své bratry a současně uznával velké rozdíly v jejich vrozených vlohách a nabytých schopnostech. „On chodil a dělal dobro“.

He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

100:7.3 (1101.7) But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

100:7.4 (1102.1) The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

100:7.6 (1102.3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, "Whosoever will, let him come."

100:7.7 (1102.4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

100:7.8 (1102.5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. "He went about doing good."

Ježíš byl neobvykle radostný člověk, ale nebyl zaslepený a pošetilý optimista. On neustále nabádal: „Budte veselí!“ Dokázal udržet tento přívětivý postoj kvůli své neochvějné víře v Boha a své neotřesitelné důvěře v člověka. Byl vždy dojemně ohleduplný ke všem lidem, protože je miloval a věřil v ně. Současně s tím zůstával stále věrný svým přesvědčením a pozoruhodně houževnatý ve své oddanosti vykonávat vůli svého Otce.

Učitel byl vždy štědrý. Nikdy ho neunavilo říkat: „Větším požehnáním je dávat, než dostávat“. On řekl: „Darem jste dostali, darem podarujte“. A přestože jeho štědrost byla neomezená, nikdy nebyl rozhazovačný, nebo marnotratný. Učil, že musíte věřit, abyste byli spaseni. „Protože každý, kdo usiluje, dostane“.

Byl nestranný, ale vždy laskavý. Řekl: „Kdyby to tak nebylo, řekl bych vám to“. Byl přímý, ale vždy přátelský. Byl upřímný ve své lásce k hříšníkovi a ve svém odporu k hříchu. Ale v celé své udivující otevřenosti byl neomylně spravedlivý.

Ježíš byl stále veselý, přestože se někdy hluboce napil z číše lidského soužení. Neohroženě čelil realitám bytí a přesto byl naplněn nadšením pro evangelium království. Ale on své nadšení ovládal, nadšení nikdy neovládalo jeho. Byl bezvýhradně oddán „dílu Otce“. Toto božské nadšení přivedlo jeho neduchovní bratry k mínění, že byl mimo sebe, ale přihlížející vesmír ho ocenil jako vzor vyrovnanosti a model nejvyšší smrtelné oddanosti k ušlechtilým zásadám duchovního života. A jeho ovládané nadšení bylo nakažlivé; jeho společníci byli nuceni sdílet jeho božský optimismus.

Tento muž z Galileje nebyl truchlícím člověkem; jeho duše se uměla radovat. Stále říkal: „Radujte se a buďte nadmíru šťastni“. Ale, když bylo zapotřebí, byl připraven projít odvážně „temným údolím smrti“. On byl radostný, ale současně pokorný.

Jeho odvaze se vyrovnala pouze jeho trpělivost. Když bylo na něj naléháno, aby rychle jednal, jenom odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel“. On nikdy nespěchal; jeho vyrovnanost byla pozoruhodná. Ale často byl rozhořčen špatností a byl netolerantní k hříchu. Často cítil silný vnitřní odpor proti tomu, co bylo nebezpečné pro blaho jeho pozemských dětí. Ale jeho rozhořčení vůči hříchu nikdy nevedlo k hněvu vůči hříšníkovi.

Jeho odvaha byla mimořádná, ale nikdy neriskoval nerozumně. Jeho heslo bylo: „Nebojte

100:7.9 (1102.6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, “Be of good cheer.” He could maintain this confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father’s will.

100:7.10 (1102.7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, “It is more blessed to give than to receive.” Said he, “Freely you have received, freely give.” And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. “For every one who seeks shall receive.”

100:7.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, “If it were not so, I would have told you.” He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly fair.

100:7.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to “the Father’s business.” This divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

100:7.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, “Rejoice and be exceedingly glad.” But when duty required, he was willing to walk courageously through the “valley of the shadow of death.” He was gladsome but at the same time humble.

100:7.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, “My hour has not yet come.” He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which was inimical to the welfare of his children on earth. But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

100:7.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, “Fear

se“. Jeho statečnost byla vznešená a jeho odvaha byla často hrdinská. Jeho odvaha byla spojena s rozvážností a řízena rozumem. Byla to odvaha zrozena z víry, ne unáhlená slepá troufalost. On byl opravdově statečný, ale nikdy drze troufalý.

Učitel byl vzorem ctihodnosti. Modlitba z jeho mládí začínala: „Otče náš jenž jsi na nebesích, buď posvěceno jméno Tvé“. On dokonce respektoval nevhodné bohoslužby svých druhů. Ale to ho neodradilo od útoků na náboženské tradice, nebo od výpadů proti nedostatkům lidské víry. Byl uctivý k opravdové posvátnosti a přesto mohl spravedlivě apelovat na své druhy: „Kdo z vás mne obviní z hříchu?“

Ježíš byl veliký, protože byl dobrý a ještě se kamarádil s malými dětmi. Byl vlídný a nenáročný ve svém osobním životě a současně byl dokonalým člověkem vesmíru. Jeho společníci ho nazývali Učitelem ve vesmíru.

Ježíš byl dokonale sjednocená osobnost. A dnes, jak kdysi v Galileji, pokračuje ve sjednocování smrtelné zkušenosti a v koordinování lidských snah. Sjednocuje život, zušlechťuje charakter a usnadňuje zkušenost. Vstupuje do lidské mysli, aby ji povznesl, transformoval a přetvořil. Je doslovnou pravdou: „Jestliže kdokoliv má Ježíše Krista v sobě, je nové stvoření; staré dokonává; pohledte: vše se stává novým“.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

not.” His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

100:7.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, “Our Father who is in heaven, hallowed be your name.” He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, “Who among you convicts me of sin?”

100:7.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

100:7.18 (1103.6) Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to coordinate human endeavors. He unifies life, ennobles character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: “If any man has Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new.”

100:7.19 (1103.7) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 101. Skutečná podstata náboženství

⇐ 100

Kniha Urantia

102 ⇐

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 101 SKUTEČNÁ PODSTATA NÁBOŽENSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Opravdové náboženství
2. Podstata náboženství
3. Charakteristické rysy náboženství
4. Omezení zjevení
5. Náboženství, rozšířeno zjevením
6. Vzdávající náboženská zkušenost
7. Osobní filozofie náboženství
8. Víra a přesvědčení
9. Náboženství a morálka
10. Náboženství jako osvoboditel člověka

PAPER 101

THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

Úvod

NÁBOŽENSTVÍ, jako lidská zkušenost, sahá od primitivního zotročujícího strachu vyvíjejícího se divocha k ušlechtilé a nádherné svobodě, kterou přináší víra těch civilizovaných smrtelníků, kteří si dokonale uvědomují svůj synovský vztah s věčným Bohem.

Náboženství je předchůdce vyspělé etiky a mravů, vznikající v procesu postupné sociální evoluce. Náboženství, jako takové, není pouze morální hnutí, přestože etické a morální impulsy lidské společnosti silně ovlivňují vnější a sociální projevy náboženství. Náboženství vždy oduševňuje evoluční lidskou podstatu, ale není klíčem této evoluce.

Náboženství, přesvědčení-víra osobnosti, může vždy triumfovat nad povrchně protichůdnou logikou zoufalství, zrozeného v nevěřící materiální mysli. Opravdu existuje skutečný a reálný vnitřní

INTRODUCTION

101:0.1 (1104.1) RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

101:0.2 (1104.2) Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

101:0.3 (1104.3) Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the superficially contradictory logic of despair born in the unbelieving material mind. There really is a

hlas, to „správné světlo, ozařující každého člověka, který přichází na tento svět“. A toto duchovní vedení je rozdílné od etického vybízení lidského svědomí. Pocit náboženského přesvědčení je více než emocionální citění. Náboženské přesvědčení přesahuje intelekt myslí a také logiku filozofie. Náboženství je vírou, důvěrou a přesvědčením.

true and genuine inner voice, that “true light which lights every man who comes into the world.” And this spirit leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion is faith, trust, and assurance.

1. OPRAVDOVÉ NÁBOŽENSTVÍ

Opravdové náboženství není systém filozofické víry, ke které možno dojít logickou cestou a kterou je možno pochopit prostřednictvím přírodních důkazů. Ani není fantastickou a mystickou zkušeností nepopsatelných extatických pocitů, které mohou být prožity pouze romantickými vyznavači mysticismu. Náboženství není produkt racionálního uvažování, ale při pohledu zevnitř je naprosto racionální. Náboženství není odvozeno z logiky lidské filozofie, ale jako morální zkušenost je naprosto logické. Náboženství je prožívání božskosti ve vědomí morální bytosti evolučního původu; představuje opravdovou zkušenost s věčnými realitami v čase, poznání duchovní spokojenosti ještě během života v těle.

Ladič Myšlení nemá žádný speciální mechanismus, prostřednictvím kterého se dosahuje sebevyjádření; neexistuje žádná mystická schopnost pro přijetí, nebo vyjádření náboženských pocitů. Taková zkušenost se získává prostřednictvím přirozeně nastaveného mechanismu smrtelné mysli. A v tom spočívá jedno z vysvětlení nesnáze, se kterou se potýká Ladič při navazování přímého spojení s materiální myslí svého trvalého pobytu.

Boží duch navazuje spojení se smrtelným člověkem ne ve sféře pocitů a emocí, ale v oblasti nejvyššího a nejobduševnějšiho myšlení. Jsou to vaše myšlenky, ne pocity, která vás vedou k Bohu. Božská podstata může být vnímána pouze očima mysli. Ale ta mysl, která opravdu zná Boha a slyší vnitřního Ladiče, je mysl čistá. „Bez svatosti nemůže žádný člověk uvidět Hospodina“. Veškeré takové vnitřní a duchovní spojení se nazývá duchovní vhléd. Takové náboženské zkušenosti jsou výsledkem vlivu, kterým na mysl člověka působí sloučené činnosti Ladiče a Ducha Pravdy, působících na ideje, ideály, pohledy a duchovní snažení vyvíjejících se Božích synů.

Tedy, náboženství žije a vzkvétá ne viděním a citěním, ale spíše kvůli víře a vhledu. Náboženství nespočívá v objevení nových faktů, nebo v hledání ojedinělé zkušenosti, ale spíše v objevení nových a duchovních významů ve faktech lidstvu již dobře

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1105.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts*, not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. “Without holiness no man may see the Lord.” All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts

známých. Nejvyšší náboženská zkušenost nezávisí na dřívějších projevech víry, sledování tradic, nebo respektování autority; náboženství není také výsledkem povznesených pocitů a čistě mystických emocí. Je to spíše velmi hluboká a opravdová zkušenost duchovního spojení s působícím, na člověka, duchovními vlivy, přebývajících trvale v lidské mysli. A do takové míry, do jaké je taková zkušenost definovatelná v termínech psychologie, náboženství je prostě zkušenost prožívání reality víry v Boha jako reality takové čistě osobní zkušenosti.

Přestože náboženství není produkt racionálních úvah materiální kosmologie, je nicméně, výtvořem zcela racionálního vhledu, který vzniká ze zkušenosti lidské mysli. Náboženství se nerodí ani z mystických meditací, ani z rozjímání o samotě, třebaže je vždy více či méně záhadné a vždy nedefinovatelné a nevysvětlitelné v termínech čistě intelektuálního posuzování a filozofické logiky. Zárodky pravého náboženství vznikají v oblasti mravního uvědomění člověka a projevují se v růstu jeho duchovního vhledu—té schopnosti lidské osobnosti, která se vyvíjí v důsledku přítomnosti Boha odhalujícího Ladiče Myšlení ve smrtelné mysli, toužící po Bohu.

Víra spojuje morální vhléd se zásadovým rozlišováním hodnot a již dříve existující smysl pro povinnost završuje rodokmen pravého náboženství. Časem se náboženská zkušenost projeví v určitém poznání Boha a v nepochybné jistotě věčného života věřící osobnosti.

Tudíž, jak je vidět, podstata náboženských tužeb a duchovních popudů není taková, aby přivedla lidi pouze k tomu, že chtějí věřit v Boha, ale spíše jejich podstata a síla tak hluboce ovlivňuje lidi, že jsou přesvědčeni o tom, že mají věřit v Boha. Evoluční smysl pro povinnost a závazky, vyplývající z osvětlení, které přišlo se zjevením, udělají tak hluboký dojem na morální podstatu člověka, že posléze dosáhne takového způsobu myšlení a takového stavu duše, že dospěje k přesvědčení, že on nemá právo nevěřit v Boha. Nakonec, vyšší a nadfilozofická moudrost takových osvětlených a disciplinovaných jedinců je vede k tomu, že pochybovat o Bohu, nebo nevěřit v jeho dobrotu, by byl projev nevěrnosti nejreálnější a nejhlubší věci v lidské mysli a duši—Ladiči Myšlení.

2. PODSTATA NÁBOŽENSTVÍ

Podstata náboženství spočívá zcela v náboženské zkušenosti obyčejných racionálních

already well known to mankind. The highest religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

101:1.5 (1105.2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of purely intellectual reason and philosophic logic. The germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

101:1.6 (1105.3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

101:1.7 (1105.4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes that he *has no right not to believe in God*. The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *real*est and *deepest* thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105.5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average

bytostí. A toto je jediný smysl, ve kterém náboženství může být považováno za vědecké, nebo také psychologické. Dokazovat to, že zjevení je zjevení, je tou stejnou podstatou lidské zkušenosti v tom, že zjevení slučuje zdánlivě rozdílné vědy přírody a teologii náboženství do zásadové a logické filozofie vesmíru—sladěného a souvislého objasnění jak vědy, tak i náboženství, čímž se vytváří harmonie mysli a uspokojení ducha, který v lidské zkušenosti odpovídá na otázky smrtelné mysli, toužící poznat jak Nekonečnost uskutečňuje svoji vůli a záměry ve hmotě, s myslí a na duchu.

Úsudek je metodou vědy; víra je metodou náboženství; logika je posuzovací metodou filozofie. Zjevení nahrazuje nepřítomnost morontálního hlediska poskytováním metody pro dosažení jednoty v chápání reality a vztahů hmoty a ducha prostřednictvím mysli. A právě zjevené náboženství nikdy nepředstavuje vědu nepřirozenou, náboženství nesmyslné, nebo filozofii nelogickou.

Opírajíc se o vědecká zkoumání, úsudek může vést zpět přes přírodu k Prvopříčině, ale je zapotřebí náboženská víra, aby přeměnila Prvopříčinu vědy v Boha spasení; a pro ověření takové víry, takového duchovního vhledu, je zapotřebí ještě také zjevení.

Existují dva základní důvody věřit v Boha, pečujícího o věčný život člověka:

1. Lidská zkušenost—osobní jistota, nějakým způsobem registrovaná naděje a důvěra, iniciována vnitřním Ladičem Myšlení.

2. Zjevená pravda—at' již prostřednictvím osobní služby Ducha Pravdy, planetárním poskytnutím božích Synů, nebo písemným sdělením.

Věda končí se svým hledáním příčiny na hypotéze Prvopříčiny. Náboženství nezastaví svůj vzlet víry dokud si není jisto Božím spasením. Soudné vědecké bádání logicky předpokládá realitu a existenci Absolutna. Náboženství upřímně věří v existenci a realitu Boha, který podporuje spasení osobnosti. V čem zcela selhává metafyzika a v čem částečně také selhává filozofie, to dokáže zjevení; potvrzuje to, že Prvopříčina ve vědě a Bůh spasení v náboženství jsou jedno a to samé Božstvo.

Úsudek je důkaz ve vědě, víra je důkaz v náboženství, logika je důkaz ve filozofii, ale zjevení je ověřeno pouze lidskou zkušeností. Věda plodí vědomost; náboženství plodí štěstí; filozofie plodí jednotu; zjevení ztvárňuje empirickou harmonii tohoto trojnásobného přístupu k vesmírné realitě.

human beings. And this is the only sense in which religion can ever be regarded as scientific or even psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:2.2 (1106.1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:2.3 (1106.2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

101:2.4 (1106.3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:2.5 (1106.4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

101:2.6 (1106.5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:2.7 (1106.6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity*.

101:2.8 (1106.7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human *experience*. Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this

Pozorování přírody může odhalit pouze Boha přírody, Boha pohybu. Příroda odhaluje pouze hmotu, pohyb a animálnost—život. Hmotu plus energie se za určitých podmínek projevují v živých formách, ale zatímco přírodní život je jako jev takto relativně nepřetržitý, je zcela pomíjivý pro individuální formy. Příroda nedává základ pro logickou víru ve věčný život lidské osobnosti. Náboženský člověk, který nachází Boha v přírodě, již a nejdříve našel tohoto stejného Boha ve své vlastní duši.

Víra odhaluje Boha v duši. Zjevení, náhrada za morontální vhléd na evolučním světě, umožňuje člověku vidět stejného Boha v přírodě, kterého víra odhaluje v jeho duši. Takto zjevení úspěšně přemostňuje propast mezi materiálním a duchovním, mezi tvorem a Tvořitelem, mezi člověkem a Bohem.

Pozorování přírody ukazuje logicky na to, že ji řídí inteligence, že se nachází pod živým dohledem, ale žádným uspokojujícím způsobem neodhaluje osobitého Boha. Na druhou stranu, příroda neodkrývá nic, co by bránilo dívat se na vesmír jako na dílo Boha náboženství. Boha není možno nalézt pouze prostřednictvím přírody, ale jestliže člověk již našel Boha v sobě, zkoumání přírody se stává naprosto shodné s vyšším a duchovnějším výkladem vesmíru.

Zjevení, jako epochální jev, je periodické; jako osobní lidská zkušenost je permanentní. Božskost působí ve smrtelné osobnosti v podobě Ladiče—daru od Boha, v podobě Ducha Pravdy—daru od Syna a v podobě Svatého Ducha—daru od Vesmírného Ducha a tyto tři nadsmrtelné dary jsou sjednoceny v empirické zkušenosti člověka v podobě péče Nejvyššího.

Pravé náboženství je vhléd do reality, věřícího dítěte smrtelného vědomí, a ne pouhý intelektuální souhlas s jakýmkoliv dogmatickými doktrínami. Pravé náboženství spočívá ve zkušenosti toho, že „sám Duch potvrzuje našemu duchu, že my jsme děti Boha“. Náboženství nespočívá v teologických poučkách, ale v duchovním vhledu a vznešenosti důvěry duše.

Vaše nejhlubší podstata—božský Ladič—vytváří ve vás hlad a touhu po spravedlnosti, odhodlané toužení po božské dokonalosti. Pobožnost je aktem víry v rozpoznání tohoto vnitřního popudu k dosažení božskosti; a takto se navodí důvěra a jistota duše, což si začnete uvědomovat jako cestu ke spasení—metodu pro přežití osobnosti a všech těch hodnot, které považujete za správné a dobré.

triune approach to universal reality.

101:2.9 (1106.8) The contemplation of nature can only reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106.9) Faith reveals God in the soul. Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107.1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107.2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

101:2.13 (1107.3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that “the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God.” Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul’s trust.

101:2.14 (1107.4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

Pochopení náboženství nikdy nebylo a nikdy nebude závislé na velkém učení, nebo na důmyslné logice. Je to duchovní vhled a to je právě ten důvod, proč někteří největší světoví náboženští učitelé, a také proroci, byli tak málo obdařeni světovou moudrostí. Náboženská víra je ve stejné míře dostupná jak vzdělaným, tak i nevzdělaným lidem.

Náboženství musí být vždy svým vlastním kritikem a soudcem; není ho možno zkoumat, o to více mu rozumět, zvenčí. Jedinou vaší zárukou osobního Boha je vaše pochopení vaší vlastní víry v duchovní záležitosti a vlastní zkušenosti s nimi. Pro všechny vaše druhy, kteří poznali podobnou zkušenost není zapotřebí důkazů o osobnosti, nebo realitě Boha, zatímco pro všechny ostatní, kteří si takto nejsou o Bohu jisti, nemůže být žádný argument opravdově přesvědčivý.

Psychologie se může rozhodně pokoušet studovat fenomény náboženských reakcí na sociální prostředí, ale nikdy nemůže doufat, že pochopí skutečné a vnitřní motivy a působení náboženství. Pouze teologie, oblast víry a metoda zjevení, může poskytnout určitý druh inteligentní úvahy o podstatě a obsahu náboženské zkušenosti.

3. CHARAKTERISTICKÉ RYSY NÁBOŽENSTVÍ

Náboženství je tak životaschopné, že přetrvává při absenci vědomostí. Ono žije navzdory svému zamoření chybnými naukami o vesmíru a klamnými filozofiemi; dokonce přežije zhoubný vliv metafyziky. Ve všech těchto historických proměnách náboženství stále přetrvává to, co je nezbytné pro progres a věčný život člověka: etické vědomí a morální uvědomění.

Víra-vhled, neboli duchovní intuice, je schopnost, kterou kosmická mysl poskytuje člověku ve spojení s Ladičem Myšlení—darem Boha. Duchovní uvažování—inteligenci duše—přiděluje Svatý Duch, je to dar Tvořivého Ducha člověku. Duchovní filozofii—moudrost reálností ducha—přiděluje Duch Pravdy, společný dar poskytnutých Synů lidským dětem. Koordinace a propojení těchto duchovních darů vytváří duchovní osobnost člověka v jejím potenciálním osudu.

Právě tato duchovní osobnost, v primitivní a zárodočné formě, přežívá přirozenou smrt těla, zůstávajíc v državě Ladiče. Tato smíšená entita duchovního původu, ve spojení s lidskou zkušeností, je schopna, prostřednictvím životní cesty, stanovené božími Syny, přežít (v péči Ladiče) rozklad materiální individuálnosti mysli a hmoty, když takové dočasné partnerství fyzického

101:2.15 (1107.5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets, have sometimes possessed so little of the wisdom of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

101:2.16 (1107.6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

101:2.17 (1107.7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

101:3.1 (1107.8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

101:3.2 (1108.1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

101:3.3 (1108.2) It is this same spirit personality, in primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter

a duchovního je odděleno zánikem životodárného pohybu.

Skrze náboženskou víru duše člověka odkrývá sebe sama a projevuje potenciální božskost své vznikající podstaty charakteristickým způsobem, který nutí smrtelnou osobnost reagovat na určité obtížné intelektuální a svízelné sociální situace. Opravdová duchovní víra (ryzí morální uvědomění) se projevuje v tom, že:

1. Vyvolává rozvoj etiky a mravnosti, navzdory vrozeným a nedobrým živočišným sklonům.

2. Vzbuzuje naprostou důvěru v milosrdnost Boha i přes hořké zklamání a zdrcující nezdary.

3. Plodí silnou odvahu a sebedůvěru, navzdory nepříznivosti přírody a fyzickým nehodám.

4. Demonstruje nevysvětlitelnou rovnováhu a trvalou rozvážnost, bez ohledu na podlomující nemoci a také akutní fyzické bolesti.

5. Udržuje záhadný klid a vyrovnanost osobnosti tváří v tvář špatnému zacházení a nejkřiklavějšímu bezpráví.

6. Udržuje božskou důvěru v konečné vítězství, nehledě na krutosti zdánlivě bezohledného osudu a domnělou naprostou lhostejnost přírodních sil k lidskému blahu.

7. Setrvává v neochvějné víře v Boha, navzdory všem protikladným projevům logiky a úspěšně odolává všem dalším intelektuálním vypočítavostem.

8. Trvale projevuje nezlomnou víru ve věčný život duše, bez ohledu na klamné učení falešné vědy a vemlouvavých mámeních nespolehlivé filozofie.

9. Žije a triumfuje, bez ohledu na zdrcující přetížení komplikovaných a nedokonalých civilizací současnosti.

10. Přispívá k nepřetržitému pokračování altruismu navzdory lidské sobeckosti, sociálnímu antagonismu, průmyslové nenasytlosti a politické rozpolcenosti.

11. Vytrvale se drží vznešené víry ve vesmírnou jednotu a boží vedení, nehledě na matoucí přítomnost zla a hříchu.

12. Pokračuje v uctívání Boha, i když se odváží prohlásit: „Přestože mě zničí, přesto mu budu sloužit“.

Potom tedy můžeme usoudit, že člověk má uvnitř sebe božího ducha či duchy na základě tří

when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of vital motion.

101:3.4 (1108.3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

101:3.5 (1108.4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:3.6 (1108.5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:3.7 (1108.6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:3.8 (1108.7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:3.9 (1108.8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:3.10 (1108.9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:3.11 (1108.10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:3.12 (1108.11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:3.13 (1108.12) 9. Lives and triumphs irrespective of the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:3.14 (1108.13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:3.15 (1108.14) 11. Steadfastly adheres to a sublime belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:3.16 (1108.15) 12. Goes right on worshiping God in spite of anything and everything. Dares to declare, "Even though he slay me, yet will I serve him."

101:3.17 (1108.16) We know, then, by three phenomena, that man has a divine spirit or spirits

fenoménů; za prvé, na základě osobní zkušenosti—náboženskou víru; za druhé, na základě zjevení—osobitost a národnost; a za třetí, na základě udivujících projevů takových neobvyklých a nepřirozených reakcí na jeho materiální prostředí jak jsou objasněny v předchozím výčtu dvanácti duchovních postojů ve skutečných a těžkých situacích reálného lidského bytí. Kromě nich jsou ještě další.

Právě taková životodárná a činorodá jednání víry v oblasti náboženství dávají smrtelnému člověku právo tvrdit, že náboženská zkušenost—tento vrcholný dar lidské povaze—je jeho osobním vlastnictvím a duchovní realitou.

4. OMEZENÍ ZJEVENÍ

Vzhledem k tomu, že váš svět obecně nezná původy, dokonce ani původy fyzické, ukázalo se, že by bylo moudré čas od času poskytnout vám informace o kosmologii. A toto vždy způsobilo nesnáze pro budoucnost. Zákony zjevení nás značně omezují svými zákazy sdělovat bezpracnou, nebo předčasnou vědomost. Každé kosmologii, představované jako část zjeveného náboženství, je souzeno ve velmi krátké době zastarat. Proto jsou budoucí studenti takového zjevení v pokušení odstranit jakýkoliv prvek ryzí náboženské pravdy v něm obsažené, protože objevují při zběžném pohledu chyby v přidružených kosmologiích v tomto ohledu představovaných.

Lidstvo by mělo pochopit, že my, kteří jsme zapojeni do zjevení pravdy, jsme velmi přísně omezeni pokyny našich nadřízených. My nemáme právo předvídat vědecké objevy na tisíc let dopředu. Zjevovatelé musí jednat v souladu s instrukcemi, které tvoří část mandátu zjevení. My nevidíme žádný způsob jak překonat tuto nesnáz, ať již v současnosti, nebo v budoucnosti. Přestože historická fakta a náboženské pravdy této řady zjevení zůstanou v záznamech na mnoho dalších věků, my velmi dobře víme, že během několika krátkých let mnoho z našich údajů, týkajících se fyzických věd, bude vyžadovat přezkoumání v důsledku dalších vědeckých pokroků a nových objevů. My již nyní předvídáme tyto nové pokroky, ale není nám dovoleno zahrnout taková, člověkem neodhalená fakta, do spisů zjevení. Je nutno objasnit, že zjevení nejsou nutně vnuknutím. Kosmologie těchto zjevení není vnuknutím. Je omezena našim oprávněním pro uspořádání a seřazení současných vědomostí. Zatímco božský, nebo duchovní vhléd je dar, lidská moudrost se musí vyvinout.

Pravda je vždy zjevením: samozjevením,

dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3.18 (1109.1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4.1 (1109.2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4.2 (1109.3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired*. It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve*.

101:4.3 (1109.4) Truth is always a revelation:

když vzniká v důsledku činnosti vnitřního Ladiče; epochálním zjevením, když je představeno působením některých jiných nebeských sil, skupin, nebo osobností.

V konečném součtu, náboženství je posuzováno podle jeho plodů—v souladu s tím, jakým způsobem a v jakém rozsahu projevuje svoji vlastní vrozenou a božskou dokonalost.

Pravda může být jen relativně vnuknuta, přestože zjevení je vždy duchovním jevem. Ačkoliv prohlášení, vztahující se ke kosmologii, nejsou nikdy vnuknuta, taková zjevení mají nesmírnou hodnotu v tom, že alespoň dočasně zdokonalují znalosti následujícími faktory:

1. Zmírněním zmatku autoritativním odstraněním omylů.
2. Koordinací faktů a pozorování—známých, nebo takových, která se stanou známými v blízké budoucnosti.
3. Obnovením důležitých ztracených svědectví o epochálních procesech v dávné minulosti.
4. Dodáním informací pro doplnění chybějících zásadních mezer ve znalostech, které v jiných aspektech byly nabyty.
5. Představením kosmických údajů takovým způsobem, kterým se osvětlí duchovní učení, obsažená v doprovázejícím zjevení.

5. NÁBOŽENSTVÍ, ROZŠÍŘENO ZJEVENÍM

Zjevení je metoda, která ušetří věky a věky času nezbytné práce třídění a prosévání omylů evoluce od pravd duchovního rozvoje.

Věda pracuje s fakty; náboženství se zabývá pouze hodnotami. Prostřednictvím osvěcené filozofie mysl usiluje o sjednocení významů jak faktů, tak i hodnot, čímž se blíží ke koncepci celistvé reality. Pamatujte si, že věda je doménou vědění, filozofie je oblastí moudrosti a náboženství je sférou zkušenosti víry. Ale, nicméně, náboženství existuje ve dvou fázích projevu:

1. Evoluční náboženství. Zkušenost primitivního uctívání, náboženství, které má svůj původ v myslí.
2. Zjevené náboženství. Vesmírný postoj, který je odvozeninou ducha; jistota a víra v zachování věčných realit, přežití osobností a eventuální dosažení kosmického Božstva, jehož záměr to všechno učinil možným. Součástí vesmírného plánu je, že dříve či později, bude

autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

101:4.4 (1109.5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to which it exhibits its own inherent and divine excellence.

101:4.5 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

- 101:4.6 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.
- 101:4.7 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.
- 101:4.8 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.
- 101:4.9 (1110.2) 4. The supplying of information which will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.
- 101:4.10 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:5.1 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:5.2 (1110.5) Science deals with *facts*; religion is concerned only with *values*. Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality*. Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of manifestation:

- 101:5.3 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.
- 101:5.4 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of

evolučnímu náboženství souzeno podstoupit rozšíření pomocí zjevení.

Jak věda, tak i náboženství začínají s převzetím některých všeobecně přijímaných osnov pro logická usuzování. Proto filozofie také musí začínat svoji cestu s převzetím reality tří věcí:

1. Materiálního těla.
2. Nadmateriálního aspektu lidské bytosti—duši, nebo také vnitřního ducha.
3. Lidské mysli—mechanismu pro vzájemnou komunikaci a spojení mezi duchem a hmotou, oblast materiálního a oblast duchovního.

Vědci shromažďují fakta, filozofové koordinují ideje, zatímco proroci zdůrazňují ideály. Pocity a emoce jsou vždy součástí náboženství, ale samy o sobě nejsou náboženství. Náboženství může být pocitem zkušenosti, ale sotva je zkušeností pocitu. Ani logika (rozumové vysvětlování), ani emoce (pohnutí) nejsou nezbytně součástí náboženské zkušenosti, ačkoliv obě mohou být různě spojeny s vírou při prohlubování duchovního vhledu do reality, přičemž všechno to probíhá v souladu se stavem a povahovými sklony individuální mysli.

Evoluční náboženství je dílem pomocného ducha mysli lokálního vesmíru, pověřeného vytvořením a podporováním zbožnosti ve vyvíjejícím se člověku. Taková primitivní náboženství se bezprostředně týkají etiky a morálky—smyslu pro lidskou povinnost. Taková náboženství jsou založena na jistotě svědomí a vedou ke stabilizaci relativně etických civilizací.

Náboženství, zjevena osobně, jsou pod záštitou poskytnutých duchů, zastupujících tři osoby Rájské Trojice a zabývají se především rozšířením pravdy. Evoluční náboženství objasňuje jedinci ideu osobní povinnosti; zjevené náboženství klade vysoký důraz na lásku, zlaté pravidlo.

Evoluční náboženství zcela závisí na víře. Zjevení dává dodatečnou jistotu, protože se opírá o rozšířené podání pravd, odkrývajících božskost a realitu a také na stále cennějším svědectví vlastní zkušenosti, která se hromadí v důsledku účinně fungujícího spojení evoluční víry a zjevené pravdy. Takové fungující spojení lidské víry a božské pravdy vytváří charakter, který pevně kráčí po cestě k faktickému dosažení morontální osobnosti.

Evoluční náboženství poskytuje pouze jistotu, vyplývající z víry a přesvědčení, vycházející ze

the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:5.5 (1110.8) Both science and religion start out with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

- 101:5.6 (1110.9) 1. The material body.
- 101:5.7 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.
- 101:5.8 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit and matter, between the material and the spiritual.

101:5.9 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

101:5.10 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human duty. Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

101:5.11 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of truth. Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

101:5.12 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

101:5.13 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of

svědomí; zjevené náboženství poskytuje jistotu, vyplývající z víry a navíc pravdu živoucí zkušenosti v poznání realit zjevení. Třetí stupeň v náboženství—nebo třetí fáze zkušenosti náboženství—se vztahuje k morontálnímu stavu, hlubšího dosažení moty. Pravdy zjeveného náboženství se stále více a více rozšiřují s mírou postupu po morontální cestě; čím dál tím více budete poznávat pravdu nejvyšších hodnot, božské laskavosti, vesmírných vztahů, věčných realit a nejbližších cílů.

Během morontálního růstu stoupající měrou jistota pravdy nahrazuje jistotu víry. Když budete konečně přijati do duchovního světa, potom jistoty ryziho duchovního vhledu budou působit namísto víry a pravdy, nebo spíše, ve spojitosti s těmito dřívějšími metodami osobní jistoty na nich navrstvenými.

6. VZRŮSTAJÍCÍ NÁBOŽENSKÁ ZKUŠENOST

Morontální fáze zjeveného náboženství je spojena se zkušeností dalšího života a jejím mocným podnětem je dosažení duchovní dokonalosti. Projevuje se také vyšší motiv uctívání, spojený s podněcujícím voláním k rozšíření etické služby. Morontální vhled způsobuje stále se rozšiřující uvědomění Sedmidílného, Nejvyššího a dokonce Konečného.

V průběhu celé náboženské zkušenosti, od jejího nejrannějšího počátku na materiální úrovni až do doby dosažení plného duchovního statusu, Ladič je tajemstvím osobního poznání reality existence Nejvyššího; a tento stejný Ladič také obsahuje tajemství vaší víry v transcendentální dosažení Konečného. Empirická osobnost evolučního člověka, spojená s esencí existencionálního Boha—Ladiče, vytváří potenciál pro dosažení nejvyšší existence a je přirozeným základem pro nadkonečné vzniknutí transcendentální osobnosti.

Morální vůle zahrnuje rozhodnutí, založená na logickém vědění, umocněná moudrostí a stvrzená náboženskou vírou. Takové volby jsou činy morální povahy a důkazem existence morální osobnosti—předchůdce morontální osobnosti a nakonec, skutečného duchovního statusu.

Evoluční typ vědění je pouhým nahromaděním protoplazmového materiálu paměti; je to nejprimitivnější forma uvědomělosti tvora. Moudrost obsahuje ideje, zformulované z protoplazmové paměti v procesu spojování a vybavování představ a takové jevy odlišují lidskou mysl od pouhé živočišné mysli. Zvířata mají paměť, ale pouze člověk má schopnost

conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival*, and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only

moudrosti. Pravda je dostupná moudrosti obdařenému jedinci poskytnutím takové myslí duchů Otce a Synů—Ladiče Myšlení a Ducha Pravdy.

V době svého poskytnutí na Urantii žil Kristus Michael do svého křtu pod vlivem evolučního náboženství. Od chvíle svého křtu po své ukřižování pokračoval ve své práci pod sloučeným vedením evolučního a zjeveného náboženství. Od rána svého vzkříšení po své nanebevstoupení prošel početnými fázemi morontálního života, příznačnými pro přechod smrtelných ze světa hmoty do duchovního světa. Po svém nanebevstoupením Michael dosáhl dokonalosti ve zkušenosti Svrchovanosti—poznání Nejvyššího; a protože byl jedinou osobou v Nebadonu, mající neomezenou způsobilost pro poznání reality Nejvyššího, okamžitě získal nejvyšší status svrchovanosti ve svém lokálním vesmíru a ve vztahu k němu.

Pokud se jedná o člověka, eventuální splnutí a následná jednotnost s vnitřním Ladičem—sloučení osobnosti člověka s esencí Boha—dělá z něho, potenciálně, živou část Nejvyššího a zajišťuje této, kdysi smrtelné bytosti, právo nekonečného snažení k završení vesmírné služby Nejvyššímu spolu s Nejvyšším.

Zjevení učí smrtelného člověka, že proto, aby zahájil pozoruhodné a poutavé putování prostorem prostřednictvím vývoje v čase, měl by začít organizovat vědomosti do idejí-rozhodnutí; potom, poručit moudrosti neustále pracovat na ušlechtilém úkolu přeměnit abstraktní ideje do praktičtějších, ale nicméně, vznešených ideálů—takových koncepcí, které jsou stejně racionální jako ideje a stejně logické jako ideály, takže Ladič se je pokusí sloučit a oduševnit a udělat je způsobilými pro takové spojení v konečné myslí, které z nich vytvoří účinný lidský doplněk a bude takto připraven pro působení Ducha Pravdy Synů, časoprostorových projevů pravdy Ráje—univerzální pravdy. Koordinace idejí-rozhodnutí, logických ideálů a božské pravdy vytváří čestný charakter—nezbytný předpoklad pro přijetí smrtelníka do stále se rozšiřujících a stále více duchovnějších realit morontálního světa.

Učení Ježíše se stalo prvním urantijským náboženstvím, které vytvořilo natolik ucelenou harmonickou koordinaci vědomostí, moudrosti, víry, pravdy a lásky, že poskytlo úplný a zároveň dočasný klid, intelektuální jistotu, morální osvětlení, filozofickou stabilitu, etickou citlivost, vědomí Boha a pozitivní ujištění dalšího osobního života. Víra

man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

101:6.6 (1112.2) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

101:6.7 (1112.3) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittingly at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth — universal truth. The co-ordination of idea-decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:6.8 (1112.4) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-

Ježíše ukázala cestu ke konečnému spasení lidí, k nejvyššímu dosažení smrtelníků ve vesmíru, protože poskytuje následující:

1. Spasení od materiálních okovů v osobním poznání synovstva ve vztahu k Bohu, který je duch.

2. Spasení od intelektuálních pout: člověk musí poznat pravdu a pravda ho udělá svobodným.

3. Spasení od duchovní slepoty—humánní uskutečnění bratrství smrtelných bytostí a uvědomění morontálních bytostí bratrství všech vesmírných tvorů; objevení duchovní reality službou a odhalení síly duchovních hodnot za pomoci zjevení.

4. Spasení od nedokonalosti svého „já“ skrze dosažení duchovních úrovní vesmíru a prostřednictvím konečné realizace harmonie Havony a dokonalosti Ráje.

5. Spasení od svého „já“: osvobození od omezeních sebeuvědomění skrze dosažení kosmických úrovní Nejvyšší mysli a koordinací s dosaženími všech ostatních sebe uvědomělých bytostí.

6. Spasení od času: dosažení věčného života—nekonečného vývoje v poznávání Boha a sloužení jemu.

7. Spasení od konečného: dosažení jednotnosti s Božstvem v Nejvyšším a skrze něho, umožňující tvorovi pokoušet se o transcendentální objevení Konečného na postkonečných úrovních absonitního.

Takové sedmidílné spasení odpovídá ucelenosti a dokonalosti uskutečnění největší zkušenosti Vesmírného Otce. A to všechno, potenciálně, je obsaženo v realitě víry náboženské zkušenosti člověka. Je to možné proto, že víra Krista využívala a odkrývala reality, nacházející se také za hranicemi konečného; víra Ježíše se přiblížila statusu vesmírného absolutna natolik, nakolik je jen možné, aby se takový fenomén projevil ve vyvíjejícím se časoprostorovém kosmu.

Přijetím Ježíšovy víry může smrtelný člověk poznat v čase reality věčnosti. Ježíš odkryl v lidské zkušenosti Konečného Otce a jeho smrtelní bratři v těle ho mohou následovat se stejnou zkušeností objevení Otce. Dokonce mohou ve svém nynějším stavu dosáhnout v této zkušenosti stejného uspokojení, jakého dosáhl Ježíš ve svém postavení. Po zakončení poskytnutí Michaela došlo ve vesmíru Nebadon k aktualizaci nových potenciálů, z nichž jeden bylo světlo, které osvítilo

consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:6.9 (1112.5) 1. Salvation from material fetters in the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

101:6.11 (1112.7) 3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

101:6.12 (1113.1) 4. Salvation from incompleteness of self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

101:6.13 (1113.2) 5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

101:6.14 (1113.3) 6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

101:6.15 (1113.4) 7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

101:6.16 (1113.5) Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

101:6.17 (1113.6) Through the appropriation of the faith of Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent

cestu věčnosti, vedoucí k Otci všeho a která může být podniknuta také smrtelníky z materiálních těl a krve v průběhu počátečního života na planetách prostoru. Ježíš byl a je novou a živou cestou, po které člověk může přijít do božského dědictví, o kterém Otec prohlásil, že bude náležet tomu, kdo si o něj řekne. V životě Ježíše jsou bohatě demonstrovány jak začátky, tak i konce prožívání víry lidstva—dokonce až božského lidstva.

upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

7. OSOBNÍ FILOZOFIE NÁBOŽENSTVÍ

Idea je pouze teoretickým plánem pro čin, zatímco pozitivní rozhodnutí je schváleným plánem pro čin. Stereotyp je plán činu, přijatého bez ověření. Materiály, ze kterých se postaví osobní filozofie náboženství, pocházejí jak z vnitřní, tak i z vnější zkušenosti jednotlivce. Společenské postavení, ekonomické podmínky, možnosti vzdělání, morální sklony, vliv institucí, politické události, rasové tendence a náboženská učení příslušné doby a místa, to všechno se stává faktorem při vytváření osobní filozofie náboženství. Také vrozená povaha a intelektuální dispozice výraznou měrou určují charakter náboženské filozofie. Povolání, manželství a příbuzenstvo, to všechno ovlivňuje evoluci osobních zásad v životě jedince.

Filozofie náboženství se vyvíjí ze základního růstu idejí a empirického života, přičemž oboje se mění tendencí napodobovat ostatní. Zdravost filozofických úsudků závisí na pronikavém, čestném a soudném myšlení ve spojení s vnímáním významů a přesností posuzování. Morální zbabělci nikdy nedosáhnou vysokých úrovní filozofického myšlení. Proniknout do nových úrovní zkušenosti a pokusit se prozkoumat neznámé oblasti intelektuálního života vyžaduje odvahu.

A pak najednou se objeví nové systémy hodnot; je dosaženo nových formulací principů a norem; zvyky a ideály se přebudují; docílilo se nové ideje osobního Boha, která je následována rozšiřujícími se koncepcemi ve vztahu k ní.

Obrovský rozdíl mezi náboženskou a nenáboženskou filozofií života spočívá v povaze a úrovni rozpoznaných hodnot a také v tom, co je předmětem oddaného vztahu. V evoluci náboženské filozofie existují čtyři fáze. Taková zkušenost se může stát pouhým konformismem, podléhající tradici a autoritě. Nebo se může spokojit s malým dosažením, dostačujícím pouze ke stabilizaci každodenního života a proto na této

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily

nahodilé úrovni rychle ustrne. Takoví smrtelníci věří, že všechno se děje samo od sebe. Třetí skupina postoupí na úroveň logické intelektuálnosti, ale tam stagnuje v důsledku kulturního otroctví. Je to vskutku žalostný pohled vidět, jak gigantické intelektuály jsou nezvratně drženy v krutém zajetí kulturního otročení. Stejně smutný pohled je na ty, kteří zaprodají své kulturní otročení za materialistické okovy toho, co se chybně nazývá vědou. Čtvrtá úroveň filozofie dosahuje svobody od všech konvenčních a tradičních omezení a odvažuje se myslet, jednat a žít čestně, oddaně, nebojácně a pravdivě.

Tíživým testem každé náboženské filozofie je její schopnost či neschopnost rozlišovat mezi realitami materiálního a duchovního světa, zatímco zároveň rozpoznává jejich slučování v intelektuálních snahách a sociální službě. Hodnověrná náboženská filozofie nesměšuje boží s císařovým. Ani neuznává estetický kult, založený čistě na zázracích, jako náhradu za náboženství.

Filozofie přeměňuje primitivní náboženství, které bylo do značné míry pohádkou svědomí, do živé zkušenosti vzestupných hodnot kosmické reality.

8. VÍRA A PŘESVĚDČENÍ

Přesvědčení dosáhne úroveň víry, když začíná motivovat život a formovat způsob žití. Přijetí učení za pravdu není vírou; je to pouze přesvědčení. Stejně tak není vírou jistota, nebo názor. Stav mysli dosahuje úrovní víry pouze tehdy, když opravdu řídí způsob žití. Víra je živým symbolem skuteční osobní náboženské zkušenosti. Člověk věří pravdě, obdivuje krásu a váží si dobroty, ale neklaní se jim; takový postoj spasitelné víry je soustředěný pouze na samotného Boha, který je ztělesněním všech těchto atributů a nekonečně víc.

Přesvědčení je vždy omezující a svazující; víra je rozpínající a uvolňující. Přesvědčení svazuje, víra osvobozuje. Ale živá víra je více než spojením velkorysých přesvědčení; je více než povzneseným filozofickým systémem.; je to živá zkušenost, týkající se duchovních významů, božských ideálů a nejvyšších hodnot; je poznáním Boha a službou člověku. Přesvědčení se mohou stát skupinovou posedlostí, ale víra musí být osobní. Teologická přesvědčení mohou být navržena skupině, ale víra může vyrůst pouze v srdci individuálního věřícího.

Víra zrazuje její důvěru, když si dovolí popírat reality a vnucuje svým stoupencům vymyšlené vědomosti. Víra se stává zrádcem, když podporuje zradu intelektuální integrity čestnosti a

living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate in consequence of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

101:7.5 (1114.3) The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

101:7.6 (1114.4) Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. FAITH AND BELIEF

101:8.1 (1114.5) Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

101:8.2 (1114.6) Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

101:8.3 (1114.7) Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and

zlehčuje věrnost nejvyšším hodnotám a božským ideálům. Víra se nikdy nevyhýbá povinnosti řešit problémy smrtelného života. Živá víra nepodporuje slepý fanatismus, perzekuci a nesnášenlivost.

Víra nespoutává tvůrčí představivost, ani neprosazuje neopodstatněný předsudek vůči objevům vědeckého výzkumu. Víra posiluje náboženství a nutí věřícího žít statečně podle zlatého pravidla. Zanícenost víry určuje vědomost a její úsilí je začátkem povzneseného klidu.

9. NÁBOŽENSTVÍ A MORÁLKA

Žádné praktikované zjevené náboženství nemůže být považováno za autentické, jestliže opomíjí uznávat závazky etických povinností, vytvořených a rozvinutých předcházejícím evolučním náboženstvím. Zjevení spolehlivě rozšiřuje etický horizont evolučního náboženství a současně a spolehlivě zvětšuje morální povinnosti všech předchozích zjeveních.

Když si troufnete kritizovat primitivní náboženství člověka (nebo náboženství primitivního člověka), měli byste si uvědomit, že musíte posuzovat takové divochy a hodnotit jejich náboženskou zkušenost podle jejich osvícenosti a úrovně svědomí. Bylo by chybou soudit náboženství jiných na základě svých vlastních úrovní vědomostí a pravdy.

Pravé náboženství je tou ušlechtilou a hlubokou vírou v duši, která neúprosně připomíná člověku, že by bylo pro něho špatné nevěřit v ty morontální reality, které vytvářejí jeho nejvyšší etické a morální principy, jeho nejvyšší vykládání největších hodnot a nejhlubších realit vesmíru. A takové náboženství je prostě zkušeností podřízení intelektuální oddanosti nejvyšším příkazům duchovního vědomí.

Hledání krásy je součástí náboženství pouze pokud je etické a do té míry, dokud obohacuje pojetí mravnosti. Umění je náboženské jen tehdy, když se šíří se záměrem, který pochází z vyšší duchovní motivace.

Osvícené duchovní vědomí civilizovaného člověka není příliš zaujato nějakým specifickým intelektuálním přesvědčením, nebo osobitým způsobem života, ale objevováním pravdy života, dobrou a správnou metodou reagování na neustále se vracející situace smrtelné existence. Morální vědomí je pouze názvem pro lidské rozpoznání a uvědomění těch etických a objevujících se morontálních hodnot, jenž vyžadují, aby se člověk každodenně podle nich

belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

101:8.4 (1115.1) Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific investigation. Faith vitalizes religion and constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. RELIGION AND MORALITY

101:9.1 (1115.2) No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unfailingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unfailingly expands the moral obligations of all prior revelations.

101:9.2 (1115.3) When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

101:9.3 (1115.4) True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

101:9.4 (1115.5) The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with purpose which has been derived from high spiritual motivation.

101:9.5 (1115.6) The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty

choval a jednal.

Přestože náboženství je nedokonalé, existují nejméně dva praktické projevy jeho podstaty a funkce:

1. Duchovní motiv a filozofický nátlak náboženství mají za následek, že člověk promítá své hodnocení morálních hodnot přímo do záležitostí svých druhů—je to etická reakce náboženství.

2. Náboženství vytváří v lidské mysli oduševnělé vědomí božské reality, založené na víře, pocházející z dřívějších pojetí morálních hodnot a sladěných s nahromaděnými pojetími duchovních hodnot. Náboženství se tak stává cenzorem smrtelných událostí, formou povznesené morální důvěry a jistoty v realitu—povýšené reality času a trvanlivější reality věčnosti.

Víra se stává spojením mezi morálním vědomím a duchovním pojetím věčné reality. Náboženství se stává cestou pro útěk člověka z materiálních omezení časového a fyzického světa k nebeským realitám věčného a duchovního světa prostřednictvím metody spasení—postupné morontální transformace.

demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

101:9.6 (1115.7) Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical manifestations of its nature and function:

101:9.7 (1115.8) 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religion creates for the human mind a spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

101:9.9 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. NÁBOŽENSTVÍ JAKO OSVOBODITEL

ČLOVĚKA

Rozumný člověk ví, že je dítětem přírody, součástí materiálního vesmíru; nevidí další pokračování života individuální osobnosti v pohybech a napětích náležitých matematické úrovni energetického vesmíru. Člověk ani nemůže nikdy rozpoznat duchovní realitu prostřednictvím zkoumání fyzických příčin a důsledků.

Lidská bytost si je také vědoma toho, že je součástí kosmu idejí, ale i když idea může přežít smrtelný život, v samotné ideji není nic, co by nasvědčovalo věčnému životu člověka, majícího takovou ideu. Ani vyčerpání možností logiky a racionálních argumentů nikdy neodhalí logikovi, nebo debatérovi věčnou pravdu o přežití osobnosti.

Materiální úroveň zákona zajišťuje nepřetržitost příčinnosti —nekončící reakci důsledku na předcházející čin; úroveň mysli ovlivňuje neustálost trvání nepřetržitého vytváření idejí—nekončící tok potenciálních koncepcí, vycházejících z předcházejících koncepcí. Ale žádná z těchto úrovní vesmíru neodkrývá zvědavému smrtelníkovi cestu pro únik z dočasného stavu a z nesnesitelné nejistoty

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being

existence přechodné reality ve vesmíru—světské osobnosti, odsouzené k zániku po vyčerpání omezených energií života.

Pouze skrze morontální cestu, vedoucí k duchovnímu vhledu, může člověk někdy přethnout pouta, vězící v jeho smrtelném postavení ve vesmíru. Energie a mysl vedou zpět do Ráje a k Božstvu, ale ani dar energie, ani dar myslí člověku, nepocházejí přímo z takového Rajského Božstva. Člověk je dítětem Boha pouze v duchovním smyslu. A je to pravda, protože pouze v duchovním smyslu je člověk v této chvíli obdařen a obydlen Rajským Otcem. Lidstvo nikdy nemůže objevit božskost, ledaže najde cestu náboženské zkušenosti uplatňováním opravdové víry. Upřímné přijetí pravdy o Bohu umožňuje člověku uniknout z vymezených hranic materiálních omezení a dopřát si rozumnou naději dosažení bezpečného vyvedení z materiální sféry, což je smrt a cesta do duchovní sféry, kde je život věčný.

Účelem náboženství není to, aby uspokojilo zvědavost, kterou vyvolává Bůh, ale spíše to, aby poskytlo intelektuální stálost a filozofickou ochranu, stabilizovalo a obohatilo lidský život prostřednictvím směřování smrtelného s božským, částečného s dokonalým, člověka s Bohem. Právě skrze náboženskou zkušenost se představa člověka o ideálnosti stává realitou.

Nikdy nebude možno vědecky, nebo logicky dokázat božskost. Samotný rozum nemůže nikdy ověřit hodnoty a ctnosti náboženské zkušenosti. Ale vždy zůstane pravdou: každý, kdo chce vykonávat vůli Boha, pochopí správnost duchovních hodnot. Toto je nejkratší cesta, která může na smrtelné úrovni nabídnout důkazy reality náboženské zkušenosti. Taková víra umožňuje jediný únik z mechanického spáru materiálního světa a z chybného překročení nedokonalosti intelektuálního světa; je to jediné objevené východisko z bezvýchodné situace smrtelného myšlení, týkající se trvalého pokračování života individuální osobnosti. Je to jediná propustka k dokončení reality a klíč k věčnému životu ve vesmírném tvoření lásky, zákona, jednoty a postupného dosažení Božstva.

Zbožnost úspěšně léčí lidský pocit idealistické izolace, nebo duchovní osamělosti; dělá z věřícího Božího syna, občana nového a smysluplného vesmíru. Zbožnost dodává člověku jistotu v tom, že následováním paprsku čestnosti, který cítí ve své duši, se tímto sám ztotožňuje s plánem Nekonečného a se záměrem Věčného. Taková osvobozená duše se okamžitě začíná cítit jako doma v tomto vesmíru, ve svém vesmíru.

Když prožíváte takovou proměnu víry, tak již

a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontial avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

101:10.6 (1116.7) Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

101:10.7 (1117.1) Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

101:10.8 (1117.2) When you experience such a

nejste déle otrockou součástí matematického kosmu, ale spíše se stáváte o vlastní vůli synem Vesmírného Otce. Takový osvobozený syn již nebojuje sám proti neúprosné hrozbě ukončení dočasné existence; už nebojuje s celou přírodou bez jakékoliv šance na úspěch; již více ho nevyvede z rovnováhy ochromující strach z toho, že třeba věří v beznadějný přelud, nebo spojil svoji víru se smyšleným bludem.

Naopak, nyní synové Boha společně vstupují do boje ve jménu vítězství reality nad stíny částečné existence. Nakonec všichni tvorové si uvědomí skutečnost, že v nebeském boji za dosažení věčného života a statusu božskosti je Bůh a celá boží armáda téměř bezmezného vesmíru na jejich straně. Taková, vírou osvobození synové, vstoupili rozhodně do bojů v čase na straně nejvyšších sil a božských osobností věčnosti; dokonce za ně bojují i hvězdy na svých drahách; konečně se dívají na vesmír zevnitř, z pohledu Boha a všechny nejistoty materiální izolace se přeměnily do jistot věčného duchovního růstu. Dokonce sám čas se stává pouhým stínem věčnosti, vrhaným Rajskými realitami na pohybující se krásu prostoru.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

101:10.9 (1117.3) Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

101:10.10 (1117.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 102. Základy náboženské víry

⇐ 101

Kniha Urantia

103 ⇒

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 102 ZÁKLADY NÁBOŽENSKÉ VÍRY

Sekce

Úvod

1. Jistoty víry
2. Zbožnost a realita
3. Vědomost, moudrost a prozíravost
4. Fakt zkušenosti
5. Nadřazenost účelového potenciálu
6. Jistoty duchovní víry
7. Jistoty božskosti
8. Důkazy duchovnosti

PAPER 102 THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH SECTIONS

Introduction

1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

Úvod

PRO nevěřícího materialistu je člověk pouhou evoluční náhodou. Jeho naděje na věčný život jsou navlečeny na výplod smrtelné představivosti: jeho strachy, tužby a názory jsou pouhou reakcí nahodilého postavení určitých neživých atomů hmoty. Žádný projev energie, nebo výraz přesvědčení ho nemohou přenést za hrob. Zbožné úsilí a inspirativní génus nejlepších lidí jsou odsouzeny k zániku smrtí—dlouhou a osamocenou nocí věčného zapomenutí a zániku duše. Nepopsatelné zoufalství je jedinou odměnou člověku za žití a dřinu pod dočasným sluncem smrtelné existence. Každý nový den života pomalu a jistě upevňuje sevření nelítostného zániku, který nepřátelský a neúprosný vesmír hmoty rozhodl, že bude vrcholnou potupou všeho toho, co v lidském životě je krásné, ušlechtilé, vznešené a dobré.

Ale takový není lidský konec a věčný osud; taková vize je jenom zoufalým výkřikem, zvolaným bloudící duší, která se ztratila v duchovní temnotě

INTRODUCTION

^{102:0.1 (1118.1)} TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

^{102:0.2 (1118.2)} But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become

a která odvážně bojuje tváří v tvář mechanickému mudrlantství materiální filozofie, oslepené zmateným a překrouceným složitým učením. A celá taková cesta do temnoty a celý tento osud beznaděje se navždy odeženou jedním odvážným napřímením víry ze strany nejprostších a nevědoucích Božích dětí na zemi.

Tato spásná víra se rodí v lidském srdci, když morální uvědomění člověka vnímá takové lidské hodnoty, které mohou být přeměněny ve smrtelné zkušenosti z materiálního do duchovního, z lidského do božského, z času do věčnosti.

1. JISTOTY VÍRY

Činnost Ladiče Myšlení je vysvětlením pro přeměnu primitivního a evolučního smyslu člověka pro povinnost do vyšší a spolehlivější víry ve věčné reality zjevení. Proto, aby člověk pochopil cestu víry, vedoucí k nejvyššímu dosažení, musí být v jeho srdci touha po dokonalosti. Jestliže se jakýkoliv člověk rozhodne vykonávat boží vůli, pozná cestu pravdy. Je doslovnou pravdou: „Lidské aspekty se musejí poznat, aby se milovaly, ale božské aspekty se musí milovat, aby se poznaly.“ Ale poctivé pochybnosti a upřímné dotazování nejsou hříchem; takové vlastnosti pouze znamenají zdržení v progresivní cestě za dosažením dokonalosti. Dětská důvěra zajišťuje člověku vstup do království nebeského vzestupu, ale progres zcela závisí na čínorodém uplatnění silné a přesvědčivé víry zralého člověka.

Vědecké závěry jsou založeny na pozorovatelných faktech času; náboženská víra argumentuje z pozice duchovního programu věčnosti. Co nemohou pro nás udělat znalosti a úsudky, dokáže pro nás víra skrze náboženský vhled a duchovní proměnu.

V důsledku izolace kvůli vzpouře bylo zjevení pravdy na Urantii příliš často smíšeno s tezemi částečných a přechodných kosmologií. Pravda zůstává nezměněna od generace ke generaci, ale doprovodná učení o fyzickém světě se mění ze dne na den a z roku na rok. Věčná pravda by se neměla znevažovat jenom proto, že se náhodou nachází ve společnosti se zastaralými idejemi, týkající se materiálního světa. Čím více znáte vědeckých faktů, tím menší je vaše jistota; čím více duchovním se stanete, tím větší je vaše jistota.

Jistoty vědy pocházejí pouze z intelektu; jistoty duchovní vyvěrají ze samotných základů celé osobnosti. Věda apeluje na vědomost mysli;

lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

102:0.3 (1118.3) This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

102:1.1 (1118.4) The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

102:1.2 (1119.1) The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

102:1.3 (1119.2) Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

102:1.4 (1119.3) The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the entire

duchovnost apeluje na věrnost a oddanost těla, myslí a ducha—na celou osobnost.

Bůh je natolik zcela reálný a absolutní, že žádný materiální náznak důkazu, nebo předvedení tak zvaného zázraku, nemůže sloužit jako potvrzení jeho reality. My ho budeme vždycky znát, protože mu věříme a naše víra v něho je plně založena na naší osobní účasti v božských projevech jeho nekonečné reality.

Vnitřní Ladič Myšlení nevyčerpatelně probouzí v duši člověka pronikavý hlad po dokonalosti s dalekosáhlou zvědavostí, kterou je možno plnohodnotně uspokojit pouze ve spojení s Bohem—božským zdrojem tohoto Ladiče. Hladová duše člověka se odmítá uspokojit s něčím menším, než osobním poznáním živého Boha. Jakkoliv výš může být Bůh nad vysokou a dokonalou morální osobností, nemůže být ničím nižším v našem nenasytném a konečném pojetí bytí.

2. ZBOŽNOST A REALITA

Vnímavé myslí a soudné duše rozpoznají zbožnost, když ji objeví v životech svých druhů. Zbožnost nevyžaduje žádnou definici; my všichni známe její sociální, intelektuální, morální a duchovní plody. A to všechno vyrůstá z faktu, že zbožnost je vlastnictvím lidské rasy; není dítětem kultury. Zajisté, v subjektivním vnímání zbožnosti se stále projevují lidské rysy a proto je předmětem područí nevědomosti, otroctví pověrčivosti, záludného chytráctví a bludů falešné filozofie.

Jednou z charakteristických zvláštností opravdové duchovní jistoty je to, že nehledě na absolutnost tvrzení a neochvějnost postoje, duch jeho vyjádření je tak připraven a naladěný, že nikdy neprojevuje sebemenší náznak prosazování sebe sama, nebo egoistického velebení. Moudrost duchovní zkušenosti je určitým paradoxem v tom, že je současně vyvolána člověkem i Ladičem. Duchovní síla není produktem osobních privilegií jednotlivce, ale spíše výsledkem tohoto úžasného partnerství člověka a věčného zdroje veškeré moudrosti. Takto se slova a činy pravé a čisté zbožnosti stávají působivě autoritativními pro všechny osvěcené smrtelníky.

Je obtížné identifikovat a analyzovat faktory duchovní zkušenosti, ale není obtížné pozorovat, že takoví duchovní lidé vedou svůj život a konají tak, jako kdyby již byli v přítomnosti Věčného. Věřící lidé reagují na tento přechodný život tak, jako kdyby nesmrtelnost již byla na jejich dosah. V

personality. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

102:1.5 (1119.4) God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

102:1.6 (1119.5) The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

102:2.1 (1119.6) Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

102:2.2 (1119.7) One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

102:2.3 (1119.8) It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the

životě takových smrtelníků existuje zdravá originalita a spontánnost projevu, což je natrvalo odděluje od těch jejich druhů, kteří pouze vstřebali moudrost světa. Duchovní lidé se zdají, že žijí v užitečném oproštění se od trýznícího spěchu a bolestivého stresu těžkostí života, patřících k přechodným proudům času; oni projevují vyrovnanost osobnosti a klidný charakter, což zákony fyziologie, psychologie a sociologie nejsou schopny vysvětlit.

Čas je trvalým prvkem v získání vědomostí; dary duchovnosti jsou dostupné okamžitě, ačkoliv existuje důležitý faktor růstu v ušlechtilosti—nesporný vzestup ve všech aspektech duchovní zkušenosti. Vědění je věčné hledání; neustále se učíte, ale nikdy nebudete schopni dosáhnout nejvyšší vědomosti absolutní pravdy. V samotné vědomosti nemůže nikdy být absolutní jistota, pouze vzrůstající pravděpodobnost přiblížení se k ní; ale zbožná duše duchovního osvícení ví a ví teď. A přesto taková hluboká a pozitivní jistota nevede takového zdravě uvažujícího věřícího k tomu, aby se méně zajímal o zdary a nezdary rozvoje lidské moudrosti, která je svázána se svým materiálním cílem objevu pomalu se vyvíjející vědy.

Rovněž vědecká zjištění nejsou opravdově reálná v empirickém vědomí člověka, dokud nejsou rozřešeny a objasněny jejich souvztažnosti, dokud se jejich příslušná fakta nestanou skutečným smyslem prostřednictvím zapojení do myšlenkových proudů mysli. Smrtelný člověk se také dívá na své fyzické prostředí z úrovně mysli, z pohledu jejího psychologického vnímání. Proto není zvláštností, že by člověk měl vnímat vesmír jako velice sjednocený celek a pak se snažit ztotožnit tuto energetickou jednotu své vědy s duchovní jednotou své náboženské zkušenosti. Mysl je jednotu; smrtelné vědomí existuje na úrovni mysli a vnímá vesmírné reality skrze vidění rozumových schopností. Pohled mysli nepřinese existenciální jednotu zdroje reality—Prvotního Zdroje a Středu—ale je schopna zobrazit a někdy zobrazí člověku empirickou syntézu energie, mysli a ducha v podobě Nejvyšší Bytosti. Ale mysl nemůže nikdy dosáhnout tohoto sjednocení různorodosti reality, pokud si taková mysl pevně neuvědomuje materiální věci, intelektuální významy a duchovní hodnoty; pouze v harmonii trojedinosti funkční reality je jednotu a pouze v jednotě je osobní uspokojení z poznání vesmírné stability a soudržnosti.

V lidské zkušenosti se jednotu nejlépe nachází prostřednictvím filozofie. A zatímco souhrn filozofického myšlení musí být vždy založen na materiálních faktech, duši a energií pravých hnacích sil filozofie je duchovní vhléd smrtelníků.

lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

102:2.4 (1120.1) Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows*, and knows *now*. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

102:2.5 (1120.2) Even the discoveries of science are not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become *meaning* through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

102:2.6 (1120.3) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

Evoluční člověk nemá ve své podstatě přirozenou zálibu v tvrdé práci. Pro to, aby životní zkušenost člověka udržela krok s nezbytnými požadavky a neúprosnými nároky narůstající duchovní zkušenosti, je nutná neustálá aktivita v oblasti duchovního růstu, intelektuálního rozvoje, rozšíření faktických vědomostí a sociální služby. Neexistuje žádná jiná opravdová duchovnost stranou vysoce aktivní osobnosti. Proto pohodlnější lidé se často snaží uniknout tvrdosti opravdově duchovních aktivit pomocí odrůd vychytralých vlastních výmyslů a hledají útočiště ve falešném úkrytu šablonovitých náboženských doktrín a dogmat. Ale pravá zbožnost je aktivní. Intelektuální vyhranění náboženských koncepcí se rovná duchovní smrti. Nemůžete si vytvořit představu o náboženství bez idejí, ale když se náboženství jednou zredukuje výlučně na ideu, tak již přestává být náboženstvím; stává se pouhou odrůdou lidské filozofie.

Jsou i jiné typy labilních a slabě disciplinovaných duší, které používají sentimentální ideje náboženství jako způsob úniku od roztrpčujících požadavků života. Když se někteří vrávorající a bázlívní smrtelníci pokusí uniknout z nepřetržitého tlaku evolučního života, tak náboženství, jak oni ho chápou, jim připadá jako nejbližší útočiště, nejlepší cesta úniku. Ale posláním náboženství je připravit člověka na to, aby odvážně, dokonce heroicky, čelil těžkostem života. Zbožnost je nejvyšším darem evolučnímu člověku, jediná věc, která mu umožňuje žít a „vytrvat při pohledu na Něho, který je neviditelný“. Nicméně, mysticismus je často určitým úkrytem před životem, do kterého se uchýlí ti lidé, kterým se nezamlouvají vysilující aktivity náboženského života v nechráněných arénách lidské společnosti a obchodu. Opravdová zbožnost musí konat. Chování bude výsledkem zbožnosti, když ji člověk skutečně má, nebo, přesněji, když bude zbožností umožněno ovládat člověka.

Nezavíráme oči před faktem, že náboženství často koná nemoudře, dokonce nenábožně, ale koná. Vybočení náboženských přesvědčení vedlo ke krvavým perzekucím, ale náboženství bude vždy a stále dělat něco; je dynamické!

3. VĚDOMOST, MOUDROST A PROZÍRAVOST

Intelektuální nedokonalost, nebo nedostatek vzdělání představují nevyhnutelně překážku pro vyšší duchovní dosažení, protože takové ochuzené duchovní prostředí okrádá náboženství o jeho hlavní kanál filozofického styku se světem vědeckých vědomostí. Intelektuální faktory náboženství jsou důležité, ale jejich nadměrný rozvoj může někdy být stejnou nevýhodou a

102:2.7 (1120.4) Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea*, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

102:2.8 (1121.1) Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act*. Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

102:2.9 (1121.2) We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts*. Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

102:3.1 (1121.3) Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very

zatěžující. Náboženství musí nepřetržitě pracovat v podmínkách paradoxní nutnosti: nezbytnost efektivního využití myslí a současně nebrat v úvahu duchovní účelnost každého myšlení.

Náboženské spekulování je nevyhnutelné, ale pokaždé je škodlivé; spekulace vždy překrucuje svůj objekt. Spekulace má tendenci přeměnit náboženství do něčeho materiálního, nebo humanitního a tímto, přestože zasahuje přímo do srozumitelnosti logického myšlení, nepřímo způsobuje to, že náboženství vypadá jakoby fungovalo v přechodném světě, v tom samém světě, kterému by mělo být navěky protikladem. Proto náboženství bude vždy charakterizováno paradoxy, jejichž příčinou je absence empirického spojení mezi materiálními a duchovními úrovněmi vesmíru—morontální moty, což je nadfilozofická citlivost pro rozpoznání pravdy a vnímání jednoty.

Materiální pocity—lidské emoce—vedou přímo k materiálním činům, egoistickým skutkům. Nábožná prozíravost—duchovní motivace—vedou přímo k duchovním činům, nesobeckým skutkům sociální služby a altruistické dobročinnosti.

Duchovní touha je neutuchající hlad po božské realitě. Duchovní zkušenost je poznání nalezení Boha. A když lidská bytost opravdu nalezne Boha, jeho duše je naplněna takovým nepopsatelným neklidem z vítězného objevu, že cítí potřebu nabídnout láskyplnou službu svým méně osvíceným druhům, ale ne proto, aby jim sdělila, že nalezla Boha, ale aby poskytla hojnost sílící věčné laskavosti ve své duši pro posílení a povznesení svých druhů. Opravdová duchovnost vede k rozšíření sociální péče.

Věda, vědomost, vede k faktickému vědomí; duchovnost, zkušenost, vede k hodnotovému vědomí; filozofie, moudrost, vede ke koordinovanému vědomí; zjevení (náhrada za morontální motu) vede k vědomí skutečné reality; zatímco koordinace poznání faktu, hodnoty a skutečné reality vytváří vědomí reality osobnosti, vrcholu bytí, společně s vírou v možnost věčného života této dané osobnosti.

Vědomost vede k rozdělení lidí, ke vzniku společenských vrstev a kast. Duchovnost vede ke službě lidem, čímž se vytváří etika a altruismus. Moudrost vede k vyšší a lepší sounáležitosti jak idejí, tak i lidí. Zjevení osvobozuje lidi a uvádí je na cestu věčného dobrodružství.

Věda rozřazuje lidi; duchovnost miluje lidi, takové, jako jste vy; moudrost je spravedlivá k lišícím se lidem; ale zjevení zdokonaluje člověka a

handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

102:3.2 (1121.4) Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

102:3.3 (1121.5) Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

102:3.4 (1121.6) Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

102:3.5 (1122.1) Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads to *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality*; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with the belief in the possibility of the survival of that very personality.

102:3.6 (1122.2) Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

102:3.7 (1122.3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and

odhaluje jeho schopnost pro partnerství s Bohem.

Věda marně usiluje o vytvoření bratrstva kultury; duchovnost dává vzniknout bratrství ducha. Filozofie usiluje o bratrství moudrosti; zjevení zobrazuje věčné bratrství—Rajský Sbor Konečnosti.

Vědomost plodí pýchu osobnosti; moudrost je poznání smyslu osobnosti; religion is the experience of cognizance of the value of personality; zjevení je zárukou věčného života osobnosti.

Věda se snaží identifikovat, analyzovat a klasifikovat oddělené části nekonečného kosmu. Duchovnost pojímá ideu v celku, celý kosmos. Filozofie se pokouší o identifikaci materiálních částí vědy s pomocí duchovního pojetí všeho. Tam, kde filozofie ve své snaze selhává, zjevení má úspěch, potvrzující to, že kosmický okruh je univerzální, věčný, absolutní a nekonečný. Tento kosmos Nekonečného JÁ JSEM je proto neohraničený, bezmezný a všeobsažný—nadčasový, nekončící a nepodmíněný. A my jsme svědectvím toho, že Nekonečné JÁ JSEM je také Otcem Michaela Nebadonského a Bohem lidského spasení.

Věda ukazuje na Božstvo jako na fakt; filozofie představuje ideu Absolutna; náboženství vidí Boha jako milující duchovní osobnost. Zjevení potvrzuje jednotu faktu Božstva, ideu Absolutna a duchovní osobnost Boha a kromě toho, představuje tuto koncepci v podobě našeho Otce—univerzální fakt existence, věčnou ideu myslí a nekonečného ducha života.

Snaha o nabytí vědomostí vytváří vědu; hledání moudrosti je filozofií; láska k Bohu je zbožnost; hlad po pravdě je zjevení. Ale je to Ladič Myšlení, který spojuje v člověku pocit reality s duchovním pohledem do vesmíru.

Ve vědě idea předchází vyjádření jejího pochopení; v náboženství zkušenost pochopení předchází vyjádření ideje. Existuje obrovský rozdíl mezi evoluční vůlí uvěřit a vůlí, která věří—důsledek osvíceného myšlení, duchovní prozíravosti a zjevení.

V procesu evoluce náboženství často vede člověka k vytváření vlastních představ o Bohu; zjevení odhaluje fenomén Boha, rozvíjejícího samotného člověka, zatímco v pozemském životě Krista Michaela spatřujeme fenomén Boha, odhalujícího sebe sama člověku. Evoluce se snaží udělat Boha podobného člověku; zjevení se snaží udělat člověka podobného Bohu.

Věda se uspokojí jenom s prvopříčinami;

discloses his capacity for partnership with God.

102:3.8 (1122.4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122.5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122.6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122.7) Science indicates Deity as a *fact*; philosophy presents the *idea* of an Absolute; religion envisions God as a loving *spiritual personality*. Revelation affirms the *unity* of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122.8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth is a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122.9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the *will that believes*.

102:3.14 (1122.10) In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

102:3.15 (1122.11) Science is only satisfied with first

duchovnost s nejvyšší osobností a filozofie s jednotou. Zjevení potvrzuje to, že tyto tři jsou jeden a že všechny jsou prospěšné. Věčná realita je blaho vesmíru a ne časové iluzorní představy o prostorovém zlu. V duchovní zkušenosti všech osobností je vždy pravdou, že reálné je dobré a dobré je reálné.

4. FAKT ZKUŠENOSTI

Kvůli přítomnosti Ladiče Myšlení ve vašich myslích není již více pro vás záhadou znát mysl Boha a být si jisti vědomím poznání jakékoliv jiné myslí—lidské či nadlidské. Náboženství a sociální uvědomění mají společné toto: jsou založeny na uvědomění si jiných intelektů. Metoda, pomocí které jste schopni přijmout ideu jiných jako vaši je stejná metoda, pomocí které můžete „vpustit mysl, která byla v Kristu, aby byla také ve vás“.

Co je lidská zkušenost? Je to prostě vzájemné působení aktivního a zvědavého „já“ a jakékoliv jiné aktivní a vnější reality. Množství zkušenosti je určeno hloubkou představy a mírou úplnosti poznání reality vnějšího světa. Pohyb zkušenosti se rovná síle netrpělivé obrazotvornosti a horlivosti smyslového objevení vnějších vlastností vnímané reality. Fakt zkušenosti se vytváří ve vědomí vlastního já a přítomnosti jiných realit—jiných věcí, jiných myslí a jiných duchů.

Člověk si již velmi brzy uvědomuje, že není sám na světě, nebo ve vesmíru. Vyvíjí se v něm přirozené spontánní uvědomění si jiných okolních myslí. Víra mění tuto přirozenou zkušenost do duchovnosti, poznání Boha jako realitu—zdroj, podstata a cíl—ostatních myslí. Ale takové poznání Boha je vždy a věčně realitou osobní zkušenosti. Kdyby Bůh nebyl osobností, nemohl by se stát živou částí reálné duchovní zkušenosti lidské osobnosti.

Faktor pochybení, přítomný v duchovní zkušenosti člověka je přímo úměrný v něm obsaženému materialismu, který znečišťuje duchovní koncepci Vesmírného Otce. Předduchovní vývoj člověka ve vesmíru spočívá ve zkušenosti zbavení se těchto mylných idejí o podstatě Boha a o realitě čistého a skutečného ducha. Božstvo je více než duch, ale duchovní přístup je jediný možný pro vzestupujícího člověka.

Modlitba je rozhodně součástí náboženské zkušenosti, ale současná náboženství na ni kladou nesprávný důraz, čímž značně opomíjejí

causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The *eternal real* is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. THE FACT OF EXPERIENCE

102:4.1 (1123.1) Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

102:4.2 (1123.2) What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

102:4.3 (1123.3) Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness*. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

102:4.4 (1123.4) The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

102:4.5 (1123.5) Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the

mnohem důležitější faktor spojení—uctívání. Úcta prohlubuje a rozšiřuje schopnost mysli k reflexi. Modlitba může obohatit život, ale úcta objasňuje osud.

Zjevené náboženství je sjednocujícím prvkem lidské existence. Zjevení spojuje historii, koordinuje geologii, astronomii, chemii, biologii, sociologii a psychologii. Duchovní zkušenost je skutečnou duší lidského vesmíru.

more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

^{102:4.6 (1123.6)} Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, co-ordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. NADŘAZENOST ÚČELOVÉHO POTENCIÁLU

Ačkoliv ustanovení faktu víry se nerovná ustanovení faktu toho, co je předmětem věření, nicméně evoluční postup primitivního života ke statusu osobnosti demonstruje fakt počáteční existence potenciálu osobnosti. A v časových vesmírech je potenciál vždy nadřazený aktuálnímu. Ve vyvíjejícím se kosmu je potenciál to, co se má stát a to co se má stát je postupně odkrývání účelových mandátů Božstva.

Tato stejná účelová nadřazenost je ukázána v evoluci vytváření myšlenkových představ, když primitivní živočišný strach se přemění do trvale se prohlubující úcty k Bohu a do vzrůstajícího respektu k vesmíru. Primitivní člověk měl více náboženského strachu než víry a nadřazenost duchovních potenciálů ve vztahu k aktuálnímu stavu mysli je demonstrována tehdy, když zbabělý strach se přemění do živé víry v duchovní reality.

Můžete psychologizovat evoluční náboženství, ale ne osobní zkušenost víry duchovního původu. Lidská mravnost je schopna rozpoznat hodnoty, ale pouze víra dokáže takové hodnoty zachovat, povznést a oduševnit. Ale bez ohledu na takové činy, duchovnost je něco víc než emocionální mravnost. Duchovnost je pro mravnost to, co láska je pro oddanost, synovství pro poslušnost, jádro pro hmotu. Mravnost odhaluje všemocného Kontrolora—Božstvo, kterému se slouží; duchovnost odhaluje vše milujícího Otce—Boha, který je ctěn a milován. A je to opět proto, že duchovní potenciálnost víry převládá nad aktuální povinností evoluční mravnosti.

5. THE SUPREMACY OF PURPOSIVE POTENTIAL

^{102:5.1 (1123.7)} Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

^{102:5.2 (1124.1)} This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

^{102:5.3 (1124.2)} You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. JISTOTY DUCHOVNÍ VÍRY

Filozofické odstranění náboženského strachu a soustavný rozvoj vědy značnou měrou přispívají k odumírání falešných bohů; a i když tyto ztráty, člověkem vytvořených božstev, mohou krátkodobě zahalit duchovní vidění, nakonec zničí tu

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

^{102:6.1 (1124.3)} The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they

zaostalost a pověřivost, které po tak dlouhou dobu zahalovaly živého Boha věčné lásky. Vztah mezi tvorem a Tvořitelem je živou zkušeností, dynamickou duchovní vírou, kterou nelze přesně definovat. Izolovat část života a nazvat ji náboženstvím znamená oddělit život a překroutit náboženství. A to je právě to, proč úcta k Bohu vyžaduje buď úplnou oddanost, nebo žádnou.

Bohové primitivních lidí nemohou být ničím jiným než jejich vlastní stíny; živý Bůh je boží světlo, jehož přetínání způsobuje celoprostorové vytváření stínů.

Věřící člověk filozofického založení věří v osobního Boha osobního spasení—něco víc než realita, hodnota, úroveň dosažení, povznášející proces, proměna, časoprostorová meze, idealizace, zosobnění energie, předmět gravitace, lidský plán, idealizace „já“, přírodní vztlak, sklon k dobrotě, budoucí impuls evoluce, nebo velkolepá hypotéza. Věřící člověk má víru v Boha lásky. Lásky je podstatou duchovnosti a pramenem kvalitnější civilizace.

V osobní duchovní zkušenosti víra přeměňuje filozofického Boha pravděpodobnosti do spasitelného Boha jistoty. Skepticismus může zpochybňovat teologické teorie, ale důvěra ve spolehlivost osobní zkušenosti utvrzuje skutečnost toho přesvědčení, které vyrostlo ve víru.

Přesvědčení o existenci Boha může být nabyto skrze rozumné uvažování, ale jedinec pozná Boha pouze skrze víru, prostřednictvím osobní zkušenosti. V mnohém z toho, co se vztahuje k životu, je nutno počítat s pravděpodobnostmi, ale při navazování spojení s kosmickou realitou je možno pocítit jistotu, když se takové významy a hodnoty dosahují živou vírou. Boha znající duše mají odvahu říci „já vím“, dokonce když toto poznání Boha je zpochybňováno nevěrcem, který odmítá tuto jistotu, protože není úplně podpořena intelektuální logikou. Každému takovému pochybovači věřící jenom odpoví: „Jak ty víš, že já nevím?“

Přestože rozum vždycky může zpochybnit víru, víra může vždy doplnit jak rozum, tak i logiku. Rozum vytváří pravděpodobnost, kterou víra může proměnit v morální jistotu a také v duchovní zkušenost. Bůh je první jistota a poslední fakt; proto všechna pravda pochází z něho, zatímco všechny fakty existují ve vztahu k němu. Bůh je absolutní pravda. Člověk může znát Boha jako pravdu, ale rozumět—vysvětlit—Boha, to člověk musí prozkoumat fakt vesmíru vesmírů. Obrovská propast mezi poznáním pravdy o Bohu a neznalostí faktu o Bohu může být překlenuta pouze živou vírou. Rozum sám nemůže

eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

102:6.2 (1124.4) The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

102:6.3 (1124.5) The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

102:6.4 (1124.6) Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

102:6.5 (1124.7) Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, "I know," even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, "How do you know that I do not know?"

102:6.6 (1125.1) Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve

dosáhnout harmonii mezi neurčitou pravdou a vesmírným faktem.

Přesvědčení není schopno vzdorovat pochybnosti a odolat strachu, ale víra vždy zvítězí nad pochybováním, protože víra je jak pozitivní, tak i živá. Pozitivní má vždy převahu nad negativním, pravda nad omylem, zkušenost nad teorií, duchovní reality nad izolovanými fakty času a prostoru. Přesvědčivá evidence této duchovní jistoty spočívá v sociálních plodech ducha, které takoví přesvědčení věřící sklízejí v důsledku této skutečné duchovní zkušenosti. Ježíš řekl: „Jestli milujete své druhy tak, jak já miluji vás, tak všichni lidé budou vědět, že jste moji učedníci“.

Pro vědu je Bůh předpokladem, pro psychologii potřebou, pro filozofii pravděpodobností, pro duchovnost jistotou—realitou duchovní zkušenosti. Rozum potřebuje, aby filozofie, která nemůže najít Boha pravděpodobností, byla velmi uctívá k té duchovní víře, která může a také nachází Boha jistoty. Také by věda neměla podceňovat duchovní zkušenost z toho důvodu, že je založena na důvěřivosti—ne pokud setrvává v předpokladu, že intelektuální a filozofické vlohy člověka, představující řadu nižších intelektuálních schopností, začínajících v primitivním životě, který byl zcela prost jakéhokoliv myšlení a citění.

Fakta evoluce se nesmí postavit proti pravdě, spočívající v realitě jistoty duchovní zkušenosti zbožného života Boha poznávšího smrtelníka. Rozumní lidé by měli přestat uvažovat jako děti a měli by se snažit používat logiku dospělých lidí—logiku, která toleruje koncepci pravdy zároveň se zkoumáním faktu. Vědecký materialismus prokázal svoji neschopnost, když tváří v tvář každému periodickému vesmírnému jevu trvá na svých současných námitkách, poukazujíc, že to, co je prokazatelně vyšší vyplývá z toho, co je prokazatelně nižší. Zásadovost potřebuje uznání účelových aktivit Tvořitele.

Organická evoluce je skutečností; účelová, nebo progresivní evoluce je pravdou, která sladuje jinak protikladné jevy vzestupných dosaženích evoluce. Čím výše se vědec dostane ve svém vědním oboru, tím více se bude odklánět od teorií materialistického faktu ve prospěch kosmické pravdy o vedoucí úloze Nejvyšší Mysli. Materialismus ponižuje lidský život; evangelium Ježíše nesmírně obohacuje a božsky povznáší každého smrtelníka. Smrtelná existence musí být zobrazena jako úchvatná a nádherná zkušenost poznání té reality, která spočívá v setkání lidského vzestupu s božským a spasitelným sestupem.

harmony between infinite truth and universal fact.

102:6.7 (1125.2) Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, faithers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: "If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples."

102:6.8 (1125.3) To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

102:6.9 (1125.4) The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

102:6.10 (1125.5) Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. JISTOTY BOŽSKOSTI

Vesmírný Otec není závislý na žádné jiné příčině a je také sebevysvětlující; on ve skutečnosti žije v každém myslícím smrtelníkovi. Ale nemůžete si být Bohem jisti pokud ho neznáte; synovství je jedinou zkušeností, která dělá otcovství nesporným. Vesmír všude prodělává změny. Měníci se vesmír je závislý vesmír; takové tvoření nemůže být ani konečné, ani absolutní. Bůh a Vesmír nejsou totéž; jeden je příčina, druhý je důsledek. Příčina je absolutní, nekonečná, věčná a neměnná; důsledek je časoprostorový a transcendentální, ale věčně se měnící, vždy rostoucí.

Bůh je jediný a samozapříčiněný fakt ve vesmíru. V něm se skrývá řád, plán a účel všeho tvoření věcí a bytostí. Všude se měnící vesmír je řízen a stabilizován absolutně neměnnými zákony—zvyky neměnného Boha. Fakt Boha—božský zákon—je neměnný; pravda o Bohu—jeho vztah k vesmíru—je relativní zjevení, které je navždy přizpůsobitelné stále se vyvíjejícímu vesmíru.

Ti, kteří by chtěli vynalézt náboženství Boha jsou jako ti, kteří by chtěli sklízet ovoce bez stromů, mít děti bez rodičů. Nemůžete mít důsledky bez příčin; bezpříčinné je pouze JÁ JSEM. Fakt duchovní zkušenosti zahrnuje Boha a takový Bůh osobní zkušenosti musí být osobním Božstvem. Nemůžete se modlit k chemickému vzorci, obracet se na matematickou rovnici, uctívat hypotézu, důvěřovat postulátu, rozmlouvat s procesem, sloužit abstrakci, nebo mít milující vztah se zákonem.

Je pravda, že mnoho zjevně duchovních rysů může vyrůst z neduchovních kořenů. Člověk může rozumem popřít Boha, ale přitom je morálně spořádaným, věrným, ctí rodiče, je čestným a také idealistickým. Člověk může naroubovat mnoho čistě humanistických větví na svoji základní duchovní podstatu, ale taková zkušenost postrádá hodnoty věčného života—poznání Boha a vzestup k němu. Taková smrtelná zkušenost přinese pouze sociální plody, ne duchovní. Roub určuje druh plodu bez ohledu na to, že živoucí výživa je čerpána z kořenů původního božského obdaření jak myslí, tak i ducha.

Intelektuálním znamením duchovnosti je jistota; filozofickým znakem je zásadovost; sociálními plody jsou láska a služba.

Boha uvědomělý jedinec není ten, který je slepý k těžkostem, nebo nedbalý překážek stojících na cestě k nalezení Boha v bludišti pověr,

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

102:7.1 (1126.1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126.2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

102:7.3 (1126.3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126.4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

102:7.5 (1126.5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

102:7.6 (1126.6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in

tradic a materialistických tendencí současnosti. On se setkal se všemi těmito obtížemi a zvítězil nad nimi, zdolal je živou vírou a navzdory jim dosáhl vrcholů duchovní zkušenosti. Ale je také pravdou, že mnoho těch, kteří jsou si vnitřně jisti Bohem, se bojí hájit takové pocity jistoty kvůli velkému počtu a chytrosti těch, kteří shromažďují námitky a znásobují obtíže, spojené s vírou v Boha. Najít nedostatky, klást otázky, nebo vznášet námitky, nevyžaduje nikterak velkou hloubku intelektu. Ale odpovědět na tyto otázky a objasnit tato úskalí vyžaduje duchaplnost mysli; jistota víry je nejlepší metodou pro řešení všech takových povrchních sporů.

Jestliže věda, filozofie či sociologie si troufají být dogmatickými ve sporu s proroky opravdového náboženství, pak by měli Boha uvědoměti lidé odpovídat na takový neopodstatněný dogmatismus s mnohem prozíravějším dogmatismem jistoty osobní duchovní zkušenosti: „Já vím, co prožívám, protože jsem synem JÁ JSEM“. Jestli osobní zkušenost věřícího je zpochybněna dogmatem, pak tento syn víry v empiricky poznaného Otce může odpovědět nenapadnutelným dogmatem—prohlášením o svém reálném synovství s Vesmírným Otcem.

Pouze nepodmíněná realita, absolutno, si může dovolit být zásadově dogmatickou. Ti, kteří se stanou dogmatickými, musí, jestliže jsou důslední, dříve či později být přivedeni do náruče Absolutna energie, Univerzální pravdy a Nekonečnosti lásky.

Jestliže neduchovní postoj ke kosmické realitě si dovolí napadat jistotu víry na základě její nedokazatelnosti, potom se podobně může člověk s duchovní zkušeností uchýlit k dogmatickému zpochybnění faktů vědy a domněnek filozofie na základě toho, že jsou také nedokazatelnými; jsou to také empirické poznatky ve vědomí vědce, nebo filozofa.

Ze všech druhů vesmírné zkušenosti máme právo být si nejvíce jisti Bohem—nejnevýhnutelnějším ze všech přítomností, nejreálnějším ze všech faktů, nejživějším ze všech pravd, nejvíce milujícím všechny přátele a nejbožštějším ze všech hodnot.

8. DŮKAZY DUCHOVNOSTI

Největší důkaz reálnosti a účinnosti duchovnosti spočívá ve faktu lidské zkušenosti; a to zejména v tom, že přirozeně bojácný a podezíravý člověk, geneticky obdařený silným instinktem sebezáchovy a toužící po životě po smrti, je ochotný plně svěřit nejhlubší zájmy své

the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

102:7.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, “I know what I have experienced because I am a son of I AM.” If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experientible Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

102:7.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

102:7.9 (1127.3) If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experienter can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

102:7.10 (1127.4) Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

102:8.1 (1127.5) The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience*; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the

přítomnosti a budoucnosti do péče a řízení té síly a osoby, kterou ve své víře nazývá Bohem. Toto je jediná ústřední pravda všech náboženství. Pokud se jedná o to, co tato síla či osoba požaduje po člověku náhradou za tento dohled a konečné spasení, nejsou dvě náboženství, která by se na tom shodla; ve skutečnosti si všechna více či méně odporují.

Co se týče postavení kteréhokoliv náboženství na evoluční stupnici, nejlepšími kritériem pro jeho posouzení mohou být morální názory a jeho etické normy. Čím vyšší typ náboženství, tím více na jedné straně podporuje a na druhé straně je podporováno zvyšováním společenské morálky a etické kultury. Nemůžeme posuzovat náboženství podle stavu průvodní civilizace; lépe ohodnotíme pravou povahu civilizace podle čistoty a ušlechtilosti jejího náboženství. Mnoho světově nejproslulejších náboženských učitelů bylo zcela negramotných. Moudrost světa není nevyhnutelně nutná pro spasitelnou víru ve věčné reality.

Rozdíl mezi náboženstvími různých epoch je zcela závislý na rozdílnosti vnímání reality člověkem a na jeho odlišném pochopení morálních hodnot, etických vztahů a duchovních realit.

Etika je věčné sociální nebo rasové zrcadlo, které věrně odráží jinak nepozorovatelný progres vnitřního duchovního a náboženského rozvoje. Člověk vždycky přemýšlel o Bohu na základě svých nejlepších znalostí, svých nejhlubších idejí a nejvyšších ideálů. Také historické náboženství si vždy vytvářelo svoji koncepci Boha na základě svých nejvyšších uznávaných hodnot. Každý myslící tvor dá jméno Bůh nejlepší a největší věci, kterou zná.

Když je náboženství redukováno na rozumové a intelektuální vyjádření vždy se odvažuje kritizovat civilizační a evoluční progres podle svých vlastních norem etické kultury a morálního vývoje.

Ačkoliv osobní duchovnost předchází evoluci lidských mravů, je nutno s politováním konstatovat, že institucionální náboženství trvale zaostává za pomalu se měnícími mravy lidských ras. Organizované náboženství se projevilo, že je konzervativně váhavé. Proroci obvykle vedli lidi k náboženskému rozvoji; teologové je obvykle zdrželi. Vzhledem k tomu, že náboženství je záležitostí vnitřní či osobní zkušeností, nemůže se nikdy vyvíjet ve velkém předstihu před intelektuální evolucí ras.

Ale náboženství se nemůže nikdy pozvednout na vyšší úroveň odvoláním se na takzvané zázraky. Vyhledávání zázraků je vrácení se zpět k primitivním náboženstvím magie. Právě náboženství nemá nic společného s údajnými

deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

102:8.2 (1127.6) Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

102:8.3 (1127.7) The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

102:8.4 (1127.8) Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

102:8.5 (1128.1) Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

102:8.6 (1128.2) While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

102:8.7 (1128.3) But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion

zázraky a nikdy nesdělují náboženský postoj k zázrakům jako důkaz k potvrzení své autority. Náboženství je vždy a stále zakořeněno a zakotveno v osobní zkušenosti. A vaše nejvyšší náboženství, život Ježíše, bylo přesně takovou osobní zkušeností: člověk, smrtelný člověk, hledající Boha a nacházející ho v celé plnosti během krátkého života v těle; a v této stejné lidské zkušenosti se objevil Bůh, hledající člověka a nacházející ho k plnému uspokojení dokonalé duše nekonečné svrchovanosti. A to je náboženství, dokonce to nejvyšší jaké kdy bylo zjeveno ve vesmíru Nebadon—pozemský život Ježíše Nazaretského.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

^{102:8.8 (1128.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 103. Realita náboženské zkušenosti

⇨ 102

Kniha Urantia

104 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 103 REALITA NÁBOŽENSKÉ ZKUŠENOSTI

Sekce

Úvod

1. Filozofie náboženství
2. Náboženství a jedinec
3. Náboženství a lidská rasa
4. Duchovní spojení
5. Původ ideálů
6. Filozofická koordinace
7. Věda a náboženství
8. Filozofie a náboženství
9. Podstata náboženství

PAPER 103 THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

Úvod

VŠECHNY opravdově duchovní reakce člověka jsou iniciovány v raném stupni jeho vývoje pomocným duchem úcty a kontrolovány pomocným duchem moudrosti. Prvním nadrozumovým darem člověka je spojení osobnosti se Svatým Duchem Tvořivého Ducha vesmíru; a ještě dávno před poskytnutím božích Synů, nebo univerzálním poskytnutím Ladičů, tento vliv má za úkol rozšířit lidský pohled na etiku, náboženství a duchovnost. Následně po poskytnutí Ladičů uvolněný Duch Pravdy velkou měrou přispívá ke zvětšení lidské schopnosti pro vnímání duchovních pravd. S mírou progresu evoluce na obydleném světě Ladiči Myšlení se stále více podílejí na rozvoji vyšších typů duchovního vhledu člověka. Ladič Myšlení je kosmickým oknem, kterým konečný tvor může spatřit věrný obraz jistot a božskosti neomezeného Božstva—Vesmírného Otce.

Náboženské tendence lidských ras jsou

INTRODUCTION

103:0.1 (1129.1) ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

103:0.2 (1129.2) The religious tendencies of the

vrozené; jsou univerzálně proječovány a mají očividně přirozený původ; primitivní náboženství má vždy evoluční původ. S mírou rozvoje přirozené náboženské zkušenosti periodická zjevení pravdy zvýrazní poněkud pomalý průběh planetární evoluce.

Na Urantii jsou v současné době čtyři druhy náboženství:

1. Přirozené, neboli evoluční náboženství.
2. Nadpřirozené, čili zjevené náboženství.
3. Praktické, čili tendenční náboženství—různí se stupně přirozených a nadpřirozených náboženství.
4. Filozofické náboženství—člověkem vytvořené, nebo filozoficky vymyšlené teologické doktríny a náboženství, formulovaná rozumem.

1. FILOZOFIE NÁBOŽENSTVÍ

Jednotnost náboženské zkušenosti mezi členy sociální, nebo národnostní skupiny pochází z identické podstaty fragmentu Boha, pobývajícího v jedinci. Je to právě tato božskost v člověku, která dává vzniknout nesobeckému zájmu o dobro jiných lidí. Ale vzhledem k tomu, že osobnost je ojedinelá—neexistují dva stejní smrtelníci—dochází nevyhnutelně k tomu, že žádné dvě lidské bytosti nemohou stejným způsobem vykládat pokyny a podněty ducha božskosti, který žije v jejich myslích. Skupina smrtelníků může zažít duchovní jednotu, ale tito lidé nikdy nemohou dosáhnout filozofickou jednotnost. A tato rozdílnost výkladu religiózních myšlenek a zkušenosti je ukázána tím faktem, že teologové a filozofové dvacátého století vytvořili více než pět set rozdílných definicí náboženství. Ve skutečnosti každá lidská bytost definuje náboženství na základě svého vlastního empirického výkladu božských impulsů, vycházejících z ducha Boha, který v ní pobývá a proto musí takový výklad být ojedinelý a zcela odlišný od náboženské filozofie všech ostatních lidských bytostí.

Když jeden smrtelník plně souhlasí s náboženskou filozofií jiného smrtelníka, tak takový jev naznačuje, že tyto dvě bytosti měly podobnou náboženskou zkušenost, týkající se záležitostí, které jsou spojeny s jejich podobným filozoficko-náboženským výkladem.

Ačkoliv vaše náboženství je záležitostí osobní zkušenosti, nejdůležitější je, že byste měli být vystaveni poznání velkého počtu jiných náboženských zkušeností (odlišným výkladům jiných a rozdílných smrtelníků), abyste mohli předejít tomu, aby se váš náboženský život nestal egoistickým—omezeným, sobeckým a asociálním.

human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

103:0.3 (1129.3) On Urantia, today, there are four kinds of religion:

103:0.4 (1129.4) 1. Natural or evolutionary religion.

103:0.5 (1129.5) 2. Supernatural or revelatory religion.

103:0.6 (1129.6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

103:0.7 (1129.7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129.8) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

103:1.2 (1130.1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

103:1.3 (1130.2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish,

Racionalismus je mylný, když předpokládá, že náboženství je zpočátku primitivní vírou v něco, za čímž potom následuje hledání hodnot. Náboženství je nejdříve hledáním hodnot a potom se formuluje systém objasňujících věrouk. Lidé se mnohem snadněji shodnou na náboženských hodnotách—cílech—než na věroukách—interpretacích. A to vysvětluje, proč v náboženství může existovat souhlas ve vztahu k hodnotám a cílům a současně se vyskytovat matoucí ukaz: udržování stovek protichůdných věrouk—přesvědčeních. To také vysvětluje to, proč daný člověk může hájit svoji náboženskou zkušenost, přestože se vzdal svých náboženských přesvědčeních, nebo je změnil. Náboženství přetrvává navzdory revolučním změnám v náboženských přesvědčeních. Teologie nevytváří náboženství; náboženství vytváří teologickou filozofii.

To, že religionisté věřili tak moc v to, co se ukázalo být nepravdivé, neznehodnocuje náboženství, protože náboženství je založeno na rozpoznání hodnot a je ověřeno vírou, opírající se o osobní duchovní zkušenost. Tímto způsobem je pak náboženství vybudováno na zkušenosti a duchovním myšlení; teologie—filozofie náboženství—je upřímná snaha vyložit takovou zkušenost. Taková vysvětlená přesvědčení mohou být správná, nebo mylná, nebo to může být směsice pravdy a omylu.

Uvědomění si rozpoznání duchovních hodnot je zkušeností, která je za hranicí představitosti. V žádném lidském jazyce neexistuje slovo, které by se mohlo použít k pojmenování tohoto „vnímání“, „pocitu“, „intuice“, nebo „poznání“; my jsme se rozhodli to nazývat uvědomění Boha. Duch Boha, který pobývá v člověku není osobní—Ladič je předosobní—a tento Monitor představuje hodnotu, vyvolává vůni božskosti, která je osobní v tom nejvyšším a nekonečném smyslu. Jestliže by Bůh nebyl alespoň osobní, nemohl by mít vědomí, a jestli by neměl vědomí, potom by byl níže člověka.

2. NÁBOŽENSTVÍ A JEDINEC

Náboženství je funkční v lidské mysli a realizuje se ve zkušenosti předtím, než se objeví v lidském vědomí. Dítě žije kolem devíti měsíců předtím, než prožije narození. Ale „narození“ náboženství není náhlé; je to spíše postupné vynořování. Nicméně, dříve či později přijde „den narození“. Vy nevstoupíte do království nebeského, jestliže se „znovu nenarodíte“—v Duchu. Mnoho duchovních narození je doprovázeno značnou úzkostí ducha a charakterizováno narušením psychiky, tak jako mnoho fyzických narození je

and unsocial.

103:1.4 (1130.3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

103:1.5 (1130.4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

103:1.6 (1130.5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this “sense,” “feeling,” “intuition,” or “experience” which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be inhuman.

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130.6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences *birth*. But the “birth” of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a “birth day.” You do not enter the kingdom of heaven unless you have been “born again” — born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological

provázeno „bouřlivým porodem“ a dalšími anomáliemi při „rození“. Jiná duchovní narození jsou přirozeným a normálním růstem v procesu poznávání nejvyšších hodnot s rozšiřováním duchovní zkušenosti, i když žádný duchovní rozvoj nenastává bez vědomého úsilí a pozitivního individuálního odhodlání. Náboženství není nikdy pasivní zkušeností, negativním postojem. To, co je nazváno „narozením náboženství“ není přímo spojeno s takzvanými zkušenostmi obrácení, která jsou obvykle charakterizována duchovními epizodami, vyskytujícími se v pozdějším věku v důsledku vnitřních konfliktů, emočního utiskování a náladových změn.

Ale ti lidé, kteří byli vychováni svými rodiči tak, že si uvědomují, že jsou dětmi milujícího nebeského Otce, by se neměli dívat podezřívavě na své smrtelné druhy, kteří mohli dosáhnout takového uvědomění si svazku s Bohem pouze skrze psychologickou krizi nebo emoční otřes.

Evoluční půdou v mysli člověka, ve které vyklíčí semeno zjeveného náboženství je morální podstata, která dá velmi brzy vzniknout sociálnímu uvědomění. První výzvy pro morální povahu dítěte se netýkají sexu, viny, nebo osobní pýchy, ale spíše impulsů spravedlnosti, poctivosti a touhy být laskavý—prospěšný ostatním lidem. A když jsou taková raná morální uvědomění živena, dochází k postupnému rozvoji duchovního života, který je do značné míry zproštěn konfliktů, otřesů a krizí.

Každá lidská bytost velmi záhy prožívá určitý konflikt mezi hledáním sebe sama a jejími altruistickými impulsy a mnohokrát se dosáhne první zkušenosti s uvědoměním si Boha v důsledku hledání nadlidské pomoci při řešení takových morálních konfliktů.

Psychologie dítěte je přirozeně pozitivní, není negativní. Tolik smrtelníků je negativních, protože tak byli vychováni. Když se řekne, že dítě je pozitivní, vztahuje se to na jeho morální impulsy, ty síly myslí, jejichž vynoření signalizuje příchod Ladiče Myšlení.

Jestliže normální dítě není vystaveno nevhodnému učení, jeho mysl se rozvíjí pozitivně a s objevením se duchovního uvědomění vede k morální čestnosti a sociální službě a ne k negativitě—prýč od hříchu a viny. Rozvoj náboženské zkušenosti mohou a nemusí doprovázet konflikty, ale vždy jsou v něm přítomna nezbytná rozhodnutí, snaha a působení lidské vůle.

Morální volba je obvykle doprovázena větším

perturbations, as many physical births are characterized by a “stormy labor” and other abnormalities of “delivery.” Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the “birth of religion” is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

103:2.2 (1131.1) But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

103:2.3 (1131.2) The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

103:2.4 (1131.3) Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

103:2.5 (1131.4) The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

103:2.6 (1131.5) In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

103:2.7 (1131.6) Moral choosing is usually

či menším morálním rozporem. A tento vůbec první rozpor v mysli dítěte je mezi egoistickými touhami a altruistickými impulsy. Ladič Myšlení nepohrdá osobními hodnotami egoistického motivu, ale projevuje svůj vliv takovým způsobem, aby mírnou přednost získaly altruistické impulsy, které vedou k lidskému štěstí a k radostem nebeského království.

Když si morální bytost při střetu s popudem být sobecká zvolí být nesobecká, je to primární náboženská zkušenost. Takovou volbu nemůže udělat žádný živočich; takové rozhodnutí je jak lidské, tak i duchovní. Obsahuje fakt vědomí Boha a projevuje impuls k sociální službě—základu bratrství člověka. Když mysl činí správnou morální volbu prostřednictvím svobodné vůle, takové rozhodnutí vytváří náboženskou zkušenost.

Ale předtím, než se dítě vyvine natolik, aby získalo morální chápání a bylo tak schopno zvolit altruistickou službu, již si vyvinulo silnou a dobře stmelenu egoistickou povahu. Právě tato reálná situace dává vzniknout teorii boje mezi „vyššími“ a „nižšími“ vlastnostmi, mezi „dřívějším člověkem hříchu“ a „novým člověkem“ ušlechtilosti. Již velmi brzy v životě normální dítě začíná poznávat, že „požehnáním je dávat, ne přijímat“.

Obvykle člověk spojuje popud sloužit vlastnímu prospěchu se svým egem—sobě samému. Na rozdíl od tohoto má sklony spojovat vůli být altruistickým s nějakým vlivem mimo něj—Bohem. A takový úsudek je vskutku správný, protože všechny takové nesobecké touhy mají opravdu svůj původ ve vedení vnitřního Ladiče Myšlení a tento Ladič je fragmentem Boha. Impuls duchovního Monitoru je realizován v lidském vědomí jako popud být altruistickým, být si vědom svých bližních. V každém případě je toto raná a základní zkušenost dětské mysli. Jestliže vyrůstajícímu dítěti se nepodaří sjednotit svoji osobnost, altruistická tendence se může natolik rozvinout, že způsobí vážnou škodu na štěstí vlastního „já“. Nesprávně vedené svědomí se může stát odpovědné za mnoho konfliktů, starostí, soužení a neutuchajícího lidského neštěstí.

3. NÁBOŽENSTVÍ A LIDSKÁ RASA

I když víra v duchy, sny a jiné rozmanité pověry sehrála důležitou roli v evolučním původu primitivních náboženství, neměli byste přehlédnout vliv klanového, nebo kmenového ducha solidarity. Vzájemné vztahy ve skupině představovaly přesně tu sociální situaci, která poskytla podmínky pro egoisticko-altruistický konflikt v morálním charakteru rané mysli člověka.

accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

103:2.8 (1131.7) When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

103:2.9 (1131.8) But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the “higher” and the “lower” natures, between the “old man of sin” and the “new nature” of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is “more blessed to give than to receive.”

103:2.10 (1131.9) Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

103:3.1 (1132.1) While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early

Navzdory své víry v duchy, primitivní australští domorodci stále soustřeďují svoje náboženství na klan. Časem takové náboženské koncepce směřují k personifikování—zpočátku v podobě zvířat a později v podobě nadčlověka, nebo Boha. Dokonce takové primitivní rasy jako jsou afričtí bušmeni, jejichž víry nedosáhly ještě ani úroveň totemismu, rozpoznají rozdíl mezi osobním zájmem a skupinovým zájmem, což je primitivní rozlišení mezi světskými a duchovními hodnotami. Ale sociální skupina není zdrojem duchovní zkušenosti. Bez ohledu na vliv všech těchto primitivních přínosů na rané náboženství člověka, faktem zůstává to, že pravý duchovní impuls má svůj původ v přítomnosti skutečných duchovních sil, aktivujících vůli k tomu, aby byla nesobecká.

Pozdější náboženství se vyznačovalo primitivní vírou v přírodní zázraky a záhady—neosobní nadpřirozené síly. Ale dříve či později evolující náboženství začne vyžadovat, aby jednotlivec přinesl nějakou osobní oběť pro dobro své sociální skupiny, měl by vykonat něco, co udělá jiné lidi šťastnějšími a lepšími. Konečným posláním náboženství je služba Bohu a člověku.

Náboženství je určeno k tomu, aby změnilo prostředí člověka, ale většina dnešních existujících náboženstvích smrtelníků je v tomto směru naprosto bezradná. Příliš často prostředí ovládá náboženství.

Pamatujte si, že v náboženství každého věku je zkušenost, která je rozhodující, vědomím morálních hodnot a sociálních významů, ne přemýšlením o teologických dogmatech, nebo filozofických teoriích. Náboženství se vyvíjí příznivě, když element magie je nahrazen koncepcí mravnosti.

Člověk prodělal vývoj od pověr o přírodních nadpřirozených silách, magii, zbožňování přírody, strachu z duchů a zbožňování zvířat k různým obřadům, pomocí kterých se náboženský postoj jednotlivce stal kolektivní reakcí klanu. A potom se tyto obřady zkoncentrovaly a vykristalizovaly do kmenových vír a časem se tyto strachy a důvěry personifikovaly do bohů. Ale v celé této náboženské evoluci morální prvek nikdy úplně nechyběl. Impuls, spojující člověka s vnitřním Bohem, byl vždy v činnosti. A tyto silné vlivy—jeden lidský a druhý božský—zajistily přežití náboženství v průběhu proměnlivých epoch a to nehlédě k tomu, že mu tak často hrozil zánik vlivem tisíců rozvrtných snah a nepřátelských postojů.

4. DUCHOVNÍ SPOJENÍ

Charakteristický rozdíl mezi společenskou

human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

103:3.2 (1132.2) Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

103:3.3 (1132.3) Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

103:3.4 (1132.4) Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

103:3.5 (1132.5) Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. SPIRITUAL COMMUNION

103:4.1 (1133.1) The characteristic difference between

událostí a náboženským shromážděním spočívá v tom, že ve srovnání se světskou je náboženská prostoupena atmosférou spojení. Tímto způsobem lidské sdružení vytváří pocit společenství s božskostí a to je začátek skupinového uctívání. Účastnění se společného jídla bylo nejranějším typem sociálního kontaktu a proto raná náboženství vyžadovala, aby některá část obřadní oběti byla snědena věřícími. Tato forma duchovního spojení je také zachována v křesťanství jako svaté přijímání. Atmosféra spojení poskytuje povzbuzující a utěšující chvíle klidu ve sporu prospěchářského ega s altruistickým podnětem, přicházejícího od vnitřního duchovního Monitoru. A toto je úvod k opravdovému uctívání—realizování přítomnosti Boha, které vede ke vzniku bratrství lidí.

Když primitivní člověk cítil, že jeho spojení s Bohem bylo přerušeno, uchýlil se k obětování nějakého druhu ve snaze se usmířit, obnovit přátelský vztah. Hlad a žízeň po spravedlnosti vedou k objevení pravdy a pravda povyšuje ideály a to vytváří nové problémy pro individuální věřící, protože naše ideály mají tendenci narůstat geometrickou řadou, zatímco naše schopnost žít podle nich se zvětšuje pouze aritmetickou řadou.

Pocit viny (ne vědomí hříchu) přichází buď z přerušeno duchovního spojení, nebo ze snížení morálních ideálů jednotlivce. Zbavení se takových nesnází může přijít pouze skrze uvědomění, že nejvyšší morální ideály jedince nejsou nutně shodné s Boží vůlí. Člověk nemůže doufat v to, že ve svém životě bude žít v souladu se svými nejvyššími ideály, ale může být věrný svému cíli: nalézat Boha a postupně se mu více a více podobat.

Ježíš vymítil všechny obřady obětování a usmiřování. Zničil podstatu této domnělé viny a pocit osamělosti ve vesmíru prohlášením, že člověk je dítě Boha; vztah tvor-Tvořitel byl položen na základu vztahu dítě-rodíč. Bůh se stal milujícím otcem pro své smrtelné syny a dcery. Všechny obřady, které byly nelegitimní součástí takového důvěrného rodinného vztahu, byly provždy odstraněny.

Vztah Boha-Otce k člověku, svému dítěti, není založen na současné počestnosti, nebo záslužnosti tvora, ale na rozpoznání motivace dítěte—jeho cíle a záměru. Takový vztah je spojením rodiče s dítětem a je poháněn božskou láskou.

a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion*. In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

103:4.2 (1133.2) When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

103:4.3 (1133.3) The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

103:4.4 (1133.4) Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

103:4.5 (1133.5) God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

5. PŮVOD IDEÁLŮ

5. THE ORIGIN OF IDEALS

Raná evoluční mysl plodí pocit sociální služby a morální povinnosti, vznikající hlavně z emocionálního strachu. Pozitivnější popud k sociální službě a ušlechtilému altruismu pochází z přímého impulsu božského ducha, pobývajících v lidské mysli.

Tato idea-ideál konání dobra druhým lidem—impuls, popírající vlastní ego ve prospěch svého bližního—je zpočátku velmi omezený. Primitivní člověk považuje za bližní pouze ty, kteří k němu mají velmi blízko, ti, kteří se k němu chovají sousedsky; s rozvojem náboženské civilizace se představa o bližním rozšiřuje a pojímá celý klan, kmen a národ. Později Ježíš rozšířil představu o bližních na celé lidstvo, dokonce bychom měli milovat své nepřátele. A v každé normální lidské bytosti je něco, co jí říká o morálce—spravedlivosti. Dokonce i ti, kteří nejméně uplatňují tento ideál, přiznávají, že teoreticky je správný.

Všichni lidé uznávají ctnost tohoto všeobecného lidského popudu být nesobecký a altruistický. Humanista připisuje původ tohoto popudu přirozené činnosti materiální mysli; věří, že blíže k pravdě, když uznává, že opravdové nesobecké zaujetí smrtelné mysli je reakcí na vnitřní duchovní vedení Ladiče Myšlení.

Ale ne vždy je lidská interpretace těchto raných konfliktů mezi potřebami svého „já“ a službě jiným spolehlivá. Pouze dostatečně sjednocená osobnost dokáže rozsoudit mnohotvárné rozpory toužícího ega a pučícího sociálního uvědomění. „Já“ má práva stejně jako je mají bližní. Ani jedna strana nemá výhradní nárok na pozornost jedince a jeho službu. Neschopnost vyřešit tento problém dává vzniknout nejranějšímu typu pocitu viny u člověka.

Člověk dosáhne štěstí jen tehdy, když egoistické touhy „já“ a altruistický popud vyššího „já“ (božského ducha) jsou koordinovány a sladěny sjednocenou vůlí integrující a kontrolující osobnosti. Mysl evolučního člověka neustále čelí složitému problému soudcování zápasu mezi přirozeným rozšiřováním emocionálních impulsů a morálním růstem nesobeckých popudů, založeném na duchovním vhledu—opravdové náboženské reflexi.

Pokus zajistit stejné dobro pro vlastní „já“ a pro co největší počet druhých „já“ představuje problém, který nemůže být vždy uspokojivě vyřešen v časoprostorovém rámci. V aspektu věčného života mohou být takové rozpory rozřešeny, ale v jednom krátkém lidském životě jsou neřešitelné. Ježíš na takovou protismyslnost poukázal, když řekl: „Každý, kdo zachrání svůj život, ho ztratí, ale každý, kdo ztratí svůj život pro království, ho nalezne“.

103:5.1 (1133.6) The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

103:5.2 (1133.7) This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor — is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:5.3 (1134.1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:5.4 (1134.2) But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:5.5 (1134.3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are coordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight — genuine religious reflection.

103:5.6 (1134.4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

Sledování ideálu—snaha podobat se Bohu—je nepřetržitým úsilím před smrtí a po ní. Ve své podstatě není mezi životem po smrti a smrtelným bytím žádný rozdíl. Všechno dobré, co v tomto životě děláme, přímo přispívá k povznesení budoucího života. Opravdové náboženství nepodporuje morální netečnost a duchovní lenivost, nevzbuzuje pošetilou naději na to, že výsledkem projití přes bránu přirozené smrti bude udělení všech ctností ušlechtilého charakteru. Právě náboženství nepodceňuje snahy člověka dosáhnout progresu během pronajatého smrtelného života. Každý růst člověka je přímým přispěním k obohacení prvních etap zkušenosti nesmrtelného života.

Pro idealismus člověka je zhoubné učení, že všechny jeho altruistické impulsy jsou pouhým rozvojem jeho přirozených stádových instinktů. Ale když se učí, že tyto vyšší popudy jeho duše vycházejí z duchovních sil v něm pobývajících, tak ho to povznáší a mohutně posiluje.

Když si člověk jednou plně uvědomí, že v něm žije něco, co je věčné a božské, vynáší ho to nad vlastní „já“, mimo jeho hranice. A tak tímto způsobem živá víra v nadlidský původ našich ideálů stvrzuje naše přesvědčení v to, že jsme Božími syny a dělá reálnými naše altruistické názory—pocity bratrství lidí.

Ve své vlastní duchovní oblasti má člověk svobodnou vůli. Smrtelný člověk není ani bezmocným otrokem neúprosné svrchovanosti všemocného Boha, ani není obětí beznadějně osudovosti mechanického kosmického determinizmu. Je největší pravdou, že člověk je sám architektem svého věčného osudu.

Ale spasení, nebo povznesení člověka není dosaženo nátlakem. Duchovní růst pramení z vyvíjející se duše. Nátlak může deformovat osobnost, ale nikdy nepodněcuje růst. Také vzdělávací nátlak je pouze negativně prospěšný v tom smyslu, že může pomoci v předcházení neblahých zkušeností. Duchovní růst je největší tam, kde všechny vnější tlaky jsou minimální. „Kde je duch Pána, tam je svoboda“. Člověk se nejlépe vyvíjí tehdy, když nátlaky rodiny, společnosti, církve a státu jsou nejmenší. Ale toto nesmí být chápáno tak, že v progresivní společnosti není žádné místo pro rodinu, společenské instituce, církev a stát.

Když člen sociální náboženské skupiny dostává požadavků takové skupiny, měl by být povzbuzen k využití náboženské svobody k plnému vyjádření svého vlastního osobního výkladu pravd náboženského přesvědčení a náboženské zkušenosti. Důvěryhodnost náboženské skupiny závisí na duchovní jednotě, ne na teologické shodnosti. Náboženská skupina

103:5.7 (1134.5) The pursuit of the ideal — the striving to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

103:5.8 (1134.6) It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

103:5.9 (1134.7) It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

103:5.10 (1134.8) Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

103:5.11 (1135.1) But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. "Where the spirit of the Lord is, there is freedom." Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

103:5.12 (1135.2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious

by se měla těšit výsad svobodného myšlení bez toho, aby se přeměnila ve „volnomyšlenkáře“. Jakákoliv církev, která ctí živého Boha, uznává bratrství lidí a má odvahu odstranit všechn náboženský nátlak na své členy, má velkou naději do budoucna.

group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become “freethinkers.” There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. FILOZOFICKÁ KOORDINACE

Teologie je studium akcí a reakcí lidského ducha; nikdy se nemůže stát vědou, protože musí být vždy spojena v menší či větší míře s psychologii v osobním vyjádření a s filozofií v systematickém zobrazování. Teologie je vždy studováním vlastního náboženství; studování náboženství druhého člověka je psychologii.

Když člověk přistoupí ke studování a zkoumání svého vesmíru zvenčí, dává vzniknout různým fyzickým vědám; když přistoupí k výzkumu sebe sama a vesmíru zevnitř, dává vzniknout teologii a metafyzice. Pozdější umění filozofie se vyvíjí ve snahu harmonizovat množství nesrovnalostí, které zpočátku nevyhnutelně vznikají mezi zkoumáním a učením těchto dvou diametrálně odlišných cest přibližování vesmíru věcí a bytostí.

Náboženství je spojeno s duchovním pohledem, uvědomováním si vnitřního charakteru lidské zkušenosti. Duchovní podstata člověka mu poskytuje možnost obrátit vnější stranu vesmíru dovnitř. Proto je pravdou, že při výlučně vnitřním pohledu z pozice zkušenosti osobnosti se všechno tvoření jeví ve své podstatě jako duchovní.

Když člověk zkoumá vesmír za pomoci svých materiálních schopností—fyzických smyslů a s nimi spojeného vnímání myslí—tak kosmos se jeví mechanickým a energeticko-materiálním. Taková metoda studování reality představuje obrácení vnitřní strany vesmíru ven.

Logické a důsledné pojetí vesmíru nemůže být postaveno ani na stanoviscích materialismu, ani duchovnosti, protože oba tyto systémy myšlení, když jsou aplikovány univerzálně, musí nevyhnutelně vidět kosmos překrouceně: v prvním případě se jedná o vesmír, jehož vnitřní strana je obrácena ven a druhý případ se týká podstaty vesmíru s vnější stranou obrácenou dovnitř. Potom nikdy nemůže ani věda, ani náboženství, samostatně a samo o sobě doufat, že dosáhne plnohodnotného pochopení vesmírných pravd a vztahů bez poradenství lidské filozofie a osvícení ze strany božského zjevení.

Ve svém vyjádření a sebeuvědomění vnitřní duch člověka musí vždy spoléhat na

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

103:6.1 (1135.3) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

103:6.2 (1135.4) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside*, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the *inside*, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

103:6.3 (1135.5) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

103:6.4 (1135.6) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

103:6.5 (1135.7) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

103:6.6 (1136.1) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon

mechanismus a metodu mysli. Podobným způsobem musí být vnější zkušenost člověka o materiální realitě založena na rozumovém uvědomění poznávající osobnosti. Proto lidské zkušenosti, duchovní a materiální—vnitřní a vnější, jsou ve vzájemném vztahu s funkcí mysli a jsou podmíněny, co se týče jejich vědomého poznání, aktivitou mysli. Člověk vnímá hmotu svým rozumem; duchovní realitu prožívá ve své duši, ale uvědomuje si tuto zkušenost ve své mysli. Rozum je koordinátor a stále-přítomný opatrovatel a hodnotitel souhrnu smrtelné zkušenosti. Jak energetické podstaty, tak i duchovní hodnoty se mění jejich interpretací, která probíhá prostřednictvím uvědomělosti mysli.

Příčina vašich potíží dosáhnout harmoničtější souhry mezi vědou a náboženstvím spočívá ve vaší naprosté nevědomosti o přechodné oblasti—morontální světě věcí a bytostí. Lokální vesmír se skládá ze tří stupňů, nebo stádií, projevu reality: hmoty, morontie a ducha. Morontální úhel přístupu smazává všechny odlišnosti mezi nálezy fyzikálních věd a působením ducha zbožnosti. Intelkt je objasňovací metodou fyzických věd; metodou pochopení náboženství je víra; mota je metodou na morontální úrovni. Mota je vnímání nadmateriální reality, která začíná vyrovnávat nedokončený růst tím, že její substancí je poznání-intelekt a její esencí je víra-intuice. Mota je nadfilozofické sladěné vnímání různorodé reality, které je nedosažitelné materiálními osobnostmi; je částečně založena na zkušenosti přežitého materiálního života v těle. Ale mnoho smrtelníků poznalo touhu mít nějakou metodu pro sladění široce rozdílných a vzájemně na sebe působících oblastí—vědy a náboženství. A metafyzika je výsledkem bezvýsledné snahy člověka přemostit tuto dobře známou propast. Ale lidská metafyzika se prokázala být více matoucí než osvětlující. Metafyzika symbolizuje dobře míněnou, ale marnou snahu člověka nahradit nepřítomnost morontální moty.

Metafyzika se projevila jako nezdar; motu člověk není schopen vnímat. Zjevení je jediná metoda, která může nahradit nepřítomnost vnímání pravdy mota v materiálním světě. Zjevení spolehlivě objasňuje zmatek, ke kterému vede racionální metafyzika na evolučním světě.

Věda je lidským nepodařeným zkoumáním jeho fyzického prostředí, světa energie-hmoty; náboženství je lidskou zkušeností s kosmem duchovních hodnot; filozofie byla vytvořena úsilím lidské mysli organizovat a uvést v soulad závěry těchto široce odlišných koncepcí do nějakého

the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

103:6.7 (1136.2) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

103:6.8 (1136.3) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

103:6.9 (1136.4) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated

rozumného a sjednoceného postojе ve vztahu k vesmíru. Filozofie, objasněna zjevením, působí příznivě při absenci moty a v podmínkách rozpadu a selhání její racionální lidské náhrady—metafyziky.

Dávny člověk nerozlišoval mezi energetickou a duchovní úrovní. Fialová rasa a jejich potomci Andité byli první, kdo se poprvé pokusili oddělit matematiku a vůli. Stále více civilizovaných lidí šlo ve šlépějích raných Řeků a Sumerů, kteří rozlišovali mezi neoduševnělým a oduševnělým. S rozvojem civilizace bude muset filozofie překlenout stále se rozšiřující propast mezi koncepcí ducha a koncepcí energie. Ale v časoprostoru jsou tyto odlišnosti zajedno v Nejvyšším.

Věda vždy musí být zakotvena v rozumu, ačkoliv představivost a domněnky jsou prospěšné při rozšiřování jeho hranic. Náboženství je navěky závislé na víře, třebaže rozum je stabilizujícím vlivem a užitečným pomocníkem. Vždy byly a vždy budou existovat matoucí výklady jevů jak přírodního, tak i duchovního světa, chybně nazývané vědami a náboženstvími.

Člověk se snaží vytvořit filozofický systém ze svého neúplného pochopení vědy, mdlého držení se náboženství a nezdařených pokusů o metafyziku. A moderní člověk by rozhodně vybudoval důstojnou a poutavou filozofii člověka a jeho vesmíru, kdyby nebylo selhání jeho nejdůležitějšího a nepostradatelného spojení mezi světem hmoty a světem ducha—neschopnost metafyziky přemostit propast mezi fyzickým a duchovním. Smrtelný člověk postrádá koncepci morontiaální mysli a hmoty; zjevení je jediná metoda pro odčinění tohoto nedostatku v pojmových údajích, které člověk tak naléhavě potřebuje, aby vytvořil logickou filozofii vesmíru a dospěl k přesvědčivému porozumění svého jistého a stálého místa v tomto vesmíru.

Zjevení je jedinou nadějí evolučního člověka, aby mohl překonat propast morontie. Víra a rozum nemohou bez pomoci moty pochopit a sestavit logický vesmír. Bez vzhledu moty nemůže smrtelný člověk rozpoznat dobro, lásku a pravdu v jevech materiálního světa.

Když lidská filozofie směřuje příliš ke světu hmoty, stává se racionalistickou, nebo přírodovědeckou. Když se filozofie přiklání především k duchovní úrovni, stává se idealistickou, nebo dokonce mystickou. Když je filozofie natolik nepovedená a spoléhá se na metafyziku, stává se najisto skeptickou, zmatenou. V minulých dobách většina lidského

concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103:6.10 (1136.5) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

103:6.11 (1137.1) Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

103:6.12 (1137.2) Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

103:6.13 (1137.3) Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

103:6.14 (1137.4) When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic*. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical*, confused. In past ages, most of man's knowledge

vědění a intelektuálních vyhodnoceních zapadla do jedné z těchto třech druhů překrouceného vnímání. Filozofie se neodvažuje představovat své výklady reality v přímočarém stylu logiky; ona musí navždy počítat s eliptickou symetrií reality a s nevyhnutelným zakřivením všech představ o vztazích.

Nejvyšší dosažitelná filozofie člověka musí být logicky založena na úsudcích vědy, náboženské víře a pochopení pravdy, což je umožněno zjevením. S pomocí tohoto spojení člověk může zčásti kompenzovat svůj nezdar vytvořit odpovídající metafyziku a svoji neschopnost pochopit motu morontii.

7. VĚDA A NÁBOŽENSTVÍ

Věda je podporována rozumem, náboženství vírou. Ačkoliv víra není založena na rozumu, je důvodná; přestože není závislá na logice, je nicméně povzbuzena zdravou logikou. Víra nemůže být živena dokonce ani ideální filozofií; ona je vlastně, spolu s vědou, právě zdrojem takové filozofie. Víra, duchovní vnímání člověka, může být pochopitelně sdělena pouze zjevením a může být pochopitelně povznesena pouze osobní smrtelnou zkušeností s přítomností duchovního Ladiče—Boha, který je duch.

Opravdové spasení je metoda božské evoluce smrtelné mysli z úrovně ztotožnění se s hmotou, přes spojující oblasti morontie k vysokému vesmírnému statusu souvztažnosti s duchem. A jelikož materiální intuitivní instinkt v procesu pozemské evoluce předchází objevení se logického vědění, tak projev duchovního intuitivního vhledu je předzvěstí pozdějšího se objevení morontálního a duchovního uvažování a zkušenosti v božském programu nebeské evoluce—přeměny potenciálů člověka do reality a božskosti člověka věčného, Rajského konečného.

Ale jak vzestupující člověk směřuje dovnitř a směrem k Ráji a k poznání Boha, tak současně bude poznávat hmotný svět prostoru a chápat energii materiálního kosmu. Rozvoj vědy není omezen na pozemský život člověka; jeho zkušenost během jeho vzestupu vesmírem a supervesmírem bude v nemalé míře studiem přeměny energie a proměny hmoty. Bůh je duch, ale Božstvo je jednota a jednota Božstva nejenom že zahrnuje duchovní hodnoty Vesmírného Otce a věčného Syna, ale je si také vědoma energetických činů Univerzálních Kontrolorů a Ostrova Ráje, zatímco tyto dvě fáze vesmírné reality jsou dokonale zharmonizovány v intelektuálních vztazích Společného Činitele a sjednoceny na konečné úrovni ve vyvíjejícím se Božstvu Nejvyšší Bytosti.

and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

103:6.15 (1137.5) The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. SCIENCE AND RELIGION

103:7.1 (1137.6) Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

103:7.2 (1137.7) True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

103:7.3 (1138.1) But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the

Spojení vědeckého stanoviska a náboženského pohledu s pomocí empirické filozofie je částí dlouhé lidské zkušenosti vzestupu k Ráji. Aproximace matematiky a jistoty vhledu budou vždy vyžadovat harmonizující působení logické mysli na všech úrovních poznání před maximálním dosažením Nejvyššího.

Ale logika nikdy nedokáže harmonizovat poznatky vědy a pohledy náboženství, pokud vědecké i náboženské aspekty osobnosti nejsou ovládnuty pravdou, upřímnou touhou následovat pravdu kamkoliv může dojít a bez ohledu na závěry, ke kterým může dospět.

Logika je metoda filozofie, metodou jejího vyjádření. V oblasti opravdové vědy je rozum vždy podroben ryzí logice; v oblasti opravdového náboženství logika víry vždy vychází z vnitřního pohledu, přestože se taková víra může jevit naprosto neopodstatněná z vnějšího pohledu vědeckého přístupu. Při pohledu zvenčí dovnitř se vesmír může jevit materiální; při pohledu zevnitř ven se stejný vesmír jeví zcela duchovní. Racionální argumentace vyrůstá z materiálního vědomí, víra z duchovního vědomí, ale s pomocí filozofie, posílenou zjevením, logika může potvrdit jak vnitřní, tak i vnější pohledy a takto stabilizovat jak vědu, tak i náboženství. Takhle, skrze obyčejné spojení s logikou filozofie, věda i náboženství se mohou navzájem stále více tolerovat a být méně a méně skeptickými.

Co vyvíjející se věda a náboženství potřebují je více bádání a nebojácnou sebekritiku a větší uvědomění si nedokončenosti evolučního statusu. Často jsou učitelé vědy i náboženství příliš sebejistí a dogmatictí. Vědecká a náboženská sebekritika se může vztahovat pouze k faktům. Ve chvíli odchýlení se od faktů rozum ustupuje, nebo rychle upadá do stavu falešné logiky.

Pravda—pochopení kosmických vztahů, vesmírných faktů a duchovních hodnot—je nejlépe vnímána prostřednictvím Ducha Pravdy a nejvíce je vystavena kritice zjevením. Ale zjevení nepřichází ani z vědy, ani z náboženství; jeho funkcí je koordinovat vědu i náboženství s pravdou reality. Při absenci zjevení, nebo neschopnosti ho přijmout, nebo pochopit, se smrtelný člověk vždy uchýlí ke svým neplodným gestům metafyziky, což je jedinou lidskou náhradou za zjevení pravdy, nebo moty morontální osobnosti.

Supreme Being.

103:7.4 (1138.2) The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascent experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

103:7.5 (1138.3) But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138.4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

103:7.7 (1138.5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their *facts*. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

103:7.8 (1138.6) The truth — an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by *revelation*. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

Věda materiálního světa umožňuje člověku kontrolovat a do určitého rozsahu ovládat jeho fyzické prostředí. Náboženství duchovní zkušenosti je zdrojem impulsu bratrství, které umožňuje lidem žít společně ve složitých podmínkách civilizace vědecké epochy. Metafyzika, ale v mnohem větší míře určitě zjevení, poskytuje společné místo pro setkání objevů vědy i náboženství a umožňuje člověku pokusit se logicky sladit tyto odlišné, ale vzájemně závislé oblasti myšlení, do vyvážené filozofie vědecké stability a náboženské jistoty.

V podmínkách smrtelné existence nemůže být nic absolutně dokázáno; jak věda, tak i náboženství jsou založeny na domněnkách. Na morontialní úrovni předpoklady vědy i náboženství mohou být částečně dokázány logikou moty. Na duchovní úrovni nejvyššího statusu potřeba pro definitivní důkaz postupně ustupuje před aktuální zkušeností reality a s realitou; ale dokonce i potom je toho hodně za hranicemi konečnosti, co zůstává nedokazatelné.

Všechny oblasti lidského myšlení jsou založeny na určitých domněnkách, které jsou přijaty, přestože nejsou dokázány, ustavující vnímavostí reality obdařené mysli člověka. Věda začíná svoji oslavnou dráhu racionální argumentace hypotézou reálnosti tří věcí: hmoty, pohybu a života. Náboženství začíná s předpokladem účinnosti tří věcí: mysli, ducha a vesmíru—Nejvyšší Bytosti.

Věda se stává dominantní v oblasti matematiky, energie a materiálu v čase a prostoru. Náboženství se zabývá nejenom konečným a dočasným duchem, ale také duchem věčnosti a svrchovanosti. Pouze skrze dlouhou zkušenost s motou mohou tyto dva extrémy vnímání vesmíru přinést analogické výklady původů, funkcí, vztahů, realit a cílů. Maximální sladění odlišností energie a ducha se dosáhne v okruhu Sedmi Hlavních Duchů; jejich první sjednocení pak v Božstvu Nejvyššího; konečná jednota pak v nekonečnosti Prvního Zdroje a Středu—JÁ JSEM.

Úsudek je akt uznání závěrů vědomí ve vztahu zkušenosti s fyzickým světem energie a hmoty. Víra je akt uznání oprávněnosti duchovního vědomí—něco, co nemá jiné smrtelné důkazy. Logika je slučování rozvoje jednotnosti víry a úsudku při hledání pravdy a je založena na základních intelektuálních schopnostech smrtelných bytostí, intuitivní rozpoznání věcí, významů a hodnot.

103:7.9 (1139.1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

103:7.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by mota logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

103:7.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

103:7.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in mota can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

103:7.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

Opravdový důkaz duchovní reality je v přítomnosti Ladiče Myšlení, ale platnost této přítomnosti není možno dokázat vnějším světu—pouze tomu, kdo tímto způsobem cítí v něm pobývacího Boha. Uvědomění si Ladiče je založeno na intelektuálním přijetí pravdy, nadrozumovém vnímání dobra a osobnostní motivaci k lásce.

Věda objevuje materiální svět, náboženství ho hodnotí a filozofie se snaží vysvětlovat jeho významy, sladujíc vědecký materiální pohled s náboženskou duchovní koncepcí. Ale historie je oblast, ve které věda a náboženství nemohou nikdy dojít k úplnému souhlasu.

8. FILOZOFIE A NÁBOŽENSTVÍ

Přestože věda i filozofie mohou předpokládat pravděpodobnost Boha s pomocí svého úsudku a logiky, pouze osobní duchovní zkušenost člověka vedeného duchem může potvrdit nespornost takového nejvyššího a osobního Božstva. Prostřednictvím takového ztělesnění živé pravdy se filozofická hypotéza pravděpodobnosti Boha stává náboženskou realitou.

Zmatek, doprovázející empirické pochopení nepopíratelnosti Boha, je důsledkem rozdílných výkladů a vysvětlování takové zkušenosti různými jednotlivci a odlišnými rasami lidí. Uvědomování si Boha může být naprosto věrohodné, ale rozprava ohledně Boha, která je intelektuální a filozofická, je nevýstižná a často bývá zmateně chybná.

Dobry a ušlechtilý muž může být hluboce zamilován do své ženy, ale není naprosto schopen udělat uspokojivě písemnou zkoušku o psychologii manželské lásky. Jiný muž, který miluje svoji manželku málo, anebo vůbec, může takovou zkoušku udělat mnohem lépe. Nedokonalost milujícího člověka pochopit pravou podstatu milované osoby ani v nejmenším nesnižuje opravdovost, nebo upřímnost jeho lásky.

Jestli opravdu věříte v Boha—poznejte ho vírou a milujte ho—nedovolte, aby realita takové zkušenosti v žádném případě byla zmenšena či zlehčena zpochybňujícími pomluvami vědy, šťouráním logiky, domněnkami filozofie, nebo důmyslnými návrhy dobře míněných duší, připravených vytvořit náboženství bez Boha.

Jistota věřícího, znajícího Boha, by neměla být narušena nejistotou zpochybňujícího materialisty; naopak, hluboká víra a neotřesitelná jistota věřícího, která je založena na osobní zkušenosti, by se měla vypořádat s nejistotou nevěřícího.

103:7.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

103:7.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while coordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

103:8.1 (1140.1) Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

103:8.2 (1140.2) The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

103:8.3 (1140.3) A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

103:8.4 (1140.4) If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

103:8.5 (1140.5) The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

Pro to, aby filozofie byla co nejvíce užitečná jak pro vědu, tak i pro náboženství, měla by se vyhnout extrémnímu materialismu i panteizmu. Pouze taková filozofie, která uznává realitu osobnosti—trvanlivost za přítomnosti proměňování—může mít pro člověka morální hodnotu, může sloužit jako spojení mezi teoriemi materiální vědy a duchovním náboženstvím. Zjevení je náhrada za pomíjivost vyvíjející se filozofie.

103:8.6 (1140.6) Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. PODSTATA NÁBOŽENSTVÍ

Teologie se zabývá intelektuálním obsahem náboženství, metafyzika (odhalení) jejími filozofickými aspekty. Náboženská zkušenost je duchovním obsahem náboženství. Nehledě na mytologické vrtochy a psychologické iluze intelektuálního obsahu náboženství, bez ohledu na chybné domněnky metafyziky a klamné metody, nehledě na politické překroucení a socioekonomické převrácení filozofického obsahu náboženství, duchovní zkušenost osobního náboženství zůstává opravdová a právoplatná.

Náboženství není pouze o myšlení, ale také o citění, jednání a žití. Myšlení je více spojeno s materiálním životem a mělo by být hlavně, ale ne úplně, řízeno úsudkem a fakty vědy ve svých nemateriálních snahách dosáhnout duchovních sfér, pravdou. Bez ohledu na to, jak iluzorní a nepřesná je teologie jednotlivce, jeho náboženství může být naprosto opravdové a věčně pravdivé.

Ve své původní podobě je buddhismus jedním z nejlepších náboženství bez Boha, které kdy vzniklo během celé evoluční historie Urantie, přestože, jak se jeho víra vyvíjela, nezůstalo bezbožné. Náboženství bez víry je protiřečením; bez Boha je filozoficky rozporuplné a intelektuálně absurdní.

Magický a mytologický původ přirozeného náboženství neznevažuje realitu a pravdu pozdějších zjevených religii a dokonalost spasitelného evangelia Ježíše. Život Ježíše a jeho učení nakonec osvobodilo náboženství od pověr magie, iluzí mytologie a z područí tradičního dogmatizmu. Ale tato raná magie a mytologie velmi efektivně připravily cestu pro pozdější a dokonalejší náboženství tím, že předpokládaly existenci a reálnost nadmateriálních hodnot a bytostí.

Přestože náboženská zkušenost je čistě subjektivním duchovním fenoménem, taková zkušenost obsahuje pozitivní postoj, týkající se živé pravdy ve vztahu k nejvyšším sférám objektivní vesmírné reality. Ideálem náboženské

9. THE ESSENCE OF RELIGION

103:9.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience is the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

103:9.2 (1140.8) Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

103:9.3 (1141.1) Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

103:9.4 (1141.2) The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

103:9.5 (1141.3) Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is

filozofie je taková víra-důvěra, která by pomohla člověku bezvýhradně se spoléhat na absolutní lásku nekonečného Otce vesmíru vesmírů. Taková ryzí náboženská zkušenost značně přesahuje filozofickou objektivizaci idealistické touhy; ona opravdu považuje spasení za samozřejmost a zabývá se jenom poznáním vůle Rájského Otce a jejím vykonáváním. Takové náboženství se vyznačuje: vírou v nejvyšší Božstvo, nadějí ve věčný život a láskou, především k bližním.

Když teologie ovládne náboženství, náboženství umírá; stává se doktrínou a ne životem. Posláním teologie je pouze pomoci člověku poznat osobní duchovní zkušenost. Teologie představuje náboženskou snahu definovat, vysvětlovat a obhajovat empirická tvrzení náboženství, která, v konečném účtování, mohou být ověřena pouze živou vírou. Ve vyšší filozofii vesmíru je moudrost, stejně jako rozum, spojen s vírou. Rozum, moudrost a víra představují pro člověka nejvyšší lidská dosažení. Rozum seznamuje člověka se světem faktů, s věcmi; moudrost ho seznamuje se světem pravdy, se souvislostmi; víra ho uvádí do světa božskosti, duchovní zkušenosti.

Víra s největší ochotou bere sebou rozum tak daleko, jak jen rozum může dojít a potom pokračuje s moudrostí až k úplnému filozofickému vrcholu. A potom se odváží vydat se na nekonečnou a nikdy nekončící vesmírnou pouť v univerzálním doprovodu PRAVDY.

Věda (vědomosti) je založena na základní (pomocný duch) domněnce, že rozum je pravoplatný; že vesmír může být pochopen. Filozofie (koordinované chápání) je založena na základní (duch moudrosti) domněnce, že moudrost je pravoplatná; že materiální vesmír může být sladěn s duchovním. Náboženství (pravda osobní duchovní zkušenosti) je založeno na základní (Ladič Myšlení) domněnce, že víra je pravoplatná; že Bůh může být poznán a dosažen.

Plné pochopení reality smrtelného života spočívá ve vzestupné připravenosti věřit těmto domněnkám rozumu, moudrosti a víry. Takový život je motivován pravdou a ovládán láskou; a to jsou ideály objektivní kosmické reality, jejíž existence nemůže být materiálně prokázána.

Když rozum jednou rozpozná dobro a zlo, projevuje moudrost; když moudrost volí mezi dobrem a zlem, správným a nesprávným, prokazuje, že je vedena duchem. A tak jsou činnosti mysli, duše a ducha stále těsně sjednoceny a funkčně vzájemně propojeny. Rozum se zabývá konkrétními vědomostmi, moudrost filozofií a zjevením; víra se týká živoucí duchovní zkušenosti. Skrze pravdu člověk docíluje

such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

103:9.6 (1141.4) When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of the theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

103:9.7 (1141.5) Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

103:9.8 (1141.6) Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

103:9.10 (1142.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and

krásu a prostřednictvím duchovní lásky stoupá k dobrotivosti.

Víra vede k poznání Boha a ne pouze k mystickému pocitu božské přítomnosti. Víra nesmí být příliš pod vlivem svých emocionálních důsledků. Opravdové náboženství je zkušeností víry a poznáním, stejně jako uspokojením pocitů.

V náboženské zkušenosti je realita úměrná jejímu duchovnímu obsahu a taková realita přesahuje rozum, vědu, filozofii a všechna ostatní lidská počínání. Podstata takové zkušenosti je nevyvratitelná; logika duchovního žití je nepopíratelná; jistota takového poznání je nadlidská; uspokojení je nádherně božské, odvaha nezdolná, zanícení nepopíratelné, oddanost nejvyšší a cíle trvalé—věčné, nejvzdálenější a univerzální.

[Představeno Melkisedekem Neadonu.]

by spiritual love ascends to goodness.

^{103:9.11 (1142.2)} Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

^{103:9.12 (1142.3)} There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final — eternal, ultimate, and universal.

^{103:9.13 (1142.4)} [Presented by a Melchizedek of Neadon.]

Kapitola 104. Růst koncepce Trojice

⇨ 103

Kniha Urantia

105 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 104 RŮST KONCEPCE TROJICE

Sekce

Úvod

1. Urantijské koncepce Trojice
2. Jednota Trojice a pluralita Božstva
3. Trojice a trojjednosti
4. Sedm trojjedností
5. Trojitá spojenectví

Úvod

KONCEPCE Trojice ve zjeveném náboženství se nesmí zaměřovat s triadickými vírami evolučních náboženství. Ideje triád mají původ v mnoha sugestivních spojitostech, ale hlavně kvůli třem kloubům prstů, kvůli třem nohám, což bylo nejméně zapotřebí pro stabilizaci stoličky, kvůli třem podpěrným bodům, které držely stan; mimoto, primitivní člověk dlouhou dobu uměl počítat pouze do tří.

S výjimkou některých přirozených vazeb, jako například minulost a přítomnost, den a noc, horké a studené a muž a žena, má člověk všeobecně tendenci myslet v triádách; včera, dnes a zítra; východ slunce, poledne a západ slunce; otec, matka a dítě. Třikrát hurá se vzdává vítězi. Mrtví jsou pohřbeni na třetí den a třikrát postříknuti vodou usmiřuje ducha.

V důsledku těchto přirozených asociací v lidské zkušenosti se triády objevily v náboženství a to dávno před Rajskou Trojicí Božstev anebo ještě dříve, než jakýkoliv jejich představitel byl odhalen lidstvu. Později se triadičtí bohové objevili u Peršanů, Hindů, Egyptanů, Babyloňanů, Římanů a Skandinávců, ale to ještě nebyly opravdové trojice. Všichni triadičtí bohové měli přirozený

PAPER 104 GROWTH OF THE TRINITY CONCEPT

SECTIONS

Introduction

1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

INTRODUCTION

104:0.1 (1143.1) THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

104:0.2 (1143.2) Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

104:0.3 (1143.3) As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind. Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and Scandinavians all had triad gods, but these were

původ a objevovali se v různých dobách u nejinteligentnějších národů Urantie. Někdy se koncepce evoluční triády smísila s koncepcí zjevené Trojice; v takových případech bylo často nemožné rozlišit jednu od druhé.

still not true trinities. Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. URANTIJSKÉ KONCEPCE TROJICE

První urantijské zjevení, vedoucí k pochopení Rajské Trojice, uskutečnil personál Prince Kaligastii přibližně před půl milionem let. Tato nejranější koncepce Trojice byla pro svět ztracena v průběhu nepokojných časů po planetární vzpouře.

Druhé představení Trojice bylo vykonáno Adamem a Evou v první a druhé zahradě. Tato učení nebyla úplně zapomenuta ještě v době Machiventy Melkisedeka zhruba o třicet pět tisíc let později, protože šétská koncepce Trojice přetrvala jak v Mezopotámii, tak i v Egyptě, ale především v Indii, kde po dlouhou dobu byla zobrazena v podobě Agni, trojhlavého boha ohně.

Třetí představení Trojice bylo učiněno Machiventou Melkisedekem a symbolem tohoto učení byly tři soustředné kruhy, které mudrc šálemský nosil na své hrudi. Ale Machiventa brzy zjistil, že je velmi obtížné učit palestinské beduíny o Vesmírném Otci, Věčném Synovi a Nekonečném Duchu. Většina jeho následovníků si myslela, že Trojice je složena ze tří Nejsvrchovanějších Norlatiadeku; někteří si představovali Trojici jako Vládce Soustavy, Otce Souhvězdí a Božího Stvořitele lokálního vesmíru; a jen málo bylo těch, kteří jen vzdáleně pochopili ideu Rajského spojení Otce, Syna a Ducha.

Prostřednictvím působení šálemských misionářů se Melkisedekovo učení o Trojici postupně rozšířilo po většině území Eurasie a severní Afriky. Často bylo velmi obtížné rozlišit mezi triádami a trojicemi v pozdějším období Anditů a v době po Melkisedekovi, kdy obě koncepce se do určité míry promísily a splynuly.

Mezi Hindů se trinitární koncepce zakořenila jako Bytí, Rozum a Radost. (Později se v Indii vyvinuly koncepce Bráhmy, Šivy a Višny.) I když nejranější zobrazení Trojice bylo do Indie přineseno šétskými kněžími, pozdější představy o Trojici byly představeny šálemskými misionáři a byly rozvinuty místními indickými mysliteli prostřednictvím slučování těchto doktrín s evolučními představami o triádách.

Buddhistická víra vytvořila dvě doktríny

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

104:1.1 (1143.4) The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

104:1.2 (1143.5) The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

104:1.3 (1143.6) The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

104:1.4 (1144.1) Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

104:1.5 (1144.2) Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

104:1.6 (1144.3) The Buddhist faith developed two

trinitárního charakteru: první byla Učitel, Zákon a Bratrství, kterou představil Gautama Siddharta. Pozdější idea, která se vyvíjela v severní větvi stoupenců Buddha, obsahovala Nejvyššího Pána, Svatého Ducha a Inkarnujícího Spasitele.

A tyto představy Hindů a Buddhistů byly založeny na opravdovém trinitárním principu, což je idea trojitého projevu monoteistického Boha. Skutečná koncepce trojice není pouze seskupením tří samostatných bohů do jedné skupiny.

Hebrejci věděli o Trojici z kénijských tradic z dob Melkisedeka, ale jejich monoteistické zanícení pro jednoho Boha—Jahve—natolik zastínilo všechna taková učení, že v době Ježíšova příchodu doktrína o Elóhím prakticky zmizela ze židovské teologie. Hebrejské myšlení nemohlo sladit trinitární koncepci s monoteistickou vírou v Jednoho Hospodina, Boha Izraele.

Stoupenci islámu také nedokázali pochopit ideu Trojice. Pro vznikající monoteizmus je vždy obtížné tolerovat trinitárnost v podmínkách boje s polyteizmem. Idea trojice se nejlépe ujme u těch náboženství, která mají pevnou monoteistickou tradici, spojenou s dogmatickou pružností. Pro velké monoteisty, Hebrejce a Muslimy, bylo velmi těžké rozlišit mezi uctíváním tří bohů—polyteizmem, a trinitárností—uctíváním jednoho Božstva, existujícího v trojitém projevu božskosti a osobnosti.

Ježíš učil své apoštoly pravdu, týkající se osob Rajske trojice, ale oni si mysleli, že mluvil obrazně a symbolicky. Protože vyrostli v hebrejském monoteizmu, bylo pro ně obtížné přijmout jakoukoliv jinou víru, která se jevila v rozporu s jejich převládající koncepcí Jahve. A raní křesťané zdědili hebrejský předsudek ke koncepci Trojice.

První křesťanská Trojice byla prohlášena v Antiochii a byla složena z Boha, jeho Slova a jeho Moudrosti. Pavel věděl o Rajske Trojici Otce, Syna a Ducha, ale málokdy o ní kázal a zmínil se o ní pouze v několika svých dopisech nově vznikajícím církvím. Avšak Pavel, stejně jako jeho druzi-apoštoloé, zaměnil Ježíše, Syna Tvořitele lokálního vesmíru za Druhou Osobu Božstva, Věčného Syna Ráje.

Křesťanská koncepce Trojice, která začala být uznávána ke konci prvního století po Kristu, se skládala z Vesmírného Otce, Syna Tvořitele Nebadonu a Božského Pečovatele Salvingtonu—Mateřského Ducha lokálního vesmíru a tvořivého doprovodu Syna Tvořitele.

doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus' appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

104:1.9 (1144.6) The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshipping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

104:1.10 (1144.7) Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

104:1.11 (1144.8) The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

104:1.12 (1144.9) The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon, and the Divine Minister of Salvington — Mother Spirit of the local universe and creative consort of

Od dob Ježíše až do svého uvedení v těchto sdělených údajích skutečná totožnost Rajske Trojice nebyla nikdy na Urantii známa (kromě několika jednotlivců, kterým to bylo výjimečně zjeveno). Ale i když křesťanská koncepce Trojice byla chybná ve vztahu k faktu, byla prakticky správná s ohledem na duchovní vztahy. Pouze ve svých filozofických důsledcích a kosmologických následcích se dostala tato koncepce do nesnází: pro mnoho těch, kteří jsou kosmicky zaměřeni, bylo těžké uvěřit, že druhá Osoba Božstva, druhý člen nekonečné Trojice, kdysi pobýval na Urantii; a i když v duchu je to správné, ve skutečnosti to pravda není. Tvořitelé-Michalové plně ztělesňují božskost Věčného Syna, ale nejsou absolutní osobnosti.

2. JEDNOTA TROJICE A PLURALITA

BOŽSTVA

Monoteismus vznikl jako filozofický protest proti nesrovnalostem polyteizmu. Na počátku se vyvinul do panteistických uspořádání s rozdělením nadpřirozených aktivit, potom do henoteistického povznesení jednoho boha nad ostatní a nakonec do vyloučení všech bohů, kromě jediného Boha konečné hodnoty.

Trinitarismus vzešel z empirického protestu proti nemožnosti pochopit jednotnost jediného, lidských vlastností zbaveného Božstva, nesouvisejícího svým významem s ničím ve vesmíru. Když má filozofie dostatek času, snaží se vyjmout osobní vlastnosti z čistě monoteistické koncepce Božstva, čímž snižuje tuto ideu nesouvztažného Boha do statusu panteistického Absolutna. Vždy bylo obtížné pochopit osobní podstatu Boha, který nemá žádné rovnoprávné osobní vztahy s jinými rovnocennými osobitými osobnostmi. Osobnost v Božstvu vyžaduje, aby takové Božstvo existovalo ve vztahu s jiným a rovnocenným osobním Božstvem.

Skrze pochopení koncepce Trojice může lidská mysl doufat, že porozumí trochu vzájemnému vztahu lásky a zákona v časoprostorových tvořeních. Skrze duchovní víru člověk získává pochopení lásky Boha, ale brzy objevuje, že tato duchovní víra nemá žádný vliv na ustanovené zákony materiálního vesmíru. Bez ohledu na pevnost víry člověka v Boha jako svého Rajskeho Otce, vyžadují rozšiřující se kosmické horizonty také rozpoznání reality Rajskeho Božstva jako univerzálního zákona, rozpoznání svrchovanosti Trojice, šířící se od Ráje směrem ven a zastíňující i evoluční lokální vesmíry Synů Tvořitelů a Tvořivých Dcer tří věčných osob, jejichž božské spojení je faktem a realitou a

the Creator Son.

^{104:1.13 (1145.1)} Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

^{104:2.1 (1145.2)} Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

^{104:2.2 (1145.3)} Trinitarianism grows out of the experiential protest against the impossibility of conceiving the oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

^{104:2.3 (1145.4)} Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal

věčnou nerozdělitelností Rajské Trojice.

A ta samá Rajská Trojice je skutečná entita—není osobnost, ale nicméně je pravá a absolutní realita; není osobnost, ale nicméně je slučitelná s koexistujícími osobnostmi—osobnostmi Otce, Syna a Ducha. Trojice je nadsumarizační realitou Božstva, která vzniká ze spojení tří Rajských Božstev. Schopnosti, vlastnosti a funkce Trojice nejsou pouhým součtem vlastností třech Rajských Božstev; funkce Trojice jsou něčím unikátním, originálním a vůbec se nedají určit z rozborů vlastností Otce, Syna a Ducha.

Na příklad: V době svého pobytu na zemi Učitel upozorňoval své následovníky na to, že spravedlnost není nikdy osobním činem; je to vždy funkce skupiny. Ani Bohové, jako osoby, nevykonávají spravedlnost. Ale oni právě tuto samou funkci vykonávají jako kolektivní celek, jako Rajská Trojice.

Koncepční pochopení trojného spojení Otce, Syna a Ducha připravuje lidskou mysl pro další představení některých jiných trojitých vazeb. Teologický postoj může být plně uspokojen koncepcí Rajské Trojice, ale filozofický a kosmologický postoj vyžaduje poznání jiných trojjediných spojení Prvotního Zdroje a Středu, těch trojjediností, ve kterých Nekonečný působí v různých funkcích, které Otec nevykonává a které se projevují univerzálně—vztahy Boha síly, energie, výkonu, příčinnosti, reakce, potenciálnosti, reality, gravitace, napětí, ideálu, principu a jednoty.

3. TROJICE A TROJJEDINOSTI

Přestože lidstvo občas dospělo k pochopení Trojice, zobrazené třemi osobami Božstva, pro to, aby takové pochopení bylo zásadové, je zapotřebí, aby si lidský intelekt uvědomil, že existují určité vztahy mezi všemi sedmi Absolutny. Ale všechno to, co je vlastní Rajské Trojici, není nutně vlastní trojjedinosti, protože trojjedinost je něco jiného než trojice. V určitých funkčních aspektech se trojjedinost může trojici podobat, ale ve své podstatě není s trojicí nikdy stejná.

Smrtelný člověk prochází velkou epochou rozšiřujících se horizontů a zvětšujících se koncepcí na Urantii a jeho kosmická filozofie se musí rychleji vyvíjet, aby udržela krok se zvětšením intelektuální arény lidského myšlení. Jak se kosmické uvědomění smrtelného člověka rozšiřuje, on vnímá souvislosti všeho, co nachází ve své materiální vědě, intelektuální filozofii a

persons whose deity union *is* the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

104:2.4 (1145.5) And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

104:2.5 (1146.1) For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

104:2.6 (1146.2) The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force, energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

104:3.1 (1146.3) While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity*, for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

104:3.2 (1146.4) Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual

duchovním pohledu. Přesto, navzdory celé této víry v jednotu kosmu, člověk vnímá různorodost celé existence. Nehledě na všechny koncepce, týkající se neměnnosti Božstva, člověk si uvědomuje, že žije ve vesmíru neustálých změn a empirického růstu. Bez ohledu na pochopení věčnosti duchovních hodnot, člověk musí stále spoléhat na matematiku a předmatematiku síly, energie a výkonu.

Určitým způsobem věčná naplněnost nekonečnosti musí být v souladu s časovým růstem vyvíjejících se vesmírů a s nedokonalostí jejich empirických obyvatel. V určitém ohledu koncepce celého nekonečna musí být tak rozčleněna a uzpůsobena, aby smrtelný intelekt a morontální duše mohla pochopit tuto koncepci konečné hodnoty a oduševňujícího významu.

Zatímco rozum požaduje monoteistickou jednotu kosmické reality, konečná zkušenost potřebuje předpoklad několikařeh Absoluten a jejich koordinaci v kosmických vztazích. Bez koordinovaných existencí neexistuje možnost objevení se různých absolutních vztahů, nebo možnost pro působení rozdílností, proměn, přeměn, zmírňování, uzpůsobování nebo zmenšování.

V této knize je absolutní realita (nekonečnost) představena tím způsobem, jakým existuje v sedmi Absolutnech:

1. Vesmírný Otec.
2. Věčný Syn.
3. Nekonečný Duch.
4. Ostrov Ráj.
5. Božstvo Absolutní.
6. Univerzální Absolutno.
7. Neomezené Absolutno.

Prvotní Zdroj a Střed, který je Otcem Věčného Syna, je také Modelem pro Ostrov Ráj. Je to osobnost, neomezeně ztělesněna v Synovi, ale v Absolutním Božstvu je osobností, projevující se v potenciálu. Otec je energie, projevující se v systému Ráj-Havona a současně energie, skrytá v Neomezeném Absolutnu. Nekonečný se nepřetržitě objevuje v neustálých činech neomezeného Společného Činitele, zatímco ten věčně působí ve vyrovnávajících, ale skrytých činnostech Univerzálního Absolutna. Takto je Otec spojen se šesti rovnoprávnými Absolutny a všech sedm takto vykonává okruh nekonečnosti v nekončících cyklech věčnosti.

Zdálo by se, že trojedinost absolutních vztahů je nevyhnutelná. Osobnost usiluje o

philosophy, and spiritual insight. Still, with all this belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and premathematics of force, energy, and power.

104:3.3 (1146.5) In some manner the eternal repleteness of infinity must be reconciled with the time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

104:3.4 (1146.6) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

104:3.5 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

104:3.6 (1146.8) 1. The Universal Father.

104:3.7 (1146.9) 2. The Eternal Son.

104:3.8 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.

104:3.9 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.

104:3.10 (1147.2) 5. The Deity Absolute.

104:3.11 (1147.3) 6. The Universal Absolute.

104:3.12 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

104:3.13 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout the endless cycles of eternity.

104:3.14 (1147.6) It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other

spojení s jinou osobností jak na absolutní, tak i na jiných úrovních. A spojení tří osobností Ráje zvětčuje první trojedinost—osobnostní jednotu Otce, Syna a Ducha. Ale když se tyto tři osoby, jako osoby, spojí za účelem společné činnosti, tím ony vytvářejí trojedinost funkční jednoty, která není trojicí, organickou entitou, ale je to trojedinost—trojitá funkční sjednocená jednotka.

Rajská Trojice není trojedinost; není to funkční jednotka; spíše je to nerozdělené a nedílné Božstvo. Otec, Syn a Duch (jako osoby) mohou udržet spojitost s Rajskou Trojicí, protože Trojice je nerozděleným Božstvem. Otec, Syn a Duch neudrží žádný podobný vztah s první trojediností, protože ona je jejich funkčním svazkem jako tři osob. Pouze jako Trojice—jako nerozdělené Božstvo—oni kolektivně udržují vnější vztah s trojediností jejich osobnostního sjednocení.

Proto Rajská Trojice má unikátní postavení mezi absolutními vztahy; existuje několik existenciálních trojediností, ale pouze jedna existenciální Trojice. Trojedinost není entita. Ona je spíše funkcionální než organická. Její členové jsou partneři a ne částmi korporace. Složky trojediností mohou být entitami, ale samotná trojedinost je asociace.

Nicméně, mezi trojicí a trojediností existuje v jednom bodě přirovnání; obě se projevují v činnostech, které jsou poněkud odlišné od těch, které vytvářejí zjevný souhrn vlastností jednotlivých členů. Ale přestože oni jsou takto srovnatelní z funkčního hlediska, po jiné stránce neprokazují žádný zřetelný vztah. Mezi nimi je zhruba takový vztah, jako mezi funkcí a systémem. Ale funkce trojediného spojení není funkcí trojného systému nebo entity.

Přesto jsou trojedinosti reálné, skutečně reálné. V nich probíhá funkcionálnost celostní reality a skrze ně Vesmírný Otec uskutečňuje bezprostřední a osobní řízení hlavních funkcí nekonečnosti.

4. SEDM TROJEDINOSTÍ

Při pokusu popsat sedm trojediností je nezbytné zdůraznit, že Vesmírný Otec je původním členem každé z nich. On je, byl a vždy bude: Prvotním Vesmírným Otcem-Zdrojem, Absolutním Středem, Prvopříčinou, Univerzálním Kontrolorem, Bezmezným Aktivátorem, Původní Jednotou, Bezvýhradným Podporovatelem, První Osobou Božstva, Primárním Kosmickým Modelem a Podstatou Nekonečnosti. Vesmírný Otec je osobní příčinou Absoluten; on je absolutno Absoluten.

personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, as *persons*, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a threefold functional aggregate unanimity.

104:3.15 (1147.7) The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather it is undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity *is* their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that *is* their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

104:3.16 (1147.8) Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

104:3.17 (1147.9) There is, however, one point of comparison between trinity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the trinity structure or entity.

104:3.18 (1147.10) The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. THE SEVEN TRIUNITIES

104:4.1 (1147.11) In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity, Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

Podstatu a význam sedmi trojjedností je možno představit následujícím způsobem:

První trojjednost—osobitě-účelová trojjednost. Je to seskupení osobností třech Božstev:

1. Vesmírný Otec.
2. Věčný Syn.
3. Nekonečný Duch.

Toto je trojitý svazek lásky, laskavosti a péče—účelové a osobitě spojení tří věčných Rajsých osobností. Toto spojení se projevuje božským bratrstvím, láskou k tvorům, otcovským jednáním a podporováním vzestupu. Božské osobnosti této první trojjednosti jsou Bohy, kteří udělují osobnost, poskytují ducha a obdarovávají mysl.

Tato trojjednost se vyznačuje nekonečnou vůlí; ona působí během věčné přítomnosti a v celém minulém-přítomném-budoucím toku času. Toto spojení poskytuje volní nekonečnost a zajišťuje mechanismy, pomocí kterých se osobitě Božstvo samo zjevuje tvorům evolujícího kosmu.

Druhá trojjednost—trojjednost síly a modelu. Zdáli je to maličký ultimatón, planoucí hvězda, nebo vířící se mlhovina, nebo také střední vesmír či supervesmíry, od nejmenšího k největšímu uspořádání hmoty vždy fyzický model—kosmické utváření—pochází z funkce této trojjednosti. Tento svazek tvoří:

1. Otec-Syn.
2. Ostrov Ráj.
3. Společný Činitel.

Energie je organizována kosmickými zástupci Třetího Zdroje a Středu; energie je upravována podle modelu Ráje—absolutní materializace—ale za veškerou takovou manipulaci je přítomnost Otce-Syna, jejichž spojení nejprve aktivovalo model Ráje ve vznik Havony, doprovázený zrozením Nekonečného Ducha—Společného Činitele.

Ve své náboženské zkušenosti se tvorové spojují s Bohem, který je láskou, ale takové duchovní vnímání nesmí nikdy zastínit rozumové poznání vesmírného faktu modelu, kterým je Ráj. Rajske osobnosti získávají dobrovolnou úctu všech tvorů v důsledku podmanivé síly božské lásky a vedou všechny takové v duchu narození osobnosti k nebeskému potěšení z nekončící služby konečných synů Boha. Druhá trojjednost je architektem prostorového jeviště, na kterém se tyto procesy odvíjejí; ona stanovuje modely

104:4.2 (1148.1) The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

104:4.3 (1148.2) *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

104:4.4 (1148.3) 1. The Universal Father.

104:4.5 (1148.4) 2. The Eternal Son.

104:4.6 (1148.5) 3. The Infinite Spirit.

104:4.7 (1148.6) This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

104:4.8 (1148.7) This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

104:4.9 (1148.8) *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimatón, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

104:4.10 (1148.9) 1. The Father-Son.

104:4.11 (1148.10) 2. The Paradise Isle.

104:4.12 (1148.11) 3. The Conjoint Actor.

104:4.13 (1148.12) Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

104:4.14 (1148.13) In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage whereon these transactions unfold; it

kosmického uspořádání.

Láska může charakterizovat božskost první trojedinosti, ale model je galaktickým projevem druhé trojedinosti. To, čím je první trojedinost pro evolující osobnosti, druhá trojedinost je pro evolující vesmíry. Model a osobnost jsou dva velké projevy činnosti Prvotního Zdroje a Středu; a bez ohledu na to, jak obtížné je to pochopit, je nicméně pravdou, že model síly a láskyplné osoby jsou jednou a tou samou univerzální realitou; Ostrov Ráj a Věčný Syn jsou stejného druhu, ale protichůdnými zjeveními nepochopitelné podstaty Vesmírného Otce-Síly.

Třetí trojedinost—duchovně-evoluční trojedinost. Celistvost duchovního projevu má svůj začátek a konec v tomto spojení:

1. Vesmírný Otec.
2. Syn-Duch.
3. Božstvo Absolutní.

Od duchovní potence k Rajskému duchu projevy každého ducha v reálnosti pocházejí z tohoto trojediného spojení čistě duchovní podstaty Otce, aktivních duchovních hodnot Syna-Ducha a neomezených duchovních potenciálů Božstva Absolutního. V této trojedinosti vznikají, plně se projevují a dosahují konečného cíle existenciální hodnoty ducha.

Otec existuje před duchem; Syn-Duch působí jako aktivní tvořivý duch; Božstvo Absolutní existuje jako všeobsahující duch, dokonce mimo ducha.

Čtvrtá trojedinost—trojedinost nekonečnosti energie. V této trojedinosti se zvětčují začátky a konce veškeré energetické reality, od prostorové potence do monoty. Toto uskupení tvoří:

1. Otec-Duch.
2. Ostrov Ráj.
3. Neomezené Absolutno.

Ráj je centrem energo-silové aktivace kosmu—vesmírným umístěním Prvotního Zdroje a Středu, kosmickým středem Neomezeného Absolutna a zdrojem veškeré energie. V této trojedinosti je existenciálně přítomen energetický potenciál nekonečného kosmu, jehož pouhými částečnými projevy jsou velký vesmír a hlavní vesmír.

Čtvrtá trojedinost fakticky řídí základní jednotky kosmické energie a uvolňuje je ze sevření Neomezeného Absolutna v přímé úměrnosti k

determines the patterns of cosmic configuration.

104:4.15 (1149.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

104:4.16 (1149.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

104:4.17 (1149.2) 1. The Universal Father.

104:4.18 (1149.3) 2. The Son-Spirit.

104:4.19 (1149.4) 3. The Deity Absolute.

104:4.20 (1149.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

104:4.21 (1149.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

104:4.22 (1149.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality, from space potency to monota. This grouping embraces the following:

104:4.23 (1149.8) 1. The Father-Spirit.

104:4.24 (1149.9) 2. The Paradise Isle.

104:4.25 (1149.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1149.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinite, of which the grand universe and the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1149.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy and releases them from the grasp of the

výskytu v empirických Božstvech subabsolutní schopnosti kontrolovat a stabilizovat proměňující se kosmos.

Tato trojjednost je silou a energií. Nekonečné možnosti Neomezeného Absolutna jsou soustředěny kolem absolutizmu Ostrova Ráje, odkud vycházejí nepředstavitelné impulsy jinak staticky nehybného Neomezeného. A nikdy nekonečný tlukot materiálního srdce Ráje v nekonečném kosmu bije v souladu s nevysvětlitelným modelem a nepředvídatelným plánem Nekonečného Aktivátora—Prvotního Zdroje a Středu.

Pátá trojjednost—trojjednost reaktivní nekonečnosti. Toto spojení tvoří:

1. Vesmírný Otec.
2. Univerzální Absolutno.
3. Neomezené Absolutno.

Toto seskupení zvětšuje funkční realizaci v nekonečnosti všeho, co podléhá aktualizaci v oblastech nebožské reality. Tato trojjednost projevuje neomezenou schopnost reagovat na volné, příčinné, rozpínací a modelové činnosti a přítomnosti ostatních trojjedností.

Šestá trojjednost—trojjednost kosmicky spojeného Božstva. Toto uskupení tvoří:

1. Vesmírný Otec.
2. Božstvo Absolutní.
3. Univerzální Absolutno.

Toto spojení v kosmu existujícího Božstva projevuje imanenci Božstva společně s transcendentem Božstva. Je to poslední napětí božskosti na úrovních nekonečnosti směrem k těm realitám, které se nacházejí mimo oblast zbožštěné reality.

Sedmá trojjednost—trojjednost nekonečné jednoty. Toto je jednota nekonečnosti funkčně se projevující v čase a věčnosti, rovnocenné sjednocení aktuálního a potenciálního. Tuto skupinu tvoří:

1. Vesmírný Otec.
2. Společný Činitel.
3. Univerzální Absolutno.

Společný Činitel univerzálně sjednocuje rozličné funkční aspekty veškeré skutečné reality na všech úrovních projevu, od konečných přes transcendentální a dál do absolutních. Univerzální Absolutno dokonale vyrovnává rozdílnosti, tkvící v lišících se aspektech veškeré

Unqualified Absolute in direct proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

104:4.28 (1149.13) This triunity is force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

104:4.29 (1149.14) *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

104:4.30 (1149.15) 1. The Universal Father.

104:4.31 (1149.16) 2. The Universal Absolute.

104:4.32 (1149.17) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.33 (1149.18) This grouping yields the eternalization of the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

104:4.34 (1150.1) *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

104:4.35 (1150.2) 1. The Universal Father.

104:4.36 (1150.3) 2. The Deity Absolute.

104:4.37 (1150.4) 3. The Universal Absolute.

104:4.38 (1150.5) This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

104:4.39 (1150.6) *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

104:4.40 (1150.7) 1. The Universal Father.

104:4.41 (1150.8) 2. The Conjoint Actor.

104:4.42 (1150.9) 3. The Universal Absolute.

104:4.43 (1150.10) The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from finites through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly compensates the differentials inherent in the

nedokončené reality, od bezlimitních potenciálů aktivně-volní a příčinné reality Božstva k bezmezným možnostem statické, reaktivní a nebožské reality v nepochopitelných sférách Neomezeného Absolutna.

Při svém působení v této trojjedinosti Společný Činitel a Univerzální Absolutno stejně reagují na Božstvo a nebožské přítomnosti, stejně tak i Prvotní Zdroj a Střed, který je v tomto vztahu ve skutečnosti konceptuálně nerozeznatelný od JÁ JSEM.

Tato přiblížení jsou dostatečná k tomu, aby objasnila koncepci trojjediností. Bez znalosti nejvyšší úrovně trojjediností nemůžete nikdy pochopit prvních sedm. I když nepovažujeme za moudré pokusit se o nějaká další podrobná upřesnění, můžeme konstatovat, že existuje patnáct trojjediných spojení Prvotního Zdroje a Středu, z nichž osm není v těchto kapitolách odhaleno. Tato neodhalená spojení se týkají reálností, aktuálností a potenciálností, které jsou hranicemi empirické úrovně svrchovanosti.

Trojjedinosti jsou funkčním setrvačnickem nekonečnosti, sjednocením jedinečností Sedmi Nekonečných Absoluten. Je to právě existenciální přítomnost trojjediností, která umožňuje Otci-JÁ JSEM prožívat funkční nekonečnost jednoty navzdory různosti nekonečnosti v sedmi Absolutnech. Prvotní Zdroj a Střed je sjednocujícím členem všech trojjediností; v něm mají všechny věci svůj nepodmíněný začátek, věčnou existenci a nekonečný cíl—"v něm spočívá všechno".

Ačkoliv tato spojení nemohou zvětšit nekonečnost Otce-JÁ JSEM, zdá se, že díky nim jsou možné subnekonečné a subabsolutní projevy jeho reálnosti. Sedm trojjediností znásobuje všestrannost, zvětčuje nové síly, dělá božskými nové hodnoty, odkrývá nové možnosti, odhaluje nové významy; a všechny tyto rozdílné projevy v čase a prostoru a ve věčném kosmu existují v hypotetické stáze původní nekonečnosti JÁ JSEM.

5. TROJITÁ SPOJENECTVÍ

Existují některé jiné trojjediné vztahy, které neobsahují Otce, ale to nejsou opravdové trojjedinosti a vždy se odlišují od trojjediností s Otcem. Mají různorodé názvy: sdružené trojjedinosti, stejnorodé trojjedinosti a trojitá spojenectví. Jsou důsledkem existence trojjediností. Dvě z těchto spojení jsou vytvořena následovně:

Trojité spojenectví Aktuálnosti—představuje vzájemné vztahy tří absolutních aktuálních

varyng aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

^{104:4.44 (1150.11)} As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

^{104:4.45 (1150.12)} These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

^{104:4.46 (1150.13)} The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — "in him all things consist."

^{104:4.47 (1150.14)} Although these associations cannot augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deitize new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. TRIODITIES

^{104:5.1 (1151.1)} There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always distinguished from the Father triunities. They are called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities*. They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

^{104:5.2 (1151.2)} *The Triodity of Actuality.* This triodity consists in the interrelationship of the three

podstat:

1. Věčného Syna.
2. Ostrov Ráj.
3. Společný Činitel.

Věčný Syn je absolutně duchovní reality, absolutní osobností. Ostrov Ráj je absolutně kosmické reality, absolutním modelem. Společný Činitel je absolutně reality myslí, rovnoprávným partnerem absolutní duchovní reality a existenciálním sjednocením osobnosti a energie v Božstvu. Toto trojitě spojení vyvolává koordinaci souhrnu aktualizované reality—reality ducha, kosmu a myslí. Je neomezeno v aktuálnosti.

Trojitě spojenectví
Potenciálnosti—představuje spojení tří Absoluten
potenciálnosti:

1. Božstvo Absolutní.
2. Univerzální Absolutno.
3. Neomezené Absolutno.

Tímto způsobem jsou vzájemně propojeny zásobárny latentní energetické reality—reality ducha, myslí a kosmu. Toto spojení poskytuje integraci veškeré latentní energetické reality. Je nekonečné v potenciálu.

Tak, jak jsou trojjednosti v první řadě spojeny s funkčním sjednocením nekonečnosti, tak i trojitá spojenectví jsou zapojena do kosmického projevu empirických Božstev. Trojjednosti mají nepřímý vztah s empirickými Božstvy—Nejvyšším, Konečným a Absolutním—zatímco trojitá spojenectví k nim mají vztah přímý. Objevují se ve vyvíjejícím se energeticko-osobnostním spojení Nejvyšší Bytosti. A pro časové tvory prostoru je Nejvyšší Bytost odhalenou jednotou JÁ JSEM.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

absolute actuals:

- 104:5.3 (1151.3) 1. The Eternal Son.
- 104:5.4 (1151.4) 2. The Paradise Isle.
- 104:5.5 (1151.5) 3. The Conjoint Actor.

104:5.6 (1151.6) The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is unqualified in actuality.

104:5.7 (1151.7) *The Triodity of Potentiality.* This triodity consists in the association of the three Absolutes of potentiality:

- 104:5.8 (1151.8) 1. The Deity Absolute.
- 104:5.9 (1151.9) 2. The Universal Absolute.
- 104:5.10 (1151.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:5.11 (1151.11) Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

104:5.12 (1151.12) As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the I AM.

104:5.13 (1151.13) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 105. Božstvo a realita

⇨ 104

Kniha Urantia

106 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 105 BOŽSTVO A REALITA

Sekce

Úvod

1. Filozofická koncepce „Já Jsem“
2. Já Jsem—Trojjediný a Sedmidílný
3. Sedm absoluten nekonečnosti
4. Jednota, dvojítost a trojjedinnost
5. Rozšíření konečné reality
6. Důsledky rozšíření konečné reality
7. Vznikání transcendentálních podstat

PAPER 105

DEITY AND REALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

Úvod

DOKONCE i pro vysoké řády vesmírných inteligencí je nekonečnost pochopitelná jen částečně a konečnost reality srozumitelná pouze relativně. Lidská mysl, tak jak se snaží proniknout do tajemství původu a osudu všeho, co je nazýváno reálným, si může pomoci při řešení tohoto problému tím, že bude vnímat věčnost-nekonečnost jako téměř neohraničenou elipsu, která je vytvořena jednou absolutní příčinou a která působí v celém tomto vesmírném okruhu ustavičného obměňování—neustálého hledání nějakého absolutna a nekonečného potenciálu osudu.

Když se smrtelný intelekt snaží pochopit koncepci totální reality, taková konečná mysl stojí tvář v tvář k nekonečnosti-reality, kdy totální realita je nekonečnost a proto nemůže být nikdy plně pochopena žádnou myslí, jejíž schopnost koncepčního chápání je subnekonečná.

Lidská mysl stěží může vytvořit adekvátní představu o věčných existencích a bez takového vnímání je také nemožné vylíčit naše koncepte totální reality. Nicméně, my se můžeme o takové zobrazení pokusit, i když jsme si plně vědomi, že

INTRODUCTION

105:0.1 (1152:1) TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real*, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

105:0.2 (1152:2) When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality *is* infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

105:0.3 (1152:3) The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a

naše koncepce musí být v procesu překladatelských úprav zcela změněny a upraveny na úroveň vnímání smrtelné mysli.

presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. FILOZOFICKÁ KONCEPCE „JÁ JSEM“

Absolutní prvotní příčinnost v nekonečnosti přisuzují filozofové vesmíru Vesmírnému Otci, působícího jako nekonečné, věčné a absolutní JÁ JSEM.

Existují mnohá nebezpečí spojená s vylíčením této ideje nekonečného JÁ JSEM smrtelnému intelektu, protože tato koncepce je natolik vzdálená lidskému empirickému chápání, že může způsobit vážná zkreslení významů a špatné pochopení hodnot. Nicméně, filozofická koncepce JÁ JSEM poskytuje konečným bytostem určitý základ ve snaze dosáhnout částečného pochopení absolutních původů a nekonečných osudů. Ale musíme si ujasnit, že ve všech našich pokusech ozřejmit vznik a dosažení reality je tato koncepce JÁ JSEM, ve všech významech a hodnotách osobnosti, synonymem pro První Osobu Božstva—Vesmírného Otce všech osobností. Ale tato zásada o JÁ JSEM není již tak čistě identifikovatelná v nebožských oblastech všeobecné reality.

JÁ JSEM je Nekonečným; JÁ JSEM je také nekonečnost. Z pohledu postupnosti, času, celá realita má svůj původ v nekonečném JÁ JSEM, jehož ojedinělá existence v uplynulé nekonečné věčnosti musí být první filozofickou zásadou pro konečného tvora. Koncepce JÁ JSEM znamená neomezenou věčnost—nerozlišitelnou realitu všeho, co se kdy může objevit v celé nekonečné věčnosti.

Jako existenciální koncepce JÁ JSEM není ani zbožštěním, ani nezbožštěním, není ani aktuálním a ani potenciálním, není ani osobním a ani neosobním, není ani statickým a ani dynamickým. Žádné pojmenování nemůže být použito pro Nekonečného, kromě konstatování, že JÁ JSEM existuje. Filozofická zásada o JÁ JSEM je jedinou vesmírnou koncepcí, která je poněkud obtížnější na pochopení než koncepce Neomezeného Absolutna.

Konečná mysl nutně musí mít začátek a přestože nikdy nebyl u reality skutečný začátek, existují určité vztahy příčinnosti, kterými je realita spojena s nekonečností. Předrealitu—prvotní, věčnou situaci—si je možno představit jako něco takového: v nějaké nekonečné dálce, hypotetický moment věčné minulosti, JÁ JSEM, může být chápán současně jako podstata a ne-podstata, jako příčina a důsledek, jako projev vůle a reakce.

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I AM

105:1.1 (1152:4) Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

105:1.2 (1152:5) There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

105:1.3 (1152:6) *The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity.* From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity*, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

105:1.4 (1153:1) As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM *is*. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

105:1.5 (1153:2) To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The pre-reality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and

V tomto hypotetickém věčnostním momentu není nikde v celé nekonečnosti rozdílnost. Nekonečnost je naplněna nekonečným; Nekonečný obsahuje nekonečnost. Toto je hypotetický statický moment věčnosti; reality jsou ještě skryty ve svých potenciálech a potenciály se ještě neobjevily v nekonečnosti JÁ JSEM. Ale i v takové domnělé situaci musíme předpokládat existování možnosti osobní vůle.

Stále si pamatujte, že lidské chápání Vesmírného Otce je osobní zkušeností. Bůh, jako váš duchovní Otec, je dostupný vašemu vnímání a vnímání všech ostatních smrtelníků, ale vaše empirická důstojná představa o Vesmírném Otci musí být vždy menší než vaše filozofické stanovisko k Prvotnímu Zdroji a Středu, JÁ JSEM. Když my mluvíme o Otci, myslíme tím Boha, který může být pochopitelný jeho tvory, jak vysokými tak i nízkými, ale v Božstvu je mnohem více, což je nepochopitelné pro vesmírné tvory. Bůh, váš Otec a můj Otec, je ten aspekt Nekonečného, který my vnímáme v našich osobnostech jako aktivní empirickou realitu, ale JÁ JSEM navždy zůstává naší hypotézou o všem, co cítíme jako nepoznatelné o Prvotním Zdroji a Středu. A dokonce tato hypotéza je pravděpodobně hodně vzdálená od nevysvětlitelné nekonečnosti původní reality.

Vesmír vesmírů, se svým nespočetným množstvím bydlících osobností, je obrovským a složitým organismem, ale Prvotní Zdroj a Střed je nekonečně složitější než vesmíry a osobnosti, které se stávají reálnými v reakci na jeho záměrné pokyny. Když stojíte v úžase nad velikostí hlavního vesmíru, zapřemýšlejte o tom, že dokonce takové nepředstavitelné tvoření může být pouze částečným odhalením Nekonečného.

Nekonečnost je opravdu vzdálena úrovni empirického chápání smrtelníka, ale také v této epoše Urantie vaše představy o nekonečnosti vzrůstají a budou vzrůstat po celou dobu vašich nekonečných osudů, směřujících do nekonečné budoucnosti. Pro konečného tvora nemá neomezená nekonečnost význam, ale nekonečnost je schopna vlastního omezení a projevu reality na všech úrovních vesmírných existencí. A tvář, kterou Nekonečný obrací ke všem vesmírným osobnostem je tvář Otce—Vesmírného Otce lásky.

2. JÁ JSEM—TROJEDINÝ A SEDMIDÍLNÝ

Při přemýšlení o původu reality mějte vždy na paměti, že celá absolutní realita je z věčnosti a že u ní neexistuje začátek existence. Když hovoříme o absolutní realitě, zmiňujeme se o třech existenciálních osobách Božstva, Ostrovu Ráj a

response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

105:1.6 (1153.3) Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but *your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM*. When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

105:1.7 (1153.4) The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

105:2.1 (1153.6) In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the

tří Absoluten. Těchto sedm realit je koordinované věčné, bez ohledu na to, že my používáme časoprostorový jazyk při představování jejich postupných původů lidským bytostem.

Při sledování chronologického popisu původů reality musí být stanoven teoretický moment „prvního“ volního projevu a „první“ zpětné reakce v mezích JÁ JSEM. V našich pokusech popsat vznik a vývoj reality může dané stadium být představeno jako samo-odlišení Nekonečného od Nekonečnosti, ale postulování tohoto dvojného vztahu se musí vždy rozšiřovat do trojné koncepce skrze přiznání kontinuity Nekonečnosti, JÁ JSEM.

Tato samoproměna JÁ JSEM kulminuje v mnohačetných rozdílnostech zbožštěné a nezbožštěné reality, potenciální a aktuální reality a některých jiných realit, které mohou stěží být takto klasifikovány. Tyto rozdílnosti teoretického jediného JÁ JSEM jsou věčně sjednoceny souběžnými vztahy, vznikající v mezích JÁ JSEM—předpotenciální, předaktuální, předosobní, monotetická předrealita, která i když je nekonečná, se odkrývá jako absolutní v přítomnosti Prvotního Zdroje a Středu a jako osobnost v bezmezné lásce Vesmírného Otce.

Těmito vnitřními proměnami JÁ JSEM vytváří základ pro sedmidílný samovztah. Filozofická (časová) koncepce ojedinelého JÁ JSEM a přechodná (časová) koncepce JÁ JSEM jako trojediného mohou být nyní zvětšeny, aby obsahovaly JÁ JSEM jako sedmidílného. Tento sedmidílný—nebo sedmistupňový—charakter je možno nejlépe představit ve vztahu k Sedmi Absolutům Nekonečnosti:

1. Vesmírný Otec. JÁ JSEM jako otec Věčného Syna. Toto je původní osobnostní vztah aktuálních okolností. Absolutní osobnost Syna dělá absolutním fakt otcovství Boha a vytváří status potenciálního synovství všech osobností. Tento vztah ustanovuje osobnost Nekonečného a završuje jeho duchovní odhalení v osobnosti Prvorozeného Syna. Tento aspekt JÁ JSEM je částečně poznatelný na duchovních úrovních také ve zkušenosti smrtelníků, kteří ještě v těle mohou cítit našeho Otce.

2. Vesmírný Správce. JÁ JSEM jako příčina věčného Ráje. Toto je původní neosobní vztah aktuálních událostí, prvotní neduchovní spojení. Vesmírný Otec je Bůh-jako-láska; Vesmírný Správce je Bůh-jako-model. Tento vztah ustanovuje potenciál formy—konfiguraci— a určuje hlavní model neosobního a neduchovního spojení—hlavní model, ze kterého jsou udělány všechny kopie.

three Absolutes. These seven realities are coordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

105:2.2 (1154.1) In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of “first” volitional expression and “first” repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude*, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity*, the I AM.

105:2.3 (1154.2) This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic prereality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as personality in the limitless love of the Universal Father.

105:2.4 (1154.3) By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

105:2.5 (1154.4) 1. *The Universal Father*. I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiential on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

105:2.6 (1154.5) 2. *The Universal Controller*. I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form — configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

3. Vesmírný Tvořitel. JÁ JSEM jako jeden s Věčným Synem. Toto spojení Otce a Syna (v přítomnosti Ráje) zahajuje tvořivý cyklus, který vrcholí objevením se sjednocené osobnosti a věčného vesmíru. Z pohledu konečného smrtelníka má realita své skutečné začátky v objevení se věčné Havony. Tento tvořivý čin Božstva je uskutečněn a vykonán Bohem Konání, který je podstatou jednoty Otce-Syna, projevované na všech úrovních ve vztahu ke všem úrovním aktuálních okolností. Proto je božská tvořivost hodnověrně charakterizována jednotou a tato jednota je vnějším odrazem absolutní ojedínělosti dvojitosti Otce-Syna a Trojice—Otce-Syna-Ducha.

4. Nekonečný Podporovatel. JÁ JSEM jako samoasociativní. Toto je prvotní spojení statických a potenciálních vlastností reality. V tomto vztahu jsou všechny podmíněnosti a nepodmíněnosti kompenzovány. Tento aspekt JÁ JSEM je nejlépe chápán jako Univerzální Absolutno—sjednotitel Božstva a Neomezených Absoluten.

5. Nekonečný Potenciál. JÁ JSEM jako samozpůsobitý. Toto je výstupní hodnota nekonečnosti, sloužící jako věčné svědectví dobrovolného samoomezení JÁ JSEM, díky kterému bylo dosaženo trojdílného sebevyjádření a samozjevení. Tento aspekt JÁ JSEM je obvykle chápán jako Božstvo Absolutní.

6. Nekonečná Výkonnost. JÁ JSEM jako staticky-reaktivní. Toto je nekonečná matrix, možnost celého budoucího rozšiřování vesmíru. Tento aspekt JÁ JSEM je pravděpodobně nejlépe vnímán jako supergravitační přítomnost Neomezeného Absolutna.

7. Univerzální Nekonečný. JÁ JSEM jako JÁ JSEM. Toto je stáza, nebo vlastní vzájemný vztah Nekonečnosti, věčný fakt reality nekonečnosti a všeobecná pravda o nekonečnosti reality. Do té míry, do jaké je tento vztah rozpoznatelný jako osobnost, je odhalen vesmířům v božském Otci všech osobností—i také absolutní osobnosti. Do té míry, do jaké je tento vztah vyjádřitelný neosobně, jeho spojení s vesmírem se projevuje jako absolutní soudržnost čisté energie a čistého ducha v přítomnosti Vesmírného Otce. Do té míry, do jaké je tento vztah vnímatelný jako absolutní, je odhalen v nadřazenosti Prvotního Zdroje a Středu; v něm my všichni žijeme a pohybujeme se a máme naše bytí, od tvorů prostoru po obyvatele Ráje; a to stejné platí jak o hlavním vesmíru, tak i o ultimatu. A to také rovněž platí o tom, co bude, tak jako o tom co je a co bylo.

3. SEDM ABSOLUTEN NEKONEČNOSTI

^{105:2.7 (1154.6)} 3. *The Universal Creator.* I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

^{105:2.8 (1155.1)} 4. *The Infinite Upholder.* I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

^{105:2.9 (1155.2)} 5. *The Infinite Potential.* I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

^{105:2.10 (1155.3)} 6. *The Infinite Capacity.* I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

^{105:2.11 (1155.4)} 7. *The Universal One of Infinity.* I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimatón, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

Sedm původních vztahů v mezích JÁ JSEM se zvětšuje jako Sedm Absoluten Nekonečnosti. Ale, i když my můžeme popsat původy reality a rozlišení nekonečnosti postupným vyprávěním, ve skutečnosti je všech sedm Absoluten neomezeně a rovnocenně věčných. Pro smrtelné myslí je možná nutné pochopit jejich začátky, ale vždy by tato představa měla být zastíněna uvědoměním, že sedm Absoluten nemělo žádný začátek; jsou věčné a takové vždy byly. Sedm Absoluten jsou předpokladem reality. V těchto pojednáních jsou popsány následujícím způsobem:

1. Prvotní Zdroj a Střed. První Osoba Božstva a základní model ne-božskosti, Bůh, Vesmírný Otec, tvořitel, správce a podporovatel; univerzální láska, věčný duch a nekonečná energie; potenciál všech potenciálů a zdroj všeho aktuálního; stabilita veškeré statiky a dynamika všech změn; zdroj modelu a Otec osob. Všechny sedm absoluten společně se rovnají nekonečnosti, ale Vesmírný Otec sám je ve skutečnosti nekonečným.

2. Druhý Zdroj a Střed. Druhá Osoba Božstva, Věčný a Prvorozený Syn; absolutní osobnost reálnosti JÁ JSEM a základ pro uskutečnění-zjevení „osobnosti JÁ JSEM“. Žádná osobnost nemůže doufat v dosažení Vesmírného Otce bez prostřednictví jeho Věčného Syna; rovněž nemůže žádná osobnost dosáhnout duchovních úrovní existence bez podpory a pomoci tohoto absolutního modelu pro všechny osobnosti. Ve Druhém Zdroji a Středu je duch bezvýhradný, zatímco osobnost je absolutní.

3. Rajský Zdroj a Střed. Druhý model ne-božskosti, věčný Ostrov Ráj; podstata pro uskutečnění-zjevení „JÁ JSEM síly“ a základ pro ustanovení gravitačního řízení ve všech vesmírech. Ve vztahu k veškeré aktualizované, neduchovní, neosobní a nevolní realitě je Ráj absolutním modelem. Tak, jak je duchovní energie spojena s vesmírným Otcem skrze absolutní osobnost Mateřského Syna, tak je veškerá kosmická energie držena v gravitačním dohledu Prvotního Zdroje a Středu prostřednictvím absolutního modelu Ostrova Ráj. Ráj není prostor; prostor existuje ve vztahu k Ráji a chroničnost pohybu je stanovena Rájem. Věčný Ostrov je absolutně nehybný; všechna ostatní organizovaná a organizující energie je ve věčném pohybu; v celém prostoru je nehybná pouze přítomnost Neomezeného Absolutna a Neomezený je rovnocenný Ráji. Ráj existuje ve středu prostoru, Neomezené Absolutno jím prostupuje a všechny vzájemné existence mají své bytí v mezích této sféry.

4. Třetí Zdroj a Střed. Třetí Osoba Božstva, Společný Činitel; nekonečný integrátor

105:3.1 (1155.5) The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

105:3.2 (1155.6) 1. *The First Source and Center.* First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equvalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

105:3.3 (1155.7) 2. *The Second Source and Center.* Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of “I AM personality.” No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

105:3.4 (1156.1) 3. *The Paradise Source and Center.* Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of “I AM force” and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space, only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

105:3.5 (1156.2) 4. *The Third Source and Center.* Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite

kosmických energií Ráje s duchovními energiemi Věčného Syna; dokonalý koordinátor motivů vůle a mechaniky síly; sjednotitel veškeré aktuální a činné reality. Skrze službu svých početných dětí nekonečný Duch odkrývá soucit Věčného Syna a současně působí jako nekonečný manipulátor, navždy vplétající model Ráje do energií prostoru. Tentýž Společný Činitel, tento Bůh Činu, Bůh Konání, je dokonalým vyjádřením bezlimitních plánů a záměrů Otce-Syna, zatímco on sám působí jako zdroj mysli a poskytovatel intelektu tvorům rozsáhlého kosmu.

5. Božstvo Absolutní. Příčinnost, potenciálně osobní možnosti univerzální reality, totálnost celého potenciálu Božstva. Božstvo Absolutní účelově podmiňuje neomezené, absolutní a nebožské reality. Božstvo Absolutní podmiňuje absolutní a absolutizuje nepodmíněné—zahajovatel osudu.

6. Neomezené Absolutno. Statické, reaktivní a nepůsobící Absolutno; neodkrytá kosmická nekonečnost JÁ JSEM; totálnost nezbožštěné reality a konečnost všeho neosobního potenciálu. Působení Neomezeného je ohraničeno prostorem, ale přítomnost Neomezeného je neohraničena, je nekonečná. Existuje koncepční periférie hlavního vesmíru, ale přítomnost Neomezeného je bezmezná; dokonce věčnost nemůže vyčerpat nezměrnou nehybnost nebožského Absolutna.

7. Univerzální Absolutno. Sjednotitel zbožštěného a nezbožštěného; harmonizátor absolutního a relativního. Univerzální Absolutno (tím, že je statické, potenciální a asociativní) vyrovnává napětí mezi věčně existujícím a nedokončeným.

Sedm Absoluten Nekonečnosti jsou podstatou pro začátky reality. Z pohledu smrtelných myslí se Prvotní Zdroj a Střed jeví jako předchůdce všech absoluten. Ale takové tvrzení, jakkoliv užitečné, je neplatné kvůli koexistenci ve věčnosti Syna, Ducha, tří Absoluten a Ostrova Ráj.

Je pravda, že Absolutna jsou projevy JÁ JSEM-prvotního Zdroje a Středu; faktem je, že tato Absolutna neměla nikdy začátek, ale jsou rovnocennými věčnými podstatami s Prvotním Zdrojem a Středem. Vztahy absoluten ve věčnosti nemohou být vždy představeny bez zahrnutí paradoxů časového jazyka a koncepčních modelů prostoru. Ale bez ohledu na jakékoliv zmatek, týkající se původu Sedmi Absoluten Nekonečnosti, je jak faktem, tak i pravdou, že všechna realita je založena na jejich věčné existenci a nekonečnosti jejich vztahů.

integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *The Deity Absolute.* The causal, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

105:3.7 (1156.4) 6. *The Unqualified Absolute.* Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

105:3.8 (1156.5) 7. *The Universal Absolute.* Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:3.9 (1156.6) The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

105:3.10 (1157.1) It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals with the First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. JEDNOTA, DVOJITOST A TROJEDINOST

Filozofové vesmíru považují věčnou existenci JÁ JSEM za prvotní zdroj celé reality. A současně s tím předpokládají samo-rozčlenění JÁ JSEM do primárních samovztahů—sedmi aspektů nekonečnosti. A souběžně s touto domněnkou přichází třetí předpoklad—objevení se věčnosti Sedmi Absoluten Nekonečnosti a zvěčnění dvojitého spojení sedmi aspektů JÁ JSEM a těchto sedmi Absoluten.

Takto se samo-zjevení JÁ JSEM rozvíjí od statického „já“ přes samo-rozčlenění a samovztah k absolutním vztahům, vztahům se samovyplynulými Absoluty. Timto se objevuje dvojitost ve věčném spojení Sedmi Absoluten Nekonečnosti se sedmidílnou nekonečností samo-rozčleněných aspektů samo-zjevujícího se JÁ JSEM. Tyto dvojité vztahy, které se zvěčňují ve vztahu k vesmíru jako sedm Absoluten, zvěčňují výchozí základy pro celou vesmírnou realitu.

Několikrát bylo řečeno, že jednota plodí dvojitost, že dvojitost plodí trojedinost a že trojedinost je věčným předchůdcem všech věcí. Skutečně existují tři velké typy prvotních vztahů a ty jsou:

1. Vztahy jednoty. Vztahy, existující uvnitř JÁ JSEM, jehož jednota je z toho vnímána jako trojdílná a pak jako sedmidílné samo-rozčlenění.

2. Vztahy dvojitosti. Vztahy, existující mezi JÁ JSEM jako sedmidílným a Sedmi Absoluty Nekonečnosti.

3. Vztahy trojedinosti. Odtud vycházejí funkční spojení Sedmi Absoluten Nekonečnosti.

Vztahy trojedinosti vznikají ze základů dvojitosti kvůli nevyhnutelnosti vzájemných vztahů Absoluten. Takové trojediné vztahy zvěčňují potenciál celé reality; obsahují jak zbožštěnou, tak i nezbožštěnou realitu.

JÁ JSEM je neomezená nekonečnost jako jednota. Dvojitosti zvěčňují základy reality. Trojedinosti vedou k realizaci nekonečnosti jako vesmírné funkci.

Předexistenční se stává existenčním v sedmi Absolutnech a existenční se stává funkčním v trojedinostech—základní spojení Absoluten. A současně se zvěčněním trojediností je připravena vesmírná scéna—existují potenciály a jsou přítomny hodnoty—a úplnost věčnosti je svědkem

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

105:4.1 (1157.2) The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

105:4.2 (1157.3) The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

105:4.3 (1157.4) It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

105:4.4 (1157.5) 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

105:4.5 (1157.6) 2. *Duality relationships.* Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.6 (1157.7) 3. *Triunity relationships.* These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.7 (1157.8) Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

105:4.8 (1157.9) The I AM is unqualified infinity as *unity*. The dualities eternalize reality *foundations*. The triunities eventuate the realization of infinity as *universal function*.

105:4.9 (1157.10) Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the

rozdílení kosmické energie, rozšiřování Rájského ducha a obdarování myslí, společně s poskytnutím osobnosti, v důsledku čehož všechny tyto odvozeniny Božstva a Ráje se sjednotí ve zkušenosti na úrovni tvora a jinými metodami na vyšších úrovních.

diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. ROZŠÍŘENÍ KONEČNÉ REALITY

Tak, jak původní rozčlenění JÁ JSEM musí vycházet z vnitřní a soběstačné vůle, tak také rozšíření konečné reality musí být připsáno volným činům Rájského Božstva a důsledkovým adaptacím funkčních trojediností.

Před zbožštěním konečnosti by se zdálo, že všechno rozdílení reality se odehrálo na absolutních úrovních; ale volní čin, rozšiřující konečnou realitu, znamená také omezení absolutnosti a předpokládá vznik vztažných podstat.

Ačkoliv předkládáme naše vyprávění jako posloupné události a popisujeme historické objevení se konečného jako přímou odvozeninu absolutního, mělo by se brát v úvahu to, že transcendentální existovalo jak před, tak i po všem, co je konečné. Ve vztahu ke konečnému jsou transcendentální meze jak příčinami, tak i završeními.

Možnost konečného je obsažena v Nekonečném, ale přeměna možnosti do pravděpodobnosti a nevyhnutelnosti musí být připsána samo-existující svobodné vůli Prvotního Zdroje a Středu, aktivujícího všechna trojdielná spojení. Pouze nekonečnost vůle Otce může tak uzpůsobit absolutní úroveň bytí, aby vedla ke vzniku mezního, nebo vytvořit konečné.

S objevením se relativní a podmíněné reality vzniká nový cyklus reality—cyklus růstu—velkolepý sestup z vrcholů nekonečnosti do oblasti konečného, který navěky směřuje do středu k Ráji a Božstvu, neustále hledajíc ty vysoké cíle, odpovídající svému nekonečnému zdroji.

Tyto nepředstavitelné procesy značí začátek historie vesmíru, značí vznik samotného času. Pro tvora začátek konečnosti je vznikem reality; z pozice myslí tvora neexistuje před vznikem konečného žádná představitelná skutečnost. Tato nová objevující se konečná realita existuje ve dvou původních fázích:

1. Primární maxima—nejvyšší dokonalá realita, havonský typ vesmíru a vytvořených tvorů.

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

105:5.1 (1158.1) Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

105:5.2 (1158.2) Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

105:5.3 (1158.3) While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

105:5.4 (1158.4) Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

105:5.5 (1158.5) With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

105:5.6 (1158.6) These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite is the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

105:5.7 (1158.7) 1. *Primary maximums*, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

2. Druhotná maxima—nejvýše zdokonalená reality, supervesmírný typ vytvořených tvorů a tvoření.

A tak jsou potom dva původní typy projevu: konstitutivně dokonalý a evolučně zdokonalený. Ty dva jsou sladěny ve vztazích věčnosti, ale v mezích času jsou zdánlivě rozdílní. Factor času znamená růst pro to, co roste; sekundární koneční rostou; proto, to, co roste, se musí jevit v čase jako nedokončené. Ale tyto rozdílnosti, které jsou tak důležité pro tuto stranu Ráje, neexistují ve věčnosti.

My mluvíme o dokonalém a zdokonaleném jako o primárních a sekundárních maximech, ale existuje ještě jiný typ: v důsledku trinitarizování a dalších vztahů mezi primárními a sekundárními vznikají terciární maxima—věci, významy a hodnoty, které nejsou ani dokonalé, ani zdokonalené a přesto jsou sladěny s oběma původními faktory.

6. DŮSLEDKY ROZŠÍŘENÍ KONEČNÉ REALITY

Celé rozšíření konečných existencí představuje přechod od potenciálního k aktuálnímu v rámci absolutních asociací funkční nekonečnosti. Z mnohých důsledků tvořivého aktualizování konečného je možno uvést čtyři:

1. Reakce božstva—vznik tří úrovní empirické svrchovanosti: skutečnost svrchovanosti osobního ducha v Havoně, potenciální svrchovanost osobní moci v budoucím velkém vesmíru a schopnost pro určitou neznámou funkci empirické mysli, působící na některé úrovni svrchovanosti v budoucím hlavním vesmíru.

2. Reakce vesmíru obsahuje aktivaci stavitelských plánů pro vytvoření prostorové úrovně supervesmířů a tato evoluce stále pokračuje po celou dobu organizování sedmi supervesmířů.

3. Důsledky ve sféře tvorů. Následkem rozšíření konečné reality byl vznik dokonalých bytostí, řádu věčných obyvatel Havony, a zdokonalených vzestupných evolučních bytostí ze sedmi supervesmířů. Ale dosažení dokonalosti v evoluční (tvořivě-časové) zkušenosti předpokládá, že výchozím bodem je něco jiného, než dokonalost. Tak se v evolučních tvořeních objevuje nedokonalost. A to je zdroj potenciálního zla. Nepřípustivost, nesoulad a konflikt—to všechno jsou věci, které provázejí evoluční růst, od fyzických vesmířů po individuální tvory.

105:5.8 (1158.8) 2. *Secondary maximums*, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

105:5.9 (1158.9) These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

105:5.10 (1158.10) We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

105:6.1 (1159.1) The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

105:6.2 (1159.2) 1. *The deity response*, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

105:6.3 (1159.3) 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

105:6.4 (1159.4) 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

4. Reakce božskosti na nedokonalost, tkvící v časovém prodlení evoluce je odkryta v kompenzující přítomnosti Boha Sedmidílného a pomocí jeho činností je zdokonalující spojeno jak s dokonalým, tak i se zdokonaleným. Tato časová prodleva je neoddělitelná od evoluce, která je tvořivostí v čase. Kvůli tomu a také kvůli dalším příčinám je všemocná energie Nejvyššího založena na úspěších božskosti Boha Sedmidílného. Toto časové prodlení umožňuje tvorům účastnit se božského tvoření—dává možnost osobitým tvorům stát se partnery Božstva v dosažení maximálního rozvoje. Také materiální rozum smrtelného tvora se takto stává partnerem božského Ladiče v uskutečňování dvojitosti nesmrtelné duše. Bůh Sedmidílný také poskytuje vyrovnávací metody pro empirická omezení vrozené dokonalosti, stejně tak jako kompenzuje omezení, spojená s nedokonalostí před vzestupem.

7. VZNIKÁNÍ TRANSCENDENTÁLNÍCH

PODSTAT

Transcendentální podstaty jsou subnekonečné a subabsolutní, ale jeví se jako nadkonečnými a nad úrovní tvorů. Transcendentální podstaty vznikají jako integrující úroveň, sladující nadhodnoty absoluten s maximálními hodnotami konečného. Z pohledu tvora, to, co je transcendentální, vypadá, že vzniklo jako důsledek konečného; z pohledu věčnosti, jako předpoklad konečného; a jsou takoví, kdo považují transcendentální za „před-odezvu“ konečného.

To, co je transcendentální není nutně nerozvojové, ale v konečném smyslu je nadevoluční; není ani neempirické, ale je to nadzkušenost, která jako taková je smysluplná tvorům. Nejlepším vysvětlením takového paradoxu je pravděpodobně dokonalost středního vesmíru: on je stěží absolutním, pouze sám Ostrov Ráj je opravdově absolutní v „materializovaném“ smyslu. To není ani konečné evoluční tvoření, ani sedm supervesmířů. Havona je věčná, ale není neměnná ve smyslu, že v tomto vesmíru je možný růst. Je obydlena tvory (původem z Havony), kteří nebyli ve skutečnosti nikdy stvoření, protože existují věčně. Proto Havona zobrazuje něco, co není přesně konečné a ani ještě absolutní. Havona ještě působí jako ochranný pás mezi absolutním Rájem a konečnými tvořeními, což je ilustrací ještě další funkce transcendentálních podstat. Ale samotná Havona není transcendentální—je to Havona.

Tak, jak je Nejvyšší spojen s konečným, tak je Největší ztotožněn s transcendentálním. Ale

105:6.5 (1159.5) 4. *The divinity response* to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

105:7.1 (1159.6) Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalues of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a “pre-echo” of the finite.

105:7.2 (1159.7) That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutional in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the “materialized” sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendental — it is Havona.

105:7.3 (1160.1) As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with

ačkoliv my takto porovnáváme Nejvyšší a Největší, rozdíl mezi nimi je poněkud větší než stupeň; ten rozdíl je také záležitostí schopnosti. Největší je něco víc než nad-Nejvyšší, promítnutý na transcendentální úrovni. Největší je toto všechno a ještě víc: Největší je vznikání nových realit Božstva, vymezení nových fází toho, co bylo předtím nevymezeno.

Mezi těmi realitami, které vytvářejí spojitost s transcendentálními úrovněmi jsou tyto následující reality:

1. Božská přítomnost Největšího.
2. Koncepce hlavního vesmíru.
3. Architekti Hlavního Vesmíru.
4. Dva řády Rajských organizátorů sil.
5. Určité úpravy v potenciálu prostoru.
6. Určité hodnoty ducha.
7. Určité významy mysli.
8. Absonitní vlastnosti a reality.
9. Všemohoucnost, vševědoucnost a všudypřítomnost.
10. Prostor.

Vesmír, ve kterém my nyní žijeme, si je možno představit jako existující konečné, transcendentální a absolutní úrovně. Toto je kosmická scéna, na které se odehrává nekonečné drama osobitých výkonů a energetických přeměn.

A všechny tyto mnohačetné reality jsou sjednoceny absolutně sedmi trojedinostmi, funkčně Architektů Hlavního Vesmíru a vzájemně Sedmi Hlavními Duchy, podnejvyššími koordinátory božskosti Boha Sedmidílného.

Bůh Sedmidílný představuje odkrytí osobnosti a božskosti Vesmírného Otce tvorům jak maximálního, tak pod-maximálního statusu, ale existují ještě jiné sedmidílné vztahy Prvotního Zdroje a Středu, které nenáleží do projevu božské duchovní péče Boha, který je duch.

Ve věčnosti minulosti síly Absoluten, duchové Božstev a osobnosti Bohů, se daly do pohybu v odpověď na původní osobní projev vůle samo-existující osobní vůle. V této vesmírné epoše jsme svědky úžasných důsledků rozsáhlého kosmického panoráma subabsolutních projevů neomezených potenciálů všech těchto realit. A je

transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

105:7.4 (1160.2) Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

- 105:7.5 (1160.3) 1. The Deity presence of the Ultimate.
- 105:7.6 (1160.4) 2. The concept of the master universe.
- 105:7.7 (1160.5) 3. The Architects of the Master Universe.
- 105:7.8 (1160.6) 4. The two orders of Paradise force organizers.
- 105:7.9 (1160.7) 5. Certain modifications in space potency.
- 105:7.10 (1160.8) 6. Certain values of spirit.
- 105:7.11 (1160.9) 7. Certain meanings of mind.
- 105:7.12 (1160.10) 8. Absonite qualities and realities.
- 105:7.13 (1160.11) 9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.
- 105:7.14 (1160.12) 10. Space.

105:7.15 (1160.13) The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy metamorphosis.

105:7.16 (1160.14) And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the sub-supreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

105:7.17 (1160.15) God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

105:7.18 (1160.16) In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless

zcela pravděpodobné, že pokračující rozrůžňování původní reality Prvotního Zdroje a Středu může pokračovat vpřed a ven epochu za epochou, pronikat dál a dál do vzdálených a nepředstavitelných rozloh absolutní nekonečnosti.

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

^{105:7.19 (1161.1)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Kapitola 106. Vesmírné úrovně reality

⇨ 105

Kniha Urantia

107 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 106 VESMÍRNÉ ÚROVNĚ REALITY

Sekce

Úvod

1. Primární spojení konečných funkčních podstat
2. Sekundární nejvyšší konečná integrace
3. Transcendentální terciární spojení reality
4. Konečná kvartová integrace
5. Pátá úroveň—fáze koabsolutního spojení
6. Šestá úroveň—absolutní fáze spojení
7. Konečnost osudu
8. Trojice Trojic
9. Existenciální nekonečné sjednocení

PAPER 106 UNIVERSE LEVELS OF REALITY

SECTIONS

Introduction

1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

Úvod

NESTAČÍ, aby vzestupný smrtelník měl vědět něco o vztazích Božstva k původu a projevům kosmické reality; měl by také pochopit něco o vztazích existujících mezi ním samým a početnými úrovněmi existencionálních a empirických realit, o potenciálních a aktuálních realitách. Pozemská orientace člověka, jeho kosmický vhled a jeho duchovní směřování jsou plně rozšířeny lepším pochopením vesmírných realit a metod jejich vzájemného propojení, splynutí a sjednocení.

Současný velký vesmír a vznikající hlavní vesmír jsou vytvořeny z mnoha forem a fází reality, které střídavě existují na několika úrovních funkční aktivity. Tyto existující a skryté podstaty byly zmíněny v předešlých kapitolách a pro lepší chápání jsou nyní seskupeny do následujících kategorií:

1. Nedokončené konečné podstaty. Toto je

INTRODUCTION

106:0.1 (1162.1) IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

106:0.2 (1162.2) The present grand universe and the emerging master universe are made up of many forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are now grouped for conceptual convenience in the following categories:

- 106:0.3 (1162.3)* 1. *Incomplete finites*. This is the

nyňější status vzestupných tvorů velkého vesmíru, nyňější status smrtelníků Urantie. Tato úroveň zahrnuje existenci tvorů—od planetárních lidských bytostí k tvorům, dosahujících svého předurčení, ale ne včetně nich. Vztahuje se k vesmírům—od prvotních fyzických začátků k ustálení ve světle a životě, ale ne včetně něho. Tato úroveň vytváří současné hranice tvořivé aktivity v čase a prostoru. Jeví se, jakoby se pohybovala směrem ven od Ráje, proto ukončení nyňější vesmírné epochy, která bude svědkem jak velký vesmír dosáhne světla a život, bude také a nepochybně svědkem objevení se určitého nového druhu rozvojového růstu na první vnější úrovni prostoru.

2. Maximální konečné podstaty. Toto je současný status všech empirických tvorů, kteří dosáhli svého určení—určení, jak je odhaleno v rozsahu nyňější vesmírné epochy. Také vesmíry mohou dosáhnout maximálního statusu a to, jak fyzického, tak i duchovního. Ale termín „maximum“ je sám o sobě relativní termín—maximum ve vztahu k čemu? A to, co je maximální, zdánlivě konečné, v současné vesmírné epoše může být pouze reálným začátkem z pohledu budoucích epoch. Některá stadia Havony se očividně řadí k maximálního typu.

3. Transcendentální podstaty. Tato nadkonečná úroveň (apriorní) následuje po konečném rozvoji. Předpokládá předkonečné původy začátků a postkonečný význam všech zjevných konečných završeních, nebo osudů. Většina systému Ráj-Havona se jeví, že je transcendentálního typu.

4. Mezní podstaty. Tato úroveň zahrnuje to, co je významné pro hlavní vesmír a hraničí s osudovou úrovní dokončeného hlavního vesmíru. Ráj-Havona (především okruh světů Otce) má v mnoho ohledech mezní význam.

5. Koabsolutna. Tato úroveň předpokládá projekci empirických podstat na oblast tvořivého projevu nadhlavního vesmíru.

6. Absolutna. Tato úroveň znamená věčnou přítomnost sedmi existenciálních Absoluten. Může také zahrnovat nějaký stupeň asociativního empirického dosažení, ale my nerozumíme jakým způsobem, snad prostřednictvím kontaktního potenciálu osobnosti.

7. Nekonečnost. Tato úroveň je před-existenciální a post-existenciální. Nepodmíněná jednota nekonečnosti je hypotetická realita před všemi začátky a po završení všech osudů.

Tyto úrovně reality jsou vhodnou kompromisní symbolizací pro současnou vesmírnou epochu a pro pohled smrtelníka. Je celá řada jiných způsobů jak se dívat na realitu z jiného, než smrtelného pohledu a z hlediska jiných

present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximum finites*. This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term “maximum” is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentals*. This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinite genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimates*. This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes*. This level implies the projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absolutes*. This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinity*. This level is pre-existential and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

106:0.10 (1163.4) These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality from other-than-mortal perspective and from the

vesmírných epoch. Tudiž, je nutno připustit, že zde představované koncepce jsou naprosto relativní, relativní ve smyslu, že jsou podmíněny a limitovány následujícími faktory:

1. Omezeností smrtelného jazyka.
2. Omezeností smrtelné mysli.
3. Omezeným rozvojem sedmi supervesmířů.
4. Vaší neznalostí šesti základních účelů rozvoje supervesmířů, netýkajících se vzestupu smrtelníků k Ráji.
5. Vaší neschopností pochopit dokonce jen částečně věčnou perspektivu.
6. Nemožnost popsání kosmické evoluce a osudu ve vztahu ke všem vesmírným epochám, ne pouze ve vztahu k současné epoše evolučního rozvíjení sedmi supervesmířů.

7. Neschopností jakéhokoliv tvora pochopit, co vlastně znamenají před-existencionální a post-existencionální podstaty—to, co leží před začátky a po završení.

Růst reality je podmíněn okolnostmi po sobě jdoucích vesmírných epoch. V epoše Havony neproběhla ve středním vesmíru žádná evoluční změna, ale v průběhu současných epoch supervesmířů Havona prodělává určité progresivní změny, vyvolané koordinací s evolučními supervesmířy. Sedm supervesmířů, nyní se vyvíjejících, dosáhne někdy ustálený status ve světle a životě, v této současné vesmírné epoše dosáhnou limitu svého růstu. Ale bezpochyby příští epocha, epocha první vnější vesmírné úrovně, osvobodí supervesmíř od omezení, spojených s osudem současného věku. Naplněnost se nepřetržitě navrstvuje na dokončenost.

Taková jsou některá omezení, se kterými se setkáváme při pokusu představit jednotnou koncepci kosmického růstu věcí, významů a hodnot a jejich slučování na stále stoupajících úrovních reality.

1. PRIMÁRNÍ SPOJENÍ KONEČNÝCH FUNKČNÍCH PODSTAT

Primární—nebo vznikající v duchu—fáze konečné reality nacházejí okamžité vyjádření na úrovni tvorů jako dokonalé osobnosti a na úrovních vesmířů jako úplné tvoření Havony. Tímto způsobem se také projevuje empirické Božstvo v duchovní osobě Boha Nejvyššího v Havoně. Ale sekundární, evoluční, časově-a-hmotné podmíněné fáze konečnosti se kosmicky integrují

standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

- 106:0.11 (1163.5) 1. The limitations of mortal language.
- 106:0.12 (1163.6) 2. The limitations of the mortal mind.
- 106:0.13 (1163.7) 3. The limited development of the seven superuniverses.
- 106:0.14 (1163.8) 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.
- 106:0.15 (1163.9) 5. Your inability to grasp even a partial eternity viewpoint.
- 106:0.16 (1163.10) 6. The impossibility of depicting cosmic evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.
- 106:0.17 (1163.11) 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.

106:0.18 (1163.12) Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses. The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

106:0.19 (1163.13) These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

106:1.1 (1163.14) The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the secondary, evolutionary, time-and-matter-conditioned phases of the finite become

pouze v důsledku růstu a dosažení. Nakonec všechny sekundární, nebo zdokonalující se konečné podstaty, dosáhnou úrovně, rovnající se primární dokonalosti, ale takový osud podléhá časové prodlevě—základní způsoblosti supervesmírů, která není geneticky obsažena ve středním vesmíru. (My víme o existenci terciárních konečných podstat, ale metoda jejich integrace zůstává ještě neodhalena.)

Toto časové zpoždění, tato překážka pro dosažení dokonalosti, umožňuje tvorovi účast v evolučním růstu. Tímto způsobem to dává možnost tvorovi vstoupit do partnerství s Tvořitelem v evoluci sebe samého. A v průběhu těchto období zvětšujícího se růstu neúplně se sladuje s dokonalým prostřednictvím pomoci Boha Sedmidílného.

Existence Boha Sedmidílného naznačuje, že Rájské Božstvo uznává hranice času v evolučních vesmírech prostoru. Bez ohledu na vzdálenost od Ráje, nebo jak hluboko v prostoru má původ materiální osobnost mající potenciál věčného života, tam bude přítomen Bůh Sedmidílný se svojí láskyplnou a soucitnou službou pravdě, krásy a laskavosti na pomoc takovému nedokonalému, lopotícimu se evolučnímu tvorovi. Božská péče Sedmidílného proniká ke středu skrze Věčného Syna k Rájskému Otci a vně skrze Věčně Moudré k vesmírným Otcům—Synům Tvořitelům.

Protože člověk je osobitou a vzestupnou bytostí, díky duchovnímu růstu nachází osobitou a duchovní božskost Sedmidílného Božstva; ale existují jiná stadia Sedmidílného, která se netýkají rozvoje osobnosti. Božské aspekty tohoto uskupení Božstva jsou nyní začleněny do vztahu mezi Sedmi Hlavními Duchy a Společným Činitelem, ale jsou předurčeny být navěky sjednoceny ve vznikající osobnosti Nejvyšší Bytosti. Ostatní stadia Sedmidílného Božstva jsou různě začleněna do současné vesmírné epochy, ale jsou také předurčena ke sjednocení v Nejvyšším. Sedmidílný, ve všech svých aspektech, je zdrojem relativní jednoty funkční reality nynějšího velkého vesmíru.

2. SEKUNDÁRNÍ NEJVYŠŠÍ KONEČNÁ INTEGRACE

Tak, jak Bůh Sedmidílný funkčně koordinuje konečnou evoluci, tak Nejvyšší Bytost v průběhu času slouží k dosažení předurčení. Nejvyšší Bytost je kulminací evoluce velkého vesmíru v božstvu—fyzickou evolucí kolem duchovního jádra a eventuální nadvládou duchovního jádra nad kružícími a vířícími sférami fyzické evoluce. A to

cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

106:1.2 (1164.1) This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

106:1.3 (1164.2) God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature. The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

106:1.4 (1164.3) Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. SECONDARY SUPREME FINITE INTEGRATION

106:2.1 (1164.4) As God the Sevenfold functionally coordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of the spirit nucleus over the encircling and whirling

všechno probíhá v souladu s nařízeními osobnosti: Rájské osobnosti v nejvyšším smyslu, osobnosti Tvořitele ve vesmírném smyslu, smrtelné osobnosti v lidském smyslu, osobnosti Nejvyššího v kulminujícím, nebo empiricky shrnujícím smyslu.

Koncepce Nejvyššího musí poskytovat podmínky pro rozlišování duchovní osobnosti, evoluční síly a sloučení energie a osobnosti—spojení evoluční síly s duchovní osobností a podřízení se jí.

V konečném součtu, duch přichází z Ráje přes Havonu. Energie-hmota se zjevně vyvíjí v hlubinách prostoru a je upravena v sílu dětmi Nekonečného Ducha ve spojení s Božími Syny Tvořiteli. A to všechno je empirické; je to proces v čase a prostoru, zahrnující široký okruh živých bytostí, včetně jak božských Tvořitelů, tak i evolučních tvorů. Ovládání síly božskými Tvořiteli ve velkém vesmíru se pomalu rozšiřuje tak, aby zahrnula ustalující se a stabilizující se časově-prostorová evoluční tvoření, což je rozkvětem empirické síly Boha Sedmidílného. Obsahuje celou škálu božského dosažení v čase a prostoru, od poskytnutí Ladičů Vesmírným Otcem k poskytnutí Rájských Synů. Je to síla nabytá, síla vyjádřená, síla empirická; stojí v protikladu věčné síle, bezmezné síle, existenciální síle Rájských Božstev.

Tato empirická energie, vyplývající z božských dosažení Boha Sedmidílného, sama projevuje soudržné vlastnosti božskosti tím, že slučuje—shrnuje—jako všemocná energie dosažené empirické dokonalosti vyvíjejících se tvoření. A tato všemocná energie naopak nachází duchovně-osobní soudržnost na řídicí sféře vnějšího pásma světů Havony ve spojení s duchovní osobností Havony, představenou přítomností Boha Nejvyššího. Tak empirické Božstvo dosahuje vrcholu dlouhého evolučního boje, investujíc energetický plod času a prostoru s duchovní přítomností a božskou osobností, přebývajíc ve středním vesmíru.

Tak Nejvyšší Bytost nakonec dosáhne toho, že obsáhne naprosto všechno, co se vyvíjí v čase a prostoru a současně těmito vlastnostmi vybavuje duchovní osobnost. Vzhledem k tomu, že tvorové, a rovněž smrtelníci, jsou osobitými účastníky těchto velkolepých procesů, tak také s určitostí, jako opravdové děti takového evolučního Božstva, nabudou schopnost poznat a vnímat Nejvyšší Bytost.

Michael Nebadonský je jako Rájský Otec, protože sdílí jeho Rájskou dokonalost; také evoluční smrtelníci se časem budou podobat

domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

106:2.2 (1164.5) The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

106:2.3 (1164.6) Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power, demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

106:2.4 (1165.1) This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

106:2.5 (1165.2) Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

106:2.6 (1165.3) Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise perfection; so will evolutionary mortals sometime

Nejvyššímu, neboť budou opravdově sdílet jeho evoluční dokonalost.

Bůh Nejvyšší je empirický; proto je naprosto poznatelný. Existenciální reality sedmi Absoluten nejsou vnímatelné skrze poznání; pouze osobnostní reality Otce, Syna a Ducha mohou být pochopeny osobností konečného tvora prostřednictvím modlitby a úcty.

Při završení sloučení energie a osobnosti Nejvyšší Bytosti se sjednotí všechny absolutnosti několika trojitých spojenectvích, která se takto mohou sjednotit, a tato velkolepá osobnost evoluce bude empiricky dosažitelná a pochopitelná všemi konečnými osobnostmi. Když vzestupní tvorové dosáhnou požadovaného sedmého stadia duchovní existence, tak poznají nový význam-hodnotu absolutnosti a nekonečnosti trojitých spojenectvích, tak jak jsou odhalena na subabsolutních úrovních v Nejvyšší Bytosti, která je poznatelná. Ale dosažení těchto stadií maximálního rozvoje pravděpodobně počká na koordinované ustálení celého velkého vesmíru ve světle a životě.

3. TRANSCENDENTÁLNÍ TERCIÁRNÍ SPOJENÍ REALITY

Absonitní architekti připraví záměr; Nejvyšší Tvořitelé ho uvedou v život; Nejvyšší Bytost ho završí v celé plnosti tak, jak byl vytvořen v čase Nejvyššími Tvořiteli a naplánován v prostoru Hlavními Architekti.

V průběhu současné vesmírné epochy je administrativní koordinace hlavního vesmíru funkcí Architektů Hlavního Vesmíru. Ale objevení se Všemocného-Nejvyššího při zakončení současné vesmírné epochy bude znamenat, že evoluční koneční tvorové dosáhli prvního stadia empirického předurčení. Tato událost s určitostí povede k završení funkce první empirické Trojice—spojení Nejvyšších Tvořitelů, Nejvyšší Bytosti a Architektů Hlavního Vesmíru. Tato Trojice má před sebou poslání uskutečnit další evoluční integraci hlavního vesmíru.

Rajská Trojice je skutečně nekonečná a žádná Trojice nemůže být nekonečná, jestli neobsahuje tuto prvotní Trojici. Ale prvotní Trojice je výsledkem výsadního spojení absolutních Božstev; subabsolutní bytosti nemají nic společného s tímto původním spojením. Následně vznikající a empirické Trojice přijímají také vklady osobitých tvorů. S určitostí to platí o Konečné Trojici, ve které samotná přítomnost Synů-Hlavních Tvořitelů mezi členy Trojice Nejvyšších

attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

106:2.7 (1165.4) God the Supreme is experiential; therefore is he completely experientible. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

106:2.8 (1165.5) Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triodities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triodities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experientible. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY ASSOCIATION

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

106:3.3 (1166.1) The Paradise Trinity is truly one of infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein the very presence of

Tvořitelů znamená souběžně přítomnost aktuální a opravdové zkušenost tvora v rámci tohoto trojného spojení.

První empirická Trojice vytváří podmínky pro skupinové dosažení konečných možností. Skupinová spojení jsou způsobilá předstihnout a také přesáhnout individuální schopnosti; a to zůstává pravdou i za konečnou úrovní. V budoucích epochách, poté, až se sedm supervesmířů ustálí ve světle a životě, Sbor Konečnosti bude bezpochyby rozšiřovat záměry Rajských Božstev tak, jak jsou vyžadovány Konečnou Trojicí a skrze energii a osobnost, sjednocených v Nejvyšší Bytosti.

Po celou dobu gigantických vesmírných procesů minulé a budoucí věčnosti my pozorujeme rozšiřování pochopitelných prvků Vesmírného Otce. My ve své filozofii předpokládáme, že jako JÁ JSEM, on prostupuje celou konečností, ale žádný tvor není schopen empiricky obsáhnout takový postulát. Jak se vesmíry rozpinají a jak se gravitace a láska rozšiřují do časově-organizovaného prostoru, my jsme schopni rozumět více a více Prvotnímu Zdroji a Středu. Sledujeme působení gravitace, pronikající prostorovou přítomností Neomezeného Absolutna a pozorujeme duchovní tvory, vyvíjející se a rozšiřující se v mezích božské přítomnosti Božstva Absolutního a současně jak kosmická, tak i duchovní evoluce se spojují myslí a zkušeností na konečných úrovních božstva jako Nejvyšší Bytost a sladují se na transcendentálních úrovních jako Konečná Trojice.

4. KONEČNÁ KVARTOVÁ INTEGRACE

Rajská Trojice nepochybně vykonává koordinační činnost v nejvyšším smyslu, ale působí v této souvislosti jako samo-způsobilé absolutno; empirická Konečná Trojice koordinuje transcendentální jako transcendentální podstatu. Ve věčné budoucnosti tato empirická Trojice bude, prostřednictvím rozšiřující se jednoty, dále aktivovat vznikající přítomnost Konečného Božstva.

Zatímco určením Konečné Trojice je koordinovat hlavní tvoření, Bůh Konečný je transcendentální spojení energie a osobnosti, řídící celý hlavní vesmír. Dokončené vznikání Nekonečného označuje završení hlavního tvoření a znamená úplný vývin tohoto transcendentálního Božstva.

K jakým změnám dojde po úplném vývinu Nekonečného my nevíme. Ale, tak, jak je Nejvyšší nyní duchovně a osobně přítomen v Havoně, tak je tam také přítomen Nekonečný, ale v absonitním a

the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

^{106:3.4 (1166.2)} The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

^{106:3.5 (1166.3)} Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

^{106:4.1 (1166.4)} The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

^{106:4.2 (1166.5)} While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

^{106:4.3 (1166.6)} What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and personally present in Havona, so also is the

nadosobním smyslu. Byli jste informováni o existenci Stanovených Místodržitelů Nekonečného, ačkoliv jste nebyli informováni o jejich současném pobytu, nebo funkci.

Ale bez ohledu na administrativní důsledky, provázející vývin Konečného Božstva, osobní hodnoty jeho transcendentální božskosti budou empiricky dosažitelné všemi osobnostmi, které se zúčastnily aktualizace této úrovně Božstva. Překročení omezeného může pouze vést k dosažení konečného. Bůh Konečný existuje za hranicemi času a prostoru, ale je nicméně subabsolutním, bez ohledu na skryté schopnosti pro funkční spojení s absolutny.

5. PÁTÁ ÚROVEŇ—FÁZE KOABSOLUTNÍHO SPOJENÍ

Konečný je vrcholem transcendentální reality stejně tak, jak je Nejvyšší vyvrcholením evolučně-empirické reality. A faktické objevení se těchto dvou empirických Božstev pokládá základy pro druhou empirickou Trojici. Je to Absolutní Trojice, spojení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a neodhaleného Vykonavatele Vesmírného Osudu. A tato Trojice má teoretickou schopnost aktivovat Absolutna potenciálnosti—Božstvo Absolutní, Univerzální Absolutno a Neomezené Absolutno. Ale završení formace této Absolutní Trojice může nastat pouze po dokončené evoluci celého hlavního vesmíru, od Havony po čtvrtou nejvzdálenější úroveň prostoru.

Je zapotřebí objasnit, že tyto empirické Trojice jsou souvztažné nejenom k osobitým vlastnostem empirické Božskosti, ale také ke všem jiným neosobitým vlastnostem, které charakterizují jejich dosaženou jednotu Božstva. Přestože tato prezentace pojednává především o osobních aspektech sjednocení kosmu, je nicméně pravda, že neosobní aspekty vesmíru jsou podobně předurčeny podstoupit sjednocení, tak jak je znázorněno slučováním energie a osobnosti, probíhající v současné době ve spojitosti s evolucí Nejvyšší Bytosti. Duchovně-osobité vlastnosti Nejvyššího jsou neoddělitelné od energetických předností Všemohoucího a oba jsou doplňováni neznámým potenciálem mysli Nejvyššího. A také nemůže Bůh Konečný být brán jako osoba bez ohledu na neosobité aspekty Konečného Božstva. Na absolutní úrovni je Božstvo Absolutní a Neomezená Absolutna neoddělitelná a nerozeznatelná v přítomnosti Univerzálního Absolutna.

Ultimate there present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

106:4.4 (1167.1) But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experientible by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE ASSOCIATION

106:5.1 (1167.2) The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

106:5.2 (1167.3) It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are complemented by the unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal Absolute.

Trojice nejsou samy o sobě osobité, ale ani nejsou protikladem osobnosti. Ony ji spíše obsahují a sladují ji, v kolektivním smyslu, s neosobními funkcemi. Trojice jsou proto vždy božskou realitou, ale nikdy osobitou realitou. Osobní aspekty trojice jsou obsaženy v její individuálních členech a jako individuální osoby tyto aspekty trojice se neprojevují. Jsou trojicí pouze kolektivně; a takový kolektiv je trojice. Ale trojice vždy zahrnuje všechno božstvo; jednota trojice je jednota božstva.

Tři Absolutna—Božstvo Absolutní, Univerzální Absolutno a Neomezené Absolutno—nejsou trojice, protože nejsou všechna božstvem. Pouze zbožštěná podstata se může stát trojicí; všechna ostatní spojení jsou trojjednoty a trojjednoty.

6. ŠESTÁ ÚROVEŇ—ABSOLUTNÍ FÁZE

SPOJENÍ

Současný potenciál hlavního vesmíru je stěžejí absolutním, ačkoliv může být docela blízko konečnému a my se domníváme, že je nemožné dosáhnout plného rozkrytí absolutních významů v rámci subabsolutního kosmu. Proto se setkáváme se značnými potížemi předpokládat celkové vyjádření bezmezných možností tří Absoluten, nebo si představit empirické ztělesnění Boha Absolutního na zatím ještě neosobní úrovni Božstva Absolutního.

Prostorová aréna hlavního vesmíru se jeví jako dostatečná pro aktualizaci Nejvyšší Bytosti, pro formování a plné působení Konečné Trojice, pro vznikání Boha Konečného a také pro počátek Absolutní Trojice. Ale naše koncepce, týkající se plného působení této druhé empirické Trojice, patrně naznačuje něco také za hranicemi široko se rozšiřujícího hlavního vesmíru.

Jestliže předpokládáme existenci nekonečného kosmu—nějakého bezmezného kosmu za hranicemi hlavního vesmíru—a jestliže si představujeme, že závěrečné vývoje Absolutní Trojice se odehrávají na takovém nadkonečném stupni působení, potom je možno se domnívat, že plnohodnotná činnost Absolutní Trojice dosáhne konečného vyjádření v tvoření nekonečnosti a uskuteční absolutní aktualizace všech potenciálů. Integrace a spojení neustále se zvětšujících segmentů reality se přiblíží k absolutnosti statusu úměrně k začlenění celé reality do takto spojených segmentů.

Řečeno jinými slovy: Absolutní Trojice, jak její jméno naznačuje, je opravdu absolutní v součtové funkci. My nevíme, jakým způsobem může

106:5.3 (1167.4) Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene personality. Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that *is* trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

106:5.4 (1167.5) The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE

INTEGRATION

106:6.1 (1167.6) The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meanings within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

106:6.2 (1168.1) The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

106:6.3 (1168.2) If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of *all* potentials. The integration and association of ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

106:6.4 (1168.3) Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute

absolutní funkce dosáhnout úplného vyjádření na vymezeném, limitovaném či jinak omezeném základě. Proto se musíme domnívat, že jakákoliv taková souhrnná funkce bude (potenciálně) nepodmíněná. A z toho by mohlo také vyplývat, že nepodmíněné bude také neomezené, alespoň z kvalitativního hlediska, ačkoliv si tak už nejsme jisti o kvantitativních vztazích.

Nicméně, toto víme určitě: zatímco existenciální Rajská Trojice je nekonečná a zatímco empirická Konečná Trojice je subnekonečná, Absolutní Trojici nelze tak snadno zařadit. Ačkoliv je svým původem a složením empirická, rozhodně zasahuje do oblasti existenciálních Absoluten potenciálnosti.

Přestože je stěží prospěšné pro lidskou mysl usilovat o pochopení takových vzdálených a nadlidských koncepcí, chtěli bychom naznačit, že na věčné působení Absolutní Trojice je možno pohlížet jako na vyvrcholení v rámci určitého empirismu Absoluten potenciálnosti. Toto by se jevilo jako rozumný úsudek ve vztahu k Univerzálnímu Absolutnu, ne-li k Neomezenému Absolutnu; alespoň víme, že Univerzální Absolutno není pouze statické a potenciální, ale také asociativní v tom plném smyslu, ve kterém se tato slova vztahují k Božstvu. Ale ve vztahu k představitelným hodnotám božskosti a osobnosti tyto domnělé události naznačují ztělesnění Božstva Absolutního a objevení se těch nadosobních hodnot a ultrasobních významů, tkvících v dokončenosti osobnosti Boha Absolutního—třetího a posledního z empirických Božstev.

7. KONEČNOST OSUDU

Některé potíže při formování koncepcí integrace nekonečné reality spočívají ve skutečnosti, že všechny takové ideje obsahují něco z konečnosti univerzálního rozvoje—určitý druh empirické realizace všeho, co mohlo kdy být. A je nemyslitelné, aby kvantitativní nekonečnost se někdy mohla plně realizovat v konečnosti. Vždy musí zůstat neprozkoumané možnosti ve třech potenciálních Absolutnech, které nemůže žádná kvantita empirického rozvoje nikdy vyčerpat. Samotná věčnost, i když je absolutní, není víc než absolutno.

Také hypotetická koncepce konečné integrace je neoddelitelná od dosažení nepodmíněné věčnosti a je proto prakticky nerealizovatelná v nějaké představitelné budoucnosti.

Osud je ustanoven úmyslným činem Božstev, která tvoří Rajskou Trojici; osud je ustanoven v nesmírné rozlehlosti tří velkých potenciálů, jejichž absolutnost obsahuje možnosti

function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

106:6.5 (1168.4) Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

106:6.6 (1168.5) While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. FINALITY OF DESTINY

106:7.1 (1168.6) Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust. Eternity itself, though absolute, is not more than absolute.

106:7.2 (1169.1) Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically nonrealizable at any conceivable future time.

106:7.3 (1169.2) Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness

pro veškerý budoucí rozvoj; osud je pravděpodobně uskutečněn Vykonavatelem Vesmírného Osudu a tento čin má pravděpodobně něco společného s Bohem Nejvyšším a Bohem Konečným v Absolutní Trojici. Každý empirický osud může být alespoň částečně pochopen tvory, prožívající zkušenosti; ale osud, který zasahuje do oblasti nekonečných existenciálních podstat, je těžko pochopitelný. Konečnost osudu je existenciálně-empirické dosažení, které očividně zahrnuje Božstvo Absolutní. Ale Božstvo Absolutní je ve věčném vztahu s Neomezeným Absolutnem díky Univerzálnímu Absolutnu. A tato tři Absolutna, empirická ve svých možnostech, jsou vlastně existenciální a navíc, protože jsou bezmezná, nadčasová, nadprostorová, neohraničená a bezměrná—jsou opravdu nekonečná.

Nicméně, nepravděpodobnost dosažení cíle nebrání filozofickému teoretizování o takových hypotetických osudech. Aktualizace Božstva Absolutního jako dosažitelného absolutního Boha může být prakticky nerealizovatelná; přesto takové dosažení konečnosti zůstává teoretickou možností. Účast Neomezeného Absolutna v nějakém nepředstavitelném nekonečném kosmu může být nezměrně vzdálená v budoucnosti bezkonečné věčnosti, ale taková hypotéza je nicméně oprávněná. Smrtelníci, morontální bytosti, duchové, koneční, Transcendentálové a další, společně se samotnými vesmíry a všemi ostatními aspekty reality, mají určitě potenciálně konečný osud, který má absolutní hodnotu; ale my pochybuje, že nějaká bytost vesmíru kdy plně dosáhne všech aspektů takového osudu.

Bez ohledu na to, jak moc můžete růst ve vnímání Otce, vaše mysl bude vždy rozpolcena neodkrytou nekonečností Otce-JÁ JSEM, neprobádanou rozlehlostí, která vždy zůstane nezměrná a nepochopitelná v průběhu všech cyklů věčnosti. Bez ohledu na to, jak hodně z Boha získáte, vždy mnohem víc z něho zůstane, aniž byste o tom měli vůbec nějaké tušení. A my věříme, že toto je stejná pravda na transcendentálních úrovních, jako v oblastech konečné existence. Hledání Boha je nekonečné!

Taková nemožnost dosáhnout Boha v konečném smyslu by žádným způsobem neměla odradit vesmírné tvory; opravdu, vy můžete dosáhnout a dosáhnete úrovní Božstva Sedmidílného, Nejvyššího a Konečného, což pro vás znamená to, co nekonečné poznávání Boha-Otce znamená pro Věčného Syna a Společného Činitele v jejich absolutním statusu věčné existence. Nikoliv útrapy tvora, ale nekonečnost Boha musí být největší jistotou, že v průběhu celé bezkonečné budoucnosti vzestupující osobnost bude mít před sebou možnosti osobního rozvoje a

encompasses the possibilities of all future development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny, and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

106:7.4 (1169.3) The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finaliters, Transcendentalers, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value*; but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

106:7.5 (1169.4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

106:7.6 (1169.5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development

spojení s Božstvem, které dokonce věčnost ani nevyčerpá, ani neukončí.

Pro konečné tvory velkého vesmíru se koncepce hlavního vesmíru jeví bezmála jako nekonečná, ale absonitní architekti nepochybně vidí její spojitost s budoucím a nepředstavitelným rozvojem v rámci nekončícího JÁ JSEM. Také samotný prostor je pouze mezní podmínka—podmínka určitého vymezení v rámci relativní absolutnosti klidných zón meziprostoru.

My nepochybujeme o tom, že v nepředstavitelně vzdáleném momentu budoucí věčnosti konečného dokončení celého hlavního vesmíru se nepochybně ohlédneme zpět na jeho celou historii jako na pouhý začátek, na prosté vytvoření určitých konečných a transcendentálních základů pro ještě větší a poutavější proměny v nezmapované nekonečnosti. V takovém momentu budoucí věčnosti bude hlavní vesmír vypadat stále mladý; ve skutečnosti on bude stále mladý vzhledem k bezmezným možnostem nikdy nekončící věčnosti.

Nepravděpodobnost dosažení nekonečného osudu ani v nejmenším nebrání představám o takovém osudu; a my neváháme říci, že jestliže by se tři absolutní potenciály někdy úplně realizovaly, bylo by možné si představit konečnou integraci veškeré reality. Tato evoluční realizace je založena na dokončené aktualizaci Neomezeného Absolutna, Univerzálního Absolutna a Božstva Absolutního—tři potenciálnosti, jejichž spojení tvoří latenci JÁ JSEM, neuskutečněné reality věčnosti, zadržené možnosti celé budoucnosti a ještě víc.

Takové možnosti jsou však, mírně řečeno, příliš vzdálené; nicméně, my jsme přesvědčeni, že v mechanismech, osobnostech a spojeních tří Trojic objevujeme teoretickou možnost znovu sjednocení sedmi absolutních aspektů Otce-JÁ JSEM. A to nás přivádí tvář v tvář ke koncepci trojdílné Trojice, zahrnující Rajskou Trojici existenciálního statusu a dvě následně se objevší Trojice empirické podstaty a původu.

8. TROJICE TROJIC

Podstatu Trojice Trojic je obtížné popsat lidské mysli; je to aktuální souhrn celistvosti empirické nekonečnosti, tak jak se projevuje v teoretické nekonečnosti realizace věčnosti. V Trojici Trojic empirické nekonečno dosahuje takové úrovně, na které se ztotožňuje s existenciálním nekonečnem a obě tvoří jeden celek v před-empirickém, před-existenciálním JÁ JSEM. Trojice Trojic je konečné vyjádření všeho,

and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

106:7.7 (1169.6) To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

106:7.8 (1170.1) At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

106:7.9 (1170.2) The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

106:7.10 (1170.3) Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

106:8.1 (1170.4) The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that

co je obsaženo v patnácti trojjedinostech a přidružených trojitých spojenectvích. Pro relativní bytosti je obtížné pochopit konečné podstaty, buď jsou existenciální, nebo empirické; proto se musí takové podstaty vždy představovat jako relativity.

Trojice Trojic existuje v několika fázích. Obsahuje možnosti, pravděpodobnosti a nevyhnutelnosti, které ohromují představivost bytostí daleko nad lidskou úroveň. Jejich dosah pravděpodobně netuší ani nebeští filozofové, protože jejich okruh působení je v trojjedinostech a trojjedinosti jsou, v konečném součtu, nezbadatelné.

Existuje počet způsobů, kterými Trojice Trojic může být popsána. My jsme zvolili tříúrovňovou koncepci:

1. Úroveň tří Trojic.
2. Úroveň empirického Božstva.
3. Úroveň JÁ JSEM.

Tyto úrovně se vyznačují vzrůstající jednotností. Ve skutečnosti Trojice Trojic je první úrovní, zatímco druhá a třetí úroveň je sjednocením-odvozeninou první úrovně.

PRVNÍ ÚROVEŇ: Předpokládá se, že na této počáteční úrovni sjednocování, tři Trojice působí jako dokonale sladěná, i když vzdálená, seskupení božských osobností.

1. Rajská Trojice, spojení tří Rajských Božstev—Otec, Syn a Duch. Je nutno si pamatovat, že Rajská Trojice znamená trojitou funkci—absolutní funkci, transcendentální funkci (Trojice Konečnosti) a výslednou funkci (Trojice Svrchovanosti). Rajská Trojice je každou z nich a jimi všemi vždy a v každém čase.

2. Konečná Trojice. Toto je božské spojení Nejvyšších Tvořitelů, Boha Nejvyššího a Architektů Hlavního Vesmíru. Ačkoliv toto je plnohodnotné představení božských aspektů Trojice, mělo by být zmíněno, že existují jiné fáze této Trojice, které jsou však dokonale sladěny s aspekty božskosti.

3. Absolutní Trojice—uskupení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a Vykonavatele Vesmírného Osudu ve vztahu ke všem božským hodnotám. Některé ostatní aspekty tohoto trojného uskupení mají co do činění s jinými než božskými hodnotami v rozpínajícím se vesmíru. Ale sjednocují se s aspekty božskosti stejně, jak energetické a osobnostní aspekty empirických Božstev, nacházející se nyní v procesu empirického slučování.

Spojení těchto tří Trojic v Trojici Trojic

is implied in the fifteen triunities and associated triodities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they always be presented as relativities.

^{106:8.2 (1170.5)} The Trinity of Trinities exists in several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the triunities, and the triunities are, in the last analysis, unfathomable.

^{106:8.3 (1170.6)} There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

^{106:8.4 (1170.7)} 1. The level of the three Trinities.

^{106:8.5 (1170.8)} 2. The level of experiential Deity.

^{106:8.6 (1170.9)} 3. The level of the I AM.

^{106:8.7 (1170.10)} These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the second and third levels are unification-derivatives of the first.

^{106:8.8 (1171.1)} **THE FIRST LEVEL:** On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

^{106:8.9 (1171.2)} 1. *The Paradise Trinity*, the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

^{106:8.10 (1171.3)} 2. *The Ultimate Trinity*. This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

^{106:8.11 (1171.4)} 3. *The Absolute Trinity*. This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

^{106:8.12 (1171.5)} The association of these three

poskytuje možnost neomezené integrace reality. Toto uskupení obsahuje v sobě příčiny, přechodnosti a důsledky; tvůrce, uskutečňovatele a dokončovatele; vzniky, existence a osudy. Partnerství Otce a Syna se stalo svazkem Syna a Ducha, potom Ducha a Nejvyššího a pak Nejvyššího a Konečného, Konečného a Absolutního a nakonec Absolutního a Nekonečného—což je završení cyklu reality. Stejným způsobem, v jiných aspektech, které nejsou tak bezprostředně spojeny s božskostí a osobností, Prvotní Velký Zdroj a Střed sám realizuje neomezenost reality kolem okruhu věčnosti; od absolutnosti samoexistence přes nekonečnost samozjevení k ukončenosti samorealizace—od absolutna existenciálních podstat k ukončenosti empirických podstat.

DRUHÁ ÚROVEŇ: Koordinace tří Trojic nezbytně vyžaduje asociativní spojení empirických Božstev, která jsou geneticky spjata s těmito Trojicemi. Podstata této druhé úrovně se někdy vykládá následujícím způsobem:

1. Nejvyšší—božstvo, vzniklé v důsledku jednoty Rájské Trojice v empirickém vztahu s dětmi Rájských Božstev—Tvůrčích Tvořitelů. Nejvyšší Božstvo je ztělesněním završení prvního stadia konečné evoluce.

2. Konečné—božstvo, vzniklé v důsledku uskutečněné jednoty druhé Trojice, transcendentální a absonitní zosobnění božskosti. Konečné závisí na rozdílně pohlíženou jednotu mnoha vlastností a lidské představě o této koncepci by prospělo zahrnout alespoň ty aspekty konečnosti, které se vztahují ke kontrole a řízení, jsou osobně poznatelné a intenzivně sjednocující. Ale existuje ještě mnoho dalších neodhalených aspektů vyplývajících z Božstva. Ačkoliv Nekonečné a Nejvyšší jsou srovnatelnými, nejsou identičtí a také Konečné není pouhým rozšířením Nejvyššího.

3. Absolutno. Existuje mnoho teorií, týkající se charakteru třetího člena druhé úrovně Trojice Trojic. Bůh Absolutní je nepochybně zapojen do tohoto spojení jako osobitý důsledek konečné funkce Absolutní Trojice, nicméně, Božstvo Absolutní je existenciální realitou, existující ve věčnosti.

Konceptuální nesnáze, týkající se tohoto třetího člena, spočívá ve skutečnosti, že připuštění takového členství opravdu předpokládá pouze jedno Absolutno. Teoreticky, jestli by taková událost nastala, byli bychom svědky empirického sjednocení tří Absoluten do jednoho. A nás učí, že v nekonečnosti a existenciálně existuje pouze jedno Absolutno. Ačkoliv je přinejmenším jasné, kdo tento třetí člen může být, často se

Trinities in the Trinity of Trinities provides for a possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ultimate and Ultimate-Absolute, even to Absolute and Father-Infinite — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

106:8.13 (1171.6) **THE SECOND LEVEL:** The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

106:8.14 (1171.7) 1. *The Supreme.* This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

106:8.15 (1171.8) 2. *The Ultimate.* This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experiential, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

106:8.16 (1172.1) 3. *The Absolute.* There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

106:8.17 (1172.2) The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the *experiential* unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially*, there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is

předpokládá, že může být složen z Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna v nějaké formě nepředstavitelného spojení a kosmického projevu. Rozhodně by Trojice Trojic mohla stěží dosáhnout završení funkce bez úplného sjednocení tří Absoluten a tři Absolutna by se stěží mohla sjednotit bez úplné realizace všech nekonečných potenciálů.

Pravděpodobně nejmenším překroucením pravdy bude, jestliže třetí člen Trojice Trojic je chápán jako Univerzální Absolutno, za předpokladu, že tato představa vidí Univerzální Absolutno nejenom jako statické a potenciální, ale také jako asociativní. Ale my stále nechápeme vztah k tvořivým a evolučním aspektům funkce souhrnného Božstva.

I když je těžké vytvořit ucelenou představu o Trojici Trojic, kvalifikovaná představa není tak složitá. Jestli druhá úroveň Trojice Trojic je chápána v podstatě jako osobní, je potom naprosto přijatelné považovat spojení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a Boha Absolutního jako osobní důsledek spojení osobitých Trojic, které předcházejí těmto empirickým Božstvům. My máme odvážný názor, že tato tři empirická Božstva se určitě sjednotí na druhé úrovni jako přímý následek narůstající jednoty jim předcházejících a příčinných Trojic, které tvoří první úroveň.

První úroveň se skládá ze tří Trojic; druhá úroveň existuje jako osobní spojení empirických-vyvinutých, empirických-vzniknutých a empirických-existenciálních osobností Božstev. A bez ohledu na jakékoliv konceptuální nesnáze v chápání ucelené Trojice Trojic se osobní spojení těchto tří Božstev na druhé úrovni projevuje v naší vesmírné epoše úkazem zbožštění Majestona, který byl aktualizován na této druhé úrovni Božstvem Absolutním, působícím skrze Božstvo Konečné a v odpověď na počáteční tvořivý příkaz Nejvyšší Bytosti.

TŘETÍ ÚROVEŇ: Bezvýhradná hypotéza druhé úrovně Trojice Trojic obsahuje souvztažnost každého aspektu každého druhu reality, který existoval, nebo existuje, nebo by mohl existovat v celé nekonečnosti. Nejvyšší Bytost není pouze duch, ale také mysl a síla a zkušenost. Bůh Nekonečný je toto všechno a ještě mnohem víc, zatímco ve spojené koncepci jednoty Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna je obsažena absolutní ukončenost realizace veškeré reality.

Ve spojení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a dokončeného Absolutna může nastat funkční znovu sjednocení těch aspektů nekonečnosti, které byly původně segmentovány

often postulated that such may consist of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

106:8.18 (1172.3) It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutionary aspects of the function of total Deity.

106:8.19 (1172.4) Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

106:8.20 (1172.5) The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existential Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

106:8.21 (1172.6) **THE THIRD LEVEL:** In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

106:8.22 (1172.7) In the union of the Supreme, Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by

prostřednictvím JÁ JSEM a jejichž výsledkem bylo objevení se Sedmi Absoluten Nekonečnosti. Ačkoliv vesmírní filozofové toto považují za vzdálenou pravděpodobnost, my si přesto často klademe tuto otázku: jestliže by druhá úroveň Trojice Trojic měla někdy dosáhnout trojné jednoty, co by potom nastalo v důsledku takové božské jednoty? My to nevíme, ale jsme přesvědčeni, že to povede bezprostředně k realizaci JÁ JSEM jako empiricky dosažitelné podstaty. Z pohledu osobitých bytostí by to mohlo znamenat, že nepoznatelné JÁ JSEM se stalo poznatelné jako Otec-Nekonečnost. Co tyto absolutní osudy mohou znamenat z neosobního pohledu je jiná věc a taková, kterou může pravděpodobně objasnit pouze věčnost. Ale když se jako osobití tvorové díváme na tyto vzdálené eventuality, usuzujeme, že konečným osudem všech osobností je trvalé poznání Vesmírného Otce těchto osobností.

Z filozofického pohledu si myslíme, že v minulé věčnosti je jenom JÁ JSEM, kromě něho není nic. Při pohledu do budoucí věčnosti nevidíme možnost, že by se JÁ JSEM změnil jako existenciální, ale jsme nakloněni předpokladu, že dojde k rozsáhlé empirické rozdílnosti. Taková koncepce JÁ JSEM zahrnuje úplnou seberealizaci—obsahuje ty nekonečné galaxie osobností, které se o vlastní vůli staly účastníky samo-odhalení JÁ JSEM a které zůstanou věčně absolutními volnými částicemi celistvosti nekonečnosti, trvalými syny absolutního Otce.

9. EXISTENCIÁLNÍ NEKONEČNÉ SJEDNOCENÍ

V koncepci Trojice Trojic předpokládáme možné empirické sjednocení bezmezné reality a někdy teorizujeme o tom, že k tomu všemu může dojít v krajně vzdálené věčnosti. Ale, nicméně i v této epoše dochází k aktuálnímu a současnému sjednocení nekonečnosti, tak jako ve všech minulých a budoucích vesmírných epochách; takové sjednocení je existenciální v Rajské Trojici. Sjednocení nekonečnosti jako empirické reality je neuvěřitelně vzdálené, ale nepodmíněná jednotka nekonečnosti nyní vládne současnému okamžiku vesmírné existence a sjednocuje odlišnosti celé reality s existenciální velkolepostí, kterou je absolutno.

Když se koneční tvorové pokoušejí pochopit nekonečné sjednocení na úrovních konečnosti uzavřené věčnosti, čelí tváří v tvář limitovanému intelektu, vrozeného v jejich konečných existencích. Čas, prostor a zkušenost ohraničují schopnost tvora formovat představivost; a přesto bez času, mimo prostor a s výjimkou zkušenosti žádný tvor není schopen ani omezeného pochopení vesmírné reality. Bez vnímání času by si žádný evoluční tvor nemohl uvědomovat vztahy

the I AM, and which resulted in the appearance of the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable. From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiential as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

106:8.23 (1173.1) As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

106:9.1 (1173.2) In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is unthinkable remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute*.

106:9.2 (1173.3) When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without time sensitivity, no evolutionary creature could

posloupnosti. Bez vnímání prostoru by žádný tvor nemohl pochopit vztahy současnosti. Bez zkušenosti by žádný evoluční tvor nemohl dokonce existovat; pouze Sedm Absoluten Nekonečnosti skutečně přesahuje zkušenost a dokonce i ony mohou v určitých aspektech být empiričtí.

Čas, prostor a zkušenost jsou největšími pomocníky člověka pro pochopení relativní reality a současně jsou jeho největšími překážkami pro pochopení celé reality. Smrtelníci a mnoho dalších vesmírných tvorů pokládají za nutné uvažovat o potenciálech v tom smyslu, že se aktualizují v prostoru a uskutečňují v čase, ale celý tento proces je časoprostorovým jevem, ve skutečnosti neprobíhající v Ráji a věčnosti. Na absolutní úrovni neexistuje ani čas, ani prostor; všechn potenciál může být vnímán jako aktuální.

Koncepce sjednocení celé reality, buď v této současné, nebo jiné vesmírné epoše, má v podstatě dvojitý charakter: existenciální a empirický. Taková jednota je v procesu empirické realizace v Trojici Trojic, ale stupeň patrné aktualizace této trojdílné trojice je přímo úměrný úbytku omezení a nedokonalostí reality v kosmu. Ale úplná integrace reality je bezvýhradně a věčně a existenciálně přítomna v Rajské Trojici, ve které, v tento daný vesmírný moment, je nekonečná realita absolutně sjednocena.

Paradox, vytvořený empirickými a existenciálními hledisky, je nevyhnutelný a je částečně založen na skutečnosti, že Rajská Trojice a Trojice Trojic jsou každá ve věčném vztahu, který smrtelníci mohou pouze pochopit jako časoprostorovou relativitu. Lidská představa o postupné empirické aktualizaci Trojice Trojic, z pohledu času, musí být doplněna dodatečným předpokladem o tom, že ona už je faktickou podstatou z pohledu věčnosti. Ale jak tyto dva pohledy mohou být sladěny? Konečným smrtelníkům navrhuje přijmout pravdu o tom, že Rajská Trojice je existenciálním sjednocením nekonečnosti a že neschopnost rozpoznat aktuální přítomnost a završený projev empirické Trojice Trojic je částečně důsledkem opětovného překroucení, způsobeného následujícími faktory:

1. Limitovaným lidským pohledem, neschopností pochopit koncepci nepodmíněné věčnosti.

2. Nedokonalostí lidského statusu, nesmírnou vzdáleností od absolutní úrovně empirických podstat.

3. Skutečností, že lidstvo je určeno vyvinout se na základě zkušenosti a proto musí být neodmyslitelně a přirozeně závislé na zkušenosti.

possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

106:9.3 (1173.4) Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

106:9.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely unified.

106:9.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this is already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

106:9.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.

106:9.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

106:9.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the technique of experience and, therefore, must be

Pouze Absolutno může být jak existenciální, tak i empirické.

Vesmírný Otec v Rajské Trojici je JÁ JSEM Trojice Trojic a neschopnost poznat Otce jako nekonečnost je způsobena omezeními konečného bytí. Koncepce existenciálního, osamoceného, existujícího před Trojicí a nedosažitelného JÁ JSEM a postulát empirického, existujícího po Trojici Trojic a dosažitelného JÁ JSEM jsou jednou a tou stejnou hypotézou; v Nekonečném nenastala žádná aktuální změna; všechny zjevné rozvoje jsou důsledkem zvýšených schopností pro vnímání reality a porozumění kosmu.

V konečném součtu, JÁ JSEM musí existovat před vším existenciálním a po všem empirickém. Ačkoliv takové ideje nemohou objasnit paradoxy věčnosti a nekonečnosti v lidské mysli, alespoň by měly podnítit takové konečné intelektu k novým snahám pochopit tyto nikdy nekončící otázky, otázky, které vás budou fascinovat i potom na Salvingtonu a později jimi budete uchvázeni jako koneční a potom v průběhu vašich nekončících budoucích věčných cest v rozšiřujících se vesmírech.

Dříve či později si všechny vesmírné osobnosti začnou uvědomovat, že výsledným hledáním věčnosti je bezkonečné zkoumání nekonečnosti, nikdy nekončící cesta objevování, směřující do absolutnosti Prvotního Zdroje a Středu. Dříve či později si my všichni povšimneme, že celkový růst tvora je přímo úměrný ztotožňováním se s Otcem. Dospějeme k porozumění, že živá vůle Otce je věčnou propustkou k nekonečným možnostem samotné nekonečnosti. Smrtelníci si někdy uvědomí, že úspěch v hledání Nekonečného je přímo úměrný dosažení podoby Otce a že v této vesmírné epoše jsou reálnosti Otce odkryty ve vlastnostech božskosti. A tyto vlastnosti božskosti jsou získané vesmírnými tvory ze zkušenosti žít božsky a žít božsky znamená žít opravdově vůlí Boha.

Pro materiální, evoluční, konečné tvory život, založený na žití Otcovou vůlí, povede přímo k dosažení duchovního vrcholu v oblasti osobnosti a přivede takové tvory o jeden krok blíže k pochopení Otce-Nekonečného. Takový Otcův život je založen na pravdě, citlivosti ke kráse a je ovládnut dobrem. Taková, Boha znalá osoba je vnitřně osvícena úctou a zevně je oddána z celého srdce službě univerzálnímu bratrství všech osobností—službě a pomoci, které jsou naplněny soucitem a motivovány láskou a současně jsou tyto životní vlastnosti sjednoceny ve vyvíjející se osobnosti na neustále vzestupujících úrovních kosmické moudrosti, seberealizace, nalézání Boha a úctě k Bohu.

inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

106:9.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to finite limitations. The concept of the *existential*, solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

106:9.10 (1174.6) The I AM, in the final analysis, must exist *before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finaliters and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

106:9.11 (1174.7) Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

106:9.12 (1175.1) To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship and outwardly devoted to the wholehearted service of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

106:9.13 (1175.2)

[Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

106:9.13 (11/5.2) [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

Kapitola 107. Původ a podstata Ladičů Myšlení

⇨ 106

Kniha Urantia

108 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 107 PŮVOD A PODSTATA LADIČŮ MYŠLENÍ

Sekce

Úvod

1. Původ Ladičů Myšlení
2. Kategorizace Ladičů
3. Divinington—domov Ladičů
4. Podstata a přítomnost Ladičů
5. Intelligence Ladičů
6. Ladiči jako ryzí duchové
7. Ladiči a osobnost

PAPER 107 ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

Úvod

AČKOLIV Vesmírný Otec osobně pobývá v Ráji, v samém středu vesmírů, je také ve skutečnosti přítomen na světech prostoru v myslích svých nespočetných dětí času, protože v nich přebývá jako Tajemný Monitor. Věčný Otec je nekonečně daleko od svých planetárních smrtelných synů a současně je s nimi v nejtěsnějším spojení.

Ladiči jsou realitou lásky Otce, vtělení do duší lidí; jsou opravdovým, ve smrtelné mysli vězícím, slibem věčné cesty člověka; jsou podstatou lidské zdokonalené konečné osobnosti, kterou je ona schopna tušit v čase s mírou osvojování si božské metody žít vůlí Otce, krok za krokem, skrze stoupání z vesmíru na vesmír, až opravdu dosáhne božskou přítomnost svého Rájského Otce.

Bůh, tím, že povzbuzuje člověka být dokonalý tak, jak je dokonalý on, sestoupil k němu jako Ladič, aby se stal empirickým partnerem

INTRODUCTION

107:0.1 (1176.1) ALTHOUGH the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

107:0.2 (1176.2) The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he actually attains the divine presence of his Paradise Father.

107:0.3 (1176.3) God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner

člověka v dosažení takto stanoveného nebeského osudu. Ten fragment Boha, který pobývá v mysli člověka je absolutní a je nespornou zárukou toho, že člověk může nalézt Vesmírného Otce ve spojení s tímto božským Ladičem, který přišel od Boha, aby našel člověka a udělal ho synem ještě v životě v těle.

Každý smrtelník, který viděl Syna Tvořitele, viděl vesmírného Otce a ten, ve kterém přebývá božský Ladič, v tom přebývá Rajský Otec. Každý smrtelník, který vědomě či nevědomě následuje vedení svého vnitřního Ladiče, žije v souladu s vůlí Boha. Uvědomění si přítomnosti Ladiče je uvědoměním si přítomnosti Boha. Věčné splnutí Ladiče s evoluční duší člověka je faktická zkušenost věčného spojení s Bohem jako vesmírného partnera Božstva.

Je to právě Ladič, který vytváří v člověku tu neuhasitelnou touhu a nepřetržitou žádostivost být jako Bůh, dosáhnout Ráje, kde v reálné přítomnosti Božstva člověk může uctít nekonečný zdroj božského daru. Ladič je živou přítomností, která skutečně spojuje smrtelného syna s jeho Rajským Otcem a přibližuje ho blížeji a blížeji k Otcí. Ladič kompenzuje, vyrovnává nesmírné vesmírné napětí, které je vytvořeno vzdáleností, oddělující člověka od Boha a také stupněm jeho neúplnosti na rozdíl od univerzality věčného Otce.

Ladič je absolutní podstata nekonečné bytosti, která je ukryta v mysli konečného tvora, podstata, která, v závislosti na volbě takového smrtelníka, je schopna časem završit toto dočasné spojení Boha a člověka a opravdu vytvořit nový druh bytosti pro nekonečnou vesmírnou službu. Ladič je božská vesmírná realita, která konkretizuje pravdu o tom, že Bůh je Otcem člověka. Ladič je neselehávající kompas člověka, který trvale a neomylně ukazuje duši směr k Bohu.

Na evolučních světech tvorové s vlastní vůlí projdou třemi všeobecnými stádii rozvoje: od příchodu Ladiče k poměrně zralosti jeho chráněnce, na Urantii k tomu dochází přibližně ve dvaceti letech—Monitory jsou někdy nazývány Měníči Myšlení; do doby dosažení věku rozvážnosti, kolem čtyřiceti let—Tajemné Monitory jsou nazývány Ladiči Myšlení; od dosažení rozvážnosti do vysvobození z těla se o nich často hovoří jako o Kontrolorech Myšlení. Tato tři stádia nejsou nikterak spojena se třemi fázemi progresu Ladiče ve zdvojování mysli a evoluce duše.

in the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

107:0.4 (1176.4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:0.5 (1176.5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:0.6 (1176.6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

107:0.7 (1177.1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

1. PŮVOD LADIČŮ MYŠLENÍ

1. ORIGIN OF THOUGHT ADJUSTERS

Vzhledem k tomu, že Ladiči Myšlení jsou podstatou původního Božstva, nikdo si nemůže troufat hovořit autoritativně o jejich podstatě a původu; já mohu pouze předat tradice Salvingtonu a názory Uversy; já mohu pouze vysvětlit to, jak my pohlížíme na tyto Tajemné Monitory a jejich přidružené entity v celém velkém vesmíru.

I když jsou různé názory o způsobu poskytování Ladičů Myšlení, neexistují žádné takové rozdílnosti, týkající se jejich původu; my všichni souhlasíme, že pocházejí přímo od vesmírného Otce, Prvotního Zdroje a Středu. Nejsou to vytvořené bytosti; jsou to fragmentované entity, vytvářející faktickou přítomnost nekonečného Boha. Společně s velkým množstvím jejich neodhalených společníků Ladiči jsou čistou a nesmíšenou božskostí, bezvýhradnými a plnohodnotnými částicemi Božstva; jsou od Boha a pokud se jedná o náš úsudek, oni jsou Bůh.

Co se týče začátku těchto oddělených existencí od absolutnosti Prvotního Zdroje a Středu, my nevíme nic; ani neznáme jejich počet. Víme velmi málo o jejich existenci předtím, než se objeví na planetách času, aby se usídlili v lidských myslích, ale od tohoto okamžiku jsme více či méně obeznámeni s jejich kosmickým vývojem až do završení jejich trojných osudů: dosažení osobnosti splnutím s některým vzestupným smrtelníkem; dosažení osobnosti se souhlasem Vesmírného Otce; nebo uvolnění ze známých úkolů, vykonávaných Ladiči Myšlení.

Ačkoliv to nevíme, domníváme se, že počet Ladičů neustále narůstá s rozšiřováním vesmíru a s nárůstem kandidátů na splnutí s nimi. Ale je rovněž pravděpodobné, že se mýlíme v naší snaze přidělit ladičům číselnou veličinu; jak i sám Bůh, tyto fragmenty jeho nevysvětlitelné podstaty mohou být existenciálně nekonečného počtu.

Metoda vzniku Ladičů Myšlení je jednou z neodhalených funkcí Vesmírného Otce. Máme všechny důvody věřit, že žádný z dalších absolutních partnerů Prvotního Zdroje a Středu nemá nic společného s vytvářením fragmentů Otce. Ladiči jsou prostě a věčně božími dary; jsou od Boha, jsou z Boha a podobají se Bohu.

V jejich vztahu s tvory, se kterými splynou, projevují nebeskou lásku a duchovní péči, což je spolehlivým potvrzením prohlášení, že Bůh je duch. Ale ono je toho mnohem víc vedle této nadmyslové péče, co nebylo smrtelníkům Urantie nikdy odhaleno. My ani úplně nerozumíme, co vlastně ve skutečnosti přesně probíhá, když

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God*.

107:1.3 (1177.4) As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

107:1.4 (1177.5) Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

107:1.5 (1177.6) The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

107:1.6 (1177.7) In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really

Vesmírný Otec rozdává sám sebe, aby byl částí osobnosti tvora času. A také vzestupný vývoj Rajských konečných ještě neodhalil všechny možnosti, obsažené v tomto nebeském partnerství člověka a Boha. V konečném součtu, fragmenty Otce musí být darem Absolutního Boha těm tvůrcům, jejichž cesta zahrnuje možnost dosažení Boha jako absolutna.

Tak, jak Vesmírný Otec fragmentuje své před-osobní Božstvo, tak Nekonečný Duch individualizuje částice svého před-myšlenkového ducha, aby pobýval a spojil se s evolučními dušemi věčně žijících smrtelníků, náležících k typu pro splynutí s duchem. Ale podstata Věčného Syna není takto rozdělitelná; duch Prvorozeného Syna je buď rozptýlený, nebo individuálně osobní. Tvůrce, náležící k typu pro spojení se Synem, jsou sjednoceni individualizovaným poskytnutím ducha Synů Tvořitelů—dětí Věčného Syna.

transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the ascending progression of the Paradise finalizers as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

107:1.7 (1178.1) As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

2. KATEGORIZACE LADIČŮ

Ladiči se individualizují jako ryzé entity a všichni jsou předurčení stát se volnými, splynutými, nebo Osobními Monitory. Nám je známo, že existuje sedm kategorií Ladičů Myšlení, ačkoliv tomuto rozdělení úplně nerozumíme. Obvykle se o těchto rozdílných kategoriích zmiňuje následovně:

1. Nezkušení Ladiči, ti, kteří poprvé slouží na svých misích v myslích evolučních kandidátů na věčný život. Tajemné Monitory jsou ve své božské podstatě věčně jednotní. Jsou jednotní také v empirické podstatě když poprvé odcházejí z Diviningtonu; následné empirické odlišení je výsledkem reálné zkušenosti ve vesmírné službě.

2. Pokročilí Ladiči, ti, kteří odsloužili jedno či více období s tvorem vlastní vůle na světech, kde konečné splynutí nastává mezi identitou tvora a individualizovanou částí ducha Třetího Zdroje a Středu v jeho projevu v lokálním vesmíru.

3. Vrcholoví Ladiči, to jsou Monitory, které završily putování v čase na evolučních světech, ale jejich lidské partnery z nějakého důvodu odmítli věčný život a také ti, kteří byli následně přiděleni na další misi v jiných smrtelnících na jiných vyvíjejících se světech. Přestože vrcholový Ladič není o nic více božský než nezkušený Monitor, má více zkušeností a dokáže dělat věci v lidské mysli, které by méně zkušený Ladič nezvládl.

4. Zmizelí Ladiči. Tady nastává trhлина v našich snahách sledovat cesty rozvoje Tajemných

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

107:2.1 (1178.2) Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not altogether comprehend these divisions. We often refer to the different orders as follows:

107:2.2 (1178.3) 1. *Virgin Adjusters*, those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

107:2.3 (1178.4) 2. *Advanced Adjusters*, those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

107:2.4 (1178.5) 3. *Supreme Adjusters*, those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience, can do things in the human mind which a less experienced Adjuster could not do.

107:2.5 (1178.6) 4. *Vanished Adjusters*. Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the

Monitorů. Existuje čtvrté stádium služby, o kterém si nejsme jisti. Melchizedeks učí, že Ladiči čtvrtého stádia jsou na samostatných misích, cestujíc vesmírem vesmírů. Osamělí Poslové mají sklon věřit, že tito Ladiči jsou splnuti s Prvotním Zdrojem a Středem, využívajíc toto období pro osvěžující spojení se samotným Otcem. A je zcela pravděpodobné, že takový Ladič by mohl cestovat hlavním vesmírem a současně být zajedno s všudypřítomným Otcem.

5. Uvolnění Ladiči—Tajemné Monitory, které byly navždy uvolněny ze služby času pro smrtelníky vyvíjejících se sfér. Jakou funkci mohou vykonávat, my nevíme.

6. Spojení Ladiči—koneční—ti, kteří splynuli s vzestupnými tvory supervesmírů, věční partneři časových vzestupných bytostí Rajského Sboru Konečnosti. Ladiči Myšlení obvykle splynou se vzestupnými smrtelníky času a s takovými přeživšími smrtelníky se zaregistrují při příchodu do Ascendingtonu a při odchodu z něj; následují cestu vzestupných bytostí. Po splnutí s vzestupnou evoluční duší se ukazuje, že Ladič přechází z absolutní existenciální úrovně na konečnou empirickou úroveň funkčního spojení s vzestupnou osobností. Ačkoliv si ponechává úplný charakter existenciální božské podstaty, splnutí Ladič se stává nerozlučitelně spojen s vzestupnou cestou přeživšího smrtelníka.

7. Osobní Ladiči, ti, kteří sloužili s inkarnovanými Rajskými Syny, a také ti, kteří dosáhli mimořádných úspěchů během pobývání ve smrtelnících, ale jejichž schovanci odmítli věčný život. Máme důvody věřit, že taková Ladiči získají osobní status na doporučení Věčně Moudrých toho supervesmíru, ve kterém vykonávali svá poslání.

Existuje mnoho způsobu jak tyto tajemné fragmenty Boha mohou být kategorizovány: podle vesmírného poslání, na základě úspěšnosti pobytu v individuálním smrtelníkovi a také podle rasového původu smrtelného kandidáta na splnutí.

3. DIVININGTON—DOMOV LADIČŮ

Všechny vesmírné aktivity, související s vysláním, řízením, vedením a návratem Tajemných Monitorů ze služby ve všech sedmi supervesmírech jsou patrně soustředěny na nepřístupné sféře Divinington. Pokud je nám známo, nikdo, kromě Ladičů a jiných entit Otce, nebyl na této sféře. Zdá se pravděpodobné, že Divinington je domovem jak Ladičů, tak i četných

Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

107:2.6 (1178.7) 5. *Liberated Adjusters*, those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

107:2.8 (1179.2) 7. *Personalized Adjusters*, those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

107:2.9 (1179.3) There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

107:3.1 (1179.4) All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that numerous unrevealed prepersonal entities share

neodhalených před-osobních entit. My se domníváme, že tito druhové mohou být nějakým způsobem spojeni se současnou a budoucí službou Tajemných Monitorů. Ale nevíme to určitě.

Když se Ladiči Myšlení vrátí k Otci, jdou zpátky na sféru předpokládaného původu—Divinington; a pravděpodobně jako součást této zkušenosti je faktický kontakt s Rajskou osobností Otce, stejně jako s osobitým projevem božskosti Otce, o kterém se uvádí, že se nachází na této tajné sféře.

Ačkoliv my něco víme o všech sedmi tajných sférách Ráje, o Diviningtonu toho víme nejméně ze všech. Bytosti vysokých duchovních kategorií dostanou pouze tři božské příkazy a ty jsou:

1. Vždy projevovat náležitý respekt ke zkušenostem a schopnostem starších a nadřazených bytostí.

2. Vždy být taktní k nedostatkům a nezkoušenosti mladších a podřízených bytostí.

3. Nikdy se nepokoušet navštívit sféru Divinington.

Já jsem často uvažoval o tom, že pro mne by bylo zcela zbytečné navštívit Divinington; pravděpodobně bych nebyl schopen uvidět žádnou z místních bytostí, kromě Osobních Ladičů, které jsem viděl na jiných místech. Jsem si zcela jist, že na Diviningtonu není nic, co by pro mě mělo opravdovou hodnotu, nebo by bylo pro mě užitečné, nic podstatného pro můj růst a rozvoj. Jinak bych neměl zákaz tam přijít.

Vzhledem k tomu, že se můžeme dozvědět jen málo, nebo nic o podstatě a původu Ladičů z Diviningtonu, jsme nuceni shromažďovat informace z mnoha různých zdrojů a je nezbytné tyto nahromaděné údaje sestavit, sjednotit a sladit, aby takové poznatky mohly být informací.

Odvaha a moudrost Ladičů Myšlení nasvědčují tomu, že museli projít rozsáhlou a všestrannou přípravou. Protože nejsou osobnosti, taková příprava se musela odehrát ve vzdělávacích institutech Diviningtonu. Není pochyb o tom, že unikátní Osobní Ladiči tvoří personál přípravných škol Ladičů na Diviningtonu. A my s jistotou víme, že tento centrální a dozorový sbor je v současné době řízen Osobním Ladičem prvního Rajského Syna kategorie Michaela, dokončujícího své sedmidílné poskytnutí rasám a národům svého vesmíru.

Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of the Mystery Monitors. But we really do not know.

107:3.2 (1179.5) When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

107:3.3 (1179.6) Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

107:3.4 (1179.7) 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.

107:3.5 (1179.8) 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

107:3.6 (1179.9) 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

107:3.7 (1179.10) I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

107:3.8 (1180.1) Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

107:3.9 (1180.2) The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the personnel of the Adjuster training schools of Divinington. And we do know that this central and supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

My opravdu víme velmi málo o neosobních Ladičích; my jsme pouze ve spojení a ve styku s kategoriemi osobních Ladičů. Oni dostanou jméno na Diviningtonu a všude jsou známi podle svého jména a ne podle čísla. Osobní Ladiči trvale žijí na Diviningtonu; tato nepřístupná sféra je jejich domovem. Opouštějí toto obydlí pouze na žádost Vesmírného Otce. Jen několik se jich pohybuje v lokálních vesmírech, ale ve velkém počtu jsou přítomni ve středním vesmíru.

4. PODSTATA A PŘÍTOMNOST LADIČŮ

Říci, že Ladič Myšlení je božský, znamená pouze uznat podstatu jeho původu. Je vysoce pravděpodobné, že taková čistota božskosti obsahuje základ potenciálu všech vlastností Božstva, které mohou být pojaty takovým fragmentem absolutní podstaty univerzální přítomnosti věčného a nekonečného Rajského Otce.

Vlastní zdroj Ladičů musí být nekonečným a před splynutím s nesmrtelnou duší vyvíjejícího se smrtelníka realita Ladiče musí hraničit s absolutností. Ladiči nejsou absolutno v univerzálním smyslu, ve smyslu Božstva, ale je pravděpodobné, že jsou opravdovým absolutnem v rámci potenciálních možností své fragmentované podstaty. Ladiči jsou podmíněni ve smyslu univerzality, ale ne ve smyslu své podstaty; jsou omezení v extenzivnosti, ale v intenzivnosti významu, hodnoty a faktu jsou absolutními. Z tohoto důvodu my často nazýváme tyto božské dary podmíněnými absolutními fragmenty Otce.

Žádný Ladič nebyl nikdy neloajální Rajskému Otci; nižší řády osobních tvorů mohou někdy zápolit s neloajálními druhy, ale nikdy s Ladiči; oni jsou dokonalí a spolehliví ve své božské oblasti—službě tvorům a práci ve vesmíru.

Neosobní Ladiči jsou viditelní pouze Osobním Ladičům. Bytosti mého řádu, Osamělých Poslů, společně s Inspirovanými Duchy Trojice, mohou rozpoznat přítomnost Ladičů prostřednictvím duchovního reaktivního jevu a také serafové mohou někdy rozeznat duchovní zářivost pravděpodobného spojení s přítomností Monitorů v materiálních myslích lidí; ale žádný z nás není schopen fakticky a reálně vidět Ladiče, pokud se nestali osobními, třebaže jejich podstaty jsou vnímatelné ve spojení se splynutými osobnostmi vzestupných smrtelníků z evolučních světů. Univerzální neviditelnost Ladičů je silným svědectvím o jejich vysokém a výlučném božském původu a podstatě.

107:3.10 (1180.3) We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington; that sacred sphere is their home. They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

107:4.1 (1180.4) To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

107:4.2 (1180.5) The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute*. For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

107:4.3 (1180.6) No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

107:4.4 (1180.7) Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they have been personalized, albeit their natures are perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

Tuto božskou přítomnost doprovází charakteristické světlo, duchovní záření, které je všeobecně spojováno s Ladičem Myšlení. Ve vesmíru Nebadonu je toto Rajské záření obecně známo pod názvem „naváděcí světlo“; na Uverse je nazýváno „světlem života“. Na Urantii se na tento úkaz někdy poukazuje jako na „světlo pravdy, které osvětluje každého člověka, který přichází na svět“.

Pro všechny bytosti, které dosáhly Vesmírného Otce, Osobní Ladiči Myšlení jsou viditelní. Ladiči všech stádií, společně s ostatními bytostmi, entitami, duchy, osobnostmi a duchovními projevy jsou vždy viditelní Nejvyššími Tvořivými Osobnostmi, které mají svůj původ v Rajských Božstvech a které řídí hlavní vlády velkého vesmíru.

Dokážete si opravdu uvědomit skutečný význam ve vás pobývajícího Ladiče? Chápete opravdu co znamená to, že absolutní fragment absolutního a nekonečného Božstva, Vesmírného Otce, ve vás pobývá a splývá s vašimi konečnými smrtelnými podstatami? Když smrtelný člověk splyne s reálným fragmentem existenciální Příčiny celého kosmu, osud takového nevidaného a nepředstavitelného partnerství nemůže mít žádné hranice. Ve věčnosti bude člověk objevovat nejenom nekonečnost objektivního Božstva, ale také nikdy nekončící potenciálnost subjektivního fragmentu toho samého Boha. Ladič bude vždy odkrývat smrtelné osobnosti zázraky Boha a toto nebeské odhalování nebude mít nikdy konce, protože Ladič je od Boha a pro smrtelného člověka je jak Bůh.

5. INTELLIGENCE LADIČŮ

Evoluční smrtelníci mají sklon dívat se na mysl jako na kosmického prostředníka mezi duchem a hmotou, protože ve vašem vnímání myslí je to opravdu její základní funkce. Proto je pro lidi značně obtížné pochopit, že Ladiči Myšlení mají mysl, protože Ladiči jsou částicemi Boha na absolutní úrovni reality, která není pouze před-osobní, ale také předchází veškerému rozdělení energie a ducha. Na monistické úrovni, předcházející diferenciaci energie a ducha, nemůže být žádná zprostředkující funkce myslí, protože tam nejsou žádné rozdílnosti, které by vyžadovaly zprostředkování.

Vzhledem k tomu, že Ladiči jsou schopni plánovat, pracovat a milovat, musí mít vlastnosti individuálnosti, které jsou úměrné myslí. Mají neomezenou schopnost komunikovat jeden s druhým, přesněji řečeno, se všemi druhy Monitorů, kromě první, čili nezkušené skupiny.

107:4.5 (1181.1) There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widespreadly known as the "pilot light"; on Uversa it is called the "light of life." On Urantia this phenomenon has sometimes been referred to as that "true light which lights every man who comes into the world."

107:4.6 (1181.2) To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

107:4.7 (1181.3) Can you really realize the true significance of the Adjuster's indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

5. ADJUSTER MINDEDNESS

107:5.1 (1181.4) Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for there are no divergencies to be mediated.

107:5.2 (1181.5) Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their

Pokud jde o povahu a obsah jejich vzájemné komunikace, může odhalit jen velmi málo, protože my sami to nevíme. Ale ještě víme, že Ladiči musí být nějakým způsobem obdařeni rozumem, protože by se jinak nemohli nikdy stát osobními.

Rozumovost Ladičů Myšlení se podobá rozumovosti Vesmírného Otce a Věčného Syna—což je rozumovost, která předchází myslím Společného Činitele.

Typ myslí, stanovený v Ladiči, musí být podobný myslí četných jiných řádů před-osobních entit, které podle všeho mají také svůj původ v Prvotním Zdroji a Středu. Ačkoliv mnoho těchto řádů nebylo na Urantii odhaleno, všechny projevují rozumové vlastnosti. Je také možné, že tyto individualizace původního Božstva se sjednotí s početnými evolučními typy nesmrtelných bytostí a dokonce s limitovaným počtem neevolučních bytostí, u kterých se vyvinula schopnost pro splnutí s takovými fragmenty Božstva.

Když Ladič Myšlení splyne s vyvíjející se nesmrtelnou morontální duší přeživší lidské bytosti, jeho mysl se považuje za oddělenou část myslí tvora pouze do doby, kdy vzestupný smrtelník dosáhne duchovních úrovní vesmírného rozvoje.

Po dosažení úrovně konečných ve vzestupné zkušenosti se zdá, že tyto duchové šestého stupně přeměňují některý faktor myslí, představující sjednocení určitých aspektů smrtelných myslí a myslí Ladičů, které dříve působily jako spojení mezi božskými a lidskými aspekty takových vzestupujících osobností. Tato empirická vlastnost myslí pravděpodobně „povyšuje“ a následně rozšiřuje empirickou schopnost evolučního Božstva—Nejvyšší Bytosti.

6. LADIČI JAKO RYZÍ DUCHOVÉ

Když se tvorové ve své zkušenosti setkají s Ladiči Myšlení, ti jim odhalují přítomnost a vedoucí úlohu ducha. Ladič je opravdu duch, ryzí duch, ale mnohem víc než duch. Nám se nikdy nepodařilo uspokojivě klasifikovat Tajemné Monitory; všechno, co se o nich může s určitostí říci, je to, že se skutečně podobají Otcí.

Ladič je věčná možnost člověka; člověk je osobnostní možnost Ladiče. Vaši individuální Ladiči usilují o vaše oduševnění v naději zvěčnit vaši dočasnou identitu. Ladiči jsou nasyceni nádhernou a sebe-poskytující láskou Otce duchů. Oni vás upřímně a božsky milují; oni jsou vězni duchovní naděje, uvězněné v myslích lidí. Oni touží po tom, aby vaše smrtelná mysl dosáhla božskosti, čímž by potom mohla skončit jejich

intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

107:5.3 (1181.6) The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

107:5.4 (1181.7) The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to become unified with numerous evolving types of nonmortal beings and even with a limited number of nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

107:5.5 (1182.1) When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

107:5.6 (1182.2) Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably “supremacizes” and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

107:6.1 (1182.3) As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

107:6.2 (1182.4) The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment

samota a mohli by být s vámi vysvobozeni z omezeních materiálních vlivů a působení času.

Vaše cesta do Ráje je cesta duchovního dosažení a podstata Ladiče vám bude svědomitě odkrývat duchovní podstatu Vesmírného Otce. Po završení vzestupu k Ráji a na post-konečných stádiích věčné cesty Ladiči mohou eventuálně navázat kontakt se svým partnerem, kdysi bývalým člověkem, v jiné než duchovní činnosti; ale vzestup k Ráji a služba konečného jsou partnerstvím mezi Boha znalým, duchovně rostoucím smrtelníkem a duchovní péčí Boha odhalujícího Ladiče.

My víme, že Ladiči Myšlení jsou duchové, ryzí duchové, pravděpodobně absolutní duchové. Ale Ladič musí být také něco víc, než výhradně duchovní realitou. Kromě předpokládané rozumovosti jsou v něm přítomny faktory čisté energie. Když si budete pamatovat to, že Bůh je zdrojem čisté energie a čistého ducha, nebude obtížné pochopit, že jeho fragmenty jsou obojím. Je skutečností, že Ladiči cestují prostorem po mžikovcích a univerzálních gravitačních okruzích Ostrova Ráje.

To, že Tajemné Monitory jsou takto spojeny s materiálními okruhy vesmíru vesmírů je vskutku záhadné. Ale faktem zůstává, že se mihají po celém velkém vesmíru mimo vesmírných okruhů materiální gravitace. Je zcela možné, že mohou dokonce proniknout úrovněmi vnějšího prostoru; je jisté, že by mohly proniknout do těchto oblastí společně s gravitační přítomností Ráje a přestože osobnosti mého řádu se mohou pohybovat po okruzích myslí Společného Činitele také za hranicemi velkého vesmíru, nikdy jsme si nebyli jisti v tom, že jsme zjistili přítomnost Ladičů v neprobádaných oblastech vnějšího prostoru.

A dále, ačkoliv Ladiči využívají okruhy materiální gravitace, oni jí nepodléhají tak, jako materiální tvoření. Ladiči jsou fragmenty předchůdce gravitace, nejsou důsledkem gravitace; byli rozčleněni na vesmírné úrovně existence, která hypoteticky předchází objevení se gravitace.

Ladiči Myšlení neznačí odpočinek od chvíle jejich poskytnutí až do dne jejich uvolnění pro cestu na Divinington po přirozené smrti jejich smrtelných schovanců. A ti, jejichž schovanci neprojdou portály přirozené smrti, nepoznají ani tento krátkodobý oddech. Ladiči Myšlení nepotřebují přijímat energii; oni jsou energie, energie nejvyššího a nejbožstějšího druhu.

of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

107:6.3 (1182.5) Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the finaliter career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

107:6.4 (1182.6) We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

107:6.5 (1182.7) That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

107:6.6 (1183.1) And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmented on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

107:6.7 (1183.2) Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and most divine order.

7. LADIČI A OSOBNOST

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

Ladiči Myšlení nejsou osobnosti, ale jsou reálnými entitami; jsou přesně a dokonale individualizovaní, ačkoliv se nikdy nestanou opravdově osobitými během svého pobývání ve smrtelnících. Ladiči Myšlení nejsou skutečnými osobnostmi; jsou skutečnými realitami, realitami nejčistšího typu známého ve vesmíru vesmírů—oni jsou božská přítomnost. Přestože nejsou osobní, tyto úžasné fragmenty Otce jsou běžně nazývány bytostmi a někdy, podle duchovních aspektů jejich současné služby smrtelníkům, duchovními entitami.

Jestliže Ladiči Myšlení nejsou osobnostmi, mající výsadu vlastní vůle a právo volby, jak si potom mohou vybrat smrtelné schovance a dobrovolně se nabídnout pobývat v těchto tvorech evolučních světů? Tato otázka se snadno položí, ale pravděpodobně žádná bytost ve vesmíru vesmírů nikdy nenašla přesnou odpověď. Také osobnosti mého řádu, Osamělých Poslů, ne zcela úplně rozumějí udělování vůle, volby a lásky entitám, které nejsou osobní.

Často uvažujeme o tom, že Ladiči Myšlení musí mít vůli na všech před-osobních úrovních volby. Oni dobrovolně pobývají v lidských bytostech, odkrývají plány pro věčnou cestu člověka, přizpůsobují je, upravují a nahrazují podle daných okolností a tyto činnosti znamenají opravdový projev vůle. Mají citový vztah ke smrtelníkům, působí při vesmírných krizích, vždy vyčkávají, aby jednali rozhodně v souladu s lidskou volbou a to všechno jsou vysoce úmyslné reakce. Ve všech situacích, netýkajících se oblasti lidské vůle, nesporně projevují postoj, který svědčí o výkonu pravomocí v každém ohledu rovnocenných vůli, nejvyššímu možnému rozhodnutí.

Tak proč, když Ladiči Myšlení mají vlastní vůli, podléhají vůli smrtelníků? My věříme, že je to kvůli tomu, že přestože vůle Ladiče je absolutní ve své podstatě, je před-osobní ve svém projevu. Lidská vůle působí na osobní úrovni vesmírné reality a v celém kosmu bezosobní—neosobní, sub-osobní a před-osobní—nepřetržitě reaguje na vůli a jednání existující osobnosti.

V celém vesmíru stvořených bytostí a neosobních energií my vidíme, že vůle, volba, výběr a láska neexistují mimo osobnost. S výjimkou Ladičů a jiných podobných entit neznáme případy, kdy tyto vlastnosti osobnosti by působily ve spojení s bezosobními realitami. Nebylo by přesné označovat Ladiče sub-osobními a ani by nebylo správné zmiňovat se o takové entitě jako o nadosobní, ale je naprosto přípustné nazývat takovou bytost před-osobní.

107:7.1 (1183.3) Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities*, realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

107:7.2 (1183.4) If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

107:7.3 (1183.5) We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every sense the equivalent of will, maximated decision.

107:7.4 (1183.6) Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is prepersonal in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the prepersonal — is ever responsive to the will and acts of existent personality.

107:7.5 (1183.7) Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being prepersonal.

Našemu řádu bytostí jsou tyto fragmenty Božstva známy jako božské dary. My víme, že Ladiči jsou ve svém původu božští a že jsou pravděpodobným důkazem a projevem té skutečnosti, že Vesmírný Otec si ponechává možnost přímé a neomezené komunikace se všemi materiálními tvory, společně a s každým jednotlivě, ve všech jeho prakticky nekonečných oblastech a to všechno naprosto nezávisle od jeho přítomnosti v osobnostech svých Rajských Synů, nebo nepřímé pomoci prostřednictvím osobností Nekonečného Ducha.

Neexistuje žádná stvořená bytost, která by neměla radost být hostitelem Tajemných Monitorů, ale žádný řád bytostí takovou schopnost nemá, kromě evolučních tvorů vlastní vůle—budoucí koneční.

[Představeno   Osamělým   Poslem
Orvontonu.]

107:7.6 (1184.1) To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

107:7.7 (1184.2) There are no created beings that would not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but no orders of beings are thus indwelt excepting evolutionary will creatures of finaliter destiny.

107:7.8 (1184.3) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitola 108. Poslání a působení Ladičů Myšlení

⇨ 107

Kniha Urantia

109 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 108 POSLÁNÍ A PŮSOBNÍ LADIČŮ MYŠLENÍ

Sekce

Úvod

1. Výběr a pověření
2. Předpoklady pro pobývání Ladiče
3. Organizace a řízení
4. Vztah k jiným duchovním vlivům
5. Poslání Ladičů
6. Bůh v člověku

PAPER 108 MISSION AND MINISTRY OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Selection and Assignment
2. Prerequisites of Adjuster Indwelling
3. Organization and Administration
4. Relation to Other Spiritual Influences
5. The Adjuster's Mission
6. God in Man

Úvod

POSLÁNÍ Ladičů Myšlení ve vztahu k lidským rasám spočívá v tom, že představují, zastupují Vesmírného Otce smrtelným tvorům času a prostoru; to je základní práce božských darů. Jejich posláním je také povznášení smrtelných myslí a posouvání nesmrtelných duší lidí do božských výšin a duchovních úrovní Rájské dokonalosti. A v této zkušenosti přetváření lidské podstaty přechodného tvora do božské podstaty věčného konečného Ladiči dávají vzniknout unikátnímu typu bytosti—bytosti, vytvořené věčným spojením Ladiče a zdokonaleného tvora, což by nebylo možné nahradit žádnou jinou vesmírnou metodou.

Nic v celém vesmíru nemůže zastoupit fakt zkušenosti na neexistenciálních úrovních. Jako vždy, nekonečný Bůh je naplněný a dokonalý, nekonečně obsahující všechny věci, kromě zla a zkušenosti tvora. Bůh nemůže pochybit; je neomylný. Bůh nemůže empiricky vědět to, co nikdy osobně neprožil; před-poznání Boha je existenciální. Proto duch Otce sestupuje z Ráje,

INTRODUCTION

108:0.1 (1185.1) THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal finaliter, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

108:0.2 (1185.2) Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God cannot do wrong; he is infallible. God cannot experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend

aby se s konečnými smrtelníky rozdělil o každou prospěšnou zkušenost na vzestupující cestě; pouze takovou metodou se existenciální Bůh může stát opravdově a fakticky empirickým Otcem člověka. Nekonečnost věčného Boha obsahuje potenciál pro konečnou zkušenost, který se stává opravdu aktuálním ve službě fragmentů-Ladičů, skutečně sdílejících proměny životních zkušeností lidských bytostí.

1. VÝBĚR A POVĚŘENÍ

Když jsou Ladiči vysláni z Diviningtonu sloužit smrtelníkům jsou identičtí pokud se jedná o existenciální božskost, ale odlišují se jeden od druhého v empirických schopnostech, které jsou přímo úměrné jejich předchozímu spojení s evolučními tvory. My nedokážeme vysvětlit principy pověření Ladičů, ale domníváme se, že tyto božské dary jsou poskytnuty v souladu s nějakou moudrou a účelnou zásadou věčné způsobilosti pro přizpůsobení se k pobytu v osobnostech. Pozorujeme, že zkušenější Ladiči často pobývají ve vyšším typu lidské mysli; proto dědičnost člověka musí být významným faktorem při výběru a pověření Ladičů.

Přestože to nevíme určitě, pevně věříme, že všichni Ladiči Myšlení jsou dobrovolníci. Ale předtím, než se dobrovolně nabídnou do služby, dostanou všechny informace o kandidátovi svého pobytu. Serafská schémata předků a prognózy modelů životního jednání jsou zaslány přes Ráj záložnímu sboru Ladičů na Diviningtonu prostřednictvím reflektivní metody, prostírajíc se z hlavních center lokálních vesmírů dovnitř k hlavním řídicím centrům supervesmírů. Tato prognóza obsahuje nejenom odvěké předky smrtelných kandidátů, ale také pravděpodobné intelektuální vlohy a duševní schopnosti. Ladiči se tedy dobrovolně nabídnou pobývat v myslích, s jejichž podstatami se dokonale obeznámili.

Dobrovolný Ladič se především zajímá o tři schopnosti lidského kandidáta:

1. Intelektuální schopnost. Je mysl normální? Jaký je její intelektuální potenciál, rozumová schopnost? Může se jedinec vyvinout do dobrého tvora vlastní vůle? Bude mít moudrost příležitost působit?

2. Duchovní vnímání. Perspektivy duchovního rozvoje, zrození a růst nábožného charakteru. Jaký je potenciál duše, pravděpodobná schopnost duchovní vnímání?

3. Sloučené intelektuální a duchovní schopnosti. Stupeň možného sloučení, možnost

from Paradise to participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185.3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185.4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully apprised.

108:1.3 (1186.1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186.3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

108:1.6 (1186.4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two

sjednání těchto dvou schopností pro vytvoření silného lidského charakteru a přispívat k zaručené evoluci nesmrtelné duše věčné hodnoty.

Věříme, že s těmito fakty před sebou se Monitory snadno dobrovolně rozhodnou pro svůj úkol. Pravděpodobně se hlásí více dobrovolných Ladičů. Je možné, že dohlížející osobní řády vybírají z této skupiny dobrovolných Ladičů jednoho, který je nejvhodnější pro úkol oduševňování a zvěčňování osobnosti smrtelného kandidáta. (Pro úkol a službu Ladičů se pohlaví tvora nebere v úvahu.)

Krátký čas mezi dobrovolným rozhodnutím a skutečným vysláním stráví Ladič patrně ve školách Osobních Monitorů na Diviningtonu, kde se používá pracovní model čekající smrtelné mysli pro instruktáž pověřeného Ladiče, aby co nejefektivněji naplánoval působení na osobnost a oduševnění mysli. Tento model mysli je zformulován s pomocí kombinovaných údajů, dodaných prostřednictvím služby reflexe vesmíru. V každém případě, toto je naše vnímání, víra, kterou máme v důsledku shromážděných informací, získaných ze spojení s mnoha Osobními Ladiči v průběhu dlouhé vesmírné služby Osamělých Poslů.

Jakmile jsou Ladiči Myšlení odbaveni z Diviningtonu prakticky okamžitě se objeví v myslích svých vybraných chráněnců. Průměrná doba přechodu Ladiče z Diviningtonu na Urantii je 117 hodin, 42 minut a 7 vteřin. Ve skutečnosti je všechen tento čas stráven registrací na Uverse.

2. PŘEDPOKLADY PRO POBÝVÁNÍ LADIČE

Přestože dobrovolní Ladiči jsou připraveni sloužit ihned po předání osobních prognóz na Diviningtonu, musí počkat až smrtelní chráněnci udělají své první osobní morální rozhodnutí. První morální volba lidského dítěte je automaticky signalizována sedmým pomocníkem mysli a je okamžitě, přes Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, zaregistrována v univerzálním gravitačním okruhu mysli Společného Činitele v přítomnosti pravomocného Hlavního Ducha supervesmíru, který neprodleně odešle tuto zprávu na Divinington. V průměru, Ladiči dosahují svých lidských chráněnců těsně před šestými narozeninami. V současné generaci to trvá pět let, deset měsíců a čtyři dny, což je na 2 134-tý den pozemského života.

endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186.5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186.6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is presumably spent in the Divinington schools of the Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186.7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER INDWELLING

108:2.1 (1186.8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia, on the average, just prior to the sixth birthday. In the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

Ladiči nemohou vniknout do smrtelné mysli, dokud ta nebyla náležitě připravena péčí pomocných duchů mysli, spojených ve Svatém Duchu. A je zapotřebí koordinovaného působení všech sedmi pomocných duchů, aby lidská mysl byla způsobilá pro přijetí Ladiče. Mysl tvora musí projevovat úctu a naznačovat funkci moudrosti tím, že je schopna volit mezi objevujícími se hodnotami dobra a zla—morální volba.

Tímto je lidská mysl připravena pro přijetí Ladičů, ale jako všeobecné pravidlo platí, že se v takových myslích neobjeví okamžitě, kromě na těch světech, kde Duch Pravdy působí jako duchovní koordinátor těchto rozdílných duchovních služeb. Když je tento duch poskytnutých Synů přítomen, Ladiči se spolehlivě objeví v okamžiku, kdy začíná působit sedmý pomocník mysli a signalizuje Vesmírnému Mateřskému Duchu, že bylo dosaženo potenciálu pro sladění předchozích pomocí přidružených šesti duchovních pomocníků v daném smrtelném intelektu. Proto se na Uranii božští Ladiči univerzálně poskytují všem normálním myslím smrtelného statusu ode dne příchodu Ducha Pravdy.

Ani když je mysl obdarovaná Duchem Pravdy nemohou Ladiči svévolně vniknout do smrtelného intelektu před objevením se morální volby. Ale když se takové morální rozhodnutí udělá, tento duchovní pomocník obdrží pravomoc přímo z Diviningtonu. Mezi božskými Ladiči a jejich lidskými chráněnci nepůsobí žádní prostředníci, nebo jiné zasahující instance či síly; Bůh a člověk jsou spojeni přímo.

Předtím, než je na obyvatele evolučního světa rozlité Duchem Pravdy, poskytnutí Ladiče se zdá být určeno mnoha duchovními vlivy a postoji osobnosti. My plně nerozumíme zákonům, regulujícím taková poskytnutí; my nerozumíme přesně co stanovuje vyslání Ladičů, kteří dobrovolně souhlasili pobývat v takových vyvíjejících se myslích. Ale pozorujeme četné vlivy a podmínky, které se zdají být spojeny s příchodem Ladičů do takových myslí před poskytnutím Ducha Pravdy a ty jsou:

1. Přidělení osobních serafských ochránců. Jestliže smrtelník nebyl předtím obydlen Ladičem, přidělení osobního strážce znamená okamžité poslání Ladiče. Existuje určitý, velmi závazný, ale neznámý, vztah mezi péčí Ladiče a péčí osobních serafských ochránců.

2. Docílení třetího okruhu intelektuálního a duchovního dosažení. Viděl jsem Ladiče přijít do smrtelných myslí po dobytí třetího okruhu ještě

108:2.2 (1187.1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircuited in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

108:2.3 (1187.2) Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the day of Pentecost.

108:2.4 (1187.3) Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

108:2.5 (1187.4) Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

108:2.6 (1187.5) 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters and the ministry of personal seraphic guardians.

108:2.7 (1187.6) 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds

předtím, než takový úspěch mohl být signalizován osobnostem lokálního vesmíru, starající se o takové záležitosti.

3. Po přijetí nejvyššího rozhodnutí neobyčejné duchovní důležitosti. Takové lidské chování při osobní planetární krizi je obvykle doprovázeno okamžitým příchodem čekajícího Ladiče.

4. Duch bratrství. Bez ohledu na dosažení psychických okruhů a přidělení osobních strážců —za nepřítomnosti něčeho, připomínajícího krizové rozhodnutí—když vyvíjející se smrtelník začíná být ovládaný láskou ke svému druhému a oddaný nesobecké péči pro své bratry v těle, čekající Ladič neodvratně sestoupí dolů, aby pobýval v mysli takového smrtelného služebníka.

5. Prohlášením úmyslu vykonat vůli Boha. Pozorujeme, že mnoho smrtelníků na světech prostoru jsou očividně připraveni přijmout Ladiče a přesto se Monitory neobjeví. My takové tvory sledujeme v jejich každodenním životě a vidíme, že brzy, v tichosti, téměř nevědomě, dospějí k rozhodnutí vykonávat vůli nebeského Otce. A potom zaznamenáme okamžité vyslání Ladičů Myšlení.

6. Vliv Nejvyšší Bytosti. My pozorujeme, že na světech, kde Ladiči nespływají s vyvíjejícími se dušemi smrtelných obyvatel, jsou někdy poskytnuti v důsledku vlivů, které jsou zcela mimo naše chápání. Domníváme se, že taková poskytnutí jsou stanovena nějakým kosmickým reflexivním jevem, vznikajícím v Nejvyšší Bytosti. Proč tito Ladiči nemohou splynout, nebo nespływají s těmito určitými typy evolučních smrtelných myslí, my nevíme. Takové procesy nám nebyly nikdy odhaleny.

upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signaled to the local universe personalities concerned with such matters.

^{108:2.8 (1187.7)} 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

^{108:2.9 (1187.8)} 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal minister.

^{108:2.10 (1188.1)} 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

^{108:2.11 (1188.2)} 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic reflex action originating in the Supreme Being. As to why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ORGANIZACE A ŘÍZENÍ

Pokud my víme, Ladiči jsou organizováni jako nezávislý pracovní útvar ve vesmíru vesmírů a jsou zjevně řízeni přímo z Diviningtonu. Ladiči jsou jednotní ve všech sedmi supervesmírech a ve všech lokálních vesmírech slouží stejné Tajemné Monitory. Z pozorování víme, že existují početné skupiny Ladičů, mající sériový systém, který obsahuje celé rasy, soudná období, světy, soustavy a vesmíry. Nicméně je nadmíru obtížné sledovat činnost těchto božských darů, protože se vzájemně vyměňují po celém velkém vesmíru.

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

^{108:3.1 (1188.3)} As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

Přesná a úplná evidence Ladičů (mimo Divinington) se nachází pouze v hlavních řídicích centrech sedmi supervesmírů. Číslo a kategorie každého Ladiče, pobývajících v každém vzestupném tvorovi, je nahlášeno Rajskými orgány hlavnímu řídicímu centru supervesmíru a odtud jsou sděleny do hlavního centra daného lokálního vesmíru a pak na konkrétní planetu. Ale záznamy lokálních vesmírů neprozrazují celé číslo Ladičů Myšlení; záznamy v Nebadonu obsahují pouze přidělovací číslo v lokálním vesmíru, které bylo určeno zástupci Věčně Moudrých. Skutečný význam úplného čísla Ladiče je znám jenom na Diviningtonu.

Lidští chráněnci jsou často známi podle čísel svých Ladičů; smrtelníci dostanou opravdová vesmírná čísla až po splynutí s Ladičem a toto spojení je signalizováno poskytnutím nového jména nového tvora strážcem osudu.

Ačkoliv máme evidenci Ladičů Myšlení v Orvontonu a ačkoliv nemáme absolutně žádnou moc nad nimi, nebo administrativní spojení s nimi, pevně věříme, že existuje velmi těsné administrativní spojení mezi jednotlivými světy lokálních vesmírů a centrálním sídlem těchto božských darů na Diviningtonu. My s jistotou víme, že po objevení se Rajského poskytnutého Syna má evoluční svět Osobního Ladiče, který mu byl přidělen jako planetární dohlázeč Ladičů Myšlení.

Stojí za pozornost, že inspektoři lokálního vesmíru se při vykonávání planetární prohlídky vždy obracejí na planetárního vedoucího Ladičů Myšlení, stejně jako když dávají pokyny představitelům serafů a vůdcům ostatních řádů, přidělených k řídicí správě evolučního světa. Není to dlouho, kdy takovou pravidelnou inspekci vykonával na Urantii Tabamantia, hlavní správce všech planet experimentálního života ve vesmíru Nebadon. A záznamy odhalují, že kromě napomenutí a obvinění, které sdělil různým představitelům nadlidských osobností, také vyslovil následující ocenění vedoucímu Ladičů, ať již se nachází na planetě, v Salvingtonu, Uverse, nebo Diviningtonu, což my s určitostí nevíme, ale on řekl:

„A nyní se obracím k vám, postavených vysoce nade mnou; byl jsem pověřen dočasným dohledem nad experimentální planetární sérií; a vyjadřuji obdiv a hluboký respekt k této pozoruhodné skupině nebeských pečovatců, Tajemných Monitorů, které se dobrovolně nabídly sloužit na této neuspořádané sféře. Bez ohledu na to, jak těžké jsou krizové situace, vy nikdy

108:3.2 (1188.4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated to the headquarters of the local universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster's complete number is known only on Divinington.

108:3.3 (1188.5) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:3.4 (1188.6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:3.5 (1189.1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters, whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or Divinington, we do not definitely know, but he said:

108:3.6 (1189.2) “Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the crises, you never falter. Not on the records of

nezakolísáte. Jak v záznamech Nebadononu, tak i před komisemi Orvontonu se nikdy neobjevilo obvinění božského Ladiče. Vždy zůstáváte věrní svým povinnostem; jste stále božsky spolehliví. Pomáháte napravovat chyby a nahrazovat nedostatky všech, kteří pracují na této planetě. Jste úžasné bytosti, strážci dobra v duších tohoto zaostalého světa. Skládám vám poklonu, ačkoliv jste mně formálně podřízeni jako dobrovolní pečovatelé. Klaním se před vámi v pokorném uznání vaší výjimečné nesobeckosti, vaší soucitné péče a vaší nestranné oddanosti. Vy si zasluhujete jmenovat se bohu-podobní služebníci smrtelných obyvatel tohoto vnitřními rozpory zmítaného, žalostného a nemocemi postiženého světa. Vzdávám vám čest! Moje úcta k vám hraničí se zbožňováním!"

V důsledku mnoha obsažných evidencí my věříme, že Ladiči jsou dokonale organizovaní, že existuje velmi inteligentní a účinné direktivní řízení těchto božských darů, vycházející z nějakého velmi vzdáleného a centrálního zdroje, pravděpodobně z Diviningtonu. Víme, že přicházejí na světy z Diviningtonu a nepochybně se tam vracejí po smrti svých chráněnců.

U vyšších duchovních řádů je neobyčejně obtížné zjistit mechanismus řízení. Když můj řád osobností vykonává naše specifické povinnosti, bezpochyby nám bez našeho vědomí pomáhají četné jiné osobní a neosobní sub-božské skupiny a společně působíme v rozsáhlém vesmíru ve vzájemné závislosti. Cítíme, že takto sloužíme, protože my jsme jedinou skupinou osobních tvorů (mimo Osobní Ladiče), kteří jsou si jednotně vědomi přítomnosti početných řádů před-osobních entit.

Uvědomujeme si přítomnost Ladičů, kteří jsou fragmenty před-osobního Božstva Prvotního Zdroje a Středu. Tušíme přítomnost Inspirovaných Duchů Trojice, kteří jsou nadosobním vyjádřením Rájské Trojice. Podobně spolehlivě zjišťujeme duchovní přítomnost některých neodhalených řádů, pocházejících z Věčného Syna a Nekonečného Ducha. A my částečně vnímáme ještě jiné entity, vám neodkryté.

Melkisedekové Nebadonu učí, že Osamělí Poslové jsou osobními koordinátory těchto různých faktorů, obsažených v rozšiřujícím se Božstvu evoluční Nejvyšší Bytosti. Je velmi pravděpodobné, že můžeme být účastníky empirického sjednocení mnoha nevysvětlitelných jevů času, ale nejsme si vědomě jisti, že to takhle funguje.

Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction as volunteer ministers. I bow before you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!"

108:3.7 (1189.3) As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

108:3.8 (1189.4) Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

108:3.9 (1189.5) We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

108:3.10 (1190.1) The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality co-ordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. VZTAH K JINÝM DUCHOVNÍM VLIVŮM

S výjimkou možné koordinace s jinými fragmenty Božstva jsou Ladiči zcela osamoceni ve své sféře činnosti ve smrtelné mysli. Tajemné Monitory jsou výmluvným důkazem faktu, že přestože se Otec mohl očividně vzdát vykonávání veškeré přímé osobní moci a autority v celém velkém vesmíru, nehledě na tento akt zřeknutí se moci v zájmu dětí Nejvyššího Tvořitele Rajských Božstev, Otec si určitě ponechal pro sebe neměnné právo být přítomen v myslích a duších svých vyvíjejících se tvorů za tím účelem, aby takto mohl k sobě připoutat všechny tvory tvoření v součinnosti s duchovní gravitací Rajských Synů. Když byl ještě na Urantii, váš poskytnutý Rajský Syn řekl: „Já, jestli budu pozvednut, pozvednu všechny lidi“. Tuto duchovní přitažlivou sílu Rajských Synů a jejich tvořivých společníků rozpoznáme a rozumíme jí, ale ne zcela chápeme metody všemoudrého Otcova působení skrze Tajemné Monitory, které žijí a pracují tak statečně v lidské mysli.

Ačkoliv tyto tajemné monitory se nepodřizují fungování vesmíru vesmírů, ani s ním nejsou koordinovány, nebo zjevně spojeny, přestože působí samostatně v myslích lidských dětí, bez ustání pobízejí tvory, které obývají, směrem k božským ideálům, stále je lákají směrem nahoru ke smyslům a účelům budoucího a lepšího života. Tyto Tajemné Monitory nepřetržitě pomáhají při utváření duchovní nadvlády Michaela v celém vesmíru Nebadonu a současně záhadným způsobem přispívají ke stabilizaci svrchovanosti Věčně Moudrých v Orvontonu. Ladiči jsou vůlí Boha a protože Nejvyšší Tvořitelé—dětí Boha—také osobně ztělesňují tu stejnou vůli, je nevyhnutelné, aby činnost Ladičů a svrchovanost vesmírných vládců byly vzájemně závislé. Přestože mezi přítomností Otce v Ladičích a svrchovaností Otce, která je ztělesněna v Michaelovi Nebadonském, zřejmě neexistuje spojení, nemohou nebýt být rozdílnými projevy jedné a té samé božskosti.

Ukazuje se, že Ladiči Myšlení se objevují a odcházejí zcela nezávisle na jakýchkoliv duchovních přítomnostech; vypadá to, že působí v souladu s vesmírnými zákony, kromě těch, které řídí a kontrolují výkonnosti všech dalších duchovních vlivů. Ale bez ohledu na takovou zřejmou nezávislost, dálkové pozorování nepopíratelně odhaluje, že Ladiči působí v lidské mysli v dokonalém souladu a souhře se všemi ostatními duchovními pečovateli, včetně pomocných duchů mysli, Svatého Ducha, Ducha

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL INFLUENCES

108:4.1 (1190.2) Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, "I, if I am lifted up, will draw all men." This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father's functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

108:4.2 (1190.3) While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The Adjusters are the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

108:4.3 (1190.4) Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and co-ordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth,

Pravdy a jiných vlivů.

Když je svět izolován kvůli vzpouře, když je planeta odříznuta ode všech vnějších okruhových komunikací, což se stalo Urantii po převratu Kaligastii, kromě osobních posílů tam zůstává pouze jedna možnost přímé meziplanetární, nebo vesmírné komunikace a to je skrze Ladiče sfér. Bez ohledu na to, co se stane na světě, nebo ve vesmíru, Ladičů se to nikdy přímo netýká. Izolace planety v žádném případě nemá na Ladiče vliv a na jejich schopnost komunikovat s jakoukoliv částí lokálního vesmíru, supervesmíru, či středního vesmíru. A to je ten důvod, proč se tak často na světech v karanténě provádí spojení s vrcholovými a samočinnými Ladiči záložního sboru osudu. Použití takové metody pomůže překonat komplikace, způsobené izolací planety. V posledních letech fungoval na Urantii okruh archandělů, ale tento prostředek komunikace je do značné míry omezen pouze na zprávy samotného sboru archandělů.

My jsme si vědomi mnohých duchovních jevů v rozlehlém vesmíru, kterým bohužel úplně nerozumíme. Ještě jsme si neosvojili všechno to, co se kolem nás děje; a já věřím, že většina této tajemné činnosti je vykonávána Gravitačními Posly a některými typy Tajemných Monitorů. Nevěřím, že Ladiči se věnují výhradně přetváření lidských myslí. Jsem přesvědčen, že Osobní Monitory a další řády neodhalených před-osobních duchů představují přímé a nevysvětlitelné spojení Vesmírného Otce s tvory světů.

5. POSLÁNÍ LADIČŮ

Ladiči přijímají obtížný úkol, když se dobrovolně hlásí pobývat v takových složitých bytostech, jaké žijí na Urantii. Ale berou na sebe úkol pobývat ve vašich myslích, kde obdrží připomínky duchovních zpravodajských služeb a potom se pokusí tyto duchovní zprávy nadiktovat, nebo přetlumočit materiální mysli; oni jsou nepostradatelným faktorem pro vzestup do Ráje.

To, co Ladič Myšlení nemůže použít ve vašem současném životě, ty pravdy, které nemůže úspěšně předat člověku, ve kterém pobývá, pečlivě uchová pro použití v příští etapě bytí. Stejně, jak nyní přenáší z okruhu na okruh to, co se mu nepodařilo přidat do zkušenosti svého lidského chráněnce kvůli nezpůsobilosti, nebo neschopnosti tvora zajistit dostatečný stupeň spolupráce.

Na jednu věc se můžete spolehnout: Ladiči

and other influences.

108:4.4 (1190.5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

108:4.5 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:5.1 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual intelligences of the realms and then to undertake to redictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:5.2 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:5.3 (1191.4) One thing you can depend upon: The

nikdy neztratí nic z toho, co bylo svěřeno do jejich péče; nikdy jsme neslyšeli, že by tito duchovní pomocníci nedostáli svým povinnostem. Andělé a jiné vysoké typy duchovních bytostí, včetně těch typů Synů, kteří působí v lokálních vesmírech, mohou příležitostně konat zlo, mohou někdy sejít z božské cesty, ale Ladiči nikdy nezakolísají. Jsou absolutně spolehliví a to platí ve stejné míře o všech sedmi skupinách.

Váš Ladič je potenciálem vašeho nového a příštího stavu bytí, urychleného poskytnutí vašeho věčného synovstva s Bohem. Se souhlasem vaší vůle a s pomocí vaší vůle je Ladič schopen přimět vývojové tendence materiální mysli tvora přetvářet v činy, vycházejících z podnětů a úmyslů vznikajících morontální duše.

Tajemné Monitory nejsou pomocníci myšlení; oni jsou ladiči myšlení. Společně s materiální myslí, kterou ladí a oduševňují, se snaží vytvořit novou mysl pro nové světy a nové jméno vaší budoucí cesty. Jejich poslání se především týká budoucího života, ne tohoto života. Oni se nazývají nebeskými pomocníky, ne pozemskými pomocníky. Jejich starostí není usnadnit vám vaši smrtelnou cestu; spíše se snaží dělat vám život přiměřeně obtížným a náročným, aby to tak podněcovalo a násobilo vaše rozhodování. Přítomnost významného Ladiče Myšlení neposkytuje pohodlí života a osvobození od namáhavého myšlení, ale takový božský dar by měl vyvolat povznesený klid v mysli a nádherný pokoj ducha.

Vaše přechodné a stále se měnící emoce radosti a smutku jsou v podstatě čistě lidskými a materiálními reakcemi na váš vnitřní psychický stav a na vaše vnější materiální prostředí. Proto se neobracejte k Ladiči za účelem sobecké útěchy a smrtelného pohodlí. Úkolem Ladiče je připravit vás na věčnou cestu, zajistit vaše přežití. Není posláním Tajemných Monitorů utěšovat vaše podrážděné city, nebo pečovat o vaši poraněnou pýchu; příprava vaší duše na dlouhou vzestupnou cestu je to, co upoutává pozornost Ladiče a zabírá jeho čas.

Pochybují, že jsem schopen vám vysvětlit úplně přesně to, co Ladiči dělají ve vašich myslích a vašich duších. Nevím, zdali jsem si plně vědom toho, co se skutečně odehrává v kosmickém spojení božského Monitoru a lidské mysli. Je to všechno poněkud pro nás záhadné, ne pokud se jedná o záměr a účel, ale pokud se jedná o samotný způsob provedení. A to je přesně ten důvod, proč čelíme takovým potížím při nalézání vhodného jména pro tyto nadpozemské dary smrtelným lidem.

Ladiči Myšlení by chtěli změnit vaše pocity

Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:5.4 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

108:5.5 (1191.6) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

108:5.6 (1192.1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

108:5.7 (1192.2) I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

108:5.8 (1192.3) The Thought Adjusters would like to

strachu v přesvědčení o lásce a sebedůvěře; ale to nemohou dělat mechanicky a libovolně; to je váš úkol. Při uskutečňování těch rozhodnutí, která vás vysvobodí z okovů strachu, vy doslova poskytnete psychický opěrný bod, na kterém Ladiči mohou potom použít duchovní páku povznášejícího a vzestupného osvětlení.

Když nastanou ostré a otevřené konflikty mezi vyššími a nižšími tendencemi ras, mezi tím, co opravdu je správné či špatné (a ne to, co vy pouze nazýváte dobrem a zlem), můžete spoléhat na to, že Ladič se vždy zúčastní takových zkušeností nějakým rozhodným a aktivním způsobem. Skutečnost, že taková aktivita Ladiče může být nevnímána lidským partnerem, ani v nejmenším nesnižuje její hodnotu a opravdovost.

Jestli máte osobního strážce osudu a neuspějete v pokračování života, ten strážný anděl musí být posouzen, aby se mohlo o něm prohlásit, že vykonával své povinnosti svědomitě. Ale Ladiči Myšlení nejsou takhle podrobeni vyšetření, když jejich chráněnci neuspějí pokračovat v dalším životě. My všichni víme, že anděl může eventuálně nesplnit očekávání ve své službě, zatímco Ladiči Myšlení se vyznačují Rajskou dokonalostí; jejich služba je charakterizována bezchybnou metodou, jejíž kritika je za hranicemi možnosti jakékoliv bytosti mimo Divinington. Máte dokonalé průvodce a proto cíl být dokonalými je rozhodně dosažitelný.

change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

108:5.9 (1192.4) When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower tendencies of the races, between what *really* is right or wrong (not merely what you may call right and wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

108:5.10 (1192.5) If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

6. BŮH V ČLOVĚKU

Je to opravdu příklad boží blahovůle, že ušlechtilí a dokonalí Ladiči nabízejí sami sebe pro skutečnou existenci v myslích materiálních tvorů, takových, jako jsou smrtelníci Urantie, aby fakticky vytvořili zkušební spojení s pozemskými bytostmi živočišného původu.

Bez ohledu na předchozí status obyvatel světa, po poskytnutí božího Syna a po poskytnutí Ducha Pravdy se Ladiči hrnou na takový svět, aby pobývali v myslích všech normálních tvorů vlastní vůle. Po dokončení mise Rajského poskytnutého Syna se tyto Monitory skutečně stanou „nebeským královstvím uvnitř vás“. Prostřednictvím poskytnutých božských darů se Otec přibližuje co možná nejbližší k hříchu a zlu, protože je doslovnou pravdou, že Ladiči musí existovat ve smrtelné mysli také v samém středu lidské nečestnosti. Vnitřně zavedení Ladiči jsou obzvláště mučeni takovými myšlenkami, které jsou čistě podlé a sobecké; jsou sklíčeni nedostatkem úcty pro to, co je krásné a božské a jejich práce je doslova mařena množstvím

6. GOD IN MAN

108:6.1 (1192.6) It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-origin beings of earth.

108:6.2 (1193.1) No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the “kingdom of heaven within you.” Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is

pošetilých živočišných strachů člověka a jeho dětinskými obavami.

Tajemné Monitory jsou nepochybně poskytnutím Vesmírného Otce, odrazem obrazu Boha v celém vesmíru. Jeden velký učitel kdysi připomínal lidem, že by se měli obrodit v duchu své mysli, stát se novými lidmi, kteří, jako Bůh, jsou vytvořeni ve spravedlnosti a v naplnění pravdy. Ladič vyjadřuje božskost, přítomnost Boha. „Obraz Boha“ se nevztahuje na fyzickou podobu, nebo omezené možnosti materiálních schopností tvorů, ale spíše na dar duchovní přítomnosti Vesmírného Otce v nebeském poskytnutí Ladičů. Myšlení prostým tvorům vesmíru.

Ladič je vaším pramenem duchovního dosažení a vnitřní nadějí na získání božského charakteru. On je síla, výsada a možnost věčného života, což vás proto zcela a navždy odlišuje od čistě živočišných tvorů. On je vyšším a věrným vnitřním duchovním stimulátorem myslí na rozdíl od vnějších a fyzických stimulů, které se dostávají k myslí přes nervově-energetický mechanismus materiálního těla.

Tito spolehliví opatrovníci nastávající životní dráhy jsou bezchybně přesnou duchovní analogií každého intelektuálního tvoření; tímto způsobem vás pomalu a jistě přetvářejí do toho, čím skutečně jste (pouze v duchovním smyslu) pro vzkříšení na světech dalšího života. A všechna tato jemná duchovní přetváření se uchovávají ve formulující se realitě vaší vyvíjející se a nesmrtelné duši, ve vašem morontálním „já“. Tyto realnosti jsou skutečně tady, bez ohledu na to, že Ladiči se zřídka podaří povznést tato zdvojená tvoření natolik, aby je bylo možno odhalit paprskům vědomí.

A tak, jak vy jste lidským rodičem svého dítěte, tak Ladič je božským rodičem vašeho skutečného „já“, vašeho vyššího a rozvíjejícího se „já“, vašeho lepšího morontálního a budoucího duchovního „já“. A právě tuto vyvíjející se morontální duši vidí soudci a cenzoři když rozhodnou o vašem věčném životě a pošlou vás nahoru na nové světy a do nikdy nekončící existence ve věčném spojení s vaším věrným partnerem—Bohem, Ladičem.

Ladiči jsou věční předkové, boží originály vašich vyvíjejících se nesmrtelných duší; jsou neutuchajícím podnětem, který vede člověka ke snaze zvládnout materiální a současnou existenci ve světle budoucí duchovní cesty. Monitory jsou zajatci neumírající naděje, prameny věčného rozvoje. A jak se radují z více či méně přímého komunikování se svými chráněnci! Jakou mají

beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man's foolish animal fears and childish anxieties.

108:6.3 (1193.2) The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The "image of God" does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

108:6.4 (1193.3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

108:6.5 (1193.4) These faithful custodians of the future career unfailingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

108:6.6 (1193.5) And as you are the human parent, so is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful partner — God, the Adjuster.

108:6.7 (1193.6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that leads man to attempt the mastery of the material and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting progression. And how they do enjoy

radost, když se mohou obejít bez symboliky a jiných metod nepřímé komunikace a sršet svá poselství přímo do intelektů svých lidských partnerů!

Vy, lidé, jste na počátku bezkonečného odhalování téměř nekonečného panoráma—bezmezného rozšiřování nikdy nekončících, neustále se rozpínajících sfér možností radostné služby, nesrovnatelného dobrodružství, zušlechťující nejistoty a neomezeného dosažení. Když se nad vámi zatáhnou mračna, vaše víra by měla přijmout fakt přítomnosti ve vás pobývajícího Ladiče a tím být schopni vidět za mlhu smrtelné nejistoty do jasně zářícího slunce věčné spravedlnosti na vábících vrcholech obytných světů Satanie.

[Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

^{108:6.8 (1194.1)} You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on the beckoning heights of the mansion worlds of Satania.

^{108:6.9 (1194.2)} [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitola 109. Vztah Ladičů k vesmírným tvorům

⇐ 108

Kniha Urantia

110 ⇒

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 109 VZTAH LADIČŮ K VESMÍRNÝM TVORŮM

Sekce

Úvod

1. Vývoj Ladičů
2. Samočinní Ladiči
3. Vztah Ladičů k typům smrtelníků
4. Ladiči a lidská osobnost
5. Materiální překážky pro zavedení Ladiče
6. Přetrvání opravdových hodnot
7. Osud osobních Ladičů

PAPER 109 RELATION OF ADJUSTERS TO UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

Úvod

LADIČI Myšlení jsou děti vesmírné cesty a je pravdou, že nezkušení Ladiči musí získat zkušenosti s mírou růstu a rozvoje smrtelných tvorů. Tak, jak se lidské dítě rozvíjí, připravujíc se na těžkosti evoluční existence, tak podobně Ladiči získávají na dokonalosti ve zkoušce na příští etapu vzestupného života. Tak, jak dítě nabývá prostřednictvím společenského a zábavného života v raném dětství přizpůsobivou všestrannost pro své dospělé aktivity, tak podobným způsobem docílí vnitřní Ladič schopností, nezbytných pro příští etapu kosmického života, pomocí přípravného smrtelného plánování a nacvičováním těch činností, které jsou spojeny s morontální cestou. Lidský život je zkušebním obdobím, které je účinně využíváno Ladičem při přípravě pro zvýšené odpovědnosti a důležitější příležitosti v budoucím životě. Snahy Ladiče, přestože ve vás nyní žije, se ani tak příliš netýkají záležitostí dočasného života a planetární existence, ale připravují vyvíjející se mysl lidských bytostí pro reality vesmírné cesty.

INTRODUCTION

109:0.1 (1195.1) THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the universe career in the evolving minds of human

beings.

1. VÝVOJ LADIČŮ

Domníváme se, že musí existovat ucelený a propracovaný plán výcviku a rozvoje nezkušených Ladičů předtím, než jsou vysláni z Diviningtonu za svými úkoly, ale ve skutečnosti o tom toho moc nevíme. Nepochybně také existuje rozsáhlý systém pro přeškolení Ladičů se zkušenostmi z pobytu ve smrtelných bytostech, než se vydají na nové mise spojování se smrtelníky, ale i v tomto případě o tom skutečně moc nevíme.

Osobní Ladiči mně řekli, že pokaždé, když se smrtelníkovi s vnitřním Monitorem nepodaří zajistit věčný život, po návratu na Divinington se takový Ladiči zapojí do rozšířeného vzdělávacího kurzu. Tento doplňující výcvik je možný díky zkušenosti z pobytu v lidské bytosti a provádí se vždy před opětovným navrácením se Ladiče na evoluční světy času.

Nic v kosmu nemůže nahradit skutečnou zkušenost života. Dokonalost božskosti nově zformovaných Ladičů Myšlení v žádném případě neobdarovává tento Tajemný Monitor schopnosti zkušeného pečovatele. Zkušenost je neoddělitelná od živého bytí; je to jediná věc, kterou je nezbytné získat skutečným žitím; žádná míra božskosti vás nemůže zprostit této nezbytnosti. Proto společně se všemi bytostmi, žijícími a fungujícími uvnitř současné sféry Nejvyššího, Ladiči Myšlení musí získat zkušenosti; musí projít vývojem od nižších, nezkušených, k vyšším, zkušenějším skupinám.

Ladiči projdou určitou vývojovou etapou ve smrtelné mysli; získají reálnou zkušenost, která je navěky jejich. Ladiči v důsledku všemožných kontaktů s materiálními rasami postupně nabudou zkušenosti a schopnosti bez ohledu na přežití či nepřežití svých daných smrtelných chráněnců. Oni jsou také rovnocennými partnery lidské mysli v podporování evoluce nesmrtelné duše, mající potenciál věčného života.

První stádium evoluce Ladiče je dosaženo při splnutí s přeživší duší smrtelné bytosti. A tak, zatímco vy se ve své podstatě vyvíjíte dovnitř a nahoru, od člověka k Bohu, Ladiči se vyvíjejí ven a dolů, od Boha k člověku; a proto konečným výsledkem tohoto spojení božskosti a lidskosti bude věčný syn člověka a syn Boha.

2. SAMOČINNÍ LADIČI

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

109:1.1 (1195.2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington, but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

109:1.2 (1195.3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

109:1.3 (1195.4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living*. Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

109:1.4 (1196.1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of survival capacity.

109:1.5 (1196.2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

Byli jste seznámeni s kategorizací Ladičů ve vztahu ke zkušenosti—nezkušení, pokročilí a vrcholoví. Měli byste také znát určitou funkční kategorizaci—samočinné Ladiče. Samočinný Ladič je ten, který:

1. Má určitou požadovanou zkušenost v evolučním životě tvora vlastní vůle a to buď jako dočasný obyvatel na světě, kde Ladiči jsou pouze zapůjčení smrtelným chráněncům, nebo na planetě faktického splynutí, kde člověk nebyl schopen prodloužit svůj život. Takový Monitor je buď pokročilým, nebo vrcholovým Ladičem.

2. Získal duchovní rovnováhu v člověku, který dosáhl třetího psychického okruhu a má přiděleného osobního serafského strážce.

3. Má chráněnce, který udělal nejvyšší rozhodnutí—vstoupit do posvátného a upřímného spojení s Ladičem. Ladič připravuje dopředu vlastní splynutí a považuje toto sjednocení za hotovou skutečnost.

4. Má chráněnce, který byl přijat do záložního sboru osudu na evolučním světě vzestupných smrtelníků.

5. Byl někdy, během doby, kdy se jeho chráněncem nacházel ve stavu spaní, dočasně odvolán z mysli svého smrtelného pobývání, aby vykonal určité úkoly—navázal spojení, vytvořil kontakt, udělal přeregistraci, nebo jinou mimolidskou službu, spojenou s duchovním řízením daného světa.

6. Sloužil v době krize a byl účastníkem zkušenosti některé lidské bytosti, která byla materiálním doplněním duchovní osobnosti, již bylo svěřeno vykonání určitého kosmického činu, nezbytného pro duchovní organizaci planety.

Zdá se, že samočinní Ladiči mají výrazný stupeň vůle ve všech záležitostech, nezahrnujících lidské osobnosti svých bezprostředních pobytů, jak je patrné podle jejich četných činů, vykonaných jak uvnitř, tak i vně smrtelníků, ke kterým jsou přiděleni. Takoví Ladiči se zúčastňují početných aktivit na světě svého pobytu, ale mnohem častěji působí jako skrytí obyvatelé pozemských tělesných schránek svého vlastního výběru.

Nepochybně mohou tyto vyšší a zkušenější typy Ladičů komunikovat se svými druhy na jiných světech. Ale, i když samočinní Ladiči takto spolu komunikují, dělají to pouze na úrovních své vlastní práce a za účelem uchování svěrenských údajů, potřebných pro práci Ladičů v oblastech svého pobývání, ačkoliv je známo, že příležitostně se zúčastňují řešení meziplanetárních záležitostí v době krize.

109:2.1 (1196.3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:2.2 (1196.4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:2.3 (1196.5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic guardian.

109:2.4 (1196.6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:2.5 (1196.7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:2.6 (1196.8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

109:2.7 (1196.9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic achievement essential to the spiritual economy of the planet.

109:2.8 (1196.10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

109:2.9 (1196.11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of

Vrcholoví a samočinní Ladiči mohou opustit lidské tělo podle své vlastní vůle. Oni nejsou organickou, nebo biologickou součástí smrtelného života; jsou božím doplněním tohoto života. V původních plánech života se s nimi počítalo, ale nejsou pro materiální existenci nepostradatelní. Nicméně, je nutno poznamenat, že poté, kdy vstoupí do mysli bytosti, velmi vzácně a to i na přechodnou dobu, opouštějí smrtelné tělesné schránky svého bytu.

Superúčinní Ladiči jsou ti, kteří dosáhli splnění svých svěřených úkolů a jenom čekají na rozklad materiálního prostředku života, nebo na přenesení nesmrtelné duše.

3. VZTAH LADIČŮ K TYPŮM SMRTELNÍKŮ

Charakter detailní práce Tajemných Monitorů se mění podle podstaty jejich poslání—zdali jsou Ladiči spojení, nebo splynutí. Někteří Ladiči jsou pouze zapůjčeni na dobu dočasných životů svých chráněnců, jiní jsou poskytnuti jako kandidáti na získání osobnosti a mají povolení pro věčné splynutí v případě, jestli jejich chráněnci přežijí. Existuje také mírný rozdíl v jejich práci mezi odlišnými planetárními typy a rovněž v rozdílných soustavách a vesmírech. Ale, celkem vzato, jejich práce je mimořádně jednotná, mnohem více, než jsou povinnosti všech ostatních vytvořených řádů nebeských bytostí.

Na některých primitivních světech (patřících k první skupině) pobývají Ladiči v mysli tvora v rámci empirického tréninku, zaměřeného především na sebevzdělávání a postupný rozvoj. Nezkoušení Ladiči jsou obvykle posláni na takové světy v počátečních dobách jejich existence, kdy primitivní lidé vcházejí do údolí rozhodování, ale kdy poměrně málo z nich si zvolí vzestup k morálním vrcholům, nacházejících se za kopci sebeovládání a získání charakteru, aby dosáhli vyšších úrovní objevujících se duchovnosti. (Nicméně, mnoho z těch, kterým se nezdaří splynout s Ladičem, přežijí jako vzestupné bytosti spojení s Duchem). Ladičům se dostane cenného tréninku a získají skvělou zkušenost v dočasném spojení s primitivními myslími a jsou potom schopni využít tuto zkušenost ve prospěch vyšších bytostí na jiných světech. V celém rozsáhlém vesmíru se nikdy neztratí nic, co má význam pro věčný život.

Na světě jiného typu (druhá skupina) Ladiči jsou smrtelným bytostem pouze zapůjčeni. Tady Monitory nemohou nikdy dosáhnout splynutí se svými lidskými chráněnci prostřednictvím

crisis.

109:2.10 (1197.1) Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

109:2.11 (1197.2) The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

109:3.1 (1197.3) The character of the detailed work of Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission for everlasting fusion if their subjects survive. There is also a slight variation in their work among the different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

109:3.2 (1197.4) On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

109:3.3 (1197.5) On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they

takového pobytu, ale poskytnou jim během jejich smrtelného života velkou pomoc, mnohem větší než jsou schopni dát smrtelníkům Urantie. Na takových světech jsou Ladiči zapůjčeni smrtelným tvorům na jednu délku života jako vzory pro dosažení vyšší duchovnosti, jako dočasní pomocníci ve složitém úkolu zdokonalování věčného charakteru. Ladiči se nevracejí po přirozené smrti; tito přeživší smrtelníci získají věčný život skrze splynutí s Duchem.

Na světech, jako je Urantia, (třetí skupina) dochází k opravdovému zasnoubení s božskými dary—spojení na život a na smrt. Jestliže budete pokračovat v dalším životě, bude to věčné sloučení, trvalé splynutí, vytvářející z člověka a Ladiče jednu bytost.

Na světech skupiny světů, obydlených smrtelníky se třemi mozky, Ladiči jsou schopni vytvořit mnohem reálnější kontakt se svými chráněnci během jejich dočasného života, než s bytostmi s jedním či dvěma mozky. Ale v posmrtné dráze pokračují tří-mozkové typy naprosto stejně jako jedno-mozkové typy a jako rasy se dvěma mozky, což jsou smrtelníci na Urantii.

Následně po pobytu Rajského poskytnutého Syna na dvou-mozkových světech jsou nezkušení Ladiči málokdy přiděleni osobám, které mají nepochybnou schopnost pro přežití. My věříme, že na takových světech prakticky všichni Ladiči, pobývající ve vnímavých mužích a ženách se schopností věčného života, patří k pokročilému, nebo vrcholovému typu.

V mnohých raných evolučních rasách Urantie existovaly tři skupiny bytostí. Byly tam čistě živočišné bytosti, které zcela postrádaly schopnost pro přijetí ladiče. Byly tam také bytosti, které projevovaly nepochybnou schopnost přijmout Ladiče a obdržely je okamžitě, když dosáhly věku morální odpovědnosti. Byl tam třetí typ bytostí, které zaujímaly hraniční pozici; měly schopnost pro přijetí ladiče, ale Monitory mohly obdít mysl pouze na osobní žádost jedince.

Ale v těch bytostech, které jsou prakticky neschopny věčného života kvůli dědičným vlastnostem po nezpůsobilých a nekvalitních předcích, mnoho nezkušených Ladičů získalo cennou úvodní zkušenost při kontaktu s evoluční myslí a tím se stali způsobilějšími pro následnou misi ve vyšším typu myslí na nějakém jiném světě.

4. LADIČI A LIDSKÁ OSOBNOST

Vnitřní Ladiči významnou měrou pomáhají vyšším formám inteligentní vzájemné komunikace

do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

109:3.4 (1197.6) On worlds such as Urantia (the series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

109:3.5 (1197.7) In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

109:3.6 (1198.1) On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

109:3.7 (1198.2) In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind on the personal petition of the individual.

109:3.8 (1198.3) But with those beings who are virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

109:4.1 (1198.4) The higher forms of intelligent intercommunication between human beings are

mezi lidskými bytostmi. Zvířata mají pocit sounáležitosti, ale nemají schopnost sdělovat si mezi sebou své představy; jsou schopna projevovat emoce, ale ne ideje a ideály. Ani lidé živočišného původu nepoznají vysoký typ intelektuálního spojení, nebo duchovního kontaktu se svými druhy, dokud nejsou obdarováni Ladiči Myšlení. Ale když takoví evoluční tvorové vyvinou řeč, jsou na cestě vedoucí k přijetí Ladičů.

Ve skutečnosti u zvířat existuje primitivní forma komunikace, ale při takových primitivních kontaktech existuje málo osobitosti, nebo žádná. Ladiči nejsou osobnosti, oni jsou před-osobní bytosti. Ale pocházejí ze zdroje osobnosti a jejich přítomnost rozšiřuje kvalitativní projevy lidské osobnosti; to platí především tehdy, jestli Ladič má předchozí zkušenost.

Typ Ladiče má velký význam pro potenciální schopnost lidské osobnosti projevovat sebe sama. V průběhu věků mnoho významných intelektuálních a duchovních vůdců Urantie uplatnilo svůj vliv hlavně kvůli převaze a předchozí zkušenosti svých vnitřních Ladičů.

Vnitřní Ladiči v nemalé míře spolupracují s jinými duchovními vlivy při přeměňování a polidšťování potomků primitivních lidí dávných věků. Kdyby byli Ladiči, pobývající v myslích obyvatel Urantie odvoláni, svět by se pomalu vrátil k životu a obyčejům lidí prvobytné doby; božské Monitory jsou jedním z reálných potenciálů progresivní civilizace.

Sleduji jednoho Ladiče Myšlení, obývajícího jednu mysl na Urantii, který podle záznamů na Uverse pobýval již předtím v patnácti myslích v Orvontonu. Nevíme, zdali tento Monitor má podobné zkušenosti v jiných supervesmírech, ale domnívám se, že ano. Je to úžasný Ladič a jedna z nejvýkonnějších a nejúčinnějších sil působících na Urantii v současné době. To, co jiní ztratili, protože odmítli věčný život, tato lidská bytost (a váš celý svět) nyní získává. Od toho, kdo nemá potřebné vlastnosti pro další život, bude právě tento zkušený Ladič odebrán, kterého nyní má, zatímco tomu, kdo má předpoklady pro věčný život, bude přidělen právě nezkušený Ladič loudavého odpadlíka.

V určitém smyslu mohou Ladiči podporovat některá vzájemná obohacování planety v oblasti pravdy, krásy a dobra. Ale málokdy se jim dostane příležitosti druhého pobytu na stejné planetě; v současné době není na Urantii jediný sloužící Ladič, který by tady sloužil již předtím. A já vím o čem hovořím, protože v archívech Uversy máme

greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the highroad to receiving Adjusters.

109:4.2 (1198.5) Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

109:4.3 (1198.6) The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

109:4.4 (1198.7) The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

109:4.5 (1198.8) I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

109:4.6 (1198.1) In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has been on this world previously. I know whereof I

jejich čísla a jejich záznamy.

speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

5. MATERIÁLNÍ PŘEKÁŽKY PRO ZAVEDENÍ

LADIČE

Vrcholové a samočinné Ladiči jsou často schopni přispívat lidské mysli faktory duchovního významu, když tok myšlení volně protéká osvobozenými, ale kontrolovanými kanály tvůrčí představivosti. V takové době a někdy ve spánku je Ladič schopen pozastavit mentální proudy, zadržet a změnit myšlenkové procesy; a to všechno se dělá za účelem dosáhnout hlubokých duchovních proměn ve vyšších zákoutích nadvědomí. Takhle jsou síly a energie mysli mnohem více naladěny na kontaktní tóny duchovní úrovně současnosti i budoucnosti.

Někdy je možné lidskou mysl osvětit tak, že slyší božský hlas, který ve vás nepřetržitě mluví, abyste si mohli částečně uvědomit moudrost, pravdu, dobro a krásu trvale ve vás pobývajících potenciálních osobností.

Ale vaše nestálé a rychle se měnící mentální postoje často maří plány Ladičů a narušují jejich práci. Jejich práce není ztěžována pouze přirozenými povahami smrtelných ras, ale tuto službu také značně zdržují vaše vlastní vytvořené názory, vyhraněné představy a dlouhodobé předsudky. Kvůli těmto překážkám se ve vědomí mnohdy objeví pouze jejich neúplná tvorba, což nevyhnutelně vede ke zmatené představě. Proto při analýze mentálních situací je bezpečný pouze jeden přístup: v každé úvaze a v každé zkušenosti je nutno okamžitě rozpoznat přesně jejich podstatu a důležitost a vůbec nebrat na vědomí to, čím by se mohly stát.

Velkým problémem života je úprava dědičných tendencí k potřebám duchovních podnětů, spuštěných přítomností Tajemných Monitorů. Zatímco na vesmírných a supervesmírných životních drahách žádný člověk nemůže sloužit dvěma pánům, během života, který nyní prožíváte na Urantii, každý člověk musí nutně sloužit dvěma pánům. Musíte se stát mistry v umění zvládat nepřetržitě lidský světský kompromis a současně projevovat duchovní oddanost pouze jednomu pánu; a to je příčina toho, proč tak mnozí klopýtají a padají, ztrácejí sílu a podléhají tlaku evolučního boje.

Přestože jak odvěké dědictví intelektuálních vloh, tak i mechanismus elektrochemické regulace omezují sféru účinného působení Ladiče,

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER INDWELLING

109:5.1 (1199.2) Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

109:5.2 (1199.3) It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

109:5.3 (1199.4) But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

109:5.4 (1199.5) The great problem of life is the adjustment of the ancestral tendencies of living to the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perforce serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

109:5.5 (1199.6) While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of

žádné zděděné nedostatky (v psychicky normální mysli) nemohou nikdy zabránit eventuálnímu dosažení duchovnosti. Dědičnost může zpozdit rychlost dosažení osobnosti, ale nezabrání eventuálnímu završení vzestupné dráhy. Jestliže budete spolupracovat s vaším Ladičem, tento božský dar, dříve či později, vyvine nesmrtelnou morontiaální duši a po následném splynutí s ní představí novou bytost nejvyššímu Synu-Vládcí lokálního vesmíru a časem, Otci Ladičů v Ráji.

efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant adventure. If you will co-operate with your Adjuster, the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. PŘETRVÁNÍ OPRAVDOVÝCH HODNOT

Ladiči nikdy neselžou; nikdy se neztratí nic, co má hodnotu věčného života; každá smysluplná hodnota v každém tvorovi vlastní vůle má jistotu přežití, bez ohledu na přežití či nepřežití smysl objevující, nebo vyhodnocující osobnosti. A tak se děje to, že i když smrtelný tvor odmítne věčný život, životní zkušenost nepřijde nadarmo; věčný Ladič přenese hodnotné rysy takového viditelně nezdařeného života na některý jiný svět a tam poskytne tyto přežívající smysluplné úmysly a hodnoty nějakému vyššímu typu smrtelné mysli, která má schopnost dalšího života. Žádná hodnotná zkušenost se nikdy nezíská nadarmo; žádný opravdový význam, nebo skutečná hodnota nikdy nezaniknou.

Jestli smrtelný partner je kandidátem na splynutí, ale zřekne se Tajemného Monitora, jestli lidský partner odmítne cestu vzestupu, Ladič, po odpojení přirozenou smrtí (nebo před ní), odnese sebou vše, co se vyvinulo v mysli tohoto nepřeživšího tvora a má věčnou hodnotu. Jestliže by Ladič opakovaně neuspěl dosáhnout splynutí osobnosti kvůli nepřežití po sobě jdoucích lidských chráněnců a jestliže se tento Monitor následně stane osobním, všechna získaná zkušenost z pobytu ve všech těchto smrtelných myslí a jejich řízení se stane skutečným vlastnictvím takového nového Osobního Ladiče—vybaveností, kterou bude užívat a zužitkovávat v průběhu všech budoucích epoch. Osobní Ladič této kategorie je směsicí nashromážděných veškerých přežívajících rysů všech jeho dřívějších lidských hostitelů.

Když Ladiči s dlouhou vesmírnou zkušeností se dobrovolně přihlásí obývat božské Syny na misích poskytování, velmi dobře vědí, že v této službě nemůže být nikdy dosaženo osobnosti. Ale často Otec duchů daruje těmto dobrovolníkům osobnost a jmenuje je vedoucími svých druhů. To jsou ty osobnosti, které jsou počtěny pravomocí na Diviningtonu. A jejich unikátní povahy ztělesňují mozaiku lidských vlastností, získaných během pobývání ve smrtelnících a také představují duchovní otisk lidské božskosti poskytnutého

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

109:6.1 (1200.1) Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

109:6.2 (1200.2) As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

109:6.3 (1200.3) When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of

Rajského Syna, získaného v průběhu závěrečného pobytu.

Aktivita Ladičů ve vašem lokálním vesmíru jsou řízeny Osobním Ladičem Michaela Nebadonského, tím samým Monitorem, který ho vedl krok za krokem, když žil v lidském těle Jóšui, syna Josefa. Tento výjimečný Ladič byl věrný svým povinnostem a moudře řídil tento statečný Monitor lidskou povahu, neustále usměřňoval smrtelnou mysl Rajského Syna při volbě vykonávat dokonalou vůli Otce. Tento Ladič předtím sloužil s Machiventou Melkisedekem v době Abraháma a vykonal mnoho mimořádných činů jak před tímto pobytem, tak i v době mezi těmito svými misemi poskytnutí.

Tento Ladič opravdu slavil vítězství v lidské mysli Ježíše—té mysli, která v každé z opakujících se životních situací projevovала neutuchající oddanost vykonávat vůli Otce, říkajíc: „Splní se tvoje vůle, ne moje.“ Taková odhodlaná zanícenost je opravdovým cestovním pasem z omezeních lidské podstaty do konečného dosažení božskosti.

Tento stejný Ladič v současné době odráží ve své pozoruhodné osobnosti tajemné podstaty lidskost Jóšui, syna Josefa před křtem, věčný a živý otisk věčných a živých hodnot, které vytvořil nejvýznamnější ze všech Urantijců ve skromných podmínkách obyčejného života, prožitého do úplného vyčerpání duchovních hodnot, dosažitelných ve smrtelné zkušenosti.

Všechno to, co je trvalé hodnoty, co je svěřeno Ladiči, má jistotu věčného života. V určitých případech Ladič uchovává toto vlastnictví pro poskytnutí smrtelné mysli budoucího pobytu; v jiných případech a po zosobnění jsou tato přeživší a uchovávala fakta v úschově pro budoucí použití ve službě Architektů Hlavního Vesmíru.

7. OSUD OSOBNÍCH LADIČŮ

My nemůžeme říci, zdali se mohou, či nemohou ty fragmenty Otce, které nejsou Ladiči, stát osobními, ale vy již víte, že osobnost je výsostný dar svobodné vůle Vesmírného Otce. Pokud je nám známo, ten typ fragmentů Otce, který představuje Ladiče, dosahuje osobnosti pouze získáním osobitých vlastností prostřednictvím služby a pomoci osobité bytosti. Tito Osobní Ladiči mají domov na Diviningtonu, kde instruují a dávají pokyny svým před-osobním druhům.

Osobní Ladiči Myšlení jsou nesvázanými, volnými a svrchovanými stabilizátory a

the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

109:6.4 (1200.4) The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

109:6.5 (1200.5) This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of life's recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father's will, saying, "Not my will, but yours, be done." Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

109:6.6 (1200.6) This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

109:6.7 (1201.1) Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

109:7.1 (1201.2) We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

109:7.2 (1201.3) Personalized Thought Adjusters are the untrammelled, unassigned, and sovereign

kompensátory rozlehlého vesmíru vesmírů. Slučují v sobě Tvořitele a zkušenost tvora—existenciální s empirickým. V řízení vesmíru spojují před-osobní a osobní.

Osobní Ladiči jsou všemoudří a vlivní vykonavatelé Architektů Hlavního Vesmíru. Jsou osobní zprostředkovatelé ucelené péče Vesmírného Otce—osobní, před-osobní a nadosobní. Jsou osobní pečovatelé toho, co je mimořádné, neobvyklé a neočekávané ve všech oblastech transcendentálních absonitních sfér, náležitých do rámce působení Boha Konečného, dokonce do úrovně Boha Absolutního.

Jsou to výjimečné bytosti, obsahující v sobě všechny známé vztahy osobnosti; oni jsou všeosobní—existují před osobností, jsou osobností a existují po osobnosti. Představují osobnost Vesmírného Otce takovou, jaká je ve věčné minulosti, věčné přítomnosti a věčné budoucnosti.

Otec poskytl Věčnému Synu existenciální osobnost nekonečného a absolutního typu, ale pro svoji vlastní péči si vyhradil empirickou osobnost v podobě typu Osobního Ladiče, poskytnutého existenciálnímu před-osobnímu Ladiči; a proto jsou oba předurčení stát se v budoucnosti věčnými nadosobnostmi transcendentální služby v absonitních sférách Konečného, Nejvyššího-Konečného a také na úrovních Nekonečného-Absolutního.

Málokdy je možno vidět Osobní Ladiče volně se pohybovat vesmíry. Příležitostně se poradí s Věčně Moudrými a někdy Osobní Ladiči sedmidílných Synů Tvořitelů navštíví hlavní světy souhvězdí, aby tam jednali s vládci Vorondadeky.

Když planetární pozorovatel Urantie řádu Vorondadeků—Nejvyšší pečovatel, který nedávno převzal prozatímní vládu nad vaším světem—oznámil svoje zmocnění v přítomnosti místního hlavního správce, začal svoje prozatímní řízení Urantie tím, že si vybral svůj vlastní personál. Bez prodlení stanovil všem svým spolupracovníkům a asistentům jejich planetární povinnosti. Ale nevybral si tři Osobní Ladiče, kteří se u něho objevili ve chvíli, kdy přejímal prozatímní vládnutí. On dokonce ani nevěděl, že se takto objeví, protože v době předchozího prozatímního vládnutí oni svoji božskou přítomnost neprojevovali. A Nejvyšší vladař neurčil výkon služby a nestanovil povinnosti těmto třem dobrovolným Osobním Ladičům. Nicméně, tyto tři všeosobní bytosti patřily mezi nejaktivnější z

stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

109:7.3 (1201.4) Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of the Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

109:7.4 (1201.5) They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are omnipersonal — they are before personality, they are personality, and they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

109:7.5 (1201.6) Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

109:7.6 (1201.7) Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

109:7.7 (1201.8) When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized Adjusters. Nevertheless, these three

četných řádů nebeských bytostí, sloužících v té době na Urantii.

Osobní Ladiči vykonávají širokou řadu služeb pro početné řády vesmírných osobností, ale my nemáme dovoleno hovořit o těchto otázkách s evolučními tvory, obdarovanými Ladiči. Tyto pozoruhodné, v lidech pobývající, božské entity se řadí mezi nejvýznamnější osobnosti v celém velkém vesmíru a nikdo se neodvažuje předpovědět jaké mohou být jejich budoucí mise.

[Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

109:7.8 (1202.1) Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the entire grand universe, and no one dares to predict what their future missions may be.

109:7.9 (1202.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitola 110. Vztah Ladičů k jednotlivým smrtelníkům

⇨ 109

Kniha Urantia

111 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 110 VZTAH LADIČŮ K JEDNOTLIVÝM SMRTELNÍKŮM

Sekce

Úvod

1. Pobývání ve smrtelné mysli
2. Ladiči a lidská vůle
3. Spolupráce s Ladičem
4. Činnost Ladiče v mysli
5. Mylné představy o působení Ladiče
6. Sedm psychických okruhů
7. Dosažení nesmrtnosti

PAPER 110 RELATION OF ADJUSTERS TO INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction

1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

Úvod

OBDAROVÁNÍ nedokonalých bytostí svobodou znamená nevyhnutelnou tragédii a je podstatou dokonalého původního Božstva univerzálně a láskyplně sdílet tyto strasti v milujícím vztahu.

Nakolik jsem já obeznámen s chodem vesmíru, považuji lásku a péči Ladičů Myšlení za nejoddanější božský cit v celém tvoření. Láska Synů v jejich pomoci rasám je ojedinělá, ale oddanost Ladiče k jedinci je dojemně ušlechtilá, božsky otcovská. Rajský Otec si zřejmě ponechal tuto formu osobního kontaktu se svými jednotlivými tvory jako výhradní právo Tvořitele. A v celém vesmíru vesmírů neexistuje nic, co je možno srovnat s úžasnou péčí těchto neosobních entit, které tak fascinujícím způsobem pobývají v dětech evolučních planet.

INTRODUCTION

110:0.1 (1203.1) THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

110:0.2 (1203.2) As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

1. POBÝVÁNÍ VE SMRTELNÉ MYSLI

1. INDWELLING THE MORTAL MIND

O Ladičích by se nemělo uvažovat v tom smyslu, že žijí v materiálních mozcích lidských bytostí. Oni nejsou organickou částí fyzických tvorů světa. Ladič Myšlení pobývá ve smrtelné mysli člověka a není přepoután k jednomu fyzickému orgánu. A nepřímou a nepoznatelně Ladič nepřetržitě komunikuje s jemu svěřeným člověkem, především v průběhu povznášejících zkušeností ctihodného spojení mysli s duchem v oblasti nadvědomí.

Přeji si, aby bylo pro mně možné pomoci vyvíjejícím se smrtelníkům dosáhnout lepšího porozumění a dospět k plnějšímu ocenění nesobecké a unikátní práce v nich žijících Ladičů, kteří jsou tak oddaně věrni úkolu pečovat o duchovní blaho člověka. Tyto Monitory jsou výkonnými pečovateli vyšších funkcí lidských myslí; moudře a zkušeně řídí duchovní potenciály lidského intelektu. Tito nebeští pomocníci se věnují obrovskému úkolu vést vás bezpečně dovnitř a nahoru do nebeského útočiště štěstí. Tito neúnavní dříči jsou zasvěceni budoucímu zosobnění triumfu božské pravdy ve vašem věčném životě. Jsou bdělými strážci, kteří odvádějí Boha si uvědomující lidskou mysl od úskalí zla a současně obrátě směřují vyvíjející se duši člověka ke vzdáleným a věčným břehům a božským přístavům dokonalosti. Ladiči jsou milující vodiči, vaši spolehliví a neomylní průvodci přes temná a nevyzpytatelná bludiště vaší krátké pozemské pouti; jsou trpěliví učitelé, kteří neustále vybízejí své chráněnce na cesty postupné dokonalosti. Jsou svědomitými opatrovateli ušlechtilých hodnot tvorova charakteru. Přeji si, abyste je více milovali, více s nimi spolupracovali a více si jich vážili.

Přestože vnitřní božští obyvatelé se hlavně starají o vaši duchovní přípravu pro příští stadium nikdy nekončí existence, hluboce se také zajímají o vaše přechodné blaho a vaše praktické úspěchy na zemi. S potěšením se podílejí na vašem zdraví, štěstí a blahobytu. Nejsou neteční k vašemu úspěchu ve všech oblastech planetárního rozvoje, které nejsou škodlivé pro váš budoucí život věčného růstu.

Ladiči se zajímají a starají o vaše denní činnosti a rozmanité detaily vašeho života jen do té míry, jak ovlivňují tendence vašich důležitých voleb a podstatných duchovních rozhodnutí a jsou proto faktory při řešení vašeho problému přežití duše a věčného rozvoje. Ačkoliv je Ladič pasivní pokud jde o dočasné blaho, je božsky aktivní ve vztahu ke všemu, co se týká vaší věčné budoucnosti.

110:1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as existing within the confines of a single physical organ. And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110:1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110:1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110:1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster, while passive regarding purely temporal welfare, is divinely active concerning all the affairs of your

Ladič s vámi setrvává ve všech neštěstích a v každé nemoci, které nezničí úplně mentální schopnost. Ale je to bezcitnost vědomě znečišťovat, nebo jiným způsobem vědomě zašpinit fyzické tělo, které má sloužit jako pozemská schránka tohoto úžasného daru od Boha. Všechny fyzické jedy zpomalují snahy Ladiče povznést materiální mysl a rovněž mentální jedy strachu, zlosti, závisti, žárlivosti, podezírání a netolerance nesmírně zpožďují duchovní progres vyvíjející se duše.

V současné době procházíte obdobím seznamování se s Ladičem a když jen budete spoléhat na péči vašeho božského ducha, který usiluje o věčné spojení vaší mysli a duše, tak časem vznikne ta morontální jednota, ta nadpozemská harmonie, ta kosmická koordinace, to božské sladění, to nebeské splnutí, to nikdy nekončící směřování identity, ta jednota bytosti, která je tak dokonalá a trvalá, že dokonce ani nejzkušenější osobnosti nedokáží nikdy rozlišit, nebo rozpoznat rozdílné identity splnutých partnerů—smrtelného člověka a božského Ladiče.

2. LADIČI A LIDSKÁ VŮLE

Když Ladiči Myšlení obydli lidské mysli, přinesou s sebou model životní cesty—ideál života—který je ustanoven a předurčen jimi samými a Osobními Ladiči Diviningtonu a který byl ověřen Osobním Ladičem Urantie. A tak začínají svoji práci s určitým a předem stanoveným plánem pro intelektuální a duchovní rozvoj svých lidských chráněnců, ale není povinností jakékoliv lidské bytosti přijmout tento plán. Vy všichni máte svůj osud předurčen, ale není předem stanoveno, že toto božské předurčení musíte přijmout; máte naprostou svobodu odmítnout jakoukoliv část, nebo celý program Ladiče Myšlení. Je to jejich poslání způsobit takové změny v mysli a udělat takové duchovní úpravy, se kterými můžete ochotně a uvážene souhlasit za tím účelem, aby získali větší vliv nad usměřováním osobnosti. Ale za žádných okolností vás tyto božské Monitory nikdy nezneužijí, nebo žádným způsobem vás svévolně neovlivní ve vaší volbě a rozhodování. Ladiči respektují svrchovanost vaší osobnosti; oni vždy podléhají vaší vůli.

Ve svých metodách práce jsou vytrvalí, vynalézaví a dokonalí, ale nikdy nenaruší volní individuálnost svých hostitelů. Žádná lidská bytost nebude nikdy oduševněna božským Monitorem proti své vůli; věčný život je darem Bohů, který

eternal future.

110:1.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

110:1.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

110:2.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; *they are always subservient to your will.*

110:2.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods which must be desired by the creatures of

musí být žádán tvory času. Cokoliv se Ladiči podařilo pro vás udělat, při závěrečném rozboru záznamy ukážou, že proměny bylo dosaženo s vaším ochotným souhlasem; budete snaživým partnerem Ladiče v uskutečnění každého kroku obrovské přeměny, která se děje v průběhu vzestupné cesty.

Ladič se nesnaží kontrolovat vaše myšlení jako takové, ale spíše je chce oduševnit, zvětšit. Ani andělé, ani Ladiči se přímo nevěnují ovlivňování lidského myšlení; to je výhradní výsada vaší osobnosti. Ladiči se věnují zdokonalování, přizpůsobování, upravování a koordinování vašich myšlenkových procesů; a věnují se zejména a výslovněji budování duchovních duplikátů vašich cest, morontálních kopií vašich pravých vzestupných „já“, nezbytných pro věčný život.

Ladiči působí na vyšších úrovních lidské mysli, neustále se snažíc vytvořit morontální duplikáty každého pojmu, obsaženého ve smrtelném intelektu. Proto existují dvě reality, které působí a soustřeďují se v okruzích lidské mysli: první—smrtelné „já“, vyvinuté na základě původních plánů Nositelů Života, druhá—nesmrtelná entita, pocházející z vysokých sfér Diviningtonu, ve vás pobývajícím daru od Boha. Ale smrtelné „já“ je také osobitým „já“; má osobnost.

Jako osobitý tvor máte mysl a vůli. Jako před-osobitý tvor má Ladič před-mysl a před-vůli. Jestli se tak plně podřídíte mysli Ladiče, že budete mít shodné pohledy, pak se vaše mysl stanou jednou a vaše mysl bude posílena o mysl Ladiče. Následně, jestli vaše vůle bude nařizovat a prosazovat vykonávání rozhodnutí této nové sjednocené mysli, pomocí vašeho rozhodování před-osobní vůle Ladiče dosáhne osobitého projevu a pokud se jedná o tuto konkrétní činnost, vy a Ladič jste jeden. Vaše mysl docílila harmonie s božskostí a vůle Ladiče dosáhla osobitého projevu.

Podle toho v jakém rozsahu je tato identita uskutečněna, tak se duševně přibližujete morontálnímu řádu bytí. Morontální mysl je termín, znamenající podstatu a celkový součet kooperujících myslí rozličných materiálních a duchovních vlastností. Proto tedy morontální intelekt znamená dvojnou mysl, existující v lokálním vesmíru a ovládaný jednou vůlí. A v případě smrtelníků je to vůle, svým původem lidská, která se stává božskou prostřednictvím ztotožňování se lidské mysli s podstatou myšlení Boha.

time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

110:2.3 (1205.1) The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

110:2.4 (1205.2) Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are, therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divinington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

110:2.5 (1205.3) You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster's mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster's mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster's prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster's will has achieved personality expression.

110:2.6 (1205.4) To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man's identification of the human mind with the mindedness of God.

3. SPOLUPRÁCE S LADIČEM

3. CO-OPERATION WITH THE ADJUSTER

Ladiči hrají posvátnou a úchvatnou hru věčnosti; jsou zapojeni do jedné z největších časových událostí v prostoru. A jak jsou šťastni, když jim vaše spolupráce umožňuje poskytnout vám pomoc ve vašem krátkém boji v čase, zatímco pokračují v řešení svých větších úkolů. Ale když se váš Ladič snaží s vámi komunikovat, jeho sdělení se obvykle ztratí v materiálních vírech energetických proudů lidské mysli; pouze občas zachytíte ozvěnu, slabou a vzdálenou ozvěnu božského hlasu.

Úspěch Ladiče v doprovázení vašeho smrtelného života a dosažení věčného života nezáleží ani tak moc na teoriích vašich přesvědčeních, ale na vašich rozhodnutích, odhodlanosti a pevné víře. Všechny tyto posuny v růstu osobnosti se stávají vlivnými faktory, podporující váš rozvoj, protože vám pomáhají spolupracovat s Ladičem; pomáhají vám zastavit vaše zdráhání. Ladiči Myšlení uspějí, nebo neuspějí ve svých pozemských činnostech v přesné závislosti na tom, jak smrtelníci dokáží, nebo nedokáží spolupracovat s programem, pomocí kterého by pokročili na vzestupné cestě k dosažení dokonalosti. Tajemství věčného života je zahaleno v nejvyšší lidské touze podobat se Bohu a s tímto přáním spojenou ochotou dělat všechno to a být vším tím, co je nezbytné pro konečné dosažení této převládající touhy.

Když mluvíme o úspěchu či neúspěchu Ladiče, mluvíme ve smyslu věčného života člověka. Ladiči nikdy neselžou; oni jsou božské podstaty a vždy zakončují každé své podnikání vítězně.

Já nemohu než poznamenat, že tolik z vás stráví tak moc času a myšlení na bezvýznamných maličkostech, zatímco téměř úplně přehlížíte podstatnější reality věčné důležitosti, ty opravdové činy, které se týkají rozvoje harmoničtější pracovní součinnosti mezi vámi a vašimi Ladiči. Velkým cílem lidské existence je dosáhnout sladění s božskostí vnitřního Ladiče; významným činem lidského života je dosažení upřímného a vědomého zasvěcení věčným cílům božského ducha, který čeká a pracuje ve vaší mysli. Ale oddaná a rozhodná snaha uskutečnit věčný osud je plně slučitelná s osvíceným a radostným životem a s úspěšnou a počestnou kariérou na zemi. Spolupráce s Ladičem neznamená sebetřýznění, falešnou zbožnost, nebo pokryteckou a okázalou pokoru. Ideální život je život láskyplné služby a ne bytí, naplněné bojácnými obavami.

Zmatenost, bezradnost, nebo někdy také

110:3.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

110:3.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast *faith*. All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

110:3.3 (1206.1) When we speak of an Adjuster's success or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail*; they are of the divine essence, and they always emerge triumphant in each of their undertakings.

110:3.4 (1206.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

110:3.5 (1206.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not

bázeň a roztržitost neznamenají nutně odmítnutí vedení vnitřního Ladiče. Takové postoje mohou někdy naznačovat nedostatek aktivní součinnosti s božským Monitorem a mohou proto poněkud zdržet duchovní rozvoj, ale takové intelektuální emoční potíže v žádném případě nezmaří jistý věčný život duše uvědomující si Boha. Ani sama nevědomost nemůže nikdy zamezit věčnému životu; a nemohou to ani zmatené pochybnosti, nebo bojácná nejistota. Pouze vědomý odpor k vedení Ladiče může zmařit přežití vyvíjející se nesmrtelné duše.

Nemusíte považovat spolupráci s vaším Ladičem za nějaký mimořádně uvědomělý proces, protože tomu tak není; ale vaše pohnutky a vaše rozhodnutí, vaše důrazná odhodlanost a vaše nejvyšší touhy představují skutečnou a účinnou spolupráci. Vy můžete vědomě zvýšit harmonii s Ladičem následujícími způsoby:

1. Rozhodnout se reagovat na božské vedení; upřímně založit lidský život na nejvyšším uvědomění si pravdy, krásy a dobra a potom sladovat tyto vlastnosti božskosti prostřednictvím moudrosti, úcty, víry a lásky.

2. Milovat Boha a toužit být jako on—opravdové uznání božského otcovství a láskyplné úcty k nebeskému Rodiči.

3. Milovat člověka a upřímně toužit mu sloužit—srdečné uznání bratrství člověka spolu s uváženým a rozumným citem pro každého z vašich smrtelných druhů.

4. Radostným přijetím kosmického občanství—otevřené uznání svých vzrůstajících povinností ve vztahu k Nejvyšší Bytosti, vědomí vzájemné závislosti evolučního člověka a vyvíjejícího se Božstva. Toto je zrození kosmické morálnosti a rozbřesk pochopení univerzální povinnosti.

4. ČINNOST LADIČE V MYSLI

Ladiči jsou schopni přijímat nepřetržitý tok kosmických zpráv, přicházejících k nim přes hlavní okruhy času a prostoru; mají přímý přístup k duchovní informaci a energii vesmírů. Ale tyto vlivní obyvatelé mysli nejsou schopni předávat mnoho z tohoto bohatství moudrosti a pravdy myslím svých smrtelných chráněnců kvůli jejich nedostatku kultivovanosti a nepřítomnosti citlivého vnímání.

Ladič Myšlení se nepřetržitě snaží tak oduševnit vaši mysl, aby se vyvinula vaše morontální duše; ale vy sami si většinou neuvědomujete tuto vnitřní péči. Vy nejste vůbec schopni rozpoznat plody vašeho vlastního

necessarily signify resistance to the leadings of the indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

110:3.6 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

110:3.7 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

110:3.8 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

110:3.9 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

110:3.10 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

110:4.1 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

110:4.2 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are quite incapable of distinguishing the product of

materiálního intelektu od těch, které jsou výsledkem společných aktivit vaší duše a Ladiče.

Některé náhlé projevy myšlenek, úsudků a jiných obrazů myslí jsou někdy přímým či nepřímým dílem Ladiče; ale mnohem častěji jsou to nenadálé vývěry myšlenek do vědomí, které se shromažďovaly v hlubinných úrovních myslí, což jsou přirozené projevy normální a psychické funkce, ukryté v okruzích vyvíjející se živočišné myslí. (Na rozdíl od těchto podvědomých výlevů, sdělení Ladiče přicházejí ze sfér nadvědomí).

Důvěřujte Ladičům ve všem, co se vztahuje k myslí a nachází se za úrovní vědomí. V pravý čas, když ne na tomto světě, tak potom na obytných světech, podají souhrnnou zprávu o svém dozoru a nakonec odkryjí ty významy a hodnoty, které byly svěřeny do jejich péče a úschovy. Jestli přežijete a budete pokračovat v dalším životě, oni ožijí všechny hodnotné cennosti smrtelné myslí.

Existuje obrovská propast mezi lidským a božským, mezi člověkem a Bohem. Urantijské rasy natolik podléhají elektrochemické regulaci, natolik se podobají živočichům ve svém běžném chování, jsou natolik emoční ve svých přirozených reakcích, že pro Monitory je velmi obtížné je vést a řídit. Vy natolik postrádáte odvážná rozhodnutí a obětavou součinnost, že pro ve vás pobýajícího Ladiče je téměř nemožné komunikovat s lidskou myslí přímo. I když se jim povede zažehnout paprsek nové pravdy v duši vyvíjejícího se smrtelníka, toto duchovní sdělení často zaslepí tvora natolik, že rychle přivodí vzplanutí fanatismu, nebo způsobí nějaký jiný intelektuální ořes s katastrofálními následky. Mnohá nová náboženství a podivná učení vznikla z neúplných, nedokončených, nesprávně pochopených a překroucených sděleních Ladičů Myšlení.

Jak ukazují archívy Jerusemu, v průběhu mnoha tisíců let se v každé generaci objevuje méně a méně bytostí, které by byly schopny spolehlivě spolupracovat se samočinnými Ladiči. Je to znepokojující obraz a dohlížející osobnosti Satanie uvítají návrhy některých z vašich bezprostředních planetárních dohlížitelů, kteří předkládají opatření na rozvoj a zachování vyšších duchovních typů urantijských ras.

5. MYLNÉ PŘEDSTAVY O PŮSOBNÍ LADIČE

Nezaměňujte a nesměšujte poslání a vliv

your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

110:4.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

110:4.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

110:4.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously. Many a new religion and strange "ism" has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

110:4.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the inauguration of measures designed to foster and conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER GUIDANCE

110:5.1 (1207.7) Do not confuse and confound the

Ladiče s tím, co se běžně nazývá svědomí; to spolu přímo nesouvisí. Svědomí je lidskou a ryze psychickou reakcí. Nemělo by se přehlížet, ale je to těžko hlas Boha k duši, což by určitě byl Ladič, kdyby takový hlas byl vyslyšen. Je dobře, že svědomí vás nabádá jednat správně; ale Ladič navíc se vám snaží sdělit, co je opravdu správné; a to je možno v těch případech, kdy vnímáte vedení Ladiče, a to v takové míře, v jaké jste schopni.

Lidské sny, ty chaotické a nelogické obrazce rozladěné spící mysli, jsou náležitým důkazem neúspěchu Ladičů sladit a sloučit odlišné faktory lidské mysli. Ladiči prostě nemohou za jeden život svémocně sdružit a sladit dva takové nepodobné a rozdílné typy myšlení, jako je lidské a božské. Když se jim to povede, což se jim občas stává, takové duše jsou přeneseny přímo na obytné světy bez nutnosti projít zkušeností smrti.

V době spánku se Ladiči pokoušejí dosáhnout jen toho, co vůle obydlé osobnosti předtím plně odsouhlasila rozhodnutími a volbami, které byly učiněny v době plné bdělosti a proto byly uloženy ve sférách nadvědomí—spojovací oblast lidských a božských vzájemných vztahů.

Když jejich hostitelé spí, Ladiči se snaží vtisknout své pokyny do vyšších úrovní materiální mysli a některé z vašich groteskních snů svědčí o jejich nezdaru dosáhnout účinného spojení. Absurdity snů nejenom vypovídají o tíze nevyjádřených emocí, ale také jsou důkazem nesmírného překroucení sdělení duchovních koncepcí, předkládaných Ladiči. Vaše vlastní vášně, pudy a další vrozené sklony se mění v obraz a nevyjádřené touhy tak nahrazují božská sdělení, která se Ladiči snaží vložit do lidské psychiky v průběhu bezvědomého spánku.

Je mimořádně nebezpečné určovat míru vlivu Ladiče na sny. Ladiči skutečně pracují během spánku, ale vaše běžné snové zkušenosti jsou ryze fyziologické a psychologické jevy. Podobně riskantní je snažit se odlišit koncepci sdělení Ladiče od více či méně ustavičného a vědomého přijímání příkazů smrtelného svědomí. To jsou problémy, které musí být vyřešeny prostřednictvím individuálního úsudku a osobního rozhodování. Ale pro lidskou bytost by bylo lepší chybně odmítnout Ladičovo oslovení s tím, že jde o čistě lidskou zkušenost, než mylně velebit reakci smrtelné mysli na sféru božskosti. Pamatujte si to, že vliv Ladiče je z větší části, ačkoliv ne úplně,

mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster's would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor's leading.

110:5.2 (1208.1) Man's dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-co-ordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

110:5.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

110:5.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

110:5.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human experience than to blunder into exalting a reaction

nadvědomou zkušeností.

Jak postupujete v psychických okruzích, tak v různé míře a stále více, někdy přímo, ale mnohem častěji nepřímo, komunikujete se svými Ladiči. Ale je nebezpečné myslet si, že každá nová představa, vznikající v lidské mysli, je pokyn Ladiče. Mnohem častěji se stává, že to, co bytosti vašeho řádu považují za hlas Ladiče, je ve skutečnosti výplod vašeho vlastního intelektu. Toto je ošemetné území a každý člověk musí vyřešit tyto problémy sám podle své vlastní přirozené lidské moudrosti a nadlidského vhledu.

Ladič lidské bytosti, skrze kterou se uskutečňuje tato komunikace, se těší takovému širokému rámci činnosti hlavně proto, že tento člověk je téměř úplně netečný k jakýmkoliv vnějším projevům vnitřní přítomnosti Ladiče; je to rozhodně šťastlivec, že vědomě se vůbec o tento proces nezajímá. Má jednoho z nejvíce zkušených Ladičů své doby a generace a nicméně, jeho pasivní reakce a netečnost na jevy, spojené s přítomností tohoto všestranného Ladiče v jeho mysli, jsou podle vyjádření strážce osudu, ojedinělými a náhodnými reakcemi. A to vše vytváří příznivou souhru vlivů, příznivou jak pro Ladiče ve vyšší sféře aktivity, tak i pro lidského partnera z pohledu jeho zdraví, výkonnosti a spokojenosti.

of the mortal mind to the sphere of divine dignity. Remember, the influence of a Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

110:5.6 (1208.5) In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

110:5.7 (1208.6) The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquillity.

6. SEDM PSYCHICKÝCH OKRUHŮ

Celistvost realizace osobnosti na materiálním světě je obsažena v postupném pokoření sedmi psychických okruhů smrtelné potenciálnosti. Vstoupení na sedmý okruh znamená začátek fungování opravdové lidské osobnosti. Završení prvního okruhu ukazuje na relativní zralost smrtelné bytosti. I když projití sedmi okruhů kosmického růstu se nerovná splynutí s Ladičem, zvládnutí těchto okruhů znamená dosažení těch stupňů, které vedou k takovému splynutí.

Ladič je vaším rovnocenným partnerem v dosažení sedmi okruhů—docílení poměrné smrtelné vyspělosti. Ladič s vámi vystupuje od sedmého okruhu k prvnímu, ale postupuje ke statusu vrcholového a samočinného Ladiče naprosto nezávisle od aktivní účasti smrtelné mysli.

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

110:6.1 (1209.1) The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

110:6.2 (1209.2) The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

Psychické okruhy nejsou výlučně intelektuálními a nejsou ani výhradně morontálními; mají co do činění se statusem osobnosti, dosažením intelektu, růstem duše a sladěním s Ladičem. Úspěšné překonání těchto úrovní vyžaduje harmonické působení celé osobnosti, ne pouze některého z její aspektů. Růst částí se nerovná opravdové zralosti celku; části ve skutečnosti rostou úměrně s rozvojem celého „já“—celistvého „já“—materiálního, intelektuálního a duchovního.

Když rozvoj intelektuální podstaty pokračuje rychleji než rozvoj duchovní, taková situace dělá spojení s Ladičem Myšlení jak těžkým, tak i nebezpečným. Stejným způsobem neúměrný rozvoj ducha vede k fanatickým a zvráceným výkladům duchovního vedení božského vnitřního obyvatele. Nedostatečná duchovní schopnost velmi ztěžuje předávání takovému materiálnímu intelektu duchovních pravd, nacházejících se ve vyšším nadvědomí. Pouze té myslí, která je dokonale vyrovnaná, ubytovaná v čistotném těle, s ustálenými nervovými energiemi a vyváženými chemickými reakcemi—jestliže fyzické, mentální a duchovní schopnosti jsou v trojně harmonii rozvoje—je možno předat maximum světla a pravdy s minimálním světským nebezpečím, nebo rizikem pro skutečné blaho takové bytosti. Takovým vyváženým růstem člověk prochází přes okruhy planetárního rozvoje od jednoho k druhému, od sedmého k prvnímu.

Ladiči jsou vždy s vámi, vždy jsou částí vás, ale málokdy mohou hovořit s vámi přímo, jako jedna bytost s druhou. Okruh za okruhem vaše intelektuální rozhodnutí, morální volby a duchovní rozvoj zvyšují schopnost Ladiče působit ve vaší myslí; okruh za okruhem tímto vystupujete od nižších úrovní spojení s Ladičem a naladění myslí, takže Ladič může vzrůstající měrou sdělovat své představy o osudu s rozšiřující se názorností a přesvědčením vyvíjejícímu se vědomí myslí-duše, hledající Boha.

Každé vaše rozhodnutí buď ztěžuje, nebo napomáhá působení Ladiče; podobně tato stejná rozhodnutí určují váš postup v okruzích dosažení člověka. Pravdou je, že na postup k novému okruhu má značný vliv vyšší charakter rozhodnutí, jeho spojení s krizovou situací. Nicméně, četnost rozhodování, častá a vytrvalá opakování jsou také nezbytná pro vytvoření trvalého návyku takových reakcí.

Je obtížné přesně definovat sedm úrovní lidského vývoje z toho důvodu, že tyto úrovně jsou osobní; u každého jednotlivce se liší a jsou zřejmě určeny schopnostmi rozvoje každé lidské bytosti.

110:6.3 (1209.3) The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment, soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality*, not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self — the whole self — material, intellectual, and spiritual.

110:6.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

110:6.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

110:6.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster; likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

110:6.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for each individual and are apparently determined by

Zdolání těchto úrovní kosmické evoluce se odráží ve třech sférách:

1. Souzvučnost s Ladičem. Oduševňující se mysl se přibližuje k přítomnosti Ladiče úměrně k dosaženému okruhu.

2. Evoluce duše. Objevení se morontální duše označuje rozsah a hloubku zvládnutí okruhu.

3. Reálnost osobnosti. Stupeň reálnosti osobnosti je přímo úměrná dosaženému okruhu. Lidé se stávají reálnějšími s mírou vzestupu od sedmého okruhu smrtelné existence k prvnímu.

Když jsou okruhy překonány, dítě materiální evoluce vyrůstá do zralého člověka s potenciálem nesmrtelnosti. Chmurná realita zárodečné podstaty sedmého okruhu ustupuje jasnějšímu projevu vynořující se morontální podstaty obyvatele lokálního vesmíru.

Přestože je nemožné přesně definovat sedm úrovní, nebo psychických okruhů lidského růstu, je možné naznačit minimální a maximální hranice těchto stádií dosažení vyspělosti:

Sedmý okruh. Tato úroveň je dosažena tehdy, když si lidské bytosti vyvinou schopnosti pro osobní volbu, individuální rozhodování, morální odpovědnost a také schopnost pro dosažení duchovní individuality. Je to důkazem sjednoceného působení sedmi pomocných duchů myslí pod vedením ducha moudrosti a příznakem toho, že smrtelný tvor vešel do sféry vlivu Svatého Ducha a prvního působení Ducha Pravdy na Urantii zároveň s poskytnutím Ladiče Myšlení lidské mysli. Vstup na sedmý okruh dělá smrtelného tvora skutečným potenciálním obyvatelem lokálního vesmíru.

Třetí okruh. Práce Ladiče je mnohem účinnější poté, jak vzestupný smrtelný dosáhne třetího okruhu a dostane osobního strážce osudu. Ačkoliv mezi Ladičem a serafským strážcem není zřejmá součinnost práce, nicméně po přidělení osobního serafského průvodce je vidět nepochybné zlepšení ve všech aspektech kosmického dosažení a duchovního rozvoje. Po dosažení třetího okruhu se Ladič snaží o morontizaci mysli člověka ve zbývajících částech smrtelného života, stihnout zbylé okruhy a dosáhnout konečného stadia spojení božského s lidským předtím, než přirozená smrt rozpustí toto unikátní partnerství.

První okruh. Obvykle Ladič nemůže hovořit

the growth capacity of each human being. The conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

110:6.8 (1210.3) 1. Adjuster attunement. The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to circle attainment.

110:6.9 (1210.4) 2. Soul evolution. The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.

110:6.10 (1210.5) 3. Personality reality. The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

110:6.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

110:6.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum limits of these stages of maturity realization:

110:6.13 (1210.8) The seventh circle. This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encirclement of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

110:6.14 (1210.9) The third circle. The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the unique partnership.

110:6.15 (1210.10) The first circle. The Adjuster cannot,

přímo a bezprostředně s vámi dokud nedosáhnete prvního a závěrečného okruhu postupných dosaženích smrtelného člověka. Tato úroveň představuje nejvyšší možné uskutečnění vztahu myslí a Ladiče v lidské zkušenosti před vysvobozením vyvíjející se morontální duše z materiálního těla. Pokud se jedná o mysl, emoce a kosmické vnímání, toto dosažení prvního psychického okruhu je v lidské zkušenosti maximálně možným sblížením materiální myslí a duchovního Ladiče.

Snad by bylo lepší nazývat tyto psychické okruhy vývoje smrtelníka kosmickými úrovněmi—skutečné pochopení významu a uskutečnění hodnot postupného přibližování k morontálnímu uvědomění počátečního vztahu evoluční duše se vznikající Nejvyšší Bytostí. A je to právě tento vztah, který nikdy neumožní plně vysvětlit materiální myslí smysl kosmických okruhů. Dosažení těchto okruhů má pouze nepřímý vztah k uvědomění si Boha. Sedmý, nebo šestý okruh mohou přinést téměř stejné poznání Boha—vědomí synovství—jako druhý, nebo první okruh, ale bytosti na takových nižších okruzích si mnohem méně uvědomují empirický vztah k Nejvyšší Bytosti, vesmírnému občanství. Dosažení těchto kosmických okruhů bude částí prožitků vzestupných bytostí na obytných světech, jestli se jim toho nepodařilo dosáhnout před přirozenou smrtí.

Motivace, kterou dává víra, způsobuje to, že člověk přetváří zkušenost v plné uvědomění si synovství s Bohem, ale čin—splnění rozhodnutí—je nezbytný pro to, aby si evoluční člověk mohl postupně uvědomit příbuznost s kosmickou realitou Nejvyšší Bytosti. Víra přeměňuje potenciální v aktuální v duchovním světě, ale v konečných světech Nejvyššího se potenciální stává aktuálním pouze skrze uskutečnění volby—skrze zkušenost. Ale volba vykonávat vůli Boha slučuje duchovní víru s materiálním rozhodnutím v osobní čin a poskytuje tak božský a duchovní opěrný bod pro účinnější působení lidské a materiální páky—touze poznat Boha. Takové moudré sladění materiálních a duchovních sil nesmírně rozšiřuje jak kosmické uskutečňování Nejvyššího, tak i morontální vnímání Rájských Božstev.

Zvládnutí kosmických okruhů je spojeno s kvantitativním růstem morontální duše, pochopením vyšších významů. Ale kvalitativní status této nesmrtelné duše je zcela závislý na dosažení živé víry té hodnoty, že smrtelný člověk je synem věčného Boha a má opravdový potenciál dosáhnout Ráje. Proto bytost, setrvávající v sedmém okruhu, odejde na obytné světy, aby tam dosáhla dalšího kvantitativního uskutečnění kosmického růstu, stejně jak to dělá bytost druhého, nebo prvního okruhu.

ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

110:6.16 (1211.1) Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated *cosmic levels* — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circler can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circler, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

110:6.17 (1211.2) The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but *action*, completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with the *cosmic actuality* of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

110:6.18 (1211.3) The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

Existuje pouze nepřímý vztah mezi dosažením kosmických okruhů a skutečnou duchovní náboženskou zkušeností; taková dosažení jsou podobná a proto vzájemně prospěšná. Čistě duchovní rozvoj nemusí mít velký vliv na materiální prosperitu planety, ale zvládnutí okruhu vždy rozšiřuje potenciál úspěchu a dosažení smrtelného člověka.

Mezi sedmým a třetím okruhem dochází ke zvýšené a sjednocené činnosti sedmi pomocných duchů myslí v jejich snaze zbavit smrtelnou mysl závislosti na těch faktech, které jsou spojeny s mechanismy materiálního života a přistoupit k širšímu seznámení se s úrovněmi morontální existence. Od třetího okruhu k prvnímu se vliv pomocných duchů postupně zmenšuje.

Sedm okruhů zahrnuje smrtelnou zkušenost od nejvyšší z ryze živočišných úrovní k nejnižší reálné kontaktní morontální úrovni vědomí vlastního „já“ jako osobní poznání. Zvládnutí prvního kosmického okruhu signalizuje dosažení před-morontální smrtelné vyspělosti a značí ukončení společné péče pomocných duchů myslí jako specifického vlivu na činnost myslí v lidské osobnosti. Za prvním okruhem se mysl vzrůstající měrou přibližuje inteligenci morontálního stadia evoluce—stadia společné péče kosmické myslí a nad-pomocného daru Tvořivého Ducha lokálního vesmíru.

Významné dny v individuálních kariérách Ladičů jsou: poprvé, když jejich lidští chráněnci proniknou do třetího okruhu, což zajišťuje samočinnost Ladiče a širší rozsah jeho působení (za předpokladu, že již předtím nebyl samočinný); potom, když lidští partneři dosáhnou prvního psychického okruhu, což člověku a Ladiči umožňuje vzájemnou komunikaci, alespoň do určité míry; a naposled, když konečně a navždy spolu splynou.

7. DOSAŽENÍ NESMRTELNOSTI

Dosažení sedmi kosmických okruhů se nerovná splnutí s Ladičem. Na Urantii žije mnoho smrtelníků, kteří dosáhli svých okruhů; ale splnutí závisí na ještě větších a dokonalejších duchovních úspěších, na dosažení trvalého a absolutního sladění smrtelné vůle s vůlí Boha, tak jak je představena v Ladiči Myšlení.

Když člověk završí okruhy kosmického dosažení a dále ještě, když konečná volba smrtelníka umožňuje Ladiči dokončit spojení lidské identity s morontální duší v průběhu evolučního a fyzického života, potom Ladič a s

110:6.19 (1211.4) There is only an indirect relation between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

110:6.20 (1211.5) From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

110:6.21 (1211.6) The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

110:6.22 (1212.1) The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle, thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

110:7.1 (1212.2) The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

110:7.2 (1212.3) When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary

ním sloučená duše samostatně odejdou na obytné světy a tam, na základě mandátu z Uversy, se uskuteční okamžitě splnutí Ladiče a morontální duše. Takové splnutí během fyzického života v mžiku zničí materiální tělo; lidé, kterým by se naskytla možnost být svědky takového výjevu, by pouze viděli, jak přemísťující se smrtelník mizí „v ohnivém voze.“

Většina Ladičů, kteří přemístili své chráněnce z Urantie, byla velmi zkušená a mnohokrát pobývali ve smrtelnících na jiných sférách. Pamatujte si, že Ladiči získávají cenné zkušenosti z vnitřního pobytu na planetách, kde jsou svým chráněncům zapůjčeni jen na dobu jejich života; z toho nevyplyvá, že Ladiči získávají zkušenost, potřebnou pro složitější práci, pouze v těch smrtelných chráněncích, kterým se nepodařilo přežít.

Po splnutí se smrtelnými, Ladiči sdílejí váš osud a zkušenost; jsou vámi. Po splnutí nesmrtelné morontální duše a spojeného s ním Ladiče všechna zkušenost a všechny hodnoty jednoho se stávají časem vlastnictvím druhého, takže ti dva jsou vlastně jedna entita. V určitém smyslu je tato nová bytost z věčné minulosti ve věčné přítomnosti. Všechno, co bylo kdysi lidské v přeživší duši a všechno, co je empiricky božské v Ladiči, se nyní stává aktuálním vlastnictvím nové a věčně vzestupující vesmírné osobnosti. Ale na každé vesmírné úrovni může Ladič obdařit nového tvora jen těmi vlastnostmi, které odpovídají významem a hodnotou dané úrovni. Absolutní jednota s božským Monitorem, naprosté vyčerpání možností Ladiče, může být pouze vytvořena ve věčnosti po konečném dosažení Vesmírného Otce, Otce duchů, věčného zdroje těchto božských darů.

Když evolující duše a božský Ladič s konečnou platností a navždy spolu splynou, každá strana přejímá všechny prožité zkušenosti druhého. Tato sladěná osobnost má úplnou empirickou paměť přežití, která kdysi byla v původní smrtelné mysli a potom v morontální duši a kromě toho, tento potenciální konečný obsahuje v sobě všechnu empirickou paměť Ladiče z jeho pobytů ve smrtelnících za celou dobu jeho působení. Ale bude to vyžadovat věčnou budoucnost, aby Ladič mohl plně obdařit osobní partnerství významy a hodnotami, které božský Monitor s sebou nese vpřed z věčnosti minulosti.

Ale u velké většiny obyvatel Urantie musí Ladiči trpělivě čekat na vysvobození, které přináší smrt; musí čekat na uvolnění formující se duše z téměř naprosté nadvlády energetických systémů a

and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear “in chariots of fire.”

110:7.3 (1212.4) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

110:7.4 (1212.5) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you*. After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

110:7.5 (1212.6) When the evolving soul and the divine Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiential qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finaliter embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

110:7.6 (1213.1) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete

chemických sil, obsažených ve vašem materiálním typu existence. Největší potíž, se kterou se setkáváte při navazování spojení s vašimi Ladiči, spočívá právě v této vrozené materiální podstatě. Jen několik málo smrtelníků jsou skutečnými mysliteli; vy jste duchovně nevyvinuli a neukáznili vaše mysl na takovou úroveň, která by umožnila úspěšné spojení s božskými Ladiči. Ucho lidské myslí je téměř hluché k duchovním žádostem, které Ladiči překládají z různorodých zpráv vesmírného vysílání o lásce, vycházející z Otcova milosrdenství. Pro Ladiče je skoro nemožné sdělit tyto inspirující duchovní návody živočišné myslí, která je tak ovládána chemickými a fyzickými silami, tkvícími ve vašich fyzických podstatách.

Ladiči mají radost, když navážou spojení se smrtelnou myslí; ale musí být trpěliví po dobu dlouhých let tichého pobytu, během kterého nejsou schopni prorazit živočišný odpor a komunikovat s vámi přímo. Čím výše Ladiči Myšlení stoupají po žebříčku služby, tím schopnější se stávají. Ale, dokud pobýváte ve svém těle, oni vás nebudou nikdy schopni přivítat se stejně hlubokými, soucitnými a osobitými pocity, jak tomu bude až se uvidíte—mysl s myslí—na obytných světech.

V průběhu smrtelného života materiální tělo a mysl vás oddělují od vašeho Ladiče a zabraňují volné komunikaci; po smrti a věčném splynutí vy a vaši Ladiči jste jeden—jste rozeznatelní jako neoddělené bytosti—a tak neexistuje žádná potřeba komunikovat v tom smyslu, v jakém vy ji znáte.

Ačkoliv je ve vás neustále hlas Ladiče, většina z vás ho uslyší během svého života zřídka. Lidé, nacházející se pod třetím a druhým okruhem dosažení slyší přímý hlas Ladiče vzácně, s výjimkou momentů vyšší touhy, v mimořádné situaci a po nejvyšším rozhodnutí.

Během zapínání a vypínání spojení mezi smrtelnou myslí, náležející členu záložního sboru osudu, a planetárními dohlížiteli je vnitřní Ladič někdy v takové situaci, že je pro něj nemožné předat sdělení smrtelnému partnerovi. Je tomu nedávno na Urantii, kdy takové sdělení bylo předáno samočinným Ladičem svému lidskému druhovi, členu záložního sboru osudu. Toto sdělení bylo představeno těmito slovy: „A nyní, bez ublížení, nebo ohrožení předmětu mé starostlivé péče a bez úmyslu přemlouvat či nutit ho, předejte mu ode mne tuto prosbu.“ Potom následovalo krásně dojímavé a působivé napomínání. Mezi jinými, Ladič žádal, „aby se mnou svědomitěji spolupracoval, radostněji přijímal mé úkoly, svědomitěji plnil mnou připravený program, trpělivěji procházel zkouškami mého výběru, houževnatěji a veseleji zdolával cesty mé volby,

domination of the energy patterns and chemical forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

110:7.7 (1213.2) Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

110:7.8 (1213.3) During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

110:7.9 (1213.4) While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a supreme decision.

110:7.10 (1213.5) During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: "And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him." Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded "that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry

pokorněji přijímal uznání, která mohla vzejít v důsledku mých nepřetržitých snah—takto předejte mé napomínání člověku, ve kterém pobývám. Jemu věnuji nejvyšší péči a lásku božského ducha. A ještě řekněte mému milovanému chráněnci, že budu působit s moudrostí a schopností až do samého konce, až poslední pozemský boj bude dobojován; zachovám věnost své osobní povinnosti. A budu ho nabádat k věčnému životu, ne proto, aby mne zklamal, aby mně nepřipravil o odměnu za moje trpělivé a usilovné snažení. Náš úspěch dosažení osobnosti závisí na lidské vůli. Okruh za okruhem trpělivě stoupám touto lidskou myslí a mám potvrzení, že představitel našeho řádu je spokojen s mojí činností. Okruh za okruhem se přibližuji k soudnému dni. Ohlášení osudu očekávám s radostí a bez obav; jsem připraven vystavit se celý tribunálům Věčně Moudrých.“

[Představeno
Orvontonu.]

Osamělým

Poslem

out the program of my arrangement, more patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors — thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days.”

^{110:7.11 (1214.1)} [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitola 111. Ladič Myšlení a duše

⇨ 110

Kniha Urantia

112 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 111 LADIČ MYŠLENÍ A DUŠE

Sekce

Úvod

1. Mysl jako aréna volby
2. Podstata duše
3. Vytvářející se duše
4. Vnitřní život
5. Posvěcení volby
6. Lidský paradox
7. Problém Ladiče

PAPER 111 THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction

1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

Úvod

PŘÍTOMNOST božského Ladiče v lidské mysli navždy nedává jak vědět, tak i filozofii, možnost dosáhnout uspokojivého pochopení vytvářející se lidské duše. Morontální duše je dítětem vesmíru a může být fakticky poznána pouze skrze kosmický vhled a duchovní odhalení.

Představa o duši a vnitřním duchu není na Urantii nová; velmi často se objevuje v různých planetárních náboženských vírách. Mnoho západních a také některé východní víry měly za to, že člověk má božský osud a zároveň je lidského původu. Pocit vnitřní přítomnosti Božstva, vedle jeho vnější všudypřítomnosti, od dávných dob byly součástí mnoha náboženství Urantie. Od pradávna lidé věřili, že něco působí v lidské podstatě, něco osudově důležitého, co je předurčeno přetrvat krátké časové rozpětí dočasného života.

Předtím, než člověk pochopil, že jeho vytvářející se duše je zplodena božským duchem, myslel si, že přebývá v různých fyzických orgánech těla—v oku, v játrech, v ledvině, v srdci a

INTRODUCTION

111:0.1 (1215.1) THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

111:0.2 (1215.2) The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

111:0.3 (1215.3) Before man realized that his evolving soul was fathered by a divine spirit, it was thought to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage

později, v mozku. Dívoch spojoval duši s krví, dechem, stínem a vlastním odrazem ve vodě.

V koncepci atmana učitelé hinduismu se skutečně přiblížili k porozumění podstaty a přítomnosti Ladiče, ale nedokázali odlišit společnou přítomnost Ladiče a vyvíjející se potenciálně nesmrtelné duše. Avšak Číňané uznávali dva aspekty lidské bytosti: jang a jin, duše a duch. Egypťané a mnoho afrických kmenů také věřili ve dva principy: ka a ba; za existující již dříve nebyla obvykle považována duše, ale pouze duch.

Obyvatelé povodí Nilu věřili v to, že každý vyvolený jedinec je při narození, nebo krátce po něm, obdarován ochranným duchem, kterého nazývali ka. Učili, že tento ochranný duch zůstane se svým smrtelným chráněncem po celou dobu jeho života a odejde před ním do budoucího stavu. Na stěnách chrámu v Luxoru je zobrazeno narození Amenhotepa III. a malý princ je tam vyobrazen na ruce boha Nilu a vedle něj je další dítě naprosto stejné podoby, což je symbolem jsoucná, které Egypťané nazývali ka. Toto umělecké dílo bylo dokončeno v patnáctém století před Kristem.

Ka byl považován za vyššího strážného ducha, který toužil navádět s ním spojenou smrtelnou duši na lepší cesty v dočasném životě, ale především ovlivňovat osudy chráněného člověka v posmrtném životě. Když Egypťan této doby zemřel, věřilo se, že tento ka na něho čeká na druhém břehu Velké Řeky. Z počátku se předpokládalo, že pouze králové mají ka, ale brzy se věřilo, že ho mají všichni poctiví lidé. Když jeden egyptský vládce hovořil o ka ve svém srdci, tak řekl: „nepřehlížím jeho řeč; bojím se porušit jeho vedení. Díky tomu se mně tak moc daří; můj úspěch spočívá v tom, že dělám to, co mne nutí dělat on. Vynikl jsem díky jeho vedení.“ Mnozí věřili, že ka je „prorok, seslaný Bohem a pobývajícím v každém člověku.“ Mnozí věřili, že je jim souzeno „prožít věčnost s radostí v srdci ve prospěch Boha, který je v každém člověku.“

Každá rasa vyvíjejících se smrtelníků Urantie má slovo, odpovídající pojmu duše. Mnoho primitivních národů věřilo, že duše se dívá na svět skrze lidské oči; proto se tak zbaběle bály zlomyslnosti uhrančivého pohledu. Některé rasy dlouhou dobu věřily, že „duch člověka je lampou Hospodina.“ Ve sbírce Rgvéda se říká: „Moje mysl hovoří k mému srdci.“

associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

111:0.4 (1215.4) In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however, recognized two aspects of a human being, the *yang* and the *yin*, the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba*; the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

111:0.5 (1215.5) The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the ka. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the ka. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

111:0.6 (1215.6) The ka was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his ka would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have kas, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the ka within his heart, said: “I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance.” Many believed that the ka was “an oracle from God in everybody.” Many believed that they were to “spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you.”

111:0.7 (1216.1) Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon the world through human eyes; therefore did they so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that “the spirit of man is the lamp of the Lord.” The Rig-Veda says: “My mind speaks to my heart.”

1. MYSL JAKO ARÉNA VOLBY

Přestože práce Ladičů je ve své podstatě

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

111:1.1 (1216.2) Though the work of Adjusters is

duchovní, musí chtít nechtě vykonávat všechnu svoji práci na intelektuálním základě. Mysl je lidské pole, na kterém musí duchovní Monitor vyvinout morontální duši ve spolupráci s obydlenou osobností.

Na příslušných úrovních mysli vesmíru vesmírů existuje kosmická jednotá. Intelektuální „já“ mají svůj původ v kosmické mysli stejně jako mlhoviny mají svůj původ v kosmických energiích vesmírného prostoru. Na lidské (tudiž osobní) úrovni intelektuálních „já“ se potenciál duchovní evoluce stává dominantní se souhlasem smrtelné mysli v důsledku duchovní vybavenosti lidské osobnosti společně s tvořivou přítomností stadia jsoucna absolutní hodnoty v takových lidských „já“. Ale taková duchovní nadvláda materiální mysli je podmíněna dvěma zkušenostmi. Tato mysl se musí vyvinout za pomoci sedmi pomocných duchů mysli a materiální (osobní) „já“ se musí rozhodnout pro spolupráci s vnitřním Ladičem při utváření a pěstování morontálního „já“—evoluční a potenciálně nesmrtelné duše.

Materiální mysl je arénou, ve které lidské osobnosti žijí, uvědomují si sami sebe, dělají rozhodnutí, chtějí Boha nebo se ho zřikají, zvětčují se nebo se zahubí.

Materiální evoluce vám poskytla životní stroj, vaše tělo; samotný Otec vás obdařil nejčistší duchovní realitou jaká je známa ve vesmíru—je to váš Ladič Myšlení. Ale do vašich rukou, v závislosti na vašich vlastních rozhodnutích, vám byla dána mysl a je to mysl, která rozhoduje o vašem bytí či nebytí. Právě v této mysli a s touto myslí děláte ta morální rozhodnutí, která vám umožní dospět do podoby Ladiče, což znamená podobat se Bohu.

Materiální mysl je dočasný intelektuální systém, zapůjčený lidským bytostem pro používání během materiálního života. A při používání této mysli lidské bytosti buď přijmou nebo odmítnou potenciál věčného bytí. Mysl obsahuje téměř celou vesmírnou realitu podléhající vaší vůli a duše—morontální „já“—bude spolehlivě zobrazovat plody dočasných rozhodnutí, které dělá smrtelné „já“. Lidské vědomí spočívá zlehka na elektrochemickém mechanismu vespod a jemně se dotýká systému duchovní morontální energie nahoře. Ani jeden z těchto dvou systémů si lidská bytost plně neuvědomuje během svého smrtelného života; proto musí pracovat v mysli, kterou si uvědomuje. A není to ani tolik o tom, co mysl chápe, jako o tom, co mysl touží chápat, aby zajistila věčný život; není to ani o tom, jaká mysl je, jako o tom, že mysl se snaží být tím, co vytváří totožnost s duchem. Není to ani tolik o tom, že si člověk uvědomuje Boha, jako o tom, že člověk prahne po

spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216.3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216.4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216.5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

111:1.5 (1216.6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that

Bohu, z čehož vyplývá vesmírný vzestup. Není důležité jací jste dnes, ale čím se stáváte den za dnem ve věčnosti.

Mysl je kosmický nástroj, na kterém lidská vůle může hrát akordy zničení, nebo na kterém tato stejná vůle může vytvořit nádherné melodie poznání Boha a následného věčného života. Ladič, darovaný člověku, je v konečném součtu odolný zlu a neschopný hříchu, ale smrtelná mysl může být opravdu pokřivena a zdeformována a činit zlo a špatnost v důsledku hříšných piklů zvrácené a sobecké lidské vůle. Podobným způsobem může tato mysl být ušlechtilá, krásná, upřímná a laskavá—skutečně vznešená—ve shodě s duchovně osvícenou vůlí Boha si uvědomující lidské bytosti.

Evoluční mysl je plně vyrovnaná a spolehlivá jen tehdy, když se projevuje na dvou krajních formách kosmického intelektu—plně mechanizovaném a zcela duchovním. Mezi intelektuálními extrémy čistě mechanického vlivu a skutečné duchovní podstaty leží ta obrovská skupina vyvíjejících se a vzestupujících myslí, jejichž vyrovnanost a klid závisí na volbě osobnosti a ztotožnění se s duchem.

Ale člověk nepodléhá vůli Ladiče pasivně a s otrockou pokorou. Spíše se aktivně, pozitivně a ochotně rozhoduje následovat vedení Ladiče, když se takové vedení vědomě odlišuje od tužeb a pudů fyzické smrtelné mysli. Ladiči řídí mysl člověka, ale neovládají ji proti jeho vůli; pro Ladiče je lidská vůle jemu nadřazena. A proto si ji váží a respektují a přitom se snaží dosáhnout duchovních cílů—upravit myšlení a změnit charakter v téměř bezmezné aréně vyvíjejícího se lidského intelektu.

Mysl je vaše loď, Ladič je váš kormidelník, lidská vůle je kapitán. Velitel smrtelného plavidla by měl mít moudrost a věřit božskému kormidelníkovi, že přivede vzestupující duši do morontálních přístavů věčného života. Pouze sobeckost, lenost a hříšnost lidské vůle mohou odmítnout vedení takového láskyplného kormidelníka a v důsledku toho zničit smrtelný život na zlovolných mělčinách odmítnutého milosrdenství a na kamenech hříšnosti. S vaším souhlasem vás tento spolehlivý kormidelník bezpečně převede přes bariéry času a překážky prostoru k samému zdroji božské mysli a dál, až k Rájskému Otci Ladičů.

2. PODSTATA DUŠE

Ve všech myšlenkových funkcích kosmického

results in universe ascension. What you are today is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

111:1.6 (1217.1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction, or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good — actually great — in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

111:1.7 (1217.2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality — the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and spirit identification.

111:1.8 (1217.3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he actively, positively, and co-operatively choose to follow the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

111:1.9 (1217.4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. NATURE OF THE SOUL

111:2.1 (1217.5) Throughout the mind functions of

intelektu celost mysli vládne nad dílčími intelektuálními funkcemi. Ve své podstatě je mysl funkční jednotou; proto mysl nikdy nepřestává projevovat tuto základní jednotu, dokonce i tehdy, když ji v tom brání a překáží nerozumné činy a volby zbloudilého „já“. A tato jednotu mysli neustále usiluje o součinnost s duchem na všech úrovních jejího spojení s těmi „já“, které mají ctihodnou vůli a výsadní práva vzestupu.

Materiální mysl smrtelného člověka je kosmický tkalcovský stav s morontální tkaninou, do které vnitřní Ladič Myšlení vlétá duchovní vzory vesmírného charakteru trvalých hodnot a božských významů—věčně žijící duši nejvyššího osudu a nekončící cesty, potenciálního konečného.

Lidská osobnost je ztotožněna s myslí a duchem, které ve funkčním vztahu drží pospolu život v materiálním těle. Tento fungující vztah takové mysli a ducha nevzniká v nějakém spojování schopností a vlastností mysli a ducha, ale v naprosto nové, původní a unikátní vesmírné hodnotě s potenciálem věčného trvání—duši.

Existují tři a ne dva faktory v evolučním vytváření takové nesmrtelné duše. Tito tři předchůdci morontální lidské duše jsou:

1. Lidská mysl a všechny kosmické vlivy jí předcházející a působící na ni.

2. Božský duch, pobývající v této lidské myslí a veškerý potenciál, tkvící v takovém fragmentu absolutní duchovnosti, společně se všemi přidruženými duchovními vlivy a faktory lidského života.

3. Vztah mezi materiální myslí a božským duchem, který v sobě nese hodnotu a význam, nezjistitelný v žádných faktorech, přispívajících do takového spojení. Realita tohoto unikátního vztahu není ani materiální, ani duchovní, ale morontální. Je to duše.

Midbytosti již dlouho nazývají tuto vyvíjející se duši člověka středovou myslí, na rozdíl od nižší čili materiální mysli a vyšší čili kosmické mysli. Tato středová mysl je opravdovým morontálním jevem, protože existuje v oblasti mezi materiálním a duchovním. Potenciální možnosti takové morontální evoluce jsou vrozeny ve dvou univerzálních podnětech mysli: je to impuls smrtelné mysli tvora poznat Boha a dosáhnout božskosti Tvořitele a impuls nesmrtelné mysli Tvořitele poznat člověka a získat zkušenost tvora.

Tento božský proces vývoje nesmrtelné duše je umožněn díky tomu, že smrtelná mysl je zaprvé osobní a zadruhé je ve spojení s nadživočišnými

cosmic intelligence, the totality of mind is dominant over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

111:2.2 (1217.6) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

111:2.3 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the *soul*.

111:2.4 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

111:2.5 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.

111:2.6 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

111:2.7 (1218.5) 3. *The relationship between material mind and divine spirit*, which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

111:2.8 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the *experience* of the creature.

111:2.9 (1218.7) This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in

realitami; využívá nadmateriální dar kosmické péče, která zajišťuje evoluci morální podstaty, schopné dělat morální rozhodnutí, čímž v dobré víře uskutečňuje tvořivé spojení s přidruženými duchovními pomocníky a s vnitřním Ladičem Myšlení.

Nevyhnutelným výsledkem takového kontaktního oduševňování lidské mysli je postupné zrození duše—společný potomek mysli, fungující za pomoci pomocných duchů mysli, a ovládající lidské vůle, která touží poznat Boha působící ve spojení s duchovními silami vesmíru, které jsou pod dohledem skutečného fragmentu samotného Boha všeho tvoření—Tajemného Monitoru. Tak materiální a smrtelná realita „já“ překonává časová omezení mechanizmu fyzického života a dosahuje nového vyjádření a nového určení ve vyvíjejícím se nositeli pro zachování věčné individualnosti—morontální a nesmrtelné duše.

3. VYVÍJEJÍCÍ SE DUŠE

Chyby smrtelné mysli a omyly lidského chování mohou značně zpozdit evoluci duše, ačkoliv nemohou potlačit tento morontální jev, jakmile byl jednou spuštěn vnitřním Ladičem se souhlasem vůle tvora. Ale v kteroukoliv dobu před přirozenou smrtí ta stejná materiální a lidská vůle má možnost zrušit svoje rozhodnutí a odmítnout příští život. Také po přežití vzestupující smrtelník si ponechává tuto výsadu zvolit, nebo odmítnout věčný život; kdykoliv před splnutím s Ladičem může vyvíjející se a vzestupující bytost zvolit zřici se vůle Rájského Otce. Splnutí s Ladičem signalizuje fakt, že vzestupující smrtelník si navždy a bezvýhradně zvolil vykonávat vůli Otce.

Během života v těle má vyvíjející se duše možnost posílit nadmateriální rozhodnutí smrtelné mysli. Vzhledem k tomu, že duše je nadmateriální, nepůsobí na materiální úrovni lidské zkušenosti. A na druhou stranu, tato subduchovní duše nemůže bez pomoci určitého ducha Božstva, takového jako je Ladič, působit nad morontální úrovní. Ani tato duše nemůže činit konečná rozhodnutí dokud smrt nebo přenesení ji neoddělí od materiálního spojení se smrtelnou myslí, vyjma toho, když tato materiální mysl upřímně a s radostí pověří touto přidruženou činností morontální duši. Během života smrtelná vůle—schopnost osobnosti se rozhodovat a volit—sídlí v materiálních okruzích mysli; s mírou růstu pozemského smrtelníka se toto „já“, s jeho drahocenným právem na rozhodování, vzrůstající se měrou ztotožňuje se vznikající entitou, morontální duší; po smrti a po vzkříšení na obytném světě se osobnost člověka

contact with superanimal realities; it possesses a supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and with the indwelling Thought Adjuster.

111:2.10 (1218.8) The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. THE EVOLVING SOUL

111:3.1 (1218.9) The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

111:3.2 (1219.1) During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function. During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion

zcela ztotožní s morontálním „já“. Duše je takto zárodkem budoucího morontálního dopravního prostředku osobní identity.

Z počátku je tato nesmrtelná duše ve své podstatě naprosto morontální, ale má takovou schopnost pro vývoj, že vždy stoupá k pravým duchovním úrovním, na kterých je možné splnutí s duchovními bytostmi Božstva, obvykle s tím stejným duchem Vesmírného Otce, který započal tento tvořivý jev v mysli tvora.

Jak lidská mysl, tak i božský Ladič si uvědomují přítomnost a odlišnou podstatu vyvíjející se duše—Ladič si to uvědomuje plně, mysl částečně. Duše si stále více uvědomuje mysl a Ladiče jako přidružené entity přímo úměrně se svým vlastním evolučním růstem. Duše sdílí schopnosti jak lidské mysli, tak i božského ducha, ale neustále se vyvíjí směrem ke zvýšenému duchovnímu ovládnutí a nadvládě božskosti prostřednictvím pěstování takové funkce mysli, jejíž smyslem je usilovat o soulad s pravou duchovní hodnotou.

Smrtelná pouť—evoluce duše—není pouze zkouškou, ale vzděláním. Víra v přežívání nejvyšších hodnot je jádrem zbožnosti; opravdová nábožná zkušenost spočívá ve spojení nevyšších hodnot a kosmických významů jako poznání vesmírné reality.

Mysl zná kvantitu, realitu, významy. Ale kvalita—hodnoty—je pociťována. To, co je cítěno, je společným výtvorem mysli, která zná a s ní spojeného ducha, který naplňuje realitu.

V té míře, do jaké je vyvíjející se morontální duše člověka naplňována pravdou, krásou a dobrem jako hodnotové uskutečňování uvědomění si Boha, taková výsledná bytost se stává nezníčitelnou. Jestliže ve vyvíjející se duši člověka nejsou hodnoty věčného trvání, pak smrtelné bytí nemá hodnoty věčného života, pak smrtelné bytí nemá samotný život je tragickou iluzí. Ale věčný pravdou je: to, co začínáte v čase, určitě dokončíte ve věčnosti—jestli to stojí za dokončení.

4. VNITŘNÍ ŽIVOT

Poznání je intelektuální proces ukládání smyslových dojmů, získaných z vnějšího světa, do paměťových obrazců jednotlivce. Pochopení znamená to, že tyto rozpoznané smyslové dojmy a s nimi spojené paměťové obrazce se sjednocují, nebo organizují do dynamického systému principů.

Významy pocházejí ze slučování poznání a

world resurrection, the human personality is completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:3.3 (1219.2) This immortal soul is at first wholly morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

111:3.4 (1219.3) Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

111:3.5 (1219.4) The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

111:3.6 (1219.5) Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is *felt*. That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

111:3.7 (1219.6) In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. THE INNER LIFE

111:4.1 (1219.7) Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic network of principles.

111:4.2 (1220.1) Meanings are derived from a

chápaní. Významy neexistují ve výhradně smyslovém, nebo materiálním světě. Významy a hodnoty jsou vnímány pouze ve vnitřních, nebo nadmateriálních sférách lidské zkušenosti.

Veškeré pokroky skutečné civilizace se rodí v tomto vnitřním světě lidstva. Pouze vnitřní život je opravdově tvořivý. Civilizace je sotva schopna pokroku, když většina mladých každé generace věnuje svoji pozornost a energii materialistickým cílům smyslového, nebo vnějšího světa.

Vnitřní a vnější svět mají rozdílný soubor hodnot. Každá civilizace je v ohrožení, když tři čtvrtiny mladých vstupují do materialistických povolání a věnují se smyslovým aktivitám vnějšího světa. Civilizace je v nebezpečí, když mládež nemá zájem o etiku, sociologii, genetické předpoklady, filozofii, krásná umění, náboženství a kosmologii.

Pouze na vyšších úrovních nadvědomé mysli, zasahující do duchovní sféry lidské zkušenosti, můžete nalézt ty vyšší koncepce ve spojení s účinnými vůdčími obrazy, které budou přispívat k vytváření lepší a trvanlivější civilizace. Osobnost je přirozeně tvořivá, ale projevuje se tak pouze ve vnitřním životě jednotlivce.

Krystaly sněhu mají vždy šestistranný tvar, ale nikdy nejsou dva stejné. Malé děti jsou si podobné, ale ani jedno dítě není přesnou kopií druhého, dokonce ani v případě dvojčat. Osobnosti jsou si typově podobné, ale každá je vždy unikátní.

Štěstí a radost mají svůj původ ve vnitřním životě. Nemůžete prožívat opravdovou radost úplně sám. Samotářský život je zhoubný pro štěstí. Také rodiny a národy se budou radovat více ze života, když ho budou sdílet s jinými.

Vy nejste schopni plně kontrolovat vnější svět—okolí prostředí. Ze všeho nejvíce je to tvořivost vašeho vnitřního světa, která podléhá naprosto vašemu řízení, protože tam je vaše osobnost do značné míry osvobozena od spoutávajících zákonů apriorní příčinnosti. Osobnost je spojena s limitovanou nezávislostí vůle.

Vzhledem k tomu, že vnitřní život člověka je opravdu tvořivý, na každé osobě leží odpovědnost volby v tom smyslu, zdali tato tvořivost bude živelná a zcela nahodilá, anebo kontrolovaná, řízená a konstruktivní. Jak může tvořivá představitelství přinést hodnotné plody, když jeviště, na kterém působí, je již přeplněno předsudky, nenávisť, strachem, nelibostí, pomstychtivostí a náboženskou nesnášenlivostí?

combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

Ideje mohou vzniknout z podnětu vnějšího světa, ale ideály se rodí pouze v tvořivých sférách vnitřního světa. Dnes jsou národy světa řízeny lidmi, kteří překypují idejemi, ale nedostává se jim ideálů. To vysvětluje chudobu, rozvody, války a rasovou nenávist.

Problém je v tomto: jestli vnitřní „já“ člověka, majícího svobodnou vůli, je obdařeno tvořivými schopnostmi, tak musíme vědět, že tvořivost svobodné vůle obsahuje v sobě potenciální možnost destruktivní činnosti. A když se tvořivost přemění v destrukci, stojíte tváří v tvář devastaci zla a hříchu—násilí, válkám a rozkladu. Zlo je podjatost tvořivosti, která tihne k rozpadu a eventuální destrukci. Jakýkoliv konflikt je zlo v tom smyslu, že potlačuje tvořivou funkci vnitřního života—je to určitý druh občanské války v osobnosti.

Vnitřní tvořivost přispívá k zušlechťování charakteru prostřednictvím integrace osobnosti a sjednocení individuálnosti. Navždy platí pravda: minulost je nezměnitelná; pouze budoucnost je možno změnit pomocí přítomné tvořivosti vnitřního „já“.

5. POSVĚCENÍ VOLBY

Vykonání vůle Boha není ničím jiným, než projevem ochoty tvora sdílet vnitřní život s Bohem—s tím samým Bohem, který umožnil takovému tvorovi život, mající vnitřní významy a hodnoty. Sdílet znamená podobat se Bohu—být božským. Bůh sdílí všechno s Věčným Synem a Nekonečným Duchem, zatímco oni na oplátku, sdílejí všechny věci s božskými Syny a duchovními Dcerami vesmírů.

Napodobování Boha je klíčem k dokonalosti; vykonávání jeho vůle je tajemství věčného života a dokonalosti ve věčném životě.

Smrtelníci žijí v Bohu a proto Bůh chce žít ve smrtelnících. Tak, jak mu lidé důvěřují, tak i on, jako první, svěřil lidem část sebe; souhlasil žít v lidech a pobývat v nich, podléhající jejich vůli.

Mír v tomto životě, věčný život po smrti, dokonalost v příštím životě, služba ve věčnosti—to všechno je dosaženo (v duchu) nyní, když osobnost tvora souhlasí—rozhodne se—podříditi svoji vůli vůli Boha. A Otec již udělal svoji volbu, podřídil část sebe vůli osobnosti tvora.

Taková volba tvora není vzdáním se vůle. Je to posvěcení vůle, rozšíření vůle, zvelebení vůle a zdokonalení vůle; a taková volba povyšuje vůli

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the explanation of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death, perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting

tvora z úrovně přechodného významu do vyššího stavu, ve kterém osobnost syna-tvora rozmlouvá s osobností duchovního Otce.

Tato volba vykonávat vůli Otce je duchovním nalezením duchovního Otce smrtelným člověkem, třebaže musí uběhnout dlouhá doba, než syn-tvor se může skutečně ocitnout v reálné přítomnosti Boha v Ráji. Tato volba nespočívá ani tolik v popírání vůle tvora—“Ne moje vůle, ale tvá bude vykonána”—jako v pozitivním ujištění tvora: „Mojí vůlí je to, aby byla vykonána tvá vůle.“ A když se taková volba udělá, dříve či později Boha volícího syn najde vnitřní spojení (splnutí) s pobývajícím v něm fragmentem Boha a současně tento stejný zdokonalující se syn nalezne pro sebe nejvyšší osobní uspokojení ve zbožném spojení osobnosti člověka a osobnosti jeho Tvůrce, dvou osobností, jejichž tvořivé vlastnosti se navždy spojily v dobrovolném vzájemném vyjádření—zrození dalšího věčného partnerství vůle člověka a vůle Boha.

6. LIDSKÝ PARADOX

Mnoho ze světských potíží smrtelného člověka vychází z jeho dvojitého vztahu s vesmírem. Člověk je součástí přírody—existuje v přírodě—a přesto je schopen předčít přírodu. Člověk je konečný, ale je obdařen jiskrou nekonečnosti. Takové dvojité postavení nejenom poskytuje potenciál páchat zlo, ale také plodí mnoho sociálních a morálních situací, přinášejících s sebou hodně nejistoty a nemálo úzkosti.

Potřebná odvaha pro pokoření přírody a překonání vlastního „já“ je odvaha, která může podlehnout pokušení vlastní pýchy. Smrtelný člověk, který je schopen přesáhnout své „já“ se může poddat pokušení zbožňovat své vlastní vědomí. Dilema smrtelného člověka spočívá v dvojitě skutečnosti: je svázán s přírodou a současně má unikátní svobodu—svobodu duchovní volby a jednání. Na materiálních úrovních je člověk podřízen přírodě, zatímco na duchovních úrovních vítězí nad přírodou a nad vším, co je časové a konečné. Takový paradox je neoddelitelný od pokušení, potenciálního zla, chybných rozhodnutí a když „já“ se stává hrdým a arogantním, pak může přijít hřích.

Problém hříchu sám o sobě neexistuje v konečném světě. Fakt konečnosti se nevyznačuje zlem, nebo hříchem. Konečný svět byl vytvořen nekonečným Tvořitelem—je dílem rukou jeho božích Synů—a proto musí být dobrý. Pouze zneužití, překroucení a zkomolení konečnosti je

of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — “Not my will but yours be done” — as it consists in the creature's positive affirmation: “It is my will that your will be done.” And if this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

6. THE HUMAN PARADOX

111:6.1 (1221.8) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:6.2 (1222.1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one's self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action. On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:6.3 (1222.2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be good. It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives

původem zla a hříchu.

Duch může ovládat mysl; a mysl je tak schopna ovládat energii. Ale mysl může ovládat energii pouze prostřednictvím svého vlastního uvážlivého řízení vývojových potenciálů, obsažených v matematické úrovni příčina-důsledek ve fyzických oblastech. Mysl tvora nemá přirozenou schopnost ovládat energii; to je výsada Božstva. Ale mysl tvora může a dělá to, že řídí energii do té míry, do jaké si osvojila energetické tajnosti fyzického vesmíru.

Když si člověk přeje pozměnit fyzickou realitu, ať se jedná o něho či jeho prostředí, podaří se mu to do takové míry, do jaké odhalil způsoby a prostředky ovládání hmoty a řízení energie. Mysl bez pomoci není schopna ovlivnit cokoli materiálního, kromě svého vlastního fyzického mechanismu, který je s ní nevyhnutelně spojen. Ale rozumným používáním mechanismu svého těla může mysl vytvořit jiné mechanismy, dokonce energetické a živé vztahy, jejichž využitím může tato mysl vzrůstající měrou řídit a také ovládat svoji fyzickou úroveň ve vesmíru.

Věda je zdrojem faktů a mysl nemůže fungovat bez faktů. Fakta jsou stavebními kameny při stavění moudrosti, které jsou stmeleny dohromady životní zkušeností. Člověk může nalézt lásku k Bohu bez faktů a člověk může objevit zákony Boha bez lásky, ale člověk nemůže nikdy začít si uvědomovat nekonečnou symetrii, nebeskou harmonii a neobyčejné bohatosti všeobsažné podstaty Prvotního Zdroje a Středu, dokud nenalezl boží zákon a boží lásku a empiricky si je nespojil ve své vlastní vyvíjející se kosmické filozofii.

Rozvoj materiálního poznání umožňuje větší intelektuální chápání významů idejí a hodnot ideálů. Lidská bytost může najít pravdu ve své vnitřní zkušenosti, ale potřebuje jasnou znalost faktů pro to, aby mohla použít svoje osobní objevení pravdy k tvrdým praktickým potřebám každodenního materiálního života.

Je jenom přirozené, že smrtelného člověka trápí pocity nejistoty, když se vidí nevyprostitelně vázán na přírodu, ačkoliv má duchovní schopnosti zcela přesahující všechno časové a konečné. Pouze posvátná důvěra—živá víra—může být oporou člověka uprostřed takových těžkých a složitých problémů.

Ze všech nebezpečích, která obklopují smrtelnou podstatu člověka a ohrožují jeho duchovní celistvost, je největším pycha. Odvaha je neohroženost, ale samolibost je ješitnost a sebevražda. Uvážlivé sebevědomí je přijatelné. Schopnost člověka převýšit sebe je něco, co ho odlišuje od živočišného světa.

origin to evil and sin.

111:6.4 (1222.3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

111:6.5 (1222.4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even dominate its physical level in the universe.

111:6.6 (1222.5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

111:6.7 (1222.6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

111:6.8 (1222.7) It is only natural that mortal man should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

111:6.9 (1223.1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

Pýcha je zrádná, opojující a hříchu plodná, ať se nachází v jedinci, skupině, rase nebo národě. Doslovná pravda je: „Pýcha předchází pád.“

111:6.10 (1223.2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a group, a race, or a nation. It is literally true, "Pride goes before a fall."

7. PROBLÉM LADIČE

Nejistota s bezpečím jsou podstatou cesty k Ráji—nejistota v čase a myslí, nejistota ohledně událostí otevírajícího se vzestupu k Ráji; bezpečnost v duchu a věčnosti, bezpečnost v bezmezném důvěře syna-tvora v božský soucit a nekonečnou lásku Vesmírného Otce; nejistota jako nezkušeného občana vesmíru; bezpečnost jako vzestupujícího syna vesmírnými obytnými světy všemocného, všemoudrého a všemilujícího Otce.

Dovolte mně vám připomenout, abyste věnovali pozornost vzdálené ozvěně spolehlivých sdělení Ladiče vaší duši. Ve vás pobývající Ladič nemůže zamezit, nebo dokonce materiálně změnit boj, který vedete na vaší cestě v čase; Ladič nemůže zmírnit těžkosti života na vaší cestě světem úporného úsilí. Božský vnitřní obyvatel může pouze trpělivě čekat, dokud nevybojujete bitvu života, který prožíváte na vaší planetě; ale vy byste mohli, jestli byste jen chtěli—zatímco zápolíte a trápíte se, zatímco bojujete a pachtíte se—dovolit odvážnému Ladiči bojovat s vámi a za vás. Mohli byste být tak posílení a inspirováni, tak okouzlení a překvapeni, kdybyste jen umožnili Ladiči trvale vám přinášet obrazy skutečného motivu, trvalého cíle a věčného záměru celého tohoto obtížného a namáhavého boje s banálními problémy vašeho současného materiálního světa.

Proč nepomáháte Ladiči v úloze ukazovat vám duchovní protipól všech těchto namáhavých materiálních snah? Proč nedovolujete Ladiči posílit vás duchovními pravdami, mající kosmickou sílu, zatímco vy zápasíte se světskými potížemi existence tvora? Proč nepodporujete tohoto nebeského pomocníka, aby vás povzbuzoval jasnou vizí výhledu věčnosti vesmírného života, zatímco vy v rozpacích zíráte na problémy probíhající hodiny? Proč odmítáte být osvětleni a inspirováni vesmírným pohledem, zatímco se lopotíte uprostřed časových omezení a prodíráte se bludištěm nejistot, blokující vaši smrtelnou životní pouť? Proč neumožňujete Ladiči oduševňovat vaše myšlení, přestože musíte jít po materiálních stezkách pozemského snažení?

Vyšší rasy Urantie představují složitou směs; jsou smíšené z mnoha ras a rodů různého původu. Tato smíšená podstata dělá práci Monitorů nesmírně obtížnou, aby mohly účinně působit během života a rozhodně zvyšuje

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:7.1 (1223.3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223.4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace problems of your present material world.

111:7.3 (1223.5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these strenuous material efforts? Why do you not allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

111:7.4 (1223.6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds

problémy jak Ladiče, tak i serafského strážce po smrti. Před nedávnem jsem byl na Salvingtonu a slyšel formální prohlášení strážce osudu, ve kterém zmírňuje potíže, spojené s pomocí svému smrtelnému chráněnci. Tento seraf řekl:

„Většina mých potíží byla způsobena nekončím bojem mezi dvěma podstatami mého chráněnce: pudu ctižádosti oponovala živočišná lenost; ideály vyššího národa zhatily pudy nižší rasy; vznešené úmysly velké mysli vyvolaly nepřátelský postoj primitivní dědičnosti; dalekosáhlý pohled prozíravého Monitoru způsobil odpor u krátkozrakého tvora času; progresivní plány vzestupující bytosti byly pozměněny přáními a touhami materiální povahy; záblesky vesmírného intelektu byly potlačeny chemicko-energetickými příkazy vyvíjející se rasy; podnětům andělů odporovaly živočišné emoce; příprava intelektu byla zničena tendenčními pudy; zkušenosti jednotlivce oponovaly nahromaděné sklony rasy; cíle nejlepších byly potlačeny proudem nejhorších; rozlet génia byl zastaven gravitační silou prostřednosti; progres dobra brzdila lhotejnost špatnosti; umění krásného špinila přítomnost zla; utěšené zdraví neutralizovala oslabující nemoc; fontánu víry znečišťovaly jedy strachu; pramen radosti zhořknul záplavou žalosti; radost z očekávání zkallila hořkost poznání; potěšení ze života bylo neustále ohrožováno truchlením ze smrti. Takový život a na takové planetě! A přesto, v důsledku stále přítomné pomoci a pobízení Ladiče Myšlení, tato duše dosáhla uspokojivého stupně štěstí a úspěchu a nyní vystoupila do soudních síní obytných světů.

[Představeno
Orvontonu.]

Osamělým

Poslem

definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

111:7.5 (1223.7) “Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and success and has even now ascended to the judgment halls of mansonia.”

111:7.6 (1224.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitola 112. Přežití osobnosti

⇨ 111

Kniha Urantia

113 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 112 PŘEŽITÍ OSOBNOSTI

Sekce

Úvod

1. Osobnost a realita
2. Vnitřní „Já“
3. Fenomén smrti
4. Ladiči po smrti
5. Přežití lidského „Já“
6. Morontální „Já“
7. Splnutí s Ladičem

PAPER 112 PERSONALITY SURVIVAL

SECTIONS

Introduction

1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

Úvod

EVOLUČNÍ planety jsou sféry původu člověka—výchozí světy vzestupné cesty smrtelníků. Váš odrazový bod je Urantia; tady vy a váš božský Ladič Myšlení jste sloučeni v dočasném spojení. Byli jste obdarováni dokonalým průvodcem; proto, jestli upřímně poběžíte závod v čase a dosáhnete konečného cíle víry, epochální odměna bude vaše; budete navěky spjati s vašim vnitřním Ladičem. Potom začne váš skutečný život, vzestupný život, do kterého je váš současný smrtelný stav pouhým vestibulem. Potom začne vaše vznešená a progresivní mise konečných ve věčnosti, která se před vámi rozprostírá. A ve všech těchto po sobě jdoucích epochách a stadiích evolučního růstu zůstává část vás absolutně nezměněna a tou je osobnost—neměnnost uprostřed změn.

Ačkoliv by bylo troufalé pokusit se definovat osobnost, může se ukázat prospěšným popsat některé z věcí, které jsou známé o osobnosti:

1. Osobnost je ta hodnota v realitě, která je

INTRODUCTION

112:0.1 (1225.1) THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finalizers in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

112:0.2 (1225.2) While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove helpful to recount some of the things which are known about personality:

- 112:0.3 (1225.3)* 1. Personality is that quality in reality

udělena samotným Vesmírným Otcem, nebo Společným Činitelem v jeho zastoupení.

2. Může být udělena každému živému energetickému systému, který obsahuje mysl, nebo ducha.

3. Není úplně spoutána okovy dřívější příčinnosti. Je relativně tvořivá, nebo vzájemně tvořivá.

4. Když je udělena evolučním materiálním tvorům, nutí ducha snažit se ovládnout energii-hmotu prostřednictvím mysli.

5. Přestože osobnost postrádá identitu, je schopna sjednotit identitu každého živého energetického systému.

6. Projevuje pouze kvalitativní reakci na okruh osobnosti na rozdíl od tří energií, které projevují jak kvalitativní, tak i kvantitativní reakci na gravitaci.

7. Osobnost je neměnná v přítomnosti změn.

8. Je schopna dát dárek Bohu—na základě svobodné vůle se věnovat vykonávání vůle Boha.

9. Je charakterizována morálností—vědomím relativity vztahu s jinými lidmi. Rozlišuje úrovně chování a vybírá si mezi nimi.

10. Osobnost je unikátní, absolutně unikátní: je unikátní v čase a prostoru; je unikátní ve věčnosti a v Ráji; je unikátní při udělení—neexistují žádné duplikáty; je unikátní v každém okamžiku existence; je unikátní ve vztahu k Bohu—on nedělá žádné rozdíly mezi jednotlivci, ale ani je neslučuje, protože jsou neslučitelní—jsou asociovatelní, ale ne hromadní.

11. Osobnost reaguje bezprostředně na přítomnost jiné osobnosti.

12. Je to jediná věc, kterou je možno přidat k duchu, což demonstruje nadřazenost Otce vevztahu k Synovi. (Mysl není nutno přidávat k duchu).

13. Osobnost může přežít smrt smrtelníka s identitou v přežívající duši. Ladič a osobnost jsou neměnní; vztah mezi nimi (v duši) není ničím jiným než změnou, pokračující evolucí; a jestli tato změna (růst) skončí, skončí duše.

14. Osobnost si je unikátně vědoma času a to je něco jiného, než chápání času myslí, nebo duchem.

which is bestowed by the Universal Father himself or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

112:0.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living energy system which includes mind or spirit.

112:0.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of antecedent causation. It is relatively creative or cocreative.

112:0.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary material creatures, it causes spirit to strive for the mastery of energy-matter through the mediation of mind.

112:0.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity, can unify the identity of any living energy system.

112:0.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response to the personality circuit in contradistinction to the three energies which show both qualitative and quantitative response to gravity.

112:0.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the presence of change.

112:0.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God — dedication of the free will to the doing of the will of God.

112:0.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality — awareness of relativity of relationship with other persons. It discerns conduct levels and choosingly discriminates between them.

112:0.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely unique: It is unique in time and space; it is unique in eternity and on Paradise; it is unique when bestowed — there are no duplicates; it is unique during every moment of existence; it is unique in relation to God — he is no respecter of persons, but neither does he add them together, for they are nonaddable — they are associable but nontotalable.

112:0.13 (1226.1) 11. Personality responds directly to other-personality presence.

112:0.14 (1226.2) 12. It is one thing which can be added to spirit, thus illustrating the primacy of the Father in relation to the Son. (Mind does not have to be added to spirit.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personality may survive mortal death with identity in the surviving soul. The Adjuster and the personality are changeless; the relationship between them (in the soul) is nothing but change, continuing evolution; and if this change (growth) ceased, the soul would cease.

112:0.16 (1226.4) 14. Personality is uniquely conscious of time, and this is something other than the time perception of mind or spirit.

1. OSOBNOST A REALITA

Osobnost je udělena Vesmírným Otcem jeho tvorům jako potenciálně věčná dispozice. Takový božský dar je určen pro působení na početných úrovních a po sobě následujících vesmírných situacích, sahajících od nízkých konečných po nejvyšší absonitní, dokonce za hranice absolutna. Tímto způsobem osobnost funguje na třech kosmických rovinách, nebo ve třech vesmírných fázích:

1. Funkční status. Osobnost působí stejně účinně v lokálním vesmíru, v supervesmíru a ve středním vesmíru.

2. Smysl statusu. Osobnost funguje účinně na konečných a absonitních úrovních a také zasahuje do absolutní úrovně.

3. Hodnota statusu. Osobnost se může empiricky realizovat v progresivních materiálních, morontiálních a duchovních oblastech.

Osobnost má zdokonalený rozsah kosmického prostorového působení. Rozměry konečné osobnosti jsou tři a zhruba fungují takto:

1. Délka představuje směr a povahu rozvoje—postup prostorem a v souladu s časem—evoluce.

2. Vertikální hloubka obsahuje organické sklony a postoje—měnící se úrovně sebe vyjádření a všeobecný fenomén reakce na prostředí.

3. Šířka zahrnuje oblast koordinace, asociace a organizace individuálnosti.

Typ osobnosti, udělený smrtelníkům Urantie má potenciální schopnost sedmi rozměrů sebe vyjádření, nebo osobní realizace. Tři takové rozměrové jevy jsou uskutečnitelné na konečné úrovni, tři na absonitní úrovni a jeden na absolutní úrovni. Na subabsolutních úrovních je tento sedmý rozměr, nebo rozměr celistvosti je empiricky poznatelný jako fakt osobnosti. Tento nejvyšší rozměr představuje asociovatelné absolutno a přestože není nekonečný má rozměrový potenciál pro subnekonečné proniknutí na absolutní úroveň.

Konečné rozměry osobnosti se vztahují ke kosmické délce, hloubce a šířce. Délka označuje význam; hloubka znamená hodnotu; šířka obsahuje vhléd—schopnost prožít nezvratitelné vědomí kosmické reality.

Na morontiální úrovni jsou všechny tyto konečné rozměry materiální úrovně značně

1. PERSONALITY AND REALITY

112:1.1 (1226.5) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112:1.2 (1226.6) 1. *Position status.* Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112:1.3 (1226.7) 2. *Meaning status.* Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

112:1.4 (1226.8) 3. *Value status.* Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112:1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112:1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112:1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the absonite level, and one on the absolute level. On subabsolute levels this seventh or totality dimension is experientible as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112:1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112:1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly

rozšířeny a jsou uskutečnitelné některé nové rozměrové hodnoty. Všechny tyto zvětšené rozměrové zkušenosti morontialní úrovně jsou úžasně skloubeny s nejvyšším rozměrem, čili rozměrem osobnosti, prostředním vlivu mota a také v důsledku přispění morontialní matematiky.

Mnohým potížím, se kterými se setkávají smrtelníci při zkoumání lidské osobnosti, by bylo možno se vyhnout, kdyby lidský tvor pamatoval na to, že rozměrové úrovně a duchovní úrovně nejsou sladěny v empirické realizaci osobnosti.

Život je opravdu proces, který probíhá mezi organismem (individuálností) a jeho prostředím. Osobnost předává tomuto spojení organismu s prostředím hodnotu své identity a významy souvislosti. Tudíž je nutno vidět, že fenomén podnět-reakce není pouhým mechanickým procesem, protože osobnost působí v této celé situaci jako činitel. Vždy platí pravda, že mechanismy jsou přirozeně pasivní; organismy jsou svojí podstatou aktivní.

Fyzický život je proces, probíhající ani ne tolik v organismu, jako mezi organismem a prostředím. A každý takový proces má tendenci vytvářet a zakládat organické modely reakcí na prostředí. A všechny takové zavádějící modely velmi ovlivňují výběr cíle.

Je to mysl, jejímž prostřednictvím vnitřní „já“ a prostředí navazují smysluplný kontakt. Schopnost a ochota organismu vytvářet takové významné kontakty s prostředím (reakce na podnět) vyjadřují postoj celé osobnosti.

Osobnost nemůže příliš dobře fungovat v izolaci. Člověk je svojí podstatou společenský tvor; je ovládán potřebou sounáležitosti. Doslovnou pravdou je: „Žádný člověk nežije pro sebe.“

Ale pojem osobnosti jako smyslu celého žití a fungování tvora má mnohem větší význam, než sjednocení vztahů; znamená to sloučení všech faktorů reality, jakož i sladění vztahů. Mezi dvěma subjekty existují vztahy, ale tři či více subjektů potřebují systém a takový systém je mnohem víc než jenom rozšířeným, nebo složitějším vztahem. Toto rozlišení je důležité, protože v kosmickém systému individuální členové nejsou spojeni jeden s druhým, kromě vztahu k celku a skrze individualitu celku.

V lidském organismu souhrn jeho částí vytváří jeho obraz—individualitu—ale takový proces nemá v žádném případě nic společného s osobností, která je sjednotitelem všech těchto

enhanced, and certain new dimensional values are realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also because of the contribution of morontia mathematics.

112:1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112:1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112:1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are highly influential in goal choosing.

112:1.15 (1227.5) It is through the mediation of mind that the self and the environment establish meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

112:1.16 (1227.6) Personality cannot very well perform in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, "No man lives unto himself."

112:1.17 (1227.7) But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system*, and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

112:1.18 (1227.8) In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

faktorů v jejich vztahu ke kosmickým realitám.

Při seskupování jsou částice přidávány; v systémech jsou částice utříděny. Systémy jsou důležité kvůli své organizaci—rozmístěným hodnotám. V dobrém systému jsou všechny faktory v kosmické poloze. Ve špatném systému buď něco chybí anebo je na nesprávném místě—v nepořádku. V lidském systému je to osobnost, která slučuje všechny druhy činnosti a naopak, přidává jim hodnotné vlastnosti identity a tvořivosti.

2. VNITŘNÍ „JÁ“

Při zkoumání individuálnosti by bylo prospěšné si zapamatovat že:

1. Fyzické systémy jsou podružné.
2. Intelektuální systémy jsou koordinovány.
3. Osobnost je dominující.
4. Vnitřní duchovní síla je potenciálně řídící.

Ve všech koncepcích o individuálnosti by se mělo připustit, že první přichází fakt a až potom jeho hodnocení a vysvětlení. Lidské dítě nejdříve žije a potom myslí o svém životě. V kosmickém systému pochopení předchází předvídání.

Vesmírný fakt Boha, který se stává člověkem, navždy změnil všechny významy a hodnoty lidské osobnosti. Láska, v pravém smyslu tohoto slova, znamená vzájemný ohled všech osobností, ať lidských nebo božských, anebo lidských a božských. Části vnitřního „já“ mohou působit různými způsoby—myslet, cítit, chtít—ale pouze sjednocené vlastnosti celé osobnosti jsou zaměřeny na uvážlivé jednání; a všechny tyto síly jsou spojeny s duchovní schopností smrtelné mysli, když člověk upřímně a nesobecky miluje jinou bytost, lidskou, nebo božskou.

Všechny koncepce smrtelníků o realitě jsou založeny na hypotéze o realitě lidské osobnosti; všechny koncepce nadlidských realit jsou založeny na zkušenosti lidské osobnosti s kosmickými realitami určitých, s člověkem spojených, duchovních entit a božských osobností. Všechno neduchovní v lidské zkušenosti, kromě osobnosti, je prostředkem k cíli. Každý opravdový vztah smrtelného člověka s druhými osobami—lidskými nebo božskými—je sám o sobě prostředkem k cíli. A dosažení takové sounáležitosti s osobností Božstva je věčným cílem vzestupu vesmírem.

Vlastnictví osobnosti vymezuje člověka jako duchovní bytost, protože soulad individuálnosti a

^{112:1.19 (1227.9)} In aggregations parts are added; in systems parts are *arranged*. Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced — deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. THE SELF

^{112:2.1 (1227.10)} It would be helpful in the study of selfhood to remember:

- ^{112:2.2 (1227.11)} 1. That physical systems are subordinate.
- ^{112:2.3 (1227.12)} 2. That intellectual systems are co-ordinate.
- ^{112:2.4 (1227.13)} 3. That personality is superordinate.
- ^{112:2.5 (1227.14)} 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

^{112:2.6 (1228.1)} In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

^{112:2.7 (1228.2)} The universe fact of God's becoming man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human *and* divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of the whole personality are focused in intelligent action; and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

^{112:2.8 (1228.3)} All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

^{112:2.9 (1228.4)} The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of

vědomí osobnosti jsou dary nad-materiálního světa. Samotný fakt, že smrtelný materialista může popírat existenci nad-materiálních realit, sám o sobě dokazuje přítomnost a působení duchovní syntézy a kosmického vědomí v jeho lidské mysli.

Existuje obrovská kosmická propast mezi hmotou a myšlenkou a tato propast je nezměřitelně mnohem větší mezi materiální myslí a duchovní láskou. Vědomí, mnohem méně sebeuvědomění, nemůže být vysvětleno žádnou teorií o mechanické elektronické asociaci, nebo materiálních energetických jevech.

S mírou úsilí mysli dospět k elementární analýze reality, hmota přestává existovat v materiálních smyslech, ale může ještě zůstat věcnou v mysli. Když duchovní vhléd usiluje o takovou realitu, která zůstává po zmizení hmoty a snaží se dospět k její elementární analýze, ona se ztratí do mysli, ale vhléd ducha může stále vnímat kosmické reality a nejvyšší hodnoty duchovní podstaty. Obdobně věda uvolňuje místo filozofii, zatímco filozofie musí ustoupit závěrům, vycházejících z opravdové duchovní zkušenosti. Myšlení podléhá moudrosti a moudrost se ztrácí v osvětlené a hloubavé víře.

Ve vědě lidské „já“ zkoumá materiální svět; filozofie zkoumá toto zkoumání materiálního světa; víra, opravdová duchovní zkušenost, je empirické poznání kosmické reality zkoumání zkoumání celé této relativní syntézy energetických substancí času a prostoru. Vytvořit filozofii vesmíru výhradně na materialismu znamená ignorovat fakt, že všechny materiální věci byly nejprve pochopeny jako reálné ve zkušenosti lidského vědomí. Zkoumatel nemůže být předmětem zkoumání; posouzení vyžaduje určitý stupeň abstrahování od předmětu posuzování.

V čase, myšlení vede k moudrosti a moudrost vede k víře; ve věčnosti, víra vede k moudrosti a moudrost ústí v nekonečnost myšlení.

Předpoklad jednotnosti vyvíjejícího se „já“ spočívá ve vlastnostech jeho ustavujících faktorů: základních energií, hlavních tkání, důsledného chemického řízení, nejvyšších idejí, nejvyšších motivů, nejvyšších cílů a božského ducha, poskytnutého Rájem—tajemství sebeuvědomění duchovní podstaty člověka.

Účelem kosmické evoluce je dosáhnout jednotu osobnosti prostřednictvím stále se zvyšujícího vlivu ducha—vědomá reakce na zásady a vedení Ladiče Myšlení. Osobnost, jak

selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

112:2.10 (1228.5) There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

112:2.11 (1228.6) As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

112:2.12 (1228.7) In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

112:2.13 (1228.8) In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

112:2.14 (1229.1) The possibility of the unification of the evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

112:2.15 (1229.2) The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster.

lidská, tak i nadlidská, je charakterizována vrozenou kosmickou vlastností, kterou možno nazvat „evolucí ovládání“—rozšíření kontroly jak nad sebou, tak i nad svým prostředím.

Vzestupující, bývalá lidská osobnost prochází přes dvě důležitá stadia vzrůstajícího vědomého ovládání svého „já“ ve vesmíru:

1. Před-konečná, neboli Boha-hledající zkušenost, která spočívá v rozšiřování seberealizace prostřednictvím rozvoje a uskutečňování individuálnosti společně s řešením kosmických problémů a následného ovládnutí vesmíru.

2. Post-konečná, neboli Boha-odhalující zkušenost tvořivého rozšiřování seberealizace skrze empirické odhalování Nejvyšší Bytosti a Boha hledající bytosti, které ještě nedosáhly božských úrovní podobnosti Boha.

Sestupující bytosti dosáhnout podobných zkušeností prostřednictvím svých různorodých vesmírných činností v době, kdy se snaží rozšířit schopnost poznávat a vykonávat božské vůle Nejvyššího, Konečného a Absolutního Božstva.

Během fyzického života je materiální „já“, egoistická podstata lidské individuálnosti, závislá na stálé funkci materiálního životního prostředku, na nepřetržité existenci nesouměrné vyváženosti energií a intelektu toho, co se na Urantii nazývá životem. Ale individualita mající hodnotu přežití, individualita, která může přesáhnout zkušenost smrti, se může vyvinout jen za předpokladu, že sídlo individuálnosti vyvíjející se osobnosti přejde z přechodného životního prostředku—materiálního těla—do trvalé a nesmrtelné podstaty morontialní duše a dál na takové úrovni, na kterých její status. Takový reálný přechod od materiální spojitosti k poznání morontialní existence je výsledkem upřímnosti, vytrvalosti a stálosti rozhodnutí člověka, hledajícího Boha.

3. FENOMÉN SMRTI

Urantijci obecně znají pouze jeden druh smrti—fyzický zánik životních energií. Ale ve skutečnosti existují tři druhy smrti, které se týkají přežití osobnosti:

1. Duchovní smrt (smrt duše). Jestliže smrtelný člověk s konečnou platností odmítl věčný život, jestliže podle společného názoru Ladiče a přeživšího serafa byl prohlášen za duchovně

Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called “the evolution of dominance,” the expansion of the control of both itself and its environment.

112:2.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of increasing volitional dominance over the self and in the universe:

112:2.17 (1229.4) 1. The prefinaliter or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

112:2.18 (1229.5) 2. The postfinaliter or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

112:2.19 (1229.6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

112:2.20 (1229.7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life*. But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. THE PHENOMENON OF DEATH

112:3.1 (1229.8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

112:3.2 (1229.9) 1. *Spiritual (soul) death*. If and when mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the

neschopného a morontálně nezpůsobitelného, pak takové koordinované doporučení je zaregistrováno na Uversa a když Cenzorové a jejich reflexní spolupracovníci ověří tato zjištění, vládci Orvontonu ihned přikážou okamžité uvolnění vnitřního Monitoru. Ale toto uvolnění Ladiče žádným způsobem neovlivňuje povinnosti osobního či skupinového sera, starajícího se o tohoto jedince, kterého opustil jeho Ladič. Tento druh smrti je ve svém smyslu konečný bez ohledu na dočasné pokračování živých energií fyzického a intelektuálního mechanismu. Z kosmického hlediska je smrtelník již mrtvý; pokračující život pouze svědčí o trvalosti materiální síle kosmických energií.

2. Intelektuální smrt (smrt mysli). Když životně důležité okruhy, spojené s činností vyšších pomocných duchů, jsou narušeny kvůli vychýlení intelektu, nebo v důsledku částečného rozkladu mechanismu mozku a jestliže takové stavy dosáhnou kritického bodu nenapravitelnosti, vnitřní Ladič je okamžitě odvolán a vrací se do Diviningtonu. V archívech vesmíru je smrtelná osobnost považována za mrtvou kdykoliv základní myšlenkové okruhy lidské vůle-jednání byly zničeny. A toto je smrt bez ohledu na pokračující činnost živého mechanismu fyzického těla. Tělo bez mysli, mající vlastní vůli, není již více lidské, ale v souladu s předchozí volbou lidské mysli duše takového jedince může přežít.

3. Fyzická smrt (smrt těla a mysli). Když smrt přemůže lidskou bytost, Ladič zůstává v hradbách mysli do té doby, dokud ona nepřestane fungovat jako intelektuální mechanismus, to znamená přibližně do té chvíle, kdy měřitelné energie mozku skončí své rytmické životodárné pulsace. Po tomto rozkladu Ladič opouští mizející duši stejně nenuceně, jak do ní před lety vstoupil a vrací se přes Uversu do Diviningtonu.

Po smrti se materiální tělo vrací do světa přírody, ze kterého vzešlo, ale dva nemateriální faktory přežijí osobnosti přetrvávají: před-existenciální Ladič Myšlení s kopií paměti o prožitém smrtelném životě odchází na Divinington, kde také zůstává, v péči strážce osudu, nesmrtelná duše zemřelého člověka. Tyto aspekty a formy duše, tyto kdysi kinetické, ale nyní statické formy individuality, jsou nezbytné pro znovu zosobnění osobnosti na morontálních světech; a je to opět sjednocení Ladiče a duše, které znovu sestaví přežijící osobnost a vrátí vám vaše vědomí ve chvíli morontálního probuzení.

Těm, kdo nemají osobní serafské ochránce, spolehlivě a odborně poslouží skupinovi opatrovatelé a uchovají individualitu a vzkříší

Adjuster and the surviving seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

^{112:3.3 (1230.1)} 2. *Intellectual (mind) death.* When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

^{112:3.4 (1230.2)} 3. *Physical (body and mind) death.* When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

^{112:3.5 (1230.3)} After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality, that reconsciousizes you at the time of the morontia awakening.

^{112:3.6 (1230.4)} For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity

osobnost. Serafové jsou pro znovu sestavení osobnosti nepostradatelní.

Po smrti Ladič Myšlení dočasně ztrácí osobnost, ale ne individuálnost; lidský chránělec dočasně ztrácí individuálnost, ale ne osobnost; na obytných světech se oba znovu spojí do věčné entity. Po odchodu ze země se tam Ladič Myšlení nikdy nevrátí jako bytost, ve které dříve pobýval; osobnost se nikdy neprojevuje bez lidské vůle; a lidská bytost bez Ladiče po smrti nikdy neprojevuje aktivní individualitu, nebo žádným způsobem nenavazuje kontakt s živými bytostmi země. Takové bezLadičové duše jsou zcela a absolutně bez vědomí v době dlouhého či krátkého spánku smrti. Nemůže dojít k žádnému projevu jakéhokoliv typu osobnosti, nebo navázání komunikace s jinými osobnostmi, dokud není završen proces vzkříšení. Ti, kteří jdou do obytných světů, nemají dovoleno poslat zprávy zpět svým milovaným na Urantii. Ve všech vesmírech se uplatňuje zásada, že taková komunikace během probíhajícího soudního období je zakázána

4. LADIČI PO SMRTI

Když nastane smrt materiální, intelektuální či duchovní podstaty člověka, Ladič se rozloučí se svým smrtelným hostitelem a odchází na Divinington. Pomocí reflexního systému se vytvoří spojení mezi dohlížiteli na řídicích správách v hlavních centrech lokálního vesmíru a supervesmíru a Monitor je odstraněn z registru pod stejným číslem, pod kterým byl zaregistrován při svém vstupu do oblastí času.

Určitým, ne zcela pochopitelným způsobem, Univerzální censoři jsou schopni získat verzi lidského života, tak jak je obsažena v Ladičově přesné kopii duchovních hodnot a morontálních významů myslí v místě jeho bývalého pobytu. Cenzoři jsou schopni si přisvojit Ladičovu verzi přeživšího charakteru a duchovních vlastností zemřelého člověka a všechny tyto údaje, společně se serafskými záznamy jsou k dispozici pro předložení, když nastane čas soudu nad daným jedincem. Tyto informace se také použijí pro potvrzení těch supervesmírných mandátů, které umožňují určitým vzestupným bytostem začít okamžitě morontální život po fyzické smrti smrtelného těla a odejít na obytné světy ještě před formálním završením planetárního soudního období.

Po fyzické smrti, s výjimkou jedinců přenesených z živých lidí, odchází uvolněný Ladič ihned na domovní sféru Divinington. Co se přesně děje na takovém světě v době očekávání

safekeeping and personality resurrection. The seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

112:3.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster return to earth as the being of former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjusted human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjusted souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

112:4.1 (1231.1) When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the domains of time.

112:4.2 (1231.2) In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the formal termination of a planetary dispensation.

112:4.3 (1231.3) Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what

faktického znovu se objevení přeživšího smrtelníka závisí především na tom, zdali lidská bytost vystoupí na obytné světy na základě svého osobního práva, anebo počká na periodické svolání přeživších spicích bytostí dané planetární epochy.

Jestli smrtelný partner náleží do skupiny, jejíž členové budou vzkříšeni na konci soudního období, Ladič se nevrátí ihned na obytný svět, na kterém proběhla jeho předchozí služba, ale vybere si podle své volby některý z následujících dočasných úkolů:

1. Bude přijat do řad zmizelých Monitorů, aby vykonával neznámou službu.

2. Bude přidělen na určitou dobu na zkoumání systému Ráje.

3. Bude přijat do jedné z mnoha vzdělávacích škol Diviningtonu.

4. Bude umístěn na určitý čas jako studující pozorovatel na jednu z dalších šesti duchovních sfér, které tvoří okruhy Rajských světů Otce.

5. Bude přidělen do poselské služby Osobních Ladičů.

6. Bude pracovat jako mimořádný instruktor na školách Diviningtonu, které jsou zaměřeny na přípravu Monitorů, patřících do skupiny nezkušených.

7. Bude přiřazen k vybrané skupině světů, na kterých je pravděpodobnost potřeby služby v případě, že tam nastane důvodná příčina věřit, že lidský partner může odmítnout věčný život.

Jestliže vás zastihne smrt a vy jste v tu chvíli na třetím, nebo vyšším okruhu a tudíž máte přiděleného osobního strážce osudu a jestliže konečná kopie záznamu o přeživším charakteru, předloženého Ladičem, je bezvýhradně schválena strážcem osudu—jestliže jak seraf, tak i Ladič v zásadě souhlasí s každým údajem svých životních záznamů a svých doporučení—jestliže Univerzální Cenzoři a jejich reflexní spolupracovníci na Uverse potvrdí tyto podklady a udělají to jednoznačně a bez výhrad, tak v tom případě Věčně Moudří okamžitě odešlou přes komunikační okruhy mandát pokročilého postavení do Salvingtonu a na základě tohoto příkazu tribunály Vládce Nebadonu nařídí okamžitý převoz přeživší duše do sálů vzkříšení morontálních světů.

Jestliže lidský jedinec přejde do věčného života bez prodlení, Ladič, podle mých informací, se zaregistruje na Diviningtonu, pokračuje do Rajské přítomnosti Vesmírného Otce, pak se

transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

112:4.4 (1231.4) If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

112:4.5 (1231.5) 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.

112:4.6 (1231.6) 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.

112:4.7 (1231.7) 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise worlds.

112:4.9 (1231.9) 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.

112:4.10 (1231.10) 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.

112:4.11 (1231.11) 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

112:4.12 (1231.12) If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

112:4.13 (1232.1) If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized

ihned vrátí a je přijat Osobními Ladiči supervesmíru a lokálního vesmíru, obdrží ocenění hlavního Osobního Monitoru Diviningtonu a potom okamžitě nastává „uskutečnění přechodu identity“ a poté je přijat do třetího období na obytném světě v aktuální formě osobnosti, připravené pro přijetí přeživší duše pozemského smrtelníka, v té formě, jak byla navržena strážcem osudu.

Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the “realization of identity transition,” being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

5. PŘEŽITÍ LIDSKÉHO „JÁ“

Individuálnost je kosmická realita, ať materiální, morontální nebo duchovní. Fakt osobitosti je poskytnut Vesmírným Otcem, působícím v sobě i mimo sebe, nebo skrze své početné vesmírné představitele. Říci, že bytost je osobitá, znamená přiznat relativní individualizaci takové bytosti v rámci kosmického organismu. Živý kosmos je téměř nekonečně integrované seskupení reálných jednotek, z nichž každá je relativně podmíněna osudu celku. Ale ty z nich, které jsou osobitými, byly obdařeny skutečnou možností volby—přijmout tento osud, nebo ho odmítnout.

To, co pochází od Otce, je jako Otec věčné a to přesně platí o osobnosti, kterou Bůh vám dává podle své vlastní svobodné vůle, což se také vztahuje na Ladiče Myšlení—skutečný fragment Boha. Lidská osobnost je věčná, ale ve vztahu k individuálnosti je podmíněnou věčnou realitou. Objevši se ve vůli Otce, osobnost dosáhne úrovně Božstva, ale člověk se musí rozhodnout, zdali bude či nebude přítomen při dosažení takového osudu. Nebude-li taková volba učiněna, osobnost dosahuje empirického Božstva přímo, stává se částí Nejvyšší Bytosti. Tento cyklus je předem určen, ale účast člověka v něm je dobrovolná, osobní a empirická.

Individuálnost smrtelné bytosti je přechodným, život trvajícím, stavem ve vesmíru; je reálná pouze tehdy, pokud si osobnost zvolí stát se trvalým jevem ve vesmíru. Toto je zásadní rozdíl mezi člověkem a energetickým systémem: energetický systém nemůže nikdy přestat působit, nemá možnost volby; ale člověk má všechno pro to, aby si zvolil svůj vlastní osud. Ladič je opravdu cesta k Ráji, ale člověk sám se musí držet této cesty svým vlastním rozhodováním, svojí svobodnou volbou.

Lidské bytosti mají identitu pouze v materiálním smyslu. Takové schopnosti „já“ jsou vyjádřeny materiální myslí, působící v energetickém systému intelektu. Když se řekne, že člověk má identitu, je to uznání toho, že má okruh mysli, který je podřízen rozhodování a

5. SURVIVAL OF THE HUMAN SELF

112:5.1 (1232.2) Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the *personal* is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

112:5.2 (1232.3) That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality, which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

112:5.3 (1232.4) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

112:5.4 (1232.5) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been

výběru vůle lidské osobnosti. Ale toto je materiální a čistě dočasný projev, stejně jako je lidské embryo přechodným pasivním stadiem lidského života. Z kosmické perspektivy se lidské bytosti rodí, žijí a umírají v relativně krátkém časovém okamžiku; jsou pomíjivé. Ale osobnost smrtelného člověka prostřednictvím své vlastní volby má sílu přenést místo své identity z pomíjivého systému materiálního intelektu do vyššího systému morontiaální duše, která ve spojení s Ladičem Myšlení vytvoří nový prostředek pro projev osobnosti.

A právě tato schopnost volby—vesmírný znak svobodné vůle tvorů—je to, co vytváří největší příležitost člověka a jeho nejvyšší kosmickou odpovědnost. Na mravní integritě svobodné vůle člověka závisí věčný osud budoucího konečného; na čistotě svobodné vůle smrtelné bytosti závisí božský Ladič při vytváření věčné osobnosti; na svědomitosti rozhodnutí smrtelníka vykonávat vůli Vesmírného Otce závisí uskutečnění nového vzestupujícího syna; na stálosti a moudrosti rozhodnutí a činů člověka závisí aktuálnost empirické evoluce Nejvyšší Bytosti.

Ačkoliv dříve či později růst osobnosti musí dosáhnout kosmických okruhů, jestliže však ne vaší vinou neštěstí času a překážky materiálního bytí vám zabrání zvládnout tyto úrovně na vaší domovské planetě a jestliže vaše záměry a touhy mají hodnotu věčného života, v takovém případě jsou vydána rozhodnutí o prodloužení zkušební doby. Bude vám poskytnut dodatečný čas, během kterého se můžete osvědčit.

Jestliže někdy vzniknou pochybnosti o oprávněnosti postupu lidské identity na obytné světy, vesmírné vlády vždy rozhodnou v osobní prospěch daného jedince; oni bez otálení povýší takovou duši do statusu přechodné bytosti, zatímco pokračují v pozorování formulujícího se morontiaálního záměru a duchovního cíle. Takhle je zajištěna božská spravedlnost a božskému milosrdenství je poskytnuta další příležitost pro rozšíření své péče.

Vlády Orvontonu a Nebadonu nevyžadují absolutní dokonalost v podrobné přípravě univerzálního plánu znovu zosobnění smrtelníků, ale požadují a trvají na projevu trpělivosti, tolerance, porozumění a soucitného pochopení. My raději přijmeme risk vzpoury, než přivolat nebezpečí, že jeden tápající smrtelník z jakéhokoliv evolučního světa bude připraven o věčnou radost pokračovat na vzestupné pouti.

Tohle neznamená, že lidské bytosti, navzdory prvnímu odmítnutí, se budou těšit z druhé příležitosti, vůbec ne. Ale značí to, že všichni

placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

112:5.5 (1233.1) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

112:5.6 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if, through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

112:5.7 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the universe governments invariably rule in the personal interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

112:5.8 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

112:5.9 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does

tvorové s vlastní vůlí se dočkají jedné pravdivé možnosti udělat jednu nezvratnou, vědomou a závěrečnou volbu. Nejvyšší Soudy vesmírů neupřou žádné bytosti, která neučinila konečnou a vyčerpávající věčnou volbu, status osobnosti; duši člověka se musí a bude jí dáno bohatě a dostatečně příležitostí pro prokázání svého opravdového záměru a skutečného cíle.

Když duchovněji a kosmicky pokročilejší smrtelníci zemřou, dostanou se okamžitě na obytné světy; obecně toto opatření účinkuje u těch, kteří mají k sobě přidělené osobní serafské ochránce. Ostatní smrtelníci mohou být zadrženi do vynesení soudního rozhodnutí nad nimi, načež mohou pokračovat na obytné světy, nebo mohou být přiřazeni k řadám přeživších spících smrtelníků, kteří budou znovu-zosobněni hromadně na konci nynějšího planetárního soudního období.

Existují dvě úskalí, která ztěžují moje snahy vysvětlit přesně co se s vámi stane při smrti, co se stane s přeživším vy, které je odlišné od odcházejícího Ladiče. Jedno z těchto úskalích spočívá v nemožnosti přenést na vaši úroveň chápání adekvátní popis procesu, probíhajícího na poměří fyzických a morontálních světů. Druhé je způsobeno omezeními, uloženými nebeskými řídicími orgány Urantie v mém pověření jako odhalovatele pravdy. Je mnoho zajímavých podrobností, o kterých by bylo možno povídat, ale já je na doporučení mých přímých planetárních nadřízených neposkytnu. Ale v rámci mého oprávnění mohu říci jen tolik:

Existuje něco reálného, něco v evoluci člověka, něco dodatečného k Tajemnému Monitoru, co přežívá smrt. Tato nová entita je duše a přežívá smrt jak vašeho fyzického těla, tak i vaší materiální mysli. Tato entita je společným dítětem sloučeného života a snah vaší lidské podstaty ve spojení s božskou podstatou, Ladičem. Toto dítě lidského a božského rodiče představuje přežívající prvek zemského původu—morontální „já“, nesmrtelná duše.

Toto dítě trvajících významu a přežívající hodnoty je v naprostém bezvědomí během období, oddělující smrt od znovu zosobnění a je v péči serafského strážce osudu po celou tuto dobu čekání. Po smrti nebudete fungovat jako vědomá bytost dokud nenabudete nové morontální vědomí na obytných světech Satanie.

Ve smrti je funkční identita, spojená s lidskou osobností, přerušena kvůli zastavení životního pohybu. Ačkoliv lidská osobnost přesahuje své ustavující části, je na nich závislá pro uchování funkční identity. Zastavení života zničí fyzické

signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to reveal its true intent and real purpose.

112:5.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be repersonalized en masse at the end of the current planetary dispensation.

112:5.11 (1233.7) There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

112:5.12 (1234.1) There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

112:5.13 (1234.2) This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death, until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

112:5.14 (1234.3) At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity.

mozkové struktury, nezbytné pro činnost mysli a rozpad mysli znamená konec smrtelného vědomí. Vědomí daného tvora se nemůže potom znovu objevit dokud se nevytvoří takové kosmické podmínky, které umožní této stejné lidské osobnosti opět působit ve vztahu s živou energií.

Během přechodu přeživších smrtelníků z rodného světa na obytné světy, ať již prodělají znovu obnovení osobnosti ve třetím termínu, nebo vzestoupí při skupinovém vzkříšení, je informace o ustanovení osobnosti pečlivě chráněna archanděly na jejich světech, které mají speciální zaměření. Tyto bytosti nejsou opatrovatelé osobnosti (na rozdíl od serafských strážců, pečujících o duši), ale je nicméně pravdou, že každý identifikovatelný faktor osobnosti se nachází v bezpečné úschově u těchto spolehlivých opatrovatelů přeživších smrtelníků. Pokud se jedná o přesné místo pobytu smrtelné osobnosti v období mezi smrtí a vzkříšením, to my nevíme.

Misto, které umožňuje znovu-zosobnění osobnosti, je umístěno v morontálních sálech vzkříšení přijímacích planet lokálního vesmíru. Tady, v těchto komorách sestavení života, dohlížející orgány poskytují takové spojení vesmírné energie—morontální, intelektuální a duchovní—které umožňuje obnovit vědomí spící přeživší bytosti. Znovu sestavení ustavujících částí bývalé materiální osobnosti obsahuje:

1. Zhotovení vhodné formy, morontální typ energie, ve které nová přeživší bytost může vytvořit kontakt s neduchovní realitou a v rámci které může být zapojena morontální varianta kosmické mysli.

2. Návrat Ladiče k čekajícímu morontálnímu tvoru. Ladič je věčným opatrovatelem vaší vzestupující identity; váš Monitor je absolutní zárukou toho, že vy a ne jiná vůle obsadí morontální formu, vytvořenou pro probuzení vaší osobnosti. A Ladič bude přítomen při znovu sestavení vaší osobnosti, aby znovu na sebe převzal roli průvodce, vedoucího vaše přeživší „já“ k Ráji.

3. Když jsou tyto nezbytné elementy pro znovu-zosobnění shromážděny, serafský opatrovatel potenciálnosti spící nesmrtelné duše, za pomoci četných kosmických osobností, vloží tuto morontální entitu do čekající morontální intelektuálně-tělesné formy a současně vydává toto evoluční dítě Nejvyššího do věčného svazku s čekajícím Ladičem. Tím se završí znovu-zosobnění, znovu obnovení paměti, vnímání a vědomí—identita.

The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with living energy.

112:5.15 (1234.4) During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

112:5.16 (1234.5) The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mindal, and spiritual — which makes possible the reconsciousizing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

112:5.17 (1234.6) 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircuted.

112:5.18 (1234.7) 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

112:5.19 (1235.1) 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of numerous cosmic personalities, bestows this morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

Fakt znovu-zosobnění spočívá v tom, že probouzející se lidské „já“ převezme zapojenou morontální fázi nově vyčleněné kosmické mysli. Fenomén osobnosti závisí na stálosti osobitých reakcí jedince na vesmírné prostředí, což může být pouze skutečně prostřednictvím mysli. Individuální „já“ přetrvává navzdory nepřetržitým změnám všech faktorů, vytvářejících toto „já“. Ve fyzickém životě se změna projevuje pozvolně; v době smrti a po znovu-zosobnění je proměna okamžitá. Opravdová realita každé individuálnosti (osobnosti) je schopna citlivě reagovat na vesmírné podmínky pomocí neustálé proměny svých ustavujících částí; stagnace nevyhnutelně končí smrtí. Lidský život je nekonečnou proměnou faktorů života, spojených stálostí neměnné osobnosti.

A když se takto probudíte na obytných světech Jerusemu, budete změněni natolik, vaše duchovní proměna bude tak velká, že kdyby nebylo Ladiče Myšlení a strážce osudu, kteří v plné míře spojí váš nový život v nových světech s vaším starým životem na prvním světě, měli byste zpočátku potíže při spojování nového morontálního vědomí s přežívající pamětí vaší předchozí individuálnosti. Bez ohledu na trvalost osobité individuálnosti se mnoho z toho, co se týká vašeho smrtelného života, zpočátku zdá jako mlhavý a nejasný sen. Ale čas vyjasní mnoho smrtelných asociací.

Ladič Myšlení ve vás oživí a obnoví pouze takové vzpomínky a zkušenosti, které se stanou nepostradatelnou součástí vaší vesmírné pouti. Jestli byl Ladič partnerem v evoluci čehokoliv v lidské mysli, pak tyto hodnotné zkušenosti přežijí ve věčném vědomí Ladiče. Ale většina vašeho uplynulého života a jeho vzpomínek, které nemají žádný duchovní význam, nebo morontální hodnotu, zanikne s materiálním mozkem; většina materiální zkušenosti zmizí jako jednorázové lešení, které již neslouží svému účelu ve vesmíru poté, když vám umožnilo přejít na morontální úroveň. Ale osobnost a vztahy mezi osobnostmi nejsou nikdy lešením; smrtelná paměť o osobních vztazích má kosmickou hodnotu a přetrvá. Na obytných světech budete znát a budete znám a víc než to, budete si pamatovat vaše bývalé druhy z krátkého, ale poutavého života na Urantii a oni si budou pamatovat vás.

6. MORONTIÁLNÍ „JÁ“

Tak, jako se motýl objeví z housenky, tak se pravá lidská osobnost poprvé objeví na obytných světech bez svého předchozího oblečení, materiálního těla. Morontální cesta v lokálním

^{112:5.20 (1235.2)} The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircled morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

^{112:5.21 (1235.3)} And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed, the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

^{112:5.22 (1235.4)} The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the short but intriguing life on Urantia.

6. THE MORONTIA SELF

^{112:6.1 (1235.5)} Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime

vesmíru je spojena s nepřetržitým povyšováním mechanismu osobnosti—od začínající morontální úrovně existence duše po konečnou morontální úroveň vzrůstající duchovnosti.

Je značně obtížné vás informovat o formách vaší morontální osobnosti, které vám budou dány pro vzestup lokálním vesmírem. Budete obdarováni morontálními modely projevu osobnosti a to jsou vklady, přesahující schopnosti vašeho chápání. Ačkoliv takové formy jsou zcela přirozené, nejsou to energetické systémy, které znátenyní. Nicméně, plní stejný účel na světech lokálního vesmíru jaký plnila vaše materiální těla na planetách lidí.

Do jisté míry vzhled materiální tělesné formy odpovídá charakteru osobnosti; fyzické tělo, do určitého rozsahu, odráží něco z vrozené povahy osobnosti. Ještě více se to projevuje u morontální formy. Ve fyzickém životě mohou být smrtelníci zvenčí krásní i když uvnitř jsou nepěkní; v morontálním životě a postupně na jeho vyšších úrovních forma osobnosti se bude měnit přímo podle charakteru vnitřního obsahu. Na duchovní úrovni vnější forma a vnitřní povaha se začínají přibližovat k úplnému ztotožnění, které se stále více a více zdokonaluje na vyšších a vyšších duchovních úrovních.

V morontálním stavu je vzestupný smrtelník obdařen nebadonskou modifikací kosmické mysli Hlavního Ducha Orvontonu. Smrtelný intelekt jako takový zaniknul, přestal existovat jako lokalizovaná vesmírná entita stranou nediferencovaných okruhů mysli Tvořivého Ducha. Ale významy a hodnoty smrtelné mysli nezanikly. Určité aspekty mysli přetrvávají v přeživší duši; určité empirické hodnoty bývalé lidské mysli jsou v držení Ladiče a v archívech lokálního vesmíru jsou záznamy o lidském životě jak byl prožit v těle, společně s určitými živými svědectvími, uloženými v početných bytostech, které jsou spojeny se závěrečným hodnocením vzestupného smrtelníka—od serafů k Univerzálním Cenzorům a pravděpodobně ještě dál, až k Nejvyššímu.

Vůle tvora nemůže existovat bez mysli, ale přetrvává přes ztrátu materiálního intelektu. V době bezprostředně po přežití je vzestupující osobnost do značné míry vedena profily charakteru, zděděnými z lidského života a nově se objevujícím působením morontální moty. A tito průvodci morontálního jednání plní svoji funkci v prvních stádiích morontálního života až do objevení se morontální vůle jako plnohodnotného

enshroument in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

112:6.2 (1235.6) It is difficult to instruct you regarding your morontia personality forms for the local universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

112:6.3 (1236.1) To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

112:6.4 (1236.2) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range from seraphim to Universal Censors and probably on beyond to the Supreme.

112:6.5 (1236.3) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mota. And these guides to mansonian conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the

volního projevu vzestupující osobnosti.

V lokálním vesmíru nepůsobí žádné vlivy srovnatelné se sedmi pomocnými duchy v lidské existenci. Morontální mysl se musí vyvinout přímým kontaktem s kosmickou myslí, jelikož tato kosmická mysl byla modifikována a přeměněna tvořivým zdrojem intelektu lokálního vesmíru—Božským Pečovatelem.

Před smrtí je smrtelná mysl vědomě nezávislá na přítomnosti Ladiče; pro to, aby taková mysl mohla fungovat, pomocný duch potřebuje pouze přiřazený typ materiální energie. Ale morontální duše, zbavena mechanismu materiální mysli, není schopna zachovat vědomí sebe sama bez Ladiče, protože přesáhla úroveň pomocných duchů. Nicméně, tato rozvíjející se duše má trvalý charakter, získaný z rozhodnutí své předchozí mysli, které pomáhali pomocní duchové. A tento charakter se stává živou pamětí poté, jak jsou jeho profily aktivovány vracejícím se Ladičem.

Zachování paměti je důkazem zachování identity původní individuálnosti; toto je velmi důležité pro plné sebeuvědomění, což je nezbytné pro pokračování a rozvoj osobnosti. Ti smrtelníci, vzestupující bez Ladičů potřebují pro obnovení lidské paměti pokyny a rady od svých serafských společníků; jinak morontální duše smrtelníků, splynutých s Duchem, nejsou limitovány. Obrazy paměti přetrvávají v duši, ale tyto obrazy vyžadují přítomnost bývalého Ladiče, aby se staly okamžitě použitelnými jako trvalá paměť. Bez Ladiče je zapotřebí hodně času, aby přežil smrtelník znovu posoudil, znovu si uvědomil a znovu nabyl paměť a vědomí významů a hodnot předchozí existence.

Duše hodna přežití věrně odráží jak kvalitativní, tak i kvantitativní jednání a motivace materiálního intelektu—předchozího sídla individuálnosti. Při výběru pravdy, krásy a dobra smrtelná mysl vstupuje na před-morontální vesmírnou cestu pod dohledem sedmi pomocných duchů mysli, sjednocených pod vedením ducha moudrosti. Následně, po završení sedmi okruhů před-morontálního dosažení, spojení daru morontální mysli s myslí, nacházející se pod dohledem pomocných duchů, je začátkem před-duchovní, čili morontální cesty vzestupu lokálním vesmírem.

Když tvor opouští svoji rodnou planetu zanechává za sebou pomocné duchy a stává se výhradně závislý na morontálním intelektu. Když vzestupná bytost opouští lokální vesmír dosáhla již duchovní úrovně existence, převyšujíc morontální úroveň. Tato nově vznikající duchovní entita pak začíná reagovat na přímou podporu kosmické

emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

112:6.6 (1236.4) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

112:6.7 (1236.5) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence; adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being superadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does, however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

112:6.8 (1236.6) The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a former existence.

112:6.9 (1237.1) The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

112:6.10 (1237.2) When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the

mysli Orvontonu.

direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. SPLYNUTÍ S LADIČEM

Splynutí s Ladičem Myšlení poskytne osobnosti věčné reality, které byly předtím pouze potenciální. Z těchto nových schopností je možno zmínit následující: ustálení vlastnosti božskosti, zkušenost a paměť uplynulé věčnosti, nesmrtelnost a jedna z fází podmíněné potenciální absolutnosti.

Po ukončení vaší pozemské cesty v přechodné formě se probudíte na březích lepšího světa a posléze budete spojeni s vaším věrným Ladičem ve věčném objetí. A toto splynutí představuje tajemství spojení Boha a člověka, tajemství konečné evoluce tvora, ačkoliv je věčnou skutečností. Splynutí je tajemstvím duchovní sféry Ascendingtonu, ale žádný tvor, s výjimkou těch, kteří prožili splynutí s duchem Božstva, není schopen pochopit opravdový význam skutečných hodnot, které se sjednotí tehdy, když individuálnost tvora času se navždy spojí s duchem Rajskeho Božstva.

Splynutí s Ladičem se obvykle uskuteční během pobytu vzestupné bytosti v jeho lokálním vesmíru. Může k němu dojít na rodné planetě jako překročení přirozené smrti; může nastat na kterémkoliv obytném světě, nebo v hlavním centru soustavy; může být také odloženo až do doby pobytu v souhvězdí; a v některých případech může být završeno až tehdy, kdy je vzestupná bytost v hlavním řídicím centru lokálního vesmíru.

Po splynutí s Ladičem již nic neohroží věčnou cestu takové osobnosti. Nebeské bytosti jsou dlouze prověřovány během jejich dlouhodobé zkušenosti, ale smrtelníci projdou relativně krátkou a intenzivní zkouškou na evolučních a morontálních světech.

Splynutí s Ladičem nikdy nenastane, dokud nebude zveřejněno supervesmírné prohlášení o tom, že lidská podstata se s konečnou a nezvratnou platností rozhodla pro věčnou cestu. Oznámení takového splynutí znamená pro splynutou osobnost to, že může časem opustit hranice lokálního vesmíru a pokračovat do hlavního řídicího centra supervesmíru, odkud se, v daleké budoucnosti, poutník času vydá oserafován na dlouhý let do středního vesmíru Havony a na cestu k Božstvu.

Na evolučních světech je individuálnost materiální; ve vesmíru je věcí a jako taková je podmíněna zákonům materiální existence. Je

7. ADJUSTER FUSION

112:7.1 (1237.3) Thought Adjuster fusion imparts eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

112:7.2 (1237.4) When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of Ascendington, and no creature, save those who have experienced fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

112:7.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take place on any one of the mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local universe capital.

112:7.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

112:7.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

112:7.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a

faktem času a je citlivá na jeho proměny. Tady musí být rozhodnutí o věčném životě vyjádřena. V morontálním stavu individuální „já“ se stává novou a trvanlivější vesmírnou realitou a jeho pokračující růst je založen na jeho vzrůstajícím sladování s vesmírnými okruhy mysli a ducha. Tady jsou nyní rozhodnutí o věčném životě schvalována. Když „já“ dosáhne duchovní úroveň, stává se trvalou hodnotou ve vesmíru a tato nová hodnota je založena na faktu, že rozhodnutí o věčném životě byla přijata, fakt, který byl potvrzen věčným splynutím s Ladičem Myšlení. A dosažením statusu opravdové vesmírné hodnoty se tvor stává potenciálně svobodným při hledání nejvyšší vesmírné hodnoty—Boha.

Takové splynuté bytosti mají ve svých vesmírných reakcích dvojí podstatu: jsou samostatnými morontálními jedinci, podobající se serafům a jsou také bytostmi s potenciálem dosáhnout řádu Rajských konečných.

Ale splynutý jedinec je ve skutečnosti jednou osobností, jednou bytostí, jejíž celistvost není možno analyzovat žádnou vesmírnou inteligencí. Po schválení tribunály lokálního vesmíru, od nejnižšího k nejvyššímu, z nichž ani jeden nebyl schopen odlišit člověka od Ladiče, jednu část od druhé, budete představeni Vládcí Nebadonu, Otci vašeho lokálního vesmíru. A tady, prostřednictvím té samé bytosti, jejíž tvořivé otcovství v tomto vesmíru času udělalo možným fakt vašeho života, vám bude uděleno pověření, opravňující vás pokračovat časem ve vaší supervesmírné cestě při hledání Vesmírného Otce.

Získal vítězný Ladič osobnost díky skvělé službě člověku, anebo statečný člověk nabyl nesmrtelnost prostřednictvím upřímného snažení stát se podobným Ladiči? Ani to první, ani to druhé; ale oni společnými silami dosáhli evoluce člena jednoho z unikátních řádů vzestupných osobností Nejvyššího, osobnosti, která bude vždy prospěšná, spolehlivá a výkonná—kandidáta pro další růst a rozvoj, neustále směřujícího směrem nahoru a neutuchajícího ve svém nebeském vzestupu, dokud nepřekoná sedm okruhů Havony, aby se potom tato bývalá duše pozemského původu s úctou postavila před Vesmírného Otce a poznala jeho skutečnou osobnost.

Po celou dobu tohoto velkolepého vzestupu je Ladič Myšlení božskou zárukou budoucí a plné duchovní stabilizace vzestupujícího smrtelníka. Mezitím přítomnost svobodné vůle smrtelné bytosti poskytuje Ladiči věčnou cestu pro vysvobození božské a nekonečné podstaty. Nyní se dvě tyto identity stávají jednou; žádná událost v čase nebo ve věčnosti nemůže nikdy rozdělit

fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are now being confirmed.* When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made*, which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

112:7.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finalizers.

112:7.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life, you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

112:7.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

112:7.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever

člověka a Ladič; jsou nerozdělitelní, splynutí na věčnost.

Na světech splynutí s Ladičem je osud Tajemného Monitoru stejný s osudem vzestupného smrtelníka— je to Rajský Sbor Konečnosti. A ani Ladič, ani smrtelník nemohou dosáhnout tohoto unikátního cíle bez dokonalé spolupráce a věrné pomoci jeden druhému. Toto výjimečné partnerství je jedním z nejpoutavějších a nejúžasnějších ze všech kosmických jevů této vesmírné epochy.

Od chvíle splynutí s Ladičem má vzestupná bytost status evolučního tvora. Člověk byl nejdříve obdařen osobností a proto předstihuje Ladiče ve všech záležitostech, týkajících se uznání osobnosti. Rajským centrem takové splynuté bytosti je Ascendington, ne Divinington a toto unikátní spojení Boha a člověka se považuje za vzestupného smrtelníka po celou dobu cesty do Sboru Konečnosti.

Když jednou Ladič splyne se vzestupným smrtelníkem, číslo tohoto Ladiče je vyškrtáno ze seznamů supervesmíru. Co se stane se seznamy Diviningtonu to já nevím, ale domnívám se, že registr tohoto Ladiče je přenesen na tajné okruhy vnitřních soudů Grandfandy, výkonného vedoucího Sboru Konečnosti.

Splynutí s Ladičem znamená to, že Vesmírný Otec splnil svůj slib darovat sám sebe svým materiálním tvorům; naplnil svůj příslib a završil plán věčného poskytování božskosti lidem. Nyní nastává doba lidského úsilí realizovat a uskutečnit bezmezné možnosti, spočívající v nebeském partnerství s Bohem, které bylo takto vytvořeno.

Současný známý osud přeživších smrtelníků je dosažení Rajského Sboru Konečnosti; toto je také osudový cíl pro všechny Ladiče Myšlení, kteří vytvořili věčné spojení se svými smrtelnými souputníky. V současné době Rajští koneční vykonávají po celém velkém vesmíru celou řadu činností, ale my všichni se domníváme, že ve vzdálené budoucnosti budou mít jiné a mnohem významnější úkoly poté, až se sedm supervesmířů ustálí ve světle a životě a z konečného Boha s konečnou platností spadne tajemství, které nyní obklopuje toto Nejvyšší Božstvo.

Do určité míry jste byli seznámeni s organizací a personálem středního vesmíru, supervesmířů a lokálních vesmířů; bylo vám sděleno něco o charakteru a původu některých z mnoha osobností, které nyní řídí tato rozsáhlá stvoření. Také jste byli informováni o tom, že daleko za hranicemi velkého vesmíru, v první

separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

112:7.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

112:7.12 (1239.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

112:7.13 (1239.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse. What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

112:7.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

112:7.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finalizers are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

112:7.16 (1239.5) You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there

úrovni vnějšího prostoru, probíhá proces utváření obrovských galaxií. Při čtení této knihy jste se také dozvěděli to, že Nejvyšší Bytost časem odkryje svoji neodhalenou účelovou činnost v těchto zatím neprobádaných oblastech vnějšího prostoru; a také vám bylo sděleno to, že koneční Rajského sboru jsou empirickými dětmi Nejvyššího.

My si myslíme, že smrtelníci splynutí s Ladičem, společně se svými konečnými druhy, jsou určeni pro nějakou činnost v řízení vesmírů první úrovně vnějšího prostoru. My nemáme sebemenší pochybnost o tom, že v daný čas se tyto obrovské galaxie stanou obydlenými vesmíry. A stejným způsobem jsme přesvědčeni o tom, že mezi správci těchto vesmírů budou Rajští koneční, jejichž přirozená podstata je kosmickým důsledkem spojení tvora a Tvořitele.

Jaké dobrodružství! Jaká romantika! Gigantické stvoření bude řízeno dětmi Nejvyššího, těmi zosobněnými a polidštěnými Ladiči, kteří se spojili se smrtelníky a zvěčnili je, těmi tajemnými slučovánými a věčnými spojeními nejvyššího známého projevu podstaty Prvotního Zdroje a Středu a nejnižší formy rozumového života, schopného pochopit a dosáhnout Vesmírného Otce. My předpokládáme, že takové sloučené bytosti, taková partnerství Tvořitele a tvora, se stanou vynikajícími vládci, jedinečnými správci a moudřími a citlivými vůdčími osobnostmi všech a jakýchkoliv forem inteligentního života, který může vzniknout ve všech těchto budoucích vesmírech první úrovně vnějšího prostoru.

Pravda je taková, že vy smrtelníci jste pozemského, živočišného původu; vaše tělo je opravdu prach. Ale, jestliže budete opravdu chtít, skutečně toužit, tak s určitostí bude dědictví věků vaše a vy budete jednou sloužit ve vesmírech ve vašem skutečném postavení—jako děti Nejvyššího Boha poznání a jako boží synové Rajského Otce všech osobností.

[Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finalizers of the Paradise corps are the experiential children of the Supreme.

112:7.17 (1239.6) We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finalizer associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finalizers whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

112:7.18 (1239.7) What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

112:7.19 (1240.1) True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

112:7.20 (1240.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Kapitola 113. Serafští strážci osudu

⇨ 112

Kniha Urantia

114 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 113 SERAFŠTÍ STRÁŽCI OSUDU

Sekce

Úvod

1. Strážní andělé
2. Strážci osudu
3. Vztah k jiným duchovním vlivům
4. Oblasti působení serafů
5. Serafská služba smrtelníkům
6. Strážní andělé po smrti
7. Serafové a vzestup

PAPER 113 SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction

1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

Úvod

POVĚĎELI jsme vám o pomocných duších času a armádách poslů prostoru a nyní budeme věnovat pozornost strážným andělům—serafům, věnující se péči o jednotlivé smrtelníky, pro jejichž povznesení a zdokonalení byl celý tento obrovský věčný program duchovního rozvoje vytvořen. V minulých epochách tito ochránci osudu byli prakticky jedinou známou skupinou andělů na Urantii. Planetární serafové jsou opravdu pomáhající duchové, posláni sloužit těm, na které čeká věčný život. Tito doprovodní serafové působili a působí jako duchovní pomocníci smrtelných lidí ve všech významných událostech minulosti i přítomnosti. V mnoha zjeveních „slova byla vyslovena anděly“; mnoho pokynů nebes bylo „přijato pomáhajícími anděly.“

Serafové jsou tradičními anděly nebes; jsou to pomáhající duchové, kteří se nacházejí tak blízko vás a dělají pro vás toho tak moc. Oni slouží na Urantii od chvíle, kdy se na ní objevila lidská inteligence.

1. STRÁŽNÍ ANDĚLÉ

INTRODUCTION

113:0.1 (1241.1) HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation “the word was spoken by angels”; many of the mandates of heaven have been “received by the ministry of angels.”

113:0.2 (1241.2) Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of human intelligence.

1. THE GUARDIAN ANGELS

Učení o strážných andělech není mýtus; některé skupiny lidských bytostí mají opravdu osobní anděly. Právě v uznání tohoto faktu Ježíš, hovoříc o dětech nebeského království, řekl: „Dbejte na to, abyste nepohrdali žádným z těchto maličkých, protože vám říkám, že jejich anděl vždy vidí duchovní přítomnost mého Otce.“

Původně serafové byli trvale přiděleni k jednotlivým rasám Urantie. Ale od poskytnutí Michaela jsou přidělováni podle inteligence, duchovnosti a osudu člověka. Intelektuálně je lidstvo rozděleno do tří tříd:

1. Podnormální—lidé, kteří nemají normální sílu vůle, takoví, kteří nejsou schopni udělat průměrná rozhodnutí. Tato třída zahrnuje ty, kteří nedokáží pochopit Boha; postrádají schopnost pro rozumnou úctu k Bohu. Podnormální bytosti Urantie mají přidělen sbor serařů, jednu posádku s jedním oddílem cherubů, určeným pomáhat jim a sledovat, aby se k nim šířila spravedlnost a soucit v jejich nelehkém životě na této sféře.

2. Průměrný, normální typ lidské mysli. Z pohledu serařské služby je většina mužů a žen zatříděna do sedmi tříd podle toho, na kterém z okruhů lidského rozvoje a duchovního růstu se nacházejí.

3. Nadnormální—lidé, přijímající velká rozhodnutí a mající nepochybně potenciál k úspěšnému završení duchovního růstu; muži a ženy, kteří mají určitý kontakt se svými vnitřními Ladiči Myšlení; členové různých záložních sborů osudu. Bez ohledu na to, na jakém okruhu se člověk nachází, jestliže takový jedinec je zaregistrován do kteréhokoliv z několika záložních sborů osudu, okamžitě je mu přidělen osobní serař a od této chvíle až do konce pozemské pouti se bude takový smrtelník těšit nepřetržitě péči a neustálému dohledu strážného anděla. Také, když jakákoliv lidská bytost přijme Nejvyšší Rozhodnutí a existuje opravdové spojení s Ladičem, osobní strážce je takové duši ihned přidělen.

Pro pomáhaní tak zvaným normálním bytostem jsou serafové přidělováni podle toho, na jakém okruhu intelektuality a duchovnosti se člověk nachází. Ve své mysli, uvězněné ve smrtelné skořápce, začínáte na sedmém okruhu a postupujete ke středu, snažíc se pochopit, podrobit a zvládnout své „já“. A jestli vaši cestu neukončí přirozená smrt a přenesete vaše úsilí na obytné světy, tak okruh za okruhem budete postupovat až dosáhnete prvního, neboli vnitřního okruhu vzájemného spojení a komunikace s

113:1.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: “Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father.”

113:1.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

113:1.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

113:1.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

113:1.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes *the* supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

113:1.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and transfer your struggles to the mansion worlds) you reach the first or inner circle of relative contact and

vnitřním Ladičem.

Lidské bytosti na počátečním, čili sedmém okruhu, mají jednoho strážného anděla s jedním pomocným cherubem a ti mají za úkol pečovat a opatrovat tisíc smrtelníků. Na šestém okruhu je dvojice serafů s jedním pomocným cherubem přidělena skupině pěti set takových vzestupných smrtelníků, aby jich vedli. Když lidské bytosti dosáhnou pátého okruhu, jsou seskupeny do zhruba stočlenných skupin a má je na starost dvojice strážných serafů se skupinou cherubů. Po dosažení čtvrtého okruhu jsou smrtelné bytosti seřazeny do skupin po deseti a zase se o ně stará dvojice serafů, kterým pomáhá posádka cherubů.

Když smrtelná mysl překoná přitažlivost živočišného dědictví a dosáhne třetího okruhu lidské intelektuality a nabude duchovnost, osobní anděl (ve skutečnosti dva) se od této chvíle budou zcela a výlučně věnovat tomuto vzestupujícímu smrtelníkovi. Tak se těmto lidským duším, kromě stále přítomných a stále účinnějších vnitřních Ladičů Myšlení, dostane plné pomoci těchto osobních strážců osudu ve všech jejich snahách dokončit třetí okruh, překonat druhý a dosáhnout prvního.

2. STRÁŽCI OSUDU

Serafové jsou známí jako strážci osudu až poté, kdy jsou přiděleni lidské duši, která vykonala jeden či více ze tří významných činů: učinila nejvyšší rozhodnutí podobat se Bohu; vstoupila na třetí okruh, nebo byla přijata do jednoho ze záložních sborů osudu.

V evoluci ras je strážce osudu přidělen té první bytosti, která dosáhne okruhu, nezbytného pro poskytnutí osobního ochránce. Prvním smrtelníkem Urantie, který získal osobního strážce, byl Rantowoc, moudrý muž červené rasy v dávné minulosti.

Veškerá přidělení andělů se dělají na základě dobrovolnosti, přičemž se serafové vždy vybírají v závislosti na lidských potřebách a statusu andělského páru—s ohledem na serafskou zkušenost, schopnost a moudrost. Pouze dlouho sloužící serafové, zkušenější a osvědčené typy jsou přidělováni jako ochránci osudu. Mnoho strážců získalo velmi cennou zkušenost na těch světech, jejichž obyvatelé nesplyvají s Ladiči. Podobně jako Ladiči, serafové doprovázejí takové bytosti po dobu jednoho života a potom jsou uvolněni pro nový úkol. Mnoho strážců osudu na Urantii prodělalo takovou předchozí praktickou zkušenost na jiných světech.

communion with the indwelling Adjuster.

113:1.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

113:1.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal angel (in reality two) will henceforth be wholly and exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. THE DESTINY GUARDIANS

113:2.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

113:2.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

113:2.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

Jestliže se lidským bytostem nepodaří přežít, jejich osobní, nebo skupinová strážci mohou opakovaně sloužit v podobných funkcích na stejné planetě. Serafové si vytvoří citový vztah k jednotlivým světům a projevují neobyčejnou náklonnost k určitým rasám a typům smrtelných tvorů, se kterými byli tak úzce a důvěrně spjati.

Andělé si vytvoří trvalý citový vztah ke svým lidským společníkům; a vy, kdybyste jen mohli uvidět serafové, byste si vytvořili vřelý vztah k nim. Zbavení svých materiálních těl, obdaření duchovními formami, měli byste svými mnohými vlastnostmi osobnosti velmi blízko k andělům. Sdílejí s vámi většinu vašich emocí a některé prožívají navíc. Jediná emoce, vás ovládající, která je pro ně velmi těžko pochopitelná, je dědictví živočišného strachu, které tak významně ovlivňuje psychický život průměrného obyvatele Urantie. Andělé skutečně těžko chápou, proč vy tak vytrvale umožňujete strachu ovládat vaše vyšší intelektuální schopnosti a dokonce také vaši náboženskou víru, být tak důsledně ničení bezohledným panickým strachem a úzkostí.

Všichni serafové mají svá osobní jména, ale v zápisech pro přidělení úkolů na světech jsou často označováni svými planetárními čísly. V hlavním řídicím centru vesmíru jsou zaregistrováni pod svým jménem a číslem. Strážce osudu člověka, použitého pro vytvoření tohoto kontaktní spojení, je členem číslo tři 17. skupiny, 126. posádky, 4. oddílu, 384. útvaru, 6. legie, 37. vojska 182 314. serafské armády Nebadonu. Nynější planetární číslo tohoto serafové, přiděleného k danému člověku na Urantii, je 3 641 852.

Přidělování serafové pro plnění úlohy osobních ochránců—účel andělů ve funkci strážců osudu—vždy probíhá na základě dobrovolnosti. Ve městě, kde se nyní nacházíme, byl jeden smrtelník nedávno přijat do záložního sboru osudu a poněvadž všichni takoví lidé dostanou osobní strážné anděly, více než sto zkušených serafové se ucházelo o tento úkol. Planetární velitel vybral dvanáct nejzkušenějších jedinců a pak určil ty serafové, o kterých byl přesvědčen, že jsou to nejvhodnější průvodci pro tuto lidskou bytost na celou dobu její životní pouti. To znamená, že byl vybrán pár s rovnocennými zkušenostmi; jeden z tohoto páru bude vždy ve službě.

Serafové řeší složité úkoly nepřetržitě, ale kterýkoli člen andělského páru je schopen se vyrovnat se všemi pečovatelskými povinnostmi. Serafové, podobně jako cherubové, obvykle slouží v párech, ale na rozdíl od svých méně pokročilých druhů, serafové mohou někdy pracovat

113:2.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

113:2.5 (1243.2) The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

113:2.6 (1243.3) All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service they are frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

113:2.8 (1243.5) Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim, seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their

samostatně. Prakticky ve všech svých kontaktech s lidskými bytostmi mohou působit individuálně. Účast obou členů dvojice je nutná pouze při komunikaci a službě na vyšších okruzích vesmírů.

Když serafský pár přijme úkol ochránců, slouží oba danému člověku až do konce jeho života. Doplnující anděl (jeden z páru) se stane zaznamenatelem služby. Tito doplňující serafové jsou zaznamenávajícími anděly smrtelníků evolučních světů. Tyto záznamy jsou vedeny párem cherubů (cherubů a sanobimů), kteří jsou vždy přiřazeni k serafským strážcům, ale za tyto záznamy vždy odpovídá jeden ze serafů.

V případě potřeby odpočinku a nabytí životní energie vesmírných okruhů, je strážce pravidelně vystřídán svým doplňujícím partnerem a během jeho absence působí jako zaznamenatele přidružený cherub. To stejné se děje také v případě, když není přítomen doplňující seraf.

3. VZTAH K JINÝM DUCHOVNÍM VLIVŮM

Jednou z nedůležitějších věcí co strážný anděl dělá pro svého lidského chráněnce je uskutečňování osobní koordinace s různými neosobními duchovními vlivy, které se vyskytují a obklopují a působí na mysl a duši vyvíjejícího se materiálního tvora. Lidské bytosti jsou osobnosti a pro neosobní duchy a před-osobní entity je mimořádně obtížné navázat přímé spojení s takovými vysoce materiálními a individuálními osobitými intelekty. Služba strážných andělů více či méně sjednocuje všechny tyto vlivy a dělá je znatelnějšími pro rozvíjející se morální podstatu evolující lidské osobnosti.

Tito serafští ochránci především sladují síly a vlivy Nekonečného Ducha, od fyzických kontrolorů a pomocných duchů myslí až po Svatého Ducha Božské Pečovatelky a duchovní přítomnost Všudypřítomného Rajského Třetího Zdroje a Středu. Po spojení těchto rozsáhlých pečovatelských faktorů Nekonečného Ducha a dosažení většího jejich zosobnění potom seraf zahájí sladování tohoto integrovaného vlivu Společného Činitele s duchovními přítomnostmi Otce a Syna.

Ladič Myšlení je duchovní přítomnost Otce; Duch Pravdy je duchovní přítomnost Synů. Tyto božské dary jsou sjednocovány a sladovány na nižších úrovních duchovní zkušenosti člověka pomocí serafských strážců. Tito andělští

contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on the higher circuits of the universes.

113:2.9 (1243.6) When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complementary seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

113:2.10 (1244.1) For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as is also the case when the complementary seraphim is similarly absent.

3. RELATION TO OTHER SPIRIT INFLUENCES

113:3.1 (1244.2) One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

113:3.2 (1244.3) More especially can and does this seraphic guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

113:3.3 (1244.4) The Adjuster is the presence of the Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian

služebníci mají dar slučovat lásku Otce a laskavost Syna ve své službě smrtelným tvorům.

Tímto se vysvětluje, proč serafští strážci se nakonec stanou osobními opatrovateli obrazců mysli, formulace paměti a faktů duše přeživšího smrtelníka v době intervalu mezi fyzickou smrtí a morontialním vzkříšením. Nikdo jiný, pouze tyto pomáhající děti Nekonečného Ducha mohou takto působit v zájmu lidského tvora během této přechodové fáze z jedné úrovně vesmíru na druhou a na vyšší úroveň. Také tehdy, když jste pohrouženi v konečném spánku přechodu a přecházíte z času do věčnosti, vysoký supernafim bude sdílet tento přechod s vámi jako opatrovatel vaší identity a garant osobní integrity.

Na duchovní úrovni serafové dělají osobními mnoho neosobních a před-osobních způsobů služby ve vesmírech; jsou koordinátory. Na intelektuální úrovni harmonizují mysl a morontii, plní funkci korelátorů. A na fyzické úrovni manipulují pozemským prostředím prostřednictvím svého spojení s Hlavními Fyzickými Kontrolory a v součinnosti s midbytostmi.

Toto je povídání o rozmanitých a složitých funkcích doprovodných serafů. Ale jak taková druhořadá andělská osobnost, vytvořena jen o trochu výše nad vesmírnou úrovní lidskosti, dokáže vykonávat takové obtížné a složité věci? My to skutečně nevíme, ale domníváme se, že tato fenomenální služba je určitým neodhaleným způsobem podporována nepoznanou a neodkrytou činností Nejvyšší Bytosti—uskutečňování Božstva vyvíjejících se vesmírů času a prostoru. Po celou dobu vzestupného věčného života v Nejvyšší Bytosti a jejím prostřednictvím jsou serafové nezbytnou součástí pokračujícího vývoje smrtelníků.

4. OBLASTI PŮSOBNÍ SERAFŮ

Serafští strážci nemají mysl, ačkoliv pocházejí ze stejného zdroje—Tvořivého Ducha, který dává také vzniknout smrtelné mysli. Serafové jsou stimulatory mysli; neustále se snaží působit na okruh vytváření rozhodnutí v lidské mysli. Dělají to však jinak než Ladiči Myšlení, kteří působí zevnitř a skrze duši, oni působí prostřednictvím sociálního, etického a morálního prostředí lidských bytostí. Serafové nejsou tou přitažlivou silou Vesmírného Otce, kterou představují Ladiči, ale fungují jako osobní pomocný orgán Nekonečného Ducha.

seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

^{113:3.4 (1244.5)} And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernaphim likewise shares the transit with you as the custodian of creature identity and the surety of personal integrity.

^{113:3.5 (1244.6)} On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

^{113:3.6 (1244.7)} This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

^{113:4.1 (1245.1)} The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside inward, working through the social, ethical, and moral environment of human beings. Seraphim are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

Smrtelný člověk, podléhající vlivu Ladiče, je také přístupný vedení serafů. Ladič je podstatou věčného charakteru člověka; seraf je učitelem vyvíjejícího se charakteru člověka—smrtelné myslí v tomto životě, morontální duše v příštím životě. Na obytných světech si budete uvědomovat a poznáte serafské instruktory, ale v prvním životě si jich lidé obvykle nejsou vědomi.

Serafové působí jako učitelé, kteří vedou kroky lidské osobnosti na cestu nové a progresivní zkušenosti. Přijmout vedení serafa málokdy znamená zajištění snadného života. Následováním jejich vedení se určitě potkáte s obtížnými překážkami morální volby a duchovního růstu, ale jestli máte odvahu, překonáte je.

Impulsy zbožnosti ve značné míře vznikají v důsledku duchovního vybízení vyšších pomocných duchů myslí, posílených vedením Ladiče. Ale touha Boha uvědomělých smrtelníků modlit se je velmi často výsledkem působení serafského vlivu. Strážní serafové nepřetržitě manipulují prostředím smrtelníků za účelem prohloubit kosmické vnímání vzestupného smrtelníka, aby takový kandidát přežití byl schopen silněji si uvědomovat přítomnost vnitřního Ladiče a tím mu umožnit více spolupracovat s duchovní misí božské přítomnosti.

Přestože mezi vnitřními Ladiči a obklopujícími serafy očividně neprobíhá žádná komunikace, zdá se, že spolu pracují v dokonalé harmonii a mimořádném souladu. Serafští strážci jsou neaktivnější tehdy, když Ladiči jsou nejméně aktivní, ale jejich péče je určitým zvláštním způsobem sladěna. Taková dokonalá spolupráce těžko může být náhodná, nebo nahodilá.

Pečující osobnost strážného serafa, Božská přítomnost vnitřního Ladiče, působení okruhu Svatého Ducha a vědomí Syna v Duchu Pravdy—to všechno je sladěno do účelné jednoty duchovní služby, která je přítomna ve smrtelné osobnosti a je pro ni určena. Ačkoliv tyto nebeské vlivy pocházejí z různých zdrojů a různých úrovní, jsou všechny sloučeny v obklopující a evoluční Nejvyšší Bytosti.

5. SERAFSKÁ SLUŽBA SMRTELNÍKŮM

Andělé nenarušují nedotknutelnost lidské myslí; nemanipulují vůlí smrtelníků; ani nenavazují přímý kontakt s vnitřními Ladiči. Strážce osudu na vás působí všemožnými způsoby, které však vždy

113:4.2 (1245.2) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia soul. On the mansion worlds you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually unaware of them.

113:4.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

113:4.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

113:4.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

113:4.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircled action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

113:5.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny

respektují důstojnost vaší osobnosti; za žádných okolností tito andělé nezasahují do svobodného jednání lidské vůle. Ani andělé, ani žádný jiný řád vesmírných osobností není oprávněn omezovat, nebo snižovat výsadní právo člověka na vlastní volbu.

Andělé jsou tak blízko vás a pečují o vás tak procítěně, že, obrazně řečeno, „pláčou nad vaší tvrdošíjnou nepřístupností a tvrdohlavostí.“ Serafové neroní fyzické slzy; nemají fyzická těla; ani nemají křídla. Ale mají duchovní emoce a prožívají citové a sentimentální pohnutky duchovní povahy, které se do jisté míry podobají lidským emocím.

Serafové jednají ve vašem zájmu zcela nezávisle na vašich přímých žádostech; oni vykonávají pokyny svých nadřízených a tímto způsobem působí bez ohledu na vaše chvilkové rozmary, nebo proměnlivé nálady. To neznamená, že jim nemůžete jejich úkoly usnadnit či ztížit, ale spíše to vyjadřuje, že andělé nejsou přímo odpovědní za vaše žádosti, nebo vaše modlitby.

Během života v těle smrtelný člověk nemá přímý přístup k rozumu andělů. Oni nejsou vládci či dirigenti; jsou to prostě strážci. Serafové vás střeží; oni se vás nesnaží přímo ovlivňovat; vy si musíte naplánovat svoji vlastní cestu, ale tito andělé se potom snaží o to, abyste tuto zvolenou cestu co nejlépe využili. Oni (obvykle) svévolně nezasahují do běžných záležitostí lidského života. Ale když dostanou instrukce od svých nadřízených, aby vykonali nějaký mimořádný čin, můžete si být jisti, že tito strážci najdou způsob jak splnit tyto pokyny. Proto se nevtírají do obrazu lidských dramat kromě naléhavých případů a to obvykle na přímý rozkaz svých nadřízených. Jsou to ty bytosti, které vás budou doprovázet v průběhu mnoha epoch a tímto způsobem se seznamují se svojí budoucí činností a s nimi spojenou osobností.

Za určitých okolností jsou serafové schopni působit jako materiální pečovatelé lidí, ale tento způsob péče je velmi ojedinělý. S pomocí midbytosť a fyzických kontrolorů jsou schopni vykonávat široký okruh činností pro lidské bytosti, dokonce navázat bezprostřední kontakt s lidmi, ale takové případy jsou velmi vzácné. Většinou platí pravidlo, že jednání serafů nemění chod událostí materiálního světa, ačkoliv vznikly i takové situace, při kterých byly ohroženy životně důležité články lidské evoluce a ve kterých serafští strážci sehráli důležitou roli na základě vlastní iniciativy.

influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

113:5.2 (1246.1) Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively “weep because of your willful intolerance and stubbornness.” Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

113:5.3 (1246.2) The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

113:5.4 (1246.3) In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

113:5.5 (1246.4) Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. STRÁŽNÍ ANDĚLÉ PO SMRTI

Pověděl jsem vám trochu o službě serafů během fyzického života a teď se vás pokusím informovat o činnostech strážců osudu v době posmrtného rozkladu jejich lidských společníků. Po vaší smrti strážce osudu svědomitě zachová záznamy o vašem životě, podrobné údaje o identitě a morontální entitě lidské duše, které se vyvinuly společnou činností smrtelné mysli a božského Ladiče a všechny ostatní hodnoty, mající význam pro vaši budoucí existenci. Všechno, co vás tvoří, co opravdu jste, kromě identity pokračující existence, kterou představuje odcházející Ladič, a reality osobnosti.

V okamžiku, kdy v lidské mysli zmizí kontrolní světlo, duchovní jas, který serafové spojují s přítomností Ladiče, pečující anděl se osobně nahlásí velícím andělům, následně skupině, posádce, oddílu, útvaru, legii a vojsku; a po zaregistrování pro závěrečné dobrodružství v čase a prostoru, takový anděl obdrží od planetárního vůdce serafů osvědčení pro Večerní Hvězdu (nebo jiného zástupce Gabriela), který velí serafské armádě tohoto kandidáta na vzestup vesmírem. A po obdržení povolení od velitele této nejvyšší organizační jednotky, takový strážce osudu přejde na první obytný svět a tam čeká na znovu nabytí vědomí svého bývalého chráněnce v lidském těle.

V případě, že se lidské duši nepodaří přežít po přidělení osobního anděla, tento pečující seraf musí odejít do hlavního řídicího centra lokálního vesmíru, aby tam svědecky potvrdil správnost dokončených záznamů svého chráněného partnera. Potom předstoupí před soudy archandělů, aby byl zproštěn viny za neúspěšné přežití svého chráněnce; a pak se vrátí zpět na světy, aby byl opět přidělen jinému smrtelníkovi s vzestupným potenciálem, nebo k nějaké další skupině serafské služby.

Ale vedle osobní služby a skupinové ochrany, andělé ještě pečují o evoluční tvory mnoha různými způsoby. Osobní strážci, jejichž chráněnci neodejdou ihned do obytných světů, nezůstávají tam nečinně v očekávání periodického ohlášení k nástupu na soudný den; jsou poslání na různé podřídné mise po celém vesmíru.

Serafský ochránce je svěřenecký správce přeživších hodnot spící duše smrtelného člověka, zatímco nepřítomný Ladič je identitou takové nesmrtelné vesmírné bytosti. Když tyto dva spojí své síly v sálech vzkříšení obytného světa ve spolupráci s nově vytvořenou morontální formou,

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

113:6.1 (1246.5) Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records, identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality of personality.

113:6.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousness of her former ward in the flesh.

113:6.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

113:6.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

113:6.5 (1247.3) The guardian seraphim is the custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster is the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansonia in conjunction with the newly

dojde k znovu sestavení ustavujících faktorů osobnosti vzestupného smrtelníka.

Ladič prokáže vaši totožnost; strážný seraf vás znovu-zosobní a potom vás nanovo představí věrnému Monitoru vašich pozemských dnů.

A tak to přesně probíhá i při zakončení planetární epochy: když jsou shromážděni ti, kteří se nachází na nižších okruzích smrtelného dosažení, jsou to jejich skupinová strážci, kdo je znovu sestaví v sálech vzkříšení obytných sfér, o čemž také vypovídají vaše záznamy: „A sešle hromovým hlasem své anděly a ti shromáždí jeho vyvolené, od jednoho konce nebes k druhému“.

Metoda spravedlnosti vyžaduje, aby osobní, nebo skupinová strážci odpověděli při vyhlášení soudního období za všechny nepřeživší osobnosti. Ladiči takových nepřeživších smrtelníků se nevracejí a když se zjišťuje prezentace, odpovídá seraf, zatímco Ladič neodpovídá. Toto znamená „vzkříšení neoprávněných“, ve skutečnosti je to formální uznání zániku existence tvora. Toto prohlášení spravedlnosti následuje ihned po vyhlášení milosti—vzkříšení spících přeživších smrtelníků. Ale tyto záležitosti mají na starosti pouze nejvyšší a všeho znalí Soudci přeživších hodnot. Takové otázky soudních výroků se nás opravdu netýkají.

Skupinová strážci mohou sloužit na planetě epochu za epochou a nakonec se stanou opatrovateli dřímajících duší tisíců a tisíců spících přeživších smrtelníků. Mohou takto sloužit na mnoha různých světech dané soustavy, protože k reakci na vzkříšení dochází na obytných světech.

Všichni osobní a skupinová strážci v soustavě Satania, kteří sešli na scestí v době Luciferovy vzpoury, bez ohledu na to, že mnoho z nich upřímně litovalo své pošestlosti, budou drženi v izolaci na Jerusemu až do závěrečného soudního rozhodnutí nad vzpourou. Univerzální Cenzoři již ve vlastní iniciativě odebrali těmto vzpurným a nevěrným strážcům všechny aspekty důvěry jejich duší a uložili tyto morontální reality do bezpečného opatrovnictví dobrovolných sekunafimů.

7. SERAFOVÉ A VZESTUP

Je to vskutku epochální událost na cestě vzestupujícího smrtelníka, toto první probuzení na březích obytného světa; tam poprvé opravdu uvidíte své andělské průvodce z pozemského života, kterými jste již tak dlouho milováni a kteří

fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

113:6.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

113:6.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: “And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another.”

113:6.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the “resurrection of the unjust,” in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately follows the roll call of mercy, the resurrection of the sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

113:6.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

113:6.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusem until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

113:7.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there

byli neustále ve vaší přítomnosti; tam si také skutečně uvědomíte identitu a přítomnost božského Monitoru, který tak dlouho pobýval ve vaší mysli na zemi. Takový prožitek představuje nádherné probuzení, skutečné vzkříšení.

Na morontiálních sférách doprovázející serafové (jsou dva) jsou vašimi pohostinnými společníky. Tito andělé vás nejenom doprovázejí během vašeho postupu na cestě přes přechodové světy a všemi možnými způsoby vám pomáhají získat morontiální a duchovní status, ale sami využívají příležitost k vlastnímu rozvoji studií na obytných světech v nástavbových školách pro evoluční serafy.

Lidská rasa byla stvořena na úrovni jenom o trošku nižší než jednodušší typy andělských řádů. Proto vaším prvním úkolem morontiálního života bude pomáhat serafům v jejich neodkladné práci, která na vás bude čekat po nabytí vědomí osobnosti po vašem vysvobození z pout těla.

Před odchodem z obytných světů všichni smrtelníci budou mít trvalé serafské společníky, nebo strážce. V procesu vašeho vzestupu morontiálními sférami to budou nakonec právě serafské strážce, kteří svědecky potvrdí rozhodnutí o vašem věčném spojení s Ladičí Myšlení. Společným úsilím vytvořili vaše osobní identity jako identity dětí stvořených v těle na světech času. Potom, jak dospějete do zralého morontiálního stavu, vás budou provázet přes Jerusem a jeho přidružené světy progresu a kultury lokální soustavy. Poté půjdou s vámi do Edentie a její sedmdesáti sfér pokročilé socializace a pak vás přivedou k Melkisedekům a budou se vám věnovat po celou dobu vašeho jedinečného pobytu na hlavních světech vesmíru. A když nabudete moudrost a kulturu Melkisedeků odvedou vás do Salvingtonu, kde se postavíte tváří v tvář Vládcí Nebadonu. A ti serafské průvodce vás povedou přes malý a velký sektor supervesmíru a dál na přijímací světy Uversy a zůstanou s vámi až do chvíle, kdy budete osekunafimováni pro dlouhý let do Havony.

Někteří ze strážců osudu, přidělených tvorů v průběhu jeho smrtelné pouti, pokračují přes Havonu společně se vzestupnými poutníky. Ti ostatní se na čas se svými dlouhodobými smrtelnými druhy rozloučí a potom, zatímco ti smrtelníci procházejí okruhy středního vesmíru, ti strážci osudu dosáhnou okruhů Seraphingtonu. A potom budou čekat na březích Ráje až se jejich smrtelní druhové probudí z posledního přepravního spánku času do nové zkušenosti věčnosti. Takoví vzestupující serafové

also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

113:7.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are your open companions. These angels not only consort with you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

113:7.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

113:7.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentie and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you until you finally enseconaphim for the long Havona flight.

113:7.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these guardians of destiny achieve the circles of Seraphington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the new experiences of eternity. Such ascending

následně nastoupí do různých služeb ve sboru konečných a v Serafském Sboru Završení.

Člověk a anděl mohou nebo nemusí být znovu spolu spojeni ve věčné službě, ale kamkoliv je serafské poslání zavede, tyto serafové jsou stále ve spojení se svými bývalými chráněnci z evolučních světů—vzestupnými smrtelníky času. Důvěrné vztahy a citové vazby ke sférám lidského původu se nikdy nezapomenou, nikdy se úplně nepřerušují. Lidé a andělé budou ve věčnosti spolupracovat v božské službě, tak jak to dělali v životě času.

Pro serafové je nejjistější způsob dosažení Rájských Božstev úspěšné dovedení duše evolučního původu k branám Ráje. Z tohoto důvodu je poslání strážce osudu nejžádanější serafskou povinností.

Pouze strážci osudu jsou přijati do primárního Sboru Konečnosti—do sboru smrtelných a takové páry byly zapojeny do největšího dobrodružství—sjednocení individuálností; tyto dvě bytosti dosáhnou duchovního dvoj-spojení na Seraphingtonu před svým přijetím do sboru konečných. V této zkušenosti dvě andělské podstaty, doplňující jedna druhou ve všech vesmírných funkcích, dosáhnou nejvyšší duchovní dvoj-jednoty, v důsledku čehož u nich vzniká nová schopnost přijímat fragment Rájského Otce, který není Ladič a splynout s ním. A tak někteří z vašich oddaných serafských partnerů v čase se také stanou vašimi konečnými partnery ve věčnosti—dětmi Nejvyššího a zdokonalení synové Rájského Otce.

[Připraveno představitelem serafoů, umístěných na Urantii.]

seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

113:7.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the career of time.

113:7.7 (1249.1) For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

113:7.8 (1249.2) Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Seraphington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complementary in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

113:7.9 (1249.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Kapitola 114. Serafský planetární řídicí systém

⇨ 113

Kniha Urantia

115 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 114 SERAFSKÝ PLANETÁRNÍ ŘÍDÍČÍ SYSTÉM

Sekce

Úvod

1. Svrchovanost Urantie
2. Rada planetárních správců
3. Místní hlavní správce
4. Nejvyšší pozorovatel
5. Planetární řídicí systém
6. Hlavní serafové planetárního dozoru
7. Záložní sbor osudu

PAPER 114 SERAPHIC PLANETARY GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

Úvod

N EJSVRCHOVANĚJŠÍ vládnou království lidí prostřednictvím mnoha nebeských vlivů a sil, ale především prostřednictvím serafoů.

Dnes v poledne při zjišťování stavu andělů, strážců a dalších bylo na Urantii 501 234 619 párů serafoů. Pod mým vedením se nachází dvě stě serafských vojsk—597 196 800 párů serafoů, čili 1 194 393 600 individuálních andělů. Ale registr ukazuje 1 002 469 238 jedinců, z čehož je patrné, že 191 924 362 andělů nebylo přítomno na tomto světě, vykonávajíc úkoly, spojené s transportem, doručováním zpráv a smrtí. (Na Urantii je přibližně stejný počet cherubů jako serafoů a jsou organizováni podobným systémem.)

Serafové a k nim přidělení cherubové mají hodně co do činění s existencí nadlidského řízení planet, především takových světů, které byly dány do izolace kvůli vzpouře. S vydatnou pomocí midbytostí andělé působí na Urantii jako účinní nadmateriální pečovatelé, vykonávající příkazy

INTRODUCTION

114:0.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

114:0.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

114:0.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of worlds which have been isolated by rebellion. The angels, ably assisted by the midwayers, function on Urantia as the actual supermaterial ministers

místního hlavního správce a všech jeho spolupracovníků a podřízených. Kromě funkce osobních a skupinových strážců se serafové, jako kategorie, zabývají plněním mnoho dalších povinností.

Urantia nepostrádá řádný a účinný dohled ze strany vládců soustavy, souhvězdí a lokálního vesmíru. Ale její řízení se nepodobá řízení žádného jiného světa v soustavě Satania, dokonce ani v celém vesmíru Nebadon. Tato výjimečnost v systému řízení vaší planety je důsledkem několika neobvyklých okolností:

1. Statusem Urantie jako planety modifikovaného života.
2. Potížemi, spojenými se vzpourou Lucifera.
3. Rozpadem, způsobeným pochybením Adama.
4. Odlišnostmi, vzniklými ze skutečnosti, že Urantia byla jedním s posvěcených světů Vládce Vesmíru. Michael Nebadonský je Planetárním Princem Urantie.
5. Speciální funkcí dvaceti čtyř planetárních správců.
6. Polohou planety na okruhu archandělů.
7. Nedávným jmenováním Machiventy Melkisedeka, kdysi vtěleného do lidského těla, výkonným zástupcem Planetárního Prince.

who execute the mandates of the resident governor general and all his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

114:0.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a number of unusual circumstances:

- 114:0.5 (1250.5) 1. The life modification status of Urantia.
- 114:0.6 (1250.6) 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.
- 114:0.7 (1250.7) 3. The disruptions of the Adamic default.
- 114:0.8 (1250.8) 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.
- 114:0.9 (1250.9) 5. The special function of the twenty-four planetary directors.
- 114:0.10 (1250.10) 6. The location on the planet of an archangels' circuit.
- 114:0.11 (1250.11) 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. SVRCHOVANOST URANTIE

Původní svrchovanost Urantie byla plně respektována vládcem soustavy Satania. Jejím prvním řízením pověřil společnou komisi, složenou z Melkisedeků a Nositelů Života a tato skupina působila na Urantii až do příchodu řádně jmenovaného Planetárního Prince. Po pádu Kaligastii v době Luciferovy vzpoury Urantia neměla pevný a ustálený vztah s lokálním vesmírem a jeho administrativními složkami až do doby, dokud Michael neukončil svůj pobyt v lidském těle, kdy byl prohlášen Věčně Jednotnými za Planetárního Prince Urantie. Takové nezpochybitelné a principiální prohlášení navždy ustanovilo status vašeho světa, ale v praxi Nejvyšší Syn Tvořitel nepřijal žádná opatření, týkající se osobního řízení planety, kromě vytvoření jerusemské komise dvaceti čtyř bývalých obyvatel Urantie se zmocněním ho zastupovat v řídicí správě Urantie a všech ostatních izolovaných planet soustavy. Jeden člen této rady je nyní stále přítomen na Urantii jako místní hlavní správce.

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

114:1.1 (1250.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as resident governor general.

Nedávno byl Machiventa Melkisedek zplnomocněn zastupováním Michaela ve funkci Planetárního Prince, ale tento Syn lokálního vesmíru nepřijal vůbec žádná opatření, která by směřovala ke změnám současného planetárního režimu—posloupného vedení místních správců.

Je málo pravděpodobné, že v průběhu nynějšího soudního období dojde v řízení Urantie k nějaké výrazné změně, ledaže by sem přišel zastupující Planetární Princ, aby převzal na sebe zákonné odpovědnosti. Někteří z našich spolupracovníků předpokládají, že v nedaleké budoucnosti systém posílání jednoho z dvaceti čtyř poradců na Urantii vykonávat funkci hlavního správce bude nahrazen formálním příjezdem Machiventy Melkisedeka s mandátem místodržitele vlády Urantie. Jako výkonný zástupce Planetárního Prince bude nepochybně řídit tuto planetu až do vynesení závěrečného rozsudku nad Luciferovou vzpourou a pravděpodobně ještě déle, až do ustálení planety ve světle a životě v daleké budoucnosti.

Někteří z nás si myslí, že Machiventa nepřijde, aby převzal osobně řízení záležitostí Urantie, dokud neskončí nynější soudní období. Jiní se domnívají, že zástupce Prince, jako takový, může přijít až se Michael někdy vrátí na Urantii, jak to slíbil v době svého života v lidském těle. Jsou i tací, včetně autora tohoto vyprávění, kteří očekávají příchod Melkisedeka každým dnem, či hodinou.

2. RADA PLANETÁRNÍCH SPRÁVCŮ

Po skončení pobytu Michaela na vašem světě bylo všeobecné řízení Urantie svěřeno speciální jerusemské skupině, složené z bývalých obyvatel Urantie. Nejsou nám známy podmínky pro členství v této komisi, ale pozorujeme, že ti, kteří byli takto pověřeni, tak všichni přispěli k rozšiřování svrchovanosti Nejvyššího v soustavě Satania. Všichni byli přirozenými opravdovými vůdci v době, kdy působili na Urantii a (s výjimkou Machiventy Melkisedeka) tyto vůdčí schopnosti ještě více rozšířili o zkušenosti na obytných světech. Doplňili je přípravou na občanství Jerusemu. Členové rady dvaceti čtyř jsou navrženi kabinetem Lanaforga, podpořeni Nejsvrchovanějšími, schválení Přidělenými Strážci Jerusemu a jmenování Gabrielem Salvingtonským v souladu s mandátem Michaela. Dočasní pověřenci pracují naprosto stejně jako trvalí členové této komise speciálních správců.

114:1.2 (1251.1) Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

114:1.3 (1251.2) There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

114:1.4 (1251.3) Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

114:2.1 (1251.4) Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia has been intrusted to a special group on Jerusem of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this commission of special supervisors.

Tato rada planetárních vedoucích se hlavně zabývá dohledem nad těmi aktivitami na tomto světě, které jsou důsledkem skutečnosti, že Michael tady završil své poslední poskytnutí sebe sama. Udržují úzký a bezprostřední kontakt s Michaellem prostřednictvím té samé Oslivé Večerní Hvězdy, která doprovázela Ježíše po dobu jeho pobytu ve smrtelném těle.

V současné době Jan, vám známý jako „Křtítel“, předsedá této radě při její zasedáních na Jerusemu. Ale hlavou rady ex officio je Přidělený Strážce Satanie—přímý a osobní zástupce Přidruženého Inspektora Salvingtonu a Nejvyššího Jednatele Orvontonu.

Členové této komise bývalých obyvatel Urantie také působí jako poradci třiceti šesti dalších světů soustavy, které byly taktéž izolovány kvůli vzpouře; jejich činnost je velmi cenná pro Lanaforgu, Vládce Soustavy, protože ho přesně a účastně informují o záležitostech na těchto planetách, které ještě zůstávají více či méně pod dohledem Otců Souhvězdí Norlatiadek. Každý z těchto dvacet čtyři poradců často osobně navštěvuje jednotlivé izolované planety, hlavně Urantii.

Každý z těch ostatních izolovaných světů má podobnou, ale s různým počtem členů, komisi, složenou ze svých bývalých obyvatel, ale tyto komise jsou podřízeny urantijské skupině dvacet čtyři. Ačkoliv členové urantijské komise se aktivně zajímají o všechny aspekty progresu lidí na každém z izolovaných světů Satanie, především a zejména se starají o blaho a rozvoj smrtelných ras Urantie, protože na žádnou jinou planetu nedohlíží tak bezprostředně a přímo jako na Urantii. Ale i tady nemají naprostou pravomoc, kromě některých oblastí, spojených s dalším životem smrtelných bytostí.

Nikdo neví, jak ještě dlouho bude těchto dvacet čtyři urantijských poradců pokračovat ve své současné roli odděleně od obvyklého programu vesmírných aktivit. Nepochybně budou vykonávat své nynější funkce až do doby, kdy dojde k nějakým změnám ve statusu planety, jako například: ukončení soudního období, převzetí plné zákonné moci Machiventou Melkisedekem, závěrečný rozsudek nad vzpourou Lucifera, nebo návrat Michaela na svět svého posledního poskytnutí sebe sama. Současný místní hlavní správce Urantie se přiklání k názoru, že všichni z této komise, kromě Machiventy, budou uvolněni pro vzestup k Ráji ve chvíli, kdy soustava Satania bude znovu napojena na okruhy souhvězdí. Ale existují i jiné názory.

114:2.2 (1251.5) This board of planetary directors is especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal. They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

114:2.3 (1252.1) At the present time one John, known to you as “the Baptist,” is chairman of this council when it is in session on Jerusem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

114:2.4 (1252.2) The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

114:2.5 (1252.3) Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

114:2.6 (1252.4) No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other opinions are also current.

3. MÍSTNÍ HLAVNÍ SPRÁVCE

Každých sto let urantijského času jerusemský sbor dvaceti čtyř planetárních správců určí jednoho ze svých členů k pobytu na vašem světě jako jejich výkonného zástupce, jako místního hlavního správce. V době připravování této knihy proběhla výměna tohoto výkonného činitele, devatenáctého správce nahradil dvacátý. Jméno tohoto současného dohlázele vám nebude sděleno jenom proto, že smrtelný člověk má silný sklon k uctívání, dokonce ke zbožňování svých výjimečných druhů a nadlidských bytostí.

Místní hlavní správce nemá žádnou účinnou osobní pravomoc v řízení záležitostí světa, kromě své funkce zástupce dvaceti čtyř poradců Jerusemu. Působí jako koordinátor nadlidského správcování a je respektovaným představeným a uznávaným vůdcem nebeských bytostí, působících na Urantii. Všechny druhy andělských armád ho považují za svého koordinujícího vedoucího, zatímco spojené midbytosti, jak 1-2-3 první opustil planetu, aby se stal jedním z dvaceti čtyř poradců, se opravdu dívají na střídající se hlavní správce jako na své planetární otce.

Přestože hlavní správce nemá skutečnou a osobní pravomoc nad planetou, každý den vydává desítky nařízeních a rozhodnutí, které všechny dotyčné osobnosti přijímají jako pravomocné. On je spíše otcovským poradcem než technickým vládcem. V některých aspektech působí tak, jako by to byl Planetární Princ, ale jeho způsob řízení se mnohem více podobá způsobu řízení Materiálních Synů.

Vláda Urantie je zastoupena v radách Jerusemu v souladu s opatřením, podle kterého vracející se hlavní správce se stává dočasným členem kabinetu Planetárních Princů u Vládcе Soustavy. Očekávalo se, že když byl Machiventa jmenován místodržitelem Prince, tak okamžitě zaujme své místo v radě Planetárních Princů Satanie, ale doposud v tomto směru nic nepodnikl.

Nadmateriální vláda Urantie neudrhuje těsné systematické vztahy s vyššími správními útvary lokálního vesmíru. V určitém smyslu místní hlavní správce zastupuje Salvington stejně jako Jerusem, protože jedná jménem dvaceti čtyř poradců, kteří jsou přímými zastupiteli Michaela a Gabriela. A protože je občanem Jerusemu, může správce planety působit jako mluvčí Vládcе Soustavy. Správní orgány jsou zastoupeny přímo Synem Vorondadekem, pozorovatelem Edentie.

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

114:3.1 (1252.5) Every one hundred years of Urantia time, the Jerusem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

114:3.2 (1252.6) The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the twenty-four Jerusem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

114:3.3 (1253.1) Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

114:3.4 (1253.2) The Urantia government is represented in the councils of Jerusem in accordance with an arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

114:3.5 (1253.3) The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and Gabriel. And being a Jerusem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a

Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. NEJVYŠŠÍ POZOROVATEL

Svrchovanost Urantie je ještě více zkomplikována tím, že krátce po planetární vzpouře převzala absolutní moc nad planetou vláda Norlatiadeku. Na Urantie stále ještě působí Syn Vorondadek jako pozorovatel Nejsvrchovanějších Edentie a při nepřítomnosti přímého vlivu Michaela jako kurátor planetární správy. Současný Nejvyšší pozorovatel (a svého času správce) je dvacátým třetím, který v této funkci slouží na Urantii.

Existují určité oblasti planetárních problémů, které jsou stále ještě pod dohledem Nejsvrchovanějších Edentie a jejichž kontrolu převzali v době Lucifery vzpoury. Právo jednat v těchto záležitostech má Syn Vorondadek, pozorovatel Norlatiadeku, který udržuje velmi úzké vztahy konzultačního charakteru s planetárními dohlížiteli. Komisaři pro rasové otázky jsou na Urantii velmi aktivní a jejich různí skupinové vedoucí jsou neformálně přiděleni místnímu pozorovateli Vorondadekovi, který působí jako jejich hlavní poradce.

V krizových situacích se tento Syn Vorondadek Edentie, vykonávající nyní funkci pozorovatele, stává faktickou a nejvyšší hlavou vlády, s výjimkou některých čistě duchovních záležitostí. (V případě výlučně duchovních problémů a některých čistě osobních záležitostech se nejvyšší moc pravděpodobně uděluje velcímu archandělovi, připojenému k nedávno na Urantii vytvořenému regionálnímu řídicímu centru tohoto řádu.)

Nejvyšší pozorovatel je zplnomocněn převzít, na základě vlastní úvahy, planetární vládu v časech závažných planetárních krizí a je zaznamenáno, že v historii Urantie se tomu tak stalo třicet třikrát. V takových případech Nejvyšší pozorovatel působí jako Nejvyšší správce, mající nepopíratelnou pravomoc nad všemi pečovateli a správci, působícími na planetě, s výjimkou regionální organizace archandělů.

Správcovství Vorondadeků není neobvyklým jevem na planetách izolovaných kvůli vzpouře, protože Nejsvrchovanější mohou kdykoliv zasáhnout do záležitostí obydlených světů a vložit vyšší moudrost vládců souhvězdí do věcí v království lidí.

4. THE MOST HIGH OBSERVER

114:4.1 (1253.4) The sovereignty of Urantia is further complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the twenty-third thus to serve on Urantia.

114:4.2 (1253.5) There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

114:4.3 (1253.6) In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

114:4.4 (1253.7) A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. PLANETÁRNÍ ŘÍDÍCÍ SYSTÉM

Současnou správu Urantie je opravdu velmi

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

114:5.1 (1254.1) The actual administration of Urantia is

těžké popsat. Tady neexistuje žádná formální vláda po vzoru organizace vesmíru, jako například samostatné legislativní, výkonné a justiční rezorty. Komise dvaceti čtyř poradců se velmi hodně podobá legislativnímu odboru planetární vlády. Hlavní správce je dočasným a poradním vrchním jednatelem s tím, že právo veta má Nejvyšší pozorovatel. A s výjimkou smírčích komisí nepůsobí absolutně na planetě žádná směrodatná soudní moc.

Většina problémů, týkajících se serafů a midbytosť, je řešena, se vzájemným souhlasem, hlavním správcem. Ale kromě těch případů, kdy sděluje příkazy dvaceti čtyř poradců, všechna jeho rozhodnutí musí být předložena k posouzení smírčím komisím, místním orgánům, zřízených pro fungování planety, nebo až k Vládcí Soustavy Satanie.

Nepřítomnost tělesného personálu Planetárního Prince a materiálního režimu Adamického Syna a Dcery je částečně nahrazena speciální péčí serafů a mimořádnými službami midbytosť. Absence Planetárního Prince je účinně nahrazena trojitou přítomností archandělů, Nejvyššího pozorovatele a hlavního správce.

Tato poněkud volně organizované a do určité míry osobní řízení planety je nad očekávání účinné kvůli úspoře času za přispění archandělů a díky neustálé připravenosti jejich okruhu, který je tak často používán v naléhavých planetárních případech a při řešení administrativních problémů. Po formální stránce je planeta stále ještě izolována od duchovních okruhů Norlatiadeku, ale v mimořádných případech tento handicap může nyní být překonán použitím okruhu archandělů. Samozřejmě, že od doby rozlíti Ducha Pravdy na celé lidstvo před devatenácti sty lety izolace planety se jen málo týká jednotlivých smrtelníků.

Každý administrativní den začíná na Urantii pracovní poradou, na které je přítomen hlavní správce, planetární představitel archandělů, Nejvyšší pozorovatel, dohlížející supernafim, místní vedoucí Nositelů Života a pozvaní hosté z řad vyšších synů vesmíru, nebo určití hostující studenti, kteří v tu dobu pobývají na planetě.

Samotný administrativní kabinet hlavního správce je složen z dvanácti serafů, kteří řídí dvanáct skupin speciálních andělů, působících jako bezprostřední nadlidští vedoucí planetárního rozvoje a stability.

indeed difficult to describe. There exists no formal government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government. The governor general is a provisional and advisory chief executive with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

114:5.2 (1254.2) A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

114:5.3 (1254.3) The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

114:5.4 (1254.4) This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

114:5.5 (1254.5) Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning on the planet.

114:5.6 (1254.6) The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

DOZORU

Když první hlavní správce přišel na Urantii, což bylo v době rozlití Ducha pravdy, byl doprovázen dvanácti sbory speciálních serafů—absolventů škol Seraphingtonu, kterým byly okamžitě přiděleny určité speciální planetární úkoly. Tito ušlechtilí andělé jsou známi jako hlavní serafové planetárního dozoru a jsou přímo podřízeni, s výjimkou nadkontroly Nejvyššího pozorovatele, místnímu hlavnímu správci.

Ačkoliv těchto dvanáct skupin andělů působí pod obecným vedením místního hlavního správce, jsou bezprostředně řízeni serafskou radou dvanácti, kterou tvoří výkonní vedoucí každé skupiny. Tato rada slouží také jako dobrovolný kabinet místního hlavního správce.

Jako planetární představený serafů předsedám této radě serafských vedoucích já a jsem dobrovolný supernafim primárního řádu, sloužící na Urantii jako nástupce bývalého náčelníka andělských armád planety, který nedostal své povinnosti v době odtržení, za kterým stál Caligastia.

Dvanáct sborů hlavních serafů planetárního dozoru působí na Urantii v následujících funkcích:

1. Andělé epoch. To jsou andělé současné epochy—skupina daného soudního období. Těmto nebeským pečovatelům byl svěřen dohled a řízení záležitostí každé generace, protože jsou účelově vytvořeni, aby zapadli do mozaiky epochy, ve které se objeví. Současný sbor andělů epoch sloužící na Urantii je třetí skupinou, přidělenou na planetu během nynějšího soudního období.

2. Andělé pokroku. Těmto serafům je svěřen úkol započít evoluční progres postupných sociálních epoch. Podporují rozvoj vrozených progresivních tendencí evolučních tvorů; nepřetržitě se snaží o to, aby se věci dělaly tak, jak se dělat mají. Tato nynější skupina je v pořadí druhá, která byla poslána na planetu.

3. Ochránci náboženství. Toto jsou „andělé církví“, horliví bojovníci za to, co je a co bylo. Snaží se zachovat ty ideály, ve kterých přetrvávají morální hodnoty a přecházejí z jedné epochy do další. Oni jsou rivalové andělů progresu, kteří se po celou dobu snaží přenášet z jedné generace do druhé nepomíjející hodnoty starých a dočasných forem do nových a proto méně stabilizovaných modelů myšlení a chování. Tito andělé usilují o duchovní formy, ale nejsou

SUPERVISION

114:6.1 (1254.7) When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Seraphington graduates, who were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

114:6.2 (1255.1) These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

114:6.3 (1255.2) As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

114:6.4 (1255.3) The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

114:6.5 (1255.4) 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

114:6.7 (1255.6) 3. *The religious guardians.* These are the “angels of the churches,” the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less

zdrojem ultrasektářství a nesmyslných svárlivých rozporů samozvaných náboženských odborníků. Současný sbor, působící na Urantii, je pátým takto sloužícím.

4. Andělé národů. Tito „andělé s hlásnými troubami“ jsou usměřovači politických procesů v národech Urantie. Nynější skupina, dohlížející na mezinárodní vztahy, je čtvrtým sborem takto sloužícím na planetě. Především díky činnosti této serafské skupiny „Nejsvrchovanější vládnou v království lidí.“

5. Andělé ras. To jsou andělé, kteří pracují pro zachování evolučních ras času, bez ohledu na jejich politické spory a náboženská uskupení. Na Urantii existují zbytky devíti lidských ras, jejichž smíšení a sloučení vedlo ke vzniku současného obyvatelstva planety. Tito serafové jsou úzce spojeni s činností rasových komisařů a současná skupina na Urantii je původní sbor, poslaný na planetu brzy po Pentekostě.

6. Andělé budoucnosti. Toto jsou andělé plánování, kteří sestavují prognózy pro budoucí věk a vytvářejí plány pro realizaci lepšího nového a pokročilejšího období; jsou to architekti následujících epoch. Skupina, přítomná nyní na planetě, působí v této funkci od začátku současného soudního období.

7. Andělé osvěty. V současné době se Urantii dostává pomoci od třetího sboru serafů, kteří se věnují podpoře planetárního vzdělání. Tito andělé se zabývají mentální a morální výchovou jednotlivců, rodin, skupin, škol, komunit, národů a celých ras.

8. Andělé zdraví. Toto jsou serafští pečovatelé, určení asistovat těm činnostem smrtelníků, které jsou zaměřeny na podporu zdraví a prevenci nemocí. Tento nynější sbor je šestou skupinou, sloužící během tohoto soudního období.

9. Serafové rodiny. Urantia nyní využívá služby páté skupiny andělských opatrovatelů, věnujících se zachování a rozvoje rodiny, základní instituce lidské civilizace.

10. Andělé práce. Tato skupina serafů se zabývá podporou rozvoje práce a zlepšováním ekonomických podmínek života národů Urantie. Tento sbor se již sedmkrát vyměnil od doby poskytnutí Michaela.

11. Andělé rozptýlení. Toto jsou serafové, kteří

stabilized patterns of thought and conduct. These angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectionarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

114:6.8 (1255.7) 4. *The angels of nation life.* These are the “angels of the trumpets,” directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that “the Most Highs rule in the kingdoms of men.”

114:6.9 (1255.8) 5. *The angels of the races.* Those who work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

114:6.10 (1255.9) 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

114:6.11 (1256.1) 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

114:6.12 (1256.2) 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

114:6.14 (1256.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

114:6.15 (1256.5) 11. *The angels of diversion.* These

podporují hodnoty rozptýlení, humoru a odpočinku. Neustále se snaží zdokonalovat rekreační rozptýlení člověka a tímto způsobem prosazovat prospěšnější využívání volného času lidí.

12. Andělé nadlidské služby. Tito andělé andělů jsou serafové, kteří mají za úkol pečovat o veškerý nadlidský život na planetě, krátkodobý či trvalý.

Když se tyto skupiny hlavních serafů rozcházejí v názorech na planetární politiku, nebo řízení, jejich neshody jsou obvykle předloženy hlavnímu správci, ale všechna jeho rozhodnutí mohou být předmětem odvolání podle charakteru a závažnosti daných sporných otázek.

Žádná z těchto andělských skupin nemá přímou, nebo svémocnou kontrolu nad sférami své činnosti. Nemohou plně kontrolovat záležitosti, spadající do jednotlivých oblastí svého působení, ale mohou a také to dělají, že ovlivňují planetární podmínky a vytvářejí takové okolnosti, aby byly příznivé pro sféry lidské činnosti, na které dohlížejí.

Hlavní serafové planetárního dozoru využívají mnoho vlivů pro vykonávání svých misí. Oni působí na lidskou mysl; ovlivňují tvoření idejí, zaostřují intelekt a podněcují představivost. Přestože nejsou schopni vložit do lidských myslí nové a vyšší koncepce, často se snaží zesílit některý nový ideál, který již vznikl v intelektu daného člověka.

Ale kromě těchto početných prostředků pozitivního jednání, hlavní serafové zabezpečují planetární progres proti fatálnímu ohrožení prostřednictvím mobilizace, přípravě a udržování záložního sboru osudu. Hlavní funkcí těchto záložníků je zabránit zhroucení evolučního rozvoje; oni jsou opatřeními, která vytvořily nebeské síly proti neočekávanému; jsou zárukou proti katastrofě.

7. ZÁLOŽNÍ SBOR OSUDU

Záložní sbor osudu je složen z žijících mužů a žen, přijatých do speciální služby nadlidského řízení záležitostí světa. Tento sbor je vytvořen z mužů a žen každé generace, kteří byly vybráni duchovními usměřovateli dané sféry, aby pomohly přivést soucit a moudrost k dětem času na evolučních světech. Je běžnou praxí při vedení záležitostí vzestupných plánů, že se využívá spolupráce se smrtelnými tvory vlastní vůle ihned

are the seraphim who foster the values of play, humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

114:6.17 (1256.7) When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

114:6.18 (1256.8) None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

114:6.19 (1256.9) The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

114:6.20 (1256.10) But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

114:7.1 (1257.1) The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of

poté, kdy jsou způsobilí a důvěryhodní převzít na sebe takovou odpovědnost. Tudíž, jakmile se na pozemské scéně objeví muži a ženy s dostatečnými mentálními schopnostmi, přiměřeným morálním charakterem a potřebnou duchovností, jsou rychle přiděleni příslušné nebeské skupině planetárních osobností jako lidští prostředníci, smrtelní pomocníci.

Když jsou lidé vybráni jako ochránci planetárního osudu, když se stanou klíčovými jedinci v plánech, uskutečňovaných správci světa, tak planetární představitel serafů potvrdí jejich dočasné přiřazení k serafskému sboru a určí osobní strážce soudu, aby sloužili s těmito smrtelnými záložníky. Všichni záložníci mají sebe si uvědomujícího Ladiče a většina z nich působí ve vyšších kosmických okruzích intelektuálních hodnot a duchovního vědomí.

Smrtelníci daného světa jsou vybráni pro službu v záložním sboru osudu na obydlených světech kvůli:

1. Zvláštní schopnosti být tajně vycvičen pro možné četné nálehavé mise při řízení různých oblastí světových záležitostí.

2. Upřímné oddanosti určitým specifickým sociálním, ekonomickým, politickým, duchovním, nebo jiným děním, spojené s ochotou takto sloužit bez lidského uznání a odměny.

3. Vlastnictví Ladiče Myšlení s výjimečnou všestranností a předpokládanou předchozí zkušeností na Urantie při řešení planetárních problémů a urovnávání nálehavých situací, ohrožujících svět.

Každá oblast planetární nebeské služby je oprávněna mít spojení se sborem těchto smrtelníků, osvědčených ochránců osudu. Průměrný obydlený svět používá sedmdesát oddělených sborů osudu, které jsou úzce spojeny se současným nadlidským řízením světových záležitostí. Na Urantii je dvanáct záložních sborů osudu, jeden pro každou planetární skupinu serafského dozoru.

Dvanáct skupin urantijských záložníků osudu je složeno ze smrtelných obyvatel sféry, kteří byli vycvičeni pro četné klíčové pozice na zemi a jsou připraveni jednat v možných planetárních krizových situacích. Tento sloučený sbor se nyní skládá z 962 osob. Nejmenší sbor má 41 lidí a největší 172. S výjimkou méně než dvaceti kontaktních osobností si členové této unikátní skupiny nejsou naprosto vědomi své připravenosti pro možnou funkci v určitých planetárních krizích. Tito smrtelní záložníci jsou vybráni sborem, ke

the affairs of the ascension plans to begin this liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

114:7.2 (1257.2) When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual achievement and spiritual attainment.

114:7.3 (1257.3) Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

114:7.4 (1257.4) 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

114:7.5 (1257.5) 2. Wholehearted dedication to some special social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

114:7.6 (1257.6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

114:7.7 (1257.7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257.8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible

kterému jsou následně přiděleni a nadto obdrželi přípravu a výcvik hluboko v mysli společnou metodou Ladiče Myšlení a pečujícího serafského ochránce. Častokrát se na tomto nevědomém výcviku podílejí početné další nebeské osobnosti a v celé této speciální přípravě vykonávají cennou a nepostradatelnou službu midbytosti.

Na mnohých světech jsou speciálně přizpůsobené sekundární midbytosti schopny navázat různé stupně spojení s Ladiči Myšlení některých vhodně založených smrtelníků umným proniknutím do jejich mysli, poskytujících místo pro pobyt Ladičů. (A právě takovou šťastnou kombinací kosmických adaptací byla tato sdělení vyjádřena na Urantii v anglickém jazyce.) Taková potenciálně kontaktní smrtelníci evolučních světů se stávají členy početných záložních sborů a do určité míry je zásluhou těchto malých skupin prozíravých osobností, že se rozvíjí duchovní civilizace a Nejsvrchovanější mohou vládnout v království lidí. Tímto způsobem muži a ženy těchto záložních sborů osudu mohou prostřednictvím midbytostí udržovat rozdílné stupně spojení se svými Ladiči; ale tito stejní smrtelníci jsou téměř neznámí svým spoluobčanům, s výjimkou takových krizových sociálních situací a duchovních naléhavých případech, ve kterých tyto záložní osobnosti pomáhají zabránit úpadku evoluční kultury, nebo vyhasnutí světla živé pravdy. Na Urantii se tito záložníci osudu málokdy zaskvěli na stránkách lidské historie.

Záložníci nevědomě působí jako uchovatelé zásadní planetární informace. Mnohokrát, v době smrti záložníka se důležité údaje z mysli umírajícího přenesou do mladšího nástupce spojení dvou Ladičů Myšlení. Ve vztahu k těmto záložním sborům působí Ladiči nepochybně ještě mnoha dalšími způsoby, které nám nejsou známy.

Ačkoliv záložní sbor osudu na Urantii nemá trvalého vedoucího, má své vlastní stálé rady, které tvoří jeho řídicí organizační systém. Ten obsahuje soudní radu, radu historie, radu politické svrchovanosti a mnoho dalších. Čas od času, v souladu s organizací sboru, čestní (smrtelní) vůdci celého záložního sboru jsou pověřeni těmito radami specifickou funkcí. Doba výkonu této funkce takového záložního vedoucího je obvykle záležitostí několika málo hodin, je omezena na nezbytnou dobu pro vykonání daného specifického úkolu.

Záložní sbor Urantie měl nejvíce členů v

function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midwayers perform valuable and indispensable services.

114:7.9 (1258.1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latters' indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

114:7.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

114:7.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From time to time, in accordance with the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

114:7.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its

časech Adamitů a Anditů a pak se neustále snižoval s úbytkem fialové krve a svého nejnižšího bodu dosáhl v době Pentekosté. Od těch dob počet členů záložního sboru neustále narůstal.

(Kosmický záložní sbor obyvatel Urantie, majících vesmírné uvědomění, tvoří v současné době přes tisíc smrtelníků, jejichž vnímání kosmického občanství daleko přesahuje sféru jejich pozemského pobytu, ale není mně dovoleno odhalit pravou podstatu funkce této unikátní skupiny žijících lidských bytostí.)

Smrtelníci Urantie by neměli dopustit to, aby podmíněná duchovní izolace jejich světa od některých okruhů lokálního vesmíru v nich vytvořila pocit kosmického opuštění, nebo planetární osiřelosti. Na planetě působí přesně stanovený a výkonný nadlidský dozor nad světovými záležitostmi a lidskými osudy.

Ale je pravdou, že vy můžete mít při nejlepším jen matnou představu o ideální planetární vládě. Již od dob Planetárního Prince Urantia doplácí na chyby při uskutečňování božského plánu světového růstu a rasového rozvoje. Loajální obydlené světy Satanie nejsou řízeny jako Urantia. Nicméně, ve srovnání s jinými izolovanými světy není váš řídicí planetární systém na tom tak špatně; pouze o jednom nebo dvou světech se může říct, že jsou na tom hůře a jen několik jsou na tom o málo lépe; ale většina světů je na tom stejně.

Zdá se, že nikdo v lokálním vesmíru neví, kdy tento neurovnaný stav řízení planety skončí. Melkisedekové Nebadonu jsou nakloněni názoru, že v řízení planety a její organizaci nedojde téměř k žádným změnám, dokud se na Urantii podruhé nevrátí osobně Michael. A bezpochybně potom, ne-li dříve, nastanou rozsáhlé změny v planetárním řízení. Ale pokud se jedná o povahu takových změn ve spravování planety, zdá se, že nikdo o tom nemá ani tušení. V celé historii vesmíru Nebadon neexistuje předchozí případ takového vývoje na obydlených světech. Mezi mnohými, těžko pochopitelnými věcmi, týkající se budoucí vlády Urantie, má velkou důležitost umístění planetárního okruhu a regionálního centra archandělů.

Váš izolovaný svět nebyl v radách vesmíru zapomenut. Urantia není kosmický sirotek, poznamenaný hříchem a odstaven od božské péče v důsledku vzpoury. Všude, od Uversy k Salvingtonu a dolů k Jerusemu, dokonce v Havoně a v Ráji všichni vědí, že jsme tady; a vy smrtelníci, nyní pobývající na Urantii, jste stejně tak láskyplně ochraňováni a stejně tak sledováni a dokonce i více, jako kdyby vaše sféra nebyla nikdy zrazena nespolehlivým Planetárním Princem.

largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

114:7.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

114:7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114:7.15 (1258.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114:7.16 (1259.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

114:7.17 (1259.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Jerusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even

Věčnou pravdou je, že: „Sám Otec vás miluje.“

more so. It is eternally true, “the Father himself loves you.”

[Představeno představitelem serafů,
umístěných na Uranti.]

^{114:7.18 (1259.3)} [Presented by the Chief of Seraphim
stationed on Urantia.]

Kapitola 115. Nejvyšší Bytost

⇨ 114

Kniha Urantia

116 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 115 NEJVYŠŠÍ BYTOST

Sekce

Úvod

1. Relativita koncepčních rámců
2. Absolutní podstata svrchovanosti
3. Původní, aktuální a potenciální
4. Zdroje nejvyšší reality
5. Vztah Nejvyššího k Rajské Trojici
6. Vztah Nejvyššího k trojitým spojenectvím
7. Podstata Nejvyššího

PAPER 115 THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction

1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triadities
7. The Nature of the Supreme

Úvod

KDYŽ se mluví o Bohu Otci, významným vztahem je vztah synovstva. Když se mluví o Bohu Nejvyšším, snažení je nezbytným předpokladem pro dosažení statusu—je nutno dělat něco, stejně jako být něčím.

INTRODUCTION

115:0.1 (1260.1) WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. RELATIVITA KONCEPČNÍCH RÁMCŮ

Částečné, neúplné a vyvíjející se intelektu by byly bezmocné v hlavním vesmíru, nebyly by schopny zformovat první racionální myšlenkový obraz, kdyby nebylo vrozené schopnosti každé mysli, vyšší či nižší, vytvářet vesmírný rámec, ve kterém probíhá proces myšlení. Jestliže mysl není schopna chápat úsudky, jestliže není schopna proniknout k opravdovým zdrojům, pak taková mysl bude nepochybně úsudky předpokládat a vymýšlet zdroje, které mohou mít logiku v rámci těchto myslí vytvořených domněnek. A ačkoliv takové vesmírné rámce myšlení tvoří jsou nezbytné pro racionálně intelektuální úkony, jsou, z větší či menší míry, bez výjimky mylné.

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

115:1.1 (1260.2) Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

Koncepční rámce vesmíru jsou pouze relativně správné; jsou užitečným lešením, které musí časem ustoupit rozpínavosti zvětšujícího se kosmického vnímání. Chápání pravdy, krásy, dobra, mravnosti, etiky, povinnosti, lásky, božskosti, původu, bytí, účelu, osudu, času, prostoru a také Božstva jsou pouze relativně správná. Bůh je mnohem, mnohem víc než Otec, ale Otec je nejvyšší představou člověka o Bohu; nicméně, zobrazení vztahu Otec-Syn ve vztahu Tvořitel-tvor bude rozšířeno těmi nadsmrtnými koncepcemi Božstva, které budou dosaženy v Orvontonu, v Havoně a v Ráji. Člověk je nucen myslet ve smrtelném vesmírném rámci, ale to neznámá, že si nemůže představovat jiné a vyšší rámce, ve kterých může probíhat myšlení.

Za účelem usnadnění smrtelného vnímání vesmíru vesmírů byly rozdílné úrovně kosmické reality označeny jako konečné, absonitní a absolutní. Z těchto pouze absolutní jsou nepodmíněně věčné, opravdově existenciální. Absonitní a konečné jsou pouze odvozeninami, přeměnami, vymezeními a zbytkovými útlumy původní a prvotní absolutní reality nekonečnosti.

Oblasti konečnosti existují na základě věčného záměru Boha. Koneční tvorové, vyšší a nižší, mohou předkládat teorie, což také dělají, ohledně nutnosti konečnosti v existenci kosmu, ale v konečném součtu konečnost existuje, protože si to tak Bůh přál. Vesmír nelze vysvětlit, ani konečný tvor nemůže nabídnout racionální odůvodnění své vlastní individuální existence bez dovolávání se předchozích činů a již dříve existující vůle předcházejících bytostí—Stvořitelů, nebo zploditelů.

2. ABSOLUTNÍ PODSTATA SVRCHOVANOSTI

Z existenciálního pohledu se nemůže ve všech galaxiích dít nic nového, protože završení nekonečnosti vrozené v JÁ JSEM je věčně přítomné v sedmi Absolutnech, je funkčně sdruženo v trojedinostech a přenosně sdruženo v trojitých spojenectvích. Ale skutečnost, že nekonečnost je takto existenciálně přítomna v těchto absolutních spojeních, nikterak neznemožňuje získání nových kosmických zkušeností. Z pohledu konečného tvora nekonečnost obsahuje hodně toho, co je potenciální, hodně toho, co může nastat v budoucnosti, než v současné skutečnosti.

Hodnota je unikátní faktor ve vesmírné realitě. My nechápeme, jak hodnota čehokoliv nekonečného a božského může být zvýšena. Ale pozorujeme, že i ve vztazích nekonečného Božstvamohou být významy pozměněny, ne-li

115:1.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

115:1.3 (1260.4) In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

115:1.4 (1260.5) The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

115:2.1 (1261.1) From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transitively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

115:2.2 (1261.2) Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of

rozšířeny. Pro empirické vesmíry dokonce božské hodnoty se zvětšují jako fakta rozšířeným chápáním významů reality.

Celý program univerzálního tvoření a evoluce na všech poznávacích úrovních je zřejmě záležitostí přeměny potenciálního do aktuálního; a tato proměna působí stejným způsobem ve sférách vesmírné potence, potence mysli a duchovní potence.

Zjevná metoda, pomocí které možnosti kosmu přecházejí do skutečné existence, se mění od úrovně k úrovni—je empirickou evolucí na konečné úrovni a empirickým důsledkem na absonitní úrovni. Existenciální nekonečnost je opravdu nepodmíněná ve své všeobsažnosti a tato stejná všeobsažnost musí nutně obsahovat také možnost evolučního konečného poznávání. A možnost takového empirického růstu se stává vesmírnou skutečností prostřednictvím vztahů, náležitých trojitým spojenectvím a působících na Nejvyššího a v Nejvyšším.

3. PŮVODNÍ, AKTUÁLNÍ A POTENCIÁLNÍ

Koncepčně absolutní vesmír nemá hranic; definovat rozsah a podstatu této prvotní reality znamená vymezit nekonečnost a narušit čistou koncepci věčnosti. Idea nekonečnosti-věčnosti, věčnosti-nekonečnosti, je neomezená ve svém rozsahu a absolutní ve skutečnosti. V minulosti, přítomnosti, nebo v budoucnosti nebyl, není a nebude na Urantii vhodný jazyk, aby vyjádřil realitu nekonečnosti, nebo nekonečnost reality. Člověk, konečný tvor v nekonečném kosmu, se musí spokojit s deformovanými úvahami a omezenými koncepcemi té bezmezné, nezměrné, nikdy nezačínající a nikdy nekončící existence, jejichž pochopení je opravdu nad jeho schopnostmi.

Lidská mysl nemůže nikdy doufat, že pochopí koncepci Absolutna bez toho, aniž by se nejdříve pokusila narušit jednotu takové reality. Mysl sjednocuje všechny odlišnosti, ale bez samotné přítomnosti takových odlišností nemá základ, na kterém by se mohla pokusit zformulovat objasňující koncepcce.

Původní stav nekonečnosti vyžaduje rozčlenění předtím, než se člověk pokusí ji pochopit. V nekonečnosti existuje jednotu, která je v této knize vyjádřena jako JÁ JSEM—první předpoklad, který vyžaduje mysl tvora. Ale tvor nemůže nikdy pochopit to, jak se tato jednotu stává dvojitou, trojitou a různorodou, zatímco stále zůstává neomezenou jednotou. Člověk se setkává s podobným problémem, když se zamyslí nad nerozděleným Božstvím Trojice, existující vedle nekolikanásobného ztělesnění Boha.

Pouhá vzdálenost člověka od nekonečnosti je

infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

115:2.3 (1261.3) The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

115:2.4 (1261.4) The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

115:3.1 (1261.5) The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

115:3.2 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

115:3.3 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM — the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

115:3.4 (1262.1) It is only man's distance from infinity

příčinou toho, že tato koncepce je vyjádřena jedním slovem. Ačkoliv nekonečnost je na jedné straně JEDNOTA, na druhé straně je RŮZNOST bez konce a omezení. Nekonečnost, tak jak je pozorována konečnými inteligencemi, je největším paradoxem filozofie a metafyziky tvorů. Přestože duchovní podstata člověka dosahuje úrovně, na které uctívá Otce, který je nekonečný, vytvoření vrcholové koncepce Nejvyšší Bytosti je však nad intelektuální schopnosti vnímání člověka. Za hranicemi Nejvyššího se koncepce vzrůstající měrou stávají jen jmény; méně a méně se stávají skutečným pojmenováním reality; více a více se stávají projekcí konečného chápání tvora na nadkonečné.

Jedna základní koncepce absolutní úrovně vyžaduje přítomnost tří fází:

1. Původní. Neomezená koncepce Prvotního Zdroje a Středu—ten původní projev JÁ JSEM, ve kterém vzniká veškerá realita.

2. Aktuální. Spojení tří Absoluten aktuálnosti—Druhého, Třetího a Rajského Zdroje a Středu. Toto trojitě spojenectví Věčného Syna, Nekonečného Ducha a Ostrova Ráj tvoří aktuální odkrytí původnosti Prvotního Zdroje a Středu.

3. Potenciální. Spojení tří Absoluten potenciálnosti—Božstva Absolutního, Neomezeného Absolutna a Univerzálního Absolutna. Toto trojitě spojenectví existenciální potenciálnosti tvoří potenciální odkrytí původnosti Prvotního Zdroje a Středu.

Vzájemné propojení Původního, Aktuálního a Potenciálního přináší napětí uvnitř nekonečnosti, jehož výsledkem je možnost růstu celého vesmíru a růst je podstatou Sedmidílného, Nejvyššího a Konečného.

Ve spojení Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna je potenciálnost absolutní, zatímco aktuálnost je vznikající; ve spojení Druhého, Třetího a Rajského Zdroje a Středu je aktuálnost absolutní, zatímco potenciálnost je vznikající; pokud se jedná o původnost Prvotního Zdroje a Středu my nemůžeme říci, zda-li aktuálnost nebo potenciálnost jsou existenciální nebo vznikající—Otec je.

Z pohledu času je Aktuální to, co bylo a je; Potenciální je to, co přichází a co bude; Původní je to, co je. Z pohledu věčnosti rozdíly mezi Původním, Aktuálním a Potenciálním nejsou takhle očividné. Tyto trojediné hodnoty nejsou tak rozlišitelné na úrovních Ráje a věčnosti. Ve věčnosti všechno je—pouze to všechno ještě nebylo odkryto v čase a prostoru.

that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

115:3.5 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

115:3.6 (1262.3) 1. *The Original*. The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

115:3.7 (1262.4) 2. *The Actual*. The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.8 (1262.5) 3. *The Potential*. The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.9 (1262.6) The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

115:3.10 (1262.7) In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is*.

115:3.11 (1262.8) From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed in time and space.

Z pohledu tvora je aktuálnost podstata, potenciálnost je způsobilost. Aktuálnost existuje v samém centru a odtud se rozšiřuje do vnější nekonečnosti; potenciálnost se pohybuje dovnitř od vnější nekonečnosti a směřuje do centra všech věcí. Původnost je to, co nejdříve zapřičiňuje a potom vyrovnává dvojité pohyby cyklické přeměny reality z potenciálních podstat do aktuálních a potencializuje existující aktuální podstaty.

Tři Absolutna potenciálnosti působí na čistě věčné úrovni kosmu, z toho důvodu nejsou, jako taková, nikdy aktivní na subabsolutních úrovních. Na sestupných úrovních reality se trojitá spojenectví potenciálnosti projevují s Konečným a v Nejvyšším. Pokud jde o nějakou část subabsolutní úrovně, tak aktualizace potenciálního v čase se může neuskutečnit, ale v celku se to stát nemůže. Vůle Boha nakonec převládne, ne vždy ve vztahu k jedinci, ale vždy ve vztahu k celku

Právě v trojitých spojenectvích aktuálnosti se nachází centrum všeho existujícího v kosmu; ať je to duch, mysl nebo energie, všechno je to soustředěno v tomto spojení Syna, Ducha a Ráje. Osobnost ducha-Syna je základním modelem pro všechny osobnosti ve všech vesmírech. Podstata Ostrova Ráje je základním modelem, jehož odkrytím je dokonalá Havona a zdokonalující se supervesmíry. Společný Činitel je současně myšlenkovou aktivací kosmické energie, konceptualizací duchovního záměru a integrací matematických příčin a důsledků materiálních úrovní s volnými záměry a motivy duchovní úrovně. V konečném vesmíru a ve vztahu k němu Syn, Duch a Ráj působí v Konečném a ovlivňují ho do takové míry, do jaké je on podmíněn a omezen v Nejvyšším.

Aktuálnost (Božstva) je to, co člověk hledá při vzestupu k Ráji. Potenciálnost (lidské božskosti) je to, co se rozvíjí v člověku na této cestě. Původní je to, co umožňuje koexistenci a integraci člověka aktuálního, člověka potenciálního a člověka věčného.

Trvalá dynamika kosmu tkví v nepřetržitém přechodu reality z potenciálnosti do aktuálnosti. Teoreticky může tato proměna někdy skončit, ale faktem je, že je to nemožné, protože jak Potenciální, tak i Aktuální je obsaženo v Původním (JÁ JSEM) a toto ztotožnění navždy vylučuje možnost omezení vývojového růstu vesmíru. Všechno, co je ztotožněno s JÁ JSEM nemůže nikdy dojít konce rozvoje, protože aktuálnost potenciálů JÁ JSEM je absolutní a potenciálnost aktuálních podstat JÁ JSEM je také absolutní. Aktuální bude vždy otvírat nové cesty uskutečnění dosud neuskutečněných potenciálů—každé rozhodnutí člověka nejenom aktualizuje novou realitu v jeho zkušenosti, ale také v něm odhaluje

115:3.12 (1262.9) From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

115:3.13 (1262.10) The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

115:3.14 (1263.1) It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

115:3.15 (1263.2) Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

115:3.16 (1263.3) The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircuited in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not

novou schopnost pro další růst. V každém dítěti žije dospělý člověk a v každém zralém, boha známém člověku, žije morontální bytost.

V měřítku celého kosmu nemůže nikdy dojít k zastavení růstu, protože základ růstu—absolutní aktuální podstaty—je nepodmíněný a proto možnosti pro růst—absolutní potenciální podstaty—jsou neomezené. Z praktického hlediska, filozofové vesmíru přišli k závěru, že taková věc, jako je konec, neexistuje.

Z ohraničeného pohledu opravdu existuje mnoho konců, mnoho ukončení, ale ze širšího pohledu na vyšší vesmírné úrovni konce neexistují, existují pouze přechody z jednoho stádia rozvoje do druhého. Existence chroničnosti hlavního vesmíru je spojena s několika vesmírnými epochami—epochou Havony, epochou supervesmíru a epochou vnějšího vesmíru. Ale dokonce toto základní rozdělení posloupnosti souvislostí nemůže být nic víc, než relativními mezníky na nekončící dálnici věčnosti.

Pouze koncové proniknutí pravdy, krásy a dobra Nejvyšší Bytosti může odhalit postupujícímu tvorovi ty absonitní hodnoty konečné božskosti, které leží za hranicemi koncepčních úrovní pravdy, krásy a dobra.

only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

115:3.17 (1263.4) Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials — are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end*.

115:3.18 (1263.5) From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

115:3.19 (1263.6) The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. ZDROJE NEJVYŠŠÍ REALITY

Jakékoliv uvažování o původech Boha Nejvyššího musí začít u Rajské Trojice, protože Trojice je původní Božstvo, zatímco Nejvyšší je odvozeným Božstvem. Jakékoliv uvažování o růstu Nejvyššího musí vzít v úvahu existenciální trojitá spojení, protože ta obsahují celou absolutní aktuálnost a celou nekonečnou potenciálnost (ve spojení s Prvotním Zdrojem a Středem). Evoluční Nejvyšší je kulminujícím a v osobním aspektu, úmyslným ohniskem přeměny—přetvoření—potenciálních podstat do aktuálních na konečné úrovni existence. Dvě trojitá spojení, aktuální a potenciální, obsahují souhrn vzájemných vztahů růstu ve vesmíru.

Zdrojem Nejvyššího je Rajská Trojice—věčné, aktuální a nerozdělitelné Božstvo. Bůh Nejvyšší je první ze všech duchovních osob a tato duchovní osoba pochází z Trojice. Ale kromě toho je Nejvyšší Božstvem růstu—evolučního růstu—a tento růst má svůj původ ve dvou trojitých spojeních, aktuálním a potenciálním.

Jestli je těžké pochopit, že nekonečná trojitá spojení mohou působit na konečné úrovni,

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

115:4.1 (1263.7) Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triadities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triadities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

115:4.2 (1264.1) The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives from the two triadities, actual and potential.

115:4.3 (1264.2) If it is difficult to comprehend that the infinite triadities can function on the finite level,

zamyslete se nad tím, že sama jejich nekonečnost musí v sobě obsahovat potenciálnost konečného; nekonečnost obsahuje všechno—od nejnižší a nejomezenější existence k nejvyššímu a neomezeným absolutním realitám.

Není tak obtížné pochopit, že nekonečné obsahuje v sobě konečné, ale je těžké porozumět tomu, jak se vlastně toto nekonečné projevuje ke konečnému. Ale Ladiči Myšlení, pobývající ve smrtelném člověku, jsou věčným důkazem toho, že také absolutní Bůh (jako Absolutno) může a také to dělá, že opravdu vytváří přímé spojení dokonce s nejnižšími a nejnepatrnějšími ze všech vesmírných tvorů s vlastní vůlí.

Trojita spojenectví, která kolektivně obsahují aktuální a potenciální, se projevují na konečné úrovni ve spojitosti s Nejvyšší Bytostí. Způsob takového projevu je jak přímý, tak i nepřímý: přímý v takové míře, v jaké se vztahy trojitých spojenectvích odrážejí přímo v Nejvyšším a nepřímý v takové míře, v jaké tyto vztahy vyplývají ze vzniklé úrovně absonitních podstat.

Nejvyšší realita, což je souhrn konečné reality, se nachází v procesu dynamického růstu mezi neomezenými potenciálními podstatami vnějšího prostoru a neomezenými aktuálními podstatami v centru všech věcí. Takto dochází prostřednictvím součinnosti absonitních sil Ráje a Nejvyššími Tvořivými Osobnostmi času k realizaci konečné oblasti. Akt zrání podmíněných možností třech velikých potenciálních Absoluten je absonitní funkce Architektů Hlavního Vesmíru a jejich transcendentálních partnerů. A když tyto možnosti dosáhnou určitého bodu zralosti, Nejvyšší Tvořivé Osobnosti přicházejí z Ráje, aby vykonávaly odvěký úkol přivést vyvíjející se vesmíry do faktického bytí.

Růst Svrchovanosti vyplývá z trojitých spojenectvích; duchovní osoba Nejvyššího pochází z Trojice; ale výsadní práva Všemohoucího jsou založena na úspěchu božskosti Boha Sedmidílného, zatímco spojování výsadních práv Všemohoucího-Nejvyššího s duchovní osobou Boha Nejvyššího se uskutečňuje v důsledku služby Společného Činitele, poskytnutého myslí Nejvyššího jako sjednocujícího faktoru tohoto evolučního Božstva.

5. VZTAH NEJVYŠŠÍHO K RAJSKÉ TROJICI

Realita osobní a duchovní podstaty Nejvyšší Bytosti je naprosto závislá na existenci a činnosti Rajské Trojice. Zatímco růst Nejvyššího je záležitostí vztahu trojitých spojenectvích, duchovní

pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

^{115:4.4 (1264.3)} It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

^{115:4.5 (1264.4)} The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

^{115:4.6 (1264.5)} Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the agelong task of bringing the evolving universes into factual being.

^{115:4.7 (1264.6)} The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

^{115:5.1 (1264.7)} The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a

osobnost Boha Nejvyššího závisí na Rajské Trojici a pochází z ní a ta navždy zůstává absolutním středem-zdrojem dokonalé a nekonečné stability, kolem které se progresivně rozvíjí evoluční růst Nejvyššího.

Funkce Trojice souvisí s funkcí Nejvyššího, protože Trojice působí na všech (veškerých) úrovních, včetně úrovně působení Svrchovanosti. Ale tak, jak epocha Havony ustupuje epoše supervesmírů, tak i rozpoznatelné působení Trojice jako bezprostředního tvořitele ustupuje tvořivým činům dětí Rajských Božstev.

6. VZTAH NEJVYŠŠÍHO K TROJITÝM SPOJENECTVÍM

Trojita spojenectví aktuálnosti pokračují ve svém přímém působení i v posthavonských epochách; gravitace Ráje svírá základní jednotky materiální existence, duchovní gravitace Věčného Syna působí přímo na elementární hodnoty duchovní existence a gravitace mysli Společného Činitele spolehlivě sdružuje všechny podstatné významy intelektuální existence.

Ale, jak každé stadium tvořivé aktivity prochází nezmapovaným prostorem, působí a existuje stále více a více vzdáleně od přímého vlivu tvořivých sil a božských osobností centrálního místa—absolutního Ostrova Ráj a tam trvale sídlících nekonečných Božstev. Tyto postupné úrovně kosmické existence se proto stávají zvýšenou měrou závislé na rozvoji potenciálů nekonečnosti uvnitř třech Absoluten.

Nejvyšší Bytost obsahuje možnosti kosmické péče, které nejsou patrné v působení Věčného Syna, Nekonečného Ducha nebo neosobních realit Ostrova Ráj. Tento údaj je sdělen s ohledem na absolutnost těchto tří základních realit, ale růst Nejvyššího není založen pouze na těchto třech realitách Božstva a Ráje, ale je také spojen s rozvojem uvnitř Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna.

Nejvyšší vzrůstá nejenom tehdy, když Tvořitelé a tvorové vyvíjejících se vesmírů dosahují podoby Boha, ale toto konečné Božstvo rovněž prožívá růst v důsledku toho, jak tvor a Tvořitel ovládají konečné možnosti velkého vesmíru. Pohyb Nejvyššího je dvojitý: intenzivně směrem k Ráji a extenzivně směrem k neomezenosti potenciálů Absoluten.

matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

115:5.2 (1265.1) The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

115:6.1 (1265.2) The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

115:6.2 (1265.3) But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

115:6.3 (1265.4) The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

115:6.4 (1265.5) The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

115:6.5 (1265.6)

V současné vesmírné epoše se tento dvojí pohyb projevuje v sestupných a vzestupných osobnostech velkého vesmíru. Nejvyšší Tvořivé Osobnosti a všichni jejich božští partneři odrážejí vnější, rozpinavý pohyb Nejvyššího, zatímco vzestupní poutníci ze sedmi supervesmírů svědčí o vnitřním, sbíhavém trendu Svrchovaného.

Konečné Božstvo vždy usiluje o dvojitou souvztažnost: dovnitř směrem k Ráji a tamním Božstvům a vnějším směrem k nekonečnosti a tamním Absolutnům. Mohutná erupce Rajské tvořivé božskosti, ztělesňující se v Synech Tvořitelích a energeticky se zhmožňující v kontrolorech energie, ukazuje na obrovský výlev Svrchovanosti do oblastí potenciálnosti, zatímco nekonečné procesy vzestupujících tvorů velkého vesmíru je svědkem mohutného přílivu Svrchovanosti směrem k jednotě s Rajským Božstvem.

Lidské bytosti vědí, že pohyb neviditelného může být někdy rozpoznán sledováním jeho účinků na viditelném; a my jsme se již dávno naučili ve vesmírech rozeznávat pohyby a směry Nejvyššího pozorováním odrazů takových evolucí v osobnostech a modelech velkého vesmíru.

Ačkoliv si nejsme jisti, věříme, že Nejvyšší, jako konečný odraz Rajského Božstva posouvá věčný vývoj do vnějšího prostoru; ale jako předpoklad potenciálů tří Absoluten tato Nejvyšší Bytost navždy vyžaduje soudržnost s Rájem. A je patrné, že tyto dva pohyby zodpovídají za většinu základních aktivit v současných organizovaných vesmírech.

7. PODSTATA NEJVVYŠŠÍHO

V Božstvu Nejvyššího dosáhl Otec-JÁ JSEM relativně úplného osvobození od omezeních, vrozených ve statusu nekonečnosti, věčnosti bytí a absolutnosti podstaty. Ale Bůh Nejvyšší byl zbaven všech existenciálních omezeních pouze kvůli tomu, že je podřízen empirickému působení, náležitý univerzálnímu charakteru jeho funkce. Při nabývání schopnosti k získání zkušenosti se konečný Bůh také stává na ní závislý; při osvobozování se od věčnosti se Všemohoucný setkává s bariérou času; a Nejvyšší může poznat růst a rozvoj pouze v důsledku částečnosti existence a neúplnosti podstaty, neabsolutnosti bytí.

Všechno toto musí být v souladu s plánem Otce, který založil konečný progres na snaze, úsilí

^{115:6.5 (1265.6)} In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

^{115:6.6 (1265.7)} Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurge of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

^{115:6.7 (1265.8)} Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

^{115:6.8 (1266.1)} Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. THE NATURE OF THE SUPREME

^{115:7.1 (1266.2)} In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity therefor; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

^{115:7.2 (1266.3)} All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress

tvora a na vytrvalosti a rozvoji osobnosti založené na víře. Tímto ustanovením empirické evoluce Nejvyššího umožnil Otec konečným tvorům existovat ve vesmírech a empirickým vývojem dosáhnout někdy božskost Svrchovanosti.

Veškerá realita, včetně Nejvyššího a také Konečného, s výjimkou nepodmíněných hodnot sedmi Absoluten, je relativní. Fakt Svrchovanosti je založen na energii Ráje, osobnosti Syna a působení Společného Činitele, ale růst Nejvyššího je spojen s Božstvem Absolutním, Neomezeným Absolutnem a Univerzálním Absolutnem. A toto slučující a sjednocující Božstvo—Bůh Nejvyšší—je ztělesněním konečného stínu, vrhaného přes velký vesmír nekonečnou jednotou nevysvětlitelné podstaty Rajského Otce—Prvotního Zdroje a Středu.

V té míře, v jaké trojitá spojenectví přímo působí na konečné úrovni, ovlivňují Nejvyššího, který je Božstvem soustředění a kosmické soubornosti konečných omezeních podstat Absolutna Aktuálního a Absolutna Potenciálního.

Rajská Trojice je považována za absolutní nevyhnutelnost, Sedm Hlavních Duchů jsou zřejmě nevyhnutelností Trojice; aktualizace Nejvyššího v energii-duchu-osobnosti musí být evoluční nevyhnutelností.

Bůh Nejvyšší se nejvíce nemůže být nevyhnutelností v neomezené nekonečnosti, ale zdá se být takovým na všech úrovních relativity. Je nepostradatelným shromažďovatelem, integrátorem a příjemcem evoluční zkušenosti, účinně sjednocující výsledky tohoto způsobu vnímání reality v podstatě svého Božstva. A toto všechno patrně dělá za účelem toho, aby přispíval k objevení se nevyhnutelného důsledku—nadzkušenosti a nadkonečnosti projevu Boha Konečného.

Nejvyšší Bytost není možné plně pochopit, aniž se bere v úvahu zdroj, funkce a osud: vztah s výchozí Trojicí, vesmír svého působení a Konečnou Trojici—bezprostřední osud.

V procesu shromažďování evoluční zkušenosti Nejvyšší spojuje konečné s absolutním tak, jak mysl Společného Činitele slučuje božskou duchovnost osobního Syna s nezměnitelnými energiemi Rajského modelu a tak, jak přítomnost Univerzálního Absolutna sjednocuje aktivaci Božstva s reaktivitou Neomezeného. A tato jednota musí být odhalením nezjistitelné činnosti původní jednoty Prvotního Otce—Příčiny a Zdroje—Modelu všech věcí a všech bytostí.

upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

115:7.3 (1266.4) Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

115:7.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

115:7.5 (1266.6) The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

115:7.6 (1266.7) God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation*, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

115:7.7 (1267.1) The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

115:7.8 (1267.2) By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

[Představeno Mocným Poslem, dočasně
pobývajícím na Urantii.]

115:7.9 (1267.3) [Sponsored by a Mighty Messenger
temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitola 116. Všemohoucí Nejvyšší

⇨ 115

Kniha Urantia

117 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 116 VŠEMOHOUCÍ NEJVYŠŠÍ

Sekce

Úvod

1. Nejvyšší Mysl
2. Všemohoucí a Bůh Sedmidílný
3. Všemohoucí a Rajské Božstvo
4. Všemohoucí a Nejvyšší Tvořitelé
5. Všemohoucí a Sedmidílní Kontroloři
6. Nadvláda Ducha
7. Živý organismus Velkého Vesmíru

Úvod

JESTLIŽE by člověk poznal, že jeho Tvořitelé—jeho bezprostřední dohlížitelé—nejsou jenom božští, ale také koneční a že Bůh času a prostoru je vyvíjejícím se a neabsolutním Božstvem, potom by rozporuplnosti světských nesrovnalostí přestaly být vážnými náboženskými paradoxy. Náboženská víra by již nikdy nebyla zneužívána k prosazování sociální samolibosti šťastlivců a nesloužila by pouze pro povzbuzování stoické odevzdanosti nešťastných obětí sociálního útisku.

Při pohledu na mimořádně dokonalé sféry Havony je pochopitelné i logické věřit, že byly vytvořeny dokonalým, nekonečným a absolutním Tvořitelem. Ale při pohledu na zmatek, nedokonalosti a nespravedlnosti na Urantii by ze stejného důvodu a logiky byla každá čestná bytost nucena usoudit, že váš svět byl vytvořen a je řízen Tvořiteli, kteří jsou subabsolutní, před-koneční a i jinak nedokonalí.

Empirický růst předpokládá partnerství tvora

PAPER 116 THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

INTRODUCTION

116:0.1 (1268.1) IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

116:0.2 (1268.2) When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by, Creators who were subabsolute, preinfinite, and other than perfect.

116:0.3 (1268.3) Experiential growth implies creature-

a Tvořitele—spojení Boha a člověka. Růst je charakteristickým příznakem empirického Božstva: Havona neprodělala růst; Havona je a vždy byla; je existenciální jako věční Bohové, kteří jsou jejím zdrojem. Ale velký vesmír je charakterizován růstem.

Všemohoucí Nejvyšší je živým a vyvíjejícím se Božstvem energie a osobnosti. Jeho současný okruh působnosti, velký vesmír, je také rostoucí sférou energie a osobnosti. Jeho osudem je dokonalost, ale jeho současná zkušenost zahrnuje prvky růstu a nedokončený status.

Nejvyšší Bytost působí v první řadě ve středním vesmíru jako duchovní osobnost; druhotně ve velkém vesmíru jako Bůh Všemohoucí, energetická osobnost. Třetí funkce Nejvyššího v hlavním vesmíru je nyní skryta, existující pouze jako neznámý potenciál mysli. Nikdo neví, co přesně toto třetí stadium rozvoje Nejvyšší Bytosti odhalí. Někteří věří, že když se supervesmíry ustálí ve světle a životě, Nejvyšší začne působit z Uversy jako všemocný a empirický vládce velkého vesmíru a současně bude rozšiřovat sféru svého vlivu jako supervšemocný vládce vnějších vesmírů. Jiní si myslí, že třetí stadium Svrchovanosti bude spojeno s třetí úrovní projevu Božstva. Ale nikdo z nás to opravdu neví.

1. NEJVYŠŠÍ MYSL

Zkušenost rozvoje osobnosti každého tvora je jednou z fází zkušenosti Všemohoucího Nejvyššího. Uvážené podřízení každého fyzického segmentu supervesmírů je částí vzrůstajícího vlivu Všemohoucího Nejvyššího. Tvořivá syntéza energie a osobnosti je součástí tvořivého podnětu Nejvyšší Mysli a je samou podstatou evolučního růstu jednoty v Nejvyšší Bytosti.

Spojení energie a osobitých vlastností Svrchovanosti je funkcí Nejvyšší Mysli; a dokončená evoluce Všemohoucího Nejvyššího bude mít za následek jedno sjednocené a osobní Božstvo—ne nějaké volně uspořádané společenství božských vlastností. Ze širšího pohledu nebude Všemohoucí oddělen od Nejvyššího, Nejvyšší od Všemohoucího.

V průběhu evolučních epoch je potenciál fyzické energie svěřen Sedmi Nejvyšším Upravovatelům Energie a potenciál mysli je uložen v Sedmi Hlavních Duších. Nekonečná Mysl je funkcí Nekonečného Ducha; kosmická mysl je službou Sedmi Hlavních Duchů; Nejvyšší

Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona did not grow; Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

116:0.4 (1268.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

116:0.5 (1268.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. THE SUPREME MIND

116:1.1 (1268.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

116:1.2 (1269.1) The union of the power and personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

116:1.3 (1269.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the

Mysl je v procesu aktualizace v koordinaci hlavního vesmíru a funkčního spojení s odkrytím a dosažením Boha Sedmidílného.

Časová-prostorová mysl, kosmická mysl, působí v sedmi supervesmírech rozdílně, ale je koordinována neznámou sjednocující metodou v Nejvyšší Bytosti. Dohled Všemohoucího nad velkým vesmírem není výhradně fyzický a duchovní. V sedmi supervesmírech je to hlavně materiální a duchovní, ale přítomny jsou tam také vlivy Nejvyššího, které jsou jak intelektuální, tak i duchovní.

My opravdu víme méně o myslí Svrchovanosti, než o jakémkoliv jiném aspektu tohoto vyvíjejícího se Božstva. Je nepochybně aktivní po celém velkém vesmíru a předpokládá se, že jeho potenciální osud je spojen s nesmírně rozsáhlou činností v hlavním vesmíru. Ale my víme toto: zatímco fyzické může dosáhnout konečného růstu a zatímco duch může dospět k dokonalosti svého rozvoje, mysl se nikdy nepřestane vyvíjet—je empirickou metodou bezkonečného progresu. Nejvyšší je empirickým Božstvem a proto nikdy nedosáhne konce rozvoje myslí.

2. VŠEMOHOUCÍ A BŮH SEDMIDÍLNÝ

Objevení se vesmírné energetické přítomnosti Všemohoucího přichází současně s objevením se kosmické činnosti na jevišti vysokých tvořitelů a kontrolorů evolučních supervesmířů.

Bůh Nejvyšší získává svoje duchovní a osobní vlastnosti od Rájské Trojice, ale aktualizace jeho energie se uskutečňuje v činnosti Synů Tvořitelů, Věčně Moudrých a Hlavních Duchů, jejichž společné činy jsou zdrojem jeho vzrůstající moci jako všemocného vládce v sedmi supervesmírech a ve vztahu k nim.

Neomezené Rájské Božstvo je pro vyvíjející se tvory času a prostoru nepochopitelné. Věčnost a nekonečnost znamenají takovou úroveň božské reality, kterou časově-prostorová tvorová nejsou schopni pochopit. Nekonečnost božstva a absolutnost svrchovanosti jsou obsaženy v Rájské Trojici a Trojice je realita, která leží jaksí za hranicemi chápání smrtelného člověka. Časově-prostorová tvorová musí mít původy, souvztažnosti a určení, aby pochopili vesmírné vztahy a rozuměli významu hodnot božskosti. Proto Rájské Božstvo oslabuje a jiným způsobem omezuje mimo-Rájské zosobňování božskosti, čímž tak dává

Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

116:1.4 (1269.3) The time-space mind, the cosmic mind, is differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

116:1.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

116:2.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the evolutionary superuniverses.

116:2.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign to and in the seven superuniverses.

116:2.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning values of divinity. Therefore does Paradise Deity attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise

vzniknout Nejvyšším Tvořitelům a jejich partnerům, kteří neustále ponosou světlo života dále a dále od jeho Rajského zdroje, dokud nenajde své nejvzdálenější a nejkrásnější vyjádření v pozemských životech poskytnutých Synů na evolučních světech.

A toto je původ Boha Sedmidílného, s jehož postupnými úrovněmi se smrtelný člověk setká v následujícím pořadí:

1. Synové Tvořitelé (a Tvořiví Duchové).
2. Věčně Moudří.
3. Sedm Hlavních Duchů.
4. Nejvyšší Bytost.
5. Společný Činitel.
6. Věčný Syn.
7. Vesmírný Otec.

První tři úrovně jsou Nejvyšší Tvořitelé; poslední tři úrovně jsou Rajská Božstva. Nejvyšší Bytost je navždy spojovacím členem empirického duchovního zosobnění Rajské Trojice a je empirickým středem evoluční všemohoucí energie tvořivých dětí Rajských Božstev. Nejvyšší Bytost je maximálním odkrytím Božstva sedmi supervesmírů v současné vesmírné epoše.

Podle logiky smrtelníků by se mohlo vyvodit, že empirické znovusjednocení kolektivních činů prvních tří úrovní Boha Sedmidílného by se vyrovnalo úrovni Rajského Božstva, ale není tomu tak. Rajské Božstvo je existenciální Božstvo. Nejvyšší Tvořitelé, ve své božské jednotě energie a osobitosti, tvoří a vyjadřují nový silový potenciál empirického Božstva. A tento silový potenciál empirického původu nalézá neodvratné a nevyhnutelné spojení s empirickým Božstvím Rajského původu—Nejvyšší Bytostí.

Bůh Nejvyšší není Rajská Trojice a není ani žádným z těch Tvořitelů supervesmírů, jejichž funkční aktivity ve skutečnosti slučují v celek jeho evolující všemohoucí energii. Bůh Nejvyšší, ačkoliv má původ v Trojici, se projevuje evolučním tvůrům jako energetická osobnost pouze skrze koordinované činnosti prvních tří úrovní Boha Sedmidílného. Všemohoucí Nejvyšší se nyní realizuje v čase a prostoru prostřednictvím aktivit Nejvyšších Tvořivých Osobností, zrovna tak, jak ve věčnosti v okamžiku vznikl Společný Činitel vůli Vesmírného Otce a Věčného Syna. Tyto bytosti prvních tří úrovní Boha Sedmidílného jsou samotnou podstatou a zdrojem energie Všemohoucího Nejvyššího; proto musí navždy

personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

^{116:2.4 (1270.1)} And this is the origin of God the Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

^{116:2.5 (1270.2)} 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).

^{116:2.6 (1270.3)} 2. The Ancients of Days.

^{116:2.7 (1270.4)} 3. The Seven Master Spirits.

^{116:2.8 (1270.5)} 4. The Supreme Being.

^{116:2.9 (1270.6)} 5. The Conjoint Actor.

^{116:2.10 (1270.7)} 6. The Eternal Son.

^{116:2.11 (1270.8)} 7. The Universal Father.

^{116:2.12 (1270.9)} The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to the seven superuniverses and for the present universe age.

^{116:2.13 (1270.10)} By the technique of mortal logic it might be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equvalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators, in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

^{116:2.14 (1270.11)} God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and

provázet a podporovat jeho administrativní rozhodování.

source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. VŠEMOHOUCÍ A RAJSKÉ BOŽSTVO

Rajská Božstva nejenže jsou činná přímo ve svých gravitačních okruzích v celém velkém vesmíru, ale také působí prostřednictvím svých různých činitelů a dalších vlivů, jako jsou:

1. Zaostření mysli Třetího Zdroje a Středu. Konečné oblasti energie a ducha jsou doslova drženy pohromadě přítomnostmi mysli Společného Činitele. A to platí pro celou řadu duchovních bytostí, od Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, přes Duchy Reflexe supervesmíru k Hlavním Duchům ve velkém vesmíru. Okruhy mysli, vycházející z těchto odlišných ohnisek inteligence, představují kosmickou arénu, ve které tvor vykonává svoji volbu. Mysl je proměnná realita, kterou tvorové a Tvořitelé mohou tak snadno ovládat; je to významně důležitý článek, spojující hmotu a ducha. Poskytnutí mysli Třetího Zdroje a Středu sjednocuje duchovní osobu Boha Nejvyššího s empirickou energií evolučního Všemohoucího.

2. Odkrytí osobnosti Druhého Zdroje a Středu. Přítomnosti mysli Společného Činitele sjednocují božský duch s energetickým systémem. Poskytnutí inkarnací Věčného Syna a jeho Rajských Synů sjednocují, a fakticky slučují božskou podstatu Tvořitele s evoluční podstatou tvora. Nejvyšší je jak tvor, tak i tvořitel; možnost takové jeho existence je odkryta v poskytovacích misích Věčného Syna a jeho nepodřízených a podřízených Synů. Řády poskytnutých synů, Michaelů a Avonalů, ve skutečnosti rozšiřují své božské podstaty s podstatami tvorů, které se staly jim vlastní v důsledku jejich opravdového prožití života tvora na evolučních světech. Když se božskost stává podobnou lidskosti, tak takový vztah nese v sobě možnost, že lidské se může stát božské.

3. Vnitřní přítomnosti Prvotního Zdroje a Středu. Mysl sjednocuje duchovní příčinnosti s energetickými reakcemi; mise poskytnutí sjednocuje sestupující božskost se vzestupem tvorů; a vnitřní fragmenty Vesmírného Otce ve skutečnosti sjednocují vyvíjející se tvory s Bohem v Ráji. Existuje mnoho takových přítomností Otce, který tímto způsobem přebývá v početných typech osobností a ve smrtelném člověku tyto božské fragmenty Boha jsou Ladiči Myšlení. Tajemné Monitory jsou pro lidské bytosti tím, co je Rajská Trojice pro Nejvyšší Bytost. Ladiči představují stabilní základy a na stabilních základech se může

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

116:3.1 (1270.12) The Paradise Deities not only act directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

116:3.2 (1270.13) 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

116:3.3 (1271.1) 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility that humanity can become divine.

116:3.4 (1271.2) 3. *The indwelling presences of the First Source and Center.* Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute

svobodná volba vyvinout do božské reality věčné podstaty— podstaty konečného v případě člověka a podstaty Božstva v Bohu Nejvyšším.

Poskytnutí Rajských řádů synovstva sebe samých tvorům umožňuje těmto božím Synům obohatit své osobnosti nabytím skutečné podstaty vesmírných tvorů a současně taková poskytnutí odkryjí pro samotné tvory Rajskou cestu dosažení božskosti. Poskytnutí Ladičů Vesmírným Otcem mu umožňuje přivést osobnosti tvorů vlastní svobodné vůle k sobě. A ve všech těchto vztazích v konečných vesmírech je Společný Činitel stálým zdrojem podpory myslí, díky které se tyto aktivity odehrávají.

S pomocí těchto a mnoha jiných metod se Rajská Božstva zúčastňují evolucí času, rozvíjejících se na kroužících planetách prostoru a kulminujících ve vzniku osobnosti Nejvyššího—důsledkem všech evolucí.

4. VŠEMOHOUCÍ A NEJVYŠŠÍ TVOŘITELÉ

Jednota Nejvyššího Celku závisí na postupném sjednocování konečných částic; aktualizace Nejvyššího je důsledkem a produktem těchto sjednocujících faktorů svrchovanosti—tvořitelů, tvorů, inteligencí a energií vesmírů.

V průběhu těch epoch, ve kterých nadvláda Svrchovanosti prochází vývojem v čase, všemohoucí síla Nejvyššího závisí na božských činnostech Boha Sedmidílného, i když se zdá, že existuje obzvláště úzký vztah mezi Nejvyšší Bytostí a Společným Činitelem a zároveň s jeho primárními osobnostmi, Sedmi Hlavními Duchy. Nekonečný Duch, jako Společný Činitel, působí mnoha způsoby, které nahrazují neúplnost evolučního Božstva a udržuje velmi těsné vztahy s Nejvyšším. Tato blízkost vztahu je sdílena v určité míře všemi Hlavními Duchy, ale především Hlavním Duchem Číslo Sedm, který mluví za Nejvyššího. Tento Hlavní Duch zná—je s ním v osobním kontaktu—Nejvyššího.

Na počátku sestavování plánu vytvoření supervesmírů se Hlavní Duchové spojili s původní Trojicí ve společném stvoření čtyřiceti devíti Duchů Reflexe a Nejvyšší Bytost ze své strany působila jako tvořivý završitel spojených činností Rajské Trojice a tvořivých dětí Rajského Božstva.

foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternaliter nature, finaliter nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

116:3.5 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

116:3.6 (1271.4) In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME CREATORS

116:4.1 (1271.5) The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

116:4.2 (1272.1) During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompleteness of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

116:4.3 (1272.2) Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the conjoined acts

Objevil se Majeston a od té doby působí jako soustředné ohnisko kosmické přítomnosti Nejvyšší Mysli, zatímco Hlavní Duchové zůstávají zdroji-středy rozsáhlé služby kosmické mysli.

Ale Hlavní Duchové pokračují ve svém dohledu nad Duchy Reflexe. Sedmý Hlavní Duch (dohlížející na celý Orvonton ze středního vesmíru) je v osobním kontaktu (a má nad nimi hlavní dohled) se sedmi Duchy Reflexe, umístěnými na Uverse. Při vykonávání své kontrolně-administrativní funkce mezi supervesmíry, nebo v rámci jednotlivých supervesmířů, je v reflexivním spojení s Duchy Reflexe svého vlastního typu, kteří se nacházejí v hlavním řídicím centru každého supervesmíru.

Tito Hlavní Duchové nejsou pouze podporovateli a posilovači suverenity Svrchovanosti, ale jsou zpětně ovlivněni tvořivými záměry Nejvyššího. Obvykle kolektivním stvořením Hlavních Duchů jsou polomateriální typy (upravovatelé energie, apod.), zatímco jejich individuální stvoření jsou duchovního typu (supernafimové apod.). Ale když Hlavní Duchové kolektivně vytvořili Sedm Okruhových Duchů v odpověď na vůli a záměr Nejvyšší Bytosti, je nutno poznamenat, že výsledkem tohoto tvořivého aktu bylo duchovní, a ne materiální či polomateriální potomstvo.

A to, co platí o Hlavních Duších supervesmířů, to platí o trojjediných vládcích těchto superstvořeních—Věčně Moudrých. Tato zosobnění spravedlnosti a soudnosti Trojice v čase a prostoru jsou provozními opěrnými body pro mobilizování všemohoucí energie Nejvyššího, sloužící jako sedmidílná středová ohniska pro evoluci trinitární nadvlády ve sférách času a prostoru. Z jejich výhodného postavení mezi Rájem a vyvíjejícími se světy vidí tito vládci, původem z Trojice, obě strany, znají obě strany a koordinují obě strany.

Ale opravdovými laboratořemi, ve kterých se připravují experimenty s myslí, pozorují galaxie, vypracovávají metody pro šíření božskosti a rozvoje osobnosti, jsou lokální vesmíry, které v kosmickém součtu představují skutečný základ, na kterém Nejvyšší uskutečňuje evoluci božskosti ve zkušenosti a prostřednictvím zkušenosti.

V lokálních vesmírech se dokonce i Tvořitelé vyvíjejí: přítomnost Společného Činitele se vyvíjí z ohniska živé energie do statusu božské osobnosti Vesmírného Mateřského Ducha; Syn Tvořitel se vyvíjí z podstaty existenciální Rajské božskosti do empirické podstaty nejvyšší svrchovanosti. Lokální vesmíry jsou výchozími body opravdové evoluce, místy plození skutečně nedokonalých osobností, obdařených svobodnou vůlí volby stát se

of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

116:4.4 (1272.3) But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

116:4.5 (1272.4) These Master Spirits are not only the supporters and augmenters of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits collectively produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

116:4.6 (1272.5) And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the triune rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

116:4.7 (1272.6) But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

116:4.8 (1272.7) In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to the experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill

spolutvůrci sebe samých v podobě, jaké je jim souzena.

Autoritativní Synové ve svých poskytnutích sebe sama na evolučních světech časem získávají podstaty vyjadřující Rajskou božskost v empirickém spojení s nejvyššími duchovními hodnotami materiální lidské podstaty. A prostřednictvím těchto a dalších poskytnutích Tvořitelé Michaelové získávají podstaty a kosmické pohledy svých vlastních dětí lokálních vesmírů. Takoví Hlavní Synové Tvořitelé přibližují dokončení subnejvyšší zkušenosti: a když je jejich vláda nad lokálními vesmíry rozšířena tak, aby využívala přidružené Tvořivé Duchy, je možno říci, že se přibližují hranicím svrchovanosti v rámci současných potenciálů evolučního velkého vesmíru.

Když poskytnutí Synové odkrývají člověku nové cesty k nalezení Boha, oni tyto způsoby dosažení božskosti nevytvářejí, ale spíše osvětlují věčné dálnice progresu, které vedou přes přítomnost Nejvyššího k osobě Rajského Otce.

Lokální vesmír je výchozím místem pro ty osobnosti, které jsou nejdále od Boha a které proto mohou projít největším stupněm duchovního vzestupu ve vesmíru, dosáhnout maximální empirické účasti ve spolu-vytváření sebe samých. Tyto stejné lokální vesmíry také poskytují největší možnou hloubku zkušenosti pro sestupné osobnosti, které takto dosáhnou něčeho, co je pro ně stejně významné, jako je zkušenost vzestupu k Ráji pro vyvíjejícího se tvora.

Je zřejmé, že smrtelný člověk je nezbytný pro plnost funkce Boha Sedmidílného v procesu dosažení této skupinové božskosti v uskutečňování Nejvyššího. Existuje mnoho dalších řádů vesmírných osobností, které jsou ve stejné míře nezbytné pro evoluci všemohoucí energie Nejvyššího, ale toto vyobrazení je určeno pro osvětu lidí, a proto je ve značné míře omezeno jen na ty faktory, týkající se evoluce Boha Sedmidílného a které souvisejí se smrtelným člověkem.

5. VŠEMOHOUCÍ A SEDMIDÍLNÍ KONTROLOŘI

Již jste byli informováni o vztahu Boha Sedmidílného k Nejvyšší Bytosti a nyní byste měli poznat, že Sedmidílný obsahuje kontrolory a také tvořitele velkého vesmíru. K těmto sedmidílným kontrolorům velkého vesmíru patří:

choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

116:4.9 (1273.1) The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of subsupreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

116:4.10 (1273.2) When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

116:4.11 (1273.3) The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

116:4.12 (1273.4) Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

116:5.1 (1273.5) You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme Being, and you should now recognize that the Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

1. Hlavní Fyzičtí Regulátoři.
2. Nejvyšší Energetická Centra.
3. Nejvyšší Upravovatelé Energie.
4. Všemohoucí Nejvyšší.
5. Bůh Konání—Nekonečný Duch.
6. Ostrov Ráj.
7. Zdroj Ráje—Vesmírný Otec.

Těchto sedm skupin je funkčně neoddělitelných od Boha Sedmidílného a tvoří úroveň fyzické kontroly tohoto spojení Božstva.

Rozdvojení energie a ducha (pocházející ze společné přítomnosti Věčného Syna a Ostrova Ráje) bylo vyjádřeno, v supervesmírném smyslu, když Sedm Hlavních Duchů vykonalo společně svůj první čin kolektivního tvoření. Tato epizoda byla svědkem objevení se Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie. Současně s tím se duchovní okruhy Hlavních Duchů kontrastně odlišily od fyzických monitorovacích aktivit upravovatelů energie a bezprostředně nato se objevila kosmická mysl jako nový faktor, koordinující hmotu a duch.

Všemohoucí Nejvyšší se vyvíjí jako hlavní kontrolor fyzické síly ve velkém vesmíru. V současné vesmírné epoše se zdá, že tento potenciál fyzické síly je soustředěn v Sedmi Nejvyšších Upravovatelích Energie, kteří fungují prostřednictvím nehybných energetických center a prostřednictvím mobilní přítomnosti fyzických regulátorů.

Časové vesmíry nejsou dokonalé; to je jejich osud. Snaha po dokonalosti se netýká pouze intelektuálních a duchovních úrovní, ale také fyzické úrovně energie a hmoty. Ustálení sedmi supervesmírnů ve světle a životě předpokládá dosažení fyzické stability. A usuzuje se, že konečné dosažení materiální rovnováhy bude znamenat završení evoluce fyzické kontroly Všemohoucího.

V prvopočátku vytváření vesmíru také Rajští Tvořitelé hlavně zajišťovali materiální vyváženost. Tvar lokálního vesmíru není pouze výsledkem aktivit energetických center, ale také kvůli prostorové přítomnosti Tvořivého Ducha. A v průběhu těchto raných epoch vytváření lokálního vesmíru Syn Tvořitel projevuje málo pochopitelnou vlastnost řízení energie a neopustí svoji hlavní planetu dokud není dosažena naprostá rovnováha lokálního vesmíru.

116:5.2 (1273.6) 1. The Master Physical Controllers.

116:5.3 (1273.7) 2. The Supreme Power Centers.

116:5.4 (1273.8) 3. The Supreme Power Directors.

116:5.5 (1273.9) 4. The Almighty Supreme.

116:5.6 (1273.10) 5. The God of Action — the Infinite Spirit.

116:5.7 (1273.11) 6. The Isle of Paradise.

116:5.8 (1273.12) 7. The Source of Paradise — the Universal Father.

116:5.9 (1273.13) These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute the physical-control level of this Deity association.

116:5.10 (1273.14) The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

116:5.11 (1274.1) The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

116:5.12 (1274.2) The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

116:5.13 (1274.3) In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative Spirit. And throughout these early epochs of local universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been

V konečném součtu, všechna energie reaguje na mysl a fyzičtí regulátoři jsou děti Boha myslí, který je aktivátorem Rajského modelu. Intelligence upravovatelů energie je nepřetržitě věnována úkolu dosažení fyzické regulace. Jejich úsilí mít fyzickou nadvládu nad vztahy energie a pohyby hmoty nikdy nepřestane, dokud nedosáhnou konečného vítězství nad energiemi a hmotami, vytvářející věčnou oblast jejich činnosti.

Úsilí ducha v čase a prostoru se týká evoluce duchovní dominance nad hmotou prostřednictvím (osobní) myslí; fyzická (neosobní) evoluce vesmírů se týká dosažení harmonie kosmické energie s vyvážeností koncepcí myslí, podléhajících nadvládě ducha. Úplná evoluce celého velkého vesmíru je záležitostí sjednocení myslí osobnosti, ovládající energii, s intelektem, koordinovaného duchem, a odkryje se v plném projevení se všemohoucí energie Nejvyššího.

Potíže dosáhnout stavu dynamické rovnováhy tkví ve faktu rostoucího kosmu. Vytvořené okruhy fyzických tvoření jsou neustále ohrožovány výskytem nové energie a nové hmoty. Rostoucí vesmír je nevyrovnaný vesmír; proto žádná část kosmického celku nemůže najít opravdovou stabilitu, dokud, v patřičném čase, nebude dosaženo materiálního dokončení sedmi supervesmírů.

V ustálených vesmírech světla a života nedochází k žádným nečekaným fyzickým událostem závažného charakteru. Bylo tady dosaženo relativně úplné kontroly nad materiálním tvořením; nicméně, problémy, týkající se vztahů mezi ustálenými vesmíry a vyvíjejícími se vesmíry, stále vyžadují pozornost Upravovatelů Vesmírné Energie. Ale tyto problémy budou postupně mizet s ubýváním nové tvořivé aktivity, jelikož velký vesmír se bude přibližovat vyvrcholení evolučního projevu.

6. NADVLÁDA DUCHA

V evolučních vesmírech dominuje energie-hmota, kromě osobnosti, kde duch prostřednictvím myslí usiluje o nadvládu. Cílem evolučních vesmírů je podrobení energie-hmoty myslí, sladění myslí s duchem a to všechno pomocí tvořivé a sjednocující přítomnosti osobnosti. Tímto způsobem se fyzické systémy ve vztahu k osobnosti stávají podřízenými; mysl je se svými metodami koordinuje; a duch je se svými metodami řídí.

established.

116:5.14 (1274.4) In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittently devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

116:5.15 (1274.5) The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand universe is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-co-ordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

116:5.16 (1274.6) The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

116:5.17 (1274.7) In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. SPIRIT DOMINANCE

116:6.1 (1275.1) In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind with spirit, and all of this by virtue of the creative and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

Toto spojení energie a osobnosti působí na úrovních božskosti v Nejvyšším a jako Nejvyšší. Ale skutečná evoluce duchovní nadvlády je růstem, který je založen na činech svobodné vůle Tvořitelů a tvorů velkého vesmíru.

Na absolutních úrovních energie a duch jsou jeden celek. Ale ve chvíli odchýlení se z takových absolutních úrovní se objeví rozdíly a s mírou postupu energie a ducha prostorem směrem od Ráje se propast mezi nimi rozšiřuje do té doby, až se v lokálních vesmírech stanou naprosto odlišnými. Nejsou již déle totožní, ani si nejsou podobní a mysl musí dělat mezi nimi prostředníka.

Ta skutečnost, že energie může být řízena působením regulujících osobností odhaluje schopnost energie reagovat na působení mysli. Ta skutečnost, že masa může být stabilizována prostřednictvím působení těchto stejných ovládajících entit ukazuje na schopnost masy reagovat na přítomnost vyrovnané mysli. A ta skutečnost, že sám duch, působící v osobnosti s vlastní vůlí, může usilovat o nadvládu nad energií-hmotou odhaluje potenciální jednotu všeho konečného tvoření.

Po celém vesmíru vesmírů existuje vzájemná závislost všech sil a osobností. Synové Tvořitelé a Tvořiví Duchové závisí na spolupráci energetických center a fyzických regulátorů v organizaci vesmírů; Nejvyšší Upravovatelé Energie jsou neúplní bez dozoru Hlavních Duchů. Mechanismus fyzického života v lidské bytosti reaguje, částečně, na příkazy (osobité) mysli. A naopak, tato stejná mysl se stane ovládanou účelovými pokyny ducha a výsledkem takového evolučního rozvoje je vytvoření nového dítěte Nejvyššího—nového osobního sjednocení několika druhů kosmické reality.

A tak, jak je tomu s částmi celku, tak je tomu i s celkem; duchovní osoba Nejvyššího potřebuje evoluční energii Všemohoucího, aby docílila plnosti Božstva a dosáhla svého účelu—spojení v Trojici. Osobnosti času a prostoru vynakládají úsilí, ale vyvrcholení a završení tohoto úsilí je aktem Všemohoucího Nejvyššího. A ačkoliv růst celku je, tímto způsobem, shrnutím kolektivního růstu částic, tak z toho vyplývá, že evoluce částic je rozčleněným odrazem účelového růstu celku.

V Ráji monota a duch jsou jedno—rozeznatelní jsou pouze podle jména. V Havoně hmota a duch, přestože jsou rozeznatelně rozdílní, jsou současně vrozeně harmoničtí. Nicméně, v sedmi supervesmírech existuje ohromná odlišnost; existuje tam široká propast mezi kosmickou energií a božským

116:6.2 (1275.2) This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

116:6.3 (1275.3) On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

116:6.4 (1275.4) That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

116:6.5 (1275.5) There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

116:6.6 (1275.6) And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

116:6.7 (1275.7) On Paradise, monota and spirit are as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses, however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit;

duchem; proto tam existuje větší empirický potenciál pro působení mysli při harmonizování a posléze sjednocování fyzického systému s duchovními cíli. Ve vesmírech prostoru, vyvíjejících se v čase, dochází k většímu zeslabení božskosti, je zde nutno řešit závažnější problémy a je tady větší příležitost získat zkušenosti při jejich řešení. A tato celková situace v supervesmíru dává vzniknout prostornější aréně evoluční existence, ve které možnost kosmické zkušenosti je umožněna stejnou měrou tvorovi a Tvořiteli—včetně Nejvyššího Božstva.

Nadvláda ducha, který je existencionální na absolutních úrovních, se stává evoluční zkušeností na konečných úrovních a v sedmi supervesmírech. A tato zkušenost je sdílena stejnou měrou všemi, od smrtelného člověka po Nejvyšší Bytost. Všichni se snaží, osobně snaží, dosáhnout cíle; všichni se podílejí, osobně podílejí, na osudu.

7. ŽIVÝ ORGANISMUS VELKÉHO VESMÍRU

Velký vesmír není pouhým materiálním tvořením, vyznačující se fyzickou velikostí, duchovní dokonalostí a intelektuální rozsáhlostí. Je to také velkolepý a citlivý živý organismus. V celém mechanismu tohoto obrovského tvoření vibrujícího kosmu pulsuje skutečný život. Fyzická realita vesmírů symbolizuje vnímatelnou realitu Všemohoucího Nejvyššího; a tento materiální a živý organismus je protkán okruhy inteligence, stejně jako je lidské tělo proťato sítí vjemových nervových vláken. Tento fyzický vesmír je prostoupen energetickými trasami, které účinně aktivují materiální tvoření, stejně, jak je lidské tělo vyživováno a posilováno oběhovým rozváděním přízpůsobitelných energetických potravinových výrobků. Obrovský vesmír není bez těch koordinujících center pozoruhodného dohledu, která mohou být přirovnána k citlivému systému chemické regulace lidského organismu. Ale, kdybyste jen věděli něco o charakteru energetických center, my bychom vám mohli analogicky sdělit mnohem více o fyzickém vesmíru.

Jak smrtelníci spoléhají na sluneční energii pro zachování života, tak stejným způsobem velký vesmír závisí na nevyčerpatelných energiích, vyzařujících z dolního Ráje, aby udržovaly kosmické aktivity a kosmické pohyby prostoru.

Mysl byla dána smrtelníkům proto, aby si s její pomocí mohli uvědomit svoji identitu a osobnost; a mysl—dokonce i Nejvyšší Mysl—je poskytnuta celosti konečného a s pomocí dané mysli duch takové vyvíjející se osobnosti kosmu nepřetržitě

therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

116:6.8 (1276.1) The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate, in the destiny.

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

116:7.1 (1276.2) The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

116:7.2 (1276.3) Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

116:7.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives

usiluje o nadvládu nad energií-hmotou.

Smrtelný člověk reaguje na duchovní vedení, stejně jako velký vesmír reaguje na rozsáhlé sevření duchovní gravitace Věčného Syna—univerzální nadmateriální soudržnosti duchovních hodnot všech tvoření konečného kosmu času a prostoru.

Lidské bytosti jsou schopny vytvořit věčné samoztotožnění s celou a nezničitelnou vesmírnou realitou—splynutím s vnitřním Ladičem Myšlení. Podobným způsobem Nejvyšší navždy závisí na absolutní stabilitě Původního Božstva—Rajské Trojice.

Touha člověka po Rajské dokonalosti, jeho snaha dosáhnout Boha, vytváří opravdové napětí božskosti v živém kosmu, které může být vyřešeno pouze evolucí nesmrtelné duše; a to je přesně to, k čemu dochází ve zkušenosti jednotlivého smrtelného tvora. Ale, když všichni tvorové a všichni Tvořitelé ve velkém vesmíru stejně usilují dosáhnout Boha a božské dokonalosti, vytváří se silné kosmické napětí, které se může vyřešit pouze velkolepou syntézou všemohoucí energie s duchovní osobou vyvíjejícího se Boha všech tvorů—Nejvyšší Bytosti.

[Představeno Mocným Poslem, dočasně pobývajícím na Urantii.]

for the mastery of energy-matter.

116:7.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

116:7.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

116:7.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of all creatures, the Supreme Being.

116:7.7 (1277.1) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitola 117. Bůh Nejvyšší

⇨ 116

Kniha Urantia

118 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 117 BŮH NEJvyšší

Sekce

Úvod

1. Podstata Nejvyšší Bytosti
2. Zdroj evolučního růstu
3. Význam Nejvyššího pro vesmírné tvory
4. Konečný Bůh
5. Nadduše tvoření
6. Hledání Nejvyššího
7. Budoucnost Nejvyššího

PAPER 117 GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

Úvod

BEZ ohledu na to, v jakém vesmírném postavení se naše existence může nacházet, v té míře, v jaké vykonáváme vůli Boha, jsme schopni uskutečňovat všemohoucí potenciál Nejvyššího. Vůle Boha je smyslem Prvotního Zdroje a Středu, potenciálně vyjádřena ve třech Absolutech, zosobněna ve Věčném Synu, sjednocena pro vesmírné působení v Nekonečném Duchu a zvětšena v trvalých modelech Ráje. A Bůh Nejvyšší se stává největším konečným projevem všeobsahující vůle Boha.

Jestli všichni obyvatelé velkého vesmíru někdy podmíněně podřídí plně svůj život vůli Boha, potom se časově-prostorová tvoření ustálí ve světle a životě a Všemohoucí—božský potenciál Svrchovanosti— se stane faktickou existencí v božské osobnosti Boha Nejvyššího.

Když se vyvíjející se mysl naladí na okruhy kosmické mysli, když se vyvíjející se vesmír stabilizují podle modelů středního vesmíru, když rozvíjející se duch navazuje spojení se sjednocenou službou Hlavních Duchů, když

INTRODUCTION

117:0.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

117:0.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

117:0.3 (1278.3) When an evolving mind becomes attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master

vzestupující smrtelná osobnost se s konečnou platností sladí s vedením vnitřního Ladiče, potom vzroste reálnost Nejvyššího ve vesmírech o další jeden stupeň; potom se božskost Svrchovanosti přiblíží o další jeden krok ke svému uskutečnění v kosmu.

Evoluce částí a jednotlivců velkého vesmíru je odrazem všeobhajující evoluce Nejvyššího, zatímco naproti tomu Nejvyšší je souhrnem veškeré evoluce celého velkého vesmíru. Z pohledu smrtelníka jsou mezi nimi jak evoluční, tak i empirické vztahy vzájemnosti.

1. PODSTATA NEJvyšší BYTOSTI

Nejvyšší Bytost je krásou fyzické harmonie, pravdou intelektuálního úmyslu a dobrem duchovní hodnoty. Je lahodou opravdového úspěchu a radostí trvalého dosažení. Je nadduší velkého vesmíru, vědomím konečného kosmu, završením konečné reality a zosobněním zkušenosti Tvořitele a tvora. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

V osobách Nejvyšších Tvořitelů Bohové sestoupili z Ráje do oblastí času a prostoru, aby tam tvořili a vyvíjeli tvory se schopností dosáhnout Ráje a takto vystoupit k Bohu. Toto vesmírné procesí sestupujících Bohů-odhalujících Tvořitelů a vzestupujících tvorů hledajících Boha odhaluje charakter evoluce Nejvyššího jako Božstva, ve kterém jak sestupující, tak i vzestupující docílují vzájemného porozumění, objevují věčné a univerzální bratrství. Takto se Nejvyšší Bytost stává konečným sloučením zkušenosti přičiny—dokonalých Tvořitelů a důsledku—zdokonalujících se tvorů.

Velký vesmír obsahuje možnost neustálého snažení dosáhnout dokonalého sjednocení. A to vychází z faktu, že tato vesmírná existence je důsledkem tvořivých činů a energetických příkazů Rájské Trojice, která je nepodmíněnou jednotou. Právě tato trinitární jednota je vyjádřena v konečném kosmu v Nejvyšším, jehož realita se stává stoupající měrou znatelná, podle toho jak vesmíry dosahují maximální úrovně ztotožnění s Trojicí.

Vůle Boha a vůle tvora jsou kvalitativně rozdílné, ale empiricky jsou příbuzné, protože tvor a Tvořitel mohou spolupracovat v dosažení vesmírné dokonalosti. Člověk může pracovat ve spojení s Bohem a takto spoluvytvářet věčného konečného. Bůh může působit také v podobě člověka při inkarnacích svých Synů, kteří takto

Spirits, when an ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278.4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278.5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descenders and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279.1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum level of Trinity identification.

117:1.4 (1279.2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons,

získávají nejvyšší zkušenost tvora.

V Nejvyšší Bytosti jsou Tvořitel a tvor spojeni v jedno Božstvo, jehož vůle je vyjádřením jedné božské osobnosti. A tato vůle Nejvyššího je něco víc, než vůle tvora, nebo Tvořitele, podobně jako svrchovaná vůle Syna-Vládce Nebadonu je nyní něco víc, než kombinací božské a lidské vůle. Spojení Rájské dokonalosti a časově-prostorové zkušenosti přináší novou významovou hodnotu na božských úrovních reality.

Vyvíjející se božská podstata Nejvyššího se stává věrným zobrazením nesrovnatelné zkušenosti všech tvorů a všech Tvořitelů ve velkém vesmíru. V Nejvyšším jsou tvořivost a tvorstvo jedno; jsou navždy sjednoceni tou zkušeností, která byla zrozena v proměnách, provádějících řešení mnohočetných problémů, se kterými se setkávají všechna konečná tvoření, jdoucí po věčné cestě hledání dokonalosti a osvobození od okovů neúplnosti.

Pravda, krása a dobro se sladují ve službě Ducha, velkoleposti Ráje, soucitu Syna a zkušenosti Nejvyššího. Bůh Nejvyšší je pravda, krása a dobro, protože tyto koncepce božskosti představují konečná maxima zkušenosti formování a osvojování idejí. Věčné zdroje těchto trojediných vlastností božskosti se nacházejí na nadkonečných úrovních, ale tvor je pouze schopen pochopit takové zdroje jako nadpravdu, nadkrásu a naddobro.

Michael—Tvořitel—odhalil božskou lásku Tvořitele-Otce ke svým pozemským dětem. Po objevení a přijmutí této božské oddanosti se lidé mohou snažit odhalovat tuto lásku svým bratrům v těle. Takové cítění tvora je opravdovým odrazem lásky Nejvyššího.

Celistvost Nejvyššího se vyznačuje symetrickostí. Prvotní Zdroj a Střed je potenciální ve třech velkých Absolutech, aktuální v Ráji, v Synovi a v Duchu; ale Nejvyšší je jak aktuální, tak i potenciální: bytost s osobní svrchovaností a všemohoucí energií, reagující stejným způsobem na úsilí tvora a záměr Tvořitele; osobně působí na vesmír a osobně reaguje na celistvost celého vesmíru; a je současně nejvyšším tvořitelem a nejvyšším tvorem. Božstvo Svrchovanosti takto vyjadřuje celistvost celé konečnosti.

who thereby achieve the supremacy of creature experience.

117:1.5 (1279.3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

117:1.6 (1279.4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant upon the solution of the manifold problems which beset all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

117:1.7 (1279.5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme is truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

117:1.8 (1279.6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

117:1.9 (1279.7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. ZDROJ EVOLUČNÍHO RŮSTU

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

Nejvyšší je Bohem-v-čase; je v něm skryt

117:2.1 (1280.1) The Supreme is God-in-time; his is

růst tvora v čase; on je také vítězstvím nad nedokončenou současností a završením zdokonalující se budoucností. A výsledné plody všeho konečného růstu jsou: energie, ovládaná duchem prostřednictvím mysli v důsledku sjednocující a tvořivé přítomnosti osobnosti. Konečným výsledkem celého tohoto růstu je Nejvyšší Bytost.

Pro smrtelného člověka existence se rovná růstu. A to se tak opravdu jeví, dokonce i v širším vesmírném smyslu, protože existence, vedená duchem, má za následek empirický růst—rozšíření statusu. Nicméně, my už dlouho předpokládáme, že současný růst, který charakterizuje existenci tvora v současné vesmírné epoše, je funkcí Nejvyššího. My se rovněž domníváme, že tento druh růstu je vlastní epoše růstu Nejvyššího a že přestane se završením růstu Nejvyššího.

Podívejte se na status synů—trinitarizovaných tvorů: narodí se a žijí v současné vesmírné epoše; mají osobnost a jsou obdařeni myslí a duchem. Mají zkušenost a paměť, ale nerostou tak, jako vzestupné bytosti. My věříme a jsme přesvědčeni, že tyto synové—trinitarizovaní tvorové, existující v současné vesmírné epoše, ve skutečnosti náleží příští vesmírné epoše, která bude následovat po završení růstu Nejvyššího. Z toho důvodu nejsou ve struktuře Nejvyššího v jeho současném statusu nedokončenosti a pokračujícího růstu. Proto se nezúčastňují empirického růstu v průběhu nynější vesmírné epochy a jsou v záloze pro příští vesmírnou epochu.

Členové mého vlastního řádu, Mocní Poslové, i když byli přijati Trojicí, se nepodílejí na růstu v současné vesmírné epoše. V určitém smyslu se náš status vztahuje k předcházející vesmírné epoše, jak je tomu fakticky u Stálých Synů Trojice. Jedna věc je jistá: náš status je stanoven přijetím Trojicí, v důsledku čehož zkušenost již nevede k dalšímu růstu.

Toto se nevztahuje na konečné, nebo na žádné jiné evoluční či empirické kategorie, které se podílejí na procesu růstu Nejvyššího. Vy, smrtelníci, žijící nyní na Urantii, mající možnost usilovat o dosažení Ráje a statusu konečných, byste měli vědět, že takový osud je uskutečnitelný pouze proto, že jste v Nejvyšším a jste jeho součástí, tudíž jste účastníky cyklu růstu Nejvyššího.

Někdy nastane konec růstu Nejvyššího; jeho status bude završen (v energeticko-duchovním smyslu). Toto dokončení evoluce Nejvyššího bude také svědkem ukončení evoluce tvora jako části Svrchovanosti. Jaký druh růstu může být charakteristický pro vesmíry vnějšího prostoru my

the secret of creature growth in time; his also is the conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:2.2 (1280.2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:2.3 (1280.3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not *grow* as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are *in* the present universe age, are really *of* the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

117:2.4 (1280.4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

117:2.5 (1280.5) This is not true of the finalizers nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finaliter status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

117:2.6 (1280.6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a part of Supremacy. What kind of growth may

nevíme. Ale jsme si zcela jisti, že to bude něco naprosto odlišného od všeho, co se odehrálo v současné epoše evoluce sedmi supervesmírů. Bude to nepochybně úkol evolučních občanů velkého vesmíru nahradit vnějším prostorům jejich nedostatek růstu Svrchovanosti.

Při završení současné vesmírné epochy bude Nejvyšší Bytost působit jako empirický vládce velkého vesmíru. Obyvatelé vnějšího prostoru—bytosti následující vesmírné epochy—budou mít postvesmírný potenciál růstu, schopnost pro evoluční dosažení předpokládané svrchovanosti Všemohoucího Nejvyššího. To znamená, že takoví tvorové jsou zbaveni možnosti účastnit se slučování energie a osobnosti v současné vesmírné epoše.

Proto neúplnost Nejvyššího může být považována za přednost, protože umožňuje evoluční růst stvořených tvorů současných vesmírů. Prázdnota má svoje přednosti, protože může být empiricky naplněna.

Jedna z nejzajímavějších otázek konečné filozofie je: probíhá realizace Nejvyšší Bytosti jako odpověď na evoluci velkého vesmíru, anebo se tento konečný kosmos postupně vyvíjí jako odpověď na postupnou realizaci Nejvyššího? Anebo je možné, že vzájemně závisí na vývoji každého z nich, anebo jsou evolučními protějšky, iniciující růst jeden druhého? Jsme si jisti v tomto: tvorové a vesmíry, vysoké a nízké, se vyvíjejí v Nejvyšším a s mírou jejich rozvoje se objevuje sjednocený souhrn celé konečné aktivity v této vesmírné epoše. A to je vznik Nejvyšší Bytosti, což pro všechny osobnosti je evolucí všemohoucí energie Boha Nejvyššího.

3. VÝZNAM NEJvyššíHO PRO VESMÍRNÉ TVORY

Kosmická realita, různě nazývána jako Nejvyšší Bytost, Bůh Nejvyšší a Všemohoucí Nejvyšší, je komplexní a vesmírnou syntézou vznikajících fází všech konečných realit. Rozsáhlá různorodost věčné energie, božského ducha a univerzální mysli dosahuje konečného vyvrcholení v evoluci Nejvyššího, který je souhrnem všeho konečného růstu, samo-realizovaného na božských úrovních maximálního konečného završení.

Nejvyšší je boží průplav, kterým protéká tvořivá nekonečnost trojitých spojenectvích, krystalizujících do galaktické panoramy prostoru,

characterize the universes of outer space, we do not know. But we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

117:2.7 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of the present universe age.

117:2.8 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially filled.

117:2.9 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO UNIVERSE CREATURES

117:3.1 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:3.2 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the triodities that crystallizes into the galactic

před kterou se odehrává velkolepé osobní drama času: pokoření energie-hmoty duchem prostřednictvím mysli.

Ježíš řekl: „Jsem živá cesta“, a on je živou cestou od materiální úrovně vědomí vlastního já k duchovní úrovni vědomí Boha. A tak, jak je živou cestou vzestupu od „já“ k Bohu, tak je i Nejvyšším—tou živou cestou od konečného vědomí k nadsmyslovému vědomí, dokonce až k pochopení absonitní reality.

Váš Syn Tvořitel může být vlastně takovým živým průplavem, vedoucím od lidskosti k božskosti, protože on osobně prožil a prošel celou tuto vesmírnou cestu rozvoje—od opravdového člověka, Jóšui, syna Josefa, Syna Člověka, k Rajské božskosti Michaela Nebadonského, Syna nekonečného Boha. Podobně může i Nejvyšší Bytost působit jako vesmírná cesta pro překonání omezeních konečného statusu, protože je skutečným sjednocením a osobním ztělesněním evoluce, progresu a oduševněním všech tvorů. Také zkušenosti sestupujících osobností z Ráje velkým vesmírem jsou součástí její zkušenosti, které doplňují její souhrn vzestupných zkušeností poutníků času.

Smrtelný člověk je víc, než pouze stvořený k Božímu obrazu. Z fyzického pohledu je toto tvrzení sotva pravdou, ale ve vztahu k některým vesmírným potenciálnostem je to naprostá pravda. V lidské rase se odvíjí něco podobného tomuto dramatu evolučního dosažení, které, v nesmírně větším měřítku, se odehrává ve vesmíru vesmírů. V přítomnosti konečných potenciálností Nejvyššího se člověk—osobnost s vlastní vůlí—stává tvořivým ve spojení s Ladičem—neosobní entitou—a výsledkem je kvetoucí nesmrtelná duše. Ve vesmírech časově-prostorové osobnosti Tvořitelů působí ve spojení s neosobním duchem Rajské Trojice, díky čemuž se stávají tvořiteli nového energetického potenciálu reality Božstva.

Smrtelný člověk, tím, že je tvor, není přesně to, co je Nejvyšší Bytost, která je božstvem, ale evoluce člověka se v některých aspektech podobá růstu Nejvyššího. Člověk vědomě roste z materiálního k duchovnímu silou, energií a vytrvalostí svých vlastních rozhodnutí; člověk také roste podle toho, jak jeho Ladič Myšlení vytváří nové metody, umožňující mu sestoupit z duchovní úrovně na úroveň morontální duše a jakmile se duše objeví, začíná růst samostatně.

Toto se do jisté míry podobá způsobu, jakým se rozšiřuje Nejvyšší Bytost. Její svrchovanost narůstá prostřednictvím činů a dosaženích

panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of energy-matter through the mediation of mind.

117:3.3 (1281.5) Said Jesus: “I am the living way,” and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:3.4 (1281.6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complementary to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:3.5 (1281.7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:3.6 (1282.1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and of itself.

117:3.7 (1282.2) This is somewhat like the way in which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and

Nejvyšších Tvořivých Osobností. Taková je evoluce velkoleposti její mocnosti jako vládce velkého vesmíru. Její božská podstata také závisí na před-existující jednotě Rajské Trojice. Ale existuje ještě další aspekt, týkající se evoluce Boha Nejvyššího: on se vyvíjí jenom z činností Tvořitelů a původu z Trojice; on se také vyvíjí sám od sebe a pochází ze sebe samého. Bůh Nejvyšší má svoji vlastní vůli, je tvořivým účastníkem svého vlastního uskutečňování božskosti. Také lidská morontální duše má vlastní vůli, je spolutvůřcem partnerem své vlastní nesmrtelnosti.

Ve spolupráci se Společným Činitelem Otec ovládá energie Ráje a poskytuje je Nejvyššímu. Otec spolupracuje s Věčným Synem při tvoření osobností Tvořitelů, jejichž činy někdy vyvrcholí do nadvlády Nejvyššího. Otec spolupracuje jak se Synem, tak i s Duchem, při vytváření osobností Trojice, aby působily jako vládci ve velkém vesmíru do té doby, až završená evoluce Nejvyššího mu dá právo převzít takovou nadvládu. Otec spolupracuje se svým Božstvem a ne-Božstvem při koordinování těchto a mnoha dalších metod, potřebných pro podporu evoluce Svrchovanosti, ale také v těchto záležitostech působí sám. A jeho samostatná funkce je pravděpodobně nejlépe odkryta ve službě Ladičů Myšlení a k nim přidružených entit.

Božstvo je jednota—existenciální v Trojici, empirická v Nejvyšším a realizovaná na úrovni smrtelných tvorů ve splnutí s Ladiči. Přítomnost Ladiče Myšlení ve smrtelném člověku odhaluje bytostnou jednotu vesmíru, protože člověk, nejnížší možný typ vesmírné osobnosti, obsahuje v sobě skutečný fragment nejvyšší a věčné reality, část původního Otce všech osobností.

Nejvyšší Bytost se vyvíjí pomocí spojení s Rajskou Trojicí a v důsledku úspěchů božských tvořivých a řídicích dětí této Trojice. Nesmrtelná duše člověka vyvíjí svůj vlastní věčný osud ve spojení s božskou přítomností Rajského Otce a v souladu s osobitými rozhodnutími lidské mysli. Trojice je pro Boha Nejvyššího tím, co je Ladič pro vyvíjejícího se člověka.

V průběhu současné vesmírné epochy není Nejvyšší Bytost zřejmě schopna působit přímo jako tvůrce, kromě těch případů, kdy konečné možnosti konání byly vyčerpány tvořivými činiteli času a prostoru. To se dosud v historii vesmíru přihodilo jenom jednou; když možnosti konečného konání v záležitosti vesmírné reflexe byly vyčerpány, potom Nejvyšší působil jako tvůrce završitel všech předchozích tvořivých činností. A my věříme, že bude opět působit jako tvůrce

achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

117:3.8 (1282.3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

117:3.9 (1282.4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

117:3.10 (1282.5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

117:3.11 (1282.6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and space. Thus far in universe history this has transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator

završitel v budoucích epochách, kdykoliv předchozí tvořivost zakončí příslušný cyklus tvořivé aktivity.

Nejvyšší Bytost nestvořila člověka, ale člověk byl doslovně vytvořen z potenciálnosti Nejvyššího. Ona ani člověka nevyvinula, ale přesto sám Nejvyšší je samotnou podstatou evoluce. Z konečného pohledu my opravdu žijeme, pohybujeme se a prožíváme naše bytí uvnitř Nejvyššího.

Nejvyšší očividně nemůže iniciovat prvotní příčinu, ale jeví se jako katalyzátor všeho vesmírného růstu a je mu pravděpodobně souzeno zabezpečit úplné vyvrcholení osudu všech empiricky-evolučních bytostí. Otec vytvořil koncepci konečného kosmu; Synové Tvořitelé uskutečňují tuto ideu v čase a prostoru se souhlasem a podporou Tvořivých Duchů; Nejvyšší zajišťuje vyvrcholení všeho konečného a vytváří své vztahy s osudem absonity.

4. KONEČNÝ BŮH

Když se díváme na nepřetržité úsilí stvořených tvorů dosáhnout statusu dokonalosti a božskosti bytí, nezbyvá nám nic jiného než věřit, že tyto nekončící snahy svědčí o neutuchajícím úsilí Nejvyššího o seberealizaci božskosti. Bůh Nejvyšší je konečným Božstvím a musí se umět vypořádat s problémy konečnosti v úplném smyslu tohoto slova. Naše boje s proměnlivostmi času v evolučních procesech prostoru jsou odrazy jeho úsilí dosáhnout reálnosti „já“ a završit nadvládu v rámci sféry působení, kterou jeho vyvíjející se podstata rozšiřuje do krajních možných mezí.

Po celém velkém vesmíru usiluje Nejvyšší o sebevyjádření. Jeho božská evoluce je do značné míry založena na moudrosti činů každé existující osobnosti. Když si lidská bytost zvolí věčný život, tak spoluvytváří osud; a v životě tohoto vzestupující smrtelníka konečný Bůh nalézá zvýšenou míru seberealizování osobnosti a rozšíření své empirické nadvlády. Ale jestliže tvor odmítá věčný život, ta část Nejvyššího, která byla závislá na volbě tohoto tvora, pociťuje nevyhnutelné zpoždění—nedostatek, který musí být vyrovnán náhradní, nebo vedlejší zkušeností; co se týče osobnosti nepřezívané bytosti, tak je rozpuštěna do vznikající nadduše a stává se částí Božstva Nejvyššího.

Bůh tak věří, tak miluje, že dává lidským bytostem část své božské podstaty do ochrany a

actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

117:3.12 (1283.1) The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

117:3.13 (1283.2) The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. THE FINITE GOD

117:4.1 (1283.3) As we view the ceaseless struggles of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

117:4.2 (1283.4) Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

117:4.3 (1283.5) God is so trusting, so loving, that he gives a portion of his divine nature into the hands

pro seberealizaci. Podstata Otce—přítomnost Ladiče—je nezničitelná bez ohledu na volbu smrtelné bytosti. Dítě Nejvyššího—vyvíjející se „já“—může zaniknout nehledě na to, že potenciálně sjednocující se osobnost takového chybujícího „já“ přetrvává jako faktor Božstva Svrchovanosti.

Lidská osobnost může opravdu zničit individuálnost tvoření a přestože všechno hodnotné v životě takového kosmického sebevraha přetrvává, tyto vlastnosti nepřetrvávají jako individuální tvor. Nejvyšší se znovu projeví ve tvorech vesmírů, ale již nikdy jako ta konkrétní osoba; unikátní osobnost nevzestupného tvora se vrací do Nejvyššího jako kapka vody se vrací do moře.

Jakýkoliv izolovaný čin osobitých částic konečného je poměrně nepodstatný pro výsledné objevení se Nejvyššího Celého, ale celek je nicméně závislý na souhrnných činech mnohočetných částic. Osobnost individuálního smrtelníka je naprosto nedůležitá vzhledem k celku Svrchovanosti, ale osobnost každého člověka představuje nenahraditelný význam-hodnotu v konečném; jakmile se osobnost jednou projeví, nikdy již nenajde identický projev, kromě v trvalé existenci této živé osobnosti.

A tak, současně s naším snažením projevit sebe sama, Nejvyšší se snaží v nás a s námi projevit svoji božskost. Když nalezneme Otce, tak Nejvyšší znovu nalezne Rajského Tvořitele všech věcí. Jak zvládneme problémy seberealizace, tak Bůh zkušenosti dosáhne všemohoucí svrchovanosti ve vesmírech času a prostoru.

Vzestup lidstva vesmírem není bez námahy, ani evoluce Nejvyššího není možná bez smysluplných a uvážených činů. Tvorové nedosáhnou dokonalosti pouhou pasivitou a ani duch Svrchovanosti nemůže nabýt schopnost Všemohoucího bez neutuchající služby konečnému tvoření.

Světský vztah člověka s Nejvyšším je základem pro kosmickou morálnost—univerzální vnímavost a přijímání odpovědnosti. Tato morálnost přesahuje světský smysl pro relativní dobro a zlo; je to morálnost založená přímo na tvorově vědomém uznání empirických povinností k empirickému Božstvu. Smrtelný člověk a všichni ostatní koneční tvorové jsou vytvořeni z živého potenciálu energie, mysli a ducha, existujících v Nejvyšším. Právě o Nejvyššího se opírá vztah Ladiče a vzestupné smrtelné bytosti při vytváření nesmrtelného a božského charakteru konečného. Je to samotná realita Nejvyššího, ze které Ladič, se souhlasem lidské vůle, tká vzory věčné podstaty vzestupujícího Božího syna.

of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

117:4.4 (1283.6) The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature*. The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

117:4.5 (1284.1) Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

117:4.6 (1284.2) And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

117:4.7 (1284.3) Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

117:4.8 (1284.4) The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty*. This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with the consent of the human will, weaves the patterns

Postup evoluce Ladiče v oduševňování a zvěčňování lidské osobnosti přímo ovlivňuje rozšiřování nadvlády Nejvyššího. Taková dosažení v lidské evoluci jsou současně dosaženími v evolučním uskutečňování Nejvyššího. Když platí, že tvorové by se nemohli vyvíjet bez Nejvyššího, tak pravděpodobně také platí, že evoluce Nejvyššího nemůže být nikdy dosažena nezávisle na dokončené evoluci všech tvorů. A v tomto spočívá velká kosmická odpovědnost uvědomělých osobností: Nejvyšší Božstvo je v určitém smyslu závislé na volbě smrtelníků, mající vlastní vůli. A vzájemný rozvoj evoluce tvora a evoluce Nejvyššího je přesně a plně ukázována Věčně Moudrým prostřednictvím tajemných mechanismů vesmírné reflexe.

Velká výzva, která byla dána smrtelnému člověku, je taková: rozhodnete se zosobnit zkušenostmi poznané hodnoty významů kosmu ve své vlastní vyvíjející se individualitě, anebo odmítnutím věčného života umožníte těmto záhadám Svrchovanosti zůstat v nečinnosti, čekající na čin jiného tvora v jiné době, který se svým způsobem pokusí přispět k evoluci konečného Boha? Ale to bude jeho vklad v Nejvyššího, ne váš.

Velký boj této vesmírné epochy je mezi potenciálním a současným—snažením uskutečnit všechno to, co se ještě neprojevovalo. Jestli smrtelný člověk postupuje na své epochální vzestupné cestě k Ráji, tak následuje pohyby času, které plynou jako proudy v toku věčnosti; jestliže smrtelný člověk odmítá věčný život, pohybuje se proti toku událostí v konečných vesmírech. Mechanické tvoření pokračuje neúprosně v souladu s odkrývajícím se záměrem Rajského Otce, ale tvor s vlastní vůlí se může rozhodnout přijmout, nebo odmítnout roli osobnosti, zúčastňující se výpravy do věčnosti. Smrtelný člověk nemůže zničit nejvyšší hodnoty lidské existence, ale zcela určitě může zabránit evoluci těchto hodnot ve své vlastní osobní zkušenosti. Do té míry, do jaké lidské „já“ takto odmítá účast ve vzestupu k Ráji, tak přesně v takové míře je Nejvyšší zpožděn v dosažení projevu božskosti ve velkém vesmíru.

Smrtelnému člověku byla svěřena nejenom duchovní přítomnost Rajského Otce v podobě Ladiče, ale také kontrola nad osudem nekonečně malé částice budoucího Nejvyššího. Protože, jak člověk dosahuje lidského osudu, tak Nejvyšší dosahuje osudu na úrovních božstva.

A proto každého z vás čeká rozhodnutí, které kdysi čekalo každého z nás: zklamete Boha času, který je tak závislý na rozhodnutích konečné

of the eternal nature of an ascending son of God.

117:4.9 (1284.5) The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary actualization of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

117:4.10 (1284.6) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiential value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his contribution to the Supreme, not yours.

117:4.11 (1284.7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

117:4.12 (1285.1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

117:4.13 (1285.2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the God of time, who is so dependent upon the

myslí? zklamete Nejvyšší osobnost vesmírů kvůli lenosti—příznaku živočišné regrese? zklamete velkého bratra všech tvorů, který je tak závislý na každém tvorovi? připustíte, abyste přešli do oblasti nerealizovatelného, když před vámi leží okouzující výhled vesmírné cesty—božské objevení Rajského Otce a božská účast v hledání a evoluci Boha Svrchovanosti?

Dary Boha—jeho poskytnutí reality—neznamenají jeho odloučení; on od sebe tvoření neodděluje, ale vytvořil napětí ve tvoření, kroužících kolem Ráje. Bůh nejdříve člověka miluje a darujeme mu potenciál nesmrtelnosti—věčnou realitu. Když člověk miluje Boha, tak se stává věčným ve skutečnosti. A tady je záhada: čím více se člověk přibližuje Bohu skrze lásku, tím větší je realita—skutečnost—takového člověka. Čím více se člověk od Boha vzdaluje, tím více se přibližuje k nerealitě—zániku existence. Když člověk zasvětil svoji vůli naplňování vůli Boha, když člověk dává Bohu všechno, co má, potom Bůh dělá takového člověka větším, než je on.

5. NADDUŠE TVOŘENÍ

Velký Nejvyšší je kosmickou nadduší velkého vesmíru. V něm kvality a kvantify kosmu nacházejí svůj božský odraz; jeho božská podstata je složenou mozaikou rozsáhlosti celé podstaty tvorů a Tvořitelů ve všech vyvíjejících se vesmírech. A Nejvyšší je také uskutečňovaným Božstvem, ztělesňujícím tvořivou vůli, která zahrnuje vyvíjející se vesmírný záměr.

Intelektuální, potenciálně osobitá „já“ konečné úrovně vznikají z Třetího Zdroje a Středu a dosahují konečného časově-prostorového spojení s Božstvem v Nejvyšším. Když se tvor podřídí vůli Tvořitele, tak se nevzdá nebo nezrekne své osobnosti; takovým postojem individuální osobití účastníci uskutečňování konečného Boha nepřijdou o individualnost svojí vůle. Naopak, takové osobnosti postupně rostou díky své účasti v tomto velkém dobrodružství Božstva; takovým spojením s božskostí se člověk povznáší, obohacuje, oduševňuje, sjednocuje své vyvíjející se „já“ a dotýká se prahu svrchovanosti.

Vyvíjející se nesmrtelná duše člověka—společné tvoření materiální mysli a Ladiče—jako takové stoupá k Ráji a poté, když je přijato do Sboru Konečnosti, vytvoří nové spojení s okruhem duchovní gravitace Věčného Syna pomocí empirické metody, známé jako transcendence

decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

117:4.14 (1285.3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has*, then does God make that man more than he is.

5. THE OVERSOUL OF CREATION

117:5.1 (1285.4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

117:5.2 (1285.5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches, spiritualizes, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286.1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a

konečného. Takoví koneční se takto stanou vhodnými kandidáty pro empirické uznání jako osobnosti Boha Nejvyššího. A když tyto smrtelné intelektu dosáhnou v neodhalených budoucích posláních Sboru Konečnosti sedmého stadia duchovní existence, takové dvojné myslí se stanou trojnými. Tyto dvě sladěné myslí, lidská a božská, budou vylepšeny spojením s empirickou myslí již uskutečněné Nejvyšší Bytosti.

Ve věčné budoucnosti bude Bůh Nejvyšší uskutečněn—tvořivě vyjádřen a duchovně zobrazen—v oduševnělé myslí, nesmrtelné duši vzestupného člověka, tak jak Vesmírný Otec byl odhalen v pozemském životě Ježíše.

Člověk se nespojí s Nejvyšším a nerozpustí v něm svoji osobní identitu, ale vesmírný odraz zkušenosti všech lidí formuje část božské zkušenosti Nejvyššího. „Jednání je naše, důsledky Boha“.

Při procházení vzestupných úrovní vesmíru postupující osobnost zanechává za sebou stopu uskutečněné reality. Rostoucí tvoření času a prostoru, ať mysl, duch, nebo energie, jsou pozměňovány postupem osobnosti přes jejich sféry. Když člověk jedná, Nejvyšší reaguje a tento proces vytváří fakt progresu.

Velké okruhy energie, myslí a ducha nejsou nikdy trvalým vlastnictvím vzestupující osobnosti; tyto funkce zůstávají navždy částí Svrchovanosti. Ve smrtelné zkušenosti lidský intelekt spočívá v rytmických pulsacích pomocných duchů myslí a vykonává svá rozhodnutí v oblasti, která je vytvořena okolnostmi, vycházející z této služby. Po tělesné smrti lidské „já“ je natrvalo odděleno od okruhu pomocných duchů. Přestože tyto duchové patrně nikdy nepřenášejí zkušenost jedné osobnosti na druhou, mohou předávat a přenášejí neosobní důsledky rozhodnutí a jednání přes Boha Sedmidílného Bohu Nejvyššímu. (Přinejmenším to platí o pomocných duších úcty a moudrosti.)

Takže duchovní okruhy fungují takto: člověk je využívá během svého vzestupu přes vesmíry, ale nikdy se nestanou součástí jeho věčné osobnosti. Ale tyto duchovní okruhy duchovní péče, ať Ducha Pravdy, Svatého Ducha, nebo supervesmírných duchovních přítomností, vnímají a reagují na vyvíjející se hodnoty vzestupující osobnosti a tyto hodnoty jsou svědomitě posílány přes Sedmidílného Bohu Nejvyššímu.

Ačkoliv takové duchovní vlivy, jako Svatý

technique of experience known as *finaliter transcendation*. Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence, such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

117:5.4 (1286.2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:5.5 (1286.3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. “The act is ours, the consequences God’s.”

117:5.6 (1286.4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:5.7 (1286.5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encirclement within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

117:5.8 (1286.6) And so it is with the spiritual circuits: Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

117:5.9 (1286.7) While such spiritual influences as the

Duch a Duch Pravdy, pomáhají v rámci lokálního vesmíru, jejich dohled není výhradně omezen na geografické hranice daného lokálního tvoření. Když vzestupující smrtelník přejde za hranice lokálního vesmíru svého původu, není úplně připraven o péči Ducha Pravdy, který ho tak věrně učil a vedl přes filozofická bludiště materiálních a morontálních světů, při každé krizi během vzestupu spolehlivě naváděl Rajského poutníka, říkajíc mu neustále: „Toto je ta cesta.“ Když za pomoci ducha vyvíjející se Nejvyšší Bytosti a za přispění supervesmírné reflexe opustíte oblasti lokálního vesmíru, budete i nadále vedeni ve vašem vzestupu k Ráji posilujícím řídícím duchem poskytnutým Rajskými Božími Syny.

Jakým způsobem tyto početné okruhy kosmické péče registrují významy, hodnoty a fakta evoluční zkušenosti v Nejvyšším? To my přesně nevíme, ale věříme, že tento záznam se uskutečňuje prostřednictvím osob Nejvyšších Tvořitelů Rajského původu, kteří jsou bezprostředními poskytovateli těchto okruhů času a prostoru. Intelektuálně-empirická akumulace sedmi pomocných duchů mysli v jejich péči o fyzickou úroveň intelektu je částí zkušenosti Božího Pečovatele lokálního vesmíru a prostřednictvím tohoto Tvořivého Ducha oni pravděpodobně vytvářejí záznam v mysli Svrchovanosti. Podobným způsobem jsou zkušenosti smrtelníků s Duchem Pravdy a Svatým Duchem zaregistrovány obdobnou metodou v osobě Svrchovanosti.

Také zkušenost člověka a Ladiče musí najít odezvu v božskosti Boha Nejvyššího, protože pokud se jedná o zkušenosti Ladičů, podobají se Nejvyššímu a vyvíjející se duše smrtelného člověka je vytvořena z před-existenční možnosti pro takovou zkušenost v rámci Nejvyššího.

Tímto způsobem se rozmanité zkušenosti všeho tvoření stávají částí evoluce Svrchovanosti. Tvorové pouze využívají kvality a kvantity konečného na svém vzestupu k Otcí; neosobní důsledky takového využívání zůstávají navždy částí živého kosmu—Nejvyšší Osoby.

To, co si sám člověk bere sebou jako osobní vlastnictví, jsou charakterové důsledky ze zkušenosti používání okruhů mysli a ducha velkého vesmíru v jeho vzestupu k Ráji. Když člověk přijímá rozhodnutí a když toto rozhodnutí vykonává, získává zkušenost a významy a hodnoty této zkušenosti jsou navždy součástí jeho věčného charakteru na všech úrovních, od konečné po trvalou. Kosmicky morální a božsky duchovní charakter představuje tvorovu akumulaci jmění osobních rozhodnutí, které byly osvědčeny

Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension unfailingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

117:5.10 (1287.1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287.2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287.3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287.4) What man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual character represents the creature's capital

upřimnou úctou, zdokonaleny uváženou láskou a přetvořeny v bratrské službě.

Časem vyvíjející se Nejvyšší vynahradí konečným tvorů jejich neschopnost někdy dosáhnout více, než pouze limitovanou zkušenost ve spojení s vesmírem vesmírů. Tvorové mohou dosáhnout Rajského Otce, ale jejich evoluční myslí, protože jsou konečné, nejsou schopny skutečného porozumění nekonečného a absolutního Otce. Ale jelikož všechna zkušenost tvorů se zaznamenává v Nejvyšším a je jeho součástí, když všichni tvorové dosáhnou závěrečné úrovně konečné existence a poté, jak souhrnný rozvoj vesmíru umožní jejich dosažení Boha Nejvyššího jako aktuální přítomnosti božskosti, potom—silou samotného faktu tohoto spojení—se ustanoví spojení se souhrnnou zkušeností. Ohraničenost času obsahuje v sobě semínka věčnosti; a my se učíme, že po završení evoluce, až bude vyčerpána kapacita pro kosmický růst, souhrnné konečné zahájí absonitní fáze věčné cesty hledání jak Otce, tak i Konečného.

6. HLEDÁNÍ NEJVYŠŠÍHO

My hledáme Nejvyššího ve vesmírech, ale nemůžeme ho nalézt. „On je uvnitř a vně všech věcí a bytostí, pohybujících se a nepohybujících se. Ač je daleko, přesto je blízko, nerozpoznatelný ve své tajemnosti.“ Všemohoucí Nejvyšší je „forma ještě nezformovaná, je to model ještě nevytvořený.“ Nejvyšší je váš vesmírný domov a když ho naleznete, bude to jako návrat domů. On je váš empirický rodič a jak vyrostl ze zkušenosti lidských bytostí, tak stejným způsobem vyrostl ze zkušenosti božských rodičů. On vás zná, protože se podobá tvoru i tvořiteli.

Jestliže upřimně toužíte nalézt Boha, nemůže se ve vašich myslích nezrodit vědomí Nejvyššího. Tak, jak Bůh je váš božský Otec, tak Nejvyšší je vaše božská Matka, kterou jste vychováni v průběhu celého vašeho života ve vesmíru. „Jak všeobsahující je Nejvyšší—je všude! Na jeho přítomnosti závisí život všech nekonečných podstat tvoření a žádná není odmítnuta.“

To, čím je Michael pro Nebadon, tím je Nejvyšší pro konečný kosmos; jeho Božstvo je velkou cestou, po které láska Otce protéká ven ke všemu tvoření a je velkou cestou, po které jdou koneční tvorové ke středu při hledání Otce, který je láska. Také Ladiči Myšlení jsou s ním spojeni; ve své původní podstatě a božskosti jsou jako Otec, ale jak získávají zkušenost s událostmi času ve

accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

117:5.14 (1287.5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest of the Father as Ultimate.

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1287.6) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. “He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near.” The Almighty Supreme is “the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated.” The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

117:6.2 (1288.1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. “How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things of creation depend on his presence for life, and none are refused.”

117:6.3 (1288.2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original nature and divinity they are like the Father, but

vesmírech prostoru, začínají se podobat Nejvyššímu.

Akt rozhodnutí tvora vykonávat vůli Tvořitele je kosmickou hodnotou a má vesmírný význam, na který bezprostředně reagují některé neodhalené, ale všudypřítomné koordinační síly—pravděpodobně projev stále se rozšiřujícího působení Nejvyšší Bytosti.

Morontální duše vyvíjejícího se smrtelníka je opravdu synem působení Ladiče Vesmírného Otce a dítětem kosmického zpětného působení Nejvyšší Bytosti—Univerzální Matky. Mateřský vliv převládá v lidské osobnosti po celou dobu růstu duše během dětství v lokálním vesmíru. Vliv rodičů-Božstva se více vyrovná po splnutí s Ladičem a během pobytu v supervesmíru, ale když tvorové času začnou procházet středním vesmírem věčnosti, podstata Otce se začíná stále více projevovat a dosáhne svého vrcholu konečného projevu poté, kdy tvor pozná Vesmírného Otce a je přijat do Sboru Konečnosti.

Ve zkušenosti a skrze zkušenost dosažení konečného jsou empirické mateřské vlastnosti vzestupujícího „já“ nesmírně ovlivněny kontaktem a spojením s duchovní přítomností Věčného Syna a přítomností myslí Nekonečného Ducha. Potom, v oblastech činnosti konečného ve velkém vesmíru se objevuje nové probuzení latentního mateřského potenciálu Nejvyššího—nová realizace empirických významů a nového slučování empirických hodnot celé vzestupné cesty. Ukazuje se, že tato realizace „já“ bude pokračovat ve vesmírném životě konečných šestého stadia do té doby, kdy mateřský odkaz Nejvyššího docílí konečné sjednocení s odkazem Otce, spočívajícím v Ladiči. Toto úchvatné období činnosti velkého vesmíru představuje pokračování zralé etapy života vzestupujícího a zdokonaleného smrtelníka.

Pravděpodobně po završení šestého stadia existence a při vstupu do sedmého a závěrečného stadia duchovního statusu budou následovat progresivní epochy obohacující zkušenosti, zrající moudrosti a uskutečnění božskosti. Pro podstatu konečného se tato zkušenost pravděpodobně bude rovnat úspěšně završenému boji myslí o duchovní seberealizaci, završení souladu vzestupné podstaty člověka s božskou podstatou Ladiče v mezích ohraničených možností. Takové nádherné vesmírné „já“ se takto stává věčným konečným synem Rajského Otce, jakož i vesmírným dítětem Nejvyšší Matky—vesmírným „já“, způsobilým zastupovat jak Otce, tak i Matku vesmírů a osobností ve všech činnostech nebo jednáních, vztahujících se ke konečnému řízení stvořených, vytvářejících se, nebo vyvíjejících se

when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288.3) The act of the creature's choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288.4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal Mother. The mother influence dominates the human personality throughout the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

117:6.6 (1288.5) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliter until the mother inheritance of the Supreme attains to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

117:6.7 (1288.6) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any activity or undertaking pertaining to the finite

věcí a bytostí.

Všichni lidé s vyvíjející se duší jsou doslovně evolučními syny Boha Otce a Boha Matky—Nejvyšší Bytosti. Ale dokud nenastane doba, kdy si smrtelný člověk uvědomí toto božské dědictví ve své duši, tak musí být jistota takového příbuzenství s Božstvem založena na víře. Zkušenost lidského života je kosmická kukla, ve které vesmírné dary Nejvyšší Bytosti a vesmírná přítomnost Vesmírného Otce (nikdo z nich není osobnost) vyvíjejí morontální duši času a lidsko-božský charakter konečného pro vesmírný osud a věčnou službu.

Lidé příliš často zapomínají na to, že Bůh je největší zkušeností v lidské existenci. Ostatní zkušenosti jsou omezeny svojí podstatou a obsahem, ale zkušenost Boha nemá hranic, kromě těch, které jsou vytvořeny omezenými schopnostmi vnímání tvora a taková zkušenost sama o sobě tyto schopnosti rozšiřuje. Když lidé hledají Boha, hledají všechno. Když naleznou Boha, naleznou všechno. Hledání Boha je bezmezným poskytováním lásky, doprovázené úžasnými objevy nové, ještě větší lásky, čekající na svá poskytnutí.

Veškerá opravdová láska je od Boha a člověk přijímá božskou lásku ve stejné míře v jaké ji sám poskytuje svým druhům. Láska je dynamická. Není ji možno ukořistit; je živá, svobodná, rozechvívající a vždy dojmavější. Člověk nemůže nikdy vzít lásku Otce a uvěznit ji ve svém srdci. Láska Otce se může stát opravdovou pro smrtelného člověka pouze tak, že prochází přes jeho osobnost a on pak poskytuje tuto lásku svým druhům. Velký okruh lásky vychází z Otce přes jeho syny k bratrům a tím k Nejvyššímu. Láska Otce se objevuje ve smrtelné osobnosti pomocí služby vnitřního Ladiče. Takový, Boha znalý syn, odhaluje tuto lásku svým vesmírným bratrům a tento bratrský cit je podstatou lásky Nejvyššího.

Cesta k Nejvyššímu vede pouze přes zkušenost a v současných epochách tvoření existují jenom tři způsoby, z jejichž pomoci tvor může dosáhnout Svrchovanosti:

1. Obyvatelé Ráje sestupují z věčného Ostrova přes Havonu, kde získají schopnost vnímat Svrchovanost prostřednictvím pozorování rozdílů mezi realitou Ráje a Havony a pomocí zkoumání různorodých činností Nejvyšších Tvořivých Osobností, od Hlavních Duchů po Syny Tvořitele.

2. Vzestupní tvorové času a prostoru z evolučních vesmírů Nejvyšších Tvořitelů se přibližují

administration of created, creating, or evolving things and beings.

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content, but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three avenues of creature approach to Supremacy:

- 117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

- 117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the

blízko k Nejvyššímu při přecházení Havonou jako úvod k širšímu pochopení jednoty Rajské Trojice.

3. Rodilí Havoňané pochopí Nejvyššího prostřednictvím spojení se sestupujícími poutníky z Ráje a vzestupujícími poutníky ze sedmi supervesmírů. Rodilí Havoňané jsou svojí podstatou schopni zásadně harmonizovat rozdílné pohledy obyvatel věčného Ostrova a obyvatel evolučních vesmírů.

Pro evoluční tvory existuje sedm velkých cest přiblížení se k Vesmírnému Otci a každý z těchto vzestupů k Ráji prochází přes božskost jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů; a každá taková cesta je možná díky rozšířenému vnímání zkušenosti, vyplývající ze služby tvora v tom supervesmíru, který odráží podstatu daného Hlavního Ducha. Souhrn těchto sedmi zkušeností vytváří současně poznání limity tvorova uvědomění reality a aktuálnosti Boha Nejvyššího.

Nejsou to pouze vlastní nedostatky člověka, které mu zabraňují nalézt konečného Boha; je to také neúplnost vesmíru; dokonce neúplnost všech tvorů—minulých, přítomných a budoucích—co dělá Nejvyššího nedosažitelným. Každý jedinec, který dosáhl božské úrovně podoby Boha, může nalézt Boha-Otce, ale žádný tvor nikdy osobně nenalezne Boha Nejvyššího, dokud, ve vzdálené budoucnosti, prostřednictvím univerzálního dosažení dokonalosti ho současně nenaleznou všichni tvorové.

Navzdory skutečnosti, že ho nemůžete v této vesmírné epoše osobně nalézt tak, jak naleznete Otce, Syna a Ducha, vzestup k Ráji a následná vesmírná činnost postupně vytvoří ve vašem vědomí poznání vesmírné přítomnosti a kosmického působení Boha veškeré zkušenosti. Plody ducha jsou podstatou Nejvyššího, realizovaného v lidské zkušenosti.

Dosažení Nejvyššího člověkem někdy v daleké budoucnosti bude následovat po jeho splynutí s duchem Rajského Božstva. Pro obyvatele Urantie je tímto duchem přítomnost Vesmírného Otce v Ladiči. A ačkoliv Tajemný Monitor pochází od Otce a je jako Otec, my pochybujeme, že i takový božský dar je schopen uspět v nemožném úkole odhalit podstatu nekonečného Boha konečnému tvorovi. My se domníváme, že to, co Ladiči odhalí budoucím konečným sedmého stadia, bude božskost a podstata Boha Nejvyššího. A toto odhalení bude pro konečného tvora tím, co odhalení

Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompleteness of the universe; even the incompleteness of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the Supreme is consequent upon his fusion with the spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finalizers will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute

Nekonečného by bylo pro absolutní bytost.

Nejvyšší není nekonečný, ale pravděpodobně obsahuje všechnu nekonečnost, kterou konečný tvor je schopen někdy opravdu pochopit. Pochopit něco většího, než je nejvyšší, znamená být víc, než konečný!

Všechna empirická tvoření jsou na sobě vzájemně závislá v realizaci jejich osudu. Pouze existenciální realita je soběstačná a nezávislá na jiné příčině. Havona a sedm supervesmírů potřebují jeden druhého pro dosažení maximálního konečného cíle; podobným způsobem budou někdy záviset na budoucích vesmírech vnějšího prostoru pro dosažení konečné dokonalosti.

Vzestupující člověk může nalézt Otce; Bůh je existenciální a proto opravdový, bez ohledu na status zkušenosti v celém vesmíru. Ale žádný vzestupný tvor nikdy nenajde Nejvyššího, dokud všichni vzestupní nedosáhnou maximální vesmírné zralosti, která je opravňuje účastnit se společně a současně tohoto odhalení.

Otec nikoho neupřednostňuje; s každým ze svých vzestupných synů jedná jako s kosmickými individualitami. Nejvyšší také nikoho neupřednostňuje; s každým ze svých empirických dětí jedná jako s jedním kosmickým celkem.

Člověk může objevit Otce ve svém srdci, ale Nejvyššího musí hledat v srdcích všech ostatních lidí; a když všichni tvorové dokonale odhalí lásku Nejvyššího, potom se on stane vesmírnou skutečností pro všechny tvory. A to je jenom jiný způsob vyjádření toho, že vesmíry se ustálí ve světle a životě.

Dosažení dokonalé seberealizace všemi osobnostmi plus dosažení dokonalé rovnováhy ve všech vesmírech se rovná dosažení Nejvyššího a potvrzením osvobození celé konečné reality od omezeních nedokonalé existence. Takové vyčerpání všech konečných potenciálů přináší úplné dosažení Nejvyššího a může být jinak definováno jako završené evoluční uskutečnění samotné Nejvyšší Bytosti.

Lidé nenajdou Nejvyššího náhle a velkolepě jako když zemětřesení rozrývá skály, ale najdou ho pomalu a trpělivě, jako když řeka tiše odplavuje písek ze svého dna.

Když naleznete Otce, naleznete významnou pra-příčinu vašeho duchovního vzestupu ve vesmírech; když naleznete Nejvyššího, objevíte vznešený výsledek vaší cesty k Ráji.

Ale žádný, z Boha znalých, smrtelníků není nikdy osamocen na své cestě kosmem, protože ví, že Otec je s ním při každém kroku na této

being.

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to participate in this discovery.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river quietly wears away the soil beneath.

117:6.26 (1291.3) When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

117:6.27 (1291.4) But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he knows that the Father walks beside him each step

cestě, zatímco cesta, po které jde, je přítomnost Nejvyššího.

of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. BUDOUCNOST NEJvyššíHO

Završená realizace všech konečných potenciálů se rovná dokončení realizace celé evoluční zkušenosti. To naznačuje na ukončení vývoje Nejvyššího a jeho přeměnu na všemohoucí přítomnost Božstva ve vesmírech. My jsme přesvědčeni, že Nejvyšší v tomto stadiu rozvoje se stane samostatnou osobitou bytostí jako je Věčný Syn, bude trvale napájený energií jakou má Ostrov Ráj, bude plně sjednocen jako je Společný Činitel a to všechno se stane v mezích konečných možností Svrchovanosti při vyvrcholení současné vesmírné epochy.

Přestože tato koncepce budoucího Nejvyššího je naprosto správná, chtěli bychom upozornit na určité problémy, spojené s touto koncepcí:

1. Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího by se stěží mohli stát božstvem v jakémkoliv stadiu před završením jeho evoluce a přesto tito stejní dohlížitelé již nyní v omezené míře vykonávají neomezenou moc svrchovanosti, týkající se vesmírů, ustálených ve světle a životě.

2. Nejvyšší by stěží mohl působit v Nekonečné Trojici předtím, než dosáhne úplného uskutečnění vesmírného statusu a přesto Nekonečná Trojice již nyní je vymezenou realitou a vy již víte o existenci Stanoveného Místodržitele Konečného.

3. Nejvyšší není úplnou reálnou bytostí pro vesmírné tvory, ale je mnoho důvodů usuzovat, že je naprosto reálný pro Sedmidílné Božstvo, obsahující Vesmírného Otce v Ráji, Tvořivé Syny a Tvořivé Duchy lokálních vesmírů.

Je možné, že na horních mezích konečnosti, kde čas se spojuje s oblastí překročeného času, se nachází nějaký druh nejasné a splývající posloupnosti. Je možné, že Nejvyšší je schopen předvídat svoji vesmírnou přítomnost na těchto nadčasových úrovních a potom, v omezené míře, předpokládat budoucí evoluci tím způsobem, že odráží tento budoucí záměr od vytvořených úrovních Imanence Plánovaného Nedokončení. Takové jevy mohou být pozorovány kdekoli se konečné spojuje s nadkonečným, což je i zkušenost lidských bytostí, které jsou obdařeny Ladiči Myšlení, kteří jsou opravdovou předpovědí budoucích vesmírných dosaženích člověka v průběhu celé věčnosti.

Když vzestupní smrtelníci jsou přijati do sboru konečných Ráje, složí přísahu Rajske

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

117:7.1 (1291.5) The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

117:7.2 (1291.6) While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

117:7.3 (1291.7) 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise the sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

117:7.4 (1291.8) 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

117:7.5 (1291.9) 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

117:7.6 (1291.10) It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

117:7.7 (1292.1) When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath

Trojici a tímto přísaháním oddanosti slibují věčnou věrnost Bohu Nejvyššímu, který je Trojicí ve vnímání všech konečných stvořených osobností. Následně, při působení ve všech vyvíjejících se vesmírech jsou koneční výhradně podřízeni příkazům Ráje, až do významného období, kdy se lokální vesmíry ustálí ve světle a životě. Podle toho, jak nové řídicí organizace těchto zdokonalených tvorů začínají odrážet vznikající nadvládu Nejvyššího, my pozorujeme, že tyto vzdálené řády konečných pak stejně reagují na právní autoritu takových nových vlád. Ukazuje se, že Bůh Nejvyšší se vyvíjí jako sjednotitel evolučních Sborů Konečnosti, ale je vysoce pravděpodobné, že věčný osud těchto sedmi sborů bude řízen Nejvyšším jako členem Konečné Trojice.

Nejvyšší Bytost obsahuje tři nadkonečné možnosti vesmírného projevu:

1. Absonitní spolupráci s první empirickou Trojicí.
2. Vzájemný absolutní vztah s druhou empirickou Trojicí.
3. Vzájemnou nekonečnou součinnost v Trojici Trojic, ale my nemáme žádnou uspokojivou představu o tom, co toto skutečně znamená.

Toto je jedna ze všeobecně přijímaných hypotéz o budoucnosti Nejvyššího, ale existuje také mnoho dalších úvah, týkajících se jeho vztahů k současnému velkému vesmíru po dosažení statusu světla a života.

Nynější cíl supervesmírů spočívá v tom, aby, tak jak jsou a v rámci svých potenciálů, se staly dokonalými, tak jako je Havona. Tato dokonalost se týká fyzického a duchovního dosažení a má v sobě také rozvoj správní, vládní a bratrský. Předpokládá se, že v budoucích epochách možnosti pro disharmonie, nerovnováhu a nepříznivost budou v supervesmírech nakonec vyčerpány. Energetické okruhy budou v dokonalé rovnováze v úplné závislosti na mysli, zatímco duch, v přítomnosti osobnosti, dosáhne nadvlády nad myslí.

Má se za to, že v této velmi vzdálené budoucnosti duchovní osoba Nejvyššího a dosažená energie Všemohoucího docílí rovnocenného rozvoje a že oba, sjednocení v Nejvyšším a s jeho pomocí, vytvoří reálnou Nejvyšší Bytost, završení aktuálnosti ve vesmírech—aktuálnosti, která bude pozorovatelná všemi vytvořenými myslícími tvory, budou na ni reagovat všechny vytvořené energie, sladěné ve všech duchovních entitách a budou ji prožívat všechny vesmírné osobnosti.

to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who is the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

117:7.8 (1292.2) The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

117:7.10 (1292.4) 2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

117:7.11 (1292.5) 3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

117:7.12 (1292.6) This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

117:7.13 (1292.7) The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental, and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

117:7.14 (1292.8) It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

117:7.15 (1292.9)

Tato koncepce předpokládá opravdovou nadvládu Nejvyššího ve velkém vesmíru. Je zcela možné, že nynější správci Trojice budou pokračovat jako jeho místodržitelé, ale my věříme, že současné hranice mezi sedmi supervesmíry postupně zmizí a že celý velký vesmír bude fungovat jako jeden zdokonalený celek.

Je pravděpodobné, že Nejvyšší může potom trvale sídlit na Uverse, hlavního řídicího centra Orvontonu, odkud bude spravovat časová tvoření, ale toto je opravdu pouze domněnka. Nicméně je jisté, že osobnost Nejvyšší Bytosti bude rozhodně dostupná v nějakém konkrétním místě, ačkoliv všudypřítomnost jeho božské přítomnosti bude pravděpodobně i nadále postupovat vesmírem vesmírů. Jaký vztah budou mít obyvatelé supervesmírů té epochy s Nejvyšším my nevíme, ale může to být něco jako je současný vztah mezi rodáky Havony a Rajskou Trojicí.

Zdokonalený velký vesmír těchto budoucích dnů bude nesmírně odlišný od současného. Zmizí vzrušující procesy utváření galaxií prostoru, vysazování života na nestálých světech času a vývoj harmonie z chaosu, krásy z potenciálů, pravdy z významů a dobra z hodnot. Časové vesmíry dosáhnou naplnění konečného osudu! A je možné, že prostor si dopřeje oddechu, odpočinku od odvěkého boje za evoluční dokonalost. Ale ne nadlouho! Určitě, nepochybně a neodvratně tajemnost vznikajícího Božstva Boha Konečného podnítl tyto zdokonalené obyvatele ustálených vesmírů, tak jako jejich evoluční předchůdci byli kdysi vyzváni k hledání Boha Nejvyššího. Opona kosmického osudu se roztáhne, aby odhalila nesrovnatelnou velkolepost okouzujícího absonitního hledání Vesmírného Otce na těch nových a vyšších úrovních, které se odkrývají v konečné zkušenosti tvora.

[Připraveno Osamělým Poslem, dočasně pobývajícím na Urantii.]

117:1.15 (1292.9) This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

117:7.16 (1292.10) It is possible that the Supreme may then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

117:7.17 (1293.1) The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

117:7.18 (1293.2) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitola 118. Nejvyšší a Konečný—čas a prostor

⇨ 117

Kniha Urantia

119 ⇨

DÍL III. HISTORIE URANTIE

KAPITOLA 118 NEJvyšší a KONEČNÝ—ČAS A PROSTOR

Sekce

Úvod

1. Čas a věčnost
2. Všudypřítomnost a všudypůsobnost
3. Časově-prostorové vztahy
4. Primární a sekundární příčinnost
5. Všemohoucnost a schopnost existovat
6. Všemohoucnost a všetrořivost
7. Vševedoucnost a předurčení
8. Ovládání a nad-dohled
9. Mechanismy vesmíru
10. Funkce prozřetelnosti

Úvod

OHLEDNĚ několika podstat Božstva je možno říci:

1. Otec je samo-existující „já“.
2. Syn je koexistující „já“.
3. Duch je společně-existující „já“.
4. Nejvyšší je evoluční-empirické „já“.
5. Sedmidílný je samo-rozdělující se „já“.
6. Konečný je transcendentální-empirické „já“.
7. Absolutní je existenciální-empirické „já“.

Zatímco Bůh Sedmidílný je nepostradatelný pro evoluční dosažení Nejvyššího, Nejvyšší je také nepostradatelný pro výsledný vznik Nekonečného.

PAPER 118 SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction

1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

INTRODUCTION

118:0.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

- 118:0.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.
- 118:0.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.
- 118:0.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.
- 118:0.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.
- 118:0.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.
- 118:0.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.
- 118:0.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.

118:0.9 (1294.9) While God the Sevenfold is indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to

A dvojí přítomnost Nejvyššího a Konečného tvoří základní spojení subabsolutního a odvozeného Božstva, protože se vzájemně doplňují v dosažení osudu. Společně tvoří empirický most, spojující začátky a završení všeho tvořivého růstu v hlavním vesmíru.

Tvořivý růst nikdy nekončí, ale vždy přináší uspokojení. Je nekonečný ve svém rozsahu, ale je trvale poset těmi momenty osobního uspokojení v dosahování přechodných cílů, které slouží velmi účinně jako mobilizační přede hry k novým dobrodružstvím v kosmickém růstu, zkoumání vesmíru a dosažení Božstva.

Ačkoliv oblast matematiky je obklopena kvalitativními vymezeními, poskytuje konečné myslí koncepční základ pro hloubání o nekonečnosti. Pro čísla neexistuje žádné kvantitativní omezení, dokonce ani ve vnímání konečné mysli. Bez ohledu na to, jak velké může být číslo, můžete si vždy představit, že se k němu přidá ještě další číslo. A rovněž jste schopni pochopit, že takové číslo je daleko od nekonečnosti, bez ohledu na to, kolikrát přidáte další číslo, protože vždy může být přidáno ještě jedno.

Zároveň tato nekonečná řada může být v jakémkoliv bodě sumarizována a tento součet (přesněji, mezisoučet) přináší dané osobě v daném čase a v daném statusu plnou radost z dosažení cíle. Ale, dříve či později, tato stejná osoba začíná toužit a prahnout po nových a větších cílech a taková dobrodružství růstu budou navždy přicházet v danou svoji dobu a v cyklech věčnosti.

Každá následující vesmírná epocha je předsíní nové éry kosmického růstu a každá vesmírná epocha skýtá bezprostřední osud předcházejícím stadiím. Havona sama o sobě je dokonalá, ale její dokonalost omezené stvoření; dokonalost Havony, rozšiřující se do evolučních vesmírů, nenachází jenom kosmické určení, ale také osvobození od omezení před-evoluční existence.

1. ČAS A VĚČNOST

Pro kosmickou orientaci člověka je užitečné, aby získal co největší pochopení o vztahu Božstva ke kosmu. Zatímco absolutní Božstvo je věčné ve své podstatě, Bohové jsou spojeni s časem jako nějaká získaná zkušenost ve věčnosti. V evolučních vesmírech je věčnost dočasná neustálost—neustálé nyní.

Osobnost smrtelného tvora se může stát věčnou tím, že se sama ztotožní se svým vnitřním

the eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complementary in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative growth in the master universe.

118:0.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

118:0.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

118:0.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

118:0.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. TIME AND ETERNITY

118:1.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal everlastingness — the everlasting *now*.

118:1.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the

duchem prostřednictvím vlastní volby vykonávat vůli Otce. Takové zasvěcení vůle se rovná uskutečnění záměru věčné reality. To znamená, že záměr tvora se stane fixovaným na poslušnost momentů; jinak řečeno, poslušnost momentů nebude svědkem žádné změny v záměru tvora. A miliony a miliardy momentů tento záměr nezmění. Ve vztahu k záměru tvora číslo ztratilo význam. Takto volba tvora a volba Boha vedou k věčným realitám nikdy nekončící jednoty, ve které duch Boha a podstata člověka se spojují pro nekonečnou službu dětem Boha a jejich Rájského Otce.

Existuje přímý vztah mezi vyspělostí a jednotkou vnímání času v každém daném intelektu. Časová jednotka může být den, rok, nebo delší období, ale nevyhnutelně je to měřítko, podle kterého vědomé „já“ ohodnocuje okolnosti života a podle kterého chápající intelekt posuzuje a hodnotí fakta dočasné existence.

Zkušenost, moudrost a úsudek jsou průvodními jevy prodlužování časové jednotky ve zkušenosti smrtelníka. Když lidská mysl se vypořádává s minulostí, hodnotí předcházející zkušenosti za tím účelem, aby ovlivnily současnou situaci. Když se mysl obrací k budoucnosti, snaží se odhadnout budoucí smysl možných činů. A když lidská vůle tímto způsobem spoléhá jak na zkušenost, tak i na moudrost, tak uplatňuje úsudek-rozhodnutí v současné situaci a výsledkem toho je plán činu, který se zrodil jak z minulosti, tak i z budoucnosti.

V procesu dozrávání vyvíjející ho se „já“ jsou minulost a budoucnost sjednoceny, aby objasnily pravé významy současnosti. Jak „já“ dozrává, sahá pro zkušenosti více a více zpět do minulosti, zatímco jeho moudrost se snaží proniknout hlouběji a hlouběji do neznámé budoucnosti. A když vnímající „já“ rozšiřuje svůj dosah stále hlouběji jak do minulosti, tak i do budoucnosti, tak jeho úsudek se stává méně a méně závislým na chvilkové přítomnosti. Tímto způsobem rozhodnutí-čin se začínají vysvobozovat z okovů pomíjivé přítomnosti a začínají přijímat důležité aspekty minulosti a budoucnosti.

Trpělivost je vlastnost těch smrtelníků, jejichž časové jednotky jsou krátké; opravdová vyspělost přesahuje trpělivost tolerancí, která se rodí z opravdového porozumění.

Stát se zralým znamená žít intenzivněji v přítomnosti a současně unikat omezením přítomnosti. Plány zralosti, založené na minulé zkušenosti, vznikají v přítomnosti tak, aby zvýšily hodnotu budoucnosti.

indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

118:1.3 (1295.3) There is a direct relationship between maturity and the unit of time consciousness in any given intellect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

118:1.4 (1295.4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

118:1.5 (1295.5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper into the unknown future. And as the conceiving self extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

118:1.6 (1295.6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

118:1.7 (1295.7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The plans of maturity, founded on past experience, are coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

Časová jednotka nezralosti soustřeďuje význam-hodnotu do současného momentu tím způsobem, že rozděluje přítomnost svého skutečného vztahu na ne-přítomný—minulý—budoucí. S dosažením zralosti časová jednotka dosahuje veličiny, při které se odkrývá rovnocenný vztah minulost-přítomnost-budoucnost a „já“ začíná pronikat do souhrnu událostí, začíná vidět krajinu času z panoramatického pohledu rozšířených horizontů, začíná možná cítit nezačínající, nekončící věčnou kontinuitu—jejíž fragmenty se nazývají čas.

Na úrovních nekonečného a absolutního momentu přítomnosti obsahuje celou minulost a rovněž celou budoucnost. JÁ JSEM znamená také JÁ BYL a JÁ BUDU. A to představuje naši nejlepší koncepci věčnosti a věčného.

Na absolutní a věčné úrovni má potenciální realita přesně stejný význam jako aktuální realita. Pouze na konečné úrovni a pouze z pohledu časem omezených tvorů se mezi nimi jeví tak obrovský rozdíl. Pro Boha, jako absolutno, vzestupný smrtelník, který učinil věčné rozhodnutí, je již Rajským konečným. Ale Vesmírný Otec, prostřednictvím v člověku pobývajícím Ladiči Myšlení, není tudíž omezen ve své informovanosti, ale je také schopen vědět o každém boji s problémy, vznikajícími na cestě vzestupných tvorů od živočišných úrovní bytí na úroveň podoby s Bohem a je také schopen se těchto bojů zúčastnit.

2. VŠUDYPŘÍTOMNOST A VŠUDYPŮSOBNOST

Všudypůsobnost Božstva se nesmí zaměřovat s konečností božské všudypřítomnosti. Je to vůle Vesmírného Otce, že Nejvyšší, Konečný a Absolutní nahrazují, koordinují a sjednocují jeho časově-prostorovou všudypůsobnost a jeho čas a prostor přesahující všudypřítomnost s jeho nadčasovou a mimo-prostorovou univerzální a absolutní přítomností. A měli byste si pamatovat, že přestože všudypůsobnost Božstva může mít často spojitost s prostorem, nemusí být nutně podmíněna časem.

Jako smrtelní a morontální vzestupní tvorové poznáváte postupně Boha prostřednictvím služby Boha Sedmidílného. Skrze Havonu objevíte Boha Nejvyššího. V Ráji ho poznáte jako osobu a pak jako koneční se ho brzy pokusíte poznat jako Nekonečného. Zdá se, že jako koneční budete po dosažení Konečného sledovat pouze jeden směr a tím bude hledání Absolutního. Žádný konečný nebude znepokojen nejistotami dosažení Božstva Absolutního, protože když vystoupil na úroveň nejvyššího a konečného, tak nalezl Boha-Otce. Takoví koneční budou bezpochyby věřit, že i když

118:1.8 (1295.8) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

118:1.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

118:1.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also know of, and participate in, every temporal struggle with the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

118:2.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, co-ordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

118:2.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finaliters you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finaliters, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finaliter will be disturbed by the uncertainties of the attainment of the Deity Absolute since at the end of the supreme and ultimate ascensions he

budou úspěšní a naleznou Boha Absolutního, tak pouze objeví stejného Boha—Rajského Otce, projevujícího se na ještě více nekonečných a univerzálních úrovních. Je nepochybné, že dosažení Boha v absolutnu odhalí Původního Předka vesmírů, jakož i Konečného Otce osobností.

Je možné, že Bůh Nejvyšší není demonstrací časově-prostorové všudypřítomnosti Božstva, ale je věrným projevem božské všudypůsobnosti. Mezi duchovní přítomností Tvořitele a materiálními projevy tvoření existuje obrovská oblast nastávající všudypůsobnosti—vesmírného vzniku evolučního Božstva.

My jsme přesvědčeni o tom, že jestli Bůh Nejvyšší někdy převezme přímou kontrolu nad vesmíry času a prostoru, tak taková správa Božstva bude působit pod dohledem Nekonečného. V takovém případě se Bůh Nekonečný začne projevovat ve vesmírech času jako transcendentální Všemohoucí (Všudypřítomný), dohlížející na nadčas a přesažený prostor, vztahující se ke správním funkcím Všemohoucího Nejvyššího.

Stejně jako my se ptáme, tak se i smrtelná mysl může ptát: jestliže je evoluce Boha Nejvyššího do funkce správního orgánu ve velkém vesmíru doprovázena rozšířenými projevy Boha Konečného, bude odpovídající vývoj Boha Konečného v předpokládaných vesmírech vnějšího prostoru doprovázen podobnými a vzrůstajícími odhaleními Boha Absolutního? Ale to my opravdu nevíme.

3. ČASOVĚ-PROSTOROVÉ VZTAHY

Pouze prostřednictvím své všudypůsobnosti může Božstvo sjednotit časově-prostorové projevy do konečné koncepce, protože čas je posloupnost okamžiků, zatímco prostor je systém sdružených bodů. Ostatně, vy vnímáte čas prostřednictvím analýzy a prostor prostřednictvím syntézy. Vy koordinujete a spojujete tyto dvě odlišné koncepce sjednocujícím chápáním osobnosti. Z celého živočišného světa pouze člověk má časově-prostorové vnímání. Pro živočicha má pohyb význam, ale pohyb má hodnotu pouze pro tvora s osobností.

Věci jsou podmíněny časem, ale pravda je nadčasová. Čím více pravdy víte, tím více jste pravdou, tím více jste schopni porozumět minulosti a pochopit budoucnost.

Pravda je nezvratná—navždy je osvobozena ode všech pomíjivých proměn, ale není nikdy

encountered God the Father. Such finalizers will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

118:2.3 (1296.5) God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

118:2.4 (1296.6) If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent) exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

118:2.5 (1297.1) The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

118:3.1 (1297.2) Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

118:3.2 (1297.3) Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you are, the more of the past you can understand and of the future you can comprehend.

118:3.3 (1297.4) Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never

stojatá a formální, neustále vibruje a přizpůsobuje—je zářivě živá. Ale když se pravda spojuje s faktem, potom jak čas, tak i prostor podmiňují její významy a vymezují její hodnoty. Takové reality pravdy, spjaté s faktem, se stávají pojmy a proto přecházejí do oblasti relativních kosmických realit.

Slučování absolutní a věčné pravdy Tvořitele s faktickou zkušeností smrtelného a dočasného tvora vede ke vzniku nové a objevující se hodnoty Nejvyššího. Koncepce Nejvyššího je nezbytná pro koordinaci božského a neměnného nadsvěta s konečným a neustále se měnícím pozemským světem.

Ze všeho neabsolutního má prostor nejbližší k absolutnímu. Prostor je očividně absolutně konečný. Opravdové potíže, které máme v chápání prostoru na materiální úrovni, jsou kvůli skutečnosti, že ačkoliv materiální tělesa existují v prostoru, prostor také existuje v těchto stejných materiálních tělesech. Ačkoliv se k prostoru vztahuje mnoho toho, co je absolutní, neznamená to, že prostor je absolutní.

Porozumět prostorovým vztahům může napomoci to, když si představíte, že, relativně řečeno, prostor je přece jenom vlastností všech materiálních těles. Proto, když se těleso pohybuje prostorem, nese v sobě všechny jeho vlastnosti—ty vlastnosti prostoru, které jsou v takovém pohybujícím se tělese a jsou jeho součástí.

Všechny modely reality okupují prostor na materiálních úrovních, ale duchovní modely existují pouze ve vztahu k prostoru; nezabírají nebo nevytěšňují prostor a ani ho neobsahují v sobě. Ale naše hlavní záhada prostoru se týká modelu ideje. Když vstoupíme do oblasti mysli, setkáme se tam s mnoha záhadami. Zabírá model—realita—myšlenka prostor? My opravdu nevíme, i když jsme si jisti, že model myšlenky v sobě prostor neobsahuje. Ale, určitě by nebylo správné předpokládat, že nemateriální je vždy mimoprostorové.

4. PRIMÁRNÍ A SEKUNDÁRNÍ PŘÍČINNOST

Mnoho teologických potíží a metafyzických dilemat smrtelného člověka je kvůli jeho nesprávnému umístění osobnosti Božstva, v důsledku čehož jsou nekonečné a absolutní vlastnosti připisovány podřízené Božskosti a evolučnímu Božstvu. Nesmíte zapomínat na to, že ačkoliv existuje opravdová Prvotní Příčina, existuje také velké množství rovnocenných a podřízených příčin, jak doprovodných, tak i sekundárních.

Zásadní rozdíl mezi primárními a

dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

118:3.4 (1297.5) The linking of the absolute and eternal truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

118:3.5 (1297.6) Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

118:3.6 (1297.7) It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

118:3.7 (1297.8) All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

118:4.1 (1298.1) Many of the theologic difficulties and the metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both associate and secondary causes.

118:4.2 (1298.2) The vital distinction between first

sekundárními příčinami je v tom, že primární příčiny vyvolávají původní účinky, které nenesou v sobě dědičnost žádného faktoru, pocházejícího z předchozí příčinnosti. Sekundární příčiny vytvářejí účinky, které trvale projevují dědičnost z jiné a předcházející příčinnosti.

Čistě statické potenciály, vrozené v Neomezeném Absolutnu, reagují na ty příčinnosti Božstva Absolutního, které jsou vyvolány činnostmi Rajske Trojice. V přítomnosti Univerzálního Absolutna se ty, statické potenciály naplněné příčinností okamžitě stávají aktivními a reagují na působení určitých transcendentálních sil, jejichž činnost má za následek přeměnu těchto aktivovaných potenciálů do stavu opravdových vesmírných možností pro rozvoj—aktualizované schopnosti růstu. A právě s pomocí těchto vyzrálých potenciálů ztvárňují tvořitelé a kontrolóři velkého vesmíru nikdy nekončící drama kosmické evoluce.

Když nebereme v úvahu existenciální podstaty, příčinnost je ve svém základním složení trojitá. Tak, jak působí v této vesmírné epoše a ve vztahu ke konečné úrovni sedmi supervesmíru, může být chápána tímto způsobem:

1. Aktivace statických potenciálů. Ustanovení osudu v Univerzálním Absolutnu činnostmi Božstva Absolutního, působícího v Neomezeném Absolutnu a na Neomezeném Absolutnu a v důsledku vědomých příkazů Rajske Trojice.

2. Vznikání vesmírných možností. Toto se týká přeměny nediferencovaných potenciálů do vyčleněných a definovaných plánů. Je to činnost nekonečnosti Božstva a různorodých sil transcendentální úrovně. Takové činnosti dokonale předpokládají budoucí potřeby celého hlavního vesmíru. Je to právě spojení vyčleněných potenciálů, které umožňuje existenci Architektů Hlavního Vesmíru jako autentického ztělesnění vesmírné koncepce Božstva. Jejich plány se skutečně jeví jako prostorově limitované rozsahem konceptuální hranice hlavního vesmíru, ale jako plány, nejsou po jiné stránce tak podmíněny časem či prostorem.

3. Tvoření a evoluce vesmírných aktuálních podstat. V kosmu, nasyceném tvůrčí schopností přítomností Nekonečnosti Božstva, vyvolávají Nejvyšší Tvořitelé časové přeměny vyzrálých potenciálů v empirické aktuální podstaty. V mezích hlavního vesmíru je veškeré uskutečňování potenciální reality limitováno konečnou způsobností pro rozvoj a podmíněno časem a prostorem v závěrečných stadiích vývinu. V kosmickém smyslu, vycházející Synové Tvořitelé z Ráje jsou ve skutečnosti transformujícími tvořiteli. Ale to v žádném případě neznamená, že lidská představa o nich jako stvořitelích je nesprávná; z konečného hlediska, oni mohou být

causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding causation.

118:4.3 (1298.3) The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

118:4.4 (1298.4) Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but as *plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutations of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner invalidates man's concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do

samozřejmě tvořiteli a také jimi skutečně jsou.

create.

5. VŠEMOHOUCNOST A SCHOPNOST EXISTOVAT

Všemohoucnost Božstva neznamena schopnost konat nevykonatelné. V rámci času a prostoru a z intelektuálního pohledu chápání smrtelníka dokonce i nekonečný Bůh nemůže vytvořit čtvercový kruh, nebo stvořit zlo, které je ve své podstatě dobrem. Bůh nemůže dělat věci Bohu nepodobné. Takové protiklady ve filozofických termínech se rovnají nebytí a naznačují, že nic není tímto způsobem vytvořeno. Rys osobnosti se nemůže současně podobat Bohu a nepodobat Bohu. Schopnost existovat je přirozenou vlastností božské moci. A to všechno vychází z faktu, že všemohoucnost nejenom vytváří věci mající podstatu, ale také poskytuje podstatu všech věcí a bytostí.

Na počátku Otec dělá všechno, ale jak se začíná otevírat panorama věčnosti v reakci na vůli a pokyny Nekonečného, je stále více zjevné, že tvorové, včetně lidí, se stanou partnery Boha v uskutečňování konečnosti osudu. A to je pravdou také o životě v těle; když člověk a Bůh vstoupí do partnerství, žádné omezení nemůže zasáhnout do budoucích možností takového partnerství. Když si člověk uvědomuje, že Vesmírný Otec je jeho partner ve věčném rozvoji, když se spojí s přebývajícím v něm přítomností Otce, tak ve svém duchu přetřel okovy času a vstoupil již na cestu věčného růstu při hledání Vesmírného Otce.

Vědomí přechází od faktu k významu a potom k hodnotě. Vědomí Tvořitele přechází od úmyslu-hodnoty přes slovo-význam a faktu činu. Bůh musí vždycky prolomit nečinnost neomezené jednoty, tkvící v existenciální nekonečnosti. Božstvo musí stále poskytovat model vesmíru, dokonalost osobností, pravou pravdu, krásu a dobro, o které usilují všechna tvoření, existující pod úrovní Božstva. Bůh musí vždycky první najít člověka, než může člověk později najít Boha. Vesmírný Otec musí být vždycky předtím, než mohou vzniknout vesmírná synovstva a následně vesmírné bratrství.

6. VŠEMOHOUCNOST A VŠETVOŘIVOST

Bůh je skutečně všemohoucím, ale není vsetvořivým—on osobně nevytváří všechno, co je vytvořeno. Všemohoucnost obsahuje energetický potenciál Všemohoucího Nejvyššího a Nejvyšší Bytosti, ale vědomé činy Boha Nejvyššího nejsou

5. OMNIPOTENCE AND COMPOSSIBILITY

118:5.1 (1299.1) The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

118:5.2 (1299.2) In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

118:5.3 (1299.3) Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

118:6.1 (1299.4) God is truly omnipotent, but he is not omnificent — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being, but the volitional acts of God the Supreme are not

osobní činností Boha Nekonečného.

Prosazovat všetvořivost původního Božstva by znamenalo nepřiznat práva téměř milionu Synů Tvořitelů Ráje, nehovořit o nespočetném množství různých jiných kategorií s nimi tvořících pomocníků. Je pouze jedna bezpříčinná Příčina v celém vesmíru. A nic v této filozofii nezneuctuje svobodnou vůli nesčetných dětí Božstva, rozptýlených po celém obrovském vesmíru.

V rámci omezeného prostoru se vůle může zdát, že působí jako bezpříčinná příčina, ale ona vždy projevuje dědičné faktory, které vytvářejí vztah s unikátními, původními a absolutními Prvotními Příčinami.

Všechna vůle je relativní. Ve smyslu vzníkaní pouze Otec-JÁ JSEM má konečnost volby, ve smyslu absolutním pouze Otec, Syn a Duch mají výsadu projevovat svoji vůli nepodmíněně na čase a bez omezování prostorem. Smrtelný člověk je obdařen svobodnou vůlí, schopností volby a přestože taková volba není absolutní, je však relativně konečná na konečné úrovni a týká se osudu rozhodující se osobnosti.

Vůle na jakékoliv úrovni, nacházející se pod úrovní absolutna, se setkává s omezeními, která jsou součástí té dané osobnosti, mající schopnost volby. Člověk si nemůže zvolit něco, co je za hranicemi volitelného. Například, nemůže se rozhodnout být něčím jiným než lidskou bytostí, jenomže si může zvolit stát se víc než člověkem; může se rozhodnout vstoupit na cestu vzestupu vesmírem, ale toho je schopen proto, že lidská volba a božská vůle se na tomto záměru shodly. A to, po čem syn touží a Otec si to přeje, se určitě stane.

V životě smrtelného tvora se nepřetržitě otvírají a zavírají možnosti rozdílného jednání a ve chvílích rozhodování se lidská osobnost neustále rozhoduje mezi mnoha takovými způsoby jednání. Časová vůle je spojena s časem a musí čekat na svůj čas, aby našla příležitost pro vyjádření. Duchovní vůle, dosažením částečného úniku od časové posloupnosti, již začala pociťovat osvobození z okovů času a to proto, že duchovní vůle se ztotožňuje s vůlí Boha.

Projev vůle—akt volby—musí působit v rámci vesmíru, který se uskutečnil v důsledku vyšší a apriorní volby. Celý rozsah lidské vůle je přísně omezen oblastí konečného, s jedinou výjimkou: když se člověk rozhodne nalézt Boha a být jako on, taková volba je nadkonečná; pouze věčnost může odhalit, zdali tato volba je také nadabsonitní.

the personal doings of God the Infinite.

118:6.2 (1299.5) To advocate the omnificence of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause in the whole universe. All other causes are derivatives of this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

118:6.3 (1299.6) Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

118:6.4 (1299.7) All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

118:6.5 (1300.1) Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

118:6.6 (1300.2) In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

118:6.7 (1300.3) Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

Uvědomovat si všemohoucnost Božstva znamená těšit se bezpečí v získávání zkušenosti kosmického občanství, mít zaručenou bezpečnost na dlouhé cestě k Ráji. Ale přijmout mylnou představu o všetvořivosti znamená přijmout kolosální blud o panteizmu.

118:6.8 (1300.4) To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of pantheism.

7. VŠEVĚDOUCNOST A PŘEDURČENÍ

Ve velkém vesmíru vůle Tvořitele a vůle tvora působí ve vymezených mezích a v souladu s možnostmi, které byly stanoveny Hlavními Architektů. Nicméně, toto před-ustanovení těchto maximálních mezí ani v nejmenším neomezuje svrchovanost vůle tvora v rámci těchto hranic. Ani konečná předchozí vědomost—plná podpora pro přijímání všech možností konečné volby—neznamená zrušení konečného projevu vůle. Dospělý a prozíravý člověk může být schopen předvídat velmi přesně rozhodnutí nějakého mladšího druhu, ale tato před-vědomost neubírá nic ze svobody a opravdovosti samotného rozhodnutí. Bohové moudře omezili rozsah působení nezrálé vůle, ale v těchto stanovených mezích je vůle absolutní.

Také nejvyšší souvztažnost každé minulé, současné a budoucí volby nenarušuje hodnověrnost takového výběru. Spíše ukazuje na předem stanovený vývoj kosmu a předkládá před-vědomost těm bytostem s vlastní vůlí, které mohou, nebo nemusí, si zvolit stát se přispívající součástí empirického uskutečňování celé reality.

Na konečné úrovni je chybná volba vázána časem a omezena časem. Může existovat pouze v čase a v rámci vyvíjející se přítomnosti Nejvyšší Bytosti. Takové chybné rozhodnutí je možné v čase a ukazuje (vedle neúplnosti Nejvyššího) na určitý rozsah volby, kterým musí být nevyvinutí tvorové obdařeni, aby se těšili z růstu ve vesmíru prostřednictvím svobodného spojení s realitou.

Hřích—také bezohlednost—v časem podmíněném prostoru jasně potvrzuje časový charakter svobody konečné vůle. Hřích odráží nezralost, oslněnou svobodou relativně svrchované vůle osobnosti, a ta nedokáže chápat nejvyšší závazky a povinnosti kosmického občanství.

Neřestnost v konečných oblastech odhaluje přechodný charakter reality každé individuálnosti, neztotožněné s Bohem. Jenom tehdy, když se tvor ztotožňuje s Bohem, se stává opravdově reálným ve vesmírech. Konečná osobnost není sama sebou vytvořena, ale v supervesmírné aréně volby ona sama si určuje svůj osud.

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

118:7.1 (1300.5) The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

118:7.2 (1300.6) Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

118:7.3 (1300.7) Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

118:7.4 (1301.1) Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

118:7.5 (1301.2) Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God identified, does he become truly real in the universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

Poskytnutí života materiálně-energetickým systémům jim dává schopnost samo-zvěčnění, reprodukce a adaptability. Poskytnutí osobnosti předává živým organismům další výsady sebeurčení, sebe-evoluce a sebe-ztotožnění s duchem Božstva při splynutí s ním.

Tvorové, existující na pod-osobní úrovni, jsou svědectvím toho, že energie-hmota je aktivována myslí; zpočátku v podobě fyzických regulátorů a potom v podobě pomocných duchů myslí. Dary osobnosti přicházejí od Otce a dávají živému systému unikátní výsady volby. Ale, jestliže osobnost má výsadu uplatňovat vlastní volbu ztotožnění s realitou a jestliže je to upřímná a dobrovolná volba, pak vyvíjející se osobnost musí mít také možnost volby, vedoucí k vlastní dezorientaci, nevyrovnanosti a sebe-destrukci. Pravděpodobnosti kosmické sebe-destrukce nemůže být zabráněno, pokud vyvíjející se osobnost je opravdu svobodná ve vykonávání konečné vůle.

Proto jsou zajištěna opatření, omezující hranice volby osobnosti na nižších úrovních existence. Při vzestupu vesmírem se volba stává stále více svobodnější; volba se nakonec přiblíží božské svobodě, když vzestupující osobnost dosáhne status božskosti, svrchovanosti zasvěcení účelům vesmíru, kosmické moudrosti a završení tvorova ztotožnění se s vůlí a cestou Boha.

8. OVLÁDÁNÍ A NAD-DOHLED

V časově-prostorových tvořeních je svobodná vůle chráněna omezeními a vymezeními. Evoluce materiálního života je na počátku mechanická, potom aktivovaná myslí a (po poskytnutí osobnosti) může být vedena duchem. Organická evoluce na obydlených světech je fyzicky omezena potenciály původních implantací fyzického života Nositelů Života.

Smrtelný člověk je stroj—živý mechanismus; jeho kořeny jsou opravdu ve fyzickém světě energie. Mnoho lidských reakcí je ve své podstatě mechanických; mnoho z života je strojové. Ale člověk, mechanismus, je mnohem víc než stroj; je obdařen myslí a pobývá v něm duch; a ačkoliv nemůže nikdy během celého svého materiálního života uniknout chemické a elektrické mechanice své existence, může se stále více učit jak podřídit tento strojový fyzický život řídicí moudrosti zkušenosti prostřednictvím zasvěcení lidské myslí vykonávat duchovní podněty v něm pobývajícím Ladiči Myšlení.

118:7.6 (1301.3) The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution, and self-identification with a fusion spirit of Deity.

118:7.7 (1301.4) Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits. Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

118:7.8 (1301.5) Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the ascending personality achieves divinity of status, supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROL AND OVERCONTROL

118:8.1 (1301.6) In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

118:8.2 (1301.7) Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt; and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

Duch vůli osvobozuje; mechanismus ji omezuje. Nedokonalá volba, neovládaná mechanismem a neztotožněná s duchem, je nestabilní a nebezpečná. Mechanická nadvláda zajišťuje stabilitu na úkor pokroku; spojení s duchem osvobozuje volbu od fyzických úrovní a současně zaručuje božskou stabilitu, vytvořenou rozšířeným kosmickým vnímáním a zvýšeným chápáním kosmu.

Velké nebezpečí, které obklopuje tvora je to, že při dosažení svobody z okovů mechanismu života, nedokáže nahradit tuto ztrátu stability účinným harmonickým pracovním spojením s duchem. Když volba tvora je relativně osvobozena od mechanické stability, může se snažit o další sebe-osvobození, nezávisle na větším ztotožnění se s duchem.

Celý princip biologické evoluce umožňuje primitivnímu člověku objevit se na obydlených světech s nikterak velkým darem sebeovládání. Proto tento stejný tvůrčí záměr, jehož cílem byla evoluce, také poskytuje tato vnější omezení—čas a prostor, hlad a strach, která účinně omezují rozsah pod-duchovní volby takových nevyvinutých tvorů. Jak mysl člověka úspěšně překračuje stále obtížnější překážky, tento stejný tvůrčí záměr umožňuje pomalé ukládání rasového dědictví obtížně získávané empirické moudrosti—jinými slovy, umožňuje udržovat rovnováhu mezi ubývajícími vnějšími omezeními a rozšiřujícím se vnitřním sebeovládáním.

Pomalost evoluce, kulturního rozvoje člověka, svědčí o účinnosti takové brzdy—materiální inercie,—která tak účinně zpomaluje nebezpečnou rychlost progresu. Tak sám čas tlumí a částečně neutralizuje jinak smrtonosné výsledky předčasného úniku a potenciálně zhoubného osvobození lidského jednání od blížících se překážek. Protože, když progres kultury je příliš rychlý, když materiální vymoženosti předběhnou evoluci úcty a moudrosti, potom civilizace v sobě obsahuje semena úpadku; a jestliže nejsou podpořeny rychlým rozšířením empirické moudrosti, takové společnosti klesnou z vysokých, ale předčasně dosažených, úrovní a nastane „temný středověk“ bezvlády moudrosti a bude svědkem neodvratného obnovení nerovnováhy mezi osobní svobodou a sebeovládáním.

Zlo Kaligastii spočívalo v tom, že obešel časový regulátor postupného osvobozování člověka—svévolně zničil omezující překážky, které smrtelné myslí té doby ještě empiricky nepřekonal.

Ta mysl, která je schopna uskutečnit

118:8.3 (1301.8) The spirit liberates, and the mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and increased cosmic comprehension.

118:8.4 (1302.1) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

118:8.5 (1302.2) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man's mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

118:8.6 (1302.3) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the “dark ages” of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty and self-control.

118:8.7 (1302.4) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

118:8.8 (1302.5) That mind which can effect a partial

částečné zkrácení času a prostoru, tímto samotným činem dokazuje, že má v sobě semena moudrosti, která mohou účinně sloužit namísto překonané omezující překážky.

Lucifer se také snažil narušit činnost časového regulátoru, omezujícího předčasné dosažení některých svobod v lokálním systému. Ve světle a životě ustálený lokální vesmír dosáhl takových pohledů a vhlédů, které umožňují uskutečnit činnost mnoha metod, které by byly rozvratné a ničivé v epochách před ustálením té dané oblasti.

Když člověk se sebe setřásá okovy strachu, když překonává kontinenty a oceány s pomocí svých strojů a spojuje generace a staletí pomocí svých písemností, musí každou překonanou překážku nahradit novou a dobrovolně přijatou překážku, odpovídající morálním požadavkům rozšiřující se lidské moudrosti. Tyto dobrovolně přijaté překážky jsou současně nejsilnějšími a nejslabšími ze všech faktorů lidské civilizace—ideje spravedlnosti a ideály bratrství. Člověk také získává schopnost odít se zdrženlivým rouchem soucitu, když se odhodlává milovat své druhy a spěje k začátkům duchovního bratrství, když se rozhodne chovat se k nim tak, jak on by si přál, aby se oni chovali k němu, což je tak, jak, podle jeho představ, by se k nim choval Bůh.

Automatická vesmírná reakce je ustálená a v určité formě je v kosmu trvalá. Osobnost, která ví o Bohu a touží vykonávat jeho vůli a která má duchovní vnímání, je božsky vyrovnaná a věčná. Velké vesmírné dobrodružství člověka spočívá v přechodu jeho smrtelné duše z neměnnosti mechanické statickosti k božskosti duchovní dynamičnosti a této proměny dosáhne silou a vytrvalostí svých vlastních osobních rozhodnutí, v každé životní situaci tvrdící: „Má vůle je v tom, aby byla vykonána tvá vůle.“

9. MECHANISMY VESMÍRU

Čas a prostor jsou spojené mechanismy hlavního vesmíru. Jsou to ústrojí, pomocí kterých je konečným tvůrům umožněno koexistovat v kosmu s Nekonečným. Koneční tvůrce jsou účinně izolováni od absolutních úrovní času a prostoru. Ale tato izolující média, bez kterých by žádný smrtelník nemohl existovat, bezprostředně zmenšují rozsah konečné činnosti. Bez nich by žádný tvor nemohl fungovat, ale jimi jsou činy každého tvora rozhodně limitovány.

Mechanismy, vytvořené vyššími myslmi, působí tak, aby uvolnily jejich tvořivé zdroje, ale do

abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

118:8.9 (1302.6) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

118:8.10 (1302.7) As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

118:8.11 (1303.1) An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man's great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life's situations declaring, "It is my will that your will be done."

9. UNIVERSE MECHANISMS

118:9.1 (1303.2) Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

118:9.2 (1303.3) Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources

určité míry trvale omezují činnost všech podřízených inteligencí. Pro vesmírné tvory se toto omezení stává očividným jako mechanismus vesmírů. Člověk nemá nespoutanou svobodnou vůli; rozsah jeho volby je omezen, ale v rámci této volby je jeho vůle relativně svrchovaná.

Životní mechanismus smrtelné osobnosti—lidské tělo—je výtvorem nad-smrtelného tvořivého projektu; proto nemůže být nikdy dokonale ovládáno samotným člověkem. Pouze tehdy, když bude vzestupující člověk, ve spojení se splynutým Ladičem, sám vytvářet mechanismus pro vyjádření své osobnosti, dosáhne nad ním dokonalou kontrolu.

Velký vesmír je jak mechanismus, tak i organismus, mechanický a živý—živý mechanismus, aktivovaný Nejvyšší Myslí, koordinovaný Nejvyšším Duchem a nacházející vyjádření na maximálních úrovních spojování energie a osobnosti jako Nejvyšší Bytost. Ale popírat mechanismus konečného tvoření znamená popírat fakt a ignorovat realitu.

Mechanismy jsou produkty mysli, tvořivé mysli, využívající kosmické potenciály. Mechanismy jsou stanovené krystalizace myšlení Tvořitele a vždy působí věrně v souladu s volní koncepcí, ze které vznikly. Ale účelnost každého mechanismu je v jeho původu, ne v jeho funkci.

O těchto mechanismech by se nemělo uvažovat jako o limitujících činnostech Božstva; spíše je pravdou, že v těchto mechanických formách Božstvo dosáhlo jednoho z aspektů věčného vyjádření. Základní vesmírné mechanismy vznikly v důsledku absolutní vůle Prvotního Zdroje a Středu a proto budou navždy působit v dokonalé harmonii se záměrem Nekonečného; jsou skutečně nevolními modely tohoto záměru.

My do jisté míry rozumíme jak mechanismus Ráje je sladěn s osobností Věčného Syna; je to funkce Společného Činitele. Máme svoje teorie, týkající se působení Univerzálního Absolutna ve vztahu k teoretickým mechanismům Neomezeného a potenciální osoby Absolutního Božstva. Ale ve vyvíjejících se Božstvech Nejvyššího a Konečného pozorujeme, že určité neosobní aspekty se ve skutečnosti spojují s jejich volními protějšky a tím vzniká nový vztah mezi modelem a jednotlivcem.

Ve věčnosti minulosti Otec a Syn našli spojení v jednotě vyjádření Nekonečného Ducha. Jestli ve věčnosti budoucnosti Synové Tvořitelé a Tvořiví Duchové lokálních vesmírů času a prostoru dosáhnou tvořivého spojení v oblastech vnějšího prostoru, co vytvoří jejich jednota

but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

118:9.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

118:9.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, co-ordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

118:9.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

118:9.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather is it true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

118:9.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

118:9.8 (1304.1) In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the realms of outer

sloučeného vyjádření jejich božských podstat? Docela se může docela stát, že budeme svědky až dosud neodhaleného projevu Božstva Nekonečného—nového typu nadsprávce. Takové bytosti by měly unikátní osobní přednosti, vyplývající ze spojení osobního Tvořitele, neosobního Tvořivého Ducha, zkušenosti smrtelného tvora a postupného zosobňování Božského Pečovatele. Takové bytosti by mohly být nejvyššími v tom smyslu, že by v sobě obsahovaly osobní a neosobní realitu a současně s tím slučovaly zkušenosti Tvořitele a tvora. Bez ohledu na to, jaké mohou být vlastnosti takových třetích osob těchto předpokládaných funkčních trojic v tvoření vnějšího prostoru, budou udržovat vztah se svými Otci-Tvořiteli a Tvořivými Matkami, který bude v něčem připomínat vztah Nekonečného Ducha s Vesmírným Otcem a Věčným Synem.

Bůh Nejvyšší je zosobněním celé vesmírné zkušenosti, středem celé konečné evoluce, maximálním vyjádřením celé reality tvorů, vyvrcholením kosmické moudrosti, ztělesněním harmonických krás galaxií času, pravdou významů kosmické mysli a ctností nejvyšších duchovních hodnot. A Bůh Nejvyšší bude, ve věčné budoucnosti, slučovat tyto pestré různorodosti do jednoho empiricky významného celku—tak, jak nyní jsou existenciálně spojeny na absolutních úrovních v Rajské Trojici.

10. FUNKCE PROZŘETELNOSTI

Prozřetelnost neznamená, že Bůh rozhodl věci za nás a předem. Bůh nás příliš miluje, aby toto udělal, protože to by byla téměř kosmická tyranie. Člověk musí mít relativní možnosti volby. A božská láska není takovým krátkozrakým citem, který by rozmazlil a zkazil děti člověka.

Otec, Syn a Duch—jako Trojice—nejsou Všemohoucím Nejvyšším, ale svrchovanost Všemohoucího nemůže být nikdy projevena bez nich. Růst Všemohoucího je soustředěn v Absolutnech aktuálnosti a založen na Absolutnech potenciálnosti. Ale funkce Všemohoucího Nejvyššího vycházejí z funkcí Rajské Trojice.

Zdalo by se, že všechny aspekty vesmírné činnosti jsou částečně opět sjednoceny v Nejvyšší Bytosti osobností tohoto empirického Božstva. Proto, když si chceme představit Trojici jako jednoho Boha a jestli tuto představu omezíme na současný známý a organizovaný velký vesmír, zjistíme, že vyvíjející se Nejvyšší Bytost je částečným obrazem Rajské Trojice. A dále ještě zjistíme, že se toto Nejvyšší Božstvo vyvíjí ve

space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

118:9.9 (1304.2) God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximization of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

118:10.1 (1304.3) Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

118:10.2 (1304.4) The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the *functions* of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

118:10.3 (1304.5) It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite

velkém vesmíru jako osobnostní syntéza konečné hmoty, mysli a ducha.

Bohové mají vlastnosti, ale Trojice má funkce a podobně jako Trojice, prozřetelnost je funkcí, která je spojena s neosobním nad-dohledem vesmíru vesmírů a prostírající se od evolučních úrovní Sedmidílného, slučujících se v energii Všemohoucího a přes transcendentální oblasti Nekonečnosti Božstva k ještě vyšším úrovním.

Bůh miluje každého tvora jako své dítě a tato láska chrání každého tvora v průběhu celého času a věčnosti. Prozřetelnost působí ve vztahu k celku a dotýká se činnosti každého tvora do té míry, do jaké má tato činnost vztah k celku. Prozřetelná intervence ve vztahu k jakékoliv bytosti svědčí o důležitosti funkce této bytosti pro evoluční růst nějakého celku; takový celek může být celá rasa, celý národ, celá planeta, nebo dokonce i vyšší celek. Právě důležitost funkce tvora způsobuje prozřetelnou intervenci a ne důležitost tvora jako osoby.

Nicméně, Otec jako osoba může svoji otcovskou rukou kdykoliv zasáhnout do proudu kosmických událostí v plné shodě s vůlí Boha, v souladu s moudrostí Boha a motivován láskou Boha.

Ale, to co člověk nazývá prozřetelností je velmi příliš často výsledek jeho vlastní představy, nahodilého postavení příležitostných okolností. Nicméně, v konečné sféře vesmírného bytí existuje opravdová a objevující se prozřetelnost—opravdová a aktualizující se souvztažnost energií prostoru, pohybů času, myšlenek intelektu, ideálů charakteru, tužeb duchovní podstaty a účelných úmyslných činů vyvíjejících se osobností. Okolnosti materiálních oblastí nalézají poslední konečnou integraci ve vzájemném spojení přítomností Nejvyššího a Konečného.

Když jsou mechanismy velkého vesmíru zdokonaleny prostřednictvím nadvlády mysli do stavu konečné preciznosti a když mysl tvora dospěje k dosažení božské dokonalosti prostřednictvím zdokonalené integrace s duchem a když se následně Nejvyšší objevuje jako faktický sjednotitel všech těchto vesmírných jevů, tak se prozřetelnost stává vzrůstající měrou rozeznatelná.

Některé z podivuhodných náhodných podmínek příležitostně převládajících na evolučních světech mohou být způsobeny postupně objevující se přítomností Nejvyššího, předzvěstí jeho budoucích vesmírných aktivit. Většina z toho, co by smrtelník nazval prozřetelným, tak není; jeho mínění je

matter, mind, and spirit in the grand universe.

^{118:10.4 (1304.6)} The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence *is* a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the transcendental realms of the Ultimacy of Deity.

^{118:10.5 (1304.7)} God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the *function* of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

^{118:10.6 (1305.1)} Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

^{118:10.7 (1305.2)} But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

^{118:10.8 (1305.3)} As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit, and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so does providence become increasingly discernible.

^{118:10.9 (1305.4)} Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by

znevýhodněno nedostatkem prozíravého proniknutí do opravdových významů životních okolností. Většina z toho, co by smrtelník nazval štěstím, může být ve skutečnosti neštěstím; úsměv štěstěny, která umožní bezpracné pohodlí a nezasloužené bohatství může být největším lidským utrpením; zjevná krutost těžkého osudu, který kupí utrpení na některého smrtelníka, může být ve skutečnosti zakalujícím ohněm, proměňujícím měkké železo nevyzrálé osobnosti do zakalené oceli opravdového charakteru.

Prozřetelnost ve vyvíjejících se vesmírech existuje a může být objevena tvory jen to té míry, do jaké oni získali schopnost pochopit účel vyvíjejících se vesmírů. Plná schopnost poznat vesmírné účely se rovná završení evolučního rozvoje tvora a může být jinak vyjádřena jako dosažení Nejvyššího v mezích současného stavu nedokončených vesmírů.

Láska Otce působí přímo v srdcích jednotlivých bytostí nezávisle na činech, nebo reakcích všech ostatních jednotlivců; tento vztah je osobní—člověk a Bůh. Neosobní přítomnost Božstva (Všemohoucího Nejvyššího a Rájské Trojice) se dívá na celek, ne na část. Prozřetelnost nadvlády Svrchovanosti se stává vzrůstající měrou zjevnou podle toho, jak všechny jednotlivé části postupují v dosažení konečných osudů. Když se soustavy, souhvězdí, vesmíry a supervesmíry ustálí ve světle a životě, Nejvyšší se stoupající měrou vynořuje jako účelný korelátör všeho dočasného, zatímco Konečný se postupně vynořuje jako transcendentální sjednotitel všech věcí.

V počátečních stadiích existence evolučních světů se přírodní události materiálního charakteru a osobní touhy lidských bytostí často jeví jako protichůdné. Většina z toho, co se odehrává na evolučním světě je pro smrtelného člověka poněkud těžko pochopitelná—přírodní zákon je tak často očividně krutý, nelítostný a lhostejný ke všemu, co v lidském vnímání je správné, krásné a dobré. Ale jak lidstvo postupuje v planetárním rozvoji, pozorujeme, že tento postoj se mění pod vlivem následujících faktorů:

1. Rozšiřující se představivost člověka—jeho zvýšené chápání světa, ve kterém žije; jeho zvětšující se schopnost vnímat materiální fakta času, smysluplné ideje mysli a cenné ideály duchovního vzhledu. Pokud lidé měří pouze metrem věcí fyzické podstaty, nemohou nikdy doufat v nalezení jednoty v čase a prostoru.

2. Zvyšující se kontrola člověka—postupné hromadění vědomostí o zákonech materiálního světa, účelů duchovní existence a možností filozofického sladění těchto dvou realit. Člověk,

lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

118:10.10 (1305.5) There is a providence in the evolving universes, and it can be discovered by creatures to just the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

118:10.11 (1305.6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

118:10.12 (1306.1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

118:10.13 (1306.2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

118:10.14 (1306.3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic

dívoch, byl bezmocný před útoky přírodních sil, byl otrokem kruté nadvlády svých vlastních vnitřních strachů. Polocivilizovaný člověk začíná otevírat studnici záhad přírodních oblastí a jeho věda pomalu, ale účinně ničí jeho pověry, zatímco současně poskytuje nový a zvětšený věcný základ pro pochopení významů filozofie a hodnot opravdové duchovní zkušenosti. Člověk civilizovaný dosáhne jednoho dne relativní nadvlády nad fyzickými silami své planety; láska k Bohu se bude působivě řínout z jeho srdce jako láska pro jeho druhy, zatímco hodnoty lidské existence se budou přibližovat k hranicím možností smrtelníka.

3. Vesmírná integrace člověka—prohloubení lidského vnímání, plus zvýšení empirického dosažení člověka, ho přiblíží k užší harmonii se sjednocujícími přítomnostmi Svrchovanosti—Rajskou Trojicí a Nejvyšší Bytostí. A to je to, co vytváří svrchovanost Nejvyššího na světech, dávno ustálených ve světle a životě. Takové pokročilé planety jsou vskutku básněmi harmonie, obrazy krásy dosaženého dobra docíleného prostřednictvím hledání kosmické pravdy. A jestli se takové věci mohou stát s planetou, pak se ještě mnohem větší věci mohou stát se soustavou a s většími útvary velkého vesmíru, když také dosáhnou ustálení, znamenající vyčerpání potenciálů pro konečný růst.

Na takové pokročilé planetě se prozřetelnost stává realitou, okolnosti života jsou zharmonizovány, ale to není jenom proto, že člověk dosáhl nadvlády nad materiálními problémy svého světa, ale také kvůli tomu, že začal žít v souladu s vývojem vesmírů; jde po cestě Svrchovanosti k dosažení Vesmírného Otce.

Království Boží je v srdcích lidí a když se toto království stane skutečností v srdci každého jedince světa, potom se na takové planetě vládnutí Boha stane skutečností; a to je dosažená svrchovanost Nejvyšší Bytosti.

Aby se prozřetelnost realizovala v čase člověk musí splnit úkol dosažení dokonalosti. Ale člověk je již nyní schopen tušit věčné významy této prozřetelnosti, když zauvažuje nad vesmírným faktem, že všechny věci, ať dobré či zlé, přispívají společně k rozvoji Boha znalých smrtelníků v jejich hledání Boha všeho existujícího.

Prozřetelnost se stává stále více rozeznatelnou jak lidé směřují nahoru od materiálního k duchovnímu. Dosažení plného duchovního vnímání umožňuje vzestupující osobnosti odhalovat harmonii v tom, v čem byl předtím chaos. Dokonce již morontální mota představuje v tomto směru opravdový pokrok.

co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet; the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection. But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

Prozřetelnost je z části nad-kontrolou nedokončeného Nejvyššího v jeho projevu v nedokončených vesmírech a proto vždy musí být:

1. Částečná—v důsledku nedokončenosti aktualizace Nejvyšší Bytosti.

2. Nepředpověditelná—v důsledku výkyvů v postoji tvora, který se neustále mění od úrovně k úrovni, čímž zjevně zapříčiňuje proměnlivé zpětné reakce v Nejvyšším.

Když se lidé modlí, aby zasáhla prozřetelnost v okolnostech života, častokrát je odpovědí jejich modlitbě jejich vlastní změna postojů k životu. Ale prozřetelnost není vrtošivá, není ani neskutečná a není ani magická. Je pomalým a jistým vývojem mocné svrchovanosti konečných vesmírů, jejíž velkolepou přítomnost časem objeví vyvíjející se tvorové při svém vesmírném vzestupu. Prozřetelnost je jistým a zaručeným pochodem galaxií prostoru a osobností času k cílům věčnosti, nejdříve v Nejvyšším, potom v Konečném a možná v Absolutním. A my věříme, že ve věčnosti existuje stejná prozřetelnost a je to vůle, jsou to činy, je to záměr Rajské Trojice takto motivovat kosmické panorama nespočetných vesmírů.

[Představeno Mocným Poslem, dočasně pobývajícím na Urantii.]

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

118:10.23 (1307.4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:10.24 (1307.5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Kapitola 119. Poskytnutí Krista Michaela

⇨ 118

Kniha Urantia

120 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 119 POSKYTNUTÍ KRISTA MICHAELA

Sekce

Úvod

1. První poskytnutí
2. Druhé poskytnutí
3. Třetí poskytnutí
4. Čtvrté poskytnutí
5. Páté poskytnutí
6. Šesté poskytnutí
7. Sedmé a poslední poskytnutí
8. Status Michaela po posledním poskytnutí

PAPER 119 THE BESTOWALS OF CHRIST MICHAEL

SECTIONS

Introduction

1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

Úvod

JAKO NADŘÍZENÝ Večerních Hvězd Nebadonu jsem byl poslán na Urantii Gabrielem s tím posláním, abych odhalil příběh sedmi poskytnutích Vládce Vesmíru, Michaela Nebadonského a jmenuji se Gavalia. Ve svém výkladu se budu přísně držet omezeních, stanovenýchv mém pověření.

Vlastnost poskytování je vlastní Rajským Synům Vesmírného Otce. Ve své snaze přiblížit se k životní zkušenosti svých podřízených živých tvorů odrážejí různé řady Rajských Synů božskou podstatu svých Rajských rodičů. V této zvyklosti razil cestu Věčný Syn Rajske Trojice, který sedmkrát poskytnul sám sebe sedmi okruhům Havony v dobách vzestupu Grandfandy a prvních poutníků z času a prostoru. A Věčný Syn pokračuje v poskytování sebe sama lokálním vesmírům prostoru v osobách svých představitelů —Synů řádu Michaelů a Avonalů.

INTRODUCTION

119:0.1 (1308.1) CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

119:0.2 (1308.2) The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his representatives, the Michael and Avonal Sons.

Když Věčný Syn poskytuje Syna Tvořitele projektovanému lokálnímu vesmíru, tento Syn Tvořitel přijímá plnou odpovědnost za dokončení, řízení a vyrovnanost tohoto nového vesmíru a slavnostně přísahá věčné Trojici, že nepřevzme plnou nadvládu nad novým tvořením, dokud úspěšně neuskuteční svých sedm poskytnutích sebe sama v těle tvora a ta budou potvrzena Věčně Moudrými, majícími pravomoc nad supervesmírem. Tento závazek přejímá každý Syn-Michael, dobrovolně odcházející z Ráje, aby se ujal vytváření a organizování vesmíru.

Účel těchto inkarnací do těla tvorů je umožnit takovým Tvořitelům stát se moudrými, chápajícími, spravedlivými a zkušenými vládci. Tito božští Synové jsou ve své podstatě spravedliví, ale v důsledku zkušenosti se z těchto sedmi postupných poskytnutích stávají vědomě soucitnými; oni jsou přirozeně soucitní, ale tyto zkušenosti je dělají soucitnými v nových a dodatečných aspektech. Tato poskytnutí jsou posledními kroky v jejich vzdělání a přípravě pro vznešené úkoly vládnutí lokálním vesmírem božskou spravedlností a čestným rozhodováním.

Přestože tato poskytnutí přinášejí řadu vedlejších užitek různým světům, soustavám a souhvězdím a také rozmanité řady vesmírných inteligencí jsou těmito poskytnutími ovlivněny a mají z nich prospěch, jsou zásadně určeny pro završení osobní přípravy a vesmírného vzdělání samotného Syna Tvořitele. Tato poskytnutí nejsou nutná pro moudré, spravedlivé a výkonné organizování lokálního vesmíru, ale jsou absolutně nezbytná pro řízení takového tvoření, hemžícího se rozmanitými formami života a nesčetnými myslícími, ale nedokonalými tvory.

Synové-Michaelové začínají svoji práci organizování vesmíru s plným a patřičným pochopením pro různé kategorie bytostí, které vytvořili. Mají v sobě nesmírné zásoby soucitu pro všechny tyto lišící se tvory, dokonce lítosti pro ty, kteří chybují a tápou v sobeckém bahně svého vlastního jednání. Ale takové vrozené vlohy pro spravedlnost a čestnost jsou nedostačujícími pro Věčně Moudré. Tito trojediní vládci supervesmířů nikdy neschválí Syna Tvořitele jako Vládce Vesmíru, dokud fakticky nepoznal stanoviska svých vlastních tvorů skutečnou zkušeností v prostředí jejich existence a v těle samotných těchto tvorů. Tímto způsobem se takoví Synové stanou soudnými a moudrými vládci; poznají rozmanité skupiny, kterým vládnou a nad kterými vykonávají vesmírnou moc. Díky živé zkušenosti získali praktický soucit, spravedlivý úsudek a trpělivost, které se zrodily z empirického bytí v těle tvora.

119:0.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

119:0.4 (1308.4) The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

119:0.5 (1308.5) Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

119:0.6 (1308.6) The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to *know* the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential creature existence.

V současné době je lokální vesmír Nebadon řízený Synem Tvořitelem, který již završil svoji cestu poskytování sebe sama; vládne spravedlivě a s nejvyšším soucitem všem obrovským oblastem svého vyvíjejícího se a zdokonalujícího se vesmíru. Michael Nebadonský je 611 121. poskytnutí Věčného Syna vesmířům času a prostoru a začal vytvářet váš lokální vesmír přibližně před čtyřmi sty miliardami let. Michael se rozhodl pro své první dobrodružné poskytnutí sebe sama zhruba v době, kdy Urantia nabývala svoji nynější podobu, před jednou miliardou let. Jeho poskytnutí se odehrávalo v intervalech sto padesáti milionů let a poslední se na Urantii uskutečnilo před devatenácti sty lety. Já nyní přistoupím k objasnění podstaty a charakteru těchto poskytnutí do té míry, do jaké mně to dovoluje mé pověření.

1. PRVNÍ POSKYTNUTÍ

Byla to slavnostní událost na Salvingtonu před téměř jednou miliardou let, kdy shromáždění správcové a představitelé vesmíru Nebadon slyšeli prohlásit Michaela, že jeho starší bratr Immanuel brzy převezme správu Nebadonu na tu dobu, kdy on, Michael, nebude přítomen kvůli neodhalelé misi. Žádné jiné oznámení o této záležitosti nebylo učiněno, kromě odeslání zprávy na rozloučenou Otcům Souhvězdí, ve které, mimo jiných pokynů, bylo řečeno: „A na tu dobu vás svěřuji do péče a ochrany Immanuela, zatímco já budu vykonávat příkaz mého Rajskeho Otce.“

Po odeslání této zprávy na rozloučenou se Michael objevil na startovacím poli Salvingtonu, stejně jako mnohokrát předtím, když se připravoval na odjezd do Uversy, nebo do Ráje, ale s tím rozdílem, že nyní přišel sám. Svůj odjezd doprovodil těmito slovy: „Opouštím vás jenom na krátkou dobu. Vím, že mnozí z vás by mne chtěli doprovázet, ale tam, kam jdu já, vy jít nemůžete. To, co se chystám udělat, vy udělat nemůžete. Jdu vykonat vůli Rajských Božstev a když dokončím svoji misi a získám tuto zkušenost, vrátím se na své místo mezi vás.“ Po těchto slovech Michael Nebadonský zmizel z pohledu všech shromážděných a objevil se znovu až za dvacet let standardního času. V celém Salvingtonu pouze Božský Pečovatel a Immanuel věděli co se děje a Věčné Jednotní se podělili o toto tajemství s hlavním vykonavatelem výkonné moci vesmíru—Gabrielem, Jasnou Ranní Hvězdou.

Všichni obyvatelé Salvingtonu a hlavních center souhvězdí a soustav se shromáždili kolem svých přijímacích stanic vesmírného spojení, doufajíc, že něco uslyší o misi a místě

119:0.7 (1309.1) The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. THE FIRST BESTOWAL

119:1.1 (1309.2) It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: "And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father."

119:1.2 (1309.3) After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: "I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you." And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

119:1.3 (1309.4) All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the

pobytu Syna Tvořitele. Až na třetí den po Michaelově odchodu přišla zpráva, která mohla přinést trochu objasnění. V tento den bylo na Salvingtonu zaznamenáno hlášení ze sféry Melkisedeků, hlavním řídicím centrem tohoto řádu v Nebadonu, které v krátkosti přineslo toto neobyčejné a nikdy předtím neslyšené sdělení: „Dnes v poledne se na našem přijímacím poli tohoto světa objevil zvláštní Syn Melkisedek, nemá naše číslo, ale naprosto se nám podobá. Byl doprovázen osamělým omniaphimem, který měl u sebe pověřovací listiny z Uversy a ten udělil pokyny, pocházející od Věčně Moudrých a odsouhlasených Immanulem Salvingtonským, našemu představenému, které přikazovaly, že tento nový Syn Melkisedek bude přijat do našeho řádu a bude přidělen k pohotovostní službě Melkisedeků Nebadonu. A jak bylo přikázáno, tak se stalo.“

A to je prakticky všechno, co se ve vztahu k prvnímu Michaelovu poskytnutí objevilo v záznamech Salvingtonu. A nic dalšího se neobjevilo až po sto letech urantijského času, kdy byl zaznamenán fakt Michaelova návratu a jeho neohlášeného převzetí řízení vesmírných záležitostí. Ale na světě Melkisedeků je k nalezení neobvyklý záznam—popis služby tohoto unikátního Syna Melkisedeka v pohotovostním sboru dané epochy. Tento záznam je uložen v prostém chrámu, který v současné době stojí před domem Otce Melkisedeka a obsahuje vyprávění o službě tohoto dočasného Syna Melkisedeka ve spojení s jeho vykonáním dvaceti čtyř naléhavých misí. A tento záznam, který jsem si nedávno prohlédl, končí takto:

„A v poledne tohoto dne, bez předchozího oznámení a v přítomnosti pouze třech členů našeho bratrství, tento hostující Syn našeho řádu zmizel z našeho světa tak, jak přišel, v doprovodu osamělého omniaphima a tento záznam nyní končí potvrzením, že tento návštěvník žil jako Melkisedek, v podobě Melkisedeka pracoval jako Melkisedek a svědomitě splnil všechny své úkoly jako pohotovostní Syn našeho řádu. Se všeobecným souhlasem se stal představeným Melkisedeků, zaslouživši si naši lásku a obdiv svojí nedostižnou moudrostí, příkladnou láskou a výjimečnou spolehlivostí k povinnostem. On nás miloval, rozuměl nám a sloužil s námi a my navždy zůstáváme jeho věrnými a oddanými druhy-Melkisedeky, protože tento neznámý, který přišel na naši planetu, se nyní stal na věčnost vesmírným pečovatelem, nesoucím v sobě podstatu Melkisedeka.

A to je vše, co vám mám dovoleno sdělit o prvním poskytnutí Michaela. My, samozřejmě, dobře víme, že tento neznámý Melkisedek, který takovým záhadným způsobem sloužil s Melkisedeky před miliardou let nebyl nikdo jiný,

mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael's departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: "At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done."

119:1.4 (1310.1) And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael's return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

119:1.5 (1310.2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

119:1.6 (1310.3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the

než inkarnovaný Michael, vykonávající svoje první poskytnutí sebe sama. Záznamy neříkají konkrétně, že tento unikátní a výkonný Melkisedek byl Michael, ale všeobecně je známo, že to byl on. Je pravděpodobné, že záznam této události nemůže být nalezen nikde jinde, než pouze na Sonaringtonu a záznamy tohoto tajemného světa nám nejsou přístupné. Pouze na tomto posvátném světě božích Synů jsou tajemství inkarnace a poskytnutí plně známy. My všichni známe fakta o poskytnutích Michaela, ale nerozumíme jakým způsobem byly provedeny. My nevíme jak vládce vesmíru, tvůrce Melkisedeků, se může tak najednou a záhadně stát jedním z nich a jako jeden z nich žít mezi nimi a pracovat jako Syn Melkisedek po dobu sta let. Ale tak tomu bylo.

2. DRUHÉ POSKYTNUTÍ

Po dobu téměř sto padesát milionů let od poskytnutí Michaela v podobě Melkisedeka se ve vesmíru Nebadon všechno dařilo, než začaly vznikat potíže v 11. soustavě 37. souhvězdí. Tyto potíže se týkaly nedorozumění Syna Lanonandeka—Vládce Soustavy. Tato situace byla posouzena Otcí Souhvězdí a jejich rozhodnutí bylo schváleno Věčně Věrným, Rajským poradcem tohoto souhvězdí, ale protestující Vládce Soustavy se s tímto rozhodnutím plně nesmířil. Po více než sto let trvající nespokojenosti dovedl své druhy do jedné z nejrozšířenějších a nejzhoubnějších vzpour proti nadvládě Syna Tvůrce jaká kdy byla vyprovokována ve vesmíru Nebadon—vzpouřa, která byla již dávno soudně posouzena a ukončena zásahem Věčně Moudrých Uversy.

Tento rebelující Vládce Soustavy, Lutentia, svrchovaně vládl na své hlavní řídicí planetě více než dvacet let standardního času Nebadon, načež Nejsvrchovanější nařídili, se souhlasem Uversy, jeho vyloučení a požádali vládce Salvingtonu o jmenování nového Vládce Soustavy, aby převzal řízení této vnitřními rozpory zmítané a neurované soustavy obydlených světů.

Souběžně s přijetím této žádosti na Salvingtonu oznámil Michael druhý z těchto podivuhodných záměrů odejít z hlavního řídicího centra vesmíru za účelem „splnit příkaz mého Rajského Otce“, slibujíc „vrátím se v pravý čas“ a vkládajíc plnou pravomoc do rukou svého Rajského bratra Immanuela, Věčně Jednotného.

A poté, stejnou metodou jako v době svého odjezdu ve spojení s poskytnutím sebe sama v

incarnated Michael on the mission of his first bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

2. THE SECOND BESTOWAL

119:2.1 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

119:2.2 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

119:2.3 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of “doing the bidding of my Paradise Father,” promising to “return in due season” and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

119:2.4 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took

podobě Melkisedeka, Michael opět opustil svoji hlavní řídicí sféru. Tři dny po tomto nevysvětlitelném odjezdu se v záložním sboru primárních Synů Lanonandeků Nebadonu objevil nový a neznámý člen. Tento nový Syn se objevil v poledne, neoznámen a doprovázen jediným terciaphimem, který měl u sebe pověřovací listiny od Věčně Moudrých Uversy, schválených Immanuelem Salvingtonským a nařizujícími, že tento nový Syn bude přidělen 11. soustavě 37. souhvězdí jako nástupce za sesazeného Lutentiu a s plnou pravomocí jako zastupující Vládce Soustavy do doby jmenování nového vládce.

Po dobu více než sedmnácti let vesmírného času tento neobyčejný a neznámý dočasný vládce řídil záležitosti a moudře řešil složité situace v této neurované a demoralizované lokální soustavě. Žádný jiný Vládce Soustavy nebyl nikdy tak nadšeně milován, nebo tak široce uctíván a respektován. Spravedlností a se soucitem tento nový vládce uvedl tuto nepokojnou soustavu do pořádku a přitom trpělivě pomáhal všem svým podřízeným; dokonce nabídl svému rebelujícímu předchůdci možnost podílet se na řízení soustavy za předpokladu, že se pouze omluví Immanuelovi za svoji nerozvážnost. Ale Lutentia takovou laskavou nabídku odmítl i když dobře věděl, že tento nový a neobyčejný Vládce Soustavy nebyl nikdo jiný než Michael—ten samý vesmírný vládce, proti kterému se jen nedávno vzbouřil. Ale miliony jeho svedených a oklamaných stoupenců přijalo shovívavost tohoto nového vládce, který byl v té době znám jako Zachránce-Vládce soustavy Palonia.

A potom nastal ten památný den, kdy přijel nový Vládce Soustavy, jmenovaný vrchními orgány vesmíru jako trvalý nástupce sesazeného Lutentii a celá Palonia litovala odchodu nejušlechtilejšího a nejlaskavějšího vládce soustavy, jakého kdy Nebadon poznal. Byl milován celou soustavou a uctíván svými druhy všech skupin Synů Lanonandeků. Jeho odchod neměl slavnostní ráz; velká oslava byla uspořádána až když opustil hlavní řídicí centrum soustavy. Dokonce jeho chybující předchůdce poslal tuto zprávu: „Jsi spravedlivý a poctivý ve všech směrech. Přestože já i nadále odmítám vládu Ráje, jsem nucen uznat, že jsi spravedlivý a soucitný organizátor.“

A potom se tento dočasný vládce rebelující soustavy rozloučil s planetou svého krátkého správního pobytu a tři dny poté se Michael objevil na Salvingtonu a opět se ujal řízení vesmíru Nebadon. Krátce nato následovalo třetí prohlášení Uversy o rozšířené působnosti pravomoci a autoritě Michaela. První prohlášení bylo učiněno v době jeho příchodu do Nebadonu, druhé bylo vydáno brzy po dokončení poskytnutí v podobě Melkisedeka a nyní následuje třetí po skončení

leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone terciaphim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be assigned to system 11 of constellation 37 as the successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

119:2.5 (1311.4) For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widely honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

119:2.6 (1311.5) And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: “Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am compelled to confess that you are a just and merciful administrator.”

119:2.7 (1312.1) And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of

druhého poskytnutí, neboli mise v podobě Lanonandeka.

the Melchizedek bestowal, and now the third follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. TŘETÍ POSKYTNUTÍ

Nejvyšší rada Salvingtonu oprávněně rozhodla vyhovět žádosti Nositelů Života na 217. planetě v 87. soustavě v 61. souhvězdí poslat jim na pomoc Materiálního Syna. V té době se tato planeta nacházela v soustavě obydlených světů, kde další Vládce Soustavy sešel z cesty; do té doby to byla druhá taková vzpoura v Nebadonu.

Na žádost Michaela bylo rozhodnutí rady ohledně požadavku Nositelů Života této planety oddáleno, aby se počkalo na posouzení této situace Immanuelem a na jeho vyjádření. Toto byl neobvyklý postup a já si dobře pamatuji jak jsme všichni očekávali něco mimořádného a nemuseli jsme dlouho čekat. Michael vložil řízení vesmíru do rukou Immanuela, zatímco Gabrielovi svěřil vedení nebeských sil a po takovém rozdělení svých řídicích povinností se rozloučil s Vesmírným Mateřským Duchem a zmizel ze startovacího pole Salvingtonu přesně tak, jak to udělal ve dvou předchozích případech.

A jak se dalo očekávat, na třetí den poté se objevil, neoznámen, na hlavním řídicím světě 87. soustavy v 61. souhvězdí neznámý Materiální Syn, doprovázený jediným sekunafimem, mající pověření Věčně Moudrých Uversy a schválení Immanuela Salvingtonského. Zastupující Vládce Soustavy ihned jmenoval tohoto nového a záhadného Materiálního Syna zastupujícím Planetárním Princem 217. světa a toto jmenování bylo okamžitě schváleno Nejsvrchovanějšími 61. souhvězdí.

Tak začal tento unikátní Materiální Syn svůj nelehký život na izolovaném světě v podmínkách rozpadu a vzpoury, umístěném v sužované soustavě bez jakéhokoliv přímého spojení s vnějším vesmírem a pracující sám po dobu celé jedné generace planetárního času. Tento záchranný Materiální Syn přiměl chybujícího Planetárního Prince a celý jeho štáb k tomu, aby litoval svého jednání a zrušil své požadavky a byl svědkem návratu planety zpět k oddané službě pod vládou Ráje, tak jak byla nastolena v lokálních vesmírech. V určenou dobu přijeli na tento zotavený a zachráněný svět Materiální Syn a Materiální Dcera a když byli náležitě dosazeni jako viditelní planetární vládci, dočasný anebo záchranný Planetární Princ se formálně rozloučil a v poledne jednoho dne zmizel. Na třetí den poté se Michael objevil na svém obvyklém místě na

3. THE THIRD BESTOWAL

119:3.1 (1312.2) The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

119:3.2 (1312.3) Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

119:3.3 (1312.4) And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

119:3.4 (1312.5) Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the planet to the loyal service of the Paradise rule as established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth

Salvingtonu a velmi brzy supervesmírné vysílání přineslo čtvrté prohlášení Věčně Moudrých, oznamující další rozšíření pravomoci Michaela v Nebadonu.

Je mně líto, že nemám povolení vyprávět o trpělivosti, odvaze a schopnosti, se kterými tento Materiální Syn řešil namáhavé situace na této zmatené planetě. Obnova tohoto izolovaného světa je jednou z nejdojemnějších kapitol v kronikách spasení v celém Nebadonu. Ke konci této mise bylo celému Nebadonu zřejmé, proč se jejich milovaný vládce rozhodl vykonávat tato opakovaná poskytnutí sebe sama v podobě některého podřízeného řádu myslících bytostí.

Poskytnutí Michaela jako Syna Melkisedeka, potom jako Syna Lanonandeka a pak jako Materiálního Syna jsou všechna stejně záhadná a nedají se vysvětlit. V každém případě se objevil náhle a jako plně vyvinutý jedinec odpovídající kategorie. Záhada takových inkarnací se nikdy neobjasní a bude známa pouze těm, kteří mají přístup k vnějšímu okruhu záznamů na posvátné sféře Sonarington.

Od tohoto obdivuhodného poskytnutí Planetárního Prince izolovanému a odbojnému světu si žádný Materiální Syn, nebo Materiální Dcera Nebadonu nikdy nepokusili postěžovat si o svých úkolech, nebo stěžovat si na nesnáze při svých planetárních misích. Na věčné časy Materiální Synové vědí, že v Synu Tvořiteli vesmíru mají zkušeného vládce a soucitného přítele, který „byl ve všech bodech prozkoušen a prověřen“ a že i oni musí být také prozkoušeni a prověřeni.

Po každé takové misi následovalo období vzrůstající služby a oddanosti mezi všemi nebeskými inteligencemi vesmírného původu, zatímco každá nová epocha poskytnutí byla charakterizována pokrokem a zlepšením všech metod vesmírného řízení a všech způsobů vládnutí. Od tohoto poskytnutí se žádný Materiální Syn nebo Materiální Dcera nikdy úmyslně nezapojili do vzpoury proti Michaelovi; oni ho milují a ctí příliš oddaně, aby ho někdy vědomě ztratili. Za poslední dobu pouze Adamové byli podvodně a záludně oklamáni vyššími typy rebelujících osobností.

4. ČTVRTÉ POSKYTNUTÍ

Blížil se konec jednoho z pravidelných tisíciletých zjišťování přítomnosti v Uverse, když Michael vložil vládu Nebadonu do rukou Immanuela a Gabriela; a samozřejmě, majíce na paměti to, co se stalo v minulých případech, byli jsme všichni připraveni stát se svědky zmizení Michaela, aby uskutečnil svoji čtvrtou misi

proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

119:3.5 (1312.6) I regret that I do not have permission to narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

119:3.6 (1313.1) The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in “all points been tried and tested,” even as they must also be tried and tested.

119:3.8 (1313.3) Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. THE FOURTH BESTOWAL

119:4.1 (1313.4) It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael's disappearance on his fourth mission of

poskytnutí sebe sama a nemuseli jsme čekat dlouho, protože brzy se objevil na startovacím poli Salvingtonu a ztratil se nám z dohledu.

Na třetí den po tomto zmizení jsme si ve vesmírném vysílání do Uversy ze serafského řídicího centra Nebadonu povšimli této důležité zprávy: „Oznamujeme příjezd neznámého serafo, doprovázeného osamělým supernafimem a Gabrielem Salvingtonským. Tento neregistrovaný seraf odpovídá nebadonskému řádu serafů a má u sebe pověřovací listiny od Věčně Moudrých Uversy, ověřených Immanuelem Salvingtonským. Po prozkoušení tohoto serafo bylo zřejmé, že náleží k nejvyššímu řádu andělů lokálního vesmíru a byl již přidělen ke sboru vyučujících poradců.“

V době tohoto serafského poskytnutí Michael chyběl Salvingtonu déle než čtyřicet let standardního vesmírného času. Během této doby sloužil jako serafský vyučující poradce, vy byste řekli osobní tajemník, dvaceti šesti různým významným učitelům, působících na dvaceti dvou různých světech. Ve svém posledním, čili závěrečném úkole působil jako poradce a pomocník při misi poskytnutí Syna Trojice-Učitele na 462. světě v 84. soustavě 3. souhvězdí ve vesmíru Nebadon.

Za celou dobu sedmi let svého poslání nebyl nikdy tento Syn Trojice-Učitel zcela přesvědčen o totožnosti svého serafského společníka. Je pravda, že v tom období bylo na všechny serafy pohlíženo se zvláštním zájmem a zvědavostí. My jsme všichni velmi dobře věděli, že náš milovaný Vládce byl někde ve vesmíru v přestrojení za serafo, ale nemohli jsme si být nikdy jisti jeho totožnosti. Nebyl nikdy jednoznačně poznán až do doby svého přidělení k misi poskytnutí tohoto Syna Trojice-Učitele. Ale po celou tuto dobu byl o tohoto prvotřídního serafo neobyčejný zájem, čemuž se není co divit, protože málokdo z nás má možnost neočekávaně hostit Vládce vesmíru, vykonávajícího misi poskytnutí v podobě tvora. A tak ve vztahu k andělům se věčnou pravdou stalo, že jejich Tvořitel a Vládce byl „ve všech bodech prozkoušen a prověřen v podobě serafské osobnosti.“

Jak tato postupná poskytnutí stoupající měrou nabývala povahu nižších forem vesmírného života, Gabriel se stále více a více stával účastníkem těchto dobrodružných inkarnací, ve kterých působil jako vesmírné spojení mezi poskytnutým Michaellem a zastupujícím vládcem vesmíru, Immanuelem.

Doposud Michael získal zkušenosti ze tří poskytnutí sebe sama třem řádům jim stvořených vesmírných Synů: Melkisedeků, Lanonandeků a Materiálních Synů. Nyní svolil zosobnit se v podobě andělského života jako

bestowal, and we were not long kept waiting, for he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

119:4.2 (1313.5) On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: “Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of the angels of a local universe and has already been assigned to the corps of the teaching counselors.”

119:4.3 (1313.6) Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

119:4.4 (1314.1) Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been “in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality.”

119:4.5 (1314.2) As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

119:4.6 (1314.3) Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of

nejvyšší seraf předtím, než obrátí svoji pozornost k různým fázím vzestupující cesty nejnižších forem svých tvorů s vlastní vůlí—evolučních smrtelníků času a prostoru.

angelic life as a supreme seraphim before turning his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. PÁTÉ POSKYTNUTÍ

Před něco více než třemi sty miliony lety urantijského času jsme byli svědky dalšího předávání vesmírné pravomoci Immanuelovi a pozorovali jsme přípravy Michaela k odjezdu. Tentokrát to bylo jiné než v předchozích případech, protože oznámil, že jeho cílem je Uversa., hlavní řídicí centrum supervesmíru Orvonton. V daném čase náš Vládce odjel, ale vysílání supervesmíru se nikdy nezmínila o příjezdu Michaela do rezidence Věčně Moudrých. Brzy po jeho odjezdu ze Salvingtonu se ve vysílání Uversy objevilo toto důležité oznámení: „Dnes přijel neoznámen a neočíslovan vzestupný poutník smrtelného původu z vesmíru Nebadon, schválený Immanuelem Salvingtonským a doprovázený Gabrielem Nebadonským. Tato neidentifikovaná bytost má dar opravdového ducha a byla přijata do našeho bratrství.“

Kdybyste dnes navštívili Uversu, slyšeli byste vyprávění o těch dnech, kdy tady pobýval Eventod—podivuhodný a neznámý poutník času a prostoru, známý na Uverse pod tímto jménem. A tento vzestupující smrtelník, přinejmenším nádherná osobnost, existující v přesné podobě vzestupných smrtelníků na úrovni dosažení duchovního stadia svého rozvoje, žil a působil na Uverse po dobu jedenácti let standardního času Orvontonu. Tato bytost dostala za úkol vykonávat povinnosti duchovního smrtelníka společně se svými druhy z různých lokálních vesmírů Orvontonu. „Byl ve všech bodech prozkoušen a prověřen stejně jako jeho druhové“ a ve všech případech se projevil jako velmi spolehlivý a vysloužil si důvěru svých nadřízených a současně si trvale získal respekt a věrný obdiv svých duchovních druhů.

Na Salvingtonu jsme s plným zájmem sledovali osud tohoto duchovního poutníka, vědomi si velmi dobře, že kvůli přítomnosti Gabriela tento skromný poutník a bez čísla nebyl nikdo jiný, než poskytnutý vládce našeho lokálního vesmíru. Toto první objevení se přetvářeného Michaela v roli představitele jednoho stupně evoluce smrtelníků bylo událostí, která nadchla a upoutala celý Nebadon. O takových věcech jsme slyšeli, ale nyní jsme se toho stali svědky. Michael se objevil na Uverse jako plně vyvinutý a dokonale připravený duchovní smrtelník a jako takový zůstal

5. THE FIFTH BESTOWAL

119:5.1 (1314.4) A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: "There arrived today an unannounced and unnumbered ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the status of a true spirit and has been received into our fellowship."

119:5.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In "all points he was tested and tried, even as his fellows," and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

119:5.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up

až do odchodu skupiny vzestupujících smrtelníků do Havony; nato měl rozhovor s Věčně Moudrými a potom ihned, ve společnosti Gabriela, se náhle a neformálně rozloučil s Uversou, objevši se krátce poté na svém obvyklém místě na Salvingtonu.

Až po dokončení tohoto poskytnutí nám konečně došlo, že Michael se pravděpodobně chystá převtělit se do podoby svých různých řádů vesmírných osobností, od nejvyšších Melkisedeků až úplně dolů do smrtelného těla z masa a krve na evolučních světech času a prostoru. Asi v tuhle dobu začaly učit fakulty Melkisedeků o pravděpodobnosti, že se Michael v určité době převtělí do smrtelného těla a vzniklo hodně spekulací o tom, jakým způsobem se takové nevysvětlitelné poskytnutí uskuteční. To, že Michael byl osobně v roli vzestupujícího smrtelníka vzbudilo nový a zvýšený zájem o celý plán evoluce tvora—vzestupu přes celý lokální vesmír a potom celým supervesmírem.

Přesto způsob uskutečňování těchto po sobě jdoucích poskytnutích zůstával záhadou. Dokonce Gabriel přiznal, že nerozumí metodě, pomocí které tento Rajský Syn, vesmírný Tvořitel, může podle vlastní vůle, převzít osobnost a žít život jednoho ze svých vlastních podřízených tvorů.

6. ŠESTÉ POSKYTNUTÍ

Nyní, když celý Salvington byl obeznámen s přípravami nastávajícího poskytnutí, Michael svolal obyvatele hlavní řídicí planety a poprvé informoval o zbývajících částech plánu převtělení a oznámil, že brzy opustí Salvington, aby prodělal cestu morontálního smrtelníka v rezidencích Nejsvrchovanějších Otců na hlavní řídicí planetě pátého souhvězdí. A potom jsme poprvé uslyšeli oznámení, že jeho sedmé a poslední poskytnutí se uskuteční v těle smrtelníka na některém evolučním světě.

Předtím, než opustil Salvington kvůli šestému poskytnutí, Michael oslovil shromážděné obyvatele sféry a pak zmizel všem z dohledu, doprovázen jediným serafem a Jasnou Ranní Hvězdou Nebadonu. Přestože i tentokrát řízení vesmíru bylo svěřeno Immanuelovi, došlo k širšímu rozdělení administrativních povinností.

Michael se objevil v hlavním řídicím centru pátého souhvězdí jako plnohodnotný morontální smrtelník vzestupného statusu. Je mně líto, že

to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

119:5.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and there occurred much speculation as to the possible technique of such an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

119:5.5 (1315.3) Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. THE SIXTH BESTOWAL

119:6.1 (1315.4) Now that all Salvington was familiar with the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

119:6.2 (1315.5) Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

119:6.3 (1315.6) Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I

nemám dovoleno sdělit podrobnosti o životě tohoto neočíslovaného morontálního smrtelníka, protože to byla jedna z nejpozoruhodnějších a nejužasnějších epoch ve zkušenosti poskytnutí Michaela, nevýmaje dokonce jeho dramatický a tragický pobyt na Urantii. Ale mezi těmi mnoha omezeními, která mně byla nařazena při přijímání tohoto poslání, je jedno, které mně zakazuje odhalit podrobnosti tohoto obdivuhodného života Michaela jako morontálního smrtelníka na sféře Endantum.

Když se Michael vrátil z tohoto morontálního poskytnutí sebe sama, bylo nám všem zřejmé, že náš Tvořitel se stal tvorem jako my, že Vládce Vesmíru byl také přítelem a soucitným pomocníkem i pro nejnižší formy vytvořené inteligence v jeho sférách. Již předtím jsme zaznamenali ve vesmírném řízení vzrůstající přijímání pohledu tvora, které se objevovalo postupně, ale začalo být zřetelnější po završení poskytnutí v podobě morontálního smrtelníka a dokonce ještě výraznější po jeho návratu ze života tesařova syna na Urantii.

Gabriel nás předem informoval o době Michaelova návratu z morontálního poskytnutí a podle toho jsme připravili patřičné přivítání na Salvingtonu. Miliony a miliony bytostí z hlavních světů souhvězdí Nebadonu se shromáždilo a většina obyvatel světů přidružených k Salvingtonu se připojila, aby ho přivítali zpátky ve vedení svého vesmíru. V reakci na mnoho našich uvítacích projevů a pronesených oceněních Vládce, který má tak živý zájem o své tvory, pouze odpověděl: „Jenom jsem vykonal příkaz mého Otce. Já pouze dělám to, co působí radost Rajským Synům, kteří milují své tvory a všemožně se jim snaží rozumět.

Ale od toho dne až do hodiny, kdy se Michael vydal na své urantijské dobrodružství jako Syn Člověka, celý Nebadon pokračoval v debatách o mnoha činech svého Nejvyššího Vládce když působil na Endantumu jako přetvářený morontální smrtelník evolučního vzestupu a kde byl ve všech bodech prověřen jako jeho druhové, shromáždění z materiálních světů celého souhvězdí, ve kterém se jeho pobyt odehrál.

7. SEDMÉ A POSLEDNÍ POSKYTNUTÍ

V průběhu desítek tisíc let jsme se všichni těšili na sedmé a poslední poskytnutí Michaela. Gabriel nás učil, že toto závěrečné poskytnutí bude v podobě těla smrtelníka, ale vůbec jsme nevěděli kdy to bude, kde to bude a jakým způsobem bude toto završující dobrodružství uskutečněno.

Veřejné oznámení o tom, že Michael si vybral

am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was one of the most extraordinary and amazing epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

119:6.4 (1316.1) When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

119:6.5 (1316.2) We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

119:6.6 (1316.3) But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

119:7.1 (1316.4) For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

119:7.2 (1316.5) The public announcement that

Urantii jako místo svého posledního poskytnutí sebe sama, bylo proneseno krátce potom, kdy jsme se dozvěděli o pochybení Adama a Evy. A tudíž, po dobu více než třiceti pěti tisíc let váš svět zaujímal velmi význačné místo v radách celého vesmíru. Kolem celého urantijského poskytnutí neexistovalo žádné utajování (kromě záhady převtělení). Od prvního do posledního kroku—až do triumfálního a definitivního návratu Michaela do Salvingtonu jako nejvyššího Vládce Vesmíru—trval nejširší vesmírný zájem o všechno, co se odehrávalo na vašem malém, ale vysoce váženém světě.

Ačkoliv jsme předpokládali, jaká bude metoda poskytnutí, nevěděli jsme, až do doby samotné události, že Michael se objeví na zemi jako bezmocné dítě. Předtím se vždy objevil jako plně vyspělý jedinec, náležící ke skupině osobností, kterou si pro své poskytnutí sebe sama vybral. Proto jsme všichni byli vzrušeni oznámením, vyslaným ze Salvingtonu, že se narodilo dítětko v Betlémě na Urantii.

Tehdy jsme si nejenom uvědomovali to, že náš Tvořitel a přítel dělá nejnebezpečnější krok ve své celé kariéře, očividně riskující své postavení a autoritu při tomto poskytnutí sebe sama jako bezmocné nemluvně, ale také jsme chápali, že zkušenosť z tohoto posledního poskytnutí v podobě smrtelníka ho navždy nastolí jako nesporného a nejvyššího vládce vesmíru Nebadon. Po dobu třetiny století urantijského času všechny zraky ve všech částech tohoto lokálního vesmíru byly upřeny na Urantii. Všechny typy inteligencí si byly vědomy toho, že probíhá poslední poskytnutí a protože jsme již dávno věděli o Luciferově vzpouře v Satánii a neloajlnosti Kaligastiji na Urantii, dobře jsme chápali intenzitu boje, který bude následovat poté, jak se náš vládce blahosklonně převtělí na Urantii do nízké formy a podoby lidského těla.

Jóšua, syn Josefův, židovské dítě, byl počat a narozen na svět stejně jako všechny ostatní děti předtím a potom, vyjma toho, že toto konkrétní dítě byl převtělený Michael Nabadonský, božský Syn Ráje a tvořitel celého tohoto lokálního vesmíru věcí a bytostí. A toto tajemství převtělení božstva do lidské formy Ježíše, jehož původ je jinak přirozený tomuto světu, zůstane navždy nevyřešeno. Dokonce i ve věčnosti se nikdy nedozvíte o způsobu a metodě inkarnace Tvořitele do formy a podoby svých tvorů. Je to tajemství Sonaringtonu a takové záhady jsou výlučným vlastnictvím těch božských Synů, kteří prošli zkušeností poskytnutí sebe samých.

Někteří moudří lidé na zemi věděli o blížícím se příchodu Michaela. Prostřednictvím kontaktů jednoho světa s druhým tyto mudrci duchovního vnímání se dozvěděli o chystaném poskytnutí

Michael had selected Urantia as the theater for his final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

119:7.3 (1316.6) While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Theretofore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

119:7.4 (1316.7) We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress, and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

119:7.5 (1317.1) Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who have passed through the bestowal experience.

119:7.6 (1317.2) Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual insight learned of the forthcoming

Michaela na Urantii. A seraf to oznámil, skrze midbytosti, skupině kaldejských kněží, jejichž vůdcem byl Ardnnon. Tito lidé Boha pak navštívili narozené dítě. Jediným nadpřirozeným jevem, souvisejícím s narozením Ježíše, bylo toto sdělení Ardnnonovi a jeho druhům serafem, který byl bývalým přidělcem Adama a Evy v první zahradě.

Lidští rodiče Ježíše byli obyčejní lidé své doby a generace a tento převtělený Boží Syn se narodil z ženy a byl vychován stejným způsobem jako jiné děti dané rasy a věku.

Příběh o pobytu Michaela na Urantii, vyprávění o smrtelném poskytnutí Syna Tvořitele na vašem světě, není předmětem a účelem této kapitoly.

8. STATUS MICHAELA PO POSLEDNÍM POSKYTNUTÍ

Po Michaelově posledním a úspěšném poskytnutí sebe sama na Urantii byl nejenom schválen Věčně Moudrými jako svrchovaný vládce Nebadonu, ale byl také uznán Vesmírným Otcem jako nepopíratelný panovník lokálního vesmíru svého vlastního tvoření. Po svém návratu do Salvingtonu byl tento Michael, Syn Člověka a Syn Boha, prohlášen za trvalého vládce Nebadonu. Z Uversy přišlo osmé prohlášení o svrchovanosti Michaela, zatímco z Ráje přišlo společné vyjádření Vesmírného Otce a Věčného Syna, ustanovující toto spojení Boha a člověka jedinou hlavou vesmíru a nařizující Věčně Jednotnému, umístěnému na Salvingtonu, oznámit svůj návrat do Ráje. Věčně Věrným v hlavním řídicím centru souhvězdí bylo také nařizeno vystoupit z rad Nejsvrchovanějších. Ale Michael nesouhlasil s odchodem Synů Trojice—poradců a spolupracovníků. Svolal je na Salvington a osobně je požádal, aby navždy zůstali ve službě v Nebadonu. Oni oznámili svým Rajským nadřízeným svoje přání vyhovět této žádosti a krátce nato jim byly vydány mandáty oddělení od Ráje, které tyto Syny středního vesmíru navždy přidělují k řídicí radě Michaela Nebadonského.

Bylo zapotřebí téměř jedné miliardy let urantijského času k završení cesty poskytování Michaela a uskutečnit trvalé ustanovení jeho nejvyšší autority ve vesmíru svého vlastního vytvoření. Michael se narodil jako tvořitel, vzdělán byl jako vykonavatel, vyškolen jako organizátor, ale svoji svrchovanost si musel získat zkušeností. A tímto se váš malý svět stal známým v celém

bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

119:7.7 (1317.3) Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

119:7.8 (1317.4) The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

119:8.1 (1317.5) After Michael's final and successful bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

119:8.2 (1318.1) It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his sovereignty by experience. And thus has your little world become known

Nebadonu jako aréna, ve které Michael završil zkušenost, která je požadována po každém Rajském Synu Tvořiteli, než je mu svěřena neomezená kontrola a řízení vesmíru své vlastní tvorby. Jak budete stoupat lokálním vesmírem, budete se dovídat více o myšlenkách osobností, podílejících se na předchozích poskytnutích Michaela.

Uskutečňováním svých poskytnutí v podobě tvorů Michael nejenom že upevňoval svoji vlastní svrchovanost, ale také rozšiřoval vyvíjející se svrchovanost Boha Nejvyššího. Během těchto poskytnutí se Syn Tvořitel nejenže zapojil do sestupného zkoumání různých podstat osobností tvorů, ale také odhalil různotvárné vůle Rajských Božstev, jejichž syntetická jednota, odhalená Nejvyššími Tvořiteli, odhaluje také vůli Nejvyšší Bytosti.

Tyto různé aspekty vůle Božstev jsou navždy zosobněny v lišících se podstatách Sedmi Hlavních Duchů a každé z Michaelových poskytnutí bylo charakterickým odhalením jednoho z těchto projevů božskosti. Při poskytnutí sebe sama v podobě Melkisedeka projevil sjednocenou vůli Otce, Syna a Ducha; při poskytnutí sebe sama jako Lanonandek projevil vůli Otce a Syna; při poskytnutí sebe sama v podobě Adama odhalil vůli Otce a Ducha; jako seraf odkryl vůli Syna a Ducha; jako smrtelník na Uverse zobrazil vůli Společného Činitele; jako morontiální smrtelník projevil vůli Věčného Syna; a při materiálním poskytnutí sebe sama na Urantii žil vůli Vesmírného Otce a to dokonce v těle smrtelníka z masa a krve.

Výsledkem završení těchto sedmi poskytnutí bylo zrovnoprávnění Michaelovy nejvyšší nadvlády a také vytvoření možnosti pro nadvládu Nejvyššího v Nebadonu. Při žádném svém poskytnutí sebe sama neodhalil Boha Nejvyššího, ale souhrn všech sedmi poskytnutí je novým odhalením Nejvyšší Bytosti v Nebadonu.

V získávání zkušenosti při sestupování od Boha k člověku Michael současně poznával zkušenost vzestupu od částečnosti možného projevu k nadřazenosti konečného působení a ukončenosti uvolňování svého potenciálu pro absonitní funkci. Michael, Syn Tvořitel, je časoprostorový tvůrce, ale Michael, sedmidílný Syn Vládce, je členem jednoho z božských sborů, vytvářejících Konečnou Trojici.

Procházejíc zkušeností odhalování vůli Trojice, projevujících se prostřednictvím Sedmi Hlavních Duchů, Syn Tvořitel prošel zkušeností odhalování vůle Nejvyššího. Jako odhalovatel vůle Nejvyššího, společně se všemi ostatními Syny Vládci, se navždy ztotožnil s Nejvyšším. V této vesmírné epoše on odhaluje Nejvyššího a podílí se

throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

119:8.3 (1318.2) In completing his creature bestowals, Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

119:8.4 (1318.3) These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

119:8.5 (1318.4) The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

119:8.6 (1318.5) In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

119:8.7 (1318.6) In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In

na uskutečňování nadvlády Svrchovanosti. Ale my se domníváme, že v příští vesmírné epoše bude spolupracovat s Nejvyšší Bytostí v první empirické Trojici pro vesmíry vnějšího prostoru a také v nich.

Urantia je citovou svatyní celého Nebadonu, hlavní z deseti milionů obydlených světů, smrtelný dům Krista Michaela—vládce celého Nebadonu, planetárního pečovatele-Melkisedeka, spasitele soustavy, adamického vykupitele, serafského druha, společníka vzestupných duchů, morontálního progresora, Syna člověka v podobě smrtelného těla a Planetárního Prince Urantie. A vaše listiny mají pravdu, když říkají, že tento stejný Ježíš slíbil někdy návrat na svět svého posledního poskytnutí—Svět Kříže.

Tato kapitola, popisující sedm poskytnutích Krista Michaela, je šedesátou třetí v řadě prezentací, připravených různými osobnostmi, vyprávějící o historii Urantie do objevení se Michaela na zemi v podobě lidského těla. Tyto kapitoly byly schváleny radou dvanácti Nebadonu, působící pod vedením Mantutiji Melkisedeka. Sepsali jsme toto vyprávění a přeložili do anglického jazyka metodou, schválenou našimi nadřízenými, v roce 1935 n.l. urantijského času.

this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

119:8.8 (1319.1) Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

119:8.9 (1319.2) [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia time.]

KNIHA URANTIA

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

Kapitola 120. Poskytnutí Michaela na Urantii

⇨ 119

Kniha Urantia

121 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 120 POSKYTNUTÍ MICHAELA NA URANTII

Sekce

Úvod

1. Poslání sedmého poskytnutí
2. Omezení spojená s poskytnutím
3. Další rady a doporučení
4. Inkarnace—proměna dvou v jednoho

PAPER 120 THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

Úvod

JÁ, MELKÍSEDEK, vedoucí komise zjevení, kterému byl svěřen úkol, určený Gabrielem k tomu, abych dohlížel na nové podání o životě Michaela při jeho pobytu na Urantii v podobě smrtelného těla, jsem oprávněn představit toto vyprávění o některých událostech, které bezprostředně předcházely příchodu Syna Tvořitele na Urantii, aby tady započal poslední fázi svých vesmírných poskytnutí. Prožít takový stejný život, který on dává myslícím bytostem svého vlastního tvoření, čili poskytnout sebe sama v podobě svých různých řádů vytvořených bytostí, je součástí ceny, kterou každý Syn Tvořitel musí zaplatit za úplnou a nejvyšší nadvládu svého „vlastnoručně“ vytvořeného vesmíru věcí a bytostí.

Před událostmi, k popsání kterých právě přistupuji, Michael Nebadonský poskytl šestkrát sám sebe v podobě šesti rozdílných řádů svého vlastního tvoření myslících bytostí. Potom se připravil sestoupit na Urantii v podobě smrtelného těla—nejnižšího řádu svých myslících tvorů vlastní vůle—a v podobě člověka materiálního světa vykonat závěrečný akt v dramatu získání vesmírné nadvlády v souladu s mandáty božských Rajských Vládců vesmíru vesmírů.

INTRODUCTION

120:0.1 (1323.1) ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

120:0.2 (1323.2) Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings. Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

Během každého z předchozích poskytnutích Michael nejenže získal konečnou zkušenost člena jedné skupiny svých vytvořených bytostí, ale získal také nepostradatelnou zkušenost ze spolupráce s Rájem, která sama o sobě nesmírně přispěla k jeho ustanovení vládcem jím vytvořeného vesmíru. V průběhu celého uplynulého času v lokálním vesmíru Michael mohl kdykoliv uplatnit svoji osobní svrchovanou moc jako Syn Tvořitel a jako Syn Tvořitel mohl vládnout svému vesmíru svým vlastním způsobem. V takovém případě by Immanuel a doprovodní Rajští Synové opustili lokální vesmír. Ale Michael si nepřál vládnout Nebadonu pouze na základě svého výhradního práva Syna Tvořitele. V podřízené spolupráci s Rajskou Trojicí chtěl prostřednictvím opravdové zkušenosti dosáhnout vysokého postavení ve vesmíru, které by ho opravňovalo vládnout svému vesmíru a řídit jeho záležitosti s dokonalým rozhledem a moudrostí rozhodování, které bude jednou charakteristické pro ušlechtilé vládnutí Nejvyšší Bytosti. Neusiloval o dokonalost vládnutí jako Syn Tvořitel, ale o svrchovanost řízení, které by se stalo ztělesněním vesmírné moudrosti a božské zkušenosti Nejvyšší Bytosti.

Proto mělo Michaelovo uskutečňování těchto sedmi poskytnutích sebe sama různým řádům svých vesmírných tvorů dvojí účel. Za prvé, získával nezbytnou zkušenost v chápání tvora, která je požadována po všech Synech Tvořitelích předtím, než převzou úplnou nadvládu. Syn Tvořitel může kdykoliv vládnout svému vesmíru na základě svého titulu, ale jako nejvyšší představitel Rajské Trojice může vládnout pouze po prodělání sedmi poskytnutích sebe sama v podobě vesmírných tvorů. Za druhé, usiloval o výhradní právo představovat nejvyšší autoritu Rajské Trojice, která může být uplatněna v přímém a osobním řízení lokálního vesmíru. V souladu s tímto se Michael během každého ze svých vesmírných poskytnutích sebe sama úspěšně a vhodným způsobem dobrovolně podřídil různě projevovaným vůlím rozličných spojení osob Rajské Trojice. To znamená, při prvním poskytnutí byl závislý na sdružené vůli Otce, Syna a Ducha; při druhém poskytnutí na vůli Otce a Syna; při třetím poskytnutí na vůli Otce a Ducha; při čtvrtém poskytnutí na vůli Syna a Ducha; při pátém poskytnutí na vůli Nekonečného Ducha; při šestém poskytnutí na vůli Věčného Syna; a během sedmého a posledního poskytnutí na Urantii na vůli Vesmírného Otce.

Proto Michael spojuje ve své osobní svrchovanosti božskou vůli sedmidílných aspektů vesmírných Tvořitelů se zkušeností rozumět tvorům svého lokálního vesmíru. Tím se jeho

120:0.3 (1323.3) In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made universe. At any moment throughout all past local universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

120:0.4 (1324.1) Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father, Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

120:0.5 (1324.2) Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe

vládnutí stalo představitelem nejvyšší možné moci a autority, ale oprostěno od veškeré svévolné povýšenosti. Jeho moc je neomezená, protože pochází z empirického spojení s Rajskými Božstvy; jeho autorita je nezpochybnitelná, poněvadž byla získána prostřednictvím skutečné zkušenosti v podobě vesmírných tvorů; jeho svrchovanost je nejvyšší, protože ztělesňuje současně sedmidílný pohled Rajského Božstva a pohled tvora času a prostoru.

Po stanovení termínu svého posledního poskytnutí sebe sama a po výběru planety, na které se tato mimořádná událost měla odehrát, Michael se sešel s Gabrielem jako vždy před každým poskytnutím na obvyklé poradě a potom se setkal se svým starším bratrem a Rajským poradcem Immanuelem. Všechny pravomoci, vztahující se k řízení vesmíru a ještě nepředány Gabrielovi, Michael nyní přidělil do správy Immanuelovi. A krátce před Michaelovým odchodem, aby se převtělil na Urantii, Immanuel, přijmuvši správu vesmíru během doby urantijského poskytnutí, sestavil soubor rad pro poskytnutí, který bude sloužit jako průvodce převtělení Michaela, když bude brzy vyrůstat na Urantii jako smrtelník tohoto světa.

Ve spojení s tímto je nutné mít na paměti, že Michael se rozhodl vykonat toto poskytnutí sebe sama v podobě smrtelného těla v závislosti na vůli Rajského Otce. Syn Tvořitel nepotřeboval rady od nikoho, aby uskutečnil toto převtělení, jehož jediným účelem bylo dosažení nadvlády v lokálním vesmíru, ale již zahájil program odhalení Nejvyššího, který obsahuje součinné působení s rozmanitými vůlemi Rajských Božstev. Proto jeho nadvláda, až bude s konečnou platností a osobně získána, bude ve skutečnosti obsahovat veškerou sedmidílnou vůli Božstva tak jak kulminuje v Nejvyšším. Z toho důvodu byl v šesti předchozích případech instruován osobními představiteli různých Rajských Božstev a jejich aliancemi; a nyní byl instruován Věčně Jednotným, velvyslancem Rajské Trojice v lokálním vesmíru Nebadon, jednjícím jménem Vesmírného Otce.

Ochota tohoto mocného Syna Tvořitele ještě jednou se dobrovolně podřídil vůli Rajských Božstev, tentokrát Vesmírného Otce, přinesla okamžitý prospěch a nesmírný užitek. Tímto rozhodnutím jít do takové podřízenosti Michael v tomto převtělení pozná nejenom povahu smrtelného člověka, ale také vůli Rajského Otce všeho. A kromě toho mohl přistoupit k tomuto unikátnímu poskytnutí s naprostou jistotou, že nejen Immanuel bude vykonávat plnou moc Rajského Otce při řízení jeho vesmíru během jeho nepřítomnosti v době poskytnutí sebe sama na

creatures. Thus has his administration become representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

120:0.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

120:0.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

120:0.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the

Urantii, ale také s uklidňujícím vědomím toho, že Věčně Moudří supervesmíru převzali ochranu nad jeho sférou na celou dobu poskytnutí.

A taková byla situace v tomto významném čase, když Immanuel představil poslání sedmého poskytnutí. A z tohoto Immanuelova pověření vesmírného vládce, aby se stal následně Ježíšem Nazaretským (Kristem Michaelem) na Urantii, je mně dovoleno představit následující výpisy:

1. POSLÁNÍ SEDMÉHO POSKYTNUTÍ

„Můj bratře Tvořiteli, brzy se stanu svědkem tvého sedmého a posledního poskytnutí sebe sama ve vesmíru. Nanejvýš svědomitě a dokonale jsi vykonal šest předchozích posláních a nemám sebemenší pochybnost o tom, že stejně úspěšný budeš i v tomto tvém závěrečném poskytnutí, nezbytném pro získání svrchovanosti. Předtím ses objevil na svých sférách poskytnutí jako plně vyvinutá bytost podle vlastního výběru. Nyní se brzy objevíš na Urantii, rozhárané a narušené planetě, kterou sis sám vybral, ne jako plně vyvinutý smrtelník, ale jako bezmocné děťátko. Toto, můj příteli, bude pro tebe nová a nepoznaná zkušenost. Brzy zaplatíš plnou cenu poskytnutí sebe sama a prožiješ do samotného konce to, co představuje převtělení Tvořitele v podobě tvora.

Při každém ze svých předchozích poskytnutích sebe sama si dobrovolně souhlasil přidřít se vůli tří Rajských Božstev a jejich vzájemným božským spojením. Ze sedmi aspektů vůle Nejvyššího jsi byl ve svých předcházejících poskytnutích podřízen všem, kromě osobní vůle tvého Rajského Otce. Nyní, když ses rozhodl přidřít se plně vůli tvého Otce v průběhu svého sedmého poskytnutí sebe sama, já, jako osobní představitel našeho Otce, přebírám neomezenou moc nad tvým vesmírem po dobu tvého převtělení.

Před zahájením poskytnutí sebe sama na Urantii ses dobrovolně zřekl veškeré své mimoplanetární podpory a zvláštní asistence, která by mohla být poskytnuta každému tvorovi tvého vlastního tvoření. Tak, jak tvoji vytvoření synové Nebadonu jsou zcela závislí na tobě pro svoji bezpečnost během jejich putování vesmírem, tak se ty nyní staneš plně a bezvýhradně závislým na svém Rajském Otci pro svoji bezpečnost v průběhu své nastávající smrtelné cesty, plné neznámých těžkých zkoušek. A když dokončíš toto poskytnutí sebe sama, poznáš hluboký smysl a vzácný význam té víry-důvěry, kterou ty tak neochvějně vyžaduješ od všech svých tvorů jako

Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:0.9 (1325.2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:1.1 (1325.3) “My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

120:1.2 (1325.4) “Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father’s will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

120:1.3 (1325.5) “In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance of that faith-trust which you so unvaryingly require

součástí jejich důvěrného vztahu s tebou—
Tvůrcem a Otcem jejich lokálního vesmíru.

Po celou dobu svého poskytnutí na Urantii musíš mít na paměti především jednu věc, nepřetržitě spojení se svým Otcem; a bude to právě dokonalost takového vztahu, díky kterému svět tvého poskytnutí, dokonce celý vesmír tvého vytvoření, spatří nové a srozumitelnější odhalení tvého Otce a mého Otce, Vesmírného Otce všech. Proto tvoje jediná starost bude zaměřena na tvůj osobní život na Urantii. Já budu plně a vydatně zodpovědný za bezpečnost a jednotnost řízení tvého vesmíru od chvíle tvého dobrovolného vzdání se vlády až do tvého návratu k nám jako Vládce Vesmíru, schváleného Rájem a dostaneš zpět z mých rukou nejenom místodržitelskou moc, kterou jsi mi nyní svěřil, ale místo toho, nejvyšší nadvládu a pravomoc ve svém vesmíru.

A abys měl naprostou jistotu, že jsem zplnomocněn vykonat vše, co nyní slibuji (vědom si velmi dobře, že já jsem záruka celého Ráje za závazné splnění mého slova), oznamuji ti nyní, že jsem právě obdržel výnos Věčně Moudrých Uversy, který zamezí jakémukoliv duchovnímu ohrožení Nebadonu po celou dobu tvého dobrovolného poskytnutí sebe sama. Od toho okamžiku, kdy se zřekneš vědomí, ve chvíli zahájení převtělení do smrtelného těla, do tvého návratu k nám jako nejvyšší a absolutní vládce tohoto vesmíru svého vlastního vytvoření a uspořádání, nemůže se nic vážného stát v celém Nebadonu. Během doby tvé inkarnace se budu držet příkazů Věčně Moudrých, které nepodmíněně nařizují okamžité a automatické zániknutí každé bytosti, vinné ze vzpoury, nebo zamýšlející vyprovokovat povstání ve vesmíru Nebadon v době, kdy nebudeš přítomen z důvodu tohoto poskytnutí. Můj bratře, vzhledem k Rájské pravomoci, spočívající v mé přítomnosti a povýšené zákonným mandátem Uversy, tvůj vesmír a všichni jeho věrní tvorové budou v bezpečí během tvého poskytnutí sebe sama. Můžeš přistoupit ke své misi pouze s jedinou myšlenkou—rozšířit pravdu o našem Otcem myslícím bytostem svého vesmíru.

Jako i v každém z tvých předchozích poskytnutích chtěl bych ti připomenout, že přejímám pravomoc nad tvým vesmírem jako bratr-pověřenec. Budu uplatňovat plnou autoritu a vykonávat plnou moc tvým jménem. Budu působit tak, jak by působil náš Rájský Otec a v souladu s tvou výslovnou žádostí, abych takto jednal místo tebe. A z tohoto vycházejíc, veškerá takto přidělená pravomoc bude kdykoliv opět tvá, až o ni požádáš. Tvoje poskytnutí sebe sama je naprosto dobrovolné. Jako převtělený smrtelník na světě lidí

all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

120:1.4 (1326.1) "Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

120:1.5 (1326.2) "And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and automatic extinction of any being guilty of rebellion or presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

120:1.6 (1326.3) "As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly voluntary. As a mortal incarnate in the realm you

budeš bez nebeských schopností, ale všechna tebou opuštěná pravomoc může být kdykoliv tvá, jestliže se rozhodneš opět převzít na sebe vesmírnou nadvládu. Pamatuj si, že když se rozhodneš obnovit svoji moc a autoritu, bude to zcela z osobních důvodů, protože já jsem živou a nejvyšší zárukou, jejíž přítomnost a slovo zaručují bezpečné řízení tvého vesmíru v souladu s vůlí tvého Otce. Vzpoua, ke které došlo v Nebadonu třikrát, nemůže nastat během tvé nepřítomnosti v Salvingtonu při uskutečňování tohoto poskytnutí. Na dobu tvého převtělení na Urantii Věčně Moudří nařídili, že každá vzpoura v Nebadonu automaticky v sobě ponese semeno svého vlastního zániku.

Tak dlouho jak budeš vykonávat toto poslední a mimořádné poskytnutí sebe sama, já se zaručuji (s pomocí Gabriela) za spolehlivé řízení tvého vesmíru; a tak tě pověřuji vykonáním této služby—uskutečnění božského odhalení—a získání zkušenosti zdokonaleného porozumění lidí. Já jedním jménem mého a tvého Otce a nabízím ti následující rady, kterými by ses měl řídit v tvém pozemském životě jak si budeš postupně uvědomovat božské poslání tvého pokračujícího pobytu v těle:

2. OMEZENÍ SPOJENÁ S POSKYTNUTÍM

„1. V souladu se zvyklostmi a podle metody Sonaringtonu—ve shodě s mandáty Věčného Syna Ráje—jsem zajistil vše nezbytné pro to, abys neprodleně přistoupil k poskytnutí sebe sama do podoby smrtelníka v souladu s plány tebou vytvořenými a předanými pod moji ochranu Gabrielem. Budeš vyrůstat na Urantii jako obyčejné dítě daného světa a dokončíš své lidské vzdělání—po celou dobu podřízen vůli svého Rájského Otce—prožiješ svůj život na Urantii tak, jak ses rozhodl, završíš svůj pobyt na planetě a připravíš se na vzestup ke svému Otcovi, abys převzal od něho nejvyšší nadvládu nad svým vesmírem.

„2. Moje následující rada se netýká tvého pozemského poslání a vesmírného zjevení, i když je úzce spojena jak s tím, tak i druhým. Doporučuji ti, abys po znovu nabytí plného vědomí své božské identity, vzal na sebe další úkol: formálně ukončit vzpuru Lucifera v soustavě Satania, přičemž bys to měl udělat jako Syn Člověka; navrhuji ti, abys jako smrtelník daného světa a ve své slabosti, která se stala silou oddanou podřízenosti vůli svého Otce, pokorou dosáhl všeho toho, co si opakovaně odmítal docílit svémocně mocí a silou, kterou jsi byl obdařen v době vypuknutí této hříšné a neopodstatněné vzpoury. Já bych to považoval za vhodné

are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and authority, remember, it will be wholly for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father's will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

120:1.7 (1326.4) “As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel's co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commission you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327.1) “1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington—in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise—I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education—all the while subject to the will of your Paradise Father—live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327.2) “2. Apart from your earth mission and your universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional task of technically terminating the Lucifer rebellion in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man*; thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal

vyvrhnutí tvého smrtelného poskytnutí sebe sama, kdyby ses k nám vrátil jako Syn Člověka, Planetární Princ Urantie, jakož i Syn Boží—nejvyšší vládce svého vesmíru. Jako smrtelný člověk, nejnižší typ myslícího tvora Nebadonu, posuď rouhačské požadavky Kaligastiji a Lucifera a vynes nad nimi rozsudek v tvém převzatém nízkém postavení a provždy skonči s ostudným omylem těchto mravně padlých dětí světla. Poté, jak si vytrvale odmítal zdiskreditovat tyto rebely prostřednictvím použití svých výsadních práv tvořitele, nyní by bylo příhodné, abys v podobě nejnižšího tvora svého tvoření vytrhl nadvládu z rukou těchto hříšných Synů; a tak by tvůj celý lokální vesmír ve vši čestnosti jasně a provždy poznal spravedlnost tvého rozhodování v roli smrtelného člověka o těch věcech, které ti soucit nedovoluje řešit silou svémocné autority. A potom, jak svým poskytnutím sebe sama vytvoříš podmínky pro nadvládu Nejvyššího v Nebadonu, ty tím prakticky skončuješ s nerozsouzenými záležitostmi všech předchozích rebelií, bez ohledu na to, kolik času trvalo toho dosáhnout. Tímto skutkem budou nevyřešené rozbroje v tvém vesmíru v podstatě vyřízeny. A až ti bude svěřena nejvyšší nadvláda nad tvým vesmírem, podobné protesty vůči tvé autoritě již nikdy nemohou nastat v žádné části tvého obrovského osobního tvoření.

„3. Poté, jak úspěšně ukončíš urantijskou vzpouru, což se ti nepochybně podaří, rádím ti přijmout od Gabriela titul „Planetárního Prince Urantie“ jako věčné uznání tvého vesmíru této zkušenosti z posledního poskytnutí sebe sama; a kromě toho, udělej všechno, co je v souladu s účelem tvého poskytnutí, aby se odčinilo utrpení a zmatek, který byl na Urantii způsoben zradou Kaligastiji a následným pochybením Adama.

„4. V souladu s tvým přáním Gabriel a všichni zainteresovaní budou s tebou spolupracovat ve výslovné touze ukončit tvé poskytnutí na Urantii prohlášením o soudním období daného světa, doprovázené završením epochy, vzkríšením spících přeživších smrtelníků a uvedením období poskytnutého Ducha Pravdy.

„5. Pokud jde o planetu tvého poskytnutí a generace lidí, žijících na ní v čase tvého smrtelného pobytu, rádím ti, abys působil především v roli učitele. Nejdříve věnuj pozornost osvobození a podnícení duchovní podstaty člověka. Potom osvětlí zatemnělý lidský intelekt, vyléč duše lidí a zbav jejich myslí letitých strachů. A potom, ve shodě s tvou smrtelnou moudrostí pečuj o fyzické zdraví a materiální pohodlí svých bratrů v těle. Žij vzorný náboženský život, protože

bestowal if you should return to us as the Son of Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

120:2.3 (1327.3) “3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of ‘Planetary Prince of Urantia’ as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

120:2.4 (1328.1) “4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

120:2.5 (1328.2) “5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man’s spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being

bude inspirací a poučením pro celý tvůj vesmír.

„6. Na planetě tvého poskytnutí osvobod ducha člověka, izolovaného vzpourou. Na Urantii přispěj ke svrchovanosti Nejvyššího, aby se tím tato nadvláda rozšířila po rozsáhlých oblastech tvého osobního tvoření. Brzy, díky tomuto materiálnímu poskytnutí sebe sama v lidském těle, se završí osvěcenství časoprostorového Tvořitele—získání dvojí zkušenosti z působení v člověku s vůlí Rajského Otce. Ve tvém dočasném životě vůle konečného tvora a vůle nekonečného Tvořitele splynou v jedno i když se také sjednocují ve vyvíjejícím se Božstvu Nejvyšší Bytosti. Rozlij na planetu svého poskytnutí Ducha Pravdy a tím učiň všechny normální smrtelníky na této izolované sféře okamžitě a plně přístupnými pro službu fragmentů našeho Rajského Otce—na světech působících Ladičů Myšlení.

„7. Ve všem, co budeš vykonávat na světě svého poskytnutí, měj neustále na mysli, že prožíváš život za účelem osvěcení a poučení celého tvého vesmíru. Poskytuješ tento život v těle smrtelného člověka na Urantii, ale tento život prožiješ pro duchovní inspiraci každého člověka a každé nadlidské bytosti na každém obydleném světě, který se stal, stává se, nebo se stane součástí obrovské galaxie, představující tvoji správní sféru. Tvůj pozemský život v podobě smrtelného těla nebude prožit pro to, aby se stal příkladem pro smrtelníky Urantie v období tvého pobytu na zemi a ani pro následující generaci lidských bytostí na Urantii či na kterémkoliv jiném světě. Přesněji řečeno, tvůj život v lidském těle na Urantii bude inspirací pro všechny živé bytosti na všech světech Nebadonu a ve všech nastávajících epochách.

„8. Tvá významná mise, kterou uskutečníš a prožiješ v podobě smrtelníka, je součástí tvého rozhodnutí prožít život, motivován vykonávat z celého srdce vůli tvého Rajského Otce a tím odkrýt Boha, tvého Otce, v době pobytu v těle a především lidským tvorům. A současně budeš také na vyšší úrovni představovat našeho Otce nad-smrtelným bytostem celého Nebadonu. Rovnou měrou, jakou svojí službou nově představíš a rozšíříš zobrazení Rajského Otce lidskému a nadlidskému typu mysli, budeš také současně představovat člověka Bohu. Vyjádří během jednoho tvého krátkého života v lidském těle, jak nikdy předtím v celém Nebadonu, transcendentní možnosti, dosažitelné Bohu znalým člověkem v průběhu krátké smrtelné existence a vytvoř nové a poučné ztvárnění člověka a těžkostí jeho planetárního života pro

and material comfort of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

120:2.6 (1328.3) “6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

120:2.7 (1328.4) “7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

120:2.8 (1328.5) “8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God*, your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret*, with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating

všechny nadlidské inteligence v celém Nebadonu a na věčné časy. Odcházíš na Urantii v podobě lidského těla a budeš žít jako každý jiný člověk své doby a generace, žít tak, abys ukázal celému svému vesmíru ideál zdokonalené metody nejvyššího zapojení v záležitostech svého rozlehlého vesmíru—dosažení toho stavu, kdy Bůh hledá a nachází člověka a člověk hledá a nachází Boha; a to vše ve vzájemné spokojenosti a v průběhu jednoho krátkého života v těle.

„9. Upozorňuji tě, abys měl neustále na paměti to, že přestože budeš obyčejným člověkem daného světa, potenciálně zůstaneš Synem Tvořitelem Rajského Otce. Ačkoliv po celou dobu tohoto převtělení budeš žít a jednat jako Syn Člověka, tvořivé vlastnosti tvé osobní božskosti tě budou následovat ze Salvingtonu na Urantii. Po příchodu tvého Ladiče Myšlení budeš moci toto převtělení kdykoliv ukončit svojí vůlí. Do příchodu a obdržení Ladiče budu já ručit za tvoji osobní bezúhonnost. Ale po příchodu tvého Ladiče a současně s tvým postupným poznáváním povahy a důležitosti své mise se zdržíš projevování jakýchkoliv přáních, vedoucích k nadlidským činům, skutkům či moci, protože tvé přednosti tvořitele budou součástí tvé smrtelné osobnosti v důsledku neoddělitelnosti těchto vlastností od tvé osobní přítomnosti. Ale nic nadlidského, kromě vůle Rajského Otce, nebude doprovázet tvůj pozemský život, ledaže by sis vědomě a po zralé úvaze přál a učinil nezvratné rozhodnutí, které bude přijato celou tvoji osobností“.

3. DALŠÍ RADY A DOPORUČENÍ

„A nyní, můj bratře, předtím, než se s tebou rozloučím a ty se připravíš k odjezdu na Urantii a poté, kdy jsem ti udělil rady všeobecného charakteru, vztahující se k vykonání tvého poskytnutí sebe sama, dovol mi dát ti určitá doporučení, která vyvstala z porady s Gabrielem a která se týkají méně důležitých aspektů tvého pozemského života. My ti ještě doporučujeme:

„1. Abys, ve snaze dosáhnout ideálu smrtelného pozemského života, také věnoval určitou pozornost pochopení a názornému příkladu některých praktických věcí, které budou ihned užitečné pro tvé lidské bratry.

„2. Co se týče rodinných vztahů, podporuj přijaté zvyky rodinného života, zavedené v čase a generaci tvého poskytnutí. Žij tvůj rodinný a

interpretation of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

120:2.9 (1329.1) “9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:3.1 (1329.2) “And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:3.2 (1329.3) “1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

120:3.3 (1329.4) “2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day

společenský život v souladu se zvyklostmi národa, uprostřed kterého sis zvolil se objevit.

„3. Doporučujeme ti, abys ve svých vztazích ke společenskému řádu omezil své snahy především na obnovení duchovnosti a osvobození intelektu. Vyhybej se jakémukoliv vměšování se do ekonomické struktury a zasahování do politických záležitostí. Věnuj se zejména tomu, aby tvůj život se stal ideálem nábožného života na Urantii.

„4. Za žádných okolností a ani na nejmenším stupni nezasahuj do normální a systematicky postupující evoluce ras na Urantii. Ale tento zákaz nesmí být vnímán jako limitující tvé snahy zanechat za sebou na Urantii trvalý a zdokonalený systém pozitivní náboženské etiky. Jako Syn, završující soudní období, máš určitá privilegia, vztahující se ke zdokonalení duchovního a náboženského statusu lidí na tomto světě.

„5. Jak uznáš za vhodné, seznam se se stávajícími náboženskými a duchovními směry, které na Urantii najdeš, ale všemi možnými způsoby se snaž zabránit vzníkání organizovaného kultu, vyhraněného náboženství, nebo izolovaného umravňujícího uskupení smrtelných bytostí. Tvůj život a učení se stanou obecným dědictvím všech náboženství a všech národů.

„6. Pro to, abys nežádaně přispěl k vytvoření stereotypních systémů urantijských náboženských vír, nebo jiných typů neprogresivních náboženství, my ti dále doporučujeme: nezanechej za sebou na planetě žádné písemnosti. Zdrž se jakéhokoli psaní na trvalý materiál; přikazuj svým druhům, aby nevytvářeli obrazy či podobizny tvého lidského těla. Dbej na to, aby nic potenciálně modlářského nezůstalo na planetě po tvém odchodu.

„7. Přestože budeš žít normální a běžný společenský život dané planety a budeš normální muž, pravděpodobně nevstoupíš do manželského svazku, který by byl zcela důstojný a v souladu s tvým poskytnutím; ale musím ti připomenout, že jedno z nařízení Sonaringtonu zakazuje poskytnutému Synu Rajského původu zanechat po sobě lidské potomstvo na jakékoliv planetě.

„8. Ve vztahu ke všem ostatním detailům tvého nastávajícího poskytnutí sebe sama ti doporučujeme odevzdat se vedení vnitřního Ladiče, učení stále přítomného průvodce člověka — božského ducha a rozumným úsudkům tvé rozvíjející se lidské mysli. Takové spojení vlastností tvora a Tvořitele ti umožní prožít pro nás dokonalý život člověka na planetárních sférách,

and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:3.4 (1329.5) “3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments of your day. More especially devote yourself to living the ideal religious life on Urantia.

120:3.5 (1329.6) “4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system of positive religious ethics. As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the spiritual and religious status of the world peoples.

120:3.6 (1330.1) “5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements as they may be found on Urantia but in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

120:3.7 (1330.2) “6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

120:3.8 (1330.3) “7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

120:3.9 (1330.4) “8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an association of creature and Creator attributes will enable you to live for us the perfect life of man on

který nemusí být nutně považován za dokonalý žádným člověkem v jakékoliv generaci na kterémkoliv světě (tím méně na Urantii), ale plně a svrchovatě naplněn z pohledu mnohem více zdokonalených a zdokonalujících se světů tvého rozsáhlého vesmíru.

A tak, ať tvůj Otec a můj Otec, který nás vždy podporoval v našich minulých činech, tě vede a podporuje a je s tebou od chvíle, kdy nás opustíš, vzdáš se vědomí své osobnosti, během tvého postupného návratu k poznání své božské identity, převtělené do lidské formy a pak po celou dobu tvé prožité zkušenosti na Urantii až do tvého vysvobození z lidského těla a vzestupu ke svrchovanosti jako pravá ruka našeho Otce. Když tě opět uvidím na Salvingtonu, přivítáme tě jako nejvyššího a absolutního vládce tohoto vesmíru, který jsi stvořil, kterému sloužíš a kterému dokonale rozumíš.

Místo tebe vládnou nyní já. Přijímám výkonnou pravomoc nad celým Nebadonem jako zastupující vládce během tvého sedmého poskytnutí sebe sama v podobě smrtelného člověka na Urantii. A tebe Gabrieli, pověřuji ochranou toho, který se brzy stane Synem Člověka, aby se v moci a slávě ke mně vrátil jako Syn Člověka a Syn Boha. A já, Gabrieli, budu tvým vládcem do návratu Michaela.“

Okamžitě potom, v přítomnosti všech shromážděných obyvatel celého Nebadonu, Michael zmizel z našeho středu a víc jsme ho neviděli na jeho obvyklém místě až do jeho návratu jako nejvyšší a osobní vládce vesmíru, což následovalo po završení jeho poskytnutí sebe sama na Urantii.

4. INKARNACE—PROMĚNA DVOU V

JEDNOHO

A tak některé nehodné děti Michaela, které obvinily svého Tvořitele-otce ze sobeckého usilování o nadvládu a dávaly volný průchod pomlouvání, že Syn Tvořitel svévolně a autokraticky udržuje svoji moc pomocí slepé oddanosti podvedeného vesmíru patolízalských tvorů, budou navždy umlčeny a ohromeny a zaskočeny životem, prožitým službou pro druhé, který Syn Boží nyní začal jako Syn Člověka a v průběhu kterého bude neustále podřízen „vůli Rajského Otce.“

Ale bylo by chybou si myslet, že Kristus Michael, třebaže je bytostí dvojného původu, je dvojitá osobnost. On nebyl Bohem ve spojení s člověkem, ale spíše byl Bohem, vtěleným v

the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

120:3.10 (1330.5) “And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father’s right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

120:3.11 (1330.6) “In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns.”

120:3.12 (1330.7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed place until his return as the supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

120:4.1 (1331.1) And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to “the will of the Paradise Father.”

120:4.2 (1331.2) But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he

člověku. A on vždy byl přesně takovou sloučenou bytostí. Jediným progresivním faktorem v takovém nepochopitelném vztahu bylo vnitřní uvědomění a poznání (lidskou myslí) toho faktu, že je člověkem i Bohem.

Kristus Michael se nestal postupně Bohem. Bůh se nestal v nějakém důležitém okamžiku v pozemském životě Ježíše člověkem. Ježíš byl Bohem a člověkem—vždy a i navždy. A tento Bůh a tento člověk byli a nyní jsou jeden, tak jako Rajská Trojice tří bytostí je ve skutečnosti jedno Božstvo.

Nikdy nepusťte ze zřetele ten fakt, že nejvyšším duchovním smyslem poskytnutí Michaela bylo rozšířit odkrytí Boha.

Smrtelníci Urantie mají různé představy o zázracích, ale my, kteří žijeme jako občané lokálního vesmíru se se zázraky setkáváme zřídka a z těch jsou daleko nejzáhadnějšími inkarnace poskytnutých Rajských Synů. Objevení se Božího Syna na vašem světě zdánlivě přirozenými způsoby považujeme za zázrak—působení univerzálních zákonů za hranicemi našeho chápání. Ježíš Nazaretský byl zázračnou osobností.

V celém průběhu této neobyčejné zkušenosti Bůh-Otec se rozhodl projevit sebe tak, jak to dělá vždy—obyčejným způsobem—normálním, přirozeným a spolehlivým způsobem božského jednání.

was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

120:4.3 (1331.3) Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God *and* man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one*, even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

120:4.4 (1331.4) Never lose sight of the fact that the supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God*.

120:4.5 (1331.5) Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

120:4.6 (1331.6) In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

Kapitola 121. Údobí Michaelova poskytnutí

⇨ 120

Kniha Urantia

122 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 121

ÚDOBÍ MICHAELOVA POSKYTNUTÍ

Sekce

Úvod

1. Západ v prvním století po Kristu
2. Židovský národ
3. Pohanský svět
4. Pohanská filozofie
5. Pohanská náboženství
6. Hebrejské náboženství
7. Židé a pohané
8. Předchozí písemná svědectví

PAPER 121

THE TIMES OF MICHAEL'S BESTOWAL

SECTIONS

Introduction

1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

Úvod

JEDNAJÍCÍ pod dohledem dvanáctičlenné komise Spojeného Bratrství Midbytosí Urantie, podporovaná řídícím představitelem našeho řádu a Melkisedeka, odpovědného za sestavení těchto dokumentů, já, sekundární midbytosť svého času přidělená apoštolu Ondřeji, jsem pověřena vyložit události života Ježíše Nazaretského tak, jak byly viděny pozemskými tvory mého řádu a jak byly následně zčásti zaznamenány člověkem, který se dočasně nacházel pod mojí ochranou. Vědom si toho, jak jeho Učitel svědomitě nezanechal za sebou písemné záznamy, Ondřej vytrvale odmítal rozmnožovat kopie svého psaného vyprávění. Podobný postoj ze strany dalších apoštolů značně zpozdil napsání Evangelii.

1. ZÁPAD V PRVNÍM STOLETÍ PO KRISTU

INTRODUCTION

121:0.1 (1332:1) ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY AFTER CHRIST

Ježíš nepřišel na tento svět v epoše duchovního úpadku; v době jeho narození Urantia prožívala takové obrození duchovního myšlení a náboženského života, jaké nepoznala za celou postadamickou historií a jakou od těch dob nikdy neprožila. Když se Michael převtělil na Urantii, svět poskytoval nejvhodnější podmínky pro poskytnutí Syna Tvořitele, jaké nikdy předtím nepřevládaly, nebo nikdy nepanovaly. V průběhu několika stoletích před touto dobou se řecká kultura a řecký jazyk rozšířily po Západě a na Východ a Židé, původem levité, mající ve své podstatě částečně západní a částečně východní rysy, se nesmírně hodili k tomu, aby se využilo takové kulturní a jazykové prostředí pro účinné rozšíření nového náboženství jak na Východ, tak i na Západ. Tyto nejpříznivější okolnosti byly ještě více posíleny tolerantní politickou vládou Římanů v oblasti Středomoří.

Tato celková souhra světových vlivů je velmi dobře ukázána na činnostech Pavla, který byl svojí náboženskou kulturou hebrejcem z hebrejců, hlásal evangelium židovského Mesiáše v řeckém jazyce, zatímco on sám byl římským občanem.

Nic podobného, jako byla civilizace v době Ježíše, nebylo na Západě předtím ani potom. Evropská civilizace byla jednotná a sladěná v důsledku tří mimořádných vlivů:

1. Římských politických a sociálních systémů.
2. Řeckého jazyka a kultury—a do určité míry i filozofie.
3. Rychle se rozšiřujícím vlivem židovského náboženství a mravní výchovy.

Když se Ježíš narodil, celá oblast Středomoří byla sjednoceným impériem. Dobré cesty, po prvé v celé historii světa, propojovaly mnoho významných center. Moře byla zbavena pirátů a rychle se rozvíjela velká éra obchodu a cestování. Evropa takové období obchodu a cestování potom opět nepoznala až do devatenáctého století po Kristu.

Přes vnitřní mír a povrchní blahobyt řecko-římského světa většina obyvatel impéria trpěla bídou a nedostatkem. Vedle malé bohaté vyšší třídy existovala zubožená a zbídačená spodní třída prostých a obyčejných lidí. V té době neexistovala žádná spokojená a prosperující střední třída; ta se teprve začala objevovat v římské společnosti.

Po předchozích nedávných prvních bojích mezi rozšiřujícími se římskými a parthskými státy zůstala Sýrie v rukou Římanů. V době Ježíše

121:1.1 (1332.2) Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332.3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332.4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and co-ordinated under an extraordinary threefold influence:

121:1.4 (1332.5) 1. The Roman political and social systems.

121:1.5 (1332.6) 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.

121:1.6 (1332.7) 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332.8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

121:1.8 (1333.1) Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

121:1.9 (1333.2) The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in

Palestina a Sýrie prožívaly období prosperity, relativního míru a rozsáhlého vzájemného obchodování se zeměmi jak na východě, tak i na západě.

the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. ŽIDOVSKÝ NÁROD

Židé náleželi ke starší semitské rase, ke které také patřili Babyloňané, Féničané a noví nepřátelé Říma—Kartáginci. V průběhu první části prvního století po Kristu byli Židé nejvlivnější skupinou mezi semitskými národy a shodou okolností zaujímali výsadní strategickou pozici v tehdejší světě řízeného a organizovaného obchodu.

Mnoho důležitých cest, spojujících starobylé národy, procházelo přes Palestinu, která se tímto stala potkávacím místem, nebo křižovatkou tří kontinentů. Přeprava, obchod a vojska Babylonu, Asýrie, Egypta, Sýrie, Řecka, Parthie a Říma se postupně přehnalý přes Palestinu. Od pradávna vedly určitými místy této oblasti početné stezky karavan z východu do prosperujících mořských přístavů na východním konci Středozemního moře, odkud lodě přeplavovaly jejich náklady do všech přímořských oblastí Západu. A více než polovina těchto karavanních stezek procházela přes, anebo kolem malého města Nazaret v Galileji.

Přestože Palestina byla domovem židovské náboženské kultury a místem narození křesťanství, Židé byli rozptýleni po světě, žijící v mnoha národech a obchodující v každé provincii římských a parthských států.

Řecko dalo jazyk a kulturu, Řím vybudoval cesty a sjednocené impérium, ale rozeznání Židů s jejich více než dvě stě synagogami a dobře organizovanými náboženskými komunitami, rozptýlenými po celém římském světě, poskytlo kulturní centra, ve kterých bylo prvně přijato nové evangelium království nebeského a ze kterých se potom rozšířilo do nejvzdálenějších končin světa.

Každá židovská synagoga tolerovala malou skupinu nežidovských věřících—"oddaných" a „Boha se bojících“ lidí a právě v takové skupině novověrců Pavel získal většinu ze svých prvních konvertitů ke křesťanství. Dokonce chrám v Jerusalemu má svoji vyzdobenou síň pro pohany. Existovalo velmi úzké spojení mezi kulturou, obchodem a pobožností Jerusalema a Antiochie. V Antiochii byli učedníci Pavla poprvé nazváni „křesťany“.

2. THE JEWISH PEOPLE

^{121:2.1 (1333.3)} The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

^{121:2.2 (1333.4)} Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

^{121:2.3 (1333.5)} Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every province of the Roman and Parthian states.

^{121:2.4 (1333.6)} Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

^{121:2.5 (1333.7)} Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, "devout" or "God-fearing" men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul's disciples were first called "Christians."

Soustředění chrámového uctívání Židů do Jerusalemu znamenalo současně přežití jejich monoteizmu a nadějí na rozvoj a rozšíření do světa nové a zvětšené koncepce o tom jediném Bohu všech národů a Otci všech smrtelníků. Chrámová služba v Jerusalemu představovala přežití náboženské kulturní koncepce navzdory zániku řady pohanských národních panovníků a pronásledovatelů rasy.

Přestože v tu dobu byl židovský národ vazalským státem Říma, měl do značné míry vlastní vládu a jeho lid si dobře pamatoval nedávné hrdinské činy Judy Makabejského a jeho bezprostředních následníků za osvobození a proto se chvěl očekáváním brzkého příchodu ještě většího vysvoboditele, dlouho očekávaného Mesiáše.

Důvod přežití Palestiny, království Židů, jako polozávislého státu, spočíval v zahraniční politice Říma, který chtěl mít kontrolu nad hlavní dopravní cestou Palestiny, spojující Sýrii a Egypt a také západní konečná stanoviště karavanních cest mezi Východem a Západem. Řím si nepřál, aby se v Levantě objevila nějaká síla, která by mohla omezit jeho budoucí expanzi v těchto oblastech. Záměrem jeho intrikářské politiky bylo postavit proti sobě seleukovskou Sýrii a ptolemaiovský Egypt, což vyžadovalo podporovat Palestinu jako samostatný a nezávislý stát. Politika Říma, rozklad Egypta a postupné oslabování Seleukovců před narůstající mocí Parthie, vysvětluje, proč po několika generacích malá a nesilná skupina Židů byla schopna udržovat svoji samostatnost jak vůči Seleukovcům na severu, tak i Ptolemaiovcům na jihu. Tuto příhodnou svobodu a nezávislost na politické nadvládě okolních a mocnějších národů Židé připisovali faktu, že jsou „vyvoleným národem“ přímým zásahem Jahveho. Takový postoj rasové nadřazenosti jim velmi ztěžoval snášet vrchnost Říma, když je nakonec ovládl. Ale i v takovou smutnou dobu Židé odmítali přijmout tu pravdu, že jejich celosvětová mise měla duchovní charakter a ne politický.

V době Ježíše Židé byli neobyčejně bázlivi a podezíraví, protože jim vládl cizozemec, Herodes Idumejský, který se zmocnil nadvlády v Judeji vychytralým získáním přízně římských vládců. A přestože Herodes hlásal věrnost hebrejským obřadním rituálům, nechal vystavět chrámy pro mnoho cizích bohů.

Přátelské vztahy Heroda s římskými vládci umožňovaly židům bezpečné cestování po celém

121:2.6 (1333.8) The centralization of the Jewish temple worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

121:2.7 (1334.1) The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

121:2.8 (1334.2) The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each other necessitated fostering Palestine as a separate and independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

121:2.9 (1334.3) The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

121:2.10 (1334.4) The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish

světě a tím mohli ve zvýšené míře šířit nové evangelium království nebeského i do vzdálených míst římského impéria a jiných národů, se kterými byly uzavřeny mírové dohody. Herodovo panování také značně přispělo k pozdějšímu směšování hebrejských a helénistických filozofií.

Herodes vybudoval přístav Cesarea, který ještě více posílil pozici Palestiny jako křižovatky civilizovaného světa. Zemřel v roce 4 př. Kr. a jeho syn Herodes Antipas vládl Galileji a Pereji v době Ježíšova mládí a služby do roku 39 po Kr. Antipas byl, jako jeho otec, velkým stavitelem. Znovu vystavěl mnoho měst Galileje, včetně významného obchodního centra Sefóris.

Náboženští vůdci a rabínské učitelé Jeruzaléma nebyli Galilejcům příliš nakloněni. Když se narodil Ježíš, Galilea byla více pohanská než židovská.

3. POHANSKÝ SVĚT

Přestože sociální a ekonomický stav římského státu nebyl v nejlepším pořádku, dlouhotrvající vnitřní mír a prosperita byly příznivé pro poskytnutí Michaela. V prvním století po Kristu byla společnost v oblasti Středomoří složena z pěti přesně stanovených vrstev:

1. Aristokracie. Vyšší třídy, mající peníze a oficiální moc, privilegované a vládnoucí skupiny.

2. Obchodní skupiny. Velcí kupci a bankéři, obchodníci—významní dovozci a vývozcí—mezinárodní kupci.

3. Nevelká střední třída. Přestože tato skupina byla opravdu malá, byla velmi vlivná a stala se morální oporou rané křesťanské církve, která doporučovala těmto skupinám udržovat svá rozmanitá řemesla a živnosti. Mnoho farizejů mezi Židy náleželo k této třídě živnostníků.

4. Svobodný proletariát. Tato skupina měla nízké, nebo žádné společenské postavení. I když byli hrdí na svoji svobodu, měli značnou nevýhodu v tom, že byli nuceni soutěžit s otrockou prací. Vyšší třídy na ně pohlížely s opovržením, považující je za vhodné pouze pro „rozmnožování“.

5. Otroci. Polovinu populace římského státu tvořili otroci; mnozí z nich byli silnými jedinci a rychle se dostali mezi svobodný proletariát a i mezi živnostníky. Většina z nich byla buď průměrná, nebo velmi podřadná.

Zotročování dokonce i kvalitních národů bylo

travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

121:2.11 (1334.5) Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. AMONG THE GENTILES

121:3.1 (1334.7) Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-defined strata:

121:3.2 (1335.1) 1. *The aristocracy.* The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

121:3.3 (1335.2) 2. *The business groups.* The merchant princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

121:3.4 (1335.3) 3. *The small middle class.* Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

121:3.5 (1335.4) 4. *The free proletariat.* This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

121:3.6 (1335.5) 5. *The slaves.* Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

121:3.7 (1335.6) Slavery, even of superior peoples,

význačným rysem výbojných válek Říma. Pán měl nad svým otrokem neomezenou moc. Raná křesťanská církev byla z převážné části složena z nižších tříd a otroků.

Schopní a výkonní otroci často dostávali mzdu a z našetřeného výdělku byli schopni vykoupit si svoji svobodu. Mnoho takových osvobozených otroků se vypracovalo do vysokých postaveních ve státech, církvi a ve světě obchodu. A právě takové možnosti udělaly ranou křesťanskou církev tak tolerantní k této upravené formě otroctví.

V Římském impériu prvního století po Kristu nebyly žádné rozšířené sociální problémy. Většina lidí pokládala sebe za příslušníky té dané skupiny, ve které se narodili. Pro talentované a schopné jedince byly vždy otevřené dveře, kterými mohli vystoupat z nižší vrstvy do vyšší vrstvy římské společnosti, ale lidé byli obvykle spokojeni se svým společenským zařazením. Neměli třídní uvědomění a ani se nedívali na tyto třídní rozdíly jako na nespravedlivé či nesprávné. Křesťanství v žádném případě nebylo ekonomickým hnutím, jehož cílem by bylo zlepšení životních podmínek strádajících a utlačovaných tříd.

Přestože žena požívala větší svobodu v celém římském impériu než v Palestině, kde její práva byla omezena, její starosti o rodinu a vrozeným soucítěním židovská žena daleko převyšovala ženu pohanického světa.

4. POHANSKÁ FILOZOFIE

Z morálního hlediska pohané byli poněkud na nižší úrovni než Židé, ale srdce ušlechtilějších pohanů oplývala půdou pro přirozenou dobrotu a potenciál lidské lásky, ve které semínko křesťanství mohlo vyklíčit a přinést bohatou úrodu morálního charakteru a duchovních skutků. V té době v pohanském světě převládaly čtyři velké filozofie, všechny více či méně odvozeny z dřívějšího platonismu Řeků. Tyto školy filozofie byly:

1. Epikurejská. Tato škola myšlení kladla důraz na usilování o štěstí. Lepší z Epikurejců si nelíbovali v nestřídme smyslnosti. Toto učení přinejmenším pomohlo k vysvobození Římanů ze zajetí smrtónosnější formy fatalismu; epikureismus učil, že lidé mohou udělat něco pro zlepšení svého pozemského postavení. Tato nauka úspěšně bojovala s primitivní pověrrou.

2. Stoická. Stoicismus byla vyšší filozofie lepších tříd. Stoikové věřili v to, že nad celou přírodou vládne Rozum-Osud. Učili, že duše člověka je božská; že je uvězněna ve zlém těle fyzické podstaty. Duše člověka dosáhne svobody

was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

121:3.8 (1335.7) Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

121:3.9 (1335.8) There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

121:3.10 (1335.9) Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. GENTILE PHILOSOPHY

121:4.1 (1335.10) The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

121:4.2 (1335.11) 1. *The Epicurean*. This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

121:4.3 (1336.1) 2. *The Stoic*. Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil

žitím v harmonii s přírodou, Bohem; takto ctnost se stala vlastní odměnou. Stoicismus dosáhl vznešené mravnosti a jeho ideály nebyly od té doby překonány žádným čistě lidským filozofickým systémem. Ačkoliv Stoikové se prohlašovali za „potomky Boha“, nedokázali ho poznat a proto ho nedokázali najít. Stoicismus zůstal filozofií; nikdy se nestal náboženstvím. Jeho stoupenci se snažili dovést své mysli do harmonie s Univerzální Myslí, ale nedokázali si představit, že jsou dětmi milujícího Otce. Pavel se silně opíral o Stoicismus, když napsal: „Naučil jsem se být spokojený v jakémkoli stavu.“

3. Kynická. Přestože Kynikové přičítali vznik své filozofie Diogénu Aténskému, většina jejich nauky byla odvozena ze zbytků učení Machiventy Melkisedeka. Kynismus byl zpočátku více náboženstvím než filozofií. Kynikové alespoň udělali svůj nábožensko-filozofický systém demokratickým. Na polích a na trzích neustále hlásali svoji doktrínu o tom, že „člověk může spasit sám sebe, když to bude chtít“. Hlásali prostotu a ctnost a vybízeli lidi, aby se nebáli smrti. Tito potulní hlasatelé kynismu udělali hodně pro to, aby připravili duchovně hladovou populaci k pozdějšímu příchodu křesťanských misionářů. Forma a styl, kterých se Pavel držel ve svých listech, značně připomínaly populární kázání kyniků.

4. Skeptická. Skepticismus tvrdil, že vědění je iluzorní a že přesvědčení a jistota jsou nemožné. Byl to ryze negativní postoj a nikdy se příliš nerozšířil.

Tyto filozofie měly polonáboženský charakter; často byly posilující, etické a zušlechťující, ale obvykle byly mimo dosah obyčejných lidí. Snad s výjimkou kynismu to byly filozofie pro silné a moudré, nebyla to náboženství spasení pro všechny, včetně slabých a chudých.

body of physical nature. Man's soul achieved liberty by living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the "offspring of God," they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content."

121:4.4 (1336.2) 3. *The Cynic.* Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens, they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that "man could save himself if he would." They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul's Epistles.

121:4.5 (1336.3) 4. *The Skeptic.* Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:4.6 (1336.4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. POHANSKÁ NÁBOŽENSTVÍ

V průběhu všech předcházejících věků náboženství bylo především záležitostí kmene, nebo národa; zřídka kdy to byla věc, která by se týkala jedince. Bohové byli kmenoví nebo národní, ale ne osobní. Takové náboženské systémy poskytl málo uspokojení pro individuální duchovní touhy obyčejného člověka.

V době Ježíše existovala na Západě následující náboženství:

1. Pohanské kulty. Tyto kulty představovaly kombinaci helénské a latinské mytologie, patriotismu a tradic.

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:5.1 (1336.5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it had not often been a matter of concern to the individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

121:5.2 (1336.6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

121:5.3 (1336.7) 1. *The pagan cults.* These were a combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

2. Uctívání císaře. Toto zbožňování člověka jako symbol státu bylo silně odmítáno Židy a ranými křesťany, což vedlo okamžitě k tvrdému pronásledování obou církví římskou vládou.

3. Astrologie. Tato pseudověda Babylonu se vyvinula do náboženství po celém řecko-římském impériu. Dokonce i člověk dvacátého století se ještě plně neosvobodil od těchto pověřčivých hypotéz.

4. Mysteriózní náboženství. Duchovně vyhladovělý svět zaplavil proud mysteriózních kultů ; nová a podivná náboženství z Levantu okouzila obyčejné lidi a slíbila jim individuální spasení. Tato náboženství se rychle stala přijímanou vírou nižších tříd řecko-římského světa. A značnou měrou připravila cestu pro rychlé rozšíření daleko dokonalejšího křesťanského učení, které představilo velkolepou koncepci Božstva, spojenou s pozoruhodnou teologií pro inteligentní a hlubokomyslnou nabídku spasení pro všechny, včetně zaostalého, ale duchovně hladového obyčejného člověka těch dnů.

Mysteriózní náboženství způsobila konec národním virám a vedla ke zrodu početných osobních kultů. Záhad existovalo mnoho, ale všechny měly všeobecné charakteristické rysy:

1. Mýtická legenda, mystérium—odtud vzešlo i to jméno. Jako pravidlo, takové mystérium bylo spojeno s příběhem o životě a smrti nějakého boha a jeho návratu do života, což je vidět na příkladu učení Mithraismu, které po nějakou dobu bylo soudobým s Pavlovým vznikajícím křesťanstvím a konkurovalo mu.

2. Mystéria měla nenárodní a mezirasový charakter. Byla založena na ideálech osobnosti a bratrství a dala vzniknout náboženským bratrstvím a početným sektářským společnostem.

3. Jejich bohoslužby byly charakterizovány propracovanými obřady zasvěcování a působivými symboly uctívání. Jejich tajné ceremonie a rituály byly někdy ohavné a odporné.

4. Ale bez ohledu na povahu jejich obřadů či na stupeň jejich excesů tato mystéria slibovala svým oddaným spasení, „osvobození od zla, přežití smrti a věčný život v blažených sférách daleko od tohoto světa strádání a otročení“.

Ale bylo by chybou, kdybyste zaměnili učení Ježíše s mystériemi. Popularita mystérií hovoří o úsilí člověka nalézt spasení, což ukazuje skutečný hlad a žízeň po osobním náboženství a individuální spravedlnosti. I když tato mystéria nedokázala dostatečně uspokojit tyto touhy, připravila cestu

121:5.4 (1336.8) 2. *Emperor worship.* This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrology.* This pseudo science of Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:5.6 (1337.2) 4. *The mystery religions.* Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:5.7 (1337.3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:5.8 (1337.4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:5.9 (1337.5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

121:5.10 (1337.6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

121:5.11 (1337.7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses, these mysteries invariably promised their devotees *salvation*, "deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery."

121:5.12 (1337.8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries

pro následné objevení se Ježíše, který opravdu přinesl na tento svět chléb a vodu života.

Pavel, ve snaze využít rozšířenou oddanost k lepším typům mysteriózních náboženství, udělal některé změny v učení Ježíše, aby je tak učinil přijatelnějšími pro větší počet případných konvertitů. Ale i takto Pavlem upravené Ježíšovo učení (křesťanství) bylo mnohem dokonalejší než to nejlepší z mystérií. Příčin bylo několik:

1. Pavel učil morální vykoupení, etické spasení. Křesťanství ukázalo na nový život a prohlásilo nový ideál. Pavel upustil od magických rituálů a obřadního čarování.

2. Křesťanství se představilo jako náboženství, usilující o konečná řešení lidského problému, protože nenabídlo pouze spasení od soužení a také od smrti, ale také slíbilo osvobození od hříchu s následným obdařením poctivého charakteru a vlastností, nezbytných pro věčný život.

3. Mystéria byla založena na mýtech. Křesťanství, hlásané Pavlem, bylo založeno na historickém faktu: na poskytnutí Michaela—Božího Syna lidstvu.

U pohanů morálka nebyla nutně spojována s filozofií či náboženstvím. Za hranicemi Palestiny se lidé málo zamýšleli nad tím, že nábožný kněz by měl vést mravný život. Židovské náboženství a potom učení Ježíše a později vznikající křesťanství Pavla byly prvními evropskými náboženstvími, které měly ve své osnově jak mravnost, tak i etiku, vyžadující od věřících věnovat pozornost jednomu i druhému.

Do takové generace lidí, ovládané takovými kusovitými systémy filozofie a zmatené takovými složitými náboženskými kulty, se v Palestině narodil Ježíš. A této stejné generaci dal potom své evangelium osobního náboženství—spočívající v tom, že člověk je Božím synem.

6. HEBREJSKÉ NÁBOŽENSTVÍ

Na konci prvního století před Kristem náboženské myšlení Jerusalemu bylo značně ovlivněno a do určité míry pozměněno kulturním učením Řeků a také řeckou filozofií. V dlouhém boji mezi názory východních a západních škol na hebrejské myšlení, Jerusalemu, zbytek Západu a Levanty obecně přijal západožidovský, čili upravený helénistický postoj.

Ve dnech Ježíše převládaly v Palestině tři

failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

121:5.13 (1337.9) Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions, made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

121:5.14 (1337.10) 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

121:5.15 (1337.11) 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

121:5.16 (1338.1) 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

121:5.17 (1338.2) Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

121:5.18 (1338.3) Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. THE HEBREW RELIGION

121:6.1 (1338.4) By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

121:6.2 (1338.5) In the days of Jesus three languages

jazyky: obyčejní lidé mluvili určitým aramejským dialektem; kněží a rabíni mluvili hebrejsky; vzdělané třídy a lepší vrstva Židů obecně mluvily řecky. Raný překlad hebrejských svatých knih do řečtiny v Alexandrii byl v nemalé míře odpovědný za následnou nadvládu řeckého křídla nad židovskou kulturou a teologií. A spisy křesťanských učitelů se měly brzy objevit ve stejném jazyce. Obroda judaismu se datuje od řeckého překladu hebrejských svatých knih. To byl významný vliv, který později určil přesun křesťanského kultu Pavla směrem na Západ namísto na Východ.

Ačkoliv helénizované židovské víry byly jen velmi málo ovlivněny učením Epikurejců, byly značně materiálně zasaženy filozofií Platona a doktrínami sebeodříkání Stoiků. Výrazný zásah stoicismu je viditelný ve Čtvrté knize Makabejské; proniknutí jak platónské filozofie, tak i stoického učení se projevuje v Moudrostech Šalomouna. Helénizovaní Židé vnesli do hebrejských svatých knih takový jinotajný výklad, že nebylo pro ně obtížné přizpůsobit hebrejskou teologii jimi uctívanou, filozofii Aristotela. Ale to všechno působilo zhoubný zmatek až do doby, kdy tyto problémy vzal do svých rukou Filón Alexandrijský, který přistoupil ke sladování a systemizaci řecké filozofie a hebrejské teologie do uceleného a docela soudržného systému náboženské víry a praktikování. A bylo to právě toto pozdější učení skloubené řecké filozofie a hebrejské teologie, které převládalo v Palestině v době života a učení Ježíše a které Pavel použil jako základ, na němž vystavěl svůj progresivnější a osvěcenější kult křesťanství.

Filón byl velkým učitelem. Od dob Mojžíše nežil člověk, který by takovým výrazným způsobem ovlivnil etické a náboženské myšlení západního světa. V celé dlouhé lidské historii vývoje systémů etických a náboženských učeních se objevilo sedm výjimečných učitelů: Setard, Mojžíš, Zoroaster, Lao-ťc, Buddha, Filón a Pavel.

Mnoho, ale ne všechny Filónovy nesrovnalosti, vyplývající ze snahy skloubit řeckou mystickou filozofii a římské stoické učení se zákonodárnou teologií Hebrejců, Pavel rozpoznal a moudře je odstranil ze svého základního předkřesťanského bohosloví. Filón připravil cestu pro Pavla, aby plně obnovil koncepci Rájské Trojice, která byla dlouhou dobu v židovské teologii nepoužívána. Pouze v jedné věci se Pavlovi nepodařilo udržet krok s Filónem, nebo překonat učení tohoto bohatého a vzdělaného alexandrijského žida a to byla teorie o vykoupení; Filón vyzýval k odklonu od učení, že odpuštění lze

prevailed in Palestine: The common people spoke some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

121:6.3 (1338.6) Though the Hellenized Jewish beliefs were very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

121:6.4 (1338.7) Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

121:6.5 (1339.1) Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the

získat pouze skrze prolití krve. On snad také tušil o realitě a přítomnosti Ladičů. Myšlení mnohem více a jasněji než Pavel. Ale Pavlova teorie o prvotním hříchu—učení o dědičné vině a vrozeném zlu, vyžadující vykoupení—vychází částečně z Mithraismu, majíce jen málo společného s hebrejskou teologií, filozofií Filóna či učením Ježíše. Některé pasáže Pavlova učení o původním hříchu a vykoupení jsou jeho originální výplody.

Evangelium podle Jana, poslední z vyprávěních o pozemském životě Ježíše, bylo adresováno národům Západu a představuje události s ohledem na postoj alexandrijských křesťanů, kteří byli také stoupenci učení Filóna.

Přibližně v době, kdy žil Ježíš, došlo v Alexandrii ke změně citění směrem k Židům a z této bývalé židovské bašty vyšla zlovolná vlna pronásledování, zachvacující také Řím, odkud jich bylo tisíce vyhnáno. Ale taková kampaň pomlouvání měla krátkého trvání; velmi brzy císařská moc obnovila omezené svobody Židů v celém impériu.

Po celém světě, bez ohledu kam se Židé rozšířili kvůli obchodu, nebo útisku, všichni jako jeden měli své srdce soustředěna na svatý chrám v Jerusalemu. Židovská teologie se zachovala taková, jak byla vykládána a praktikována v Jerusalemu, třebaže byla několikrát zachráněna před zapomenutím včasným zásahem některých babylonských učitelů.

Až dva a půl milionů rozptýlených Židů přicházelo do Jerusalema slavit své národní náboženské svátky. A nehlédě na teologické či filozofické rozdílnosti východních (Babyloňanů) a západních (helénistických) Židů, všichni svorně souhlasili s Jerusalemem jako centrem jejich úcty a neustálého očekávání příchodu Mesiáše.

7. ŽIDÉ A POHANÉ

V časech Ježíše Židé dospěli k ustálené koncepci svého původu, historie a osudu. Vystavěli pevnou dělicí zeď mezi sebou a nežidovským světem; na způsoby pohanů pohlíželi s hlubokým opovržením. Ctili slovo zákona a libovali si v upjatosti, založené na falešné pyše svého původu. Vytvořili si představy o slíbeném Mesiáši a většina z těchto očekávání představovala Mesiáše, který přijde jako součást jejich národní a rasové historie. Pro

doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

121:6.6 (1339.2) The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

121:6.7 (1339.3) At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

121:6.8 (1339.4) Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

121:6.9 (1339.5) As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. JEWS AND GENTILES

121:7.1 (1339.6) By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations

Hebrejce těch dnů židovská teologie byla nezvratně stanovena a navždy dána.

Učení a způsoby Ježíše, vztahující se k toleranci a dobrotě byly v protikladu s dlouhodobým postojem Židů k jiným národům, které považovali za beznabožské. Po generace Židé udržovali postoj k vnějšímu světu, který jim neumožňoval přijmout Ježíšovo učení o duchovním bratrství člověka. Nebyli ochotni dělit se o Jahve stejným dílem s pohany a byli stejně neochotni přijmout jako Syna Božího toho, kdo šířil takové nové a zvláštní učení.

Zákonníci, farizejové a kněží drželi židy v nesmírném zajetí rituálnosti a dědictví, v zajetí mnohem vážnějším, než v zajetí politické nadvlády Říma. Židé Ježíšovy doby byli nejenom podrobeni zákonu, ale stejným dílem byli spoutáni zotročujícími požadavky tradic, které ovlivňovaly a vymezovaly každou oblast osobního a společenského života. Tato přesně stanovená pravidla chování řídila a ovládala život každého loajálního žida a není překvapující, že okamžitě zavrhl jednoho ze svých členů, který se opovážil zamítnout jejich posvátné tradice a který si dovolil opovrhovat jejich dlouho uctívanými pravidly společenského chování. Stěží si mohli vážit učení toho, který neváhal dostat se do rozporů s dogmaty, jenž oni považovali za ustanovené samotným Otcem Abrahamem.

V prvním století po Kristu slovní výklad zákona uznávanými učiteli—zákoníky—se stal vyšší autoritou, než samotný psaný zákon. A to všechno usnadnilo některým náboženským vůdcům Židů postavit lid proti přijetí nového evangelia.

Tyto okolnosti znemožnily židům naplnit jejich božský osud jako poslů nového evangelia náboženské nezávislosti a duchovní svobody. Nedokázali zpřetrhat pouta tradice. Jeremjáš mluvil o „zákonu, který bude vepsán v srdcích lidí“, Ezechiel hovořil o „novém duchu, který bude žít v duši lidí“ a Žalmista se modlil proto, aby Bůh „vlozil do srdce čistotu a obnovil ušlechtilého ducha“. Ale, když židovské náboženství poslušné práce a otrocké podrobenosti zákonu se stalo obětí stagnace strnulých tradic, vývoj náboženského myšlení se přesunul na západ, k národům Evropy.

A proto jiné národy byly vyzvány rozšířit do světa progresivní teologii—systém učení, ztělesňující řeckou filozofii, římský zákon,

envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

121:7.2 (1339.7) The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

121:7.3 (1340.1) The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the law but were equally bound by the slavish demands of the traditions, which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions, and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

121:7.4 (1340.2) By the time of the first century after Christ the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

121:7.5 (1340.3) These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the "law to be written in men's hearts," Ezekiel had spoken of a "new spirit to live in man's soul," and the Psalmist had prayed that God would "create a clean heart within and renew a right spirit." But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

121:7.6 (1340.4) And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of

židovskou morálnost a evangelium osobní svatosti a duchovní svobody, zformulovaný Pavlem a založeným na učení Ježíše.

Mateřským znamením křesťanského kultu Pavla byla židovská morálnost. Židé se dívali na historii jako na prozřetelnost Boha—působení Jahveho. Řekové přinesli do nového učení jasnější představy o věčném životě. Pavlovy teologické a filozofické nauky byly ovlivněny nejenom učením Ježíše, ale také Platónem a Filónem. V oblasti etiky byl inspirován nejenom Kristem, ale také stoicismem.

Evangelium Ježíše, tak jak bylo vyjádřeno v kultu antiochejského křesťanství Pavla, se stalo směsicí následujících učeních:

1. Filozofických úvah řeckých novověrců judaismu, zahrnujících některé jejich představy o věčném životě.

2. Přitažlivým učením převládajících mysteriózních kultů, především mithraických doktrín o vykoupení, usmíření a spasení přinesením oběti některému bohu.

3. Pevné morálce tradičního židovského náboženství.

Středomořské římské impérium, parthská říše a přilehlé národy, existující v době Ježíše, měly hrubé a primitivní představy o geografii světa, astronomii, zdraví a nemocech; a byly přirozeně ohromeny novými a překvapujícími výroky tesaře z Nazaretu. Představy o posedlosti duchem, dobrým či zlým, se vztahovaly nejenom na lidské bytosti, ale každý kámen a strom byl mnohými považován za duchem posedlý. Toto byl věk kouzel a bylo běžné, že všichni věřili na zázraky.

the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

^{121:7.7 (1340.5)} Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

^{121:7.8 (1340.6)} The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

^{121:7.9 (1340.7)} 1. The philosophic reasoning of the Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.

^{121:7.10 (1340.8)} 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.

^{121:7.11 (1340.9)} 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

^{121:7.12 (1341.1)} The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. PŘEDCHOZÍ PÍSEMNÁ SVĚDECTVÍ

Pokud možná, v souladu s naším mandátem, se snažíme využít a do určité míry sladit existující svědectví, týkající se života Ježíše na Urantii. Přestože máme přístup ke ztracenému svědectví apoštola Ondřeje a můžeme spolupracovat s obrovskou armádou nebeských bytostí, které byly na zemi v době poskytnutí Michaela (hlavně s jeho doposud Osobním Ladičem), je naším záměrem použít také takzvaná evangelia Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

Tyto spisy Nového Zákona se objevily v důsledku následujících okolností:

1. Evangelium podle Marka. Jan Marek

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

^{121:8.1 (1341.2)} As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

^{121:8.2 (1341.3)} These New Testament records had their origin in the following circumstances:

^{121:8.3 (1341.4)} 1. *The Gospel by Mark.* John Mark

sepsal nejranější (s výjimkou poznámek Ondřeje), nejstručnější a nejjednodušší záznam o životě Ježíše. On představil Učitele jako služebníka, jako člověka mezi lidmi. Ačkoliv mladík Marek se zúčastnil mnoha příběhů, které popisuje, jeho spisy jsou ve skutečnosti Evangeliiem podle Šimona Petra. Zpočátku se sblížil s Petrem, později s Pavlem. Marek sepsal toto svědectví na podnět Petra a na naléhavou žádost církve v Římě. Vědom si toho, jak důsledně Učitel odmítal sepsat svá učení v době svého života na zemi v lidském těle, Marek, stejně jako ostatní apoštolé a další čelní stoupenci, se zdráhal dát své svědectví do písemné podoby. Ale Petr cítil, že církev v Římě potřebuje podporu v podobě takového sepsaného vyprávění a Marek souhlasil a začal s přípravami. Přichystal množství poznámek ještě před smrtí Petra v 67. roce po Kr. a v souladu s osnovou, odsouhlasenou Petrem a podle přání církve v Římě začal své psaní brzy po Petrově smrti. Evangelium bylo dokončeno na konci roku 68 po Kr. Marek psal výhradně ze svých vlastních vzpomínek a vzpomínek Petra. Od těch dob bylo toto svědectví značně změněno, mnoho pasáží bylo vyřazeno a ke konci byla přidána pozdější fakta, aby se nahradila poslední, pátá část původního Evangelia, která se ztratila z prvního rukopisu ještě předtím, než byl udělán opis. Toto svědectví podle Marka, ve spojení s poznámkami Ondřeje a Matouše, bylo psaným základem pro všechna následující Evangelia, snažící se vylíčit život a učení Ježíše.

2. Evangelium podle Matouše. Takzvané Evangelium podle Matouše je spisem o životě Učitele, napsaným pro osvětlení židovských křesťanů. Autor tohoto svědectví se nepřetržitě snaží ukázat v životě Ježíše to, že hodně z toho co udělal, bylo uděláno pro to, aby „se naplnilo to, co bylo prohlášeno prorokem“. Evangelium podle Matouše zobrazuje Ježíše jako syna Davidova, který s velkou úctou respektuje zákon a proroky.

Apoštol Matouš nebyl autorem tohoto Evangelia. Bylo napsáno Isadorem, který byl jedním z jeho učedníků a který měl při své práci na pomoc nejenom Matoušovy osobní vzpomínky na tyto události, ale také určité záznamy Ježíšovým výroků, které Matouš udělal okamžitě po ukřižování. Tyto Matoušovy poznámky byly napsány v aramejštině; Isador psal v řečtině. V připsání autorství tohoto díla Matoušovi nebyl žádný záměr podvádět. V těch dnech bylo zvykem, že žáci tímto způsobem ctí své učitele.

Matoušovy originální záznamy byly upraveny a doplněny v roce 40 po Kr. těsně předtím, než odešel z Jerusalema, aby se zapojil do kázání a šíření křesťanství. Toto byl soukromý spis, jehož poslední opis byl zničen při požáru jednoho kláštera v Sýrii v roce 416 po Kristu.

wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

121:8.4 (1341.5) 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

121:8.5 (1341.6) The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

121:8.6 (1342.1) Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private record, the last copy having been destroyed in the burning of a Syrian monastery in A.D. 416.

Isador uprchl z Jerusalemu v roce 70 po Kr. při obléhání města vojsky Tita a vzal sebou do Pelly opis Matoušových poznámek. V roce 71 v Pelle Isador napsal Evangelium podle Matouše. U sebe měl také první čtyři pětiny vyprávění Marka.

3. Evangelium podle Lukáše. Lukáš, povoláním lékař, pocházel z Antiochie v Pisidii a na víru byl obrácen Pavlem. Napsal zcela odlišný příběh o životě Učitele. Začal jako stoupenec Pavla a o životě a učení Ježíše se dozvěděl v roce 47 po Kr. Lukáš zachovává hodně z „ušlechtilosti Pána Ježíše Krista“ ve svých spisech, ve kterých použil fakta od Pavla a dalších. Lukáš představuje Učitele jako „přítele trpících a hříšníků“. Velké množství svých poznámek sestavil do Evangelia až po smrti Pavla. Lukáš psal v roce 82 v Achaia. Plánoval tři knihy, popisující historii Krista a křesťanství, ale zemřel v roce 90 těsně předtím, než dokončil druhou z těchto prací—“Skutky Apoštolů“.

Na počátku sestavování svého Evangelia použil Lukáš jako pramen příběh Ježíšova života jak mu ho vyprávěl Pavel. Evangelium Lukáše je proto v určitém smyslu Evangeliem podle Pavla. Ale Lukáš měl ještě další zdroje informací. Nejenom, že se vyptával velkého počtu očitých svědků četných episod Ježíšova života, které zaznamenával, ale měl u sebe také opis Markova Evangelia, což znamená první čtyři pětiny vyprávění Isadora a krátký spis, napsaný v roce 78 po Kr. v Antiochii věřícím jménem Cedés. Lukáš měl také poškozený a mnohokrát opravený opis některých poznámek, údajně udělaných apoštolem Ondřejem.

4. Evangelium podle Jana. Evangelium podle Jana se vztahuje z velké části k práci Ježíše v Judeji a v okolí Jerusalema, o čemž se nezmiňují jiná svědectví. Toto je takzvané evangelium podle Jana, syna Zebedea, a přestože ho Jan nenapsal, inspiroval ho. Původní evangelium bylo několikrát upraveno, aby vypadalo, že bylo napsáno samotným Janem. Když tento spis byl udělán, Jan měl ostatní Evangelia a viděl, že hodně bylo vynecháno; proto v roce 101 po Kr. podnítl svého druha Nátana, aby se dal do psaní. Jan mu dodal látku ze svých vzpomínek a odkazem na tři již existující svědectví. On sám neměl vlastní písemné záznamy. List, známý jako „První posláni Jana“, byl napsán samotným Janem jako průvodní dopis k práci, kterou Natan vykonal pod jeho vedením.

Všichni tito autoři zobrazili Ježíše takového, jakého ho viděli a pamatovali si, anebo o něm slyšeli z vyprávění jiných. A je nutno podotknout, že jejich představy o těchto dávných událostech

121:8.7 (1342.2) Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

121:8.8 (1342.3) 3. *The Gospel by Luke.* Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8.9 (1342.4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Cedés. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been made by the Apostle Andrew.

121:8.10 (1342.5) 4. *The Gospel of John.* The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as "First John" was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

121:8.11 (1342.6) All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent

byly ovlivněny pozdějšími zásahy teologie křesťanství Pavla. A tato svědectví, tak jak jsou nedokonalá, dokázala ovlivňovat průběh historie Urantie po dobu téměř dvou tisíc let.

[Poznámka: Při plnění svého poslání nově formulovat učení a skutky Ježíše Nazaretského jsem plně využil všechny písemné zdroje a planetární informace. Mým hlavním motivem bylo připravit svědectví, které bude poučné nejenom pro současnou generaci lidí, ale které může být také užitečné pro všechny budoucí generace. Z té obrovské zásobárny informací mně dostupných jsem vybral ty, které se nejlépe hodí pro dosažení tohoto záměru. Pokud to bylo jen možné, mé informace jsem získal čistě z lidských zdrojů. Pouze v případech, kdy takové zdroje nebyly dostupné, jsem použil svědectví, která jsou nadlidská. Když ideje a koncepce života a učení Ježíše byly přijatelně vyjádřeny lidskou myslí, dal jsem vždy přednost takovým typicky lidským obrazům myšlení. Přestože jsem se snažil upravit slovní vyjádření, aby lépe odpovídala našim představám o pravdivém významu a skutečné důležitosti života a učení Učitele, pokud to jen bylo možné, držel jsem se v celém svém vyprávění lidských představ a jejich způsobu myšlení. Jsem si velmi dobře vědom toho, že ty představy, které vznikly v lidské myslí, budou přijatelnějšími a užitečnějšími pro všechny ostatní lidské mysli. Když jsem nebyl schopen nalézt potřebné představy v písemných svědectvích nebo vyjádřeních lidí, sáhl jsem do paměťových zdrojů mého vlastního řádu pozemských tvorů—midbytotstí. A i když tento, druhý v řadě, zdroj informací se ukázal nedostatečným, bez váhání jsem použil nadplanetární zdroje informací.

Záznamy, které jsem nashromáždil a ze kterých jsem připravil příběh o životě a učení Ježíše—kromě zachycených vzpomínek apoštola Ondřeje—obsahují myšlenkové skvosty a vznešené představy o učení Ježíše, získané od více než dvou tisíc lidských bytostí, které žily na zemi ode dnů Ježíše až do doby sestavování těchto sdělení, přesněji řečeno nového podání. Povolení pro odhalení bylo použito pouze tehdy, když lidská svědectví a lidské představy nedokázaly poskytnout odpovídající myšlenkový obraz. Moje pověření zjevovat mně dovolovalo použít mimolidské zdroje informací či vyjadřování pouze v těch případech, kdy jsem mohl dokázat, že přes veškeré mé snahy jsem v čistě lidských zdrojích nenašel požadované konceptuální vyjádření.

Přestože, ve spolupráci se svými jedenácti druhy—midbytotstmi—a pod dohledem Melkisedeka, odpovídajícího za sestavení následujících kapitol, jsem sepsal toto vyprávění

espousal of Paul's theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

121:8.12 (1343.1) [Acknowledgment: In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus' life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master's life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.

121:8.13 (1343.2) The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

121:8.14 (1343.3) While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my

podle své vlastní představy o účinné kompozici a na základě vlastní volby formy bezprostředního vyjádření, většina představ a také některá působivá vyjádření, která jsem použil, mají svůj původ v myslích lidí mnoha ras, žijících na zemi v průběhu uplynulých generací a i těch, kteří žijí v době příprav tohoto dokumentu. V mnoha ohledech jsem byl spíše sběratelem a editorem, než původním vypravěčem. Bez váhání jsem použil ty ideje a představy, pokud možno lidské, které by mně umožnily vytvořit nejskutečnější zobrazení života Ježíše a které by mně opravňovaly nově formulovat jeho jedinečné učení v neobyčejně prospěšném a všeobecně povznášejícím vyjadřování. Jménem Bratrstva Spojených Midbytostí Urantie s hlubokou vděčností uznávám náš dluh všem zdrojům svědectví a představ, které byly v tomto dokumentu použity pro naše podrobnější přepracování výkladu života Ježíše na zemi.]

concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

Kapitola 122. Narození a první roky Ježíše

⇨ 121

Kniha Urantia

123 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 122 NAROZENÍ A PRVNÍ ROKY JEŽÍŠE

Sekce

Úvod

1. Josef a Marie
2. Gabriel se zjevuje Alžbětě
3. Gabriel promluví k Marii
4. Josefův sen
5. Pozemští rodiče Ježíše
6. Domov v Nazaretu
7. Cesta do Betléma
8. Narození Ježíše
9. Představení v chrámě
10. Herodes jedná

PAPER 122 BIRTH AND INFANCY OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

Úvod

BUDE sotva možné plně vysvětlit těch mnoho důvodů, které vedly k výběru Palestiny jako země pro poskytnutí Michaela a obzvláště to, proč zrovna rodina Josefa a Marie byla vybrána jako vhodné místo pro objevení se tohoto Božího Syna na Urantii.

Po prostudování zvláštní zprávy o stavu izolovaných světů, připravenou Melkisedeky a po poradě s Gabrielem, si Michael s konečnou platností vybral Urantii jako planetu, na které skuteční své poslední poskytnutí sebe sama. Po tomto rozhodnutí Gabriel osobně navštívil Urantii a na základě svého prozkoumání lidských skupin a pozorování duchovních, intelektuálních, rasových a zeměpisných rysů světa a jeho národů rozhodl, že Hebrejci mají ty potřebné přednosti, které je opravňují k tomu, byli vybráni, jako rasu poskytnutí. Po schválení tohoto rozhodnutí Michaellem Gabrielem jmenoval a poslal na Urantii Rodinnou Komisi Dvanácti, jejíž členové byli vybráni z vyšších řádů

INTRODUCTION

^{122:0.1 (1344.1)} IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

^{122:0.2 (1344.2)} After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples, he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and dispatched to Urantia the Family Commission of

vesmírných osobností, a která byla pověřena úkolem prostudovat rodinný život židů. Když tato komise ukončila svoji práci Gabriel byl přítomen na Uranii a dostal od ní zprávu, navrhuje tři možné dvojice, které byly podle názoru komise stejně vhodné jako rodiny pro plánovanou inkarnaci Michaela.

Z těchto tří navržených párů Gabriel osobně vybral Josefa a Marii a následně se osobně zjevil Marii a oznámil ji radostnou novinu, že byla vybrána, aby se stala pozemskou matkou poskytnutého dítěte.

1. JOSEF A MARIE

Josef, pozemský otec Ježíše (Jóšui, syna Josefova), byl Hebrejec z Hebrejců, ačkoliv měl mnoho nežidovských rasových rysů, které byly čas od času přidány do jeho rodokmenu od ženské větve jeho předků. Kořeny předků otce Ježíše pocházely již z dob Abrahama a skrze tohoto ctihodného praotce vedly rané dědické větve k Sumerům a Noditům a přes jižní kmeny pradávného modrého člověka k Andonovi a Fontě. Ani David, ani Šalomoun nebyli v přímé linii Josefových předků a ani linie předků Josefa nevedla přímo zpět k Adamovi. Josefovi bezprostřední předci byli řemeslníci—stavbaři, tesaři, kameníci a kováři. Sám Josef byl tesař a později stavitel. Jeho rodina patřila do dlouhé a proslulé linie ušlechtilosti obyčejných lidí, tu a tam posílené objevením se mimořádných jedinců, kteří se vyznamenali v oblasti evoluce náboženství na Uranii.

Marie, pozemská matka Ježíše, byla potomkem dlouhé linie výjimečných předků, obsahující mnoho významných žen v historii urantijských ras. Přestože Marie byla obyčejná žena své doby a generace a měla celkem normální povahu, mezi své předky počítala takové velmi známé ženy jako Annon, Támar, Rúť, Batšeba, Ansie, Kloa, Enta a Ratta. Žádná jiná židovská žena těch dnů neměla proslulejší rodokmen obyčejných předků, nebo rodokmen, sahající zpět do šťastnějších začátků. Rodový původ Marie, stejně jako Josefov, se vyznačoval převážně silnými, ale průměrnými jedinci, posílen čas od času četnými výjimečnými osobnostmi v průběhu rozvoje civilizace a progresivní evoluce náboženství. Z rasového hlediska je s těžší správné považovat Marii za židovku. Svoji kulturou a vírou byla židovkou, ale po rodové linii byla spíše míšenkou syrských, chetitských, fénických,

Twelve — selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

122:0.3 (1344.3) From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. JOSEPH AND MARY

122:1.1 (1344.4) Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

122:1.2 (1345.1) Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she

řeckých a egyptských rodů. Její rasové dědictví bylo mnohem širší než Josefovo.

Ze všech párů, žijících v Palestině v době plánovaného poskytnutí Michaela, Josef a Marie měli nejideálnější složení širokého rasového propojení a nadprůměrné osobní vlastnosti. Záměrem Michaela bylo objevit se na zemi jako průměrný člověk, aby mu obyčejní lidé mohli rozumět a přijmout ho; proto Gabriel vybral takové lidi jako Josefa a Marii, aby se stali poskytnutými rodiči.

2. GABRIEL SE ZJEVUJE ALŽBĚTĚ

Životní dílo Ježíše bylo na Urantii vlastně započato Janem Křtitelem. Zachariáš, otec Jana, náležel k židovskému kněžstvu, zatímco jeho matka Alžběta patřila do lépe prosperující větve stejného rodinného klanu, ke kterému také patřila Marie, matka Ježíše. Přestože Zachariáš a Alžběta byli manželé po mnoho let, neměli děti.

Bylo to na konci měsíce června 8. roku př. Kr., asi tři měsíce po sňatku Josefa a Marie, když se v poledne jednoho dne Alžbětě zjevil Gabriel, tak jak později předstoupil před Marii. Gabriel řekl:

„Zatímco tvůj manžel Zachariáš stojí před oltářem v Jerusalemu a shromážděný lid se tam modlí za příchod vysvoboditele, já, Gabriel, jsem přišel, abych ti oznámil, že brzy porодиš syna, který bude předchůdcem tohoto božského učitele a ty dáš svému synovi jméno Jan. Bude vyrůstat v oddanosti vašemu Pánu Bohu a když dospěje, potěší tvoje srdce, protože obrátí mnoho duší k Bohu a také oznámí příchod léčitele duše tvého národa a duchovního osvoboditele celého lidstva. Tvoje příbuzná Marie se stane matkou tohoto zaslíbeného dítěte a já se ji také zjevím“.

Toto vidění Alžbětu velmi vyděsilo. Po odchodu Gabriela se k tomuto zážitku neustále ve své mysli vracela a dlouho přemýšlela o slovech vznešeného návštěvníka. Ale kromě svého manžela nepověděla o tomto zjevení nikomu až do pozdějšího setkání s Marií na počátku února následujícího roku.

Avšak po dobu pěti měsíců Alžběta držela své tajemství i před svým manželem. Když mu pak pověřila příběh o návštěvě Gabriela, Zachariáš byl k tomu velmi skeptický a po mnoho týdnů zpochybňoval celou tuto událost a pouze váhavě uvěřil, že Gabriel navštívil jeho ženu, když

was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician, Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

122:1.3 (1345.2) Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

122:2.1 (1345.3) Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

122:2.2 (1345.4) It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

122:2.3 (1345.5) "While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her."

122:2.4 (1345.6) This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

122:2.5 (1345.7) For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife

již déle nemohl mít pochybnosti o tom, že jeho žena čeká dítě. Očekávané mateřství Alžběty Zachariáše velmi zmátlo, ale o čestnosti své ženy nezapochyboval, přestože on sám byl ve velmi pokročilém věku. Teprve až asi šest týdnů před narozením Jana, v důsledku působivého snu, Zachariáš plně uvěřil, že Alžběta se stane matkou syna osudu, kterému je souzeno připravit cestu pro příchod Mesiáše.

Gabriel se zjevil Marii přibližně v polovině listopadu roku 8 př. Kr. ve chvíli, kdy pracovala ve svém domě v Nazaretu. Později, až Marie věděla s jistotou, že bude matkou, přesvědčila Josefa, aby ji dovolil odejít do města Juda, ležícího v kopcích šest a půl kilometru od Jerusalemu, aby tam navštívila Alžbětu. Gabriel sdělil každé z těchto budoucích matek o svém zjevení druhé. Přirozeně byly nedočkavé, aby se setkaly, porovnaly své zkušenosti a pohovořily si o předpokládané budoucnosti svých synů. Marie zůstala u své vzdálené sestřenice tři týdny. Alžběta udělala hodně pro to, aby posílila víru Marie ve zjevení Gabriela, takže se vrátila domů nadšenější stát se matkou dítěte osudu, kterého měla brzy představit světu jako bezmocné nemluvně, obyčejného a normálního novorozence obyčejného světa.

Jan se narodil ve městě Juda 25. března v roce 7 př. Kr. Zachariáš a Alžběta měli velikou radost ze skutečnosti, že dostali syna jak Gabriel slíbil a když na osmý den poté přinesl dítě k vykonání obřízky, oficiálně ho pokřtili Jan, tak, jak jim bylo předtím nařízeno. Synovec Zachariáše se okamžitě vydal na cestu do Nazaretu, aby přinesl Marii zprávu od Alžběty, že se jí narodil syn a že dostal jméno Jan.

Od samého raného dětství Janovy rodiče mu uvážlivě předkládali představu o tom, že je mu předepsáno stát se duchovním vůdcem a náboženským učitelem. A taková podnětná semínka nacházela v Janově srdci úrodnou půdu. Už jako dítě býval často viděn v chrámu při bohoslužbách svého otce a byl nesmírně ovlivněn významností všeho co tam viděl.

3. GABRIEL PROMLUVÍ K MARII

Jednoho dne při západu slunce, ještě předtím než se Josef vrátil domů, se Gabriel objevil před Marií vedle nízkého kamenného stolu a když opět nabyla svůj klid, řekl: „Přišel jsem na příkaz toho, kdo je můj Pán a kterého ty budeš milovat a vychovávat. Marie, přináším ti radostnou zprávu o

when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

^{122:2.6 (1346.1)} Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

^{122:2.7 (1346.2)} John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in the realization that a son had come to them as Gabriel had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth, carrying the message of Elizabeth to Mary proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

^{122:2.8 (1346.3)} From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

^{122:3.1 (1346.4)} One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom you shall love and nurture. To you, Mary, I bring

tom, že tvé oplodnění je určeno nebesy a v daném termínu se staneš matkou syna; dáš mu jméno Jósua a on představí království nebeské na zemi a mezi lidmi. S nikým o této záležitosti nemluv, kromě Josefa a Alžběty, která je tvá příbuzná a které jsem se také zjevil a která brzy také porodí syna, jehož jméno bude Jan a který připraví cestu pro poselství vysvobození, které tvůj syn prohlásí lidem se vsí silou a hlubokým přesvědčením. Marie, o mých slovech nepochybuj, protože tento dům byl vybrán jako smrtelné obydlí dítěte osudu. Moje požehnání zůstává s tebou, síla Nejsvrchovanějších tě posílí a Hospodin celé země tě ochrání.“

Mnoho týdnů Marie v tichosti přemýšlela o této návštěvě a neodvažovala se o této události říci svému manželovi, dokud s určitostí nevěděla, že opravdu čeká dítě. Když o tom všem Josef uslyšel a přestože měl velkou důvěru v Marii, byl z toho velmi ustaraný a mnoho nocí nemohl spát. Nejdříve měl Josef pochybnosti o Gabrielově návštěvě. Potom, když byl téměř přesvědčen o tom, že Marie opravdu slyšela hlas a viděla obraz božského posla, jeho mysl byla drásána přemýšlením nad tím, jak se takové věci mohou stát. Jak potomek lidské bytosti může být dítětem božského osudu? Až po mnoha týdnech hloubání byl Josef schopen smířit se s těmito rozpornými myšlenkami a to proto, že s Marií dospěli k závěru, že byli vybráni stát se rodiči Mesiáše, přestože to stěží byla židovská představa o tom, že očekávaný vykupitel by měl mít božskou podstatu. Po nabytí tohoto významného přesvědčení se Marie snažila co nejdříve navštívit Alžbětu.

Po svém návratu Marie navštívila své rodiče, Joachima a Chanu. Oba její bratři a obě sestry, stejně jako její rodiče, vždy pochybovali o božském poslání Ježíše, což bylo pochopitelné, protože v té době nevěděli nic o návštěvě Gabriela. Ale Marie se svěřila své sestře Salome, že si myslí, že její syn je předurčen stát se velkým učitelem.

Gabriel se Marii zjevil den po početí Ježíše a to byla jediná nadpřirozená událost, spojená s její celou zkušeností s nošením a porozením zaslíbeného dítěte.

4. JOSEFŮV SEN

Josef se nesmířil s myšlenkou, že se Marie má stát matkou vyjimečného dítěte až do doby,

glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you.”

122:3.2 (1346.5) Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

122:3.3 (1347.1) Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

122:3.4 (1347.2) Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. JOSEPH'S DREAM

122:4.1 (1347.3) Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of an extraordinary child until after he had

kdy měl velmi působivý sen. V tomto snu se mu zjevil zářivý nebeský posel a mimo jinými věcmi mu řekl: „Josefe, jsem tady na příkaz Toho, kdo nyní vládne na nebesích a mám tě informovat o synovi, kterého Marie porodí a který se stane velkým světlem světa. V něm bude život a jeho život se stane světlem lidstva. Nejdříve přijde ke svému vlastnímu národu, ale ten ho přijme krutě; ale všem těm, kteří ho přijmou, on odhalí, že jsou děti Boha.“ Po tomto zážitku Josef již nikdy nezapochoval o příběhu Marie, že ji navštívil Gabriel a o slibu, že se dosud nenarozené dítě stane božským poslem v tomto světě.

Při všech těchto návštěvách nebylo nic řečeno o domu Davida. Nic nebylo nikdy naznačeno o tom, že Ježíš by se měl stát „vysvoboditelem židů“ a ani to, že bude tím dlouho očekávaným Mesiášem. Ježíš nebyl tím Mesiášem, kterého čekali židé, nýbrž on byl vysvoboditelem světa. Jeho mise byla určena všem rasám a národům a ne nějaké jedné skupině.

Josef nepatřil do rodové linie krále Davida. Marie měla více z Davidové krve než Josef. Je pravdou, že Josef šel skutečně do města Davidova, Betlému, aby se dal zapsat na seznam římského sčítání lidu, ale to bylo proto, že před šesti generacemi Josefův předek z otcovy strany, který byl sirotkem, byl adoptován Zadokem, který byl přímým potomkem Davida, což je důvod, proč byl Josef přiřazován k „domu Davida“.

Většina takzvaných mesiášských proroctví Starého Zákona byla připsána Ježíši až za dlouhou dobu po jeho životě na zemi. Po staletí hebrejští proroci oznamovali příchod vysvoboditele a tyto sliby byly následujícími generacemi spojovány s novým židovským panovníkem, který usedne na Davidův trůn a pověstnými zázračnými metodami Mojžíše ustanoví židy v Palestině mocným národem, zbavený všech cizích nadvlád. A opět mnoho květnatých pasáží, které jsou k nalezení v hebrejských posvátných knihách, byly později nesprávně připsány životnímu poslání Ježíše. Množství rčení Starého Zákona bylo překrouceno tak, aby se dala použít v některých epizodách pozemského života Učitele. Sám Ježíš jednou veřejně popřel jakoukoliv souvislost s královským domem Davida. Také věta „nedotčená žena porodí syna“ byla změněna na „panna porodí syna“. To stejné se častokrát stalo v souvislosti s rodokmeny jak Josefa, tak i Marie, které byly sestaveny až po životě Michaela na zemi. Mnohé z těchto rodových linií souhlasily s původními předky Učitele, ale jako celek neodpovídají skutečnosti a není možno se na ně spoléhat jako na fakta. Raní stoupenci Ježíše také příliš často podlehlí pokušení upravit starší proročké výroky a

experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: “Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God.” After this experience Joseph never again wholly doubted Mary’s story of Gabriel’s visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

122:4.2 (1347.4) In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus’ becoming a “deliverer of the Jews,” not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world’s deliverer*. His mission was to all races and peoples, not to any one group.

122:4.3 (1347.5) Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry than Joseph. True, Joseph did go to the City of David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph’s paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the “house of David.”

122:4.4 (1347.6) Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master’s earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, “a maiden shall bear a son,” was made to read, “a virgin shall bear a son.” This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were constructed subsequent to Michael’s career on earth. Many of these lineages contain much of the Master’s ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as factual. The early followers of Jesus all too often

použít je v životě jejich Pána a Učitele.

succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

5. POZEMŠTÍ RODIČE JEŽÍŠE

Josef byl klidný a vyrovnaný člověk, mimořádně svědomitý a ve všech směrech věrný náboženským konvencím a praktikám svého národa. On moc nemluvil, ale hodně přemýšlel. Smutná situace židovského národa Josefovi způsobovala hodně smutku. Jako chlapec, v okruhu svých osmi bratrů a sester, býval veselejší, ale v prvních letech manželského života (v dětství Ježíše) prožíval často období mírné duchovní nejistoty. Tyto náládové projevy se výrazně zlepšily krátce před jeho předčasnou smrtí a poté, kdy se ekonomické podmínky jeho rodiny vylepšily díky jeho postupu z pozice tesaře do postavení prosperujícího stavitele.

Marie měla úplně jinou povahu než Josef. Obyčejně bývala veselá, málokdy sklíčená a měla dar neustálé radosti. Marie dávala volný a častý průchod svým emocím a až do náhlé smrti Josefa na ní nikdy nebylo vidět truchlivost. A když se sotva vzpamatovala z této rány, tak na ni dolehly obavy a nejistota z neobvyklého života jejího nejstaršího syna, který se tak rychle odhaloval před jejím užaslým pohledem. Ale po celou dobu této neobyčejné zkušenosti byla Marie vyrovnaná, statečná a celkem rozumná ve vztahu ke svému zvláštnímu a málo chápánému prvorozenému synu a jeho přeživším bratrům a sestrám.

Neobyčejnou jemnost a úžasný cit a porozumění pro lidskou povahu získal Ježíš od svého otce; svůj dar být velkým učitelem a svoji výjimečnou schopnost pro spravedlivé rozhořčení zdědil po své matce. Ve svých emočních reakcích na prostředí svého dospělého života byl Ježíš někdy jako jeho otec, zádušný a důstojný, někdy až očividně smutný; ale častěji měl sklony k optimistickým a odhodlaným projevům, které charakterizovaly jeho matku. Celkem vzato, temperament Marie převládal v životě božského Syna v době jeho dospívání a získal na síle v jeho dospělosti. V určitých rysech byl Ježíš směsicí vlastností svých rodičů; v jiných aspektech projevoval rysy jednoho na rozdíl toho druhého.

Od Josefa získal tvrdou výchovu v židovských obřadech a neobyčejnou znalost hebrejských posvátných knih; od Marie zdědil širší pohled na náboženský život a liberálnější

5. JESUS' EARTH PARENTS

^{122:5.1 (1348.1)} Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus' childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly improved just before his untimely death and after the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

^{122:5.2 (1348.2)} Mary's temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

^{122:5.3 (1348.3)} Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother's optimistic and determined disposition. All in all, Mary's temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents' traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

^{122:5.4 (1348.4)} From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonials and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a broader viewpoint of religious life and a more

představu o osobní duchovní svobodě.

Rodiny Josefa a Marie byly na jejich dobu obě dobře vzdělané. Josef i Marie měli vzdělání vysoko nad průměrem jejich doby a životního postavení. On byl myslitel; ona byla plánovač, odborník na přizpůsobení a praktické jednání v jakékoliv situaci. Josef byl černooký brunet; Marie hnědooká, skoro blondýna.

Kdyby Josef žil, nepochybně by se stal silným věřícím v božské poslání svého nejstaršího syna. Marie se pohybovala mezi vírou a pochybností a byla silně ovlivněna postojem svých ostatních dětí a svých přátel a příbuzných, ale nikdy nezaváhala ve svém trvalém postoji při vzpomínce na Gabrielovo zjevení před ní ihned potom, kdy bylo dítě počato.

Marie byla výborná tkadlena a nadprůměrně schopná ve všech domácích pracích té doby; byla dobrou hospodyní a skvělou matkou rodiny. Jak Josef, tak i Marie, byli dobrými učiteli a dbali na to, aby jejich děti dobře zvládaly učení té doby.

Když byl Josef mladý muž, byl zaměstnán otcem Marie při výstavbě přístavby jeho domu a jednoho dne, kdy během poledního oběda mu Marie přinesla pohár vody, začaly námluvy tohoto páru, který byl předurčen stát se rodiči Ježíše.

Podle židovského zvyku měli Josef a Marie svatbu v domě Marie blízko Nazaretu když Josefovi bylo dvacet jedna let. Tímto sňatkem bylo završeno formální namlouvání, které trvalo téměř dva roky. Krátce po svatbě se nastěhovali do svého nového domu v Nazaretu, který postavil Josef za pomoci svých dvou bratrů. Dům stál nedaleko úpatí kopce, ze kterého byl nádherný výhled po okolní krajině. V tomto vhodně připraveném domě se Tito mladí a budoucí rodiče připravovali přivítat zaslíbené dítě, nic netušíc, že se tato významná událost vesmíru stane v době, kdy budou mimo svůj dům, v judském městě Betlémě.

Větší část Josefovy rodiny se stala věřícími učení Ježíše, ale z Mariiny strany v něho věřilo jen velmi málo lidí do doby, než odešel z tohoto světa. Josef se více přikláněl k duchovní koncepci očekávaného Mesiáše, ale Marie a její rodina, především její otec, zastávali názor, že Mesiáš bude světský osvoboditel a politický vládce. Mariini předci byli významnými účastníky povstáních Makabejců, která v té době byla ještě nedávnými událostmi.

Josef se důrazně držel východních, čili

liberal concept of personal spiritual freedom.

122:5.5 (1349.1) The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a planner, expert in adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-nigh blond type.

122:5.6 (1349.2) Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

122:5.7 (1349.3) Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

122:5.8 (1349.4) When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

122:5.9 (1349.5) Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

122:5.10 (1349.6) The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the Maccabean activities of the then but recent times.

122:5.11 (1349.7) Joseph held vigorously to the

babylonských pohledů židovského náboženství; Marie silně tíhla k liberálnějšímu a širšímu západnímu, čili helénistickému výkladu zákona a prorocství.

Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic, interpretation of the law and the prophets.

6. DOMOV V NAZARETU

Dům Ježíše stál nedaleko od vysokého kopce v severní části Nazaretu, poněkud daleko od vesnického pramene, který byl ve východní části města. Rodina Ježíše bydlela na okraji města, což mu značně usnadňovalo se potom vydávat často do přírody a konat výlety na vrchol nedaleké pahorkatiny, nejvyššího ze všech kopců jižní Galileje, kromě hory Tábor na východě a přibližně stejně vysokého kopce Nain. Jejich dům se nacházel trochu jihovýchodně od jižního výběžku tohoto kopce a zhruba uprostřed mezi úpatím této pahorkatiny a cestou, vedoucí z Nazaretu do Kány. Kromě výstupů na kopec, Ježíšovými oblíbenými toulkami byly výlety po úzké stezce, točící se kolem úpatí kopce severovýchodním směrem k bodu, ve kterém se spojovala s cestou do Sepfóris.

Dům Josefa a Marie byla kamenná stavba o jedné místnosti s rovnou střešou a přiléhajícím přístavkem pro zvířata. Nábytek se sestával z nízkého kamenného stolu, hliněného nádobí a kamenných misek a džbánů, tkalcovského stavu, svítilny, několika nízkých stoliček a rohožek pro spaní na kamenné podlaze. Na zadním dvorku, vedle přístavku pro zvířata, byl přístřešek chránící pec a drtič zrna. Obsluhovat tento typ drtiče vyžadovalo dva lidi, jeden mlel a druhý do něj sypal zrní. Jako malý chlapec Ježíš často sypal zrní do drtiče, zatímco jeho matka točila drtičem.

V pozdějších letech, jak se rodina rozrůstala, seděli všichni členové v podřepu kolem zvětšeného kamenného stolu a brali si jídlo z misky, nebo hrnce. V zimě, v době večere, svítila malá, mělká hliněná lampa, naplněná olivovým olejem. Po narození Marty Josef přistavěl k domu velkou místnost, která se ve dne používala jako tesařská dílna a v noci se tam spávalo.

6. THE HOME AT NAZARETH

^{122:6.1 (1349.8)} The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sepphoris.

^{122:6.2 (1350.1)} The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

^{122:6.3 (1350.2)} In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. CESTA DO BETLÉMA

V březnu roku 8 př. Kr. (měsíc, ve kterém Josef a Marie měli svatbu) císař Augustus nařídil, že všichni obyvatelé římského impéria musí být spočítáni, aby toto sčítání lidu bylo použito pro efektivnější vybírání daní. Židé vždy měli

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

^{122:7.1 (1350.3)} In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always

předsudky proti jakékoliv snaze „počítat národ“ a to, ve spojení s vážnými vnitrostátními potížemi Heroda, zapříčinilo odložení tohoto sčítání lidu v židovském království o jeden rok. V celém římském impériu tento soupis obyvatel proběhl v roce 8 př. Kr., kromě palestinského království Heroda, kde byl proveden o rok později, v roce 7 př. Kr.

Marie se nemusela jít do Betléma zaregistrovat—Josef měl právo zapsat celou svoji rodinu—ale Marie, poněvadž byla odvážná a podnikavá osoba, trvala na tom, že Josefa bude doprovázet. Obávala se, aby nezůstala sama, kdyby se dítě mělo narodit a Josef by byl mimo domov a pak, Betlém nebyl příliš daleko od města Judy a Marie viděla příjemnou možnost navštívit svoji příbuznou Alžbětu.

Josef doslova zakázal Marii, aby ho doprovázela, ale bylo to zbytečné, protože když bylo zabaleno jídlo na tři či čtyřdenní cestu, přichystala Marie dvojí dávky a sama byla také připravena vydat se na cestu. Ještě než vyrazili, Josef už byl smířen s tím, že s ním Marie půjde a tak za úsvitu vesele opustili Nazaret.

Josef s Marií byli chudí a protože měli jenom jedno tažné zvíře, Marie, která byla těhotná, seděla na zvířeti spolu se zásobami, zatímco Josef šel pěšky a vedl zvíře. Výstavba a zařizování domu Josefa značně vyčerpalo. Kromě toho, Josef také podporoval své rodiče, poněvadž jeho otec se stal nedávno invalidou. A tak se tato židovská dvojice vydala ze svého skromného domova brzy ráno 18. srpna roku 7 př. Kr. na svoji cestu do Betléma.

První den cesty je zavedl k úpatí hory Gilboa, kde se u řeky Jordán utábořili na noc a dlouho hovořili o tom, jaký syn se jim narodí, přičemž Josef se držel představy duchovního učitele a Marie lpěla na myšlence o židovském Mesiáši, osvoboditeli hebrejského národa.

Časně a v jasném ránu 19. srpna byli Josef a Marie opět na cestě. Poobédvali u hory Sartaba, z níž se odkrývá výhled na údolí řeky Jordán a pak pokračovali, aby dorazili na noc do Jericha. Nocleh našli v zájezdním hostinci u cesty na pokraji města. Po večeři a velké diskusi o tyranské vládě Říma, o Herodovi, o zapsání na listinu sčítání lidu a o srovnatelném vlivu Jerusalema a Alexandrie jako centru židovského učení a kultury, se poutníci z Nazaretu uložili k nočnímu spánku. Brzy ráno 20. srpna se zase vydali na cestu a před polednem dorazili do Jerusalema. Po návštěvě chrámu pokračovali ke svému cíli, dorazivše do Betléma pozdě odpoledne.

been greatly prejudiced against any attempt to “number the people,” and this, in connection with the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

122:7.2 (1350.4) It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

122:7.3 (1350.5) Joseph virtually forbade Mary to accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

122:7.4 (1350.6) Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

122:7.5 (1351.1) Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

122:7.6 (1351.2) Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem

Zájezdni hostince byly přeplněny a proto Josef hledal nocleh u svých vzdálených příbuzných, ale všechny pokoje v Betlémě byly plně obsazeny. Když se vrátil zpět k hostinci, dozvěděl se, že venkovní stáje, vytesané do stěny skály hned pod hostincem, byly zbaveny dobytka a vyčištěny pro ubytování nocležníků. Josef nechal osla na dvorku, na ramena si naložil jejich vaky s oblečením a potravinami a s Marií sestoupili po kamenných schodech dolů do své noclehárny. Ocitli se v něčem, co bývalo skladištěm zrní a nacházelo se před chlévy a jeslemi. Byla tam pověšena zástěna a oni se považovali za šťastlivce, že mají takové pohodlné obydlí.

Josef měl v úmyslu hned odejít a nechat se zapsat, ale Marie se cítila unavená; byla velmi úzkostlivá a prosila ho, aby s ní zůstal, což on udělal.

8. NAROZENÍ JEŽÍŠE

Po celou tu noc byla Marie neklidná, takže se oba moc nevyspali. Za úsvitu začaly silné porodní bolesti a v poledne 21. srpna roku 7 př. Kr. a za účasti a laskavé pomoci cestujících žen Marie porodila chlapečka. Ježíš nazaretský se narodil na tento svět, byl zabalen do plátna, které Marie vzala sebou pro takový možný případ a položila ho do poblíž stojících jeslí.

Zaslíbené dítě se narodilo naprosto stejným způsobem jak se na tomto světě narodily všechny děti předtím a potom; a osmého dne, podle židovského zvyku, byl obřezán a oficiálně pojmenován Jůšua (Ježíš).

Následující den po narození Ježíše provedl Josef registraci pro census. Potkal člověka, se kterým mluvil před dvěma dny v Jerichu a ten ho vzal ke svému zámožnému příteli, který měl pronajatý pokoj v hostinci a který řekl, že si rád vymění ubytování s nazaretským párem. To odpoledne se přestěhovali do hostince, kde zůstali téměř tři týdny, dokud nenašli útočiště v domě Josefova vzdáleného příbuzného.

Na druhý den po narození Ježíše Marie poslala zprávu Alžbětě o tom, že se jim narodilo dítě a dostalo se jí ihned odpovědi, aby Josef přišel do Jerusalema prohovorit všechno se Zachariášem. Jak Zachariáš, tak i Alžběta byli

before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

122:7.7 (1351.3) The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives, but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

122:7.8 (1351.4) Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. THE BIRTH OF JESUS

122:8.1 (1351.5) All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon, August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

122:8.2 (1351.6) In just the same manner as all babies before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

122:8.4 (1351.8) The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went

nyní skutečně přesvědčení, že se Ježíš opravdu stane židovským spasitelem, Mesiášem a že jejich syn Jan bude hlavou jeho pomocníků, hlavní rukou člověka osudu. A protože Marie zastávala stejné přesvědčení, nebylo těžké přesvědčit Josefa zůstat v Betlémě, městě Davidově, aby Ježíš mohl vyrůst v následníka Davida na trůně celého Izraele. Proto zůstali v Betlémě více než rok, v průběhu kterého Josef pracoval ve svém tesařském řemesle.

V poledne, při narození Ježíše, serafové Urantie, shromáždění pod vedením svých vedoucích, zpívali nad betlémskými jesličkami chorály slávy, ale tento projev chvály lidské uši neslyšely. Žádný pastýř, ani žádný jiný smrtelný tvor nepřišel vzdát hold betlémskému děťátku až do dne, kdy přišli jistí kněží z Uru, kteří sem byli posláni z Jerusalema Zachariášem.

Těmto kněžím z Mezopotámie pověděl před časem v jejich zemi cizí náboženský učitel o svém snu, ve kterém byl informován, že „světlo života“ se brzy objeví na zemi jako nemluvně a přijde mezi židy. A tím směrem se ti tři kněží vydali hledat toto „světlo života“. Po mnoho týdnech hledání v Jerusalemu se již chtěli vrátit zpět do Uru, když potkali Zachariáše a ten jim řekl, že on věří, že Ježíš je ten, koho hledají a poslal je do Betléma, kde našli děťátko a zanechali tam Marii, jeho pozemské matce, svoje dary. V době jejich návštěvy nemluvně mělo téměř tři týdny.

Tito mudrci neviděli žádnou hvězdu, která by je vedla do Betléma. Krásná legenda o betlémské hvězdě vznikla tímto způsobem: Ježíš se narodil v poledne 21. srpna, roku 7 př. Kr. 29. května roku 7 př. Kr. došlo k neobvyklému sblížení Jupitera a Saturna v souhvězdí Ryb. Pozoruhodným astronomickým faktem je to, že k podobným sblížením došlo 29. září a 5. prosince stejného roku. Na základě těchto neobvyklých, ale zcela přirozených událostí, vytvořili horlivci následných generací v dobré víře působivou legendu o betlémské hvězdě a třech zbožných mudrcích z východu, které přivedla k jesličkám, kde spatřili a uctili novorozeně. Východní a blízko východní národy mají rády pohádkové příběhy a neustále spřádají podobné mýty o životech svých náboženských vůdců a politických hrdinů. V době, kdy nebyl tisk a kdy se většina znalostí předávala ústně z jedné generace na druhou, bylo velmi snadné, aby se mýty staly tradicemi a tradice se časem staly přijímanými fakty.

to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter's trade.

122:8.5 (1352.1) At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

122:8.6 (1352.2) These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that "the light of life" was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this "light of life." After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three weeks old at the time of their visit.

122:8.7 (1352.3) These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomic fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the newborn babe. Oriental and near-Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. PŘEDSTAVENÍ V CHRÁMĚ

Mojžíš učil židy, že každý prvorozený syn náleží Hospodinu a že namísto jeho obětování, jak bylo zvykem u neznabožských národů, takový syn může žít, jestliže ho jeho rodiče vykoupí zaplacením pěti šekelů jakémukoliv oprávněnému knězi. Existovalo také Mojžíšovo nařízení, které přikazovalo, že matka, po uplynutí určité doby, přijde do chrámu pro očištění (nebo někdo jiný za ni přinese oběť). Bylo zvykem, že se oba tyto obětní obřady vykonávaly současně. Proto šli Josef a Marie osobně do chrámu v Jerusalemu představit Ježíše kněžím a vykoupit ho a také přinést požadovanou oběť pro obřadní očištění Marie od údajné porodní nečistoty.

Na chrámových nádvořích se neustále zdržovaly dvě pozoruhodné osobnosti, zpěvák Simeon a básnička Anna. Simeon pocházel z Judei, ale Anna byla z Galileje. Tato dvojice byla neustále spolu a oba byli blízkými přáteli kněze Zachariáše, který jim svěřil tajemství o Janovi a Ježíši. Jak Simeon, tak i Anna, toužili po příchodu Mesiáše a jejich důvěra v Zachariáše je vedla k víře, že Ježíš byl očekávaným osvoboditelem židovského národa.

Zachariáš věděl, který den se měli objevit Josef a Marie v chrámu s Ježíškem a předem se domluvil se Simeonem a Annou, že jim rukou ukáže, který v procesí prvorozených dětí je Ježíš.

Pro tuto příležitost napsala Anna báseň, kterou Simeon zazpíval k velkému údivu Josefa, Marie a všech shromážděných na nádvoří chrámu. Jejich chvalozpěv o vykoupení prvorozeného syna zněl takto:

Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele,

protože k nám přišel a osvobodil svůj národ;

On pozvedl roh spasení pro nás všechny

v domě svého služebníka Davida.

Jak mluvil ústy svých svatých proroků—

zachránil nás od našich nepřátel a z rukou všech, kteří nás nenávidí;

Smíloval se nad našimi otci a rozpomenul se

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

^{122:9.1 (1352.4)} Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

^{122:9.2 (1353.1)} There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias, who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

^{122:9.3 (1353.2)} Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

^{122:9.4 (1353.3)} For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

^{122:9.5 (1353.4)} Blessed be the Lord, the God of Israel,

^{122:9.6 (1352.5)} For he has visited us and wrought redemption for his people;

^{122:9.7 (1353.6)} He has raised up a horn of salvation for all of us

^{122:9.8 (1353.7)} In the house of his servant David.

^{122:9.9 (1353.8)} Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

^{122:9.10 (1353.9)} Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

^{122:9.11 (1353.10)} To show mercy to our fathers, and

na svoji svatou úmluvu—

na přísahu, kterou dal Adamovi, praotci našemu,

že nás zbaví našich nepřátel,

abychom mu mohli sloužit beze strachu,
v posvátnosti a čestně po celý náš život.

A ty, zaslíbené dítě, budeš nazýváno prorokem Nejsvrchovanějšího;

neboť půjdeš před Hospodinem, abys nastolil jeho království,

ty oznámíš lidem jeho národa spasení

v odpuštění jejich hříchů.

Radujte se z laskavé milosti Boha našeho, protože námz nebes poslal novou zář,

aby svítila těm, kteří žijí ve tmě a ve strachu ze smrti,

aby vedla naše kroky na cestě míru.

A nyní, Hospodine, jak jsi slíbil, propouštíš v pokoji svého služebníka,

neboť mé oči viděly tvé spasení,

které jsi připravil před tvářmi všech národů;

Světlo, jež svítí také pohanům

a přinese slávu národu tvému, Izraeli.

Na zpáteční cestě do Betléma Josef a Marie mlčeli, měli smíšené pocity a přepadla je obava. Marie byla velmi rozrušena pozdravem na rozloučenou staré básničky Anny a Josef byl znepokojen touto předčasnou snahou udělat z Ježíše očekávaného Mesiáše židovského národa.

10. HERODES JEDNÁ

Ale špehové Heroda nebyli nečinní. Když mu pověděli o návštěvě kněží z Uru v Betlémě, Herodes si tyto Kaldejce nechal předvolat. S opatrností se těchto mudrců vyptával na nového „krále Židů“, ale příliš ho neuspokojili, protože mu pouze řekli, že se narodilo dítě ženě, která přišla do Betléma se svým manželem kvůli registraci pro sčítání lidu. Herodes nebyl spokojen s jejich odpovědí a dal jim měsíc a poslal je to dítě hledat,

remember his holy covenant —

^{122:9.12 (1353.11)} The oath which he swore to Abraham our father,

^{122:9.13 (1353.12)} To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

^{122:9.14 (1353.13)} Should serve him without fear,

^{122:9.15 (1353.14)} In holiness and righteousness before him all our days.

^{122:9.16 (1353.15)} Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

^{122:9.17 (1353.16)} For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

^{122:9.18 (1353.17)} To give knowledge of salvation to his people

^{122:9.19 (1353.18)} In the remission of their sins.

^{122:9.20 (1353.19)} Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

^{122:9.21 (1353.20)} To shine upon those who sit in darkness and the shadow of death;

^{122:9.22 (1353.21)} To guide our feet into ways of peace.

^{122:9.23 (1353.22)} And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

^{122:9.24 (1353.23)} For my eyes have seen your salvation,

^{122:9.25 (1353.24)} Which you have prepared before the face of all peoples;

^{122:9.26 (1353.25)} A light for even the unveiling of the gentiles

^{122:9.27 (1353.26)} And the glory of your people Israel.

^{122:9.28 (1353.27)} On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

10. HEROD ACTS

^{122:10.1 (1353.28)} But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He inquired diligently of these wise men about the new “king of the Jews,” but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census

aby i on mohl přijít a uctít ho, když oni říkají, že jeho království bude duchovní, ne světské. Ale, když se mudrci nevraceli, Herodes začal být podezřivý. Když o těchto věcech ve své mysli přemýšlel, vrátili se jeho informátoři a podali mu podrobnou zprávu o nedávné události v chrámu a přinesli mu opis části Simeonovy písně, která byla zazpívána při obřadu vykoupení Ježíše. Ale nepodařilo se jim vysledovat Josefa s Marií a Herodes se velmi rozčílil, když mu nebyli schopni říci, kam ta dvojice dítě odnesla. Vyslal potom pátrače, aby Josefa a Marii našli. Vědom si toho, že Herodes hledá nazaretskou rodinu, Zachariáš a Alžběta zůstali mimo Betlém. Malý chlapec byl ukryt u příbuzných Josefa.

Josef se bál hledat práci a jejich malé úspory velmi rychle mizely. Dokonce při obřadu očištění v chrámu se Josef považoval za tak chudého, že si nemohl dovolit obětovat za Marii dvě holoubata, jak nařizoval Mojžíšův předpis pro očištění chudých matek.

Když po více než ročním hledání Herodovi špiclové nenašli Ježíše a pro podezření, že děťátko je ještě ukryto v Betlémě, vydal Herodes rozkaz, aby byl důkladně prohledán každý dům v Betlémě a aby všichni chlapci mladší dvou let byli zabiti. Tímto způsobem Herodes doufal, že bude mít jistotu, že toto dítě, které by se mělo stát „králem Židů“ bude utraceno. A tak zmizelo v jednom dnu šestnáct chlapečků v Betlémě v Judeji. Ale intriky a vraždy byly běžné u Herodova dvora, dokonce i u členů své vlastní nejbližší rodiny.

Zavraždění těchto kojenců se stalo v polovině října, roku 6 př. Kr., když bylo Ježíšovi něco málo přes rok. Ale věřící v příchod Mesiáše byli i mezi přívrženci Heroda a když jeden z nich uslyšel o rozkazu zabít v Betlémě chlapečky, oznámil to Zachariášovi a ten ihned poslal posla k Josefovi. A v noci před vražděním odešli Josef a Marie s dítětem z Betléma do Alexandrie v Egyptě. Aby nevzbuzovali pozornost, tak do Egypta putovali jenom sami s Ježíšem. Do Alexandrie se dostali díky penězům od Zachariáše a tam Josef provozoval svoje řemeslo a Marie s Ježíšem bydleli u zámožných příbuzných rodiny Josefa. V Alexandrii zůstali plné dva roky a do Betléma se vrátili až po smrti Heroda.

enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph's relatives.

122:10.2 (1354.1) Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification of mothers among the poor.

122:10.3 (1354.2) When, after more than a year of searching, Herod's spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become "king of the Jews" would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

122:10.4 (1354.3) The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod's court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years, not returning to Bethlehem until after the death of Herod.

Kapitola 123. Rané dětství Ježíše

⇨ 122

Kniha Urantia

124 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 123 RANÉ DĚTSTVÍ JEŽÍŠE

Sekce

Úvod

1. Návrat do Nazaretu
2. Pátý rok (2. rok př. Kr.)
3. Události šestého roku (1 rok př. Kr.)
4. Sedmý rok (1. rok n.l.)
5. Školní roky v Nazaretu
6. Jeho osmý rok (2. rok n.l.)

PAPER 123

THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Back in Nazareth
2. The Fifth Year (2 B.C.)
3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)
4. The Seventh Year (A.D. 1)
5. School Days in Nazareth
6. His Eighth Year (A.D. 2)

Úvod

V DŮSLEDKU nejistoty a strachu během jejich pobytu v Betlémě Marie dětátko nekojila až když byli v bezpečí v Alexandrii, kde rodina mohla vést normální život. Žili u příbuzných a Josef dokázal svoji rodinu dobře živit, protože krátce po příjezdu dostal práci. Několik měsíců pracoval jako tesař a potom byl povýšen do pozice mistra a vedl velkou skupinu dělníků, zaměstnaných na stavbě jedné městské budovy. Tato nová zkušenost mu vnukla myšlenku stát se po návratu do Nazaretu podnikatelem a stavitelem.

Po celou dobu těchto prvních roků Ježíšova bezbranného dětství nad ním nepřetržitě bděla Marie, aby se mu něco nepříhodilo, co by mohlo ohrozit jeho blaho, nebo co by zasáhlo do jeho budoucí mise na zemi; žádná jiná matka nebyla nikdy tak svému dítěti oddána. V domě, kde Ježíš vyrůstal, byly ještě dvě jiné děti zhruba jeho věku a v blízkém sousedství bylo ještě dalších šest dětí přibližně jeho věku, se kterými si mohl hrát. Z počátku byla Marie rozhodnuta mít Ježíše neustále u sebe. Bála se, že by se mu něco mohlo stát, kdyby měl dovoleno hrát si s jinými

INTRODUCTION

123:0.1 (1355.1) OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

123:0.2 (1355.2) All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary was disposed to keep Jesus close by her side. She feared something might

děťmi na zahradě, ale Josef, za pomoci svých příbuzných, ji dokázal přesvědčit, že takový způsob života by Ježíše připravil o užitečnou zkušenost naučit se přizpůsobovat se dětem svého věku. A Marie, uvědomujíc si, že takový záměr přehnaného krytí a neobvyklé ochrany, by v něm mohl vyvolat pocit výjimečnosti a i sobeckosti, nakonec souhlasila s tím, aby zaslíbené dítě vyrůstalo naprosto stejně jako každé jiné dítě; i přestože cítila toto rozhodnutí, neustále se snažila, aby viděla na děti jak si hrají v domě, nebo na zahradě. Pouze milující matka ví, jaké břemeno leželo na srdci Marie kvůli bezpečnosti svého syna během těchto let jeho raného dětství.

Během dvou let jejich pobytu v Alexandrii se Ježíš těšil dobrému zdraví a vyrůstal jako normální dítě. Kromě několika přátel a příbuzných nevěděl nikdo jiný, že Ježíš je „zaslíbeným dítětem“. Jeden z Josefových příbuzných to odhalil několika svým přátelům v Memfisu, kteří byli potomci dávného Achnatona a ti, s malou skupinou věřících z Alexandrie přišli k honosnému domu Josefova příbuzného dobrodince krátce před návratem do Palestiny, aby popřáli nazaretské rodině vše nejlepší a složili poklonu dítěti. Při této příležitosti shromáždění přátelé darovali Ježíši celý opis řeckého překladu hebrejských svatých knih. Ale tento opis židovských posvátných písemností byl Josefovi předán až poté, kdy on i Marie s konečnou platností odmítli pozvání svých přátel z Memfisu a Alexandrie zůstat v Egyptě. Tito věřící byli přesvědčeni o tom, že dítě osudu bude mít mnohem větší světový vliv jako obyvatel Alexandrie, než v jakémkoliv místě v Palestině. Po obdržení zprávy o smrti Heroda tato přemlouvání opozdila na nějakou dobu jejich odchod do Palestiny.

Nakonec Josef a Marie z Alexandrie odpluli na lodi, náležící jejich příteli Ezraenovi a směřující do Jafy, kde přistáli na konci srpna roku 4 př. Kr. Odtud se bez prodlení vypravili do Betléma, kde strávili celé září rozhovory se svými přáteli a příbuznými o tom, zdali by tam měli zůstat, nebo se vrátit do Nazaretu.

Marie se nikdy plně nevzdala myšlenky, že Ježíš by měl vyrůstat v Betlémě, městě Davidově. Josef vlastně nevěřil, že jejich syn se má stát královským osvoboditelem Izraele. Kromě toho věděl, že on sám není opravdovým potomkem Davida a že jeho zařazení mezi Davidovo potomstvo je důsledkem adopce jednoho z jeho předků do rodové linie Davida. Ovšem Marie považovala město Davidovo za nejvhodnější

happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered, finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

123:0.3 (1355.3) Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus' being a "child of promise." One of Joseph's relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ikhnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph's relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph's hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod's death.

123:0.4 (1356.1) Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

123:0.5 (1356.2) Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic line of descent. Mary, of course, thought the City of

místo, ve kterém by měl nový nástupce na Davidův trůn být vychováván, ale Josef viděl jejich šance spíše s Herodem Antipou, než s jeho bratrem Archelaem. Velmi se bál o chlapcovu bezpečnost v Betlémě, či v jakémkoliv jiném městě v Judeji, protože se domníval, že Archelaos bude mnohem krutější v pokračování krutých metod svého otce Heroda, než Antipa v Galileji. A kromě všech těchto důvodů byl Josef upřímně přesvědčen a dával to otevřeně najevo, že Galilea je lepší místo pro výchovu a vzdělání dítěte, ale trvalo mu tři týdny, než překonal Mariiny námitky.

K prvnímu říjnu se Josefovi podařilo přesvědčit Marii a všechny jejich přátele, že nejlepší pro ně bude, když se vrátí do Nazaretu. A tak počátkem října roku 4 př. Kr. se vydali z Betléma do Nazaretu přes Lód a Skythopolis. Na cestu vyrazili jednu neděli časně ráno, Marie s dítětem jeli na nově získaném tažném zvířeti, zatímco Josef a pět doprovázejících příbuzných šli pěšky; Josefovi příbuzní nepřipustili, aby tuto cestu do Nazaretu vykonali sami. Měli strach jít do Galileje přes Jerusalema a údolím Jordánu a západní cesty nebyly vůbec bezpečné pro dva osamělé cestující a malé dítě.

1. NÁVRAT DO NAZARETU

Na čtvrtý den poutníci bezpečně dorazili do svého cíle. Neohlášení přišli do svého domu v Nazaretu, ve kterém bydlel více než tři roky jeden z ženatých bratrů Josefa, který byl samozřejmě překvapen, když je uviděl; všechno bylo naplánováno a uděláno v takové tajnosti, že ani Josefova a ani Mariina rodina nevěděla o jejich odchodu z Alexandrie. Následující den se Josefův bratr se svojí rodinou vystěhoval a Marie se poprvé od narození Ježíše usadila se svojí malou rodinou ve svém vlastním domě. Za necelý týden dostal Josef práci jako tesař a byli nadmíru šťastni.

Když se vrátili do Nazaretu Ježíš měl přibližně tři roky a dva měsíce. Všechno to cestování zvládal velmi dobře, těšil se skvělého zdraví a byl plný dětské radosti a nadšení z toho, že mají vlastní dům, kde si může hrát a skotačit. Ale bylo mu hodně smutno po jeho kamarádech z Alexandrie.

Během cesty do Nazaretu Josef přesvědčil Marii, že by bylo nerozumné mluvit s jejich galilejskými přáteli a příbuznými o tom, že je Ježíš zaslíbené dítě. Domluvili se, že o tom neřeknou nikomu. A oba tento slib velmi svědomitě dodržovali.

David the most appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

123:0.6 (1356.3) By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden, while Joseph and five accompanying kinsmen proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. BACK IN NAZARETH

123:1.1 (1356.4) On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

123:1.2 (1356.5) Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

123:1.3 (1356.6) On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping this promise.

Celý čtvrtý rok Ježíšova života byl obdobím normálního fyzického vývoje, ale neobvyklé mentální aktivity. V té době se velmi spřátelil se sousedovým chlapcem Jákobem. Ježíš a Jákob si spolu rádi hráli a vyrůstali z nich velcí přátelé a věrní kamarádi.

Další důležitou událostí v životě této nazaretské rodiny bylo narození druhého dítěte Jakuba v časných raných hodinách 2. dubna roku 3 př. Kr. Ježíš byl nadšený myšlenkou mít mladšího bratra a dokázal hodiny jen stát a pozorovat první reakce dítěte.

Bylo to v létě tohoto roku, kdy Josef postavil malou dílnu poblíž vesnického pramene a vedle místa pro odpočinek karavan. Od té doby Josef nepracoval jako tesař každý den. Jako dva společníky měl dva ze svých bratrů a několik dalších řemeslníků, kterým přiděloval práci, zatímco on zůstával v dílně a vyráběl oje a pluhy a ještě další dřevařské výrobky. Také vyráběl určité věci z kůže, dělal provazy a stanové plachty. A Ježíš, když byl starší a nebyl ve škole, dělil svůj čas rovným dílem pomáháním matce s domácími povinnostmi a pozorováním svého otce při práci v dílně a současně nasloucháním rozhovorů a povídání karavanních průvodců a cestujících ze všech čtyř koutů země.

V červenci tohoto roku, měsíc před čtvrtými narozeninami Ježíše, byl celý Nazaret postižen zhoubnými střevními potížemi, přinesenými karavanními cestujícími. Marie se natolik vyděsila nebezpečím vystavení Ježíše této nakažlivé nemoci, že vzala své obě děti a uprchla na venkov do domu svého bratra, několik kilometrů jižně od Nazaretu na cestě do Megido, nedaleko Saridu. Do Nazaretu se vrátili až po více než dvou měsících. Ježíš si velmi užíval tuto svoji první zkušenost na farmě.

2. PÁTÝ ROK (2. ROK PŘ. KR.)

Uplynulo něco přes rok od jejich návratu do Nazaretu, když chlapec Ježíš dospěl do věku svého prvního a opravdového morálního rozhodnutí; a přišel k němu Ladič Myšlení, božský dar Rajského Otce, který sloužil dříve s Machiventou Melkisedekem, čímž získal zkušenost s inkarnací nadsmrtné bytosti, žijící v lidském smrtelném těle. Toto se stalo 11. února roku 2 př. Kr. Ježíš si neuvědomoval příchod božského Monitoru stejně jako miliony a miliony jiných dětí, kteří před tímto dnem a po něm, také obdržely tyto Ladiče Myšlení, aby pobývali v jejich myslích a pracovali v nich pro maximální jejich oduševnění a věčného života jejich vyvíjejících se

123:1.4 (1357.1) Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

123:1.5 (1357.2) The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

123:1.6 (1357.3) It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodwork. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

123:1.7 (1357.4) In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal trouble spread over all Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

123:2.1 (1357.5) In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforetime served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the millions upon millions of other children who, before and since that day, have likewise received these

nesmrtelných duší.

V tento únorový den skončil přímý a osobní dohled Vládců Vesmírů, který zajišťoval bezpečnost převtělení Michaela do podoby dítěte. O této chvíli, po celou dobu lidského rozvoje této inkarnace, spočívala ochrana Ježíše v činnosti jeho vnitřního Ladiče a přidružených serafských strážců, ke kterým čas od času byly přiřazeny midbytosti, aby vykonávaly určité stanovené úkoly na základě pokynů svých planetárních nadřízených.

V srpnu tohoto roku dovršil Ježíš pět let a proto budeme mluvit o pátém (kalendářním) roce jeho života. V tomto roce, 2 roky př. Kr., něco přes měsíc před jeho pátými narozeninami, se Ježíš velmi radoval z příchodu své sestry Miriam, která se narodila v noci 11. července. Během večera následujícího dne měl Ježíš dlouhý rozhovor se svým otcem o tom, jak se různé skupiny živých tvorů rodí na světě jako rozdílní jedinci. Nejceněnější část Ježíšova raného vzdělání přišla od jeho rodičů, kteří neustále odpovídali na jeho hloubavé a zvědavé otázky. Josef se nikdy nevyhýbal svým povinnostem a s trpělivostí a dlouze odpovídal na chlapcovy rozmanité otázky. Od svých pěti let až do deseti let byl Ježíš jedním nepřetržitým otazníkem. I když Josef a Marie neměli pokaždé odpovědi na jeho otázky, vždy s ním o těchto otázkách podrobně debatovali a všemi možnými jinými způsoby se mu snažili pomoci v jeho snahách nalézt uspokojivé řešení problému, který mu vnikla jeho bystrá mysl.

Od návratu do Nazaretu byla jejich domácnost v jednom kole a Josef byl obzvláště zaneprázdněn stavěním nové dílny a snahou znovu obnovit svoje řemeslo. Byl natolik zaměstnán, že nenašel čas vyrobit kolébku pro Jakuba, ale toto napravil před narozením Miriam, takže ona měla velmi pohodlnou postýlku, ve které se tulila, zatímco rodina ji obdivovala. A dítě Ježíš se horlivě zúčastňoval všech těchto přirozených a normálních domácích zážitků. Byl moc šťasten, že má mladšího bratra a sestru a byl velkým pomocníkem Marie při jejich opatrování.

V nežidovském světě té doby by se těžko našla rodina, která by dítěti dala lepší intelektuální, mravní a náboženskou výchovu, než židovské rodiny v Galileji. Zdejší židé měli systematický program pro výchovu a vzdělání svých dětí. Dělili dětský život na sedm etap:

Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their evolving immortal souls.

123:2.2 (1357.6) On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

123:2.3 (1357.7) Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

123:2.4 (1358.1) Since returning to Nazareth, theirs had been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

123:2.5 (1358.2) There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven stages:

1. Novorozeně—prvních osm dnů.
2. Kojené dítě.
3. Odkojené dítě.
4. Období závislosti na matce, trvající do konce pátého roku.
5. Začátek nezávislosti dítěte a když se jedná o chlapce, otec přebírá odpovědnost za jejich vzdělání.
6. Chlapci a dívky dospívajícího věku.
7. Mládenci a slečny.

U židů Galileje existoval zvyk, že matka má odpovědnost za výchovu dítěte do pátých narozenin a potom, jestliže to byl chlapec, přebíral odpovědnost za jeho vzdělání otec. Protože v tomto roce Ježíš, syn galilejských židů, vstoupil do páté etapy svého života, tak 21. srpna, roku 2 př. Kr. Marie formálně předala Ježíše Josefovi pro další výchovu.

Ačkoliv nyní Josef přebíral přímou odpovědnost za Ježíšovo intelektuální a náboženské vzdělání, jeho matka se i nadále starala o jeho domácí výchovu. Učila ho znát a starat se o vinou révu a květiny rostoucí kolem zahradních zdí, které zcela obklopovaly pozemek domu. Také nechala dát na střechu domu (letní ložnice) mělké bedničky s pískem, v nichž Ježíš kreslil mapy a začal se tam učit psát aramejsky, řecky a později hebrejsky, takže se časem naučil číst, psát a hovořit plynule všemi třemi jazyky.

Fyzicky se Ježíš jevil jako téměř dokonalé dítě a pokračoval v normálním mentálním a emocionálním rozvoji. Ve druhé polovině tohoto, jeho pátého (kalendářního) roku, zakusil mírné zažívací nevolno—jeho první menší onemocnění.

Přestože Josef a Marie často hovořili o budoucnosti svého nejstaršího dítěte, kdybyste tam byli, viděli byste pouze vyrůstat normální, zdravé, radostné, ale nesmírně zvědavé dítě dané doby a v daném místě.

3. UDÁLOSTI ŠESTÉHO ROKU (1 ROK PŘ. KR.)

S pomocí matky Ježíš již zvládl galilejský dialekt aramejského jazyka a nyní ho Josef začal učit řecky. Marie řecky umělo málo, ale Josef hovořil plynule jak aramejsky, tak i řecky. Učebnicí pro studium řeckého jazyka byl opis hebrejských

^{123:2.6 (1358.3)} 1. The newborn child, the first to the eighth day.

^{123:2.7 (1358.4)} 2. The suckling child.

^{123:2.8 (1358.5)} 3. The weaned child.

^{123:2.9 (1358.6)} 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.

^{123:2.10 (1358.7)} 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.

^{123:2.11 (1358.8)} 6. The adolescent youths and maidens.

^{123:2.12 (1358.9)} 7. The young men and the young women.

^{123:2.13 (1358.10)} It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

^{123:2.14 (1358.11)} Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

^{123:2.15 (1358.12)} Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

^{123:2.16 (1359.1)} Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

^{123:3.1 (1359.2)} Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic tongue; and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The

svatých knih—kompletní znění zákona a proroků, včetně žalmů—který dostali při odchodu z Egypta. V celém Nazaretu byly v řečtině jenom dvě úplné kopie Spisů a tím, že jednu z nich vlastnila rodina tesaře, udělalo z Josefova domu velmi vyhledávané místo a umožnilo Ježíši, v době jeho vyrůstání, potkávat téměř nekonečné procesí horlivých žáků a upřímných hledačů pravdy. Ke konci tohoto roku Ježíš převzal tento drahocenný rukopis do osobního opatrování a v den svých šestých narozenin mu bylo vysvětleno, že tato posvátná kniha mu byla darována přáteli a příbuznými z Alexandrie. A za krátkou dobu ji četl bez potíží.

První velký otřes v Ježíšově mladém životě přišel, když mu bylo skoro šest let. Hochovi připadalo, že jeho otec, přinejmenším jeho otec společně s matkou, věděli naprosto všechno. Proto si představte to překvapení tohoto zvědavého dítěte, když se zeptal svého otce na příčinu slabého zemětřesení, které se v té chvíli událo a on uslyšel Josefa říkat: „Můj synu, to já opravdu nevím.“ Tak začal dlouhý a znepokojující proces zbavování se iluzí, během kterého Ježíš zjistil, že jeho pozemští rodiče nebyli všemoudrými a všeznalými.

Josefova první myšlenka byla říci Ježíšovi, že zemětřesení zapříčinil Bůh, ale okamžitě si uvědomil, že taková odpověď by ihned vyprovokovala další a mnohem složitější otázky. Již v jeho raném věku bylo velmi obtížné odpovídat na Ježíšovy otázky o fyzických či sociálních jevech neuváženou reakcí, že za to je odpovědný Bůh, nebo ďábel. V souladu s převládající vírou židovského národa byl Ježíš po dlouhou dobu ochoten přijímat teorii o dobrých a zlých duších jako možné vysvětlení psychických a duchovních jevů, ale velmi brzy začal o tom pochybovat a přemýšlel, že takové neviditelné vlivy zapříčiňují fyzické jevy přírodního světa.

Ježíšovi se blížil šestý rok, když na počátku léta roku 1 př. Kr. navštívili nazaretskou rodinu Zachariáš a Alžběta se svým synem Janem. Ježíš a Jan se spolu dobře bavili během jejich prvního vědomého setkání. Ačkoliv se hosté mohli zdržet pouze několik dnů, rodiči prodiskutovali mnoho věcí, včetně budoucích plánů pro své syny. Zatímco oni hovořili, chlapci si hráli s kamínky v písku na střeše domu a oddávali se různým chlapeckým zábavám.

Po seznámení se s Janem, který ho přišel navštívit z nedalekého Jerusalema, začal Ježíš projevovat neobyčejný zájem o historii Izraele a podrobně se vyptával na význam sobotních rituálů,

textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest students and sincere truth seekers. Before this year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

123:3.2 (1359.3) The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, "My son, I really do not know." Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

123:3.3 (1359.4) Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

123:3.4 (1359.5) Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

123:3.5 (1359.6) Having met John, who came from near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the

kázání v synagoze a pravidelných svátečních oslav. Jeho otec mu vysvětlil smysl všech těchto sezónních svátků. Prvním bylo slavnostní zapalování svíci uprostřed zimy, trvající osm dní a začínající s jednou svíčkou první noc a každou následující noc se přidávala další svíce; tak se oslavovalo zasvěcení chrámu po obnovení Mojžíšových bohoslužeb, kterých dosáhl Juda Makabejský. Dalším byla raná jarní slavnost Púrím. Bylo to oslavování Ester a spasení, které ona přinesla Izraeli. Pak následuje důležitá Pascha, kterou dospělí oslavovali v Jerusalemu kdykoliv to jen bylo možné, zatímco si děti doma musely pamatovat, že po celý týden se nesměl jíst kynutý chléb. Později přišla oslava první úrody, doba žní; a nakonec, nejvýznamnější ze všech, svátek nového roku, den vykoupení. I když některé z těchto oslav a rituálů Ježíšova mladá mysl těžko chápala, hluboce o nich přemýšlel a pak se plně zapojil do radostné oslavy svatostánku—každoroční období oddychu celého židovského národa, kdy lidé kempovali v proutěných chýších a oddávali se veselí a zábavě.

V tomto roce měli Josef a Marie potíže s Ježíšem kvůli jeho modlitbám. On trval na tom, že bude mluvit ke svému nebeskému Otcí úplně stejně, jak mluví s Josefem, svým pozemským otcem. Tento odklon od obřadnějších a ctihodnějších způsobů komunikace s Božstvem poněkud znepokojoval jeho rodiče, především jeho matku, ale nebylo možné ho přesvědčit to změnit; on pronesl svoje modlitby přesně tak, jak ho to učili, ale potom pevně vyžadoval, že „si ještě trochu pohovoří se svým Otcem na nebesích“.

V červnu tohoto roku Josef předal dílnu v Nazaretu svým bratrům a oficiálně začal pracovat jako stavitel. Ke konci roku příjem rodiny se více než ztrojnásobil. Až do samotné smrti Josefa tato nazaretská rodina již nikdy nepocítila nouzi. Rodina se rozrůstala a rozrůstala a dodatečné vzdělání a cestování stálo hodně peněz, ale stále zvyšující se příjem Josefa udržoval krok s rostoucími náklady.

V průběhu několika následujících let Josef hodně pracoval v Káně, Betlémě (galilejském), Magdale, Naimu, Sepfórisu, Kafarnaumu a Éndóru a také prováděl mnoho staveb v Nazaretu, nebo v jeho blízkém okolí. Když byl Jakub natolik velký, že mohl pomáhat své matce s domácími pracemi a starat se o mladší děti, Ježíš často odcházel se svým otcem do okolních měst a vesnic. Ježíš byl dychtivý pozorovatel a z těchto cest mimo domov získal mnoho praktických znalostí; vytrvale shromažďoval vědomosti o člověku a jeho životě na zemi.

Sabbath rites, the synagogue sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination, lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after the restoration of the Mosaic services by Judas Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel's deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus' young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

123:3.6 (1360.1) During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having "just a little talk with my Father in heaven."

123:3.7 (1360.2) In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph's death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph's increasing income kept pace with the growing expenses.

123:3.8 (1360.3) The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these surrounding towns and villages. Jesus was a keen observer and gained much practical knowledge from these trips away from home; he was assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

V tomto roce Ježíš udělal velký pokrok v přizpůsobení svých silných pocitů a živých impulsů k potřebám rodinné součinnosti a domácí disciplíny. Marie byla milující matkou, ale spravedlivým přísným pedantem. Nicméně, v mnoha ohledech měl Josef větší vliv na Ježíše, protože bylo jeho zvykem sednout si s chlapcem a plně mu vysvětlit skutečné a podložené důvody pro nutná disciplinární omezení osobních tužeb kvůli klidu a pokoji celé rodiny. Když Ježíšovi byla situace vysvětlena, vždy byl rozumně a ochoten přidat se přáním rodičů a pravidlům rodiny.

Většinu svého volného času, když matka nevyžadovala jeho pomoc v domě, trávil zkoumáním květin a rostlin ve dne a hvězd v noci. Osvojil si neposlušný zvyk ležení na zádech a dívat se s údivem nahoru do hvězdnatých nebes po stanoveném času ke spánku v této spořádané nazaretské domácnosti.

4. SEDMÝ ROK (1. ROK N.L.)

Toto byl v Ježíšově životě opravdu rok nabitý událostmi. Na počátku ledna byla v Galileji velká sněhová bouře. Napadlo sedmdesát centimetrů sněhu a to bylo nejsilnější sněžení v celém životě Ježíše a jedno z největších v Nazaretu za posledních sto let.

Hry židovských dětí za doby Ježíše byly dost omezeny; velmi často si děti hrály na vážnější věci, které viděly, že dělají starší lidé. Hodně se hrály na svatby a pohřby, což byly obřady, které často viděly a byly pro ně velkolepé. Tančily a zpívaly, ale měly jen málo skupinových her, které mají tak v oblíbení dětí pozdější doby.

Společně se sousedovým chlapcem a později se svým bratrem Jakubem si Ježíš rád hrál ve vzdálenějším rohu rodinné tesařské dílny, kde měli velkou zábavu s hoblinami a dřevěnými špalky. Ježíšovi vždy činilo potíže pochopit, co je špatného na těch hrách, které byly zakázány o sobotách, ale vždy se podřídil přáním svých rodičů. Měl smysl pro humor a hru, což byly vlastnosti, které se příliš nevyjadřovaly v jeho době a generaci, ale až do svého čtrnáctého roku byl po většinu času šťastný a veselý.

Marie se starala o holubník na střeše k domu přiléhajícímu přístřešku pro zvířata a zisk z prodeje holubů používali pro dobročinné účely. Po odečtení desátku a jeho odevzdání hodnostáři v synagoze tyto peníze spravoval Ježíš.

^{123:3.9 (1360.4)} This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always intelligently and willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

^{123:3.10 (1360.5)} Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

^{123:4.1 (1361.1)} This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

^{123:4.2 (1361.2)} The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

^{123:4.3 (1361.3)} Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

^{123:4.4 (1361.4)} Mary maintained a dovecote on top of the animal house adjoining the home, and they used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the

Jedinou opravdovou nehodou do této doby, která Ježíše potkala, byl jeho pád z kamenných schodů, vedoucích na rovnou střechu domu, kde se v létě spávalo pod plachtovinou. Stalo se to během neočekávané červencové pískové bouře, která přišla od východu. Teplé větry, nesoucí sebou proudy jemného písku, obvykle přicházely v období dešťů, hlavně v březnu a dubnu. Bylo to něco mimořádného mít takovou bouři v červenci. Když bouře přišla, Ježíš si hrál na střeše domu jak bylo jeho zvykem, protože po většinu období sucha to bylo jeho oblíbené místo na hraní. Byl oslepen pískem a když sestupoval po schodech tak spadl. Po této nehodě Josef udělal po obou stranách schodiště zábradlí.

Této nehodě nebylo možno žádným způsobem předejít. Nedala se vytknout nedbalost dočasným ochráncům z řádu midbytostí, z nichž jeden byl primární a druhý sekundární a měli za úkol na chlapce dohlížet. Ani to nebylo možné vytknout serafskému strážci. Jednoduše se tomu nedalo zabránit. Ale tato drobná nehoda, která se stala v době, kdy Josef byl v Ěn-dóru, způsobila velkou úzkost v mysli Marie, že se potom pošetile snažila po několik měsíců mít Ježíše co nejbliže u sebe.

Nebeské osobnosti nezasahují svévolně do materiálních nehod—běžných jevů fyzické podstaty. Za normálních okolností pouze midbytosti mohou zasáhnout do materiálních podmínek, aby ochránily muže a ženy předurčeného osudu a i v takových případech mohou tyto bytosti jednat pouze podle speciálních příkazů svých nadřízených.

A toto byla pouze jedna z těch mnoha nehod, které pak postihly tohoto zvidavého a podnikavého hochy. Když si představíte průměrné dětství a mládí aktivního chlapce, budete mít docela dobrou představu o mládí Ježíše a budete schopni si představit kolik úzkosti způsobil svým rodičům, především své matce.

Čtvrtý člen nazaretské rodiny, Josef, se narodil ve středu ráno 16. března roku 1 n.l.

5. ŠKOLNÍ ROKY V NAZARETU

Ježíš měl nyní sedm let a to je věk, kdy by měly židovské děti začínat své formální vzdělání v synagogských školách. Proto v srpnu tohoto roku začal jeho bohatý školní život v Nazaretu. Tento chlapec uměl již plynule číst, psát a hovořit ve dvou jazycích, aramejsky a řecky. Nyní se měl

officer of the synagogue.

123:4.5 (1361.5) The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

123:4.6 (1361.6) There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

123:4.7 (1361.7) Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

123:4.8 (1361.8) And this was but one of a number of such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

123:4.9 (1362.1) The fourth member of the Nazareth family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

123:5.1 (1362.2) Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two

seznámit s úkolem naučit se číst, psát a mluvit hebrejským jazykem. A on měl nesmírnou chuť do nového školního života, který ho čekal.

Tři roky, do deseti let, navštěvoval základní školu v nazaretské synagoze. Tyto tři roky se učil základům Knihy Zákona, napsané v hebrejském jazyce. Další tři roky studoval v pokročilé škole a tam se hlavně učil nazpaměť hlubší metodou opakování nahlas učení posvátného zákona. Tuto synagogskou školu dostudoval ve třinácti letech a byl předán svým rodičům představiteli synagogy jako vzdělaný „syn zákona“—odpovědný občan společenství Izraele. To mu dávalo právo navštívit v době Paschi Jerusalema a proto v tomto stejném roce se poprvé zúčastnil Paschi v doprovodu svého otce i matky.

V Nazaretu žáci seděli v půlkruhu na podlaze a jejich učitel, chazan, hodnostář v synagoze, seděl čelem proti nim. Začínali s knihou Leviticus, pokračovali studiem dalších knih zákona a potom následovalo učení proroků a Žalmů. Synagoga v Nazaretu vlastnila kompletní opis Spisů v hebrejštině. Do dvanáctého roku se žáci neučili nic jiného než Spisy. V letních měsících byly hodiny vyučování ve škole výrazně zkráceny.

Ježíš se brzy stal znalcem hebrejštiny a jako mladík, když v Nazaretu nepobýval nějaký významný host, byl často požádán, aby četl hebrejské Spisy věřícím, shromážděným v synagoze při pravidelných sobotních bohoslužbách.

Tyto synagogské školy ovšem neměly žádné učebnice. Při učení chazan pronesl výrok a žáci ho společně opakovali po něm. Když žáci měli přístup k psaným knihám zákona, učili se látku čtením nahlas a neustálým opakováním.

Kromě tohoto formálnějšího vzdělávání začínal Ježíš poznávat lidskou povahu ze čtyř koutů světa, když lidé z mnoha zemí navštěvovali opravářskou dílnu jeho otce. Když byl starší, dával se do upřímných rozhovorů s karavanami, které se zdržovaly kolem pramene, aby si odpočinuly a občerstvily se. Protože mluvil plynule řecky, neměl žádné problémy rozmlouvat s většinou karavanních cestujících a jejich vůdců.

Nazaret byl místem zastávek karavan a cestovní křižovatkou. Jeho obyvatelstvo bylo většinou nežidovské a současně byl široce znám

languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

123:5.2 (1362.3) For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated “son of the commandment” — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

123:5.3 (1362.4) At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

123:5.4 (1362.5) Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

123:5.5 (1362.6) These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

123:5.6 (1362.7) Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father's repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

123:5.7 (1362.8) Nazareth was a caravan way station and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known

jako centrum liberálního výkladu tradičního židovského zákona. V Galileji se židé mnohem volněji družili s jinověrci než tomu bylo zvykem v Judeji. A ze všech měst Galileje židé v Nazaretu byli nejliberálnější ve svém výkladu společenských omezeních, založených na strachu ze znečištění v důsledku kontaktu s jinověrci. A právě tyto poměry byly příčinou obecného rčení v Jerusalemu: „může někdy něco dobrého vzejít z Nazaretu?“.

Ježíš získal svoji mravní výchovu a duchovní vzdělanost především ve své rodině. Většinu svého intelektuálního a teologického vzdělání dostal od chazana. Ale svoje opravdové vzdělání—přípravu mysli a srdce pro skutečnou zkoušku poprat se s obtížnými problémy života—získal ze styku s lidmi. Právě toto sdružování s jinými lidmi, mladými i starými, mu umožnilo poznat lidskou rasu. Ježíšovo výborné vzdělání spočívalo v tom, že dokonale rozuměl lidem a vroucně je miloval.

V průběhu všech těchto let v synagoze byl Ježíš skvělým studentem a jeho velkou výhodou byla znalost tří jazyků. Když Ježíš končil tuto školu, nazaretský chazan řekl Josefovi, že se obává, že on sám se „naučil víc ze zvědavých otázek Ježíše“, než on „byl schopen naučit toho chlapce“.

Během svého studie se Ježíš hodně naučil a čerpal velkou inspiraci z pravidelných sobotních kázání v synagoze. Bylo zvykem požádat významné návštěvníky, nocující přes sobotu v Nazaretu, aby promluvili v synagoze. Jak Ježíš vyrůstal, slyšel mnoho velkých myslitelů z celého židovského světa vykládat své názory a také mnoho těch, kteří se sotva dali považovat za ortodoxní židy, protože synagoga v Nazaretu byla progresivním a liberálním centrem židovského myšlení a kultury.

Když v sedmi letech Ježíš nastoupil do školy (právě v tu dobu židé zavedli povinné vzdělávání zákona) bylo zvykem, že žáci si vybrali svůj „narozeninový výrok“—něco, jako zlaté pravidlo, které bylo jejich průvodcem po celou dobu studií a které často rozebírali ze široka při zakončení školy ve třinácti letech. Výrok, který si vybral Ježíš, byl od proroka Izajáše: „Duch Pána Boha je se mnou, protože Pán mne poslal; abych přinesl radostné noviny pokorným, posílil zoufalé, prohlásil svobodu zajatcům a osvobodil duchovní vězně“.

Nazaret byl jedním z dvaceti čtyř kněžských center hebrejského národa. Ale galilejské kněžstvo bylo ve výkladu tradičních zákonů liberálnější, než byli zákoníci a rabíni v Judeji. A v Nazaretu byli také liberálnější ve vztahu k dodržování sabatu. A

as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, “Can any good thing come out of Nazareth?”

123:5.8 (1363.1) Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

123:5.9 (1363.2) Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus' finishing the course in his school, remarked to Joseph that he feared he “had learned more from Jesus' searching questions” than he had “been able to teach the lad.”

123:5.10 (1363.3) Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

123:5.11 (1363.4) When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their “birthday text,” a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expatiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: “The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free.”

123:5.12 (1363.5) Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they

proto mohl Josef brát Ježíše v sobotu odpoledne na výlety a jednou z jejich nejoblíbenějších tras byl výstup na vysoký kopec nedaleko jejich domova, ze kterého měli široký výhled po celé Galileji. V jasný den mohli na severozápadě vidět dlouhý horský hřbet Karmel, svažující se k moři, o němž Ježíš mnohokrát slyšel, když mu jeho otec vyprávěl příběh o Elijáši, jednomu z prvních z dlouhé řady hebrejských proroků, který kritizoval krále Achaba a pranýřoval praktiky kněží Baala. Na severu se v celé své majestátní nádheře zdvíhalo horské pásmo Chermón se zasněženým hřbetem a vládlo obzoru svými, přes 900 metrů vysokými úbočími, lesknoucími se bíle věčným sněhem. Daleko na východě mohli rozpoznat údolí řeky Jordán a ještě v dáli za ním ležely skalité vrcholy území Moábu. Na jihu a na východě, když slunce ozařovalo jejich mramorové zdi, mohli také vidět řecko-římská města Dekapolis s jejich amfiteátry a okázalými chrámy. A když zůstali do západu slunce, mohli na západě rozeznat plachetní lodě na vzdáleném Středozemním moři.

Odtud mohl Ježíš pozorovat jak ze čtyř stran přicházejí a vycházejí z Nazaretu karavany a na jihu mohl dohlédnout k široké a úrodné nížině Esdraelon, rozprostírající se směrem k horskému pásu Gilbóa a území Samaří.

Když nevystoupili na vrcholy, aby měli výhled na vzdálenou krajinu, procházeli se přírodou a studovali její rozmanité nálady v závislosti na roční období. Ježíšovo nejranější učení, kromě toho, co získal v rodinném kruhu, byl jeho uctívý a vnímavý kontakt s přírodou.

Ježíš neměl ještě osm let a již ho znaly všechny matky a mladé ženy Nazaretu, které se s ním setkaly a mluvily s ním u pramene, který nebyl daleko od jeho domu a který byl jedním ze společenských center pro navazování styků a povídání celého města. Tento rok se Ježíš naučil dojít krávu a starat se o další zvířata. Během tohoto roku a příštího se také naučil dělat sýr a tkát. Když měl deset let, tak byl obratným tkalcem. Bylo to přibližně v této době, kdy Ježíš a sousedův chlapec Jákob se velmi spřátelili s hrnčím, který pracoval poblíž tekoucího pramene; a když pozorovali Nátanovy hbité prsty tvarovat hlínu na hrnčírském kole, mnohokrát se oba utvrzovali v tom, že až vyrostou, budou hrnčíři. Nátan měl chlapce velmi rád a často jim dával hlínu, aby si s ní hráli a snažil se v nich podnítit tvořivou představivost tím, že je pobízel, aby soutěžili v modelování různých předmětů a zvířat.

were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline, almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheatres and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

123:5.13 (1364.1) From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

123:5.14 (1364.2) When they did not climb the heights to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

123:5.15 (1364.3) Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

Tento rok byl ve škole zajímavý. Přestože Ježíš nebyl mimořádný student, byl snaživým žákem a patřil do lepší třetiny třídy. Svoje úkoly plnil tak dobře, že jeden týden v měsíci nemusel chodit do školy. Tento týden obvykle strávil buď se svým strýcem, rybářem, na březích Galilejského moře nedaleko Magdaly, nebo na farmě dalšího strýce (bratra jeho matky) osm kilometrů jižně od Nazaretu.

Ačkoliv se jeho matka stala přehnaně úzkostlivou o jeho zdraví a bezpečnost, postupně se s těmito výlety z domova smířila. Všichni strýcové a tety měli Ježíše velmi rádi a po celý tento rok a i v následujících letech se předháněli u koho bude pobývat během tohoto týdenního volna. Jeho první týdenní pobyt na farmě svého strýce (od doby, kdy byl malé dítě) se uskutečnil v lednu toho roku; první týdenní zkušenost z rybaření na Galilejském moři přišla v květnu.

Přibližně v této době se setkal Ježíš s učitelem matematiky z Damašku a protože se od něj naučil nové metody počítání, příštích několik let věnoval matematice hodně času. Získal bystrý smysl pro čísla, vzdálenosti a rozměry.

Ježíš si velmi oblíbil svého bratra Jakuba a ke konci tohoto roku ho začal učit abecedu.

V tomto roce Ježíš udělal opatření, aby výměnou za mléčné výrobky dostával lekce na harfu. Měl neobyčejnou zálibu ke všemu hudebnímu. Později udělal hodně proto, aby vzbudil zájem o vokální hudbu mezi svými mladými kamarády. V jedenácti letech byl schopným harfistou a velmi ho těšilo, když mohl bavit svoji rodinu a přátele svými pozoruhodnými interpretacemi a vynikajícími improvizacemi.

I když Ježíš dělal ve škole záviděníhodné pokroky, s rodiči a učiteli nešlo všechno tak hladce. Neustále pokládal mnoho obtížných otázek, týkajících se jak vědy, tak i náboženství, především však zeměpisu a astronomie. Usilovně se snažil přijít na to, proč jsou v Palestině období sucha a období deště. Výtrvale hledal vysvětlení pro obrovské teplotní rozdíly v Nazaretu a v údolí řeky Jordán. On prostě nikdy nepřestal s pokládáním takových rozumných, ale složitých otázek.

Jeho třetí bratr, Šimon, se narodil v pátek večer, 14. dubna tohoto roku—2. roku n.l.

V únoru přišel do Nazaretu Náchor, jeden z učitelů z jerusalemské akademie rabinů, aby se podíval na Ježíše. Předtím byl na podobné misi v

123:6.1 (1364.4) This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother) five miles south of Nazareth.

123:6.2 (1364.5) Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

123:6.3 (1364.6) About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

123:6.4 (1364.7) Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

123:6.5 (1364.8) This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

123:6.6 (1365.1) While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

123:6.7 (1365.2) His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

123:6.8 (1365.3) In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been

domě Zachariáše blízko Jerusalema. Do Nazaretu přišel na podnět Janova otce. I když byl zpočátku poněkud pohoršen Ježíšovou upřímností a nekonvenčním způsobem jeho vztahu k náboženským otázkám, připisoval to ke vzdálenosti Galileje od center hebrejského učení a kultury a doporučil Josefovi a Marii, aby mu dovolili vzít Ježíše sebou zpátky do Jerusalema, kde by mohl těžit ze vzdělání a výchovy ve středu židovské kultury. Marie byla napůl přemluvena k souhlasu; ona byla přesvědčena, že její nejstarší syn se má stát Mesiášem, osvoboditelem židů; Josef váhal; on si byl také jist, že Ježíš vyroste v člověka osudu, ale jaký to bude osud, to vůbec netušil. Ale nikdy opravdu nezapochyboval o tom, že jeho syn vykoná nějaké významné poslání na zemi. Čím více přemýšlel o nabídce Náchora, tím více zpochybňoval smysl navrhovaného pobytu v Jerusalemu.

Kvůli tomuto rozdílnému názoru Josefa a Marie Náchor navrhl, zdali by souhlasili s tím, že o celé záležitosti řeknou Ježíšovi. Ježíš pozorně naslouchal, promluvil si s Josefem, Marií a sousedem, kameníkem Jákobem, jehož syn byl jeho oblíbený kamarád a potom, o dva dny později jim oznámil, že vzhledem k takovému rozdílu v názoru svých rodičů a poradců a protože on sám se necítí dostatečně způsobilým převzít odpovědnost za takové rozhodnutí a nemá v sobě silný pocit k té, či oné variantě, se zřetelem k celé situaci se nakonec rozhodl „promluvit si se svým Otcem, který je na nebesích“; a ačkoliv si nebyl zcela jist odpovědí, cítil, že by měl zůstat doma „s otcem a matkou“, dodávajíc, že „ti, kteří mně milují tak moc, udělají pro mne mnohem víc a povedou mně bezpečněji, než cizí lidé, kteří mohou pouze vidět moje tělo a pozorovat moji mysl, ale ve skutečnosti mně skoro neznají.“ Všichni byli užaslí a Náchor odešel zpět do Jerusalemu. A uplynulo mnoho let, než opět vyvstala otázka o odchodu Ježíše z domu.

on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny would prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

123:6.9 (1365.4) Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to "talk with my Father who is in heaven"; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home "with my father and mother," adding, "they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me." They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

Kapitola 124. Pokročilé dětství Ježíše

⇐ 123

Kniha Urantia

125 ⇐

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 124 POKROČILÉ DĚTSTVÍ JEŽÍŠE

Sekce

Úvod

1. Devátý rok Ježíše (3. rok n.l.)
2. Desátý rok (4. rok n.l.)
3. Jedenáctý rok (5. rok n.l.)
4. Dvanáctý rok (6. rok n.l.)
5. Jeho třináctý rok (7. rok n.l.)
6. Ceste do Jerusalema

PAPER 124 THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

Úvod

PŘESTOŽE Ježíš mohl mít v Alexandrii lepší podmínky pro vzdělání než v Galileji, nemohl by tam mít takové skvělé prostředí pro řešení svých vlastních životních problémů při minimální pomoci vzdělání a současně mít obrovskou možnost se neustále setkávat s takovým množstvím mužů a žen ze všech společenských tříd, pocházejících ze všech částí civilizovaného světa. Kdyby zůstal v Alexandrii, jeho vzdělání by bylo usměrňováno židy a bylo by výhradně v židovském duchu. V Nazaretu získal vzdělání a dostal výchovu, které ho vhodněji připravily pro porozumění jinověrcům a které mu daly lepší a vyváženější představu o vzájemných zásluhách východních čili babylonských a západních čili helénistických škol hebrejské teologie.

1. DEVÁTÝ ROK JEŽÍŠE (3. ROK N.L.)

Ačkoliv by se dalo stěžít říci, že Ježíš byl někdy vážně nemocen, měl v tomto roce několik drobných dětských nemocí společně se svými bratry a malou sestrou.

INTRODUCTION

^{124:0.1 (1366.1)} ALTHOUGH Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

^{124:1.1 (1366.2)} Though it could hardly be said that Jesus was ever seriously ill, he did have some of the minor ailments of childhood this year, along with his brothers and baby sister.

Škola pokračovala a on byl stále oblíbeným žákem, mající každý měsíc jeden týden volna, který i nadále rozděloval rovnoměrně na výlety do sousedních měst se svým otcem, pobyty na strýcově farmě jižně od Nazaretu a rybářské výpravy z Magdaly.

Nejvážnější problém za celou dobu ve škole nastal ke konci zimy, když se Ježíš odvážil vyslovit před chazanem své pochybnosti o učení, které tvrdí, že všechna podobenství, obrazy a malby jsou ve své podstatě modlářstvím. Ježíš rád kreslil krajiny a rovněž rád modeloval rozmanité předměty z hrnčířské hlíny. Všechno tohoto druhu bylo přísně zakázáno židovským zákonem, ale až doposud se mu dařilo vymluvit námitky svých rodičů do takové míry, že mu dovolili v těchto aktivitách pokračovat.

Ale velké potíže opět nastaly ve škole, když jeden ze zaostalých žáků objevil ve třídě na podlaze Ježíšovu uhlokresbu, zobrazující učitele. Byla tam, jasná jako den a mnoho hodnostářů si ji prohlédlo předtím, než komise povolala Josefa a požadovala po něm, aby udělal něco, co by potlačilo nezákonné jednání jeho nejstaršího syna. I když toto nebylo poprvé, kdy Josef a Marie čelili stížnostem o chování svého nadaného a smělého dítěte, toto bylo nejzávažnější obvinění ze všech, která byla doposud proti němu vznesena. Ježíš naslouchal obžalobě svého uměleckého snažení, sedící na velkém kameni hned za zadními dveřmi. Nelibě nesl to, že za jeho údajné přestupky viní jeho otce; a proto nebojálně vešel dovnitř čelit svým žalobcům. Hodnostáři byli tímto zmateni. Někteří se snažili brát tuto epizodu s humorem, zatímco jeden či dva se domnívali, že chlapcovo jednání je svatokrádežné a rouhačské. Josef byl v rozpacích, Marie byla roztrpčena, ale Ježíš trval na tom, aby byl vyslyšen. Dostal slovo, odvážně obhájil svůj postoj a s dokonalým sebeovládáním oznámil, že se bude řídit rozhodnutím svého otce jak v této, tak i ve všech ostatních sporných záležitostech. A komise starších se v tichosti rozešla.

Marie se snažila přemluvit Josefa, aby dovolil Ježíšovi modelovat v hlíně doma za předpokladu, že slíbí nedělat nic z této sporné tvorby ve škole, ale Josef cítil, že je nucen přijmout rabinský výklad druhého přikázání. A tak od toho dne Ježíš již nic nenakreslil, nebo nevymodeloval dokud žil v otcově domě. Ale on nebyl přesvědčen o tom, že udělal něco špatného a vzdát se takové oblíbené zábavy byla jedna z velkých zkoušek v jeho mladém životě.

Ve druhé polovině června Ježíš, v doprovodu

124:1.2 (1366.3) School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

124:1.3 (1366.4) The most serious trouble as yet to come up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

124:1.4 (1366.5) But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

124:1.5 (1367.1) Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials of his young life.

124:1.6 (1367.2) In the latter part of June, Jesus, in

svého otce, poprvé vystoupil na vrchol hory Tábor. Byl jasný den a výhled byl nádherný. Devítiletému chlapci to připadalo, jakoby se opravdu díval na celý svět, kromě Indie, Afriky a Říma.

Druhá sestra Ježíše, Marta, se narodila ve čtvrtek v noci 13. září. Tři týdny po narození Marty, Josef, který v tu dobu byl doma, začal stavět přístavek k jejich domu, společnou dílnu a ložnici. Pro Ježíše byl vyroben malý pracovní stůl a poprvé vlastnil své vlastní nářadí. Po mnoho let pracoval ve volném čase u tohoto stolu a stal se vynikajícím odborníkem na výrobu ojí.

Tato a následující zimy byly v Nazaretu nejchladnějšími za mnoha desetiletí. Ježíš viděl sníh na horách a několikrát napadl v Nazaretu, kde zůstal na zemi jen krátkou dobu a roztál. Ale až do této zimy Ježíš neviděl led. Skutečnost, že voda může být pevná, tekutá a párou—a on již dávno přemýšlel o páře, unikající z vařících hrnců—nutilo chlapce dlouze rozmýšlet o fyzickém světě a jeho složení; avšak osobnost ztělesněná v tomto dospívajícím mládenci byla celou tuto dobu skutečným tvůrcem a organizátorem všech těchto věcí v celém rozsáhlém vesmíru.

Podnebí v Nazaretu nebylo drsné. Nejchladnější měsíc byl leden s průměrnou teplotou kolem plus 10° C. Během července a srpna byla teplota nejvyšší a pohybovala se mezi 24° C až 32° C. Od hor do Jordánska a údolí Mrtvého moře se podnebí Palestiny pohybovalo od chladného k horkému. A proto Židé byli, v určitém smyslu, připraveni žít téměř ve všech různých se klimatických podmínkách světa.

I během nejteplejších letních měsíců vanul od západu vlažný mořský vánek od 10 hodin dopoledne přibližně do deseti hodin večer. Ale čas od času foukaly přes celou Palestinu ostré horké větry z východní pouště. Tyto horké proudy vzduchu obvykle přicházely v únoru a březnu, ke konci dešťového období. V té době se objevovaly osvěžující přeháňky od listopadu do dubna, ale nepršelo stále. V Palestině byly pouze dvě roční období, léto a zima—období sucha a období deště. V lednu začínaly rozkvétat květiny a na konci dubna byla celá země jednou obrovskou rozkvetlou zahradou.

V květnu tohoto roku Ježíš poprvé pomáhal na farmě svého strýce se sklízni obilí. Ještě než měl třináct let dokázal se seznámit prakticky se vším, čím se zabývali muži a ženy v okolí Nazaretu, kromě práce se železem. Když byl starší, po smrti svého otce strávil několik měsíců i v kovárně.

company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

124:1.7 (1367.3) Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

124:1.8 (1367.4) This winter and the next were the coldest in Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

124:1.9 (1367.5) The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

124:1.10 (1367.6) Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

124:1.11 (1367.7) In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

Když nebylo práce a karavanní doprava měla mrtvou sezónu, Ježíš chodil se svým otcem na časté cesty za obchodem, nebo na výlety pro radost, do nedaleké Kány, Ěn-dóru a Naimu. Ještě jako chlapec často navštěvoval Sepfóris, pouze necelých pět kilometrů na severozápadě od Nazaretu a které od roku 4 př. Kr. do přibližně 25. roku n.l. bylo hlavním městem Galileje a jednou z rezidencí Heroda Antipy.

Ježíš pokračoval ve svém fyzickém, intelektuálním, sociálním a duchovním růstu. Jeho výlety z domu mu značně prospívaly a získal všeobecnější porozumění pro svoji rodinu a také se jeho rodiče v tuto dobu začínali od něho učit stejně jako oni učili jeho. Ježíš byl svérázný myslitel a dobrý učitel, přestože byl ještě tak mladý. Velmi dobře vycházel s dětmi svého věku, ale často mu vadilo jejich pomalé myšlení. Ještě mu nebylo deset let a stal se vůdcem skupiny sedmi chlapců, kteří vytvořili spolek pro rozvíjení rysů mužnosti—fyzických, intelektuálních a náboženských. V okruhu těchto hochů se Ježíšovi podařilo zavést mnoho nových her a různých zdokonalených metod aktivní zábavy.

2. DESÁTÝ ROK (4. ROK N.L.)

Stalo se to pátého července, první sobotu v měsíci, kdy Ježíš, potulující se po krajině se svým otcem, poprvé vyjádřil pocity a myšlenky o tom, že začíná pociťovat neobyčejnou povahu svého životního poslání. Josef pozorně naslouchal závažným slovům svého syna, ale řekl k nim jen velmi málo; úmyslně mu nesdělil nic z toho, co mu bylo známo. Následující den měl Ježíš podobný rozhovor se svojí matkou. Marie rovněž naslouchala chlapcovým názorům, ale ani ona mu k tomu nic neřekla. Uplynuly další dva roky, než Ježíš opět hovořil se svými rodiči o silícím odhalení v jeho vědomí, týkající se povahy jeho osobnosti a charakteru jeho mise na zemi.

V srpnu přešel v synagoze na pokročilou školu, kde způsoboval neustále potíže svými vytrvalými otázkami a vzrůstající měrou uváděl celý Nazaret víceméně ve zmatek. Jeho rodiče mu neradi zakazovali pokládat tyto znepokojující otázky a jeho hlavní učitel byl velmi zaujat chlapcovou zvědavostí, vnímáním a hladem po vědomostech.

Ježíšovi kamarádi neviděli v jeho jednání nic

124:1.12 (1368.1) When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

124:1.13 (1368.2) Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical, intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

124:2.1 (1368.3) It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

124:2.2 (1368.4) He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

124:2.3 (1368.5) Jesus' playmates saw nothing

nadpřirozeného; ve většině ohledech byl vcelku stejný jako oni. Jeho zájem o učení byl poněkud nadprůměrný, ale ne zcela neobvyklý. Jen pokládal ve škole více otázek, než ostatní v jeho třídě.

Snad nejneobvyklejším a výrazným jeho rysem byla neochota bojovat za svá práva. Vzhledem k tomu, že to byl takový dobře vyvinutý mladík na svůj věk, jeho kamarádům se zdálo zvláštní, že měl sklon se nebránit, dokonce ani před nespravedlivostí, nebo před osobními urážkami. Pravda je, že příliš netrpěl kvůli tomuto svému rysu, protože jeho nejlepší kamarád, sousedův syn Jákob, byl o rok starší. Byl synem kameníka, obchodního společníka Josefa. Jákob Ježíše velmi obdivoval a bedlivě dbal na to, aby si nikdo na Ježíše nedovoloval kvůli jeho odporu k fyzickému násilí. Několikrát starší a hrubí mladíci Ježíše napadli, spoléhajíc na jeho obecně známou poddajnost, ale vždy se jim dostalo okamžité a zaručené odplaty z rukou jeho samozvaného ochránce a vždy připraveného obránce, Jákoba, kameníkova syna.

Ježíš byl všeobecně považován za vůdce nazaretských jinochů, kteří směřovali k vyšším ideálům své doby a generace. Jeho mladí kamarádi ho měli opravdově rádi, nejenom proto, že byl čestný, ale také kvůli jeho vzácné a soucitné solidárnosti, založené na lásce a rozvážném soucitu.

V tomto roce začal výrazně upřednostňovat společnost starších osob. Rád se zapojoval do rozhovorů o kulturních, vzdělávacích, sociálních, ekonomických, politických a náboženských věcech se staršími lidmi a jeho hloubka myšlení a bystré pozorovací schopnosti tak přitahovaly jeho dospělé přátele, že vždy byli více než ochotní si s ním popovídat. Do doby, než převzal odpovědnost za celou rodinu, se ho jeho rodiče neustále snažili ovlivňovat, aby se setkával s chlapci svého věku, nebo přibližně jeho věku, než se staršími a více zasvěcenými lidmi, kterým on dával takovou přednost.

Později v tomto roce strávil dva měsíce rybařením se svým strýcem na Galilejském moři a velmi se mu přitom dařilo. Než se stal dospělým mužem, byl z něho zkušený rybář.

Jeho fyzický vývoj stále pokračoval; ve škole patřil k pokročilým a výsadním žákům; doma dobře vycházel se svými mladšími bratry a sestrami, majíc tu výhodu, že byl o tři a půl roku starší než druhý nejstarší bratr. Měl dobrou pověst v Nazaretu, s výjimkou rodičů některých těžkopádnějších dětí, kteří o Ježíšovi mluvili jako o příliš smělém a že postrádá náležitou pokoru a

supernatural in his conduct; in most ways he was altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

124:2.4 (1368.6) Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender, Jacob the stone mason's son.

124:2.5 (1369.1) Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

124:2.6 (1369.2) This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational, social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

124:2.7 (1369.3) Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

124:2.8 (1369.4) His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school; he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being

mladickou zdrženlivost. Projevoval vzrůstající tendenci usměrňovat hry svým kamarádům směrem k vážnějším a smysluplnějším způsobům. Byl rozený učitel a jednoduše se nedokázal této činnosti zdržet ani při hraní s jinými dětmi.

Již v útlém věku začal Josef učit Ježíše o různých způsobech živobytí. Vysvětloval mu výhody zemědělství oproti průmyslu a obchodu. Galilea byla krásnější a zámožnější oblast než Judea a životní náklady tam byly pouze čtvrtinové ve srovnání s Jerusalemem a Judejí. Byla to provincie zemědělských vesnic a prosperujících průmyslových měst. Bylo tam přes dvě stě měst s více než pět tisíc obyvatel a třicet mělo populaci přes padesát tisíc obyvatel.

Když se poprvé vydal se svým otcem na Galilejské moře, aby se seznámil s rybářským průmyslem, rozhodl se tam, že se stane rybářem; ale pozdější úzké spojení s otcovým řemeslem ho ovlivnilo, aby se stal tesařem a ještě pozdější kombinace vlivů ho přivedla ke konečnému rozhodnutí stát se náboženským učitelem nového řádu.

3. JEDENÁCTÝ ROK (5. ROK N.L.)

V průběhu celého tohoto roku pokračoval chlapec ve výletech z domova se svým otcem, ale také často navštěvoval farmu svého strýce a občas se vypravil do Magdaly, aby si zarybařil se strýcem, který se usadil nedaleko od tohoto města.

Josef i Marie byli často v pokušení projevit nějakou speciální laskavost Ježíšovi, nebo jiným způsobem odhalit své vědění toho, že je zaslíbeným dítětem, synem osudu. Ale oba jeho rodiče byli ve všech těchto záležitostech mimořádně rozumní a prozíraví. V těch několika případech, kdy se ho nějakým způsobem snažili upřednostnit, i v té nejmenší míře, chlapec sám okamžitě odmítl všechnu takovou mimořádnou pozornost.

Ježíš trávil hodně času v dílně pro karavany, kde rozmlouval s cestujícími ze všech částí světa a tím získával ohromnou spoustu informací o mezinárodních událostech, což bylo na jeho věk udivující. Toto byl poslední rok, kdy si mohl naplno užívat volné zábavy a mladické radosti. Od této doby začaly rychle přibývat potíže a odpovědnosti v životě tohoto mládence.

Ve středu večer, 24. června, 5. roku n.l., se narodil Juda. Tento porod sedmého dítěte provázely komplikace. Marie byla po několik týdnů

too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly engaged in play.

124:2.9 (1369.5) Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

124:2.10 (1369.6) When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

124:3.1 (1369.7) Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

124:3.2 (1369.8) Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

124:3.3 (1370.1) Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

124:3.4 (1370.2) On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended the birth of this, the seventh child. Mary was so

tak těžce nemocná, že Josef zůstal doma. Ježíš byl plně zaneprázdněn pochůzkami pro svého otce a mnoha povinnostmi, vyvstanuvšími vážnou nemocí jeho matky. Již nikdy neměl tento chlapec možnost vrátit se k dětské bezstarostlivosti předchozích let. Od chvíle nemoci své matky—těsně předtím než mu bylo jedenáct let—byl nucen převzít odpovědnosti prvorozeného syna a dělat to všechno o rok či dva dříve, než by normálně toto břemeno bylo naloženo na jeho bedra.

Jeden večer v týdnu strávil s Ježíšem chazan a pomáhal mu zvládnout hebrejské posvátné knihy. Měl velký zájem na vývoji tohoto slibného žáka; proto byl ochoten mu pomáhat mnoha způsoby. Tento židovský pedagog měl silný vliv na tuto silící mysl, ale nikdy nedokázal pochopit, proč byl Ježíš tak lhostejný ke všem jeho návrhům, aby odešel do Jerusalema a tam pokračoval ve svém vzdělání pod učenými rabíny.

Přibližně v polovině května doprovázel Ježíš svého otce na obchodní cestě do Skythopolis, řeckého města Dekapoli, historického hebrejského města, které se dříve jmenovalo Bétšan. Během cesty Josef hodně vyprávěl o dávné historii, o králi Saulovi, pelištejcích a pozdějších událostech bouřlivé historie Izraele. Čistota a stavební řešení tohoto takzvaného pohanského města udělaly na Ježíše nesmírný dojem. Obdivoval divadlo pod širým nebem a žasnul nad nádherným mramorovým chrámem, zasvěceným k uctívání „pohanských“ bohů. Josef byl hluboce znepokojen chlapcovým nadšením a snažil se zmenšit tyto příznivé dojmy vychvalováním krásy a velkoleposti židovského chrámu v Jerusalemu. Ježíš se častokrát díval se zvědavostí na toto pozoruhodné řecké město z kopce u Nazaretu a mnohokrát se vyptával na jeho rozsáhlé veřejné stavby a zdobené budovy, ale jeho otec se pokaždé snažil vyhnout odpovědím na tyto otázky. Nyní stáli tváří v tvář krásám tohoto bezbožného města a Josef se nemohl, důstojným způsobem, vyhnout Ježíšovým dotazům.

Náhodou zrovna v tu dobu probíhaly v amfiteátru města Skythopoli roční soutěživé hry a veřejné předvádění fyzické zdatnosti mezi řeckými městy Dekapoli a Ježíš trval na tom, aby ho tam otec vzal a byl tak neodbytný, že mu to Josef nedokázal odepřít. Chlapec byl těmito hrami nadšen a demonstrace fyzického a atletického umění na něho hluboce zapůsobila. Josef byl nepopsatelně otřesen, když viděl chlapcovo nadšení, protože on považoval tato vystoupení za „pohanskou“ okázalost. Po skončení her se Josefovi dostalo největšího překvapení jeho života, když mu Ježíš řekl, že takovou aktivitu schvaluje a naznačil, že by bylo dobré pro mladé muže

very ill for several weeks that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

124:3.5 (1370.3) The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbis.

124:3.6 (1370.4) About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the "heathen" gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

124:3.7 (1370.5) It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son's enthusiasm as he beheld these exhibitions of "heathen" vaingloriousness. After the games were finished, Joseph received the

Nazaretu, kdyby mohli upevňovat své zdraví fyzickým cvičením na čerstvém vzduchu. Josef dlouze a vážně hovořil s Ježíšem o zhoubné podstatě takových aktivit, ale dobře věděl, že chlapce nepřesvědčí.

Ten večer, v pokoji zájezdního hostince, Ježíš poprvé uviděl svého otce rozzlobeného během jejich rozhovoru, když zašel příliš daleko a zapomněl na tradici židovského učení a navrhl, aby se po návratu domů pustili do stavby amfiteátru v Nazaretu. Když Josef uslyšel od svého prvorozeného syna takové protižidovské názory, zapomněl na své obvyklé klidné chování, chytil Ježíše za rameno a rozhněvaně křičel: „synu, již nikdy tě nechci slyšet vyslovit takové odporné myšlenky dokud budu žít.“ Ježíše vyděsil otcův emoční projev; nikdy předtím nemusel čelit síle otcova pobouření a byl nevýslovně ohromen a šokován. Pouze odpověděl: „ano otče, bude tomu tak.“ A již nikdy se Ježíš ani v nejmenším nezminil o hrách a jiných atletických aktivitách Řeků dokud byl jeho otec na živu.

Ježíš později uviděl řecký amfiteátr v Jerusalemu a pochopil, jak nenáviděné byly tyto věci z židovského pohledu. Nicméně se po celý svůj život snažil zavést myšlenku zdraví prospěšnému odpočinku do svých osobních plánů a také, pokud to jen trochu židovský obyčej dovolil, i do pozdějšího programu pravidelných aktivit svých dvanácti apoštolů.

Ke konci tohoto jedenáctého roku byl Ježíš statný, dobře vyvinutý, rozumně humorný a celkem osvěcený jinou, ale od tohoto roku stále častěji a častěji strávil charakteristická období hluboké meditace a vážného rozjímání. Hodně přemýšlel nad tím, jak bude plnit své povinnosti vůči své rodině a současně být poslušný volání své mise pro svět; on již pochopil, že jeho poslání není omezeno jen na zdokonalení židovského národa.

surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he well knew that the lad was unconvinced.

124:3.8 (1371.1) The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, “My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live.” Jesus was startled by his father’s display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father’s indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, “Very well, my father, it shall be so.” And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

124:3.9 (1371.2) Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

124:3.10 (1371.3) At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

4. DVANÁCTÝ ROK (6. ROK N.L.)

Toto byl v životě Ježíše rok nabitý událostmi. Pokračoval ve svých úspěších ve škole a neúnavně studoval přírodu. Současně se více a více věnoval studiu metod, s jejichž pomocí si člověk vydělává na živobytí. Začal pravidelně pracovat v jejich domácí tesařské dílně a měl

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

124:4.1 (1371.4) This was an eventful year in Jesus’ life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop and was permitted to manage his own earnings, a

dovoleno hospodařit se svým výdělkem, což bylo v židovské rodině velmi neobvyklé. V tomto roce se také naučil mlčet o takových rodinných záležitostech. Začínal si uvědomovat, že svoji otevřeností zapříčinil potíže ve vesnici a proto se stával opatrnějším ve sdělování všeho, co by mohlo způsobit, že bude považován za zvláštního oproti svým kamarádům.

V průběhu tohoto roku prožíval mnohokrát období nejistoty, jestli neopravdové pochybnosti, vztahující se k podstatě jeho mise. Jeho přirozeně vyvíjející se lidská mysl ještě plně nepochopila realitu jeho dvojí podstaty. Skutečnost, že měl jednu osobnost, činilo potíže jeho vědomí rozpoznat dvojí původ těch faktorů, které tvořily jeho podstatu, spojenou se stejnou osobností.

Od této doby začal ještě mnohem lépe vycházet se svými bratry a sestrami. Byl stále více ohleduplnější, vždy soucitný a starostlivý o jejich blaho a štěstí a měl s nimi dobré vztahy až do doby, kdy začal působit na veřejnosti. Přesněji řečeno, vycházel velmi dobře s Jakubem, Miriam a dvěma mladšími (v tu dobu ještě nenarozenými) dětmi—Amosem a Rúť. Vždy docela dobře vycházel s Martou. Potíže, které doma měl, pramenily hlavně z neshod s Josefem a Judou, především s tím posledním.

Pro Josefa a Marii to byla namáhavá zkušenost mít odpovědnost za výchovu této nevidané kombinace božskosti a lidskosti a zaslouží velké uznání, že tak svědomitě a úspěšně plnili své rodičovské povinnosti. Ježíšovi rodiče si stále více a více uvědomovali, že v jejich nejstarším synovi existuje něco nadlidského, ale nikdy se jim ani v nejmenším nesnilo o tom, že tento zaslíbený syn byl ve skutečnosti a vpravdě samotný stvořitel tohoto lokálního vesmíru věcí a bytostí. Josef a Marie žili a zemřeli, aniž se někdy dozvěděli, že jejich syn Ježíš byl vlastně Tvořitelem Vesmíru, převtělený do smrtelného těla.

V tomto roce se Ježíš zajímal, více než kdy předtím, o hudbu a pokračoval v domácím učení svých bratrů a sester. Přibližně v této době si chlapec začal silně uvědomovat rozdíl v názorech Josefa a Marie, týkajících se podstaty jeho poslání. Hodně přemýšlel o rozdílech se náhledech svých rodičů, když často naslouchal jejich rozhovorům a oni si mysleli, že hluboce spí. Více a více se přikláněl k názoru svého otce, takže jeho matku čekala bolest z uvědomění, že její syn postupně odmítá její vedení v záležitostech, vztahujících se k jeho životní cestě. A jak uplynuly roky, tato trhлина ve vzájemném porozumění se rozšířila. Marie méně a méně chápala význam Ježíšova poslání a vzrůstající měrou tato dobrá matka trpěla selháním svého oblíbeného syna

very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

124:4.2 (1371.5) Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt, regarding the nature of his mission. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

124:4.3 (1371.6) From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

124:4.4 (1372.1) It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so faithfully and successfully discharging their parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

124:4.5 (1372.2) This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less did Mary comprehend the significance of Jesus'

naplnit její bláhová očekávání.

Josef stále více věřil v duchovní podstatu mise Ježíše. A proto se zdá politováníhodné, že z jiných a důležitějších důvodů se nemohl dožít toho, aby viděl naplnění své představy o poskytnutí Ježíše na zemi.

V průběhu tohoto posledního roku ve škole, když mu bylo dvanáct, Ježíš vyslovil svému otci námitky o židovském zvyku dotknout se kousku pergamentu, přibítem na dveřním sloupu, pokaždé při vycházení z domu a vcházení do něj a políbit prst, který se pergamentu dotkl. Součástí tohoto rituálu bylo zvykem říci: „Hospodin ochrání naše příchody a odchody nyní a navždy.“ Josef i Marie opakovaně připomínali Ježíšovi důvody, proč se nemají vytvářet podobizny a kreslit obrazy, vysvětlujíc mu, že takové výtvořiny mohou být použity pro účel modlářství. Ačkoliv Ježíš nedokázal plně pochopit jejich odsuzování zobrazování a malování, byl velmi zásadový a proto upozornil svého otce na nespornou modlářskou podstatu tohoto tradičního uctívání pergamentu na dveřním sloupku. Po této Ježíšově námitce Josef pergamen odstranil.

Postupem času Ježíš udělal hodně proto, aby změnil způsoby vyjádření jejich náboženských zvyklostí—rodinných modliteb a jiných obyčejů. Mnoho takových podobných věcí bylo možno v Nazaretu uskutečnit, protože jeho synagoga byla pod vlivem liberální školy rabínů, jejíž představitelem byl proslulý nazaretský učitel Jose.

Po celý tento rok a dva následující Ježíš trpěl velkou duševní úzkostí v důsledku své neustálé snahy přizpůsobit svoje osobní názory na náboženské praktiky a společenské způsoby vžitým zásadám svých rodičů. Byl zmaten rozporem mezi naléhavým pocitem být věrný svému vlastnímu přesvědčení a mravní zásadě být poslušný svým rodičům; jeho největší rozpor byl mezi dvěma důležitými příkazy, která byla v jeho mladistvém mysli nejvyšší. To první bylo: „Buď věrný příkazům tvých nejvyšších představ o pravdě a spravedlnosti.“ To druhé bylo: „Cti otce svého a matku svou, protože ti dali tvůj život a starají se o tebe.“ Nicméně, Ježíš se nikdy nevyhýbal odpovědnosti dělat denně potřebné úpravy mezi věrností svým osobním přesvědčením a povinnostmi ke své rodině a nabytí uspokojení z dosažení harmoničtějšího směřování osobních přesvědčení a rodinných povinností do mistrného systému skupinové solidarity, založené na věrnosti, čestnosti, toleranci a lásce.

mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

124:4.6 (1372.3) Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

124:4.7 (1372.4) During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes. Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the parchment after Jesus had thus remonstrated with him.

124:4.8 (1372.5) As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

124:4.9 (1372.6) Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: "Be loyal to the dictates of your highest convictions of truth and righteousness." The other was: "Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof." However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one's personal convictions and duty toward one's family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful concept of group solidarity based upon loyalty,

fairness, tolerance, and love.

5. JEHO TŘINÁCTÝ ROK (7. ROK N.L.)

V tomto roce přešel nazaretský jinoch z dětství do začínající dospělosti; začal se mu měnit hlas a také ostatní rysy mysli a těla byly svědectvím o blížící se dospělosti.

V neděli večer, 9. ledna 7. roku n.l. se narodil jeho nejmladší bratr Ámos. Juda neměl ještě dva roky a nejmladší sestra Rúť nebyla ještě narozena; takže je zřejmé, že Ježíš měl na starost početnou rodinu malých dětí, když jeho otec zemřel náhodnou smrtí v následujícím roce.

Bylo to přibližně v polovině února, kdy Ježíš-člověk uvěřil, že je předurčen vykonat na zemi misi pro osvětlení člověka a zjevení Boha. Závažná rozhodnutí, spolu s dalekosáhlými plány, se utvářely v mysli tohoto mladíka, který byl z vnějšího pohledu průměrný židovský hoch z Nazaretu. Vzdělaný život celého Nazaretu sledoval se vzrušením a údivem co všechno se začalo odkrývat v myšlení a jednání nyní dospívajícího tesařova syna.

V prvním dnu týdne, 20. března 7. roku n.l. Ježíš ukončil vzdělání v místní škole, připojené k nazaretské synagoze. Toto byl významný den v životě každé ctižádostivé židovské rodině—den, kdy prvorozený syn je prohlášen „synem zákona“ a vykoupeným prvorozeným synem Pána Boha Izraele, „dítě Nejsvrchovanějšího“ a služebníka Pána celé země.

V pátek předcházejícího týdne se Josef vrátil ze Sepfóris, kde dohlížel na práci na nové veřejné budově, aby byl přítomen při této šťastné události. Učitel Ježíše pevně věřil, že tento pozorný a pilný žák je určen pro nějakou význačnou životní dráhu, nějakou významnou misi. Nehledě na všechny ty potíže, které hodnostáři synagogy měli s Ježíšovými opozičními sklony, byli na chlapce velmi hrdí a již začali připravovat plány, které by mu umožnily odejít do Jerusalemu a pokračovat v jeho vzdělávání v proslulých hebrejských akademiích.

Když Ježíš čas od času slyšel rozhovory o těchto plánech, stále více se utvrzoval v tom, že do Jerusalemu nikdy s rabíny studovat nepůjde. Ale ani v nejmenším se mu nezdálo o tragedii, která měla brzy přijít a která se postaralo o to, že všechny takové plány vzaly za své a zapříčinily to, že musel převzít odpovědnost za obživu a vedení velké rodiny, která se brzy měla skládat z pěti

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

124:5.1 (1373.1) In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

124:5.2 (1373.2) On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus had a sizable family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

124:5.3 (1373.3) It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nabadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter's son.

124:5.4 (1373.4) On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a “son of the commandment” and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a “child of the Most High” and servant of the Lord of all the earth.

124:5.5 (1373.5) Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable him to go to Jerusalem to continue his education in the renowned Hebrew academies.

124:5.6 (1373.6) As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the support and direction of a large family, presently to

bratrů a tří sester, matky a jeho samého. Ježíš získal větší a delší zkušenost starat se o tuto rodinu, než bylo umožněno Josefovi, jeho otci. A dokázal naplnit cíle, které si následně před sebe postavil: stát se moudrým, trpělivým, rozumějším a schopným učitelem a nejstarším bratrem pro tuto rodinu—svoji rodinu—tak náhle postiženou zármutkem a tak nečekaně osiřelou.

consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly bereaved.

6. CESTE DO JERUSALEMA

Ježíš, stojící nyní na prahu dospívání a dokončivší formálně vzdělání v synagogských školách, měl nyní právo vydat se do Jerusalema se svými rodiči a zúčastnit se oslav své první Paschi. Svátek Paschi v tomto roce připadl na sobotu, 9. dubna roku 7 n.l. Brzy ráno v pondělí 4. dubna se velká skupina (103 lidí) vydala z Nazaretu na cestu do Jerusalema. Šli na jih směrem k Samaří, ale když dorazili k městu Jizreel, otočili se na východ, prošli kolem hory Gilbóa do údolí řeky Jordán, aby se vyhnuli přechodu přes Samaří. Josef a jeho rodina by rádi šli přes Samaří cestou kolem Jákovovy studny a Bét-elu, ale protože Židé Samařany opovrhovali, rozhodli se jít se svými sousedy cestou údolím Jordánu.

Značně obávaný Archelaos byl sesazen a proto se nemuseli bát vzít Ježíše do Jerusalema. Uplynulo dvanáct let od doby, kdy se první Herodes snažil zabít betlémské děťátko a nikdo by nyní nespojoval tuto záležitost s tímto neznámým mladíkem z Nazaretu.

Ještě než přišli k rozcestí u Jizreelu, tak na levé straně prošli kolem starodávné vesnice Šunem a Ježíš opět naslouchal příběhu o nejkrásnější dívce celého Izraele, která tady kdysi žila a také o zázračných skutcích proroka Eliši, které se zde udály. Když míjeli Jizreel, Ježíšovi rodiče vyprávěli o činech Achaba a Jezabel a hrdinství Jehúa. Při obcházení hory Gilbóa hodně hovořili o Saulovi, který si vzal život na svazích této hory, o králi Davidovi a událostech, spojenými s tímto historickým místem.

Když obešli úpatí Gilbói, poutníci mohli uvidět na pravé straně řecké město Skythopolis. Dívali se na mramorové stavby z dálky, ale nepřiblížili se tomuto pohanskému městu, aby se neznečistili, protože by se nemohli zúčastnit nadcházejících slavnostních a posvátných obřadů Paschi v Jerusalemu. Marie nemohla pochopit, proč ani Josef, ani Ježíš nechťeli mluvit o Skythopoli. Ona

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

^{124:6.1 (1374.1)} Jesus, having now reached the threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

^{124:6.2 (1374.2)} The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

^{124:6.3 (1374.3)} Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

^{124:6.4 (1374.4)} As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover at Jerusalem. Mary could not understand why neither Joseph nor Jesus would speak of

nevěděla o jejich sporu v minulém roce, protože se jí o tom nezmínili.

Cesta nyní vedla rovnou dolů do tropického údolí Jordánu a brzy se před Ježíšovým žasnoucím pohledem objevil křivolaký a stále se kroučící Jordán se svojí lesknoucí se a čeřící se vodou, plynoucí dolů do Mrtvého Moře. Sundali si svoje vrchní oděvy a pokračovali na jih tímto tropickým údolím, obdivujíc bohatá pole obilí a krásné oleandry, obsypané svými růžovými květy, zatímco daleko na severu se tyčila masivní hora Chermón se zasněženými vrcholky a majestátně shlížela dolů na historické údolí. Po více než třech hodinách cesty od Scythopolis přišli k bublajícímu prameni, kde se utábořili na noc pod hvězdami zalitým nebem.

Druhý den prošli kolem místa, kde se Jabok vlévá do Jordánu a při pohledu na východ v údolí této řeky zavzpomínali na dobu Gedeóna, kdy Midjánovci vtrhli do této oblasti, aby zabrali tuto zemi. Ke konci druhého dne putování se utábořili u úpatí nejvyšší hory, přehlížející údolí Jordánu, hory Sartaba, na jejímž vrcholu byla Alexandrijská pevnost, ve které Herodes věznil jednu ze svých žen a zahrabal tam své dva zardoušené syny.

Třetí den prošli kolem dvou vesnic, které nedávno vystavěl Herodes a všimli si jejich skvostné architektury a krásných palmových zahrad. Se soumrakem dorazili do Jericha, kde zůstali do rána. Ten večer Josef, Marie a Ježíš šli asi dva a půl kilometru k místu, kde se nacházelo prastaré Jericho a kde podle židovské tradice, Jósua, po kterém byl Ježíš pojmenován, vykonal své proslulé činy.

Na čtvrtý den a poslední den jejich putování, byla cesta jedním souvislým procesím poutníků. Právě začínali vystupovat na kopec, vedoucí k Jerusalemu. Když se přiblížili k vrcholu, mohli vidět přes Jordán na hory za ním a na jih přes netečné vody Mrtvého moře. Na půlce cesty k Jerusalemu spatřil Ježíš poprvé Olivovou horu (místo, které se stalo velkou částí jeho dalšího života) a Josef ho upozornil, že Svaté Město leží hned za tímto vrcholem. A mladíkovo srdce začalo prudce bít v radostném očekávání brzkého spatření města a domu svého nebeského otce.

Na východních svazích Olivové hory, u malé vesnice zvané Betanie, se zastavili na odpočinek. Pohostinní vesničané se vyhnuli, aby poskytli pomoc poutníkům a náhodou se stalo, že Josef a jeho rodina se zastavili poblíž domu nějakého Šimona, který měl tři děti přibližně ve věku

Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

124:6.5 (1374.5) The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

124:6.6 (1374.6) On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

124:6.7 (1375.1) The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

124:6.8 (1375.2) By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

124:6.9 (1375.3) On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the house of one Simon, who had three children about

Ježíše—Marii, Martu a Lazara. Pozvali nazaretskou rodinu dovnitř, aby jim nabídli občerstvení a vzniklo celoživotní přátelství mezi oběma rodinami. Ježíš se potom v tomto domě mnohokrát zastavil během svého, událostmi bohatého, života.

Přinutili se pokračovat v cestě a brzy stáli na hřebenu Olivové hory a Ježíš poprvé (ve své paměti) uviděl Svaté Město, honosné paláce a inspirující chrám svého Otce. Za celý svůj život Ježíš nikdy nezažil takové čistě lidské vzrušení, které ho v této chvíli naprosto očarovalo, když tam stál toto dubnové odpoledne na hoře Olivové, hltající svůj první pohled Jerusalema. A po letech, na tomto stejném místě opět stál a plakal nad městem, které se chystalo zatratit dalšího proroka—posledního a největšího z nebeských učitelů.

Ale pospíchali vpřed, k Jerusalemu. Bylo to ve čtvrtek odpoledne. Při vstupu do města prošli kolem chrámu a Ježíš nikdy neviděl takové davy lidí. Hluboce přemýšlel o tom, jak se tito Židé tady shromáždili z nejbudnějších koutů známého světa.

Zanedlouho dospěli k předem domluvenému místu svého ubytování po dobu týdenní Paschi. Byl to dům zámožného příbuzného Marie, který věděl něco od Zachariáše o dřívější historii Jana a Ježíše. Následující den byl dnem příprav, kdy se připravovali na příslušné oslavy paschalní soboty.

Zatímco celý Jerusalema byl na nohou v přípravách na svátek Paschi, Josef našel čas, aby vzal svého syna na návštěvu akademie, kde bylo domluveno, že za dva roky tam opět začne studovat až dosáhne požadovaného věku patnácti let. Josef byl opravdu zmatený, když viděl jak malý zájem Ježíš jeví o všechny tyto pečlivě připravené plány.

Na Ježíše udělal hluboký dojem chrám a s ním spojené všechny bohoslužby a další aktivity. Poprvé od svých čtyř let byl natolik zabrán do svých vlastních myšlenek, že nepokládal mnoho otázek. Nicméně, svému otci položil několik svízelných otázek (tak, jak to dělal dříve) o tom, proč nebeský otec vyžaduje zabíjení tak velkého množství nevinných a bezbranných zvířat. A jeho otec dobře věděl podle výrazu na chlapcově obličeji, že jeho odpovědi a snahy o vysvětlení neuspokojily jeho hluboce mysli a bystře uvažujícího syna.

Den před paschalní sobotou zaplavily smrtelnou mysl Ježíše vlny duchovního osvětlení a přeplnily jeho srdce láskyplným soucitem pro duchovně slepé a morálně zaostálé davy,

the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

124:6.10 (1375.4) They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

124:6.11 (1375.5) But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

124:6.12 (1375.6) Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

124:6.13 (1375.7) While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

124:6.14 (1375.8) Jesus was profoundly impressed by the temple and all the associated services and other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

124:6.15 (1376.1) On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity

shromážděné kvůli výroční oslavě starověké Paschi. Toto byl jeden z nejpozoruhodnějších dnů, strávených Božím Synem v lidském těle; a v noci, poprvé v jeho pozemském životě, se mu zjevil přidělený posel ze Salvingtonu, pověřený Immanuelem a který mu řekl: „Nastal čas. Je třeba, aby ses začal zabývat dílem svého Otce.“

A tak, ještě dříve než těžké odpovědnosti za nazaretskou rodinu dopadly na jeho mladistvá ramena, nyní přišel nebeský posel, aby připomněl tomuto chlapci, ještě ne úplně třináctiletému, že nastal čas opět převzít odpovědnost za vesmír. Toto byl první čin z dlouhé řady následných událostí, které nakonec vyvrcholily završením poskytnutí Syna na Urantii a znovu položením „vlády vesmíru na jeho lidsko-božská ramena.“

Jak plynul čas, tajemství inkarnace se stávalo pro nás všechny více a více nevysvětlitelným. Bylo pro nás velmi těžké pochopit, že tento chlapec z Nazaretu byl stvořitelem celého Nebadonu. Tak i dnes nerozumíme tomu, jakým způsobem duch tohoto stejného Syna Tvořitele a duch jeho Rájského Otce jsou spojeni s dušemi lidí. Postupně jsme viděli, jak jeho lidská mysl stále více a více rozpoznávala, že v době, kdy žil život v lidském těle, v duchu na jeho ramenou spočívala odpovědnost za celý vesmír.

Tak končí pout' nazaretského chlapce a začíná vyprávění o dospívajícím mladíkovi, vzrůstající měrou si uvědomujícího svoji božskou lidskost a který nyní začíná přemýšlet o své životní cestě na světě a současně se snaží sjednotit svůj rozšiřující se smysl života s tužbami svých rodičů a s jeho povinnostmi vůči své rodině a společnosti svého času a doby.

for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: "The hour has come. It is time that you began to be about your Father's business."

124:6.16 (1376.2) And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of "the government of a universe on his human-divine shoulders."

124:6.17 (1376.3) As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

124:6.18 (1376.4) Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his family and the society of his day and age.

Kapitola 125. Ježíš v Jerusalemu

⇐ 124

Kniha Urantia

126 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 125 JEŽÍŠ V JERUSALEMU

Sekce

Úvod

1. Ježíš si prohlíží chrám
2. Ježíš a Pascha
3. Odchod Josefa a Marie
4. První a druhý den v chrámu
5. Třetí den v chrámu
6. Čtvrtý den v chrámu

PAPER 125 JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

Úvod

V celém bohatém pozemském životě Ježíše žádná událost nebyla poutavější a lidsky vzrušenější, než tato jeho první zapamatovaná návštěva Jerusalema. Obzvláště byl podnícen zkušeností z osobní účasti chrámových diskuzí a v jeho paměti to dlouho zůstávalo jako významná událost jeho pozdějšího dětství a rané mladosti. Byla to jeho první příležitost těšit se z několika dnů nezávislého způsobu života, radovat se z odcházení a přicházení bez dozoru a omezení. Toto krátké období volného života během týdne po Paschi bylo první naprosté osvobození od povinností, které kdy poznal. A uplynulo mnoho let od této události než opět prožil podobné období svobody od všech pocitů odpovědnosti, i když to bylo jen na krátkou dobu.

Ženy zřídka chodily na oslavy Paschi v Jerusalemu. Jejich přítomnost nebyla požadována. Nicméně, Ježíš kategoricky odmítl jít, pokud ho nebude doprovázet matka. A když se jeho matka rozhodla jít, mnoho dalších nazaretských žen se přidalo, takže skupina obsahovala největší počet žen v poměru k mužům, jaká kdy odešla z Nazaretu na oslavu Paschi do Jerusalemu. A na cestě tam znovu a znovu zpívaly sto třicátý Žalm.

INTRODUCTION

125:0.1 (1377.1) NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

125:0.2 (1377.2) Women seldom went to the Passover feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one

Od chvíle, kdy vyšli z Nazaretu až vystoupili na vrchol Olivové hory, Ježíš prožíval jeden dlouhý stres z netrpělivého očekávání. Během celého svého radostného dětství s úctou naslouchal vyprávění o Jerusalemu a jeho chrámu; nyní ho měl brzy spatřit ve skutečnosti. Z Olivové hory a zvenčí, při bližším pohledu, byl chrám mnohem víc než Ježíš očekával, ale jakmile prošel jeho vchodem dovnitř, přišlo obrovské rozčarování.

Ve společnosti svých rodičů Ježíš prošel středem chrámu, aby se připojil ke skupině nových synů zákona, kteří brzy měli být vysvěceni jako občané Izraele. Ježíš byl poněkud zklamán všeobecným chováním davu v chrámu, ale jeho první velký šok toho dne přišel, když je opustila matka, aby odešla na galerii, vyhrazenou pro ženy. Ježíše nikdy nenapadlo, že jeho matka ho nebude doprovázet k obřadům vysvěcení a byl velmi pobouřen, že musí být vystavena takové nespravedlivé diskriminaci. Přestože toto silně neschvaloval, kromě několika protestních poznámek ke svému otci, neřekl nic. Ale přemýšlel, hluboce přemýšlel, jak ukázaly jeho otázky, které položil zákoníkům a učitelům o týden později.

Prošel vysvěcovacími rituály, ale byl zklamán jejich povrchní a rutinní povahou. Postrádal osobní zájem, který byl charakteristický pro obřady synagogy v Nazaretu. Potom se vrátil, aby pozdravil matku a připravil se, aby se spolu s otcem vydali na svoji první prohlídku chrámu a jeho rozmanitých dvorů, galerií a koridorů. Chrámové prostory mohly pojmut přes dvě stě tisíc věřících najednou a přestože rozlehlost těchto budov, ve srovnání s těmi všemi, které kdy viděl, udělala na jeho mysl velký dojem, více ho zajímaly duchovní významy chrámových obřadů a s nimi spojených bohoslužeb.

I když mnoho chrámových rituálů silně zapůsobilo na jeho smysl pro krásu a obraznost, byl pokaždé zklamán vysvětlením věčných významů těchto obřadů, které mu nabídli jeho rodiče v odpovědích na mnoho jeho zvědavých dotazů. Ježíš prostě odmítal vysvětlení uctívání a zbožnosti, která spojovala víru s hněvem Boha, nebo zlostí Všemohoucího. V dalším rozhovoru, po skončení jejich návštěvy chrámu, když jeho otce na něj mírně naléhal, aby dal najevo svůj souhlas s ortodoxní židovskou vírou, Ježíš se náhle otočil ke svým rodičům a dívajíc se odhodlaně do očí svého otce, řekl: „Otče, to nemůže být pravda—nebeský Otec se nemůže takhle chovat ke svým chybným pozemským dětem. Nebeský Otec nemůže milovat své děti

hundred and thirtieth Psalm.

125:0.3 (1377.3) From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold them in reality. From the Mount of Olives and from the outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

125:0.4 (1377.4) In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

125:0.5 (1377.5) He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshipers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

125:0.6 (1378.1) Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that he acknowledge acceptance of the orthodox Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: "My father, it cannot be true — the

méně než ty miluješ mne. A já dobře vím, že bez ohledu na to, jakou nerozumnou věc bych udělal, ty bys nikdy na mně nevyliil svůj hněv, nebo dal průchod svému rozčilení. Jestliže ty, můj pozemský otec, máš takové lidské vlastnosti Božskosti, jak mnohem víc musí být nebeský Otec naplněn dobrotou a překypujícím soucitem. Odmítám uvěřit, že můj Otec na nebesích mne miluje méně, než můj pozemský otec.“

Když Josef a Marie uslyšeli tato slova svého prvorozeného syna, zůstali zaraženi. A již nikdy více se nesnažili změnit jeho představu o lásce Boha a soucitnosti nebeského Otce.

1. JEŽÍŠ SI PROHLÍŽÍ CHRÁM

Kamkoliv Ježíš šel v prostorách chrámu, byl šokován a znechucen nedostatkem úcty, který pozoroval. Považoval chování davů za neslučitelné s jejich přítomností v „domě jeho Otce.“ Ale největší šok svého mladého života nastal, když ho jeho otec dovedl do dvora pohanů s jeho hlučným tlacháním, hlasitým mluvením a zaklínáním, splývající s mečením ovcí a žvatlajícími zvuky, které prozrazovaly přítomnost směnárníků peněz a obchodníků s obětními zvířaty a různým dalším zbožím.

Ale nejvíce ze všeho pobouřil jeho cit pro slušnost pohled na frivolné kurtizány, proměňující se v prostorách chrámu. Byly to přesně takové namalované ženy, které nedávno viděl při návštěvě Sepfóris. Toto znesvěcení chrámu v něm vyvolalo naplno jeho mladistvé rozhořčení a neváhal to otevřeně sdělit Josefovi.

Ježíš byl nadšen citovostí a bohoslužbami v chrámu, ale byl šokován duchovní ubohostí, kterou viděl na tvářích většiny bezmyšlenkovitých věřících.

Nyní přišli na kněžský dvůr, který se nacházel pod skalním výběžkem před chrámem, kde stál oltář a kde uviděli zabíjení stád zvířat a smývání krve z rukou obřadně vraždících kněží u bronzové fontány. Krví potřísněný chodník, zakrvácené ruce kněží a křik umírajících zvířat bylo víc, než tento přírodu milující chlapec mohl snést. Děsivý pohled znechutil tohoto nazaretského hochy, sevřel otcovu paži a prosil ho, aby ho odvedl pryč. Vraceli se přes dvůr pohanů a i drsný smích a sprosté žertování, které tam bylo slyšet, byla úleva oproti pohledu, který se mu před malou chvílí naskytl.

Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth.”

125:0.7 (1378.2) When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

125:1.1 (1378.3) Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in “his Father’s house.” But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

125:1.2 (1378.4) But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to express himself freely to Joseph.

125:1.3 (1378.5) Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshipers.

125:1.4 (1378.6) They now passed down to the priests’ court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his father’s arm and begged to be taken away. They walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights

Josef viděl, jak byl Ježíš znechucen při pohledu na chrámové ceremonie a moudře ho odvedl podívat se na „krásnou bránu“—uměleckou bránu, vyrobenou z korintského bronzu. Ale Ježíš už měl dost z první návštěvy chrámu. Vrátili se na horní dvůr pro Marii a vyšli na hodinu na volný vzduch a pryč od davů lidí. Podívali se na Asmónský palác, majestátní sídlo Heroda, a na věž římských stráží. Během procházky Josef vysvětlil Ježíšovi, že pouze obyvatelé Jerusalemu mají dovoleno účastnit se každodenně obřadů obětování a že obyvatelé Nazaretu přicházejí jenom třikrát za rok, aby se zúčastnili chrámových obřadů: v době Paschi, při oslavě Pentekosté (sedm týdnů po Paschi) a na oslavách svatostánků v říjnu. Tyto svátky byly založeny Mojžíšem. Potom debatovali o dvou dalších svátcích, svátku zasvěcení a svátku Púrím. Pak odešli do místa svého ubytování, aby se připravili na slavení Paschi.

2. JEŽÍŠ A PASCHA

Pět nazaretských rodin bylo pozváno oslavit Paschu s rodinou Šimona z Betanie, který pro všechny koupil paschátní jehně. Právě masakr těchto jehňátek v takovém obrovském počtu silně zapůsobil na Ježíše při návštěvě chrámu. Jejich původním plánem bylo strávit paschátní hostinu s příbuznými Marie, ale Ježíš přemluvil své rodiče, aby přijali pozvání do Betanie.

Ten večer se shromáždili pro vykonání paschátních rituálů. Jedli opékané maso s bezkvasinkovým chlebem a trpkými bylinami. Protože Ježíš byl novým synem smlouvy, byl vyzván, aby vyprávěl o původu Paschi, což on velmi dobře zvládl, ale poněkud znepokojil své rodiče začleněním několika poznámek, jemně odrážejících dojem, který na jeho mladistvou, ale přemýšlivou mysl udělaly věci, které v poslední době viděl a slyšel. Toto byl začátek sedmidenních ceremonií oslav Paschi.

Již tehdy, přestože neřekl o tom nic svým rodičům, se Ježíš začal ve své mysli obírat myšlenkou, zdali je možné slavit Paschu bez zabíjení jehněte. Byl si ve své mysli jist, že nebeský Otec nebyl potěšen takovou podívanou na obětní obřady a s průběhem let se stával vzrůstající měrou rozhodnutý, že jednoho dne zavede nekrvavou oslavu Paschi.

he had just beheld.

^{125:1.5 (1379.1)} Joseph saw how his son had sickened at the sight of the temple rites and wisely led him around to view the “gate beautiful,” the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. JESUS AND THE PASSOVER

^{125:2.1 (1379.2)} Five Nazareth families were guests of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter of these lambs in such enormous numbers that had so affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

^{125:2.2 (1379.3)} That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

^{125:2.3 (1379.4)} Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

V tu noc Ježíš spal velmi málo. Nemohl spát, protože ho rušily odporné sny o zabíjení a utrpení. Jeho mysl byla rozrušena a jeho srdce otřeseno nesmyslnostmi a absurditami teologie celého židovského obřadního systému. Jeho rodiče také spali málo. Byli znepokojeni událostmi právě skončeného dne. Jejich srdce byla zcela zmatena chlapcovým zvláštním a zarytým postojem vůči nim. Marie byla v noci silně rozrušena, ale Josef zůstal klidným, ačkoliv on sám byl také zmaten. Oba neměli odvahu promluvit si otevřeně s chlapcem o těchto problémech, ačkoliv Ježíš by si rád se svými rodiči pohovořil, kdyby takový rozhovor oni sami začali.

Bohoslužby, probíhající v chrámu následujícího dne, byly pro Ježíše mnohem přijatelnější a hodně mu pomohly zbavit se nepříjemných vzpomínek z předchozího dne. Příští den vzal mladý Lazar Ježíše za ruku a vydal se na důkladný průzkum Jerusalemu a jeho okolí. Než byl den u konce, Ježíš objevil různá místa v okolí chrámu, kde probíhalo učení a učitelé odpovídali na otázky shromážděných; a kromě několika málo návštěv svatyně, kdy usilovně přemýšlel o tom, co se vlastně skrývá za závošem, většinu svého času strávil v okolí chrámu na těchto vzdělávacích setkáních.

V průběhu celého paschálního týdne Ježíš zůstal s novými syny zákona a to znamenalo, že musel sedět za zábradlím, které je oddělovalo ode všech lidí, kteří nebyli plnoprávními občany Izraele. To si tento mladík uvědomoval, ale zdržel se všech těch otázek, které mu probíhaly neustále jeho myslí; alespoň to vydržel do konce oslav Paschi a pak byla tato omezení, týkající se nově zasvěcených mladíků, zrušena.

Ve středu paschálního týdne měl Ježíš dovoleno jít s Lazarem k nim domů a strávit noc v Betanii. Tento večer Lazar, Marta a Marie slyšeli Ježíše povídat o věcech přechodných a věčných, lidských a božských a od této noci ho všichni tři milovali jako svého vlastního bratra.

Ke konci týdne se Ježíš s Lazarem viděli méně, protože ten neměl dovoleno ani vstoupit do vnějšího okruhu pro chrámové diskuze, nicméně byl přítomen několika veřejným debatám, probíhajících na vnějších dvorech. Lazar byl stejného věku jako Ježíš, ale v Jerusalemu byli chlapci málokdy vpuštěni sledovat vysvěcení synů zákona dokud neměli plných třináct let.

Znovu a znovu během paschálního týdne rodiče Ježíše ho nacházeli sedět o samotě, držíc

125:2.4 (1379.5) Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

125:2.5 (1379.6) The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

125:2.6 (1380.1) Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

125:2.7 (1380.2) On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha, and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all three loved him as if he had been their own brother.

125:2.8 (1380.3) By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen years of age.

125:2.9 (1380.4) Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands,

si svoji mladistvou hlavu ve svých dlaních a v hlubokém přemýšlení. Nikdy ho neviděli se takto chovat a protože netušili jak moc je jeho mysl zmatena a jeho duše znepokojena zkušeností, kterou procházel, velmi se tím trápili; nevěděli co mají dělat. Těšili se na blížící se konec paschálního týdne a přáli si mít svého, podivně se chovajícího syna, zpět v bezpečí v Nazaretu.

Denně Ježíš rozmýšlel nad svými problémy. Na konci týdne si již mnohé vyjasnil, ale když nastal čas vrátit se do Nazaretu, jeho mladá mysl byla stále ještě plna nejasností a sužována množstvím nezodpovězených otázek a nevyřešených problémů.

Předtím, než Josef a Marie opustili Jerusalema, společně s Ježíšovým nazaretským učitelem činili konečná opatření k tomu, aby se sem Ježíš vrátil až dosáhne patnácti let a zahájil tady dlouhodobé studium v jedné z nejlepších a nejznámějších rabínských akademií. Ježíš doprovázel své rodiče a učitele při jejich návštěvě školy, ale všichni byli zklamáni, když viděli jak lhostejný byl ke všemu co řekli, nebo udělali. Reakce Ježíše, během návštěvy Jerusalemu, Marii hluboce bolely a Josef byl naprosto zmaten chlapcovými poznámkami a nezvyklým chováním.

Přesto všechno paschální týden byl velkou událostí v životě Ježíše. Měl možnost setkat se s desítkami chlapců svého věku, kamarádů, kandidátů pro vysvěcení a využil takových setkání, aby se dozvěděl, jak lidé žijí v Mezopotámii, Turkestánu, Parthii a také ve vzdálených západních provinciích Říma. On byl již dost obeznámen s tím, jak vyrůstá mládež v Egyptě a dalších regionech, sousedících s Palestinou. V tu dobu byly v Jerusalemu tisíce mladých lidí a nazaretský jinoch se osobně setkal a více či méně důsledně vyzpovídal více než sto padasát z nich. Především ho zajímali ti, kteří přicestovali ze vzdálených východních a odlehlých západních zemí. V důsledku těchto setkání se v něm začala rodit touha cestovat po světě, aby viděl a poznal jak různorodé skupiny jeho lidských bratrů si zajišťují živobytí.

3. ODHOD JOSEFA A MARIE

Skupina nazaretských poutníků byla domluvena, že během dopoledne prvního dne týdne po skončení oslav Paschi, se sejdou před chrámem. To se tak stalo a vydali se na zpáteční cestu do Nazaretu. Když rodiče Ježíše čekali, až se všichni spolece sejdou, on vešel do chrámu naslouchat diskuzím. Brzy byla skupina připravena vyrazit, muži tvořili jednu část skupiny

profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

125:2.10 (1380.5) Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

125:2.11 (1380.6) Before Joseph and Mary left Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

125:2.12 (1380.7) After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

125:3.1 (1381.1) It had been arranged that the Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the

a ženy druhou, jak bylo jejich zvykem při cestování do Jerusalemu slavit svátky a pak nazpět. Do Jerusalemu šel Ježíš ve skupině se svojí matkou a dalšími ženami. Nyní byl však již vysvěceným mladým mužem a na zpáteční cestě do Nazaretu měl jít ve skupině se svým otcem a dalšími muži. Ale když se nazaretská společnost vydala na cestu směrem k Betanii, Ježíš byl stále v chrámu, zcela zaujat diskuzí o andělech a vůbec nevnímal, že nastal čas odchodu se svými rodiči. A uvědomil si to, až když byla v chrámových diskuzích oznámena polední přestávka.

Nazaretští cestující Ježíše nepostrádali, protože Marie se domnívala, že jde v mužské skupině, zatímco Josef si myslel, že je s ženami, poněvadž s nimi šel do Jerusalemu a vedl Marii osla. Jeho nepřítomnost zjistili až přišli do Jericha a chystali se tam strávit noc. Poté, když se dotázali posledních na konci skupiny a dozvěděli se, že nikdo z nich jejich syna neviděl, strávili bezesnou noc, přemítajíc ve svých myslích co se mu mohlo stát a rozebírajíc mnohé z jeho nezvyklých reakcí na události paschálního týdne a jemně obviňujíc jeden druhého z toho, že si nevšimli jeho nepřítomnosti při odchodu z Jerusalemu.

4. PRVNÍ A DRUHÝ DEN V CHRÁMU

Mezitím Ježíš zůstal v chrámu celé odpoledne, naslouchajíc diskuzím a užívajíc si klidnější a slušnější atmosféru poté, kdy začaly mizet obrovské davy paschálního týdne. Po skončení odpoledních diskuzí, z nichž se Ježíš žádné aktivně nezúčastnil, se vydal do Betanie, kam dorazil ve chvíli, kdy se Šimonova rodina chystala k večeři. Ty tři děti měly velkou radost vidět Ježíše a ten zůstal v Šimonově domě na noc. Ten večer příliš s nikým nemluvil a většinu času strávil osamocen v rozjímání na zahradě.

Příští den Ježíš vstal brzy a hned se vydal do chrámu. Na hřebenu Olivové hory se zastavil a zaplakal nad tím, co jeho oči spatřily—duchovně zbídačený národ, spoután tradicemi a žijící pod dozorem římských legií. Brzké dopoledne ho zastihlo v chrámu, rozhodnutého zúčastnit se diskuzí. Mezitím Josef a Marie také ráno vstali již brzy za úsvitu se záměrem vrátit se do Jerusalema. Nejdříve spěchali do domu svých příbuzných, kde byli jako rodina ubytováni během paschálního týdne, ale zjistili, že tam nikdo Ježíše

company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

125:3.2 (1381.2) The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE TEMPLE

125:4.1 (1381.3) In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

125:4.2 (1381.4) Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld—a spiritually impoverished people, tradition bound and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where

neviděl. Po celodenním marném hledání se vrátili ke svým příbuzným na noc.

Při druhé debatě se Ježíš odvážil položit otázky a velmi udivujícím způsobem se zúčastnil chrámových diskuzí, ale vždy tak, že to odpovídalo jeho mládí. Několikrát jeho ostré otázky poněkud vyvedly z míry vzdělané učitele židovského zákona, ale z Ježíše vyzařoval takový duch upřímné čestnosti, spojený s evidentním hladem po vědění, že většina chrámových učitelů byla ochotna s ním diskutovat se vši vážností. Ale když si dovolil vyslovit námitku proti spravedlnosti, která odsoudila k smrti opilého pohana, který se vypotácel z vnějšího okruhu pro pohany a nevědomky vstoupil do zakázaných a domněle posvátných prostorů chrámu, jednomu z netolerantních učitelů došla trpělivost s chlapcovou vyjádřenou kritikou a rozhněvaně se zeptal na jeho věk. Ježíš odpověděl: „bez čtyř měsíců a několika dnů třináct.“ Nyní již rozezlený učitel opáčil: „Tak, proč jsi tady, když nemáš věk jako syn zákona?“ A když Ježíš vysvětlil, že byl vysvěcen během svátku Paschi a že dokončil školy v Nazaretu, učitelé svorně a posměšně odpověděli: „To nás mohlo napadnout, že je z Nazaretu.“ Ale hlavní učitel prohlásil, že to není Ježíšova vina, jestliže mu představitelé synagogy v Nazaretu technicky ukončili vzdělání ve dvanácti letech namísto ve třinácti; a přestože několik z jeho očeřovatelů se zvedlo a odešlo, bylo rozhodnuto, že chlapec může nerušeně pokračovat jako žák chrámových diskuzí.

Když skončil jeho druhý den v chrámu, šel na noc opět do Betanie. A zase vyšel ven na zahradu rozjímat a modlit se. Bylo zřejmé, že jeho mysl se zabírala závažnými problémy.

5. TŘETÍ DEN V CHRÁMU

Ježíš byl třetí den se zákoníky a učiteli v chrámu a tento den byl svědkem shromažďování velkého množství lidí, kteří slyšeli o tomto mladíkovi z Galileje a přišli se podívat na to, jak tento hoch uvádí moudré muže do rozpaků. Z Betanie přišel také Šimon, aby zjistil, čeho je ten chlapec schopen. Po celý den Josef a Marie pokračovali v jejich úzkostném hledání Ježíše a dokonce zašli několikrát do chrámu, ale nikdy je nenapadlo hledat ho uprostřed účastníků diskutujících skupin, ačkoliv jednou mu byli tak blízko, že mohli téměř uslyšet jeho melodický

they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no trace of him, they returned to their relatives for the night.

^{125:4.3 (1382.1)} At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he participated in the temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat embarrassing to the learned teachers of the Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

^{125:4.4 (1382.2)} When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

^{125:5.1 (1382.3)} Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating

hlas.

Ke konci dne veškerá pozornost hlavní diskuzní skupiny chrámu byla zaměřena na otázky, položené Ježíšem. Mezi jeho mnoha otázkami byly:

1. Co se vlastně nachází ve svatyni, za závěsem?

2. Proč matky Izraele musí být v chrámu odděleny od modlících se mužů.

3. Jestli Bůh je otcem, který miluje své děti, proč všechno toto zabíjení zvířat pro získání jeho božské přízně—je možné, že učení Mojžíše bylo nesprávně pochopeno?

4. Jestliže chrám je zasvěcen k uctívání Otce na nebesích, jak je možné v něm dovolit světský výměnný obchod a handlování?

5. Bude očekávaný Mesiáš světským princem na trůnu Davida, anebo bude světlem života při zakládání duchovního království?

A po celý ten den ti, kteří naslouchali těmto otázkám, byli jimi udiveni a ze všech byl nejvíce ohromen Šimon. Více než čtyři hodiny zasypával tento nazaretský mladík tyto židovské učitele svými otázkami—otázkami, které nutily k zamyšlení a naslouchání hlasu srdce. Velmi málo komentoval poznámky starších, svoje učení sděloval ve formě otázek. Obratnou a důvtipnou formulací otázky dokázal současně napadnout jejich učení a naznačit své vlastní. V jeho způsobu pokládání otázky byla zajímavá kombinace moudrosti a humoru, která mu získala přízeň i u těch, kteří mu více či méně zazlívali jeho mladistvost. Při pokládání těchto pichlavých otázek byl vždy naprosto čestný a taktický. V tomto rušném odpoledni v chrámu projevoval stejný odpor k získání nadměrné převahy nad oponentem, který potom charakterizoval celou jeho veřejnou službu. Jako chlapec a později jako muž se jevil naprosto zbaven veškerých egoistických tužeb vyhrát spor pouze pro pocit vítězství své logiky nad logikou jiných, ale jeho hlavním zájmem byla pouze jedna věc: hlásat věčnou pravdu a tímto způsobem skutečně ucelenější zjevení věčného Boha.

Když den skončil, Šimon a Ježíš se vydali zpět do Betanie. Po většinu cesty jak muž, tak i chlapec mlčeli. Ježíš se opět zastavil na vrcholu Olivové hory, ale když pohlédl na město a na jeho chrám, nezaplakal; pouze sklonil hlavu v tiché modlitbě.

Po večeři v Betanii zase odmítl zůstat ve

voice.

125:5.2 (1382.4) Before the day had ended, the entire attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

125:5.3 (1382.5) 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?

125:5.4 (1382.6) 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshippers?

125:5.5 (1382.7) 3. If God is a father who loves his children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?

125:5.6 (1382.8) 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to permit the presence of those who engage in secular barter and trade?

125:5.7 (1382.9) 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

125:5.8 (1383.1) And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

125:5.9 (1383.2) When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent devotion.

125:5.10 (1383.3) After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead

veselém rodinném kruhu a místo toho šel do zahrady, kde zůstal dlouho do noci, marně se snažíc vymyslet nějaký přesný plán přístupu ke svému celoživotnímu dílu a rozhodnout se, jak by mohl nejlépe odhalit svým duchovně slepým krajanům krásnější koncepci nebeského Otce a tak je vysvobodit z jejich hrůzného otroctví zákona, rituálů, obřadů a zastaralých tradic. Ale jasné světlo k tomuto pravdu hledajícímu jinochovi nepřišlo.

6. ČTVRTÝ DEN V CHRÁMU

Bylo zvláštní, že Ježíš nepřemýšlel o svých pozemských rodičích; dokonce při snídani, když Lazarova matka poznamenala, že jeho rodiče už v tuto dobu musí být asi doma, se zdálo, že Ježíš nepochopil, že mohou mít starost kde zůstal.

Pak opět odešel do chrámu, ale tentokrát se nezastavil na hřebenu Olivové hory, aby tam rozjímal. V průběhu ranních diskuzí se hodně času věnovalo zákonu a prorokům a učitelé byli udiveni, že Ježíš je tak dobře obeznámen se Spisy jak v hebrejštině, tak i v řečtině. Ale oni se nepodivovali ani tak moc nad jeho znalostmi o pravdě, jako nad jeho mládím.

Při odpoledním shromáždění ani ještě nezačali odpovídat na jeho otázku, týkající se účelu modlitby, když hlavní učitel pozval chlapce, aby předstoupil vpřed. Posadil Ježíše vedle sebe a vyběhl ho vyjádřit jeho vlastní pohledy na modlitbu a uctívání.

Předcházející večer rodiče Ježíše uslyšeli o neznámém chlapci, který tak obratně soupeří s vykladači zákona, ale nenapadlo je, že tímto mládencem byl jejich syn. Rozhodli se, že se vydají do domu Zachariáše, poněvadž si mysleli, že si tam mohl jít Ježíš popovídat s Alžbětou a Janem. Předpokládajíc, že Zachariáš může být v chrámu, zastavili se tam na cestě do města Judy. Představte si jejich překvapení, když, procházejíc dvoranami chrámu, poznali hlas svého ztraceného chlapce a uviděli ho sedět mezi chrámovými učiteli.

Josef nebyl schopen slova, ale Marie dala průchod svému dlouho potlačovanému strachu a úzkosti a běžela k chlapci, nyní stojícímu, aby pozdravil své užaslé rodiče a řekla: „Mé dítě, proč se k nám tak chováš? Je to víc než tři dny, co tvůj otec a já tě hledáme a trápíme se. Co způsobilo, že jsi nás opustil?“ Byla to napjatá chvíle. Všechny zraky byly upřeny na Ježíše v očekávání, jak odpoví. Jeho otec se na něj díval káravě, ale neřekl nic.

Je nutno si uvědomit, že Ježíš byl považován

went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

125:6.1 (1383.4) Jesus was strangely unmindful of his earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

125:6.2 (1383.5) Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

125:6.3 (1383.6) At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

125:6.4 (1383.7) The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

125:6.5 (1384.1) Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety when, rushing up to the lad, now standing to greet his astonished parents, she said: "My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?" It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

125:6.6 (1384.2) It should be remembered that Jesus

za mladého muže. Dokončil zákonné vzdělání dítěte, byl uznán synem zákona a byl vysvěcen občanem Izraele. A přesto ho jeho matka více než jemně pokárala před všemi těmi shromážděnými lidmi přímo uprostřed nejdůležitějšího a nejušlechtilějšího úsilí jeho mladého života, čímž neslavně ukončila jednu z největších příležitostí, jaká mu kdy byla poskytnuta, aby se stal učitelem pravdy, kazatelem spravedlnosti a odhalovatelem láskyplného charakteru jeho nebeského Otce.

Ale mladík se s touto situací vyrovnal. Když spravedlivě zvážíte všechny faktory, které společně vytvořily tuto situaci, budete lépe připraveni pochopit moudrost odpovědi chlapce na matčino bezděčné pokárání. Po chvíli přemýšlení Ježíš své matce odpověděl: „Proč jste mne tak dlouho hledali? Cožpak jste nepředpokládali, že mne naleznete v domě mého Otce, protože nastal čas, kdy se musím zabývat dílem mého Otce?“

Každý užasl nad chlapcovým způsobem mluvy. Mlčky všichni odešli a nechali ho tam o samotě se svými rodiči. Po chvíli jinoch zmírnil rozpaky všech tří, když tiše řekl: „Půjďme, moji rodiče, každý udělal to, co považoval za nejlepší. Náš nebeský Otec to tak všechno určil; vydejme se na cestu domů.“

Mlčky vyšli a dorazili na noc do Jericha. Pouze jednou se zastavili a to na hřebenu Olivové hory, kde jinoch zvedl nahoru svoji hůl a chvějící se od hlavy k patě od narůstající silné emoce řekl: „Ó, Jerusaleme, Jerusaleme a obyvatelé tvojí! Jakými otroky jste—podrobeni římskému jařmu a oběti svých vlastních tradic—ale já se vrátím, abych očistil tento chrám a vysvobodil můj národ z tohoto otroctví!“

Ježíš velmi málo mluvil během třech dnů na cestě do Nazaretu; a v jeho přítomnosti ani jeho rodiče toho příliš neřekli. Oba opravdu nedokázali pochopit chování svého prvorozeného syna, ale ve svých srdcích si uchovali jeho slova, ačkoliv nechápali plně jejich význam.

Po příchodu domů Ježíš pronesl ke svým rodičům krátkou řeč v níž je ujistil o své lásce a naznačil jim, že se nemusí bát, že by jim opět někdy způsobil bolestnou úzkost svým chováním. Tuto závažnou řeč uzavřel těmito slovy: „I když musím vykonat vůli mého nebeského Otce, budu také poslušný svému pozemskému otci. Budu čekat na svůj čas.“

Ačkoliv Ježíš, ve své mysli, mnohokrát

was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

125:6.7 (1384.3) But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the boy's reply to his mother's unintended rebuke. After a moment's thought, Jesus answered his mother, saying: "Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father's house since the time has come when I should be about my Father's business?"

125:6.8 (1384.4) Everyone was astonished at the lad's manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: "Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home."

125:6.9 (1384.5) In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: "O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!"

125:6.10 (1384.6) On the three days' journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully comprehend their meanings.

125:6.11 (1384.7) Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: "While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour."

125:6.12 (1384.8) Though Jesus, in his mind, would

odmítnul souhlasit s dobře míněnými, ale mylnými snahami svých rodičů určovat směr jeho myšlení, nebo vytvářet plány pro jeho práci na zemi, přesto ve všem, co nebylo v rozporu s jeho oddaností vykonávat vůli jeho Rajského Otce, se velkomyslně podřídil přáním svého pozemského otce a zvyklostem své rodiny v těle. Dokonce i tehdy, když nemohl souhlasit, udělal vše možné, aby se podřídil. Byl mistrem v přizpůsobování své oddanosti svému poslání ke svým rodinným povinnostem a společenské službě.

Josef byl zmaten, ale Marie, přemýšlejíc o těchto událostech, nabyla jistotu, že jeho vyřčená slova na Olivové hoře prorokují spasitelskou misi jejího syna jako osvoboditele Izraele. Dala se do práce s novou energií, aby formovala jeho myšlení v patriotickém a nacionalistickém duchu a angažovala pro to i svého bratra, Ježíšova oblíbeného strýce. Všechnu svoji sílu namířila matka Ježíše na přípravu svého prvorozeného syna k roli vůdce těch, kteří obnoví trůn Davida a navždy odvrhnou pohanské jářmo politického otroctví.

many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father's will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

^{125:6.13 (1385.1)} Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel's deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus' favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

Kapitola 126. Dva rozhodující roky

⇨ 125

Kniha Urantia

127 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 126 DVA ROZHODUJÍCÍ ROKY

Sekce

Úvod

1. Jeho čtrnáctý rok (8. rok n.l.)
2. Smrt Josefa
3. Patnáctý rok (9. rok n.l.)
4. První kázání v synagoze
5. Finanční potíže

PAPER 126 THE TWO CRUCIAL YEARS

SECTIONS

Introduction

1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

Úvod

V CELÉM pozemském životě Ježíše byly nejkritičtějšími čtrnáctý a patnáctý rok. Tyto dva roky, poté, kdy si začal uvědomovat svoji božskost a svoje předurčení a předtím, než dosáhl vysokého stupně spojení se svým vnitřním Ladičem, byly nejnamáhavějšími v celém jeho rušném životě na Urantii. Toto dvouleté období by se mohlo nazývat velkou zkouškou, opravdovým pokušením. Žádný jiný mladý člověk, procházející obdobím prvních protikladů a přizpůsobující se potížím v dospívání, nikdy neprošel zásadovější zkouškou než jakou prodělal Ježíš v průběhu svého přechodu z dětství do nezralé mužnosti.

Toto důležité období v jinošském rozvoji Ježíše začalo po skončení návštěvy Jerusalema a jeho návratu do Nazaretu. Zpočátku Marie byla šťastna myšlenkou, že má opět svého chlapce zpět, že se Ježíš vrátil domů, aby byl poslušným synem—ne, že by byl někdy něco jiného—a že od nynějška bude vnímavější k jejím plánům pro jeho budoucí život. Ale její koupání ve výslunní mateřského sebeklamu a nepřipustitelné rodinné pýše nemělo mít dlouhého trvání; velmi brzy na ni čekalo ještě mnohem větší rozčarování. Chlapec stále více a více času trávil se svým otcem; méně a méně za ní přicházel se svými problémy a

INTRODUCTION

126:0.1 (1386.1) OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

126:0.2 (1386.2) This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more completely disillusioned. More and more the boy was in the company of his father; less and less did

současně oba rodiče vzrůstající měrou nedokázali chápat jeho časté střídání pozemských záležitostí a přemýšlení o svém vztahu k dílu svého Otce. Upřímně řečeno, oni mu nerozuměli, ale opravdově ho milovali.

Jak Ježíš dospíval, jeho soucit a láska k židovskému národu se prohlubovala, ale s plynoucími roky se v jeho mysli vyvinul sílící odpor k přítomnosti politicky jmenovaných kněží v chrámu Otce. Ježíš si velmi vážil upřímné farizeje a čestné zákoníky, ale silně opovrhoval pokryteckými farizeji a nečestnými teology; pohrdal všemi těmi náboženskými vůdci, kteří byli neupřímní. Když uvažoval nad vedením Izraele, byl někdy v pokušení pohlížet příznivě na možnost stát se sám tím Mesiášem, kterého židovský národ očekává, ale nikdy tomuto pokušení nepodleh.

Vyprávění o jeho pozoruhodných činech mezi moudrymi muži chrámu v Jerusalemu udělalo radost celému Nazaretu, především však jeho bývalým učitelům v synagogske škole. Po nějakou dobu byl všemi vychvalován. Celá vesnice vzpomínala na jeho dětskou moudrost a na jeho chvályhodné chování a předpovídala, že je předurčen stát se velkým izraelským vůdcem; konečně měl z Nazaretu v Galileji vzejít skutečně významný učitel. A všichni se těšili na dobu, až bude mít patnáct let a bude mu dovoleno pravidelně číst o sobotách v synagoze ze Spisů.

1. JEHO ČTRNÁCTÝ ROK (8. ROK N.L.)

Toto je kalendářní rok jeho čtrnáctých narozenin. Stal se z něho zručný výrobce ojí a dobře ovládal práci jak s plátnem, tak i s kůží. Velmi rychle se z něho také stával zkušený tesař a truhlář. Toto léto se často vydával na vrchol kopce severozápadně od Nazaretu, aby se tam modlil a rozjímal. Postupně si stále více uvědomoval podstatu svého poslání na zemi.

Před něco více než sto lety byl tento kopec „vznešeným místem Baala“ a nyní tam byla hrobka Šimeóna, údajného svatého muže Izraele. Z vrcholu tohoto kopce Šimeóna měl Ježíš výhled na celý Nazaret a na okolní krajinu. Díval se na Megido a připomínal si příběh o egyptské armádě, oslavující zde své první velké vítězství v Asii a o tom, jak později druhá taková armáda porazila judského krále Jósijáše. V nedaleké vzdálenosti mohl vidět Taanak, kde Débora a Báarak zvítězili nad Síserou. V dáli mohl dohlédnout na kopce Dótanu, o kterých se učil, že tam bratři prodali

he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

126:0.3 (1386.3) As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing years, there developed in his mind a growing righteous resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

126:0.4 (1386.4) The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

126:1.1 (1387.1) This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

126:1.2 (1387.2) This hill, a little more than one hundred years previously, had been the "high place of Baal," and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the distance he could view the hills of Dothan, where he had been taught

svého bratra Josefa do egyptského otroctví. Potom mohl posunout svůj pohled na hory Ébal a Gerezim a připomenout si historii Abrahama, Jáкова a Abimeleka. A tak si připomínal a přemítal ve své mysli o historické a starodávné události národa svého otce Josefa.

Pokračoval v pokročilém kursu čtení pod dohledem učitelů synagogy a také pokračoval v domácím vyučování svých bratrů a sester jak dorůstali do přiměřeného věku.

Na počátku tohoto roku se Josef rozhodl dávat stranou příjem z jeho nemovitostí v Nazaretu a Kafarnaumu na zaplacení Ježíšova dlouhého studia v Jerusalemu, protože se předpokládalo, že do Jerusalema odejde v srpnu příštího roku, kdy mu bude patnáct let.

Od začátku tohoto roku Josef i Marie měli často pochybnosti o osudu svého prvorozeného syna. On byl opravdu mimořádné a milé dítě, ale bylo mu tak těžké porozumět, tak obtížné ho pochopit a přitom se nic neobvyklého či zázračného nikdy nestalo. Mnohokrát jeho hrdá matka napjatě očekávala, že uvidí svého syna konat nějaké nadlidské, nebo zázračné věci, ale pokaždé její naděje rychle skončily krutým zklamáním. A to vše bylo skličující, dokonce deprimující. Věřící lidé té doby opravdu věřili, že prorokové a zaslíbení lidé vždy prokazovali svá poslání a utvrzovali svoji božskou moc konáním zázraků a divů. Ale Ježíš si z těchto věcí nic nedělal; proto se nejistota jeho rodičů stále zvyšovala, když přemýšleli o jeho budoucnosti.

Zlepšené ekonomické podmínky nazaretské rodiny se odrážely mnoha způsoby na životě rodiny a především ve zvýšeném počtu hladkých bílých destiček, které sloužily jako psací tabulky, na kterých se psalo uhlím. Ježíšovi bylo opět umožněno obnovit lekce hudby; velmi rád hrál na harfu.

Ve vztahu k celému tomuto roku by bylo možno opravdu říci, že Ježíš „vyrůstal v lásce s lidmi a s Bohem.“ Výchylky rodiny se jevíly dobře; budoucnost byla slibná.

2. SMRT JOSEFA

Všechno šlo dobře až do osudného dne v úterý, 25. září, kdy běžec ze Sepfóris přinesl do nazaretského domu tragickou zprávu, že Josef byl vážně zraněn padajícím zdvihadlem při práci na

Joseph's brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph's people.

126:1.3 (1387.3) He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

126:1.4 (1387.4) Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus' long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

126:1.5 (1387.5) By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

126:1.6 (1387.6) The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

126:1.7 (1387.7) Throughout this year it can truly be said that Jesus "grew in favor with man and with God." The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. THE DEATH OF JOSEPH

126:2.1 (1388.1) All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the tragic news that Joseph had been severely injured

rezidenci pro vládce. Sepfórský posel se na cestě do Josefova domu zastavil v dílně a sdělil Ježíšovi zprávu o nehodě jeho otce. Potom šli společně domů oznámit tuto smutnou zprávu Marii. Ježíš se chtěl ihned vydat za svým otcem, ale Marie nechťela nic jiného slyšet, než to, že ona musí být rychle po manželově boku. Rozhodla, že ji bude do Sepfóris doprovázet Jakub, v tu dobu desetiletý a Ježíš zůstane doma s mladšími dětmi až do doby jejího návratu, poněvadž nevěděla, jak vážně je Josef zraněn. Ale Josef zemřel na následky svých zranění ještě před příchodem Marie. Byl převezen do Nazaretu a následujícího dne byl pohřben vedle svých otců.

Právě v době, kdy výhledy byly dobré a budoucnost se jevila v jasném světle, krutá ruka osudu zabila hlavu této nazaretské rodiny; záležitosti této domácnosti byly narušeny a všechny plány pro Ježíše a jeho budoucí vzdělání byly zničeny. Tento mladý tesař, který právě dovršil čtrnácti let, si uvědomil, že jeho posláním není jenom splnit úkol svého nebeského Otce odhalit božskou podstatu na zemi v lidském těle, ale že jeho mladá lidská postata musí také převzít odpovědnost za péči o svoji ovdovělou matku a sedm bratrů a sester—a další se má teprve narodit. Tento nazaretský jinoch se nyní stal jedinou oporou a útěchou pro tuto tak nenadále truchlící rodinu. Takto bylo umožněno působení těch přírodních událostí na Urantii, které přinutily tohoto mladého muže osudu tak brzy vzít na sebe tyto těžké, ale vysoce vzdělávací a disciplinu vyžadující povinnosti, související s činností hlavy lidské rodiny, s funkcí být otcem svých vlastních bratrů a sester, s podporou a ochranou své matky, s působením jako ochránce rodiny svého otce—jediné rodiny, které mu bylo souzeno poznat na tomto světě.

Ježíš rád přijal odpovědnosti, které tak náhle byly na něho naloženy a odpovědně je splnil až do konce. Alespoň jeden velký problém a předpokládané potíže v jeho životě byly touto tragédií vyřešeny—nyní se od něj neočekávalo odejít do Jerusalemu studovat pod rabíny. Navždy pak platila pravda, že Ježíš se „nikdy nepodrobil žádnému člověku.“ Byl vždy ochoten se učit i od těch nejprostších malých dětí, ale jeho pravomoc učitele pravdy nikdy nepocházela z lidských zdrojů.

On stále ještě nevěděl nic o zjevení Gabriela své matce před svým narozením; dozvěděl se to až od Jana v den svého křtu, na začátku své služby veřejnosti.

Jak roky ubíhaly, tento mladý nazaretský tesař stále více posuzoval každou instituci společnosti a každý náboženský obyčej podle

by the falling of a derrick while at work on the governor's residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

126:2.2 (1388.2) Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his father's home, the only home he was to know while on this world.

126:2.3 (1388.3) Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus “sat at no man's feet.” He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

126:2.4 (1388.4) Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

126:2.5 (1388.5) As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured every institution of society and every usage of

neměnného měřítka: co to přináší lidské duši? Přibližuje to Boha člověku? Přibližuje to člověka Bohu? I když tento mladík úplně nezanedbával zábavné a společenské aspekty života, více a více věnoval svůj čas a energii pouze dvěma účelům: péči o svoji rodinu a připravit vykonat na zemi vůli svého nebeského Otce.

V tomto roce se stalo zvykem pro sousedy zastavit se v zimních večerech a naslouchat hře Ježíše na harfu, slyšet jeho příběhy (protože on byl mistrem ve vyprávění příběhů) a poslouchat jeho čtení z řeckých svatých knih.

Finanční záležitosti rodiny zůstávaly i nadále dobré, protože v době smrti Josefa byla našetřena docela velká suma peněz. Ještě jako jinoch Ježíš projevoval schopnost pro bystrý obchodní odhad a finanční prozíravost. Byl šlechetný, ale hospodárný; šetřil, ale byl štědrý. Ukázal se jako moudrý a schopný správce majetku svého otce.

Ale navzdory tomu všemu co Ježíš a nazaretští sousedé dělali pro to, aby vnesli radost do této rodiny, Marie a také děti byly ponořeny do smutku. Josef byl mrtvý. Josef byl neobyčejný manžel a otec a oni všichni ho velmi postrádali. A všechno se jevílo ještě tragičtějším při pomýšlení na to, že zemřel dříve, než s ním mohli promluvit, nebo slyšet jeho požehnání na rozloučenou.

3. PATNÁCTÝ ROK (9. ROK N.L.)

Přibližně uprostřed tohoto patnáctého roku (my počítáme čas podle kalendáře dvacátého století, ne podle židovského roku) Ježíš pevně uchopil řízení své rodiny. Ke konci roku byly jejich úspory téměř vyčerpány a byli nuceni vzdát se jednoho z nazaretských domů, který Josef vlastnil společně se svým sousedem Jákobem.

Ve středu večer, 17. dubna 9. roku n.l. se narodila nejmladší členka rodiny, Rút a Ježíš udělal vše, co bylo v jeho silách, aby nahradil otce a uklidňoval a pomáhal svojí matce v době této vyčerpávající a obzvláště skličující zkoušky. Po dobu téměř dvaceti let (do začátku své veřejné služby) se Ježíš staral o malou Rút s takovou něžností a oddaností, s jakou žádný jiný otec by nemohl milovat a vychovávat svoji dceru. A on byl takovým dobrým otcem pro všechny ostatní členy své rodiny.

Během tohoto roku Ježíš poprvé složil modlitbu, kterou později naučil své apoštoly a která se pro mnohé stala známou jako „modlitba Hospodinu.“ V určitém smyslu to byl vývoj

religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father's heavenly will on earth.

126:2.6 (1389.1) This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

126:2.7 (1389.2) The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph's death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father's estate.

126:2.8 (1389.3) But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

126:3.1 (1389.4) By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

126:3.2 (1389.5) On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all the other members of his family.

126:3.3 (1389.6) During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has become known as "The Lord's Prayer." In a way it

rodinného oltáře; oni měli mnoho způsobů blahorečení a několik formálních modliteb. Po smrti otce se Ježíš snažil naučit starší děti vyjadřovat sebe v osobní modlitbě—podobně tomu, jak to rád dělal sám—ale oni ho nedokázali pochopit a vrátili se vždy ke svým naučeným modlitbám. Ve své snaze podnitit své starší bratry a sestry k tomu, aby říkali individuální modlitby, Ježíš jim pomáhal inspirujícími rčeními a brzy, aniž by to byl jeho záměr, nastalo to, že všichni používali formu modlitby, která byla složena převážně z těch inspirujících rčení, které je učil Ježíš.

Nakonec se Ježíš vzdal myšlenky naučit každého člena rodiny vyjadřovat spontánní modlitby a jednoho říjnového večera se posadil vedle malé podsadité lampy, stojící na nízkém kamenném stole a na kousku hladké cedrové destičky o ploše přibližně půl čtverečního metru napsal kouskem uhlí modlitbu, která se od té doby stala zavedenou rodinnou prosbou.

V tomto roce měl Ježíš velké potíže se svým zmateným myšlením. Odpovědnost za rodinu zcela úplně odsunula všechny myšlenky na okamžité uskutečňování jakéhokoli plánu v odpověď na návštěvu nebeského posla v Jerusalemu, příkazujíc mu „zabývat se dílem svého Otce.“ Ježíš správně usoudil, že starost o rodinu jeho pozemského otce musí mít přednost před všemi ostatními povinnostmi; že podpora jeho rodiny se musí stát jeho prvořadým úkolem.

V tomto roce našel Ježíš v takzvané Enochově knize pasáž, která ho ovlivnila k pozdějšímu zavedení výrazu „Syn Člověka“ jako pojmenování své mise poskytnutí sebe sama na Urantii. Důkladně přemýšlel o ideji židovského Mesiáše a byl pevně přesvědčen, že on nebude tímto mesiášem. Přál si pomoci národu svého otce, ale nikdy nepředpokládal, že to bude on, který povede židovská vojska, aby svrhla cizí nadvládu v Palestině. On věděl, že nikdy neusedne na trůn Davida v Jerusalemu. Ani nevěřil, že jeho posláním je být duchovním osvoboditelem, nebo morálním učitelem pouze židovského národa. Proto v žádném případě nemohlo jeho životní poslání být naplnění silných tužeb a údajných mesiášských proroctví židovských svatých knih; alespoň ne v tom smyslu, jak židé chápali tyto předpovědi svých proroků. Rovněž si byl jist, že nikdy nebude tím Synem Člověka, kterého popsali proroci.

Ale když přijde jeho čas stát se učitelem světa, jak se bude sám oslovovat? Co bude tvrdit o své misi? Jakým jménem ho budou nazývat lidé, kteří uvěří v jeho učení?

was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father's death Jesus tried to teach the older children to express themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

126:3.4 (1389.7) At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

126:3.5 (1389.8) This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to “be about his Father's business.” Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father's family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

126:3.6 (1390.1) In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term “Son of Man” as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father's people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

126:3.7 (1390.2) But when the time came for him to go forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

Přemítajíc o všech těchto problémech ve své mysli, v knihovně synagogy našel mezi apokalyptickými knihami, které v tu dobu studoval, rukopis s názvem „Kniha Enocha“; a ačkoliv byl přesvědčen, že ji starodávňý Enoch nenapsal, ukázala se pro něho velmi poutavou a přečetl ji mnohokrát. Byla v ní jedna pasáž, která ho obzvlášť zaujala a ve které se objevil tento výraz „Syn Člověka“. Autor této takzvané Knihy Enocha vypráví o tomto Synu Člověka, popisujíc práci, kterou by měl na zemi vykonat a vysvětlujíc, že tento Syn Člověka, ještě před příchodem na zem, aby přinesl spasení celému lidstvu, si získal nebeskou úctu u svého Otce, Otce všeho existujícího; a že se ke vši této důstojnosti a slávě obrátil zády, aby sestoupil dolů na zem prohlásit spasení potřebným smrtelníkům. Když Ježíš četl tyto pasáže (velmi dobře si byl vědom toho, že do tohoto učení bylo přidáno hodně klamně východní mystiky), pocítil ve svém srdci a poznal ve své mysli, že ze všech mesiášských proroctví židovských svatých knih a ze všech teorií o osvoboditeli židovského národa, nic nebylo tak blízko pravdě, jako tento příběh, zastrčený v této, jen částečně uznávané, Knize Enocha; a tenkrát se rozhodl, že si pro svoje poslání osvojí jméno „Syn Člověka.“ A to udělal, když později začal se svojí veřejnou prací. Ježíš měl neomylnou schopnost pro rozpoznání pravdy a on pravdu vždy přijímal bez váhání, bez ohledu z jakého zdroje pocházela.

V tuto dobu si již docela důkladně ujasnil mnoho věcí o své nadcházející práci pro svět, ale neřekl nic o těchto záležitostech své matce, která stále pevně věřila v myšlenku, že bude židovským Mesiášem.

Nyní přišla doba velké bezradnosti v životě mladého Ježíše. Tím, že si ujasnil něco o charakteru své mise na zemi—“konat dílo svého Otce“, to znamená, že představí láskyplnou povahu svého Otce celému lidstvu—začal opět přemýšlet nad mnohými údaji ve Spisech, vztahující se k příchodu osvoboditele národa, židovského učitele, nebo krále. O jaké události tato proroctví hovoří? Má to být žid? Anebo nemá? Náležel, či nenáležel k domu Davida? Jeho matka tvrdila, že náležel; jeho otec to naprosto vyloučil. Ale nezaměnila proroctví charakter a poslání Mesiáše?

Konec konců, nebylo by možné, že matka má pravdu? V minulosti, když vznikly rozdílné názory, ve většině případech měla pravdu. Jestliže by měl být novým učitelem a ne Mesiášem, jak potom rozpozná židovského Mesiáše, když se má jeden takový objevit v Jerusalemu v době jeho pozemské mise; a dále, jaký bude jeho vztah k

126:3.8 (1390.3) While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called “The Book of Enoch”; and though he was certain that it had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term “Son of Man” appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title “the Son of Man.” And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

126:3.9 (1390.4) By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

126:3.10 (1390.5) The great confusion of Jesus' younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, “to be about his Father's business” — to show forth his Father's loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

126:3.11 (1391.1) After all, could it be possible that his mother was right? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission;

tomuto židovskému Mesiáši? A jaký bude jeho vztah ke své rodině, židovskému společenství a náboženství, římskému impériu, pohanům a jejich náboženstvím poté, až zahájí svoji životní misi? Každý z těchto závažných problémů tento galilejský mladík zvažoval ve své mysli a vážně o nich přemýšlel, zatímco pokračoval ve své práci u tesařského ponku a těžce vydělával na živobytí pro sebe, svoji matku a osm dalších hladových krků.

Před koncem tohoto roku Marie viděla, že rodinné úspory se krátí. Prodej holoubat předala Jakubovi. Vzápětí koupili druhou krávu a s pomocí Miriam začali prodávat mléko svým nazaretským sousedům.

Období hlubokého rozjímání Ježíše, jeho časté odchody na vrchol kopce za modlením a mnoho zvláštních myšlenek, se kterými čas od času přišel, velmi znepokojovaly jeho matku. Někdy si myslela, že chlapec je někde mimo sebe, ale pak potlačila strach, vzpomínajíc na to, že přece jenom je to zaslíbené dítě a určitým způsobem se liší od ostatních mladíků.

Ale Ježíš se postupně učil nemluvit o všech svých myšlenkách, nepředstavovat všechny své záměry světu, ani dokonce své vlastní matce. Od tohoto roku Ježíš stále méně a méně odhaloval to, co mu probíhalo v jeho mysli; to znamená, že mluvil méně o těch věcech, které průměrný člověk nemohl pochopit a které by způsobovaly to, že by byl považován za zvláštního, nebo odlišného od obyčejných lidí. Ve svém vnějším projevu se stal obyčejným a všedním, ačkoliv toužil po někom, kdo by rozuměl jeho problémům. Potřeboval důvěryhodného a diskrétního přítele, ale jeho problémy byly příliš složité, aby je jeho lidští druhové pochopili. Jedinečnost této neobyčejné situace ho přinutila nést své břemeno pouze sám.

4. PRVNÍ KÁZÁNÍ V SYNAGOZE

Po dosažení patnáctého roku mohl Ježíš oficiálně v sobotu zaujmout místo na kazatelně v synagoze. Předtím, při absenci řečníků, byl mnohokrát osloven, aby četl Spisy, ale nyní přišel den, kdy podle zákona mohl vést bohoslužbu. Proto první sobotu po svých patnáctých narozeninách chazan zařídil, aby Ježíš vykonal ranní bohoslužbu v synagoze. A když se všichni věřící Nazaretu shromáždili, mladý muž, vypravšé úryvek ze Spisů, povstal a začal číst:

„Duch Boha Hospodina je se mnou, protože

and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family? to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his mind and seriously pondered while he continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other hungry mouths.

126:3.12 (1391.2) Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

126:3.13 (1391.3) His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

126:3.14 (1391.4) But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

126:4.1 (1391.5) With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

126:4.2 (1391.6) "The spirit of the Lord God is upon

Hospodin mne pomazal; poslal mne, abych přinesl dobré zprávy pokorným, podpořil zoufalé, vyhlásil svobodu zajatým a vysvobodil duchovní vězně; prohlásil rok Boží milosti a den Božího soudu; utěšil všechny truchlíci, dal jim krásu místo popela, olej radosti namísto truchlení, píseň chvály náhradou za duchovní žal, aby tito lidé se mohli nazývat stromy čestnosti, sazenicemi Hospodina, které ho zvelebují.

Konejte dobro a ne zlo a pak budete dobře žít a tak Hospodin, Bůh všech, bude s vámi. Odporujte zlu a milujte dobro a vstoupíte do brány spravedlnosti. Možná, že Hospodin Bůh se zželi nad ostatky Josefa.

Omyjte se a očistěte se; přestaňte konat zlo před zrakem mým; skončete se zlem a naučte se dělat dobro; hledejte spravedlnost, osvobodte utlačované. Braňte osiřelé a obhajujte ovdovělé.

S čím předstoupím před Hospodina a ukloním se před Pánem všeho na zemi? Půjdu k němu se spálenými oběťmi, s jednoletými telaty? Bude Hospodin spokojen s tisíci berany, deseti tisíci ovciemi či řekami oleje? Obětuji svého prvorozeného za své přechýny, plod mého těla za hříchy mé duše? Ne! Protože Hospodin nám ukázal, ó lidé, co je dobro. A nevyžaduje Hospodin od vás jen to, abyste jednali čestně, milovali milosrdenství a žili pokorně s vaším Bohem?

A tak, s kým můžete srovnávat Boha, který sídlí nad okruhem země? Pozvedněte své oči a spatřete toho, kdo stvořil všechny tyto světy, kdo zrodil nespočet nebeských bytostí a které všechny nazývá jménem. Všechny tyto věci provádí velikostí své moci a poněvadž jeho síla je nesmírná, žádná hvězda se neztratí. On dává slabým energii a posiluje ty, kteří jsou unaveni. Nestrachujte se, protože já jsem s vámi; nebudte poděšeni, protože já jsem váš Bůh. Já vás posílím a pomohu vám; ano, dám vám sílu a podpořím vás svojí spravedlností, protože já jsem Hospodin váš Bůh. A budu držet vaši pravou ruku a říkat vám, nebojte se, protože já vám pomůžu.

A vy jste moji svědci, říká Hospodin a služebníci moji, které jsem si vybral, abyste mne poznali a věřili, že já jsem Věčný. Já, pouze já, jsem Hospodin a kromě mne není jiného spasitele“.

Když dočetl, posadil se a lidé se rozešli do svých domovů, přemýšlejí o slovech, které jim s takovou důstojností přečetl. Nikdy předtím ho obyvatelé jeho města neviděli tak vážného; nikdy neslyšeli v jeho hlase takovou naléhavost a upřímnost; nikdy ho neviděli tak mužného a odhodlaného, tak autoritativního.

me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith he may be glorified.

126:4.3 (1392.1) "Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

126:4.4 (1392.2) "Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

126:4.5 (1392.3) "Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?

126:4.6 (1392.4) "To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:4.7 (1392.5) "And you are my witness, says the Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior."

126:4.8 (1392.6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly

Tuto sobotu odpoledne Ježíš vyšel s Jakubem na vrchol nazaretského kopce a když se vrátili domů, Ježíš napsal uhlem řecky na dvě hladké tabulky Desatero Příkázání. Marta potom tyto tabulky obarvila a ozdobila a dlouhou dobu pak visely nad Jakubovým malým pracovním stolem.

5. FINANČNÍ POTÍŽE

Postupně se Ježíš a jeho rodina vrátili k prostému životu, který vedli dříve. Jejich oblečení a také strava se staly jednoduššími. Měli dostatek mléka, másla a sýru. Sezónně využívali plody své zahrady, ale s každým měsícem si museli nutně přivykat větší skromnosti. Jejich snídaň byly velmi prosté; nejlepší jídlo si nechávali na večeři. Nicméně, mezi židy nedostatek bohatství neznamená společenskou podráždenost.

V tuto dobu tento mladík již téměř úplně pochopil způsob žití svých současníků. A to, jak dobře rozuměl životu v rodině, na poli a v dílně je vidět v jeho pozdějším učení, které tak vydatně odkrývá jeho těsný kontakt se všemi aspekty lidského života.

Nazaretský chazan i nadále pevně věřil, že Ježíš se má stát velkým učitelem, možná nástupcem slavného Gamaliela v Jerusalemu.

Bylo zřejmé, že všechny plány, spojené s Ježíšovou kariérou, byly zmařeny. Podle toho, jak se věci nyní vyvíjely, budoucnost nevypadala dobře. Ale on nezakolísal, neztratil odvahy. Žil ze dne na den, poctivě vykonával své každodenní úkoly a svědomitě plnil neodkladné povinnosti, spojené s jeho životní situací. Život Ježíše je věčnou útěchou pro všechny zklamané idealisty.

Denní výdělek obyčejného tesaře se postupně zmenšoval. Ke konci tohoto roku byl Ježíš schopen vydělat, od časného rána do pozdního večera, částku, rovnající se přibližně dvaceti pěti centům za den. Na počátku následujícího roku měl potíže platit občanské daně, neřku-li poplatky v synagoze a chrámovou daň v ceně půl šekelu. V průběhu tohoto roku se výběrčí daní snažil vymáčkout z Ježíše daň z dodatečného příjmu a dokonce mu hrozil odebráním harfy.

Obávajíc se toho, že výběrčí daní by mohli najít a zabavit opis svatých knih v řečtině, Ježíš je v den svých patnáctých narozenin věnoval knihovně nazaretské synagogy jako svůj dar Hospodinu při vstupu do dospělosti.

and decisive, so authoritative.

^{126:4.9 (1392.7)} This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James's small workbench.

5. THE FINANCIAL STRUGGLE

^{126:5.1 (1392.8)} Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

^{126:5.2 (1392.9)} Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

^{126:5.3 (1392.10)} The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

^{126:5.4 (1393.1)} Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

^{126:5.5 (1393.2)} The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

^{126:5.6 (1393.3)} Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

Velký otřes v jeho patnáctém roce života přišel, když šel Ježíš do Sepfóris, aby tam přijal rozhodnutí Heroda o žádosti, týkající se sporu o tom, kolik peněz náleželo Josefovi v době jeho smrtelné nehody. Ježíš a Marie očekávali, že obdrží velkou částku peněz, ale pokladník v Sepfóris jim nabídl nicotnou částku. Josefovi bratři se odvolali k samotnému Herodovi a nyní Ježíš stál v jeho paláci a naslouchal rozhodnutí Heroda o tom, že jeho otci nenáležely v době jeho smrti žádné peníze. A kvůli tomuto nespravedlivému rozhodnutí Ježíš pak již nikdy Herodu Antipovi nevěřil. Není proto překvapující, že ho kdysi nazval „ta liška.“

Uzavřená práce u tesařského ponku v průběhu tohoto a následujících let ho připravila o možnost setkávat se s cestujícími karavan. Rodinný obchod, ve kterém se prodávalo zboží pro karavany, byl převzat jeho strýcem a Ježíš pracoval jenom v rodinné dílně, kde byl nablízku Marii, aby ji pomáhal s rodinou. Přibližně v této době začal posílat Jakuba na stanici velbloudů, aby tam získal informace o tom, co se děje ve světě a takto se snažil udržovat kontakt s posledními událostmi.

V době dospívání prošel Ježíš všemi těmi konflikty a zmatky, kterými procházejí všichni mladí lidé předchozích i následujících epoch. Tvrdá zkušenost žít v rodinu byla bezpečnou zárukou před přílišným dostatkem volného času na neužitečné uvažování, nebo pěstování mystických sklonů.

Bylo to v tomto roce, kdy Ježíš pronajal, na sever nedaleko jejich domu, značně velký pozemek, který byl rozdělen na zahradní parcely rodiny. Každé ze starších dětí mělo svoji vlastní zahradu a začaly mezi sebou nadšeně soutěžit o zemědělské úspěchy. Jejich nejstarší bratr s nimi trávil v zahradě každý den během období obdělávání zeleniny. Při práci na zahradě se svými bratry a sestrami si častokrát přál, kdyby se mohli přestěhovat na venkov na farmu, kde by vedli volný a svobodný nerušený život. Ale na venkově nežili a Ježíš, protože byl dokonale praktický mladík, stejně jako idealista, moudře a rázně zatočil se svým problémem okamžitě jak se objevil a udělal všechno co bylo v jeho silách, aby se s tím sám vypořádal a přizpůsobil svoji rodinu k realitám jejich situace a změnil podmínky jejich života tak, aby, jak možno nejlépe byly uspokojeny jejich individuální i společné touhy.

V jednu dobu Ježíš slabě doufal, že bude schopen získat dostatek finančních prostředků, když dostanou velkou částku peněz, splatných

126:5.7 (1393.4) The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph's brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It is not surprising that he once alluded to Herod as "that fox."

126:5.8 (1393.5) The close work at the carpenter's bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

126:5.9 (1393.6) As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

126:5.10 (1393.7) This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

126:5.11 (1393.8) At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum

jeho otci za práci na paláci Heroda, aby si mohli koupit malou farmu. Opravdu vážně uvažoval o tomto plánu odstěhovat svoji rodinu na venkov. Ale když Herodes rozhodl, že jim nic nezaplátí z peněz, náležících Josefovi, vzdali se touhy vlastnit dům na venkově. Ale přesto se stalo, že se jim podařilo poznat farmářský život, protože měli nyní tři krávy, čtyři ovce, hejno kuřat, osla a psa a navíc holuby. Dokonce i ta nejmenší mrňata měla pravidelné povinnosti v dobře organizovaném systému řízení, který charakterizoval rodinný život této nazaretské rodiny.

Na konci tohoto svého patnáctého roku Ježíš završil nebezpečné a obtížné období v lidském životě, to období přechodu mezi spokojenějšími roky dětství a vědomím přicházející dospělosti se zvětšenými odpovědnostmi a příležitostmi k získání pokročilé zkušenosti v rozvoji ušlechtilého charakteru. Období růstu mysli a těla skončilo a nyní začíná skutečná životní dráha tohoto mladého nazaretského muže.

of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

126:5.12 (1394.1) With the close of this fifteenth year Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

Kapitola 127. Léta dospívání

⇨ 126

Kniha Urantia

128 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 127 LÉTA DOSPÍVÁNÍ

Sekce

Úvod

1. Šestnáctý rok (10. rok n.l.)
2. Sedmnáctý rok (11. rok n.l.)
3. Osmnáctý rok (12. rok n.l.)
4. Devatenáctý rok (13. rok n.l.)
5. Rebeka, dcera Ezdráše
6. Jeho dvacátý rok (14. rok n.l.)

PAPER 127 THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

Úvod

KDYŽ Ježíš vstoupil do let svého dospívání byl již hlavou velké rodiny a jejím jediným živitelem. Během několika let po otcově smrti bylo jejich veškeré jmění pryč. S postupem času si stále více uvědomoval svoji předcházející existenci a současně začal ve větší míře vnímat, že jeho přítomnost na zemi a v lidském těle je za účelem odhalit Rajského Otce lidským dětem.

Žádný jiný dospívající mladík, který kdy žil či bude žít na tomto, nebo kterémkoliv jiném světě, nemusel nikdy a nikdy nebude muset řešit závažnější problémy, nebo čelit složitějším potížím. Žádný jiný mladík na Urantii nebude nikdy muset projít tak zatěžkávacími rozpory, nebo svízelnými situacemi, kterými Ježíš procházel během tohoto těžkého období mezi patnácti a dvaceti lety.

Tím, že skutečně poznal život dospívajících na světě, trýzněného zlem a zmítaného hříchem, získal Syn Člověka dokonalou znalost o životní zkušenosti mladistvých ve všech oblastech Nebadonu a stal se proto navždy chápajícím útočištěm pro zoufalou a zmatenou dospívající

INTRODUCTION

127:0.1 (1395.1) AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

127:0.2 (1395.2) No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

127:0.3 (1395.3) Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about the life experience of the youth of all the realms of Nebadon, and thus forever he became the

mládež na všech světech a ve všech dobách v celém lokálním vesmíru.

Pomalou, ale jistě a skrze opravdovou zkušenost tento božský Syn získává právo stát se vládcem svého vesmíru, nezpochybnitelným a nejvyšším panovníkem všech vytvořených myslících bytostí na všech světech lokálního vesmíru; chápajícím útočištěm pro bytosti všech epoch a všech stupňů osobních schopností a zkušeností.

1. ŠESTNÁCTÝ ROK (10. ROK N.L.)

Inkarnovaný Syn prošel obdobím života nemluvněte a prožil normální dětství. Potom prodělal zatěžkávací a namáhavé přechodné období mezi dětstvím a mladým mužstvím—proměnil se v dospívajícího Ježíše.

V tomto roce dosáhl plného fyzického zrůstu. Byl to mužný a příjemný mladík. Stával se rozvážlivějším a vážnějším, ale byl laskavý a soucitný. Jeho oči byly laskavé, ale zkoumavé; jeho úsměv byl vždy přitažlivý a uklidňující. Jeho hlas byl melodický, ale autoritativní; zdravil srdečně, ale nestrojeně. Vždy, dokonce i při nejobyčejnějších setkáních, byl cítit dotek dvojité podstaty, lidské a božské. Neustále vyjadřoval tuto kombinaci soucitného přítele a autoritativního učitele. A tyto osobité rysy se brzy začaly projevoval již v těchto letech dospívání.

Tento fyzicky silný a statný mladík dosáhl také plného růstu svého lidského intelektu, ne úplné zkušenosti lidského myšlení, ale plné schopnosti pro takový intelektuální rozvoj. Měl zdravé a dobře stavěné tělo, bystrou a analyzující mysl, laskavou a soucitnou povahu, poněkud rozkolísaný a výbojný temperament a to vše se začínalo organizovat do silné, neobyčejné a přitažlivé osobnosti.

Jak plynul čas, pro jeho matku, bratry a sestry bylo stále obtížnější mu rozumět; pohoršovali se nad jeho výroky a chybně si vysvětlovali jeho jednání. Oni všichni nebyli schopni pochopit život svého nejstaršího bratra, protože jejich matka jim dala na srozuměnou, že je předurčen stát se osvoboditelem židovského národa. Představte si jejich bezradnost, když jim Ježíš, poté co jim matka sdělila takové rodinné tajemství, otevřeně popřel všechny takové představy a záměry.

V tomto roce začal Šimon chodit do školy a byli nuceni prodat další dům. Jakub nyní převzal

understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

127:0.4 (1395.4) Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings of all ages and of all degrees of personal endowment and experience.

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

127:1.1 (1395.5) The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

127:1.2 (1395.6) This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

127:1.3 (1395.7) This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

127:1.4 (1396.1) As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all unfitted to comprehend their eldest brother's life because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

127:1.5 (1396.2) This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house.

učení svých tří sester, z nichž dvě byly staré natolik, že mohly začít s vážným studiem. Jakmile Rút povyrosla, okamžitě si ji vzaly na starost Miriam a Marta. Obvykle se dívkám židovských rodin poskytovalo jen omezené vzdělání, ale Ježíš trval na tom (a jeho matka souhlasila), že by dívky měly chodit do školy stejně jako chlapci a poněvadž škola v synagoze by je nepřijala, nezbývalo nic jiného, než udělat pouze pro ně rodinnou školu doma.

V průběhu celého tohoto roku byl Ježíš pevně připoután k dílenskému stolu. Naštěstí měl hodně práce; odváděl velmi kvalitní práci, takže nikdy bez práce nebyl, přestože v jejich regionu bylo práce málo. Někdy měl práce tolik, že mu musel pomáhat Jakub.

Ke konci tohoto roku se již pevně rozhodl, že až vychová svoji rodinu a oni se všichni ožení a vdají, pak začne svoji veřejnou činnost jako učitel pravdy a jako odhalitel nebeského Otce světa. On věděl, že se nestane očekávaným židovským Mesiášem a dospěl k přesvědčení, že je skoro zbytečné hovořit o těchto věcech se svojí matkou. Rozhodl se, že ji nechá myslet si cokoliv bude chtít, protože všechno co ji v minulosti řekl mělo na ni malý, nebo žádný vliv a připomenul si, že jeho otec nebyl nikdy schopen říci něco, co by ji přimělo změnit svůj názor. Od tohoto roku mluvil se svojí matkou, nebo i s jinými, o těchto problémech stále méně a méně. On byl na takové misi, že nikdo živý na zemi nebyl schopen mu dát radu, jak ji vykonat.

Pro svoji rodinu byl přesto opravdovým mladým otcem; každou volnou hodinu strávil se svými mladšími sourozenci a ti ho upřímně milovali. Jeho matka nesla těžce, že musí tak tvrdě pracovat; trápila se, že každý den se dře u tesařského ponku, aby vydělal na obživu rodiny, místo aby studoval s rabíny v Jerusalemu, když to tak pečlivě naplánovali. Přestože bylo toho hodně, čemu u svého syna Marie nerozuměla, milovala ho a hluboce si vážila toho, s jakou ochotou nesl na svých bedrech odpovědnost za rodinu.

2. SEDMNÁCTÝ ROK (11. ROK N.L.)

Přibližně v této době se začalo velmi vzrušeně diskutovat a vyzývat, především v Jerusalemu a v Judeji, ke vzpouře proti placení daní Římu. Začala vznikat silná nacionalistická strana Zealotů. Zealoti, na rozdíl od farizejů, nechtěli čekat na příchod Meisáše. Navrhovali vzít věci na ostří nože prostřednictvím politické vzpoury.

Skupina organizátorů přišla z Jerusalema do

James now took charge of the teaching of his three sisters, two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

127:1.6 (1396.3) Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

127:1.7 (1396.4) By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

127:1.8 (1396.5) He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

127:2.1 (1396.6) At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

127:2.2 (1396.7) A group of organizers from Jerusalem

Galileje, kde dosahovali se svým plánem velkých úspěchů, dokud nedorazili do Nazaretu. Když přišli za Ježíšem, on jim pozorně naslouchal a pokládal jim hodné otázky, ale odmítl se připojit k jejich straně. Vyhnul se vysvětlení z jakých důvodů se nechce angažovat a jeho odmítnutí ovlivnilo mnoho jeho mladých přátel v Nazaretu a ti se také nepřipojili.

Marie dělala všechno proto, aby se k nim připojil, ale nedokázala s ním pohnout. Zašla tak daleko, že mu naznačila, že jeho odmítnutí přihlásit se k nacionální věci na její příkaz byla neposlušnost, porušení jeho slibu, daného po jejich návratu z Jerusalemu, že bude poslušný svým rodičům; ale v odpověď na toto nařčení pouze položil vlídně ruku na její rameno a dívajíc se jí do očí, řekl: „Matko, jak můžeš?“ A Marie vzala svá slova zpět.

Jeden z Ježíšových strýců (Mariin bratr Šimon) se již připojil k této skupině a stal se potom velitelem galilejské divize. A několik let existovalo mezi Ježíšem a jeho strýcem určité odcizení.

Ale v Nazaretu začaly vznikat nepokoje. Postoj Ježíše v těchto otázkách způsobil rozkol mezi židovskými mladíky města. Zhruba polovina se připojila k nacionalistické organizaci a druhá polovina začala formovat opoziční skupinu umírněnějších patriotů, očekávajíc, že Ježíš nad nimi převezme vedení. Byli udiveni, když odmítl tuto nabídnutou poctu, vylouvajíc se na své závažné rodinné povinnosti, což všichni pochopili. Ale situace se ještě více zkomplikovala, když vzápětí jeden bohatý žid, Izák, který půjčoval peníze pohanům, přišel s návrhem, že bude podporovat Ježíšovu rodinu, jestliže on přestane pracovat a ujme se vedení těchto nazaretských patriotů.

Ježíš, kterému v tu dobu nebylo ještě sedmnáct let, stál před jednou z nejchoulostivějších a nejsložitějších situací svého mladého života. Pro duchovní vůdce je vždy obtížné zapojovat se do patriotických záležitostí, obzvláště když se to týká vybírání daní cizím utlačovatelem. A v tomto případě to bylo dvojnásobně složité, protože v propagandě proti Římu bylo zapojeno židovské náboženství.

Ježíšova pozice se stala ještě obtížnější, protože jeho matka a strýc a také jeho mladší bratr Jakub ho všichni nutili, aby se připojil k nacionální věci. Všichni lepší židé Nazaretu se k němu přihlásili a ti mladí muži, kteří se do tohoto hnutí nezapojili, by se všichni přihlásili ve chvíli, kdyby Ježíš změnil svůj názor. V celém Nazaretu měl pouze jediného moudrého rádce, svého starého učitele, chazana, který mu poradil jeho

arrived in Galilee and were making good headway until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

127:2.3 (1397.1) Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: "My mother, how could you?" And Mary withdrew her statement.

127:2.4 (1397.2) One of Jesus' uncles (Mary's brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

127:2.5 (1397.3) But trouble began to brew in Nazareth. Jesus' attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the leadership. They were amazed when he refused the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

127:2.6 (1397.4) Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

127:2.7 (1397.5) Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the

odpověď občanské komisi Nazaretu, když její členové přišli za Ježíšem a žádali ho, aby zareagoval na občanskou výzvu. V celém mladém životě Ježíše bylo toto úplně poprvé, kdy se vědomě uchýlil k veřejné lži. Doposud se vždy spoléhal na upřímné vyjádření pravdy, aby vysvětlil situaci, ale tentokrát nemohl říci plnou pravdu. Nemohl naznačit, že je víc než člověk; nemohl odhalit svoji představu o misi, která ho čeká, až dosáhne zralé dospělosti. Kromě toho, jeho náboženská věrnost a národní loajalita byly tímto vzaty v potaz. V jeho rodině to vřelo, jeho mladí přátelé byli rozklíženi a celá židovská komunita ve městě byla zmatena. A v myšlení všech bylo, že za to všechno může on! A on byl tak nevinný za tyto všechny potíže, nemluvě o nepokojích jakéhokoliv druhu.

Bylo nutné něco udělat. Musí oznámit své stanovisko a to udělal odvážně a diplomaticky ke spokojenosti mnoha, ale ne všech. Držel se slov své původní výmluvy, tvrdíc, že jeho první povinností je jeho rodina, že jeho ovdovělá matka a osm bratrů a sester potřebují něco víc, než se může koupit za peníze—životní fyzické potřeby—že mají právo na otcovskou péči a vedení a že on nemůže ve svém čistém svědomí odejít od povinností, které mu vnutila tragická nehoda. Poděkoval své matce a nejstaršímu bratrovi za jejich ochotu ho uvolnit, ale zdůraznil, že věrnost mrtvému otci mu zakazuje odejít od rodiny, bez ohledu na to, kolik peněz by se dostávalo na jejich materiální podporu a učinil svůj nezapomenutelný výrok, že „peníze nemohou milovat.“ Během své řeči Ježíš udělal několik zastřených narážek na svoje „životní poslání“, ale vysvětlil, že bez ohledu na to, zdali či ne to může být slučitelné s militantním úmyslem, tak jako všechno ostatní v jeho životě to bude obětováno pro to, aby mohl poctivě splnit své povinnosti ke své rodině. Každý v Nazaretu dobře věděl, že své rodině byl dobrým otcem a toto byla věc velmi blízká srdci každého charakterního žida, takže Ježíšovo vysvětlení našlo uznalé ocenění v srdcích mnoha jeho posluchačů; a někteří z těch, kteří to tak necítili, byli odzbrojeni proslovem Jakuba, který i když neměl být na programu, byl však přednesen. V ten den chazan nacvičil s Jakubem jeho proslov, ale bylo to jejich tajemství a nikdo o tom nevěděl.

Jakub ve svém projevu řekl, že je přesvědčen o tom, že Ježíš by pomohl osvobodit svůj národ, kdyby on (Jakub) byl starý na to, aby převzal odpovědnost za rodinu a kdybyste jenom souhlasili s tím, že Ježíš „s námi“ zůstane, aby byl naším otcem a učitelem, potom byste neměli pouze jednoho vůdce z rodiny Josefa, ale brzy

citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a riper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

127:2.8 (1397.6) Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-to-be-forgotten statement that “money cannot love.” In the course of this address Jesus made several veiled references to his “life mission” but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus' plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

127:2.9 (1398.1) James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain “with us, to be our father and teacher, then you will have not just one leader from Joseph's family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us

byste měli pět loajálních nacionalistů, protože, není nás pět chlapců, kteří dorostou a vyjdou z pod vedení našeho bratra-otce, aby sloužili našemu národu? Tak tento mladík pomohl vyřešit celkem šťastně velmi napjatou a hrozivou situaci.

Na čas byla krize zažehnána, ale tato událost nebyla v Nazaretu nikdy zapomenuta. Neklid trval; Ježíš už nebyl u všech v oblibě; rozdílnost názorů nebyla již nikdy plně překonána. A to, umocněno jinými a následnými příhodami, byl jeden z hlavních důvodů, proč se v pozdějších letech přestěhoval do Kafarnaumu. Od té doby v Nazaretu zůstávala nejednotnost názorů, týkajících se Syna Člověka.

V tomto roce Jakub dokončil školu a začal celodenně pracovat v jejich domácí tesařské dílně. Velmi dovedně pracoval s nástroji a nyní převzal výrobu ojí a pluhů, zatímco Ježíš se začal více věnovat úpravám na domech a odborné výrobě nábytku.

Ježíš v tomto roce udělal značný pokrok v organizování své mysli. Postupně spojil své božské a lidské podstaty a celé této organizace intelektu dosáhl silou svých vlastních rozhodnutí a s jedinou pomocí vnitřního Ladiče, přesně takového Monitoru, jakého mají ve svých myslích všichni normální smrtelníci na všech světech, kde pobýval poskytnutý Syn. Doposud se v životě tohoto mladého muže nestalo nic nadpřirozeného, kromě návštěvy posla, vyslaného jeho starším bratrem Immanuelem a který se mu zjevil jednou v noci v Jerusalemu.

3. OSMNÁCTÝ ROK (12. ROK N.L.)

V průběhu tohoto roku byly prodány všechny rodinné nemovitosti, kromě domu a zahrady. Poslední kousek majetku v Kafarnaumu (kromě podílu v jednom jiném), na kterém již byla hypotéka, byl prodán. Výtěžek byl použit na zaplacení daní, na nákup nového nářadí pro Jakuba a na splátku na starou rodinnou opravářskou dílnu a zásobovací obchod blízko shromaždiště karavan, který nyní Ježíš navrhl, aby se koupil zpět, protože Jakub byl již starý natolik, aby pracoval v domácí dílně a pomáhal Marii s domácností. Vzhledem k tomu, že finanční těžkosti byly tímto na nějaký čas ulehčeny, Ježíš se rozhodl vzít Jakuba na svátek Paschi. Vydali se do Jerusalema o den dříve, aby šli sami a cestou přes Samaří. Šli pěšky a Ježíš cestou vyprávěl Jakubovi o historických místech tak, jak ho to učil jeho otec na podobné cestě před pěti roky.

Během cesty přes Samaří viděli mnoho zvláštních pamětihodností. Na této pouti probrali mnoho svých problémů—osobních, rodinných a

boys to grow up and come forth from our brother-father's guidance to serve our nation?" And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

127:2.10 (1398.2) The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth. The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

127:2.11 (1398.3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:2.12 (1398.4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man's career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:3.1 (1398.5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity in one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:3.2 (1399.1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and

nacionálních. Jakub byl typem velmi náboženského mladíka a přestože nesouhlasil ve všem se svojí matkou, týkající se toho mála, co věděl o plánech životního díla Ježíše, těšil se na tu dobu, kdy bude schopen převzít odpovědnost za rodinu, aby Ježíš mohl začít svoji misi. Byl velmi vděčný Ježíšovi za to, že ho vzal sebou na Paschu a mluvili o budoucnosti mnohem podrobněji, než kdykoliv předtím.

Při procházení Samaří Ježíš hodně přemýšlel, především v Bét-elu a při hašení žízně u studny Jáкова. Se svým bratrem debatovali o dávné době, o Abrahamovi, Izákovi a Jákovovi. Ježíš dělal hodně pro to, aby Jakuba připravil na to, co uvidí v Jerusalemu, čímž se snažil zmírnit šok, který on sám prožil při své první návštěvě chrámu. Ale Jakub nebyl tak citlivý na některé takové pohledy. Kritizoval povrchní a bezcitné způsoby některých kněží při výkonu jejich služeb, ale v celku se mu jeho pobyt v Jerusalemu velmi líbil.

Ježíš vzal Jakuba na paschátní večeři do Betanie. Šimona již pochovali vedle jeho předků a Ježíš byl v ten večer hlavou rodiny. Přinesl z chrámu sebou paschátní jehně a při večeři seděl v čele stolu.

Po paschátní večeři Marie zavedla rozhovor s Jakubem a Marta, Lazar a Ježíš spolu hovořili dlouho do noci. Na druhý den se zúčastnili chrámových bohoslužeb a Jakub byl přijat do občanství společenství Izraele. V to ráno, když se zastavili na vrcholu Olivové hory, aby se odtud podívali na chrám, Jakub vykřikl v údivu, ale Ježíš se díval na Jerusalema v tichosti. Jakub nebyl schopen pochopit chování svého bratra. Na noc se opět vrátili do Betanie s tím, že se ráno vydají na cestu domů, ale Jakub vytrvale naléhal, aby na zpáteční cestě navštívili chrám, protože chtěl slyšet učitele. I když to byla pravda, ve svém srdci tajně doufal, že Ježíš se zapojí do diskuzí, protože slyšel matku o tom povídat. A tak šli do chrámu a naslouchali diskuzím, ale Ježíš nepoložil žádnou otázku. Jeho probouzející se mysli člověka a Boha připadalo všechno slaboduché a bezvýznamné, pouze mu jich bylo líto. Jakub byl zklamán, že Ježíš nic neřekl. Na jeho otázku Ježíš jenom odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel.“

Následující den se vydali na cestu domů přes Jericho a údolím Jordánu. Ježíš vyprávěl o mnoha věcech a také i o tom, jak šel touto cestou, když mu bylo třináct let.

Po návratu do Nazaretu Ježíš začal pracovat v jejich staré opravářské dílně a byl velmi potěšen tím, že se může každý den setkávat s tolika lidmi

national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility for the family so that Jesus could begin his mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully than ever before.

127:3.3 (1399.2) Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

127:3.5 (1399.4) After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made reply, "My hour has not yet come."

127:3.6 (1399.5) The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his former trip over this road when he was thirteen years old.

127:3.7 (1399.6) Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many

ze všech částí země a okolních oblastí. Ježíš měl opravdu rád lidi—právě obyčejné lidi. Každý měsíc splácel splátku za dílnu a s pomocí Jakuba pokračoval v zaopatřování rodiny.

Několikrát za rok, když ve městě nebyli vážení hosté, aby přednášeli, Ježíš četl v sobotu v synagoze ze svatých knih a mnohokrát nabízel svůj komentář ke svému čtení, ale obvykle vybral pasáž, ke které komentář nebyl zapotřebí. On dokázal připravit pořadí čtení různých pasáží tak, že jedna objasňovala druhou. Nikdy se nestalo, s výjimkou špatného počasí, aby nevzal své bratry a sestry na sobotní odpolední výlety do přírody.

Přibližně v této době chazan založil pro mladé muže klub filozofických debat. Členové klubu se scházeli ve svých domech a často i v jeho domě. Ježíš se stal prominentním členem této skupiny. Tímto způsobem mohl opět znovu získat zpět něco ze své místní prestiže, o kterou přišel v době nedávných nacionalistických kontraverzí.

Přestože jeho společenský život byl omezen, nebyl úplně opomíjen. Měl mnoho vřelých přátel a stálých obdivovatelů jak mezi mladými muži, tak i mladými ženami Nazaretu.

V září přišli navštívit nazaretskou rodinu Alžběta a Jan. Ztrativši svého otce, Jan měl v úmyslu vrátit se do hor Judeji a zabývat se zemědělstvím a chovem ovcí, ledaže by mu Ježíš poradil, aby zůstal v Nazaretu pracovat jako tesař, nebo v nějakém jiném oboru. Oni nevěděli, že nazaretská rodina je prakticky bez peněz. Čím déle si Marie a Alžběta povídaly o svých synech, tím více nabývaly přesvědčení, že by bylo pro tyto dva mladé muže dobré, kdyby pracovali spolu a vidali se častěji.

Ježíš a Jan měli spolu mnoho rozhovorů a probrali některé velmi důvěrné a osobní záležitosti. Na konci návštěvy se rozhodli, že se spolu nebudou vídat až do doby, až se setkají při jejich veřejné službě poté, kdy je „nebeský Otec povolá“ do práce. Jan byl nesmírně ovlivněn tím, co viděl v Nazaretu a chtěl se vrátit domů a začít pracovat, aby podporoval svoji matku. Nabyl přesvědčení, že se stane součástí životní mise Ježíše, ale viděl, že Ježíš bude ještě mnoho let zaneprázdněn výchovou své rodiny, takže byl mnohem více ochoten vrátit se domů, usadit se a starat se o jejich malou farmu a pečovat o svoji matku. Jan a Ježíš se potom neviděli až do toho dne u řeky Jordán, kdy Syn Člověka tam přišel, aby byl pokřtěn.

V sobotu odpoledne, 3. prosince tohoto roku,

people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and, with James's help, continued to provide for the family.

127:3.8 (1399.7) Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

127:3.9 (1400.1) About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

127:3.10 (1400.2) His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and stanch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

127:3.11 (1400.3) In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

127:3.12 (1400.4) Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after "the heavenly Father should call" them to their work. John was tremendously impressed by what he saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

127:3.13 (1400.5) On Saturday afternoon, December

postihla po druhé tuto nazaretskou rodinu smrt. Malý Ámos, jejich nejmladší bratr, zemřel po týdenním boji s vysokou horečkou. Marie měla v tomto období smutku jedinou oporu ve svém prvorozeném synu a konečně a s plným uvědoměním uznala Ježíše jako skutečnou hlavu rodiny; a on byl opravdu důstojnou hlavou.

Během posledních čtyř let se jejich životní úroveň neustále zhoršovala; rok od roku pocítovali tíseň zvyšující se chudoby. Na konci tohoto roku čelili jedné z nejobtížnějších situací v jejich namáhavém boji. Jakub si ještě moc nevydělával a náklady za pohřeb spolu s dalšími jinými výdaji je zaskočily. Ale Ježíš své zneklidněné a truchlící matce pouze řekl: „Matko Marie, lítost nám nepomůže, všichni děláme co umíme nejlépe a úsměv matky by nás možná inspiroval ještě více. Den za dnem naše naděje na lepší budoucnost nám dává sílu zvládat naše problémy.“ Jeho silný a praktický optimismus byl opravdu nakažlivý; všechny děti žily v atmosféře očekávání lepších časů a lepšího života. A navzdory depresivní chudobě tato optimistická odvaha značnou měrou přispěla k vytvoření silných a ušlechtilých charakterů.

Ježíš měl schopnost účinně zmobilizovat všechny své psychické, duchovní a fyzické síly na vyřešení bezprostředního úkolu. Dokázal soustředit svoji hluboce přemýšlivou mysl na ten problém, který se snažil vyřešit a to, ve spojení s jeho neutuchající trpělivostí, mu umožnilo v klidu přestát zkoušky obtížné smrtelné existence—žít tak, jako by viděl TOHO, který je neviditelný.

4. DEVATENÁCTÝ ROK (13. ROK N.L.)

V této době Ježíš a Marie spolu vycházeli mnohem lépe. Dívala se na něho méně jako na syna; stal se pro ni spíše otcem její dětí. Každý den přinášel množství praktických a bezprostředních potíží. Méně hovořili o jeho životní dráze, protože postupem času se všechny jejich myšlenky vzájemně soustředily na podporu a výchovu jejich rodiny čtyř chlapců a tří dívek.

Na počátku tohoto roku Ježíš plně získal matčin souhlas pro jeho metody výchovy dětí—pozitivní pokyny konat dobro namísto staré židovské metody zakazovat konat zlo. V jeho rodině a po celou dobu jeho dráhy učitele veřejnosti Ježíš vždy používal pozitivní formu nabádání. Vždy a všude říkal: „udělejte to tak—měli byste to udělat tak.“ On nikdy nepoužíval negativní způsob učení, pocházející ze starodávných tabu. Ježíš upustil od kladení důrazu na zlo jeho

3, of this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

127:3.14 (1400.6) For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: “Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother's smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead.” His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

127:3.15 (1400.7) Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience*, enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were “seeing Him who is invisible.”

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

127:4.1 (1401.1) By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

127:4.2 (1401.2) By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, “You shall do this — you ought to do that.” Never did he employ the negative mode of teaching derived from the ancient taboos. He refrained from placing

zákazem, zatímco povýšil dobro přikazováním ho konat. Čas modlitby v této domácnosti byl příležitostí pro rozhovory o čemkoliv, týkající se blaha rodiny.

Ježíš začal moudře disciplinovat své bratry a sestry již od brzkého věku, takže bylo zapotřebí málo, nebo žádného trestu, aby měl jejich okamžitou a upřímnou poslušnost. Jedinou výjimkou byl Juda, kterého Ježíš musel několikrát nutně potrestat pro jeho porušování stanovených pravidel rodiny. Ve třech případech, kdy bylo usouzeno, že by bylo moudré potrestat Judu za přiznané a úmyslné nedodržení rodinných pravidel chování, jeho trest byl stanoven jednomyslným rozhodnutím starších dětí a byl přijat samotným Judou předtím, než byl uložen.

Ačkoliv Ježíš byl ve všem co dělal maximálně metodický a systematický, ve všech jeho řídicích pravidlech byla osvěžující pružnost výkladu a možnost adaptace individuality, což ve všech dětech vytvářelo silný pocit spravedlnosti, vyvolaný jejich bratrem-otcem. On nikdy svévolně své bratry a sestry nekáral a takový spravedlivý a osobní přístup Ježíš svědomitě uplatňoval k celé své rodině.

Jakub a Šimon vyrůstali ve snaze následovat Ježíšův způsob zklidňování své agresivity a často umírňovali své rozzlobené kamarády ve hře domlouváním a neodporováním a byli v tom docela úspěšní; ale Josef a Juda, přestože doma s takovým učením souhlasili, neváhali se okamžitě bránit, když na ně zaútočili jejich kamarádi. Hlavně Juda porušoval duch tohoto učení. Ale neodporování nebylo pravidlem rodiny. Porušení daného učení neznamenal potrestání.

Všeobecně platilo, že všechny děti, především dívky, se radily s Ježíšem o svých dětských problémech a důvěřovaly mu stejně, jak by důvěřovaly milujícímu otci.

Z Jakuba se stával vyrovnaný a rozvážný mladík, ale neměl takové duchovní sklony jako Ježíš. Byl mnohem lepším studentem než Josef, který, přestože byl poctivý pracant, byl ještě méně duchovně orientovaný. Josef byl dřič a jeho intelektuální úroveň nebyla na výši ostatních dětí. Šimon byl dobromyslný chlapec, ale příliš velký snilek. Velmi pomalu si hledal své místo v životě a byl pro Ježíše a Marii příčinou velkých starostí. Ale byl vždy dobrým a slušným hochem. Juda byl buřič. Měl nejvyšší ideály, ale měl labilní povahu. Svým odhodláním a průbojností byl více po matce, ale měl velmi málo z jejího smyslu pro přizpůsobivost a soudnost.

emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

127:4.3 (1401.3) Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

127:4.4 (1401.4) While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

127:4.5 (1401.5) James and Simon grew up trying to follow Jesus' plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

127:4.6 (1401.6) In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

127:4.7 (1401.7) James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her sense of proportion and discretion.

Miriam byla vyrovnaná a rozumně uvažující dcera s vášnivým smyslem pro věci ušlechtilé a duchovní. Marta byla pomalá v myšlení a jednání, ale velmi spolehlivým a činným dítětem. Nejmladší Rút byla slůněčkem rodiny; byť bezmyšlenkovitě povídající, měla nejupřímnější srdce. Ona svého nejstaršího bratra a otce téměř zbožňovala. Ale rodina ji nerozmazlovala. Byla krásným dítětem, ale ne tak půvabná jako Miriam, která byla kráskou rodiny, ne-li celého města.

Jak čas plynul, Ježíš udělal hodně pro to, aby liberalizoval a upravil rodinné učení a obyčeje, vztahující se k dodržování soboty, svátečního dne židů, a mnoha dalších aspektů náboženství a se všemi těmito změnami Marie upřímně souhlasila. Touto dobou se Ježíš stal nezpochybnitelnou hlavou rodiny.

V tomto roce začal Juda chodit do školy a bylo nezbytné, aby Ježíš prodal svoji harfu na zaplacení školních výdajů. Tím zmizela poslední z jeho odpočinkových radostí. Na harfu hrál velmi rád když byl unavený na mysli a vyčerpaný tělesně, ale utěšoval se myšlenkou, že harfa je alespoň v bezpečí před výběřčím daní.

5. REBEKA, DCERA EZDRÁŠE

Přestože Ježíš byl chudý, jeho společenské postavení v Nazaretu nebylo žádným způsobem oslabeno. Byl jedním z nejlepších mladých mužů města a velmi vysoce ceněn většinou mladých žen. Poněvadž Ježíš byl takový nádherný příklad statného a intelektuálního mužství a vzhledem k jeho reputaci jako duchovního vůdce, nebylo divu, že Rebeka, nejstarší dcera Ezdráše, zámožného kupce a obchodníka z Nazaretu, zjistila, že se pomalu zamilovává do tohoto syna Josefa. Nejprve se o svém citu svěřila Miriam, sestře Ježíše a Miriam o tom všem ihned pověděla své matce. Marie byla z toho silně rozrušena. Přijde o svého syna, který se nyní stal nepostradatelnou hlavou rodiny? Co se nyní stane? Potom začala přemýšlet o tom, jak by manželství ovlivnilo budoucí životní dráhu Ježíše; nepříliš často, ale přinejmenším někdy, si připomínala fakt, že Ježíš byl „zaslíbeným dítětem.“ Marie si o této věci opět pohovořila s Miriam a rozhodli se, že se pokusí to zastavit ještě dříve, než se o tom dozví Ježíš. Odhodlali se jít přímo za Rebekou, povědět jí celou historii Ježíšova života a upřímně ji říci o svém přesvědčení, že Ježíš je synem osudu; že se má stát velkým náboženským učitelem, možná Mesiášem.

Rebeka jim pozorně naslouchala; jejich příběh ji nadchl a byla ještě více než předtím

^{127:4.8 (1402.1)} Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

^{127:4.9 (1402.2)} As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the house.

^{127:4.10 (1402.3)} This year Jude started to school, and it was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

^{127:5.1 (1402.4)} Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

^{127:5.2 (1402.5)} Rebecca listened intently; she was thrilled with the recital and more than ever

rozhodnuta spojit svůj život s tímto mužem, kterého ho si vybrala a sdílet s ním dráhu vůdce. Polemizovala (sama se sebou), že takový muž by právě ze všeho nejvíc potřeboval věrnou a schopnou ženu. Vysvětlila si snahu Marie ji tento vztah rozmluvit jako přirozenou reakci z obavy ztráty hlavy rodiny a jejího jediného živitele; ale protože věděla, že její otec schválil její postoj k tesařovu synu, správně předpokládala, že by rád zajistil této rodině dostatečný příjem jako plnou náhradu za ztrátu Ježíšova výdělků. Když její otec s takovým plánem souhlasil, Rebeka se opět sešla s Marií a Miriam a když nedokázala získat jejich podporu, dodala si odvalu a rozhodla se promluvit přímo s Ježíšem. Pomohl ji v tom její otec, který pozval Ježíše k nim domů na oslavu Rebečiných sedmnáctých narozenin.

Ježíš pozorně a s pochopením naslouchal jejich slovům, nejdříve mluvil otec a pak sama Rebeka. On jim vlídně odpověděl, že žádná suma peněz nemůže nahradit jeho povinnost osobně vychovat rodinu svého otce, „splnit nejposvátnější ze všech lidských povinností—být věrný vlastní rodině a krvi.“ Rebečin otec byl hluboce dojat Ježíšovými slovy o oddanosti rodině a odešel z tohoto jednání. Své ženě Marii pouze řekl: „On nemůže být naším synem; on je příliš ušlechtilý pro nás.“

Potom začal ten památný rozhovor s Rebekou. Doposud ve svém životě Ježíš dělal malé rozdíly ve svých vztazích s chlapci a dívkami, s mladými muži a mladými ženami. Jeho mysl byla přespříliš zaneprázdněna naléhavými problémy, týkajícími se pozemských záležitostí a spleťtým uvažováním o svém budoucím „konání díla Otce“, aby vážně uvažoval o osobní lásce, která by vyvrcholila v lidské manželství. Ale teď byl postaven tváří v tvář dalšímu z těch problémů, kterému každá průměrná bytost musí čelit a musí je vyřešit. Opravdu byl „zkoušen ve všem jako vy.“

Po bedlivém vyslechnutí Rebeky jí upřímně poděkoval za vyjádření jejího obdivu a dodal, že „toto mně bude těšit a povzbuzovat po všechny dny mého života.“ Vysvětlil, že on není volný vstoupit do vztahu s žádnou ženou, kromě vztahu bratrského a z čistého přátelství. Dal jasně najevo, že jeho první a prvořadou povinností je výchova rodiny jeho otce a že nemůže pomýšlet na manželství, dokud tento úkol nebude splněn; a potom dodal: „jestliže je mně souzeno stát se synem osudu, nesmím vzít na sebe celoživotní povinnosti, dokud nebude můj osud zřejmý.“

Rebeka byla zdrcena. Nebylo možno ji utěšit a naléhala na otce, aby odešli z Nazaretu, s čímž

determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support, she made bold to go directly to Jesus. This she did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

127:5.3 (1403.1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

127:5.4 (1403.2) Then began that eventful talk with Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career "about his Father's business" ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and decide. Indeed was he "tested in all points like as you are."

127:5.5 (1403.3) After listening attentively, he sincerely thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, "it shall cheer and comfort me all the days of my life." He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father's family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: "If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest."

127:5.6 (1403.4) Rebecca was heartbroken. She refused to be comforted and importuned her father

on nakonec souhlasil a odstěhovali se do Sepfóris. V následujících letech se mnoho mužů snažilo získat její ruku, ale Rebeka měla vždy pouze jednu odpověď. Žila s jediným cílem—čekat na čas, když ten, podle ní nejvznešenější muž jaký kdy žil, začne jeho dráhu jako učitel živé pravdy. A oddaně ho následovala po všechny ty rušné roky jeho veřejné práce a byla přítomna (neviděna Ježíšem) toho dne, kdy triumfálně vjel do Jerusalema; a stála „mezi ostatními ženami“ společně s Marií v to osudové a tragické odpoledne, kdy Syn Člověka byl zavěšen na kříž, zůstávajíc pro ni, jako pro nespočet nebeských světů, „nejkrásnějším a největším z deseti tisíc.“

to leave Nazareth until he finally consented to move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood “among the other women” by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, “the one altogether lovely and the greatest among ten thousand.”

6. JEHO DVACÁTÝ ROK (14. ROK N.L.)

Příběh lásky Rebeky k Ježíšovi se šeptal po celém Nazaretu a později v Kafarnaumu a proto, přestože v následujících letech mnoho žen milovalo Ježíše tak, jak ho milovali i muži, již nikdy nemusel odmítnout osobní nabídku jiné oddané ženy. Od této doby pocíty lidí k Ježíšovi nabýly spíše povahu úcty a obdivu. Jak muži, tak i ženy ho oddaně milovali pro to, jaký byl a ne kvůli vlastnímu sebeuspokojení, nebo touze získat pro sebe jeho lásku. Ale po mnoho let kdykoliv se hovořilo o lidské osobnosti Ježíše, pokaždé se vyprávělo o Rebečině oddanosti.

Miriam, znajíc velmi dobře historii s Rebekou a tu skutečnost, že její bratr dokonce odmítl lásku krásné dívky (neuvědomujíc si předurčený osud svého bratra), si začala Ježíše idealizovat a milovat ho vroucnou a hlubokou láskou jako otce i bratra.

Ačkoliv si to stěží mohli dovolit, Ježíš měl zvláštní touhu jít do Jerusalema na oslavu Paschi. Jeho matka, vědoma si jeho nedávné zkušenosti s Rebekou, ho moudře nutila, aby tam šel. Nebyl si toho zjevně vědom, ale po čem toužil nejvíce, byla možnost pohovořit si s Lazarem a navštívit Martu a Marii. Vedle své rodiny miloval nejvíce tyto tři.

Do Jerusalema šel přes Megido, Antipatris a Lód, pokrývajíc částečně stejnou cestu, po které byl přinesen zpět do Nazaretu při návratu z Egypta. Na cestě strávil čtyři dny a hodně přemýšlel o dávných událostech, které se odehrály v Megidu a jeho okolí, mezinárodním bojovním poli Palestiny.

Ježíš prošel Jerusalemem, na chrám a na

6. HIS TWENTIETH YEAR (A.D. 14)

^{127:6.1 (1403.5)} The story of Rebecca's love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman's devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus' human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

^{127:6.2 (1404.1)} Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

^{127:6.3 (1404.2)} Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved these three most of all.

^{127:6.4 (1404.3)} In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in part covering the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

^{127:6.5 (1404.4)} Jesus passed on through Jerusalem,

shromážděné davy návštěvníků se jenom letmo podíval. Cítil zvláštní a silící averzi k tomuto Herodem postavenému chrámu s jeho politicky jmenovanými kněžími. Ze všeho nejvíce si přál uvidět Lazara, Martu a Marii. Lazar byl stejného věku jako Ježíš a nyní byl hlavou rodiny; v době této návštěvy Lazarova matka byla již také pochována. Marta byla o něco víc než rok starší Ježíše, zatímco Marie byla o dva roky mladší. A pro všechny tři Ježíš byl zbožňovaný ideál.

Při této návštěvě došlo k jednomu z těch pravidelných výlevů odporu proti tradicím—vyjádření nesouhlasu s těmi rituálními obřady, které Ježíš pokládal za nesprávný obraz svého nebeského Otce. Lazar nevěděl o tom, že je přijde navštívit Ježíš a zorganizoval oslavu Paschi se svými přáteli v sousední vesnici na cestě do Jericha. Ježíš nyní navrhl, aby oslavili svátek tam, kde jsou, v Lazarově domě. „Ale,“ řekl Lazar, „my nemáme paschátní jehně.“ A potom Ježíš začal dlouhou a přesvědčující rozpravu o tom, že nebeského Otce opravdu nezajímají takové dětinské a nesmyslné rituály. Po slavnostní a vřelé modlitbě povstali a Ježíš řekl: „Ať dětinské a zatemnělé mysli lidu mého národa slouží svému Bohu tak, jak učil Mojžíš; bude to pro ně lepší, ale necht' my, kteří spatřili světlo života, se již nikdy neobracíme k našemu Otci skrze temnotu smrti. Budme svobodní ve svém poznání pravdy o věčné lásce našeho Otce.“

V ten večer, když se začalo stmívat, tato čtveřice zasedla za stůl a to byla první paschátní oslava, slavená oddanými židy, bez paschátního jehněte. Pro slavnost Paschi byl připraven nekvasnicový chléb a víno a tyto symboly, které Ježíš nazval „chlebem života“ a „vodou života“, podával svým společníkům a ti jedli v posvátném souhlasu s učením, které bylo právě nyní předáno. Stalo se to jeho zvykem, že kdykoliv v budoucnu navštívil Betanii, vykonal tento posvátný rituál. Po návratu domů o tom všem pověděl své matce. Nejprve byla zděšena, ale potom začala postupně chápat jeho postoj; nicméně, značně se jí ulevilo, když ji Ježíš ujistil, že nezamýšlí zavést tento nový způsob slavení Paschi v jejich rodině. Doma, se všemi dětmi, rok za rokem, slavili Paschu „podle zákona Mojžíše.“

Bylo to v průběhu tohoto roku, kdy Marie měla s Ježíšem dlouhý rozhovor o manželství. Otevřeně se ho zeptala, jestli by se oženil, kdyby byl zbaven všech svých odpovědností za svoji rodinu. Ježíš ji vysvětlil, že vzhledem k tomu, že bezprostřední povinnosti neumožňují jeho manželství, tak o tom velmi málo přemýšlel. Vyjádřil se v tom smyslu, že pochybuje, zdali vůbec někdy do manželství vstoupí; řekl, že

only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus's mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

127:6.6 (1404.5) On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition — the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus's house. “But,” said Lazarus, “we have no paschal lamb.” And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: “Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father's eternal love.”

127:6.7 (1404.6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these emblems, which Jesus termed “the bread of life” and “the water of life,” he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover “according to the law of Moses.”

127:6.8 (1404.7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such things must await “my hour,” the time when “my

všechny takové věci musí počkat na „jeho čas“, čas, kdy „bude muset začít dílo svého Otce.“ Protože si již ve své mysli vyjasnil, že se nestane otcem dětí v těle, prakticky nepřemýšlel o problému manželství.

V tomto roce opět pracoval na dalším proplétání svých smrtelných a božských podstat do jednoduché a užitečné lidské individuality. A pokračoval růst v morálním statusu a duchovním porozumění.

Přestože všechny jejich nemovitosti v Nazaretu (kromě jejich domu) byly prodány, v tomto roce obdrželi malou finanční pomoc z prodeje vlastnického podílu na pozemku v Kafarnaumu. To byl poslední majetek z celého Josefova vlastnictví. Tento obchod v Kafarnaumu byl uzavřen se stavitelem lodí, jménem Zebedeus.

V tomto roce Josef ukončil školu v synagoze a byl připraven začít pracovat u malého ponku v domácí tesařské dílně. Přestože majetek otce byl vyčerpán, ukazovaly se vyhlídky, že by mohli úspěšně čelit chudobě, protože tři z nich nyní pravidelně pracovali.

Ježíš se rychle stává mužem, ne jenom mladým mužem, ale dospělým člověkem. Dobře se naučil nést břemena odpovědnosti. Ví, jak pokračovat navzdory zklamání. Vytrvává statečně, když jeho plány jsou zmařeny a jeho záměry dočasně překaženy. Naučil se být čestným a spravedlivým i tváří v tvář nespravedlnosti. Učí se, jak přizpůsobit své ideály duchovního života k praktickým požadavkům pozemského bytí. Učí se plánovat dosáhnout vyššího a vzdálenějšího idealistického cíle, zatímco poctivě těžce pracuje, aby dosáhl bližší a neodkladné nezbytnosti. Neustále si osvojuje umění přizpůsobovat své cíle k obyčejným potřebám lidského života. Téměř již zvládl metodu využívání energie duchovního podnětu k uvedení v činnost mechanismus pro dosažení materiálního cíle. Pomalu se učí žít nebeským životem a současně pokračovat se svojí pozemskou existencí. Více a více spoléhá na nejvyšší vedení svého nebeského Otce, zatímco bere na sebe otcovskou roli vychovatele a učitele dětí své pozemské rodiny. Stává se zkušeným v obratném dosažení vítězství ze samých chapadel porážky; učí se proměňovat potíže času do triumfů věčnosti.

A tak, jak roky ubíhají, tento mladý muž z Nazaretu pokračuje v získávání zkušeností ze života a v prožívání života ve smrtelném těle na světech času a prostoru. Žije plný, typický a všestranný život na Urantii. Opustil tento svět se zralou zkušeností, kterou jeho tvorové procházejí během krátkých a namáhavých let jejich prvního

Father's work must begin." Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

127:6.9 (1405.1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality*. And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

127:6.10 (1405.2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph's entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

127:6.11 (1405.3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

127:6.12 (1405.4) Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wrestling of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

127:6.13 (1405.5) And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first

života, života v těle. A všechna tato lidská zkušenost je věčným vlastnictvím Vládce Vesmíru. On je našim chápajícím bratrem, soucitným přítelem, zkušeným vládcem a milosrdným otcem.

Jako dítě nashromáždil nesmírné množství znalostí; jako mladík tyto informace přebral, rozřídil a sladil; a nyní, jako muž tohoto světa, začíná toto intelektuální vlastnictví organizovat pro využití ve svém nadcházejícím učení, pomáhání a službě v zájmu svých smrtelných druhů na tomto světě a na všech ostatních obydlených sférách v celém vesmíru Nebadon.

Narodil se jako děťátko tohoto světa, prožil svůj dětský život a prošel postupnými stadii mládí a mladého mužství; nyní stojí na prahu plné dospělosti, bohatý zkušenostmi lidského života, naplněn znalostmi o lidské podstatě a plný pochopení pro slabosti lidské povahy. Stává se expertem božského umění v odhalování svého Rajského Otce smrtelným tvorům všech věků a epoch.

A nyní, jako zralý muž—dospělý člověk tohoto světa—se připravuje pokračovat ve své nejvyšší misi: odhalovat Boha lidem a přivést lidi k Bohu.

life, the life in the flesh. And all this human experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

127:6.14 (1405.6) As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

127:6.15 (1405.7) Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the successive stages of youth and young manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal creatures.

127:6.16 (1406.1) And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and leading men to God.

Kapitola 128. Ježíšovo rané mužství

⇨ 127

Kniha Urantia

129 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 128 JEŽÍŠOVO RANÉ MUŽSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Dvacátý první rok (15. rok n.l.)
2. Dvacátý druhý rok (16. rok n.l.)
3. Dvacátý třetí rok (17. rok n.l.)
4. Episoda v Damašku
5. Dvacátý čtvrtý rok (18. rok n.l.)
6. Dvacátý pátý rok (19. rok n.l.)
7. Dvacátý šestý rok (20. rok n.l.)

PAPER 128 JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

Úvod

KDYŽ JEŽÍŠ Nazaretský vstoupil do prvních let svého dospělého života, žil a vedl normální a obyčejný pozemský lidský život. Ježíš přišel na tento svět úplně stejným způsobem, jak přicházejí ostatní děti; on si nevybral své rodiče. On se rozhodl pro tento konkrétní svět jako planetu, na které uskuteční své sedmé a poslední poskytnutí sebe sama—převtělení se do podoby smrtelného těla, ale jinak se na tomto světě objevil přirozeným způsobem, vyrůstal jako dítě daného světa a čelil ráhám osudu svého okolí úplně stejně, jak to dělají ostatní smrtelníci na tomto a na podobných světech.

Vždy mějte na paměti dvojitý účel poskytnutí Michaela na Urantii:

1. Projít zkušeností plnohodnotného života člověka ve smrtelném těle—završení jeho nadvlády v Nebadonu.

2. Odhalení Vesmírného Otce smrtelným obyvatelům na světech času a prostoru a účinněji vést tyto stejné smrtelníky k lepšímu pochopení Vesmírného Otce.

INTRODUCTION

128:0.1 (1407.1) AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

128:0.2 (1407.2) Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. The mastering of the experience of living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal Father.

Veškeré ostatní přínosy pro tvory a užitky pro vesmír byly náhodné a vedlejší těmto dvěma hlavním účelům jeho poskytnutí v podobě lidského těla.

128:0.5 (1407.5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

1. DVACÁTÝ PRVNÍ ROK (15. ROK N.L.)

S dosažením dospělosti začal Ježíš soustředěně a s plným vědomím završovat svůj úkol—získat hluboké poznání ze života v jeho nejnižší formě, ze života myslících tvorů, a tím nabýt konečné a plné právo neomezeně vládnout v jim vytvořeném vesmíru. Přistoupil k tomuto velikánskému úkolu s plným vědomím své dvojí podstaty. Ale on již účinně spojil tyto dvě podstaty v jednu—Ježíše Nazaretského.

Jóšua, syn Josefův, velmi dobře věděl, že je člověk, smrtelný člověk, zrozený ženou. Je to vidět na výběru jeho prvního jména, Syn Člověka. On byl skutečně tělem i krví a proto i nyní, kdy má svrchovanou moc nad osudy vesmírů, mezi mnoha zaslouženými tituly nosí stále jméno „Syn Člověka.“ Je doslova pravda to, že tvořivé Slovo Vesmírného Otce—Syn Tvořitel—byl „tělem a pobýval jako člověk na Urantii.“ On pracoval, unavil se, odpočíval a spal. Poznal hlad a ukojil ho jídlem; dostal žízeň a uhasil ji vodou. Poznal plnou škálu lidských pocitů a emocí; byl „zkoušen ve všech věcech stejně jako vy,“ a trpěl a zemřel.

Nabyl vědomosti, získal zkušenosti a sloučil je do moudrosti stejně, jak to dělají ostatní smrtelníci tohoto světa. Do svého křtu nevyužil nadpřirozenou sílu. Nepoužil žádný prostředek, který by nebyl součástí jeho lidských schopností jako syna Josefa a Marie.

Co se týče jeho vlastností předlidské existence, tak on se jich zbavil. Do doby, než začal svoji práci na veřejnosti jeho znalosti o lidech a událostech byly získány pouze jim samým. On byl opravdu člověkem mezi lidmi.

Věčná a povznášející je pravda: „Máme vznešeného vládce, který byl ve všech bodech prozkoušen a pokoušen stejně jako vy, jenomže bez hříchu.“ A poněvadž on sám trpěl, byl zkoušen a prozkoušen, je nadmíru schopen rozumět a pomáhat těm, kteří jsou zmateni a v tísní.

Nazaretský tesař si nyní plně uvědomoval práci, kterou měl před sebou, ale rozhodl se žít lidský život jeho přirozeným způsobem. A v některých případech je opravdu příkladem pro své smrtelné tvory, protože je zaznamenáno:

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

128:1.1 (1407.4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407.5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man*. He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was “made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia.” He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was “in all things tested, even as you are,” and he suffered and died.

128:1.3 (1407.6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

128:1.4 (1408.1) As to the attributes of his prehuman existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

128:1.5 (1408.2) It is forever and gloriously true: “We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin.” And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are confused and distressed.

128:1.6 (1408.3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed an example to his mortal creatures, even as it is

„Uvažujte tak, jak Ježíš Kristus, který byl svoji podstatou Bohem a nepovažoval za zvláštní být roven Bohu. Ale on udělal ze sebe málo důležitého a vzal na sebe formu tvora, narodil se jako člověk. A tím, že se objevil v podobě člověka se ponížil a podstoupil smrt, dokonce smrt na kříži.“

Ježíš žil svůj smrtelný život úplně stejně tak, jak mohou prožít svůj život všichni ostatní lidé—on, „který se během života v těle tak často modlil a prosil a to se silným pohnutím a se slzami k Němu, který má schopnost spasit od všeho zla; a jeho modlitby byly účinné, protože věřil.“ Proto bylo nutné, aby byl ve všech ohledech takový, jako jeho bratři a mohl se tak stát jejich soucitným a citlivým vládcem.

O své lidské podstatě nikdy nezapochyboval; byla pro něho evidentní a vždy si ji uvědomoval. Ale pokud šlo o jeho božskou podstatu, tak tam byl vždy prostor pro pochybnosti a domněnky. Alespoň tomu tak bylo až do chvíle jeho křtu. Uvědomování si božskosti přicházelo pomalu a z lidského pohledu se jevílo jako přirozené evoluční odhalování. Toto odhalování a uvědomování si božskosti začalo v Jerusalemu když mu bylo necelých třináct let s prvním nadpřirozeným jevem, který zažil v jeho lidském životě; a tato zkušenost s uvědoměním si své božské podstaty byla završena v době jeho druhého nadpřirozeného zážitku v těle—příhoda při jeho křtu Janem v řece Jordán, což byla událost, která znamenala začátek jeho práce na veřejnosti a začátek jeho dráhy jako pastýře a učitele.

Mezi těmito dvěma nebeskými návštěvami, jedna se udála když měl třináct let a druhá při jeho křtu, se v životě tohoto převtěleného Syna Tvořitele nestalo nic nadpřirozeného, nebo nadlidského. Přesto toto betlémské děťátko, nazaretský hoch, mladík a muž, bylo ve skutečnosti převtělený Tvořitel vesmíru; ale on ani jednou nepoužil nic ze své moci, ani nevyužil rad nebeských osobností za celý svůj lidský život až do svého křtu Janem, s výjimkou svého strážného serafo. A my, kteří toto tvrdíme, víme o čem mluvíme.

A přesto, v průběhu všech těchto let svého života v těle byl opravdově božský. Ve skutečnosti to byl Syn Tvořitel Rajskeho Otce. Jakmile ohlásil svoji veřejnou dráhu, po technickém dokončení své ryze smrtelné zkušenosti pro dosažení svrchovanosti, neváhal veřejně přiznat, že je Synem Božím. Neváhal prohlásit: „Já jsem alfa a omega, začátek a konec, první a poslední.“ Nenamítal v pozdějších letech, když byl nazýván Hospodinem Slávy, Vládcem Vesmíru, Pánem Bohem, Svatým Izraele, Pánem všeho, našim

recorded: “Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross.”

128:1.7 (1408.4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, “who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed.” Wherefore it behooved him *in every respect* to be made like his brethren that he might become a merciful and understanding sovereign ruler over them.

128:1.8 (1408.5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

128:1.9 (1408.6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

128:1.10 (1408.7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career, subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, “I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last.” He made no protest in later years when he was called Lord of

Pánem a naším Bohem, Bohem s námi, majíc jméno nad každým jménem a na všech světech, Všemohoucností vesmíru, Univerzální Mysli tohoto tvoření, Tím, ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a vědění, plností Toho, který naplňuje všechno, věčným Slovem věčného Boha, Tím, který byl dříve než všechny věci a ve kterém všechny věci existují, Tvořitelem nebes a zemí, Udržovatelem vesmíru, Soudcem celé země, Dárcem věčného života, Opravdovým Pastýřem, Spasitelem světů a Vůdcem našeho spasení.

Nikdy neprotestoval proti žádnému z těchto titulů, které mu byly přisouzeny poté, kdy se vynořil ze svého ryze lidského života do pozdějšího období svého uvědomění si služby božskosti v podobě člověka a pro člověka a pro všechno lidstvo na tomto světě a pro všechny ostatní světy. Ježíš namítal pouze proti jednomu titulu, který mu byl přisuzován: když byl jednou nazván Immanuelem, jenom odpověděl: „Ne, to nejsem já, to je můj starší bratr.“

Vždy, také poté, když jeho život na zemi dostal mnohem větší smysl, se Ježíš ochotně podřizoval vůli nebeského Otce.

Po svém křtu nemyslel vůbec na význam zbožňování ze strany svých opravdových věřících a vděčných stoupenců. I tehdy, když bojoval s chudobou a těžce pracoval svými rukama, aby zaopatřil nezbytné potřeby pro život své rodiny, jeho vědomí, že je Syn Boží sílilo; on věděl, že byl tvořitelem nebes a této dané země, na které nyní prožíval svoji lidskou existenci. A nespočet nebeských bytostí v celém velkém a Urantii pozorujícím vesmíru, rovněž vědělo, že tento muž z Nazaretu je jejich milovaným Vládcem a Tvořitelem-otcem. Nesmírné očekávání zachvátilo po dobu těchto let vesmír Nebadon; všechny nebeské zraky byl nepřetržitě zaměřeny na Urantii—na Palestinu.

V tomto roce Ježíš navštívil Jerusalema s Josefem za účelem oslav Paschi. Protože vzal Jakuba na vysvěcení do chrámu, považoval za svoji povinnost vzít i Josefa. Ježíš nikdy ani v nejmenším neupřednostňoval žádného člena své rodiny. Do Jerusalema šli s Josefem obvyklou cestou údolím Jordánu, ale do Nazaretu se vrátili východní jordánskou trasou, která vedla přes Amathus. Na cestě podél Jordánu vyprávěl Ježíš Josefovi příběhy ze židovské historie a na zpáteční cestě mu povídal o osudech slavných kmenů Rúbena, Gáda a Gileáda, které kdysi dávno pobývaly v těchto oblastech na východ od řeky.

Josef dal Ježíši mnoho důležitých otázek, týkajících se jeho životní mise, ale na většinu

Glory, Ruler of a Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

128:1.11 (1409.1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, "Not I, that is my elder brother."

128:1.12 (1409.2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in heaven.

128:1.13 (1409.3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were continuously focused on Urantia — on Palestine.

128:1.14 (1409.4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

128:1.15 (1409.5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most

těchto dotazů Ježíš pouze odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel.“ Nicméně, během těchto důvěrných rozhovorů padlo mnoho slov, na které si Josef vzpomněl v čase pohnutých událostí v následujících letech. Ježíš s Josefem strávil Paschu s jeho třemi přáteli v Betanii, jak bylo jeho zvykem při návštěvách těchto oslavných svátků.

of these inquiries Jesus would only reply, “My hour has not yet come.” However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. DVACÁTÝ DRUHÝ ROK (16. ROK N.L.)

Tento rok byl jeden z těch několika let, v průběhů kterých bratři a sestry Ježíše čelili zkouškám a strastem, které jsou příznačné pro problémy dospívání a přizpůsobování se životu dospělých. V této době měl Ježíš bratry a sestry ve věku od sedmi do osmnácti let a byl značně zaneprázdněn, aby jim pomáhal přizpůsobit se novému uvědomování si svých intelektuálních a emocionálních životů. Tak musel řešit problémy dospívání, jak se projevovaly v životech mladších bratrů a sester.

V tomto roce Šimon ukončil školu a začal pracovat s Ježíšovým přítelem z dětství a vždy připraveným ochráncem, kameníkem Jákobem. V důsledku několika rodinných porad bylo rozhodnuto, že by nebylo dobré, kdyby všichni chlapci pracovali jako tesaři. Předpokládali, že když budou mít v rodině rozdílná řemesla, že budou připraveni uzavřít smlouvy na výstavbu kompletních budov. A navíc, oni neměli všichni stálou práci, protože jen tři z nich pracovali na plný úvazek jako tesaři.

Ježíš pokračoval v tomto roce ve své práci na vybavenosti domů a výrobě nábytku, ale většinu svého času strávil v opravářské dílně pro karavany. Jakub se s ním v této činnosti začal střídat. Ve druhé polovině roku, když v okolí Nazaretu bylo málo tesařské práce, předal Ježíš vedení opravářské dílny Jakubovi a Josefa pověřil prací v jejich domácí dílně a sám odešel do Sepfóris pracovat u kováře. Šest měsíců pracoval se železem a získal velkou zkušenost a zručnost u kovadliny.

Předtím, než se rozhodl přijmout novou práci v Sepfóris, svolal Ježíš jednu ze svých pravidelných rodinných porad a slavnostně prohlásil Jakuba, kterému bylo nedávno osmnáct let, zastupující hlavou rodiny. Slíbil svému bratru vydatnou podporu a veškerou pomoc a od každého člena rodiny si vyžádal formální slib poslušnosti Jakubovi. Od toho dne Jakub převzal plnou odpovědnost za finanční podporu rodiny a Ježíš svůj týdenní výdělek dával svému bratru. Již nikdy nevzal Ježíš řízení rodiny z Jakubových rukou. Když pracoval v Sepfóris, mohl se vracet domů každou noc, kdyby to bylo nutné, ale on tam záměrně zůstával, vymlouvajíc se na počasí a na

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

^{128:2.1 (1409.6)} This was one of several years during which Jesus' brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

^{128:2.2 (1410.1)} This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

^{128:2.3 (1410.2)} Jesus continued this year at house finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

^{128:2.4 (1410.3)} Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other

jiné příčiny, ale jeho hlavním důvodem byla snaha naučit Jakuba a Josefa nést odpovědnost za rodinu. Tímto začal pomalý proces odpoutávání své rodiny od sebe. Každou sobotu se Ježíš vracel do Nazaretu a někdy i v průběhu týdne, když to bylo nutné, aby viděl jak funguje jeho nový plán, aby dal rady a nabídl užitečné podněty.

Skutečnost, že po dobu šesti měsíců žil převážně v Sepfóris, poskytlo Ježíši novou příležitost lépe poznat pohanský postoj k životu. On tam pracoval s jinověrci, žil s jinověrci a využíval každý možný způsob k bedlivému a pečlivému zkoumání jejich životních návyků a myšlení.

Morální normy tohoto domovského města Heroda Antipy byly daleko pod úrovní dokonce i karavanního města Nazaret, takže po šestiměsíčním pobytu v Sepfóris nemusel Ježíš hledat důvody pro návrat do Nazaretu. Spolek, pro který Ježíš pracoval, se měl podílet na výstavbě veřejných staveb jak v Sepfóris, tak i v novém městě Tiberias a Ježíš nechtěl mít nic do činění s jakoukoliv prací pod dohledem Heroda Antipy. A byly tam ještě další příčiny, které podle názoru Ježíše, byly rozumným důvodem pro jeho návrat do Nazaretu. Když se vrátil do opravářské dílny nepřevzal znovu osobní vedení rodinných záležitostí. Pracoval společně s Jakubem v dílně a pokud to bylo jen možné, umožňoval mu v pokračování jeho dohledu nad rodinou. Jakubovo řízení rodinných výdajů a jeho spravování rozpočtu rodiny zůstalo nezměněno.

Právě díky takovému moudrému a promyšlenému plánování si Ježíš mohl připravovat cestu pro případné ukončení své aktivní účasti v záležitostech své rodiny. Když Jakub měl za sebou dva roky zkušenosti jako zastupující hlava rodiny—a dva roky předtím, než se (Jakub) oženil—spravování finančních prostředků domácnosti a všeobecné vedení rodiny bylo svěřeno Josefovi.

3. DVACÁTÝ TŘETÍ ROK (17. ROK N.L.)

V tomto roce se finanční tlaky poněkud zmírnily, protože již pracovali čtyři členové rodiny. Miriam hodně vydělávala prodejem mléka a másla; Marta se stala zručnou tkadlenou. Byla splacena více než jedna třetina ceny za koupi opravářské dílny. Tato situace umožnila Ježíšovi přestat pracovat na tři týdny, aby mohl vzít Šimona do Jerusalema na oslavu Paschi a to bylo nejdelší období od smrti svého otce, během kterého nemusel každodenně pracovat.

Do Jerusalema šli přes Dekapolis, Pellu,

reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to give advice and offer helpful suggestions.

128:2.5 (1410.4) Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

128:2.6 (1410.5) The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

128:2.7 (1410.6) It was by just such wise and thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

3. THE TWENTY-THIRD YEAR (A.D. 17)

128:3.1 (1411.1) This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter; Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

128:3.2 (1411.2) They journeyed to Jerusalem by way

Gerasu, Filadelfii, Chešbón a Jericho. Do Nazaretu se vraceli cestou podél pobřeží, prošli kolem města Lód, Jafa, Caesarea, potom okolo hory Karmel přišli do města Ptolemaios a pak do Nazaretu. Na této cestě se Ježíš dostatečně dobře seznámil s celou Palestinou na sever od Jerusalema.

Ve Filadelfii se Ježíš a Šimon seznámili s kupcem z Damašku, který si natolik oblíbil nazaretskou dvojici, že na ně naléhal, aby ho navštívili v jeho rezidenci v Jerusalemu. Když Šimon odešel do chrámu, Ježíš strávil svůj čas debatováním o světových záležitostech s tímto velmi vzdělaným a zcestovalým mužem. Tento kupec vlastnil přes čtyři tisíce karavanních velbloudů; jeho obchodní zájmy pokrývaly celý římský svět a nyní se chystal do Říma. Navrhl, aby Ježíš přišel do Damašku a zapojil se do jeho obchodu dovážení zboží z Orientu, ale Ježíš mu vysvětlil, že se ještě necítí oprávněn odejít tak daleko od své rodiny. Ale na zpáteční cestě domů hodně přemýšlel o těch vzdálených městech a ještě vzdálenějších zemích Západu a Východu, zemích o kterých tak často slyšel vyprávět karavanními cestujícími a průvodci.

Šimonovi se návštěva Jerusalema velmi líbila. Byl řádně přijat do společenství Izraele při paschální vysvěcení nových synů zákona. Když se Šimon účastnil paschálních obřadů, Ježíš se proplétal mezi davy návštěvníků a zapojoval se do mnoha zajímavých osobních debat s četnými jinověrci, kteří se obrátili na židovskou víru.

Snad nejpozoruhodnějším ze všech těchto setkání bylo seznámení se s mladým Řekem, jménem Štěpán. Tento mladý muž poprvé navštívil Jerusalema a náhodou potkal Ježíše ve čtvrtek odpoledne paschálního týdne. Oba se procházeli kolem paláce Hasmonejců a prohlíželi si ho. Ježíš začal běžný hovor, výsledkem kterého byl oboustranný zájem, který vedl ke čtyřhodinovému rozhovoru o způsobu života, opravdovém Bohu a jeho uctívání. Na Štěpána Ježíšova slova silně zapůsobila a nikdy na ně nezapomněl.

A to byl stejný Štěpán, který později uvěřil v učení Ježíše a jehož odvaha při kázání tohoto raného evangelia byla příčinou jeho ukamenování rozběsněnými židy. Některá ze Štěpánových mimořádně odvážných prohlášení svého pohledu na nové evangelium byla přímým důsledkem tohoto prvního rozhovoru s Ježíšem. Ale Štěpán nikdy ani v nejmenším netušil, že ten Galilejec, se kterým přibližně před patnácti lety debatoval, byl ten stejný člověk, kterého on prohlásil Spasitelem světa a pro kterého musel tak brzy zemřít a tak se stát prvním mučedníkem

of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

128:3.3 (1411.3) At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

128:3.4 (1411.4) Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

128:3.5 (1411.5) Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

128:3.6 (1411.6) And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this early gospel resulted in his being stoned to death by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the

nově vznikající křesťanské víry. Když Štěpán zaplatil svým životem za svoji kritiku židovského chrámu a jeho tradičních obřadů, opodál stál jeden člověk jménem Saul, obyvatel města Tarsos. A když Saul viděl, jak tento Řek je schopen zemřít pro svoji víru, v jeho srdci se probudily pocity, které ho časem přivedly k přijetí tohoto učení, pro které Štěpán zemřel; později se stal energetickým a nezdolným Pavlem—filozofem křesťanského náboženství, ne-li jeho jediným zakladatelem.

Ráno v neděli po paschálním týdnu se Šimon a Ježíš vydali na zpáteční cestu do Nazaretu. Šimon nikdy nezapomněl to, co ho Ježíš na této cestě naučil. On vždy Ježíše miloval, ale nyní cítil, že začal poznávat svého otce-bratra. Na cestě krajinou a při přípravě jídla na okraji cesty vedli spolu mnoho upřímných rozhovorů. Domů dorazili ve čtvrtek v poledne a Šimon rodině vyprávěl své zážitky dlouho do noci.

Marie byla značně znepokojena slovy Šimona, že Ježíš strávil většinu času v Jerusalemu „setkáváním se s cizinci, hlavně ze vzdálených zemí.“ Ježíšova rodina nikdy nepochopila jeho velký zájem o lidi, jeho touhu se s nimi setkávat, dovídat se o jejich způsobu života a zjistit, o čem přemýšlejí.

Stále více a více byla nazaretská rodina svazována svými bezprostředními a lidskými problémy; málokdy se hovořilo o budoucí misi Ježíše a on se zřídka zmínil o svém budoucím poslání. Jeho matka jen výjimečně přemýšlela o tom, že je zaslíbeným dítětem. Pomalu se vzdávala myšlenky, že Ježíšovi bylo souzeno vykonat nějakou misi na zemi. Avšak občas byla její víra vzkříšena, když se zamyslela a vzpomněla si na zjevení Gabriela před narozením dítěte.

4. EPISODA V DAMAŠKU

Poslední čtyři měsíce tohoto roku strávil Ježíš v Damašku jako host kupce, se kterým se poprvé setkal ve Filadelfii na cestě do Jerusalema. Pověřenec tohoto kupce procházel Nazaretem, vyhledal Ježíše a doprovodil ho do Damašku. Tento kupce, poloviční Žid, přišel s návrhem, že věnuje mimořádnou sumu peněz na založení nábožensko-filozofické školy v Damašku. Měl v úmyslu vytvořit centrum vzdělávání, které by překonalo Alexandrii. A navrhl Ježíšovi, aby se ihned vydal na dlouhou cestu po světových vzdělávacích centrech, aby tam získal poznatky a pak se stal hlavou tohoto projektu. Toto bylo jedno z největších pokušení, jakému kdy Ježíš musel čelit v průběhu své čistě lidské cesty.

first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

128:3.7 (1412.1) On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

128:3.8 (1412.2) Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

128:3.9 (1412.3) More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. THE DAMASCUS EPISODE

128:4.1 (1412.4) The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

Vzápětí tento kupec přivedl k Ježíši skupinu dvanácti kupců a bankéřů, kteří souhlasili s podporou vybudování této nové školy. Ježíš projevil hluboký zájem o tuto plánovanou školu, pomohl jim vytvořit její organizační systém, ale stále zdůrazňoval obavy, že jeho jiné a nejmenované, ale dřívější závazky, mu neumožní přijmout řízení takového náročného díla. Jeho případný mecenáš byl neústupný a spekulativně Ježíše zaměstnal ve svém domě jako překladatele, zatímco on, jeho žena a jejich synové a dcery se snažili přemluvit Ježíše, aby přijal tuto nabídnutou poctu. Ale on se ovlivnit nenechal. On dobře věděl, že jeho mise na zemi nebude podporována vzdělávacími institucemi; on věděl, že nesmí ani v nejmenší míře být zavázán a řízen „radami lidí“, bez ohledu na to, jak dobré jsou jejich úmysly.

Ten, koho odmítli náboženští vůdcové Jerusalema, dokonce i poté, když prokázal své schopnosti vůdce, byl uznán a přivítán jako hlavní učitel obchodníků a bankéřů Damašku a to vše tehdy, kdy byl bezvýznamným a neznámým tesařem z Nazaretu.

On se o této nabídce své rodině nikdy nezminil a konec roku ho opět zastihl zpět v Nazaretu, vykonávajíc své denní povinnosti, jako kdyby nikdy nečelil pokušení lichotivých nabídek svých přátel v Damašku. Ani tito muži z Damašku nikdy nespojovali pozdějšího občana Kafarnaumu, který převrátil celé židovstvo naruby, s bývalým tesařem z Nazaretu, který se opovážil odmítnout poctu, kterou by mu mohlo zajistit jejich sloučené bohatství.

Ježíš nejdůmyslnějším způsobem a záměrně dokázal oddělit různé epizody jeho života tak, aby v očích světa nebyly spojovány s činností jednoho jednotlivce. V následujících letech mnohokrát naslouchal vyprávění právě o tomto příběhu podivného Galilejce, který odmítl příležitost založit školu v Damašku, aby konkurovala Alexandrii.

Jeden důvod, který měl Ježíš na mysli, když se snažil oddělovat některé události svého pozemského života, byl zamezení vytvoření takové všestranné a velkolepé životní dráhy, která by mohla být příčinou toho, že následující generace by uctívaly učitele namísto naslouchání pravdě, kterou on žil a učil. Ježíš nechtěl o sobě vytvořit takovou proslulost, která by odvrátila pozornost od jeho učení. Velmi brzy poznal, že jeho stoupenci by byli v pokušení vytvořit o něm náboženství, které by se mohlo stát konkurentem evangelia království, které měl v úmyslu prohlásit světu. Proto se neustále snažil zatajit cokoliv během svého rušného života, co by podle jeho mínění mohlo posloužit lidskému sklonu povznést

128:4.2 (1412.5) Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the "councils of men," no matter how well-intentioned.

128:4.3 (1412.6) He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

128:4.4 (1412.7) He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their combined wealth might have procured.

128:4.5 (1413.1) Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

128:4.6 (1413.2) One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he

učitele namísto povznesení hlásání jeho učení.

Toto také vysvětluje, proč se nechal nazývat různými jmény v rozdílných obdobích svého rozmanitého života na zemi. A on rovněž nechtěl vytvářet nepřiměřený vliv na svoji rodinu či na ostatní lidi, aby tento vliv nebyl příčinou jejich víry v něho proti jejich skutečnému přesvědčení. On vždy odmítal přijmout nepatřičnou, nebo neúměrnou převahu nad lidskou myslí. On nechtěl, aby lidé v něho věřili, pokud jejich srdce byla hluchá k duchovním realitám, odhalených v jeho učení.

Ke konci tohoto roku šlo všechno v nazaretské rodině celkem hladce. Děti vyrůstaly a Marie si začala zvykat na Ježíšovu nepřítomnost. Ten i nadále dával svůj výdělek Jakubovi na podporu rodiny a pro sebe si nechával jenom nepatrnou částku na své neodkladné výdaje.

Jak roky ubíhaly, bylo stále těžší si představit, že tento člověk je Synem Božím na zemi. Zdálo se, že se stal zcela obyčejným jedincem tohoto světa, člověkem mezi lidmi. A to tak bylo stanoveno jeho nebeským Otcem, aby jeho poskytnutí probíhalo právě tímto způsobem.

5. DVACÁTÝ ČTVRTÝ ROK (18. ROK N.L.)

Pro Ježíše to byl první rok poměrné svobody od rodinných povinností, protože Jakub byl velmi úspěšný ve vedení domácnosti a Ježíš mu pomáhal radami a penězi.

V týdnu, který následoval po Paschi, přišel do Nazaretu mladý člověk z Alexandrie, aby zorganizoval setkání Ježíše se skupinou alexandrijských židů. Toto setkání se mělo uskutečnit později v tomto roce na nějakém místě na palestinském pobřeží. Shromáždění bylo stanoveno na polovinu června a Ježíš se vydal do Cesarei, aby se tam setkal s pěti prominentními alexandrijskými židy, kteří ho naléhavě prosili, aby se stal v jejich městě náboženským učitelem a jako lákadlo mu nabídli začít v pozici asistenta chazana v jejich hlavní synagoze.

Mluvící této komise vysvětlil Ježíši, že Alexandrie je předurčena stát se celosvětovým centrem židovské kultury; že helénistický trend židovství prakticky vytěsnil babylonskou školu myšlení. Připomněli Ježíšovi hrozivé hřmění vzpoury v Jerusalemu a po celé Palestině a ujistili ho, že každé povstání palestinských židů se bude rovnat národní sebevraždě, že železná ruka Říma potlačí vzpuru během tří měsíců a že Jerusalema bude zničen a chrám zbourán a nezůstane z něho kámen na kameni.

thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

128:4.7 (1413.3) This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their hearts were responsive to the spiritual realities revealed in his teachings.

128:4.8 (1413.4) By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

128:4.9 (1413.5) As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

128:5.1 (1413.6) This was Jesus' first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus' help in counsel and finances.

128:5.2 (1413.7) The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

128:5.3 (1414.1) The spokesmen for this committee explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months,

Ježíš si vypočlechl všechno, co mu chtěli říci, poděkoval jim za jejich důvěru a odmítnutí odejít do Alexandrie vysvětlil v podstatě těmito slovy: „Můj čas ještě nepřišel.“ Byli uvedeni do rozpaků jeho zjevným nezájmem o počtu, kterou se mu snažili nabídnout. Než Ježíše opustili, věnovali mu měšec s penězi na znamení úcty jeho alexandrijských přátel a jako náhradu za čas a výdaje, spojené s jeho příchodem do Cesarei na setkání s nimi. Ale on peníze také odmítl a řekl: „Rodina Josefa nikdy nepřijala almužnu a my nemůžeme jíst cizí chléb, pokud moje ruce jsou silné a moji bratři mohou pracovat.“

Jeho přátelé z Egypta odpluli domů a v následující letech, když slyšeli zvěsti o staviteli lodí z Kafarnaumu, který působil takový rozruch v Palestině, jen málo z nich si domyslelo, že on je vyrostlým děťátkem z Betléma a tím stejným podivně jednajícím Galilejcem, který bez dlouhých slov odmítl pozvání stát se velkým učitelem v Alexandrii.

Ježíš se vrátil do Nazaretu. Druhá polovina tohoto roku byla neklidnějším obdobím v celém jeho pozemském životě. Užíval si tento dočasný oddych od svých obvyklých aktivit řešení problémů a překonávání potíží. Hodně rozmlouval se svým nebeským Otcem a udělal nesmírný pokrok v ovládnutí své lidské mysli.

Ale lidské záležitosti na světech času a prostoru neprobíhají v klidu dlouhou dobu. V prosinci měl s Ježíšem důvěrný rozhovor Jakub a sdělil mu, že silně miluje Estu, mladou ženu z Nazaretu a že by se chtěli časem vzít, jestli by to bylo možné. Jakub se odvolával na skutečnost, že Josef bude mít brzy osmnáct let a že to bude pro něho dobrá zkušenost mít příležitost stát se zastupující hlavou rodiny. Ježíš dal souhlas s tím, že Jakub se bude moci oženit za dva roky za předpokladu, že důkladně připraví Josefa na převzetí vedení rodiny.

A nyní se začaly dít události—manželství visela ve vzduchu. Úspěch Jakuba, který si zajistil souhlas Ježíše ke svému manželství, povzbudil Miriam k tomu, aby také přišla za Ježíšem se svými plány. Jákob, mladý kameník a kdysi samozvaný obránce Ježíše, nyní obchodní společník Jakuba a Josefa, se již dlouho usiloval o ruku Miriam a souhlas k manželství. Když Miriam předložila své plány před Ježíše, nařídil, aby Jákob k němu přišel a oficiálně o ni požádal a přislíbil své požehnání pro jejich manželství, hned jak bude vidět, že Marta je schopna převzít

and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

128:5.4 (1414.2) Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, “My hour has not yet come.” They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he likewise refused the money, saying: “The house of Joseph has never received alms, and we cannot eat another’s bread as long as I have strong arms and my brothers can labor.”

128:5.5 (1414.3) His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Jesus returned to Nazareth. The remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

128:5.7 (1414.5) But human affairs on the worlds of time and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James’s marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

128:5.8 (1414.6) And now things began to happen — marriage was in the air. James’s success in gaining Jesus’ assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam’s hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was

povinnosti jako nejstarší dcera.

Když Ježíš pobýval doma, pokračoval třikrát týdně po večerech v učení své rodiny, o sobotách v synagoze často četl Spisy, doprovázen svojí matkou, učil děti a v celku žil a choval se jako důstojný a řádný občan Nazaretu ve společenství Izraele.

6. DVACÁTÝ PÁTÝ ROK (19. ROK N.L.)

Tento rok všichni členové nazaretské rodiny začali v dobrém zdraví a v průběhu roku všechny děti zakončily běžné vzdělání, s výjimkou toho, že Marta musela ještě trochu pracovat s Rút.

Ježíš byl jedním z nejzdravějších, nejzdatnějších a nejkultivovanějších představitelů mužství, jaký se kdy objevil na zemi od dob Adama. Jeho fyzický rozvoj byl dokonalý. Jeho mysl byla aktivní, dychtivá a bystrá—ve srovnání s průměrnou mentalitou jeho současníků se vyvinula do gigantických rozměrů—a jeho duch byl opravdu lidsky božský.

Rodinné finance byly v nejlepším stavu od ztráty Josefova majetku. Byla zaplacená poslední platba na karavanní opravářské dílně; nikomu nic nedlužili a poprvé za mnoho let měli nějaké finanční prostředky do budoucna. V důsledku toho a také proto, že vzal své ostatní starší bratry do Jerusalema na jejich první paschální obřady, rozhodl se Ježíš vzít Judu (ten právě ukončil školu v synagoze) na jeho první návštěvu chrámu.

Do Jerusalema a zpět šli stejnou cestou, údolím Jordánu, poněvadž Ježíš se obával potíží, kdyby vzal svého mladého bratra cestou přes Samaří. Již v Nazaretu se Juda několikrát dostal do menších potíží kvůli své unáhlené povaze a svým silným patriotickým postojům.

Dorazili do Jerusalema v pravý čas a nejdříve se vydali do chrámu a pohled na něj rozrušil a otřásl Judou do hloubky jeho duše ve chvíli, když náhodou potkali Lazara z Betanie. Zatímco Ježíš rozmlouval s Lazarem a snažili se domluvit na společné oslavě Paschi, Juda způsobil pro ně všechny vážné potíže. Blízko nich stál římský strážce, který udělal nějaké nevhodné poznámky na kolem procházející židovskou dívku. Juda vzplanul prudkým rozhořčením a neudržel se nevyjádřit svůj nesouhlas s takovou neslušností přímo v doslechu vojáka. V té době římsští legionáři byli velmi citliví na jakýkoliv projev neúcty ze strany židů; tudíž stráž Judu okamžitě zatkl. To však bylo příliš pro mladého patriota a než mu Ježíš

competent to assume her duties as eldest daughter.

^{128:5.9 (1414.7)} When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath, visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

6. THE TWENTY-FIFTH YEAR (A.D. 19)

^{128:6.1 (1415.1)} This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

^{128:6.2 (1415.2)} Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

^{128:6.3 (1415.3)} The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

^{128:6.4 (1415.4)} They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

^{128:6.5 (1415.5)} They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the

mohl dát pohledem varovné znamení, velmi výřečným způsobem projevil potlačované protiřímské pocity, což udělalo špatnou situaci ještě horší. Juda, s Ježíšem po svém boku, byl odveden do vojenského vězení.

Ježíš se snažil získat buď okamžité slyšení pro Judu, nebo jeho propuštění, aby mohl být přítomen ten večer paschálnímu obřadu, ale ve své snaze neuspěl. A protože příští den byl dnem „svatého setkání“ v Jerusalemu, ani Římané si netroufali vznést obvinění proti Židovi. Proto Juda zůstal ve vězení až do rána druhého dne po svém zatčení a Ježíš tam zůstal s ním. Nebyli přítomni v chrámu při obřadu přijímání synů zákona do plnohodnotného občanství Izraele. Juda prodělal tento obřad až za několik let, kdy byl opět v Jerusalemu v době Paschi v souvislosti s jeho propagační prací v zájmu zélótů—patriotické organizace, ke které náležel a byl jejím aktivním členem.

Po dvou dnech, strávených ve vězení, Ježíš to ráno v zastoupení Judy předstoupil před vojenského soudce. Ježíš se omluvil za chování svého mladšího bratra a ještě vysvětlil rozvážnými slovy provokativní povahu příhody, která vedla k uvěznění jeho bratra. Ježíš vyložil tu situaci tak, že soudce vyslovil názor, že mladý Žid mohl mít možná důvod pro svůj unáhlený výboj citů. Juda dostal od něj varování, aby se příště zdržel takových unáhlených projevů a když je propouštěl, Ježíšovi řekl: „Dávej dobrý pozor na toho chlapce, on je schopen vám všem způsobit velké potíže.“ A římský soudce měl pravdu. Juda Ježíšovi působil značné potíže a pokaždé ta potíž měla tuto stejnou povahu—střety s občanskou zákonnou mocí kvůli svým bezmyšlenkovitým a pošelilým výbuchům.

Na noc šel Ježíš s Judou do Betanie, kde museli vysvětlovat, proč nepřišli na paschální večeři a následující den se vydali na zpáteční cestu do Nazaretu. Ježíš neřekl rodině o uvěznění svého mladšího bratra v Jerusalemu, ale měl dlouhý rozhovor s Judou o této příhodě asi tři týdny po jejich návratu. Po tomto rozhovoru s Ježíšem Juda sám řekl rodině o tom, co se v Jerusalemu stalo. Nikdy nezapomněl na trpělivost a shovívavost svého bratra-otce během celé této svízelné zkušenosti.

To byla poslední Pascha, kterou Ježíš absolvoval se členem své vlastní rodiny. Vyrůstající měrou se Syn Člověka odpoutával od těsného spojení se svými rodnými.

guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

128:6.6 (1415.6) Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a “holy convocation” in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which he belonged and in which he was very active.

128:6.7 (1415.7) The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother's youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: “You had better keep your eye on the lad; he's liable to make a lot of trouble for all of you.” And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

128:6.8 (1416.1) Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother's arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus Jude himself told the family. He never forgot the patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

128:6.9 (1416.2) This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son of Man was to become separated from close association with his own

V tomto roce bylo období jeho hluboké meditace často narušeno Rút a jejími kamarády. A Ježíš byl vždy svolný odložit rozjímání o své budoucí práci pro svět a vesmír, aby se mohl podílet na dětské radosti a mladické veselosti s těmito chlapci a děvčaty, kteří se nikdy neunavili nasloucháním Ježíšových zkušeností z jeho jednotlivých cest do Jerusalemu. Moc se jim také líbilo jeho vypravování o zvířatech a přírodě.

Děti byly vždy vítanými hosty v opravářské dílně. Ježíš jim vedle dílny připravil písek, špalky a kameny a houfy dětí se tam shlukly a bavily se. Když je hry unavily, ti nebojácnější nakoukly do dílny a když její majitel neměl toho moc na práci, odvažily se jít za ním a říct: „Strýčku Jóšua, pojď za námi ven a pověz nám zajímavý příběh.“ Potom ho táhli za ruce ven dokud se neposadil na oblíbený kámen na rohu dílny a děti udělaly kolem něho polokruh. A jak tito maličci měli rádi svého strýčka Jóšuju! Učili se smát a smát se od duše. Obvykle jeden, nebo dva ti nejmenší si mu sedli na kolena a odtud se v úžase dívali na jeho výrazové rysy při vyprávění svých příběhů. Děti Ježíše milovaly a Ježíš miloval děti.

Pro jeho přátele bylo obtížné pochopit rozsah jeho intelektuálních aktivit, jak mohl tak náhle a úplně přejít od vážných diskuzí o politice, filozofii, nebo náboženství k bezstarostným a radostným hrátkám této drobtiny, kterým bylo od pěti do deseti let. Jak jeho bratři a sestry vyrůstali, jak získal pro sebe více volného času a než přišly vnoučata, věnoval velkou pozornost těmto maličkým. Ale nežil na zemi dostatečně dlouho, aby si svých vnoučat moc užil.

7. DVACÁTÝ ŠESTÝ ROK (20. ROK N.L.)

Na počátku tohoto roku si Ježíš Nazaretský silně uvědomil, že má obrovskou potenciální moc. Ale současně byl pevně přesvědčen, že tuto moc nemůže využívat jeho osobnost jako Syna Člověka, alespoň do té doby, než přijde jeho čas.

V této době hodně přemýšlel, ale velmi málo mluvil o svém vztahu se svým nebeským Otcem. A výsledkem všeho jeho přemýšlení byla slova, pronesena jednou v jeho modlitbě na vrcholu kopce: „Bez ohledu na to, kdo jsem a jakou moc mohu či nemusím mít, vždy jsem byl a vždy budu podřízen vůli mého Rajskeho Otce.“ A přesto,

flesh and blood.

128:6.10 (1416.3) This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

128:6.11 (1416.4) The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and beavies of youngsters flocked there to amuse themselves. When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, “Uncle Joshua, come out and tell us a big story.” Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

128:6.12 (1416.5) It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

128:7.1 (1416.6) As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

128:7.2 (1417.1) At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in his prayer on the hilltop, when he said: “Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise

když tento člověk šel po Nazaretu do práce a z práce, „byly v něm ukryty všechny pokladnice moudrosti a vědění“, což se ve skutečnosti doslova vztahovalo na celý rozlehlý vesmír.

Po celý tento rok rodinné záležitosti šly hladce, s výjimkou Judy. V průběhu mnoha let měl Jakub potíže se svým bratrem, který si nechtěl najít nějaké řemeslo a pracovat a vůbec nepřispíval do rodinného rozpočtu. Ačkoliv žil doma, odmítal se podílet na udržování rodiny.

Ježíš byl mírným člověkem a znovu a znovu býval vyvedený z míry agresivním jednáním Judy a jeho patriotickými výlevy. Jakub a Josef chtěli, aby opustil dům, ale Ježíš nesouhlasil. Pokaždé, když jim již docházela trpělivost, Ježíš pouze nabádal: „Buďte trpěliví. Buďte uvážliví ve vašem soudu a dávejte příklad svým životem, aby váš mladší bratr mohl nejdříve vidět tu lepší cestu a potom ji přirozeně následovat.“ Moudré a láskyplné rady Ježíše zabránily rozvratu v rodině; ta zůstala pohromadě. Ale Juda se zklidnil a přišel k rozumu až se oženil.

Marie málokdy mluvila o budoucí misi Ježíše. Kdykoliv na toto přišla řeč, Ježíš jenom odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel.“ Ježíš již téměř dokončil obtížný úkol naučit svoji rodinu žít nezávisle na bezprostřední přítomnosti své osobnosti. Rychle se připravoval na ten den, kdy opustí natrvalo tento nazaretský dům a začne aktivnější přípravu pro skutečnou službu lidem.

Nikdy nezapomínejte na to, že hlavním posláním Ježíše v jeho sedmém poskytnutí bylo získání zkušenosti tvora, dosažení absolutní moci v Nebadonu. A při nabírání těchto zkušeností svrchovaně odhaloval Rajskeho Otce na Urantii a svému celému lokálnímu vesmíru. Vedle těchto záměrů se neplánovitě pustil do vyřešení komplikovaných záležitostí této planety, které byly spojeny se vzpourou Lucifera.

V tomto roce měl Ježíš mnohem více volného času než obvykle a věnoval se hodně zaučování Jakuba do vedení opravářské dílny a Josefa do řízení rodinných záležitostí. Marie cítila, že se je chystá opustit. Ale kam půjde? Co bude dělat? Ona se již téměř vzdala myšlenky, že Ježíš je Mesiáš. Ona mu nerozuměla; ona prostě nebyla schopna svého prvorozeného syna pochopit.

Během tohoto roku Ježíš strávil spoustu času s jednotlivými členy své rodiny. Bral je na dlouhé a časté procházky do kopců a po krajině.

Father.” And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that “in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge.”

128:7.3 (1417.2) All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

128:7.4 (1417.3) Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience would be severely tried, Jesus would only counsel: “Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it.” The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

128:7.5 (1417.4) Mary seldom spoke of Jesus' future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, “My hour has not yet come.” Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

128:7.6 (1417.5) Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

128:7.7 (1417.6) This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

128:7.8 (1417.7) Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up

Před sklizní vzal Judu na farmu svého strýce jižně od Nazaretu, ale Juda tam po sklizni dlouho nezůstal. Utekl odtamtud a Šimon ho našel u rybářů u jezera. Když ho přivedl domů, Ježíš si s tímto utečencem důkladně promluvil a protože ten se chtěl stát rybářem, vzal ho do Magdaly a svěřil do péče svého příbuzného, který byl rybářem; a od té doby Juda pracoval dobře a pravidelně až do svého manželství a jako rybář pracoval i potom.

Konečně přišel den, kdy všichni bratři měli vybraná povolání a našli si svá místa v životě. Vše bylo připraveno pro to, aby Ježíš odešel z domu.

V listopadu byla dvojitá svatba. Jakub a Esta a Miriam a Jákob se vzali. Byla to opravdu radostná událost. Také Marie byla opět jednou šťastna, kromě těch momentů, kdy si uvědomila, že se Ježíš chystá odejít. Trpěla pod těžkým břemenem velké nejistoty. Kdyby aspoň Ježíš se s ní posadil a o všem si spolu otevřeně promluvil tak, jak to dělával, když byl chlapec, ale on byl zásadově nesdílný; o své budoucnosti hluboce mlčel.

Jakub a jeho nevěsta Esta se nastěhovali do pěkného malého domku na západní straně města, který dostali darem od jejího otce. Ačkoliv Jakub i nadále podporoval rodinu své matky, jeho příspěvek byl snížen na polovinu kvůli jeho manželství a Josef byl formálně jmenován Ježíšem hlavou rodiny. Juda nyní pravidelně posílal každý měsíc svůj podíl na podporu rodiny. Svatby Jakuba a Miriam měly velmi prospěšný vliv na Judu a když den po dvojitě svatbě odcházela zpět ke svému rybářskému řemeslu, ujistil Josefa, že se na něho může spolehnout, protože „budu plnit všechny mé povinnosti a když bude potřeba, tak i více.“ A svůj slib dodržel.

Miriam žila v domě Jákoba, který sousedil s Marií. V té době Jákob starší již ležel v zemi vedle svých předků. Místo Miriam v rodině převzala Marta a ke konci roku přeorganizovaná rodina opět fungovala hladce.

Následující den po této dvojitě svatbě měl Ježíš důležitý rozhovor s Jakubem. Jakubovi důvěrně řekl, že se chystá odejít z domu. Předal mu všechna práva na opravářskou dílnu, oficiálně a závazně se vzdal funkce hlavy rodiny otce Josefa a velmi dojemně ustanovil svého bratra Jakuba „hlavou a ochráncem rodiny mého otce.“ Sepsali a oba podepsali důvěrnou dohodu, ve které bylo stanoveno, že v oplátku za darovanou opravářskou dílnu Jakub od dnešního dne přebírá plnou odpovědnost za finanční záležitosti rodiny, čímž zbavuje Ježíše všech povinností v těchto otázkách. Po podepsání smlouvy, poté, až upravili

the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

128:7.9 (1418.1) At last the day had come when all Jesus' brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus' departure from home.

128:7.10 (1418.2) In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even Mary was once more happy except every now and then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about the future.

128:7.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

128:7.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

128:7.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters.

současný rozpočet rodiny tak, aby výdaje byly pokryty bez příspěvků od Ježíše, Ježíš Jakubovi řekl: „Ale, synu můj, já ti budu i nadále posílat něco každý měsíc do doby, dokud nepřijde můj čas, ale to, co ti pošlu, použiješ podle okolností. Využívej moje peníze na rodinné nezbytnosti, nebo radosti, tak, jak sám uznáš za vhodné. Použij je v případě nemoci, nebo je využij v neočekávaných nehodách, které mohou postihnout kteréhokoliv člena rodiny.“

Tak Ježíš připravil vše pro to, aby vstoupil do druhého období svého dospělého života, které prožil mimo rodinu, předtím, než začal na veřejnosti vykonávat dílo svého Otce.

After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

128:7.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father's business.

Kapitola 129. Ježíšův pozdější život v dospělosti

⇐ 128

Kniha Urantia

130 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 129 JEŽÍŠŮV POZDĚJŠÍ ŽIVOT V DOSPĚLOSTI

Sekce

Úvod

1. Dvacátý sedmý rok (21. rok n.l.)
2. Dvacátý osmý rok (22. rok n.l.)
3. Dvacátý devátý rok (23. rok n.l.)
4. Ježíš-člověk

PAPER 129

THE LATER ADULT LIFE OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

Úvod

JEŽÍŠ se nyní úplně a definitivně vyloučil z řízení domácích záležitostí nazaretské rodiny a z bezprostředního vedení jednotlivých členů. Až do svého křtu pokračoval přispívat do rodinného rozpočtu a živě se osobně zajímal o duchovní život všech svých bratrů a sester. A vždy byl připraven udělat vše, co bylo lidsky možné, pro útěchu a radost své ovdovělé matky.

Nyní Syn Člověka udělal všechny nezbytné přípravy k tomu, aby navždy opustil svoji nazaretskou rodinu; a to nebylo pro něho snadné. Ježíš přirozeně miloval své rodné; on miloval svoji rodinu a tento přirozený cit byl nesmírně umocněn jeho mimořádnou oddaností k nim. Čím více se poskytujeme našim blízkým, tím více je začínáme milovat; a poněvadž Ježíš se oddal plně své rodině, miloval je velkou a vřelou láskou.

Postupně celá rodina pochopila, že se je Ježíš chystá opustit. Smutek z očekávaného rozdělení byl zmírněn pouze tím pozvolným postupem, kterým je připravoval na oznámení svého zamýšleného odchodu. Po dobu více než

INTRODUCTION

129:0.1 (1419.1) JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

129:0.2 (1419.2) The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

129:0.3 (1419.3) All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to leave them. The sadness of the anticipated separation was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement

čtyř let viděli, že se připravuje k tomuto konečnému odloučení.

of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. DVACÁTÝ SEDMÝ ROK (21. ROK N.L.)

V lednu tohoto roku, 21. roku n.l., v deštivém ránu, bez jakýchkoliv formalit, se Ježíš rozloučil se svojí rodinou s pouhým vysvětlením, že odchází do Tiberias a potom hodlá navštívit další města kolem Galilejského moře. A tak od nich odešel a již nikdy se nevrátil v lůno rodiny.

V Tiberias, v novém městě, které mělo brzy nahradit Sepfóris jako hlavní město Galileje, strávil jeden týden. Poněvadž tam našel málo zajímavého, pokračoval přes Magdalu a Betsaidu do Kafarnaumu, kde se zastavil, aby navštívil přítele svého otce, Zebedea. Jeho synové byli rybáři a on sám byl stavitelem lodí. Ježíš Nazaretský byl odborníkem v navrhování a stavění lodí, on byl mistrem v práci se dřevem a Zebedeus již dlouho věděl o zručnosti nazaretského řemeslníka. Již dlouhou dobu Zebedeus přemýšlel nad tím, jak zdokonalit lodě; nyní vyložil své plány Ježíšovi a nabídl hostujícímu tesaři, aby se k němu v tomto podnikání přidal a Ježíš ihned souhlasil.

Ježíš pracoval se Zebedeem pouze něco málo přes rok, ale během té doby vytvořil nový tvar lodě a zavedl zcela nové metody stavění lodí. Díky dokonalejší technologii a vylepšeným metodám napařování prken Ježíš a Zebedeus začali stavět lodě s mnohem kvalitnější konstrukcí, což byla plavidla daleko bezpečnější pro plachtění na jezeře, než byly starší typy. Po několik let měl Zebedeus více práce stavěním těchto nově tvarovaných lodí, než mohla jeho malá dílna zvládnout; během necelých pěti let prakticky všechna plavidla na jezeře byla postavena v dílně Zebedea v Kafarnaumu. Ježíš se stal pro všechny galilejské rybáře dobře známým konstruktérem nových lodí.

Zebedeus byl středně bohatým mužem, jeho výrobní lodí byla na jezeře jižně od Kafarnaumu a jeho dům stál na břehu nedaleko od rybářského centra Betsaidy. Ježíš zůstal v Kafarnaumu něco málo přes rok a po tu dobu žil v domě Zebedea. On již dlouho na tomto světě pracoval sám, to znamená bez otce, a proto si velmi užíval toto období práce s otcem-partnerem.

Žena Zebedea, Salome, byla příbuznou Annáše, který ve své době byl veleknězem v Jerusalemu a zbaven funkce byl teprve před osmy lety, ale ještě nyní byl nejvlivnějším členem ve skupině saduceů. Salome se stala velkou

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

129:1.1 (1419.4) In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

129:1.2 (1419.5) He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Bethsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

129:1.3 (1419.6) Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

129:1.4 (1420.1) Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Bethsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-partner.

129:1.5 (1420.2) Zebedee's wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome became a great admirer of

obdivovatelkou Ježíše. Milovala ho tak, jak milovala své vlastní syny—Jakuba, Jana a Davida, zatímco její čtyři dcery se dívaly na Ježíše jako na svého staršího bratra. Ježíš často chodil s Jakubem, Janem a Davidem rybařit a oni zjistili, že byl zkušeným rybářem, stejně jako odborníkem na stavění lodí.

Po celý tento rok posílal Ježíš každý měsíc peníze Jakubovi. Do Nazaretu se vrátil v říjnu na svatbu Marty a potom se tam přes dva roky neobjevil, až se vrátil krátce před dvojitou svatbou Šimona a Judy.

Během tohoto roku Ježíš stavěl lodě a pokračoval v pozorování života lidí na zemi. Často navštěvoval místní stanoviště karavan, protože Kafarnaum byl přímo na cestovní trase z Damašku na jih. V Kafarnaumu byla silná římská vojenská posádka a její velitel byl nežidovský věřící v Jahveho, „zbožný člověk“, jak židé byli zvyklí nazývat takové novověrce. Tento důstojník byl z bohaté římské rodiny a vzal na sebe úkol postavit v Kafarnaumu nádhernou synagogu, která byla předána židům krátce předtím, než Ježíš přišel pracovat a žít v rodině Zebedea. Ježíš v této nové synagoze vedl víc než polovinu bohoslužeb v tomto roce a někteří cestující karavan, kteří měli možnost navštívit synagogu, si ho pamatovali jako tesaře z Nazaretu.

Pokud se jednalo o placení daní, Ježíš se zaregistroval jako „odborný řemeslník z Kafarnaumu.“ Od toho dne do konce svého pozemského života byl znám jako obyvatel Kafarnaumu. Nikdy neuplatnil žádné jiné oficiální bydliště, ačkoliv, z různých důvodů, dovolil jiným mluvit o sobě jako o obyvateli Damašku, Betanie, Nazaretu a dokonce Alexandrie.

V kafarnaumské synagoze našel v knihovních truhlicích mnoho nových knih a nejméně pětkrát týdně trávil večery intenzivním studiem. Jeden večer věnoval společenskému životu se staršími lidmi a jeden večer strávil s mladými lidmi. V jeho osobnosti bylo něco okouzujícího a inspirujícího co stále k němu přitahovalo mladé lidi. V jeho přítomnosti se cítili dobře a uvolněně. Možná jeho velký úspěch u mladých lidí spočíval v tom, že se vždy zajímal o to, co dělají a málokdy jim dával rady, pokud sami o to nepožádali.

Rodina Zebedea Ježíše téměř zbožňovala a nikdo z nich nikdy nevynechal večery otázek a odpovědí, které Ježíš vedl každý večer po večeři, předtím než odešel studovat do synagogy. Mládež ze sousedství také často přicházela na tato setkání po večeři. Na těchto malých

Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

129:1.6 (1420.3) All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha's wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

129:1.7 (1420.4) Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison's commanding officer was a gentile believer in Yahweh, "a devout man," as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he took it upon himself to build a beautiful synagogue in Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

129:1.8 (1420.5) When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a "skilled craftsman of Capernaum." From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

129:1.9 (1420.6) At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered them advice unless they asked for it.

129:1.10 (1420.7) The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these

shromážděních Ježíš dával různá a pokroková poučení, pokroková jen natolik, aby je mohli pochopit. Mluvil s nimi zcela otevřeně, vyjadřujíc své představy a ideály o politice, sociologii, vědě a filozofii, ale nikdy si nedovolil hovořit s autoritativní konečností, kromě toho, když mluvil o náboženství—vztahu člověka s Bohem.

Jednou za týden měl Ježíš setkání s celou domácností, dílnou a pomocníky na břehu, protože Zebedeus zaměstnával hodně pracovníků. A právě mezi těmito dělníky byl Ježíš poprvé nazván „Učitелеm.“ Oni všichni ho milovali. On sám pracoval rád pro Zebedea v Kafarnaumu, ale chyběly mu malé děti, hrající se venku u tesařské dílny v Nazaretu.

Ze synů Zebedea Jakub se nejvíce zajímal o Ježíše jako učitele, jako filozofa. Jana nejvíce přitahovalo jeho náboženské učení a názory. David si ho vážil jako řemeslníka, ale jeho náboženským názorům a filozofickému učení nevěnoval velkou pozornost.

Často o sobotách si přišel poslechnout řeči Ježíše v synagoze jeho bratr Juda a pak zůstal, aby si s ním popovídal. A čím více Juda vídal svého nejstaršího bratra, tím více nabýval přesvědčení, že Ježíš je opravdu velkým člověkem.

V tomto roce Ježíš udělal velké pokroky ve vyšším zvládnutí své lidské mysli a dosáhl nových a vyšších úrovní vědomého spojení se svým vnitřním Ladičem Myšlení.

Toto byl poslední rok jeho usedlého života. Již nikdy pak Ježíš nestrávil celý rok na jednom místě, nebo s jedním úkolem. Dny jeho pozemského životního mise se rychle blížily. Období budoucí intenzivní aktivity byla nedaleko, ale již brzy mělo přijít a vstoupit mezi jeho jednoduchý, ale intenzivně aktivní život v minulosti a jeho ještě intenzivnější a namáhavější službu veřejnosti—období několika let značného cestování a vysoce různorodé osobní činnosti. Jeho příprava jako člověka tohoto světa musela být dokončena předtím, než vstoupí na dráhu učitele a kazatele jako zdokonalený Bůh—člověk božských a post-lidských stadií svého urantijského poskytnutí sebe sama.

2. DVACÁTÝ OSMÝ ROK (22. ROK N.L.)

V březnu 22. roku n.l. odešel Ježíš od Zebedea a z Kafarnaumu. Požádal o malou částku peněz na úhradu svých výdajů v Jerusalemu. Když pracoval pro Zebedea čerpal jen nevelkou sumu peněz, kterou každý měsíc posílal rodině do Nazaretu. Jeden měsíc přišel do

after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

129:1.11 (1421.1) Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called “the Master.” They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

129:1.12 (1421.2) Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

129:1.13 (1421.3) Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

129:1.14 (1421.4) This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

129:1.15 (1421.5) This was the last year of his settled life. Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

129:2.1 (1421.6) In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth.

Kafarnaumu Josef pro peníze, příští měsíc se zastavil v Kafarnaumu Juda, aby vzal od Ježíše peníze a přinesl je do Nazaretu. Rybářské středisko Judy bylo jen několik milů jižně od Kafarnaumu.

Když se Ježíš loučil s rodinou Zebedea, dohodli se, že on zůstane v Jerusalemu až do Paschi a že se tam u příležitosti tohoto svátku všichni sejdou. Dokonce se domluvili, že společně stráví paschální slavnostní večeři. Všichni litovali, že je Ježíš opouští, především dcery Zebedea.

Než odešel z Kafarnaumu, Ježíš měl dlouhý rozhovor se svým novým přítelem a důvěrným kamarádem, Janem Zebedeem. Řekl Janovi, že má v úmyslu hodně cestovat do doby až „přijde můj čas“ a požádal Jana, aby místo něho posílal každý měsíc nějaké peníze jeho rodině v Nazaretu, dokud finanční prostředky, které mu náleží, nebudou vyčerpány. A Jan mu to slíbil těmito slovy: „Můj Učiteli, jdi a konej své povinnosti, dělej svoji práci ve světě; já tě zastoupím v této či jiných záležitostech a budu dohlížet na tvoji rodinu úplně stejně, jako bych se stal o svoji matku a pečoval o své vlastní bratry a sestry. Budu vyplácet tvé peníze, které můj otec má ve své zástavě tak jak jsi nařídil, jak to bude zapotřebí a když tvé peníze budou vyčerpány a jestli od tebe nedostanu další a jestli tvoje matka bude potřebovat, pak se s ní rozdělím o svůj vlastní příjem. Vydej se na svoji cestu v pokoji. Já tě zastoupím ve všech těchto záležitostech.“

Proto po odchodu Ježíše do Jerusalema si Jan promluvil se svým otcem Zebedeem o penězích, splatných Ježíšovi a byl překvapen o jak velkou sumu peněz se jednalo. Poněvadž Ježíš vložil tyto záležitosti naprosto do jejich rukou, rozhodli se, že nejlépe bude investovat tyto peníze do nemovitostí a použít zisk na podporu rodiny v Nazaretu; a protože Zebedeus věděl o malém domku v Kafarnaumu, který byl zadlužen a byl na prodej, poradil Janovi, aby tento dům koupil na úvěr za Ježíšovy peníze v jeho zastoupení. A Jan udělal, jak mu jeho otec poradil. Po dobu dvou let nájemné za tento dům bylo použito na hypotéku a to, povýšeno velkou částkou, kterou Ježíš brzy poslal Janovi pro potřeby rodiny, se téměř rovnalo dluhu na hypotéce; a Zebedeus dodal ten rozdíl, takže Jan zaplatil zůstatek dluhu když byl splatný, čímž získal vlastnické právo na tento dvoupokojový dům. Tímto způsobem se Ježíš stal majitelem domu v Kafarnaumu, ale nikdy se o tom nedozvěděl.

Když se nazaretská rodina dověděla o tom, že Ježíš odešel z Kafarnaumu a neznajíc nic o těchto finančních dohodách s Janem, mysleli si,

One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a few miles south of Capernaum.

129:2.2 (1421.7) When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

129:2.3 (1421.8) Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him should be exhausted. And John made him this promise: "My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters."

129:2.4 (1422.1) Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus' money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was applied on the mortgage, and this, augmented by a certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

129:2.5 (1422.2) When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with

že nastal čas obejít se bez další pomoci od Ježíše. Jakub si pamatoval svoji dohodu s Ježíšem a s pomocí svých bratrů ihned převzal plnou odpovědnost za zajištění rodiny.

Ale vraťme se zpět k Ježíši v Jerusalemu. Téměř dva měsíce trávil většinu svého času nasloucháním chrámových diskusí a občasnými návštěvami různých škol rabinů. Soboty většinou trávil v Betanii.

Ježíš si vzal sebou do Jerusalemu dopis od Salome, ženy Zebedea, ve kterém ho představuje bývalému veleknězi Annášovi jako "rovného vlastního synu." Annáš mu věnoval hodně času a osobně ho brávil na návštěvy četných jerusalemských akademií, připravujících náboženské učitele. Ačkoliv si Ježíš tyto školy důsledně prohlédl a pozorně pozoroval jejich metody učení, nikdy veřejně nepoložil jedinou otázku. Přestože Annáš se díval na Ježíše jako na nádherného člověka, lámal si hlavu jak mu poradit. Uvědomoval si pošetilost navrhnout mu, aby se zapsal do některé z těchto škol v Jerusalemu jako student a na druhé straně dobře věděl, že Ježíš nikdy nezíská status oficiálního učitele, poněvadž nikdy nenabyl vzdělání v těchto školách.

Blížil se konec paschálního týdne a společně se zástupy poutníků ze všech konců světa přišel z Kafarnaumu do Jerusalema Zebedeus s celou svojí rodinou. Všichni zůstali v prostorném domě Annáše, kde oslavili Paschu jako jedna šťastná rodina.

Pře koncem tohoto paschálního týdne Ježíš náhodně potkal bohatého cestovatele a jeho syna, mladého muže přibližně sedmnáct let starého. Tito cestovatelé pocházeli z Indie a na své cestě do Říma a různých jiných míst Středomoří se rozhodli zastavit se v Jerusalemu v době Paschi v naději, že najdou někoho, kdo by se stal pro ně oba překladatelem a domácím učitelem pro syna. Otec trval na tom, aby Ježíš souhlasil cestovat společně s nimi. Ježíš mu řekl o své rodině a že by to nebylo od něj zrovna čestné odejít pryč na dobu téměř dvou let, během kterých by rodina mohla mít potíže. Načež mu tento cestovatel z východu navrhl, že zaplatí Ježíšovi dopředu celoroční mzdu, takže bude moci světit tyto peníze svým přátelům, aby mohli podporovat jeho rodinu. A Ježíš souhlasil.

Ježíš tuto velkou sumu peněz předal Janovi, synu Zebedea. A vy již víte, jak Jan použil tyto peníze na zaplacení dluhu na domě v Kafarnaumu. Ježíš se s plnou důvěrou svěřil Zebedeovi o této cestě po Středomoří, ale přikázal mu, aby se o tom nikomu nezmiňoval, dokonce

John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

129:2.6 (1422.3) But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

129:2.7 (1422.4) Jesus had carried with him to Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

129:2.8 (1422.5) Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

129:2.9 (1422.6) Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

129:2.10 (1423.1) Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation of the mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he

ani své rodině a po dobu téměř dvou let Zebedeus nikdy nikomu nic neřekl o tom, že ví, kde Ježíš je. Když se Ježíš vracel z tohoto putování, nazaretská rodina ho měla již za mrtvého. Pouze ujišťování Zebedea, který několikrát navštívil Nazaret se svým synem Janem, udržovalo naději v srdci Marie.

Během této doby se nazaretské rodině dařilo velmi dobře; Juda výrazně zvýšil svůj příspěvek a tuto dodatečnou částku platil až do svého sňatku. Přestože nepotřebovali téměř žádnou pomoc, pro Jana Zebedea se stalo zvykem, že každý měsíc přinesl dárky Marii a Rút, tak jak ho o to požádal Ježíš.

3. DVACÁTÝ DEVÁTÝ ROK (23. ROK N.L.)

Celý dvacátý devátý rok života Ježíše byl stráven dokončováním putování po Středomoří. Hlavní události této cesty, v té míře, v jaké máme dovoleno odhalit tyto zkušenosti, jsou předmětem vyprávění v následujících kapitolách.

Po celou dobu tohoto putování římským světem byl Ježíš, z mnoha důvodů, znám jako damašský písař. V Korintu a jiných místech, na kterých se zastavil na zpáteční cestě, byl ale znám jako židovský domácí učitel.

Toto období v životě Ježíše bylo velmi rušné na události. Při svém putování se setkal s mnoha lidmi, ale tuto zkušenost z tohoto období svého života nikdy neodhalil žádnému členu své rodiny, ani žádnému z apoštolů. Ježíš prožil svůj život v těle a odešel z tohoto světa tak, že nikdo (kromě Zebedea z Betsaidy) nevěděl o tomto jeho velkém putování. Někteří z jeho přátel si mysleli, že se vrátil do Damašku, jiní si mysleli, že odešel do Indie. Jeho vlastní rodina se přiklápěla k názoru, že byl v Alexandrii, protože věděli, že tam byl jednou pozván, aby se stal asistentem chazana.

Když se Ježíš vrátil do Palestiny, neudělal nic pro to, aby změnil názor jeho rodiny, že z Jerusalemu odešel do Alexandrie; i nadále je nechal myslet si, že celou tu dobu, kdy nebyl v Palestině, strávil v tom městě učenosti a kultury. Jenom Zebedeus, stavitel lodí z Betsaidy, znal pravdu, ale Zebedeus to nikomu neřekl.

Ve všech svých snahách rozluštit smysl života Ježíše na Urantii musíte mít na paměti motivy poskytnutí Michaela. Jestli chcete pochopit

enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return from this trip the family at Nazareth had just about given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

129:2.11 (1423.2) During this time the Nazareth family got along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

129:3.1 (1423.3) The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

129:3.2 (1423.4) Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe*. At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor*.

129:3.3 (1423.5) This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an assistant chazan.

129:3.4 (1423.6) When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no one.

129:3.5 (1423.7) In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal.

význam jeho mnoha, na první pohled zvláštních činů, musíte porozumět účelu jeho pobytu na vašem světě. Důsledně dbal na to, aby se jeho osobní život nestal předmětem přílišné a vše pohlcující pozornosti. Nechtěl mít mimořádný a podmanivý vliv na jiné lidi. Zaníceně se věnoval činnosti odhalování nebeského Otce svým smrtelným druhům a současně měl vznešený úkol prožít svůj pozemský život tak, aby se v průběhu celého tohoto života podřizoval vůli toho samého Rajského Otce.

Pro pochopení Ježíšova života na zemi bude také vždy nápomocné, jestliže všichni smrtelní studenti tohoto božského poskytnutí si budou pamatovat, že přestože žil tento život v převtělení na Urantii, prožil ho pro svůj celý vesmír. S tímto životem, který Ježíš prožil v těle smrtelné podstaty, bylo spojeno něco neobyčejného a inspirujícího pro každou jednotlivou obydlenu sféru v celém vesmíru Nebadon. To samé také platí pro všechny ty světy, které se staly obyvatelnými po jeho významném pobytu na Urantii. A to stejné bude platit pro všechny světy, které se mohou stát obyvatelnými tvory vlastní vůle v celé budoucí historii tohoto lokálního vesmíru.

Během putování po římském světě a díky získané zkušenosti za toto období Syn Člověka prakticky završil své vzdělání z přímého kontaktu s různými národy světa té doby a generace. V době svého návratu do Nazaretu získal prostřednictvím tohoto vzdělávacího cestování vcelku ucelenou představu o tom, jak žije a tvoří svůj osud člověk na Urantii.

Hlavním účelem této cesty kolem Středomořské kotliny bylo poznat lidi. Při svém putování se setkal a seznámil velmi blízce se stovkami různých lidí. Potkal a miloval všechny typy lidí, bohaté a chudé, vysoké a malé, černé a bílé, vzdělané a nevzdělané, kultivované a nekultivované, živočišné a duchovní, zbožné a bezbožné, morální a nemorální.

Na této cestě po Středomoří Ježíš udělal velké pokroky ve svém lidském úkolu ovládnout materiální a smrtelnou mysl a jeho vnitřní Ladič udělal obrovský progres v povznesení a oduševnění toho stejného lidského intelektu. Na konci tohoto putování Ježíš prakticky věděl, se vši lidskou jistotou, že je Božím Synem, Synem Tvořitelem Vesmírného Otce. Ladič byl stále více a více schopen přinést do mysli Syna Člověka nejasné vzpomínky na jeho Rajskou zkušenost ve spojení s jeho božským Otcem předtím, než vytvořil a spravoval tento lokální vesmír Nebadon. Tímto způsobem Ladič krůček po krůčku vnášel do lidského vědomí Ježíše tyto nutné vzpomínky na jeho předchozí a božskou existenci v různých epochách téměř nekonečné minulosti. Poslední

If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

129:3.6 (1424.1) It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation on Urantia, he lived it for his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

129:3.7 (1424.2) The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

129:3.8 (1424.3) The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men*. He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

129:3.9 (1424.4) On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and

událostí jeho před-lidského bytí, kterou mu připomněl Ladič, byla jeho porada na rozloučenou s Immanuelem Salvingstonským krátce předtím, než se vzdal vědomé osobnosti, aby započal inkarnaci na Urantii. A tento poslední zapamatovaný obraz z před-lidské existence se vyjevil jasně v Ježíšově vědomí v den, kdy ho Jan pokřtil v Jordánu.

divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

4. JEŽÍŠ-ČLOVĚK

Pro přihlížející nebeské inteligence lokálního vesmíru bylo putování Ježíše po Středomoří nejpoutavější ze všech Ježíšových pozemských zkušeností, alespoň za celý jeho život do chvíle jeho ukřižování a kruté smrti. Bylo to úchvatné období jeho osobní služby na rozdíl od blíží se epochy veřejné služby. Toto údobí bylo o to více zajímavější, protože v tu dobu byl stále tesař z Nazaretu, stavitel lodí z Kafarnaumu, písař z Damašku; byl stále Synem Člověka. Ještě úplně nedosáhl naprostého ovládní své lidské mysli; Ladič ne ještě zcela ovládl smrtelnou identitu a neudělal ji svojí neoddělitelnou součástí. Byl stále člověkem mezi lidmi.

V průběhu tohoto dvacátého devátého roku čistě náboženská zkušenost—osobní duchovní růst—Syna Člověka dosáhla téměř svého vrcholu. Tato zkušenost duchovního rozvoje byla nepřetržitým postupným růstem od chvíle příchodu jeho Ladiče Myšlení do dne završení a stvrzení tohoto přirozeného a normálního lidského vztahu mezi materiální myslí člověka a myslí, obdarovanou duchem—fenomén spojování těchto dvou myslí v jednu, zkušenost, kterou Syn Člověka, jako převtělený smrtelník tohoto světa, plně a trvale získal v den svého křtu v řece Jordán.

Ačkoliv v průběhu těchto let se zdálo, že Ježíš netrval mnoho času navazováním přímého spojení s Rajským Otcem, stále více zdokonaloval účinné metody osobního spojení s přebývajícím v něm duchovní přítomností Rajského Otce. Žil opravdový život, plnohodnotný život a opravdu normální, přirozený a obyčejný život v těle. Z osobní zkušenosti poznal odpovídající realitu celé podstaty života lidských bytostí na materiálních světech času a prostoru.

Syn Člověka prožil celý ten široký okruh lidských emocí, od nejvyšší radosti po hluboký zármutek. Byl šťastným dítětem a měl ojedinělý

4. THE HUMAN JESUS

^{129:4.1 (1424.5)} To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his *personal ministry* in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

^{129:4.2 (1425.1)} The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in the Jordan.

^{129:4.3 (1425.2)} Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

^{129:4.4 (1425.3)} The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was

mysl pro humor; současně byl „člověkem zármutku a poznal smutek.“ V duchovním smyslu prožil celý smrtelný život odspodu nahoru, od začátku do konce. Z materiálního pohledu se může zdát, že ve svém životě unikl sociálním krajnostem lidské existence, ale intelektuálně plně poznal veškerou a úplnou zkušenost lidského rodu.

Ježíš rozumí myšlenkám a pocitům, podnětům a impulsům evolučních a vzestupných smrtelníků obydlých světů, od narození do smrti. Prožil lidský život od počátků fyzické, intelektuální a duchovní individuálnosti jako kojeneček, dítě, mladík a dospělý muž—dokonce poznal lidskou zkušenost smrti. On nejenom že prošel těmito obvyklými a přirozenými obdobími lidského intelektuálního a duchovního rozvoje, ale on také plně poznal ty vyšší a pokročilejší stadia sladění člověka s Ladičem, které jen málo smrtelníků na Urantii kdy dosáhne. A proto prožil celý život smrtelného člověka tak, jak je prožíván na vašem světě, ale také jak je prožíván na všech ostatních evolučních světech času a prostoru a dokonce na všech nejvyšších a nejvyvinutějších světech, ustálených ve světle a životě.

Přestože tento dokonalý život, který Ježíš prožil v podobě smrtelného těla, pravděpodobně nezískal plné a všeobecné uznání od jeho smrtelných druhů, kteří byli náhodou jeho současníci, ale život, který Ježíš prožil v lidském těle na Urantii získal plné a bezvýhradné uznání od Vesmírného Otce jako jedna a ta samá osobnost za jeden a ten samý život, úplnost odhalení věčného Boha smrtelnému člověku a představení zdokonalené lidské osobnosti ke spokojenosti Nekonečného Tvořitele.

A to byl jeho pravý a nejvyšší záměr. On nepřišel žít na Urantii jako dokonalý a důkladný příklad pro každé dítě či dospělého, každého muže či ženu, v tu dobu či každou jinou epochu. Pravdou je, že skutečně všichni můžeme v jeho plodném, bohatém, krásném a ušlechtilém životě nalézt mnoho, co je mimořádně příkladné, božsky inspirující, ale to je proto, že žil skutečný a opravdový lidský život. Ježíš nežil svůj život na zemi pro to, aby dal všem ostatním lidem vzor pro napodobování. Jeho život v těle byl naplněn tou stejnou milosrdnou péčí, která může být součástí života vás všech na zemi; a jak prožil svůj smrtelný život ve své době a jaký on byl, tak tím se stal příkladem pro nás všechny žít takto naše životy v naší době a taková, jací jsme. Nemusíte se snažit žít jeho život, ale můžete se rozhodnout prožít svůj život zrovna tak a stejným způsobem, jakým on prožil svůj život. Ježíš možná není doslovným a důkladným příkladem pro všechny smrtelníky všech věků na všech světech tohoto

he a “man of sorrows and acquainted with grief.” In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

129:4.5 (1425.4) Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he *also* fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

129:4.6 (1425.5) Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite Creator.

129:4.7 (1425.6) And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and as *he* was, so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and as *we are*. You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all

lokálního vesmíru, ale je věčnou inspirací a průvodcem všech poutníků, směřujících k Ráji ze světů výchozího vzestupu přes vesmír vesmírů a přes Havonu do Ráje. Ježíš je novou a živou cestou od člověka k Bohu, od nedokonalého k dokonalému, od pozemského k nebeskému, od času k věčnosti.

Ke konci dvacátého devátého roku Ježíš Nazaretský prakticky završil život, požadovaný od smrtelných bytostí, existujících v těle. Přišel na zem v celé plnosti Boha, aby ho zjevil člověku; a nyní se stal téměř dokonalým člověkem, čekající na svůj čas začít ukazovat Boha. A toho všeho dosáhl předtím, než dosáhl třiceti let.

Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living way* from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

^{129:4.8 (1426.1)} By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty years of age.

Kapitola 130. Na cestě do Říma

⇨ 129

Kniha Urantia

131 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 130 NA CESTĚ DO ŘÍMA

Sekce

Úvod

1. V Jafě—rozprava o Jonáši
2. V Cesarei
3. V Alexandrii
4. Rozprava o realitě
5. Na ostrově Kréta
6. Mladý muž, který se bál
7. V Kartágu—rozprava o čase a prostoru
8. Na cestě do Neapole a Říma

PAPER 130 ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction

1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

Úvod

PUTOVÁNÍ po římském světě zabrala velkou část dvacátého osmého a celý dvacátý devátý rok Ježíšova pozemského života. Ježíš a rodilí Indové—Gonod a jeho syn Ganid—vyšli z Jerusalema v neděli ráno, 26. dubna, roku 22 n.l. Svoje putování zakončili podle původního plánu a Ježíš se rozloučil s otcem a synem ve městě Charax na břehu Perského zálivu desátého dne prosince následujícího roku 23 n.l.

Z Jerusalema se vydali přes Jafu do Cesarei. V Cesarei nasedli na loď do Alexandrie. Z Alexandrie odpluli do Lasai na Krétě. Z Kréty pluli do Kartágu se zastávkou v Kyréně. V Kartágu se nalodili na loď, plující do Neapole, zastavujíc se na Maltě, v Syrakúsách a v Messině. Z Neapole se vypravili do Capuy, odkud šli po Via Appia do Říma.

Po skončení pobytu v Římě se vydali po souši do Taranta, odkud odpluli do Atén v Řecku, zastavivši se v Nikopolu a v Korintu. Z Atén šli

INTRODUCTION

130:0.1 (1427.1) THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

130:0.2 (1427.2) From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

130:0.3 (1427.3) After their stay in Rome they went overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and

přes Tróju do Efesu. Z Efesu odpulili na Kypr se zastávkou na Rhodosu. Na Kypru zůstali delší dobu a čas tam trávili návštěvami různých míst a odpočinkem. Odtud odpulili do Antiochie v Sýrii. Z Antiochie odešli na jih do Sidónu a potom do Damašku. Z Damašku odcestovali s karavanou do Mezopotámie přes Thapsacus a Larissu. Nějaký čas strávili v Babylonu, navštívili Ur a jiná místa a potom se vydali do Susy. Ze Susy odešli do Charaxu, odkud Gonod a Ganid odcestovali do Indie.

Když Ježíš pracoval čtyři měsíce v Damašku, tak se tam naučil základy jazyka, kterým mluvili Gonod a Ganid. Pracoval tam usilovně na překladech z řečtiny do jednoho z indických jazyků a přitom mu pomáhal rodák z oblasti, kde žil Gonod.

Během tohoto putování po Středomoří Ježíš strávil každodenně přibližně půl dne učením Ganida a překládáním Gonodových obchodních jednáních a společenských setkáních. Zbytek každého dne, který měl pro sebe, věnoval blízkým osobním kontaktům se svými blíznými, těm důvěrným stykům se smrtelníky tohoto světa, které byly tak charakteristické v jeho aktivitách během těchto let, bezprostředně předcházejících jeho veřejnou službu.

Z přímého pozorování a aktivního kontaktu se Ježíš obeznámil s vyšší úrovní materiálního a intelektuálního rozvoje civilizace Západu a Levanty; od Gonoda a jeho neobyčejně nadaného syna se hodně dozvěděl o civilizaci a kultuře Indie a Číny, protože Gonod sám, byl občanem Indie a třikrát navštívil dlouhodobě impérium žluté rasy.

Mladík Ganid se hodně od Ježíše naučil během tohoto dlouhého a důvěrného vztahu. Vznikl mezi nimi silný citový vztah a chlapcův otec se mnohokrát snažil přemluvit Ježíše, aby se s nimi vrátil do Indie, ale Ježíš to pokaždé odmítl s vysvětlením, že se musí vrátit ke své rodině v Palestině.

1. V JAFĚ—ROZPRAVA O JONÁŠI

Během jejich pobytu v Jafě se Ježíš seznámil s Gadihem, pelištejským překladatelem, který pracoval pro jednoho koželuha, jménem Šimon. Obchodní zmocněnci Gonoda dělali v Mezopotámii s tímto Šimonem velké obchody, proto Gonod a jeho syn si ho přáli navštívit na jejich cestě do Cesarei. Když pobývali v Jofě, Ježíš a Gadih se stali vřelými přáteli. Tento mladý Pelíštejec byl hledačem pravdy. Ježíš byl nositelem pravdy; on byl pravdou pro svoji

Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and Ganid embarked for India.

130:0.4 (1427.4) It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

130:0.5 (1427.5) On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

130:0.6 (1427.6) From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

130:0.7 (1427.7) Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

130:1.1 (1428.1) During their stay in Joppa, Jesus met Gadih, a Philistine interpreter who worked for one Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadih became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he was the truth for that generation on Urantia. When a great truth seeker

generaci Urantie. Když se velký hledač pravdy a velký nositel pravdy setkají, výsledkem je velké a osvobozující osvětlení, zrozené z poznání nové pravdy.

Jednoho dne po večeři se Ježíš a mladý Pelištejec procházeli po břehu moře a Gadiah, neznajíc, že tento „damašský písař“ je tak znalý hebrejské historie, ukázal Ježíšovi na přístaviště, ze kterého údajně Jonáš vyplul na svoji osudovou plavbu do Taršíše. A když skončil se svojí připomínkou, položil Ježíšovi tuto otázku: Myslíš si, že opravdu Jonáše spolkla velká ryba?“ Ježíš viděl, že tento historický příběh silně zapůsobil na tohoto mladého muže a že přemýšlení o něm v něm vytvořilo pošestilý pocit utíkat od svých povinností; Ježíš proto neřekl nic, co by náhle zničilo základy, které Gadiaha nyní motivovaly k praktickému životu. V odpovědi na tuto otázku Ježíš řekl: „Můj příteli, my všichni jsme Jonášové, kteří žijí své životy v souladu s vůlí Boha a pokaždé, když se snažíme uniknout od současných povinností života a utíkáme ke vzdáleným pokušením, se tímto dostáváme pod přímé působení těch vlivů, které nejsou řízeny silami pravdy a čestnosti. Útěk před povinností znamená obětovat pravdu. Únik od služby světu a životu může vést jenom k úzkostným rozporům se svěhlavými velrybami egoismu, které nakonec vedou do temnoty a smrti, pokud takoví Boha se zřikající Jonášové neobrátní své srdce, navzdory velkým hlubinám beznaděje, ke hledání Boha a jeho milosrdnosti. A když takové sklíčené duše upřímně hledají Boha—dychtí po pravdě a prahnou po spravedlnosti—není nic, co by je drželo v dalším zajetí. Bez ohledu na to, do jakých hlubin mohli spadnout, když hledají světlo celým svým srdcem, duch nebeského Pána Boha je vysvobodí z jejich zajetí; nešťastné okolnosti života je vyvrhnou na pevnou zem nových příležitostí pro obnovenou službu a moudřejší život.“

Gadiah byl silně dojat učením Ježíše a dlouho do noci si na břehu moře povídali a než odešli do svých pokojů, společně se pomodlili jeden za druhého. Toto byl ten samý Gadiah, který naslouchal pozdějšímu kázání Petra, stal se silným věřícím v Ježíše Nazaretského a měl památný spor s Petrem jednoho večera v domě Dorkase. A Gadiah sehrál důležitou roli v konečném rozhodnutí Šimona, bohatého obchodníka s kožešinami, přijmout křesťanství.

(Ve vyprávění o osobním jednání Ježíše se svými smrtelnými druhy na této cestě po Středomoří, my, v souladu s uděleným povolením, budeme překládat jeho slova volně do moderního

and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

130:1.2 (1428.2) One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadiah, not knowing that this “scribe of Damascus” was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: “But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?” Jesus perceived that this young man’s life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadiah’s present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: “My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living.”

130:1.3 (1428.3) Gadiah was mightily moved by Jesus’ teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadiah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadiah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

130:1.4 (1428.4) (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern

jazyka, používaného na Urantii v době sestavování této knihy.)

Poslední setkání Ježíše s Gadihem bylo spojeno s rozhovorem o dobru a zlu. Tento mladý Filištinec se značně trápil pocitem bezprávi kvůli přítomnosti zla vedle dobra na tomto světě. Řekl: „Jak může Bůh, jestliže je nekonečně dobrý, nechat nás trpět neštěstím, které přináší zlo; ostatně, kdo vytváří zlo?“ V té době ještě mnoho lidí věřilo, že Bůh vytváří jak dobro, tak i zlo, ale Ježíš takto chybně nikdy neučil. V odpověď na tuto otázku Ježíš řekl: „Můj bratře, Bůh je láska; proto musí být dobrý a jeho dobrota je tak velká a opravdová, že nemůže obsahovat malé a nereálné věci zla. Bůh je tak pozitivně dobrý, že v něm není absolutně místo pro negativní zlo. Zlo je nevyspělá volba a bezmyšlenkovitě chybné jednání těch, kteří vzdorují dobru, odmítají krásu a nevěří pravdě. Zlo je jenom nepřizpůsobená nevyzrálost, nebo rozvratný a narušující vliv ignorance. Zlo je neodvratná tma, která následuje po nerozumném odmítnutí světla. Zlo je to, co je temné a nepravdivé a co, když je vědomě přijato a úmyslně schvalováno, se stává hříchem.

Tím, že tě tvůj nebeský Otec obdařil schopností volby mezi pravdou a omylem, vytvořil negativní potenciál pozitivní cesty světla a života; ale takové omyly, svědčící o zlu, ve skutečnosti neexistují do té doby, dokud rozumový tvor je neprobudí k životu svojí vůlí, vybírající si chybný způsob života. A pak jsou později taková pochybení přeměněna v hříchy vědomou a promyšlenou volbou takového zlovolného a vzpurného tvora. A to je to, proč náš nebeský Otec dovoluje, aby se dobro a zlo vzájemně doprovázely do konce života, stejně tak, jak příroda dovoluje, aby plevel rostl vedle pšenice až do sklizně.“ Gadih byl plně uspokojen odpovědí Ježíše na jeho otázku poté, jak jejich následný rozhovor objasnil jeho myslí pravé významy těchto závažných výroků.

2. V CESAREI

Ježíš a jeho přátelé zůstali v Cesarei déle než plánovali, protože hrozilo nebezpečí, že jedno z velkých kormidlujících pádel lodi, na které chtěli vyplout, se rozštípí. Kapitán se rozhodl zůstat v přístavu, dokud se nevyrobí nové pádlo. Protože bylo málo zručných tesařů pro tuto práci, Ježíš se nabídnul, že pomůže. Po večerech se Ježíš a jeho přátelé procházeli po obdivuhodné hradbě, která sloužila jako promenáda kolem přístavu. Ganida velmi zaujalo Ježíšovo vysvětlení vodního systému města a metody, pomocí které byly využity příliv a odliv pro spláchnutí ulic města a jeho stok. Hodně na tohoto indického mladíka

phraseology current on Urantia at the time of this presentation.)

130:1.5 (1429.1) Jesus' last visit with Gadih had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: "How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?" It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: "My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin.

130:1.6 (1429.2) "Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent creature wills their existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest." Gadih was fully satisfied with Jesus' answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429.3) Jesus and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesus volunteered to assist. During the evenings Jesus and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesus' explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush

zapůsobil chrám Augusta, situovaný na návrší a zvýrazněný kolosální sochou římského císaře. Na druhý den odpoledne jejich pobytu všichni tři navštívili představení v obrovském amfiteátru, který pojal dvacet tisíc diváků a večer shlédli v divadle řeckou hru. Pro Ganida to bylo první představení, které ve svém životě viděl a Ježíšovi o tom pokládal mnoho otázek. Na třetí den ráno vykonali oficiální návštěvu vládcova paláce, protože Cesarea byla hlavním městem Palestiny a rezidencí římského prokurátora.

V jejich zájezdním hostinci byl také ubytován kupec z Mongolska a protože tento obchodník z Dálného Východu uměl docela dobře řecky, Ježíš měl s ním několik dlouhých rozhovorů. Na tohoto muže udělala velký dojem Ježíšova filozofie života a nikdy nezapomněl jeho moudrých slov o „žítí nebeským životem na zemi každodenní podřízeností se vůli nebeského Otce.“ Tento kupec byl taoistou a díky Ježíšovi se stal silným věřícím v doktrínu univerzálního Božstva. Po návratu do Mongolska začal učit tuto pokročilou pravdu své sousedy a obchodní společníky a přímým důsledkem těchto aktivit bylo to, že se jeho nejstarší syn rozhodl stát se taoistickým knězem. Tento mladý muž vyvíjel velké úsilí v zájmu pokročilé pravdy po celý svůj život a byl následován svým synem a vnukem, kteří také byli věrně oddaní učení o Jediném Bohu—Nejvyšším Vládcí Nebes.

Ačkoliv východní větve rané křesťanské církve s centrem ve Filadelfii se věrněji držela učení Ježíše než tomu bylo u jejich jerusalemských bratří, bylo politováníhodné, že nikdo jako Petr nešel do Číny, nebo někdo jako Pavel neproniknul do Indie, kde duchovní půda byla tehdy tak vhodná pro zasetí semene nového evangelia království. Tato pravá učení Ježíše, tak jak byla zachována ve Filadelfii, by měla takovou bezprostřední a účinnou přitažlivost pro mysl duchovně hladových asijských národů, tak jak mělo kázání Petra a Pavla na Západě.

Jeden z mladých mužů, který jednoho dne s Ježíšem pracoval na výrobě kormidlujícího pádla, se začal velmi zajímat o slova, která čas od času Ježíš utrousil při práci v loděnici. Když se Ježíš zmínil o tom, že nebeský Bůh se zajímá o blaho svých dětí na zemi, tento mladý Řek Anaxand řekl: „Jestliže Bohové se o mne zajímají, proč potom neodstraní krutého a nespravedlivého mistra této dílny?“ Ježíšova odpověď ho ohromila: „Jelikož ty znáš cestu dobra a hodnotu spravedlnosti, možná Bohové přivedli tohoto chybujiícího člověka do tvé blízkosti, abys ho mohl přivést na lepší cestu.“

the city's streets and sewers. This youth of India was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesus many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor's palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

130:2.2 (1429.4) At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesus had several long visits with him. This man was much impressed with Jesus' philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding "the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father." This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

130:2.3 (1430.1) While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesus than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new gospel of the kingdom. These very teachings of Jesus, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did the preaching of Peter and Paul in the West.

130:2.4 (1430.2) One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: "If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?" He was startled when Jesus replied, "Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this

Možná ty jsi tou solí, která udělá tohoto bratra příjemnějším pro všechny ostatní lidi; jestli si ovšem neztratil svoji chuť. Nyní tento člověk nad tebou vládne v tom smyslu, že jeho špatné způsoby na tebe působí nepříjemně. Proč neuplatnit svoji převahu nad zlem pomocí síly laskavosti a tak se stát pánem všech vašich vzájemných vztahů? Já tvrdím, že dobro v tobě může přemoci v něm zlo, jestliže dáš tomuto dobru opravdovou a živou možnost se projevit. Smrtelná existence nezná nic poutavějšího, než zakusit osvěžující radost člověka stát se ve svém materiálním životě partnerem duchovní energie a božské pravdy v jednom z těch zápasů s pochybením a zlem. Je to úžasná a transformující zkušenost stát se živým nositelem duchovního světla pro smrtelníka, nacházejícího se v duchovní temnotě. Jestliže si více obdařen pravdou než tento člověk, tak jeho nouze by měla být pro tebe výzvou. Určitě nejsi zbabělec, který by stál na břehu moře a díval se na člověka jak umírá, protože neumí plavat! Nakolik je cennější v temnotě potácející se duše tohoto člověka ve srovnání s topícím se jeho tělem ve vodě!“

Anaxand byl silně dojat Ježíšovými slovy. Vzápětí pověděl svému mistrovi co mu Ježíš řekl a ten večer za ním přišli s dotazem, jak dosáhnout klidu svých duší. A mnohem později, když poselství křesťanství bylo povoláno v Cesarei, oba tito muži, jeden Řek a druhý Říman, uvěřili v učení Filipa a stali se předními členy církve, kterou založil. Potom se tento mladý Řek stal sluhou římského setníka Kornélia, který se stal věřícím díky působení Petra. Anaxand pokračoval v nošení světla k těm, kteří zůstávali v temnotě, až do uvěznění Pavla v Cesarei, kdy nešťastnou náhodou zahynul při velkém vyražďování dvaceti tisíc židů, když pomáhal trpícím a umírajícím lidem.

Ganid se v tuto dobu začal dovídat o tom, že jeho domácí učitel tráví svůj volný čas touto neobvyklou osobní službou lidem a tento mladý Ind se rozhodl zjistit motivy pro tyto neustálé aktivity. Zeptal se: „Proč se stále setkáváš s těmito cizími lidmi?“ Ježíš mu odpověděl: „Ganide, pro toho, kdo zná Boha, není žádný člověk cizí. Při hledání nebeského Otce zjistíš, že všichni lidé jsou tvoji bratři a zdá se to zvláštní, když člověk má osvěžující radost ze setkání s nově nalezeným bratrem? Seznámit se se společnými bratry a sestrami, poznat jejich problémy a naučit se je milovat, je nejvyšší zkušeností života.“

Tento rozhovor trval dlouho do noci a v jeho průběhu se mladík zeptal Ježíše, aby mu vysvětlil

erring man near that you may lead him into this better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man's soul floundering in darkness compared to his body drowning in water!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand was mightily moved by Jesus' words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus' advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip's preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter's ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul's imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

130:2.6 (1431.1) Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, "Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?" And Jesus answered: "Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one's brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of living."

130:2.7 (1431.2) This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young

rozdíl mezi Boží vůlí a jednáním lidské mysli, kterému se také říká vůle. Ježíš v podstatě řekl: „Boží vůle je Boží cesta, spoluúčast ve volbě Boha tváří v tvář jakékoliv potenciální alternativě. Konat Boží vůli je proto postupná zkušenost podobat se více a více Bohu a Bůh je zdroj a osud všeho co je dobré a krásné a pravdivé. Lidská vůle je lidská cesta, souhrn a podstata toho, čím se smrtelník rozhodne být a co se rozhodně dělat. Vůle je uvážená volba sebe si uvědomující bytosti, která vede k rozhodnutí-jednání, založeném na rozumové reflexi.“

Druhý den odpoledne Ježíš a Ganid si hráli s velmi chytrým ovčáckým psem a Ganid chtěl vědět, zdali má pes duši a zdali má vůli a Ježíš na tyto otázky odpověděl: „Pes má rozum, kterým je schopen poznat materiálního člověka, svého pána, ale není schopen poznat Boha, který je duch; proto pes nemá duchovní podstatu a nemůže získat duchovní zkušenost. Pes může mít vůli, která je přirozená a posílená výcvikem, ale taková schopnost mysli není duchovní silou a není srovnatelná s lidskou myslí, poněvadž není reflexivní—není výsledkem rozlišování vyšších a morálních významů, nebo výběrem duchovních a věčných hodnot. Právě vlastnictví takových schopností duchovního výběru a volby pravdy dělají smrtelného člověka morální bytostí, tvorem, obdařeným vlastnostmi duchovní odpovědnosti a potenciálem věčného života.“ Ježíš potom vysvětloval, že tato absence takových mentálních schopností u živočicha navždy neumožňuje zvířecímu světu vyvinout jazyk v čase, nebo prožít něco srovnatelného s pokračováním života osobnosti ve věčnosti. V důsledku lekce toho dne Ganid již nikdy nepřemýšlel o převtělování duší lidí do těl zvířat.

Následující den to Ganid všechno pověděl svému otci a pak v odpověď na otázku Gonoda Ježíš vysvětlil, že „úmysly lidí, které jsou spojeny pouze se světským rozhodováním, týkající se materiálních problémů živočišné existence, jsou odsouzeny k zániku v čase. Ti, kteří dělají šlechetná morální rozhodnutí a rozhodné duchovní volby, se proto postupně ztotožňují s pobývajícím v nich božským duchem a tím se více přeměňují v hodnoty věčného bytí—nekončícího rozvoje v božské službě.

V ten samý den jsme poprvé uslyšeli epochální pravdu, která, vyjádřena současným jazykem, by zněla: „Vůle je ten projev lidské mysli, který umožňuje subjektivnímu vědomí vyjádřit se objektivně a poznat fenomén snahy podobat se Bohu.“ A právě v tomto stejném smyslu každá

man requested Jesus to tell him the difference between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God, therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

130:2.8 (1431.3) That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: “The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival.” Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day's instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

130:2.9 (1431.4) The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod's question that Jesus explained that “human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service.”

130:2.10 (1431.5) It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: “Will is that manifestation of the human mind which enables the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the phenomenon of

přemýšlející a duchovně uvědomělá bytost se může stát tvořivou.

aspiring to be Godlike." And it is in this same sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative*.

3. V ALEXANDRII

Pobyt v Cesarei byl bohatý událostmi a když byla loď připravena, jednoho dne odpoledne Ježíš a jeho dva přátelé odpluli do Alexandrie v Egyptě.

Plavba do Alexandrie byla pro všechny tři velmi příjemná. Ganidovi se líbila cesta po moři a zaměstnával Ježíše odpovídáním na jeho otázky. Když se přiblížili k městskému přístavu, mladík byl nadšen pohledem na vysoký maják na ostrově Faros, který Alexandr propojil s molem na pevnině, čímž vytvořil dva velkolepé přístavy a tím udělal z Alexandrie námořní obchodní křižovatku Afriky, Asie a Evropy. Tento obrovský maják byl jedním ze sedmi divů světa a byl předchůdcem následujících majáků. Vstali brzy ráno, aby spatřili skvostné zařízení na záchranu života, vytvořené člověkem a uprostřed výkřiků Ganida Ježíš řekl: „A ty, můj synu, budeš jako tento maják až se vrátíš do Indie, dokonce i poté, kdy tvůj otec bude uložen na věčný odpočinek. Budeš ukazovat cestu všem, kteří tak touží doplnout do přístavu spasení a bezpečí.“ A stisknuv Ježíšovu ruku, Ganid řekl: „Ano, budu.“

A my opět připomínáme, že raní učitelé křesťanského náboženství udělali velkou chybu, když výlučně zaměřili svoji pozornost na západní civilizaci římského světa. Učení Ježíše, tak jak byla vnímána mezopotamskými křesťany prvního století, by byla snadno a rychle přijata různými skupinami asijských věřících.

Za necelé čtyři hodiny po přistání se ubytovali téměř na samém konci dlouhé a široké třídy, která byla třicet metrů široká a osm kilometrů dlouhá a táhla se až na samou západní hranici tohoto města s milionem obyvatel. Po první prohlídce hlavních zajímavostí města—university (museum), knihovny, královského mausolea Alexandra, paláce, chrámu Neptuna, divadla a gymnázia—Gonod se vydal za svými obchody a Ježíš a Ganid šli do knihovny, největší na světě. Bylo zde shromážděno téměř milion rukopisů z celého civilizovaného světa: Řecka, Říma, Palestiny, Parthie, Indie, Číny a také Japonska. V této knihovně Ganid uviděl největší světovou kolekci indické literatury; a tady strávili nějakou dobu každý den během jejich pobytu v Alexandrii. Ježíš pověděl Ganidovi o tady provedeném překladu hebrejských svatých knih do řečtiny. A stále znovu a znovu spolu diskutovali o všech

3. AT ALEXANDRIA

130:3.1 (1432.1) It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two friends departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

130:3.2 (1432.2) The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: "And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety." And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, "I will."

130:3.3 (1432.3) And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

130:3.4 (1432.4) By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were assembled nearly a million manuscripts from all the civilized world: Greece, Rome, Palestine, Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of

náboženství světa a Ježíš se přitom snažil upozornit tuto mladou mysl na pravdu, která se v každém z nich nachází, vždy dodávajíc: „Ale Jahve je Bohem, který vznikl ze zjevení Melkisedeka a úmluvy Abrahama. Židé byli potomci Abrahama a následně osídlili tu samou zemi, ve které žil a učil Melkisedek a odkud poslal učitele do celého světa; a jejich náboženství se časem stalo zobrazením jasnějšího uznání Pána Boha Izraele jako nebeského Vesmírného Otce, než tomu bylo v ostatních světových náboženstvích.

Pod vedením Ježíše se Ganid seznámil s učením všech těch světových náboženství, která uznávala Univerzální Božstvo, přestože více či méně mohla uznávat i podřízená božstva. Po mnoha rozhovorech Ježíš a Ganid usoudili, že Římané v jejich náboženství nemají žádného opravdového Boha, že jejich náboženství nebylo ničím jiným, než uctíváním císaře. O Řecích došli k závěru, že mají filozofii, ale sotva náboženství, uznávající osobního Boha. Mysteriózní kultury se přestali zajímat kvůli jejich matoucí mnohočetnosti a protože jejich různorodé koncepty Božstva se jeví jako odvozeniny z jiných a starších náboženství.

Ačkoliv tyto překlady byly udělány v Alexandrii, Ganid si tato učení uspořádal a přidal k nim své vlastní závěry až na konci jejich pobytu v Římě. Byl velmi překvapen zjištěním, že všichni nejlepší autoři světové náboženské literatury více či méně jasně uznávali existenci věčného Boha a hodně se shodovali v jeho charakteru a jeho vztahu ke smrtelnému člověku.

Během jejich pobytu v Alexandrii Ježíš a Ganid trávili hodně času v museu. Toto museum nebylo sbírkou vzácných předmětů, ale spíše univerzitou výtvarného umění, vědy a literatury. Vzdělání profesori tady dávali denní lekce a v té době to bylo intelektuální centrum západního světa. Den za dnem Ježíš tyto lekce překládal Ganidovi a jednoho dne v druhém týdnu se mladík ozval: „Učiteli Jóšuo, ty toho víš víc než tito profesori, ty bys měl vystoupit a povědět jim o těch významných věcech, o kterých si povídal mně; oni jsou zaslepeni přílišným přemýšlením. Promluvím si se svým otcem, aby to zařídil.“ Ježíš se usmál a řekl: „Z tebe mluví obdiv žáků, ale tito učitelé nechťejí, abychom je my poučovali. Pýcha neoduševnělého učení je jednou z proradných věcí v lidské zkušenosti. Opravdový učitel zachovává svoji intelektuální čestnost tím, že stále zůstává žákem.“

Alexandrie byla městem smíšené kultury Západu a vedle Říma byla největší a nejvelkolepější na světě. Byla tady největší

the world, Jesus endeavoring to point out to this young mind the truth in each, always adding: “But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the Universal Father in heaven than any other world religion.”

130:3.5 (1432.5) Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

130:3.6 (1433.1) Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

130:3.7 (1433.2) Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one day during the second week the young man exclaimed: “Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it.” Jesus smiled, saying: “You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner.”

130:3.8 (1433.3) Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here

židovská synagoga na světě, sídlo alexandrijského nejvyššího židovského úřadu—sanhedrin—rada sedmdesáti vládnoucích starších.

Mezi mnoha lidmi, se kterými Gonod vyjednával obchody, byl jeden židovský bankéř, Alexandr, jehož bratr Filón byl známý náboženský filozof té doby. Filón se pokoušel o chvályhodný, ale nesmírně obtížný úkol sladit řeckou filozofii a hebrejskou teologii. Ganid a Ježíš velmi často hovořili o Filónově učení a doufali, že navštíví některé z jeho přednášek, ale během celého jejich pobytu v Alexandrii tento slavný helénistický Žid ležel nemocný v posteli.

Ježíš Ganida hodně naučil z řecké filozofie a stoických doktrín, ale přesvědčil tohoto mladíka o tom, že tyto systémy víry, stejně jako nejasná učení některých z jeho vlastních lidí, byla náboženstvím pouze v tom smyslu, že vedla lidi k nalezení Boha a prožití živé zkušenosti v poznání Věčného.

4. ROZPRAVA O REALITĚ

Večer před odjezdem z Alexandrie Ganid a Ježíš měli dlouhý rozhovor s jedním ze státních profesorů university, který jim přednášel o učení Platóna. Ježíš tomuto učenému řeckému učiteli překládal, ale nevyslovil nic ze svého vlastního učení, aby vyvrátil řeckou filozofii. Gonod ten večer měl obchodní jednání mimo dům a tak, když profesor odešel, učitel a jeho žák měli dlouhý a upřímný rozhovor o doktrínách Platóna. Ačkoliv Ježíš, s řadou výhrad, souhlasil s některými řeckými učenými, která pojednávala o teorii, že materiální věci světa jsou stínovými odrazy neviditelných, ale skutečnějších duchovních realit, snažil se vytvořit věrohodnější základy pro mladíkovo myšlení. Proto začal dlouhou rozpravu o principu reality ve vesmírech. V podstatě a v současném jazyce Ježíš Ganidovi řekl:

Zdroj vesmírné reality je Nekonečný. Materiální věci konečného tvoření jsou časoprostorovými odrazy Rájského Modelu a Univerzální Mysli věčného Boha. Příčinnost ve fyzickém světě, sebe-uvědomování v intelektuálním světě a evolující individuálnost v duchovním světě—tyto reality, projektované v univerzálním měřítku, sloučené ve věčné souvztažnosti a poznávané jako dokonalost kvality a božskost hodnoty—vytvářejí realitu Nejvyššího. Ale ve stále se měnícím vesmíru zůstává Původní Osobnost příčinnosti, rozumovosti a duchovní zkušenosti neměnná, absolutní. Všechny věci, dokonce i ve věčném vesmíru neomezených hodnot a božských vlastností se mohou, a často

was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria Sanhedrin, the seventy ruling elders.

130:3.9 (1433.4) Among the many men with whom Gonod transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

130:3.10 (1433.5) Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. DISCOURSE ON REALITY

130:4.1 (1433.6) The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

130:4.2 (1434.1) The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities,

to dělají, měnit, kromě Absoluten a toho, co získalo absolutní fyzický status, absolutní intelektuální obsažení, nebo absolutní duchovní identitu.

Nejvyšší úroveň, na kterou konečný tvor může postoupit, je uznání Vesmírného Otce a poznání Nejvyššího. A i potom takové bytosti, dosáhnoucí svého cíle, pokračují v prožívání změn v pohybech fyzického světa a v jeho materiálních jevech. Mimoto i nadále si uvědomují vývoj svoji individuálnosti v pokračujícím vzestupu duchovním vesmírem a také si více a více uvědomují intelektuální kosmos a svých reakcí na něho. Pouze díky dokonalosti, harmonii a jednotnosti vůle se tvor může sjednotit s Tvořitelem; a takový stav božskosti je dosažen a udržen tvorem pouze tehdy, když pokračuje žít v čase a věčnosti v neustálé podřízenosti své konečné vůle božské vůli Tvořitele. Touha vykonávat vůli Otce musí být vždy nejvyšší v duši a převládající v myslí vzestupujícího Božího syna.

Jednooký člověk nemůže doufat, že uvidí hloubku perspektivy. A také jednostranní materiální vědci, nebo jednostranní duchovní mystici a alegorici nemohou správně uvidět a dostatečně pochopit opravdové hloubky vesmírné reality. Všechny pravé hodnoty zkušenosti tvora jsou skryty v hloubce poznání.

Neinteligentní příčinnost není schopna vyvinout rafinované a složité ze surového a jednoduchého, stejně jako neduchovní zkušenost nemůže vyvinout božské charaktery věčného života z materiálních myslí smrtelníků času. Jedna vlastnost vesmíru, která tak výlučně charakterizuje nekonečné Božstvo, je nekončící tvořivé poskytování osobnosti, která je schopna žít věčně v procesu postupného dosažení Božstva.

Osobnost je tím kosmickým darem, tím aspektem vesmírné reality, která může koexistovat v podmínkách neomezených změn a současně zachovávat svoji identitu v samé přítomnosti všech takových změn ve věčnosti.

Život je přizpůsobování se původní kosmické příčinnosti k požadavkům a možnostem vesmírných situací a vzniká působením Univerzální Mysli a aktivací duchovní jiskry Boha, který je duch. Smysl života je v jeho schopnosti k přizpůsobování; hodnota života je v jeho schopnosti k rozvoji—dokonce až do výšin uvědomění si Boha.

Jestliže sebe si uvědomující život se nepřizpůsobí vesmíru, výsledkem je kosmická disharmonie. Účelový odklon vůle osobnosti od směru vesmíru končí v intelektuální izolaci, oddělení osobnosti. Ztráta vnitřního řídicího ducha

may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

130:4.3 (1434.2) The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

130:4.4 (1434.3) A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of recognition.

130:4.5 (1434.4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

130:4.6 (1434.5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

130:4.7 (1434.6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is its progressability — even to the heights of God-consciousness.

130:4.8 (1434.7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling

má za následek duchovní ukončení existence. Tímto způsobem se potom inteligentní a sám o sobě vyvíjející se život stává nevyvratitelným důkazem existence smysluplného vesmírného vyjadřování vůle božského Tvořitele. A tento život, ve své celistvosti, usiluje o vyšší hodnoty a směřuje ke svému konečnému cíli, Vesmírnému Otcí.

Pouze stupeň činí rozdíl mezi úrovní rozumu člověka a zvířat, kromě vyšších a poloduchovních funkcí intelektu. Proto zvířata (neznajíc účtu a moudrost) nemohou poznat nadvědomí—uvědomění si vědomí. Zvířecí rozum si pouze uvědomuje objektivní vesmír.

Vědění je sféra materiální mysli, myslí, rozeznávající fakta. Pravda je oblast duchovního obdaření intelektu, uvědomujícího si toho faktu, že zná Boha. Vědění je prokazatelné; pravda je prožitá zkušenost. Vědění je majetkem myslí; pravda je zkušeností duše, rozvíjejícího se „já“. Vědění je funkcí neduchovní úrovně; pravda je stupeň intelektuálně-duchovní úrovně vesmíru. Oko materiální mysli vnímá svět faktickým vědění; oko oduševnělého intelektu vidí svět pravých hodnot. Tyto dva pohledy, synchronizované a sladěné, odhalují svět reality, ve kterém moudrost interpretuje jevy vesmíru na základě vzrůstající osobní zkušenosti.

Pochybení (zlo) je trest za nedokonalost. Příznaky nedokonalosti, nebo fakta nesprávného přizpůsobení jsou odhalovány na materiální úrovni pomocí kritického pozorování a vědeckou analýzou; na morální úrovni pomocí lidské zkušenosti. Přítomnost zla je důkazem pochybeních myslí a nevyzrálosti vyvíjející se individuálnosti. Zlo je proto také mírou nedokonalosti interpretace vesmíru. Předpoklad pro děláni chyb je spojen s nabýváním moudrosti—cesta rozvoje od částečného a dočasného k dokonalému a věčnému, od relativního a nedokonalého ke konečnému a dokonalému. Pochybení je stínem relativní neúplnosti, který musí nutně dopadnout na vzestupnou cestu člověka vesmírem k Rájské dokonalosti. Pochybení (zlo) není skutečnou vesmírnou vlastností; je to pouze pozorování relativity ve vztahu nedokonalosti nedokončené konečné úrovně k vzestupujícím úrovním Nejvyššího a Konečného.

Přestože všechno toto Ježíš řekl mladíkovi v jazyce, nejvhodnějším pro jeho pochopení, v závěru rozpravy měl Ganid těžké oči a brzy upadl do spánku. Následující ráno vstali velmi časně, aby se nalodili na loď, odplouvající do Lasai na ostrově Kréta. Ale ještě než vstoupili na loď, mladík měl ještě další otázky o zlu, na které Ježíš

spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

130:4.9 (1435.1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

130:4.10 (1435.2) Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

130:4.11 (1435.3) Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

130:4.12 (1435.4) Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask

odpověděl takto:

Zlo je relativní pojem. Vzniká z pozorování nedokonalostí, které se objevují ve stínu, vrhaném konečným vesmírem věcí a bytostí a jako takové, neboť takový kosmos zastiňuje živé světlo vesmírného vyjádření věčných realit Nekonečného.

Potenciální zlo je spojeno s nevyhnutelnou neúplností odhalení Boha jako časoprostorově omezeného vyjádření nekonečnosti a věčnosti. Fakt přítomnosti částečného vedle úplného tvoří relativitu reality, vytváří nezbytnost intelektuální volby a zakládá hodnotové úrovně duchovního vnímání a reakcí. Neúplná a konečná představa o Nekonečném, existující v dočasných a ohraničených myslích tvorů, je sama o sobě potenciálním zlem. Ale rozšiřování pochybení kvůli neopodstatněné nedokonalosti v náležité duchovní nápravě těchto původně skrytých intelektuálních rozporů a duchovních nedostatků se rovná uskutečnění opravdového zla.

Všechny statické, mrtvé, koncepce jsou potenciálním zlem. Konečný stín relativní a živé pravdy se neustále pohybuje. Statické koncepce nevyhnutelně brzdí vědu, politiku, společnost a náboženství. Statické koncepce mohou představovat určitou vědomost, ale trpí nedostatkem moudrosti a postrádají pravdu. Ale nedovolte pojmu relativity vás oklamat natolik, že nedokážete uvidět koordinaci vesmíru pod vedením kosmické mysli a jeho stabilizovaného řízení energií a duchem Nejvyššího.

5. NA OSTROVĚ KRÉTA

Hlavním účelem plavby našich cestujících na Krétu byl odpočinek, zábava, výpravy po ostrově a výstupy do hor. Kréťané té doby neměli u sousedních národů záviděňhodnou reputaci. Nicméně, Ježíš a Ganid získali mnoho duší pro vyšší úroveň myšlení a žití a tím položili základy pro rychlé přijetí pozdějších evangelických učení, když tam přišli první kazatelé z Jerusalemu. Ježíš tyto Kréťany miloval, přestože se o nich později Pavel nevládně vyjádřil, když na tento ostrov poslal Tita, aby tam reorganizoval jejich církev.

Tady, v horské části Kréty, měl Ježíš první dlouhý rozhovor s Gonodem o náboženství. Na otce udělal tento hovor velký dojem a řekl: „Nedívám se, že chlapec věří všemu, co říkáš, ale já jsem nikdy nevěděl, že takové náboženství měli také v Jerusalemu, nemluvě o Damašku.“ Bylo to právě během pobytu na tomto ostrově, kdy Gonod poprvé navrhl Ježíšovi, aby se s nimi vrátil do

about evil, to which Jesus replied:

130:4.13 (1435.5) Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

130:4.14 (1435.6) Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil*. But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil*.

130:4.15 (1436.1) All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. ON THE ISLAND OF CRETE

130:5.1 (1436.2) The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to the island to reorganize their churches.

130:5.2 (1436.3) On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: "No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus." It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to

Indie a Ganida těšila myšlenka, že Ježíš bude možná s tímto návrhem souhlasit.

Jednoho dne, když se Ganid Ježíše zeptal, proč se nevěnuje učitelské práci na veřejnosti, Ježíš řekl: „Můj synu, všechno musí počkat na svůj čas. Narodíš se na tento svět, ale žádná horlivost a žádná netrpělivost ti nepomohou vyrůst. Ve všech těchto věcech musíš čekat na svůj čas. Pouze sám čas umožní uzrát zeleným plodům na stromě. Období následují období a západ slunce následuje východ slunce pouze v průběhu času. Já jsem nyní s tebou a tvým otcem na cestě do Říma a to je pro dnešek dostačující. Moje zítřka je zcela v rukou mého nebeského Otce.“ A potom pověděl Ganidovi příběh o Mojžíšovi a čtyřiceti letech ostražitého čekání a nepřetržité přípravy.

Při návštěvě Tichého Přístavu se stala jedna věc, na kterou Ganid nikdy nezapomněl; vzpomínka na tuto příhodu v něm vždy vzbudila touhu, že by mohl dělat něco pro změnu kastovního systému ve své rodné Indii. Opilý zvrhlík napadal na veřejné cestě mladou otrokyni. Když Ježíš viděl v jaké situaci se dívka nachází, rychle tam přiběhl a děvče odtáhl od zuřícího muže. Zatímco vyděšené dítě se k němu pevně tisklo, on svojí pevnou nataženou paží držel rozčileného muže v bezpečné vzdálenosti tak dlouho, až se ubohý chlapík úplně vyčerpá bitím vzduchu svými zlostnými údery. Ganid cítil silný impuls jít Ježíšovi na pomoc, ale jeho otec mu to nedovolil. Přestože nemluvili jazykem té dívky, ona ocenila jejich milosrdný čin a dala jim najevo srdečné poděkování, když ji všichni tři doprovodili domů. Toto byl pravděpodobně nejbližší osobní střet se svými lidskými druhy, jaký kdy Ježíš měl v průběhu celého svého života v těle. Ale ten večer měl obtížný úkol vysvětlit Ganidovi, proč toho opilého muže neuhodil. Ganid si myslel, že tento muž měl být uhozen přinejmenším tolikrát, kolikrát on uhodil dívku.

6. MLADÝ MUŽ, KTERÝ SE BÁL

Když byli v horách, Ježíš měl dlouhý rozhovor s jedním bázlivým a sklíčeným mladým mužem. Neschopen čerpat útěchu a odvahu ze styku se svými druhy, tento mladík se snažil žít osamoceně v horách; vyrostl s pocitem beznaděje a méněcennosti. Tyto přirozené sklony byly posíleny četnými těžkými okolnostmi, které chlapce potkaly v jeho životě. Především to byla ztráta jeho otce, když mu bylo dvanáct let. Když se potkali, Ježíš řekl: „Zdravím tě, můj příteli! Proč tak sklíčený v takový krásný den? Jestli se ti něco smutného stalo, snad ti v tom já mohu nějak pomoci. V každém případě mně to udělá opravdovou radost nabídnout ti mé služby.“

India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

130:5.3 (1436.4) One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: "My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today. My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven." And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

130:5.4 (1436.5) One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl's language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

130:6.1 (1437.1) While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up, notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: "Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any

Mladý muž byl však neochoten promluvit a tak se Ježíš napodruhé pokusil přiblížit k jeho duši se slovy: „Já rozumím, že jsi přišel do těchto hor, abys byl pryč od lidí; takže je pochopitelné, že nechceš se mnou mluvit, ale já bych chtěl vědět, zdali se v těchto horách vyznáš, víš, kam ty stezky vedou? a mimochodem, mohl bys mně ukázat, jak se nejlépe dostat do Fenixu?“ Tento mladík se opravdu vyznal velmi dobře v těchto horách a projevil upřímný zájem vysvětlit Ježíšovi cestu do Fenixu, takže mu na zemi nakreslil všechny stezky a vysvětlil mu každý potřebný detail. Ale byl překvapen a zaskočen, když se Ježíš rozloučil pozdravem buď zdráv a vypadalo to na to, že se chystá odejít, když se náhle k němu obrátil se slovy: „Já dobře vím, že si přeješ být ponechán ve své bezútěšnosti, ale z mé strany by to nebylo ani přátelské, ani slušné, aby se mně dostalo od tebe takové štědré pomoci jak nalézt nejlepší cestu do Fenixu a pak tě bezmyšlenkovitě opustit, aniž se alespoň nepokusíš odpovědět na tvoji naléhavou prosbu o pomoc a radu ohledně nejlepší cesty k cíli osudu, kterou ve svém srdci hledáš, zatímco pobýváš tady v horách. Tak, jak ty znáš velmi dobře stezky do Fenixu, po kterých si mnohokrát prošel, tak já dobře znám cestu do města tvých zklamaných nadějí a zmařených přáních. A poněvadž jsi mně požádal o pomoc, já tě nezklamau.“ Mládenec byl již téměř zlomen, ale stačil zajíkávě vybreptat: „Ale—já jsem tě o nic nepožádal—“ a Ježíš, pokládajíc jemnou ruku na jeho rameno, řekl: „Ne, synu, ne slovy, ale toužebnými pohledy ses dovolával mého srdce. Můj chlapče, obavy a beznaděj, napsané na tvé tváři, jsou výmluvnou prosbou o pomoc pro toho, kdo miluje své bližní. Posad se na chvíli se mnou a já ti povím o stezkách služby a cestách štěstí, které vedou z vlastního utrpení k radostem láskyplných činností v bratrství lidí a ve službě nebeskému Bohu.“

V této chvíli mladík již velmi toužil promluvit si s Ježíšem a poklekl k jeho nohám úpěnlivě prosící Ježíše, aby mu pomohl, aby mu ukázal cestu úniku ze svého světa osobního utrpení a proher. Ježíš řekl: „Povstaň, Můj příteli! Jednej jako muž! Můžeš být obklopen malými nepřáteli a brzděn četnými překážkami, ale velké věci a opravdové věci tohoto světa a vesmíru jsou na tvé straně. Slunce vychází každé ráno, aby tě pozdravilo, stejně jako zdraví nejmocnější a nejbohatší lidi na zemi. Podívej, máš pevné tělo a silné svaly—tvoje fyzické schopnosti jsou nadprůměrné. Samozřejmě, jsou ti prakticky k ničemu, když sedíš tady v horách a truchlíš nad svým neštěstím, opravdovým i vymyšleným. Ale ty bys mohl s pomocí svého těla dělat velké věci, kdybys

rate it affords me real pleasure to proffer my services.”

130:6.2 (1437.2) The young man was disinclined to talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: “I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?” Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: “I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you.” The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, “But — I did not ask you for anything — ” And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: “No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven.”

130:6.3 (1437.3) By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal sorrow and defeat. Said Jesus: “My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you

odtud co nejdříve odešel tam, kde na tebe tyto velké věci čekají. Snažíš se utéci před svým nešťastným „já“, ale to není možné. Ty a tvé životní problémy jsou skutečné; pokud budeš žít, nemůžeš jim uniknout. Ale podívej, tvá mysl je jasná a schopná. Tvoje silné tělo má inteligentní mysl, aby ho řídila. Zapoj svoji mysl do práce, aby vyřešila tvé problémy; nauč svůj intelekt pracovat pro tebe; nechť již déle být ovládán strachem jako nemyslicí živočich. Tvá mysl by měla být tvým odvážným spojencem při řešení tvých životních problémů, namísto toho, aby byla otrokem strachu a podmaněným sluhou sklíčenosti a zklamání. Ale nejcennější tvůj dar, potenciál dosažení podstatných cílů, je duch, který žije v tobě a který podníti a bude inspirovat tvoji mysl tak, aby se ovládala a bude aktivovat tělo, jestliže ho vysvobodíš z okovů strachu a tím umožníš tvé duchovní podstatě začít své osvobozování se ze zla nečinnosti s pomocí mocné přítomnosti živé víry. A potom, tato víra okamžitě přemůže strach z lidí podmanivou přítomností této nové a všeovládající lásky ke svým druhům, která brzy přeplní tvoji duši v důsledku zrozeného vědomí v tvém srdci, že jsi dítětem Boha.

Dnes, můj synu, se znovu narodíš, budeš opět člověkem víry, odvahy a oddané služby lidem ve jménu Boha. A když se znovu přizpůsobíš životu uvnitř sebe, rovněž se znovu přizpůsobíš vesmíru; znovu ses narodil—narodil ses v duchu—a od této chvíle tvůj život bude jedním vítězným činem. Potíže tě posílí; zklamání tě podníti; problémy budou výzvou; a překážky tě povzbudí. Povstaň, mladý muži! Rozluč se se životem, plného ponižujícího strachu a malomyslné zbabělosti. Pospěš zpět k povinnostem a žij svůj život v těle jako syn Boží, jako smrtelník, oddaný zušlechťující službě lidem na zemi a předurčený ke vznešené a věčné službě Bohu ve věčnosti.

A tento mladík, Fortune, se později stal vůdcem křesťanství na Krétě a blízkým spolupracovníkem Tita v jeho úsilí povznést krétské věřící.

Naši cestující byli dobře odpočinuti a plni sil, když jednoho dne v poledne odluli do Kartága v severní Africe, zastavujíc se na dva dny v Kyréně. Tady Ježíš a Ganid poskytli první pomoc jinochovi jménem Rufus, který byl zraněn při havárii polámaného volského potahu. Odnegli ho domů k jeho matce a jeho otec, Šimon, neměl sebemenší představu o tom, že muž, jehož kříž později nesl na příkaz římského vojáka, byl ten cizinec, který kdysi pomohl jeho synovi.

would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

130:6.4 (1438.1) "This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage, and devoted service to man, for God's sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to the superb and eternal service of God in eternity."

130:6.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the uplift of the Cretan believers.

130:6.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. V KARTÁGU—ROZPRAVA O ČASE A PROSTORU

Většinu času na cestě do Kartága trávil Ježíš rozhovory se svými spolucestujícími o věcech sociálních, politických a obchodních; téměř vůbec nepadlo slovo o náboženství. Gonod a Ganid poprvé zjistili, že Ježíš je výborný vypravěč příběhů a neustále po něm chtěli, aby jim vyprávěl příběhy ze svého předchozího života v Galileji. Také se dozvěděli, že byl v Galileji vychován a ne v Jerusalemu, nebo Damašku.

Když se Ganid zeptal, co by měl člověk dělat, aby si získal přátele, protože si všiml, že většina lidí, se kterými se setkali, si Ježíše oblíbila. Jeho učitel na to řekl: „Projev zájem o své druhy; nauč se je milovat a čekej na příležitost něco pro ně udělat, o čemž s určitostí víš, že si to opravdu přejí“ a potom citoval staré židovské přísloví: „Kdo chce mít přátele, musí sám být přátelský.“

V Kartágu měl Ježíš dlouhý a památný rozhovor s mithraitským knězem o nesmrtelnosti, o čase a věčnosti. Tento Peršan byl vzdělán v Alexandrii a upřímně toužil se od Ježíše učit. Vyloučit to slovy dnešního jazyka, tak Ježíš na jeho mnoho otázek řekl v podstatě následující:

Čas je proud plynoucích přechodných událostí, vnímaných vědomím tvora. Čas je název, daný posloupnému uspořádání událostí, pomocí kterého se tyto události rozpoznávají a oddělují. Vesmírný prostor je spojený s fenoménem času při pohledu z jakékoliv vnitřní polohy, nacházející se vně nehybného obydlí—Ráje. Chod času se pouze odkrývá ve vztahu k něčemu, co se nepohybuje v prostoru jako časový jev. Ve vesmíru vesmírů, Ráj a jeho Božstva přesahují jak čas, tak i prostor. Na obydlených světech je lidská osobnost (ve které pobývá a kterou orientuje duch Rajského Otce) jedinou, s fyzickým světem spojenou realitou, která je schopna přesáhnout materiální posloupnost dočasných událostí.

Zvířata nevnímají čas jako lidé a dokonce člověku, kvůli jeho dílčímu a ohraničenému pohledu, se čas jeví jako sled událostí; ale jak člověk vzestupuje, jak postupuje směrem ke středu, rozšiřující se pohled na toto procesí událostí je takový, že je viděno stále více a více ve své ucelenosti. To, co se dříve jevílo jako sled událostí, bude potom viděno jako ucelený a dokonale spojený cyklus; takto bude poznání kruhové současnosti vzrůstající měrou vytěšňovat předchozí vědomí lineárního sledu událostí.

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND SPACE

130:7.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

130:7.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: “Become interested in your fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you are sure they want done,” and then he quoted the olden Jewish proverb — “A man who would have friends must show himself friendly.”

130:7.3 (1439.1) At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance Jesus said in answer to his many questions:

130:7.4 (1439.2) Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father's spirit) is the only physically related reality which can transcend the material sequence of temporal events.

130:7.5 (1439.3) Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

Existuje sedm rozdílných koncepcí prostoru, podmíněného časem. Prostor je měřen časem, a ne čas prostorem. Zmatek ve vnímání vědce vychází z neschopnosti uznat realitu prostoru. Prostor není pouze intelektuální představa o změnách vzájemných poloh vesmírných objektů. Prostor není prázdný a jediná věc, známá člověku, která je schopna, i když jen částečně, přesáhnout prostor, je mysl. Mysl je schopna působit nezávisle na koncepci prostorové souvislosti materiálních objektů. Prostor je relativně a poměrně konečným pro všechny bytosti statusu tvorů. Čím více se vědomí přibližuje k uvědomění si sedmi kosmických rozměrů, tím více se koncepce potenciálního prostoru přibližuje ke konečnosti. Ale prostorový potenciál je opravdu konečným pouze na absolutní úrovni.

Musí být zřejmé, že vesmírná realita má rozšiřující a vždy relativní význam na vzestupujících a zdokonalujících se úrovních kosmu. V konečném smyslu, přežijí smrtelníci získávají identitu v sedmi rozměrovém vesmíru.

Časoprostorová představa myslí materiálního původu je předurčena projit postupným rozšiřováním, tak jak vědomá a vnímající osobnost postupuje na nové úrovně vesmírů. Když člověk dosáhne myslí, nacházející se mezi materiálními a duchovními stadii existence, jeho představy o čase a prostoru se nesmírně rozšíří jak ve vztahu ke kvalitě vnímání, tak i ve vztahu ke kvantitě zkušeností. Rozšiřující se kosmické představy rozvíjející se duchovní osobnosti jsou důsledkem prohloubení jak hloubky vnímání, tak i rozsahu vědomí. A jak osobnost postupuje dále, nahoru a ke středu, k transcendentálnímu úrovní podobnosti Božstvu, představa o časoprostoru se bude stále více přibližovat bezčasovému a bezprostorovému konceptům Absoluten. V relativním smyslu a s dosažením transcendentální úrovně, tyto koncepce absolutní úrovně budou vnímány dětmi konečného osudu.

8. NA CESTĚ DO NEAPOLE A ŘÍMA

První zastávkou na cestě do Itálie byl ostrov Malta. Tady měl Ježíš dlouhý rozhovor se sklíčeným a zdrceným mladým mužem jménem Klaudus. Tento mládenec rozmyšlel o tom, že si vezme život, ale když skončil rozhovor s písařem z Damašku, řekl: „Budu čelit životu jako muž; skončil jsem s rolí zbabělce. Vráťím se zpět mezi lidi a začnu všechno úplně znovu.“ Brzy se stal horlivým kazatelem kyniků a ještě později se připojil k Petrovi v hlásání křesťanství v Římě a Neapoli a po smrti Petra odešel kázat evangelium do Španělska. Ale nikdy nevěděl, že člověk, který ho inspiroval na Maltě, byl Ježíš, kterého později

^{130:7.6 (1439.4)} There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

^{130:7.7 (1439.5)} It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

^{130:7.8 (1439.6)} The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

^{130:8.1 (1440.1)} The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudus. This fellow had contemplated taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: "I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again." Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew

prohlašoval za Spasitele světa.

V Syrakusách strávili celý týden. Pozoruhodnou událostí v době jejich zastávky bylo obnovení víry Ezry, zločinného Žida, který vedl hostinec, kde se Ježíš a jeho společníci zastavili. Ezra byl nadšen Ježíšovým přístupem a požádal ho, aby mu pomohl navrátit se k víře Izraele. Svoji beznaděj vyjádřil slovy: „Chci být věrným synem Abrahama, ale nemohu nalézt Boha.“ Jestli opravdu chceš nalézt Boha, tak samotná touha je důkazem, žeš ho již našel. Tvůj problém není v tom, že nemůžeš nalézt Boha, protože Otec již našel tebe; tvůj problém je prostě v tom, že ty Boha neznáš. Nečetl jsi v proroku Jeremjáši: „Hledejte mne a naleznete mne, jestli mne budete hledat celým svým srdcem?“ A neřekl ještě tento stejný prorok: „A já vám dám srdce, abyste mne poznali, že já jsem Hospodin a vy budete mým národem a já budu váš Bůh?“ A nečetl jsi také ve svatých spisech: „On se dívá na svůj lid a jestli kdokoliv řekne: zhřešil jsem a zničil co bylo správné a nepřineslo mně to užitek, potom Bůh vyvede tohoto člověka z temnoty a ten uvidí světlo?“ A Ezra našel Boha a ukonejšil svoji duši. Později tento Žid, ve spolupráci s bohatými řeckými novověrci, postavil první křesťanský kostel v Syrakusách.

V Messině se zastavili jenom na jeden den, ale to bylo dost dlouho na to, aby se změnil život malého chlapce, prodávče ovoce, od kterého Ježíš koupil ovoce a na oplátku ho nasýtil chlebem života. Mladík nikdy nezapomněl na slova Ježíše a jeho laskavý pohled, který je doprovázel, když pokládal jeho ruku na chlapcovo rameno a řekl: „Sbohem, můj chlapče, buď statečný až vyrosteš v muže a poté, až tvé tělo bude nasyceno, nauč se také sytit duši. A můj nebeský Otec bude s tebou a bude ti ukazovat cestu.“ Jinoch se stal stoupencem mithraismu a později se obrátil na křesťanskou víru.

Konečně dorazili do Neapole a cítili, že nejsou daleko od svého cíle, Říma. Gonod měl v Neapoli mnoho obchodních jednání a kromě času, který Ježíš musel věnovat překládání, on a Ganid trávili svůj volný čas návštěvami a prohlídkami města. Ganid se stával mistrem ve vyhledávání těch lidí, kteří se zdají, že potřebují pomoc. V tomto městě viděli hodně chudoby a rozdali mnoho almužny. Ale Ganid nikdy nepochopil význam Ježíšových slov, když dal uličnímu žebrákovi peníze, ale odmítl se zastavit a utěšit tohoto člověka několika laskavými slovy. Ježíš řekl: „Proč ztrácet slova na někom, kdo není schopen pochopit význam toho, co říkáš? Duch Otce nemůže naučit a spasit toho, kdo nemá

that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world's Deliverer.

130:8.2 (1440.2) At Syracuse they spent a full week. The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus' approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, "I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God." Said Jesus: "If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, 'You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart'? And again, does not this same prophet say: 'And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God'? And have you not also read in the Scriptures where it says: 'He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not, then will God deliver that man's soul from darkness, and he shall see the light'?" And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

130:8.3 (1440.3) At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy's shoulder, he said: "Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you." The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

130:8.4 (1440.4) At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples, and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: "Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and

schopnost stát se synem.“ Tím Ježíš myslel, že ten člověk nebyl normální a nebyl schopen reagovat na duchovní vedení.

V Neapoli se nepříhodilo nic mimořádného; Ježíš s mladíkem prochodili celé město a svými úsměvy roznášeli radost stovkám mužů, žen a dětí.

Odtud se vypravili do Říma přes Kapui, kde zůstali tři dny. Po Via Appia šli vedle svých naložených soumarů směrem k Římu a všichni tři se nemohli dočkat, až uvidí toto centrum impéria a nejvýznamnější město na celém světě.

save one who has no capacity for sonship.” What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

130:8.5 (1441.1) There was no outstanding experience in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

130:8.6 (1441.2) From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

Kapitola 131. Světová náboženství

⇨ 130

Kniha Urantia

132 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 131 SVĚTOVÁ NÁBOŽENSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Kynizmus
2. Judaizmus
3. Buddhizmus
4. Hinduizmus
5. Zoroastrizmus
6. Suduanizmus (džainizmus)
7. Šintoizmus
8. Taoizmus
9. Konfucianizmus
10. „Naše náboženství“

PAPER 131 THE WORLD'S RELIGIONS

SECTIONS

Introduction

1. Cynicism
2. Judaism
3. Buddhism
4. Hinduism
5. Zoroastrianism
6. Suduanism (Jainism)
7. Shinto
8. Taoism
9. Confucianism
10. "Our Religion"

Úvod

BĚHEM pobytu Ježíše, Gonoda a Ganida v Alexandrii jinoch Ganid strávil hodně svého času a nemalou sumu otcových peněz na shromažďování učení světových náboženství o Bohu a jeho vztazích se smrtelným člověkem. Ganid zaměstnal přes šedesát zkušených překladatelů při tvoření tohoto přehledu náboženských doktrín světa, týkajících se Božstev. A tady je nutno zdůraznit, že všechna tato učení, zobrazující monoteizmus, byla ve většině případech odvozena, přímo či nepřímo, z kázání misionářů Machiventy Melkisedeka, kteří se vypravili ze svého centra v Šálemu do všech konců světa, aby tam šířili učení o jediném Bohu—Nejsvrchovanějším.

V následujícím textu je představen výtah z Ganidova rukopisu, který připravil v Alexandrii a v Římě a který se v Indii zachoval po dobu mnoha staletích po jeho smrti. Ganid sloučil tento materiál do deseti titulů, které jsou:

INTRODUCTION

^{131:0.1 (1442.1)} DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father's money making a collection of the teachings of the world's religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

^{131:0.2 (1442.2)} There is presented herewith an abstract of Ganid's manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was preserved in India for hundreds of years after his death. He collected this material under ten heads,

as follows:

1. KYNIZMUS

Pozůstatky učení učedníků Melkisedeka, s výjimkou těch, které přetrvávaly v židovském náboženství, byly nejlépe zachovány v doktrínách kyniků. Ganidova sbírka obsahovala následující:

„Bůh je nejvyšší; on je Nejsvrchovanější nebes a země. Bůh je dokonalý okruh věčnosti a vládne vesmíru vesmírů. On je jediným tvůrcem nebes a země. To, co nařídí, se stane. Náš Bůh je jediný Bůh a je soucitný a milosrdný. Všechno, co je vznešené, posvátné, pravdivé a krásné je podobné našemu Bohu. Nejsvrchovanější je světlo nebes a země; je Bůh východu, západu, severu a jihu.

I když země pomine, zářivá tvář Nejvyššího zůstane vznešená a věhlasná. Nejsvrchovanější je první a poslední, je začátkem a koncem všeho. Je pouze jeden Bůh a jeho jméno je Pravda. Bůh je samo-existující a je prost veškerého hněvu a nenávisti; je nesmrtelný a nekonečný. Náš Bůh je všemohoucí a štědrý. Ačkoliv se projevuje mnoha způsoby, my uctíváme pouze Boha samotného. Bůh ví všechno—naše tajemství a naše prohlášení; on také ví, co si každý z nás zaslouží. Jeho moc se vyrovná všemu.

Bůh přináší mír a spolehlivě chrání všechny, kteří se bojí a důvěřují mu. Dává spasení všem, kteří mu slouží. Všechno tvoření je v moci Nejsvrchovanějšího. Jeho božská láska pramení z posvátnosti jeho moci a soucit se rodí v síle jeho velikosti. Nejsvrchovanější rozhodl o spojení těla a duše a obdařil člověka svým vlastním duchem. To, co dělá člověk, musí skončit, ale to, co dělá Tvořitel, trvá věčně. My získáváme znalosti z lidské zkušenosti, ale moudrost nabýváme z úmyslů Nejsvrchovanějšího.

Bůh vylévá déšť na zemi, on je příčinou toho, že slunce svítí na klíčící obilí a on nám dává bohatou úrodu dobrých věcí tohoto života a věčné spasení v budoucím světě. Náš Bůh má nesmírnou moc; jeho jméno je Dokonalý a jeho podstata je nevysvětlitelná. Když jste nemocní, je to Nejsvrchovanější, kdo vás léčí. Bůh je plný dobra vůči všem lidem; nemáme žádného jiného takového přítele jako je Nejsvrchovanější. Jeho milosrdenství zaplňuje všechno a jeho laskavost obklopuje všechny duše. Nejsvrchovanější je neměnný; a je naším pomocníkem kdykoliv ho potřebujeme. Kdykoliv se obrátíte k modlitbě, vždy je tam tvář Nejsvrchovanějšího a připravené ucho našeho Boha. Můžete se ukrýt před lidmi, ale ne

1. CYNICISM

131:1.1 (1442.3) The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of the Cynics. Ganid's selection embraced the following:

131:1.2 (1442.4) "God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.

131:1.3 (1442.5) "Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.

131:1.4 (1442.6) "God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.

131:1.5 (1443.1) "God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable. When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us;

před Bohem. Bůh není daleko od nás; on je všudypřítomný. Bůh zaplňuje všechno a žije v srdci člověka, který uznává jeho svaté jméno. Tvoření je v Tvořiteli a Tvořitel je ve tvoření. Hledáme Nejsvrchovanějšího a pak ho nalezneme ve svých srdcích. Vydáte se hledat drahého přítele a pak ho objevíte ve své duši.

Člověk, který ví o Bohu, se na všechny lidi dívá jako na rovné sebe; jsou jeho bratři. Ti, kdo jsou sobečtí, ti, kdo ignorují své bratry v těle, mají za odměnu jenom únavu. Ti, kdo milují své druhy a kdo mají čistá srdce, uvidí Boha. Bůh nikdy nezapomíná na upřímnost. On přivede čestné srdce k pravdě, protože Bůh je pravda.

Ve svém životě odstraníte pochybení a zdoláte zlo láskou k živé pravdě. Ve všech vašich vztazích s lidmi konejte dobro v odpověď na zlo. Hospodin Bůh je soucitný a láskyplný; on odpouští. Milujme Boha, protože nejdříve nás miloval on. Láskou Boha a jeho milosrdenstvím budeme spaseni. Chudí a bohatí lidé jsou bratři. Bůh je jejich Otec. Nedělej jiným zlo, které bys neudělal sobě.

Vždy vzývejte jeho jméno a jelikož věříte v jeho jméno, tak vaše modlitba bude vyslyšena. Jaká velká čest uctívat Nejsvrchovanějšího! Všechny světy a vesmíry uctívají Nejsvrchovanějšího. A ve všech svých modlitbách vzdávejte dík—vzestupte k uctívání. Pobožná úcta se vyhýbá zlu a zabráňuje hříchu. Vždy velebme jméno Nejsvrchovanějšího. Člověk, který se ukrývá v Nejsvrchovanějším, zakrývá své nedostatky od vesmírů. Když stojíte před Bohem s čistým srdcem, nemáte strach z žádného tvoření. Nejsvrchovanější je jako milující otec a matka; on nás oddaně miluje, své pozemské děti. Náš Bůh nám odpustí a povede naše kroky na cestách spasení. Vezme nás za ruku a přivede nás k sobě. Bůh spasí ty, kdo mu věří; on nenutí člověka sloužit jeho jménu.

Jestli víra v Nejsvrchovanějšího vstoupila do vašich srdcí, tak po všechny dny vašeho života budete osvobozeni od strachu. Netrapte se nad blahobytem bezbožných; nebojte se těch, kdo spřádají zlo; odvrátte duši od hříchu a vložte plnou svoji důvěru v Boží spasení. Unavená duše bloudícího smrtelníka nachází věčný odpočinek v náručí Nejsvrchovanějšího; moudrý člověk touží po božském objetí; pozemské dítě dychtí po bezpečnosti v objetí Vesmírného Otce. Ušlechtilý člověk usiluje o ten vyšší stav bytí, ve kterém duše smrtelníka splývá s duchem Nejvyššího. Bůh je spravedlivý: plody, nezískané z našich vlastních seteb na tomto světě, získáme v příštím světě“.

he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

131:1.6 (1443.2) “The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

131:1.7 (1443.3) “In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God’s love and through his mercy we shall be saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

131:1.8 (1443.4) “At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

131:1.9 (1443.5) “If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next.”

2. JUDAIZMUS

2. JUDAISM

Palestiništi Kénijci zachránili mnoho z učení Melkisedeka a z těchto spisů, tak jak byly uchovány a pozměněny židy, Ježíš a Ganid udělali následující výtah:

„Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi a všechny věci na ni. A pohledte, všechno co stvořil, bylo velmi dobré. Hospodin je Bůh; není jiného, kromě něho nahoře na nebesích či dole na zemi. Proto milujte Hospodina, Boha vašeho, celým svým srdcem a celou vaší duší a celou vaší silou. Země bude naplněna vědomím Boha, tak jak vody naplňují moře. Nebesa hlásají slávu Boha a nebeská klenba je jeho dílem. Každý den pronášejí proslovy; každou noc přinášejí vědění. Neexistuje žádný jazyk či řeč, ve kterých by nebyl slyšen jejich hlas. Dílo Hospodina je velkolepé a s moudrostí vytvořil všechny věci; velikost Hospodina je neprozkoumatelná. On zná počet hvězd a všechny nazývá jejich jmény.

Moc Hospodina je nesmírná a jeho moudrost neskonalá. Říká Hospodin: „Tak, jak nebesa jsou výše než země, tak moje cesty jsou vyšší než vaše a moje myšlenky jsou vyšší než vaše myšlenky“. Bůh odkrývá hluboké a skryté věci, protože s ním pobývá světlo. Hospodin je soucitný a laskavý; je trpělivý a překypuje dobrotou a pravdou. Hospodin je dobrý a spravedlivý; pokorné přivede k pravdě. Okuste a uvidíte, že Bůh je dobrý! Požehnaný je člověk, který důvěřuje Bohu. Bůh je naše útočiště a síla, bezprostředně přítomná pomoc v potížích.

Laskavost Hospodina je věčná k těm, kteří ho uznávají a jeho spravedlnost je věčná i k dětem našich dětí. Hospodin je laskavý a plný soucitu. Hospodin je dobrý ke všem a citlivě milosrdný k celému svému tvoření; léčí zoufalé a obvazuje jejich rány. Kam půjdu od Božího ducha? Kam uprchnu od boží přítomnosti? Toto říká Nejvyšší a Vznešený, který obývá věčnost a jehož jméno je Svatý: „Žij nahoře na svatém místě; a také s ním, kdo má kající srdce a pokorného ducha! Nikdo se nemůže ukrýt před naším Bohem, protože on zaplňuje nebesa a zemi. Ať se nebesa radují a ať země jása. Ať všechny národy říkají: Hospodin vládne! Děkujte Bohu, protože jeho soucit trvá navždy.

Nebesa hlásají jeho spravedlnost a všechny národy vidí jeho slávu. Je to Bůh, který nás stvořil a ne my sebe; my jsme jeho národ, ovce na jeho pastvinách. Jeho soucit je věčný a jeho pravda přetrvává pro všechny generace. Náš Bůh je vládcem nad národy. Ať je země naplněna jeho slávou! Ať lidé velebí Boha pro jeho laskavost a

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

131:2.2 (1444.2) “In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord’s work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the stars; he calls them all by their names.

131:2.3 (1444.3) “The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: ‘As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.’ God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:2.4 (1444.4) “The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him and his righteousness even to our children’s children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God’s spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: ‘I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!’ None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:2.5 (1444.5) “The heavens declare God’s righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his

pro jeho nádherné dary lidským dětem!

Bůh stvořil člověka o maličko méně božským a opatřil ho láskou a soucitem. Hospodin zná cestu poctivých a cesta nečestných zanikne. Respekt k Hospodinu je začátkem moudrosti; pochopení je poznání Nejvyššího. Říká Všemohoucí Bůh: „Jdi přede mnou a buď dokonalý.“ Nezapomeň, že pýcha předchází pád a pyšný duch předchází zkázu. Ten, kdo ovládá sám sebe, je mocnější než ten, kdo dobude město. Říká Hospodin Bůh, Svatý: „Návratem ke svému duchovnímu klidu budete spaseni; v tichosti a důvěře bude vaše síla.“ Ti, kdo čekají na Hospodina, obnoví svoji sílu; dostanou křídla jako orli. Poběží a neunaví se; půjdou a neochabnou. Hospodin vás zbaví vašeho strachu. Říká Hospodin: „Nebojte se, protože já jsem s vámi. Nelekejte se, protože já jsem váš Bůh. Já vám dám sílu; já vám pomůžu; ano, já vás budu podpírat pravou rukou mé spravedlnosti“.

Bůh je náš Otec; Hospodin je náš vykupitel. Bůh stvořil vesmírné davy a všechny je chrání. Jeho spravedlnost je jako hory a jeho soudnost je jako bezedný oceán. Dává nám pít z řeky svých radostí a v jeho světle my uvidíme světlo. Je vhodné děkovat Hospodinu a pět chválu Nejsvrchovanějšímu; projevovat láskyplnou laskavost ráno a božskou oddanost každou noc. Království Boží je království věčné; a jeho nadvláda přetrvá všechny generace. Hospodin je můj pastýř; nebudu nic požadovat. Pokládá mne na zelené pastviny; vede mne k tichým vodám. Uzdravuje moji duši. Vede mne po stezkách čestnosti. Ano, přestože jdu údolím ve stínu smrti, nebojím se žádného zla, protože Bůh je se mnou. Je nepochybné, že laskavost a soucit mne budou doprovázet po všechny dny mého života a já budu pobývat v domě Hospodina navěky.

Jahve je Bůh mého spasení; proto vkládám svoji důvěru v boží jméno. Budu důvěřovat Hospodinu celým svým srdcem; nebudu se spoléhat na své vlastní chápání. Na všech svých cestách ho budu brát na vědomí a on mne povede. Hospodin je spolehlivý; dodržuje slovo těch, kdo mu slouží; spravedlivý bude živ vírou. Jestli neděláš dobro, je to proto, že u dveří leží hřích; lidé sklízejí zlo jimi zaorané a hřích jimi zasety. Netrapte se kvůli darebákům. Hospodin vás neuslyší, jestli máte špatnost ve svém srdci; jestli hřešíte proti Bohu, ubližujete také své vlastní duši. Bůh bude soudit všechny lidské činy, dobré či zlé. Jak člověk myslí, takový je.

Hospodin je nablízku všem těm, kdo ho volají

goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:2.6 (1444.6) "God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: 'Walk before me and be perfect.' Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: 'In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.' They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: 'Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.'

131:2.7 (1445.1) "God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God's kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

131:2.8 (1445.2) "Yahweh is the God of my salvation; therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths. The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

131:2.9 (1445.3) "The Lord is near all who call upon

upřímně a pravdivě. Slzy mohou téct celou noc, ale ráno přichází radost. Veselé srdce dělá dobře jako lék. Bůh neodepře dobro těm, kteří jdou životem čestně. Uctívej Boha a dodržuj jeho přikázání, protože to je veškerá povinnost člověka. Tak hovoří Hospodin, který stvořil nebesa a který vytvořil zemi: „Není jiného Boha, kromě mne, Boha spravedlivého a spasitele. Obrátte se ke mně a budete spaseni, lidé všech konců země. Jestli mne hledáte a jestli mne hledáte celým svým srdcem, naleznete mne.“ Pokorní zdědí zemi a budou se těšit požehnanému míru. Každý, kdo seje špatnost, sklídí pohromu; ti, kdo sejí vítr, sklídí vichřici.

„Přijďte a posoudíme společně,“ říká Hospodin. „Třebaže vaše hříchy budou jako jasně červená barva, stanou se bílými jako sněh. Třebaže budou červené jako karmín, stanou se bílými jako ovčí vlna.“ Ale nečestní nebudou mít mír; jsou to vaše vlastní hříchy, které vám odepřely dobré věci. Bůh je zdraví mé duševní rovnováhy a radostí mé duše. Věčný Bůh je moje síla; on je naším přibytkem a ochraňuje nás jeho věčné objetí. Hospodin je nablízku těm, kdo jsou zlomeni žalem; on spasí všechny ty, kdo se duchem podobají dětem. I čestný člověk může mít hodně trápení, ale Hospodin ho všech těchto strastí zbaví. Svěřte se Bohu—důvěřujte mu—a on bude konat. Ten, kdo žije v tajném přibytku Nejsvrchovanějšího, bude pobývat ve stínu Všemohoucího.

„Miluj svého souseda jako sebe samého; neměj zášť proti žádnému člověku. Nedělej jinému to, co sám nenávidíš. Miluj svého bratra, protože Hospodin řekl: „Já budu milovat své děti štědrě.“ Cesta čestných je jako zářivé světlo, které září více a více na cestě k dokonalosti. Ti moudří budou zářit jako nebeská klenba a ti, kteří přivedou mnoho lidí k čestnosti, budou jako hvězdy, navěky věků. Pomozte zlomyslnému opustit cestu zla a nečestnému člověku jeho vzdorovité myšlenky. Říká Hospodin: „Ať se obrátí ke mně a já k němu budu milosrdný; bohatě mu odpustím.“

Říká Hospodin, stvořitel nebes a země: „Velký klid mají ti, kdo milují můj zákon. Má přikázání jsou: budeš mne milovat celým svým srdcem, nebudeš mít žádné jiné bohy kromě mne; nebudeš brát moje jméno nadarmo; nezapomeneš ctít šábes jako den klidu; cti otce svého a matku svou; nezabiješ; nespácháš cizoložství; nepokradeš; nebudeš krivě svědčit; nebudeš závistivý.“

A všem těm, kdo milují Hospodina nadevše a své sousedy jako sebe samy, Bůh nebes říká: „Vykoupím vás z hrobu; zachráním vás od smrti. Budu milosrdný k vašim dětem stejně, jak k nim budu spravedlivý. Neřekl jsem o svých

him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: 'There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.' The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:2.10 (1445.4) “‘Come now, let us reason together,’ says the Lord, ‘Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.’ But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

131:2.11 (1445.5) “‘Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: ‘I will love my children freely.’ The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: ‘Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.’

131:2.12 (1446.1) “‘Says God, the creator of heaven and earth: ‘Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.’

131:2.13 (1446.1) “‘And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven says: ‘I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I

pozemských tvorech; vy jste synové živého Boha? A nemiluji vás věčnou láskou? Nevyzval jsem vás, abyste se stali podobnými mně a pobývali navždy se mnou v Ráji?“

not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?”

3. BUDDHIZMUS

Ganid byl vzrušen, když zjistil jak blízko byl buddhizmus k tomu, aby se stal velkým a krásným náboženstvím bez Boha, bez osobního a univerzálního Božstva. Nicméně, našel záznam o určité dávné víře, která odrážela zřetelný vliv učení Melkisedekových misionářů, kteří působili v Indii ještě i za časů Buddhy. Ježíš a Ganid shromáždili následující výpisy z buddhistické literatury:

„Z čistého srdce bude tryskat radost k Nekonečnému; celé moje bytí bude v míru s touto nad-smrtnou radostí. Moje duše je naplněna spokojeností a moje srdce přetéká blaženou mírumilovnou důvěrou. Nemám strach; jsem zbaven úzkosti. Žiji v bezpečí a moji nepřátelé mne nemohou znepokojit. Jsem spokojen s plody mého přesvědčení. Zjistil jsem, že cesta k Nesmrtelnému je snadná. Modlím se za víru, která mne podporuje na dlouhé cestě; já vím, že nadpozemská víra mne nezklame. Já vím, že moji bratři budou prospívat, jestliže se naplní vírou k Nesmrtelnému, tou vírou, která vytváří skromnost, čestnost, moudrost, odvahu, vědomost a vytrvalost. Opusťme soužení a neznejme strach. Ve víře své se držme opravdové čestnosti a ryzí srdnatosti. Naučme se rozjímat o spravedlnosti a soucitu. Víra je pravým bohatstvím člověka; je to dar ctnosti a slávy.

Nečestnost je zavrženíhodná; hřích je opovrženíhodný. Zlo je hanebné, ať v myšlence, či v činech. Bolest a trápení doprovázejí zlo, tak jako prach doprovází vítr. Štěstí a pokoj myslí doprovázejí čisté myšlení a mravný život jako stín doprovází hmotu materiálních věcí. Zlo je plodem chybně řízeného myšlení. Zlo vidí hřích tam, kde žádný hřích není; nevidí žádný hřích tam, kde hřích je. Zlo je cesta chybných dogmat. Ti, kdo se vyhýbají zlu tím, že vidí věci takové, jaké jsou, dosáhnou štěstí, protože přijímají pravdu. Ukončete vaše utrpení, nenávidte hřích. Když vzhlednete k Ušlechtilému, celým svým srdcem se odvracíte od hříchu. Neomlouvejte zlo; netolerujte hřích. Vaší snahou napravit hříchy minulosti získáváte sílu odolávat těmto tendencím v budoucnu. Rozvážnost se rodí z pokání. Za každý svůj pokles se vyzpovídáte Ušlechtilému.

Veselost a radost jsou odměny za dobře

3. BUDDHISM

131:3.1 (1446.3) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

131:3.2 (1446.4) “Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man's true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

131:3.3 (1446.5) “Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

131:3.4 (1447.1) “Cheerfulness and gladness are the rewards of deeds well done and to the glory of the

vykonané činy pro slávu Nesmrtelného. Nikdo vás nemůže okrást o svobodu vaší vlastní mysli. Jestli víra vašeho náboženství osvobodila vaše srdce, jestli vaše mysl je jako hora stálá a pevná, potom bude mír duše proudit pokojně jako tekoucí řeka. Ti, kdo věří ve spasení, jsou navždy zbaveni chtivosti, závisti, nenávisti a falešných představ o bohatství. Přestože víra je energií lepšího života, vy sami si musíte vydobýt vaše vlastní spasení houževnatostí. Jestli si chcete být jisti vašim konečným spasením, pak dbejte na to, abyste se upřímně snažili vždy jednat čestně. Rozvíjejte ve svém srdci jistotu, která pramení uvnitř—tím poznáte nadšení z věčného spasení.

Žádný věřící nemůže doufat v dosažení osvětlení, které přinese nesmrtelnou moudrost, když setrvává v lenosti, pohodlnosti, skleslosti, nečinnosti, nemravnosti a sobeckosti. Ale každý, kdo je pečlivý, prozíravý, přemýšlivý, zanícený a svědomitý—ještě v životě na zemi—může dosáhnout nejvyššího osvětlení, doprovázeného vyrovnaností a svobodou božské moudrosti. Pamatujte si, že každý čin bude odměněn. Zlo vede k souzení a hřích končí v mukách. Radost a štěstí jsou výsledkem spořádaného života. Také zločinec prožívá období milosti, než plně dozrají jeho zlé činy, ale nevyhnutelně musí přijít bohatá sklizeň plodů jeho zlého konání. Ať žádný člověk nepřemýšlí o hříchu lehkomyšlně a neřká si ve svém srdci: „Trest za špatné činy mne nepostihne.“ Co děláte jiným, stane se vám—podle soudu moudrosti. Bezpráví, spáchané na vašich družích, se vrátí zpět k vám. Žádná bytost nemůže uniknout osudu svých činů.

Hlupák si řekl: „Zlo mne neovládne“; ale bezpečí je dosaženo pouze tehdy, když duše žádá výtku a mysl usiluje o moudrost. Moudrý muž má ušlechtilou duši, která je přátelská uprostřed jeho nepřátel, pokojná mezi nepokojnými a štedrá mezi chamtivými. Sebeláska je jako plevel v úrodném poli. Sobeckost vede k trápení; neustálá starost zabíjí. Pokorná mysl přináší štěstí. Největším bojovníkem je ten, kdo zvítězí nad sebou samým a zkrátí sebe sama. Zdrženlivost ve všech věcech je prospěšná. Člověk je vznešenější osobou, když ctí počestnost a koná své povinnosti. Nenechejte zlost a nenávist, aby vás ovládly. O nikom nemluvte špatně. Spokojenost je největším bohatstvím. Co je dáno moudře, je dobře uloženo. Nedělejte jiným to, co si nepřejete, aby se stalo vám. Za zlo odplácej dobrem; překonej zlo dobrem.

Čestná duše je více žádaná, než nadvládá nad celou zemí. Nesmrtelnost je cílem upřímnosti; smrt je konec bezohledného života. Ti, kdo jsou čestní, neumřou; ti bezohlední jsou už nyní mrtví. Požehnání jsou ti, kdo pochopí nesmrtelný stav. Ti, kdo trýzní živé, ti těžko najde štěstí po smrti. Nesobečtí jdou do nebe, kde se radují z

Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the assurance of the heart which springs from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

131:3.5 (1447.2) “No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless, and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: ‘The penalty of wrongdoing shall not come near me.’ What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

131:3.6 (1447.3) “The fool has said in his heart, ‘Evil shall not overtake me’; but safety is found only when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

131:3.7 (1447.4) “A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find

dokonalého štěstí nekonečné štědrosti a pokračují ve zvětšování ušlechtilosti. Každý smrtelník, který myslí čestně, mluví ušlechtilě a jedná nesobecky, se nestane ctnostným jenom v tomto krátkém životě, ale také, po rozpadu těla se bude radovat z krásy nebes.“

happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the delights of heaven.”

4. HINDUIZMUS

Misionáři Melkisedeka šířili učení o jednom Bohu všude, kam přišli. Mnoho z této monoteistické doktríny, společně s jinými a předcházejícími koncepcemi, bylo zahrnuto do pozdějšího učení hinduizmu. Ježíš a Ganid udělali následující výpisy:

„On je veliký Bůh, ve všech směrech nejvyšší. On je Hospodin, ve kterém je obsaženo všechno. On je tvořitelem a správcem vesmíru vesmírů. Bůh je jeden; je absolutně sám a samotný; je jediný. A tento jeden Bůh je náš Tvůrce a konečný osud duše. Nejvyšší nepopsatelně září; on je Světlo Světel. Každé srdce a každý svět jsou osvětleny tímto božím světlem. Bůh je náš ochránce—stojí po boku svých tvorů—a ti, kdo se naučí ho vidět, se stanou nesmrtelnými. Bůh je velký zdroj energie; on je Velká Duše. On má univerzální nadvládu nad vším. Tento jediný Bůh je láskyplný, nádherný a zbožňováníhodný. Náš Bůh má nejvyšší moc a setrvává v nejvyšším přibytku. Tato opravdová Osoba je věčná a božská; on je původní Pán nebes. Všichni proroci ho oslavovali a on sám se nám odhalil. My ho uctíváme. Ó, Nejvyšší Bytosti, zdroji bytostí, Pane tvoření a vládce vesmíru, odhal nám, tvým tvorům, moc, která tě dělá nehmotným! Bůh vytvořil slunce a hvězdy, on sám je zářivý, ryzí a samo-existující. Jeho věčná vědomost je božsky moudrá. Věčný je neproniknutelný zlem. Poněvadž vesmír pochází z Boha, on ho náležitě řídí. On je příčina tvoření a proto všechny věci jsou v něm uloženy.

Bůh je spolehlivé útočiště každého dobrého člověka ve chvíli nouze; Nesmrtelný pečuje o celé lidstvo. Boží spasení je trvalé a jeho dobrota je milosrdná. On je milující ochránce, blahoslavený obránce. Říká Hospodin: „Pobývám v jejich vlastních duších jako lampa moudrosti. Já jsem velikolepost velikolepých a dobrota dobrých. Kde se dva, nebo tři shromáždí, já jsem tam také.“ Tvor nemůže uniknout přítomnosti Tvořitele. Hospodin dokonce počítá nekonečné mrkání oka každého smrtelníka; a my ctíme tuto božskou Bytost jako našeho neoddelitelného společníka.

4. HINDUISM

131:4.1 (1447.5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:4.2 (1448.1) “He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of universes. God is one God; he is alone and by himself; he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven. All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:4.3 (1448.2) “God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God’s salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: ‘I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.’ The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal’s eyes; and we worship this divine Being as our inseparable

On je vše-ovládající, štědré, všudypřítomné a nekonečné dobro. Hospodin je náš vládce, úkryt a nejvyšší kontrolor; a jeho původní duch pobývá ve smrtelné duši. Věčný Svědek neřesti a ctnosti pobývá v lidském srdci. Dlouze se zamysleme nad obdivuhodným a božským oživovatelem; nechejme jeho ducha řídit naše myšlenky. Z tohoto nereálného světa nás ved' do reálného světa! Z temnoty nás vyved' ke světlu! Ze smrti nás přived' k nesmrtelnosti!

S našimi srdci, zbavených veškeré nenávisti, uctíváme věčného. Náš Bůh je Pánem modlitby; on slyší pláč svých dětí. Necht' všichni lidé podřídí své vůle jemu, Neochvějnému. Radujme se ze svobody Pánovy modlitby. Udělejte z modlitby vašeho nejvnitřnějšího přítele a uctívejte podporu svých duší. „Jestliže mne budete uctívat v lásce, řiká Věčný, já vám dám moudrost, abyste mne dosáhli, protože moje úcta je čest pro všechny tvory.“ Bůh osvětluje sklíčené a posiluje skleslé. Poněvadž Bůh je náš silný přítel, nemáme již více strach. Velebíme jméno nikdy podrobeného Dobývatele. Uctíváme ho proto, že je spolehlivým a věčným pomocníkem člověka. Bůh je náš neomylný vůdce a neselhávající průvodce. On je šlechtitý rodič nebes a země, mající neomezenou energii a nekonečnou moudrost. Jeho nádhera je úžasná a jeho krása božská. On je nejvyšší záštitou vesmíru a stálým ochráncem věčného zákona. Náš Bůh je Pánem života a Podporovatelem všech lidí; je milovníkem lidstva a pomocníkem těch, kdo jsou v nesnázích. On je dárce našeho života a Bůh Pastýř lidských stád. Bůh je náš otec, bratr a přítel. A my toužíme poznat tohoto Boha v našem nitru.

Naučili jsme se získat víru skrze toužení našich srdcí. Dosáhli jsme moudrosti potlačením našich smyslů a pomocí moudrosti jsme poznali mír v Nejvyšším. Ten, kdo je naplněn vírou, uctívá opravdově, když jeho vnitřní „já“ je soustředěno na Boha. Náš Bůh nosí nebesa jako plášť; on také obývá dalších šest rozsáhlých vesmírů. On je nadřazen a je nejvyšším ve všem. My žádáme odpuštění od Hospodina za všechna naše provinění proti našim druhům; a Náš duch nesnáší veškeré zlo; proto, Ó Pane, ochraň nás od náklady hříchem. Modlíme se k Bohu jako utěšiteli, ochránci a spasiteli—k tomu, který nás miluje.

Duch Vesmírného Správce vniká do duše prostého tvora. Moudrý je ten člověk, který ctí Jednoho Boha. Ti, kteří usilují o dokonalost, musí opravdu znát Hospodina Nejvyššího. Nikdy se nebojí ten, kdo ví o blažené bezpečnosti Nejvyššího, protože Nejvyšší říká těm, kteří mu slouží: Nebojte se, protože já jsem s vámi.“ Bůh prozřetelnosti je náš Otec. Bůh je pravda. A touhou Boha je to, aby mu jeho tvorové

companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our ruler, shelter, and supreme controller, and his primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man's heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide us to immortality!

131:4.4 (1448.3) “With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul's support. ‘If you will but worship me in love,’ says the Eternal, ‘I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.’ God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man's faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

131:4.5 (1448.4) “We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

131:4.6 (1449.1) “The spirit of the Universe Keeper enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, ‘Fear not, for I am with you.’ The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures

rozuměli—plně poznejte pravdu. Pravda je věčná; udržuje vesmír. Naše nejvyšší touha bude spojení s Nejvyšším. Velký Správce je původcem všech věcí—všechno vzniká z něho. A toto je souhrn povinností: necht' žádný člověk nedělá jinému to, co se i jemu protiví; neměj zlé úmysly, neuhod' toho, kdo uhodí tebe; přemož zlost soucitem a potlač nenávist laskavostí. A to všechno bychom měli dělat, protože Bůh je dobrý přítel a vlídný otec, který promíjí všechny naše pozemské prohřešky.

Bůh je náš Otec, země naše matka a vesmír naše rodiště. Bez Boha je duše zajatkyň; poznání Boha osvobozuje duši. Rozjímáním o Bohu, spojením s Bohem, přichází vysvobození z iluzí zla a konečné spasení od všech materiálních okovů. Když člověk odhrne oponu prostoru, potom přijde konec zla, protože člověk našel Boha. Ó Bože, zachraň nás od trojnásobné zkázy pekla—chtivosti, hněvu a hrabivosti! Ó duše, připrav se na duchovní boj za nesmrtelnost! Když přichází konec smrtelného života, neváhej opustit toto tělo pro vhodnější a krásnější formu a probudit se v oblastech Nejvyššího a Nesmrtelného, kde není strach, smutek, hlad, žízeň či smrt. Poznat Boha, znamená přetřhat řetězy smrti. Duše, znající Boha, stoupá vesmírem tak, jako se smetana objevuje na povrchu mléka. My ctíme Boha, všudypřítomný vliv, Velikou Duši, která neustále pobývá v srdcích svých tvorů. A ti, kdo ví, že Bůh je usídlen v lidském srdci, jsou předurčeni stát se takovými, jako on—nesmrtelnými. Zlo musí zůstat tady na tomto světě, ale ctnost následuje duši do nebe.

Pouze nečestný říká: ve vesmíru není ani pravda, ani vládce; on byl určen jenom pro naše smyslnosti. Takové duše jsou klamány malostí svého intelektu. Tímto se oni odevzdají požitkům svých smyslností a připraví své duše o radosti z ctnosti a potěšení z poctivosti. Co může být většího, než spasení od hříchu? Člověk, který vidí Nejvyššího, je nesmrtelný. Přátelé člověka v těle nemohou přežít smrt; jenom ctnost doprovází člověka v jeho věčném putování kupředu k radostným a slunným polím Ráje.“

5. ZOROASTRIZMUS

Sám Zoroaster byl v přímém spojení s potomky raných misionářů Melkisedeka a jejich doktrína o jediném Bohu se stala centrálním učením náboženství, které bylo založeno v Persii. Kromě judaizmu, žádné jiné náboženství té doby neobsahovalo více z těchto učeních Šálemu. Ze záznamů o tomto náboženství Ganid udělal

should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

131:4.7 (1449.2) “God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear, sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

131:4.8 (1449.3) “It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be greater than to experience salvation from sin? The man who has seen the Supreme is immortal. Man's friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man's side as he journeys ever onward toward the gladsome and sunlit fields of Paradise.”

5. ZOROASTRIANISM

131:5.1 (1449.4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion

následující výpisy:

„Všechno pochází z Jediného Boha a všechno náleží jemu—všemoudrému, dobrotivému, spravedlivému, svatému, zářivému a nádhernému. Tento Bůh, náš Bůh, je zdrojem veškerého světla. Je Tvořitel, Bůh všech užitečných záměrů a ochránce spravedlnosti ve vesmíru. Moudrost života spočívá v jednání ve shodě s duchem pravdy. Bůh je vševídnoucí a vidí jak zlé činy zlomyslných, tak i prospěšnou práci čestných; náš Bůh pozoruje všechno zábleskem oka. Jeho dotyk je hojivý dotyk. Hospodin je všemocný dobrodinec. Bůh natahuje svoji dobročinnou ruku jak k čestným, tak i nečestným. Bůh vytvořil svět a stanovil odměny za dobro a zlo. Všemoudrý Bůh slíbil nesmrtelnost pobožným duším, které myslí čistě a jednají čestně. Jakými si přejete opravdu být, takovými budete. Světlo slunce je jako moudrost pro ty, kteří vidí Boha ve vesmíru.

Velebte Boha hledáním radosti Moudrého. Uctívejte Boha světla radostným putováním po cestách, stanovenými jeho odhaleným náboženstvím. Je pouze jeden Nejvyšší Bůh, Pán Nebeských Světél. My se klaníme tomu, kdo vytvořil oceány, rostliny, zvířata, zemi a nebe. Náš Bůh je Hospodin, nejdobrotivější. Ctíme nejkrásnějšího, nejtědřejšího Nesmrtelného, obdařeného věčným světlem. Bůh je od nás nesmírně vzdálen a současně je nám nejbližší, protože pobývá v našich duších. Náš Bůh je božský a nejsvatější Duch Ráje a přesto pomáhá člověku nejvíce ze všech svých tvoření. Bůh nám nejvíce pomáhá v nejvýznamnější ze všech činností—poznávání ho. Bůh je nejobdivuhodnější a spravedlivý přítel; je naše moudrost, život a síla duše a těla. Prostřednictvím našeho čestného myšlení nám moudrý Tvořitel umožní konat jeho vůli, čímž dosahujeme všechno to, co je božsky dokonalé.

Hospodine, nauč nás, jak prožít život v těle a současně se připravovat na příští život ducha. Promluv k nám, Hospodine, a my vykonáme tvé příkazy. Pouč nás o správných cestách a my po nich půjdeme. Zaruč nám, že můžeme dosáhnout spojení s tebou. My víme, že náboženství je správné, protože nás vede k souladu s čestností. Bůh je naše moudrá podstata, nejlepší myšlení a správné jednání. Bůh nám může umožnit spojení s božským duchem a nesmrtelnost v něm samým!

Toto náboženství Moudrého zbavuje věřícího každé zlé myšlenky a hříšného činu. Klaním se před Bohem nebes v pokání jestliže jsem hřešil v myšlence, slově či činu—úmyslně či neúmyslně—a nabízím modlitby za prominutí a odpuštění. Víím, že když se vyzpovídám a jestli nemám v úmyslu udělat opět špatnou věc, tak hřích bude odstraněn z mé duše. Víím, že odpuštění odstraní pouta

Ganid made the following excerpts:

131:5.2 (1450.1) “All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

131:5.3 (1449.6) “Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beauteous, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body. Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:5.4 (1449.7) “Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:5.5 (1449.8) “This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed

hříchu. Ti, kdo páchají zlo, budou potrestáni, ale ti, kdo se řídí pravdou, se budou těšit blaženosti věčného spasení. Pomocí ctnosti se nás zmocní a poskytní spásonosnou sílu našim duším. Požadujeme slitování, protože se snažíme dosáhnout dokonalosti; chceme být jako Bůh.

from my soul. I know that forgiveness takes away the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God."

6. SUDUANIZMUS (DŽAINIZMUS)

Třetí skupina náboženských věřících, kteří v Indii uchovali doktrínu jednoho Boha—pozůstatek Melkisedekova učení—byla v té době známa jako suduanisté. Později se ti to věřící stali známými jako stoupenci džainizmu. Oni učili, že:

„Pán Nebes je nejvyšší. Ti, kdo páchají hřích, nevystoupí na nebesa, ale ti, kdo jdou po cestách počestnosti najdou místo v nebi. Jestliže známe pravdu, máme zajištěn život po smrti. Duše člověka může vystoupit na nejvyšší nebe, tam rozvinout svoji pravou duchovní podstatu a dosáhnout dokonalost. Nebeský stav osvobozuje člověka ze zajetí hříchu a představuje mu trvalé blaženosti; čestný člověk již poznal konec hříchu a s ním spojená všechna trápení. Vlastní „já“ je nepřemožitelným nepřítelem člověka a toto „já“ se projevuje v člověku ve čtyřech největších vášních: zlobě, pýše, podvádění a chtivosti. Největším vítězstvím člověka je podrobení sebe sama. Když se člověk obrací k Bohu pro odpuštění a když se osmělí radovat se z takové svobody, tak je tímto osvobozen od strachu. Člověk by měl projít životem tak, aby se choval k jiným lidem tak, jak on by si přál, aby oni se chovali k němu.

6. SUDUANISM (JAINISM)

131:6.1 (1450.5) The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

131:6.2 (1450.6) "The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who walk in the paths of righteousness shall find a place in heaven. We are assured of the life hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man's invincible foe, and self is manifested as man's four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man's greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated."

7. ŠINTOIZMUS

Jen nedávno byly do alexandrijské knihovny uloženy rukopisy o tomto náboženství Dálného východu. Bylo to jedno ze světových náboženství, o kterém Ganid nikdy neslyšel. Tato víra také obsahovala zbytky dávného Melkisedekova učení, což je patrné z následujícího výtahu:

„Říká Hospodin: „ Vy všichni přijímáte moji božskou sílu; všichni lidé se těší mé milosrdné pomoci. Mám velkou radost z přibývání čestných lidí po celé zemi. A v krásách přírody a v ctnostech lidí se snaží Pán Nebes odhalit sebe sama a ukázat svoji pravou podstatu. Poněvadž pradávni lidé neznali moje jméno, projevil jsem se tím, že jsem se na tento svět narodil jako viditelná bytost a zakusil od člověka takové ponížení, že i ten člověk nezapomene moje jméno. Já jsem tvůrcem nebe a země; slunce a měsíc a všechny hvězdy podléhají mojí vůli. Já jsem vládcem všech

7. SHINTO

131:7.1 (1451.1) Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

131:7.2 (1451.2) "Says the Lord: 'You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all

tvorů na zemi a ve čtyřech mořích. I když jsem veliký a nejvyšší, přesto vnímám modlitbu nejchudšího chudáka. Jestli jakýkoliv tvor mne bude ctít, vyslyším jeho modlitbu a vyhovím přání jeho srdce“.

„Pokaždé, když člověk podléhá úzkosti, udělá jeden krok zpátky od vedení ducha jeho srdce“. Pýcha zatemňuje Boha. Jestliže chcete získat nebeskou pomoc, odložte svoji hrdost; každý vlásek pýchy zahluje spásonosné světlo jako velký mrak. Jestliže nejste čestní uvnitř, je zbytečné se modlit za něco, co je zevnější. „Jestli slyším vaše modlitby, je to proto, že předstupujete přede mne s čistým srdcem, zbaveného falše a pokrytectví, s duší, která odráží pravdu jako zrcadlo. Jestliže chcete dosáhnout nesmrtelnosti, vzdějte se světa a přijďte ke mně.“

8. TAOIZMUS

Poslové Melkisedeka pronikli hluboko do Číny a doktrína jednoho Boha se stala součástí raného učení několika čínských náboženství; to, které vydrželo nejdéle a obsahovalo nejvíce z monoteistické pravdy, byl taoizmus a Ganid shromáždil následující úryvky z učení jeho zakladatele:

„Jak čistý a pokojný je Nejvyšší a přesto jak je silný a mocný, jak hluboký a nezměrný! Tento Bůh nebes je ctihodný předek všeho existujícího. Jestli znáte Věčného, jste osvícení a moudří. Jestli neznáte Věčného, pak se nevědomost projevuje jako zlo, probouzející vášně hříchu. Tato obdivuhodná Bytost existovala před nebesy a zemí. Věčný je opravdově duchovní; je jediný a nemění se. On je opravdu matka světa a všechno tvoření se pohybuje kolem něj. Tento Veliký poskytuje sám sebe lidem a tím jim umožňuje stát se lepšími a přežít. Dokonce když člověk ví o něm jen málo, přesto může jít po cestách Nejvyššího; může se podřídit vůli nebes.“

Všechny prospěšné práce opravdové služby pocházejí z Nejvyššího. Všechno závisí na Velkém Zdroji života. Velký Nejvyšší nežádá žádné uznání za poskytování sebe sama. Má nejvyšší moc a přesto zůstává skryt našim zrákům. Neustále mění své rysy a současně zdokonaluje své tvory. Nebeský Rozum je rozvážný a trpělivý ve svých záměrech, ale jist svými výsledky. Nejvyšší se rozprostírá celým vesmírem a všechno udržuje. Jak velký a silný je jeho překypující vliv a přitažlivá síla! Opravdová dobrotivost je jako voda, která všechno zvelebí a ničemu neškodí. A jako voda, opravdová dobrotivost vyhledává nejnižší místa, dokonce

the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.'

131:7.3 (1451.3) "Every time man yields to anxiety, he takes one step away from the leading of the spirit of his heart.' Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. 'If I hear your prayers, it is because you come before me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.'"

8. TAOISM

131:8.1 (1451.4) The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:8.2 (1451.5) "How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world's mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:8.3 (1452.1) "All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those

takové úrovni, kterým se ostatní vyhýbají a je to proto, že se podobá Nejvyššímu. Nejvyšší tvoří všechno a všechno stvořené udržuje při životě a duchovně zdokonaluje. A je záhadou, jak Nejvyšší podporuje, chrání a zdokonaluje tvora, aniž by ho nutil. Vede a řídí, ale bez prosazování sebe samého. Pomáhá rozvoji, ale nepodmaňuje.

Moudrý člověk objímá svým srdcem celý vesmír. Nevědomost je nebezpečná. Ti, kdo usilují o velikost, se musí naučit být pokornými. Při tvorbě světa se Nejvyšší stal jeho matkou. Znáť svoji matku, znamená přiznat svoje synovstvo. Moudrý je ten člověk, který pohlíží na všechny části z pohledu celku. Chovejte se ke každému člověku tak, jako byste byli na jeho místě. Odplácejte křivdu laskavostí. Jestliže milujete lidi, budou k vám přitahováni—nebude mít žádné potíže si je získat.

Velký Nejvyšší všim prostupuje; je na levé straně a i na pravé; podporuje všechno tvoření a pobývá ve všech opravdových bytostech. Nemůžete najít Nejvyššího a ani nemůže najít místo, kde on není. Jestli člověk uzná špatnost svého jednání a ze srdce toho lituje, může pak žádat o odpuštění; může uniknout trestu; může změnit pohromu ve štěstí. Nejvyšší je bezpečným útočištěm všeho tvoření; je ochráncem a spasitelem lidstva. Jestliže ho denně hledáte, naleznete ho. Poněvadž on může odpustit hříchy, je opravdu tím nejvzácnějším pro všechny lidi. Vždy si pamatujte, že Bůh neodměňuje člověka za to, co dělá, ale za to, jaký je; proto byste měli nabídnout pomoc svým druhům bez myšlení na odměnu. Dělejte dobro bez přemýšlení o vlastním prospěchu.

Moudří jsou ti, kdo znají zákony Věčného. Neznalost božského zákona je utrpení a neštěstí. Ti, kdo znají zákony Boha, jsou svobodomyšlní. Jestliže znáte Věčného, přestože vaše tělo zanikne, vaše duše bude žít věčně v duchovní službě. Jste opravdu moudří, když rozpoznáte svoji nedůležitost. Jestliže pobýváte ve světle Věčného, budete osvíceni Nejvyšším. Ti, kteří věnují sebe pro službu Nejvyššímu, radostně kráčí k Věčnému. Když člověk umírá, duch začíná svůj dlouhý let velkého putování domů.“

9. KONFUCIANIZMUS

Také poslední z velkých světových náboženství, uznávajících Boha, bere na vědomí monoteismus Melchizedekových misionářů a jejich vytrvalých následovníků. Ganidův stručný výťah z konfucianizmu zněl:

„Co stanoví Nebe, to je bez chyby. Pravda je

levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

131:8.4 (1452.2) “The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world’s mother. To know one’s mother is to recognize one’s sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will have no difficulty in winning them.

131:8.5 (1452.3) “The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

131:8.6 (1452.4) “They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey.”

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world’s great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid’s summary of Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) “What Heaven appoints is without

reálná a božská. Všechno vzniká v Nebi a Velké Nebe nechybuje. Nebe dosadilo mnoho podřízených, aby pomáhali při učení a zdokonalování nižších tvorů. Veliký, velmi veliký, je Jediný Bůh, který vládne člověku z nebes. Bůh je majestátní ve své moci a vznešený ve svém soudu. Ale tento Velký Bůh nadělal mravní smysl také mnoha méně vyvinutým lidem. Štědrost Nebes se nikdy nezastaví. Shovívavost je nejlepším darem Nebes lidem. Nebesa poskytla svoji lidské duši ušlechtilost; ctnosti člověka jsou plodem této ušlechtilosti, darované Nebesy. Velká Nebesa všechno vidí a sledují člověka ve všem jeho počínání. A děláme dobře, když nazýváme Velká Nebesa naším Otcem a naší Matkou. Jestliže tímto jsme služebníky našich božských předků, pak se můžeme důvěrně modlit k Nebesům. Vždy a ve všem mějme úctu k majestátnosti Nebes. My uznáváme, Ó Bože, Nejsvrchovanější a nejvyšší Vladaři, že soud závisí na tobě a že všechno milosrdenství pochází z božského srdce.

Bůh je s námi; proto v našich srdcích není žádný strach. Jestli se ve mně najde jakákoliv ctnost, je to projev Nebes, která pobývají ve mně. Ale tato Nebesa uvnitř mne často těžce zkouší moji víru. Jestli je Bůh se mnou, jsem rozhodnut nemít žádné pochybnosti v mém srdci. Víra musí být velmi blízko pravdě podstatě věcí a já nevidím, jak člověk může žít bez této prospěšné víry. Dobro a zlo se lidem nestávají bez příčiny. Nebesa jednají s duší člověka v souladu s jejich záměrem. Když uděláte něco špatného, neváhejte přiznat svoji chybu a rychle ji odčiňte.

Moudrý člověk se zabývá hledáním pravdy a ne pouhým úsilím prožít život. Dosáhnout dokonalosti nebes je cílem člověka. Vypělý člověk se snaží sebe měnit a tím se zbavovat úzkosti a strachu. Bůh je s vámi, nemějte o tom vůbec žádnou pochybnost ve svém srdci. Každý dobrý čin je odměněn. Vypělý člověk nereptá proti Nebesům a ani nemá zášť vůči lidem. Co se vám nelíbí, když se vám to stane, nedělejte to jiným. Necht' soucit je součástí každého trestu; ve všech směrech se snažte o to, aby potrestání bylo darem. Taková je cesta Velkých Nebes. Ačkoliv všichni tvorové musí zemřít a vrátit se do země, duch ušlechtilého člověka jde dál vpřed, aby se objevil na nebesích a vystoupal k blaženému světlu nejvyšší jasnosti.

10. „NAŠE NÁBOŽENSTVÍ“

Když Ganid pracně dokončil náročné sestavování učení světových náboženství o Rajském Otci, dal si za úkol zformulovat něco, co by se mohlo považovat za shrnutí víry v Boha, ke

error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this endowment of Heaven's nobility. The Great Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) "God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) "A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious light of final brightness."

10. "OUR RELIGION"

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he

kteří dospěl v důsledku učení Ježíše. Tento mladý muž měl ve zvyku nazývat takovou víru „naše náboženství.“ Ganid napsal následující:

„Hospodin, náš Bůh, je jediný Hospodin a měli byste ho milovat celou svojí myslí a srdcem a současně dělat všechno pro to, abyste milovali všechny jeho děti tak, jak milujete sami sebe. Tento jediný Bůh je náš nebeský Otec, v něm spočívají všechny věci a který pobývá, svým duchem, v každé čestné duši. A my, Boží děti, bychom se měli naučit mu důvěřovat jako spolehlivému Tvořiteli. S naším nebeským Otcem je možné všechno. Poněvadž je náš Tvořitel, který stvořil všechny věci a bytosti, nemůže tomu být jinak. Ačkoliv nemůžeme Boha vidět, můžeme ho poznat. A denním vykonáváním vůle nebeského Otce ho můžeme odkrývat svým druhům.

Božské poklady Božího charakteru musí být nekonečně hluboké a věčně moudré. Nemůžeme najít Boha pomocí znalostí, ale můžeme ho poznat v našich srdcích osobní zkušeností. Přestože jeho soudnost může být nezjistitelná, jeho soucit mohou obdržet i nejnižší bytosti na zemi. Ačkoliv Otec zaplňuje vesmír, žije také v našich srdcích. Mysl člověka je lidská, smrtelná, ale duch člověka je božský, nesmrtelný. Bůh je nejenom všemocný, ale také všemoudrý. Jestliže naši pozemští rodiče, mající sklon ke zlu, vědí jak milovat své děti a poskytovat jim prospěšné dary, tak dobrý Otec na nebesích musí mnohem víc vědět, jak moudře milovat své děti na zemi a obdarovávat je vhodnými dary.

Náš nebeský Otec nedovolí jedinému dítěti na zemi zaniknout, jestli to dítě má touhu nalézt Otce a upřímně touží být jako on. Náš Otec miluje také nečestné a je vždy laskavý k nevďěčným. Kdyby jen více lidských bytostí mohlo poznat dobrotnost Boha, určitě by litovaly svých nečestných jednáních a zanechaly všech hříchů. Všechno dobré přichází dolů od Otce světla, ve kterém neexistuje žádná proměnlivost, nebo náznak změny. Duch pravého Boha pobývá v srdci člověka. On chce, aby všichni lidé byli bratři. Když lidé začnou cítit Boha, je to důkaz, že Boha našli a že touží ho poznat. My žijeme v Bohu a Bůh žije v nás.

Já se již déle nespokojím s vírou, že Bůh je Otec celého mého národa; od nynějška budu věřit, že je také můj Otec. Vždy se budu snažit cítit Boha s pomocí Ducha Pravdy, který se stane mým pomocníkem poté, až opravdu poznám Boha. Ale nejdříve začnu uctívat Boha tím, že se naučím vykonávat Boží vůli na zemi; to znamená, že se budu co nejupřímněji snažit chovat se ke svým druhům stejně, jak si myslím, že by se k nim

deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus' teaching. This young man was in the habit of referring to such beliefs as "our religion." This was his record:

131:10.2 (1453.4) "The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) "The divine riches of God's character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) "The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man's heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

131:10.5 (1454.2) "I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshiping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just

choval Bůh. A když žijeme takový život v těle, můžeme Boha požádat o mnoho věcí a on uspokojí touhu našich srdcí, abychom byli lépe vybaveni sloužit našim druhům. A všechna tato láskyplná služba Božím dětem zvětšuje naši schopnost přijímat a prožívat nebeskou radost—velké potěšení, které přináší pomoc nebeského ducha.

Každý den budu děkovat Bohu za jeho nevýslovné dary; budu ho velebit za jeho úžasná díla pro lidské děti. Pro mne je on Všemocný, Tvořitel, Síla a Soucit, ale ze všeho nejlepší je to, že on je můj duchovní Otec a jako jeho pozemské dítě někdy přijdu za ním. A můj domácí učitel řekl, že hledáním jeho se stanu jako on. Vírou v Boha jsem dosáhl pokoje v Bohu. Toto nové naše náboženství je plné radosti a plodí trvalé štěstí. Jsem přesvědčen, že zachovám svoji víru až do smrti a s určitostí dosáhnu věčného života.

Učím se zkoumat všechny věci a držet se toho, co je správné. Ve všem se budu chovat ke svým druhům tak, jak bych si přál, aby se oni chovali ke mně. Díky této nové víře vím, že se můžu stát synem Božím, ale někdy, když se zamyslím, žasnu nad tím, že všichni lidé jsou moji bratři; ale je tomu opravdu tak. Nevidím, jak bych se mohl radovat z otcovství Boha, zatímco bych odmítal přijmout bratrství lidí. Každý, kdo volá jméno Hospodina, bude spasen. Jestli je to pravda, tak všichni lidé musí být moji bratři.

Od nynějška budu konat dobré skutky skrytě; také se budu modlit hlavně osobitě. Nebudu soudit, abych nebyl nespravedlivý ke svým druhům. Naučím se milovat své nepřátele; ještě jsem si správně neosvojil návyk podobat se Bohu. I když vidím Boha v těchto jiných náboženstvích, shledávám, že v „našem náboženství“ je krásnější, láskyplnější, soucitnější, osobnější a pozitivnější. Ale ze všeho nejvíce, tato nádherná a dokonalá Bytost je můj duchovní Otec; já jsem jeho dítě. A neexistují žádné jiné způsoby, než má upřímná touha být jako on, pomocí které ho nakonec najdu a budu mu věčně sloužit. Konečně mám náboženství s Bohem, nádherným Bohem a on je Bůh věčného spasení.“

as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) “I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) “I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

131:10.8 (1454.5) “Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in ‘our religion’ as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation.”

Kapitola 132. Pobyt v Římě

⇨ 131

Kniha Urantia

133 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 132 POBYT V ŘÍMĚ

Sekce

Úvod

1. Opravdové hodnoty
2. Dobro a zlo
3. Pravda a víra
4. Osobní služba
5. Rady bohatému muži
6. Sociální péče
7. Cesty po okolí Říma

PAPER 132 THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction

1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

Úvod

PONĚVADŽ Gonod měl sebou pozdravy od vládkyně Indie pro Tiberia, římského vládce, třetího dne po jejich příchodu do Říma se dva Indové a Ježíš před ním objevili. Nerudný císař byl toho dne neobvykle příjemný a s trojicí si dlouho povídal. A když od něho odešli, císař, hovoříc o Ježíši, poznamenal svému pobočníkovi po pravé ruce: „Kdybych já měl spolupracovníka s takovými královskými a okouzujícími způsoby, tak bych byl opravdovým císařem, že ano?“

Během pobytu v Římě měl Ganid pravidelné hodiny pro vyučování a pro navštěvování zajímavých míst ve městě. Jeho otec měl mnoho obchodních jednání a protože si přál, aby se jeho syn stal jeho důstojným nástupcem při řízení jeho rozsáhlých obchodních zájmů, myslel si, že nadešel čas, aby chlapce představil obchodnickému světu. V Římě se nacházelo mnoho Indů a často jeden ze zaměstnanců Gonoda ho doprovázel jako tlumočník, takže Ježíš měl pro sebe celé dny; to mu umožnilo se dokonale seznámit s tímto městem se dvěma miliony obyvatel. Často ho bylo možno vidět na fóru—centrum politického, soudního a obchodního života. Často navštěvoval Kapitol a při pohledu na

INTRODUCTION

^{132:0.1 (1455.1)} SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, "If I had that fellow's kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?"

^{132:0.2 (1455.2)} While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod's own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly acquainted with this city of two million inhabitants. He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business life. He often

tento nádherný chrám, zasvěcený Jupiterovi, Juně a Minervě, se podíval nad tím, v jakém zajetí ignorance se títo Římané nacházeli. Také strávil hodně času na pahorku Palatin, kde byla rezidence císaře, chrám Apollóna a řecké a latinské knihovny.

V té době římské impérium zahrnovalo celou jižní Evropu, Malou Asii, Sýrii, Egypt a severozápadní Afriku. Jeho obyvatelstvo zahrnovalo občany z každé země východní polokoule. Studovat toto kosmopolitní seskupení smrtelníků Urantie a družit se s nimi byl hlavní důvod, proč Ježíš souhlasil s touto cestou.

Ježíš se v Římě hodně naučil o lidech, ale nejceněnější ze všech jeho rozmanitých zkušeností během jeho šesti měsíčního pobytu v tomto městě byl kontakt a jeho vliv na náboženské vůdce hlavního města impéria. Ke konci prvního týdne v Římě Ježíš vyhledal a seznámil se s významnými vůdci Kyniků, Stoiků a mysterijních kultů, především se skupinou mithraistů. Zdali či ne Ježíš předpokládal, že židé nepřijmou jeho poselství, s určitostí předvídal, že jeho poslové zanedlouho budou přicházet do Říma hlásat království nebeské; a proto se pustil, užasným způsobem, do přípravy cesty pro lepší a jistější přijetí svého poselství. Vybral si pět hlavních Stoiků, jedenáct Kyniků a šestnáct vůdců mysterijních kultů a po dobu téměř šesti měsíců s těmito náboženskými učiteli strávil většinu svého volného času. A jeho informující metoda spočívala v následujícím: Nikdy nenapadl jejich chyby a nikdy se nezmínil o nedostacích v jejich učeních. Vždy vybral pravdu, kterou učili a potom chválil a osvětloval tuto pravdu v jejich myslích tak, že za velmi krátkou dobu toto velebení pravdy vyplavilo navenek daný nedostatek; a takto byli títo muži a ženy poučeni a připraveni Ježíšem na pozdější rozpoznání dalších a podobných pravd v učeních prvních křesťanských misionářů. A bylo to právě toto počáteční přijetí učení kazatelů evangelia, které dalo silný impuls k rychlému rozšíření křesťanství v Římě a odtud po celém impériu.

Význam tohoto pozoruhodného jednání může být lépe pochopen, když uvážíme ten fakt, že z této skupiny třiceti dvou náboženských vůdců, instruovaných Ježíšem v Římě, pouze dva nebyli prospěšní; těch třicet se stalo stěžejními osobnostmi při zakládání křesťanství v Římě a někteří z nich také pomáhali při přeměně mithraického chrámu do prvního křesťanského kostela v tomto městě. My, kteří pozorujeme lidské

went up to the Capitolium and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor's residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

132:0.3 (1455.3) At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

132:0.4 (1455.4) Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worthwhile leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

132:0.5 (1456.1) The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from

aktivity ze zákulisí a ve světle uplynulých devatenácti stoletích, uznáváme pouze tři faktory, které mají rozhodující význam pro počáteční vytvoření podmínek k rychlému rozšíření křesťanství po celé Evropě a ty jsou:

1. Výběr a udržení Šimona Petra jako apoštola.

2. Rozhovor v Jerusalemu se Štěpánem, jehož smrt obrátila na víru Saula z Tarsu.

3. Vstupní příprava těchto třiceti Římanů pro pozdější vůdcovství nového náboženství v Římě a v celém impériu.

Během všech svých životních zkušeností ani Štěpán, ani třicet vybraných učitelů, si nikdy neuvědomili, že jednou hovořili s člověkem, jehož jméno se stalo předmětem jejich náboženského učení. Práce Ježíše s původními třiceti dvěma učiteli byla naprosto osobní. Písař z Damašku se nikdy nesetkal najednou s více než se třemi z nich, občas se dvěma, ale většinou je učil jednotlivě. A byl schopen uskutečnit toto významné dílo náboženského vyučování, protože tito muži a ženy nebyli svázáni tradicemi; nebyli obětmi zakořeněných předsudků ve vztahu k veškerému budoucímu náboženskému rozvoji.

Již nedaleko byly ty roky, v průběhu kterých Petr, Pavel a další učitelé křesťanství v Římě často slyšeli o tomto písaři z Damašku, který byl jejich předchůdcem a který tak zřetelně (a jak se oni domnívali, nevědomě) připravil cestu pro jejich příchod s novým evangeliem. Ačkoliv Pavel si nikdy opravdu neuvědomil totožnost tohoto písaře z Damašku, krátce před svou smrtí přišel k závěru, a to kvůli podobnosti popisů osobností, že „výrobce stanů z Antiochie“ byl také „písař z Damašku.“ Když jednou Šimon Petr kázal v Římě a měl možnost naslouchat popisu písaře z Damašku, napadlo ho, že tato osoba by mohla být Ježíš, ale rychle tuto myšlenku pustil z hlavy, protože dobře věděl (myslel si to), že Učitel nikdy v Římě nebyl.

behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

132:0.6 (1456.2) 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.

132:0.7 (1456.3) 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.

132:0.8 (1456.4) 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

132:0.9 (1456.5) Through all their experiences, neither Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus' work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

132:0.10 (1456.6) Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe, surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. OPRAVDOVÉ HODNOTY

Angamon, vůdce stoiků, byl tím člověkem, se kterým měl Ježíš celonoční rozhovor na počátku svého pobytu v Římě. Tento muž se později stal velkým přítelem Pavla a byl jedním z pevných podporovatelů křesťanské víry v Římě. V podstatě a vyjádřeno současným jazykem, Ježíš učil Angamona následujícímu:

1. TRUE VALUES

132:1.1 (1456.7) It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

Význam opravdových hodnot musí být vyhledán v duchovním světě a na božských úrovních věčné reality. Vzestupující smrtelník musí vidět všechny nižší a materiální úrovně jako přechodné, částečné a nedokonalé. Vědec, jako takový, je omezen objevováním vzájemných vztahů materiálních faktů. Stručně řečeno, nemá právo tvrdit o sobě, že je buď materialista, nebo idealista, protože tím zradil postoj opravdového vědce, jelikož všechna taková tvrzení jsou samotnou podstatou filozofie.

Jestliže morální vnímání a duchovní vědomosti lidstva nejsou úměrně rozšířeny, může se časem stát, že neomezený rozvoj čistě materialistické kultury bude hrozbou civilizace. Čistě materialistická věda skrývá v sobě potenciální semeno zničení veškerého vědeckého snažení, protože tento postoj je předzvěstí definitivního kolapsu civilizace, která se zřekla svého smyslu morálních hodnot a zavrhl svůj duchovní cíl.

Materialistický vědec a extrémní idealista se budou vždy spolu přit. Toto však neplatí o těch vědcích a idealistech, kteří ctí obecné normy vysokých morálních hodnot a úrovně duchovnosti. V každém věku vědci a idealisté musí rozpoznat, že jsou v procesním řízení u soudu lidských potřeb. Musí se vyvarovat jakéhokoliv válčení mezi sebou a současně se odvážně snažit hájit prodloužení svého působení větší oddaností sloužit lidskému pokroku. Jestliže takzvaná věda či náboženství jakéhokoliv věku jsou falešné, tak musí buď očistit své aktivity, nebo zaniknout předtím, než vznikne materiální věda, nebo duchovní náboženství pravdivějšího a hodnotnějšího charakteru.

2. DOBRO A ZLO

Mardus byl uznávaným vůdcem římských kyniků a stal se velkým přítelem písaře z Damašku. Den za dnem rozmlouval s Ježíšem a noc za noci naslouchal jeho vyššímu učení. Jedna z nejdůležitějších diskuzí s Mardusem se týkala upřímné kynikovy otázky o dobru a zlu. Ježíšova odpověď, ve své podstatě a vyjádřeno jazykem dvacátého století, byla:

Můj bratře, dobro a zlo jsou pouze slova, symbolizující relativní úrovně lidského vnímání pozorovatelného vesmíru. Jestli jsi eticky lenivý a sociálně netečný, tvoji normou dobra se mohou stát stávající společenské zvyklosti. Jestli jsi duchovně nečinný a morálně se nerozvíjíš, tvoji normou dobra se mohou stát náboženské praktiky a tradice tvých současníků. Ale duše, která přežívá čas a přechází do věčnosti, musí udělat

132:1.2 (1457.1) The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

132:1.3 (1457.2) Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

132:1.4 (1457.3) The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists and idealists who are in possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

2. GOOD AND EVIL

132:2.1 (1457.4) Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

132:2.2 (1457.5) My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time

živou a osobní volbu mezi dobrem a zlem—volbu, určenou opravdovými hodnotami duchovních norem, které byly ustanoveny božským duchem, kterého nebeský Otec poslal, aby pobýval v srdci člověka. Tento vnitřní duch je kritériem přežití osobnosti.

Dobrotivost, stejně jako pravda, je vždy relativní a najisto v rozporu se zlem. A právě vnímání těchto rysů dobrotivosti a pravdy umožňuje vyvíjejícím se duším lidí udělat ta osobní rozhodnutí, která jsou nezbytná pro věčný život.

Duchovně slepý jedinec, který se logickým myšlením řídí vědeckými předpisy, společenskými zvyklostmi a náboženskými tezemi, je ve vážném nebezpečí ztráty své morální svobody a duchovní nezávislosti. Taková duše je předurčena stát se intelektuálním papouškem, společenským robotem a otrokem náboženských autorit.

Dobrotivost vždy roste k novým úrovním zvětšující se svobody morálního sebepoznání a dosažení duchovní osobnosti—objevení a spojení se s vnitřním Ladičem. Zkušenost je dobrá, když zvyšuje smysl pro krásu, posiluje morální vůli, zvětšuje schopnost rozpoznání pravdy, rozšiřuje způsobilost milovat a sloužit ostatním, zvyšuje duchovní ideály a sjednocuje nejvyšší lidské motivy času s věčnými plány vnitřního Ladiče. A to všechno vede přímo ke zvýšené touze vykonávat vůli Otce a tím podporovat božskou touhu nalézt Boha a být jako on.

Jak stoupáte po vesmírné stupnici rozvoje tvora, budete nalézat, že růst dobra a ubývajícího zla je v dokonalém souladu s vaší schopností konat dobro a rozpoznávat pravdu. Způsobilost dělat omyly, nebo konat zlo nezmizí úplně, dokud vzestupující lidská duše nedosahuje konečných duchovních úrovní.

Dobrotivost je živou, vždy vzrůstající, trvalou osobní zkušeností a je neustále v souladu s rozpoznáním pravdy a krásy. Dobrotivost spočívá v poznání pozitivních pravých hodnot duchovních úrovní, které v lidské zkušenosti musí být protikladem negativního protějšku—stínů potenciálního zla.

Dokud nedosáhnete úrovní Ráje, dobrotivost bude vždy více úkolem, nežli trvalou vlastností, více cílem, nežli zkušeností z dosažení. Ale když opravdově lačníte a žijíte po čestnosti, prožíváte narůstající uspokojení v částečném dosažení dobrotivosti. Přítomnost dobra a zla na světě je sama o sobě pozitivním důkazem existence a reality morální vůle člověka, osobnosti, která tímto

and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

132:2.3 (1457.6) Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

132:2.4 (1458.1) The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage, and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

132:2.5 (1458.2) Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to be more like him.

132:2.6 (1458.3) As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

132:2.7 (1458.4) Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

132:2.8 (1458.5) Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of

způsobem rozpoznává tyto hodnoty a také je schopna vybrat si mezi nimi.

V době dosažení Ráje schopnost vzestupujícího smrtelníka ztotožňovat se s pravými duchovními hodnotami bude natolik rozšířena v důsledku dosažení dokonalosti ovládnutí světla života. Taková zdokonalená duchovní osobnost se stává natolik plně, božsky a duchovně sjednocena s pozitivními a nejvyššími vlastnostmi dobra, krásy a pravdy, že neexistuje žádná možnost, aby takový čestný duch vrhl jakýkoliv stín potenciálního zla, když bude vystaven pronikavé jasnosti božského světla nekonečných Vládců Ráje. Ve všech takových duchovních osobnostech dobrovitost není již částečná, kontrastní a srovnávací; stala se božsky úplnou a duchovně naplněnou; přibližuje se čistotě a dokonalosti Nejvyššího.

Možnost zla je nezbytná pro morální volbu, ale ne jeho skutečnost. Stín je pouze relativně skutečný. Skutečné zlo není nezbytná osobní zkušenost. Potenciální zlo je stejně dobrým stimulem pro přijetí rozhodnutí v oblastech morálního růstu na nižších úrovních duchovního rozvoje. Zlo se stává realitou osobní zkušenosti pouze tehdy, když morální mysl se pro něj rozhodne.

3. PRAVDA A VÍRA

Nabon byl řecký žid a hlavní osobnost mezi vůdčími osobnostmi největšího mysterijního kultu v Římě—kultu boha Mithry. Přestože tento vysoký kněz mithraizmu měl mnoho rozhovorů s damašským písařem, nejvíce na něho natrvalo zapůsobila rozmluva z jednoho večera o pravdě a víře. Nabon si myslel, že Ježíše obrátí na jejich víru a dokonce mu navrhl, aby se stal učitelem mithraizmu, až se vrátí do Palestiny. Neuvědomoval si, že Ježíš připravoval jeho na to, aby se on stal jedním z prvních konvertitů evangelia království. Upraveno do současného jazyka, podstata učení Ježíše v ten večer byla následující:

Pravdu není možno definovat slovy, pouze žitím. Pravda je vždy víc než vědomosti. Vědomosti se týkají pozorovatelných věcí, ale pravda přesahuje takové čistě materiální úrovně v tom, že se přátelí s moudrostí a obsahuje takové nezměřitelné kategorie, jako lidskou zkušenost a také duchovní a živé reality. Vědomost pochází z vědy; moudrost z opravdové filozofie, pravda z náboženské zkušenosti duchovního žití. Vědomost jedná s fakty; moudrost se vztahuje; pravda s reálnými hodnotami.

man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

^{132:2.9 (1458.6)} By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

^{132:2.10 (1458.7)} The *possibility* of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. TRUTH AND FAITH

^{132:3.1 (1459.1)} Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

^{132:3.2 (1459.2)} Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities. Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality

Člověk má tendenci tříbit vědu, formulovat filozofii a dogmatizovat pravdu, protože je mentálně líný v přizpůsobování se vzrůstajícím těžkostem života a současně se také nesmírně bojí neznámého. Člověk, ve své přirozenosti, jen velmi pomalu mění návyky svého myšlení a způsobu svého života.

Odhalená pravda—osobně objevená pravda—je nejvyšší radostí lidské duše; je to společné dílo materiální mysli a vnitřního ducha. Věčné spasení duše, rozpoznávající tuto pravdu a milující krásu, je zajištěno tím hladem a žízní po dobru, které vedou tohoto smrtelníka k jedinému cíli—konat vůli Otce, nalézt Boha a být jako on. Mezi vědomostí a pravdou nikdy není rozpor. Rozpor může být mezi vědomostí a lidskými vírami, vírami zbarvenými předsudky, překroucenými strachem a ovládanými hrůzou čelit novým faktům materiálních objevů, nebo duchovního progresu.

Ale pravda se nikdy nemůže stát vlastnictvím člověka bez víry. Je tomu opravdu tak, protože myšlenky, moudrost, etika a ideály člověka nikdy nepřevyší jeho víru, jeho vznešenou naději. A všechna taková pravá víra je založena na hlubokých úvahách, upřímné sebekritice a důsledném morálním uvědomění. Víra je vnuknutí oduševnělé tvořivé představivosti.

Víra uvolňuje nadlidské aktivity božské jiskry, nesmrtelného zárodku, který žije v mysli člověka a který je potenciálem věčného života. Rostliny a zvířata přežívají v čase tím, že předávají z jedné generace na druhou identické částice sebe samých. Lidská duše (osobitost) člověka přežívá přirozenou smrt tím, že se ztotožní s touto vnitřní jiskrou božskosti, která je nesmrtelná a která slouží k zvěčnění lidské osobitosti na další a vyšší úrovni vzestupné vesmírné existence. Nesmrtelný duch je skryté semínko lidské duše. Druhá generace duše je prvním z řady osobnostních projevů duchovních a progresivních existencí, končících pouze tehdy, když tato božská entita dosahuje zdroje své existence—Boha, Vesmírného Otce.

Lidský život pokračuje—přežívá—protože má vesmírnou funkci, úkol nalézt Boha. Vírou aktivovaná duše člověka nemůže přestat ve svém úsilí dosáhnout tohoto cíle osudu; a když dosáhne tohoto božského cíle, nemůže nikdy zaniknout, protože se stala podobnou Bohu—věčnou.

Duchovní evoluce je zkušeností zvyšující se a

values.

132:3.3 (1459.3) Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes in his habits of thinking and in his techniques of living.

132:3.4 (1459.4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

132:3.5 (1459.5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

132:3.6 (1459.6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

132:3.7 (1459.7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding God. The faith-activated soul of man cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine goal, it can never end because it has become like God — eternal.

132:3.8 (1460.1) Spiritual evolution is an experience of

dobrovolné volby dobrotivosti, doprovázené odpovídajícím a postupným úbytkem pravděpodobnosti zla. S dosažením konečnosti volby dobra a s naplněnou schopností pro vnímání pravdy přichází dokonalost krásy a svatosti, jejichž čistota zamezuje možnosti vzniku dokonce jen i pojmu potenciálního zla. Taková Boha znalá duše nevrhá žádný stín pochybnosti zla, když působí na takové vysoké duchovní úrovni božského dobra.

Přítomnost Rajského ducha v mysli člověka znamená naději na odhalení a spolehlivou záruku věčné existence božského progresu pro každou duši, snažící se dosáhnout identity s tímto nesmrtelným a vnitřním duchovním fragmentem Vesmírného Otce.

Vývoj vesmírem je charakterizován zvyšující se svobodou osobnosti, která je spojena s postupným dosažením vyšších a vyšších úrovní sebepoznání a v důsledku toho následným uvědoměným sebeovládáním. Dosažení dokonalosti duchovního sebeovládání se rovná kompletnosti vesmírné volnosti a osobní svobody. Víra podporuje a udržuje duši člověka v době jeho zmatenosti v počáteční orientaci v takovém obrovském vesmíru, zatímco modlitba se stává významným sjednotitelem různých inspirací tvořivé představivosti, kterou víra probouzí v duši, snažící se ztotožnit se s duchovními ideály vnitřní a s ní spojené božské přítomnosti.

Nabon byl těmito slovy velmi ohromen, stejně tak, jak byl při každém rozhovoru s Ježíšem. Tyto pravdy nepřetržitě hořely v jeho srdci a on se potom stal důležitým pomocníkem kazatelů Ježíšova evangelia, kteří později přišli do Říma.

4. OSOBNÍ SLUŽBA

Během svého pobytu v Římě nevěnoval Ježíš všechn svůj volný čas této činnosti připravit muže a ženy na to, aby se stali budoucími stoupenci nadcházejícího království. Hodně času trávil získáváním podrobných znalostí o všech rasách a třídách lidí, žijících v tomto největším a nejkosmopolitnějším městě světa. V každém z těchto četných setkání s lidmi Ježíš sledoval dva záměry: chtěl poznat jejich reakce na jejich pozemský život v těle a také se snažil říct či udělat něco, co by obohatilo jejich život a udělalo ho hodnotnějším. Jeho náboženská učení v průběhu těchto týdnů se nelišila od těch, která charakterizovala jeho pozdější život jako učitele dvanácti apoštolů a kazatele davů.

Základní osnova jeho poselství zůstávala vždy stejná: fakt lásky nebeského Otce a pravda

the increasing and voluntary choice of goodness attended by an equal and progressive diminution of the possibility of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

132:3.9 (1460.2) The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

132:3.10 (1460.3) Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

132:3.11 (1460.4) Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. PERSONAL MINISTRY

132:4.1 (1460.5) Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

132:4.2 (1460.6) Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the

jeho milosrdenství a také radostná zpráva o tom, že člověk je skrze svoji víru synem tohoto samého Boha lásky. Ježíš obvykle navazoval kontakty s lidmi tím, že je vtáhl do rozhovoru kladením otázek. Hovor obyčejně začínal otázkami Ježíše a končil jejich otázkami Ježíšovi. Byl stejně obratný v učení pokládáním otázek, tak i v odpovídání dotazů. Jako pravidlo, nejvíce naučil ty, kterým řekl nejméně. Z jeho osobní služby čerpali největší prospěch přetíženi, úzkostliví a deprimovaní smrtelníci, kterým se tímto značně ulevilo, protože měli příležitost ulehčit svým duším citlivému a chápajícímu posluchači a Ježíš měl všechny tyto vlastnosti a ještě mnoho dalších. A když tyto oslabené lidské bytosti pověděly Ježíšovi o svých potížích, byl vždy schopen jim poskytnout praktické a okamžité prospěšné rady, směřující k napravení jejich reálných těžkostí, ačkoliv neopomenul vyslovit bezprostředně slova útěchy a povzbuzení. A vždy řekl těmto sklíčeným smrtelníkům o Boží lásce a různými rozmanitými metodami je informoval o tom, že jsou dětmi tohoto láskyplného nebeského Otce.

Během pobytu v Římě přišel Ježíš tímto způsobem osobně do srdečného a povznášejícího kontaktu s více než pěti sty smrtelníky tohoto světa. Získal tak znalosti o různých rasách lidstva, které by nikdy nenabyl v Jerusalemu a stěží i v Alexandrii. Vždy považoval těchto šest měsíců za jedno z nejbohatších a nejvíce poučných období svého pozemského života.

Jak by se dalo očekávat, tak takový všestranně nadaný a podnikavý člověk by nemohl takto působit ve světové metropoli po dobu šesti měsíců, aniž by nebyl osloven různými lidmi, kteří by rádi získali jeho služby ve spojení s obchodem, anebo častěji, za účelem učení, sociální reformy, nebo náboženského hnutí. Takových nabídek dostal víc než deset a každou z nich využil k předání nějaké myšlenky duchovního povznesení vhodně volenými slovy, nebo nějakou laskavou službou. Ježíš rád dělal věci pro druhé—i drobné věci—pro všechny druhy lidí.

S jedním římským senátorem měl rozhovor o politice a státnické moudrosti a toto jediné setkání s Ježíšem udělalo na tohoto zákonodárce takový hluboký dojem, že zbytek svého života strávil marným úsilím přimět své kolegy změnit panující politiku—odklonit se od ideje vládního systému, který vydržuje a živí národ a přijmout ideu, kdy národ podporuje stát. Ježíš strávil jeden večer s bohatým otrokářem a hovořil s ním o člověku, jako o synu Božím a příští den tento muž, Klaudius, dal svobodu sto sedmnácti otrokům. Byl na večeři s řeckým lékařem, kterému povídal o tom, že jeho pacienti mají mysl a duši stejně jako těla a takto

truth of his mercy, coupled with the good news that man is a faith-son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

132:4.3 (1461.1) In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

132:4.4 (1461.2) As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

132:4.5 (1461.3) He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him

přivedl tohoto vynikajícího doktora k tomu, že ten se pak snažil o rozsáhlejší lékařskou péči pro své spoluobčany. Hovořil se všemi druhy lidí ze všech společenských vrstev. Jediné místo, které v Římě nenavštívil, byly veřejné lázně. Odmítl jít se svými přáteli do lázní kvůli sexuální promiskuitě, která tam panovala.

Římskému vojákovi, při procházce po nábřeží Tibery, Ježíš řekl: „Bud' statečný ve svém srdci, stejně jako ve svých činech. Měj odvahu být spravedlivý a bud' dost velký pro slitování. Přinuť svoji nižší přirozenost, aby poslouchala tvoji vyšší přirozenost, tak jak ty posloucháš své nadřízené. Cti dobro a povznášej pravdu. Vybírej krásno namísto špatnosti. Miluj své druhy a celým svým srdcem hledej Boha, protože Bůh je tvůj nebeský Otec“.

Řečníkovi na fóru řekl: „Tvá výmluvnost je příjemná, tvoje logika je obdivuhodná, tvůj hlas je líbivý, ale tvoje učení je stěžejí pravdou. Kdybys jen mohl zakusit inspirující uspokojenost z poznání Boha jako tvého duchovního Otce, potom bys mohl využít svého řečnického umění k osvobození svých druhů z područí zaslepenosti a z otroctví nevědomosti“. Ten muž byl tentýž Marek, který slyšel Petra kázat v Římě a stal se jeho nástupcem. Po ukřižování Šimona Petra to byl právě on, kdo se vzepřel pronásledovateli a odvážně pokračoval v kázání nového evangelia.

Po setkání s chudásem, který byl falešně obviněn, šel Ježíš s ním ke smírčímu soudci a když dostal zvláštní povolení vystoupit jeho jménem, pronesl nádhernou řeč, v níž řekl: „Spravedlnost dělá národ velikým a čím větší národ, tím více bude dbát na to, aby nespravedlnost nepostihla ani toho nejprostšího občana. Běda každému národu, ve kterém pouze těm, kteří mají peníze a vliv se dostává rychlé spravedlnosti u jeho soudů! Je posvátnou povinností smírčího soudu osvobodit nevinného, stejně jako potrestat vinného. Na nestrannosti, poctivosti a čestnosti jeho soudů závisí trvání národa. Občanská vláda je založena na spravedlnosti, tak jako opravdové náboženství je založeno na milosrdenství.“ Soudce případ znovu otevřel a po pečlivém prozkoumání důkazů vězně propustil. Ze všech činů Ježíše během těchto dnů osobní služby byl tento nejbližší veřejnému vystoupení.

that his patients had minds and souls as well as bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

132:4.6 (1461.4) To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: “Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven.”

132:4.7 (1461.5) To the speaker at the forum he said: “Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance.” This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

132:4.8 (1462.1) Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: “Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy.” The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus' activities during these days of personal ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. RADY BOHATÉMU MUŽI

Jeden bohatý muž, římský občan a stoik, se začal velmi zajímat o učení Ježíše, se kterým ho seznámil Angamon. Po mnoha přátelských

5. COUNSELING THE RICH MAN

132:5.1 (1462.2) A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus' teaching, having been introduced by Angamon.

rozhovorech se tento bohatý občan Ježíše zeptal, co by dělal se svým bohatstvím, kdyby ho měl. Ježíš mu odpověděl: „Já bych materiální bohatství vynaložil na povznesení materiálního života a stejně tak bych využíval vědomosti, moudrost a duchovní službu pro obohacení intelektuálního života, zušlechtnění společenského života a rozvoj duchovního života. Spravoval bych materiální bohatství jako moudrý a účelný správce prostředků jedné generace pro blaho a povznesení příští a následných generací.

Ale bohatého muže Ježíšova odpověď plně neuspokojila a odvážně se opět zeptal: „Ale co si myslíš, že by měl udělat člověk na mém místě se svým bohatstvím? Měl bych si ho ponechat, nebo ho rozdat?“ A když Ježíš viděl, že opravdu touží vědět víc pravdy o své oddanosti Bohu a své povinnosti k lidem, odpověděl: „Můj dobrý příteli, vidím, že upřímně toužíš po moudrosti a jsi čestný milovník pravdy. Proto ti chci vyložit můj pohled na řešení tvého problému, týkající se odpovědnosti za nakládání s bohatstvím. Dělán to proto, žes požádal o moji radu a když ti tuto radu dávám, nezajímá mně bohatství žádného jiného bohatého člověka; poskytuji tuto radu jenom tobě a pro tvé osobní poučení. Jestli si upřímně přeješ pohlížet na své bohatství jako na odpovědnost, potom bych ti poradil, abys udělal následující analýzu původů tvého bohatství: zeptej se sám sebe a snaž se na to najít neupřímnější odpověď, odkud přišlo toto bohatství? A jako pomoc při zkoumání zdrojů svého velkého jmění ti navrhuji brát v úvahu následujících deset různých metod nahromadění materiálního bohatství:

1. Zděděné bohatství—jmění pocházející od rodičů a jiných předků.

2. Objevené bohatství—jmění získané z přírodních zdrojů matky země.

3. Obchodní bohatství—jmění získané jako poctivý zisk při prodeji, nebo výměně materiálního zboží.

4. Nečestné bohatství—jmění získané z nečestného vykořisťování, nebo zotročování lidí.

5. Bohatství z výnosů—příjem pocházející z čestných a poctivých výdělečných možnostech investovaného kapitálu.

6. Tvůrčí bohatství—jmění, jako odměna za tvořivé a vynalézavé dary lidské mysli.

7. Náhodné bohatství—jmění pocházející ze štědrosti nějakého spoluobčana, nebo mající

After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth if he had it, and Jesus answered him: “I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations.”

132:5.2 (1462.3) But the rich man was not fully satisfied with Jesus' answer. He made bold to ask again: “But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?” And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: “My good friend, I discern that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

132:5.3 (1462.4) “1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

132:5.4 (1462.5) “2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

132:5.5 (1462.6) “3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

132:5.6 (1462.7) “4. Unfair wealth — riches derived from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:5.7 (1463.1) “5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:5.8 (1463.2) “6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:5.9 (1463.3) “7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or

původ v náhodných okolnostech života.

8. Nakradené bohatství—jmění získané nečestně, nepoctivě, podvodně, nebo krádeží.

9. Svěřené fondy—bohatství vložení do tvých rukou tvými druhy pro určitý účel, buď nyní či v budoucnu.

10. Vydělané bohatství—jmění pocházející přímo z tvé vlastní osobní práce—poctivá a spravedlivá odměna za tvé vlastní denní úsilí mysli a těla.

A tak, můj příteli, jestli chceš být poctivým a spravedlivým správcem svého velkého jmění, musíš před Bohem a ve službě lidem přibližně rozdělit své bohatství do těchto deseti zásadních skupin a potom nakládat s každým dílem v souladu s moudrým a čestným výkladem zákonů spravedlnosti, slušnosti, poctivosti a správné využitelnosti; i když nebeský Bůh by tě neodsoudil, kdybys někdy chyboval v nejasných situacích ohledně soucitného a nesobeckého vztahu k potížím trpících obětí nešťastných okolností smrtelného života. Když máš upřímné pochybnosti o čestnosti a spravedlnosti v materiálních situacích, nechť tvá rozhodnutí jsou ve prospěch těch, kteří jsou v nouzi a ve prospěch těch, kteří jsou vystaveni nezasloužených útrapám.“

Po několika hodinovém rozhovoru o těchto otázkách a v odpověď na další a podrobnější dotazy bohatého muže Ježíš rozvedl svoji radu a v podstatě řekl: „I když ti poskytnu další rady, týkající se tvého postoje k bohatství, připomínám ti, tyto rady jsou určeny pouze pro tebe a pro tvé osobní poučení. Mluvim jenom za sebe a k tobě jako tázajícímu příteli. Žádám tě, abys potom nepoučoval jiné bohaté lidi jak mají nakládat se svým bohatstvím. Poradil bych ti toto:

1. Jako správce zděděného bohatství bys měl posoudit jeho původy. Máš morální povinnost zastupovat minulou generaci v poctivém přenesení zákonného bohatství následujícím generacím po odečtení řádných výdajů ve prospěch současné generaci. Ale neneseš odpovědnost za jakoukoliv nepoctivost, nebo křivdu, spojenou s nečestným nahromaděním bohatství tvými předky. Každou část tvého zděděného bohatství, která se ukáže, že byla získána podvodem či nepoctivě, můžeš vyplatit v souladu s tvým přesvědčením o spravedlnosti, štědrosti a odškodnění. Zbytek tvého zákonného zděděného bohatství můžeš použít jako kapitál k založení fondu, který by přecházel z jedné generace na druhou. Tvá rozhodnutí týkající se odkázaného jmění tvým následovníkům musí být řízena moudrým úsudkem a správným odhadem.

taking origin in the circumstances of life.

132:5.10 (1463.4) “8. Stolen wealth — riches secured by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:5.11 (1463.5) “9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or in the future.

132:5.12 (1463.6) “10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

132:5.13 (1463.7) “And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune, before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships.”

132:5.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: “While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

132:5.15 (1463.9) “1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

2. Každý, kdo požívá bohatství jako výsledek objevení, by si měl pamatovat, že jedinec žije na zemi jenom krátkou dobu a měl by proto udělat náležitá opatření, aby tato objevení mohl vhodnými způsoby sdílet s co možná nejvyšším počtem jeho druhů. Ačkoliv objeviteli by neměly být odepřeny veškeré odměny za jeho úsilí, ani on by neměl sobecky předpokládat, že mu patří všechn zisk a blaho, které jsou výsledkem odhalení skrytých přírodních zdrojů.

3. Dokud budou lidé provádět světovou ekonomiku obchodováním a směňováním zboží, mají nárok na přijatelný a oprávněný zisk. Každý obchodník si zaslouží odměnu za své služby; kupec má nárok na svůj výdělek. Poctivé obchodování a čestné jednání s partnery v organizovaném světovém obchodu vytváří mnoho různých forem získaného bohatství a všechny tyto zdroje bohatství musí být posuzovány nejvyššími principy spravedlnosti, poctivosti a čestnosti. Poctivý obchodník by měl bez váhání přijmout stejný zisk, který by on chtěl nabídnout svému obchodnímu partnerovi při stejné transakci. Ačkoliv tento druh bohatství, pocházející z obchodních transakcí ve velkém měřítku, není stejný jako individuálně získaný příjem prací, takové počestně nabyté bohatství dává jeho vlastníkově značně velké právo rozhodovat o jeho následném rozdělování.

4. Žádný, Boha si uvědomující smrtelník, který se snaží vykonávat božskou vůli, se nemůže uchýlit k tomu, aby přišel k bohatství přes utlačování jiných. Žádný ušlechtilý člověk nebude usilovat o jmění a shromažďovat bohatství a moc zotročením, nebo nekalým zneužíváním svých bratrů v těle. Bohatství je morální prokletí a duchovní skvrnou, jestliže pochází z potu utlačovaného smrtelníka. Veškeré toto bohatství by mělo být vráceno těm, kteří byli tímto způsobem okradeni, anebo jejich dětem a dětem jejich dětí. Trvalá civilizace nemůže stavět na praktikách obírání pracujícího člověka o jeho mzdu.

5. Poctivé bohatství má nárok na úrok. Dokud si lidé budou půjčovat a zapůjčovat, tak se může inkasovat přiměřený úrok za předpokladu, že zapůjčený kapitál pochází ze zákonného jmění. Pokud chceš vznést nárok na úrok, nejprve vyčisti svůj kapitál. Nestaň se lakomým a chamtivým tím, že se schýlíš k lichvě. Nikdy nedopust', abys byl tak sobecký a používal moc peněz k získání neúměrné převahy nad svými lopotíci se druhý. Nepodlehni pokušení vzít lichvářské peníze od svého bratra ve finančních potížích.

6. Jestli získáš bohatství v důsledku svého geniálního nadání, jestli tvé jmění pochází z odměn za tvůrčí talent, nepožaduj neúměrný podíl z takových odměn. Talent dluží něco jak svým

132:5.16 (1463.10) "2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

132:5.17 (1464.1) "3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

132:5.18 (1464.2) "4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that you would stoop to the practice of usury. Never permit yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

132:5.20 (1464.4) "6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius

předkům, tak i svým potomkům; rovněž má povinnosti vůči rase, národu a okolnostem svých tvořivých objevů; také by si měl pamatovat, že své vynálezy vydřel a vykřesal jako člověk mezi lidmi. A bylo by stejně nespravedlivé odepřít géniovi všechno jeho zisk ze získaného bohatství. A pro člověka bude vždy nemožné vytvořit pravidla a předpisy použitelné stejnou měrou na všechny tyto problémy spravedlivého rozdělování bohatství. Nejdříve musíš uvidět člověka jako svého bratra a jestli upřímně toužíš se k němu chovat tak, jak bys chtěl ty, aby on se choval k tobě, tak běžným jevem je, že spravedlnost, poctivost a čestnost tě povedou ke správnému a nestrannému urovnání každého následného problému, spojeného s ekonomickými odměnami a sociální spravedlností.

7. Nikdo se nesmí osobně domáhat toho bohatství, které mu čas a náhoda mohou přinést do jeho rukou, kromě poctivých a zákonných odměn, vydělaných za spravování takového bohatství. Na náhodná jmění se musí pohlížet jako na svěřený majetek, který bude vydáván ve prospěch určité sociální, nebo ekonomické skupiny. Vlastníci takového bohatství by měli mít hlavní slovo při rozhodování o rozumném a účinném rozdělování takových bezpracných prostředků. Civilizovaný člověk nebude věčně považovat všechno to, co vlastní, za své osobní a soukromé vlastnictví.

8. Jestliže jakákoliv část z tvého majetku byla vědomě získána podvodem; jestliže tvé bohatství bylo nashromážděno nepoctivými praktikami a nečestnými metodami; jestliže tvé jmění je výsledkem nepoctivého jednání s tvými druhy, rychle vrať všechny tyto neprávem nabyté zisky právoplatným majitelům. Nahraď veškerou škodu a tím očistiš svůj majetek od všech nečestných zisků.

9. Spravování bohatství jednoho člověka pro blaho jiných je důležitou a posvátnou odpovědností. Nehazarduj s takovou důvěrou a nevystavuj ji v nebezpečí. Vezmi si pro sebe ze svěřeného majetku jen tolik, kolik by si pro sebe vzali všichni čestní lidé.

10. Ta část tvého jmění, kterou sis vydělal svým vlastním mentálním a fyzickým úsilím, jestliže, že tvá práce byla vykonána správně a poctivě, náleží opravdu tobě. Nikdo ti nemůže odepřít tvé právo na vlastnictví a užívání takového bohatství jak ty sám uznáš za vhodné, za předpokladu, že uplatněním svého práva nezpůsobíš újmu svým druhům.

Když Ježíš ukončil své rady, tento bohatý Říman se zvedl ze své pohovky a než se s Ježíšem rozloučil na noc, pronesl tento slib: „Můj dobrý příteli, vnímám tě jako člověka velké moudrosti a dobroty a zítra začnu spravovat všechno své bohatství v souladu s tvými radami“.

owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

132:5.21 (1464.5) "7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one's social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

132:5.22 (1465.1) "8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

132:5.23 (1465.2) "9. The trusteeship of the wealth of one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

132:5.24 (1465.3) "10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows."

132:5.25 (1465.4) When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: "My good friend, I perceive you are a man of great wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel."

6. SOCIÁLNÍ PÉČE

Tady v Římě se také stala ta dojemná příhoda, kdy Tvořitel vesmíru strávil několik hodin tím, že se snažil vrátit ztracené dítě jeho ustarané matce. Tento malý chlapec se ztratil a Ježíš ho našel plačícího a vyděšeného. On a Ganid byli na cestě do knihovny, ale bez váhání se rozhodli, že odvedou dítě zpět domů. Ganid nikdy nezapomněl slova Ježíše: „Viš, Ganide, většina lidí jsou jako ztracené dítě. Většinu svého času stráví plačtivým nařikáním ze strachu a sebe litováním, když jsou ve skutečnosti nedaleko od bezpečí a jistoty, stejně jako toto dítě bylo jenom kousek od domu. A všichni ti, kdo znají cestu pravdy a cítí jistotu, kterou jim dává vědomost Boha, by to měli považovat za čest, ne za povinnost, nabídnout radu svým druhům v jejich snahách nalézt uspokojení v životě. Neměli jsme velkou radost z toho, že jsme pomohli vrátit dítě jeho matce? Tak i ti, kteří přivedou lidi k Bohu, poznají uspokojení ze služby lidem.“ A od toho dne do konce svého přirozeného života Ganid vždy vyhledával ztracené děti, kterým by mohl pomoci navrátit se domů.

Setkali se s vdovou s pěti dětmi, jejíž muž zahynul při nehodě. Ježíš pověděl Ganidovi o tragické smrti svého vlastního otce a opakovaně se vraceli utěšit tuto matku a její děti. Kromě toho Ganid požádal svého otce o peníze na jídlo a oblečení. Nepřestali se svým úsilím, dokud nenašli práci pro nejstaršího chlapce, takže on potom mohl podporovat svoji rodinu.

V ten večer, když Gonod naslouchal vyprávění o těchto zkušenostech, řekl dobrosrdečně Ježíšovi: „Já bych chtěl ze svého syna mít vzdělance, nebo obchodníka a nyní ty ho začínáš měnit ve filozofa, nebo filantropa.“ A Ježíš odpověděl s úsměvem: „Možná z něho uděláme všechny čtyři; pak bude moci mít čtyřnásobné uspokojení v životě, protože jeho ucho, vnímající melodii člověka, bude schopno rozpoznat čtyři tóny místo jednoho.“ Gonod potom řekl: „Vidím, že ty jsi opravdový filozof. Musíš napsat knihu pro budoucí generace.“ A Ježíš odpověděl: Knihu ne—mým posláním je prožít život v této generaci a pro všechny generace. Já...—ale dál nepokračoval, obrátil se na Ganida a řekl: „Můj synu, je čas jít spát.“

7. CESTY PO OKOLÍ ŘÍMA

Ježíš, Gonod a Ganid udělali pět výletů z

6. SOCIAL MINISTRY

^{132:6.1 (1465.5)} Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: "You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God experience the supreme satisfaction of human service." And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

^{132:6.2 (1465.6)} There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

^{132:6.3 (1465.7)} That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: "I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him." And Jesus smilingly replied: "Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one." Then said Gonod: "I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations." And Jesus replied: "Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I — " but he stopped, saying to Ganid, "My son, it is time to retire."

7. TRIPS ABOUT ROME

^{132:7.1 (1466.1)} Jesus, Gonod, and Ganid made five

Říma na zajímavá místa v okolních oblastech. Při návštěvě jezera na severu Itálie měl Ježíš dlouhý rozhovor s Ganidem o nemožnosti učít člověka o Bohu, jestliže ten člověk netouží poznat Boha. Na cestě k jezeru potkali bezohledného neznabožka a Ganid byl překvapen, že Ježíš, tak jak to obvykle dělával, se s ním nedal do řeči, což by vedlo k rozhovoru o duchovních otázkách. Když se Ganid svého učitele zeptal proč projevil tak malý zájem o tohoto pohana, Ježíš odpověděl:

„Ganide, ten člověk nelačnil po pravdě. On nebyl nespokojen se sebou. On nebyl připraven požádat o pomoc a oči jeho mysli nebyly otevřeny, aby přijaly světlo pro duši. Tento člověk nebyl zralý sklidit úrodu spasení; musí mu být dopřáno více času pro zkoušky a těžkosti života, aby se připravil na přijetí moudrosti a vyššího učení. Anebo, kdyby mohl žít s námi, mohli bychom mu našimi životy ukázat nebeského Otce a takto ho upoutat našimi životy jako Boží synové, čímž by byl přinucen zeptat se na našeho Otce. Nemůžeš odhalit Boha těm, kteří ho nehledají; nemůžeš přivést duše k radostem spasení, které to nežadají. Člověk musí lačnit po pravdě v důsledku zkušeností ze života, nebo musí toužit poznat Boha v důsledku setkání se životy těch, kteří znají božského Otce, předtím než jiný člověk může přivést takového smrtelného druhu k nebeskému Otcovi. Jestli známe Boha, náš opravdový cíl na zemi je žít tak, abychom umožnili Otcovi odhalit se v našich životech. Tak všichni Boha hledající lidé uvidí Otce a požádají nás o naši pomoc, aby se dověděli více o Bohu, který takovým způsobem nachází vyjádření v našich životech.“

Při návštěvě Švýcarska měl v tamních horách Ježíš celodenní rozhovor s otcem i synem o buddhismu. Mnohokrát Ganid položil Ježíšovi přímé otázky o Buddhovi, ale vždy se mu dostalo více či méně vyhybavých odpovědí. Teď, v přítomnosti syna, otec položil Ježíšovi přímou otázku o Buddhovi a dostalo se mu přímé odpovědi. Gonod řekl: „Já bych opravdu chtěl rád vědět, co si myslíš o Buddhovi.“ A Ježíš odpověděl:

„Váš Buddha byl mnohem lepší než váš buddhismus. Buddha byl velkým člověkem, dokonce prorokem svému národu, ale byl osiřelým prorokem; tím myslím, že brzy ztratil ze zřetele svého duchovního Otce, nebeského Otce. Jeho zkušenost byla tragická. Snažil se žít a učit jako posel Boha, ale bez Boha. Buddha přivedl svoji loď spasení až k bezpečnému přístavu, až ke vchodu do útočiště spasení smrtelných a tam, kvůli chybným navigačním mapám dobrá loď najela na mělčinu. Tam zůstala v průběhu mnoha

trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

132:7.2 (1466.2) “Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who in this manner finds expression in our lives.”

132:7.3 (1466.3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: “I would really like to know what you think of Buddha.” And Jesus answered:

132:7.4 (1466.4) “Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground.

generací, nehybná a téměř beznadějně uvíznutá. A proto na tomto bodě zůstalo mnoho vašich lidí po dobu všech těch let. Žijí na dosah bezpečných vod pokoje, ale odmítají do nich vstoupit, protože ušlechtilé plavidlo dobrého Buddha uvízlo nešťastně na mělčině u samého přístavu. A buddhistické národy nikdy nevstoupí do tohoto přístavu, pokud neopustí filozofické plavidlo svého proroka a chopí se jeho ušlechtilého ducha. Kdyby váš národ zůstal věren duchu Buddha, již dávno byste vešli do vašeho útočiště duchovního klidu, odpočinku duše a jistoty spasení.

Víš, Gonode, Buddha znal Boha v duchu, ale očividně se mu nepodařilo ho objevit v myslí; židé objevili Boha v myslí, ale do značné míry se jim nepodařilo poznat ho v duchu. Dnes se buddhisté zmítají ve filozofii bez Boha, zatímco můj národ je žalostně zotročen strachem z Boha, postrádající spasitelnou filozofii života a svobody. Vy máte filozofii bez Boha; židé mají Boha, ale jsou do velké míry bez filozofie života, k němu se vztahující. Protože Buddha nedokázal představit Boha jako ducha a jako Otce, nepodařilo se mu poskytnout v jeho učení morální energii a duchovní hnací sílu, které náboženství musí mít, jestliže má změnit rasu a povznést národ.

Nato Ganid zvolal: „Učiteli, vytvořme ty a já nové náboženství, které bude dost dobré pro Indii a dost velké pro Řím a možná ho vyměníme židům za Jahve.“ A Ježíš odpověděl: „Ganide, náboženství nejsou vytvářena. Náboženství lidí se vyvíjejí po velmi dlouhou dobu, zatímco zjevení Boha vyznačují na zemi v životech lidí, kteří odhalují Boha svým bližním.“ Ale oni nepochopili smysl těchto prorockých slov.

V tu noc, poté, kdy se odebrali na svá lože, Ganid nemohl spát. Dlouze hovořil se svým otcem a nakonec řekl: „Víš, otče, já si někdy myslím, že Jósua je prorokem.“ A jeho otec ospale pouze odpověděl: „Můj synu, jsou jiní...“

Od toho dne do konce svého pozemského života Ganid nepřetržitě vyvíjel své vlastní náboženství. Byl silně dojat ve své vlastní myslí shovívavostí, čestností a tolerantností Ježíše. Ve všech jejich debatách o filozofii a náboženství tento mladík nikdy nepocítil rozhořčení či nepřátelství.

Jaký pohled pro nebeské pozorovatele—vidět, jak indický jinoch navrhuje Tvořiteli vesmíru, aby vytvořili nové náboženství! A přestože to tento mladý muž nevěděl, oni již vytvářeli nové a věčné náboženství—novou cestu spasení, odhalení Boha člověku v Ježíši a skrze něho. To, co tento mladík chtěl dělat ze všeho nejvíce, již nevědomě vlastně dělal. Tak to vždy bylo, je a vždy bude. To, co

There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing distance of the safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation.

132:7.5 (1467.1) “You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation.”

132:7.6 (1467.2) Then exclaimed Ganid: “Teacher, let’s you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh.” And Jesus replied: “Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows.” But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

132:7.7 (1467.3) That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, “You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet.” And his father only sleepily replied, “My son, there are others — “

132:7.8 (1467.4) From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus’ broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

132:7.9 (1467.5) What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted

osvícená a přemítavá lidská představivost duchovního učení a vedení chce z celého srdce a nezištně dělat a být, se stává do určité míry tvůrčím v souladu s úrovní oddanosti smrtelníka k božskému vykonávání vůle Otce. Když jde člověk v partnerství s Bohem, velké věci se mohou stát a také se stávají.

most to do he was unconsciously actually doing. And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father's will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

Kapitola 133. Návrat z Říma

⇨ 132

Kniha Urantia

134 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 133 NÁVRAT Z ŘÍMA

Sekce

Úvod

1. Milosrdenství a spravedlnost
2. Nalodění v Tarantu
3. V Korintu
4. Individuální kázání v Korintu
5. V Aténách—rozhovor o vědě
6. V Efesu—rozhovor o duši
7. Pobyt na Kypru—rozhovor o mysli
8. V Antiochii
9. V Mezopotámii

PAPER 133 THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction

1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

Úvod

BĚHEM příprav na odchod z Říma, se Ježíš nerozloučil s žádným ze svých přátel. Písař z Damašku se objevil v Římě bez ohlášení a stejným způsobem zmizel. Trvalo to celý rok, než ti, co ho znali a milovali, se vzdali naděje, že ho ještě někdy uvidí. Ke konci druhého roku malé skupiny těch, kteří ho znali, zjistily, že jejich společný zájem v jeho učení a vzájemné jejich vzpomínky na příjemné chvíle s ním strávené, je spojují. A tyto malé skupiny stoiků, kyniků a mysterijních kultistů udržovaly tato nepravdělná a neformální setkání až do doby, kdy se v Římě objevili hlasatelé křesťanského náboženství.

Gonod a Ganid nakoupili v Alexandrii a v Římě tolik věcí, že poslali všechna svá zavazadla napřed vlečným povozem do Taranta, zatímco tři cestovatelé beze spěchu přešli pěšky přes Itálii po Via Appia. Na této cestě potkali nejrůznější druhy lidí. Podél této cesty žilo mnoho vznešených

INTRODUCTION

133:0.1 (1468.1) WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

133:0.2 (1468.2) Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way. On this journey they encountered all sorts of

římských občanů a řeckých kolonistů, ale v té době se již začal objevovat velký počet potomků podřazených otroků.

Jednoho dne při odpočinku po obědě, asi na polovině cesty do Taranta, Ganid položil Ježíšovi přímou otázku o tom, co si on myslí o kastovním systému v Indii. Ježíš odpověděl: „Ačkoliv se lidé liší jeden od druhého mnoha způsoby, před Bohem a v duchovním světě jsou všichni smrtelníci na stejné úrovni. V očích Boha jsou pouze dvě skupiny smrtelníků: ti, kdo touží vykonávat jeho vůli a ti, kdo nechtějí. Z pohledu vesmíru jsou na obydleném světě vidět rovněž dva velké druhy: ti, kdo znají Boha a ti, kdo ho neznají. Ti, kdo nejsou schopni poznat Boha, náležejí k živočichům toho daného světa. Lidstvo může být přiměřeně rozděleno do mnoha skupin podle lišících se schopností—fyzických, psychických, sociálních, profesních či morálních, ale před Božím soudem jsou si tyto rozdílné skupiny lidí rovny; Bůh opravdu nikoho neupřednostňuje. Ačkoliv není možno se vyhnout přiznání rozdílných lidských schopností a vloh v intelektuálních, sociálních a morálních otázkách, neměli byste dělat takové rozdíly v duchovním bratrství lidí, když se shromáždí pro bohoslužbu v přítomnosti Boha.“

1. MILOSRDENSTVÍ A SPRÁVEDLNOST

Velmi zajímavá příhoda se stala jednoho odpoledne na okraji cesty, když se již blížili k Tarantu. Uviděli jak hrubý a násilnický mládenec brutálně napadl menšího hochu. Ježíš přispěchal na pomoc napadenému chlapci a když ho vyprostil, pevně svíral útočnicka, dokud menší hoch neutekl. Ve chvíli, kdy Ježíš pustil malého rváče, Ganid se ho chopil a začal ho prudce bít, ale k udivení Ganida Ježíš okamžitě zasáhl. Když Ganida zklidnil a dovolil vyděšenému mládenci odejít, Ganid, jakmile popadl opět svůj dech, vzrušeně protestoval: „Já ti nerozumím, Učitel. Jestliže milosrdenství vyžaduje, abys ochránil menšího chlapce, nepožaduje spravedlnost potrestání většího a útočícího mladíka?“ Ježíš na to odpověděl:

„Ganide, ty opravdu nerozumíš. Projev milosrdenství je vždy činem jedince, ale test spravedlnosti je funkcí společenských, vládních, nebo vesmírných správních orgánů. Jako jedinec jsem zavázán projevit milosrdenství; já musím jít pomoci napadenému chlapci a ve vši důslednosti mohu použít přiměřenou sílu, abych zadržel útočnicka.. A to je přesně to, co jsem udělal.

human beings. Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

133:0.3 (1468.3) One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: "Though human beings differ in many ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God."

1. MERCY AND JUSTICE

133:1.1 (1468.4) A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: "I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?" In answering, Jesus said:

133:1.2 (1469.1) "Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may employ sufficient force to restrain the aggressor.

Dokázal jsem vysvobodit napadeného chlapce; a to byl konec projeveného soucitu. Potom jsem silou držel útočníka dostatečně dlouho, abych umožnil slabší straně zápasu uniknout, načež jsem se vzdálil. Nestal jsem se soudcem útočníka, zjišťovat jeho motiv—posuzovat všechno to, co způsobilo jeho útok na svého druha—a potom vynést trest, který moje mysl může považovat jako spravedlivou odplatu za jeho provinění. Ganide, milosrdenství může být neomezené, ale spravedlnost je přesná. Nevidíš, že dva lidé se pravděpodobně nikdy nemohou shodnout na trestu, který by učinil zadost spravedlnosti? Jeden by nařídil čtyřicet ran karabáčem, druhý dvacet, zatímco další by jako spravedlivý trest doporučil samovazbu. Nevidíš, že na tomto světě je lepší, aby taková odpovědnost závisela na skupině, nebo aby byla vykonávána zvolenými představiteli skupiny? Ve vesmíru je spravedlnost svěřena těm, kteří plně vědí o příčinách provinění, jakož i o jeho motivu. V civilizované společnosti a v organizovaném vesmíru výkon spravedlnosti předpokládá vynesení spravedlivého rozsudku na základě nestranného soudu a taková výsadní práva jsou svěřena soudním orgánům světů a všeznalým správcům vyšších vesmírů všeho tvoření.“

Několik dnů hovořili o tomto problému projevení soucitu a vykonání spravedlnosti. A Ganid, alespoň do určité míry, pochopil proč by se Ježíš nezapojil do přímého osobního zápasu. Ale Ganid položil poslední otázku, na kterou nikdy nedostal plně uspokojující odpověď; a tato otázka byla: „Ale, Učitel, jestli by tě napadl silnější a vznětlivý člověk a hrozilo by ti, že tě zabije, co bys udělal? Neudělal bys vůbec nic na svoji ochranu?“ Přestože Ježíš nemohl plně a uspokojivě odpovědět na chlapcovu otázku, poněvadž mu nechtěl odhalit, že jeho (Ježíšův) život na zemi je příkladem lásky Rajského Otce k vesmíru, pozorujícího tento život, mu řekl toto:

„Ganide, já velmi dobře rozumím, že některé z těchto problémů jsou pro tebe hodně složité a matoucí a já se proto pokusím odpovědět na tvoji otázku. Při všech útocích, které by mohly být zaměřeny na moji osobu, bych nejprve zjistil, zdali či ne je útočník Božím synem—mým bratrem v těle—a jestli bych usoudil, že takový tvor není schopen morálního uvažování a duchovního úsudku, bez váhání bych se bránil celou svojí silou, bez ohledu na důsledky pro útočníka. Ale nenapadl bych takto spoluobčana, svého bratra, Božího syna, dokonce ani v sebeobraně. To znamená, že bych ho nepotrestal dříve, než by jeho útok na mne byl posouzen. Snažil bych se co

And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe, judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation. In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation.”

133:1.3 (1469.2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: “But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?” Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad’s question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father’s love to an onlooking universe, he did say this much:

133:1.4 (1469.3) “Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon me. I would by every possible artifice seek to

nejchytřejší tomu předejít a rozmluvit mu takový útok a v případě mého nezdaru takovému napadení zabránit, nebo jej zmírnit. Ganide, já mám absolutní důvěru v péči mého nebeského Otce o mne. Já jsem posvěcen vykonávat vůli mého nebeského Otce. Já nevěřím, že mne postihne skutečně bezpráví. Já nevěřím, že moje životní dílo může být opravdu ohroženo něčím, co by si přáli moji nepřátelé, aby mne postihlo a samozřejmě se nemusíme obávat útoků od našich přátel. Jsem si absolutně jist, že celý vesmír je ke mně přátelský—o tuto všemocnou pravdu se opírám a věřím ji celým svým srdcem, navzdory všem vyskytnutým protikladům.“

Ale Ganid nebyl plně uspokojen. Mnohokrát spolu hovořili o těchto otázkách a Ježíš mu pověděl něco o svých zkušenostech z dětství a také o synovi kameníka, Jákobovi. Když uslyšel, jak Jákob se sám postavil do role Ježíšova ochránce, Ganid řekl: „Jé, teď tomu začínám rozumět! Především je těžké najít normálního smrtelníka, který by chtěl napadnout takového laskavého člověka jako jsi ty a i když by se někdo nemyslíci našel, kdo by to chtěl udělat, je téměř jisté, že by byl nablízku nějaký další smrtelník, který by ti přispěchal na pomoc, stejně tak, jak ty vždy přicházíš ochránit každého člověka, který je v nesnázích. Ve svém srdci, Učiteli, s tebou souhlasím, ale ve své hlavě si stále myslím, že kdybych byl Jákobem, tak bych s radostí trestal ty surové kluky, kteří se tě odvážili napadnout jen proto, že si mysleli, že se nebudeš bránit. Domnívám se, že si zcela ochráněn na své cestě životem, protože věnuješ hodně času pomáháním druhých a podporuješ své druhy v tísní—no, a s největší pravděpodobností bude vždy někdo po ruce, aby tě ochránil.“ A Ježíš odpověděl: „Čas této zkoušky ještě nepřišel, Ganide, a až přijde, budeme se řídit vůlí Otce.“ A to bylo zhruba všechno, co mladík mohl slyšet od svého učitele o tomto složitém tématu o sebeobraně a neodporování. Při jiné příležitosti se mu podařilo dostat z Ježíše názor na to, jak organizovaná společnost má plné právo použít sílu pro skuteční svých spravedlivých nařízeních.

2. NALODĚNÍ V TARANTU

Když čekali na přistání lodě a na vyložení jejího nákladu, naši cestující uviděli muže, hrubě zacházejícího se svojí ženou. Jak bylo jeho zvykem, Ježíš zasáhl ve prospěch napadené osoby. Přistoupil ze zadu ke vzteklému manželovi, poklepal mu jemně na rameno a řekl: „Můj příteli, mohu si s tebou chvíli promluvit o samotě?“ Rozčilený muž byl uveden do rozpaků takovým přístupem a po chvíli rozpačitého váhání zabrebtal: „e-e...proč...ano...a co po mně chceš?“ Když ho Ježíš odvedl stranou, řekl mu:

prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father's overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary.”

133:1.5 (1470.1) But Ganid was not fully satisfied. Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason's son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: “Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you.” And Jesus replied: “That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to abide by the Father's will.” And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. EMBARKING AT TARENTUM

133:2.1 (1470.2) While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: “My friend, may I speak with you in private for a moment?” The angry man was nonplused by such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — “er — why — yes, what do you want with me?” When Jesus had led him to one side, he said: “My friend,

„Můj příteli, vidím, že tě muselo potkat něco velmi hrozného; rád bych opravdu chtěl, abys mně řekl, co se mohlo stát takovému silnému muži, aby napadl svoji ženu, matku svých dětí a to před očima tolika lidí. Jsem přesvědčen, že si myslíš, že máš nějaký řádný důvod pro tento násilný útok. Co ta žena udělala, že si zaslouží takové zacházení od svého manžela? Když se na tebe dívám, myslím, že vidím v tvém obličejí lásku ke spravedlnosti, ne-li touhu projevit soucit. Troufám si říci, že kdybys mně viděl na okraji cesty, jak mne napadli lupiči, bez váhání bys mi přiběhl pomoci. Odvážím se říci, žeš vykonal mnoho odvážných činů ve svém životě. Nyní, můj příteli, pověz mi, co se stalo? Udělala tvá žena něco špatného, anebo jsi hloupě ztratil hlavu a bezmyšlenkovitě ji napadl?“ Nebylo to ani to, co Ježíš řekl a co zasáhlo jeho srdce, ale laskavý pohled a účastný úsměv, kterými ho Ježíš obdařil na konci svých otázek. Muž odpověděl: „Domnívám se, že jsi kynický kněz a jsem ti vděčný za to, žeš mně zadržel. Moje žena neudělala nic moc špatného; je to dobrá manželka, ale pobuřuje mne tím, jak si mne dobírá na veřejnosti a proto jsem se rozčílil. Lituji, že jsem se neovládl a slibuji, že se budu snažit dostát svému dřívějšímu slibu, daný jednomu z tvých bratrů, který mne před mnoha lety učil o vhodnějších způsobech. Slibuji ti to.“

A potom, při rozloučení s ním, Ježíš řekl: „Můj bratře, vždy pamatuj na to, že muž nemá žádné zákonné právo nad ženou, pokud mu žena ochotně a dobrovolně takové právo nedá. Tvoje žena se rozhodla jít s tebou životem, pomáhat ti s ním bojovat a převzít mnohem větší podíl břemene, spojeného s rozením a výchovou tvých dětí; a za tuto mimořádnou službu je jenom správné, že se jí dostane mimořádné ochrany, kterou muž může poskytnout ženě jako partnerovi, který musí vynosit, porodit a vychovat děti. Láskyplná péče a ohleduplnost, které muž je ochoten poskytnout své ženě a dětem, jsou měřítkem mužova dosažení vyšších úrovní tvořivého a duchovního sebepoznání. Víš, že muži a ženy jsou partnery Boha v tom, že spolupracují při tvoření bytostí, které když vyrostou, mají v sobě potenciál nesmrtelných duší? Nebeský Otec se chová k Duchovní Matce dětí vesmíru jako k sobě rovné. Ty se podobáš Bohu, když sdílíš svůj život a vše se k němu vztahuje za stejných podmínek s partnerem-matkou, která tak plně sdílí s tebou tu božskou zkušenost reprodukovat sebe v životech vašich dětí. Jestliže jsi schopen milovat své děti tak, jak Bůh miluje tebe, budeš milovat a ochraňovat svoji manželku tak, jak nebeský Otec ctí a velebí Nekonečného Ducha, matku všech duchovních dětí obrovského vesmíru.“

I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault. What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?" It was not so much what he said that touched this man's heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: "I perceive you are a priest of the Cynics, and I am thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you."

133:2.2 (1471.1) And then, in bidding him farewell, Jesus said: "My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can give to woman as the partner who must carry, bear, and nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man's attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe."

Když odcházeli, aby nastoupili na loď, ohlédlí se nazpět a uviděli scénu, jak manželská dvojice se slzami v očích spočívá v tichém objetí. Gonod vyslechl druhou polovinu toho, co Ježíš říkal tomu muži a celý den o tom přemýšlel a rozhodl se, že po návratu do Indie přeorganizuje svoji rodinu.

Plavba do Nicopolis byla příjemná, ale pomalá kvůli nepříznivému větru. Trojice strávila mnoho hodin popisováním svých zážitků v Římě a vzpomínáním na všechno, co je potkalo od doby, kdy se poprvé setkali v Jerusalemu. Ganid se začínal naplňovat duchem osobní služby. Začal pracovat na lodním číšníkově, ale na druhý den, když se dostal do hlubokých vod náboženství, přizval Jósua, aby mu vypomohl.

V Nicopolis strávili několik dní. Nicopolis bylo město, které založil Augustus asi před padesáti lety jako "město vítězství" na památku bitvy u Aktia, protože tady tábořil se svým vojskem před bitvou. Byli ubytováni v domě nějakého Jerama, který byl Řek, obrácený na židovskou víru a se kterým se seznámili na lodi. Ve stejném domě apoštol Pavel strávil celou zimu se synem Jerama v době své třetí misionářské cesty. Z Nicopolis odpluli na stejné lodi do Korintu, hlavního města římské provincie Achaia.

3. V KORINTU

Ještě před příjezdem do Korintu se Ganid začal velmi zajímat o židovské náboženství a tak nebylo zvláštní, že jednoho dne, když procházeli kolem synagogy a viděli do ní vcházet lidi, že požádal Ježíše, aby ho vzal na bohoslužbu. V ten den poslouchali kázání sečtělého rabína o „Osudu Izraele“ a po bohoslužbě se seznámili s nějakým Krispem, který byl vrchním správcem této synagogy. Mnohokrát se do synagogy vrátili na bohoslužby, ale hlavně chodili za Krispem. Ganid velmi přilnul ke Krispovi, jeho manželce a jejich rodině o pěti dětech. Velmi rád pozoroval jak žid řídil život své rodiny.

Zatímco se Ganid seznamoval s rodinným životem, Ježíš učil Krispa lepším způsobům náboženského života. Ježíš měl více než dvacet sezeních s tímto prozíravým židem; a není překvapením, že po letech, když Pavel kázal v této stejné synagoze a když židé odmítli jeho poselství a hlasovali pro to, aby měl zakázáno další kázání v synagoze a když pak odešel k pohanům, že Krispus s celou svojí rodinou přijal nové náboženství a že se stal jedním z hlavních podporovatelů křesťanské církve, kterou následně Pavel v Korintu založil.

133:2.3 (1471.2) As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus' message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

133:2.4 (1471.3) The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable. The three spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

133:2.5 (1471.4) They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the "city of victory" in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. AT CORINTH

133:3.1 (1471.5) By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the "Destiny of Israel," and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

133:3.2 (1472.1) While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew; and it is not surprising, years afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at

Během osmnácti měsíců, kdy Pavel kázal v Korintu a kde se k němu později připojili Silas a Timoteus, setkal se tam s mnoha dalšími, které učil „židovský domácí učitel syna indického kupce.“

V Korintu se setkali s lidmi všech ras, pocházejících ze tří kontinentů. Po Alexandrii a Římě to bylo nejkosmopolitnější město impéria v oblasti středozemního moře. V tomto městě bylo mnoho přitažlivých zajímavostí a Ganida nikdy neunavily návštěvy citadely, která se tyčila do výšky téměř 600 metrů nad mořem. Velkou část svého volného času trávil také u synagogy a v domě Krispa. Zpočátku byl pohoršen a později nadšen postavením ženy v židovské rodině; bylo to zjevení pro tohoto mladého Inda.

Ježíš a Ganid byli častými hosty ještě v jednom židovském domě, v rodině Justa, což byl zbožný kupec, který žil vedle synagogy. A častokrát později, když apoštol Pavel bydlel v jeho domě, naslouchal vyprávění o těchto návštěvách indického mladíka a jeho židovského učitele a jak Pavel, tak i Justus, přemýšleli o tom, jaký další osud potkal takového moudrého a duchaplného židovského učitele.

Když byli v Římě, Ganid zpozořoval, že Ježíš nechtěl s nimi chodit do veřejných lázní. Potom se několikrát mladík snažil přimět Ježíše k tomu, aby se vyjádřil k pohlavním vztahům. Přestože na mladíkovy otázky vždy odpověděl, nezdál se nikdy ochoten hovořit o těchto otázkách podrobněji. Jednoho večera, když se procházeli po Korintu v místě, kde hradba citadely se svažovala do moře, oslovili je dvě veřejné ženy. Ganid měl vštípenou představu, a oprávněně, že Ježíš je člověk vysokých ideálů a že se mu oškliví všechno, co zavání nečistotou, nebo má příchut' zla; proto k těmto ženám promluvil ostře a hrubě je odehnal. Když to Ježíš viděl, řekl Ganidovi: „Myslíš to dobře, ale neměl by sis dovolit mluvit takhle s dětmi Boha, třebaže to mohou být náhodou jeho chybující děti. Kdo jsme my, abychom soudili tyto ženy? Znáš ty všechny okolnosti, které je přivedly uchýlit se k takovému způsobu živobyti? Zůstaň tady se mnou a promluvíme si o těchto věcech.“ Kurtizány byly překvapeny tím, co řekl Ježíš, ještě víc než Ganid.

Stáli tam v měsíčním světle a Ježíš pokračoval: „V každé lidské mysli žije božský duch, dar nebeského Otce. Tento dobrý duch se neustále snaží vést nás k Bohu, pomáhá nám nalézt Boha a poznat Boha, ale ve všech smrtelnících je také mnoho přirozených fyzických

Corinth.

133:3.3 (1472.2) During the eighteen months Paul preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the "Jewish tutor of the son of an Indian merchant."

133:3.4 (1472.3) At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one's attention in this city, and Ganid never grew weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

133:3.5 (1472.4) Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

133:3.6 (1472.5) When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad's questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: "You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters." The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

133:3.7 (1472.6) As they stood there in the moonlight, Jesus went on to say: "There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are many natural physical

dispozic, které tam Tvořitel vložil, aby sloužily ve prospěch jedince a rasy. Muži a ženy často nedokážou ve svých snahách pochopit sebe sami a zvládnout rozmanité těžkosti, spojené se starostmi o živobytí ve světě, který je tak z velké části ovládnut sobeckostí a hříchem. Já cítím, Ganide, že ani jedna z těchto žen není úmyslně nečistá. Podle jejich tváří mohu říct, že prožily hodně utrpení; značně trpěly v rukou zjevně krutého osudu; tento způsob života si nezvolily úmyslně; ve chvílích skepse, hraničící se zoufalstvím, podlehly tlaku momentu a přijaly tento odporný způsob obživy jako nejlepší cestu ze situace, která se jim zdála beznadějná. Ganide, někteří lidé jsou opravdu nemravní v srdci; oni úmyslně volí dělat hanebné věci, ale pověz mně, když se podíváš do těchto nyní slzami poskvřených tváří, vidíš něco zkaženého, nebo darebného?“ Ježíš se odmlčel, aby počkal na jeho odpověď a Ganidův zajímavý hlas vybreptal: „Ne, Učiteli, nevidím. A omlouvám se za moji hrubost vůči nim—prosím o jejich odpuštění.“ Ježíš potom řekl: „A já je žádám, aby ti odpustily, tak jako se přimlouvám u mého nebeského Otce, aby on odpustil jim. Nyní pojďte všichni se mnou do domu mého přítele, kde požádáme o občerstvení a budeme plánovat nový a lepší život.“ Do této chvíle ohromené ženy neřekly ani slovo; dávaly se jedna na druhou a mlčky muže následovaly.

Představte si to překvapení manželky Justa, když v tuto pozdní hodinu se objevil Ježíš s Ganidem a těmito dvěma cizími osobami se slovy: „Odpusť nám za to, že přicházíme v tuto hodinu, ale Ganid a já bychom poprosili o něco málo k jídlu a podělili bychom se o to s těmito našimi novými přáteli, kteří se také potřebují najíst. A kromě toho všeho, my jsme přišli za tebou s myšlenkou, že bys mohla mít zájem poradit se s námi o tom, jak nejlépe pomoci těmto ženám začít nový život. Mohou ti povědět svoje životní příběhy, ale já si myslím, že měly hodně těžkostí a jejich přítomnost tady v tvém domě svědčí o tom, jak upřímně touží poznat dobré lidi a jak rády se chopí příležitosti ukázat celému světu—a také andělům na nebesích—jakými statečnými a charakterními ženami se mohou stát.“

Když Marta, manželka Justa, prostřela jídlo na stůl, Ježíš nečekaně vstal od stolu a řekl: „Protože je již velmi pozdě a protože mladíkův otec na nás čeká, prosíme o svolení odejít a nechat vás tady spolu pohromadě—tři ženy—milované děti Nejsvrchovanějšího. A já se budu modlit za vaše duchovní vedení, zatímco vy budete plánovat nový a lepší život na zemi a věčný život v nádherném posmrtném světě.“

Tak Ježíš a Ganid opustili ženy. Doposud obě

tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now, oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?“ And as Jesus paused for his reply, Ganid's voice choked up as he stammered out his answer: “No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness.” Then said Jesus: “And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend's house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead.” Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

133:3.8 (1473.1) Imagine the surprise of Justus' wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: “You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become.”

133:3.9 (1473.2) When Martha, Justus' wife, had spread the food on the table, Jesus, taking unexpected leave of them, said: “As it is getting late, and since the young man's father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond.”

133:3.10 (1473.3) Thus did Jesus and Ganid take leave

kurtizány nic neřekly; také Ganid byl oněmělý. A na krátký okamžik i Marta, ale ta se rychle zhostila svého úkolu a udělala pro tyto neznámé ženy všechno v co Ježíš doufal. Starší z těchto dvou žen brzy zemřela se světlými nadějemi na věčný život a mladší žena pracovala u Justa a později se stala celoživotním členem první křesťanské církve v Korintu.

V domě Krispa se Ježíš a Ganid několikrát setkali s nějakým Gaiem, který se potom stal věrným stoupencem Pavla. Během těchto dvou měsíců v Korintu měli důvěrné rozhovory s desítkami hodnotných lidí a v důsledku všech těchto zdánlivě náhodných setkání se více jak polovina takto ovlivněných jedinců stala členy pozdější křesťanské komunity.

Když Pavel poprvé přišel do Korintu, neměl v úmyslu se tam delší dobu zdržovat. Ale on nevěděl, jak dobře židovský domácí učitel připravil cestu pro jeho práci. A kromě toho zjistil, že velký zájem již probudili Akvila a Priskilla. Akvila byl jeden z kyniků, se kterým se Ježíš setkal v Římě. Tato židovská dvojice uprchla z Říma a rychle přijala Pavlovo učení. Ten u nich bydlel a pracoval s nimi, jelikož se živil jako výrobci stanů. Právě kvůli těmto okolnostem Pavel prodloužil svůj pobyt v Korintu.

4. INDIVIDUÁLNÍ KÁZÁNÍ V KORINTU

Ježíš a Ganid měli mnoho zajímavých zážitků v Korintu. Měli řadu důvěrných rozhovorů s velkým počtem osob, které z Ježíšových rad velmi získaly.

Naučil mlynáře mlít zrno pravdy ve mlýně živé zkušenosti, aby obtížné věci božského života mohly být snadno přijatelné také slabými a zemdlenými smrtelnými druhy. Ježíš řekl: „Dej mléko pravdy těm, kdo v duchovním vnímání zůstávají nemluvnaty. Ve své živé a láskyplné službě podávej duchovní potravu v přitažlivé formě a přizpůsobenou schopnostem vnímání každého z tvých tazatelů.“

Římskému setníkovi řekl: „Dávej císaři, co je císařovo a Bohu, co je Boží. Upřímná služba Bohu a věrná služba císaři si neodporují, pokud si císař nedovolí dělat nároky na tu poctu, která může být pouze uplatňována Božstvem. Věrnost Bohu, jestli ho poznáš, z tebe udělá ještě více věrnějšího a spolehlivějšího služebníka ctihodnému císaři.“

of the women. So far the two courtesans had said nothing; likewise was Ganid speechless. And for a few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus' place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

133:3.11 (1473.4) Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with scores of worth-while individuals, and as a result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

133:3.12 (1473.5) When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul's teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

133:4.1 (1474.1) Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

133:4.2 (1474.2) The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one's fellow mortals. Said Jesus: "Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers."

133:4.3 (1474.3) To the Roman centurion he said: "Render unto Caesar the things which are Caesar's and unto God the things which are God's. The sincere service of God and the loyal service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in

Snaživému vůdci mithraického kultu řekl: „Děláš dobře, že hledáš náboženství věčného spasení, ale chybuješ v tom, že takovou dokonalou pravdu hledáš mezi tajemstvími, vytvořenými člověkem a v lidských filozofiích. Nevíš, že tajemství věčného spasení se nachází v tvé vlastní duši? Ty nevíš, že Bůh nebes seslal svého ducha, aby v tobě žil a že tento duch vyvede všechny pravdu milující a Bohu sloužící smrtelníky z tohoto života a skrze portály smrti je přivede k věčným výšinám světla, kde Bůh čeká na své děti? A nikdy nezapomeň: vy, kteří znáte Boha, jste synové Boha, jestliže se opravdu toužíte stát se takovými, jako je on.“

Učiteli epikureizmu řekl: „Děláš dobře, že si přeješ to nejlepší a vážíš si dobra, ale jsi moudrý, když nedokážeš vidět významnější věci smrtelného života, které jsou obsaženy v těch duchovních sférách, které jsou výsledkem poznání přítomnosti Boha v lidském srdci? Důležitou věcí v celé lidské zkušenosti je poznání toho, že člověk zná Boha, jehož duch v něm žije a snaží se ho vést vpřed na té dlouhé a téměř nekonečné cestě k dosažení osobní přítomnosti našeho společného Otce, Boha všeho tvoření, Pána vesmírů.“

Řeckému podnikateli a staviteli řekl: „Můj příteli, tak, jak staviš materiální stavby pro lidi, vybuduj v sobě duchovní charakter, podobný božskému duchu ve tvé duši. Nedovol tvým úspěchům světského stavitele předstihnout tvé dosažení statusu duchovního syna v království nebeském. Když staviš obydlí pro jiné, neopomeň si zajistit pro sebe přístup k obydlím věčnosti. Vždy si pamatuj, že existuje město, stojící na základech spravedlnosti a pravdy a jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.“

Římskému soudci řekl: „Když soudíš lidi, pamatuj na to, že ty sám jednoho dne předstoupíš před soud Vládců vesmíru. Sud' spravedlivě, dokonce milosrdně, tak jak i ty jednoho dne budeš žádat milosrdnou ohleduplnost z rukou Nejvyššího Soudce. Sud' tak, jak ty by sis přál být souzen za podobných okolností, tudíž, být veden duchem zákona stejně jako jeho literou. A tak, jak ty poskytuješ spravedlnost ovládanou čestností ve světle potřeby těch, kdo jsou před tebe předvedeni, tak i ty budeš mít právo očekávat spravedlnost zjemněnou soucitem, když budeš jednou stát před Soudcem celé země.“

Majitelce řeckého hostince řekl: „Projevuj svoji pohostinnost jako člověk, který hostí děti Nejsvrchovanějšího. Povýš dřinu tvého denního lopocení na vyšší úroveň krásného umění pomocí vzrůstajícího uvědomění, že obsluhuješ Boha v osobách, ve kterých on pobývá svým duchem,

your devotion to a worthy emperor.”

133:4.4 (1474.4) To the earnest leader of the Mithraic cult he said: “You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him.”

133:4.5 (1474.5) To the Epicurean teacher he said: “You do well to choose the best and esteem the good, but are you wise when you fail to discern the greater things of mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes.”

133:4.6 (1474.6) To the Greek contractor and builder he said: “My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God.”

133:4.7 (1474.7) To the Roman judge he said: “As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth.”

133:4.8 (1475.1) To the mistress of the Greek inn he said: “Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells

který sestoupil, aby žil v srdcích lidí a snažil se změnit jejich mysl a přivést jejich duše k poznání Rajského Otce všech těchto darů božského ducha, poskytnutých lidem.“

Ježíš se mnohokrát setkal s jedním čínským kupcem. Při rozloučení ho nabádal: „Cti pouze Boha, který je tvým opravdovým duchovním předkem. Pamatuj si, že duch Otce neustále žije v tobě a stále ukazuje tvé duši směr do nebes. Jestliže budeš následovat nevědomé vedení tohoto nesmrtelného ducha, s určitostí vytrváš na povznášející cestě k nalezení Boha. A když skutečně dosáhneš nebeského Otce, bude to proto, že hledáním jeho se mu stále více a více podobáš. A tak nashledanou Changu, ale jenom na čas, protože se opět sejdem na světech světla, kde Otec duchovních duší připravil mnoho úchvatných zastaveních pro ty, kdo jdou k Ráji!

Pocestnému z Británie řekl: „Můj bratře, vidím, že hledáš pravdu a proto připomínám, že duch Otce veškeré pravdy pobývá v tobě. Snažil ses někdy upřímně hovořit s duchem vlastní duše? Taková věc je rozhodně nesnadná a zřídka přinese uvědomění úspěchu; ale každý upřímný pokus materiální myslí komunikovat s její vnitřním duchem se setkává s určitým úspěchem, bez ohledu na to, že většina všech takových nádherných lidských zkušeností musí dlouho zůstat jako nadvědomé záznamy v duších takových Boha znalých smrtelníků.“

Uprchlému chlapci Ježíš řekl: „Pamatuj si, že jsou dvě věci, od kterých nemůžeš utéci—Bůh a ty sám. Kamkoliv půjdeš, bereš sebou sebe sama a ducha nebeského Otce, který žije v tvém srdci. Můj synu, přestaň se snažit klamat sám sebe; usaď se a odvážně čel faktům života; uchop se pevně jistot v synovství s Bohem a záruky věčného života, jak jsem tě instruoval. Od tohoto dne chtěj být opravdovým mužem, mužem rozhodnutým čelit životu odvážně a uváženě.“

Odsouzenému zločinci v jeho poslední hodině řekl: „Můj bratře, dopadly na tebe zlé časy. Sešel jsi z cesty; zapletl ses do sítě zločinu. Z rozhovoru s tebou jasně vidím, žeš neplánoval dělat věci, které tě nyní budou stát tvůj světský život. Ale spáchal jsi zlé věci a tvoji druhové tě uznali vinným; rozhodli o tom, že zemřeš. Ani ty, ani já nemůžeme popřít státu toto právo chránit se způsobem, který on uzná za vhodný. Jako člověk nemůžeš uniknout trestu za své zlé činy. Tvoji druhové tě musí soudit podle toho cos udělal, ale existuje Soudce, kterého můžeš požádat o odpuštění a který tě bude soudit podle tvých

by his spirit which has descended to live within the hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit.”

133:4.9 (1475.2) Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: “Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father’s spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are Paradise-bound.”

133:4.10 (1475.3) To the traveler from Britain he said: “My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals.”

133:4.11 (1475.4) To the runaway lad Jesus said: “Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently.”

133:4.12 (1475.5) To the condemned criminal he said at the last hour: “My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may

skutečných motivů a lepších úmyslů. Nemusíš se bát soudu Božího, jestliže tvá lítost je opravdová a tvá víra upřímná. Skutečnost, že tvoje pochybení přineslo trest smrti, nařízený člověkem, neovlivní možnost tvój duše dosáhnout spravedlnosti a slitování před nebeskými soudy.“

Ježíš měl mnoho důvěrných rozhovorů s velkým počtem hladových duší, příliš mnoho, aby se vešlo do tohoto vypravování. Třem cestovatelům se pobyt v Korintu líbil. Mimo Atén, které měly pověst vzdělávacího centra, Korint byl nejdůležitějším městem v Řecku během těchto římských časů a dva měsíce jejich pobytu v tomto vzkvétajícím obchodním centru všem třem poskytlo příležitost získat velmi cenné zkušenosti. Jejich pobyt v tomto městě patřil k jedním z nejzajímavějších ze všech jejich zastávek na zpáteční cestě z Říma.

Gonod měl v Korintu mnoho obchodních zájmů, ale nakonec jeho jednání skončila a připravili se na plavbu do Atén. Plavili se na malé lodi, kterou bylo možno přenést po souši z jednoho korintského přístavu do druhého, vzdáleného šestnáct kilometrů.

5. V ATÉNÁCH—ROZHOVOR O VĚDĚ

Zanedlouho připluli do starodávného centra řecké vědy a učení a Ganid byl vzrušen pomyšlením na to, že je v Aténách, že je v Řecku, kulturním centru někdejšího impéria Alexandra, které mělo své hranice dokonce až v jeho vlastní zemi, Indii. V Aténách neměl Gonod mnoho obchodních jednání a tak většinu svého času trávil s Ježíšem a Ganidem návštěvami četných zajímavých míst a nasloucháním rozhovorů mladíka s jeho všestranným učitelem.

Slavná aténská univerzita stále ještě vzkvétala a trojice často navštívila její vyučovací auly. Ježíš a Ganid dopodrobna diskutovali o učení Platóna když se zúčastnili přednášek v museu v Alexandrii. Všem třem se líbilo řecké umění, jehož ukázky byly ještě k vidění i na jiných různých místech města.

Jak otce, tak i syna velmi zaujal rozhovor o vědě, který měl Ježíš jednoho večera v jejich zájezdním hostinci s řeckým filozofem. Tento dogmatický učenec mluvil téměř tři hodiny a když skončil svoji přednášku, Ježíš, ve smyslu současného myšlení, řekl:

Vědci budou jednoho dne umět měřit energii či projevy síly, gravitace, světla a elektrické energie, ale ti stejní vědci ti nikdy nedokážou říct

appeal for forgiveness, and who will judge you by your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts.”

133:4.13 (1476.1) Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months' stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

133:4.14 (1476.2) Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth's harbors to the other, a distance of ten miles.

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

133:5.1 (1476.3) They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

133:5.2 (1476.4) A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria. They all enjoyed the art of Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

133:5.3 (1476.5) Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

133:5.4 (1476.6) Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can

co tyto vesmírné jevy jsou. Věda se zabývá fyzicko-energetickými aktivitami; náboženství se zabývá věčnými hodnotami. Opravdová filozofie vychází z moudrosti, která v rámci svých možností sladuje tato kvantitativní a kvalitativní pozorování. Vždy existuje nebezpečí, že teoretický fyzik může být postižen matematickou pýchou a statistickým egoismem, nehovoříc o duchovní slepotě.

Logika je platná v materiálním světě a matematika je spolehlivá tehdy, kdy její aplikace je omezena na fyzické věci; ale ani jedna z nich nemůže být považována za naprosto spolehlivou, nebo neomylnou, když jsou aplikovány na životní problémy. Život obsahuje jevy, které nejsou zcela materiální. Aritmetika říká, že jestliže jeden člověk ostříhá ovci za deset minut, tak deset lidí ji ostříhá za jednu minutu. To zní matematicky, ale není to pravda, protože deset lidí by to tak nebylo schopno udělat; jeden druhému by si tak překáželi, že by se jejich práce značně zdržela.

Matematika tvrdí, že jestli jeden člověk symbolizuje určitou jednotku intelektuální a morální hodnoty, tak deset by symbolizovalo desetinásobek této hodnoty. Ale ve spojení s lidskou osobností by bylo správnější říci, že taková asociace osobností se ve svém celku rovná druhé mocnině počtu osobností, zúčastněných v rovnici, než pouze prosté aritmetické sumě. Sociální skupina složená z lidských bytostí, pracující v koordinované harmonii, má mnohem větší sílu, než prostý součet jejich částí.

Kvantitu je možno označit za fakt, čímž se takto stává vědeckou jednotou. Kvalita je záležitostí výkladu myslí a představuje odhad hodnot a musí proto zůstat zkušeností jedince. Když jak věda, tak i náboženství se stanou méně dogmatickými a více tolerantnějšími ke kritice, potom filozofie začne dosahovat jednotu v inteligentním chápání vesmíru.

V kosmickém vesmíru je jednota, jen kdybyste dokázali uvidět jeho projevy ve skutečnosti. Reálný vesmír je přátelský ke každému dítěti věčného Boha. Zásadní problém je: jak může konečná mysl člověka dosáhnout logické, skutečné a odpovídající jednoty myšlení? Stav myslí, rozumějící vesmíru, je určen jenom pochopením toho, že kvantitativní fakt a kvalitativní hodnoty mají společnou příčinu v Rajském Otci. Takové vnímání reality přináší širší vzhled do smysluplné jednoty vesmírných jevů; dokonce odhaluje duchovní cíl postupného dosažení osobnosti. A toto je koncepce jednoty, která umožňuje pochopit neměnní se původ živého vesmíru neustále se měnících neosobních vztahů a vyvíjejících se osobních vztahů.

never (scientifically) tell you what these universe phenomena are. Science deals with physical-energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

133:5.5 (1476.7) Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the work would be greatly delayed.

133:5.6 (1477.1) Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in co-ordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

133:5.7 (1477.2) Quantity may be identified as a *fact*, thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values*, and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

133:5.8 (1477.3) There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving personal relationships.

133:5.9 (1477.4)

Hmota a duch a stav mezi nimi jsou tři vzájemně související a sjednocující úrovně skutečné jednoty reálného vesmíru. Bez ohledu na to, jak odlišnými se vesmírné jevy faktů a hodnoty mohou jevit, jsou, v konečném součtu, sjednoceny v Nejvyšším.

Realita materiální existence se váže k neviditelné energii, stejně jako k viditelné hmotě. Když energie vesmíru se zpomalí natolik, že získají potřebný stupeň pohybu, potom, za vhodných podmínek, se tyto stejné energie mohou stát masou. A nezapomínej na to, že mysl, která sama o sobě může vnímat přítomnost zjevných realit, je sama také reálná. A základní příčina tohoto vesmíru energie-hmoty, mysl a ducha je věčná—existuje a spočívá v podstatě a reakcích Vesmírného Otce a jeho absolutních rovnoprávných Božstev.

Všichni byli víc než ohromeni slovy Ježíše a když se Řek s nimi loučil, řekl: „Konečně jsem spatřil Žida, který přemýšlí o něčem jiném, než o rasové nadřazenosti a mluví o něčem jiném, než o náboženství.“ A pak šli všichni spát.

Pobyt v Aténách byl příjemný a prospěšný, ale nebyl nijak plodný ve vztahu setkávání se s lidmi. Příliš mnoho Aténanů té doby bylo buď intelektuálně hrdo na svoji minulou reputaci, nebo byli mentálně hloupí a zaostali v důsledku toho, že byli potomci druhořadých otroků z těch předchozích dob, kdy Řecko bylo na vrcholu a jako národ se vyznačovalo moudrostí. Ale ještě i v době jejich návštěvy bylo možno potkat mezi občany Atén mnoho bystrých myslí.

6. V EFESU—ROZHOVOR O DUŠI

Po odchodu z Atén se cestující vydali cestou přes Tróju do Efesu, hlavního města římské provincie v Malé Asii. Mnohokrát navštívili známý chrám efeské bohyně Artemis, nacházející se přibližně tři kilometry od města. Artemis byla nejznámější bohyní celé Malé Asie a potomkem ještě ranější bohyně-matky dávných anatolských dob. Vystavená nevkusná modla v obrovském chrámu, věnovaná na počest bohyně Artemis, měla pověst, že spadla z nebes. Ne všechny rysy Ganidovy dřívější výchovy uctívat sochy a obrazy jako symboly božskosti byly vymýceny a proto se domníval, že bude nejlepší, když si koupí malý stříbrný chrám na počest této bohyně plodnosti Malé Asie. Té noci dlouze hovořili o uctívání věcí, vytvořených lidskýma rukama.

Na třetí den svého pobytu se vydali podél řeky podívat se na hloubení vjezdu do přístavu. V poledne hovořili s mladým féniciánem, kterému se stýskalo po domově a byl v hlubokém stresu. Ale

133:5.9 (147:1.4) Matter and spirit and the state intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

133:5.10 (147:5) Reality of material existence attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute co-ordinates.

133:5.11 (147:6) They were all more than astounded at the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: "At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion." And they retired for the night.

133:5.12 (147:7) The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. AT EPHESUS — DISCOURSE ON THE SOUL

133:6.1 (147:8) On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the Roman province of Asia. They made many trips out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at great length about the worship of things made with human hands.

133:6.2 (147:9) On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a young Phoenician who was homesick and much

ze všeho nejvíce záviděl jednomu mladému muži, který byl nedávno povýšen a byl jeho nadřízený. Ježíš mu řekl uklidňující slova a citoval staré hebrejské přísloví: „Talent dává člověku prostor a přivádí ho k velikým lidem.“

Ze všech velkých měst, které navštívili na této cestě po Středomoří, tady uskutečnili nejméně práce pro pozdější činnost křesťanských misionářů. V Efesu se počátky křesťanství zakořenily především kvůli snaze Pavla, který tady bydlel přes dva roky, živil se výrobou stanů a každý večer pořádal přednášky o náboženství a filozofii v hlavní audienční síni školy Tyrana.

S touto místní školou filozofie byl spjat pokrokový myslitel, se kterým měl Ježíš několik užitečných schůzek. Během těchto rozhovorů Ježíš opakovaně použil slovo „duše.“ Tento vzdělaný Řek se ho nakonec zeptal, co myslí slovem „duše“ a Ježíš mu odpovídal:

„Duše je sebe-reflexivní, pravdu rozeznávající a ducha vnímající část člověka, která navždy povznáší lidskou bytost nad úroveň živočišného světa. Sebeuvědomění jako takové není duše. Morální sebeuvědomění je pravé sebeuvědomění člověka a vytváří základ lidské duše a duše je ta část člověka, která představuje v lidské zkušenosti potenciál pro věčný život. Morální volba a duchovní dosažení, schopnost znát Boha a touha se mu podobat, jsou charakteristické vlastnosti duše. Duše člověka nemůže existovat stranou morálního myšlení a duchovní aktivity. Nečinná duše je umírající duše. Ale duše člověka je odlišná od božského ducha, který žije v mysli. Božský duch přichází současně s prvním morálním činem lidské mysli a to je podnět pro zrození duše.

Spasení nebo ztráta duše je určena schopností morálního uvědomění dosáhnout stavu přežití prostřednictvím věčného spojení s jeho přidruženým nesmrtelným duchovním darem. Spasení je proces oduševnění sebeuvědomění morálního vědomí, které tím získává hodnotu věčného života. Všechny formy rozporů duše spočívají v nedostatku harmonie mezi morálním či duchovním sebeuvědoměním a čistě intelektuálním sebeuvědoměním.

Lidská duše, když je zralá, zušlechťená a oduševnělá, se přibližuje nebeskému statusu v tom, že má blízko stát se entitou mezi materiálním a duchovním, materiálním „já“ a božským duchem. Vyvíjející se duše lidské bytosti se dá těžko popsat a ještě obtížněji prokázat, protože není zjištělná metodami jak materiálního

discouraged; but most of all he was envious of a certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: “A man's gift makes room for him and brings him before great men.”

133:6.3 (1478.2) Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word “soul.” This learned Greek finally asked him what he meant by “soul,” and he replied:

133:6.5 (1478.4) “The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

133:6.6 (1478.5) “The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

133:6.7 (1478.6) “The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration

výzkumu, tak ji ani nelze duchovně dokázat. Materiální věda nemůže prokázat existenci duše a nemůže to ani čistě duchovní ověřování. Bez ohledu na neschopnost jak materiální vědy, tak i duchovních kritérií objevit existenci lidské duše, každý morálně uvědomělý smrtelník ví o existenci své duše jako skutečné a faktické osobní zkušenosti.“

7. POBYT NA KYPRU—ROZHOVOR O MYSLI

Brzy nato se cestující vydali na plavbu na Kypr se zastávkou na Rhodosu. Uživali si dlouhou cestu po moři a na ostrov svého cíle dopluli velmi odpočatí na těle a osvěžení na duchu.

Při návštěvě Kypru měli v plánu delší a opravdový odpočinek, protože jejich putování po Středomoří se blížilo ke konci. Přistáli v Páfosu a ihned začali shromažďovat zásoby na několika týdenní pobyt v nedalekých horách. Na třetí den po svém příjezdu se vydali do kopců s plně naloženými tažnými zvířaty.

Dva týdny trojice prožívala krásné období a potom, bez varování, mladý Ganid náhle vážně onemocněl. Dva týdny ho mučila vysoká horečka a často blouznil; jak Ježíš, tak i Gonod byli plně zaměstnání péčí o nemocného chlapce. Ježíš se o mladíka staral obratně a s něžností a otec byl udiven jak jemností, tak i odborností, kterou Ježíš projevoval v péči o trpícího hochu. Byli daleko od lidských obydlí a chlapec byl příliš nemocen, aby mohl být přenesen; proto se ho snažili opatrovat jak nejlépe mohli, aby se uzdravil tady v horách.

Ganid se zotavoval tři týdny a během té doby mu Ježíš pověděl mnoho zajímavých věcí o přírodě a její rozmanitých náladách. A s jakou náladou pak putovali po horách! Mladík dával otázky, Ježíš na ně odpovídal a otec se na to všechno s potěšením díval.

V posledním týdnu jejich pobytu v horách Ježíš a Ganid měli dlouhý rozhovor o funkcích lidské mysli. Po několika hodinové debatě mladík položil tuto otázku: „Ale, Učiteli, co myslíš tím, když říkáš, že člověk má vyšší formu sebeuvědomění, než vyšší živočichové?“ Vyloženo současným jazykem, Ježíš odpověděl:

„Můj synu, již jsem ti hodně pověděl o mysli člověka a božském duchu, který v ní žije, ale dovol

because it is not discoverable by the methods of either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing. Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience.”

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE ON MIND

133:7.1 (1479.1) Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

133:7.2 (1479.2) It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

133:7.3 (1479.3) For two weeks the trio greatly enjoyed themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

133:7.4 (1479.4) During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

133:7.5 (1479.5) The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

133:7.6 (1479.6) My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that

mně zdůraznit, že sebeuvědomění je realitou. Když si jakýkoliv živočich začne uvědomovat sám sebe, stává se primitivním člověkem. Takové dosažení je důsledkem koordinace funkcí neosobní energie a ducha vnímající mysli a je to právě tento jev, který zaručuje lidské osobnosti poskytnutí absolutního centra—ducha nebeského Otce.

Ideje nejsou pouze zaznamenáním pocitů; ideje jsou pocity plus reflexivní výklady osobního „já“, které je více než pouhým souhrnem pocitů. Ve vyvíjející se individuálnosti se začínají objevovat příznaky přibližování se k jednotě a tato jednotu pochází z vnitřní přítomnosti části absolutní jednoty, která duchovně aktivuje takovou sebe si uvědomující mysl živočišného původu.

Žádné zvíře není schopno uvědomovat si sebe v čase. Zvířata mají fyziologickou koordinaci mezi přidruženým rozpoznáním pocitu a pamětí o něm, ale žádné zvíře není schopno smysluplného rozpoznání pocitu, nebo vyjádřit účelové spojení těchto sdružených fyzických vjemů, které se projevují v úsudcích, vznikajících z rozumových a přemítavých lidských výkladů. A tento fakt existence lidského sebeuvědomění, spojeného s realitou jeho následné duchovní zkušenosti, vytváří z člověka potenciálního syna vesmíru a naznačuje eventuální dosažení Nejvyšší Jednoty vesmíru.

Ani lidské „já“ není pouhým souhrnem poslušných stavů vědomí. Bez efektivního působení třídiče a sjednotitele by neexistovala dostačující jednotu, která zaručuje ustanovení individuálnosti. Taková nesjednocená mysl může stěží dosáhnout úrovně vědomí člověka. Jestliže by asociace vědomí byly pouhou náhodou, mysl všech lidí by potom projevovala nekontrolované a nahodilé asociace určitých stupňů mentální ztřeštěnosti.

Lidská mysl, složená pouze z vědomí fyzických pocitů, nikdy nemůže dosáhnout duchovních úrovní; tento druh materiální mysli by zcela postrádal smysl pro morální hodnoty a byl by bez řídícího smyslu duchovního vlivu, který je tak nezbytný pro dosažení harmonické jednoty osobnosti v čase a který je neoddělitelný od spasení osobnosti ve věčnosti.

Lidská mysl brzy začíná projevovat vlastnosti, které jsou nadmateriální; opravdově rozjímavý lidský intelekt není úplně spoután hranicemi času. To, že jedinci se tak liší kvalitou svých životů naznačuje, že nejenom rozdílné zděděné schopnosti a odlišné vlivy prostředí, ale také stupeň jednotnosti s vnitřním duchem Otce,

lives therein, but now let me emphasize that self-consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

133:7.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

133:7.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

133:7.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

133:7.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

133:7.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also

kteřého bylo dosaženo osobností, poměřuje ztotožnění jednoho s druhým.

Lidská mysl nedobře snáší rozdvžení osobností. Pro duši je to náročné vypětí procházet zkušeností a snažit se sloužit jak dobru, tak i zlu. Nejvíce šťastná a účinně sjednocená mysl je ta, která je zcela oddána vykonávání vůle nebeského Otce. Nevyřešené rozpory ničí harmonii a mohou skončit rozvrtem mysli. Ale schopnost přežít duše není vypěstována snahou dosáhnout pokoje v mysli za každou cenu, odevzdáním se ušlechtilým cílům a ustoupením duchovním ideálům. Takový pokoj je spíše dosažen vytrvalým úsilím za vítězství pravdy a toto vítězství je dosaženo překonáváním zla s pomocí mocné síly dobra.

Následujícího dne odcestovali do Salamis, kde se nalodili na loď, plující do Antiochie na pobřeží Sýrie.

8. V ANTIOCHII

Antiochie byla hlavním městem římské provincie Sýrie a měl tady svoji rezidenci císařský guvernér. Antiochie měla půl milionu obyvatel a co do velikosti byla třetím městem impéria a prvním ve zkaženosti a ohavné nemravnosti. Gonod měl tady hodně obchodních jednání, takže Ježíš a Ganid byli většinou spolu sami. Navštívili všechno v tomto mnohojazyčném městě, kromě hájku Dafné. Gonod a Ganid navštívili tuto nechvalně známou svatyni, ale Ježíš je tam odmítl doprovázet. Takové výjevy nebyly tak pohoršlivé pro Indý, ale pro idealistického Hebrejce byly odpuzující.

Jak se blížili k Palestině a ke konci jejich putování, Ježíš začal být vážný a zadumaný. V Antiochii se setkal jen s několika lidmi a málokdy se procházel po městě. Po mnoha dotazech, proč jeho učitel projevuje tak malý zájem o Antiochii Ganid nakonec přiměl Ježíše k odpovědi: „Toto město není daleko od Palestiny a možná se sem někdy ještě vrátím.“

V Antiochii měl Ganid velmi zajímavou zkušenost. Tento mladý muž se projevil jako schopný žák a začal již v praxi používat některá z Ježíšových učeních. Byl tam nějaký Ind, zapojený do otcova obchodu v Antiochii, který byl nepříjemný a nespokojený, protože se uvažovalo o jeho propuštění. Když o tom Ganid uslyšel, vydal se do místa otcova obchodu a měl se svým krajanem dlouhý rozhovor. Tento muž cítil, že pracoval na nesprávném místě. Ganid mu řekl o nebeském Otci a všestranně mu vyložil své

the degree of unification with the indwelling spirit of the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

133:7.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

133:7.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

8. AT ANTIOCH

133:8.1 (1480.6) Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

133:8.2 (1480.7) Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: "This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime."

133:8.3 (1481.1) Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus' teachings. There was a certain Indian connected with his father's business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father's place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the

pohledy na náboženství. Ale ze všeho, co Ganid řekl, největší užitek přineslo hebrejské přísloví a ta moudrost byla: „Cokoliv děláš, dělej jak nejlépe umíš.“

Po přípravě svých zavazadel pro velbloudí karavanu se vydali do Sidónu a odtud do Damašku a po třech dnech příprav byli vybaveni pro dlouhou cestu přes písčitou poušť.

9. V MEZOPOTÁMII

Přechod s karavanou přes poušť nebyl novou zkušeností pro tyto tak zcestované muže. Když Ganid pozoroval svého učitele pomáhat nakládat jejich dvacet velbloudů a viděl, že se dobrovolně hlásí vést jejich zvíře, zvolal: „Učiteli, je něco, co neumíš dělat?“ Ježíš se jenom usmál a řekl: „Učitel si musí přece zasloužit úctu u svého pilného žáka.“ A tak se vydali do starobylého města Ur.

Ježíše velmi zajímala dávná historie Uru, rodného místa Abrahama a neméně byl fascinován zříceninami a tradicemi Sús. Jeho zájem byl tak velký, že Gonod a Ganid prodloužili svůj pobyt v těchto oblastech o tři týdny, aby Ježíšovi poskytli více času pro jeho zkoumání a také proto, aby měli více příležitostí ho přemluvit vrátit se s nimi do Indie.

Právě v Uru měl Gonod dlouhý rozhovor s Ježíšem o rozdílích mezi vědomostí, moudrostí a pravdou. A byl nesmírně nadšen slovy hebrejského mudrce: „Hlavní je moudrost; a proto získej moudrost. Všechno tvé úsilí po vědění ti přinese znalosti. Veleb moudrost a ona tě povýší. Přinese ti úctu, jestliže ji jenom přijmeš.“

Nakonec přišel den rozloučení. Všichni byli stateční, především mladík, ale byla to těžká zkouška. Měli slzy v očích, ale v srdcích byli zmužilí. Při rozloučení se svým učitelem Ganid řekl: „Sbohem, Učiteli, ale ne navždy. Až zase budu někdy v Damašku, vyhledám tě. Miluji tě, protože si myslím, že nebeský Otec musí být něco jako ty; alespoň já vím, že ty jsi tím, co jsi mně o něm pověděl. Budu si pamatovat tvoje učení, ale ze všeho nejvíce, nikdy na tebe nezapomenu.“ Otec řekl: „Sbohem velkému učiteli, který nás udělal lepšími a pomohl nám poznat Boha.“ A Ježíš odpověděl: „Mír s vámi a necht' požehnání nebeského Otce s vámi stále zůstává.“ A Ježíš stál na břehu a díval se jak malý člun je odváží na jejich zakotvenou loď. Tak se

wrong job. Ganid told him about the Father in heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: “Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might.”

133:8.4 (1481.2) After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. IN MESOPOTAMIA

133:9.1 (1481.3) The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, “Teacher, is there anything that you cannot do?” Jesus only smiled, saying, “The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil.” And so they set forth for the ancient city of Ur.

133:9.2 (1481.4) Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

133:9.3 (1481.5) It was at Ur that Ganid had a long talk with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: “Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her.”

133:9.4 (1481.6) At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: “Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you.” Said the father, “Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God.” And Jesus replied, “Peace be upon you, and may the blessing of the Father in heaven ever abide with you.” And Jesus stood on the shore and watched as the

Učitel rozešel se svými indickými přáteli v Charaxu, a již nikdy je na tomto světě neuviděl; a také oni se na tomto světě nikdy nedozvěděli, že člověk, známý později jako Ježíš Nazaretský, byl tím samým přítelem, se kterým se právě teď rozloučili—jejich učitel Jóšua.

Po návratu do Indie se z Ganida stal vlivný člověk, hodnotný nástupce svého významného otce a šířil mnoho ušlechtilých pravd, které se naučil od Ježíše, svého milovaného učitele. Později, když se doslechl o neobyčejném učiteli, který ukončil svůj život na kříži a přestože poznal podobnost mezi evangeliem tohoto Syna Člověka a učením svého židovského učitele, nikdy ho nenapadlo, že tito dva byli ve skutečně jedna osoba.

Tím skončila tato kapitola v životě Syna Člověka, která by se mohla nazývat: *Mise učitele Jóšui.*

small boat carried them out to their anchored ship. Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

133:9.5 (1481.7) In India, Ganid grew up to become an influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

133:9.6 (1482.1) Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher.*

Kapitola 134. Přechodné roky

⇨ 133

Kniha Urantia

135 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 134 PŘECHODNÉ ROKY

Sekce

Úvod

1. Třicátý rok (24. rok n.l.)
2. Putování s karavanou ke Kaspickému moři
3. Lekce u jezera Urumiyeh
4. Svrchovanost—božská a lidská
5. Politická svrchovanost
6. Zákon, svoboda a svrchovanost
7. Třicátý první rok (25. rok n.l.)
8. Pobyt na hoře Hermon
9. Čas očekávání

PAPER 134 THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

Úvod

BĚHEM putování po Středomoří Ježíš pečlivě studoval lidi, se kterými se potkával a země, kterými procházel a přibližně v tuto dobu dospěl ke konečnému rozhodnutí ohledně dalšího svého života na zemi. Již předtím důkladně zvážil a s konečnou platností schválil plán, že se narodí židovským rodičům v Palestině a proto se nyní záměrně vrátil do Galileje, aby tam očekával začátky svého životního díla jako veřejný učitel pravdy; začal se připravovat na službu veřejnosti v zemi, ve které žil národ jeho otce Josefa a udělal to ze své vlastní svobodné vůle.

Prostřednictvím své osobní lidské zkušenosti se Ježíš přesvědčil, že Palestina je nejlepším místem v celém římském světě pro to, aby dokončil poslední kapitoly a sehrál závěrečné scény svého pozemského života. Poprvé byl plně uspokojen s plánem otevřeného oznámení své pravé podstaty a odhalení své božské identity mezi židy a nežidy své rodné Palestiny. S konečnou platností se rozhodl ukončit svůj život

INTRODUCTION

134:0.1 (1483.1) DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

134:0.2 (1483.2) Jesus had found out through personal and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his native Palestine. He definitely decided to finish his

na zemi a završit svoji pout' smrtelné existence ve stejné zemi, kde započal lidskou zkušenost jako bezmocné nemiluvně. Jeho urantijská cesta začala mezi židy v Palestině a on se rozhodl završit svůj život v Palestině a mezi židy.

life on earth and to complete his career of mortal existence in the same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

1. TŘICÁTÝ ROK (24. ROK N.L.)

Po rozloučení s Gonodem a Ganidem v Charaxu (v prosinci roku 23 n.l.) se Ježíš vrátil přes Ur do Babylonu, kde se připojil k pouštní karavaně, která byla na cestě do Damašku. Z Damašku se vydal do Nazaretu s tím, že se jenom na několik hodin zastavil v Kafarnaumu, kde navštívil rodinu Zebedea. Tam se setkal se svým bratrem Jakubem, který sem občas přicházel pracovat na jeho místě v lodní dílně Zebedea. Po rozhovoru s Jakubem a Judou (který také náhodou byl v Kafarnaumu) a po předání malého domu svému bratru Jakubovi, který se podařilo Janu Zebedeovi koupit, Ježíš odešel do Nazaretu.

Na konci putování po Středomoří obdržel Ježíš dostatečnou sumu peněz, která mu stačila na pokrytí jeho životních nákladů až téměř do doby zahájení veřejné služby. Ale kromě Zebedea z Kafarnaumu a lidí, se kterými se setkal na této pozoruhodné cestě, se svět nikdy nedozvěděl o jeho putování. Jeho rodina vždy věřila, že celou tuto dobu strávil studiem v Alexandrii. Ježíš nikdy tyto domněnky nepotvrdil a ani nikdy otevřeně nepopřel taková nedorozumění.

Během prvních týdnů v Nazaretu navštívil Ježíš svoji rodinu a přátele, nějaký čas strávil v opravářské dílně se svým bratrem Josefem, ale nejvíce pozornosti věnoval Marii a Rút. V té době měla Rút necelých patnáct let a pro Ježíše to byla první příležitost si s ní dlouze pohovořit, protože mezitím se z ní stala mladá žena.

Jak Šimon, tak i Juda se již delší dobu chtěli oženit, ale neradi by to udělali bez Ježíšova souhlasu; proto odložili své záměry, doufajíc v návrat jejich nejstaršího bratra. Ačkoliv považovali Jakuba za hlavu rodiny ve většině záležitostech, když se jednalo o manželství, chtěli požehnání Ježíše. Tak Šimon a Juda měli na počátku března tohoto roku 24 n.l. dvojitou svatbu. Všechny starší děti již byly nyní ženaté či vdané; pouze Rút, ta nejmladší, zůstala doma s Marií.

Ježíš se při setkávání s jednotlivými členy své rodiny choval normálně a přirozeně, ale když byli všichni pohromadě, velmi málo mluvil, o čemž si

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

^{134:1.1 (1483.3)} After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

^{134:1.2 (1483.4)} At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

^{134:1.3 (1483.5)} During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

^{134:1.4 (1484.1)} Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

^{134:1.5 (1484.2)} Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to

oni potom mezi sebou povídali. Především Marie byla znepokojena tímto neobyčejně zvláštním chováním svého prvorozeného syna.

V době, kdy se Ježíš připravoval na odchod z Nazaretu, vůdce velké karavany, která procházela městem silně onemocněl a Ježíš, protože ovládal několik řečí, se nabídl, že ho nahradí. Poněvadž tato cesta znamenala, že bude nepřítomen celý rok a vzhledem k tomu, že všichni jeho bratři byli ženatí a jeho matka žila doma s Rút, Ježíš svolal rodinnou poradu, na které navrhl, aby jejich matka a Rút odešli do Kafarnaumu a tam žili v domě, který nedávno daroval Jakubovi. A tak, několik dnů poté, kdy Ježíš odešel s karavanou, se Marie a Rút odstěhovali do Kafarnaumu, kde žili až do smrti Marie v domě, který Ježíš zajistil. Josef se se svojí rodinou nastěhovali do jejich starého nazaretského domu.

Tento rok byl jedním z nejpozoruhodnějších pro vnitřní zkušenost Syna Člověka; dosáhl velkého pokroku v uskutečnění pracovní harmonie mezi jeho lidskou myslí a vnitřním Ladičem. Ladič byl aktivně zapojen do reorganizování myšlení a připravování mysli pro významné události nedaleké budoucnosti. Osobnost Ježíše se připravovala na obrovskou změnu v jeho vztahu ke světu. Bylo to prozatímní období—přechodná etapa—pro tuto bytost, která začala svůj život jako Bůh, objevující se v podobě člověka a která se nyní připravovala završit svoji pozemskou dráhu jako člověk, objevující se v podobě Boha.

2. PUTOVÁNÍ S KARAVANOU KE KASPICKÉMU MOŘI

Bylo to prvního dubna 24. roku n.l., když se Ježíš vydal z Nazaretu s karavanou na cestu do oblasti Kaspického moře. Karavana, ke které se Ježíš připojil jako její vůdce, šla z Jerusalema přes Damašek a jezero Urumiyeh a dál přes Asýrii, Médii a Parthii do jihovýchodní oblasti Kaspického moře. Trvalo to celý rok, než se z této cesty vrátil.

Pro Ježíše bylo toto putování s karavanou další zkušeností ve zkoumání lidí a také osobní službou. Získal zajímavé poznatky ze své karavanní rodiny—cestujících, strážců a poháněčů velbloudů. Mnoho mužů, žen a dětí, žijících podél cesty, po které karavana putovala, prožilo bohatší životy v důsledku jejich setkání s Ježíšem, který byl pro ně neobyčejný vůdce obyčejné karavany. Ne všichni, kterým se dostalo jeho osobní péče, měli z toho prospěch, ale velká většina těch, kteří se s ním setkali a hovořili, byla na tom lépe po zbytek jejich životů v těle.

say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

^{134:1.6 (1484.3)} About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

^{134:1.7 (1484.4)} This was one of the more unusual years in the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

^{134:2.1 (1484.5)} It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

^{134:2.2 (1484.6)} For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby, but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of

Ze všeho putování po světě tato cesta ke Kaspickému moři zavedla Ježíše nejdále na Východ a umožnila mu získat lepší pochopení pro národy Dálného Východu. Setkal se osobně a důvěrně s každou žijící rasou Urantie, kromě červené. Ve stejné míře věnoval svoji osobní péči každé z těchto odlišných ras a smíšených národů a ony všechny vnímaly živou pravdu, kterou jim přinesl. Jak Evropané daleko na západě, tak i Asiaté na Dálném Východě naslouchali jeho slovům naděje a věčného života a byli stejně ovlivněni jeho životem láskyplné služby a duchovní podpory, který tak ušlechtilé prožil mezi nimi.

Putování s karavanou bylo úspěšné ve všech směrech. Byla to nejzajímavější událost v lidském životě Ježíše, protože v průběhu tohoto roku působil v řídicí funkci a byl zodpovědný za majetek, který mu byl svěřen a za bezpečný doprovod cestujících, tvořící karavanní skupinu. A on splnil své četné povinnosti svědomitě, efektivně a moudře.

Na zpáteční cestě z oblasti Kaspického moře se u jezera Urumiyeh Ježíš vzdal vedení karavany a zůstal tam něco déle přes dva týdny. Vrátil se později jako cestující s pozdější karavanou do Damašku, kde ho majitelé velbloudů naléhavě přemlouvali, aby zůstal v jejich službě. Po odmítnutí jejich návrhu odcestoval s karavanou do Kafarnaumu, kam dorazil 1. dubna 25. roku n.l. Nazaret již více nepovažoval za svůj domov. Kafarnaum se stal domovem Ježíše, Marie a Rút. Ale Ježíš již nikdy nežil opět se svojí rodinou; když byl v Kafarnaumu, tak bydlel u rodiny Zebedea.

3. LEKCE U JEZERA URUMIYEH

Na cestě ke Kaspickému moři se Ježíš zastavil, aby si odpočinul a zotavil se na několik dní u starobylého perského města Urumiyeh na břehu stejnojmenného jezera. Na největším ze skupiny ostrovů, položených nedaleko od břehu poblíž města, byla velká stavba—přednáškový amfiteátr—věnovaný „duchu náboženství“. Tato budova byla opravdovým chrámem filozofie náboženství.

Tento chrám náboženství byl postaven bohatým kupcem, občanem města Urumiyeh a jeho třemi syny. Tento muž se jmenoval Cymboyton a mezi jeho předky byli příslušníci mnoha různých národů.

Lekce a diskuze v této škole náboženství začínaly každý den ráno v 10 hodin. Odpolední sekce začínaly ve tři hodiny a večerní debaty se

their natural lives.

134:2.3 (1484.7) Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

134:2.4 (1485.1) The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material intrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

134:2.5 (1485.2) On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

3. THE URMIA LECTURES

134:3.1 (1485.3) On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the “spirit of religion.” This structure was really a temple of the philosophy of religions.

134:3.2 (1485.4) This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse peoples.

134:3.3 (1485.5) The lectures and discussions in this school of religion began at ten o'clock every morning in the week. The afternoon sessions

zahajovaly v 8 hodin. Cymboyton, nebo některý z jeho tři synů, vždy řídili tyto lekce učení, diskuzí a debat. Zakladatel této ojedinělé školy náboženství žil a zemřel, aniž kdy odhalil své osobní náboženské přesvědčení.

Ježíš se několikrát zúčastnil těchto diskuzí a než odjel z Urumiyehu, Cymboyton s ním domluvil pobyt u nich na dobu dvou týdnů na jeho zpáteční cestě, aby jim dal dvacet čtyři lekcí o „Bratrství lidí“ a aby řídil dvanáct večerů otázek, diskuzí a debat zaměřených na jeho lekce o bratrství lidí obecně.

Na základě této dohody se tam Ježíš na zpáteční cestě zastavil a měl tyto přednášky. Toto bylo nejsystematičtější a nejformálnější ze všech učení Učitele na Urantii. Nikdy předtím a nikdy potom neřekl toho tolik o jednom předmětu, tak jako tomu bylo při těchto přednáškách a diskuzích o bratrství lidí. Ve skutečnosti byly tyto přednášky o „Božím království“ a „Království lidí.“

Na fakultě tohoto chrámu náboženské filozofie bylo zastoupeno více než třicet různých náboženství a náboženských kultů. Její učitelé byli vybráni, podporováni a plně akreditováni svými jednotlivými náboženskými skupinami. V tu dobu bylo na fakultě kolem sedmdesáti pěti učitelů a ti žili v domcích po dvanácti osobách. Každé novoluní se tyto skupiny měnily losováním. Netolerance, svárlivý duch, nebo jakékoliv jiné sklony zasahovat do hladkého chodu komunity znamenaly okamžité a rychlé propuštění provinilého učitele. Byl by bez okolků propuštěn a jeho místo by ihned zaujal čekající nástupce.

Tito učitelé různých náboženství vynakládali velké úsilí, aby ukázali, jak podobná byla jejich náboženství ve vztahu k základním věcem tohoto života a života příštího. Proto, aby učitel získal místo na této fakultě, bylo nutné přijmout jeden princip: každý učitel musel zastupovat náboženství, které uznávalo Boha—určitý typ nejvyššího Božstva. Na fakultě bylo pět nestranných učitelů, kteří nezastupovali žádné organizované náboženství a jako takový nestranný učitel se před nimi objevil Ježíš.

(Když my, midbytosti, jsme poprvé připravili souhrn Ježíšových učení u Urumiyehu, mezi serafy církví a serafy progresu vznikl spor ohledně smyslu zahrnout tato učení do Urantijského Odhalení. Podmínky dvacátého století, převládající jak v náboženských, tak i v lidských vládách, jsou

started at three o'clock, and the evening debates opened at eight o'clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

134:3.4 (1485.6) On several occasions Jesus participated in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on “The Brotherhood of Men,” and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

134:3.5 (1485.7) In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master's teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the “Kingdom of God” and the “Kingdoms of Men.”

134:3.6 (1486.1) More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

134:3.7 (1486.2) These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

134:3.8 (1486.3) [When we, the midwayers, first prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of

tak odlišné od těch, které převládaly v době Ježíše, že bylo opravdu složité přizpůsobit učení Ježíše v Urumieyhu k problémům království Božího a království lidí v té jejich formě, ve které tyto celosvětové funkce existují ve dvacátém století. Nikdy se nám nepodařilo zformulovat výtah z výuky Učitele, který by byl přijatelný pro obě skupiny těchto serafů planetárního vedení. Nakonec, Melkisedek, předsedající odhalující komise ustanovil komisi ze tří členů našeho řádu, aby připravili náš pohled na výuku Učitele u Urumieyhu, přizpůsobený náboženským a politickým podmínkám dvacátého století na Urantii. Tudíž, my tři sekundární midbytosti jsme vytvořily takovou adaptaci Ježíšova učení a nově formulovaly jeho výroky tak, jak bychom je my aplikovaly na současné světové poměry. A tak teď představujeme tyto projevy tak, jak je po nás upravil Melkisedek—předseda odhalující komise.)

4. SVRCHOVANOST—BOŽSKÁ A LIDSKÁ

Bratrství lidí je založeno na otcovství Boha. Boží rodina pochází z Boží lásky—Bůh je láska. Bůh-Otec božsky miluje své děti, každé z nich.

Království nebeské, božská forma vlády, je založeno na faktu božské svrchovanosti—Bůh je duch. Protože Bůh je duch, toto království je duchovní. Království nebeské není ani materiální, ani intelektuální, je to duchovní vztah mezi Bohem a člověkem.

Jestli rozdílná náboženství uznávají duchovní svrchovanost Boha-Otce, potom budou všechna taková náboženství setrvávat v míru. Pouze tehdy, když jedno náboženství se domnívá, že je v určitém směru nadřazené nad všemi ostatními a že má výhradní autoritu nad jinými náboženstvími, takové náboženství se stane netolerantní k ostatním náboženstvím, nebo se odváží pronásledovat jiné věřící.

Náboženský mír—bratrství—nemůže nikdy existovat, pokud všechna náboženství nejsou ochotna se zcela vzdát své veškeré církevní autority a plně se zříct všech myšlenek na duchovní svrchovanost. Pouze sám Bůh je duchovní svrchovanost.

Nemůžete mít rovnost mezi náboženstvími (náboženskou svobodu) bez náboženských válek, pokud všechna náboženství nesvolí přenést všechnu náboženskou autoritu na určitou nadlidskou úroveň—samého Boha.

Království nebeské v srdcích lidí vytvoří náboženskou jednotu (ne nutně stejnost), protože

the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government. Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. SOVEREIGNTY—DIVINE AND HUMAN

134:4.1 (1486.4) The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

134:4.2 (1486.5) The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

134:4.3 (1486.6) If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

134:4.4 (1487.1) Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

134:4.5 (1487.2) You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

134:4.6 (1487.3) The kingdom of heaven in the hearts of men will create religious unity (not necessarily

každá a všechny náboženské skupiny, složené z takových pobožných věřících, budou prosty všech představ o církevní moci—náboženské svrchovanosti.

Bůh je duch a Bůh dává část svého vlastního ducha do srdce člověka. Duchovně jsou si všichni lidé rovni. Království nebeské nemá kasty, třídy, sociální úrovně a ekonomické skupiny. Vy všichni jste bratři.

Ale v okamžiku, kdy ztratíte z očí duchovní svrchovanost Boha-Otce, některé náboženství začne prosazovat svoji nadřazenost nad ostatními náboženstvími a pak, namísto míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi, začnou rozkoly, vzájemná obviňování a dokonce náboženské války—přinejmenším války mezi věřícími.

Jestliže svobodomyšlné bytosti, které se považují za rovnocenné, vzájemně nepřipustí, že jsou podřízeny určité nad-svrchovanosti, určité autoritě nad nimi, dříve či později podlehnou pokušení použít své schopnosti k získání moci a autority nad jinými osobami a skupinami. Princip rovnosti nikdy nepřináší mír, pokud nedojde k vzájemnému uznání určitého nad-kontrolujícího vlivu nad-svrchovanosti.

Věřící v Urumiyehu žili společně v poměrném míru a pokoji, protože se plně vzdali všech svých představ o náboženské svrchovanosti. Duchovně všichni věřili ve svrchovaného Boha; společensky, plná a nepopíratelná autorita spočívala v jejich vůdčí osobě—Cymboytonu. Dobře věděli, co by se stalo každému učiteli, který by se chtěl povyšovat nad své kolegy. Na Urantii nemůže být trvalý náboženský mír, pokud všechny náboženské skupiny se svobodně nevzdají všech svých představ o boží přízni, vyvoleném národu a náboženské svrchovanosti. Pouze tehdy, když se Bůh-Otec stane nejvyšším, lidé se stanou pobožnými bratry a budou žít spolu v náboženském míru na zemi.

5. POLITICKÁ SVRCHOVANOST

(Zatímco učení Učitele, týkající se svrchovanosti Boha je přesné a věrohodné—pouze zkomplikované následným objevením se náboženství mezi světovými náboženstvími, založeném na jeho životě—jeho přednášky, vztahující se k politické svrchovanosti, jsou nesmírně zkomplikovány politickou evolucí států v průběhu uplynulých více než devatenácti stoletích. Za doby Ježíše existovaly pouze dvě velké světové velmoci—Římské impérium na západě a dynastie Han na východě—a ty byly vzdáleně rozděleny královstvím Parthie a jinými, mezi nimi ležícími, zeměmi Kaspické oblasti a Turkestánu. My jsme se proto v následujícím

uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority — religious sovereignty.

134:4.7 (1487.4) God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

134:4.8 (1487.5) But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

134:4.9 (1487.6) Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

134:4.10 (1487.7) The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

134:5.1 (1487.8) [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated by the political evolution of nation life during the last nineteen hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have, therefore, in the following presentation departed

výkladu výrazně odklonili od podstaty učení Učitele u Urumieyhu, týkající se politické svrchovanosti a současně jsme se pokusili vylíčit důležitost tohoto učení v takové míře, v jaké je aplikovatelné ke specifické etapě evoluce politické svrchovanosti ve dvacátém století po Kristu.)

Války na Urantii nikdy neskončí, dokud národy budou lpět na iluzorních představách o neomezené národní svrchovanosti. Na obydleném světě existují pouze dvě úrovně relativní svrchovanosti: duchovní svobodná vůle smrtelného jedince a kolektivní svrchovanost lidstva jako celku. Mezi úrovní individuálně lidské bytosti a úrovní celého lidstva jsou všechna uskupení a společenství relativní, přechodná a mají hodnotu jen tehdy, když podporují blaho, dobro a progres jednotlivce a planetárního celku—člověka a lidstva.

Náboženští učitelé musí vždy pamatovat na to, že duchovní svrchovanost Boha převyšuje všechny pomíjivé a přechodové úrovně duchovní loajality. Jednoho dne civilní vůdcové poznají, že Nejsvrchovanější vládou v království lidí.

Toto vládnutí Nejsvrchovanějších v království lidí není pro zvláštní prospěch nějaké výjimečně podporované skupiny smrtelníků. Neexistuje nic takového, jako „vyvolený národ.“ Vládnutí Nejsvrchovanějších—nejvyšších kontrolorů politické evoluce—je vláda, určena k podpoře největšího dobra pro největší počet všech lidí a největší délkou času.

Svrchovanost je moc a narůstá organizací. Tento růst organizace politické moci je dobrý a správný, protože má tendenci obsáhnout stále se rozšiřující segmenty celého lidstva. Ale tento stejný růst politických organizací vytváří problém v každém přechodovém stadiu mezi počáteční a přirozenou politickou mocí—rodinou—a konečném završení politického růstu—vládnutí celému lidstvu, celým lidstvem a pro celé lidstvo.

Začínajíc s rodičovskou mocí v rodinné skupině, politická svrchovanost se vyvíjí organizací rodin do pokrevních klanů, které se sjednocují, z různých důvodů, do kmenových jednotek—nadpokrevních politických uskupení. A potom, výměnným obchodem, obchodováním a válkami se kmeny sjednocují do národů, zatímco samotné národy jsou někdy sjednoceny impériem.

Jak svrchovanost přechází z malých skupin na větší skupiny, války ubývají. To znamená, že malých válek mezi malými národy ubývá, ale potenciál pro větší války se zvyšuje s tím, jak se národy, uplatňující svrchovanost, stávají většími a většími. Zanedlouho, když celý svět je probádán a

more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole. Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

134:5.3 (1488.1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

134:5.4 (1488.2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a “chosen people.” The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of *all* men and for the greatest length of time.

134:5.5 (1488.3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for all mankind.

134:5.6 (1488.4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

134:5.7 (1488.5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty become larger and larger. Presently, when all the

obydlen, když národů je málo, jsou silnější a mocnější, když tyto velké a údajné svrchované národy mají společné hranice, když je oddělují pouze oceány, potom bude připraveno jeviště pro velké války, celosvětové konflikty. Takzvané svrchované národy nemohou koexistovat bez vytváření konfliktů a vedení válek.

Úskalí evoluce politické svrchovanosti od rodiny k celému lidstvu spočívá v odporové liknavosti, projevující se na všech přechodových úrovních. Rodiny občas vzdorovaly svým klanům, zatímco klany a kmeny často rozvracely svrchovanost územního státu. Každá nová a pokroková evoluce politické svrchovanosti je (a vždy byla) mařena a bržděna „zakotvenými úrovněmi“ předchozích vývojů politické organizace. A to je pravda, protože lidská loajalita, když je jednou zmobilizována, se těžko mění. Stejná loajalita, která umožňuje evoluci kmene, ztěžuje evoluci nad-kmene—územního státu. A ta stejná loajalita (patriotismus), která umožňuje evoluci územního státu, nesmírně komplikuje evoluční rozvoj vlády celého lidstva.

Politická svrchovanost je vytvořena vzdáním se sebeurčování, nejdříve jedincem v rodině a potom rodinami a klany ve vztahu ke kmenu a větším uskupením. Tento progresivní přenos sebeurčování od malých vždy k větším politickým organizacím stále obecně pokračuje na Východě od založení dynastií Minga a Mogula. Na Západě tento proces probíhal po dobu přes tisíc let až do konce světové války, po které nastal nešťastný zpětný pohyb a dočasně zvrátil tento normální trend tím, že se znovu obnovila potopená politická svrchovanost početných malých skupin v Evropě.

Urantia se nebude těšit trvalému míru, pokud takzvané svrchované národy moudře a plně neodevzdají své svrchované moci do rukou bratrství lidí—celosvětové vládě. Internacionalismus—Společnost národů—nemůže nikdy přinést trvalý mír lidstvu. Celosvětové konfederace národů budou účinně zabráňovat malým válkám a přijatelně kontrolovat menší národy, ale nezabrání světovým válkám a nebudou schopny kontrolovat tři, čtyři, nebo pět nejmocnějších vlád. Tváří v tvář opravdovým konfliktům jedna z těchto světových mocností vystoupí ze Společnosti národů a vyhlásí válku. Nemůžete zabránit národům jít do války, pokud tyto zůstávají nakaženy bludným virem národní svrchovanosti. Internacionalismus je krok správným směrem. Mezinárodní policejní síly zamezí mnoha malým válkám, ale nebudou

world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

134:5.8 (1488.6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the “scaffolding stages” of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

134:5.9 (1488.7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5.10 (1489.1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent many minor wars, but it will not be effective in

účinné v zamezení velkých válek—konfliktů mezi mocnými vojenskými vládami světa.

S tím, jak počet skutečně svrchovaných národů (velkých mocností) se snižuje, tak se zvyšuje příležitost a potřeba pro celosvětovou vládu. Když je ve světě jen několik málo opravdově svrchovaných (velkých) mocností, buď se musí pustit do boje o život či smrt za národní (imperiální) nadřazenost, nebo jinak se dobrovolně vzdát některých výsad svrchovanosti—musí vytvořit nezbytný základ nadnárodní moci, která poslouží jako začátek reálné svrchovanosti celého lidstva.

Mír nepřijde na Urantii pokud takzvané svrchované národy neodevzdají svoji moc vést válku do rukou parlamentní vlády celého lidstva. Politická svrchovanost je vlastní národům světa. Když všechny národy Urantie vytvoří světovou vládu, budou mít právo a moc udělat takovou vládu SVRCHOVANOU; a jenom tehdy, když taková zastupitelská, nebo demokratická světová mocnost kontroluje všechny pozemské, vzdušní a námořní síly, může převládat mír na zemi a dobrá vůle mezi lidmi —ale ne do té doby.

Použijeme důležitý příklad devatenáctého a dvacátého století: čtyřicet osm států Americké Konfederace se již dlouhou dobu těší míru. Již více mezi sebou neválčí. Odevzdaly svoji svrchovanost federální vládě a využívají pro řešení konfliktů rozhodčí soud, zřekly se všech požadavků na falešné představy o sebeurčování. Ačkoliv každý stát si řídí své vnitřní záležitosti, nezabývá se mezinárodními vztahy, clem, přistěhovalectvím, vojenskými záležitostmi či obchodem mezi státy. Jednotlivé státy se ani nezabývají záležitostmi občanství. Čtyřicet osm států zakusí zhoubnou válku jen tehdy, když je nějakým způsobem ohrožena svrchovanost federální vlády.

Tím, že se těchto čtyřicet osm států zřeklo dvojího klamu o svrchovanosti a sebeurčování, těší se v rámci států USA míru a klidu. Tak i národy Urantie se začnou těšit míru, když svobodně odevzdají své jednotlivé svrchovanosti do rukou globální vlády—svrchovanosti bratrství lidí. V tomto světovém státě budou malé národy stejně mocné jako velké, tak jako malý stát Rhode Island má své dva senátory v Americkém Kongresu, přesně stejně jako hustě zalidněný stát New York, nebo velký stát Texas.

Omezená (státní) svrchovanost těchto čtyřiceti osmi států byla vytvořena lidmi a pro lidi. Nadstátní (národní) svrchovanost Spojených Států Amerických byla vytvořena původně třinácti z těchto států pro svůj vlastní prospěch a

preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5.11 (1489.2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supernational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all mankind.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government SOVEREIGN; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval forces, peace on earth and good will among men can prevail — but not until then.

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the original thirteen of these states for their own

prospěch lidí. Někdy bude národy podobným způsobem vytvořena nadnárodní svrchovanost planetární vlády lidstva pro jejich vlastní prospěch a prospěch všech lidí.

Občané se nerodí proto, aby přinesli prospěch vládám; vlády jsou organizace, vytvořené a určené pro prospěch lidí. Evoluce politické svrchovanosti nemůže skončit ještě před vznikem svrchované vlády všech lidí. Všechny ostatní svrchovanosti jsou relativní ve své hodnotě, přechodné ve svém významu a podřadné ve svém statusu.

S rozvojem vědy se války budou stávat více a více zničujícími, až bude ohrožena existence lidského rodu. Kolik světových válek musí být vybojováno a kolik společností národů musí selhat, než lidé budou ochotni založit vládu celého lidstva a začít se těšit darům trvalého míru a vzkvétat v klidu, založeném na dobré vůli—celosvětové dobré vůli—mezi lidmi?

6. ZÁKON, SVOBODA A SVRCHOVANOST

Jestliže jeden člověk prahne po nezávislosti—svobodě—musí si pamatovat, že všichni ostatní lidé touží po stejné nezávislosti. Skupiny takových svobodu milujících smrtelníků nemohou žít společně v míru, aniž se podřídí takovým zákonům, pravidlům a nařízením, které zaručí každému člověku stejný stupeň svobody a současně zajistí stejný stupeň svobody pro všechny jeho smrtelné druhy. Jestliže jeden člověk má být absolutně svobodný, potom se jiný musí stát absolutním otrokem. A relativní podstata svobody se reálně projevuje v sociálních, ekonomických a politických vztazích. Svoboda je dar civilizace, umožněna prosazením ZÁKONA.

Náboženství vytváří duchovní podmínky pro uskutečnění bratrství lidí, ale bude to vyžadovat celosvětovou vládu, aby řešila sociální, ekonomické a politické problémy, spojené s takovým cílem lidského štěstí a efektivnosti.

Pokud je politická svrchovanost světa rozdělena a neoprávněně držena skupinou národů—států, budou existovat války a řeči o válkách—jeden národ půjde do války proti jinému národu. Anglie, Skotsko a Wales vždy bojovaly jeden proti druhému do té doby, než se vzdaly svých jednotlivých svrchovaností a vložily je do Spojeného království.

Další světová válka poučí takzvané svrchované národy, aby založily nějaký druh federace, čímž by vytvořily mechanismus pro zamezení malých válek, válek mezi menšími národy. Ale globální války budou pokračovat tak

benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

134:5.17 (1490.3) With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

134:6.1 (1490.4) If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

134:6.2 (1490.5) Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

134:6.3 (1490.6) There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

134:6.4 (1490.7) Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser nations. But global wars will go on until the

dlouho, dokud nebude vytvořena vláda celého lidstva. Globální svrchovanost zamezí globálním válkám—nic jiného to nedokáže.

Čtyřicet osm amerických států žije společně v míru. Mezi občany těchto čtyřiceti osmi států jsou různé národnosti a rasy, které žijí ve věčně válčících národech Evropy. Tito Američané představují téměř všechna náboženství a náboženské sekty a kulty celého světa a přesto tady, v Severní Americe, žijí společně v míru. A to všechno je možné tím, že těchto čtyřicet osm států se vzdalo své svrchovanosti a upustilo od všech představ o domnělých právech na sebeurčení.

Není to otázka zbrojení či odzbrojení. Ani otázka povinné či dobrovolné vojenské služby nemá vliv na tyto problémy udržení celosvětového míru. Když odejmete jakýkoliv druh moderních mechanických zbraní a všechny typy výbušnin silným národům, budou bojovat pěstmi, kameny a klacky tak dlouho, dokud budou lpět na svých iluzích o božském právu na národní svrchovanost.

Válka není těžkou a hroznou nemocí člověka; válka je symptom, důsledek. Skutečnou nemocí je virus národní svrchovanosti.

Národy Urantie nemají opravdovou svrchovanost; nikdy neměly takovou svrchovanost, která by je ochránila před ničivými a pustošivými světovými válkami. Při vytvoření globální vlády lidstva se národy nevzdávají své svrchovanosti tak moc, protože ve skutečnosti vytvářejí reálný, v dobré víře, trvající svrchovaný svět, který bude v budoucnu plně schopen zabránit všem válkám. Lokální záležitosti budou řešeny lokálními vládami; národní záležitosti národními vládami, mezinárodní záležitosti budou spravovány globální vládou.

Světový mír nemůže být zajištěn smlouvami, diplomacií, zahraniční politikou, spojeneckými svazky, rovnováhou sil, nebo jiným typem provizorního žonglování se svrchovaností národů. Světový zákon musí vstoupit v platnost a musí být prosazen světovou vládou—svrchovaností celého lidstva.

Jedinec se bude pod světovou vládou těšit mnohem větší svobodě. Dnes, občané velkých velmocí platí daně, jsou řízeni a kontrolováni téměř tyransky a většina z těchto zásahů do svobod jednotlivce zmizí, když národní vlády budou ochotny svěřit svoji svrchovanost, týkající se mezinárodních záležitostí, do rukou globální vlády.

Pod globální vládou dostanou národnostní skupiny opravdovou příležitost uskutečnit a těšit se osobním svobodám pravé demokracie.

government of mankind is created. Global sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

134:6.5 (1490.8) The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of self-determination.

134:6.6 (1490.9) It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

134:6.7 (1491.1) War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

134:6.8 (1491.2) Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

134:6.9 (1491.3) World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

134:6.10 (1491.4) The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

134:6.11 (1491.5) Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will

Falešná představa o sebeurčování skončí. S globální regulací financí a obchodu přijde nová éra celosvětového míru. Brzy se vytvoří globální jazyk a konečně bude naděje, že někdy vznikne globální náboženství—nebo náboženství s celosvětovým postojem.

Kolektivní bezpečnost nikdy neposkytne mír, pokud kolektivnost nebude zahrnovat celé lidstvo.

Politická svrchovanost parlamentní vlády celého lidstva přinese trvalý mír na zemi a duchovní bratrství člověka navždy zaručí dobrou vůli mezi všemi lidmi. A není žádná jiná cesta pro dosažení míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi.

Po smrti Cymboytona jeho synové čelili značným potížím ve snaze zachovat mírumilovnou fakultu. Důsledky učení Ježíše by byly mnohem větší, kdyby pozdější učitelé křesťanství, kteří se objevili mezi lektory fakulty v Urumiehyu, projeví větší moudrost a toleranci.

Nejstarší syn Cymboytona se obrátil o pomoc na Abnera ve Filadelfii, ale jeho volba učitelů byla ta nejnešťastnější, protože ti se ukázali jako neústupní a nesmlouvaví. Tito učitelé se snažili o to, aby jejich náboženství dominovalo všem ostatním vírám. Oni vůbec netušili, že často zmiňované lekce karavanního vůdce byly přednášeny samotným Ježíšem.

Když potíže na fakultě ještě zesílily, tři bratři přestali fakultu finančně podporovat a za pět let byla škola zavřena. Později byla znovu otevřena jako mithraistický chrám a nakonec byla spálena při pořádání jedné z jejich obřadních orgií.

7. TŘICÁTÝ PRVNÍ ROK (25. ROK N.L.)

Když se Ježíš vrátil z cesty ke Kaspickému moři, věděl, že jeho cestování po světě je téměř u konce. Vydal se ještě na jednu cestu a to z Palestiny do Sýrie. Po krátkém pobytu v Kafarnaumu odešel do Nazaretu, kde zůstal několik dní. V polovině dubna odešel z Nazaretu do Týru. Odtud odcestoval na sever, několik dnů pobyl v Sidónu, ale jeho cílem byla Antiochie.

Tento rok byl rokem Ježíšova osamělého putování po Palestině a Sýrii. Po celý rok tohoto cestování byl znám pod různými jmény v různých částech země: nazaretský tesař, stavitel lodí z Kafarnaumu, písař damašský a učitel alexandrijský.

be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

134:6.12 (1491.6) Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

134:6.13 (1491.7) The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby peace on earth and good will among men can be realized.

134:6.14 (1491.8) After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

134:6.15 (1491.9) Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

134:6.16 (1491.10) As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

134:7.1 (1492.1) When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

134:7.2 (1492.2) This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

V Antiochii Syn Člověka pobýval přes dva měsíce, během kterých pracoval, pozoroval, studoval, navštěvoval, pomáhal a celou dobu se učil jak člověk žije, jak myslí, co cítí a jak reaguje na okolní prostředí. Tři týdny v tomto období pracoval jako zhotovitel stanů. V Antiochii zůstal nejdéle ze všech ostatních míst, které na této cestě navštívil. Za deset let později, když apoštol Pavel kázal v Antiochii a slyšel své stoupence mluvit o učení damašského písaře, nevěděl, že jeho žáci slyšeli hlas a naslouchali učení samotného Učitele.

Z Antiochie Ježíš odcestoval podél pobřeží na jih do Cesareje, kde se zdržel několik týdnů a pak pokračoval po pobřeží dolů do Jafy. Z Jafy se vydal do vnitrozemí do Jamnije, Ašdódu a Gazy. Z Gazy šel po vnitrozemské stezce do Beer-šeby, kde zůstal celý týden.

Potom se Ježíš vypravil na svoji poslední cestu jako neveřejná osoba. Prošel srdcem Palestiny, z Beer-šeby na jihu šel do Danu na severu. Na této cestě na sever se zastavil v Chebrónu, Betlému (kde uviděl místo svého narození), Jerusalemu (nenavštívil Betanii), Beerótu, Lebóně, Sycharu, Šekemu, Samaří, Gebě, Ěn-ganimu, Ěn-dóru, Madónu. Prošel Magdalou a Kafarnaumem a postupoval na sever; prošel východně podél jezera Meróm a přes Karathu dorazil do Danu, neboli Cesareje Filipova.

Vnitřní Ladič Myšlení vedl nyní Ježíše pryč od lidských obydlích k hoře Hermon, aby tam mohl dokončit ovládnutí své lidské mysli a splnit úkol uskutečnit své plné zasvěcení pro zbytek svého životního díla na zemi.

Toto bylo jedno z nejzvláštnějších a nejpozoruhodnějších období v pozemském životě Učitele na Urantii. Jinou a velmi podobnou byla zkušenost, kterou prošel, když byl sám v kopcích nedaleko Pelly hned po svém křtu. Tento čas o samotě na hoře Hermon znamenal zakončení jeho čistě lidského života, což je formální ukončení poskytnutí sebe sama v podobě smrtelníka a současně druhý pobyt o samotě znamenal začátek božstější etapy tohoto poskytnutí. A Ježíš žil šest týdnů sám s Bohem na stránkách hory Hermon.

8. POBYT NA HOŘE HERMON

Po nějaké době v okolí Cesareji Filipova si Ježíš připravil zásoby a obstaral si tažné zvíře a mladíka jménem Tiglat a vypravil se po damašské cestě do vesnice, kdysi známé pod jménem Beit

^{134:7.3 (1492.3)} At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe*, he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

^{134:7.4 (1492.4)} From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

^{134:7.5 (1492.5)} Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

^{134:7.6 (1492.6)} The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on earth.

^{134:7.7 (1492.7)} This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

^{134:8.1 (1492.8)} After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a lad named Tiglath, he proceeded along the

Jenn, ležící na úpatí hory Hermon. Tady, přibližně v polovině srpna roku 25 n.l. si zřídil své stanoviště, kde nechal své zásoby v opatrování Tiglata a vydal se do liduprázdných strání hory. Tiglat doprovázel Ježíše tento první den nahoru do hor na určené místo zhruba 1850m nad mořem, kde postavili kamenný sklad, do kterého měl Tiglat dvakrát týdně přinášet jídlo.

První den, poté až Tiglat odešel, se Ježíš vydal nahoru k hoře, ale po ujití krátké vzdálenosti se zastavil k modlitbě. Mezi jinými věcmi, svého Otce požádal, aby poslal strážného serafa zpět, aby „zůstal s Tiglatem.“ Poprosil, aby mu bylo dovoleno přistoupit ke svému poslednímu boji s realitami smrtelné existence osaměle. A jeho prosbě bylo vyhověno. Pustil se do velké zkoušky jenom s vedením a podporou vnitřního Ladiče.

Během pobytu na hoře Ježíš jedl velmi skromně; pokaždé, když držel půst, netrval déle než jeden či dva dny. Nadlidské bytosti, které ho na této hoře konfrontovaly a se kterými bojoval v duchu a které porazil v moci, byly reálné; byli to jeho úhlavní nepřátelé v soustavě Satania; nebyly to vidiny, vznikající z intelektuální fantazie oslabeného a hladového smrtelníka, neschopného rozpoznat realitu od přeludů rozrušené mysli.

Ježíš strávil na hoře Hermon poslední tři srpnové týdny a první tři zářijové týdny. V průběhu těchto týdnů dokončil úkol, spojený s dosažením okruhů poznání mysli a ovládnutí osobnosti. Po celou dobu tohoto období spojení s nebeským Otcem také vnitřní Ladič dokončil stanovené úkoly. Tam byl dosažen smrtelný cíl tohoto pozemského tvora. Dokončena nebyla pouze poslední fáze sladění mysli a Ladiče.

Po více než pěti týdnech nepřerušného spojení s Rajským Otcem byl Ježíš absolutně přesvědčen o svojí podstatě a byl si jistý svým triumfem nad materiálními úrovněmi časoprostorového projevu osobnosti. Naprosto věřil v nadvládu své božské podstaty nad svojí lidskou podstatou a neváhal to prohlašovat.

Ke konci pobytu na hoře požádal Ježíš svého Otce, jestli by mu bylo dovoleno uskutečnit rozhovor se svými nepřáteli ze soustavy Satania jako Syn Člověka, jako Jóšua syn Josefa. Této prosbě bylo vyhověno. V posledním týdnu na hoře Hermon došlo k velkému svádění, vesmírné zkoušce. Satan (zastupující Lucifera) a rebelantský Planetární Princ Kaligastia se ukázali Ježíšovi a byli plně viditelní. A toto „pokušení“, tato poslední zkouška lidské oddanosti vůči omylům

Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

134:8.2 (1493.1) The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to “be with Tiglath.” He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

134:8.3 (1493.2) Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real*; they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

134:8.4 (1493.3) Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:8.5 (1493.4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:8.6 (1493.5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to him. And this “temptation,” this final trial of human

rebelujících osobností se netýkala jídla, chrámových věží či opovážlivých činů. Netýkala se království tohoto světa, ale svrchovanosti mocného a nádherného vesmíru. Symbolický charakter vašich písemných svědectví byl určen pro zaostalé epochy v době, kdy ve světě vládly dětinské představy. A následující generace by měly pochopit, jakým velkým bojem prošel Syn Člověka v ten památný den na hoře Hermon.

Na mnoho návrhů a protinávrhů posluš Lucifera Ježíš pouze odpověděl: „Nechť převládne vůle mého Rajskeho Otce a tebe, můj rebelující synu, nechť božsky soudí Věčně Moudří. Já jsem tvůj Otec-Stvořitel; já tě sotva můžu soudit spravedlivě a moji milost jsi již odmítl. Předávám tě soudu, ve kterém jsou Soudci velkého vesmíru“.

Na všechny Luciferem předložené kompromisy a provizoria, na všechny takové lákavé návrhy, týkající se poskytnutí v těle, Ježíš pouze odpověděl: „Vůle mého Otce v Ráji bude vykonána.“ A když tato namáhavá zkouška byla u konce, odvelený strážný seraf se vrátil k Ježíšovi a obnovil svoji péči o něj.

V jedno odpoledne na konci léta uprostřed stromů a v tichu přírody Michael Nebadonský získal nepopíratelnou svrchovanost nad svým vesmírem. V ten den dokončil úkol, stanovený pro Syny Tvořitele, aby prožili plný přetvářený život ve smrtelném těle na evolučních světech času a prostoru. Vesmírné oznámení tohoto významného úspěchu nebylo provedeno až do dne jeho křtu, několik měsíců poté, ale všechno se to odehrálo v ten den na hoře. A když se Ježíš vrátil ze svého pobytu na hoře Hermon, Luciferovo povstání v Satánii a vzpoura Kaligastii na Urantii byly prakticky zlikvidovány. Ježíš zaplatil poslední cenu, po něm požadovanou, aby získal svrchovanost nad svým vesmírem, což samo o sobě ustanovuje status všech rebelů a určuje, že všechna taková budoucí hnutí (jestli k nim někdy dojde) mohou být řešena souhrnně a efektivně. Tady je zřejmé, že k takzvanému „velkému pokušení“ Ježíše došlo nějaký čas před jeho křtem a ne hned po něm.

Na konci svého pobytu na hoře, když se Ježíš vydal na cestu dolů, potkal Tiglata, který nesl jídlo na určené místo. Vrátil ho zpátky se slovy: „Čas oddechu skončil; musím se vrátit k dílu mého Otce.“ Byl z něho tichý a velmi změněný člověk na cestě zpět do Danu, kde se rozloučil s mladíkem, ponechav mu osla. Potom se vydal na jih do Kafarnaumu stejnou cestou, kterou přišel.

loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world's childlike thought. And subsequent generations should understand what a great struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

134:8.7 (1493.6) To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: "May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe."

134:8.8 (1494.1) To all the Lucifer-suggested compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, "The will of my Father in Paradise be done." And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus' side and ministered to him.

134:8.9 (1494.2) On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called "great temptation" of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

134:8.10 (1494.3) At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglath coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: "The period of rest is over; I must return to my Father's business." He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had come, to Capernaum.

9. ČAS OČEKÁVÁNÍ

Léto se blížilo ke konci, přiblížil se den vykoupení a svátek svatostánku. V sobotu měl Ježíš setkání s rodinou v Kafarnaumu a následujícího dne se vydal s Janem, synem Zebedea, do Jerusalema. Šli cestou východně od jezera a kolem Gerasy dolů údolím Jordánu. Když Ježíš po cestě hovořil s několika poutníky, Jan si na něm všiml velké změny.

Ježíš a Jan se zastavili na noc u Lazara a jeho sester v Betanii a brzy ráno se vypravili do Jerusalema. Strávili ve městě a jeho okolí téměř tři týdny, alespoň Jan. Mnohokrát šel Jan do města sám, zatímco Ježíš odešel do nedalekých kopců a strávil tam mnoho chvil v duchovním spojení se svým nebeským Otcem.

Oba se zúčastnili slavnostních bohoslužeb v den vykoupení. Na Jana zapůsobily obřady tohoto dne nejvíce ze všech dnů židovského náboženského rituálu, ale Ježíš byl zamyšleným a tichým divákem. Pro Syna Člověka bylo toto představení ubohé a žalostné. On se na to všechno díval jako na překroucení charakteru a vlastností svého nebeského Otce. Pohlížel na události toho dne jako na parodii faktů božské spravedlnosti a pravd nekonečného milosrdenství. Hořel přáním prohlásit skutečnou pravdu o láskyplném charakteru svého Otce a jeho soucitném řízení vesmíru, ale jeho věrný Monitor ho upozornil, že jeho čas ještě nepřišel. Ale tu noc v Betanii pronesl Ježíš řadu poznámek, které Jana značně zneklidnily; a Jan nikdy plně nepochopil opravdový význam toho, co jim Ježíš ten večer řekl.

Ježíš měl původně v úmyslu zůstat s Janem na oslavách svatostánku celý týden. Tato slavnost byla ročním svátkem celé Palestiny; pro všechny židy to byl čas volna. Přestože se Ježíš nezúčastnil radovánek při těchto oslavách, bylo viditelné, že měl radost a cítil uspokojení z toho, když viděl veselou a radostnou nevázanost všech lidí—mladých i starých.

Uprostřed týdne oslav a dříve než slavnosti skončily, se Ježíš rozloučil s Janem s tím, že se uchýlí do kopců, kde může lépe rozmlouvat se svým Rajským Otcem. Jan chtěl jít s ním, ale Ježíš trval na tom, aby zůstal na celou dobu oslav a řekl mu: „Od tebe se nevyžaduje, abys nesl břímě Syna Člověka; pouze strážný musí být na stráži, když město spí v pokoji.“ Ježíš se do Jerusalemu nevrátil. Po téměř týdenním pobytu, stráveném osaměle v horách nedaleko Betanie, odešel do Kafarnaumu. Na cestě domů zůstal

9. THE TIME OF WAITING

134:9.1 (1494.4) It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley. While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

134:9.3 (1494.6) Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

134:9.4 (1495.1) Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

134:9.5 (1495.2) In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took leave of John, saying that he desired to retire to the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace." Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed

jeden den a noc sám na úpatích hory Gilboa blízko místa, kde si král Saul vzal život; a když dorazil do Kafarnaumu, zdál se veselejší, než když opustil Jana v Jerusalemu.

Následující ráno šel Ježíš k truhlici, která zůstala v dílně Zebedea a ve které měl své osobní věci, vzal si na sebe svoji zástěru a nabídl se k práci se slovy: „Bude pro mě dobré pracovat v době, kdy budu čekat až přijde můj čas.“ A pracoval několik měsíců, až do ledna následujícího roku v dílně na výrobu lodí spolu se svým bratrem Jakubem. Bez ohledu na to, jaké pochybnosti zastřely Jakubovo chápání životního díla Syna Člověka, po tomto období práce s Ježíšem, již nikdy pak neztratil víru v jeho poslání.

Během tohoto posledního období své práce v dílně na výrobu lodí strávil Ježíš většinu svého času na dokončovacích vnitřních pracích několika velkých plavidel. Velmi pečlivě se snažil dělat všechnu svoji ruční práci a zdálo se, že pociťoval uspokojení z toho, čeho dosáhl jako člověk. Přestože neztrácel čas nad maličkostmi, byl puntičkářským dělníkem když se jednalo o podstatu jakéhokoliv úkolu.

Po nějaké době se do Kafarnaumu donesla zpráva o nějakém kazateli Janovi, který křtil kající hříšníky v Jordánu se slovy: „království nebeské se blíží; čiňte pokání a buďte pokřtěni.“ Ježíš naslouchal těmto zprávám o Janovi, který se pomalu přemísťoval od nejbližšího říčního brodu u Jerusalemu údolím Jordánu na sever. Ale Ježíš pokračoval ve své práci, vyráběl lodě, až do doby, kdy se Jan v lednu následujícího roku 26 n.l. dostal podél řeky do místa, které bylo nedaleko od Pelly. Tehdy Ježíš odložil své pracovní nářadí a prohlásil: „Přišel můj čas“ a zakrátko nato se objevil před Janem, aby byl pokřtěn.

Ale s Ježíšem se odehrávala velká změna. Málo z lidí, kteří se těšili jeho rozhovorům a podpoře, když procházel křížem kráží zemí, potom poznalo ve veřejném učiteli stejného člověka, kterého oni osobně znali a milovali v předchozích letech. A pro tuto neschopnost dřívějších příjemců jeho podpory a péče poznat ho v jeho pozdější roli veřejného a autoritativního učitele existoval důvod. Transformace jeho mysli a ducha probíhala v průběhu mnoha let a byla dokončena během jeho památného pobytu na hoře Hermon.

for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

134:9.6 (1495.3) The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

134:9.7 (1495.4) During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to experience the satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

134:9.8 (1495.5) As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John preached: "The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized." Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, "My hour has come," and presently presented himself to John for baptism.

134:9.9 (1495.6) But a great change had been coming over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

Kapitola 135. Jan Křtitel

⇐ 134

Kniha Urantia

136 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 135 JAN KŘTITEL

Sekce

Úvod

1. Jan se stává Nazírem
2. Smrt Zachariáše
3. Život pastýře
4. Smrt Alžběty
5. Království Boží
6. Jan začíná kázat
7. Jan odchází na sever
8. Setkání Ježíše s Janem
9. Čtyřicet dní kázání
10. Jan se vydává na jih
11. Jan ve vězení
12. Smrt Jana Křtitele

PAPER 135 JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction

1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

Úvod

JAN Křtitel se narodil 25. března roku 7 př.n.l. v souladu se slibem, který Gabriel dal Alžbětě v červnu předchozího roku. Po dobu pěti měsíců držela Alžběta Gabrielovu návštěvu v tajnosti; a když to řekla svému manželovi, Zachariášovi, ten byl silně znepokojen a plně uvěřil jejímu příběhu až tehdy, kdy měl zvláštní sen asi šest týdnů před Janovým narozením. Kromě návštěvy Gabriela u Alžběty a snu Zachariáše nebylo s narozením Jana Křtitele spojeno nic neobvyklého, nebo nadpřirozeného.

Osmého dne po narození byl Jan podle židovského zvyku obřezán. Vyrůstal jako obyčejné dítě, den za dnem, rok za rokem, v malé vesnici, známé v té době pod jménem město Juda, přibližně šest a půl kilometru na západ od Jerusalemu.

INTRODUCTION

135:0.1 (1496.1) JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

135:0.2 (1496.2) On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of Jerusalem.

Nejpamátnější událostí Janova raného dětství byla návštěva s jeho rodiči u Ježíše a jeho nazaretské rodiny. Tato návštěva se uskutečnila v červnu roku 1 př.n.l., když mu bylo něco málo přes šest let.

Po návratu z Nazaretu začali Janovi rodiče se systematickým vzděláváním chlapce. V jejich malé vesnici nebyla synagogska škola, ale Zachariáš jako kněz měl velmi dobré vzdělání a Alžběta měla daleko lepší vzdělání než průměrná žena v Judeji; ona měla také vztah ke kněžství, protože byla potomkem „dcer Árona“. Jelikož Jan byl jejich jediné dítě, strávili spoustu času jeho mentální a duchovní přípravou. Bohoslužby Zachariáše v chrámě v Jerusalemě mu nezabíraly mnoho času, takže se hodně věnoval učení svého syna.

Zachariáš a Alžběta měli malou farmu, na které chovali ovce. Příjem z této farmy by jim sotva stačil na živobytí, ale Zachariáš dostával pravidelný plat z finančních prostředků chrámu, určených pro kněžstvo.

1. JAN SE STÁVÁ NAZÍREM

Jan nechodil do žádné školy, kterou by mohl ukončit ve čtrnácti letech, ale jeho rodiče rozhodli, že toto je pro něho vhodný rok, aby složil formální slib nazírů. Tudíž Zachariáš a Alžběta vzali svého syna do Ěn-gedí, ležící blízko břehu Mrtvého moře, v jeho dolní části. Tam bylo jižní hlavní sídlo bratrského řádu nazírů a tam byl chlapec náležitě a slavnostně zasvěcen doživotně do tohoto řádu. Po těchto obřadech a vykonání slibu, že nebude pít žádné opojné nápoje, nechá si růst vlasy a nedotkne se mrtvého, rodina pokračovala do Jerusalemu, kde před chrámem Jan vykonal obětní obřad, který byl vyžadován od těch, kteří vykonali slib nazírů.

Jan vykonal stejný životní slib, který přijali jeho slavní předkové—Samson a prorok Samuel. Nazír byl považován za posvěceného a svatého člověka. Židé se dívali na nazíra s téměř stejným respektem a úctou, jako byly přiznávány vysokému knězi a nebylo to neobvyklé, protože nazírové celoživotního zasvěcení byli jedinými, kromě vysokých kněží, kterým bylo kdy dovoleno vstoupit do svatyně svatých v chrámu.

Jan se vrátil domů z Jerusalemu, aby se staral o otcovy ovce a časem z něho vyrostl silný člověk s ušlechtilým charakterem.

Když mu bylo šestnáct let Jan si četl o Eliášovi a byl tak silně ovlivněn tímto prorokem hory Karmel, že se rozhodl přijmout jeho styl

135:0.3 (1496.3) The most eventful occurrence in John's early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

135:0.4 (1496.4) After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village; however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the "daughters of Aaron." Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

135:0.5 (1496.5) Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

135:1.1 (1496.6) John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

135:1.2 (1496.7) John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

135:1.3 (1497.1) John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a strong man with a noble character.

135:1.4 (1497.2) When sixteen years old, John, as a result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and

oblékání. Od toho dne Jan vždy nosil srstnaté roucho s koženým pásem. V šestnácti měřil přes metr osmdesát a byl již téměř plně vyspělý. Se svými vlajícími vlasy a zvláštním způsobem odívání byl opravdu výrazným mladíkem. A jeho rodiče očekávali velké věci od jejich jediného syna —zaslíbeného dítěte a nazíra na celý život.

2. SMRT ZACHARIÁŠE

V červenci roku 12 n.l. zemřel po několikaměsíční nemoci Zachariáš když Jan právě dovršil osmnácti let. Tato událost byla pro Jana velkou zkouškou, protože nazírové přísahají, že se zdrží kontaktu s mrtvým dokonce i ze své vlastní rodiny. Ačkoliv se Jan snažil dodržet svůj slib, týkající se znečištění mrtvým, pochyboval o to, zdali byl plně poslušný požadavkům řádu nazírů; proto, po otcově pohřbu, odešel do Jerusalema, kde v nazířském rohu ženského dvora přinesl oběť, požadovanou pro očištění.

V září tohoto roku Alžběta a Jan odcestovali do Nazaretu navštívit Marii a Ježíše. Jan se právě rozhodl začít se svým životním dílem, ale byl nabádán, nejenom Ježíšovými slovy, ale také jeho příkladem, aby se vrátil domů, staral se o svoji matku a čekal až „přijde čas pro dílo Otce.“ Na konci této příjemné návštěvy se Jan rozloučil s Ježíšem a Marií a potom Ježíše neviděl až do jeho křtu v Jordánu.

Jan a Alžběta se vrátili domů a začali připravovat plány do budoucna. Vzhledem k tomu, že Jan odmítl přijmout kněžský plat z chrámového finančního fondu, který mu náležel, za necelé dva roky přišli o svůj dům a prakticky o všechno a proto se rozhodli odejít se stádem ovcí na jih. A tak toho léta, kdy Janovi bylo dvacet let, se odstěhovali do Chebrónu, V takzvané „pustině Judeji“ Jan pečoval o své ovce u potoka, který vtékal do větší říčky a která se u Én-gedí vlévala do Mrtvého Moře. Místní kolonie nezahrnovala pouze nazíry celoživotní a dočasně vysvěcené, ale velký počet jiných asketických pastýřů, kteří se v této oblasti shromáždili se svými stády a spojili se s nazířským bratrstvím. Živobyti si zajišťovali chovem ovcí a z darů, které bohatí židé věnovali jejich řádu.

Postupem času se Jan stále méně a méně vracíval do Chebrónu, ale stále častěji navštěvoval Én-gedí. On byl tak naprosto jiný než většina nazírů, že shledal obtížným se s bratrstvím sblížit. Ale měl velmi rád Abnéra, uznávaného vůdce a

decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

135:2.1 (1497.3) After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

135:2.2 (1497.4) In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

135:2.3 (1497.5) John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsmen who congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

135:2.4 (1497.6) As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But he was very fond of Abner, the acknowledged

hlavy kolonie v Ěn-gedí.

leader and head of the Engedi colony.

3. ŽIVOT PASTÝŘE

V údolí, kterém protékal tento potok, Jan zřídil přes deset kamenných úkrytů a nočních ohrad, vystavěných z navrstvených kamenů, ze kterých mohl sledovat a ochraňovat svá stáda ovcí a koz. Život pastýře poskytoval Janovi mnoho volného času na myšlení. Hodně hovořil s Ezdou, mladým sirotkem z Bét-zúru, kterého určitým způsobem adoptoval a který se mu staral o stáda, když odcházel do Chebrónu navštívit matku, nebo prodat ovcí, nebo když šel do Ěn-gedí na sobotní bohoslužbu. Jan a hoch žili velmi jednoduchý život. Živil se skopovým masem, kozím mlékem, přírodním medem a jedlými kobyilkami té oblasti. Tato jejich pravidelná strava byla čas od času doplněna potravinami, přinesenými z Chebrónu a Ěn-gedí.

Alžběta pravidelně informovala Jana o tom, co se děje v Palestině a o světových záležitostech a jeho přesvědčení stále více sílilo, že se rychle blíží čas, kdy starý řád skončí; že on se stane zvěstovatelem příchodu nového věku—„království nebeského.“ Tento drsný pastýř byl velmi zaujat spisy proroka Daniela. Tisíckrát četl Danielovo popisování velkého vidění, o kterém mu Zachariáš vyprávěl, že představovalo významná království světa, počínaje Babylonem, potom Persií, Řeckem a nakonec Římem. Jan viděl, že Řím byl již složen z takových mnohojazyčných národů a ras a že se nikdy nemůže stát silně stmelěným a pevně konsolidovaným impériem. On věřil, že Řím byl již rozdělen na Egypt, Palestinu a další provincie; a dále četl, že „za doby těchto králů Bůh nebeský vytvoří království, které nebude nikdy zničeno. A toto království nebude nikdy předáno jinému národu, ale rozbije na kusy všechna tato království a samo bude trvat věčně.“ „A bude mu dána nadvláda a moc a království, aby všechny rody, národy a jazyky mu sloužily. Jeho nadvláda je věčnou nadvládou, která nikdy nepomine a jeho království nebude nikdy zničeno.“ „A království i nadvláda a velikost království pod celým nebem budou dány národu svatých Nejsvrchovanějšího, jehož království je věčné a všechny oblasti mu budou sloužit a budou mu podřízeny.“

Janovi se nikdy nepodařilo v plné míře se vyrovnat se zmatkem ve své mysli, způsobený tím, co slyšel od svých rodičů o Ježíšovi a těmto pasážemi, které četl v posvátných spisech. O Davidovi se tam dočetl: „V nočních viděních jsem spatřil toho, který se podobal Synu Člověku a

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

^{135:3.1 (1497.7)} Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

^{135:3.2 (1498.1)} Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read "in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever." "And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed." "And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him."

^{135:3.3 (1498.2)} John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures. In Daniel he read: "I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the

kteřý přišel z oblaků nebe a byla mu dána nadvláda a moc a království.“ Ale tato prorokova slova neladila s tím, co ho učili jeho rodiče. Ani jeho rozhovor s Ježíšem v době jeho návštěvy, když mu bylo osmnáct let, neodpovídal těmto výrokům v posvátných spisech. Bez ohledu na tento zmatek ve své mysli ho jeho matka ujistila, že jeho vzdálený bratranec Ježíš z Nazaretu je opravdový Mesiáš a že přišel, aby usedl na trůn Davida a že on, Jan, se stane jeho předzvěstovatelem a hlavní oporou.

Na základě všeho toho, co Jan slyšel o zkaženosti a nemravnosti Říma a zpuštění a morální prázdnotě impéria, všeho toho, co věděl o ohavných činech Heroda Antipy a guvernérů Judeji, byl přesvědčen že brzy přijde konec epochy. Tomuto drsnému a ušlechtilému dítěti přírody to připadalo, že svět dospěl ke konci epochy člověka a blíží se začátek nové a božské epochy—království nebeského. V Janově srdci sílil pocit, že on je posledním ze starých proroků a prvním z nových. A doslova vibroval vzrůstajícím nutkáním jít a prohlásit všem lidem: „Kajte se! Ospravedlňte se před Bohem! Připravte se na konec; připravte se na příchod nového a věčného řádu Země—království nebeského.“

4. SMRT ALŽBĚTY

17. srpna roku 22 n.l., když bylo Janovi dvacet osm let, jeho matka náhle zemřela. Přátelé Alžběty, kteří si byli vědomi nazírkých zákazů o kontaktu s mrtvým, dokonce i z vlastní rodiny, zařídili všechno potřebné pro pohřeb Alžběty ještě předtím, než poslali pro Jana. Když dostal zprávu o smrti své matky, přikázal Ezdovi, aby odvedl jeho stáda do Ěn-gedí a sám se vydal do Chebrónu.

Po návratu do Ěn-gedí z pohřbu své matky předal svá stáda bratrství a na čas se odloučil od okolního světa, aby se postil a modlil. Jan znal jenom staré metody přiblížení se k božskosti; znal pouze to, co napsaly o tom takové osobnosti, jako Eliáš, Samuel a Daniel. Eliáš byl jeho ideálem proroka. Eliáš byl prvním z učitelů Izraele, považovaný za proroka a Jan opravdu věřil, že on se stane posledním z této dlouhé a slavné řady nebeských poslů.

Jan žil v Ěn-gedí dva a půl roku a přesvědčil velkou většinu bratrství, že „konec epochy se blíží“; že „brzy vznikne království nebeské.“ A všechno jeho rané učení bylo založeno na soudobé židovské ideji a představě o Mesiášovi

clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom.” But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

135:3.4 (1498.3) From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John's heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: “Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven.”

4. THE DEATH OF ELIZABETH

135:4.1 (1499.1) On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazomite restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezda to drive his herds to Engedi and started for Hebron.

135:4.2 (1499.2) On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

135:4.3 (1499.3) For two and a half years John lived at Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that “the end of the age was at hand”; that “the kingdom of heaven was about to appear.” And all his early teaching was based upon the

jako zaslíbeném vysvoboditeli židovského národa z nadvlády pohanských vládců.

Po celou tuto dobu Jan si hodně četl v posvátných spisech, které našel v domě nazíru v Ěn-gedí. Především ho zaujali Izajáš a Malachiáš, což byli poslední proroci do té doby. Opakovaně četl posledních pět kapitol Izajáše a věřil v tato proroctví. Potom četl v Malachiáši: „Uzřete, pošlu vám Eliáše proroka před příchodem velkého a děsivého dne Hospodina; a on obrátí srdce otců k dětem a srdce dětí k jejich otcům, abych nepřišel já a nezatratil zemi prokletím.“ A byl to pouze tento Malachiášův slib, že Eliáš by se mohl vrátit, který odradil Jana od toho, aby šel a kázal o přicházejícím království a aby vyzýval své židovské druhy k úniku před hrozcím hněvem. Jan byl zralý pro prohlášení zprávy o přicházejícím království, ale toto očekávání příchodu Eliáše ho zdrželo více než dva roky. On věděl, že není Eliáš. Co myslel Malachiáš? Bylo jeho proroctví doslovné, nebo obrazné? Jak měl poznat pravdu? Nakonec se odvážil k úvaze, že když prvního z proroků nazývali Eliášem, takže poslední by měl být znám pod stejným jménem. Nicméně měl pochybnosti a ty pochybnosti byly natolik silné, že mu nikdy nedovolily nazývat se Eliášem.

Právě pod vlivem Eliáše Jan převzal jeho metody přímých a nevybíravých útoků na hříchy a neřesti svých současníků. Snažil se oblékat jako Eliáš a pokoušel se mluvit jako Eliáš; ve všech vnějších rysech se podobal starodávnému prorokovi. Byl stejně takovým odvážným a výrazným dítětem přírody, stejně takovým neohroženým a smělým kazatelem spravedlnosti. Jan nebyl ngramotný, on znal velmi dobře židovské posvátné písemnosti, ale sotva byl kultivovaným člověkem. Měl pronikavou mysl, byl skvělým řečníkem a ohnivým žalobcem. Byl stěží příkladem pro svou dobę, ale byl výřečným mravokárcem.

Nakonec vymyslel způsob pro prohlášení nové epochy—království Božího; ujistil se, že je mu souzeno stát se zvěstovatelem Mesiáše; odhodil stranou všechny pochybnosti a jednoho dne v březnu roku 25 n.l. odešel z Ěn-gedí, aby započal svoji krátkou, ale neobyčejnou dráhu veřejného kazatele.

5. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ

Pro pochopení Janova poselství je nutno vzít v úvahu postavení židovského národa v době, kdy se on objevil na scéně. Po dobu více než sto let celý Izrael žil v bezradnosti; židé si nedokázali

current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

135:4.4 (1499.4) Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread the last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: “Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.” And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

135:4.5 (1499.5) It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

135:4.6 (1499.6) At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. THE KINGDOM OF GOD

135:5.1 (1500.1) In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon the stage of action. For almost one hundred years

vysvětlit svoje nepřetržité podrobení pohanským nadvládám. Neučil Mojžíš, že čestnost je vždy odměněna blahobytem a pravomocí? Nebyli vyvoleným národem Boha? Proč byl trůn Davida opuštěný a neobsazený? Ve světle učení Mojžíše a výroků proroků židé těžko vysvětlovali svoji dlouhotrvající národní bezútěšnost.

Přibližně sto let před Ježíšem a Janem se v Palestině objevila nová škola náboženských učitelů—apokalyptistů. Tito noví učitelé vytvořili víru, která vysvětlovala příčiny utrpení a pokoření židů tím způsobem, že je to trest za hříchy národa. Uchýlili se k dobře známým příčinám, používaných pro vysvětlování babylonského a dalších zajetích v dávných dobách. Ale apokalyptisté učili, aby Izrael sebral odvahu; dny jeho utrpení jsou téměř u konce; trest vyvoleného Božího národa brzy skončí; Boží trpělivost s pohanskými cizinci je téměř vyčerpána. Konec římské nadvlády znamenal konec epochy a v určitém smyslu, konec světa. Tito noví učitelé se silně opírali o proroctví Daniela a vytrvale učili, že tvoření brzy přejde do svého konečného stadia; že království tohoto světa se brzy stane královstvím Božím. Pro židovskou mysl té doby tento výraz znamenal „království nebeské“, objevující se pravidelně v učeních jak Jana, tak i Ježíše. Pro palestinské židy výraz „království nebeské“ měl pouze jeden význam: naprosto spravedlivý stát, ve kterém Bůh (Mesiáš) vládne národům země stejně dokonalou mocí, jakou vládne na nebesích — „Vůle tvá bude vykonána na zemi, jako na nebesích.“

Za doby Jana všichni židé se s nadějí ptali: „Jak brzy přijde království?“ Panovalo všeobecné citění, že konec vládnutí pohanských národů se blíží. V celém židovstvu žila naděje a nadšené očekávání, že naplnění tužby věků nastane během života této generace.

I když se židé značně lišili ve svých představách o charakteru přicházejícího království, všichni se shodovali ve své víře, že tato událost se blíží, že je nablízku, dokonce přede dveřmi. Mnoho z těch, kteří četli Starý Zákon a s nadějí očekávali nového krále Palestiny, očekávali obnovený židovský národ, osvobozený od svých nepřátel a kterému bude vládnout nástupce krále Davida—Mesiáš, který bude rychle uznán za právoplatného a spravedlivého vládce celého světa. Jiná, ačkoliv menší skupina zbožných židů měla zcela odlišný názor na toto království Boží. Ti učili, že

all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-continued national desolation.

135:5.2 (1500.2) About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalyptists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the Babylonian and other captivities of former times. But, so taught the apocalyptists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase “kingdom of heaven” had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — “Your will be done on earth as in heaven.”

135:5.3 (1500.3) In the days of John all Jews were expectantly asking, “How soon will the kingdom come?” There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

135:5.4 (1500.4) While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of devout Jews held a vastly different view of this

přicházející království není z tohoto světa, že svět se blíží ke svému jistému konci a že „nové nebe a nová země“ předznamenají ustanovení království Božího; že toto království bude vládnout věčně, že nebude hřích a že občané tohoto nového království se stanou nesmrtelnými ve svém potěšení z tohoto nekonečného blaha.

Všichni se shodli na tom, že nějaký tvrdý pročistující a očišťující řád bude nezbytně předcházet ustanovení nového království na zemi. Zastánci literárního výkladu učili, že vznikne celosvětová válka, která zahubí všechny nevěřící, zatímco zbožní dosáhnou univerzálního a věčného vítězství. Zastánci duchovního výkladu učili, že království bude uvedeno velkým Božím soudem, který odsoudí hříšníky k zaslouženému trestu a trvalému zániku a současně povznese věřící světce vyvoleného národa ke slávě a moci se Synem Člověka, který bude vládnou nad spasenými národy jménem Boha. A tato skupina také věřila, že do tohoto bratrstva nového království bude přijato také mnoho zbožných nežidů.

Někteří židé zastávali názor, že Bůh by snad mohl ustanovit toto nové království přímým a božským zásahem, ale velká většina věřila, že dosadí nějakého dočasného zástupce—Mesiáše. A to byl jediný možný význam slova Mesiáš v myslích židů generace Jana a Ježíše. Mesiáš se nemohl vůbec vztahovat k někomu, kdo pouze učil o Boží vůli, nebo hlásal nutnost poctivého života. Všechny takové svaté židé titulovali prorok. Mesiáš měl být víc než prorok; Mesiáš měl ustanovit nové království, království Boží. Ten, kdo toto nedokázal, nemohl být Mesiášem v tradičním židovském smyslu.

Kdo bude tímto Mesiášem? I v této otázce se židovští učitelé opět různili. Ti starší lpěli na učení o synovi Davida. Mladší učili, že když nové království je královstvím nebeským, nový vládce by mohl být také božská osobnost, která po dlouhou dobu seděla na nebesích po pravici Boha. A i když se to může zdát zvláštní, ti, kteří takto vnímali vládce nového království, ho neviděli jako lidského Mesiáše, ne jako obyčejného člověka, ale jako „Syna Člověka—Syna Božího—nebeského Prince, který již dlouhou dobu čeká, aby převzal vládu nad novou zemí. Taková byla náboženská situace v židovském světě v době, když Jan vystoupil se svým prohlášením: „Kajte se, neboť království nebeské se blíží!“

kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that “a new heaven and a new earth” were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

135:5.5 (1500.5) All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on earth. The literalists taught that a world-wide war would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

135:5.6 (1501.1) Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet*. The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

135:5.7 (1500.7) Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man*, but as “the Son of Man” — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious background of the Jewish world when John went forth proclaiming: “Repent, for the kingdom of heaven is at hand!”

Proto tedy nebylo zvláštní, že Janovo oznámení o přicházejícím království mělo nejméně pět různých významů v myslích těch, kteří naslouchali jeho vášnivému kázání. Ale bez ohledu na význam, který různé skupiny připsaly Janovým výrazům, každá z těchto skupin očekávajících židovské království byla zaujata prohlášeními tohoto upřímného, zaníceného, drsného kazatele čestnosti a pokání, který tak vážným způsobem nabádal své posluchače, aby se „vyhnuli budoucímu hněvu.“

6. JAN ZAČÍNÁ KÁZAT

Na počátku března roku 25 n.l. Jan prošel podél západního pobřeží a pak nahoru po proudu Jordánu po opačném břehu od Jericha došel k letitému brodu, přes který prošel Jóšua a děti Izraele, když poprvé vstoupili do zaslíbené země; a když přešel na druhou stranu řeky, usadil se u vstupu do brodu a začal kázat lidem, kteří přecházeli přes řeku. Přes tento brod procházelo nejvíce lidí ze všech brodů na Jordánu.

Všem těm, kteří slyšeli Jana kázat, bylo jasné, že on je víc než kazatel. Velká většina lidí, kteří naslouchali tomuto zvláštnímu muži, který sem přišel z pustiny Judeji, odcházelo s přesvědčením, že slyšeli hlas proroka. Není divu, že duše těchto unavených a naději vyhlížejících židů byly hluboce pohnuty takovým jevem. Nikdy v celé historii židovského národa pobožné děti Abrahama tak netoužily po „útěše Izraele“, nebo po nadšeně očekávaném „obnovení království.“ Nikdy v celé historii židovského národa by Janovo poselství, že „království nebeské se blíží“, nemělo tak hluboký a všeobecný dopad jako v době, kdy se tak záhadně objevil na břehu u tohoto jižního přechodu přes řeku Jordán.

Jan pocházel z pastýřů, tak jako Ámos. Oblékal se jako pradávny Eliáš a hřímal své výtky a chrílil svá varování v „duchu a síle Eliáše.“ Není překvapující, že tento zvláštní kazatel způsobil velké pozdvižení v celé Palestině, protože pocestní roznášeli zprávy o jeho učení u Jordánu.

Okolo činnosti tohoto nazírskeho kazatele existoval ještě jiný a nový rys: on křtil každého ze svých věřících v Jordánu „pro odpuštění hříchů.“ Ačkoliv křest u židů nebyl nový obřad, nikdy ho neviděli využívat tak, jak to dělal Jan. Bylo dávným zvykem křtít takto pohany, obrácené na víru, do členství ve vnějším kruhu chrámu, ale nikdy židé nebyli požádáni, aby podstoupili křest pro pokání.

^{135:5.8 (1500.8)} It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what significance they attached to the phrases which John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to "flee from the wrath to come."

6. JOHN BEGINS TO PREACH

^{135:6.1 (1501.4)} Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel passed when they first entered the promised land; and crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

^{135:6.2 (1501.5)} It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the "consolation of Israel" or more ardently anticipated "the restoration of the kingdom." Never in all Jewish history could John's message, "the kingdom of heaven is at hand," have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

^{135:6.3 (1502.1)} He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the "spirit and power of Elijah." It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

^{135:6.4 (1502.2)} There was still another and a new feature about the work of this Nazarite preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan "for the remission of sins." Although baptism was not a new ceremony among the Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice thus to baptize the gentile proselytes into the

Pouze patnáct měsíců uplynulo od chvíle, kdy Jan začal kázat a křtít a jeho zatčením a uvězněním na podnět Heroda Antípa, ale v tomto krátkém čase pokřtil hodně přes sto tisíc kajcníků.

Při brodu u Betanie kázal Jan čtyři měsíce, než se potom přesunul na sever proti proudu Jordánu. Desetitisíce posluchačů, několik zvědavců, ale většina vroucích a upřímných, přišla ze všech částí Judeji, Pereji a Samaří, aby si ho poslechli. Dokonce někteří přišli z Galileje.

V květnu tohoto roku, když Jan ještě kázal a křtíl při brodu u Betanie, kněží a levité tam poslali delegaci, aby se Jana dotázali, jestli tvrdí, že je Mesiášem a jakým právem káže lidem. Jan na tyto otázky odpověděl takto: „Jděte a řekněte svým pánům, že jste slyšeli hlas volajícího z pustiny“, a jak bylo řečeno prorokem: „připravte stezku pro Hospodina, připravíte přímou cestu pro Boha. Každé údolí bude zaplněno, každá hora a kopec budou sníženy; nerovná země se stane rovinou a těžko překonatelná místa se stanou vlnitými údolím; a všichni lidé uvidí spasení Boží.“

Jan byl radikálním, ale netaktním kazatelem. Jednoho dne, když kázal a křtíl na západním břehu Jordánu, přišla k němu skupina farizejů a několik saduceů a chtěli se nechat pokřtít. Předtím, než je odvedl do vody, Jan k nim promluvil jako ke skupině a řekl: „Kdo vám poradil utéci, jako zmije před ohněm, od blížícího se hněvu? Já vás pokřtím, ale varuji vás, abyste přinesli plody upřímného pokání, jestliže chcete být vykoupeni ze svých hříchů. A neříkejte mně, že Abraham je váš otec. Já tvrdím, že Bůh je schopen z těchto dvanácti kamenů před vámi stvořit ctihodné děti Abrahama. I nyní je sekyra přiložena k samotným kořenům stromů. Každý strom, který nepřinese dobré plody, bude skácen a spálen v ohni.“ (Těch dvanáct kamenů, na které ukazoval, byly údajně pamětní kameny, sestavené Joshuou na oslavu přechodu „dvanácti kmenů“ na tomto místě, když poprvé vstoupili na zaslíbenou zemi.)

Jan dával svým následovníkům přednášky, při kterých je podrobně učil o jejich novém životě a snažil se odpovědět na jejich početné otázky. Radil učitelům vyučovat jak v duchu, tak i v liteře zákona. Nabádal bohaté, aby sytili chudé; výběrcím daní řekl: „nevybírejte více, než je vám přikázáno.“ Vojákům řekl: „Nepáchejte násilnosti a nevymáhejte nic neprávem—budte spokojeni se svým platem.“ A všem radil: „Připravte se na

fellowship of the outer court of the temple, but never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

135:6.5 (1502.3) John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few came from Galilee.

135:6.6 (1502.4) In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: “Go tell your masters that you have heard ‘the voice of one crying in the wilderness,’ as spoken by the prophet, saying, ‘make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.’”

135:6.7 (1502.5) John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: “Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire.” (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua to commemorate the crossing of the “twelve tribes” at this very point when they first entered the promised land.)

135:6.8 (1502.6) John conducted classes for his disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor; to the tax gatherers he said: “Extort no more than that which is assigned you.” To the soldiers he said: “Do no violence and exact nothing wrongfully

konec epochy—království nebeské se blíží.“

— be content with your wages.” While he counseled all: “Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand.”

7. JAN ODCHÁZÍ NA SEVER

Jan měl však stále zmatené myšlenky o přicházejícím království a jeho králi. Čím déle kázal, tím větší zmatek ho zmítal, ale nikdy tato intelektuální nejistota, týkající se charakteru přicházejícího království ani v nejmenším neoslabil jeho přesvědčení v blízky příchod království. V mysli mohl Jan být zmatený, ale v duchu nikdy. Neměl žádnou pochybnost o přicházejícím království, ale byl daleko od jistoty, zdali či ne Ježíš bude vládcem tohoto království. Dokud se Jan držel myšlenky obnovení trůnu Davida, tak učení jeho rodičů o tom, že Ježíš, který se narodil ve městě Davida, je tím dlouho očekávaným vysvoboditelem, vypadalo logicky; ale když se začal přiklánět k doktríně o duchovním království a konci světské epochy na zemi, zachvátila ho bolestivá pochybnost o roli, jakou bude Ježíš hrát v těchto událostech. Někdy měl pochybnosti o všem, ale to netrvalo nikdy dlouho. Velmi si přál, kdyby si mohl o všem promluvit se svým bratrancem, ale to bylo v rozporu s jejich sjednanou dohodou.

Během cesty na sever Jan hodně přemýšlel o Ježíši. Během putování podél Jordánu se zastavil na více než pěti místech. Na jednom z nich, v Adamě, v odpověď na přímou otázku jeho následovníků jestli je Mesiášem se poprvé zmínil o tom, že „bude to jiný, který přijde po mně“ a pokračoval: „Po mně přijde ten, který je větší než já a ke kterému já nejsem hoden se sklonit a rozvázat řemínky jeho sandálů. Vás křtím vodou, ale on vás bude křtít Svatým Duchem. V ruce bude držet lopatu, aby důkladně vyčistil svůj mlat; naveze pšenici do své sýpky, ale plevy spálí soudným ohněm.“

V odpovědích na otázky svých stoupenců Jan neustále rozšiřoval své učení a každým dnem přidával více toho, co bylo prospěšné a utěšující na rozdíl od svého počátečního a úsečného poselství: „Kajte se a pokřtěte se.“ V tuto dobu již přicházely zástupy z Galileje a Dekapoli. Každý den spousta horlivých věřících prodlévala se svým zbožňovaným učitelem.

8. SETKÁNÍ JEŽÍŠE S JANEM

V prosinci roku 25 n.l., kdy Jan dorazil při svém putování podél Jordánu na sever do blízkosti Pelly, jeho sláva se rozšířila po celé Palestině a jeho činnost se stala hlavním námětem rozhovorů

7. JOHN JOURNEYS NORTH

^{135:7.1 (1503.1)} John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

^{135:7.2 (1503.2)} As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to “another one who is to come after me” in answer to the direct question which his disciples asked him, “Are you the Messiah?” And he went on to say: “There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will be burn up with the judgment fire.”

^{135:7.3 (1503.3)} In response to the questions of his disciples John continued to expand his teachings, from day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: “Repent and be baptized.” By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

^{135:8.1 (1503.4)} By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief

ve všech městech kolem Galilejského jezera. Ježíš hovořil příznivě o Janově poselství a to povzbudilo mnoho obyvatel Kafarnaumu k tomu, aby se připojili k Janovu kultu pokání a křtu. Synové Zebedea, rybáři Jakub a Jan, se k němu vypravili v prosinci, brzy poté, kdy začal kázat nedaleko Pelly a dali se nechat pokřtít. Chodili za Janem jednou týdně a nazpět přinášeli Ježíšovi čerstvé, z první ruky, zprávy o působení kazatele.

Ježíšovi bratři, Jakub a Juda, také mluvili o tom, že půjdou za Janem a nechají se pokřtít. A teď, když Juda přišel do Kafarnaumu na sobotní bohoslužbu, se on a Jakub, po vyslechnutí Ježíšova kázání v synagoze, rozhodli, že se s ním poradí o svých plánech. To bylo v sobotu večer, 12. ledna roku 26 n.l. Ježíš je požádal, aby tento rozhovor odložili do následujícího dne, kdy jim dá svoji odpověď. V tu noc spal jen velmi málo, protože dlouze rozmlouval s nebeským Otcem. Měl naplánovaný polední oběd se svými bratry, aby jim poradil ve věci, týkající se křtu Janem. Tu nedělní ráno Ježíš pracoval jako obvykle v loďařské dílně. Jakub a Juda přišli s obědem a čekali na něho ve vedlejší místnosti, protože ještě nebyl čas na odpočinek a oni věděli, že Ježíš je v těchto věcech velmi důsledný.

Těsně před polední přestávkou Ježíš odložil své nářadí, sundal si pracovní zástěru a třem dělníkům, kteří s ním byli v dílně, pouze řekl: „Přišel můj čas.“ Odešel za svými bratry Jakubem a Judou a opakoval: „Přišel můj čas— pojďme k Janovi.“ A ihned se vydali z Pelly na cestu a oběd jedli při chůzi. To byla neděle 13. ledna. Noc strávili v údolí Jordánu a kolem poledne následujícího dne přišli na místo, kde Jan křtil.

Jan právě začal křtít zájemce o křest toho dne. Velké množství kajícníků stálo v zástupu a čekali až na ně přijde řada, když se Ježíš se svými dvěma bratry zařadili mezi čekající zahloubané muže a ženy, kteří uvěřili v prohlášení Jana o přicházejícím království. Jan se již dříve dotazoval syny Zebedea na Ježíše. Slyšel o Ježíšových poznámkách, týkajících se jeho kázání a očekával každým dnem, že se před ním objeví, ale nečekal, že ho přivítá v řadě čekajících kandidátů na křest.

Poněvadž byl zcela zabrán procesem rychlého křtění takového velkého počtu konvertitů, Jan si nevšiml Ježíše až do chvíle, kdy stál přímo před ním. Když Jan uviděl Ježíše, obřad křtění se na chvíli zastavil, protože pozdravil svého bratrance v těle a zeptal se: „Ale, proč mně

topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John's message, and this had caused many from Capernaum to join John's cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist's work.

135:8.2 (1503.5) Jesus' brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus' discourse in the synagogue, decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

135:8.3 (1504.1) Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, "My hour has come." He went out to his brothers James and Jude, repeating, "My hour has come — let us go to John." And they started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

135:8.4 (1504.2) John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

135:8.5 (1504.3) Being engrossed with the details of rapidly baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for a moment while he greeted his cousin in the flesh

přicházíš pozdravit až sem dolů do vody?“ A Ježíš mu odpověděl: „Abych se od tebe nechal pokřtít.“ Jan namítal: „Ale to já potřebuji být pokřtěn tebou. Proč jsi ke mně přišel?“ A Ježíš mu pošeptal: „Měj nyní se mnou strpení, protože my teď dáváme příklad mým bratrům, stojící tady se mnou a aby lidé poznali, že přišel můj čas.“

V hlase Ježíše zněla rozhodnost a autorita. Jan se chvěl vzrušením, když se chystal pokřtít Ježíše Nazaretského ve vodě řeky Jordán v poledne, pondělí, 14. ledna roku 26 n.l. Tak Jan pokřtí Ježíše a jeho dva bratry Jakuba a Judu. Poté, jak Jan tyto tři pokřtí, vyzval všechny ostatní k odchodu s tím, že jim oznámil, že začne opět křtít v poledne následujícího dne. Když se lidé rozházeli, ti čtyři muži stále ještě ve vodě, když uslyšeli zvláštní zvuk a vzápětí se přímo nad hlavou Ježíše objevilo na okamžik zjevení a uslyšeli hlas: „Toto je můj milovaný syn, jehož jsem si vyvolil.“ Ježíšův celkový výraz se náhle velmi změnil a když vystoupil v tichosti z vody, rozloučil se s nimi a odešel do hor na východě. A žádný člověk pak Ježíše neviděl čtyřicet dnů.

Jan doprovázel Ježíše hodný kus cesty, aby mu pověděl o návštěvě Gabriela u jeho matky před jejich narozením, tak jak to mnohokrát slyšel z matčiných úst. Pak nechal Ježíše pokračovat v jeho cestě se slovy: „Nyní s jistotou vím, že jsi Vysvoboditel.“ Ale Ježíš na to vůbec neodpověděl.

9. ČTYŘICET DNÍ KÁZÁNÍ

Když se Jan vrátil ke svým učedníkům (v této době jich měl řádově dvacet pět až třicet, kteří s ním trvale pobývali), našel je ve vážném rozhovoru, hovoříc o tom, co se právě stalo ve spojení se křtem Ježíše. Nyní však byli všichni ještě více udiveni, když jim Jan pověděl o zjevení Gabriela před Marií předtím, než se Ježíš narodil a také o tom, že Ježíš mu vůbec neodpověděl, když mu o tom řekl. Ten večer nepršelo a tato skupina více než třiceti lidí debatovala dlouho do hvězdami ozářené noci. Přemýšleli o tom, kam Ježíš odešel a kdy ho opět zase uvidí.

Po zkušenosti z tohoto dne Janovo kázání dostalo nové a zřetelné rysy ve vztahu k prohlášení o přicházejícím království a očekávaném Mesiáši. Těchto čtyřicet dní očekávání návratu Ježíše bylo naplněno napětím. Ale Jan pokračoval ve svém kázání s velkou silou a přibližně v tuto dobu jeho učedníci začínali kázat davům lidí, kteří se shromáždili kolem Jana u

and asked, “But why do you come down into the water to greet me?” And Jesus answered, “To be subject to your baptism.” John replied: “But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?” And Jesus whispered to John: “Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come.”

135:8.6 (1504.4) There was a tone of finality and authority in Jesus' voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, “This is my beloved Son in whom I am well pleased.” A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

135:8.7 (1504.5) John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel's visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother's lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, “Now I know of a certainty that you are the Deliverer.” But Jesus made no reply.

9. FORTY DAYS OF PREACHING

135:9.1 (1505.1) When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus' baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and when they would see him again.

135:9.2 (1505.2) After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

Jordánu.

Během těchto čtyřiceti dnů očekávání se objevilo mnoho zvěstí, které se rozšířily po kraji a také do Tiberias a Jerusalemu. Tisíce lidí přišli ze všech stran do Janova tábora, aby uviděli údajného Mesiáše, ale Ježíš tam nebyl. Když Janovi učedníci jim potvrdili, že ten zvláštní Boží člověk odešel do hor, mnoho z nich zapochybovalo o celém tomto příběhu.

Asi tři týdny poté, kdy je Ježíš opustil, přišla na místo výjevu u Pelly nová delegace, poslaná jerusalemskými knězi a farizeji. Zeptali se Jana přímo, jestli je Eliáš, nebo prorok, kterého slíbil Mojžíš; a když Jan řekl „nejsem,“ osmělili se zeptat: „Jsi ty Mesiáš?“ a Jan odpověděl „nejsem.“ Potom tito muži z Jerusalemu řekli: „Jestliže nejsi Eliáš, ani prorok a ani Mesiáš, tak proč křtíš lidi a způsobuješ všechen tento rozruch?“ A Jan odpověděl: „To je na těch, kteří mně slyšeli a přijali ode mne křest, aby řekli kdo jsem, ale oznamuji vám, že zatímco já křtím vodou, mezi námi byl jeden, který se vrátí, aby vás křtil Svatým Duchem.“

Těchto čtyřicet dní byly těžkou dobou pro Jana a jeho učedníky. Jaký bude vzájemný vztah Jana s Ježíšem? Lidé pokládali stovky otázek. Začaly se objevovat politika a sobecké osobní zájmy. Kolem různých idejí a představ o Mesiášovi vznikaly vášnivé diskuze. Stane se vojenským vůdcem a králem jako David? Zničí římská vojska jak Jóšua zničil Kenaance? Anebo přijde, aby ustanovil duchovní království? Jan se spíše přiklání, s menšinou, že Ježíš přišel ustanovit království nebeské, ačkoliv neměl ve své mysli úplně jasno ohledně toho, co asi bude tato mise ustanovení království nebeského zahrnovat.

Toto byly vysilující dny v životě Jana a ten se modlil za příchod Ježíše. Někteří z Janových učedníků zorganizovali průzkumné hlídky, připravené vydat se Ježíše hledat, ale Jan jim to zakázal se slovy: „Naše dny jsou v rukách Boha nebeského; on vyšle svého vyvoleného Syna.“

Bylo to brzy ráno v sobotu 23. února kdy Janova družina snídala a podívali se na sever a uviděli k nim přicházejícího Ježíše. Když k nim přišel, Jan si stoupl na velký kámen a se zvýšeným zvonivým hlasem řekl: „Pohledte na Syna Božího, vysvoboditele světa! To je on, o kterém jsem řekl, že po mně přijde ten, který mne přesahuje, protože existoval přede mnou. Pro tento důvod jsem vyšel z pustiny kázat pokání a křtít vodou, prohlašujíc brzký příchod království nebeského. A nyní přichází ten, který vás bude křtít Svatým Duchem. A já jsem viděl, jak božský duch sestupuje na tohoto muže a slyšel jsem hlas Boží,

135:9.3 (1505.3) In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

135:9.4 (1505.4) About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah, then why do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

135:9.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

135:9.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

135:9.7 (1505.7) It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: "Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, 'After me there will come one who is preferred before me because he was before me.' For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize

říkající: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“

Ježíš jim pokynul, aby se vrátili ke své snídani, zatímco on se posadil, aby posnídal s Janem. Jeho bratři Jakub a Juda se již dříve vrátili zpět do Kafarnaumu.

Ježíš se brzy ráno následujícího dne rozloučil s Janem a jeho učedníky a odešel zpátky do Galileje. Neřekl jim ani slovo o tom, kdy ho opět uvidí. Na Janovy otázky ohledně jeho vlastního kázání a poslání Ježíš pouze řekl: „Můj Otec tě povede nyní i v budoucnu, tak jako to dělal v minulosti“. A tito dva význační muži se rozdělili to ráno na břehu Jordánu, aby se již nikdy spolu živi nesetkali..

10. JAN SE VYDÁVÁ NA JIH

Poněvadž Ježíš odešel na sever do Galileje, Jan cítil, že jeho kroky by měly vést na jih. Proto v neděli ráno, 3. března se Jan se zbytkem svých učedníků vydal směrem na jih. Přibližně čtvrtina přímých následovníků Jana mezitím odešla do Galileje hledat Ježíše. Jana přepadla sklíčenost a nejistota. Již nikdy nekázal tak, jak před křtem Ježíše. Jaksi cítil, že odpovědnost za přicházející království nebyla již na jeho bedrech. Cítil, že jeho práce byla téměř u konce; byl zdrcený a smutný. Ale kázal, křtil a pokračoval v cestě na jih.

Několik týdnů zůstal Jan nedaleko vesnice Adam a bylo to tady, když udělal památný útok na Heroda Antipu kvůli jeho neoprávněnému odebrání ženy jiného muže. V červnu tohoto roku (26 n.l.) byl Jan zpět u brodu Jordánu u Betanie, kde více než před rokem začal se svým kázáním o přicházejícím království. V týdnech po křtu Ježíše se charakter Janova kázání postupně změnil do provolávání milosrdenství pro obyčejné lidi a současně pranýřoval s obnovenou vášnivostí zkorumpované politické a náboženské vůdce.

Herodes Antipa, na jehož území Jan kázal, se začal obávat toho, že Jan s jeho učedníky by mohli rozpoutat vzpouru. Herodovi se také nelíbila Janova veřejná kritika jeho rodinných záležitostí. Proto se Herodes rozhodl Jana uvěznit. Tak, velmi časně ráno 12. června, ještě předtím, než přišly zástupy lidí, aby naslouchaly kázání a byly svědky křtení, lidé Heroda Jana zatklí. Jak týdny ubíhaly a Jan zůstával stále ve vězení, jeho učedníci se rozptýlili po celé Palestině a hodně z

you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, 'This is my beloved Son in whom I am well pleased.'"

^{135:9.8 (1506.1)} Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

^{135:9.9 (1506.2)} Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John's inquiries about his own preaching and mission Jesus only said, "My Father will guide you now and in the future as he has in the past." And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

^{135:10.1 (1506.3)} Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John's immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

^{135:10.2 (1506.4)} Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John's preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

^{135:10.3 (1506.5)} Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As weeks passed and he was not released, his

nich odešlo do Galileje, aby se připojili ke stoupencům Ježíše.

disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

11. JAN VE VĚZENÍ

Ve vězení Jan prožíval chvíle osamělosti a také hořkosti. Jen několika málo jeho stoupencům bylo dovoleno ho navštívit. On toužil uvidět Ježíše, ale musel se uspokojit se zprávami o jeho činnosti prostřednictvím těch svých stoupenců, kteří uvěřili v Syna Člověka. Často byl v pokušení pochybovat o Ježíšovi a jeho božské misi. Jestliže Ježíš je Mesiáš, proč nic neudělá pro jeho vysvobození z tohoto nesnesitelného žaláře? Více než rok a půl trpěl tento drsný člověk, dítě Boží přírody, v tom ohavném vězení. A tato zkušenost byla velkou zkouškou jeho víry v Ježíše a věrnosti jemu. Opravdu, tato celá zkušenost byla také velkou zkouškou Janovy víry v Boha. Mnohokrát byl dokonce v pokušení pochybovat o pravosti své vlastní mise a činnosti.

Když byl ve vězení již několik měsíců, navštívila ho skupina jeho učedníků a poté, když mu vylíčili veřejné aktivity Ježíše, řekli: „Tak vidíš, Učiteli, tomu, který byl s tebou u horního Jordánu se daří a přijímá všechny, kteří k němu přicházejí. On dokonce hoduje s hostinskými a hříšníky. Ty jsi mu ukázal hrdinský příklad a on přesto nedělá nic pro tvé propuštění. Ale Jan svým přátelům odpověděl: „Tento muž nemůže udělat nic, co mu není sděleno jeho nebeským Otcem. Vy si dobře pamatujte moje slova, že já nejsem Mesiáš, ale jsem ten, který byl poslán dříve, abych pro něho připravil cestu. A to jsem udělal. Ženich má nevěstu, ale přítel ženicha, který stojí vedle a naslouchá mu, má z ženichova hlasu ohromnou radost. Tak je i moje radost naplněna. On musí stoupat, ale já musím klesat. Já jsem z tohoto světa a oznámil jsem své poselství. Ježíš Nazaretský přišel na zem z nebes a je nad námi všemi. Syn Člověka sestoupil od Boha a oznámí vám slova Boží. Neboť nebeský Otec plně obdařil Syna duchem. Otec miluje svého Syna a brzy vloží všechny věci do rukou tohoto Syna. Ten, kdo věří v Syna, má věčný život. A tato slova, která říkám, jsou pravda a jsou trvalá.“

Janova slova ohromila jeho učedníky natolik, že mlčky odešli. Jan byl také velmi rozrušen, protože si uvědomil, že vyslovil prorocství. Již nikdy ani v nejmenším nezapochyboval o misi a božskosti Ježíše. Ale bylo to pro něho bolestivé zklamání, že mu Ježíš neposlal žádnou zprávu, že ho nepřišel navštívit a že nepoužil žádnou ze svých mocných schopností, aby ho vysvobodil z

11. JOHN IN PRISON

135:11.1 (1506.6) John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of his own mission and experience.

135:11.2 (1507.1) After he had been in prison several months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: "So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance." But John answered his friends: "This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, 'I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.' And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom's voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding."

135:11.3 (1507.2) These disciples were amazed at John's pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he came not to see him, and that he exercised none

vězení. Ale Ježíš o tom všem věděl. K Janovi cítil velkou lásku, ale vědom si nyní své božské podstaty a všech významných věcí, připravených pro Jana po odchodu z tohoto světa a také znajíc, že Janovo dílo na zemi bylo dokončeno, přinutil se nezasahovat do přirozeného průběhu života velkého kazatele a proroka.

Tato dlouhá nejistota ve vězení byla lidsky nesnesitelná. Pouze několik dní před svou smrtí poslal Jan opět důvěryhodné posly za Ježíšem s dotazem: „Je má práce dokončena? Proč trpím ve vězení? Jsi opravdu Mesiáš, anebo máme čekat na jiného?“ A když tito dva učedníci předali tuto zprávu Ježíšovi, Syn Člověka odpověděl: „Jděte zpátky k Janovi a řekněte mu, že jsem nezapomněl, ale že také trpím, protože my musíme naplňovat spravedlnost. Řekněte Janovi, co jste viděli a slyšeli—že prostým lidem jsou kázána prospěšná poselství—a nakonec řekněte milovaného zvěstovateli o mé pozemské misi, kterou bude bohatě velebit v příštím věku, jestliže nebude o mně pochybovat a pohoršovat se nade mnou.“ A to bylo poslední sdělení, které Jan od Ježíše dostal. Tato zpráva ho velmi povzbudila a značně upevnila jeho víru a připravila ho na tragický konec jeho života v těle, který nastal velmi brzy po této památné události.

12. SMRT JANA KŘTITELE

Poněvadž Jan kázal a křtil v době svého uvěznění v jižní Pereji, byl ihned odveden do vězení v pevnosti Machairús, kde byl vězněn až do své popravy. Herodes Antipas vládl jak Pereji, tak i Galileji a v Pereji měl v té době svoji rezidenci v Juliji i v Machairús. V Galileji byla oficiální rezidence přemístěna ze Sepfóris do nové hlavního města Tiberias.

Herodes se bál propustit Jana, aby nevyprovokoval vzpouru. Bál se ho popravít, aby davy lidí nevyvolaly nepokoje v hlavním městě, protože tisíce obyvatel Pereji věřilo, že Jan je svatý muž, prorok. Proto Herodes držel nazírského kazatele ve vězení a nevěděl co jiného má s ním udělat. Několikrát byl Jan předvolán před Heroda, ale nikdy nesouhlasil s tím, že když bude propuštěn, tak buď opustí území Heroda, anebo upustí ode všech veřejných aktivit. A tento nový rozruch kolem Ježíše Nazaretského, který neustále narůstal, byl pro Heroda varováním, že není vhodný čas nechat Jana volně jít. Kromě toho, Jan byl také obětí silné a kruté nenávisti jeho nezákonné manželky Herodias.

Herodes častokrát hovořil s Janem o

of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John's work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet's career.

135:11.4 (1507.3) This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: "Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?" And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: "Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me." And this was the last word John received from Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

135:12.1 (1508.1) As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the new capital at Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarite preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

135:12.3 (1508.3) On numerous occasions Herod

království nebeském a i když ho toto poselství někdy vážně zaujalo, bál se ho z vězení propustit.

Vzhledem k tomu, že v hlavním městě Tiberias ještě probíhala rozsáhlá výstavba nových budov, Herodes trávil hodně času ve svých rezidencích v Pereji a především v pevnost Machairús, pro kterou měl slabost. Trvalo to ještě několik let, než byly všechny veřejné budovy a vládní rezidence v Tiberias plně dostavěny

Na oslavu svých narozenin Herodes připravil velkou hostinu v machairuském paláci pro své nejvyšší úředníky a další vysoce postavené muže v radách vlády Galileje a Pereji. Jelikož Herodias nedokázala přimět přímo Heroda k tomu, aby Jana popravil, rozhodla se nyní, že Janovu smrt zařídí lstí.

V průběhu večerního hodování a zábavy Herodias přivedla svoji dceru, aby před hodujícími zatancila. Herodovi se taneční vystoupení dívky velmi líbilo a proto si ji k sobě zavolal a řekl: „Jsi okouzlující. Velmi se mně líbíš. Dnes, v den mých narozenin mně můžeš požádat cokoliv si přeješ a já ti to dám, i když to bude půlka mého království.“ Herodes toto všechno řekl pod silným vlivem vypitého velkého množství vína. Mladá dáma odešla stranou a zeptala se své matky, co by si měla od Heroda přát. Herodias řekla: „Jdi za Herodem a požádej hlavu Jana Křtitele.“ A mladá žena se vrátila k hodovnímu stolu a řekla Herodovi: „Žádám, abys mně ihned přinesl na podnose hlavu Jana Křtitele.“

Strach a smutek zachvátily Heroda, ale protože to slíbil a kvůli všem těm, kteří s ním seděli za stolem, neodmítl tuto prosbu. A Herodes Antipas poslal vojáka s rozkazem, aby přinesl Janovu hlavu. A tak byl Jan té noci ve vězení sťat a voják přinesl hlavu proroka na podnose a mladé ženě ji předal v zadní části hodovního sálu. A dívka dala podnos své matce. Když se Janovi učedníci o tom dozvěděli, přišli do vězení pro Janovo tělo a po jeho uložení do hrobky šli za Ježíšem a pověděli mu o tom.

talked with John about the kingdom of heaven, and while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

135:12.4 (1508.4) Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perea residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

135:12.5 (1508.5) In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

135:12.6 (1508.6) In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom." And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

135:12.7 (1508.7) Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told Jesus.

Kapitola 136. Křest a čtyřicet dní

⇨ 135

Kniha Urantia

137 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 136 KŘEST A ČTYŘICET DNÍ

Sekce

Úvod

1. Představy o očekávaném Mesiáši
2. Křest Ježíše
3. Čtyřicet dní
4. Plány pro veřejnou práci
5. První velké rozhodnutí
6. Druhé rozhodnutí
7. Třetí rozhodnutí
8. Čtvrté rozhodnutí
9. Páté rozhodnutí
10. Šesté rozhodnutí

PAPER 136 BAPTISM AND THE FORTY DAYS

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

Úvod

JEŽÍŠ začal se svojí veřejnou činností v době, kdy byl na vrcholu všeobecný zájem o kázání Jana a kdy židé v Palestině netrpělivě očekávali objevení se Mesiáše. Mezi Janem a Ježíšem byl veliký rozdíl. Jan byl horlivý a usilovný dřič, ale Ježíš byl klidný a šťastný dělník; jenom několikrát v celém svém životě byl ve spěchu. Ježíš byl povzbuzující útěchou pro svět a v určitém smyslu, příkladem; Jan byl sotva útěchou, nebo příkladem. Kázal o království nebeském, ale sám byl málokdy šťastný. Ačkoliv Ježíš mluvil o Janovi jako o největším z proroků starého řádu, také řekl, že ten nejmenší z těch, kteří uviděli veliké světlo nové cesty a přišel po této cestě do království nebeského, je vlastně větší než Jan.

Když Jan kázal o přicházejícím království, důraz jeho poselství byl: „Kajte se, uprchněte před budoucím hněvem!“ Když Ježíš začal kázat, tak rovněž nabádal k pokání, ale za tím vždy

INTRODUCTION

136:0.1 (1509.1) JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

136:0.2 (1509.2) When John preached the coming kingdom, the burden of his message was: Repent! flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to

následovalo evangelium—laskavé poselství o radosti a svobodě nového království.

repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. PŘEDSTAVY O OČEKÁVANÉM MESIÁŠI

Židé měli mnoho představ o očekávaném osvoboditeli a každá z jejich rozdílných mesiášských škol byla schopna poukázat na prohlášení v hebrejských spisech jako na důkaz jejich tvrzení. Povšechně vzato, židé uznávali počátek své národní historie od Abrahama a vyvrcholení v Mesiáši a novém věku království Božího. V dávných dobách si představovali tohoto vysvoboditele jako „služebníka Hospodina,“ potom jako „Syna Člověka,“ zatímco v dnešní době někteří zašli tak daleko, že se zmiňovali o Mesiáši jako „Synu Božím.“ Ale bez ohledu na to, zdali byl nazýván „semenem Abrahama“ či „synem Davida,“ všichni byli zajedno v tom, že to musí být Mesiáš, „pomazaný.“ Takto se vyvíjela koncepce od „služebníka Hospodina“ k „synu Davida,“ „Synu Člověka“ a „Synu Božímu.“

V době Jana a Ježíše vzdělanější židé vytvořili představu o přicházejícím Mesiáši jako dokonalém představiteli Izraelitů, spojující v sobě jako „služebník Hospodina“ trojdílnou funkci proroka, kněze a krále.

Židé upřímně věřili, že jak Mojžíš vysvobodil jejich otce z egyptského zajetí pomocí podivuhodných zázraků, tak přicházející Mesiáš vysvobodí židovský národ od římské nadvlády dokonce ještě většími zázraky moci a přivede ho k neobyčejnému národnímu triumfu. Rabíni shromáždili téměř pět set pasáží ze Spisů, které, bez ohledu na jejich zjevné protiklady, s určitostí prorokovaly příchod Mesiáše. A v záplavě těchto detailů o čase, metodě a funkci, téměř úplně ztratili ze zřetele osobnost slíbeného Mesiáše. Oni očekávali obnovení židovské národní slávy—světské povznesení Izraele—raději než spasení světa. Proto bylo potom zřejmé, že Ježíš Nazaretský nemůže nikdy naplnit tuto materialistickou mesiášskou představu židovské mysli. Kdyby židé pohlíželi na tato prorocká prohlášení v jiném světle, mnoho z jejich mesiášských proroctví by velmi přirozeně připravilo jejich mysli na uznání Ježíše jako završitele jedné epochy a zahajovatele nového a lepšího období—období milosrdenství a spasení pro všechny národy.

Židé byli vychováni ve víře k doktríně šekiná. Ale tento údajný symbol Božské Přítomnosti nebyl k vidění v chrámu. Oni věřili, že

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

136:1.1 (1509.3) The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as “the servant of the Lord,” then as “the Son of Man,” while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the “Son of God.” But no matter whether he was called the “seed of Abraham” or “the son of David,” all were agreed that he was to be the Messiah, the “anointed one.” Thus did the concept evolve from the “servant of the Lord” to the “son of David,” “Son of Man,” and “Son of God.”

136:1.2 (1509.4) In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the “servant of the Lord” the threefold office of prophet, priest, and king.

136:1.3 (1509.5) The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel's temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

136:1.4 (1510.1) The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah*. But this reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the

příchod Mesiáše povede k jeho obnovení. Měli zmatené představy o národním hříchu a údajné hříšné podstatě člověka. Někteří učili, že Adamův hřích zaklel lidskou rasu a že Mesiáš tuto kletbu sejme a vrátí člověku božskou přízeň. Jiní učili, že Bůh, při tvoření člověka, vložil do něho jak dobrou, tak i hříšnou podstatu; že když se podíval na takto vytvořené dílo byl velmi zklamán a že „se kál za to, jak stvořil člověka.“ A ti, kteří toto učili, věřili, že Mesiáš má přijít, aby vysvobodil člověka z této vrozené hříšné podstaty.

Většina židů věřila, že jejich pokračující setrvávání pod římskou nadvládou je zapříčiněno jejich národními hříchy a lhostejností pohanů, obrácených na jejich víru. Židovský národ ještě neučinil upřímné pokání; proto Mesiáš odložil svůj příchod. Hodně se mluvilo o pokání; to vysvětluje silnou a okamžitou působivost Janova kázání: „Kajte se a pokřtěte se, poněvadž království nebeské se blíží.“ A království nebeské mohlo pro zbožné židy znamenat pouze jedno: příchod Mesiáše.

Poskytnutí Michaela mělo jeden rys, který byl naprosto cizí židovské představě Mesiáše a to bylo spojení dvou podstat—lidské a božské. Židé si představovali Mesiáše různě. Jako zdokonaleného člověka, nadčlověka a také jako božskou bytost, ale nikdy u nich nevznikla představa o spojení lidské a božské podstaty. A to bylo obrovským úskalím pro první apoštoly Ježíše. Pochopili lidskou koncepci Mesiáše jako syna Davida tak, jak ho představovali dávní proroci; jako Syna Člověka, což byla idea Daniela a některých dřívějších proroků o nadčlověku; a dokonce jako Syna Božího, jak ho vylíčil autor Knihy Henochovy a někteří z jeho vrstevníků; ale nikdy ani na okamžik nevzali v úvahu reálnou představu jedné pozemské osobnosti, která vznikne spojením dvou podstat—lidské a božské. Převtělení Tvořitele do podoby tvora nebylo nikdy předtím odhaleno. Bylo odhaleno pouze v Ježíši; svět nevěděl nic o takových věcech, dokud Syn Tvořitel se nestal tělem a nežil mezi smrtelníky tohoto světa.

2. KŘEST JEŽÍŠE

Ježíš byl pokřtěn v době, kdy Janovo kázání bylo na vrcholu a celá Palestina žila nadějí v jeho poselství—království Boží se blíží—a kdy všichni židé se zabývali upřímnou a vážnou sebeanalýzou. Židovský smysl pro národní solidaritu byl velmi silný. Židé nejenom věřili, že hřích otce může postihnout jeho děti, ale také

coming of the Messiah would effect its restoration. They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam's sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that "He repented that he had thus made man." And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

136:1.5 (1510.2) The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly *repented*; therefore did the Messiah delay his coming. There was much talk about repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, "Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand." And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

136:1.6 (1510.3) There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh and dwelt among the mortals of the realm.

2. THE BAPTISM OF JESUS

136:2.1 (1510.4) Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — "the kingdom of God is at hand" — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination. The Jewish sense of racial solidarity was very profound. The Jews not only believed that the sins

pevně věřili, že hřích jednotlivce může být kletbou pro celý národ. Proto ne všichni ti, kteří přijali Janův křest, se považovali za vinné za ty hříchy, které Jan pranýřoval. Mnoho zbožných duší bylo Janem pokřtěno pro dobro Izraele. Oni se obávali, aby nějaký jejich nevědomý hřích nezpůsobil příchod Mesiáše. Považovali se za součást provinilého a hříšného národa a nechali se pokřtít, aby tímto činem přinesli plody národního pokání. Proto je zřejmé, že v žádném případě Ježíš nepřijal Janův křest jako obřad pokání či pro vykoupení svých hříchů. To, že se nechal od Jana pokřtít, Ježíš pouze následoval příkladu mnoha pobožných Izraelitů.

Když Ježíš Nazaretský přišel k Jordánu, aby se nechal pokřtít, byl smrtelníkem daného světa, který dosáhl vrcholu lidského evolučního vzestupu ve všech sférách, týkajících se ovládnutí mysli a ztotožnění se s duchem. V ten den stál v Jordánu zdokonalený smrtelník evolučních světů času a prostoru. Bylo vytvořeno dokonalé sladění a přímé spojení mezi smrtelnou myslí Ježíše a v něm přebývajícím duchovním Ladičem—božským darem jeho Rajského Otce. A přesně takový stejný Ladič přebývá ve všech normálních bytostech Urantie od doby vzestupu Michaela k vládnutí ve svém vesmíru s tou výjimkou, že Ježíšův Ladič byl pro tuto speciální misi předtím připraven podobně přebývajícím nadčlověkem převtěleným do lidského těla—Machiventou Melkisedekem

Obvykle, když smrtelník obydleného světa dosahuje takových vysokých úrovní dokonalosti osobnosti, nastávají ty předběžné jevy duchovního povznesení, které vyvrcholí v konečné splynutí vyspělé duše smrtelníka s božským Ladičem v něm pobývajícím. A taková změna očividně nastala v osobní zkušenosti Ježíše Nazaretského v ten stejný den, kdy vešel se svými bratry do Jordánu, aby se nechal pokřtít Janem. Tento obřad byl posledním aktem čistě lidského života Ježíše na Urantii a mnoho nadlidským pozorovatelů očekávalo, že budou svědky splynutí mysli a v ní pobývajícího Ladiče, ale na všechny čekalo velké zklamání. Stalo se něco nového a většího. Když Jan položil své ruce na Ježíše, aby ho pokřtil, vnitřní Ladič natrvalo opustil zdokonalenou lidskou duši Jósui, syna Josefa. A v několika okamžicích se tato božská entita vrátila z Diviningtonu jako Osobní Ladič a hlava svého řádu v celém lokálním vesmíru Nebadon. A tak Ježíš viděl jak jeho vlastní dřívější božský duch k němu sestupuje po návratu v zosobněné formě. A uslyšel tohoto stejného ducha Rajského původu říkat: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ A Jan s dvěma bratry Ježíše také slyšeli

of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation. Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race penitence. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

136:2.2 (1511.1) When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

136:2.3 (1511.2) Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection, there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, "This is my beloved Son in whom I

tato slova. Janovi učedníci, stojící na okraji břehu řeky tato slova neslyšeli a ani neviděli zjevení Osobního Ladiče. Pouze oči Ježíše spatřily Osobního Ladiče.

Když navrátil se a nyní povznesený Osobní Ladič pronesl tato slova, rozhostilo se naprosté ticho. A čtveřice stále ještě ve vodě, když se Ježíš podíval nahoru na Ladiče, který byl těsně nad ním, a pronesl modlitbu: „Otče můj, který vládneš na nebesích, buď posvěceno jméno tvé. Přijď království tvé! Buď vůle tvá na zemi jako na nebi.“ Po skončení modlitby se „otevřela nebesa“ a Syn Člověka spatřil zjevení, představující jeho samého —nyní již Osobního Ladiče—jako Syna Božího, kterým byl před svým příchodem na zem v podobě smrtelného těla a jakým bude po skončení života v těle. Toto nebeské zjevení viděl jenom Ježíš.

To, co Jan a Ježíš slyšeli, byl hlas Osobního Ladiče, hovořícího jménem Vesmírného Otce, protože Ladič je z Rajského Otce a je jako on. Po celý zbytek pozemského života Ježíše byl tento Osobní Ladič s ním zapojen ve všech jeho činnostech; Ježíš byl v neustálém spojení s tímto povzneseným Ladičem.

Při svém křtu se Ježíš nekál z žádných špatných činů; nezpovídal se z žádného hříchu. Tímto křtem se vysvětil k vykonávání vůle nebeského Otce. Při svém křtu uslyšel nezaměnitelné volání svého Otce, poslední výzvu vykonat dílo svého Otce a odešel na čtyřicet dní do samoty, aby promyslel tyto různorodé problémy. Tím, že se na určitou dobu vzdálil aktivnímu osobnímu kontaktu se svými pozemskými druhy, Ježíš, takový jakým byl na Urantii, dodržoval stejný proces, používaný na morontálních světech pokaždé, když vzestupující smrtelník splyvá s vnitřní duchovní přítomností Vesmírného Otce.

Tento den křtu ukončil čistě lidský život Ježíše. Božský Syn našel svého Otce. Vesmírný Otec našel svého převtěleného Syna a promluvil si spolu.

(V době svého křtu měl Ježíš necelých třicet jedna a půl roku. Ačkoliv Lukáš říká, že Ježíš byl pokřtěn v patnáctém roce vládnutí císaře Tiberia, což by bylo roku 29 n.l., poněvadž Augustus zemřel roku 14 n.l., je nutno připomenout, že Tiberius byl spolucísařem s Augustem dva a půl roku před Augustovou smrtí a mince na jeho počest byly vyraženy v říjnu roku 11 n.l. Patnáctý rok jeho skutečné vlády byl proto právě tento rok 26 n.l.—rok Ježíšova křtu. A to byl také rok, kdy začal v Judeji vládnout Pontius Pilát.)

am well pleased.” And John, with Jesus’ two brothers, also heard these words. John’s disciples, standing by the water’s edge, did not hear these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

136:2.4 (1511.3) When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: “My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven.” When he had prayed, the “heavens were opened,” and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

136:2.5 (1512.1) It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus’ earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

136:2.6 (1512.2) When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father’s business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of the Universal Father.

136:2.7 (1512.3) This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

136:2.8 (1512.4) (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of A.D. 26, that of Jesus’ baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as

governor of Judea.)

3. ČTYŘICET DNÍ

Ježíš přestál velké pokušení svého smrtelného poskytnutí před svým křtem, když byl smáčen rosou po dobu šesti týdnů na hoře Hermon. Tady, na hoře Hermon, jako smrtelník tohoto světa a bez cizí pomoci, se střetl a zvítězil nad Kaligastiou, princem tohoto světa, domáhající se vlády na Urantii. V análech vesmíru je zaznamenáno, že v tento památný den se Ježíš Nazaretský stal Planetárním Princem Urantie. A tento Princ Urantie, zanedlouho poté prohlášený nejvyšším Vládcem Nebadonu, odešel nyní na čtyřicet dní do samoty, aby připravil plány a stanovil způsob pro svolání nového království Boha v srdcích lidí.

Po svém křtu strávil čtyřicet dní přizpůsobováním se ke změněným vztahům se světem a vesmírem, způsobenými zosobněním svého Ladiče. Během této izolace v horách Pereji určil postup a stanovil metody pro uskutečnění nové a změněné etapy svého pozemského života, ke které se chystal přistoupit.

Ježíš neodešel do samoty, aby se postil a utěšil svoji duši. On nebyl asketa a přišel, aby navždy vyhladil všechny takové představy o přistoupení k Bohu. Jeho důvody pro vyhledání této samoty byly zcela odlišné od těch, které zdůrazňovali Mojžíš a Eliáš a také Jan Křtitel. V tu dobu si byl Ježíš plně vědom svých vztahů k vesmíru, který sám stvořil a také vesmíru vesmírů, řízený Rajským Otce, jeho nebeským Otcem. Plně si nyní uvědomoval úkol poskytnutí a pokyny, které mu udělil jeho starší bratr Immanuel před inkarnací na Urantii. Nyní jasně a v plné míře pochopil všechny tyto dalekosáhlé vztahy a přál si vzdálit se na nějakou dobu, aby mohl v klidu rozmýšlet a promyslet plány a rozhodnout o postupech pro svoji veřejnou práci ve prospěch tohoto světa a všech ostatních světů svého lokálního vesmíru.

Při putování v horách ve snaze najít vhodný úkryt Ježíš se setkal s hlavním správcem svého vesmíru—Gabrielem, Jasnou Ranní Hvězdou Nebadonu. Gabriel teď znovu obnovil osobní komunikaci se Synem Tvořitelem vesmíru; setkali se poprvé od doby, kdy se Michael rozloučil se svými druhy na Salvingtonu a odcestoval do Edentie, aby se tam připravil na misi poskytnutí sebe sama na Urantii. Na základě pokynu Immanuela a zmocněním Věčně Moudrých

3. THE FORTY DAYS

^{136:3.1 (1512.5)} Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender, Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

^{136:3.2 (1512.6)} After his baptism he entered upon the forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perean hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

^{136:3.3 (1512.7)} Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

^{136:3.4 (1513.1)} While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentie preparatory to entering upon the Urantia bestowal. Gabriel, by direction of Immanuel and on authority

Uversy Gabriel nyní sdělil Ježíšovi informace, poukazující na to, že jeho poskytnutí sebe sama na Urantii je prakticky skončeno ve vztahu k nabytí plné svrchovanosti ve svém vesmíru a ukončení Luciferovy vzpoury. První cíl byl dosažen v den křtu Ježíše, když zosobnění jeho Ladiče demonstrovalo dokonalost a završení jeho poskytnutí v podobě lidského těla a dosažení druhého cíle se stalo historickým faktem již v ten den, kdy sešel dolů z hory Hermon k čekajícímu na něj mladíkovi Tiglatovi. A nyní byl Ježíš informován nejvyšší mocí lokálního vesmíru a supervesmíru, že jeho mise poskytnutí je ukončena do té míry, do jaké ovlivnila jeho osobní status ve vztahu k jeho svrchovanosti a ukončením vzpoury. On již toto ujištění dostal přímo z Ráje ve formě zjevení při svém křtu a v úkazu zosobnění svého vnitřního Ladiče Myšlení.

Když byl Ježíš v horách a hovořil s Gabrielem, objevil se před nimi z Edentie osobně Otec Souhvězdí se slovy: „Protokoly jsou hotovy. Potvrzení svrchovanost Michaela číslo 611 121 nad vesmírem Nebadon nyní spočívá jen v jeho příchodu a postavení se po pravé ruce Vesmírného Otce. Přináším ti propuštění z tvého poskytnutí sebe sama od Immanuela, tvého bratra a ručitele tvé inkarnace na Urantii. Máš nyní, nebo i později, naprostou svobodu se sám rozhodnout jakým způsobem ukončíš své poskytnutí sebe sama v podobě lidského těla, vystoupíš k pravé ruce svého Otce, získáš status svrchovaného vládce a ujmeš se svého zaslouženého bezvýhradného vedení celého Nebadonu. Kromě toho, na základě zplnomocnění Věčně Moudrými potvrzují také dokončení protokolů supervesmíru, týkajících se skončení celé hříšné vzpoury ve tvém vesmíru a předávám ti plnou a neomezenou pravomoc pro řešení všech jakýchkoliv možných povstání v budoucnosti. Po formální stránce je tvá práce na Urantii a v těle smrtelného tvora skončena. Od této chvíle tvá další cesta je věcí tvé osobní volby.“

Když se Nejsvrchovanější Otec s nimi rozloučil, Ježíš ještě dlouho hovořil s Gabrielem o rozvoji vesmíru. V pozdravu Immanuelovi ho ujistil, že ve své práci na Urantii, kterou se nyní chystá vykonat, bude mít stále na paměti radu, kterou dostal v Salvingtonu ve spojení s povinností poskytnutí sebe sama.

Během těchto čtyřiceti dnů izolace se synové Zebedea Jakub a Jan snažili Ježíše najít. Častokrát prošli blízko místa jeho úkrytu, ale nikdy ho nenašli.

of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglath. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his indwelling Thought Adjuster.

136:3.5 (1513.2) While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: "The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing."

136:3.6 (1513.3) When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be ever mindful of the counsel he had received in connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

136:3.7 (1514.1) Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never did they find him.

4. PLÁNY PRO VEŘEJNOU PRÁCI

Den za dnem v horách Ježíš vytvářel plány pro zbývající část svého poskytnutí sebe sama na Urantii. Nejdříve se rozhodl, že nebude učit současně s Janem. Plánoval zůstat v určitém ústraní, dokud Janova práce nedosáhne svého účelu, nebo dokud Jana náhle nezastaví uvěznění. Ježíš dobře věděl, že Janovo odvážné a netaktní kázání brzy vyvolá obavy a nenávist civilních vládců. Se zřetelem na Janovu nejistou situaci Ježíš začal definitivně plánovat svůj program veřejné činnosti ve prospěch svého lidu a světa, ve prospěch každého obydleného světa v celém svém obrovském vesmíru. Poskytnutí Michaela ve smrtelném těle se událo na Urantii, ale pro všechny světy Nebadonu.

První věc, kterou Ježíš udělal po promyšlení celkového plánu sladění svého programu s aktivitou Jana bylo to, že si ve své mysli přehodnotil instrukce Immanuela. Důkladně uvažoval o radě, kterou dostal ve vztahu ke svým metodám práce a aby nezanechal po sobě na planetě žádné písemnosti. Takže Ježíš potom psal pouze do písku. Při své příští návštěvě Nazaretu, k velké lítosti jeho bratra Josefa, Ježíš zničil všechna svá psaná díla, která byla zachována na deskách v tesařské dílně a která visela na zdech v jejich starém domě. A Ježíš velmi hloubal nad radou Immanuela, týkající se jeho postoje k ekonomickým, sociálním a politickým otázkám světa, ve kterém mu bylo souzeno žít.

Ježíš se během těchto čtyřiceti dnů izolace nepostil. Nejdéle byl bez jídla první dva dny svého pobytu v horách, kdy byl tak ponořen do svých myšlenek, že úplně zapomněl jíst. Ale na třetí den se již vydal hledat něco k jídlu. A také nebyl během této doby vůbec pokoušen zlými duchy, nebo rebelujícími osobnostmi, umístěnými na tomto světě či z nějakého jiného světa.

Těchto čtyřicet dní byly příležitostí pro poslední rozhovor mezi lidskou a božskou myslí, nebo spíše prvním skutečným fungováním těchto dvou myslí jako jedné entity. Výsledky tohoto významného období rozjímání přesvědčivě prokázaly, že božská mysl triumfálně a duchovně převládla nad lidským intelektem. Od této doby se mysl člověka stala myslí Boha a přestože individuálnost mysli člověka je trvale přítomna, tato oduševnělá lidská mysl stále říká: „Ne má vůle, ale tvá vůle nechť je vykonána.“

Události tohoto památného období nebyly přeludné vidiny vyhladověné a oslabené mysli, ani to nebyly zmatené a dětské symbolisms, které se později staly známými jako „pokusení Ježíše na poušti.“ Naopak, toto byl čas uvažování nad

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

136:4.1 (1514.2) Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was on Urantia but for all worlds of Nebadon.

136:4.2 (1514.3) The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

136:4.3 (1514.4) Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

136:4.4 (1514.5) These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, "Not my will but yours be done."

136:4.5 (1514.6) The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused and puerile symbolisms which afterward gained record as the "temptations of Jesus in the

celým událostmi bohatým a rozmanitým průběhem poskytnutí na Urantii a pečlivého připravování plánů pro následující službu, aby byla co nejvíce prospěšná tomuto světu a současně přispívala do určité míry ke zlepšení stavu na všech ostatních sférách, izolovaných kvůli vzpouře. Ježíš přemýšlel o celém průběhu lidského života na Urantii, od Andona a Fonty k pochybení Adama a dál, ke službě Melkisedeka Šálemského.

Gabriel připomenul Ježíšovi dva způsoby, kterými se může projevit světu v případě, že se rozhodne zůstat na Urantii déle. A Ježíšovi bylo vysvětleno, že jeho rozhodnutí v této věci nebude mít nic do činění ani s jeho svrchovanou vládou ve vesmíru, ani s ukončením Luciferovy vzpoury. Tyto dva způsoby služby světu byly:

1. Jeho vlastní způsob—způsob, který by měl být nej přijatelnějším a nejprospěšnějším z pohledu bezprostředních potřeb tohoto světa a příhodným poučením pro jeho vlastní vesmír.

2. Otcův způsob—příklad budoucího ideálu života tvora z pohledu vysokých osobností Rájského řízení vesmíru vesmírů."

Ježíšovi byly tímto jasně ukázány dvě možnosti pro organizování zbytku svého pozemského života. Každý z těchto způsobů měl něco, co hovořilo v jeho prospěch ve světě vzniklé situace. Syn Člověka dobře věděl, že jeho volba mezi těmito dvěma způsoby jednání nebude mít žádný vliv na jeho převzetí vlády ve vesmíru, což byla záležitost již vyřízená a uzavřená v análech vesmíru vesmírů a čekalo se pouze na jeho osobní návrat. Ale Ježíšovi bylo naznačeno, že jeho bratr Immanuel by byl velmi rád, kdyby on, Ježíš, mohl zakončit svůj pozemský život v převtělení tak, jak ho vznešeně začal—vždy podřízen vůli Otce. Třetího dne o samotě si Ježíš slíbil, že se vrátí zpět do světa, aby zakončil svůj pozemský život a že v situacích, zahrnujících kteroukoliv z těchto dvou způsobů jednání, si vždy zvolí vůli Otce. A po zbytek svého pozemského života zůstal vždy věrný tomuto rozhodnutí. Až do svého krutého konce vždy podřizoval svoji svrchovanou vůli vůli svého nebeského Otce.

Těch čtyřicet dní v pustých horách nebylo obdobím velkého pokušení, ale spíše obdobím velkých rozhodnutí Učitele. Během těchto dnů svého samotářského spojení s bezprostřednou přítomností svého Otce—Osobním Ladičem (už neměl osobního serafského strážce)—postupně dospěl k velkým rozhodnutím, která měla řídit jeho jednání a vystupování do konce jeho pozemského života. Později začal výklad o velkém pokušení být

wilderness." Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down through Adam's default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

136:4.6 (1514.7) Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

136:4.7 (1515.1) 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

136:4.8 (1515.2) 2. The Father's way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

136:4.9 (1515.3) It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

136:4.10 (1515.4) The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions*. During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his

spojován s tímto obdobím osamělosti kvůli záměně s úryvkovitými historkami o boji na hoře Hermon a také ještě kvůli tomu, že bylo zvykem, že všichni velcí proroci a vůdci začínali své veřejné služby obdobím půstu a modlení. Ježíš měl ve zvyku, že když čelil nějakým novým či důležitým rozhodnutím, vždy odešel do ústraní, aby se spojil se svým vlastním duchem a snažit se dozvědět se vůli Otce.

V průběhu celého tohoto procesu plánování zbytku svého pozemského života bylo Ježíšovo lidské srdce nestále rozerváváno dvěma protichůdnými způsoby vystupování:

1. Pociťoval silnou touhu přesvědčit svůj národ a celý svět, aby v něho uvěřili a přijali jeho nové duchovní království. A on dobře znal jejich představy o přicházejícím Mesiášovi.

2. Žít a pracovat tak, aby s tím souhlasil jeho Otec, vykonávat svoji práci ve prospěch ostatních potřebných světů a pokračovat v zakládání království, odhalovat Boha a hlásat o jeho božském a láskyplném charakteru.

Po dobu těchto památných dnů Ježíš žil ve starodávné kamenné sluji. Byl to výklenek ve stráni hory nedaleko od vesnice, kdysi zvané Beit Adis. Pil z malého pramene, který vytékal ze stráně hory blízko tohoto přístřešku ve skále.

earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

136:4.11 (1515.5) In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his human heart by two opposing courses of conduct:

136:4.12 (1515.6) 1. He entertained a strong desire to win his people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

136:4.13 (1515.7) 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

136:4.14 (1515.8) Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. PRVNÍ VELKÉ ROZHODNUTÍ

Třetího dne po zahájení tohoto rozhovoru mezi sebou a svým osobním Ladičem, Ježíšovi byla poslána nebeská armáda Nebadonu, vyslána jejími veliteli, aby čekala na vůli jejich milovaného Vládce. Tato mocná armáda zahrnovala dvanáct legií serafů a přiměřený počet představitelů všech kategorií vesmírných inteligencí. A Ježíšovo první velké rozhodnutí o samotě se týkalo toho, jestli či ne využije tyto pozoruhodné osobnosti ve spojení s následujícím programem jeho veřejné práce na Urantii.

Ježíš se rozhodl, že nevyužije žádnou z osobností tohoto obrovského seskupení, pokud nebude zřejmé, že je to Otcova vůle. Nehledě na toto rámcové rozhodnutí, tato ohromná armáda s ním zůstala do konce jeho pozemského života a vždy byla připravena uposlechnout nejnepatrnějšímu projevu vůle jejich Vládce. Přestože Ježíš nikdy neviděl tyto doprovodné osobnosti svými lidskýma očima, jeho přidružený Osobní Ladič je viděl neustále a mohl s nimi se

5. THE FIRST GREAT DECISION

136:5.1 (1516.1) On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

136:5.2 (1516.2) Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will*. Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his human eyes, his associated Personalized

všemi komunikovat.

Před návratem ze čtyřicetidenního pobytu o samotě v horách Ježíš pověřil velením této doprovodné armády vesmírných osobností svého nedávno zosobněného Osobního Ladiče a více než čtyři roky urantijského času tyto vybrané osobnosti z každé kategorie vesmírných inteligencí svědomitě a uctivě sloužily pod moudrým vedením tohoto povzneseného a zkušeného Osobního Tajemného Monitoru. Při přebírání velení tohoto mohutného seskupení, Ladič, protože byl kdysi součástí a podstatou Rajského Otce, ujistil Ježíše, že v žádném případě nebude těmto nadlidským silám dovoleno sloužit, nebo se projevovat v souvislosti s jeho pozemským životem, anebo v jeho zájmu, pokud se nestane, že Otec takový zásah bude chtít. Tímto jedním velkým rozhodnutím se Ježíš dobrovolně připravil o veškerou nadlidskou pomoc ve všech záležitostech, týkajících se zbytku jeho smrtelného života, ledaže by Otec se nezávisle rozhodl zapojit do některého jednání, nebo události pozemské snažení Syna.

Při přebírání tohoto velení vesmírné armády, doprovázející Krista Michaela, Osobní Ladič vynaložil velké úsilí, aby Ježíšovi vysvětlil, že i když takové seskupení vesmírných tvorů může být omezeno v jejich aktivitách v prostoru delegovaným orgánem jejich Tvořitele, taková omezení jsou neúčinná ve spojení s jejich působením v čase. A toto omezení bylo závislé na faktu, že když se Ladič jednou zosobní, stávají se nečasovými bytostmi. Proto byl Ježíš upozorněn na to, že i když Ladičovo řízení živých inteligencí, umístěných pod jeho velení, bude bezvýhradné a úplné ve vztahu ke všem záležitostem týkajících se prostoru, taková přesná omezení nemohou být zavedena ve vztahu k času. Ladič řekl: „Já budu, v souladu s tvým příkazem, řídit činnost této doprovodné armády vesmírných inteligencí vždy takovým způsobem, aby to bylo v součinnosti s tvým pozemským životem, kromě těch případů, kdy mně Rajský Otec nařídí uvolnit takové síly, aby jeho božská vůle na základě svého rozhodnutí mohla být vykonána a v těch situacích, kdy svoji božskou-lidskou vůli přijmeš rozhodnutí, nebo vykonáš čin, vyžadující odklonění pouze od přirozeného zemského průběhu času. Ve všech takových případech jsem bezmocný a tvoji tvorové, shromáždění zde v dokonalosti a jednotě moci jsou také bezmocní. Když tvá sjednocená podstata bude mít někdy taková přání, tyto příkazy, vycházející z tvého rozhodnutí, budou okamžitě vykonány. Tvoje přání ve všech takových záležitostech způsobí zkrácení času a ta požadovaná věc se stane. Toto je maximálně možné omezení tvé svrchovanosti, které může být použito pod mým velením. V mém vědomí čas

Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

136:5.3 (1516.3) Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

136:5.4 (1516.4) In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time*. And this limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that, while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space*, there could be no such perfect limitations imposed regarding *time*. Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time*. In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected *is* existent. Under my command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness

neexistuje a proto nemohu omezit tvé tvory v něčem, co se vztahuje k času.“

Tak byl Ježíš obeznámen s tím, jakým způsobem jím přijaté rozhodnutí žít nadále jako člověk mezi lidmi se bude projevovat v denním životě. Jedním rozhodnutím vyloučil celou svoji doprovodnou vesmírnou armádu různých inteligencí z účasti na své následné službě veřejnosti, kromě těch záležitostí, týkajících se výhradně času. Proto je zřejmé, že všechny případné nadpřirozené, nebo nadlidské doprovodné jevy Ježíšovy služby se týkaly výhradně vyloučení času, s výjimkou těch případů, kdy nebeský Otec by rozhodl jinak. Žádný zázrak, šťastná náhoda či nějaký jiný případný jev vyskytující se ve spojení se zbývající pozemskou činností Ježíše by nemohly ve své podstatě či charakteru být aktem přesahujícím ustanovené přírodní zákony, zákonitě působící v životě člověka na Urantii, kromě již vysloveně zmíněného aspektu času. Samozřejmě žádná omezení nemohou být použita na projevy „vůle Otce.“ Vyloučení času ve spojení s vyjádřeným přáním tohoto potenciálního Vládce vesmíru by mohlo být zabráněno pouze přímým a výslovným aktem vůle tohoto Bohočlověka za účelem, aby čas, vztahující se k příslušnému činu či události, nebyl zkrácen, nebo vyloučen. Aby se předešlo výskytu zjevných časových zázraků, bylo nutné, aby si byl Ježíš neustále vědom času. Jakákoliv ztráta času v jeho vědomí ve spojení s uskutečněním určitého přání by znamenala realizaci obrazu, vytvořeného v mysli tohoto Syna Tvořitele a bez účasti faktoru času.

Prostřednictvím dohledu s ním spojeného Osobního Ladiče Michael mohl dokonale omezit své osobní pozemské aktivity ve vztahu k prostoru, ale Syn Člověka nemohl takto omezit svůj pozemský status jako potenciální Vládce Nebadonu ve vztahu k času. A takové bylo skutečné postavení Ježíše Nazaretského, když se rozhodl zahájit svoji veřejnou službu na Urantii.

6. DRUHÉ ROZHODNUTÍ

Po vyřešení svého postoje ke všem osobnostem ze všech kategorií jím vytvořených inteligencí jak to jen bylo možno stanovit se zřetelem na vrozený potenciál jeho nového statusu božskosti, Ježíš nyní obrátil své myšlenky k sobě. Co udělá, nyní již plně si uvědomující sám sebe tvořitel všech věcí a bytostí v tomto vesmíru, se svými výsadami tvořitele v obyčejných životních situacích, kterým bude čelit ihned po návratu do Galileje, aby se znovu zapojil do práce mezi lidmi? Ve skutečnosti se tento problém silně projevil již tam, v těch osamělých horách, když se

time is nonexistent, and therefore I cannot limit your creatures in anything related thereto.”

^{136:5.5 (1517.1)} Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus' ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus' remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time*. No limits, of course, could be placed upon the manifestations of “the Father's will.” The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated*. In order to prevent the appearance of apparent *time miracles*, it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

^{136:5.6 (1517.2)} Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time*. And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

6. THE SECOND DECISION

^{136:6.1 (1517.3)} Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely

nutně potřeboval najíst. Na třetí den svého rozjímání o samotě jeho lidské tělo dostalo hlad. Má jít a hledat potravu jako by to udělal každý normální člověk, anebo má jenom použít své mimořádné tvořivé síly a v okamžiku vytvořit vhodný pokrm pro své tělo? A toto druhé velké rozhodnutí Učitele vám bylo zobrazeno jako pokušení—jako výzva údajných nepřátel, aby „přikázal těmto kamenům přeměnit se v bochníky chleba.“

Tak Ježíš přijal další a důslednou zásadu pro své jednání po zbývající dobu svých pozemských aktivit. Co se týkalo jeho osobních potřeb a obecně také jeho vztahů s jinými osobnostmi, uvážně se nyní rozhodl jít cestou normálního pozemského bytí; definitivně se rozhodl proti postupu, který by přesahoval, porušoval či zneuctíval jeho vlastní stanovené přírodní zákony. Ale on nemohl sám za sebe slíbit, jak již byl upozorněn svým Osobním Ladičem, že tyto přírodní zákony nemohou být za určitých případných okolností výrazně zrychleny. V zásadě se Ježíš rozhodl, že jeho životní dílo by mělo být organizováno a vykonáno v souladu s přírodními zákony a v harmonii s existující společenskou organizací. Tím si Učitel zvolil program života, který znamenal žít bez zázraků a kouzel. Opět se rozhodl ve prospěch „vůle Otce“; opět vložil všechno do rukou svého Rájského Otce.

Lidská podstata Ježíše vyžadovala, aby jeho první povinností byla sebezáchova; a to je normální postoj přirozeného člověka na světech času a prostoru a je to proto zákonitá reakce smrtelníka Urantie. Ale Ježíše nezajímalo pouze tento svět a jeho tvorové, on žil život, určený k tomu, aby poučil a inspiroval různorodé tvory rozsáhlého vesmíru.

Před svým osvícením při křtu Ježíš žil v naprosté podřízenosti vůli a vedení svého nebeského Otce. Odhodlaně se rozhodl pokračovat i nadále v takové stejné bezvýhradné smrtelné závislosti na vůli Otce. Vybral si nepřirozenou cestu—rozhodl se neusilovat o sebezáchovu. Rozhodl se držet se zásady nebránit sám sebe. Zformuloval svá rozhodnutí slovy Písma, které velmi dobře znala jeho lidská mysl: „Nejenom pouze chlebem je živ člověk, ale každým slovem, vycházejícím z úst Boha.“ Přijavši toto rozhodnutí, týkající se fyzických potřeb, jako třeba hladu, Syn Člověka učinil své konečné prohlášení, vztahující se ke všem ostatním tužeb těla a přirozených pudů lidské podstaty.

Svoje nadlidské schopnosti by mohl použít

hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he “command that these stones become loaves of bread.”

136:6.2 (1518.1) Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated*. In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of “the Father’s will”; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

136:6.3 (1518.2) Jesus’ human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

136:6.4 (1518.3) Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father’s will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: “Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God.” In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of human nature.

136:6.5 (1518.4) His superhuman power he might

pro druhé, ale nikdy ne pro sebe. A on tuto zásadu pevně dodržoval do samého konce, když bylo o něm posměšně řečeno: „Zachránil jiné a sebe zachránit nemůže“—protože to nechtěl.

Židé očekávali Mesiáše, který bude dělat ještě větší zázraky než Mojžíš, který údajně vyčaroval vodu ze skály na poušti a nakrmil jejich předky manou v pustině. Ježíš věděl jakého Mesiáše jeho krajané očekávali a on měl všechny schopnosti a výsady naplnit jejich neoptimističtější očekávání, ale rozhodl se proti takovému okázalému plánu moci a slávy. Ježíš se díval na takovou cestu působení očekávaných zázraků jako na návrat zpět do dávných časů primitivní magie a potupných praktik divošských šamanů. Pravděpodobně, kdyby se jednalo o záchranu jeho tvorů, mohl by urychlit přírodní zákon, ale překročit své vlastní zákony, ať již ve prospěch sebe samého či k vystrašení svých lidských druhů, by nemohl. A toto rozhodnutí Učitele bylo konečné.

Ježíš litoval svůj národ; on dobře věděl jak byli přivedeni k očekávání příchodu Mesiáše—času, kdy „země bude rodit deset tisíckrát více ovoce a na jedné vinné révě poroste tisíc větví a každá větev zrodí tisíc hroznů a každý hrozen bude mít tisíc zrněk a každé zrnko přinese čtyři a půl litru vína.“ Židé věřili, že Mesiáš ohlásí éru zázračné hojnosti. Židé již po dlouhou dobu byli vychováni na zázracích a legendárních divích.

On nebyl Mesiášem, přicházejícím rozmnožovat chleba a víno. On nepřišel proto, aby se staral pouze o světské potřeby; přišel proto, aby odhalil svého nebeského Otce svým dětem na zemi a současně se pokusit přesvědčit své děti, aby se k němu připojili v upřímné snaze žít tak, aby ve svém životě vykonávali vůli nebeského Otce.

Tímto rozhodnutím Ježíš Nazaretský ukázal přihlížejícímu vesmíru na pošetilé a hříšné zaprodávání božských vloh a Bohem darovaných schopností pro osobní zveličení, nebo pro čistě sobecký prospěch a proslavení. A to byl hřích Lucifera a Kaligastia.

Toto velké rozhodnutí Ježíše jasně ukazuje na pravdu, že sobecké uspokojení a smyslové ukojení samo o sobě nemůže přinést štěstí vyvíjejícím se lidským bytostem. Ve smrtelné existenci existují vyšší hodnoty—intelektuální dokonalost a dosažení duchovnosti—které daleko převyšují vynucená ukojení čistě fyzických tužeb a pudů člověka. Přirozené dary talentu a nadání člověka by měly být hlavně zasvěceny rozvoji a

possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: “He saved others; himself he cannot save” — because he would not.

^{136:6.6 (1518.5)} The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master's decision was final.

^{136:6.7 (1518.6)} Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when “the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine.” The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

^{136:6.8 (1519.1)} He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

^{136:6.9 (1519.2)} In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

^{136:6.10 (1519.3)} This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of

zušlechtění jeho vyšších intelektuálních a duchovních schopností.

Tak Ježíš odhalil tvorům svého vesmíru metodu nové a lepší cesty, vyšší morální hodnoty života a hlubší duchovní uspokojení evoluční lidské existence na světech prostoru.

7. TŘETÍ ROZHODNUTÍ

Poté, když udělal rozhodnutí o takových věcech, jako jídlo a zajištění fyzických potřeb pro své materiální tělo a péče o své zdraví a zdraví svých druhů, zůstávaly ještě další problémy k vyřešení. Jak se bude chovat v případě, když bude vystaven osobnímu nebezpečí? Rozhodl se pro normální opatrnost nad svojí lidskou bezpečností a pro rozumnou obezřetnost, aby zabránil předčasnému ukončení svého života v těle, ale zřekl se všech nadlidských zásahů v případech, když by jeho život v těle se nacházel v kritické situaci. Když Ježíš přemýšlel o svých rozhodnutích, seděl ve stínu stromu na převíslém skalním výčnělku a přímo před sebou měl hlubokou propast. Plně si byl vědom toho, že by se mohl vrhnout ze skály a pryč do prostoru a nic by se mu nestalo, pokud by zrušil své první velké rozhodnutí nepoužívat pomoc svých nebeských inteligencí při vykonávání svého životního díla na Urantii a pokud by odvolal své druhé rozhodnutí, týkající se jeho postoje k sebezáchově.

Ježíš věděl, že jeho krajané očekávali Mesiáše, který by byl nad přírodním zákonem. Dobře si pamatoval to místo ve Spisech, kde stálo: „Nepostihne vás žádné zlo a žádná pohroma se nepřiblíží k vašim obydlím, protože jeho andělé budou bdít nad vámi a chránit vás na všech vašich cestách. Oni vás pozvednou na svých rukách, kdybyste měli zakopnout o kámen.“ Mohla by taková neskromnost, takové porušení Otcových zákonů gravitace, být ospravedlněna, aby byl ochráněn před možnou újmou, nebo snad si získal důvěru svého nesprávně učeného a zneklidněného národa? Ale taková cesta, jakkoliv radostná pro znamení hledající židy, by nebyla odhalením jeho Otce, ale pochybné zahrávání se stanovenými zákony vesmíru vesmírů.

Vědomi si tohoto všeho a znajíc, že Učitel odmítl popírat své ustanovené zákony přírody pokud se to týkalo jeho osobního jednání, víte s určitostí, že nikdy nechodil po vodě a neudělal nikdy nic, co by bylo narušením jeho materiálního řádu řízení světa; samozřejmě si stále pamatujte, že v tu dobu nebylo ještě nalezeno řešení, které by

talent and ability should be chiefly devoted to the development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

^{136:6.11 (1519.4)} Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. THE THIRD DECISION

^{136:7.1 (1519.5)} Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministrations to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there remained yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

^{136:7.2 (1519.6)} Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: "There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone." Would this sort of presumption, this defiance of his Father's laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of universes.

^{136:7.3 (1519.7)} Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way

mu umožnilo zbavit ho plně kontroly nad faktorem času ve spojení s těmi záležitostmi, které byly předány do kompetence osobního Ladiče.

Po celou dobu svého pozemského života Ježíš byl vždy věrný tomuto rozhodnutí. Bez ohledu na to, jestli farizejové posměšně po něm požadovali zázrak či strážci na Golgotě ho vyzývali, aby sestoupil z kříže, on vytrvale dodržoval své rozhodnutí, přijaté v tuto dobu v horách.

8. ČTVRTÉ ROZHODNUTÍ

Další problém, se kterým tento Bohočlověk bojoval a o kterém brzy rozhodl v souladu s vůlí nebeského Otce, se týkal otázky, zdali či ne kterákoliv z jeho nadlidských schopností by měla být použita za účelem upoutání pozornosti a získání oddanosti svých současníků. Měl by nějakým způsobem poskytnout své vesmírné síly pro uspokojení židovského lačnění po divech a zázracích? Usoudil, že by neměl. Rozhodl se pro postup, který vylučoval všechny takové praktiky jako metodu pro přilákání pozornosti lidí k jeho misi. A nikdy se od tohoto velkého rozhodnutí neodklonil. Dokonce když umožnil projevení četných milosrdných skutků, zkracujících čas, téměř vždy upozornil příjemce jeho léčivé pomoci, aby se nikomu o tomto dobrodiní, kterému se jim od něho dostalo, nezmiňovali. A pokaždé odmítl posměšné vybízení svých nepřátel, aby „ukázal znamení“ jako důkaz a ukázkou své božskosti.

Ježíš velmi moudře předvídal, že působení zázraků a divů by vyvolalo pouze vnější oddanost materiální mysli; takové činy by nemohly odhalit Boha, ani spasit lidstvo. Odmítl stát se pouhým divotvůrcem. Rozhodl se zabývat se jenom jediným úkolem—ustanovením království nebeského.

Po celou tuto dobu tohoto významného rozhovoru Ježíše se sebou samým byl přítomen lidský faktor dotazování a pochybování, protože Ježíš byl člověkem, stejně jako Bohem. Bylo zřejmé, že nebude nikdy přijat židy jako Mesiáš, jestliže nebude dělat zázraky. Kromě toho, jestli by svolil udělat pouze jenom jednu nadpřirozenou věc, lidská mysl by s určitostí věděla, že se to stalo v závislosti na skutečně božské mysli. Byl by takový ústupek pochybovačné podstatě lidské mysli ze strany božské mysli v souladu s „vůlí Otce“? Ježíš přišel k závěru, že by nebyl a uvedl přítomnost osobního Ladiče jako dostatečný důkaz partnerství božskosti a lidskosti.

whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

136:7.4 (1520.1) Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

8. THE FOURTH DECISION

136:8.1 (1520.2) The next great problem with which this God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to “show us a sign” in proof and demonstration of his divinity.

136:8.2 (1520.3) Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

136:8.3 (1520.4) Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with “the Father's will” for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as

Ježíš hodně cestoval; vzpomněl si na Řím, Alexandrii a Damašek. Znal metody tohoto světa —jak lidé dosahují úspěchy v politice a obchodu kompromisem a diplomacií. Použije tyto poznatky na podporu své mise na zemi? Ne! Stejně se rozhodl proti všem kompromisům s moudrostí světa a vlivem bohatých při ustanovování království. Opět se rozhodl být výhradně závislý na vůli Otce.

Ježíš si byl plně vědom zkratk k některé ze svých schopností. Znal mnoho způsobů jak na sebe získat okamžitou pozornost národa a celého světa. Brzy se měla v Jeruzalému slavit Pascha; město bude zaplněno návštěvníky. Mohl by vystoupit na věž chrámu a před ohromnými davy chodit ve vzduchu; a to by byl ten Mesiáš, na jakého čekali. Ale on by je následně zklamal, protože nepřišel, aby obnovil trůn Davida. A znal neúčinnost metody Kaligastii, snažícího se předhonit přirozenou, pomalou a jistou cestu dosažení božského cíle. A opět se Syn Člověka poslušně podrobil cestě Otce—vůli Otce.

Ježíš se rozhodl ustanovit království nebeské v srdcích lidí přirozenými, obyčejnými, obtížnými a namáhavými metodami, těmi stejnými metodami, ve kterých budou muset jeho pozemské děti následně pokračovat v jejich práci rozšiřování a zvětšování tohoto nebeského království. Protože Syn Člověka dobře věděl, že „skrze hodně utrpení mnoho dětí všech epoch bude vcházet do království.“ Ježíš nyní procházel velkou zkouškou civilizovaného člověka—mít moc a trvale ji odmítat použít pro čistě zlé a osobní cíle.

Při vašem přemýšlení o životě a zkušenostech Syna Člověka byste měli mít vždy na paměti to, že Syn Boží byl přetvářen v myslí člověka prvního století, ne v myslí smrtelníka dvacátého či jiného století. Tímto chceme vyjádřit skutečnost, že lidské schopnosti Ježíše byly získány přirozenou cestou. On byl produktem dědičných faktorů a okolního prostředí svého času a také vlivu své výchovy a vzdělání. Jeho lidská povaha byla ryzí, přirozená, plně získaná od předků a ovlivněna soudobým intelektuálním stavem a sociálními a ekonomickými podmínkami té doby a generace. Ačkoliv ve zkušenosti tohoto Bohočlověka byla vždy možnost, že božská mysl převyší lidský intelekt, přesto však, když působila jeho lidská mysl, fungovala tak, jak by fungovala ryzí lidská mysl v podmínkách lidského prostředí té doby.

sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

136:8.4 (1520.5) Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

136:8.5 (1520.6) Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

136:8.6 (1521.1) Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be “through much tribulation that many of the children of all ages would enter into the kingdom.” Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

136:8.7 (1521.2) In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the human intellect, nonetheless, when, and as, his human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the

Ježíš ukázal všem světům svého obrovského vesmíru, jak pošetil je vytvářet umělé situace za účelem prokazování svévolné autority či využívat výjimečnou moc za účelem pozvednutí morálních hodnot, nebo urychlení duchovního rozvoje. Ježíš se rozhodl nedopustit, aby jeho mise na zemi se stala opakováním zmařeného vládnutí Makabejských. Odmítl zaprodat své božské vlastnosti za účelem získání bezpracné popularity, nebo politické proslulosti. On by nepřipustil proměnu božské a tvořivé energie do národní moci či mezinárodního věhlasu. Ježíš Nazaretský odmítl kompromisy se zlem, tím méně spolčování se s hříchem. Učitel triumfálně postavil věrnost vůli Otce nad všechny ostatní pozemské a světské motivy.

9. PÁTÉ ROZHODNUTÍ

Po vyřešení takových otázek jednání, které se týkaly jeho individuálních vztahů k přírodnímu zákonu a duchovní síle, Ježíš obrátil svoji pozornost k volbě metod pro prohlášení a ustanovení království Božího. Tuto činnost již začal Jan; jak bude on pokračovat v tomto poselství? Jakým způsobem převezme Janovu misi? Jak získá jeho stoupence pro užitečný program a inteligentní spolupráci? Ježíš byl nyní blízko konečnému rozhodnutí, které by mu nedovolilo považovat se za židovského Mesiáše, přinejmenším toho Mesiáše, který byl tak všeobecně vnímán v té době.

Židé si představovali osvoboditele, který by měl schopnosti dělat zázraky, zničil by nepřátele Izraele a ustanovil by židovský národ vládcem světa, zbaveného nedostatku a útisku. Ježíš věděl, že tato touha nebude nikdy naplněna. On věděl, že cesta ke království nebeskému vede přes odstranění zla v srdcích lidí a že je to záležitost čistě duchovního charakteru. Přemýšlel o smysluplnosti představení království nebeského s výrazným a oslnivým předvedením moci—a takový způsob by byl možný a zcela v rámci pravomoci Michaela—ale on se plně rozhodl proti takovému plánu. On by nepřistoupl na revoluční metody Kaligastii. Měl potenciál získat si svět podřízením se vůli Otce a měl v úmyslu dokončit svoji práci tak, jak ji začal, jako Syn Člověka.

Vy si těžko můžete představit, co by se stalo na Urantii, kdyby tento Bohočlověk, nyní s potenciálem veškeré moci na nebesích a na zemi, se rozhodl rozvinout prapor svrchovanosti, seskupit své zázraky konající bataliony v plné

human environment of that day.

136:8.8 (1521.3) Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with *evil*, much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. THE FIFTH DECISION

136:9.1 (1521.4) Having settled such questions of policy as pertained to his individual relations to natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John's mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

136:9.2 (1522.1) The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel's enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father's will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

136:9.3 (1522.2) You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working

zbrojí! Ale on nechtěl dělat kompromisy. Neměl v úmyslu sloužit zlu a předpokládat, že z tohoto zla se může vyvinout úcta k Bohu. Rozhodl se řídit se vůlí Otce. Chystal se prohlásit přihlížejícímu vesmíru: „Ctěte Hospodina, Boha vašeho a jenom jemu služte.“

Jak plynuly dny, Ježíš stále jasněji viděl, jakým zjevovatelem pravdy se má stát. On viděl, že Boží cesta nebude snadná. Začínal si uvědomovat, že číše se zbytkem jeho lidské zkušenosti může být trpká, ale rozhodl se ji vypít.

Také jeho lidská mysl říká sbohem trůnu Davida. Krok za krokem tato lidská mysl následuje cestu božské mysli. Lidská mysl ještě pokládá otázky, ale s vírou přijímá božské odpovědi jako konečná rozhodnutí v tomto spojeném životě člověka tohoto světa a současně se neustále bezvýhradně podřizuje věčné a božské vůli Otce.

Řím byl vládcem západního světa. Syn Člověka, nyní pobývající o samotě a dosahující významných rozhodnutí, představoval s nebeskou armádou pod svým velením poslední možnost židů docílit světovou nadvládu; ale tento, na zemi se narodivší Žid, který měl takovou nesmírnou moudrost a moc, odmítl použít své vesmírné schopnosti pro zveličení sebe sama, nebo pro získání nadvlády pro svůj národ. On viděl, jak se říká, „království tohoto světa“ a měl moc nad nimi vládnout. Nejsvrchovanější Edentie vložili veškerou tuto moc do jeho rukou, ale on ji nechtěl použít. Království světa byla nicotnými maličkostmi, aby zajímala Tvořitele a Vládce vesmíru. On měl pouze jeden cíl—blíží odhalení Boha člověku, ustanovení království, vládu nebeského Otce v srdcích všech lidí.

Představa boje, soupeření a zabíjení byla Ježíšovi odporná; to vše zavrhoval. Na zemi se měl objevit jako Princ Míru, aby odhalil Boha lásky. Před svým křtem opět odmítl nabídku zélotů, aby je vedl ve vzpouře proti římským utlačovatelům. A nyní udělal své konečné rozhodnutí ve vztahu k těm posvátným textům, které ho učila jeho matka, takových jako: „Hospodin mně řekl: „Ty jsi můj Syn; dnes jsem tě zplodil. Požádej mne a já odkáži všechny pohany a nejvzdálenější části země do tvého vlastnictví. Přemůžeš je železným žezlem; roztříštíš je na kusy jako hliněnou nádobu.“

Ježíš Nazaretský dospěl k závěru, že takové projevy se k němu nevztahují. Nakonec, a s konečnou platností, lidská mysl Syna Člověka se

battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father's will. He would proclaim to an onlooking universe, "You shall worship the Lord your God and him only shall you serve."

136:9.4 (1522.3) As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God's way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

136:9.5 (1522.4) Even his human mind is saying goodbye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

136:9.6 (1522.5) Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, "the kingdoms of this world," and he possessed the power to take them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

136:9.7 (1522.6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: "The Lord has said to me, 'You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter's vessel.'"

136:9.8 (1522.7) Jesus of Nazareth reached the conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son

zcela zbavila všech těchto mesiášských obtíží a protikladů—hebrejských posvátných písemností, rodičovského vzdělání, učení chazana, židovských očekáváníů a lidských ambiciózních tužeb; jednou pro vždy se rozhodl pro tuto cestu. Vrátil se do Galileje a v tichosti začne hlásat království a důvěřovat svému Otci (Osobnímu Ladiči) v připravování každodenních detailů jednání.

Těmito rozhodnutími Ježíš ukázal cenný příklad pro každého jedince na všech světech v celém svém obrovském vesmíru, když troufale odmítl porušit přírodní zákony, odmítl měřit materiálním měřítkem duchovní problémy. A ukázal inspirující příklad vesmírné věrnosti a morální ušlechtilosti, když odmítl chopit se světské moci jako prolog k duchovní slávě.

Jestliže Syn Člověka měl jakékoliv pochybnosti o své misi a její podstatě když odešel po křtu do hor, neměl žádné, když se po čtyřiceti dnech samoty a rozhodování vrátil zpět ke svým druhům.

Ježíš zformuloval program pro ustanovení království Otce. Nebude podporovat fyzické uspokojení lidí. Nebude rozdávat chleba davům lidí, jak to nedávno viděl dělat v Římě. Nebude přitahovat na sebe pozornost děláním zázraků, přestože židé očekávají přesně takového osvoboditele. Ani se nebude snažit získat přijetí duchovního poselství demonstrací politické síly, nebo světské moci.

Odmítnutím těchto metod na podporu přicházejícího království v očích očekávajících židů Ježíš si byl dobře vědom toho, že tito stejní židé určitě a beze vší pochybnosti zavrhnou všechna jeho tvrzení o moci a božskosti. Znjíc toto všechno, Ježíš se dlouhou dobu snažil zabránit tomu, aby jeho první stoupenci o něm mluvili jako o Mesiáši.

Po celou dobu své veřejné služby musel čelit třem neustále se vracejícím situacím: voláním po nasycení, vyžadováním zázraků a nakonec, přáním jeho stoupenců udělat ho králem. Ale Ježíš se nikdy neodchýlil od rozhodnutí, která udělal během těch dnů o samotě v horách Pereji.

10. ŠESTÉ ROZHODNUTÍ

Poslední den tohoto památného odloučení, předtím než začal sestupovat dolů z hor k Janovi a učedníkům, Syn Člověka přijal své poslední rozhodnutí. A toto rozhodnutí sdělil Osobnímu Ladiči těmito slovy: „A ve všech ostatních otázkách, stejně jako v těch o kterých jsem udělal

of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

136:9.9 (1523.1) By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

136:9.10 (1523.2) If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

136:9.11 (1523.3) Jesus has formulated a program for the establishment of the Father's kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of political authority or temporal power.

136:9.12 (1523.4) In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

136:9.13 (1523.5) Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perean hills.

10. THE SIXTH DECISION

136:10.1 (1523.6) On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, "And in all other matters, as in these now of decision-

rozhodnutí, ti slibuji, že se budu podvolovat vůli mého Otce.“ A po těchto slovech se vydal na cestu dolů s hor. A jeho tvář zářila štěstím z duchovního vítězství a morálního úspěchu.

record, I pledge you I will be subject to the will of my Father.” And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

Kapitola 137. Pobývání v Galileji

↩ 136

Kniha Urantia

138 ➔

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 137 POBÝVÁNÍ V GALILEJI

Sekce

Úvod

1. Vybrání prvních čtyř apoštolů
2. Vybrání Filipa a Natanaela
3. Návštěva Kafarnaumu
4. Svatba v Káně
5. Zpět v Kafarnaumu
6. Události během soboty
7. Čtyři měsíce příprav
8. Kázání o království

PAPER 137 TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

Úvod

V SOBOTU časně ráno, 23. února roku 26 n.l. sešel Ježíš dolů s hor, aby se opět připojil k Janově družině, utábořené nedaleko Pelly. Celý tento den strávil uprostřed velkého množství lidí. Pomohl mládenci, který se zranil při pádu a odvedl ho do blízké vesnice Pelly, kde ho předal jeho rodičům.

INTRODUCTION

137:0.1 (1524.1) EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. VYBRÁNÍ PRVNÍCH ČTYŘ APOŠTOLŮ

Během této soboty dva z vůdčích učedníků Jana strávili hodně času s Ježíšem. Ze všech Janových stoupenců byl nejvíce zaujat Ježíšem jeden, jménem Ondřej; on doprovázel Ježíše na cestě do Pelly s poraněným chlapcem. Na cestě zpátky do tábora položil Ježíšovi spoustu otázek a těsně před táborem se ti dva zastavili na krátký rozhovor, během kterého Ondřej řekl: „Pozoruji tě již od doby, když jsi přišel do Kafarnaumu a věřím, že jsi nový Učitel, přestože nerozumím celému tvému učení. Pevně jsem se rozhodl, že tě budu následovat; budu sedět u tvých nohou a učit se celé pravdě o novém království.“ A Ježíš, s radostí

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

137:1.1 (1524.2) During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two paused for a short talk, during which Andrew said: "I have observed you ever since you came to Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your teaching, I have fully made up my mind to follow

a přesvědčením, přivítal Ondřeje jako prvního ze svých apoštolů—té skupiny, která s ním měla pracovat na ustanovení nového království Boha v srdcích lidí.

Ondřej byl tichým pozorovatelem práce Jana a upřímně v něho věřil. Měl velmi nadaného a zaníceného bratra jménem Šimon, který byl jedním z nejlepších Janových učedníků. Nebylo by chybou říci, že Šimon byl jedním z hlavních stoupenců Jana.

Hned po návratu Ježíše a Ondřeje do tábora vyhledal Ondřej svého bratra Šimona, odvedl ho stranou a sdělil mu, že dospěl k závěru, že Ježíš je velkým Učitelem a že mu slíbil být jeho učedníkem. Dále mu řekl, že Ježíš jeho nabídku do služby přijal a navrhl mu, aby on (Šimon) také zašel za Ježíšem a nabídl se mu stát se členem jeho bratrstva ve službě nového království. Šimon na to řekl: „Od chvíle, kdy tento člověk přišel pracovat do dílny Zebedea, jsem věřil, že byl poslán Bohem, ale co Jan? Opustíme ho? Je to správné?“ A hned potom se rozhodli, že se okamžitě půjdou o tom s Janem poradit. Jana rozesmutila myšlenka na to, že ztratí dva ze svých nejschopnějších pomocníků a nejnadějnějších učedníků, ale statečně odpověděl na jejich otázky slovy: „Toto je pouze začátek; moje práce brzy skončí a vy se všichni stanete jeho učedníky.“ Potom Ondřej odvedl Ježíše stranou a oznámil mu, že jeho bratr by si také přál připojit se k němu do služby novému království. A Ježíš přivítal Šimona jako druhého apoštola se slovy: „Šimone, tvoje zanícení je chvályhodné, ale je nebezpečné pro svolávání království. Radím ti, buď zdrženlivější ve svých projevech. A změním ti tvé jméno na Petr.“

Rodiče poraněného chlapce, který žil v Pella, naléhali na Ježíše, aby k nim přišel na noc a aby jejich dům považoval za svůj; a on jim to slíbil. Než se rozloučil s Ondřejem a jeho bratrem, Ježíš jim řekl: „Brzy ráno odejdeme do Galileje.“

Po odchodu Ježíše do Pelly, aby tam strávil noc a když Ondřej a Šimon ještě debatovali o povaze jejich služby při ustanovování přicházejícího království, přišli do tábora Jakub a Jan, synové Zebedea, kteří se právě vrátili z jejich dlouhého a marného hledání Ježíše v horách. Když slyšeli od Šimona-Petra, že on a jeho bratr Ondřej se stali prvními přijatými poradci nového království a že mají zítra ráno odejít se svým novým Učitelem do Galileje, oba bratři zesmutněli. Znali Ježíše již dlouhou dobu a milovali ho. Hledali ho mnoho dnů v horách a nyní se vrátili, aby uslyšeli, že on dal přednost jiným před nimi. Zeptali se, kam Ježíš odešel a rychle se vydali ho

you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom.” And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

137:1.2 (1524.3) Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John's work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John's foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John's chief supporters.

137:1.3 (1524.4) Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: “Ever since this man came to work in Zebedee's shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?” Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: “This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples.” Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: “Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter.”

137:1.4 (1525.1) The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, “Early on the morrow we go into Galilee.”

137:1.5 (1525.2) After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved him. They had searched for him many days in the

vyhledat.

Ježíš již spal, když přišli do domu rodičů poraněného chlapce, ale oni ho probudili se slovy: „Jak to, že my, kteří jsme s tebou již tak dlouhou dobu, hledáme tě v horách a ty dáš přednost jiným a vybereš si Ondřeje a Šimona jako své první spolupracovníky v novém království?“ Ježíš jim odpověděl: „Uklidněte se ve svých srdcích a zeptejte se sami sebe, kdo vás poslal hledat Syna Člověka, když se zabýval dílem svého Otce? Poté, když mu dopodrobna vyličili jejich dlouhé hledání v kopcích, Ježíš jim dal další radu: „Měli byste se naučit hledat tajemství nového království ve svých srdcích a ne v kopcích. To, co jste hledali, bylo již ve vašich duších. Vy jste samozřejmě mými bratry—vy nemusíte být mnou přijímáni—vy již náležíte království a měli byste mít radost a také se připravit na zítřejší cestu se mnou do Galileje.“ Jan se potom osmělil a zeptal se: „Ale, Učiteli, budeme Jakub a já tvými spolupracovníky v novém království stejně jako Ondřej a Šimon?“ A Ježíš, položivši ruku na rameno každého z nich, řekl: „Moji bratři, v duchu svém jste byli se mnou v království již předtím, než ti ostatní mne požádali, aby byli přijati. Vy, moji bratři, nemusíte žádat o vstup do království; vy jste byli se mnou v království od samého začátku. Lidem se může zdát, že jiní dostali před vámi přednost, ale v mém srdci jste byli v radách království ještě předtím, než jste mne o to požádali. A mohli jste být prvními v očích lidí, kdybyste byli tady a ne se zabývali dobře miněným, ale samozvaným úkolem hledání někoho, kdo nebyl ztracen. V přicházejícím království nepřemýšlejte o věcech, které zvyšují vaši úzkost, ale raději se vždy pouze zabývejte konáním vůle nebeského Otce.“

Jakub a Jan přijali pokárání v dobrém rozpoložení; potom již nikdy nezáviděli Ondřejovi a Šimonovi. A společně se svými dvěma společníky-apostoly se připravili na zítřejší odchod do Galileje. Od toho dne se „apoštolem“ nazývali členové vybrané rodiny pomocníků Ježíše, aby byli rozeznáni od obrovského množství věřících stoupenců, kteří ho později následovali.

Pozdě večer toho dne se Jakub, Jan, Ondřej a Šimon setkali s Janem Křtitelem a tento statečný prorok z Judeji se slzami v očích, ale pevným hlasem se vzdal dvou ze svých vůdčích učedníků, aby se stali apoštoly Galilejského Prince přicházejícího království.

hills, and now they returned to learn that others had been preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

137:1.6 (1525.3) Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: “How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?” Jesus answered them, “Be calm in your hearts and ask yourselves, ‘who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father’s business?’” After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: “You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your souls. You are indeed my brethren — you needed not to be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee.” John then made bold to ask, “But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?” And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: “My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves only with doing the will of the Father who is in heaven.”

137:1.7 (1525.4) James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus’ advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

137:1.8 (1525.5) Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. VYBRÁNÍ FILIPA A NATANAELA

V neděli ráno, 24. února, roku 26 n.l. se rozloučil Ježíš s Janem Křtitelem u řeky Jordán nedaleko Pelly a již nikdy se s ním nesetkal jako člověk v těle.

V ten den, kdy Ježíš se svými čtyřmi učedníky-apostoly odešel do Galileje, byl v táboře stoupenců Jana velký rozruch. Chystalo se první velké rozdělení. Den předtím Jan oznámil Ondřejovi a Ezdrášovi, že Ježíš je beze vši pochybnosti Osvoboditelem. Ondřej se rozhodl následovat Ježíše, ale Ezdráš odmítl tohoto vídného tesaře z Nazaretu a ke svým druhům prohlásil: „Prorok Daniel hlásá, že Syn Člověka přijde s nebeskými oblaky, s mocí a s velkou slávou. Tento galilejský tesař, tento kafarnaumský stavitel lodí, nemůže být Osvoboditelem. Může takový dar Boží přijít z Nazaretu? Tento Ježíš je příbuzným Jana a ve své velké laskavosti svého srdce náš učitel byl oklamán. Zůstaňme stranou od tohoto falešného Mesiáše.“ Když Jan pokáral Ezdráše za tato slova, ten vzal s sebou mnoho učedníků a spěšně odešel s nimi na jih. A tato skupina pokračovala ve křtění Janovým jménem a později založili sektu z těch, kteří věřili v Jana, ale odmítli přijmout Ježíše. A pozůstatky této skupiny přetrvávají v Mezopotámii do dnešních dnů.

V době, kdy to v táboře začalo mezi stoupenci Jana vřít, Ježíš a jeho čtyři učedníci-apostolové byli již na cestě do Galileje. Ještě než se přebrodili přes Jordán, aby se dostali na cestu, vedoucí přes Nain do Nazaretu, Ježíš uviděl na cestě před sebou k nim přicházet Filipa z Betsaidy se svým přítelem. Ježíš znal Filipa již dříve a také jeho čtyři noví apoštolové ho velmi dobře znali. Byl na cestě se svým přítelem Natanaelem navštívit Jana u Pelly, aby se dozvěděli něco více o zprávě, že přichází království Boží. Filip měl ze setkání s Ježíšem radost, protože byl jeho obdivovatelem už od doby, kdy poprvé přišel do Kafarnaumu. Ale Natanael, který žil ve městě Kána v Galileji, Ježíše neznal. Filip šel napřed, aby se přivítal se svými přáteli, zatímco Natanael zůstal odpočívat ve stínu stromu na okraji cesty.

Petr vzal Filipa stranou a začal mu vysvětlovat, že oni, on, Ondřej, Jakub a Jan, se všichni stali spolupracovníky Ježíše v novém království a silně na Filipa naléhal, aby se nabídl do služby. Filip byl v rozpacích. Co má udělat? Tady, bez sebemenšího předchozího varování—na okraji cesty kousek od Jordánu—se má ihned rozhodnout o nejdůležitější otázce jeho života. Nyní byl ve vážném rozhovoru s Petrem, Ondřejem a Janem, zatímco Ježíš vysvětloval Jakubovi plán jejich cesty po Galileji a pak do

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

137:2.1 (1526.1) Sunday morning, February 24, A.D. 26, Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

137:2.2 (1526.2) That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Ezra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Ezra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: "The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah." When John rebuked Ezra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

137:2.3 (1526.3) While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Betsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforesaid, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

137:2.4 (1526.4) Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while

Kafarnaumu. Nakonec Ondřej navrhl Filipovi: „Proč se nezeptáme Učitele?“

Náhle Filipa osvítilo, že Ježíš je opravdu velkým člověkem, možná Mesiášem a rozhodl se řídit Ježíšovým názorem; šel přímo k němu a zeptal se: „Učiteli, mám jít za Janem, anebo se mám připojit k mým přátelům, kteří tě doprovázejí?“ A Ježíš odpověděl: „Následuj mne.“ Filip byl nadšen jistotou, že našel Osvoboditele.

Filip požádal skupinu, aby zůstala na místě a spěchal zpět oznámit své rozhodnutí svému příteli Natanaeli, který stále ještě odpočíval pod stromem morušovníku, přemýšlejíc o tom všem, co slyšel o Janu Křtiteli, přicházejícím království a očekávaném Mesiášovi. Filip ho vytrhl z jeho rozjímání zvoláním: „Našel jsem Osvoboditele, toho, o kterém psal Mojžíš a prorokové a jehož příchod oznámil Jan.“ Natanael zvedl hlavu a zeptal se: „Odkud přišel tento Učitel?“ A Filip odpověděl: „Jmenuje se Ježíš Nazaretský, syn tesaře Josefa a nedávno se přestěhoval do Kafarnaumu.“ A nato, poněkud zaskočen, Natanael se zeptal. „Může něco dobrého přijít z Nazaretu?“ Ale Filip ho vzal za ruku a řekl: „Pojď a uvidíš.“

Filip přivedl Natanaela k Ježíšovi, který se vlídně podíval do tváře upřímného pochybovatele a řekl: „Pohleďte na opravdového Izraelitu, ve kterém není záludnost. Následuj mne.“ A Natanael se otočil k Filipovi se slovy: „Máš pravdu. On je vskutku znalec lidí. Budu ho následovat, jestli budu hoden.“ A Ježíš pokynul Natanaelovi a znovu řekl: „Následuj mne.“

Ježíš měl nyní kolem sebe polovinu ze svého budoucího sboru blízkých spolupracovníků, z nichž pět ho znali již po nějakou dobu a jeden neznámý, Natanael. Bez dalšího zdržování překročili Jordán a cestou přes vesnici Nain dorazili pozdě v noci do Nazaretu.

Všichni přenocovali u Josefa, v domě Ježíšova dětství. Spolupracovníci Ježíše těžko rozuměli tomu, proč jejich nový učitel s takovou důsledností odstraňuje všechny stopy po jeho písemných záznamech, které zůstaly v domě ve formě Deseti Příkázáních a dalších hesel a rčení. Ale toto jednání, společně se skutečností, že ho potom nikdy neviděli psát—kromě v prachu a v písku—na ně hluboce zapůsobilo.

Jesus was outlining to James the trip through Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, “Why not ask the Teacher?”

137:2.5 (1526.5) It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and he decided to abide by Jesus’ decision in this matter; and he went straight to him, asking, “Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?” And Jesus answered, “Follow me.” Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

137:2.6 (1526.6) Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, “I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed.” Nathaniel, looking up, inquired, “Whence comes this teacher?” And Philip replied, “He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum.” And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, “Can any such good thing come out of Nazareth?” But Philip, taking him by the arm, said, “Come and see.”

137:2.7 (1527.1) Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: “Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me.” And Nathaniel, turning to Philip, said: “You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy.” And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, “Follow me.”

137:2.8 (1527.2) Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel. Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that evening.

137:2.9 (1527.3) They all remained overnight with Joseph in Jesus’ boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write — except upon the dust or in the sand — made a deep impression upon their minds.

3. NÁVŠTĚVA KAFARNAUMU

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

Následujícího dne poslal Ježíš své apoštoly do Kány, jelikož všichni byli pozváni na svatbu jedné významné mladé ženy tohoto města, zatímco on sám se chystal navštívit svoji matku v Kafarnaumu s tím, že se zastaví v Magdale, aby se uviděl se svým bratrem Judou.

Nežli odešli z Nazaretu, noví spolupracovníci Ježíše pověděli Josefovi a ostatním členům rodiny o nedávných pozoruhodných událostech a vyjádřili své přesvědčení o tom, že Ježíš je tím dlouho očekávaným osvoboditelem. Po jejich odchodu si členové Ježíšovy rodiny o tom všem vyprávěli a Josef řekl: „Možná přece jenom matka měla pravdu—možná je náš zvláštní bratr budoucím králem.“

Juda byl přítomen křtu Ježíše a se svým bratrem Jakubem se stal nezlomným věřícím Ježíšovy mise na zemi. I když oba bratři Jakub a Juda byli hodně zmateni ohledně podstaty mise jejich bratra, jejich matka znovu vzkřísila všechny své dřívější naděje na to, že Ježíš je Mesiášem, synem Davida a podnítila své syny k víře v jejich bratra jako osvoboditele Izraele.

Ježíš přišel do Kafarnaumu v pondělí večer, ale nešel do svého vlastního domu, ve kterém žil Jakub s jejich matkou; zamířil přímo do domu Zebedeje. Všichni jeho přátelé v Kafarnaumu na něm viděli velkou a příjemnou změnu. Znovu se zdál poměrně veselý a podobný sám sobě v době dětských let v Nazaretu. V letech před svým křtem a obdobími odloučení před křtem a po něm se stával vážnějším a uzavřenějším. Nyní se všem úplně zdál tím bývalým Ježíšem. Vyzařovala však z něho jakási vznešenost a ušlechtilost, ale byl znovu veselý a plný radosti.

Marie byla vzrušena očekáváním. Tušila, že slib Gabriela se blíží svému naplnění. Předpokládala, že celá Palestina bude brzy překvapena a ohromena zázračným odhalením jejího syna jako nadpřirozeného krále všech židů. Ale na všechny otázky, které mu jeho matka, Jakub, Juda a Zebedeus pokládali, Ježíš s úsměvem jenom odpovídal: „Bude pro mě dobré, když zde na čas zůstanu; musím vykonat vůli mého nebeského Otce.“

Následujícího dne, v úterý, se všichni vypravili do Kány na svatbu Naomi, která měla být příštím den. A navzdory opakovaným varováním Ježíše, aby o jeho poslání nikomu neřekli „dokud nepřijde čas vykonat dílo mého Otce“, trvali na svém a tiše šířili zprávy o tom, že našli Osvoboditele. Každý z nich pevně věřil, že se Ježíš slavnostně ujme své Mesiášské moci při nastávající svatbě v Káně a že to udělá velkolepě a se vznešenou ušlechtilostí. Pamatovali si, co slyšeli o úkazu, který doprovázel

137:3.1 (1527.4) The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

137:3.2 (1527.5) Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our strange brother is the coming king."

137:3.3 (1527.6) Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

137:3.4 (1527.7) Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

137:3.5 (1528.1) Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

137:3.6 (1527.9) On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And in spite of Jesus' repeated warnings that they tell no man about him "until the Father's hour shall come," they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority at the forthcoming wedding at Cana, and that he

jeho křest a věřili, že jeho budoucí cesta na zemi bude značena narůstajícími projevy nadpřirozených divů a zázračnými úkazy. Proto se celý kraj chystal shromáždit se v Káně na svatební hostině Naomi a Johaba, syna Nátana.

Marie nebyla tak šťastná mnoho let. Odcházela do Kány s pocitem, že je matkou královnou, která se chystá být svědkyní korunovace svého syna. Od jeho třinácti let rodina Ježíše a jeho přátelé ho neviděli tak radostného a šťastného, tak pozorného a vnímavého k přáním a tužbám svých přátel, tak dojemně laskavého. A tak si všichni mezi sebou šeptali, v malých skupinkách, o tom, co se asi stane. Co tento zvláštní člověk udělá? Jak ohlásí slávu přicházejícího království? A všichni byli vzrušeni myšlenkou na to, že budou přítomni při odhalení moci a síly Boha Izraele.

4. SVATBA V KÁNĚ

Ve středu kolem poledne se v Káně shromáždilo téměř tisíc hostů, což bylo čtyřikrát více než bylo na svatbu pozváno. Židovským zvykem bylo slavit svatby ve středu a pozvání na svatbu byla rozeslána před měsícem. Před polednem a brzy odpoledne to vypadalo spíše na veřejné přivítání Ježíše než na svatbu. Všichni se chtěli pozdravit s tímto téměř již slavným Galilejcem a ten se choval ke všem, starým a mladým, židům a pohanům, velmi srdečně. A všechny potěšilo, když Ježíš souhlasil jít v čele úvodního svatebního procesí.

Ježíš si byl nyní plně vědom své lidské existence, své božské před-existence a statusu svých sloučených či splynutých lidských a božských podstat. S dokonalým klidem mohl v jednom okamžiku hrát lidskou roli, nebo ihned vzít na sebe osobité výsady božskosti.

Jak den plynul, Ježíš si stále více uvědomoval, že lidé od něho očekávají nějaký zázrak; především to viděl na své rodině a svých šesti učednících-apoštolech, že čekají na to, že ohlásí své přicházející království nějakým překvapivým a nadpřirozeným úkazem.

Brzy odpoledne si Marie zavolala Jakuba a společně se odvážili přijít za Ježíšem, aby se ho

would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at Cana for the wedding feast of Naomi and Johab the son of Nathan.

137:3.7 (1527.10) Mary had not been so joyous in years. She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. THE WEDDING AT CANA

137:4.1 (1528.4) By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

137:4.2 (1528.5) Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

137:4.3 (1528.6) As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

137:4.4 (1529.1) Early in the afternoon Mary summoned James, and together they made bold

zeptali, jestli jim svěří informaci, kdy a v jaké chvíli při svatebním obřadu, plánuje prohlásit se za „nadpřirozeného.“ Ještě ani neskončili se svým dotazem a již viděli, že v něm probudili jeho charakteristické rozhořčení. Pouze jim řekl: „Jestli mne milujete, budete ochotni počkat, až vyplním vůli mého nebeského Otce.“ Ale výmluvnost jeho pokárání byla vyjádřena výrazem jeho tváře.

Tato žádost jeho matky byla velkým zklamáním pro Ježíše-člověka a byl značně rozčarován svojí reakcí na její ponoukavý návrh, aby udělal něco, co bude projevem jeho božskosti. To byla jedna z těch věcí, o kterých se rozhodl nedávno o samotě v horách, že dělat nebude. Několik hodin byla Marie hodně sklíčená. Jakubovi řekla: „Já mu nerozumím; co to všechno znamená? Skončí někdy jeho zvláštní chování?“ Jakub a Juda se snažili svoji matku utěšit, zatímco Ježíš se na hodinu vzdálil. Ale, když se vrátil zpět mezi hosty, byl opět veselý a radostný.

Svatební slavnost pokračovala s tichým očekáváním, ale celý obřad byl již skončen a stále nic, žádný náznak, žádné slovo od váženého hosta. Mezitím se začalo mezi hosty šepetat, že tesař a stavitel lodí, kterého Jan prohlásil za „Osvoboditele“, ukáže svoji moc během večerních oslav, možná při svatební večeři. Ale veškeré očekávání takového projevu bylo zcela odstraněno z mysli jeho šesti učedníků-apostolů, když je svolal těsně před svatební večeří a s velkou vážností jim řekl: „Nemyslete si, že jsem sem přišel udělat nějaký zázrak, abych uspokojil zvědavé či přesvědčil pochybující. My jsme tady proto, abychom plnili vůli našeho nebeského Otce.“ Ale, když Marie a ostatní lidé viděli Ježíše hovořit s jeho spolupracovníky, byli pevně přesvědčeni o tom, že se stane něco mimořádného. A všichni zasedli ke stolu ke svatební večeři a těšili se na veselý večer se svými přáteli.

Otec ženicha měl připraveno dostatek vína pro všechny pozvané svatební hosty, ale jak mohl vědět, že svatba jeho syna se stane událostí, která bude tak úzce spojena s očekávaným prohlášením Ježíše, že je mesiášským osvoboditelem? Měl radost, že se mu dostalo pocty přivítat mezi svými hosty slavného Galilejce, ale ještě než byla večeře u konce, přišli za ním služebníci se znepokojující zprávou, že jim dochází víno. Ještě předtím, než večeře skončila a než se hosté začali procházet po zahradě, se matka ženicha svěřila Marii, že došla zásoba vína. A Marie s jistotou na to řekla: „Nedělej si starost—

to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to manifest himself as the “supernatural one.” No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic indignation. He said only: “If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven.” But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

137:4.5 (1529.2) This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: “I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?” James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour’s solitude. But he returned to the gathering and was once more lighthearted and joyous.

137:4.6 (1529.3) The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as “the Deliverer,” would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: “Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven.” But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

137:4.7 (1529.4) The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper had ended and the guests were strolling about in the garden, the mother of the bridegroom confided

promluví o tom se svým synem. On nám pomůže.“ A toto se odvážíla říci nehledě na pokárání před několika hodinami.

V průběhu mnoha let se Marie vždy obracela k Ježíšovi o pomoc při každé krizi v jejich rodinném životě v Nazaretu, takže bylo jenom přirozené, že na něho pomyslela i v této chvíli. Ale tato ctižádostivá matka měla ještě jiné důvody pro obrácení se v této chvíli na svého nejstaršího syna. Marie vyhledala Ježíše, který stál osamocen v rohu zahrady a řekla mu: „Můj synu, už nemají víno.“ A Ježíš odpověděl: „Má milá paní, co s tím mám já do činění?“ Marie na to řekla: „Já věřím, že nastal tvůj čas; nemůžeš nám pomoci? Ježíš odpověděl: „Znovu opakuj, že jsem sem nepřišel proto, abych se zabýval takovými věcmi. Proč mně tím zase obtěžuješ?“ A potom se Marie rozplakala a naléhavě ho prosila: „Ale, můj synu, já jsem jim slíbila, že vám pomůžu. Nemůžeš udělat něco pro mne?“ A Ježíš potom řekl: „Ženo, jakým právem dáváš takové sliby? Dbej na to, abys to již nikdy neudělala. Musíme ve všem čekat na vůli nebeského Otce.“

Marie, matka Ježíše, byla zdrcena; byla doslova omráčena! A jak stála nehybně před ním, se stékajícími slzami po tváři, lidské srdce Ježíše bylo přemoženo soucitem pro ženu, která ho porodila v těle; a naklonil se k ní, jemně položil svoji ruku na její hlavu a řekl: „No tak, no tak, matko Marie, netrap se mými zjevně tvrdými slovy, protože, neříkal jsem ti mnohokrát, že jsem přišel vykonávat pouze vůli mého nebeského Otce? Moc rád bych udělal to o co mne žádáš, kdyby to jen bylo v souladu s vůlí Otce“—a Ježíš se zarazil, zaváhal. Marii se zdálo, cítila, že se něco děje. Vyskočila, objala rukama Ježíše kolem krku, políbila ho a pádila do místnosti pro služebníky, kterým řekla: „Co můj syn řekne, to udělá.“ Ale Ježíš nic neřekl. Nyní si uvědomil, že již řekl—či si spíše toužebně přál—příliš mnoho.

Marie samou radostí tančila. Nevěděla, jakým způsobem a odkud se víno objeví, ale pevně věřila, že konečně přemluvila svého prvorozeného syna, aby uplatnil svoji moc, aby se odvážil vystoupit a potvrdit svoje postavení a projevit svoji mesiášskou schopnost. A kvůli přítomnosti a spojení určitých vesmírných sil a osobností, o kterých všichni zde přítomní neměli sebemenší tušení, Marie neměla být zklamána. Víno, které Marie chtěla a které Bohočlověk Ježíš si lidsky a soucitně přál, se již připravovalo.

Poblíž stálo šest kamenných nádob,

to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: “Have no worry — I will speak to my son. He will help us.” And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

137:4.8 (1529.5) Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, “My son, they have no wine.” And Jesus answered, “My good woman, what have I to do with that?” Said Mary, “But I believe your hour has come; cannot you help us?” Jesus replied: “Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these matters?” And then, breaking down in tears, Mary entreated him, “But, my son, I promised them that you would help us; won't you please do something for me?” And then spoke Jesus: “Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven.”

137:4.9 (1530.1) Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: “Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father's will — “ and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus' neck, kissed him, and rushed off to the servants' quarters, saying, “Whatever my son says, that do.” But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirefully thought — too much.

137:4.10 (1530.2) Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

137:4.11 (1530.3) Near at hand stood six waterpots of

naplněných vodou, z nichž každá obsahovala zhruba osmdesát litrů vody. Tato voda byla určena pro pozdější konečné očišťovací obřady svatební oslavy. Pozornost Ježíše přilákal rozruch mezi služebníky u těchto velkých kamenných nádob, kde je pilně usměřovala jeho matka. Když tam přišel, tak uviděl, že z nádob nabírají plné džbány vína.

Postupně si začal Ježíš uvědomovat co se stalo. Ze všech přítomných hostů na svatební hostině v Káně byl Ježíš tím nejvíce překvapeným. Ostatní očekávali, že vykoná zázrak, ale to on neměl vůbec v úmyslu udělat. A potom si Syn Člověka vzpomněl na varování svého Osobního Ladiče v horách. Vybavil si, jak ho Ladič varoval o nemožnosti jakékoliv síly či osobnosti připravit ho o tvůrčí výsady v nezávislosti na čase. Při této příležitosti měniči energie, midbytosti a všechny ostatní potřebné osobnosti se shromáždili kolem vody a opatřených dalších nezbytných prvků a vzhledem k vyjádřenému přání Tvořitele a Vládcе Vesmíru nic nemohlo zabránit okamžitému objevení se vína. A tento jev se musel stát, poněvadž Osobní Ladič oznámil, že vyplnění přání Syna nikterak neporušuje vůli Otce.

Ale toto nebyl v žádném případě zázrak. Žádný zákon přírody nebyl pozměněn, porušen či dokonce překročen. Nestalo se nic, kromě anulování času při shromažďování chemických prvků nebeskými osobnostmi, potřebných pro výrobu vína. Při této události v Káně zástupci Tvořitele udělali víno naprosto stejným způsobem jak se dělá normálními přírodními procesy s tím rozdílem, že oni ho udělali nezávisle na čase a za pomoci nadlidských sil při prostorovém shromažďování potřebných chemických přísad.

Kromě toho bylo zřejmé, že vykonání tohoto takzvaného zázraku nebylo v rozporu s vůlí Rajského Otce, jinak by se to nemohlo stát, poněvadž Ježíš se již ve všem podřídil vůli Otce.

Když sluhové nabrali do džbánů nové víno a přinesli ho svědkovi ženicha, „hlavnímu organizátoru hostiny,“ a když ho ten ochutnal, zavolal na ženicha: „Bývá zvykem, že nejdříve se nalévá dobré víno a když jsou pak hosté již opojeni, podává se podřadné ovocné víno, ale ty jsi nechal to nejlepší víno až na samý konec hostiny.“

Marie a Ježíšovi učedníci se velmi radovali z údajného zázraku, o kterém si mysleli, že ho Ježíš úmyslně vykonal, ale Ježíš se vzdálil do krytého zákoutí zahrady a ponořil se na chvíli do

stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

137:4.12 (1530.4) It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of *wine*. And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

137:4.13 (1530.5) But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even transcended. Nothing happened but the abrogation of *time* in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes *except* that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

137:4.14 (1531.1) Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had already subjected himself in all things to the Father's will.

137:4.15 (1531.2) When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the "ruler of the feast," and when he had tasted it, he called to the bridegroom, saying: "It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast."

137:4.16 (1531.3) Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed, but Jesus withdrew to a sheltered nook of the

hlubokých myšlenek. Posléze dospěl k závěru, že tato epizoda byla za těchto okolností mimo jeho osobní kontrolu a protože nebyla v rozporu s vůlí Otce, musela se nevyhnutelně stát. Když se vrátil k lidem, dívali se na něho s úctou; všichni v něm viděli Mesiáše. Ale Ježíš byl ve velkých rozpacích, protože věděl, že v něho uvěřili pouze kvůli neobyčejnému jevu, kterého byli nedopatřením právě svědky. A Ježíš se pak opět vzdálil a odešel na střechnu domu, aby si to mohl všechno promyslet.

Ježíš si nyní plně uvědomil, že musí být neustále ve střehu, aby jeho projev soucitu a lítosti nebyl opět odpovědný za další takové epizody. Nicméně, mnoho takových podobných událostí se potom ještě stalo, než Syn Člověka trvale odešel ze svého smrtelného života, prožitého v těle,

garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his Father's will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

137:4.17 (1531.4) Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

5. ZPĚT V KAFARNAUMU

Ačkoliv mnoho hostů zůstalo po celý týden svatebních oslav, Ježíš se svými novými učedníky-apoštoly—Jakubem, Janem, Ondřejem, Petrem, Filipem a Natanaelem—se vydali brzy ráno následujícího dne na cestu do Kafarnaumu, aniž se s někým rozloučili. Ježíšova rodina a všichni jeho přátelé v Káně byli z toho velmi zklamáni, že je tak náhle opustil a Juda, Ježíšův nejmladší bratr, se ho vydal hledat. Ježíš a jeho apoštolové šli přímo do domu Zebedea v Betsaidě. Během této cesty probral Ježíš se svými nedávno vybranými apoštoly mnoho důležitých věcí o přicházejícím království a zejména je nabádal, aby se vůbec nezmiňovali o proměně vody ve víno. Také doporučil, aby se ve své budoucí práci vyhnuli městům Sepfóris a Tiberias.

V ten večer po večeři, v domě Zebedea a Salome, se konala jedna z nejdůležitějších porad z celého raného období Ježíšovy služby. Při této poradě bylo přítomno pouze šest apoštolů; Juda přišel až když se rozcházeli. Když těchto šest vybraných mužů šlo s Ježíšem z Káně do Betsaidy, měli pocit, že kráčejí vzduchem. Byli plni očekávání a vzrušení myšlenkou na to, že byli vybráni jako blízcí spolupracovníci Syna Člověka. Ale, když jim Ježíš začal vysvětlovat kdo je a jaká bude jeho mise na zemi a jak pravděpodobně skončí, byli zaraženi. Nebyli schopni pochopit smysl jeho slov. Byli oněmělí; dokonce i Petr byl nevýslovně zdrcen. Pouze hlubokomyslný Ondřej měl odvahu reagovat na Ježíšova slova. Když Ježíš viděl, že nepochopili jeho poslání, když viděl, že jejich představy o židovském Mesiášovi jsou tak naprosto vyhraněny, poslal je spát, zatímco on se šel projít a pohovořit si se svým bratrem Judou. A když se Juda s Ježíšem loučil, řekl mu s velkým rozchevřením: „Můj otče-bratře, nikdy jsem ti

5. BACK IN CAPERNAUM

137:5.1 (1531.5) Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus' family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus' youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Bethsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

137:5.2 (1531.6) After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Bethsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their ideas of the Jewish Messiah were so completely crystallized, he sent them to their rest while he

nerozuměl. Nevím s jistotou, zdali si tím, o kterém nás učila naše matka a moc nerozumím přicházejícímu království, ale vím, že jsi mocný Boží člověk. Slyšel jsem hlas u Jordánu a já v tebe věřím, bez ohledu na to, kdo jsi.“ A po těchto slovech se vydal na cestu zpět do svého domu v Magdale.

V tu noc Ježíš nespál. Oblékl si večerní teplé oblečení a šel si sednout na břeh jezera, kde přemýšlel a přemýšlel až do svítání. Během těch dlouhých hodin rozjímání té noci Ježíš jasně pochopil, že nikdy nebude schopen dokázat to, aby ho jeho stoupenci viděli v jiném světle, než jako dlouho očekávaného Mesiáše. Nakonec si přiznal, že není žádný jiný způsob zahájit svoji misi o království, než naplněním předpovědi Jana a také tak, jak to očekávají židé. Ostatně, ačkoliv nebyl Mesiášem typu Davida, byl opravdovým naplněním prorockých prohlášení duchovními zaměřených starých vizionářů. Potom již nikdy úplně nepopřel, že není Mesiáš. Rozhodl se, že konečné vyřešení této komplikované situace ponechá vůli Otce.

Následujícího rána se Ježíš připojil u snídani ke svým přátelům, ale byla to sklíčená společnost. Povídal si s nimi a po skončení snídani je shromáždil kolem sebe a řekl: „Vůli mého Otce je, abychom tady někde poblíž na nějaký čas zůstali. Slyšeli jste Janova slova, že on přišel proto, aby připravil cestu pro království; proto máme povinnost vyčkat završení Janova kázání. Až předchůdce Syna Člověka dokončí svoji práci, my začneme hlásat radostnou zprávu o království.“ Nařídil svým apoštolům vrátit se do svých domovů, zatímco on se chystal jít se Zebedeem do loděnice a slíbil jim, že se uvidí příští den v synagoze, kde měl promluvit a že se pak toho sobotního odpoledne spolu sejdou na poradě.

6. UDÁLOSTI BĚHEM SOBOTY

První veřejné vystoupení Ježíše po jeho křtu bylo v synagoze v Kafarnaumu v sobotu, 2. března, roku 26 n.l. Synagoga byla přeplněna lidmi. Událost křtu v Jordánu byla nyní podpořena čerstvými zprávami z Kány o vodě a vínu. Ježíš posadil svých šest apoštolů na čestná místa a s nimi tam usedli i jeho bratři v těle, Jakub a Juda. Jeho matka, která se vrátila do Kafarnaumu s Jakubem den předtím, byla také přítomna a seděla v ženské sekci synagogy. Všichni posluchači byli

walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: “My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are.” And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

137:5.3 (1532.1) That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

137:5.4 (1532.2) The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the meal gathered them about him, saying: “It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom.” He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

137:6.1 (1532.3) Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having returned to Capernaum with James the evening

v napjatém očekávání; čekali, že uvidí nějaký neobyčejný projev nadpřirozené síly, který by byl důstojným důkazem schopnosti a moci toho, který k nim měl toho dne promluvit. Ale čekalo je velké zklamání.

Když Ježíš vstal, představený synagogy mu podal svitek Písma a on přečetl z proroka Izajáše: „Můj trůn je nebe a země je moje podnožka. Kde je dům, který jste pro mne vystavěli? Kde je moje obydlí? To všechno udělaly moje ruce, říká Hospodin. Ale o tohoto člověka se postarám, i když je slabý a je zkroušeného ducha a třese se před mým slovem. Slyšte slovo Hospodina, před kterým se třesete a bojíte se ho: „Vaši bratři vás nenáviděli a vyhnali vás mým jménem. Ale nechť je Hospodin proslaven. Objeví se před vámi v radosti a všichni ostatní budou zahanbeni. Hlas z města, hlas z chrámu, hlas Hospodina říká: „Ještě netrpěla a rodila; dříve než přišly bolesti, porodila syna.“ Kdo slyšel o takové věci? Je možno zrodit zemi v jednom dnu? Nebo je možno zrodit národ v jednom okamžiku? Ale tak hovoří Hospodin: „Zfete, udělám mír, který se bude zvětšovat jako řeka a dokonce sláva pohanů bude jako tekoucí potok. Jak matka utěšuje své dítě, tak já utěším vás. A budete utěšeni dokonce v Jerusalemu. A když to uvidíte, vaše srdce se budou radovat.“

Když skončil čtení, Ježíš podal svitek zpátky opatrovníkovi. Než se posadil, pouze řekl: "Buďte trpěliví a uvidíte slávu Boha; a bude se všemi těmi, kteří zůstanou se mnou a naučí se konat vůli mého nebeského Otce." A lidé se rozešli do svých domovů a podívovali se nad tím, co všechno ta jeho slova znamenají.

Toho odpoledne Ježíš a jeho apoštolové, společně s Jakubem a Judou nasedli na loďku a odpluli na krátkou vzdálenost od břehu, kde zakotvili a Ježíš jim povídal o přicházejícím království. A oni pochopili mnohem více, než tomu bylo ve čtvrtek večer.

Ježíš jim poradil, aby se vrátili ke svým obvyklým povinnostem do doby, než „přijde čas království.“ A aby je povzbudil, šel jim příkladem tím, že se vrátil do pravidelné práce v loděnici. Při vysvětlování, že by měli věnovat každý večer tři hodiny učení a přípravě na svoji budoucí práci, jim Ježíš ještě řekl: „My všichni tady v okolí zůstaneme dokud mně Otec nedá pokyn, abych vás svolal. Každý z vás se nyní musí vrátit ke své obvyklé práci jako by se nic nestalo. Nikomu o mně neříkejte a pamatujte si, že království nepřijde

before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

137:6.2 (1532.4) When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'"

137:6.3 (1533.1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

137:6.4 (1533.2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

137:6.5 (1533.3) Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man about me and remember that my kingdom is not to

s povykem a kouzly, ale spíše musí přijít s velkou změnou, kterou můj Otec vyková do vašich srdcí a do srdcí těch, kteří budou povoláni připojit se k vám v radách království. Vy jste nyní moji přátelé; já vám věřím a miluji vás; brzy se stanete mými osobními spolupracovníky. Buďte trpěliví, buďte laskaví. Vždy se podřizujte vůli Otce. Připravte se na zavolání království. I když budete prožívat velkou radost ve službě mému Otci, buďte rovněž připraveni na potíže, poněvadž vás varuji, že mnoho lidí vstoupí do království pouze skrze velké strasti. Ale ti, kdo naleznou království, budou naplněni radostí a budou nazýváni nejpožehnanějšími na celé zemi. Ale nechovejte falešné naděje; svět bude pohoršen mými slovy. Dokonce ani vy, moji přátelé, plně nechápete, co odhalují vašim zmateným myslím. Nepochybuje; půjdeme pracovat pro generaci, hledající znamení. Lidé budou požadovat konání zázraků jako důkaz toho, že jsem byl poslán mým Otcem a jen pomalu budou důvěřovat mé misi ve mnou odhalené lásce mého Otce.

Ten večer, když se vrátili na břeh a předtím, než se rozešli, Ježíš, stojíc těsně u vody, pronesl modlitbu: „Otče můj, děkuji ti za tyto malé děti, které navzdory svým pochybnostem již věří. A kvůli nim jsem se rozhodl vyplnit tvoji vůli. A ať nyní poznají, že jsou jeden, tak jako my s tebou jsme jeden.“

7. ČTYŘI MĚSÍCE PŘÍPRAV

Období čekání trvalo čtyři dlouhé měsíce—březen, duben, květen a červen. Během té doby měl Ježíš přes sto dlouhých a vážných, nicméně veselých a příjemných porad s těmito šesti spolupracovníky a svým rodným bratrem Jakubem. Kvůli nemoci ve své rodině se mohl Juda jen několikrát zúčastnit těchto sezení. Jakub, bratr Ježíše, v něho víru neztratil, ale během těchto měsíců prodlení a nečinnosti Marie téměř úplně ztratila naději ve svého syna. Její víra, pozvednutá do takových výšin v Káně, nyní klesla na hluboko nízkou úroveň. Dokázala se pouze uchýlit k často opakovaným prohlášením: „Já mu nerozumím. Neumím pochopit co to všechno znamená.“ Ale Jakubova manželka dělala hodně proto, aby ji dodala odvalu.

V průběhu těchto čtyř měsíců se těchto sedm věřících v Ježíše, jeden z nich jeho vlastní bratr v těle, s ním seznamovalo; zvykali se na představu, že budou žít s tímto Bohočlověkem. I když ho oslovovali Rabin, učili se nebát se ho. Ježíš měl ten ojedinělý půvab osobnosti, který mu umožňoval s nimi žít, aniž by se děsili jeho božskosti. Zjistili, že je snadné být „přáteli Boha“, Boha převtěleného do podoby smrtelného těla. Tato doba čekání byla velmi obtížnou zatěžkávací

come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom. You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom. While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's love the credentials of my mission."

137:6.6 (1533.4) That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: "My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one."

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

137:7.1 (1533.5) For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana, now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: "I cannot understand him. I cannot figure out what it all means." But James's wife did much to bolster Mary's courage.

137:7.2 (1534.1) Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be "friends with God," God incarnate in the

zkouškou celé skupiny věřících. Nic, naprosto nic zázračného se nestalo. Den za dnem vykonávali svoji běžnou denní práci a každý večer seděli u nohou Ježíše. A pospolu je držela jeho ojedinelá osobnost a blahodárná slova, které jim říkal večer za večerem.

Toto období čekání a učení bylo obzvláště těžké pro Šimona Petra. Opakovaně se snažil přesvědčit Ježíše, aby začal s kázáním o království v Galileji, i když Jan ještě káže v Judeji. Ale Ježíš pokaždé Petrovi odpovídal: „Buď trpělivý, Šimone. Zdokonaluj se. Musíme být dostatečně připraveni až Otec zavolá.“ A vyzrálejší a filozofičtější Ondřej čas od času Petra uklidňoval. Na Ondřeje udělala ohromný dojem lidská přirozenost Ježíše. Jeho nikdy neunavilo přemýšlení o tom, jak ten, kdo může žít tak blízko Bohu, může být tak přátelský a ohleduplný k lidem.

Po celou tuto dobu Ježíš promluvil v synagoze pouze dvakrát. Na konci těchto uplynulých dlouhých týdnů čekání zprávy o jeho křtu a vině v Káně začaly utíchat. A Ježíš věděl, že je to proto, že během této doby se nestaly žádné očividné zázraky. Ale, přestože žili v tichosti v Betsaidě, se zprávy o neobyčejných činech Ježíše donesly k Herodu Antipovi, který ihned vyslal zvědy, aby zjistili, co má Ježíš v úmyslu. Ale Herodes se více zajímal o kázání Jana. Rozhodl se neobtěžovat Ježíše, jehož činnost probíhala v takovém poklidu v Kafarnaumu.

Během tohoto období čekání se Ježíš snažil učít své spolupracovníky o tom, jaký by měl být jejich postoj k různým náboženským skupinám a politickým stranám v Palestině. Ježíš vždy používal slova: „My se snažíme získat na svoji stranu všechny, ale my nepatříme k žádné z nich.“

Zákoníci a rabíni byli společně nazýváni farizeji. Sami si říkali „druzi.“ V mnoha ohledech byli progresivní skupinou mezi židy, přijavši mnohá učení, která zjevně nejsou v hebrejských posvátných spisech, jako např. víra ve zmrtvýchvstání mrtvých, o kterém se zmiňuje jenom pozdější prorok Daniel.

Saduceové byli složeni z kněžstva a některých bohatých židů. Oni nebyli takovými zastánci důkladného uplatňování zákona. Farizejové a saduceové byli opravdovými náboženskými stranami, nebyly to sekty.

Essejci byli opravdovou náboženskou sektou, jenž vznikla za doby povstání Makabejců; jejich dodržování zákona bylo v mnoha ohledech přísnější než u farizejů. Převzali mnoho perských

likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

137:7.3 (1534.2) This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

137:7.4 (1534.3) Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Bethsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

137:7.5 (1534.4) In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

137:7.6 (1534.5) The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

137:7.7 (1534.6) The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

137:7.8 (1534.7) The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had

názorů a zvyků, žili jako bratrstva v klášterech, upustili od sňatků a měli společný majetek. Essejci se hlavně věnovali učení o andělech.

Zéloti byli skupinou horlivých židovských patriotů. Hlásali, že každá a všechny metody jsou oprávněné v boji pro vysvobození se z područí římského poddanství.

Herodiáni byli čistou politickou stranou, která prosazovala osvobození z přímé nadvlády Říma obnovením herodiánské dynastie.

V samém středu Palestiny žili samaritáni, se kterými „židé nejednali,“ přestože měli mnoho názorů, které se podobaly židovskému učení.

Všechny tyto strany a sekty, včetně malého bratrství nazírů, věřily v příchod Mesiáše. Všichni očekávaly osvoboditele svého národa. Ale Ježíš dal jasně najevo, že on a jeho učedníci se nepřipojí k žádné z těchto škol myšlení či jejich metodám. Syn Člověka nebyl ani nazír, ani essejec.

A když později nařídil Ježíš, tak jak to udělal i Jan, aby šli a kázali evangelium a informovali věřící, kladl důraz na hlásání „radostných zpráv o království nebeském.“ Neustále přesvědčoval své spolupracovníky, že musí ukazovat lásku, soucit a pochopení. Od samého začátku učil své následovníky, že království nebeské je duchovní zkušeností, spojené s příchodem Boha do srdcí lidí.

V době čekání před zahájením jejich aktivního veřejného kázání, strávili Ježíš a sedm jeho druhů každý týden dva večery v synagoze studiem hebrejských posvátných spisů. V následujících letech, po období intenzivního veřejného kázání, se apoštolové dívali na tyto čtyři měsíce jako na nejcennější a nejprospěšnější dobu jejich spolupráce s Učitelem. Ježíš učil tyto muže všechno, co byli schopni vstřebat. Neudělal chybu tím, že by je chtěl naučit příliš mnoho. Nezpůsobil zmatek v jejich myslích předáváním pravdy daleko přesahující jejich schopnosti chápání.

8. KÁZÁNÍ O KRÁLOVSTVÍ

V sobotu, 22. června, krátce předtím, než se vydali na svoje první turné kázání na veřejnosti a asi deset dní před uvězněním Jana, se Ježíš, podruhé od doby příchodu se svými apoštoly do Kafarnaumu, postavil v synagoze na kazatelnu.

Několik dní před tímto kázáním o „Království“,

adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

137:7.9 (1535.1) The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

137:7.10 (1535.2) The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

137:7.11 (1535.3) In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom “the Jews had no dealings,” notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

137:7.12 (1535.4) All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any of these schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a Nazarite nor an Essene.

137:7.13 (1535.5) While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the “good tidings of the kingdom of heaven.” He unfailingly impressed upon his associates that they must “show forth love, compassion, and sympathy.” He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

137:7.14 (1535.6) As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

8. SERMON ON THE KINGDOM

137:8.1 (1535.7) On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John's imprisonment, Jesus occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

137:8.2 (1535.8) A few days before the preaching of

když Ježíš pracoval v loděnici, mu přinesl Petr zprávu o zatčení Jana. Ježíš opět odložil své nářadí, sundal si zástěru a řekl Petrovi: „Přišel čas Otce.“ Přichystejme se prohlásit evangelium království.“

Toto úterý, 18 června, roku 26 n.l., Ježíš naposledy pracoval s hoblíkem. Petr vyběhl z dílny a k večeru měl shromážděné všechny své druhy. Nechal je v hájku u břehu a šel vyhledat Ježíše. Ale nemohl ho najít, protože se Učitel odešel modlit do jiného hájku. A uviděli ho až pozdě ten večer, když se vrátil do domu Zebedeje a poprosil o jídlo. Následující den poslal svého bratra Jakuba, aby požádal o čest promluvit tuto sobotu v synagoze. A představený synagogy byl velmi potěšen, že je Ježíš opět ochoten řídit bohoslužbu.

Předtím, než Ježíš začal svoje památné kázání o království Božím—první významné vystoupení na veřejnosti—přečetl ze Spisů tyto pasáže: „Budete pro mne královstvím kněží, svatým národem. Jahve je náš soudce, Jahve je náš zákonodárce, Jahve je náš král; on nás spasí. Jahve je můj král a můj Bůh. Je velkým králem celé země. Milost tvá na Izrael v tomto království. Nechť požehnaná je sláva Hospodina, protože on je náš král.“

Když dočetl, Ježíš řekl:

„Přišel jsem prohlásit ustanovení království mého Otce. A toto království zahrne pobožné duše židů i pohanů, bohatých i chudých, svobodných i nesvobodných, protože můj Otec nikoho neupřednostňuje; jeho láska a soucit jsou nade všemi.“

Otec nebeský posílá svůj duch, aby pobýval v myslích lidí a když dokončí svoji práci na zemi, Duch Pravdy bude navíc rozlit na celé lidstvo. A duch mého Otce a Duch Pravdy vás uvedou do přicházejícího království duchovního porozumění a božské spravedlnosti. Moje království není z tohoto světa. Syn Člověka nepovede armády do boje za nastolení trůnu moci či království světské slávy. Až moje království přijde, poznáte Syna Člověka jako Prince Míru, bude to odhalení věčného Otce. Děti tohoto světa bojují za vytvoření a rozšíření království tohoto světa, ale moji učedníci vstoupí do království nebeského na základě svých morálních rozhodnutí a duchovních vítězství; a když tam jednou vstoupí, naleznou tam radost, spravedlnost a věčný život.

this sermon on “The Kingdom,” as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John’s arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: “The Father’s hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom.”

137:8.3 (1535.9) Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee’s house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

137:8.4 (1536.1) Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: “You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King.”

137:8.5 (1536.2) When he had finished reading, Jesus said:

137:8.6 (1536.3) “I have come to proclaim the establishment of the Father’s kingdom. And this kingdom shall include the worshiping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

137:8.7 (1536.4) “The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

Ti, kdo jako první začnou usilovat o vstup do království a tím započnou svoji snahu získat ušlechtilý charakter jako má můj Otec, budou mít okamžitě všechno ostatní, co je potřebné. Ale ve vsí upřímnosti vám říkám: jestliže nebudete hledat cestu do království s vírou a důvěřivostí malého dítěte, v žádném případě tam nevejdete.

Nenechejte se oklamat těmi, kdo přijdou a budou říkat, že tady je království, nebo tam je království, poněvadž království mého Otce se netýká věcí viditelných a materiálních. A toto království je dokonce nyní mezi vámi, protože tam, kde duch Boží učí a vede duši člověka, tam je vlastně království nebeské. A toto království Boží je spravedlnost, mír a radost ve Svatém Duchu.

Jan vás opravdu křtil ve znamení pokání a vykoupení vašich hříchů, ale když vstoupíte do království nebeského, budete pokřtěni Svatým Duchem.

V království mého Otce nebudou ani židé, ani pohané, pouze ti, kteří usilují o dokonalost skrze službu, protože já prohlašuji, že ten, který bude velkým v království mého Otce, musí nejdříve být služebníkem všech. Jestliže jste ochotni sloužit svým druhům, budete usazeni se mnou v mém království, tak jako já, který slouží v podobě tvora, budu brzy sedět s mým Otcem v jeho království.

Toto nové království je jako klíčící semeno na poli s úrodnou půdou. Bohatá úroda nepřijde okamžitě. Mezi ustanovením království v duši člověka a dobou, kdy království dozrává do plné plodnosti věčné spravedlnosti a věčného spasení, uplyne nějaká doba.

A toto království, které vám vyhlašuji, není vládou moci a hojností. Království nebeské není věcí masa a pití, ale spíše života vzrůstající spravedlnosti a rostoucí radosti ve zdokonalování služby mému nebeskému Otcí. Cožpak Otec neřekl o svých dětech, žijících na tomto světě: „Moje vůle je, aby se časem staly dokonalými tak, jak dokonalý jsem já.“

Přišel jsem hlásat radostné zprávy o království. Nepřišel jsem, abych zatížil již tak těžká břemena těch, kteří budou chtít vstoupit do tohoto království. Hlásám novou a lepší cestu a ti, kteří jsou způsobilí vstoupit do přicházejícího království se budou těšit božskému odpočinku. A cokoliv vás to bude stát na tomto světě, bez ohledu na to, jakou cenu zaplatíte za vstup do království nebeského, získáte mnohonásobně více radosti a duchovního růstu na tomto světě a v následující epoše věčného života.

Vstup do království Otce neznamená pochodující armády, svrhající království tohoto

137:8.8 (1536.5) “Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) “Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father’s kingdom concerns not things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) “John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) “In my Father’s kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father’s kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his kingdom.

137:8.12 (1536.9) “This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) “And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, ‘It is my will that they should eventually be perfect, even as I am perfect.’

137:8.14 (1537.1) “I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manifold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) “Entrance into the Father’s kingdom waits not upon marching armies, upon overturned

světa, ani zpřetrhání okovů otroctví. Království nebeské je nablízku a všichni, kteří do něj vstoupí, tam naleznou přemíru svobody a radostného spasení.

Toto království je věčnou vládou. Ti, kteří vstoupí do království, vystoupí k mému Otci; s určitostí ho dosáhnou a posadí se po pravé ruce jeho Rajské slávy. A všichni ti, kteří vstoupí do království, se stanou syny Božími, aby v následující epoše vystoupili k Otci. A já jsem nepřišel oslovit poctivé a čestné, ale hříšníky a všechny ty, kteří hladoví a žízní po poctivosti a čestnosti božské dokonalosti.

Jan přišel kázat pokání, aby vás připravil pro království; „nyní jsem přišel já, hlásající víru— dar Boží—jako cenu za vstup do království nebeského. Jestliže jenom uvěříte, že můj Otec vás miluje nekonečnou láskou, pak jste v království Božím.“

Když skončil svoji řeč, posadil se. Všichni, kdo slyšeli jeho slova, byli ohromeni. Jeho učedníci žasli. Ale lidé nebyli připraveni pro přijetí radostných zpráv z úst tohoto Bohočlověka. Zhruba jedna třetina, která ho slyšela, uvěřila v jeho poselství, přestože tomu ne zcela úplně rozuměla; zhruba jedna třetina byla v hloubce svých srdcích připravena odmítnout takovou čistě duchovní koncepci očekávaného království, zatímco zbylá třetina nebyla schopna jeho učení vůbec pochopit a mnozí byli plně přesvědčeni, že je „pomatený.“

kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) “This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) “John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God.”

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he “was beside himself.”

Kapitola 138. Příprava poslů království

⇨ 137

Kniha Urantia

139 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 138 PŘÍPRAVA POSLŮ KRÁLOVSTVÍ

Sekce

Úvod

1. Poslední poučení
2. Vybraná šestice
3. Povolání Matouše a Šimona
4. Povolání dvojčat
5. Povolání Tomáše a Jidáše
6. Týden intenzivní přípravy
7. Další zklamání
8. První práce dvanácti apoštolů
9. Pět měsíců zkoušek
10. Organizace dvanácti apoštolů

Úvod

ODPOLEDNE toho dne, kdy vystoupil v synagoze a kázal o „Království“, Ježíš svolal šestici apoštolů a začal jim odhalovat své plány navštívit města kolem Galilejského moře. Jakub a Juda byli velmi zarmoucení, protože nebyli na tuto poradu zavoláni. Oni se do této chvíle považovali za součást vnitřního okruhu Ježíšových spolupracovníků. Ale Ježíš měl v plánu nemít žádné blízké příbuzné za členy tohoto sboru duchovních otců království. Toto nepřijetí Jakuba a Judy mezi několik vyvolených, společně s odtažením Ježíše od své matky kvůli její pýše nad ním od události v Káně, byly začátkem stále se rozšiřující propasti mezi Ježíšem a jeho rodinou. Tato situace trvala po celou dobu jeho veřejné služby—oni byli blízko tomu, aby ho zavrhl—a tyto neshody nebyly plně odstraněny až do doby po jeho smrti a zmrtvýchvstání. Jeho matka neustále kolísala mezi vírou a nadějí a silícími emocemi zklamání, zahanbení a zoufalství. Pouze Rút,

PAPER 138 TRAINING THE KINGDOM'S MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

INTRODUCTION

^{138:0.1 (1538.1)} AFTER preaching the sermon on “The Kingdom,” Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus’ inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection. His mother constantly wavered between attitudes

nejmladší člen rodiny, zůstávala neochvějně věrná svému otci-bratrovi.

Až do doby po zmrtvýchvstání měla celá rodina Ježíše jen velmi málo společného s jeho veřejnou službou. Když prorok není uctíván ve své vlastní domovině, tak nemá uznání ani ve své vlastní rodině.

1. POSLEDNÍ POUČENÍ

Následující den, v neděli, 23. června, roku 26 n.l., udělal Ježíš svá poslední poučení svým šesti učedníkům. Poslal je po dvojicích hlásat radostné zprávy o království. Zakázal jim křtít a nedoporučil jim veřejné kázání. Vysvětlil jim, že později jim dovolí kázat na veřejnosti, ale nyní po nějakou dobu a z mnoha důvodů chce, aby získali praktickou zkušenost v osobním jednání se svými spoluobčany. Ježíš zamýšlel udělat jejich první stáž zcela osobní prací. Ačkoliv toto oznámení bylo pro apoštoly do určité míry zklamáním, přesto viděli, alespoň částečně, Ježíšův důvod takto začít hlásat království a vydali se na cestu v dobrém rozpoložení a s přesvědčivým nadšením. Vyslal je ve dvojicích, Jakub a Jan šli do Keresy, Ondřej a Petr do Kafarnaumu, zatímco Filip a Natanael šli do Tarichei.

Před zahájením této první dvoutýdenní služby jim Ježíš oznámil, že se chystá vybrat dvanáct apoštolů pro pokračování díla království až on opustí tento svět a pověřil je, aby každý z nich, vybral jednoho člověka z prvních jeho konvertitů pro plánovaný sbor apoštolů. Jan se zeptal: „Ale, Učiteli, když přijde těchto šest mužů mezi nás, budou se na všem podílet stejně s námi, kteří jsou s tebou od Jordánu a naslouchali všemu tvému učení v přípravě na tuto činnost, naši první práci pro království?“ A Ježíš odpověděl: „Ano, Jane, ti muži, které vy vyberete, se stanou vašimi rovnocennými partnery a vy je naučíte všechno, co se týká království, jak jsem to já naučil vás.“ Po těchto slovech je Ježíš opustil.

Šestice se nerozešla za svojí prací hned, ale až si vyměnili mnoho názorů v diskuzi o Ježíšově pověření, že by každý z nich měl vybrat nového apoštola. Nakonec převládla rada Ondřeje a rozešli se za svými úkoly. Ondřej v podstatě řekl: „Učitel má pravdu, je nás velmi málo, abychom obsáhli tuto práci. Je zapotřebí více učitelů a Učitel nám projevil obrovskou důvěru, jelikož nám svěřil výběr těchto šesti nových apoštolů.“ Toto ráno, když se rozcházeli za svojí prací, byla v každém srdci ukryta troška tísně. Věděli, že budou

of fluctuating faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unwaveringly loyal to her father-brother.

138:0.2 (1538.2) Until after the resurrection, Jesus' entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own family.

1. FINAL INSTRUCTIONS

138:1.1 (1538.3) The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work*. Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

138:1.2 (1538.4) Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

138:1.3 (1539.1) The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to

Ježíše postrádat a kromě strachu a nejistoty si způsob uvedení království nebeského představovali jinak.

Bylo dohodnuto, že šestice apoštolů bude pracovat po dobu dvou týdnů, po kterých se potom vrátí do domu Zebedea na poradu. Mezitím Ježíš odešel do Nazaretu navštívit Josefa a Šimona a další členy své rodiny, žijících v blízkém okolí. Ježíš udělal všechno lidsky možné, v souladu se svojí oddaností vykonávat vůli svého Otce, aby si udržel důvěru a náklonnost své rodiny. V této věci plně splnil svoji povinnost a ještě mnohem víc.

Zatímco apoštolé byli na cestách se svým posláním, Ježíš hodně myslel na Jana, který byl ve vězení. Měl velké pokušení použít své potenciální schopnosti a osvobodit ho, ale rozhodl se „čekat na vůli Otce.“

2. VYBRANÁ ŠESTICE

První misionářská cesta šestice apoštolů byla nesmírně úspěšná. Každý z nich objevil významnou hodnotu přímého a osobního kontaktu s lidmi. Vrátili se k Ježíši s tím, že si mnohem více uvědomovali to, že přece jenom náboženství je čistě a naprosto záležitostí osobní zkušenosti. Začali pocítovat jak obyčejní lidé jsou lační uslyšet slova náboženské útěchy a duchovního povzbuzení. Když se shromáždili kolem Ježíše, všichni chtěli mluvit najednou, ale Ondřej vzal na sebe odpovědnost vedoucího a přivolával jednoho po druhém, aby přednesli svá formální hlášení. Učitelé a představili šestici kandidátů na nové apoštoly.

Když každý z apoštolů představil svoji volbu pro nové apoštolství, Ježíš vyzval všechny ostatní, aby pro nové kandidáty hlasovali; tak všech šest nových apoštolů bylo oficiálně přijato všemi šesti staršími apoštoly. Potom Ježíš oznámil, aby všichni společně navštívili tyto kandidáty a povolali je do služby.

Noví vybraní apoštolové byli:

1. Matouš Levi, výběrčí cla z Kafarnaumu, jehož úřad se nacházel na východě města, blízko hranic s Batanou. Byl vybrán Ondřejem.

2. Tomáš Didymos, rybář z Tarichei a svého času tesař a kameník v Gadaře. Byl vybrán Filipem.

3. Jakub Alfeus, rybář a farmář z Keresy, vybraný Jakubem Zebedeem.

go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

138:1.4 (1539.2) It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

138:1.5 (1539.3) While the apostles were out on this mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned himself to "wait upon the Father's will."

2. CHOOSING THE SIX

138:2.1 (1539.4) This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience*. They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

138:2.2 (1539.5) Jesus, after each man had presented his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

138:2.3 (1539.6) The newly selected apostles were:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matthew Levi*, the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

138:2.5 (1539.8) 2. *Thomas Didymus*, a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

138:2.6 (1539.9) 3. *James Alpheus*, a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

4. Juda Alfeus, dvojče bratra Jakuba Alfea, také rybář, byl vybrán Janem Zebedeem.

5. Šimon Zélóta, byl vysokým úředníkem v patriotické organizaci Zélótů. Vzdal se svého postavení, aby se připojil k apoštolům Ježíše. Předtím, než se přidal k Zélótům, býval obchodníkem. Byl vybrán Petrem.

6. Jidáš Išariotský byl jediným synem bohatých židovských rodičů, žijících v Jerichu. Když se stal učedníkem Jana Křtitele, jeho rodiče ho zavrhlí. Hledal práci v těchto oblastech, když ho našli apoštolé Ježíše a hlavně kvůli jeho zkušenostem se spravováním peněz ho Natanael přivedl do jejich řad. Jidáš Išariotský byl jediným Judeanem mezi dvanácti apoštoly.

Ježíš strávil s šesticí apoštolů celý den, odpovídal na jejich otázky a naslouchal jejich podrobným zprávám, protože měli spoustu zajímavých a užitečných poznatků, které chtěli vypravovat. Nyní viděli moudrost Učitelova plánu, když je poslal pracovat zdrženlivým a osobním způsobem předtím, než zahájí mnohem náročnější veřejnou činnost.

3. POVOLÁNÍ MATOUŠE A ŠIMONA

Následující den se Ježíš a šest apoštolů vypravili za Matoušem, výběřčím cla. Matouš je očekával a do jejich příchodu udělal účetní vyrovnání a byl připraven předat svůj úřad svému bratrovi. Když přišli k celnici, Ondřej vystoupil vpřed společně s Ježíšem, který, hledíc do tváře Matouše, řekl: „Následuj mě.“ A on vstal a vešel s Ježíšem a apoštoly do domu.

Matouš řekl Ježíšovi při hostině, kterou připravil na tento večer, protože to bylo jeho přání udělat takovou večeři pro svoji rodinu a své přátele, zdali by Ježíš souhlasil být čestným hostem. A Ježíš mu přikývl na souhlas. Petr vzal Matouše stranou a řekl mu, že vyzval nějakého Šimona, aby se připojil k apoštolům a chtěl by ho pozvat také na tuto hostinu, s čímž Matouš souhlasil.

Po obědě v domě Matouše šli všichni s Petrem k Šimonovi Zélótovi, kterého našli v jeho úřadě a který byl nyní řízen jeho synovcem. Když Petr přivedl Ježíše k Šimonovi, Učitel pozdravil tohoto zapáleného patriota a jenom řekl: „Následuj mě.“

Potom se všichni vrátili do domu Matouše, kde hlavně hovořili o politice a náboženství až do večere. Rodina Leviových měla dlouhou historii v

138:2.7 (1539.10) 4. *Judas Alpheus*, the twin brother of James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus' apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

138:2.9 (1540.2) 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus' apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

138:2.10 (1540.3) Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master's plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

138:3.1 (1540.4) The next day Jesus and the six went to call upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew's face, said, "Follow me." And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

138:3.2 (1540.5) Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

138:3.3 (1540.6) After a noontide luncheon at Matthew's house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, "Follow me."

138:3.4 (1540.7) They all returned to Matthew's home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family

obchodě a s vybíráním daní; proto mnoho Matoušem pozvaných hostů na tuto hostinu by farizejové mohli nazývat „vyděrači a hříšníky.“

V těch časech bylo při takových hostinách zvykem, když byla počtěna návštěvou významného člověka, že všichni lidé, kteří měli o to zájem, postávali kolem hodovní síně a pozorovali hosty při jídle a naslouchali rozhovorům a projevům čestných hostů. Proto většina farizejů z Kafarnaumu byla přítomna u této večeře, aby viděli Ježíše při tomto nebývalém společenském setkání.

V průběhu večeře narůstalo veselí hostů a každý se dobře bavil a všichni se těšili na to, až přihlízející farizejové začnou kritizovat Ježíše za jeho účast na takové povrchní a lehkomyšlné zábavě. Později večer, když se pronášely projevy, se jeden ze zaujatějších farizejů obrátil na Petra a kritizoval Ježíšovo chování slovy: „Jak se odvažujete učit, že tento člověk je čestný, když večeří s vyděrači a hříšníky a tak svojí přítomností v tomto prostředí schvaluje takovou lehkomyšlnou zábavu.“ Petr pošeptal tuto kritiku Ježíšovi ještě předtím, než vystoupil, aby požehnal tomuto shromáždění. Ježíš začal svoji řeč se slovy: „Dnes večer jsme sem přišli, abychom přivítali Matouše a Šimona do našeho společenství. Jsem rád, že mohu být svědkem vaší veselosti a dobré společenské nálady, ale měli byste se radovat ještě více, protože mnoho z vás nalezne vstup do přicházejícího království, kde se budete mnohem bohatěji radovat z dobrých věcí království nebeského. A vám, kteří mě ve svých srdcích kritizujete za to, že jsem se přišel radovat se svými přáteli, dovolte mně říci, že jsem přišel, abych hlásal radost společensky utlačovaným a duchovní svobodu morálním otrokům. Musím vám připomínat, že lékaře nepotřebují ti zdraví, ale ti nemocní? Přišel jsem povolát ne ty čestné, ale hříšníky.“

A byl to vskutku zvláštní pohled pro všechny židy; vidět člověka čestného charakteru a ušlechtilých myšlenek, družícího se otevřeně a vesele s prostým lidem, dokonce s bezbožným a požitkářským davem vyděračů a údajných hříšníků. Šimon Zélóta si přál pronést řeč na tomto setkání v domě Matouše, ale protože Ondřej věděl, že Ježíš nechťel, aby přicházející království bylo spojováno s hnutím zélótů, přesvědčil ho, aby se zdržel jakýkoliv poznámek na veřejnosti.

Ježíš a apoštolové zůstali na noc v domě Matouše a když se lidé rozešli do svých domovů, všichni mluvili pouze o jedné věci—o laskavosti a

had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to this banquet by Matthew would have been denominated “publicans and sinners” by the Pharisees.

138:3.5 (1540.8) In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus' conduct at this unusual social gathering.

138:3.6 (1540.9) As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus' conduct to Peter, saying: “How dare you to teach that this man is righteous when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making.” Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: “In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners.”

138:3.7 (1541.1) And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

138:3.8 (1541.2) Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went to their homes, they spoke of but one thing: the

přátelství Ježíše.

goodness and friendliness of Jesus.

4. POVOLÁNÍ DVOJČAT

Ráno všech devět odplulo lodí do Keresy, aby formálně povolali další dva apoštoly, Jakuba a Judu, dvojčata, syny Alfea, které vybrali Jakub a Jan Zebedeovi. Dvojčata-rybáři očekávali příchod Ježíše a jeho apoštolů a proto na ně čekali na břehu. Jakub Zebedeus přestavil Učitele keresským rybářům a Ježíš, hledíc upřeně na ně, kývnul hlavou a řekl: „Následujte mě.“

V to odpoledne, které strávili společně, jim Ježíš podrobně vysvětlil důvod jeho návštěvy na slavnostní večeři a své vysvětlení zakončil slovy: „Všichni lidé jsou moji bratři. Můj nebeský Otec nepohrdá žádným pozemským tvorem. Království nebeské je otevřeno všem mužům a ženám. Žádný člověk nemá právo zavřít dveře milosrdenství před jakoukoliv hladovou duší, která se snaží vstoupit do království. Budeme sedět u jídla se všemi, kdo chtějí slyšet o království. Když se náš nebeský Otec dívá dolů na lidi, vidí je všechny stejně. Proto neodmítejte rozdělit se o chléb s farizejem či hříšníkem, saduceem či výběrčím daní, Římanem či židem, bohatým či chudým, svobodným či otrokem. Dveře království jsou otevřeny dokořán všem těm, kdo touží poznat pravdu a nalézt Boha.“

V ten večer, u prosté večeře v domě Alfea, byli bratři-dvojčata přijati do apoštolské rodiny. Později večer Ježíš svým apoštolům udělal první přednášku na téma původu, podstaty a osudu nečistých duchů, ale oni nedokázali pochopit smysl toho, co jim řekl. Zjistili, že bylo pro ně velmi snadné milovat a obdivovat Ježíše, ale velmi obtížné porozumět mnohým jeho učáním.

Po nočním odpočinku celá skupina, nyní již jedenáctičlenná, odplula na lodi do Tarichei.

5. POVOLÁNÍ TOMÁŠE A JIDÁŠE

Rybář Tomáš a poutník Jidáš se setkali s Ježíšem a apoštoly u přístavu rybářských lodí v Tarichei a Tomáš je všechny odvedl do svého nedalekého domu. Tady Filip představil Tomáše jako svého kandidáta na apoštolství a Natanael představil Jidáše Iškariotského, Judeana, jako člověka hodného stejné pocty. Ježíš se podíval na Tomáše a řekl: „Tomáši, chybí ti víra; nicméně tě přijímám. Následuj mě.“ Jidáš Iškariotskému Učitel řekl: „Jidáš, my všichni jsme jedno tělo a přijímám tě mezi nás, ale modlím se, abys zůstal

4. THE CALL OF THE TWINS

138:4.1 (1541.3) On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, "Follow me."

138:4.2 (1541.4) That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: "All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men, they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God."

138:4.3 (1541.5) That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

138:4.4 (1542.1) After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

138:5.1 (1542.2) Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: "Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me." To Judas Iscariot the Master said: "Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray

vždy věrný svým galilejským bratrům. Následuj mě.“

Po krátkém odpočinku a občerstvení se Ježíš s dvanácti apoštoly vzdálil, aby se s nimi pomodlil a poučil je o podstatě a působení Svatého Ducha, ale opět z velké části nedokázali pochopit význam těchto nádherných pravd, které se je snažil naučit. Jeden pochopil jeden smysl a druhý rozuměl jinému, ale žádný z nich nebyl schopen obsáhnout celé jeho učení. Neustále dělali chybu v tom, že se snažili umístit Ježíšovo nové evangelium do svých starých forem náboženské víry. Nedokázali pochopit, že Ježíš přišel hlásat nové evangelium spasení a vytvořit novou cestu nalezení Boha; nechápali, že on je novým odhalením nebeského Otce.

Následujícího dne odešel Ježíš zcela sám od svých dvanácti apoštolů, protože chtěl, aby se spolu seznámili a aby o samotě mohli diskutovat o tom, co je učil. Učitel se vrátil k večeři a po ní jim povídal o službě serafů a někteří z apoštolů pochopili toto jeho učení. Potom šli spát a na druhý den odpluli do Kafarnaumu.

Zebedeus a Salome se odstěhovali ke svému synovi Davidovi, aby uvolnili svůj velký dům pro Ježíše a jeho dvanáct apoštolů. Tam Ježíš strávil se svými vybranými posly klidnou sobotu; podrobně jim vysvětlil plány pro hlásání království a důkladně jim objasnil důležitost vyvarování se jakýchkoliv střetů s civilními orgány, řekl jim: „Jestli je nutno pokárat civilní vládcy, nechte tento úkol pro mne. Dbejte, abyste veřejně neodsuzovali císaře, nebo jeho služebnictvo.“ Tento samý večer Jidáš Iškariotský vzal Ježíše stranou, aby se ho zeptal, proč se nic nedělá pro osvobození Jana z vězení. A Jidáš nebyl s postojem Ježíše úplně spokojen.

6. TÝDEN INTENZIVNÍ PŘÍPRAVY

Následující týden byl věnován intenzivní výuce. Každodenně byl každý z šesti nových apoštolů v rukou svého příslušného navrhovatele, který ho důkladně informoval o všem, co se naučili a poznali při přípravě na práci pro království. V zájmu nové šestice je starší apoštolové pečlivě seznámili s učením Ježíše, které jim předal do této chvíle. Večer se vždy všichni shromáždili v zahradě Zebedea, kde Ježíš pokračoval ve svém učení.

A bylo to právě v této době, kdy Ježíš zavedl ve středu den klidu a odpočinku. A tento program odpočinku jeden den v týdnu dodržovali po celou

that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me.”

138:5.2 (1542.3) When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he was a new revelation of the Father in heaven.

138:5.3 (1542.4) The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: “If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants.” It was this same evening that Judas Iscariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

138:6.1 (1542.6) The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

138:6.2 (1542.7) It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation

zbývající dobu jeho materiálního života. Stalo se to pro ně obecným pravidlem, že nikdy nevykonávali své obvyklé činnosti ve středu. V takový den Ježíš zpravidla od nich odešel se slovy: „Děti moje, udělejte si den rozptýlení. Odpočiňte si od namáhavé práce pro království a užijte si odpočinku, popřípadě se vraťte ke svým bývalým povoláním, nebo objevujte nové způsoby aktivního oddechu.“ Přestože Ježíš v tomto období svého pozemského života vlastně nepotřeboval tento den odpočinku, zavedl tento program, protože věděl, že je to velmi prospěšné pro jeho lidské spolupracovníky. Ježíš byl instruktorem—Učitelem; jeho spolupracovníci byli jeho žáci—učedníci.

Ježíš se snažil svým apoštolům vysvětlit rozdíl mezi jeho učením a jeho životem mezi nimi a učením, které se později může objevit o něm. Ježíš řekl: „Moje království a evangelium tohoto království budou břemenem vašeho poselství. Nenechte se svést do kázání o mně a o mém učení. Hlásejte evangelium království a popisujte mé odhalení nebeského Otce, ale nenechte se zavést na vedlejší cesty vytvářením legend a vytvořením kultu, spojených s mojí vírou a učením o mé víře a mém učení. Ale oni opět nepochopili, proč tak mluví a žádný z nich neměl odvahu se ho zeptat, proč je tak učí.

V tomto počátečním učení se Ježíš snažil vyhnout sporům se svými apoštoly pokud to jen bylo možné, kromě otázek, týkajících se nesprávných představ o jeho nebeském Otci. Ve všech takových situacích Ježíš nikdy neváhal opravit mylné názory. V Ježíšově životě po křtu na Urantii byl pouze jeden motiv—lepší a pravdivější odhalení jeho Rajského Otce; on byl průkopníkem nové a lepší cesty k Bohu, cesty víry a lásky. Neustále apoštoly nabádal: „Hledejte hříšníky a skleslé na duchu, povzbuzujte bázlivé.“

Ježíš dokonale rozuměl daným poměrům; měl neomezenou moc, kterou mohl použít na podporu své mise, ale byl naprosto spokojen s prostředky a osobnostmi, které by většina lidí považovala za nedostačující a dávala by se na ně jako na nevýznamné. Vykonával misi s nesmírně vzrušujícími možnostmi, ale trval na konání díla svého Otce tím nejkldnějším a nejméně dramatickým způsobem; svědomitě se vyhýbal jakémukoliv projevu moci. A nyní měl v úmyslu pracovat v tichosti, alespoň po dobu několika měsíců, se svými dvanácti apoštoly v okolí Galilejského moře.

for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: “My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational activity.” While Jesus, at this period of his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

138:6.3 (1543.1) Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about* him. Said Jesus: “My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings.” But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

138:6.4 (1543.2) In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus’ postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: “Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious.”

138:6.5 (1543.3) Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father’s business in the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. DALŠÍ ZKLAMÁNÍ

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

Ježíš plánoval poklidnou pětíměsíční misionářskou výpravu, zaměřenou na osobní práci. Apoštolům neřekl o jakou dobu se jedná; ti pracovali týden po týdnu. A brzy ráno prvního dne v týdnu, když se chystal s tímto plánem seznámit svých dvanáct apoštolů, Šimon Petr, Jakub Zebedeus a Jidáš Iškariotský za ním přišli, aby si s ním důvěrně pohovořili. Odvedli Ježíše stranou a Petr se odvážně zeptal: „My jsme přišli na pokyn našich druhů, abychom se zeptali, zdali již není čas zralý na vstup do království. A prohlásíš království v Kafarnaumu, anebo půjdeme do Jerusalemu? A kdy se dozvíme, každý z nás, jaké místo budeme u tebe zastávat při ustanovení království...“ a Petr se chystal položit další otázky, ale Ježíš zvedl káravě svoji ruku a zastavil ho. Pokynul ostatním, nedaleko stojícím, apoštolům, aby se k nim připojili a řekl: „Moje malé děti, jak dlouho vám to budu říkat! Nevysvětlil jsem vám jasně, že moje království není z tohoto světa? Mnohokrát jsem vám říkal, že jsem nepřišel proto, abych usedl na trůn Davida a jak to, že vy se nyní ptáte, jaké místo každý z vás bude zastávat v království Otce? Nejste schopni pochopit, že jsem vás povolal jako vyslance duchovního království? Nechápete, že brzy, velmi brzy, mně budete zastupovat ve světě a v hlásání království tak, jako já nyní zastupuji mého Otce, který je na nebesích? Je možné, že jsem si vás vybral a vyučil jako posly království a přesto nechápete podstatu a význam tohoto přicházejícího království božské dokonalosti v srdcích lidí? Přátelé moji, naslouchejte mě ještě jednou. Vypudte ze svých myslí tu představu, že mé království je panování moci, nebo vládou slávy. Je pravda, že všechna moc na nebi a na zemi bude brzy dána do mých rukou, ale není to vůle Otce, abychom tento božský dar použili pro naši slávu v této epoše. V další epoše budete opravdu se mnou sdílet moc a slávu, ale nyní máme povinnost podřídit se vůli Otce a v pokorné poslušnosti vykonávat jeho příkazy na zemi.“

Znovu byli jeho spolupracovníci šokováni, omráčeni. Ježíš je poslal ve dvojicích se pomodlit a požádal je, aby se k němu vrátili v poledne. Toto kritické ráno se každý z nich snažil nalézt Boha a každý měl snahu povzbudit a posílit toho druhého. Pak se vrátili k Ježíši, jak je o to požádal.

Ježíš jim potom vyprávěl o příchodu Jana, křtu v Jordánu, svatební hostině v Káně, nedávném výběru šesti apoštolů a odvoláním svých vlastních bratrů v těle z jejich středu a varoval je, že nepřátelé království se budou snažit i je odlákat z cesty pravdy. Po tomto krátkém, ale vážném prosluvu, všichni apoštolové vstali, pod

138:7.1 (1543.4) Jesus had planned for a quiet missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iscariot came to have private converse with him. Taking Jesus aside, Peter made bold to say: "Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom — " and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: "My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not come to sit on David's throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father's kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father's will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth."

138:7.2 (1544.1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to Jesus as he had bidden them.

138:7.3 (1544.2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the

Petrovým velením, a prohlásili svoji věčnou oddanost svému Učiteli a slíbili neotřesitelnou věrnost království a Tomáš to vyjádřil slovy: „slibuji oddanost tomuto přicházejícímu království bez ohledu na to, co to je a i když tomu nebudu plně rozumět.“ Oni všichni oddaně věřili v Ježíše, třebaže ne úplně rozuměli jeho učení.

Ježíš se jich potom zeptal, kolik mají mezi sebou celkem peněz; také se jejich zeptal, jaká opatření udělali pro své rodiny. Když se ukázalo, že mají prostředky, které jim všem vystačí sotva na dva týdny, Ježíš řekl: „To není vůle mého Otce, abychom začínali naši práci takovým způsobem. Zůstaneme tady u moře dva týdny a budeme rybařit, nebo dělat cokoliv jiného a během té doby, pod vedením prvního vybraného apoštola Ondřeje se zařídíte tak, abyste měli zajištěno vše potřebné pro vaši budoucí práci, a to jak pro současnou osobní službu, tak i pro pozdější dobu, kdy vám nařídím kázat evangelium a učit věřící.“ Všechny tato slova velmi rozradostnila; to byla první jednoznačná a jasná informace, že Ježíš se později chystá přejít k agresivnějšímu a ambicióznějšímu způsobu práce na veřejnosti.

Zbytek dne apoštolové věnovali zdokonalování své organizace a přípravou lodí a sítí pro zítřejší rybolov, protože se všichni rozhodli, že zde zůstanou a budou rybařit; většina z nich se předtím rybařením živila a také Ježíš byl zkušeným lodníkem a rybářem. Mnoho z loděk, které používali v následujících několika letech, bylo postaveno jeho vlastníma rukama. A byly to dobré a spolehlivé čluny.

Ježíš jim přikázal, aby se rybaření věnovali dva týdny a doplnil: „A potom půjdete, abyste se stali rybáři lidí.“ Rybařili ve třech skupinách a každý večer Ježíš vyplouval s jinou skupinou. A jak si přítomnost Ježíše užívali! On byl dobrým rybářem, veselým společníkem a oduševňujícím přítelem; čím déle s ním pracovali, tím více ho milovali. Jednoho dne Matouš řekl: „Čím více poznáváte některé lidi, tím méně je máte rádi, ale pokud jde o tohoto člověka, tak čím méně mu rozumím, tím více ho miluji.“

Tento plán pokračoval po dobu více než pěti měsíců; dva týdny rybaření a dva týdny osobní práce pro království. To trvalo až do konce tohoto, 26. roku n.l., dokud neskončilo mimořádné pronásledování, zaměřené na učedníky Jana po jeho uvěznění.

apostles all arose, under Peter's leadership, to declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, "To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it." They all truly *believed in Jesus*, even though they did not fully comprehend his teaching.

138:7.4 (1544.3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: "It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for everything needful in your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers." They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

138:7.5 (1544.4) The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an experienced boatman and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

138:7.6 (1544.5) Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, "And then will you go forth to become fishers of men." They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: "The more you understand some people, the less you admire them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him."

138:7.7 (1545.1) This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John's disciples subsequent to his imprisonment.

8. PRVNÍ PRÁCE DVANÁCTI APOŠTOLŮ

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

Po prodeji dvoutýdenního úlovku ryb, Jidáš Iškariotský, který byl zvolen za pokladníka apoštolů, rozdělil apoštolské peníze na šest stejných dílů s tím, že finanční prostředky na podporu závislých rodin již byly zajištěny. A potom, uprostřed srpna v roce 26 n.l. se vydali ve dvojicích do oblastí, které jim určil Ondřej. První dva týdny šel Ježíš s Ondřejem a Petrem, druhé dva týdny s Jakubem a Janem a pak postupně s ostatními dvojicemi jak byly vybrány. Tímto způsobem mohl vyjít minimálně jednou s každou dvojicí předtím, než si je svolal před začátkem jejich veřejné služby.

Ježíš je učil kázat odpuštění hříchů skrze víru v Boha bez vykoupení či přinášení obětí a o tom, že nebeský Bůh miluje všechny své děti stejnou věčnou láskou. Přikázal svým apoštolům, aby se zdrželi diskuzí o:

1. Práci a uvěznění Jana Křtitele.

2. Hlasu při křtu. Ježíš jim řekl: „Pouze ti, kdo hlas slyšeli, se mohou o něm zmínit. Mluvte jenom o tom, co jste slyšeli ode mne; nemluvte o tom, co se povídá.“

3. Proměně vody ve víno v Káně. Ježíš jim důrazně přikázal: „Nikomu neříkejte o proměně vody a víno.“

Všichni prožili velmi příjemně těchto pět až šest měsíců, během kterých dva týdny pracovali střídavě jako rybáři, čímž si vydělali dost peněz na další dva týdny, kdy vykonávali misionářskou činnost pro království.

Prostý lid obdivoval učení a službu Ježíše a jeho apoštolů. Rabíni odedávna učili židy, že nevzdělaný člověk nemůže být zbožným a čestným. Ale apoštolové Ježíše byli zbožní a čestní; i když žili ve šťastné nevědomosti o většině učení rabínů a nahromaděné moudrosti světa.

Ježíš objasnil svým apoštolům rozdíl mezi pokáním skrze takzvané dobré skutky, jak to učili židé a změnou vědomí skrze víru—nového zrození—které on vyžadoval jako cenu za přijetí do království. Ježíš učil své apoštoly, že víra je jedinou podmínkou pro vstup do království Otce. Jan je učil „pokání—útěk před přicházejícím hněvem.“ Ježíš učil: „Věra jsou otevřené dveře pro vstoupení do přítomné, dokonalé a věčné lásky Boha.“ Ježíš nemluvil jako prorok, který přišel hlásat slovo Boží. Zdálo se, že nemluví o sobě jako o někom, kdo má moc. Ježíš se snažil odvrátit jejich mysl od očekávání zázraků ke hledání pravé a osobní zkušenosti v uspokojení a jistotě, pramenící z přebývajících v člověku Božího

138:8.1 (1545.2) After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

138:8.2 (1545.3) Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

138:8.3 (1545.4) 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

138:8.4 (1545.5) 2. The voice at the baptism. Said Jesus: "Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay."

138:8.5 (1545.6) 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, "Tell no man about the water and the wine."

138:8.6 (1545.7) They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

138:8.7 (1545.8) The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

138:8.8 (1545.9) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by *faith* — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them "repentance — to flee from the wrath to come." Jesus taught, "Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God." Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and

ducha lásky a spasitelné milosti.

Apoštolové brzy poznali, že Učitel projevuje hlubokou úctu a účastné porozumění pro každého člověka, se kterým se setká a nesmírně na ně působilo to, jak stejně a spravedlivě se chová ke všem těm rozličným mužům, ženám a dětem. Dokázal přerušit řeč uprostřed vážné rozpravy, aby vyšel na cestu říci několik povzbudivých slov procházející ženě, zatížené materiálním a duševním břemenem. Přerušil důležitou radu se svými apoštoly, aby se spřátelil s rušícím dítětem. Nic se nezdálo tak důležité pro Ježíše, jako individuální člověk, který se náhodou ocitl v jeho přímé přítomnosti. On byl vůdcem a učitelem, ale byl mnohem víc— byl také přítelem a blízkým, pozorným druhem.

Ačkoliv se Ježíšovo učení na veřejnosti skládalo hlavně z podobností a krátkých projevů, své apoštoly neustále učil pomocí otázek a odpovědí. V době svých pozdějších veřejných projevů se vždy na chvíli odmlčel a zamyslel než odpověděl na upřímnou otázku.

Apoštolové byli zpočátku pohoršeni Ježíšovým přístupem k ženám, ale brzy si na to zvykli; vysvětlil jim jasně, že v království mají ženy stejná práva jako muži.

personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

138:8.9 (1545.10) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for every human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

138:8.10 (1546.1) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

138:8.11 (1546.2) The apostles were at first shocked by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. PĚT MĚSÍČŮ ZKOUŠEK

Toto poněkud monotónní období střídavého rybaření a osobní práce na veřejnosti se ukázalo být vysilující zkušeností pro dvanáct apoštolů, ale tuto zkoušku vydrželi. Navzdory veškerému jejich reptání, pochybnostem a chvilkovým nespokojenostem zůstali věrni svým slibům oddanosti a věrnosti Učiteli. Byl to právě jejich osobní vztah s Ježíšem v průběhu těchto zkoušejících měsíců, během kterých si ho oblíbili natolik, že všichni (kromě Jidáše Iškariotského) mu zůstali oddáni a věrni i v těžkých chvílích jeho uvěznění, soudu a ukřižování. Upřímní lidé nemohli jednoduše jen tak opustit váženého učitele, který s nimi žil a byl jim tak blízký a věnoval se jim tak jako Ježíš. Během těch těžkých hodin Učitelovy smrti byly všechny rozdílné úvahy, názory a logika v srdcích těchto apoštolů vytěsňeny pouze jednou výjimečnou lidskou emocí — pocitem nejvyšší oddanosti příteli. Těchto pět měsíců práce s Ježíšem přivedlo každého apoštola k tomu, že ho považoval za nejlepšího přítele na celém světě. A bylo to právě toto lidské citění a ne jeho nádherné učení či zázračné skutky, které je udrželo pospolu až do zmrtvýchstání a obnovení hlásání evangelia

9. FIVE MONTHS OF TESTING

138:9.1 (1546.3) This somewhat monotonous period of alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumbings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iscariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the

království.

Těchto pět měsíců tiché práce nebylo velkou zkouškou pouze pro apoštoly, kterou zvládli, ale toto období zdánlivé nečinnosti na veřejnosti bylo také těžkým testem pro rodinu Ježíše. V době, kdy byl Ježíš připraven zahájit svoji veřejnou práci, jeho celá rodina (s výjimkou Rút) ho prakticky opustila. Pouze několikrát se s ním pokusili navázat další kontakt, ale to jen proto, aby ho přemluvili k návratu k nim domů, protože již téměř uvěřili tomu, že je pomatený. Oni prostě nedokázali pochopit jeho filozofii, ani porozumět jeho učením; to všechno bylo příliš mnoho pro jeho blízké příbuzné.

Apoštolové vykonávali svoji osobní práci v Kafarnaumu, Betsaidě, Julii, Chorazinu, Gerasu, Hipposu, Magdale, Káně, Betlému Galilejském, Jotopatě, Rámě, Zefatu, Giscale, Gadaře a Abile. Kromě těchto měst pracovali v mnoha vesnicích a také ve volné přírodě. Těchto dvanáct apoštolů připravilo ke konci tohoto období náležité plány na zajištění svých jednotlivých rodin. Většina apoštolů byla ženatá, někteří měli několik dětí, ale udělali taková opatření pro podporu svých rodinných příslušníků, s malou pomocí z apoštolského fondu, aby mohli veškerou svoji energii věnovat dílu Učitele, aniž by měli starost o finanční zajištění svých rodin.

10. ORGANIZACE DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Již na samém počátku apoštolové vytvořili následující organizační systém:

1. Ondřej, první vybraný apoštol, byl jmenován vedoucím a hlavním vůdcem dvanácti apoštolů.

2. Petr, Jakub a Jan byli ustanoveni osobními průvodci Ježíše. Měli za úkol se o něho starat ve dne v noci, zajišťovat jeho fyzické a jiné potřeby a doprovázet ho při jeho nočních bděních, kdy se modlil a záhadně komunikoval se svým nebeským Otcem.

3. Filip se stal hospodářským správcem skupiny. Jeho povinností bylo zajišťovat jídlo a dbát na to, aby návštěvníci a někdy také i davy posluchačů měli co jíst.

4. Natanael se staral o potřeby rodin dvanácti apoštolů. Pravidelně dostával zprávy o potřebách každé apoštolské rodiny a každý týden požádal Jidáše, pokladníka, o zaslání peněz těm potřebným.

5. Matouš byl finančním agentem apoštolského sboru. Měl za povinnost sledovat

kingdom.

138:9.2 (1546.4) Not only were these months of quiet work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

138:9.3 (1546.5) The apostles carried on their personal work in Capernaum, Bethsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

138:10.1 (1547.1) The apostles early organized themselves in the following manner:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

138:10.3 (1547.3) 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

138:10.4 (1547.4) 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

138:10.5 (1547.5) 4. Nathaniel watched over the needs of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

138:10.6 (1547.6) 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the

vyrovnanost rozpočtu, aby pokladnice byla plná. Jestliže by se nedostávaly prostředky na jejich podporu, jestliže by nepřišly dary na jejich další činnost, Matouš byl zplnomocněn přikázat apoštolům vrátit se na čas zpět ke svým sítím. Ale k tomu nikdy nedošlo poté, kdy zahájili svoji veřejnou práci; on měl vždy u pokladníka dostatek finančních prostředků pro financování jejich aktivit.

6. Tomáš připravoval jejich cestovní plány. Zodpovídal za zajišťování ubytování a výběr míst pro učení a kázání tak, aby jejich cestovní program probíhal hladce a účinně.

7. Jakub a Juda, dvojčata a synové Alfea, měli za úkol starat se o davy lidí. Jejich povinností bylo zajistit dostatečný počet pomocných uvaděčů, aby jim pomáhali udržovat pořádek mezi zástupy lidí během kázání.

8. Šimon Zélóta by pověřen zajišťováním odpočinku a volného času. Zajišťoval středeční aktivity a snažil se také zajistit každodenně několik hodin odpočinku a rozptýlení.

9. Jidáš Iškariotský byl jmenován pokladníkem. Nosil váček s penězi. Platil všechny výlohy a vedl účetní knihu. Předkládal Matoušovi předběžný rozpočet na každý týden a také podával týdenní hlášení Ondřejovi. Jidáš vyplácel peníze na základě pověření Ondřeje.

Tímto způsobem fungovalo dvanáct apoštolů od samého počátku až do doby reorganizace, která byla vynucena zradou Jidáše. Učitel a jeho učedníci-apoštolové pokračovali ve svém jednoduchém programu do neděle, 12. ledna, roku 27 n.l., kdy si je Ježíš svolal a oficiálně je prohlásil za vyslance království a kazatele jeho radostných poselství. A brzy poté se začali připravovat na cestu do Jerusalemu a Judeji, aby tam zahájili svůj první cyklus veřejného kázání.

budget was balanced, the treasury replenished. If the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

138:10.7 (1547.7) 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

138:10.8 (1547.8) 7. James and Judas the twin sons of Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

138:10.10 (1547.10) 9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

138:10.11 (1547.11) In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

Kapitola 139. Dvanáct apoštolů

⇐ 138

Kniha Urantia

140 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 139 DVANÁCT APOŠTOLŮ

Sekce

Úvod

1. Ondřej, první povoláný
2. Šimon Petr
3. Jakub Zebedeus
4. Jan Zebedeus
5. Filip, zvaný zvědavý
6. Čestný Natanael
7. Matouš Lévi
8. Tomáš Didymus
- 9 a 10. Jakub a Juda Alfeusovi
11. Šimon Zélóta
12. Jidáš Iškariotský

PAPER 139 THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction

1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
- 9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

Úvod

VÝMLUVNÝM svědectvím krásy a spravedlnosti Ježíšova pozemského života je skutečnost, že ačkoliv opakovaně ničil naděje svých apoštolů a roztrhal na kusy každou jejich ambici na osobní povýšení, pouze jeden z nich ho opustil.

Apoštolové se naučili od Ježíše o království nebeském a Ježíš se hodně od nich naučil o království lidí, lidské podstatě, jaká existovala na Urantii a na jiných evolučních světech času a prostoru. Těchto dvanáct mužů představovalo různé typy lidské povahy a nebyli si podobní ani vzděláním. V žilách mnohých z těchto galilejských rybářů kolovalo mnoho nežidovské krve v důsledku násilného obrácení pohanské populace Galileje na židovskou víru před sto lety.

Bylo by chybou z vaší strany považovat

INTRODUCTION

139:0.1 (1548.1) IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

139:0.2 (1548.2) The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

139:0.3 (1548.3) Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and

apoštoly za úplné nevzdělance a neučené lidi. Všichni z nich, kromě Alfeusových dvojčat, vystudovali synagogální školy, velmi dokonale znali hebrejské posvátné spisy a měli dobrou znalost o aktuálním dění v té době. Sedm z nich vystudovalo synagogální školy v Kafarnaumu a v celé Galileji nebylo lepších židovských škol.

Když vaše písemná svědectví hovoří o těchto poslech jako o „nevzdělaných a neučených“ lidech, znamená to jenom to, že to byli prostí lidé, nevzdělání v tradici rabínů a nevyučení metodám rabinského výkladu Písma. Neměli takzvané vyšší vzdělání. V současné době by byli určitě považováni za nevzdělané a v některých kruzích společnosti za nekulturní. Jedna věc je jistá: ne všichni prošli stejným strnulým a stereotypním vzdělávacím systémem. Od jinošských let se každý z nich učil žít svým vlastním způsobem.

unlearned. All of them, except the Alpheus twins, were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

139:0.4 (1548.4) When your records refer to these messengers of the kingdom as being “ignorant and unlearned,” it was intended to convey the idea that they were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

1. ONDŘEJ, PRVNÍ POVOLANÝ

Ondřej, vůdce apoštolského sboru království, se narodil v Kafarnaumu. Byl nejstarší z pěti dětí —on, jeho bratr Šimon a tři sestry. Jeho otec, v tu dobu již nežil, byl obchodním partnerem Zebedea v obchodování se sušenými rybami v Betsaidě, rybářským přístavem Kafarnaumu. Když se stal apoštolem tak nebyl ženatý a bydlel v rodině svého ženatého bratra Šimona Petra. Oba byli rybáři a partneři Jakuba a Jana, synů Zebedea.

V roce 26 n.l., kdy byl povolán jako apoštol, bylo Ondřejovi 33 let a byl tak o celý rok starší než Ježíš a nejstarší z apoštolů. Pocházel ze skvělého rodu s řadou výjimečných předků a byl nejschopnějším z dvanácti apoštolů. Svým druhům se vyrovnal téměř ve všech schopnostech, kromě řečnického umění. Ježíš nikdy Ondřejovi nedal přezdívku, přátelské oslovení. Ale, tak jak apoštolové brzy začali oslovovat Ježíše Učitelem, tak podobně začali Ondřejovi říkat jménem, odpovídající slovu „Šéf“.

Ondřej byl dobrým organizátorem, ale ještě lepším administrátorem. Patřil do vnitřního kruhu čtyř apoštolů, ale jeho jmenování Ježíšem jako hlavy apoštolské skupiny znamenalo, že musel být se svými druhy i v době, kdy ti tři měli důvěrné rozhovory s Učitelem. Až do samého konce zůstal Ondřej vůdcem apoštolského sboru.

Přestože Ondřej nebyl nikdy úspěšným kazatelem, byl úspěšným osobitým pracantem a protože byl průkopnickým misionářem v tom smyslu, že byl prvním povoláním apoštolem,

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

139:1.1 (1548.5) Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Bethsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

139:1.2 (1548.6) In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

139:1.3 (1549.1) Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as the head of the apostolic group made it necessary for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

139:1.4 (1549.2) Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the kingdom in that, as the first chosen apostle, he

ihned přivedl k Ježíšovi svého bratra Šimona, který se potom stal jedním z největších kazatelů království. Ondřej byl hlavním zastáncem Ježíšovy zásady uplatňovat metodu osobní práce jako způsob výcviku dvanácti poslů království.

Zdali Ježíš učil v soukromí apoštoly, nebo kázal zástupům, Ondřej vždy vnímal vše, co se dělo; byl chápavým vůdcem a schopným administrátorem. Učinil okamžité rozhodnutí o každé mu předložené záležitosti a pokud neposoudil daný problém kvůli tomu, že přesahovala oblast jeho autority, tak v takovém případě šel s tou věcí přímo za Ježíšem.

Ondřej a Petr byli svými povahami a vlastnostmi velmi rozdílní, ale musí se jim navzájem přiznat to, že spolu náramně vycházeli. Ondřej nikdy nezáviděl Petrovi jeho řečnickou schopnost. Nevidí se často, aby starší člověk typu Ondřeje měl takový ohromný vliv na svého mladšího a talentovaného bratra. Zdálo se, že Ondřej a Petr si nikdy ani v nejmenším nezáviděli schopnosti a úspěchy jeden druhému. Později, večer v den Pentekosté, když především v důsledku energetického a inspirujícího kázání Petra se ke království přidalo dva tisíce duší, řekl Ondřej svému bratrovi: „To bych já nikdy nedokázal, ale jsem rád, že mám bratra, který to dokáže.“ Petr na to odpověděl: „Ale, kdybys mne ty nepřivedl k Učiteli a svým vlivem mne u něho neudržel, nebyl bych tady a neudělal to.“ Ondřej a Petr byli výjimkou pravidla a důkazem toho, že také bratři mohou žít spolu mírumilovně a úspěšně spolu pracovat.

Po Pentekosté se Petr stal slavným, ale staršímu Ondřejovi nikdy nevadilo, že až do konce svého života byl představován jako „bratr Šimona Petra.“

Ondřej byl ze všech apoštolů nejlepším znalcem lidí. On věděl, že v srdci Jidáše Iškariotského se rodí problém, když žádný z apoštolů nepoznal, že se s jejich pokladníkem něco děje; ale nikomu se o svých obavách nezmínil. Velkou zásluhou Ondřeje pro království byly jeho rady Petrovi, Jakubovi a Janovi, týkající se výběru prvních misionářů, kteří byli vysláni hlásat evangelium a také jeho doporučení těmto prvním vůdcům ohledně organizace administrativních záležitostí království. Ondřej měl velký dar pro odhalování skrytých možností a vloh mladých lidí.

Velmi brzy po nanebevstoupení Ježíše začal Ondřej psát osobní paměti o mnohých projevech a činech svého bývalého Učitele. Po Ondřejově smrti byly udělány opisy tohoto osobního svědectví a volně rozšiřovány mezi prvními učiteli

immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus' policy of utilizing the program of personal work as a means of training the twelve as messengers of the kingdom.

139:1.5 (1549.3) Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter's oratorical ability. Not often will an older man of Andrew's type be observed exerting such a profound influence over a younger and talented brother. Andrew and Peter never seemed to be in the least jealous of each other's abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: "I could not do that, but I am glad I have a brother who could." To which Peter replied: "And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this." Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

139:1.7 (1549.5) After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as "Simon Peter's brother."

139:1.8 (1549.6) Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

139:1.9 (1549.7) Very soon after Jesus' ascension on high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and

křesťanské církve. Tyto neformální Ondřejovy poznámky byly později upravovány, opravovány, pozměňovány a doplňovány, až vytvořily vcelku souvislé vyprávění o životě Učitele na zemi. Poslední z těchto několika upravených a pozměněných opisů byly zničeny při požáru Alexandrie přibližně sto let od doby, kdy originální rukopis byl napsán prvním z dvanácti apoštolů.

Ondřej byl člověkem jasného vnímání, logického myšlení a pevných rozhodnutích, jehož pevná síla charakteru spočívala v jeho výjimečné vyrovnanosti. Jeho nevýhodou byl nedostatek zánícení; mnohokrát se stalo, že nedokázal podpořit své druhy uvážlivou pochvalou. A tato zdrženlivost pochválit zasloužené úspěchy svých přátel pocházela z jeho odporu k lichocení a neupřímnosti. Ondřej byl jedním z těch všestranných, vyrovnaných, samostatných a úspěšných lidí skromného vystupování.

Každý z apoštolů miloval Ježíše, ale je pravdou, že každý z nich byl k němu přitahován kvůli nějakému určitému rysu jeho osobnosti, který měl pro jednotlivého apoštola zvláštní přitažlivost. Ondřej obdivoval Ježíše pro jeho trvalou upřímnost, jeho přirozenou důstojnost. Když lidé poznali Ježíše, měli silný pocit podělit se o něj se svými přáteli; oni skutečně chtěli, aby ho znal celý svět.

Když pozdější pronásledování vyhnalo apoštoly natrvalo z Jerusalemu, Ondřej prošel Arménií, Malou Asií a Makedonií a po přivedení mnoha tisíců lidí do království byl posléze zatčen a ukřižován v Patrasu v Achaji. Trvalo celé dva dny, než tento silný muž vydechl naposledy na kříži a po celou dobu těchto tragických hodin nepřestal působivě provolávat radostnou zprávu o spásitelném nebeském království.

2. ŠIMON PETR

V době kdy se Šimon připojil k apoštolům mu bylo třicet let. Byl ženatý, měl tři děti a žil v Betsaidě, nedaleko od Kafarnaumu. S nimi žil jeho bratr Ondřej a matka jeho manželky. Jak Petr, tak i Ondřej byli rybářskými partnery synů Zebedea.

Učitel se znal se Šimonem ještě předtím, než mu ho Ondřej představil jako druhého apoštola. Když Ježíš dal Šimonovi jméno Petr, udělal to s úsměvem; měl to být určitý druh přezdívký. Šimon byl znám všem svým přátelům jako nevypočitatelný a impulsivní člověk. Pravda, později Ježíš připojil nový a významný smysl k této náhodně vybrané přezdívce.

circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

139:1.10 (1550.1) Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

139:1.11 (1550.2) Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

139:1.12 (1550.3) When the later persecutions finally scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

2. SIMON PETER

139:2.1 (1550.4) When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Betsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

139:2.2 (1550.5) The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

Šimon Petr byl impulsivním člověkem, optimistou. Vyrostl s pocitem dávat volný průchod silným emocím; neustále se dostával do potíží, protože trvale mluvil bez myšlení. Toto bezmyšlenkovité jednání způsobovalo také potíže všem jeho přátelům a spolupracovníkům a bylo příčinou mnoha mírných výtek od jeho Učitele. Jediným důvodem, že Petr se kvůli svému bezmyšlenkovitému mluvení nedostal do ještě větších potíží byl ten, že se velmi brzy naučil probírat většinu svých plánů a záměrů se svým bratrem Ondřejem předtím, než se odvážil je prezentovat veřejně.

Petr byl skvělým řečníkem, výmluvným a dramatickým. Byl také přirozeným a inspirujícím vůdcem lidí, bystrým myslitelem, ale ne hluboce uvažujícím. Pokládal mnoho otázek, více než všichni ostatní apoštolové dohromady a i když většina těchto otázek byla prospěšná a věcná, mnohé z nich byly bezmyšlenkovité a nerozumné. Petr neměl hluboké myšlení, ale dobře věděl co chce. Proto se dokázal rychle rozhodnout a pohotově jednat. Když ostatní uviděli Ježíše na břehu a v úžase o tom hovořili, Petr skočil do vody a plaval na břeh, aby Učitele přivítal.

Tu vlastnost Ježíše, kterou Petr obdivoval nejvíce, byla jeho božská ohleduplnost. Petr se nikdy neunavil přemýšlením o Ježíšově snášenlivosti. Nikdy nezapomněl přednášku o odpouštění provinilci—ne sedmkrát, ale sedmdesát sedmkrát. Hodně přemýšlel o účincích Učitelova odpouštějícího charakteru během těch tísnivých a skličujících dní bezprostředně po svém bezmyšlenkovitém a nezamýšleném zapření Ježíše na nádvoří velekněze.

Šimon Petr byl zoufale kolísavý; dokázal skočit z jednoho extrému do druhého. Nejdříve odmítl, aby mu Ježíš omyl nohy a potom, když uslyšel odpověď Učitele, naléhavě žadonil, aby mu omyl nejenom nohy, ale i hlavu a ruce. Ale Ježíš dobře věděl, že Petrovy nedostatky pocházely z hlavy, ne ze srdce. On byl jednou z nevysvětlitelnějších kombinací odvahy a zbabělosti jaká se kdy na zemi objevila. Silnou stránkou jeho charakteru byla věrnost, přátelství. Petr miloval Ježíše opravdově a věrně. A přece, navzdory této náramné síle oddanosti byl tak nejistý a nestálý, že připustil, aby ho služebná donutila zapřít svého Hospodina a Učitele. Petr dokázal snášet pronásledování a všechny další formy násilí na svoji osobu, ale bál se a děsil se posměchu. Byl statečným vojákem, když čelil frontálnímu útoku, ale byl strachem krčícím se zbabělcem, když byl překvapen útokem zezadu.

Petr byl prvním z apoštolů Ježíše, vystupujícím na obranu činnosti Filipa mezi Samaritány a činnosti Pavla mezi jinověrci. Ale

139:2.3 (1550.6) Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

139:2.4 (1550.7) Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

139:2.5 (1551.1) The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most inexplicable combinations of courage and cowardice that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

139:2.7 (1551.3) Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the

později, v Antiochii, obrátil, když čelil vysmívajícím se židům a na čas změnil svůj postoj k jinověrcům jenom proto, aby vzal na sebe neohrožené odsouzení Pavla.

Byl prvním z apoštolů, který upřímně uznal v Ježíšovi spojení lidskosti a božskosti a prvním—kromě Jidáše—který ho zapřel. Petr nebyl žádným snílkem, ale nerad sestupoval z oblaků extáze a vzrušujícího nadšení na všední a věcný svět reality.

Při následování Ježíše, doslovně i obrazně, on buď vedl procesí, nebo se coural vzadu—„následování z dálky.“ Ale ze všech dvanácti apoštolů byl on výjimečným kazatelem; kromě Pavla, on udělal víc než jakýkoliv jiný člověk pro ustanovení království a za jednu generaci vyslal jeho posly do všech čtyř koutů světa.

Po svých unáhlených zapřeních Učitele se opět našel a pod chápavým a moudrým vedením Ondřeje byl prvním, kdo se vrátil zpět k rybářským sítím, zatímco ostatní apoštolové vyčkávali, co se bude dít po ukřižování. Když si byl plně jist, že mu Ježíš odpustil a věděl, že Učitel ho přijal zpět do svých řad, oheň království se rozhořel v jeho duši s takovou silou, že se stal velkým a spasitelným světlem pro tisíce lidí, setrvávajících ve tmě.

Po odchodu z Jerusalema a předtím než se stal Pavel vůdčí duchovní silou mezi křesťanskými církvemi pohanského světa, Petr hodně cestoval a navštívil všechny cirkve od Babylonu po Korint. Také navštívil a podpořil mnoho církví, které byly založeny Pavlem. Ačkoliv Petr a Pavel měli velmi rozdílné povahy a vzdělání, dokonce se rozcházeli v teologii, v pozdějších letech spolu společně pracovali při zakládání církví.

Některé prvky stylu a učení Petra jsou ukázány v kázáních, částečně zapsaných Lukášem a také v evangeliu Marka. Jeho důrazný styl je lépe ukázán v jeho dopisu, známém jako První List Petra; alespoň tomu tak bylo, než byl později upraven apoštolem Pavlem.

Ale Petr setrval ve svém omylu, když se snažil přesvědčit židy, že Ježíš byl přece jenom opravdový a skutečný židovský Mesiáš. Až do dne své smrti měl Šimon Petr zmatek ve své mysli a nebyl schopen rozlišit mezi koncepcí Ježíše jako židovského Mesiáše, Krista jako vykupitele světa a Syna Člověka jako zjevení Boha, milujícího Otce celého lidstva.

Petrova manželka byla velmi schopná žena.

gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

139:2.8 (1551.4) He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer, but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

139:2.9 (1551.5) In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — “following afar off.” But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

139:2.10 (1551.6) After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew's sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master's fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

139:2.11 (1551.7) After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

139:2.12 (1552.1) Something of Peter's style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of Paul.

139:2.13 (1552.2) But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion in his mind between the concepts of Jesus as the Jewish Messiah, Christ as the world's redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

139:2.14 (1552.3) Peter's wife was a very able woman.

Mnoho let úspěšně pracovala jako členka ženského sboru a když byl Petr vyhnán z Jerusalemu, doprovázela ho na všech jeho cestách k církvím, stejně jako na jeho všech misionářských výpravách. A v den, kdy se její proslulý manžel rozloučil se životem, ona byla předhozena divokým šelmám v aréně v Římě.

A tak tento člověk Petr, blízký druh Ježíše, jeden z jeho vnitřního kruhu, odešel z Jerusalema do světa hlásat radostné zprávy o království s plnou svojí silou a slávou až úplné naplnění jeho služby bylo dosaženo; a považoval to za velkou čest, když mu jeho vězňatelé oznámili, že musí zemřít stejnou smrtí jako jeho Učitel—na kříži. A tak byl Šimon Petr v Římě ukřižován.

For years she labored acceptably as a member of the women's corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his missionary excursions. And the day her illustrious husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

139:2.15 (1552.4) And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

3. JAKUB ZEBEDEUS

Jakub, starší ze dvou apoštolů, synů Zebedea, kterým dal Ježíš přezdívkou „synové hromu,“ měl třicet let v době, kdy se stal apoštolem. Byl ženatý, měl čtyři děti a žil nedaleko od svých rodičů na předměstí Kafarnaumu, v Betsaidě. Živil se rybolovem společně se svým mladším bratrem Janem a v partnerství s Ondřejem a Šimonem. Jakub a jeho bratr Jan měli výhodu v tom, že znali Ježíše delší dobu než ostatní apoštolové.

Tento schopný apoštol měl rozporuplnou povahu; vypadalo to, jakoby měl dvě povahy a obě byly uváděny v činnost silnými pocity. Obzvláště byl vznětlivý tehdy, když se v plné míře projevil jeho nelibost. Když byl patřičně vyprovokován, dokázal vybuchnout a jak bouře utichla, měl ve zvyku se vždy ospravedlňovat a omlouvat tím, že to všechno byl pouze projev jeho oprávněného rozhořčení. Mimo tyto občasné výbuchy hněvu se Jakub svojí povahou podobal Ondřejovi. Neměl Ondřejovu rozvážnost, nebo vnímání lidské povahy, ale byl mnohem lepším řečníkem na veřejnosti. Po Petrovi, a možná také i po Matoušovi, byl Jakub nejlepším řečníkem mezi apoštoly.

Ačkoliv Jakub nebyl v žádném případě náladovým, dokázal být jeden den tichý a zamlklý a hovorný a sdílný na druhý den. S Ježíšem obvykle mluvil volně a otevřeně, ale mezi dvanácti apoštoly měl občas dny, kdy se z něho stal mlčící člověk. Tato období nevysvětlitelné mlčenlivosti byla jeho velkou slabostí.

Vynikající vlastností Jakubovy osobnosti byla jeho schopnost vidět všechny strany problému. Ze všech dvanácti se on nejvíce přiblížil k pochopení skutečného významu a důležitosti Ježíšova učení. Zpočátku i on pomalu chápal slova Učitele, ale

3. JAMES ZEBEDEE

139:3.1 (1552.5) James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed “sons of thunder,” was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

139:3.2 (1552.6) This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James's personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew's discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

139:3.3 (1552.7) Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

139:3.4 (1552.8) The outstanding feature of James's personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of Jesus' teaching. He, too, was slow at first to

než byla jejich příprava skončena, získal velmi dobrou představu o poslání Ježíše. Jakub byl schopen rozumět širokému okruhu lidských povah. Dobře vycházel s všestranným Ondřejem, impulzivním Petrem a svým uzavřeným bratrem Janem.

Přestože Jakub a Jan mívali občas mezi sebou problémy když se snažili spolu pracovat, ale bylo inspirující je vidět, jak dobře se snášeli. Nedařilo se jim to úplně tak dobře, jako Ondřejovi s Petrem, ale bylo to mnohem lepší, než by se obvykle očekávalo od dvou bratrů, obzvláště takových svéhlavých a zarytých bratrů. Ale, zvláštní se může jevit skutečnost, že tito dva synové Zebedea byli k sobě mnohem více tolerantnější, než byli k cizím lidem. Měli se vzájemně velmi rádi; vždy byli šťastnými kamarády. Byli to tito „synové hromu“, kteří chtěli přivolat oheň z nebes, aby zničil Samaritány, kteří se opovážili znevážit jejich Učitele. Ale předčasná smrt Jakuba velmi silně změnila prudkou povahu jeho mladšího bratra Jana.

Ten povahový rys Ježíše, který Jakub nejvíce obdivoval, byla jeho dojmavá laskavost. Ježíšův sbližující zájem o malé i velké, bohaté i chudé, na něho silně působil.

Jakub Zebedeus měl vyvážené myšlení a plánování. Společně s Ondřejem byl jedním z nerozvázněji uvažujících členů apoštolské skupiny. Byl energickým člověkem, ale nikdy nespěchal. Byl znamenitou protikladnou oporou pro Petra.

Choval se skromně a neokázale; byl každodenním služebníkem, nenáročným dělníkem, který nezatoužil po mimořádné odměně poté, když pochopil něco ze skutečného významu království. A co se týče příběhu o matce Jakuba a Jana, která požádala Ježíše o to, aby její synové měli zaručena místa po jeho pravé a levé ruce, je nutno si uvědomit, že to byla matka, která se s touto prosbou na Ježíše obrátila. A musí se jim přiznat, že když oznámili, že jsou připraveni převzít takové odpovědnosti, byli si vědomi nebezpečí, spojené s předpokládanou vzpourou Učitele proti nadvládě Říma a že byli také ochotni za to zaplatit cenu. Když se jich Ježíš zeptal, zdali jsou připraveni vypít číši, odpověděli ano. A pokud se jedná o Jakuba, tak k tomu skutečně došlo—on vypil číši společně s Učitelem, protože byl prvním z apoštolů, který brzy zemřel mučednickou smrtí, když ho mečem zabil Herodes Agrippa. Jakub byl takto prvním z dvanácti apoštolů, který obětoval svůj život v nové bitevní linii za království. Herodes Agrippa se bál Jakuba nejvíce ze všech ostatních apoštolů. On byl opravdu často tichý a zamlklý, ale byl odvážný a odhodlaný, když jeho

comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained brother John.

139:3.5 (1553.1) Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these "sons of thunder" who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

139:3.6 (1553.2) That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

139:3.7 (1553.3) James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

139:3.8 (1553.4) He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be recognized that they were cognizant of the dangers accompanying the Master's supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it was literally true — he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He was indeed often quiet and silent, but he was

přesvědčení byla zpochybněna a napadena.

Jakub žil svůj život naplno a když přišel konec, choval se tak ušlechtilě a statečně, že dokonce jeho udavač a donašeč, který byl přítomen jeho soudu a vykonání rozsudku, byl tak dojat, že uprchl z místa Jakubovy smrti a přidal se ke stoupencům Ježíše.

4. JAN ZEBEDEUS

Když se stal Jan apoštolem, bylo mu dvacet čtyři let a byl nejmladším ze všech dvanácti apoštolů. Nebyl ženatý a žil se svými rodiči v Betsaidě; byl rybářem a pracoval se svým bratrem Jakubem v partnerství s Ondřejem a Petrem. Jak před, tak i poté, kdy se stal apoštolem, působil Jan jako zprostředkovatel Ježíše při jednání s Učitelovou rodinou a v této odpovědnosti pokračoval po celou dobu života Marie, matky Ježíše.

Poněvadž Jan byl nejmladším z apoštolů a byl tak úzce spjat s Ježíšem při řešení záležitostí jeho rodiny, byl Učiteli velmi blízký, ale nebylo by pravdou říci, že on byl tím „apoštolem, kterého Ježíš miloval.“ Těžko byste mohli očekávat, že taková ušlechtilá osobnost jako Ježíš se proviní protekcionářstvím—mít rád jednoho z apoštolů víc než ty ostatní. Tento fakt, že Jan byl jedním ze tří osobních poradců Ježíše, ještě více prohloubilo tento mylný názor, nemluvě o tom, že Jan společně se svým bratrem Jakubem znali Ježíše mnohem déle než ostatní.

Petr, Jakub a Jan byli určeni osobními poradci Ježíše brzy poté, kdy se stali apoštoly. Krátce po vybrání dvanáctky a v době, kdy Ježíš jmenoval Ondřeje jako vedoucího skupiny, mu řekl: „A teď chci, abys jmenoval dva až tři ze svých druhů, aby byli se mnou a zůstávali při mně, podporovali mne a pečovali o mé denní potřeby.“ A Ondřej si myslel, že nejlepší bude, když vybere pro tuto speciální povinnost další tři po něm vybrané apoštoly. On sám se chtěl dobrovolně přihlásit na tuto poctěnou službu, ale Ježíš ho již pověřil vedením apoštolů; takže okamžitě přidělil k Ježíšovi Petra, Jakuba a Jana.

Jan Zebedeus měl mnoho krásných povahových vlastností, ale jedna, která nebyla tak krásná, byla jeho nadměrná, ale dobře ukrývaná, domýšlivost. Jeho dlouhodobé spojení s Ježíšem způsobilo mnoho a důležitých změn v jeho povaze. Tato domýšlivost byla výrazně potlačena, ale když zestárl a stával se více či méně dětinským, tato samolibost se do určité míry

brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

139:3.9 (1553.5) James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James's death to join himself to the disciples of Jesus.

4. JOHN ZEBEDEE

139:4.1 (1553.6) When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the twelve. He was unmarried and lived with his parents at Bethsaida; he was a fisherman and worked with his brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing with the Master's family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

139:4.2 (1553.7) Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was “the disciple whom Jesus loved.” You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

139:4.3 (1554.1) Peter, James, and John were assigned as personal aides to Jesus soon after they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: “And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister to my daily needs.” And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

139:4.4 (1554.2) John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem reappeared to a certain extent, so that, when

znovu objevila, takže, když nařídil Nátanovi psát podle jeho pokynů Evangelium, které nyní nese jeho jméno, zestárlý apoštol neváhal zmiňovat se o sobě opakovaně jako o „apoštolovi, kterého Ježíš miloval.“ Vzhledem ke skutečnosti, že Jan měl k Ježíšovi nejbližší v porovnání s ostatními pozemskými smrtelníky, byl jeho vyvoleným osobním zástupcem v tolika záležitostech a proto není zvláštností, že se považoval za „apoštola, kterého Ježíš miloval,“ protože s určitostí věděl, že byl tím apoštolem, kterému Ježíš tak často důvěřoval.

Nejsilnějším rysem Janovy povahy byla jeho spolehlivost; jednal pohotově a byl odvážný, svědomitý a obětavý. Jeho největší slabinou byla ta jeho charakteristická domýšlivost. Byl nejmladším členem své rodiny a nejmladším z apoštolské skupiny. Asi byl trochu rozmazlený; možná mu všichni příliš dovolovali. Ale Jan pozdějších let byl velmi jiným člověkem, než tím samolibým a svévolným mladým mužem, který se stal apoštolem Ježíše, když mu bylo dvacet čtyři let.

Z Ježíšových vlastností, které Jan nejvíce oceňoval, to byla Učitelova láska a nesobeckost; tyto rysy udělaly na něho takový dojem, že se jeho celý následný život vyznačoval chápající láskou a bratrskou oddaností. Mluvil o lásce a psal o lásce. Tento „syn hromu“ se stal „apoštolem lásky“; a v Efezu, když tento zestárlý biskup již nebyl schopen stát na kazatelně a kázat a byl do kostela přinášán na židli a když na závěr bohoslužby byl požádán, aby pronesl několik slov k věřícím, po několika let odpovídal pouze slovy: „Moje malé děti, milujte jeden druhého.“

Jan toho nikdy příliš nenamluvil, s výjimkou situací, když ho někdo rozzlobil. Hodně přemýšlel, ale málo mluvil. Když byl starší, jeho temperament se zklidnil, lépe ho ovládal, ale nikdy nepřekonal svoji nechuť mluvit; nikdy plně nepřemohl svoji nemluvnost. Ale byl obdařen pozoruhodnou a tvořivou představivostí.

Jan měl ještě jeden povahový rys, který by u takového tichého a introspektivního člověka nikdo nečekal. On byl poněkud bigotní a nadměrně netolerantní. V tomto ohledu on a Jakub si byli hodně podobní—oni oba chtěli přivolat oheň z nebes na hlavy neuctivých Samaritánců. Když se Jan setkal s nějakými neznámými lidmi, kteří učili jménem Ježíše, okamžitě jim to zakázal. Ale on nebyl jediným z dvanácti apoštolů, kdo byl nakažen tímto druhem samolibosti a pocitem nadřazenosti.

Janův život byl nesmírně ovlivněn skutečností, že viděl celou tu dobu Ježíše bez domova, když věděl, jaká svědomitá opatření

engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the “disciple whom Jesus loved.” In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the “disciple whom Jesus loved” since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

139:4.5 (1554.3) The strongest trait in John's character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father's family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus' apostles when he was twenty-four.

139:4.6 (1554.4) Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master's love and unselfishness; these traits made such an impression on him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This “son of thunder” became the “apostle of love”; and at Ephesus, when the aged bishop was no longer able to stand in the pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, “My little children, love one another.”

139:4.7 (1554.5) John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

139:4.8 (1555.1) There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike — they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus' name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

139:4.9 (1555.2) John's life was tremendously influenced by the sight of Jesus' going about without a home as he knew how faithfully he had

udělal pro zajištění své matky a své rodiny. Jan také hluboce cítil s Ježíšem kvůli tomu, že mu jeho vlastní rodina nedokázala porozumět a věděl, že se ho postupně začínali stranit. Celá tato situace, spolu s tím, že Ježíš neustále podřizoval i svá nejmenší přání vůli nebeského Otce a jeho každodenní život bezvýhradní důvěry, udělaly tak hluboký dojem na Jana, že to způsobilo výrazné a trvalé změny v jeho povaze, změny, které se projevovaly v celém jeho následujícím životě.

Jan byl chladně a troufale statečný, což byl málokterý z ostatních apoštolů. Byl jediným apoštolem, který doprovázel Ježíše v noci jeho zatčení a odvážil se vejít se svým Učitelem až do samého jícnu smrti. Zůstal s ním a byl mu nablízku až do jeho poslední pozemské hodiny a svědomitě vyplnil svoji povinnost k jeho matce a byl připraven přijmout další pokyny, které by mu Učitel mohl dát během posledních chvil své smrtelné existence. Jedna věc je jistá, Jan byl důsledně spolehlivý. Když se dvanáct apoštolů sešlo k jídlu, Jan obvykle sedával po Ježíšově pravé ruce. On byl prvním z dvanáctky, kdo skutečně a plně uvěřil ve zmrtvýchvstání a první, kdo poznal Učitele, když k nim přišel na břehu moře po svém zmrtvýchvstání.

V prvních letech křesťanského hnutí byl tento syn Zebedea velmi úzce spjat s Petrem a stal se jedním z hlavních sloupů jeruzalémské církve. Byl pravou rukou Petra v den Pentekosté.

Několik let po mučednické smrti Jakuba se Jan oženil s vdovou svého bratra. Posledních dvacet let jeho života o něho pečovala jeho milující vnučka.

Jan byl několikrát uvězněn a poslán do vyhnanství na ostrov Patmos, kde strávil čtyři roky, když pak v Římě přišel k moci nový císař a bylo mu dovoleno se vrátit. Kdyby Jan nebyl taktní a prozíravý, byl by nepochybně zabit, tak jako jeho přímočařejší bratr Jakub. S přibývajícimi roky se Jan, spolu s bratrem Hospodina Jakubem, naučili rozumnému smířlivému vystupování před občanskými soudy. Přišli na to, že „pokorná odpověď odvrací hněv.“ Také se naučili představovat církev jako „duchovní bratrství, zasvěcené společenské službě lidstvu“ a ne jako „království nebeské.“ Učili o láskyplné službě a ne o vládnoucí síle— králi a království.

Když byl ve vyhnanství na ostrově Patmos, Jan napsal Knihu Zjevení, kterou nyní máte ve značně zkrácené a zkreslené formě. Tato Kniha Zjevení obsahuje pozůstalé zbytky velkého zjevení, jehož velká část byla ztracena, další části byly odstraněny po Janově napsání. Zachovala se

made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family's failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus' ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

139:4.10 (1555.3) John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus' mother and ready to receive such additional instructions as might be given during the last moments of the Master's mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus' right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

139:4.11 (1555.4) This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

139:4.12 (1555.5) Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

139:4.13 (1555.6) John was in prison several times and was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a "soft answer turns away wrath." They also learned to represent the church as a "spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind" rather than as "the kingdom of heaven." They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

139:4.14 (1555.7) When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of which were lost, other portions of which were

pouze v útržkovité a zfalšované formě.

Jan hodně cestoval, neúnavně pracoval a když se stal biskupem asijských církví, usadil se v Efezu. Tady, ve věku devadesáti devíti let řídil svého pomocníka Nátana při psaní takzvaného „Evangelia podle Jana“. Ze všech dvanácti apoštolů se pouze Jan Zebedeus stal význačným teologem. Zemřel přirozenou smrtí v Efezu v roce 103 n.l. ve věku sto jedna let.

removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

139:4.15 (1555.8) John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called "Gospel according to John," at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

5. FILIP, ZVANÝ ZVĚDAVÝ

Filip, pátý vyvolený apoštol, byl povolán, když Ježíš a jeho první čtyři apoštolové se vraceli ze setkání s Janem u Jordánu do Kány Galilejské. Poněvadž žil v Betsaidě, Filip již nějakou dobu Ježíše znal, ale nevěděl, že Ježíš je opravdu velkým člověkem až do toho dne v údolí Jordánu, kdy mu řekl: „Následuj mne.“ Filip byl také do určité míry ovlivněn skutečností, že Ondřej, Petr, Jakub a Jan vnímali Ježíše jako Vysvoboditele.

Když se Filip připojil k apoštolům, bylo mu dvacet sedm let; byl krátce ženatý, ale neměl v té době žádné děti. Přezdívkou, kterou mu apoštolové dali, ukazovala na jeho „zvědavost.“ Filip chtěl vždy vidět. Zdálo se, že nikdy nebyl schopen vniknout hluboko do podstaty problému. Nebyl určitě omezený, ale postrádal představivost. Tento nedostatek představivosti byla jeho velká slabost. Byl obyčejným a věcným člověkem.

Při vytváření organizace apoštolů se Filip stal hospodářským správcem; jeho povinností bylo, aby měli stále zajištěny potraviny. A on byl dobrým správcem. Jeho nejsilnější vlastností byla jeho metodická důkladnost; vyznačoval se jak matematicností, tak i systematičností.

Filip pocházel ze sedmi dětí, tři chlapci a čtyři děvčata. Byl druhý nejstarší a po zmrtvýchvstání Ježíše pokřtil celou svoji rodinu a přijal ji do království. Filipovi rodiče se živili rybolovem. Jeho otec byl velmi nadaný člověk, hluboký myslitel, ale jeho matka byla z velmi obyčejné rodiny. Filip byl tím člověkem, od kterého se nemohly očekávat velké věci, ale byl to člověk, který dokázal dělat malé věci velkoryse a dělat je dobře a správně. Pouze několikrát za čtyři roky se mu stalo, že neměl k dispozici tolik jídla, aby uspokojil všechny. Také mnohé mimořádné potřeby, které vznikly při jejich způsobu života, ho málokdy zastihly nepřipraveného. Zásobování apoštolské rodiny

5. PHILIP THE CURIOUS

139:5.1 (1556.1) Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee. Since he lived at Bethsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, "Follow me." Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

139:5.2 (1556.2) Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified "curiosity." Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

139:5.3 (1556.3) When the apostles were organized for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

139:5.4 (1556.4) Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip's people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him unprepared. The commissary department of the

bylo uvážlivě a účinně řízeno.

Silnou stránkou Filipa byla jeho metodická spolehlivost; slabou stránkou jeho povahy byl jeho naprostý nedostatek představivosti, neschopnost složit dva a dvě, aby dostal čtyři. Byl matematický v abstraktním smyslu, ale nebyl konstruktivní ve své představivosti. Některé druhy obrazotvornosti postrádal téměř úplně. Byl typickým běžným a obyčejným průměrným člověkem. Mezi zástupy lidí, kteří přišli naslouchat Ježíšovu učení a kázání, bylo velké množství mužů a žen, kterým se dostalo velkého povzbuzení z toho, že viděli jednoho jako jsou oni, povýšeného do váženého místa v radách Učitele; dostali odvahu z té skutečnosti, že jeden z nich již získal vysoké místo ve věcech království. A Ježíš se hodně dozvěděl o způsobu, jak některé lidské myslí fungují, když tak trpělivě naslouchal pošetilým otázkám Filipa a mnohokrát vyhověl žádosti svého správce, aby mu „ukázal.“

Vlastnost Ježíše, kterou Filip tak trvale obdivoval, byla Učitelova neustálá štědrost. Filip nikdy nenašel na Ježíšovi něco, co by bylo skoupé, lakotné či skrbivé a velmi zbožňoval tuto stálou a nevyčerpatelnou přejícnost.

V osobnosti Filipa bylo málo působivého. Často se o něm mluvilo jako o „Filipovi z Betsaidy, města, kde žijí Ondřej a Petr.“ Téměř úplně postrádal rozlišovací schopnost; nedokázal vidět vzrušující možnost dané situace. Nebyl pesimista, byl pouze všední. Postrádal také hodně duchovní vnímání. Neváhal přerušit Ježíše uprostřed některé z Učitelových hlubokomyslných rozprav, aby mu položil zjevně pošetilou otázku. Ale Ježíš ho za takovou nerozvážnost nikdy nepokáral; byl s ním trpělivý a ohleduplný k jeho neschopnosti chápat hlubší významy učení. Ježíš dobře věděl, že kdyby jednou pokáral Filipa za pokládání těchto obtěžujících otázek, že by nejenže ranil tuto upřímnou duši, ale že by se taková výtka Filipa natolik dotkla, že by již nikdy neměl odvahu ptát se. Ježíš věděl, že na jeho světech prostoru jsou nespočetné miliardy podobných pomalu myslících smrtelníků a chtěl je všechny povzbudit, aby se na něho obraceli a nebáli se pokládat mu své otázky a sdělovat své problémy. Konec konců, Ježíše ve skutečnosti více zajímaly Filipovy pošetilé otázky, než kázání, které přednášel. Ježíš se nejvyšší měrou zajímal o lidi, všechny typy lidí.

Apoštolský správce nebyl dobrým řečníkem na veřejnosti, ale byl velmi vemlouvavým a úspěšným při individuální práci. Nedal se snadno odradit; všechno co dělal, dělal úmorně a

apostolic family was intelligently and efficiently managed.

139:5.5 (1556.5) The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's request to "be shown."

139:5.6 (1556.6) The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

139:5.7 (1557.1) There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Bethsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men*, all kinds of men.

139:5.8 (1557.2) The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not easily discouraged; he was a plodder and very

houževnatě. Měl ten velký a vzácný dar říkat „pojd.“ Když se jeho první konvertita Natanael chtěl přit o zásluhách a pochybeních Ježíše a nevýhodách Nazaretu, působivou odpovědí Filipa bylo: „Pojď a uvidíš.“ Nebyl dogmatickým kazatelem, který nabádal své posluchače: „Jděte —dělejte to a dělejte toto.“ Všechny vzniklé situace ve své práci řešil slovem: „Pojďte—pojdte se mnou, ukážu vám cestu.“ A toto je vždy účinný způsob při všech formách a stadiích učení. Také rodiče se mohou od Filipa učit lepšímu způsobu říkat svým dětem ne, „jdi a udělej to či ono,“ ale spíše: „pojd s námi a my ti pomůžeme a ukážeme jak se to dá udělat lépe.“

Neschopnost Filipa přizpůsobit se nové situaci se projevila v plné míře, když v Jerusalemu za ním přišla skupina Řeků se žádostí: „Pane, my bychom rádi viděli Ježíše.“ Každému židovi, obracejícího se na něho s takovou otázkou, by Filip odpověděl: „Pojď.“ Ale tito lidé byli cizinci a Filip si nemohl vzpomenout na pokyny od svých nadřízených, týkajících se takových situací. A tak vše, co ho napadlo udělat, bylo to, že se šel poradit za vedoucím apoštolem Ondřejem a potom společně odvedli zvědavé Řeky k Ježíšovi. Rovněž, když odešel do Samaří kázat věřícím a křtít je, jak mu nařídil jeho Učitel, upustil od pokládání ruky na své novověrce na znamení, že přijali Ducha Pravdy. Tento rituál pak opět zavedli Petr a Jan, kteří brzy za ním přišli z Jerusalema pozorovat jeho práci pro mateřskou církev.

Filip prošel těžkými chvílemi v době Učitelovy smrti, podílel se na reorganizaci skupiny apoštolů a byl prvním, kdo se vydal získávat duše pro království do nežidovských oblastí. Největší úspěchy měl mezi Samaritanci a byl úspěšný ve všech svých pozdějších činnostech v šíření evangelia.

Filipova žena, která byla aktivním členem ženského sboru, se stala zdatnou pomocnicí svému manželovi v jeho šíření křesťanství po jejich útěku z Jerusalema před pronásledováním. Jeho manželka byla nebojácná žena. Stála u kříže, na kterém visel Filip a dodávala mu odvahu hlásat dobré zprávy i svým vrahům a sama začala přednášet o spasení skrze víru v Ježíše a byla umlčena až tehdy, kdy k ní přiběhli zlostní židé a ukamenovali ji k smrti. Jejich nejstarší dcera Lea pokračovala v jejich práci a později se stala známou prorokyní v Hieroapoli.

Filip, bývalý správce dvanácti apoštolů, byl silným mužem v království; získával duše kamkoliv přišel. Nakonec byl za svoji víru ukřižován a pochován v Hieroapoli.

tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, “Come.” When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip’s effective reply was, “Come and see.” He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to “Go” — do this and do that. He met all situations as they arose in his work with “Come” — “come with me; I will show you the way.” And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* “Go do this and go do that,” but rather, “Come with us while we show and share with you the better way.”

139:5.9 (1557.3) The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: “Sir, we desire to see Jesus.” Now Philip would have said to any Jew asking such a question, “Come.” But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

139:5.10 (1557.4) Philip went on through the trying times of the Master’s death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

139:5.11 (1557.5) Philip’s wife, who was an efficient member of the women’s corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip’s cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

6. ČESTNÝ NATANAEL

Natanael, šestý a poslední z apoštolů, vybraných samotným Učitelem, byl přiveden k Ježíšovi svým přítelem Filipem. Měl s Filipem několik společných obchodních aktivit a spolu s ním byli na cestě za Janem Křtitelem, když potkali Ježíše.

Když se Natanael stal apoštolem bylo mu dvacet pět let a byl druhým nejmladším členem skupiny. Byl nejmladší dítě ze sedmi sourozenců, nebyl ženatý a staral se pouze o své zestárlé a churavé rodiče, se kterými žil v Káně; jeho bratři a sestra měli již své rodiny, anebo zemřeli, ale žádný z nich v Káně nežil. Natanael a Jidáš Iškariotský byli nejvzdělanějšími z dvanáctky apoštolů. Natanael se dříve chtěl stát kupcem.

Sám Ježíš nedal Natanaelovi přezdívku, ale apoštolové začali brzy o něm mluvit jako o člověku, který se vyznačuje čestností, upřímností. Neměl v sobě „žádnou lstivost.“ A to byla jeho velká ctnost; byl jak čestný, tak i upřímný. Slabostí jeho povahy byla pýcha; byl velmi pyšný na svoji rodinu, svoje město, svoji pověst a svůj národ. To všechno je chvályhodné, jestliže to není příliš přehnané. Ale Natanael měl sklony jít se svými osobními předsudky do extrémů. Posuzoval jedince na základě svých osobních názorů. Ještě předtím než se setkal s Ježíšem, neváhal položit otázku: „Může něco dobrého vzejít z Nazaretu?“ I když Natanael byl pyšný, nebyl zatvrzelý. Když se podíval do tváře Ježíše, dokázal rychle obrátit.

V mnoha ohledech byl Natanael neobvyklým geniem mezi dvanácti apoštoly. Byl apoštolským filozofem a snilkem, ale velmi praktickým snilkem. Střídal období hluboké filozofie s obdobím krásného a báječného humoru; když měl správnou náladu, tak byl pravděpodobně nejlepším vypravěčem příběhů z celé dvanáctky. Ježíš naslouchal velmi rád vyprávění Natanaela o věcech jak vážných, tak i povrchních. Postupně Natanael začal brát Ježíše a království vážněji, ale nikdy nevzal vážněji sám sebe.

Všichni apoštolové Natanaela milovali a vážili si ho a on s nimi skvěle vycházel, s výjimkou Jidáše Iškariotského. Jidáš si myslel, že Natanael nebere jeho apoštolskou činnost příliš vážně a jednou se osmělil a šel tajně za Ježíšem a stěžoval si na něj. Ježíš mu řekl: „Jidáš, dávej si dobrý pozor; nezveličuj své postavení. Kdo z nás má právo soudit svého bratra? Vůlí Otce není to, aby se jeho děti zabývaly jenom vážnými věci v životě. Dovol mi opakovat: přišel jsem proto, aby moji bratři v těle měli více radosti, potěšení a žili

6. HONEST NATHANIEL

139:6.1 (1558.2) Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

139:6.2 (1558.3) When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iscariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

139:6.3 (1558.4) Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was “without guile.” And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudge individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the question, even before he had met Jesus, “Can any good thing come out of Nazareth?” But Nathaniel was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus’ face.

139:6.4 (1558.5) In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

139:6.5 (1558.6) The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: “Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father’s will that his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and

plnohodnotnějším životem. Teď jdi, Jidášu a dělej dobře to, co ti bylo svěřeno, ale nechej Natanaela, svého bratra, skládat jeho účty před Bohem.“ A vzpomínka na to a na mnoho podobných situací dlouho žila v sebeklamném srdci Jidáše Iškariotského.

Mnohokrát, když Ježíš odešel do hor s Petrem, Jakubem a Janem a vztahy mezi apoštoly začínaly být napjaté a složité a když i Ondřej nevěděl co říci svým sklíčeným bratrům, Natanael uvolnil napětí trochou filozofie, svojí vtipností, nebo humorem; velmi dobrým humorem.

Natanael měl za povinnost pečovat o rodiny apoštolů. Často chyběl na apoštolských poradách, protože, když se dozvěděl, že nemoc či cokoli mimořádného se stalo v některé mu svěřené rodině, neztrácel čas a ihned se do toho domu vydal. Apoštolové pracovali s klidným vědomím, protože věděli, že jejich rodiny se v rukou Natanaela nacházejí v bezpečí.

Natanael si u Ježíše nejvíce vážil jeho tolerance. Nikdy ho neunavilo přemýšlení o shovívavosti a šlechetném účastenství Syna Člověka.

Otec Natanaela (Bartoloměj) zemřel brzy po Pentekostě, po kterém tento apoštol odešel do Mezopotámie a Indie hlásat dobré zprávy o království a křtít věřící. Jeho bratři se nikdy nedozvěděli co se stalo z jejich bývalého filozofa, poeta a humoristy. Ale i on byl také velkým člověkem v království a udělal hodně pro rozšíření učení Ježíše i když se nepodílel na organizování pozdější křesťanské církve. Natanael zemřel v Indii.

7. MATOUŠ LÉVI

Matouš, sedmý apoštol, byl vybrán Ondřejem. Matouš pocházel z rodiny výběrčích daní, nebo cla, ale on sám byl celníkem v Kafarnaumu, kde žil. Bylo mu třicet jedna let, byl ženatý a měl čtyři děti. Byl středně bohatý, jediný z apoštolského sboru s nějakými finančními prostředky. Byl dobrým obchodníkem a společenským člověkem, obdarovaný schopností získávat přátele a dobře vycházet s různými typy lidí.

Ondřej jmenoval Matouše finančním zástupcem apoštolů. V určitém smyslu byl rozpočtářem a veřejným mluvčím apoštolské organizace. Velmi dobře se vyznal v lidech a byl skvělým propagátorem. Jeho osobnost se dá těžko představit, ale byl velmi svědomitým učedníkem a stále silněji věřícím v poslání Ježíše

life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God.” And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

139:6.6 (1559.1) Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good humor, too.

139:6.7 (1559.2) Nathaniel's duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families' welfare was safe in the hands of Nathaniel.

139:6.8 (1559.3) Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

139:6.9 (1559.4) Nathaniel's father (Bartholomew) died shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren never knew what became of their onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

7. MATTHEW LEVI

139:7.1 (1559.5) Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

139:7.2 (1559.6) Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and

a v nespornost království. Ježíš nikdy nedal Lévimu přezdívku, ale jeho apoštolští druhové mu běžně říkali „ploditel peněz.“

Silnou stránkou Léviho byla jeho nadšená oddanost ke konanému dílu. To, že on, celník, byl přijat Ježíšem a apoštoly, bylo příčinou ohromné vděčnosti ze strany bývalého daňového výběrčího. Nicméně, bylo zapotřebí trochu času pro ostatní apoštoly, obzvláště pro Šimona Zélóta a Jidáše Iškariotského, smířit se s přítomností celníka mezi nimi. Matoušovou slabinou byla jeho neprozíravost a materialistický pohled na život. Ale ve všech těchto ohledech udělal časem velký pokrok. Je samozřejmé, že byl nepřítomen při mnoha důležitých lekcích výuky, protože jeho povinností bylo doplňovat pokladnu.

Ze všeho nejvíce oceňoval Matouš na Učiteli jeho ochotu odpouštět. Nikdy nepřestal vzpomínat na to, že pro nalezení Boha je zapotřebí pouze víra. On vždy rád mluvil o království jako o „úkolů nalézt Boha.“

Přestože na Matoušovi ležela tíha minulosti, projevil se znamenitě a postupem času jeho druhové začínali být hrdí na výkony výběrčího. On byl jedním z těch apoštolů, kteří zapsali čtená úsloví Ježíše a tyto poznámky byly použity jako základ pozdějšího vyprávění Isadora o výročí a činech Ježíše, které se staly známými jako Evangelium podle Matouše.

Zásluhou význačného a prospěšného života Matouše, člověka s obchodním duchem a celníka z Kafarnaumu, mnoho tisíců dalších obchodníků, veřejných činitelů a politiků následných věků se vydalo na cestu, umožňující jim také uslyšet ten přitažlivý hlas Učitele: „Následuj mne.“ Matouš byl opravdu prozíravým politikem a byl nesmírně loajální Ježíšovi a plně oddaný svému úkolu, aby poslové přicházejícího království měli dostatek finančních prostředků.

Přítomnost Matouše mezi dvanácti apoštoly umožnila otevřít dokořán dveře království pro velké množství ztrápených a vyvržených duší, které již dlouhou dobu žily bez toho utěšení, které dává náboženství. Vyvržení a zoufalí muži a ženy houfně přicházeli naslouchat Ježíšovi a ten nikdy žádného z nich neodehnal.

Matouš přijímal otevřeně nabídnuté příspěvky od věřících stoupenců a nejbližších posluchačů Ježíšova učení, ale nikdy nežádal finanční podporu od přítomného davu obyčejných lidí. Všechnu svoji finanční práci vykonával v tichosti a

an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the “money-getter.”

139:7.3 (1559.7) Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

139:7.4 (1559.8) It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the kingdom as “this business of finding God.”

139:7.5 (1560.1) Though Matthew was a man with a past, he gave an excellent account of himself, and as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

139:7.6 (1560.2) The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, “Follow me.” Matthew really was a shrewd politician, but he was intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

139:7.7 (1560.3) The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

139:7.8 (1560.4) Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet

osobním stykem a většinu peněz získal od zaujatých věřících ze zámožnější třídy. On sám věnoval prakticky celé svoje skromné jmění na činnost Ježíše a jeho apoštolů, ale ti se nikdy o jeho štědrosti nedozvěděli, kromě Ježíše, který o tom věděl všechno. Matouš nechtěl otevřeně přispět do apoštolské pokladny z obavy, že Ježíš a jeho druhové by mohli jeho peníze považovat za nečisté; takže často dával peníze jménem jiných věřících. Během prvních měsíců, kdy Matouš věděl, že jeho přítomnost mezi nimi je víceméně zkouškou, měl silné pokušení dát jim najevo, že jeho peníze jim často zajistily jejich denní chléb, ale nepodlehli tomu. Když někdy dávali najevo silně své opovržení nad celníky, Lévi hořel touhou odhalit jim svoji štědrost, ale vždy se ovládl a neřekl to.

Jestli se ukázalo, že prostředky na daný týden byly menší, než byla předpokládaná spotřeba, Lévi často sáhl hluboce do svých vlastních osobních zdrojů. Také se často stávalo, že když byl velmi zaujat učením Ježíše, tak raději zůstal a poslouchal výuku, i když věděl, že bude muset osobně dodat nezbytné prostředky, které nezajistil, protože naslouchal vyučování. Ale Lévi si hodně přál, aby se Ježíš dozvěděl o tom, že většina peněz pochází z jeho vlastní kapsy! On si byl málo vědom toho, že Ježíš o tom všem věděl. Všichni apoštolové zemřeli s tím, že nevěděli, že Matouš byl jejich mecenášem do takové míry, že když se vydal hlásat evangelium království po zahájení pronásledování, byl prakticky bez peněz.

Když tato pronásledování donutila apoštoly opustit Jerusalema, Matouš se vydal na sever, hlásajíc evangelium království a křtic věřící. Jeho bývalí apoštolští druhové s ním ztratili spojení, ale on pokračoval na své cestě kázání a křtení. Prošel Sýrií, Kappadokií, Galácií, Bythinií a Thrákií. A právě tady, v thráckém městě Lysimachie, když se několik nevěřících židů spiklo s římskými vojáky, potkal svoji smrt. A tento obrozený celník zemřel vznešeně s vírou ve spasení, kterou získal tak pevně z učení Ježíše za dobu jeho nedávného života na zemi.

8. TOMÁŠ DIDYMUS

Tomáš byl osmým apoštolem a byl vybrán Filipem. Později se stal známým jako „nevěřící Tomáš,“ ale jeho druhové apoštolové se na něho nedívali jako na chronického nedůvěřivce. Je pravdou, že měl logický a skeptický druh mysli, ale byl odvážně oddaný, což znamenalo, že ti, kteří ho znali důvěrně, ho nepovažovali za malicherného skeptika.

and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

139:7.9 (1560.5) When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that, when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

139:7.10 (1560.6) When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

8. THOMAS DIDYMUS

139:8.1 (1561.1) Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as "doubting Thomas," but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his was a logical, skeptical type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

Když se Tomáš připojil k apoštolům, bylo mu dvacet devět let, byl ženatý a měl čtyři děti. Původním povoláním byl tesař a kameník, ale později se stal rybářem a bydlel v Tarichei, ve vesnici na západním břehu Jordánu, kde se řeka vlévá do Galilejského moře. Byl v této malé vesnici považován za vůdčí osobnost. Měl omezené vzdělání, ale jeho mysl byla bystrá a uvažoval velmi logicky. Byl synem skvělých rodičů, kteří žili v Tibeře. Ze všech dvanácti apoštolů pouze Tomáš měl opravdové analytické myšlení; on byl skutečným vědcem apoštolské skupiny.

Rané dětství Tomáše nebylo radostné; jeho rodiče nebyli v manželství úplni šťastni a to se odrazilo v Tomášově dospělém životě. Vyrůstal z něho velmi nevlídný a hádavý člověk. Dokonce jeho žena byla ráda, když se připojil k apoštolům; byl to pro ni pocit úlevy vidět, že její pesimistický manžel bude většinu času pryč z domu. Tomáš mívá také období podezírání, což bylo pro všechny ostatní velmi obtížné s ním vycházet v klidu. Petra zpočátku Tomáš velmi rozčiloval a stěžoval si svému bratru Ondřejovi, že Tomáš je „podlý, nepřijemný a neustále podezíravý.“ Ale čím více ho jeho druhové poznávali, tím více ho mělo rádi. Zjistili, že je nesmírně poctivý a neoblomně loajální. Byl naprosto upřímný a nezvratně pravdomluvný, ale byl rozeným pochybovačem a vyrostl z něho opravdový pesimista. Jeho analytická mysl byla postižena podezíráním. Když se připojil k apoštolům, tak rapidně ztrácel viru v lidi a v takové situaci přišel do kontaktu s ušlechtilým charakterem Ježíše. Tento styk s Ježíšem začal ihned měnit celou Tomášovu povahu a způsobil velké změny v jeho mentálních reakcích na své druhy.

Tomášovou silnou stránkou bylo jeho vynikající analytické myšlení, spojené s jeho neohroženou odvahou—jakmile si jednou vytvořil pevný názor. Jeho velkou slabostí bylo jeho podezíravé pochybování, které za celý svůj život v těle nikdy plně nepřekonal.

V organizaci dvanácti apoštolů měl Tomáš za úkol připravovat a řídit putování z místa na místo a on se projevil jako schopný organizátor cestování a přesunů apoštolského sboru. Byl dobrým jednatelem, skvělým obchodníkem, ale znevýhodněn svými častými náladovými změnami; dnes byl jedním člověkem a zítra jiným. Když se přidal k apoštolům, měl sklony k melancholickému hloubání, ale kontakt s Ježíšem a apoštoly Tomáše do značné míry vyléčil z tohoto morbidního sebepozorování.

Ježíš měl Tomáše hodně rád a měl s ním mnoho dlouhých, osobních rozhovorů. Jeho

139:8.2 (1561.2) When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

139:8.3 (1561.3) The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was "mean, ugly, and always suspicious." But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

139:8.4 (1561.4) Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

139:8.5 (1561.5) In the organization of the twelve Thomas was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the apostles largely cured him of this morbid introspection.

139:8.6 (1561.6) Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His

přítomnost mezi apoštoly byla velkou útěchou pro všechny poctivé pochybovače a povzbudila mnoho ustaraných myslí ke vstupu do království i když nebyly zcela schopny pochopit všechno o duchovních a filozofických aspektech Ježíšova učení. Tomášovo členství v apoštolském sboru bylo trvalým důkazem toho, že Ježíš měl rád i poctivé nedůvěřivce.

Ostatní apoštolové si vážili Ježíše pro určitý mimořádný a výjimečný rys jeho všestranné osobnosti, ale Tomáš si Učitele vážil pro jeho neobyčejně vyrovnanou povahu. Vyrůstající měrou Tomáš obdivoval a vážil si toho, kdo byl tak láskyplně soucitný a přitom tak neúprosně spravedlivý a nestranný; tak tvrdý, ale nikdy zatvrzelý; tak klidný, ale nikdy lhostejný; tak nápomocný a solidární, ale nikdy panovačný či rozkazovačný; tak silný, ale současně tak jemný; tak pozitivní, ale nikdy hrubý či neurvalý; tak citlivý, ale nikdy váhavý; tak čistý a nevinný, ale současně tak mužný, průbojný a důrazný; tak opravdově odvážný, ale nikdy ukvapený či neuvážený; takový milovník přírody, ale tak oproštěn od všech sklonů zbožňovat přírodu; tak humorný a hravý, ale ne lehkomyšlný a povrchní. Byla to právě tato jedinečná harmoničnost osobnosti, která tak okouzila Tomáše. On pravděpodobně měl nejvyšší intelektuální vnímání a porozumění osobnosti Ježíše ze všech dvanácti apoštolů.

Při poradách dvanáctky byl Tomáš vždy opatrný, obhajující zásadu jistoty, ale když byl jeho konzervativní návrh přehlasován, nebo zamítnut, byl vždy první, kdo se neohroženě pustil do vykonávání odsouhlaseného programu. Znovu a znovu vystupoval proti některým záměrům s tím, že jsou ztřeštěné a troufalé; argumentoval do samého konce, ale když Ondřej nechal hlasovat a když dvanáctka rozhodla udělat to, čemu on tak urputně oponoval, Tomáš byl první, kdo řekl: „Jdeme na to!“ Uměl prohrávat. Nenosil v sobě zášť, ani se necítil ublíženým. Opakovaně vyjadřoval svůj nesouhlas vystavit Ježíše nebezpečí, ale když se Učitel rozhodl podstoupit nějaké riziko, byl to pokaždé Tomáš, kdo shromáždil apoštoly svými odvážnými slovy: „No tak, kamarádi, jdeme a zemřeme s ním.“

V některých ohledech se Tomáš podobal Filipovi; on také chtěl, aby „mu bylo ukázáno,“ ale jeho vnější projevy pochybnosti byly založeny na zcela odlišných myšlenkových procesech. Tomáš byl analytik, nebyl pouhý skeptik. Co se týče osobní fyzické odvahy, on byl nejdovážnější ze všech apoštolů.

Tomáš mívával někdy velmi špatné dny; občas býval smutný a sklíčený. Ztráta sestry-dvojčete ve věku devíti let mu v mládí způsobila velkou bolest a byla příčinou jeho povahových problémů v

presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus. Thomas's membership in the twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

139:8.7 (1562.1) The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddlesome or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

139:8.8 (1562.2) In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, "Let's go!" He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, "Come on, comrades, let's go and die with him."

139:8.9 (1562.3) Thomas was in some respects like Philip; he also wanted "to be shown," but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the twelve.

139:8.10 (1562.4) Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had

pozdějším období jeho života. Když byl Tomáš sklíčený, tak mu někdy pomohl překonat tento stav Natanael, někdy Petr a často jeden z dvojčat Alfeusových. Když byl velmi smutný, snažil se, bohužel, vyhnout přímému střetnutí s Ježíšem. Ale Učitel toto všechno věděl a měl soucitné pochopení pro svého apoštola, když ho přepadly deprese a byl zmítán pochybnostmi.

Někdy dostal Tomáš od Ondřeje svolení odejít na den či dva. Ale brzy poznal, že takové řešení není moudré; záhy zjistil, že když je sklíčený, je pro něho nejlepší pilně pracovat a být nablízku svým druhům. Ale bez ohledu na to, co ovlivnilo jeho emocionální život, byl dobrým apoštolem. Když přišel čas pokračovat, byl to vždy Tomáš, který řekl: „Pojďme!“

Tomáš je krásným příkladem člověka, který má pochybnosti, bojuje s nimi a vítězí. Byl velkomyslný; nebyl to žádný štouravý kritik. Myslel logicky; byl prubířským kamenem pro Ježíše a své druhy-apoštoly. Jestliže by Ježíš nebyl upřímný a jeho práce nebyla opravdová, takového člověka jako Tomáše, by nebylo možno udržet od počátku do konce. On měl pronikavý a spolehlivý smysl pro fakt. Při prvním zjištění podvodu nebo klamu, by Tomáš všechny opustil. Vědci nemusí plně rozumět všemu o Ježíši a jeho práci na zemi, ale s Učitelem a jeho lidskými druhy žil a pracoval člověk, který měl mysl opravdového vědce—Tomáš Didymus—a ten věřil v Ježíše Nazaretského.

Ve dnech soudu a ukřižování prožíval Tomáš zatěžkávací zkoušku. Po nějakou dobu byl v hluboké beznaději, ale vzchopil se, ještě více přilnul k apoštolům a spolu s nimi přivítal Ježíše na Galilejském moři. Na nějaký čas podlehl své pochybovačné depresi, ale posléze nabytí svoji víru a odvalu. Po Pentekostě pomohl apoštolům moudrou radou a když pronásledování rozptýlilo věřící, odešel na Kypr, Krétu, pobřeží severní Afriky a Sicílii, kde všude hlásal radostné zprávy o království a křtil věřící. A Tomáš pokračoval v kázání a křtění až do chvíle svého zatčení vojáky římského impéria na Maltě, kde byl zabit. Jen několik týdnů před svou smrtí začal psát o životě a učení Ježíše.

9 A 10. JAKUB A JUDA ALFEUSOVI

Jakub a Juda, devátý a desátý apoštol, synové Alfea, byli dvojčata a rybáři a žili nedaleko

added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

139:8.11 (1562.5) Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, "Let's go!"

139:8.12 (1562.6) Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact*. At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on earth, but there lived and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

139:8.13 (1563.1) Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

9 AND 10. JAMES AND JUDAS ALPHEUS

139:9.1 (1563.2) James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa,

Keresy, kde byli vybráni Jakubem a Janem Zebedeovými. Měli dvacet čtyři let a byli ženatí. Jakub měl tři děti a Juda dvě.

Není toho mnoho, co by se dalo říci o těchto dvou prostých rybářích. Oba Ježíše milovali a Ježíš miloval je, ale oni nikdy nepřerušili jeho rozpravy otázkami. Velmi málo rozuměli filozofickým diskuzím o teologických otázkách ostatních apoštolů, ale měli radost z toho, že se nacházeli ve společnosti takové skupiny pozoruhodných lidí. Byli si téměř úplně podobní svým vzhledem, psychickými vlastnostmi a rozsahem duchovního vnímání. To, co bylo možno říci o jednom, platilo i o druhém.

Ondřej jim svěřil dohled nad zástupy lidí. Byli vrchními pořadateli hodin kázání a ve skutečnosti byli hlavními služebníky a poslíčky apoštolského sboru. Pomáhali Filipovi se zásobováním, nosili peníze rodinám namísto Natanaela a byli vždy připraveni pomoci kterémukoliv z apoštolů.

Zástupy prostých lidí byly nesmírně povzbuzeny zjištěním, že mezi apoštoly viděli takové lidi jako jsou oni dva a že těmto lidem se dostalo takové cti. Pouhým přijetím mezi apoštoly se tato obyčejná dvojčata stala působivým prostředkem pro získání velkého množství nesmělých věřících pro království. A kromě toho, obyčejní lidé se přátelštěji smířili s myšlenkou, že jsou usměřováni a řízeni oficiálními pořadateli, kteří se jim v mnohém podobají.

Jakub a Juda, kterým se také říkalo Tadeuš a Lebeus, neměli ani silné stránky, ani slabé stránky. Přezdívka, kterou jim dali apoštolové, byla dobromyslným označením jejich obyčejnosti. Byli nazýváni „nejmenšími ze všech apoštolů.“ Oni to věděli a nevadilo jim to.

Jakub Alfeus miloval Ježíše především pro jeho prostotu. Tato dvojčata nedokázala pochopit mysl Ježíše, ale silně cítila soucitné pouto se srdcem svého Učitele. Jejich mysli nebyly vysoké úrovně; při vši úctě k nim, dalo by se i říci, že byli hloupí, ale ve svých duchovních podstatách měli opravdovou zkušenost. Věřili v Ježíše; byli synové Boha a spojenci království.

Juda Alfea přitahovala k Ježíši jeho nenápadná skromnost. Taková skromnost, spojená s takovou osobní důstojností, dělala na Judu velký dojem. To, že Ježíš vždy mlčel o svých neobyčejných činech mělo ohromný vliv na toto prosté dítě přírody.

were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

139:9.2 (1563.3) There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

139:9.3 (1563.4) Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve. They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

139:9.4 (1563.5) The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were very much like themselves.

139:9.5 (1563.6) James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were "the least of all the apostles"; they knew it and felt cheerful about it.

139:9.6 (1563.7) James Alpheus especially loved Jesus because of the Master's simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

139:9.7 (1564.1) Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master's unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

Dvojčata byla dobrosrdečnými a prostoduchými pomocníky a všichni je milovali. Ježíš přivítal tyto mladé muže jednoho talentu do váženého postavení ve svém osobním sboru v království proto, že na světech prostoru jsou nespočetné miliony jiných takových jednoduchých a strachem posedlých duší, které si on také přeje přivítat do aktivního a důvěřujícího společenství s ním a jeho rozlitém Duchem Pravdy. Ježíš nepohrdal malostí, pouze zlem a hříchem. Jakub a Juda byli malí, ale byli také věrní. Byli jednodušší a nevzdělání, ale měli také velká srdce, byli laskaví a štědrí.

A jak byli vděčně hrdí tito prostí lidé v ten den, kdy Učitel odmítl přijmout nějakého bohatého muže za hlasatele evangelia, pokud neprodá všechno své zboží a nepomůže chudým. Když to lidé uslyšeli a viděli dvojčata mezi jeho poradci, věděli s určitostí, že Ježíš nedělá mezi lidmi žádné rozdíly. Ale pouze božská instituce—království nebeské—mohla být postavena na takovém prostém základě!

Pouze jednou či dvakrát za celou dobu jejich styku s Ježíšem se dvojčata odvážila položit otázky v přítomnosti jiných. Judu jednou zaujal projev Ježíše o tom, jak se odhalí otevřeně světu a cítil potřebu se ho na něco zeptat. Byl poněkud zklamán tím, že dvanáct apoštolů nebude již držet žádné tajemství a rozhodl se položit otázku: „Ale, Učiteli, když se takovým způsobem odhalíš světu, jak nám budeš projevovali svoji mimořádnou osobní laskavost?“

Dvojčata sloužila věrně až do samého konce, do ponurých dnů soudu, ukřižování a zoufalství. Ve svých srdcích nikdy neztratili víru v Ježíše a (kromě Jana) byli prvními, kdo uvěřil v jeho vzkříšení. Ale nebyli schopni pochopit ustanovení království. Brzy po ukřižování svého Učitele se vrátili ke svým rodinám a rybářským sítím; jejich práce byla skončena. Nebyli způsobilí pokračovat ve složitějších bojích ve jméno království. Ale žili a zemřeli s vědomím, že měli tu čest a štěstí pracovat čtyři roky v těsném a osobním spojení se Synem Člověka—svrchovaným tvůrcem vesmíru.

11. ŠIMON ZÉLÓTA

Šimon Zélóta, jedenáctý apoštol, byl vybrán Šimonem Petrem. Byl to schopný muž dobrého původu a žil se svojí rodinou v Kafarnaumu. Když se přidal k apoštolům, bylo mu dvacet osm let. Byl ohnivým agitátorem a také člověkem, který hodně mluvil bez přemýšlení. Než se plně zapojil do organizace Zélótů, byl kupcem v Kafarnaumu.

^{139:9.8 (1564.2)} The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little*, but they were also *faithful*. They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

^{139:9.9 (1564.3)} And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his counselors, they knew of a certainty that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution—the kingdom of heaven—could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

^{139:9.10 (1564.4)} Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: “But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?”

^{139:9.11 (1564.5)} The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

11. SIMON THE ZEALOT

^{139:11.1 (1564.6)} Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

Šimon Zélóta dostal na starost rozptýlení a odpočinek apoštolské skupiny a projevil se jako velmi schopný organizátor volného času a oddechových aktivit dvanácti apoštolů.

Šimonovou silnou stránkou byla jeho inspirující oddanost. Když apoštolové potkali muže či ženu, kteří byli zmitáni pochybnostmi o vstupu do království, poslali pro Šimona. Obvykle stačilo tomuto nadšenému advokátu spasení skrze víru v Boha zhruba patnáct minut na vyřešení všech pochybností a odstranění veškerých váhavostí, aby se zrodila nová duše do „svobody víry a radosti spasení.“

Velkou Šimonovou slabostí byly jeho materiální sklony. Nedokázal se rychle změnit ze židovského nacionalisty do duchovního internacionalisty. Čtyři roky byly krátká doba na takovou intelektuální a emocionální proměnu, ale Ježíš měl s ním vždy trpělivost.

Jedna věc, kterou Šimon nejvíce obdivoval na Ježíšovi, byl Učitelův klid—jeho jistota, rozvaha a nevysvětlitelné sebeovládání.

Přestože Šimon byl vášnivým revolucionářem, neohroženým buřičským agitátorem, postupně potlačil svoji vznětlivou povahu natolik, že se stal vlivným a úspěšným kazatelem „míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi.“ Šimon byl skvělým debatérem; velmi rád se přel. A když došlo na jednání s formalistickými myslmi vzdělaných židů, nebo na intelektuální dohadování s Řeky, takovým úkolem byl vždy pověřen Šimon.

Svoji podstatou byl rebel a výchovou citel tradic, ale Ježíš ho získal pro vyšší koncepcí království nebeského. Předtím byl vždy spojován se stranou protestu, ale nyní se připojil ke straně progresu, neomezeného a věčného progresu ducha a pravdy. Šimon byl člověkem ohromné oddanosti a hořícího osobního nadšení a hluboce Ježíše miloval.

Ježíš se nebál stýkat se s obchodníky, dělným lidem, optimisty, pesimisty, filozofy, skeptiky, hostinskými, politiky a patrioty.

Učitel měl mnoho rozhovorů se Šimonem, ale nikdy se mu nepodařilo udělat úplně z tohoto horlivého židovského nacionalisty internacionalistu. Ježíš často říkal Šimonovi, že je správné chtít zlepšit sociální, ekonomické a politické poměry, ale vždy dodal: „To však není záležitostí království nebeského. My se musíme věnovat vykonávání vůle Otce. Naším úkolem je být vyslanci nebeské duchovní vlády a my se nesmíme bezprostředně zabývat ničím jiným, než vyjadřováním vůle a charakteru božského Otce, který stojí v čele vlády a kterou my zastupujeme.“

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

139:11.3 (1564.8) Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the "liberty of faith and the joy of salvation."

139:11.4 (1565.1) Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

139:11.5 (1565.2) The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

139:11.6 (1565.3) Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became a powerful and effective preacher of "Peace on earth and good will among men." Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

139:11.7 (1565.4) He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

139:11.8 (1565.5) Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

139:11.9 (1565.6) The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see the social, economic, and political orders improved, but he would always add: "That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father's will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the

Pro Šimona to bylo těžké to všechno pochopit, ale postupně začínal rozumět některým významům Učitelova učení.

Po rozeznání apoštolů v důsledku jeruzalémského pronásledování, odešel Šimon načas do ústraní. Byl doslova zrcen. Jako národní patriot se oddal v plné účtě učení Ježíše; a nyní bylo vše ztraceno. Cítil beznadě, ale za několik let se vzchopil a s novou nadějí se vydal hlásat evangelium království.

Šel do Alexandrie a odtud podél Nilu pronikl hluboko do Afriky a všude kázal o evangeliu Ježíše a křtil věřící. Tak pracoval do vysokého stáří, až byl z něho starý a věčný stařec. Zemřel a byl pochován v srdci Afriky.

divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear." It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master's teaching.

139:11.10 (1565.7) After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus' teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

139:11.11 (1565.8) He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

12. JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ

Jidáš Iškariotský, dvanáctý apoštol, byl vybrán Natanaelem. Narodil se v Keriótotu, malém městě v jižní Judeji. Když byl malý, jeho rodiče se odstěhovali do Jericha, kde pak žil a pracoval pro svého otce v jeho různých obchodních aktivitách až do doby, kdy se začal zajímat o kázání a práci Jana Křtitele. Rodiče Jidáše byli saduceové a když se jejich syn přidal k Janovým učedníkům, neznali se k němu.

Natanael potkal Jidáše v Taricheji, když tam hledal práci u firmy na sušení ryb na dolním konci Galilejského moře. Když se Jidáš připojil k apoštolům, bylo mu třicet let a nebyl ženatý. Byl asi nejvzdělanějším ze všech apoštolů a v Učitelově apoštolské rodině byl jediným z Judeji. Jidáš neměl žádný výjimečný rys osobní síly, ačkoliv měl mnoho navenek se projevujících rysů kulturního a vychovaného člověka. Byl dobrým myslitelem, ale ne vždy opravdově čestným myslitelem. Jidáš vlastně nerozuměl sám sobě; nebyl opravdově upřímný sám k sobě.

Ondřej určil Jidáše pokladníkem dvanáctky, což byla funkce, pro kterou se nesmírně hodil a až do chvíle zrazení svého Učitele vykonával svoji práci pokladníka poctivě, spolehlivě a velmi promyšleně.

Jidáš neobdivoval na Ježíši žádný konkrétní povahový rys mimo všeobecně přitažlivou a mimořádně okouzlivou osobnost Učitele. Jidáš se nikdy nedokázal přenést nad své judejské předsudky ke svým galilejským druhům; ve své mysli také kritizoval mnoho věcí, týkajících se Ježíše. Ten, jehož jedenáct apoštolů považovalo za dokonalého člověka, za „naprosto nádherného

12. JUDAS ISCARIOT

139:12.1 (1565.9) Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerieth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father's various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas's parents were Sadducees, and when their son joined John's disciples, they disowned him.

139:12.2 (1566.1) When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He was thirty years of age and unmarried when he joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master's apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:12.3 (1566.2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

139:12.4 (1566.3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the

a vyčnívajícího mezi deseti tisíci“ tento samolibý Judean si ho často troul kritizovat ve svém srdci. On si opravdu myslel, že Ježíš je nesmělý a v určitém smyslu bázlivý uplatňovat svoji vlastní moc a autoritu.

Jidáš byl dobrým obchodníkem. Vést finanční záležitosti takového idealisty jako byl Ježíš, mlčet o nesnázích s chaotickými obchodními metodami některých jeho apoštolů, to vyžadovalo takt, důvtip a trpělivost a také usilovnou obětavost. Jidáš byl opravdu skvělým jednatelem, prozíravým a schopným finančníkem. Byl oporou organizace. Žádný z apoštolů nikdy Jidáše nekritizoval. Pokud oni viděli, Jidáš byl jedinečný pokladník, vzdělaný muž, loajální (i když někdy kritický) apoštol a ve všech směrech velmi úspěšný. Apoštolové měli Jidáše rádi; on byl opravdu jeden z nich. On musel věřit v Ježíše, ale my pochybujeme, že opravdu miloval Ježíše celým svým srdcem. Osud Jidáše ilustruje pravdivost rčení: „Člověk jde po cestě, která se mu zdá správná, ale na jejím konci je smrt.“ Je vcelku možné stát se obětí tichého klamu v podobě příjemného se přizpůsobení cestám hříchu a smrti. Buďte ujištěni, že Jidáš byl vždy ve finančních věcech loajální svému Učiteli a svým apoštolským druhům. Peníze nemohly být nikdy motivem jeho zrady Učitele.

Jidáš byl jediným synem nerozvážných rodičů. Jako malý chlapec byl hýčkán a rozmazláván; by rozmazleným dítětem. Když vyrostl, měl přehnanou představu o své důležitosti. Neuměl prohrávat. Měl neujasněné a překroucené představy o čestnosti; hýčkal v sobě pocit nenávisli a podezřívosti. Po celý svůj život v sobě kultivoval zvyk odplácet těm, o kterých si myslel, že mu ukřivdili. Měl porušený smysl pro hodnotu a věrnost.

Pro Ježíše byl Jidáš dobrodruhem víry. Od samého počátku Učitel plně rozuměl slabosti tohoto apoštola a dobře věděl, jaké nebezpečí může znamenat jeho přijetí do bratrstva. Ale vlastností Synů Božích je dávat stvořeným bytostem plnou a rovnocennou možnost spasení a věčného života. Ježíš chtěl, aby nejen smrtelníci tohoto světa, ale přihlížející bytosti na nespočetných ostatních světech věděli, že když existují pochybnosti o opravdové a upřímné oddanosti tvora pro království, neměnným postupem Soudců lidí je plně přijmout pochybovačného kandidáta. Dveře do věčného života jsou dokořán otevřeny všem; „kdokoliv chce, může přijít; neexistují žádná omezení či podmínky, kromě víry přicházejícího.

To je právě ten důvod, proč Ježíš dovolil

“one altogether lovely and the chiefest among ten thousand,” this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

139:12.5 (1566.4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iscariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: “There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death.” It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:12.6 (1566.5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

139:12.7 (1566.6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; “whosoever will may come”; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

139:12.8 (1567.1) This is just the reason why Jesus

Jidášovi jít až do samého konce a neustále dělat vše možné pro to, aby změnil a zachránil tohoto slabého a zmateného apoštola. Ale když světlo není upřímně přijato a nežije se podle něj, má tendenci se stát v duši temnotou. Jidáš rostl intelektuálně kvůli učení Ježíše o království, ale neudělal progres v získání duchovního charakteru, tak jak to udělali ostatní apoštolové. Nedokázal udělat dostatečný progres ve své duchovní zkušenosti.

Jidáš se stále více a více zabýval myšlenkami o vlastním osobním zklamání a nakonec se stal obětí zloby. Jeho city byly mnohokrát raněny a stával se abnormálně podezřivý ke svým nejlepším přátelům, dokonce k Ježíšovi. Brzy začal být posedlý myšlenkou na odplatu, udělat cokoliv, aby se pomstil, ano, dokonce zradou svých druhů a svého Učitele.

Ale tyto zlé a nebezpečné myšlenky nedostaly konečný tvar až do toho dne, kdy vděčná žena rozbila drahou schránku s kadidlem u Ježíšových nohou. To Jidáš považoval za marnotratnost a když jeho veřejná námitka byla tak rychle zamítnuta Ježíšem a to tak, že to všichni slyšeli, měl toho všeho dost. Tato událost zmobilizovala všechnu nahromaděnou celoživotní nenávisť, bolest, zášť, předsudky, žárlivost a mstu a rozhodl se pomstít, ale ještě nevěděl komu; ale soustředil všechno své zlo na jednoho nevinného člověka v celém opovrženíhodném dramatu svého nešťastného života pouze proto, že Ježíš byl hlavním účinkujícím v epizodě, která znamenala počátek Jidášova přechodu z progresivního království světla do jím vybrané sféry tmy.

Mnohokrát Učitel, jak osobně, tak i veřejně, upozorňoval Jidáše na to, že vstoupil na kluzkou cestu, ale božská varování jsou obvykle zbytečná, jestliže se týkají zahořklé lidské povahy. Ježíš udělal všechno možné, v souladu s morální svobodou člověka, aby si Jidáš nevybral špatnou cestu. Velká zkouška nakonec přišla. Syn zášti selhal; podlehl zahořklým a hanebným pokynům pyšné a pomstychtivé mysli zveličené domýšlivosti a rychle se ponořil do zmatku, zoufalství a hanebnosti.

A tehdy Jidáš začal spřádat nečestné a hanebné intriky s cílem zradit svého Hospodina a Učitele a rychle tento ohavný čin vykonal. Během příprav svých zlobou koncipovaných plánů na proradnou zradu prožíval chvíle lítosti a studu a v těchto světelných okamžicích si vytvořil zbabělou představu o obranu své vlastní mysli, že Ježíš by možná mohl v poslední chvíli použít svoji moc a schopnost a osvobodit se.

Když celá tato hanebná a hříšná událost

permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

139:12.9 (1567.2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

139:12.10 (1567.3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the *one* innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen domain of darkness.

139:12.11 (1567.4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

139:12.12 (1567.5) Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself at the last moment.

139:12.13 (1567.6) When the sordid and sinful

skončila, tento zrádný smrtelník, který bez velkého přemýšlení prodal svého přítele za třicet stříbrníků, aby uspokojil svoji dlouho pěstovanou touhu po pomstě, vyběhl ven a spáchal poslední čin v dramatu útěku od realit smrtelné existence—sebevraždu.

Jedenáct apoštolů bylo zděšeno, otřeseno. Ježíš cítil ke zrádci pouze soucit. Světům se zdálo těžké odpustit Jidášovi a jeho jméno se stalo výstrahou v celém rozsáhlém vesmíru.

business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

139:12, 14 (1567.7) The eleven apostles were horrified, stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

Kapitola 140. Vysvěcení dvanácti apoštolů

⇨ 139

Kniha Urantia

141 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 140 VYSVĚCENÍ DVANÁCTI APOŠTOLŮ

PAPER 140 THE ORDINATION OF THE TWELVE

Sekce

SECTIONS

Úvod

1. Úvodní poučení
2. Vysvěcení
3. Kázání po vysvěcení
4. Vy jste solí země
5. Otcovská a bratrská láska
6. Večer v den vysvěcení
7. Následující týden po vysvěcení
8. Čtvrteční odpoledne na jezeře
9. Den duchovního posvěcení
10. Večer po posvěcení

Introduction

1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

Úvod

KRÁTCE před polednem v neděli, 12. ledna roku 27 n.l. Ježíš svolal apoštoly pro jejich vysvěcení na veřejné kazatele evangelia království. Apoštolové to očekávali téměř každým dnem; takže i toho ráno se nevydali rybařit příliš daleko od břehu. Několik z nich zůstalo blízko břehu a opravovali sítě a dávali do pořádku své rybářské náčiní.

Když Ježíš začal na břehu svolávat apoštoly, nejdříve zavolal na Ondřeje a Petra, kteří rybařili blízko pobřeží; potom dal znamení Jakobovi a Janovi, jejichž člun byl nedaleko a byl tam s nimi také jejich otec Zebedeus, který je přišel navštívit a opravovali své sítě. Tak, po dvojicích svolal ostatní apoštoly a když bylo všech dvanáct pohromadě, odešel s nimi do hor na sever od Kafarnaumu, kde je začal připravovat pro jejich oficiální vysvěcení.

Poprvé všichni apoštolové mlčeli; dokonce i

INTRODUCTION

140:0.1 (1568.1) JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

140:0.2 (1568.2) As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to instruct them in preparation for their formal ordination.

140:0.3 (1568.3) For once all twelve of the apostles

Petr byl v hlubokém rozjímání. Konečně přišla tak dlouho očekávaná chvíle! Odešli se svým Učitelem do ústraní, aby se zúčastnili nějakého závazného obřadu osobního vysvěcení a kolektivního zasvěcení duchovní práci v zastupování svého Učitele v hlásání přicházejícího království jeho Otce.

were silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-awaited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. ÚVODNÍ POUČENÍ

Před oficiálním obřadem vysvěcení promluvil Ježíš k dvanácti, kolem něho sedících, apoštolům: „Mojí bratři, přišel čas království. Odvedl jsem sem, abych vás představil Otcí jako vyslance království. Někteří z vás, ti prvně vybraní, mne slyšeli mluvit o království v synagoze. Za tu dobu, kdy jste se mnou pracovali ve městech kolem Galilejského moře se každý z vás dozvěděl více o království mého Otce. Ale nyní vám chci říci něco dalšího o tomto království.

Nové království, které se můj Otec právě chystá ustanovit v srdcích svých pozemských dětí, bude královstvím věčným. Nikdy nenastane konec nadvlády mého Otce v srdcích těch, kteří touží vykonávat jeho božskou vůli. Oznamuji vám, že můj Otec není Bohem židů ani pohanů. Mnoho lidí přijde z východu a ze západu, aby s námi usedli v Otcově království, zatímco mnoho dětí Abrahama odmítne vstoupit do tohoto nového bratrství vlády ducha Otce v srdcích lidských dětí.

Moc tohoto království nebude spočívat v síle zbraní, nebo vlivu bohatých, ale ve slávě božského ducha, který přijde učit mysli a vládnout srdcím znovuzrozených občanů tohoto nebeského království—Božích synů. Toto je bratrství lásky, ve kterém vládne spravedlnost a kde bojový pokřik zní: „Mír na zemi a dobrá vůle mezi všemi lidmi.“ Toto království, které zanedlouho začnete hlásat, je touhou dobrých lidí všech věků, nadějí celé země a naplněním moudrých slibů všech proroků.

Ale vás, moje děti, a všechny ostatní, kteří vás budou následovat do tohoto království, čeká velmi těžká zkouška. Pouze víra vás provede jeho branami, ale vy musíte přinášet plody ducha mého Otce, abyste pokračovali ve vzestupu v progresivním životě božského bratrství. Opravdu, opravdu vám říkám, že ne každý, kdo říká „Hospodine, Hospodine“ vstoupí do nebeského království; ale spíše to bude ten, kdo vykonává vůli mého nebeského Otce.

Vaše poselství světu bude znít: „Hledejte nejdříve království Boží a jeho spravedlnost a pří

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568.4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: “My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father's kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568.5) “The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father's kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father's spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568.6) “The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

140:1.4 (1569.1) “But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom, there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father's spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, ‘Lord, Lord,’ shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

140:1.5 (1569.2) “Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his

jejich nalézání budou všechny ostatní nezbytné věci pro věčný život zajištěny. A teď bych vám chtěl objasnit, že toto království mého Otce nepříjde vnějším projevem síly, nebo nepatřičným zásahem moci. A proto nepůjdete hlásat království slovy: „je tady“ nebo „je tam“, protože toto království, o kterém budete kázat, je Bůh ve vás.

Každý, kdo se stane velkým v království mého Otce bude sloužit všem; a ten, kdo bude prvním mezi vámi, nechť se stane služebníkem svých bratrům. Ale, když budete jednou opravdu přijati jako občané nebeského království, nebudete již déle služebníky, ale syny, syny živého Boha. A tak bude toto království silit ve světě až odstraní všechny bariéry a přivede všechny lidi k poznání mého Otce a víře ve spasitelnou pravdu, kterou jsem já přišel hlásat. Dokonce i nyní je království na dosah a někteří z vás uvidí ve svých životech příchod vlády velké moci Boha.

A to, co vy teď vidíte svýma očima, tento skromný začátek dvanácti obyčejných mužů, se bude šířit a růst, až nakonec bude naplněna chválou mého Otce celá země. A nebudou to ani tak vaše slova, ale vaše životy, podle kterých lidé budou vědět, že jste byli se mnou a poznali reality království. A přestože nezatižím těžkými břemeny vaše mysli, chystám se nyní vložit do vašich duší posvátnou odpovědnost reprezentovat mne ve světě až vás zanedlouho opustím, a to tak, jak já nyní reprezentuji mého Otce v tomto životě, který prožívám v lidském těle.“ A když to dořekl, povstal.

2. VYSVĚCENÍ

Ježíš potom nařídil dvanácti smrtelníkům, kteří právě naslouchali jeho prohlášení, týkající se království, aby si klekli kolem něho. Pak Ježíš položil ruce na hlavu každého z apoštolů, začínajíc Jidášem Iškariotským a konče Ondřejem. Když je posvětil, pozvedl své ruce a pronesl modlitbu:

„Otče můj, přivádím k tobě tyto muže, mé posly. Vybral jsem si těchto dvanáct lidí mezi našimi dětmi země, aby se vydali do světa a reprezentovali mne tak, jak já jsem přišel sem, abych reprezentoval tebe. Miluj je a buď s nimi, tak, jak si miloval mne a byl se mnou. A nyní, můj Otče, dej těmto mužům moudrost, protože já předávám všechny záležitosti přicházejícího království do jejich rukou. A já, jestli je to tvá vůle, zůstanu na zemi ještě nějakou dobu, abych jim pomohl v jejich práci pro blaho království. A ještě jednou, můj Otče, děkuji ti za všechny tyto muže a

righteousness, and in finding these, all other things essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, 'it is here' or 'it is there,' for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569.3) “Whosoever would become great in my Father's kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569.4) “And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh.” And when he had finished speaking, he stood up.

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569.5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about him. Then the Master placed his hands upon the head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569.6) “My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I thank you for these men, and I commit them to your keeping while I go on to finish the work you

předávám je do tvé péče, zatímco já půjdu dokončit práci, kterou jsi mi určil vykonat.“

Když Ježíš ukončil modlitbu, všichni apoštolové zůstali na svých místech se skloněnými hlavami. A trvalo to mnoho minut, než se Petr osmělil pozvednout své oči a pohlédnout na Učitele. Jeden po druhém pak Učitele objali, ale nikdo z nich neřekl ani slovo. Celé místo bylo prostoupeno velkým tichem, zatímco armáda nebeských bytostí pohlížela shora na tento slavnostní a posvátný výjev—Tvořitel vesmíru předává záležitosti božského bratrství lidí pod vedení lidské mysli.

3. KÁZÁNÍ PO VYSVĚCENÍ

Ježíš se potom obrátil k apoštolům se slovy: „nyní jste vyslanci království mého Otce, stali jste se samostatnou a odlišnou skupinou lidí od všech ostatních lidí na zemi. Nyní již nejste jenom lidmi mezi lidmi, ale jste občany jiné a nebeské země uprostřed nevědomých tvorů tohoto nevědoucího světa. Nebude stačit, abyste žili stejným životem jak jste žili předtím, ale od nynějška musíte žít jako ti, kdo poznali blaženosti lepšího života a byli posláni zpět na zem jako vyslanci Vládce tohoto nového a lepšího světa. Od učitele se očekává více než od žáka; pán je náročnější než sluha. Od občanů nebeského království se vyžaduje více než od občanů pozemské vlády. Některé z věcí, které se vám nyní chystám říci, se mohou zdát těžkými, ale vy jste se rozhodli zastupovat mne na tomto světě tak, jak já nyní zastupuji Otce; a jako moji pověření zmocněnci na zemi budete povinni řídit se těmi učením a metodami, které odrážejí mé ideály smrtelného života na světech prostoru a které já znázorňuji svým pozemským životem odhalováním nebeského Otce.

Posílám vás hlásat svobodu duchovním zajatcům, radost těm, kteří jsou spoutáni strachem a léčit nemocné v souladu s vůlí mého nebeského Otce. Když potkáte nešťastné děti, povzbudte je slovy:

„Šťastní chudí duchem, prostí, protože jim náleží bohatství království nebeského.“

„Šťastní jsou ti, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, protože budou nasyceni.“

„Šťastní jsou pokorní, protože oni zdědí zemi.“

„Šťastní jsou čistí v srdci, protože oni uvidí Boha.“

have given me to do.”

140:2.3 (1570.1) When Jesus had finished praying, the apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. THE ORDINATION SERMON

140:3.1 (1570.2) Then Jesus spoke, saying: “Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father who is in heaven.

140:3.2 (1570.3) “I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

140:3.3 (1570.4) “Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

140:3.4 (1570.5) “Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

140:3.5 (1570.6) “Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

140:3.6 (1570.7) “Happy are the pure in heart, for they shall see God.

A když takto promluvíte k mým dětem, sdělte jim ještě tato další slova duchovní útěchy a naděje:

„Šťastní jsou truchlíci, protože oni budou utěšeni. Šťastní jsou ti, kteří pláčou, protože oni obdrží ducha radosti.“

„Šťastní jsou milosrdní, protože oni získají milost.“

„Šťastní jsou mírotvůrci, protože oni budou nazýváni syny Božími.“

„Šťastní jsou ti, kteří jsou pronásledováni pro čestnost, protože jim patří království nebeské.“ Šťastnými jste, když vám lidé budou spílat a pronásledovat a budou o vás šířit zlé nepravdivé pomluvy. Radujte se a buďte nesmírně šťastní, protože vás čeká velká odměna na nebesích.“

Bratři moji, jelikož vás posílám do světa, vy jste solí země, solí se spasitelnou silou. Ale jestli tato sůl ztratí svoji chuť, jak se znovu stane slanou? Potom je k ničemu a bude vyhozena a rozšlapána pod nohama lidí.

Vy jste světlo světa. Nelze ukrýt město postavené na kopci. A nikdo neukryje zapálenou svíčku pod nádobu obrácenou dnem vzhůru, ale dá ji na svícen; a pak svítí všem v domě. Necht' vaše světlo svítí před lidmi tak, aby mohli vidět vaši dobrou práci a byli přivedeni k velebení vašeho nebeského Otce.

Posílám vás do světa, abyste byli mými zástupci a jednali jako vyslanci království mého Otce; a jak se vydáte na cestu hlásat dobré zprávy, mějte důvěru v Otce, jehož posly jste. Neodporujte nespravedlnosti silou; nedůvěřujte síle těla. Jestli váš soused vás udeří na pravou tvář, nastavte mu i druhou tvář. Budte připraveni snášet nespravedlnost, nežli se soudit jeden s druhým. Dobrem a soucitem pomáhajte všem, kteří jsou v tísní a nouzi.

Říkám vám: „milujte své nepřátele, dělejte dobro těm, kteří vás nenávidí, žehnejte těm, kteří vás proklínají a modlete se za ty, kteří vás zlomyslně využívají. A v cokoliv věříte, že já bych udělal pro jiné lidi, udělejte jim to také.“

Váš nebeský Otec je příčinou toho, že slunce svítí na zlé stejně jako na dobré; stejně posílá déšť na čestné a nečestné. Vy jste synové Boží; dokonce víc, vy jste vyslanci království mého Otce. Budte milosrdní, tak jako je milosrdný Bůh a ve věčné budoucnosti budete dokonalými, tak jak dokonalým je nebeský Otec.

Jste pověřeni spasit lidi a ne je soudit. Na konci svého života budete všichni očekávat

140:3.7 (1570.8) “And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

140:3.8 (1570.9) “Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

140:3.9 (1570.10) “Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.

140:3.10 (1570.11) “Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

140:3.11 (1570.12) “Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

140:3.12 (1570.13) “My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

140:3.13 (1570.14) “You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

140:3.14 (1571.1) “I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father's kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn to him the other also. Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

140:3.15 (1571.2) “I say to you: Love your enemies, do good to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

140:3.16 (1571.3) “Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father's kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect, even as your heavenly Father is perfect.

140:3.17 (1571.4) “You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth

milosrdenství; proto já od vás vyžaduji, abyste během vašeho smrtelného života projevovali milosrdenství ke všem svým bratrům v těle. Nedělejte chybu tím, že se snažíte vyjmout smítko z oka svého bratra a ve vlastním máte kládu. Nejprve odstraňte kládu ze svého vlastního oka a potom lépe uvidíte, jak vyjmout smítko z oka svého bratra.

Jasně rozlišujte pravdu; nebojácně žijte čestným životem; tak budete mými apoštoly a vyslanci mého Otce. Slyšeli jste říkat: „Když slepý vede slepého, tak oba spadnou do jámy“. Jestli chcete přivést jiné do království, vy sami musíte žít v jasném světle živé pravdy. Ve všech záležitostech království vás vyzývám projevovat spravedlivý úsudek a hlubokou moudrost. Nedávejte psům to, co je svaté a neházejte perly sviním, protože ty je rozšlapou a vrhnou se na vás.

Varuji vás před falešnými proroky, kteří k vám přijdou v ovčím rouchu, ale uvnitř jsou dravými vlky. Podle plodů je poznáte. Sbírají lidé hrozny z trní či figy z bodláků? Takže, každý dobrý strom přináší dobré ovoce, ale zkažený strom nese špatné plody. Dobrý strom nemůže rodit špatné ovoce a zkažený strom nemůže plodit dobré ovoce. Každý strom, který nepřináší dobré plody je brzy poražen a hozen do ohně. Vstup do království nebeského závisí na motivu. Můj Otec vidí do srdcí lidí a soudí je podle vnitřních tužeb a jejich upřímných úmyslů.

Ve velkém soudném dni království mně mnozí řeknou: „Neučili jsme tvým jménem a nevykonali jsme mnoho krásných činů ve jménu tvém?“ Ale já budu nucen jim říci: „Nikdy jsem vás neznal; odejděte ode mne falešní učitelé.“ Ale každý, kdo uslyší tento příkaz a upřímně vykonává své poslání zastupovat mne před lidmi tak, jako já jsem zastupoval svého Otce před vámi, najdou doširoka otevřený vstup do mé služby a do království nebeského Otce.“

Nikdy předtím neslyšeli apoštolové Ježíše mluvit tímto způsobem, protože k nim promluvil jako ten, kdo má nejvyšší moc. Sestoupili dolů s hory před západem slunce, ale nikdo nepoložil Ježíšovi jedinou otázku.

4. VY JSTE SOLÍ ZEMĚ

Takzvané „Kázání na hoře“ není evangeliem Ježíše. Obsahuje mnoho užitečných pokynů, ale bylo to poučení, dané Ježíšem dvanácti apoštolům při jejich vysvěcení. Bylo to osobní Učitelovo pověření a povzbuzení těm, kteří měli jít

life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother's eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother's eye.

140:3.18 (1571.5) “Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my apostles and my Father's ambassadors. You have heard it said: ‘If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.’ If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

140:3.19 (1571.6) “I warn you against false prophets who will come to you in sheep's clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit. Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

140:3.20 (1571.7) “In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, ‘Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?’ But I will be compelled to say to them, ‘I never knew you; depart from me you who are false teachers.’ But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father.”

140:3.21 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no man asked Jesus a question.

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

140:4.1 (1572.1) The so-called “Sermon on the Mount” is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful instruction, but it was Jesus' ordination charge to the twelve apostles. It was the Master's personal commission to those who were to go on

hlásat evangelium a zastupovat ho ve světě lidí tak, jak on tak přesvědčivě a dokonale zastupoval svého Otce.

„Vy jste solí země, solí se spasitelnou silou. Ale jestli tato sůl ztratí svoji chuť, jak se znovu stane slanou? Potom je k ničemu a bude vyhozena a rozšlapána pod nohama lidí.“

V době Ježíše byla sůl velmi vzácná. Dokonce se používala jako platidlo místo peněz. Současné slovo „salary“ (plat) pochází od slova salt (sůl). Sůl nejenom dává chuť jídlu, ale také konzervuje. Dělá jiné produkty chutnějšími a takto slouží těm, kdo ji spotřebovávají.

„Vy jste světlo světa. Nelze ukryt město postavené na kopci. A nikdo neukryje zapálenou svíčku pod nádobu obrácenou dnem vzhůru, ale dá ji na svícen; a pak svítí všem v domě. Necht' vaše světlo svítí před lidmi tak, aby mohli vidět vaši dobrou práci a byli přivedeni k velebení vašeho nebeského Otce.“

Ačkoliv světlo rozptyluje tmu, může být však také tak „oslepující“, že způsobí zmatek a sklíčenost. Jsme povoláni, abychom svítili naším světlem tak, že naši druhové budou přivedeni na nové a bohabojné cesty povzneseného života. Naše světlo musí svítit tak, aby nepřilákalo pozornost k nám samým. Také osobní profese může být použita jako účinný „reflektor“ pro šíření tohoto světla života.

Silné charaktery nepocházejí z toho, že člověk netvoří zlo, ale spíše z toho, že reálně tvoří dobro. Nezištnost je znakem lidské velikosti. Nejvyšší úrovně sebeuplatnění jsou dosaženy ctností a službou. Šťastný a aktivní člověk není motivován tím, že se bojí dělat zlé činy, ale tím, že rád koná dobré skutky.

„Podle plodů jich poznáte.“ Osobnost je v zásadě neměnná; to, co se mění—roste—je morální charakter. Největší chybou současných náboženství je negativismus. Strom, který nenese žádné plody je „poražen a hozen do ohně.“ Morální kvalita nemůže vzniknout z pouhé represe—uposlechnutím příkazu „nesmíš.“ Strach a ostuda nejsou dostačujícími motivacemi pro náboženský život. Náboženství je hodnotné jenom tehdy, když odhaluje otcovství Boha a upevňuje bratrství lidí.

Účinná filozofie života je utvořena kombinací chápání kosmu a souhrnem emocionálních reakcí člověka na sociální a ekonomické prostředí. Pamatujte si: přestože zděděné pudy nemohou být zásadně pozměněny, emocionální reakce na takové pudy mohou být změněny; proto morální podstata může být pozměněna, charakter může být vylepšen. V silném charakteru jsou emocionální reakce sjednoceny a sladěny; takto je

preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

140:4.2 (1572.2) “You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.”

140:4.3 (1572.3) In Jesus' time salt was precious. It was even used for money. The modern word “salary” is derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

140:4.4 (1572.4) “You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.”

140:4.5 (1572.5) While light dispels darkness, it can also be so “blinding” as to confuse and frustrate. We are admonished to let our light so shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one's vocation can be utilized as an effective “reflector” for the dissemination of this light of life.

140:4.6 (1572.6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:4.7 (1572.7) “By their fruits you shall know them.” Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is “hewn down and cast into the fire.” Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction “Thou shalt not.” Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and enhances the brotherhood of men.

140:4.8 (1572.8) An effective philosophy of living is formed by a combination of cosmic insight and the total of one's emotional reactions to the social and economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and

vytvořena celistvá osobnost. Nedostačující celistvost oslabuje morální podstatu a plodí nešťastnost.

Bez hodnotného cíle se život stává bezúčelným a zbytečným. Z toho pak pramení hodně nešťastnosti. Projev Ježíše při vysvěcení dvanácti apoštolů představuje hlavní filozofii života. Ježíš nabádal své následovníky rozvíjet v sobě empirickou víru. Upozorňoval je na to, aby nespoležali na pouhé intelektuální přesvědčení, aby nebyli příliš důvěřivými a neopírali se o pevně zavedené autority.

Vzdělání musí být metodou poznávání (objevování) lepších způsobů uspokojování našich přirozených a dědičných pohnutek a štěstí je výsledným souhrnem těchto povznesených metod dosažení emocionálního uspokojení. Štěstí málo závisí na prostředí, přestože příjemné okolí může k němu výrazně přispět.

Každý smrtelník ve skutečnosti touží být celistvou bytostí, být dokonalým tak, jak dokonalým je nebeský Otec a takové dosažení je možné, protože v konečném součtu „vesmír je opravdově otcovský.“

5. OTCOVSKÁ A BRATRSKÁ LÁSKA

Od Kázání na hoře po proslov u Poslední Večeře učil Ježíš své následovníky projevovat raději otcovskou lásku než bratrskou lásku. Milovat svého bližního bratrskou láskou znamená milovat ho jako sebe samého a to by bylo dostatečným naplněním „zlatého pravidla.“ Ale otcovský cit vyžaduje, abyste milovali své smrtelné bližní tak, jak Ježíš miluje vás.

Ježíš miluje lidstvo dvojitou láskou. Žil na zemi jako dvojitá osobnost—lidská a božská. Jako Syn Boží miluje člověka otcovskou láskou—on je Tvořitelem člověka, jeho vesmírným Otcem. Jako Syn Člověka Ježíš miluje smrtelníky jako bratr—on byl opravdový člověk mezi lidmi.

Ježíš neočekával od svých následovníků dosažení nemožného v projevu bratrské lásky, ale očekával od nich snahu podobat se Bohu—být dokonalými tak, jak dokonalým je nebeský Otec—a začít se dívat na lidi tak, jak se Bůh dívá na své tvory a tím začít milovat lidi tak, jak je Bůh miluje—projevovat počátky otcovského citu. Během tohoto nabádání se Ježíš snažil dvanácti apoštolům odhalit nové pojetí otcovské lásky do té míry, v jaké ona má vztah k určitým emocionálním postojům, týkajících se udělení četných sociálních přizpůsobení k prostředí.

Učitel zahájil tento svůj významný proslov

co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:4.9 (1572.9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus' discourse at the ordination of the twelve constitutes a master philosophy of life. Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

140:4.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

140:4.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the "universe is truly fatherly."

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

140:5.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the "golden rule." But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

140:5.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man's Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

140:5.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

140:5.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four

tím, že upozornil apoštoly na čtyři polohy víry, což byl úvod k následnému vylíčení jeho čtyř transcendentních a vyšších reakcí otcovské lásky v protikladu k nedostatkům pouhé bratrské lásky.

Nejdříve hovořil o těch, kteří jsou chudí duchem, hladoví po spravedlnosti, jsou odevzdaně pokorní a čistí v srdci. Od takových smrtelníků, vnímajících duchovnost, možno očekávat dosažení takových úrovní božské nezištnosti, na kterých budou schopni úžasného projevu otcovského citu; že dokonce budou posíleni natolik, že budou projevovat milosrdenství, prosazovat mír a odolávat pronásledování a během všech těchto těžkých chvil milovat otcovskou láskou také nemilující lidstvo. Otcovský cit může dosáhnout úrovní oddanosti, které nezměrně převyšují bratrský cit.

Víra a láska posilují morální charakter a vytvářejí štěstí. Strach a hněv oslabují charakter a ničí štěstí. Toto významné kázání začalo na téma štěstí.

1. „Šťastní chudí duchem—prostí.“ Pro dítě je štěstím uspokojení jeho bezprostředního přání. Dospělý člověk je připraven zasít semena odřikání, aby později sklídl úrodu zvětšeného štěstí. V době Ježíše a i potom štěstí bylo příliš často spojováno s představou nabytí bohatství. V příběhu o farizejovi a celníkovi, modlících se v chrámu, se první cítil bohatý duchem—egoistickým; druhý se cítil „chudým duchem“—prostým. Jeden byl samolibý; druhý byl učenlivý a pravdu hledající. Chudí duchem hledají cíle, představující duchovní bohatství—hledají Boha. A takoví hledači pravdy nemusejí čekat na odměny v daleké budoucnosti; dostane se jim odměny ihned. Naleznou království nebeské ve svých srdcích a pocítí toto štěstí ihned.

2. „Šťastní jsou ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, protože budou nasyceni.“ Pouze ti, kdo se cítí chudí duchem budou vždy hladovět po spravedlnosti. Pouze prostí hledají božskou sílu a snaží se získat božskou moc. Ale největším nebezpečím je vědomý duchovní půst, aby se zvýšila chuť pro duchovní dary. Fyzický půst začíná být nebezpečným po čtyřech až pěti dnech; člověk může ztratit veškerou chuť na jídlo. Dlouhý půst, ať fyzický nebo duchovní, je schopen zničit hlad.

Empirická spravedlnost je radost, ne povinnost. Ježíšova spravedlnost je dynamickou láskou—otcovsky-bratrským citem. Není to negativní, nebo vynucený typ spravedlnosti. Jak by někdo mohl kdy hladovět po něčem negativním—toužit po něčem co „nesmí dělat.“

Není snadné naučit dětskou mysl těmto

faith attitudes as the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

140:5.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly* affection; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

140:5.6 (1573.8) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

140:5.7 (1573.9) 1. "Happy are the poor in spirit — the humble." To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt "poor in spirit" — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now*. They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now*.

140:5.8 (1574.1) 2. "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled." Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

140:5.9 (1574.2) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus' righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something "not to do"?

140:5.10 (1574.3) It is not so easy to teach a child mind

prvním dvěma vlastnostem blaženosti, ale zralá mysl by měla být schopna pochopit jejich význam.

3. „Šťastní jsou pokorní, protože oni zdědí zemi.“ Opravdová pokora nemá nic společného se strachem. Naopak, je to postoj člověka, spolupracujícího s Bohem—„bud' vůle tvá.“ Pokora zahrnuje trpělivost a snášenlivost a je motivována neotřesitelnou vírou v zákonný a přátelský vesmír. Zkrocuje všechna pokušení bouřit se proti božskému vedení. Ježíš byl vzorem pokorného člověka Urantie a zdědil obrovský vesmír.

4. „Šťastní jsou čistí v srdci, protože oni uvidí Boha.“ Duchovní čistotu nelze považovat za negativní vlastnost, pokud se v ní neobjeví podezřívavost a pomstychtivost. Když Ježíš mluvil o čistotě, neměl na mysli pouze pohlavní vztahy lidí. Hlavně poukazoval na víru, kterou by každý člověk měl mít ve své bližní; tu víru, kterou rodič má ve své dítě a která ho činí schopným milovat své bližní tak, jak by je miloval otec. Láska otce nemusí rozmazlovat a nepromíjí zlo, ale nikdy není necitelná. Otcovská láska má jediný účel a vždy se dívá na to nejlepší v člověku; to je postoj opravdového rodiče.

Vidět Boha—pomocí víry—znamená získat opravdový duchovní vhled. A duchovní vhled posiluje vedení Ladiče a to nakonec zvyšuje uvědomělost Boha. A když znáte Otce, máte zajištěnou jistotu v božském synovstvu a začínáte stále více milovat každého ze svých bratrů v těle nejenom jako bratra—bratrskou láskou—ale také jako otce—s otcovským citem.

Tuto radu je snadné naučit i dítě. Děti jsou přirozeně důvěřivé a rodiče by měli dbát na to, aby tuto upřímnou víru neztratili. Při jednání s dětmi se vyhněte jakémukoliv klamání a nedávejte záminku pro podezírání. Moudře jim pomáhajte vybírat jejich hrdiny a volit jejich způsob života.

A potom Ježíš začal vyučovat své následovníky realizaci hlavního smyslu veškerého lidského snažení—dokonalosti—dokonce božské dokonalosti. Neustále je nabádal: „Budte dokonalými tak, jak dokonalým je váš nebeský Otec.“ On nevybízel apoštoly milovat své bližní jako sebe sama. To by byl významný čin a znamenalo by to dosažení bratrské lásky. On své apoštoly spíše nabádal milovat lidi tak, jak je miloval on—milovat otcovskou, jakož i bratrskou láskou. A aby jim to vysvětlil, uvedl čtyři nejvyšší vlastnosti otcovské lásky:

1. „Šťastní jsou truchlící, protože oni budou utěšeni.“ Takzvaný zdravý rozum, nebo dokonalá

these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

140:5.11 (1574.4) 3. “Happy are the meek, for they shall inherit the earth.” Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — “Your will be done.” It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

140:5.12 (1574.5) 4. “Happy are the pure in heart, for they shall see God.” Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father's love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for the best in man; that is the attitude of a true parent.

140:5.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

140:5.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

140:5.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: “Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect.” He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather admonished his apostles to love men as he had loved them — to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

140:5.16 (1575.1) 1. “Happy are they who mourn, for they shall be comforted.” So-called common

logika, by nikdy nepřišly s tím, že štěstí by mohlo vzejít z truchlení. Ale Ježíš nemluvil o vnějším, či okázalém truchlení. Zmiňoval se o emocionálním postoji jemného srdce. Je velkou chybou učit chlapce a mladé muže, že projev něhy, nebo jiných emocionálních pocitů, nebo fyzických bolestí, není vhodný pro muže. Soucit je cennou vlastností muže stejně jako ženy. Není nutné být necitelným, aby byl mužným. To je špatný způsob vytváření odvážných mužů. Velcí lidé světa se neostýchali truchlit. Truchlivý Mojžíš byl větším člověkem než Samson, nebo Goliáš. Mojžíš byl vynikajícím vůdcem, ale byl také jemným člověkem. Citlivost a vnímavost k lidským potřebám vytvářejí pravé a trvalé štěstí a současně takové laskavé vlastnosti ochraňují duši před zhoubnými vlivy hněvu, nenávisti a podezřívavosti.

2. „Šťastní jsou milosrdní, protože oni získají milost.“ Tady milosrdnost znamená výšku, hloubku a šířku nejpravdivějšího přátelství—láskyplné laskavosti. Milosrdnost někdy může být pasivní, ale tady je aktivní a dynamická—nejvyšším projevem otcovského citu. Milující rodič nemá velké potíže s tím, aby odpustil svému dítěti, a dokonce mnohokrát. A v nezkaženém dítěti je snaha zmírnit utrpení přirozená. Děti jsou obvykle laskavé a soucitné, když jsou staré natolik, aby byly schopny ohodnotit reálné okolnosti.

3. „Šťastní jsou mírotvůrci, protože oni budou nazýváni syny Božími.“ Ježíšovi posluchači očekávali, že budou bojovníky za osvobození a ne mírotvůrci. Ale mír Ježíše není pacifického a negativního typu. Tváří v tvář soudům a pronásledování prohlásil: „Svůj mír zanechám vám.“ „Ať nesmutní vaše srdce a ať se nebojí.“ Takový mír zabraňuje ničivým konfliktům. Vnitřní osobní mír sjednocuje osobnost. Sociální mír odvrací strach, hrabivost a hněv. Politický mír zamezuje rasovému nepřátelství, nacionální nedůvěře a válce. Mírotvorba léčí nedůvěru a podezřívavost.

Děti je snadné naučit být mírotvůrci. Jim se líbí skupinové aktivity; rády se hrají společně. Učitel jednou řekl: „Ten, kdo zachrání svůj život, ten ho ztratí, ale ten, kdo ztratí svůj život, ten ho nalezne.“

4. „Šťastní jsou ti, kteří jsou pronásledováni pro čestnost, protože jim náleží království nebeské. Šťastnými jste, když vám lidé budou spílat a pronásledovat vás a budou o vás šířit zlé nepravdivé pomluvy. Radujte se a buďte nesmírně šťastní, protože vás čeká velká odměna na nebesích.“

Velmi často za mírem následuje pronásledování. Ale mladí lidé a stateční dospělí

sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world's great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and suspicion.

140:5.17 (1575.2) 2. “Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.” Mercy here denotes the height and depth and breadth of the truest friendship — loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic — supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

140:5.18 (1575.3) 3. “Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.” Jesus’ hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus’ peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, “My peace I leave with you.” “Let not your heart be troubled, neither let it be afraid.” This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

140:5.19 (1575.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: “Whosoever will save his life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it.”

140:5.20 (1575.5) 4. “Happy are they who are persecuted for righteousness’ sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.”

140:5.21 (1575.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never

se nikdy nevyhýbají těžkostem, nebo nebezpečí. „Není větší lásky člověka, než když položí život za své přátele.“ A otcovská láska snadno dokáže všechny tyto věci—věci, které bratrská láska stěží zvládne. A konečným výsledkem pronásledování je vždy progres.

Děti vždy reagují na výzvu odvahy. Mláďí je vždy ochotné „riskovat.“ A každé dítě by se mělo zavčas učít dávat.

A z tohoto je zjevné, že krásy Kázání na hoře jsou založeny na víře a lásce a ne na zákonu—etice a povinnosti.

Otcovská láska se raduje, když platí dobrem za zlo—konat dobro v odpověď na nespravedlnost.

6. VEČER V DEN VYSVĚCENÍ

V sobotu večer toho dne, kdy Ježíš a dvanáct apoštolů sestoupili z hor severně od Kafarnaumu, dorazili do domu Zebedea a zúčastnili se skromné večeře. Po ní, když Ježíš odešel projít se po pláži, dvanáctka započala rozhovor mezi sebou. Dvojičata rozdělala oheň, aby jim bylo teplo a měli světlo a po krátké poradě se Ondřej vydal vyhledat Ježíše a když ho našel, řekl mu: „Učiteli, moji bratři nemohou pochopit to, cos nám řekl o království. Necítíme se způsobilými začít tuto práci, pokud nám nedáš další instrukce. Přišel jsem tě požádat, abys za námi přišel do zahrady a pomohl nám porozumět významu tvých slov.“ A Ježíš odešel s Ondřejem k apoštolům.

Když přišel do zahrady, shromáždil apoštoly kolem sebe a pokračoval ve svém učení slovy: „Je pro vás těžké přijmout má slova, protože se snažíte postavit nové učení přímo na staré, ale já vám tvrdím, že se musíte znovu narodit. Musíte začít nanovo jako malé děti a být ochotni důvěřovat mému učení a věřit v Boha. Nové evangelium království se nemůže přizpůsobit tomu, co je nyní. Máte mylné představy o Synu Člověka a jeho poslání na zemi. Nemyslete si ve svých myšlenkách, že jsem přišel odstranit zákon a proroky; nepřišel jsem ničit, ale konat, rozšiřovat a osvětlovat. Nepřišel jsem porušovat zákon, ale raději psát nová přikázání na tabulky vašich srdcí.

Žádám od vás spravedlnost, která přesáhne spravedlnost těch, kteří se snaží získat Otcovu přízeň dobročinností, modlitbou a postěním. Jestli chcete vstoupit do království, vaše spravedlnost musí obsahovat lásku, soucit a pravdu—upřímnou touhu konat vůli mého nebeského Otce.

shun difficulty or danger. “Greater love has no man than to lay down his life for his friends.” And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

140:5.22 (1575.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to “take a dare.” And every child should early learn to sacrifice.

140:5.23 (1575.8) And so it is revealed that the beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140:5.24 (1575.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

140:6.1 (1576.1) Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he had overtaken him, he said: “Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words.” And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

140:6.2 (1576.2) When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: “You find it difficult to receive my message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts.

140:6.3 (1576.3) “I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father’s favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will

Potom Šimon Petr řekl: „Učiteli, jestli máš nové přikázání, my bychom ho chtěli slyšet. Odkryj nám novou cestu.“ Ježíš Petrovi odpověděl: „Slyšeli jste, jak to říkají ti, kteří učí zákon: „Nezabiješ; kdo zabije, půjde před soud.“ Ale já se dívám na čin hlouběji, abych odhalil motiv. Říkám vám, že každý, kdo se hněvá na svého bratra, je v nebezpečí zavržení. Ten, kdo chová nenávisť ve svém srdci a plánuje pomstu ve své mysli, tomu hrozí soud. Vy musíte soudit své bližní podle jejich činů, ale nebeský Otec soudí podle úmyslů.“

Slyšeli jste učitele zákona říkat: „Nebudeš cizoložit.“ Ale já vám říkám, že každý muž, který se dívá na ženu s úmyslem ji svést, již s ní cizoložil ve svém srdci. Vy můžete soudit lidi pouze podle jejich činů, ale můj Otec se dívá do srdcí svých dětí a soudí je milosrdně podle jejich úmyslů a skutečných tužeb.“

Ježíš chtěl pokračovat v rozpravě o dalších přikázáních, když ho přerušil Jakub Zebedeus otázkou: „Učiteli, co budeme učit lidi o rozvodu? Dovolíme muži rozvést se se svojí ženou, jak učil Mojžíš?“ A když Ježíš uslyšel tuto otázku, řekl: „Nepřišel jsem vydávat zákony, ale osvětit. Nepřišel jsem reformovat tento svět, ale ustanovit království nebeské. Není vůle Otce, abych podlehl pokušení učit vás pravidla vládnutí, obchodu, nebo společenskému chování, která, přestože mohou být dobrá pro tuto dobu, nebudou vůbec vhodná pro společnost další epochy. Na zemi jsem jenom proto, abych utěšil mysl člověka, osvobodil jeho ducha a spasil jeho duši. Ale na tuto otázku o rozvodu vám odpovím takto: „Ačkoliv Mojžíš tuto věc podporoval, nebylo tomu tak v době Adama a v Zahradě.“

Poté, když hovořili apoštolové chvíli mezi sebou, Ježíš pokračoval: „Vy vždy musíte rozlišit dva pohledy na veškeré smrtelné jednání—lidské a božské; způsoby těla a způsob ducha; vymezení času a pohled věčnosti.“ A přestože apoštolové nedokázali pochopit úplně všechno co jim řekl, toto jeho vysvětlení jim hodně pomohlo.

A potom Ježíš řekl: „Ale vy budete klopýtat o moje učení, protože moje poselství budete chtít vykládat doslova; pomalu chápete ducha mého učení. Musíte si stále pamatovat, že jste moji poslové; musíte žít vaše životy tak, jak já jsem prožil v duchu svůj. Jste moji osobní zástupci; Ale uděláte chybu v tom, když budete očekávat od všech lidí žít ve všech směrech jako vy. Také si musíte pamatovat, že já nemám ovečky pouze v

of my Father in heaven.“

140:6.4 (1576.4) Then said Simon Peter: “Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us.” Jesus answered Peter: “You have heard it said by those who teach the law: ‘You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.’ But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent.”

140:6.5 (1576.5) “You have heard the teachers of the law say, ‘You shall not commit adultery.’ But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance with their intents and real desires.”

140:6.6 (1576.6) Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: “Master, what shall we teach the people regarding divorcement? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?” And when Jesus heard this question, he said: “I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorcement, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the Garden.”

140:6.7 (1577.1) After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: “Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity.” And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

140:6.8 (1577.2) And then said Jesus: “But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to live as you do in every particular. Also must you remember that I

tomto stádu a že jsem jim také zavázán a musím jim být příkladem konání vůle Boha v průběhu smrtelného života.“

Natanael se potom zeptal: „Učiteli, budeme dávat prostor spravedlnosti? Zákon Mojžíše říká: „Oko za oko, zub za zub.“ Co budeme říkat my?“ A Ježíš odpověděl: „Vy budete odplácet zlo dobrem. Moji poslové nesmí bojovat s lidmi, ale musí být ke všem lidem mírumilovní. Odplácet stejnou měrou nebude vaším pravidlem. Takové zákony jsou možné u lidských vládců, ale ne v království; vaše soudy bude vždy určovat milosrdenství a láska vaše jednání. A jestli jsou toto tvrdá slova, je stále čas odejít. Jestli jsou požadavky apoštolství příliš těžké, můžete se vrátit na méně obtížnější stezku učednictví.“

Když apoštolové uslyšeli tato překvapující slova, na krátkou chvíli se společně vzdálili, ale brzy se opět vrátili a Petr řekl: „Učiteli, my chceme jít s tebou; žádný z nás si nepřeje vrátit se zpět. Jsme plně připraveni zaplatit mimořádnou cenu; vypijeme tuto číši. Chceme být apoštolové, ne pouhými učedníky.“

Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Potom buďte připraveni převzít svoji odpovědnost a následovat mého příkladu. Dobré skutky dělejte v tajnosti; když dáváte dary, nechť levá ruka neví, co dělá pravá. A když se modlíte, dělejte to odděleně a nepoužívejte marnivá přání a nesmyslné fráze. Stále si pamatujte, že Otec ví co potřebujete ještě dříve než ho o to požádáte. A když se postíte, nemějte před jinými lidmi skličný výraz. Jako moji vybraní apoštolové, nyní vyčlenění pro službu království, nestrádejte pro sebe bohatství na zemi, ale svojí nezištnou službou stádejte pro sebe poklady v nebi, protože tam, kde jsou vaše poklady, tam bude také vaše srdce.“

Zdrojem světla vašeho těla je oko; proto, jestli je vaše oko štědré, vaše celé tělo bude plné světla. Ale, jestli vaše oko je sobecké, celé vaše tělo bude naplněno tmou. A jestli to samé světlo, které je ve vás, se změní v tmu, jak velká bude ta tma!“

Potom se Tomáš Ježíše zeptal, jestli by měli „pokračovat mít všechno společné.“ Ježíš na to řekl: „Ano, moji bratři, já bych chtěl, abychom žili společně jako jedna rozumějící si rodina. Je vám svěřena velká práce a já od vás vyžaduji ničím nerušenou službu. Vy víte, že bylo řečeno: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“ Nemůžete opravdově uctívat Boha a současně horlivě sloužit mamonu. Tím, že jste nyní vstoupili bezvýhradně do služby pro království, nemusíte se obávat o vaše životy; ještě méně se neznepokojujte tím, co budete jíst, nebo co budete pít; ani nepřemýšlejte o tom, čím přikryjete svoje těla. Již jste poznali, že

have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature.”

140:6.9 (1577.3) Then asked Nathaniel: “Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, ‘An eye for an eye, and a tooth for a tooth.’ What shall we say?” And Jesus answered: “You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship.”

140:6.10 (1577.4) On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: “Master, we would go on with you; not one of us would turn back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples.”

140:6.11 (1577.5) When Jesus heard this, he said: “Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also.”

140:6.12 (1577.6) “The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!”

140:6.13 (1577.7) And then Thomas asked Jesus if they should “continue having everything in common.” Said the Master: “Yes, my brethren, I would that we should live together as one understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: ‘No man can serve two masters.’ You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what

ochotné ruce a upřímná srdce hladovět nikdy nebudou. A nyní, když se připravujete dát veškerou svoji energii pro práci království, buďte ujištěni, že Otec si bude vědom vašich potřeb. Hledejte nejdříve království Boha a když najdete k němu vchod, všechny potřebné věci vám budou dány. Nebuďte proto příliš zneklidněni tím, co bude zítra. Každý den je i tak plný starostí.“

Když Ježíš viděl, že jsou připraveni zůstat vzhůru celou noc a pokládat otázky, řekl jim: „Bratři moji, jste stále prázdné nádoby; pro vás je nyní nejlepší jít si odpočinout, abyste byli připraveni na zítřejší práci.“ Ale jejich oči spánek opustil. Petr se pokusil požádat svého Učitele o malý osobní rozhovor s ním. Řekl Ježíšovi: „Není to proto, že bych měl tajemství před svými bratry, ale mám neklidnou duši a kdybych snad zasloužil pokárání od svého Učitele, lépe bych to snesl o samotě s tebou.“ A Ježíš odpověděl: „Pojď se mnou Petře“—a jako první vešel do domu. Když se Petr od Ježíše vrátil mnohem radostnější a s větší sebedůvěrou, Jakub se rozhodl zajít také za Ježíšem si pohovořit. A tak až do ranních hodin druhého dne i ostatní apoštolové chodili jeden po druhém promluvit si s Ježíšem. Když všichni apoštolové s ním skončili své osobní rozhovory, kromě dvojčat, která usnula, Ondřej vešel dovnitř za Ježíšem a řekl: „Učiteli, dvojčata spí u ohně na zahradě, mám je probudit a zeptat se, zdali si s tebou také chtějí promluvit?“ A Ježíš s úsměvem Ondřejovi odpověděl: „Je jim dobře—nechej je na pokoji.“ A noc již odcházela; začínalo svítat.

clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof.”

140:6.14 (1578.1) When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: “My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow’s work.” But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that “I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you.” And Jesus said, “Come with me, Peter” — leading the way into the house. When Peter returned from the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: “Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?” And Jesus smilingly said to Andrew, “They do well — trouble them not.” And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. NÁSLEDUJÍCÍ TÝDEN PO VYSVĚCENÍ

Po několika hodinách spánku se apoštolové shromáždili u pozdní snídaně s Ježíšem a ten jim řekl: „Nyní musíte započít svoji práci—hlásat dobré zprávy a učit věřící. Připravte se na cestu do Jerusalema.“ Když Ježíš skončil, Tomáš sebral odvalu a řekl: „Já vím, Učiteli, že bychom měli být nyní připraveni zahájit svoji práci, ale já se obávám, že nejsme ještě schopni vykonat toto velké dílo. Souhlasil bys s tím, abychom tady ještě několik dnů zůstali, než začneme pracovat pro království?“ A když Ježíš viděl, že všichni jeho apoštolové měli stejné obavy, řekl: „Bude, jak si přejete; zůstaneme zde do neděle.“

Již po dobu mnoha týdnů malé skupiny upřímných hledačů pravdy, společně se zvědavými diváky, přicházeli do Betsaidy, aby

7. THE WEEK FOLLOWING THE ORDINATION

140:7.1 (1578.2) After a few hours’ sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: “Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem.” After Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: “I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for just a few days more before we begin the work of the kingdom?” And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: “It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day.”

140:7.2 (1578.3) For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Betsaida to see

uviděli Ježíše. Zprávy o něm se již rozšířily po kraji; zvědavé skupiny přicházely z měst tak vzdálených, jako Týros, Sidón, Damašek, Caesarea a Jerusalema. Až dosud Ježíš vítal tyto lidi a učil je o království, ale nyní Učitel předal tuto práci dvanácti apoštolům. Ondřej vybral jednoho z apoštolů a přidělil ho ke skupině návštěvníků, ale někdy bylo všech dvanáct takto zapojeno.

Tak pracovali dva dny, ve dne učili a večer dlouho do noci spolu debatovali. Na třetí den se Ježíš vypravil navštívit Zebedea a Salome a své apoštoly mezitím poslal „rybařit, udělat příjemnou změnu, nebo třeba navštívit své rodiny.“ Ve čtvrtek se vrátili a pokračovali v učení další tři dny.

Během tohoto přípravného týdne připomínal Ježíš mnohokrát svým apoštolům dva velké motivy své po-křestní mise na zemi:

1. Odhalit Boha člověku.

2. Přivést lidi k poznání svého synovstva—pomoci jim skrze víru poznat, že jsou děti Nejsvrchovanějšího.

Tento týden rozmanitých zkušeností dal hodně dvanáctce apoštolů; někteří se dokonce stali příliš sebevědomými. Při poslední poradě, v sobotu večer, Petr a Jakub přišli k Ježíšovi a řekli mu: „Jsme připraveni—vydejme se nyní na cestu, abychom se zmocnili království.“ Na to Ježíš odpověděl: „Nechť se vaše moudrost vyrovná vašemu nadšení a vaše odvaha nahradí vaši nevědomost.“

Přestože apoštolové nepochopili většinu jeho učení, dokázali pochopit význam jeho okouzlujícího života, prožitého s nimi.

8. ČTVRTEČNÍ ODPOLEDNE NA JEZEŘE

Ježíš dobře věděl, že si jeho apoštolové plně neosvojují jeho učení. Rozhodl se dát některé podrobné pokyny Petrovi, Jakubovi a Janovi v naději, že ti budou schopni tyto pojmy vysvětlit svým druhům. Viděl, že ačkoliv některé rysy ideje duchovního království apoštolové chápali, neustále spojovali tato nová duchovní učení se svými starými a pevně zakořeněnými představami o královstvím nebeském jako o obnovení Davidova trůnu a znovu ustanovení Izraele jako světské moci na zemi. Proto se ve čtvrtek odpoledne Ježíš s Petrem, Jakubem a Janem vydal na loďce na jezero, aby prodiskutovali otázky království. Tato čtyřhodinová vyučující debata obsahovala spoustu otázek a odpovědí a průběh tohoto důležitého odpoledne by se dal nejlépe shrnout a stručně zopakovat na základě vyličení této události

Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

140:7.3 (1578.4) For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to “go fishing, seek carefree change, or perchance visit your families.” On Thursday they returned for three more days of teaching.

140:7.4 (1578.5) During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

140:7.5 (1578.6) 1. To reveal the Father to man.

140:7.6 (1578.7) 2. To lead men to become son-conscious — to faith-realize that they are the children of the Most High.

140:7.7 (1579.1) One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, “We are ready — let us now go forth to take the kingdom.” To which Jesus replied, “May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance.”

140:7.8 (1579.2) Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly beautiful life he lived with them.

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

140:8.1 (1579.3) Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of heaven as a restoration of David's throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours' teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this

Šimonem Petrem svému bratrovi Ondřejovi následujícího rána:

1. Konání vůle Otce. Ježíšovo učení o důvěře ve velkomyšlnou péči nebeského Otce nebylo slepým a pasivním fatalismem. To odpoledne citoval s uznáním staré hebrejské rčení: „Kdo nepracuje, ať nejí.“ Poukázal na to, že jeho vlastní zkušenost je dostačujícím výkladem jeho učení. Jeho vyzývání k důvěře v Otce nesmí být posuzováno z pohledu sociálních, nebo ekonomických podmínek současné či jakékoliv jiné epochy. Jeho pokyny obsahují ideální principy života s Bohem ve všech epochách a na všech světech.

Ježíš objasnil trojici apoštolů rozdíl mezi požadavky apoštolství a učednictví. A ani potom nebránil dvanáctce apoštolů používat prozíravost a předvídavost. Proti čemu kázal nebylo rozvážené uvažování, ale úzkost, strach. On učil aktivnímu a vnímavému podřízení se vůli Otce. V odpovědi na mnoho jejich otázek, týkajících se střidmosti a šetřnosti, je pouze upozornil na svůj život tesaře, loďaře a rybáře a jeho pečlivému organizování činnosti dvanácti apoštolů. Snažil se jim objasnit, že svět nemá být považován za nepřítele; že okolnosti života vytvářejí božské příležitosti spolupracovat s dětmi Boha.

Pro Ježíše bylo značně obtížné docílit toho, aby pochopili jeho osobní princip neodporování. On zcela odmítal bránit sám sebe a apoštolům se zdálo, že by byl rád, kdyby se takto chovali i oni. Učil je neklást odpor zlu, nebojovat s nespravedlností či přikojím, ale neučil je pasivní toleranci ke špatnostem. A to odpoledne dal jasně najevo, že souhlasí se společenským potrestáním zločinců a kriminálníků a že občanská vláda musí někdy použít sílu pro udržení společenského pořádku a vykonávání práva.

Nikdy nepřestal varovat své učedníky před zhoubným zvykem odplácení; nedal žádný prostor pro pomstu a úmyslu vyrovnat si účty. Odsuzoval nevraživost mezi lidmi. Odmítal princip oko za oko a zub za zub. Neschvaloval celkové pojetí soukromé a osobní pomsty a přisoudil tyto záležitosti na jedné straně občanské vládě a na druhé straně soudu Božímu. Vysvětlil těm třem, že jeho učení se vztahuje na jedince, ne na stát. Svá poučení do této chvíle, týkajících se těchto otázek, shrnul takto:

Milujte své nepřátele—pamatujte na morální požadavky bratrství.

record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

140:8.2 (1579.4) 1. *Doing the Father's will.* Jesus' teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: "He who will not work shall not eat." He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140:8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God's will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

140:8.4 (1579.6) Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to the apostles that he would be pleased if they would pursue the same policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

140:8.5 (1579.7) He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge, assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual*, not the state. He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

140:8.6 (1580.1) Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

Marnost zla: zlo se nenapraví pomstou. Nedělejte chybu v tom, že budete bojovat se zlem jeho vlastními zbraněmi.

Mějte víru—důvěru v konečné vítězství božské spravedlnosti a věčného dobrodiní.

2. Postoj k politickým otázkám. Varoval své apoštoly, aby byli opatrní ve svých poznámkách, týkajících se napjatých vztahů, které v tu dobu existovaly mezi židovským národem a římskou vládou; zakázal jim zapojit se v jakémkoliv směru do těchto složitých problémů. On vždy dbal na to, aby se vyhnul politickým nástrahám nepřitele a neustále opakoval: „Dávejte císaři, co je císařovo a Bohu, co je Boží.“ Nechtěl, aby jeho pozornost byla odpoutána od jeho mise zakládání nové cesty spasení; nepřipustil by, aby se zabýval něčím jiným. Ve svém osobním životě vždy řádně dodržoval všechny občanské zákony a pravidla; v celém svém veřejném učení se vůbec nevěnoval občanským, sociálním a ekonomickým otázkám. Třem apoštolům řekl, že se zajímá pouze o principy vnitřního a osobního duchovního života člověka.

Proto Ježíš nebyl politickým reformátorem. Nepřišel proto, aby reorganizoval svět; a i kdyby to udělal, bylo by to platné pouze pro tu dobu a generaci. Nicméně, ukázal lidem nejlepší cestu žití a žádná generace není zproštěna úsilí objevovat jak nejlépe přizpůsobit život Ježíše ke svým vlastním problémům. Ale neudělejte nikdy chybu v tom, že Ježíšovo učení budete spojovat s nějakou politickou či ekonomickou teorií, s nějakým společenským či pracovněprávním systémem.

3. Postoj k sociálním otázkám. Židovští rabíni se již dávno přeli o tom, kdo je můj bližní. Ježíš přišel s idejí aktivní a spontánní laskavosti, takové opravdové lásky ke spoluobčanům, která přesáhne sousedství a obsáhne celý svět a tím udělá všechny lidi bližními. Ale přitom všem se Ježíš zajímal pouze o jedince, ne o masu. Ježíš nebyl sociologem, ale usilovně se snažil odstranit všechny formy egoistické izolace. Učil ryzímu účastenství, soucitu. Michael Nebadonský je Syn, jehož převládající vlastností je milosrdenství; soucit je jeho samotná podstata.

Učitel neříkal, že by lidé neměli zvát své přátele na oběd, ale svým následovníkům zdůrazňoval, aby hostili chudáky a nešťastníky. Ježíš měl silný smysl pro spravedlnost, ale ten byl vždy usměrňován soucitem. Neučil své apoštoly, aby k sobě přitáhli společenské parazity a profesionální žebráky. Pokud se jedná o sociologický výrok, tak úplně nejbližší se k němu přiblížil, když říkal: „Nesudte, abyste sami nebyli souzeni.“

140:8.7 (1580.2) The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

140:8.8 (1580.3) Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

140:8.9 (1580.4) 2. *Political attitude.* He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, “Render to Caesar the things which are Caesar’s and to God the things which are God’s.” He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man’s inner and personal spiritual life.

140:8.10 (1580.5) Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation. Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus’ life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus’ teachings with any political or economic theory, with any social or industrial system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social attitude.* The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one’s fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one’s neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

140:8.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, “Judge not, that you be not judged.”

Ježíš objasnil, že slepá dobrota může být příčinou mnoha sociálních neduhů. Následujícího dne Ježíš s konečnou platností přikázal Jidášovi, že se žádné apoštolské prostředky nebudou dávat jako almužna, s výjimkou jeho osobního požadavku, anebo v případě společné žádosti dvou apoštolů. Ve všech takových věcech měl Ježíš ve zvyku říkat: „Budte moudří jako hadi, ale neškodní jako holubice.“ Zdálo se, že ve všech společenských situacích bylo jeho záměrem učit trpělivosti, toleranci a odpouštění.

Rodina zaujímala centrální místo ve filosofii života Ježíše—v tomto životě i potom. Založil své učení o Bohu na rodině a současně se snažil napravit tendenci židů k přílišnému uctívání předků. Povýšil rodinný život na nejvyšší povinnost člověka, ale dal najevo, že rodinné vztahy nesmí překážet náboženským závazkům. Upozornil na skutečnost, že rodina je světská instituce; že nepřetrvává smrt. Ježíš neváhal vzdát se své rodiny, když rodina se postavila proti vůli Otce. On učil novému a většímu bratrství lidí—synů Božích. V době Ježíše byly rozvodové praktiky v Palestině a v celém římském impériu velmi uvolněné. On opakovaně odmítal stanovit zákony, regulující manželství a rozvod, ale mnoho raných následovníků Ježíše mělo silně vyhraněné názory na rozvod a neváhalo je jemu připsat. Všichni autoři Nového Zákona se drželi těchto přísnějších a progresivnějších pohledů na rozvod, kromě Jana Marka.

4. Postoj k ekonomickým otázkám. Ježíš pracoval, žil a obchodoval v takovém světě, do jakého přišel. On nebyl ekonomickým reformátorem, ačkoliv často upozorňoval na nespravedlnost nerovnoměrného rozdělování bohatství. Ale nenabídl žádná řešení pro nápravu tohoto problému. Vysvětlil těmto třem apoštolům, že i když jeho apoštolové nemají vlastnit majetek, on nekáže proti bohatství a majetku, pouze proti jeho nerovnoměrnému a nespravedlivému rozložení. Uznával potřebu sociální spravedlnosti a pracovní čestnosti, ale nenabídl žádná pravidla pro jejich dosažení.

Ježíš nikdy neučil své následovníky, aby se vyvarovali držení pozemského majetku, vyžadoval to pouze po svých dvanácti apoštolech. Lukáš, lékař, silně věřil v sociální rovnost a udělal hodně proto, aby vyložil výroky Ježíše v souladu se svými osobními názory. Ježíš nikdy osobně nenafídl svým následovníkům přijmout komunitní způsob života; on nikdy nic takového neprohlásil.

Ježíš často varoval své posluchače před chamtivostí, tvrdíc, že „štěstí člověka nespočívá v hojnosti jeho materiálního majetku.“ Neustále zdůrazňoval: „Co získá člověk, jestli ovládne celý svět a ztratí svoji duši?“ On vůbec neútočil přímo

140:8.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, “Be as wise as serpents but as harmless as doves.” It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

140:8.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except John Mark.

140:8.15 (1581.2) 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

140:8.16 (1581.3) He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he made no pronouncement of any sort regarding such matters.

140:8.17 (1581.4) Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that “a man's happiness consists not in the abundance of his material possessions.” He constantly reiterated, “What shall it profit a man if he gain the whole

proti vlastnictví majetku, ale tvrdil, že v aspektu věčnosti jsou podstatné a nejdůležitější duchovní hodnoty. Ve svých pozdějších učeních se snažil napravit mnoho chybných urantijských pohledů na život vypravováním početných podobenství, která představil během své veřejné služby. Ježíš nikdy nezamýšlel zformulovat ekonomické teorie; velmi dobře věděl, že každá éra musí vyvinout své vlastní nápravné metody pro vyřešení soudobých problémů. A kdyby Ježíš byl na zemi dnes a žil život v těle, byl by velkým zklamáním pro většinu dobrých mužů a žen kvůli prostému důvodu, že by se nevyjadřoval k současným politickým, sociálním a ekonomickým otázkám. Zůstal by velkolepě nad tím a současně by učil jak zdokonalit váš vnitřní duchovní život tak, abyste se stali mnohokrát více schopnějšími řešit vaše čistě lidské problémy.

Ježíš by chtěl udělat všechny lidi podobnými Bohu a potom odejít stranou a s pochopením přihlížet tomu, jak tito synové Boží řeší své vlastní politické, sociální a ekonomické problémy. On neodsuzoval bohatství, ale to, co bohatství dělá s většinou jeho ctitelů. Toto čtvrteční odpoledne Ježíš poprvé řekl svým druhům, že „větším pozhánáním je dávat, nežli dostávat.“

5. Osobní náboženství. Tak, jako apoštolové, tak i vy byste lépe porozuměli učení Ježíše skrze jeho život. On prožil na Urantii dokonalý život a jeho unikátní učení je možno pochopit pouze v tom případě, když tento život je představen v jeho bezprostředním prostředí. Je to jeho život a ne jeho lekce dvanácti apoštolům, nebo jeho kázání davům, který pomůže nejlépe při odhalování božského charakteru Otce a jeho láskyplné osobnosti.

Ježíš nekritizoval učení hebrejských proroků, nebo řeckých moralistů. Učitel uznával mnoho dobrých věcí, které tito velcí učitelé zastupovali, ale on přišel dolů na zem učit něco navíc— „dobrovolné podrobení se vůle člověka vůli Boha.“ Ježíš nechtěl vytvořit jenom pobožného člověka, smrtelníka, zabývajícího se výhradně zbožnými pocity a aktivovaného pouze duchovními impulsy. Kdybyste se na něho jen jednou podívali, věděli byste, že Ježíš byl věčný člověk s velkou znalostí tohoto světa. Učení Ježíše v tomto ohledu byla zcela naprosto překroucena a značně zkreslena během uplynulých staletích křesťanské éry; máte také překroucené představy o mírnosti Učitele a jeho pokoře. Je zřejmé, že Ježíš ve svém životě usiloval o povznesený pocit vlastní důstojnosti. On pouze radil člověku, že když je pokorný, může se stát opravdově povzneseným; o co on opravdu usiloval, byla opravdová pokora k Bohu. Velký význam kladl na upřímnost—čisté srdce. Spolehlivost byla v jeho pohledu hlavní ctností charakteru, zatímco odvaha byla samotným srdcem jeho učení. „Nebojte se“ bylo jeho

world and lose his own soul?” He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manifold more competent to attack the solution of your purely human problems.

140:8.18 (1581.5) Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that “it is more blessed to give than to receive.”

140:8.19 (1581.6) 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus’ teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the multitudes, that will assist most in revealing the Father’s divine character and loving personality.

140:8.20 (1582.1) Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional*, “the voluntary conformity of man’s will to God’s will.” Jesus did not want simply to produce a *religious man*, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the Master’s meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect*. He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character,

hlavním heslem a trpělivá vytrvalost jeho ideálem silného charakteru. Učení Ježíše vytvářejí náboženství odvahy, statečnosti a hrdinství. A to je právě to, proč si vybral za své osobní zástupce dvanáct obyčejných mužů, z nichž většina byli drsní, silní a odvážní rybáři.

Ježíš se téměř vůbec nevyjadřoval ke společenským neřestem své doby; zřídka kdy se zmínil o morálních přestupcích. On byl pozitivním učitelem opravdové mravnosti. Záměrně nepoužíval negativní způsob udělování pokynů; nechtěl inzerovat zlo. Nebyl ani morálním reformátorem. On dobře věděl a také tak učil své apoštoly, že smyslové pohnutky člověka nejsou potlačeny ani náboženským pokáráním, nebo právními zákazy. Jeho několik veřejných odsouzeních bylo převážně směřováno proti pýše, krutosti, utlačování a pokrytectví.

Na rozdíl od Jana, Ježíš ani silně neodsoudil farizeje. Věděl, že mnoho zákoníků a farizejů bylo ve svých srdcích čestnými lidmi; on rozuměl jejich zotročujícímu područí náboženských tradic. Ježíš kladl velký důraz na to, aby se „nejdříve vyléčil strom.“ Na tři apoštoly udělal velký dojem tím, že oceňoval celý život, nejenom pouze několik mimořádných ctností.

Hlavní věc, kterou si Jan odnesl z tohoto dne učení, bylo to, že podstata náboženství Ježíše spočívala v dosažení soucitného charakteru a vytvoření osobnosti, snažící se vykonávat vůli nebeského Otce.

Petr pochopil tu myšlenku, že evangelium, které se chystali hlásat, je vlastně novým začátkem pro celé lidstvo. Později přenesl tento svůj dojem na Pavla, který z toho zformuloval svoji doktrínu o Kristu jako o „druhém Adamovi.“

Jakub přijal vzrušující pravdu o tom, že Ježíš si přeje, aby jeho pozemské děti žily tak, jako by byly občany dokončeného nebeského království.

Ježíš věděl, že lidé jsou rozdílní a tomu učil své apoštoly. Neustále je nabádal, aby se nesnažili formovat učedníky a věřící do nějaké dané šablony. Snažil se dát každé duši možnost vyvíjet se svým způsobem, měnit se v dokonalejšího a odlišného jedince před Bohem. V odpověď na jednu z mnoha Petrových otázek, Učitel řekl: „Já chci osvobodit lidi, aby mohli začít, podobně jako malé děti, nový a lepší život.“ Ježíš vždy tvrdil, že opravdová dobrota musí být nevědomá—když člověk dává milodar, jeho levá ruka neví, co dělá pravá.

Toto odpoledne byli tři apoštolové ohromeni,

while *courage* was the very heart of his teachings. “Fear not” was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly fishermen.

140:8.21 (1582.2) Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

140:8.22 (1582.3) Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on “first making the tree good.” He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

140:8.23 (1582.4) The one thing which John gained from this day’s teaching was that the heart of Jesus’ religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

140:8.24 (1582.5) Peter grasped the idea that the gospel they were about to proclaim was really a fresh beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as “the second Adam.”

140:8.25 (1582.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

140:8.26 (1582.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter’s many questions, the Master said: “I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life.” Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

140:8.27 (1583.1) The three apostles were shocked

když si uvědomili, že náboženství jejich Učitele nebere v úvahu duchovní sebeanalýzu. Všechna náboženství, před Ježíšem a i po něm, dokonce i křesťanství, důkladně pečují o svědomitou sebeanalýzu. Ale to neplatí o náboženství Ježíše Nazaretského. Ježíšova filozofie života je bez náboženské introspekce. Syn tesaře nikdy neučil vytváření charakteru; on učil růstu charakteru, hlásajíc, že království nebeské je jako hořčičné semeno. Ale Ježíš neřekl nic, co by zavrhovalo sebeanalýzu jako prevenci před ješitným sobectvím.

Právo vejít do království je podmíněno vírou, osobním přesvědčením. Cena za setrvání v progresivním vzestupu království je drahocenná perla za to, že mu člověk prodá všechno, co má.

Učení Ježíše je náboženstvím pro každého, nejenom pro slabé a otroky. Jeho náboženství se nikdy (za jeho života) nevykrystalizovalo do vír a teologických zákonů; nezanechal za sebou jediný napsaný řádek. Jeho život a učení zanechaly vesmíru inspirující a idealistické dědictví, použitelné pro duchovní vedení a morální výchovu ve všech epochách a na všech světech. A i dnes Ježíšovo učení stojí stranou od všech náboženství jako takových, ačkoliv je živou nadějí pro každé z nich.

Ježíš neučil své apoštoly tomu, že náboženství je jediným úkolem člověka na zemi; to byla židovská představa o službě Bohu. Ale trval na tom, aby náboženství bylo výhradní činností dvanácti apoštolů. Ježíš neučil ničemu, co by odrazovalo jeho věřící od provozování opravdové kultury; on pouze neměl vysoké mínění o tradičních náboženských školách Jerusalemu. On byl velkomyslný, šlechetný, vzdělaný a tolerantní. V jeho filozofii čestného života nebylo místo pro okázalou zbožnost.

Učitel nenabídl žádná řešení pro nenáboženské problémy své doby a ani pro následující epochy. Ježíš chtěl rozvinout duchovní vnímání věčných realit a podnítit zájem o osobitý život; zabýval se výlučně zásadními a trvalými duchovními potřebami lidské rasy. Odkryl dobro, rovné Bohu. Povýšil lásku—pravdu, krásu a dobro—na božský ideál a věčnou realitu.

Učitel přišel, aby vytvořil v člověku nový duch, novou vůli—poskytnout novou schopnost znát pravdu, zažívat soucit a volit dobro—chtít být v harmonii s vůlí Boha a mít věčnou snahu stát se dokonalým, dokonce tak dokonalým, jak dokonalým je nebeský Otec.

this afternoon when they realized that their Master's religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus' philosophy of life is without religious introspection. The carpenter's son never taught character *building*; he taught character *growth*, declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

140:8.28 (1583.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a man sells all that he has.

140:8.29 (1583.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

140:8.30 (1583.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant. Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

140:8.31 (1583.5) The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

140:8.32 (1583.6) The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing the truth, experiencing compassion, and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in heaven is perfect.

Následují sobotu věnoval Ježíš svým apoštolům. Vrátili se znovu do hor, kde je předtím zasvětil jejich novému poslání. A tam, po dlouhém a nádherně dojemném osobním povzbuzujícím poselství, přistoupil ke slavnostnímu úkonu—duchovnímu vysvěcení dvanácti apoštolů. V tuto sobotu odpoledne Ježíš shromáždil apoštoly kolem sebe na úpatí hory a předal je do rukou svého nebeského Otce připravené na ten den, kdy je bude nucen zanechat samotné na světě. Při této příležitosti nedošlo k žádnému učení, pouze se přátelsky povídalo.

Ježíš si připomněl mnohé hlavní rysy ze svého kázání při zasvěcování apoštolů, které pronesl na tomto stejném místě a začal je po jednom volat k sobě a přikázal jim jít do světa jako jeho zástupci. Učitelův příkaz, vydaný při duchovním vysvěcení, zněl: „Jděte do světa a hlásejte radostné zprávy o království. Osvobozujte duchovní zajatce, utěšujte sklíčené a pomáhejte trpícím. Bohatě jste dostali, bohatě dávejte.“

Ježíš jim radil, aby si sebou nebrali peníze a ani náhradní oblečení a řekl: „Ten, kdo pracuje, zaslouží své živobytí.“ A na závěr řekl: „Pohleďte, posílám vás jako ovce mezi vlky; buďte proto moudří jako hadi, ale neškodní jako holubice.“ Ale mějte se na pozoru, protože vaši nepřátelé vás předvedou před jejich soudy a v synagogách vás budou přísně kritizovat. Budete předvoláni před vladaře a vládcy, protože věříte v toto evangelium a vaše výpovědi budou svědectvím o mně. A když vás povedou k soudu, nebudte plni úzkosti co budete říkat, poněvadž duch mého Otce ve vás pobývá a v takových chvílích bude mluvit skrze vás. Někteří z vás budou zabiti a předtím, než ustanovíte království na zemi, budete kvůli tomuto evangeliu nenáviděni mnoha lidmi; ale nemějte strach; já budu s vámi a můj duch půjde před vámi do celého světa. A přítomnost mého Otce bude zůstat ve vás, když nejdříve půjdete k židům a potom k jinověrcům.“

A když sestoupili s hory, vrátili se zpět do domu Zebedeje.

10. VEČER PO POSVĚCENÍ

Ten večer Ježíš vyučoval v domě, protože začalo pršet. Hovořil dlouho, snažíc se vysvětlit apoštolům, čím musí být, ne to, co mají dělat. Oni znali jenom takové náboženství, které předepisovalo dělat určité věci pro dosažení čestnosti—spasení. Ale Ježíš zdůrazňoval: „V království musíte být čestní, abyste dělali svoji

140:9.1 (1583.7) The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

140:9.2 (1584.1) Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

140:9.3 (1584.2) Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise as serpents and as harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles."

140:9.4 (1584.3) And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

10. THE EVENING AFTER THE CONSECRATION

140:10.1 (1584.4) That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be*, not what they must *do*. They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, "In the kingdom you

práci.“ Mnohokrát jim opakoval: „Budte dokonalými tak, jak dokonalý je váš nebeský Otec.“ Neustále vysvětloval svým zmateným apoštolům, že spasení, které on přišel dát světu, je dosažitelné jenom pro věřícího člověka—pouze skrze prostou a upřímnou víru. Ježíš řekl: „Jan prosazoval znovuzrození pokáním, lítostí nad starým způsobem života. Vy se chystáte hlásat znovuzrození přátelstvím s Bohem. Každé pokání těm, kteří mají potřebu takového učení, ale těm, kteří již upřímně hledají vchod do království, otevřete dveře dokořán a vybidněte je ke vstupu do radostného přátelství synů Božích.“ Ale byl to těžký úkol přesvědčit tyto galilejské rybáře o tom, že v království nutnost být čestným skrze víru musí předcházet konání spravedlnosti v každodenním životě pozemských smrtelníků.

Další velkou překážkou při učení dvanácti apoštolů byla jejich tendence přebírat vysoké idealistické a duchovní principy náboženské pravdy a přeměňovat je do konkrétních pravidel osobního chování. Ježíš jim představil krásného ducha, který vyjadřuje postoj duše, ale oni neustále přenášeli takové učení do pravidel osobního chování. Mnohokrát, když se snažili zapamatovat si to, co Učitel řekl, bylo téměř jisté, že zapomenou na to, co neřekl. Ale pomalu vstřebávali jeho učení, protože Ježíš byl vším tím, čemu je učil. To, co nedokázali získat z jeho verbální výuky, to postupně nabyli díky tomu, že s ním žili.

Apoštolové neviděli to, že jejich Učitel žil životem, který byl duchovní inspirací pro každou bytost, každé epochy a na každém světě rozsáhlého vesmíru. Přestože jim Ježíš čas od času o tom říkal, apoštolové nepochopili tu ideu, že tato jeho práce na tomto světě je také určena pro všechny ostatní světy jeho rozlehlého tvoření. Ježíš žil svůj život na Urantii ne proto, aby dal osobní příklad smrtelného života mužům a ženám tohoto světa, ale aby vytvořil vysoký duchovní a inspirující ideál pro všechny smrtelné bytosti na všech světech.

V ten stejný večer se Tomáš Ježíše zeptal: „Učiteli, ty říkáš, že se musíme stát malými dětmi předtím, než můžeme vejít do království Otce a současně nás varuješ, abychom se nedali oklamat falešnými proroky, nebo abychom nebyli vinni tím, že budeme házet naše perly sviním. Já jsem teď opravdu upřímně zmaten. Nerozumím tvému učení.“ Ježíš Tomášovi odpověděl: „Jak dlouho to ještě s vámi vydržím! Stále trváte na tom, aby všechno co učím bylo doslovné. Když po vás chci, abyste se stali malými dětmi jako cenu za vstup do království, nemyslím tím, že se dáte snadno oklamat—hloupě uvěřit—ani rychle důvěřovat příjemným cizím lidem. To, co já po vás žádám, abyste si z tohoto názorného příkladu

must be righteous in order to do the work.” Many times did he repeat, “Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect.” All the while was the Master explaining to his bewildered apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing*, by simple and sincere faith. Said Jesus: “John preached a baptism of repentance, sorrow for the old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God.” But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

140:10.2 (1584.5) Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul's attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not* say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus was all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

140:10.3 (1585.1) It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work *on* this world but *for* all other worlds in his vast creation. Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world, but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

140:10.4 (1585.2) This same evening Thomas asked Jesus: “Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father's kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching.” Jesus replied to Thomas: “How long shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you should gather from the illustration was the child-

odvodili, je vztah dítěte a otce. Ty jsi dítě a to je království tvého Otce, do kterého se snažíš vstoupit. Mezi každým normálním dítětem a jeho otcem je přirozený cit, který zajišťuje chápající a láskyplný vztah a který navždy vylučuje jakékoliv sklonky dohadovat se o lásce a soucitu Otce. A evangelium, které se chystáte hlásat, je o spasení, vyrůstajícím z víry uskutečnění tohoto stejného a věčného vztahu dítěte a otce.“

Charakteristickým rysem Ježíšova učení bylo to, že mravnost jeho filozofie vycházela z osobního vztahu jedince s Bohem—tento samý vztah dítě-otec. Ježíš kladl důraz na jedince, ne na rasu či národ. Při večeři Ježíš vysvětloval Matoušovi, že mravnost jakéhokoliv jednání je určena motivem jedince. Mravnost Ježíše byla vždy pozitivní. Ježíšem nově zformulované zlaté pravidlo vyžaduje aktivní společenský styk; staršímu negativnímu pravidlu bylo možno se podřídit v izolaci. Ježíš zbavil mravnost všech pravidel a obřadů a povýšil ji do vznešených úrovní duchovního myšlení a opravdově čestného života.

Toto nové náboženství Ježíše nepostrádalo praktický smysl, ale jakákoliv praktická politická, sociální či ekonomická hodnota objevena v jeho učení je přirozeným výsledkem této vnitřní zkušenosti duše, která se projevuje duchovními plody v dobrovolné každodenní službě, svědčící o opravdově osobní náboženské zkušenosti.

Když Ježíš skončil rozhovor s Matoušem, Šimon Zélóta se zeptal: „Ale, Učiteli, jsou všichni lidé syny Božími?“ A Ježíš odpověděl: „Ano, Šimone, všichni lidé jsou syny Boha a to je ta radostná zpráva, kterou budete hlásat.“ Ale apoštolové nebyli schopni pochopit takové učení; toto oznámení bylo nové, zvláštní a překvapující. Právě kvůli svému přání vnutit tuto pravdu apoštolům učil Ježíš své následovníky jednat se všemi lidmi jako se svými bratry.

V odpověď na otázku Ondřeje vyjasnil Ježíš, že mravnost jeho učení je neoddělitelná od náboženství jeho života. Učil mravnosti, nevycházející z podstaty člověka, ale ze vztahu člověka k Bohu.

Jan se Ježíše zeptal: „Učiteli, co je to království nebeské?“ A Ježíš odpověděl: „Království nebeské je založeno na třech zásadních faktech: zaprvé, uznání faktu nadvlády Boha; za druhé, víra v pravdu synovstva s Bohem; a za třetí, víra v účinnost nejvyšší lidské touhy vykonávat vůli Boha—být jako Bůh. A toto je ta radostná zpráva evangelia: že skrze víru může mít každý smrtelník všechny tyto nezbytné náležitosti pro spasení.“

A nyní týden čekání byl u konce a apoštolové

father relationship. You are the child, and it is your Father's kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father's love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship.”

140:10.5 (1185.3) The one characteristic of Jesus' teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the *individual*, not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual's motive. Jesus' morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

140:10.6 (1585.4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

140:10.7 (1585.5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, “But, Master, are *all* men the sons of God?” And Jesus answered: “Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim.” But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

140:10.8 (1585.6) In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

140:10.9 (1585.7) John asked Jesus, “Master, what is the kingdom of heaven?” And Jesus answered: “The kingdom of heaven consists in these three essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation.”

140:10.10 (1586.1) And now the week of waiting was

se připravili na zítřejší cestu do Jerusalema.

over, and they prepared to depart on the morrow
for Jerusalem.

Kapitola 141. Počátky činnosti na veřejnosti

⇨ 140

Kniha Urantia

142 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 141 POČÁTKY ČINNOSTI NA VEŘEJNOSTI

Sekce

Úvod

1. Odchod z Galileje
2. Zákon Boha a vůle otce
3. Pobyt v Amathu
4. Učení o Otci
5. Duchovní jednota
6. Poslední týden v Amathu
7. V Zajordánské Betanii
8. Práce v Jerichu
9. Odchod do Jerusalema

PAPER 141 BEGINNING THE PUBLIC WORK SECTIONS

Introduction

1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

Úvod

V PONDĚLÍ, 19. ledna, roku 27 n.l. byli Ježíš a jeho apoštolové připraveni odejít ze svého centra v Betsaidě. Apoštolové nic nevěděli o plánech svého Učitele, kromě toho, že půjdou do Jerusalema na dubnové oslavy Paschi a že se tam mají vydat po cestě údolím Jordánu. Z domu Zebedea odešli až těsně před polednem, protože přišly rodiny apoštolů a další učedníci, aby se s nimi rozloučili a popřáli jim štěstí v jejich nové práci, kterou se chystali započít.

Těsně před odchodem si apoštolové všimli, že Ježíš s nimi není a Ondřej se vydal ho hledat. Po krátkém hledání ho našel sedícího v loďce na pláži a plačícího. Apoštolové často viděli Ježíše zarmouceného a byli svědky jeho krátkých období hlubokého rozjímání, ale žádný z nich ho neviděl nikdy plakat. Ondřej se trochu vyděsil, když viděl Učitele takto rozrušeného těsně před

INTRODUCTION

141:0.1 (1587.1) ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Bethsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

141:0.2 (1587.2) Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew

jejich odchodem do Jerusalema a odvážil se přistoupit k Ježíšovi a zeptal se: „Učiteli, proč pláčeš v tento velký den, kdy máme odejít do Jerusalema prohlásit království Otce? Kdo z nás ti ublížil?“ A Ježíš, již na cestě s Ondřejem zpět k apoštolům, mu odpovéděl: „Ne, nikdo z vás mně nezarmoutil. Jsem smutný pouze proto, že nikdo z rodiny mého otce Josefa si nevzpomněl přijít nám popřát mnoho úspěchů a rozloučit se s námi.“ V tu dobu byla Rút na návštěvě svého bratra Josefa v Nazaretu. Ostatní členové rodiny nepřišli kvůli hrdosti, zklamání, nepochopení a malicherné nelibosti z uražené samolibosti.

was somewhat startled to see the Master thus affected on the eve of their departure for Jerusalem, and he ventured to approach Jesus and ask: “On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father’s kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?” And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: “No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph’s family have remembered to come over to bid us Godspeed.” At this time Ruth was on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. ODHOD Z GALILEJE

Kafarnaum nebyl daleko od Tiberie a pověst o Ježíšovi se začala šířit po celé Galileji a také i za její hranice. Ježíš věděl, že se Herodes brzy dozví o jeho činnosti; proto si myslel, že nejlépe bude odejít s jeho apoštoly na jih do Judeji. Skupina s více než stovky věřících si přála jít s nimi, ale Ježíš k nim promluvil a naléhavě je žádal, aby nedoprovázeli apoštoly na jejich cestě podél Jordánu na jih. Přestože jeho žádosti vyhověli a nešli s nimi, mnozí z nich se za několik dnů za Učitelem vydali.

První den došli Ježíš a apoštolové pouze do nedaleké Tarichei, kde zůstali na noc. Následujícího dne dorazili na místo u Jordánu blízko Pelly, kde zhruba před rokem kázal Jan a kde Ježíš přijal křest. Tady zůstali a učili a kázali tam přes dva týdny. Ke konci prvního týdne se v blízkosti tábora, kde přebývali Ježíš a dvanáct apoštolů, shromáždilo několik set lidí, kteří přišli z Galileje, Fénicie, Sýrie, Dekapoli, Pereji a Judeji.

Ježíš na veřejnosti nekázal. Ondřej rozdělil dav na skupiny a každé přidělil kazatele na ranní a odpolední shromáždění; po večeři Ježíš rozmlouval s apoštoly. Neučil je nic nového, ale opakoval své předchozí učení a odpovídal na mnoho otázek. V jednom z těchto večerů řekl apoštolům o čtyřiceti dnech, které stráví v horách nedaleko od tohoto místa.

Mnoho z těch lidí, kteří přišli z Pereje a Judeji, bylo pokřtěno Janem a chtěli se dozvědět více o učení Ježíše. Apoštolové měli velké úspěchy v učení Janových učedníků vzhledem k tomu, že v žádném ohledu nezlehčovali Janovo kázání a poněvadž také v tu dobu nekřtili své nové

1. LEAVING GALILEE

^{141:1.1 (1587.3)} Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

^{141:1.2 (1587.4)} The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phoenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

^{141:1.3 (1588.1)} Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

^{141:1.4 (1588.2)} Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus’ teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John’s preaching, and since they did not at this time even baptize

učedníky. Ale pro Janovy stoupence vždy zůstala kamenem úrazu skutečnost, že Ježíš, jestliže byl vším tím, co Jan o něm prohlašoval, neudělal nic, aby ho vysvobodil z vězení. Janovi učedníci nikdy nedokázali pochopit, proč Ježíš nezabránil kruté smrti jejich milovaného vůdce.

Každý večer Ondřej bedlivě připomínal svým apoštolským druhům ten citlivý a obtížný úkol vycházet dobře se stoupenci Jana Křtitele. V průběhu prvního roku veřejné služby Ježíše více než tři čtvrtiny jeho následovníků byli ti, kdo dříve byli Janovi stoupenci a byli jím pokřtěni. Tento celý rok 27 n.l. byl stráven poklidným přejímáním práce Jana v Pereji a Judeji.

2. ZÁKON BOHA A VŮLE OTCE

Večer před odchodem z Pelly udělil Ježíš svým apoštolům několik dalších pokynů, týkajících se království. Učitel jim řekl: „Učili vás čekat na příchod království Božího; a já jsem přišel oznámit, že toto dlouho očekávané království je nablízku, dokonce je již zde, mezi námi. V každém království musí být král, sedící na svém trůnu a vynášející zákony říše. A tak jste si vytvořili představu o království nebeském jako o věhlasné vládě židovského národa nad všemi národy země a s Mesiášem, sedícím na trůnu Davida a z tohoto místa zázračné síly vyhláškující zákony pro celý svět. Ale, děti moje, vy se nedíváte očima víry a nenasloucháte duchu. Já prohlašuji, že království nebeské je poznání a uznání vlády Boha v srdcích lidí. Je pravda, že v tomto království je Král a ten Král je můj Otec a váš Otec. My jsme ovšem jeho věrnými poddanými, ale daleko přesahující tento fakt je přetvářející pravda o tom, že jsme jeho synové. V mém životě bude tato pravda zjevná pro všechny. Náš Otec také sedí na trůně, ale ten není vyroben rukama. Trůn Nekonečného je věčné obydlí Otce v Ráji; Otec naplňuje sebou všechny věci a vyhláškují své zákony nekonečným vesmírům. A Otec také vládne v srdcích svých dětí na zemi prostřednictvím ducha, kterého poslal žít v duších smrtelných lidí.

Když se stanete poddanými tohoto království, budete opravdu schopni naslouchat zákonům Vládce Vesmíru; ale když, v důsledku evangelia, které jsem přišel vyhlásit, s pomocí víry poznáte, že jste syny, tak od té chvíle se nebudete na sebe dívat jako na zákonu podléhající tvory všemocného krále, ale jako na privilegované syny milujícího a božského Otce. Opravdu, opravdu vám říkám, že když vůle Otce je vaším zákonem, nejste ještě v království. Ale když vůle Otce se opravdu stává

their new disciples. But it was always a stumbling stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

141:1.5 (1588.3) From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

141:2.1 (1588.4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: "You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David's throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God's rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes. And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

141:2.2 (1588.5) "When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father's will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the

vaší vůlí, tak jste skutečně v království, protože tím se království stalo vaší nezvratnou zkušeností. Když vůle Otce je vaším zákonem, jste urozenými otroky-poddanými; ale když věříte v toto nové evangelium božského synovstva, vůle mého Otce se stává vaší vůlí a jste povýšeni do vysokého postavení svobodných dětí Boha—osvobozených synů království.“

Několik apoštolů pochopilo něco málo z tohoto učení, ale žádný z nich nepochopil plný význam tohoto velkolepého sdělení, možná s výjimkou Jakuba Zebedea. Ale tato slova pronikla hluboko do jejich srdcí a dělala jejich práci radostnou v následujících letech služby.

3. POBYT V AMATHU

Učitel a jeho apoštolové zůstali v blízkosti Amathu téměř tři týdny. Apoštolové pokračovali v kázání davům lidí dvakrát denně a Ježíš kázal každou sobotu odpoledne. Již nebylo možné mívat ve středu volný čas pro celou dvanáctku; proto Ondřej zařídil, aby během šestidenního týdne každý den měli dva apoštolové volno a v době sobotních bohoslužeb pracovali všichni.

Většinu kázání na veřejnosti vykonávali Petr, Jakub a Jan. Filip, Natanael, Tomáš a Šimon měli většinou individuální práci a vedli přednášky pro zvláštní skupiny tazatelů; dvojčata pokračovala ve svém běžném dohlížení na zástupy lidí, zatímco Ondřej, Matouš a Jidáš vytvořili hlavní trojčlennou řídicí komisi, ačkoliv každý z nich vykonával i hodně náboženské práce.

Ondřej byl značně zaměstnán úkolem urovnávat neustále se objevující nedorozumění a spory mezi učedníky Jana a novými učedníky Ježíše. Každých několik dní vznikla vážná situace, ale Ondřej, za pomoci svých apoštolských druhů, dokázal přivést svářící se strany k určité shodě, alespoň dočasně. Ježíš odmítal účastnit se jakýchkoliv takových porad; ani nedával žádné rady pro řádné urovnání těchto potíží. Ani jednou neporadil apoštolům, jak mají řešit tyto složité problémy. Když Ondřej za ním přišel s těmito problémy, Ježíš vždy odpověděl: „Není moudré, aby se hostitel vměšoval do rodinných problémů svých hostů; moudrý rodič nikdy nestrání žádnému ze svých dětí při jejich malicherných hádkách.“

Učitel ukázal velkou moudrost a projevil dokonalou nestrannost ve všech svých jednáních

Father's will becomes truly your will, then are you in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God's will is your law, you are noble slave subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father's will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom.”

141:2.3 (1589.1) Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

141:3.1 (1589.2) The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

141:3.2 (1589.3) Peter, James, and John did most of the public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

141:3.3 (1589.4) Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: “It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children.”

141:3.4 (1589.5) The Master displayed great wisdom and manifested perfect fairness in all of his

se svými apoštoly a se všemi svými učedníky. Ježíš byl opravdovým znalcem lidí; měl nesmírný vliv na své druhy na základě snoubení kouzla a síly své osobnosti. Z jeho namáhavého, kočovného a bezdomovského života vycházel jemný velící vliv. Jeho autoritativní způsob učení, jasná logika, síla argumentace, bystré vnímání, ostrážitost mysli, nedostižitelná vyrovnanost a vznešená tolerance byly velmi přitažlivými pro intelektuálnost a duchovnost lidí. Ježíš byl prostý, mužný, čestný a neohrožený. Při veškerém tomto fyzickém a intelektuálním vlivu, který se projevoval v přítomnosti Učitele, tam také působily duchovní kouzla bytí, které byly spojeny s jeho osobností—trpělivost, citlivost, pokora, jemnost, a skromnost.

Ježíš Nazaretský byl opravdu výraznou a působivou osobností; byl ztělesněním intelektuální síly a duchovní odolnosti. Jeho osobnost nepůsobila pouze na ženy duchovního sklonu mezi jeho stoupenci, ale také na vzdělaného a intelektuálního Nikodéma a neohroženého římského vojáka, kapitána, stojícího na stráž u kříže, který, když viděl Ježíše umírat, řekl: „Vskutku, toto byl Syn Boží.“ A jadrní a drsní galilejští rybáři ho nazývali Učitelem.

Současná vyobrazení Ježíše jsou krajně nezdařilá. Tyto obrazy Krista škodlivě ovlivnily mládež; chrámoví kupci by sotva utekli před Ježíšem, jestliže by byl takovým, jak ho vaši umělci obvykle zobrazují. On byl mužem důstojného chování; byl laskavý, ale přirozený. Ježíš nepředstavoval uhlazeného, příjemného, jemného a milého mystika. Jeho učení bylo vzrušeně dynamické. On nejenom že mnil dobře, ale on skutečně konal dobro.

Učitel nikdy neřekl: „Přijďte ke mně všichni pohodlní a všichni snílci.“ Ale mnohokrát řekl: „Přijďte ke mně všichni vy, kteří pracují a dám vám klid—duchovní sílu.“ Jařmo učitele je opravdu lehké, ale on ho přesto nikdy nevnučuje; každý jedinec musí přijmout toto jařmo svojí vlastní svobodnou vůlí.

Ježíš vysvětlil, že vítězství se dosáhne skrze obětování, obětování pýchy a sobectví. Projevováním soucitu chtěl zobrazit duchovní vysvobození od všech záští, zloby a touhy po sobecké moci a pomstě. A když řekl „neodporujte zlu,“ později vysvětlil, že tím nemyslel přehlížet hřích a nenavádět bratřít se se špatností. Pravý smysl jeho slov byl učit odupuštění, neodporovat zlému jednání ve vztahu k vlastní osobnosti, nepociťt křivdu—poranění pocitu osobní důstojnosti.

dealings with his apostles and with all of his disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:3.5 (1589.6) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, “Truly, this was a Son of God.” And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:3.6 (1590.1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well*, but he went about actually *doing good*.

141:3.7 (1590.2) The Master never said, “Come to me all you who are indolent and all who are dreamers.” But he did many times say, “Come to me all you who labor, and I will give you rest — spiritual strength.” The Master's yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

141:3.8 (1590.3) Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, “Resist not evil,” he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to “resist not evil treatment of one's personality, evil injury to one's feelings of personal dignity.”

4. UČENÍ O OTCI

Během pobytu v Amathu věnoval Ježíš apoštolům hodně času, aby jim vyložil novou představu o Bohu; znovu a znovu je přesvědčoval o tom, že Bůh je Otec a ne mocný a nadřazený účetník, který se hlavně zabývá registrováním přestupků svých chybujících dětí na zemi a zapisováním hříchů a špatností, aby byly potom použity proti nim, když je bude soudit jako spravedlivý Soudce všeho tvoření. Židé měli již dávno představu o Bohu jako o králi všeho a také o Otci národa, ale ještě nikdy předtím větší skupina smrtelníků si nepředstavovala Boha jako milujícího Otce individuálního člověka.

V odpověď na otázku Tomáše „Kdo je tento Otec království?“ Ježíš odpověděl: „Bůh je tvůj Otec a náboženství—moje evangelium—není nic víc ani méně, než důvěřující uznání pravdy, že jsi jeho synem. A já jsem tady mezi vámi v těle, abych obě tyto ideje objasnil v mém životě a učení.

Ježíš se také snažil odstranit z mysli svých apoštolů ideu, že přinášení zvířecích obětí je náboženská povinnost. Ale ti muži, vychováni v náboženství každodenního obětování, těžko chápali jeho učení. Nicméně, Učitel byl ve své výuce trpělivý a neúnavný. Když se mu nepodařilo dostat se do mysli apoštolů pomocí jednoho příkladu, svoje sdělení nově formuloval a použil jiné podobenství, aby je osvětlil.

Ve stejné době začal Ježíš učit apoštoly podrobněji o jejich poslání „utěšovat sklíčené a pomáhat trpícím.“ Učitel je hodně naučil o člověku jako celku—spojení těla, mysli a ducha, vytvářejícím individuálního muže nebo ženu. Ježíš pověděl svým druhům o třech formách onemocnění, se kterými se setkají a vysvětlil jim, jak pomáhat všem, kteří zakoušejí utrpení, způsobené lidskými nemocemi. Učil je rozpoznávat následující případy:

1. Nemoci těla—ta onemocnění, která jsou obvykle považována za fyzické choroby.

2. Zmatené mysli—ta nefyzická onemocnění, na která se později nahlíželo jako na emocionální a mentální potíže a poruchy.

3. Posedlost zlými duchy.

Při několika příležitostech vysvětlil Ježíš svým apoštolům podstatu a původ těchto zlých duchů, v tu dobu také často nazývaných nečistí duchové. Učitel dobře znal rozdíl mezi posedlostí zlými duchy a duševní vyšutostí, ale apoštolové to neznali. Kromě toho, vzhledem k jejich

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

141:4.1 (1590.4) While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father*, not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual*.

141:4.2 (1590.5) In answer to Thomas's question, "Who is this God of the kingdom?" Jesus replied: "God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings."

141:4.3 (1590.6) Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

141:4.4 (1590.7) At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission "to comfort the afflicted and minister to the sick." The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

141:4.5 (1591.1) 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

141:4.6 (1591.2) 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as emotional and mental difficulties and disturbances.

141:4.7 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

141:4.8 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not.

omezeným znalostem o prvotní historii Urantie, Ježíš jim tuto otázku nemohl plně vysvětlit. Ale mnohokrát jim řekl, zmiňujíc se o těchto zlých duších: „Oni přestanou obtěžovat lidi poté, jak vystoupím ke svému nebeskému Otci a poté, až rozliji svůj duch na celé lidstvo tehdy, kdy království bude mocné a v duchovní slávě.“

V průběhu celého tohoto roku, z týdne na týden, od měsíce k měsíci, věnovali apoštolové stále více a více pozornost léčivé péči nemocných.

5. DUCHOVNÍ JEDNOTA

Jedním z nejvýznamnějších večerních rozhovorů během celého pobytu v Amathu byla debata o duchovní jednotě. Jakub Zebedeus se zeptal: „Učiteli, jak se naučíme vidět věci stejně a tím mít větší soulad mezi sebou?“ Když Ježíš uslyšel tuto otázku, tak moc ho to pobouřilo, že odpověděl: „Jakube, Jakube, kdy jsem vás učil, že byste všichni měli vidět věci stejně? Přišel jsem na tento svět, abych hlásal duchovní svobodu za tím účelem, aby smrtelníci měli možnost žít individuálně originální a svobodné životy před Bohem. Já si nepřeji, aby harmonie společnosti a bratrský mír byly vykoupeny za cenu obětování nezávislé osobnosti a duchovní originality. To, co já od vás požaduji, moji apoštolové, je duchovní jednotu—a tu jste schopni zažít v té radosti, kterou přináší vaše sjednocená oddanost upřímně vykonávat vůli mého nebeského Otce. Nemusíte vidět stejně nebo cítit stejně nebo dokonce stejně myslet, abyste duchovně byli stejní. Duchovní jednotu pochází z uvědomění, že každý z vás je obdařen a stále více ovládán duchovním darem nebeského Otce. Vaše apoštolská shoda musí vyrůstat z faktu, že duchovní naděje každého z vás má stejný původ, podstatu a osud.“

Takto můžete poznat dokonalou jednotu duchovního cíle a duchovního vnímání, vyrůstající z vašeho vzájemného uvědomění si identity Rajských duchů ve vás pobývajících; a vy můžete prožívat všechnu tuto hlubokou duchovní jednotu navzdory největších odlišností ve vašem individuálním intelektuálním myšlení, emocionálních pocitech a společenském chování. Vaše osobnosti mohou být osvěživše odlišné a výrazně rozdílné a současně vaše duchovní podstaty a duchovní plody, přinášející božskou úctu a bratrskou lásku mohou být natolik sjednoceny, že všichni, kdo vidí vaše životy, si s určitostí povšimnou této duchovní shody a duševní jednoty; oni poznají, že jste žili se mnou a tím se naučili správně vykonávat vůli nebeského Otce.

Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: “They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory.”

141:4.9 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. SPIRITUAL UNITY

141:5.1 (1591.6) One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, “Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?” When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: “James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

141:5.2 (1591.7) “In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do

Můžete dosáhnout jednoty ve službě Bohu a přitom dělat takovou službu v souladu s vašimi vlastními individuálními vlohami mysli, těla a duše.

Vaše duchovní jednota znamená dvě věci, které budou vždy v souladu v životech jednotlivých věřících: zaprvé, máte společný motiv—prožít svůj život službou; vy všichni chcete ze všeho nejvíce vykonávat vůli nebeského Otce. Zadruhé, vy všichni máte společný cíl bytí—vy všichni chcete nalézt nebeského Otce a tím dokázat vesmíru, že jste se stali takovými, jako je on.“

Během přípravy apoštolů se Ježíš častokrát vracel k tomuto tématu. Opakovaně jim říkal, že není jeho záměrem, aby ti, kdo v něho uvěří, se stali dogmatickými a typovými podle náboženských výkladů i dobrých lidí. Znovu a znovu varoval své apoštoly před vytvářením vír a zakládání tradic jako prostředků pro řízení a ovládání věřících, kteří uvěří v evangelium království.

6. POSLEDNÍ TÝDEN V AMATHU

Ke konci posledního týdne v Amathu Šimon Zélóta přivedl k Ježíšovi Tehermu, perského obchodníka, který měl své obchody v Damašku. Teherma slyšel o Ježíšovi a přišel do Kafarnaumu, aby ho viděl. Tam se dozvěděl, že Ježíš odešel se svými apoštoly podél Jordánu do Jerusalema a tak se za nimi vydal a dostihl je. Ondřej představil Tehermu Šimonovi, aby mu dal další pokyny. Šimon se díval na Peršana jako na „uctíváče ohně,“ přestože se mu Teherma snažil všemožně vysvětlit, že oheň je pouze viditelným symbolem Čistého a Svatého. Po rozhovoru s Ježíšem dal Peršan najevo, že by chtěl zůstat ještě několik dní, aby vyslechl učení a slyšel kázání.“

Když Šimon Zélóta a Ježíš zůstali sami, Šimon se Učitele zeptal: „Proč se mně nepodařilo ho přemluvit? Proč mně tak odporoval a tobě tak ochotně dopřál sluchu?“ Ježíš odpověděl: „Šimone, Šimone, kolikrát jsem vám říkal, abyste upustili od veškerých snah vyjmout něco ze srdcí těch, kteří hledají spasení? Jak často vám přikazuji, abyste se pouze snažili vložit něco do těchto hladových duší? Přiveďte lidi do království a velké a živé pravdy království brzy vytlačí jakýkoliv vážný omyl. Když jsi již seznámil smrtelného člověka s radostnou zprávou, že Bůh je jeho Otcem, potom ho můžeš snadněji přesvědčit o tom, že on je ve skutečnosti Božím synem. A když to uděláš, tak jsi přinesl světlo spasení tomu, kdo pobývá ve tmě. Šimone, když Syn Člověka přišel

the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the service of God even while you render such service in accordance with the technique of your own original endowments of mind, body, and soul.

141:5.3 (1592.1) “Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have become like him.”

141:5.4 (1592.2) Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. LAST WEEK AT AMATHUS

141:6.1 (1592.3) Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a “fire worshiper,” although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

141:6.2 (1592.4) When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: “Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?” Jesus answered: “Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you have brought the light of salvation to the one who

poprvé k vám, odsuzoval Mojžíše a proroky a hlásal nový a lepší způsob života? Ne. Nepřišel jsem odstranit to, co jste měli od vašich předků, ale ukázat vám zdokonalené vidění toho, co vaši otcové viděli jenom zčásti. Proto, Šimone jdi učit a kázat království a když budeš mít nějakého člověka jistě a bezpečně v království, pak je ten čas, až se tento člověk na tebe obrátí s dotazy, ho seznámit s progresivním rozvojem duše v božském království.“

Šimon byl těmito slovy ohromen, ale udělal tak, jak mu Ježíše řekl a Peršan Teherma se stal jedním z těch, kteří vstoupili do království.

Ten večer Ježíš rozmlouval s apoštoly o novém životě v království. V podstatě řekl: „Když vstoupíte do království, jste znovuzrozeni. Nemůžete učit hluboké duchovní věci ty, kteří se narodili pouze v těle; předtím, než se budete snažit naučit člověka progresivním cestám ducha, postarejte se o to, aby se narodil v duchu. Nesnažte se ukazovat krásy chrámu dříve, než je do toho chrámu zavedete. Představte lidi Bohu jako syny Boží předtím, než budete přednášet o doktrínách otcovství Boha a synovstvu lidí. Nehádejte se s lidmi—vždy buďte trpěliví. Není to vaše království; vy jste pouze vyslanci. Jenom jděte a hlásejte: „Toto je království nebeské—Bůh je váš Otec a vy jste jeho synové a tato radostná zpráva, jestliže v ni celým srdcem věříte, je vašim věčným spasením.“

Během pobytu v Amathu apoštolové udělali velký pokrok. Ale byli velmi zklamáni tím, že Ježíš jim nedal žádné rady, týkající se vztahů s učedníky Jana Křtitele. Dokonce i v takové důležité věci jako je křest, všechno, co jim Ježíš řekl bylo: „Jan skutečně křtil vodou, ale když vstoupíte do království nebeského, budete pokřtěni Duchem.“

7. V ZAJORDÁNSKÉ BETANII

26. února se Ježíš, jeho apoštolové a velká skupina stoupenců vydala podél Jordánu směrem k brodu nedaleko Betanie v Pereji, což bylo místo, kde Jan poprvé ohlásil příchod království. Ježíš se svými apoštoly na tom místě zůstal učit a kázat čtyři týdny, než se potom vydali na cestu do Jerusalema.

Ve druhém týdnu pobytu v zajordánské Betanii vzal Ježíš Petra, Jakuba a Jana do hor na druhém břehu řeky na třídní odpočinek. Učitel odkryl těmto třem nové a pokročilé pravdy o království nebeském. Za účelem sepsání této

sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses and the prophets and proclaiming a new and better way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom.”

141:6.3 (1592.5) Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:6.4 (1592.6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: “When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation.”

141:6.5 (1593.1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John's disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: “John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit.”

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7.1 (1593.2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four weeks before they went on up to Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days' rest. The Master taught these three many new and advanced truths

výuky v této knize uspořádáme a seřadíme tato učení následujícím způsobem:

Ježíš se snažil vysvětlit apoštolům, že si přeje, aby jeho učedníci, když ochutnají prospěšné reality království, žili v tomto světě tak, aby lidé, vidíc jejich životy, si byli vědomi království a tím by měli potřebu ptát se věřících na cesty království. Všichni takoví upřímní hledači pravdy vždy rádi uslyší radostné zprávy o tom daru víry, který zajišťuje přijetí do království s jeho věčnými a božskými duchovními realitami.

Učitel vyvíjel velkou snahu přesvědčit všechny učitele evangelia království o tom, že jejich jediným úkolem je odhalit Boha každému člověku jako jeho Otce—přivést tohoto jedince k uvědomění si svého synovstva; a potom představit tohoto stejného člověka Bohu jako jeho věrného syna. Obě tyto zásadní pravdy jsou odkryty v Ježíši. On se skutečně stal „cestou, pravdou a životem.“ Náboženství Ježíše bylo zcela založeno na jeho poskytnutém prožitím životě na zemi. Když Ježíš opustil tento svět, nezanechal za sebou jedinou knihu, žádné zákony nebo jiné formy lidské organizace, ovlivňující náboženský život jedince.

Ježíš dal jasně najevo, že přišel nastolit osobní a věčné vztahy s lidmi, které navždy budou mít přednost před všemi ostatními lidskými vztahy. A zdůraznil, že tuto intimní duchovní sounáležitost je nutno poskytnout všem lidem, ve všech epochách a pro všechny sociální podmínky všech národů. Jediná odměna, kterou nabízel svým dětem, byla: na tomto světě—duchovní radost a božské spojení; na příštím světě—věčný život v postupném osvojování božských duchovních realit Rájského Otce.

Ježíš kladl velký důraz na to, co nazýval dvě pravdy nejvyšší důležitosti v učeních o království a ty jsou: dosažení spasení skrze víru a pouze víru, ve spojení s revolučním učením o dosažení lidské svobody prostřednictvím upřímného uznání pravdy: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ Ježíš byl pravdou, představenou v těle a slíbil poslat Ducha Pravdy do srdcí všech svých dětí po svém návratu k nebeskému Otcovi.

Učitel učil své apoštoly zásadám pravdy pro celou epochu existence země. Často naslouchali jeho učení a ve skutečnosti to, co říkal, bylo určeno pro inspiraci a poučení ostatních světů. On byl osobním příkladem nového a osobitého plánu života. Z lidského pohledu byl skutečně Žid, ale svůj pozemský život v těle smrtelníka prožil pro všechny světy.

about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

141:7.3 (1593.4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by *seeing* their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad to *hear* the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

141:7.4 (1593.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, “the way, the truth, and the life.” The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books, laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1593.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1593.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone, associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere recognition of truth, “You shall know the truth, and the truth shall make you free.” Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1594.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

Aby zabezpečil rozpoznání svého Otce při odhalování plánu království, Ježíš vysvětlil, že záměrně ignoroval „velké muže země.“ Začal svoji práci s chudými, tou třídou, která byla tak přehlížena většinou evolučních náboženství předchozích dob. On s nikým neopovrhoval; jeho plán byl celosvětovým, dokonce univerzálním. On byl tak troufalý a rozhodný v těchto oznámeních, že i Petr, Jakub a Jan byli v pokušení si myslet, že je snad asi pomatený.

On se snažil sdělit jemně těmto apoštolům tu pravdu, že zahájil tuto misi poskytnutí sebe sama ne proto, aby vytvořil příklad pro několik pozemských tvorů, ale aby ustanovil a demonstroval standard lidského života pro všechny lidi na všech světech v celém svém vesmíru. A tento standard se přiblížil nejvyšší dokonalosti, dokonce konečné milosrdnosti Vesmírného Otce. Ale apoštolové nedokázali pochopit význam jeho slov.

Ježíš prohlásil, že přišel, aby byl učitelem, učitelem poslaným nebem představit duchovní pravdu materiální mysli. A to je přesně to, co udělal; byl učitelem, ne kazatelem. Z lidského pohledu byl Petr mnohem více působivějším kazatelem než Ježíš. Ježíšovo kázání bylo tak působivé ani ne tak moc kvůli jeho přesvědčivé výřečnosti nebo emocionální působivosti, ale kvůli jeho výjimečné osobnosti. Ježíš mluvil přímo do duší lidí. Byl učitelem lidského ducha, ale skrze mysl. On žil s lidmi.

Bylo to právě při této příležitosti, kdy Ježíš sdělil Petrovi, Jakubovi a Janovi, že jeho práce na zemi je v určitém ohledu limitována příkazem svého „nebeského druha,“ narážejíc na pokyny svého Rajského bratra Immanuela před svým poskytnutím sebe sama. Řekl jim, že přišel vykonat vůli svého Otce a jenom vůli svého Otce. A protože byl takto upřímně motivován jediným cílem, netrápil se úzkostlivě zlem na světě.

Apoštolové začínali rozpoznávat nestrojené přátelství Ježíše. Přestože Učitel byl snadno přístupný, vždy žil nezávisle na lidech a nad nimi. Nikdy, ani na okamžik, nebyl ovládán žádným čistě smrtelným vlivem nebo vystaven pomíjivému lidskému úsudku. Nebral na vědomí veřejné mínění a nebyl ovlivněn chválou. Málokdy ztratil čas napravováním nedorozumění nebo byl pobouřen zkresleným výkladem. Nikdy nepožádal žádného člověka o radu; nikdy neprosil o modlitbu.

Jakub byl ohromen schopností Ježíše vidět všechno od počátku do konce. Učitel byl málokdy něčím překvapen. Nikdy nebyl podrážděn, roztrpčen či vyveden z míry. Nikdy se nikomu

141:7.8 (1594.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the “great men of earth.” He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1594.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher. From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the commission of his “associate on high,” referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father's will and only his Father's will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He

neomlouval. Někdy býval posmutnělý, ale nikdy ne znechucený.

Jan stále jasněji viděl, že Ježíš, bez ohledu na všechny jeho božské schopnosti, byl přesto přece člověkem. Ježíš žil jako člověk mezi lidmi, rozuměl jim a miloval je a věděl jak s nimi jednat. Ve svém osobním životě byl opravdovým člověkem a přesto tak bezchybným. A vždy byl nezištný.

Přestože Petr, Jakub a Jan nepochopili většinu z toho, co Ježíš řekl v ten den, jeho laskavá slova zůstala v jejich srdcích a po ukřižování a zmrtvýchvstání se probudila v jejich myslích a významně obohatila a oblažila jejich následující službu. Není divu, že tito apoštolové plně nerozuměli slovům Učitele, protože jim představoval plán nové epochy.

8. PRÁCE V JERICHU

V průběhu celého čtyřtýdenního pobytu v zajordánské Betanii Ondřej několikrát za týden poslal dvojici apoštolů na den či dva do Jericha. Jan Křtitel měl v Jerichu mnoho přívrženců a velká většina z nich přivítala progresivnější učení Ježíše a jeho apoštolů. Při těchto návštěvách Jericha se začali apoštolové více zaměřovat na plnění Ježíšových pokynů pomáhat nemocným; navštívili každý dům ve městě a snažili se podpořit každého trpícího člověka.

V Jerichu apoštolové několikrát vystoupili na veřejnosti, ale jejich práce měla především klidnější a osobnější povahu. Nyní poznali, že radostná zpráva o království byla velmi povzbuzující pro nemocné; poznali, že jejich poselství neslo v sobě léčivý účinek pro trpící. A právě v Jerichu apoštolové poprvé v plné míře naplnili příkaz Ježíše kázat radostné zprávy o království a pomáhat trpícím.

Na cestě do Jerusalema se v Jerichu zastavili a dostihla je tam delegace z Mezopotámie, jejíž členové si přišli promluvit s Ježíšem. Apoštolové měli v plánu zůstat tam jenom jeden den, ale když tito hledači pravdy z východu přišli, Ježíš s nimi strávil tři dny a ti se vrátili do svých jednotlivých domovů na břehu Eufratu šťastní, že poznali nové pravdy o nebeském království.

9. OCHOD DO JERUSALEMA

V pondělí, poslední den března, se Ježíš a

never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master's words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. WORKING IN JERICO

141:8.1 (1595.2) Throughout the four weeks' sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

141:8.2 (1595.3) The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

141:8.3 (1595.4) They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

141:9.1 (1595.5) On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the

apoštolové vydali na cestu do hor směrem k Jerusalemu. Lazar z Betanie navštívil dvakrát Ježíše u Jordánu a připravil všechno potřebné, aby Učitel a jeho apoštolové mohli mít jejich hlavní ústředí v domě Lazara a jeho sester po dobu celého jejich pobytu v Jerusalemu.

Učedníci Jana Křtitele zůstali v zajordánské Betanii, kde učili a křtili zástupy lidí, takže Ježíše doprovázelo do domu Lazara jenom dvanáct jeho apoštolů. Tady Ježíš a apoštolové zůstali pět dní, odpočívajíc a nabírajíc nové síly před odchodem do Jerusalema na oslavy Paschi. Pro Martu a Marii to byla v jejich životě velká událost mít Ježíše a jeho apoštoly v domě svého bratra, kde se mohli o ně starat.

V neděli ráno, 6. dubna, Ježíš a apoštolové odešli do Jerusalema; a to bylo poprvé, kdy Učitel a celá dvanáctka tam byli spolu.

hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

^{141:9.2 (1595.6)} The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

^{141:9.3 (1595.7)} On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

Kapitola 142. Pascha v Jerusalemu

↩ 141

Kniha Urantia

143 ➔

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 142 PASCHA V JERUSALEMU

Sekce

Úvod

1. Vyučování v chrámu
2. Boží hněv
3. Představa Boha
4. Flavius a řecká kultura
5. Rozprava o přesvědčení
6. Setkání s Nikodémem
7. LEKCE O RODINĚ
8. V jižní Judeji

PAPER 142 THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Teaching in the Temple
2. God's Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

Úvod

MĚSÍC duben Ježíš a apoštolové strávili aktivní práci v Jerusalemu. Každý večer se vraceli z města zpět do Betanie na noc. Ježíš zůstal každý týden sám jednu nebo dvě noci v Jerusalemu v domě Flavia, řeckého žida, kam za ním přicházelo v tajnosti hodně prominentních židů, aby si s ním promluvili.

První den v Jerusalemu navštívil Ježíš svého dávného přítele Annáše, bývalého velekněze a příbuzného Salome, manželky Zebedea. Annáš slyšel o Ježíšovi a jeho učení a když se Ježíš objevil ve veleknězově domě, byl přijat velmi odměřeně. Když Ježíš vycítil Annášův chlad, okamžitě se měl k odchodu se slovy: „Strach je největší otrokář člověka a pýcha je jeho velkou slabostí; vydáš sebe sama do otroctví obou těchto ničitelů radosti a svobody?“ Ale Annáš vůbec neodpověděl. Potom Učitel neviděl Annáše až do doby, kdy spolu se svým zetěm soudil Syna Člověka.

INTRODUCTION

142:0.1 (1596.1) THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

142:0.2 (1596.2) The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee's wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest's home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas's coldness, he took immediate leave, saying as he departed: "Fear is man's chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?" But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. VYUČOVÁNÍ V CHRÁMU

1. TEACHING IN THE TEMPLE

V průběhu tohoto měsíce Ježíš nebo některý z apoštolů učil denně v chrámu. Když paschalní zástupy byly příliš velké a nedostaly se do chrámu, apoštolové učili ve skupinách venku mimo posvátné prostory. Podstatou jejich poselství bylo:

1. Království nebeské je na dosah.
2. Skrze víru v otcovství Boha můžete vstoupit do království nebeského a tím se stáváte syny Božími.
3. Láska je pravidlo života v království—nejvyšší oddanost Bohu a láska k bližnímu jako k sobě samému.
4. Podřízenost vůli Otce, přinášející duchovní plody v osobním životě člověka, je zákonem království.

Davy lidí, které přišly oslavovat Paschu, slyšely toto učení Ježíše a stovky z nich se radovaly z těchto radostných zpráv. Nejvyšší kněží a vládcí židů se začali o Ježíše a jeho apoštoly hodně zajímat a debatovali mezi sebou o tom, co mají s nimi udělat.

Kromě učení v chrámu a v jeho blízkosti, apoštolové a další věřící vykonávali velkou individuální práci mezi zástupy návštěvníků Paschi. Zaujati ideami Ježíšova poselství, tito muži a ženy roznесли po skončení oslav Paschi tyto myšlenky do nejvzdálenějších míst římského impéria a také na Východ. Toto byl začátek šíření evangelia království do širokého světa.

2. BOŽÍ HNĚV

Mezi návštěvníky paschalních oslav v Jerusalemu byl nějaký Jákob, bohatý židovský kupec z Kréty, který přišel za Ondřejem s prosbou setkat se s Ježíšem soukromě. Ondřej zařídil tajnou schůzku s Ježíšem na večer příštího dne v domě Flavia. Tento člověk nemohl pochopit učení Učitele a přišel proto, aby se Ježíše podrobněji zeptal na království Boží. Jákob Ježíšovi řekl: „Ale, Rabíne, Mojžíš a staří proroci nám říkají, že Jahve je nenávidný Bůh, Bůh velkého hněvu a nelitostné zloby. Proroci říkají, že nenávidí zločince a mstí se na těch, kteří se neřídí jeho zákonem. Ty a tvoji apoštolové nás učíte, že Bůh je laskavým a soucitným Otcem, který tak miluje všechny lidi, že by je chtěl přivítat v tomto novém nebeském království, o kterém prohlašujete, že je na dosah.“

142:1.1 (1596.3) Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

142:1.2 (1596.4) 1. The kingdom of heaven is at hand.

142:1.3 (1596.5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.

142:1.4 (1596.6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.

142:1.5 (1596.7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596.8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596.9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597.1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: "But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new kingdom of heaven, which you proclaim is so near

Když Jákob skončil, Ježíš odpověděl: „Jákobe, velmi dobře jsi citoval učení starých proroků, kteří učili děti své generace v duchu té doby. Náš Rajský Otec se nemění. Ale představa o jeho povaze se rozšířila a vyspěla od časů Mojžíše do doby Ámose a dále ke generaci proroka Izajáše. A teď jsem přišel já v těle odhalit Otce v nové slávě a představit jeho lásku a soucit všem lidem na všech světech. Až se evangelium tohoto království rozšíří po světě s jeho poselstvím radosti a dobré vůle mezi všemi lidmi, budou vznikat zlepšené a kvalitnější vztahy mezi rodinami všech národů. Postupem času otcové a děti budou milovat jeden druhého mnohem víc a tím se dosáhne lepšího porozumění lásky nebeského Otce pro jeho pozemské děti. Pamatuj si, Jákobe, že dobrý a opravdový otec nemiluje pouze svoji rodinu jako celek—jako rodinu—ale on také opravdově miluje a laskavě se stará o každého jejího jednotlivého člena.“

Po tomto důležitém rozhovoru o charakteru nebeského Otce se Ježíš na krátko odmlčel a pak řekl: „Ty Jákobe, jako otec mnoha dětí dobře znáš pravdu mých slov.“ A Jákob řekl: „Ale, Učiteli, kdo ti řekl, že jsem otcem šesti dětí? Odkud to víš?“ A Učitel odpověděl: „Postačí říci, že Otec a Syn vědí všechno, protože oni opravdu vidí všechno. Milujíc své děti jako pozemský otec, musíš nyní přijmout jako realitu lásku nebeského Otce k tobě—ne jenom ke všem dětem Abrahama, ale k tobě, tvé individuální duši.“

Potom Ježíš pokračoval ve své řeči slovy: „Když jsou tvoje děti velmi malé a nevyspělé a když je musíš kárat, mohou si myslet, že jejich otec je zlostný a naplněn zlým hněvem. Jejich nevyspělost nemůže proniknout za trest a rozpoznat otcovu prozíravost a cit pro nápravu. Ale když tyto stejné děti vyrostou v muže a ženy, nebylo by od nich pošetilé lpět na dřívějších a mylných představách o svém otci? Jako muži a ženy by měli nyní rozpoznat lásku svého otce ve všech těchto dřívějších výchovných metodách. A nemělo by lidstvo, jak plynou staletí, lépe rozumět skutečné povaze a milujícímu charakteru nebeského Otce? Jaký máš prospěch z postupných generací duchovního osvětlení, jestliže trváš na vidění Boha tak, jak ho viděl Mojžíš a staří proroci? Říkám ti, Jákobe, že v jasném světle této chvíle bys měl vidět Otce takového, jakého ho nikdo neviděl z těch, co zde byli před tebou. A když ho takového vidíš, měl by ses radovat ze vstupu do království, ve kterém takový soucitný Otec vládne a měl by ses snažit, aby od této chvíle jeho vůle lásky panovala v tvém životě.“

at hand.”

142:2.2 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: “Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member.”

142:2.3 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father’s character, Jesus paused to say: “You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words.” And Jacob said: “But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?” And the Master replied: “Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul.”

142:2.4 (1597.4) Then Jesus went on to say: “When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father’s farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their father? As men and women they should now discern their father’s love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules, and you should seek to have his will of love

A Jákob odpověděl: „Rabine, věřím tomu; chci, abys mne přivedl do království Otce.“

dominate your life henceforth.”

142:2.5 (1598.1) And Jacob answered: “Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father’s kingdom.”

3. PŘEDSTAVA BOHA

Dvanáct apoštolů, z nichž většina naslouchala této rozpravě o charakteru Boha, v ten večer položila Ježíšovi mnoho otázek o nebeském Otci. Odpovědi Učitele na tyto otázky je možno nejlépe představit v současné frazeologii následujícím souhrnem.

Ježíš mírně pokáral apoštoly a v podstatě řekl: „Neznáte tradice Izraele, týkající se bujení ideje o Jahvem a neznáte učení Spisů o doktríně Boha? A potom Učitel začal vyprávět apoštolům o evoluci koncepce Boha v průběhu celého procesu vývoje židovského národa. Upozornil je na následující stádia růstu ideje Boha:

1. Jahve—bůh sinajských klanů. Toto byla primitivní představa o Božstvu, kterou Mojžíš povýšil na vyšší úroveň Boha Hospodina Izraele. Nebeský Otec nikdy neodmítne upřímnou úctu svých pozemských dětí, bez ohledu na to, jak primitivní je jejich představa o Božstvu, nebo jakým jménem nazývají jeho božskou podstatu.

2. Nejvyšší. Tato koncepce nebeského Otce byla představena Abrahamovi Melkisedekem a ze Šálemu ji roznesli do daleka ti, kteří uvěřili v tuto zvětšenou a rozšířenou představu o Božstvu. Abraham a jeho bratr odešli z Uru kvůli vzniku kultu slunce a uvěřili v učení Melkisedeka o Él Elyonu—Nejvyšším Bohu. Oni si udržovali spojenou koncepci Boha, ve které byly sloučeny jejich dřívější mezopotamské ideje a učení o Nejvyšším.

3. Él-Šaddai. V těch dávných dobách mnoho Hebrejců uctívalo Él-Šaddaje, což byla egyptská představa o nebeském Bohu, kterou poznali během svého zajetí v zemi Nilu. Za dlouhou dobu po Melkisedekovi se všechny tyto tři koncepce Boha spojily v učení o Božstvu-tvořiteli, Bohu Hospodinu Izraele.

4. Elóhím. Učení o Rájské Trojici existuje od doby Adama. Nevzpomínáte si, že Spisy začínají tvrzením: „Na počátku Bohové stvořili nebe a zemi?“ To naznačuje, že již tehdy představa o Trojici—třech Bozích v jednom—zaujímal přední místo v náboženství našich praotců.

3. THE CONCEPT OF GOD

142:3.1 (1598.2) The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master’s answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

142:3.2 (1598.3) Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

142:3.3 (1598.4) 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses exalted to the higher level of the Lord God of Israel. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize his divine nature.

142:3.4 (1598.5) 2. *The Most High*. This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek’s teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai, the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that “In the beginning the Gods created the heavens and the earth”? This indicates that when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the

5. Svrchovaný Jahve. V době Izajáše se tyto věrouky rozšířily do koncepce Univerzálního Tvořitele, který byl současně všemocný a všemilosrdný. A tato vyvíjející se a zvětšující se koncepce Boha prakticky vytlačila všechny předcházející představy o Božstvu v náboženství našich otců.

6. Nebeský Otec. A nyní známe Boha jako našeho nebeského Otce. Naše učení poskytuje náboženství, ve kterém věřící je synem Boha. A to je radostná zpráva evangelia nebeského království. S Otcem koexistují Syn a Duch a odhalování podstaty a služby těchto Rájských Božstev se bude rozrůstat a projasňovat v průběhu nekonečných epoch věčného duchovního rozvoje vzestupných Božích synů. Ve všech dobách a ve všech epochách je opravdová zbožnost jakéhokoliv člověka—pokud jde o individuální duchovní progres—rozpoznána vnitřním duchem jako pocta nebeskému Otcovi.

Nikdy předtím apoštolové nebyli tak otřeseni jako po tomto vyprávění o evoluci koncepce Boha ve vědomí židů předchozích generací; byli natolik vyvedeni z míry, že nepoložili žádné otázky. Jak tak seděli mlčky před Ježíšem, Učitel pokračoval: „A vy byste měli znát tyto pravdy, jestli jste četli Spisy. Nečetli jste v Samuelovi: „A hněv Hospodina natolik vzplanul proti Izraeli, že popudil Davida proti nim slovy: „jdi a spočítej to lidu Izraele a Judeji?“ A na tom nebylo nic zvláštního, protože v dobách Samuela děti Abrahama opravdu věřili v to, že Jahve stvořil jak dobro, tak i zlo. Ale když po rozšíření židovské představy o povaze Boha pozdější autor vyprávěl o těchto událostech, neodvážil se připsat zlo Jahvem; proto řekl: „A Satan povstal proti Izraeli a popudil Davida, aby to spočítal Izraeli.“ Nevidíte, že takové záznamy ve Spisech jasně ukazují, jak se představa o povaze Boha vyvíjí z jedné generace na druhou?

A vy byste měli být schopni vidět vzrůst chápání božského zákona, protože jen tak udržíte správný krok s těmito rozšiřujícími se koncepty božskosti. Když děti Izraele odešli z Egypta v době před rozšířeným odhalením Jahveho, měli deset přikázání, které jim sloužilo jako zákon do doby než se utábořily u Sinaje. A zde je těch deset přikázání:

1. Nebudeš se klanět žádnému jinému bohu, protože Hospodin je žárlivý Bůh.

2. Nebudeš dělat lité bohy.

religion of our forebears.

142:3.7 (1598.8) 5. *The Supreme Yahweh.* By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers' religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *The Father in heaven.* And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer is a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

142:3.9 (1599.1) Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: “And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel where it says: ‘And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah’? And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: ‘And Satan stood up against Israel and provoked David to number Israel.’ Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to another?

142:3.10 (1599.2) “Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

142:3.11 (1599.3) “1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.

142:3.12 (1599.4) “2. You shall not make molten gods.

3. Dodržuj svátek nekvašeného chleba.

4. Všichni prvorození u lidí či dobytka náleží mně, říká Hospodin.

5. Pracovat můžeš šest dnů, ale sedmý den odpočivej.

6. Dodržuj svátek prvních plodů a svátek sklizně na konci roku.

7. Nenabídneš krev oběti s kvašeným chlebem.

8. Neponecháš obětní maso z Paschi do příštího rána.

9. První plod z prvních plodů země přineseš do domu Hospodina, Boha tvého.

10. Nebudeš vařit kůzle v mléce jeho matky.

A potom, uprostřed hromů a blesků Sinaje jim Mojžíš dal deset nových přikázání, která, což vy všichni uznáte, jsou důstojnějšími příkazy, spojenými s rozšiřujícími se koncepcemi Božstva, ztělesněnými v obraze Jahveho. A vy jste si nikdy nevšimli toho, že tato přikázání jsou ve Spisech uvedena ve dvou případech a že v tom prvním případě je dodržování soboty spojeno s vysvobozením z Egypta, zatímco pozdější záznam pokročilejších náboženských vír našich praotců bylo nutno upravit v souladu s uznáním faktu stvoření jako důvodu pro dodržování soboty?

A pamatujte si, že v době Izajáše, v době velkého duchovního osvětlení, tato negativní přikázání byla změněna do velkého a pozitivního zákona lásky—příkazu milovat Boha nade vše a milovat svého bližního, jako sebe samého. A já vám také prohlašuji, že toto je nejvyšší zákon lásky k Bohu a k člověku, protože je v něm obsažena veškerá povinnost člověka.“

A když skončil svoji řeč, nikdo z apoštolů se na nic nezeptal. Všichni, jeden po druhém, odešli spát.

142:3.13 (1599.5) “3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.

142:3.14 (1599.6) “4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.

142:3.15 (1599.7) “5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

142:3.16 (1599.8) “6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599.9) “7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599.10) “8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599.11) “9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599.12) “10. You shall not seethe a kid in its mother’s milk.

142:3.21 (1599.13) “And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

142:3.22 (1599.14) “And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah’s day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man.”

142:3.23 (1600.1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. FLAVIUS A ŘECKÁ KULTURA

Flavius, řecký žid, byl novověrcem ulice, nebyl ani obřezán, ani pokřtěn; a poněvadž byl milovníkem krásy v umění a sochařství, tak dům, ve kterém bydlel během svého pobytu v Jerusalemu, byl krásnou budovou. Tento dům byl nádherně vyzdoben neocenitelnými poklady, které nashromáždil při svých cestách po světě. Když poprvé zauvažoval nad tím, že by Ježíše pozval do svého domu, měl obavu, zdali pohled na

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

142:4.1 (1600.2) Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to

takzvané vyobrazené symboly Učitele neurazí. Ale Flavius byl příjemně překvapen, když Ježíš vešel do domu, tak namísto vytýkání mu za vlastnictví těchto domnělých modlářských předmětů, rozmístěných po celém domě, projevil velký zájem o celou sbírku a položil mnoho uznalých otázek o každém předmětu, když ho Flavius prováděl z místnosti do místnosti a ukazoval mu všechny své oblíbené sochy.

Učitel viděl, že jeho hostitel byl zaskočen jeho přátelským postojem k umění. Proto, když skončili prohlídku celé sbírky, Ježíš řekl: „Proč očekáváš pokárání za svůj vřelý vztah ke kráse věcí, vytvořených mým Otcem a ztvárněných uměleckými rukama člověka? Proč by všichni lidé měli odsuzovat napodobování půvabu a krásy kvůli tomu, že Mojžíš se kdysi dávno snažil potírat modlářství a zbožňování falešných bohů. Já ti říkám, Flavii, Mojžíšovy děti ho nepochopily a nyní vytvářejí falešné bohy i z jeho zakázaných obrazů a podobizen toho, co je na nebi a na zemi. Ale, i když Mojžíš učil těmto zákazům zatemnělé mysli té doby, co to má společného se současností, kdy nebeský Otec je odhalen jako vesmírný Duchovní Vládce všeho? A Flavii, já tvrdím, že v přicházejícím království již nebudou učit: „neuctívej to a neuctívej ono“; nebudou se zajímat o zákazy nedělat to a nedělat ono, ale všichni se budou zabývat jednou nejvyšší povinností. A tato povinnost člověka je vyjádřena ve dvou velkých privilegiích: upřímném uctívání nekonečného Tvořitele, Rájského Otce a láskyplné službě svým bližním. Jestli miluje svého bližního, jako sebe samého, tak s určitostí víš, že jsi synem Božím.

V době, kdy můj Otec nebyl dost dobře chápán, Mojžíš byl oprávněn pokusit se odporovat modlářství, ale v přicházející epoše Otec bude odhalen v životě Syna; a toto nové odhalení Boha navždy odstraní zbytečné spojování Otce s kamennými idoly, nebo zlatými či stříbrnými modlami. V budoucnosti inteligentní lidé budou moci mít požitky z uměleckých pokladů bez toho, aniž by takové materiální ocenění krásy spojovali s úctou a službou Otci v Ráji—Boha všech věcí a všech bytostí.“

Flavius uvěřil všemu, co mu Ježíš řekl. Následujícího dne se vypravil do zajordánské Betanie a byl pokřtěn Janovými učedníky. A to udělal proto, že apoštolové Ježíše ještě nekřtili věřící. Když se Flavius vrátil do Jerusalema, na počest Ježíše připravil velkou hostinu a pozval šedesát svých přátel. A mnoho z těchto hostů také uvěřilo v poselství přicházejícího království.

his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite statues.

142-4.2 (1600.3) The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: “Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses’ children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, ‘Do not worship this and do not worship that’; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one’s fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

142-4.3 (1600.4) “In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings.”

142-4.4 (1600.5) Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his friends. And many of these guests also became believers in the message of

the coming kingdom.

5. ROZPRAVA O PŘESVĚDČENÍ

Jedno z nejkrásnějších kázání, které Ježíš pronesl v chrámu během tohoto paschálního týdne, byla odpověď na otázku jednoho z posluchačů, který přišel z Damašku. Tento člověk se Ježíše zeptal: „Ale, Rabíne, jak můžeme s určitostí vědět, že jsi poslán Bohem a že my opravdu vstoupíme do tohoto království, o kterém ty a tvoji apoštolové prohlašujete, že je nadosah?“ A Ježíš odpověděl:

„Pokud se jedná o moje poselství a učení mých učedníků, vy je musíte posoudit podle jejich plodů. Jestli my vám hlásáme pravdy ducha, duch ve vašich srdcích potvrdí opravdovost našeho poselství. Co se týká království a vašeho přesvědčení o tom, že nebeský Otec vás přijme, dovolte mně se zeptat, zdali se mezi vámi najde otec, znamenitý a laskavý otec, který by držel svého syna v nejistotě či pochybnostech ohledně jeho postavení v rodině, nebo jistotou jeho místa v milujícím srdci otce? Libují si pozemští otcové v mučení svých dětí nejistotou, jestli mají místo v otcově trvale milujícím srdci? Ani váš nebeský Otec nenechá své věřící děti ducha v nejasné nejistotě ohledně jejich postavení v království. Jestliže přijmete Boha jako svého Otce, potom jste opravdu a vpravdě syny Božími. A jestliže jste synové, potom máte zajištěno postavení a místo ve všem, co se týká věčného a božského synovství. Jestli věříte mým slovům, tak věříte v Něho, který mne poslal a takovou vírou v Otce jste si zajistili váš status v nebeském občanství. Jestliže vykonáváte vůli nebeského Otce, nemůžete nikdy neuspět v dosažení věčného progresivního života v božském království.

Nejvyšší Duch společně s duchem, žijícím ve vás, dosvědčí, že jste opravdovými dětmi Boha. A jestliže jste syny Božími, tak jste se narodili z ducha Božího; a každý, kdo se narodil z ducha, má v sobě sílu překonat jakoukoliv pochybnost a vítězství nad veškerou nejistotou je právě vaše víra.

O těchto časech prorok Izajáš řekl: „Když se duch na nás rozlije shora, potom dílem spravedlnosti bude mír, pokoj a jistota navěky.“ A pro všechny, kdo upřímně uvěří v toto evangelium, já se stanu zárukou toho, že budou přijati do věčného štěstí a nekonečného života v království mého Otce. Potom vy, kteří slyšíte toto poselství a věříte v evangelium království, jste syny Božími a váš život je nekonečný; a pro celý svět důkazem vašeho zrození z ducha je vaše upřímná láska jeden k druhému.“

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

142:5.1 (1601.1) One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: “But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this kingdom which you and your disciples declare is near at hand?” And Jesus answered:

142:5.2 (1601.2) “As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father’s heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

142:5.3 (1601.3) “The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

142:5.4 (1601.4) “Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: ‘When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.’ And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal mercies and the everlasting life of my Father’s kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born

Dav posluchačů zůstal s Ježíšem ještě mnoho hodin a ti mu pokládali otázky a pozorně naslouchali jeho utěšujícím odpovědím. Ježíšova slova povzbudila a dodala sílu i apoštolům kázat evangelium království s větší energií a jistotou. Tato zkušenost z Jerusalemu byla pro dvanáctku apoštolů velkou inspirací. Byl to jejich první kontakt s tak obrovským davem a získali mnoho cenných poznatků, které jim značně pomohly v jejich další práci.

6. SETKÁNÍ S NIKODÉMEM

Jednoho večera v domě Flavia Ježíše navštívil Nikodém, bohatý a starší člen židovského sanhedrínu. On hodně slyšel o učení tohoto muže z Galileje a proto přišel jedno odpoledne si poslechnout jeho učení v chrámové síni. Chodil by častěji naslouchat Ježíšovu učení, ale měl strach, že by byl spatřen mezi návštěvníky jeho kázání, protože rozpory mezi židovskými vládci, týkající se Ježíše, dosáhly takových rozměrů, že žádný člen Vysoké rady by nechtěl být jakýmkoliv způsobem s ním spojován. Proto se Nikodém domluvil s Ondřejem na tajném setkání s Ježíšem v soukromí ten večer po setmění. Na počátku rozhovoru Petr, Jakub a Jan byli v zahradě Flavia, ale později všichni odešli do domu, kde rozprava pokračovala.

Při vítání Nikodéma mu Ježíš neprojevil žádnou zvláštní úctu; při rozhovoru s ním nedělal žádné ústupky a ani ho příliš nepřesvědčoval. Učitel se nesnažil odradit svého tajného hosta, ani se neuchýlil k sarkasmu. Během celého jednání s významným návštěvníkem byl Ježíš klidný, soustředěný a vážný. Nikodém nebyl oficiálním delegátem Vysoké rady; přišel navštívit Ježíše čistě kvůli svému osobnímu a upřímnému zájmu o Učitelovo učení.

Poté, kdy ho Flavius představil, Nikodém řekl: „Rabíne, my víme, že jsi učitel poslaný bohem, protože žádný člověk by nemohl tak učit, kdyby s ním nebyl Bůh. A já toužím vědět víc o tvém učení o přicházejícím království.“

Ježíš Nikodémovi odpověděl: „Opravdu, opravdu ti říkám Nikodéme, že pouze ten, kdo se narodí shora, může uvidět království Boží.“ Nikodém nato řekl: „Ale, jak se může člověk znovu narodit, když je starý? On se nemůže znovu vrátit do matčina lůna a narodit se ještě jednou.“

of the spirit is that you sincerely love one another.”

142:5.5 (1601.5) The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus' teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at Jerusalem was a great inspiration to the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

142:6.1 (1601.6) One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius's garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

142:6.2 (1602.1) In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master's teachings.

142:6.3 (1602.2) Upon being presented by Flavius, Nicodemus said: "Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom."

142:6.4 (1602.3) Jesus answered Nicodemus: "Verily, verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God." Then replied Nicodemus: "But how can a man be born again when he is old? He cannot enter a second time into his mother's womb to be born."

Ježíš řekl: „Nícméně, já ti říkám, že pouze ten člověk, který je zrozen z ducha, může vstoupit do Božího království. To, co se narodí z těla, je tělo a to, co se narodí z ducha, je duch. Ale nepodivuj se mým slovům o tom, že se musíš narodit shora. Když vítr fouká, slyšíš šelest listů, ale vítr nevidíš—odkud přichází a kam odchází—a tak je to s každým narozeným z ducha. Očima těla můžeš vidět projevy ducha, ale nejsi schopen uvidět samotného ducha.“

Nikodém odpověděl: „Ale já nerozumím—jak je to možné?“ Ježíš řekl: „Jak je možné, že jsi učitel v Izraeli a přesto toto všechno neznáš? A proto je to povinností těch, kteří vědí o realitách ducha, odhalovat tyto věci těm, kteří vidí pouze projevy materiálního světa. Ale uvěříš nám, když ti řekneme o nebeských pravdách? Máš, Nikodéme, tu odvahu, uvěřit v toho, kdo sešel s nebe—v Syna Člověka?“

A Nikodém řekl: „Ale jak mohu začít využívat tohoto ducha, který mně má změnit proto, abych mohl vstoupit do království?“ Ježíš odpověděl: „Duch nebeského Otce již v tobě přebývá. Jestli se necháš vést duchem shora, velmi brzy začneš vidět očima ducha a potom upřímnou volbou pod duchovním vedením se narodíš z ducha a od té chvíle tvým jediným účelem života bude vykonávání vůle tvého nebeského Otce. A tak, narozený z ducha a šťastný v království Božím, začneš přinášet ve svém každodenním životě hojné plody ducha.“

Nikodém byl naprosto upřímný. Slova Ježíše udělala na něho velký dojem, ale odcházal zmaten. Nikodém hodně dokázal ve svém osobním rozvoji, sebeovládání a také v dosažení vysokých morálních vlastností. Byl vzdělaný, zřítný avšak nesobecký; ale nevěděl, jak podřídit svoji vůli vůli božského Otce tak, jak malé dítě se poslušně podřizuje péči a vedení moudrého a milujícího pozemského otce, aby se opravdu stal synem Božím—zdokonalujícím se dědicem věčného království.

Ale Nikodém přesto našel v sobě dostatek víry, aby vešel do království. Slabě protestoval, když se jeho kolegové z vysoké rady snažili odsoudit Ježíše bez vyslyšení; a později, společně s Josefem z Arimatie, se odvážně přihlásil ke své víře a vyžádal si Ježíšovo tělo, přestože většina apoštolů uprchla ve strachu z míst posledního utrpení a smrti Učitele.

^{142:6.5 (1602.4)} Jesus said: “Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind — whence it comes or whither it goes — and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit.”

^{142:6.6 (1602.5)} Nicodemus replied: “But I do not understand — how can that be?” Said Jesus: “Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?”

^{142:6.7 (1602.6)} And Nicodemus said: “But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?” Jesus answered: “Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit.”

^{142:6.8 (1602.7)} Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the eternal kingdom.

^{142:6.9 (1603.1)} But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and with Joseph of Arimathea, he later boldly acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master's final suffering and death.

7. LEKCE O RODINĚ

Po skončení období aktivního učení a osobní práce v průběhu pashálního týdne v Jerusalemu Ježíš se svými apoštoly strávil následující středu odpočinkem v Betanii. Odpoledne toho dne Tomáš položil otázku, která byla příčinou dlouhé a poučné odpovědi. Tomáš řekl: „Učiteli, v ten den, kdy jsme byli vybráni jako vyslanci království, jsi nám řekl hodně věcí, poučil jsi nás o způsobu vedení našeho osobního života, ale co budeme učit národ? Jak mají tito lidé žít až království přijde v plné míře? Mohou tvoji následovníci vlastnit otroky? Měli by tvoji věřící vyhledávat chudobu a vyhýbat se vlastnictví majetku? Bude převládat samotné milosrdenství natolik, že nebudeme mít žádný zákon a soudnictví?“ Celé odpoledne a celý večer po večeři Ježíš a apoštolové strávili debatováním o Tomášových otázkách. Za účelem představení tohoto Ježíšova poučení v této knize předkládáme jeho následující krátké shrnutí:

Nejdříve se Ježíš pokusil objasnit svým apoštolům, že on sám žije na zemi unikátní život v těle a že oni, dvanáct apoštolů, byli přizváni účastnit se této poskytnuté zkušenosti Syna Člověka; a jako takoví spolupracovníci musejí také sdílet mnoho speciálních omezení a povinností celé poskytnuté zkušenosti. V jeho slovech byl skryt náznak toho, že Syn Člověka byl jedinou bytostí, která kdy žila na zemi a která byla schopna současně vidět do samého srdce Boha a do samých hlubin lidské duše.

Ježíš jim velmi jasně vysvětlil, že království nebeské je evoluční zkušeností, začínající tady na zemi a rozvíjející se v následujících etapách života až do Ráje. Během večera Ježíš se vši určitostí prohlásil, že v některé budoucí epoše rozvoje království opět navštíví tento svět v duchovní síle a božské slávě.

Potom objasnil, že „idea království“ není nejlepší způsob zobrazení vztahu člověka k Bohu; ale, že použil tuto metaforu proto, že židovský národ očekával království a protože Jan Křtěl kázal o přicházejícím království. Ježíš řekl: „V příští epoše lidé budou lépe rozumět evangeliu království, když bude představeno z pohledu rodinných vztahů—když lidé budou vnímat náboženství jako učení o otcovství Boha a bratrství lidí, synovstva člověka s Bohem.“ Potom Učitel dlouze přednášel o pozemské rodině jako příkladu nebeské rodiny a zopakoval dva základní zákony života: první přikázání o lásce k otci, hlavně rodiny a druhé přikázání o vzájemné lásce mezi dětmi—milovat svého bratra jako sebe sama. A poté vysvětlil, že taková schopnost bratrského citu se trvale projevuje v obětavé a láskyplné společenské službě.

7. THE LESSON ON THE FAMILY

142:7.1 (1603.2) After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: “Master, on the day we were set apart as ambassadors of the kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?” Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas’s questions. For the purposes of this record we present the following summary of the Master’s instruction:

142:7.2 (1603.3) Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see into the very heart of God and into the very depths of man’s soul.

142:7.3 (1603.4) Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

142:7.4 (1603.5) He next explained that the “kingdom idea” was not the best way to illustrate man’s relation to God; that he employed such figures of speech because the Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus said: “The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God.” Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your

Potom přišla památná rozprava o základních rysech rodinného života a jejich použití ve vztahu, existujícím mezi Bohem a člověkem. Ježíš prohlásil, že opravdová rodina je založena na následujících sedmi faktech:

1. Fakt existence. Přírodní spojitosti a fenomény příbuznosti smrtelníků se odrážejí v rodině; děti zdědí určité rodičovské rysy. Děti mají svůj původ v rodičích; existence osobnosti závisí na jednání rodiče. Vztah otce a dítěte je vlastní celé přírodě a prostupuje všemi živými existencemi.

2. Bezpečnost a radost. Opravdoví otcové zajišťují potřeby svých dětí s velkou radostí. Mnoho otců se nespokojí s pouhým zabezpečováním nezbytností pro své děti, ale rádi se jim také věnují pro jejich potěšení.

3. Vzdělání a výchova. Moudří otcové pečlivě plánují vzdělání a vhodnou výchovu svých synů a dcer a připravují je tak od mládí na větší odpovědnosti v pozdějším životě.

4. Disciplína a kontrola. Prozíraví otcové také dělají nezbytná opatření pro zajištění ukázněnosti, dohledu a nápravy a někdy krocení svých mladých a nevyspělých potomků.

5. Přátelství a oddanost. Laskavý otec má důvěrný a láskyplný vztah se svými dětmi. Je vždy připraven naslouchat jejich prosbám; je neustále připraven sdílet jejich svízele a pomáhat jim vyřešit jejich potíže. Otec projevuje nejvyšší zájem o vzrůstající blaho svého potomstva.

6. Lásky a soucit. Soucitný otec upřímně odpouští; otec nemá pomstychtivé myšlenky na své děti. Otcové nejsou jako soudci, nepřátelé, nebo věřitelé. Opravdové rodiny jsou založeny na toleranci, trpělivosti a odpouštění.

7. Starost o budoucnost. Světští otcové se snaží zanechat dědictví svým synům. Rodina pokračuje z jedné generace na druhou. Smrt pouze ukončí jednu generaci, aby označila začátek následující. Smrt zakončuje individuální život, ale neznamená nutně konec rodiny.

Hodiny Učitel hovořil o použití těchto rysů rodinného života ve vztazích člověka, pozemského dítěte, k Bohu, Rájskému Otci. A toto byl jeho závěr: „Já znám dokonale tento čistý vztah syna k Otci, protože jsem již dosáhl všeho,

brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving social service.

142:7.5 (1603.6) Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

142:7.6 (1604.1) 1. *The fact of existence.* The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

142:7.7 (1604.2) 2. *Security and pleasure.* True fathers take great pleasure in providing for the needs of their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

142:7.8 (1604.3) 3. *Education and training.* Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

142:7.9 (1604.4) 4. *Discipline and restraint.* Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

142:7.10 (1604.5) 5. *Companionship and loyalty.* The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

142:7.11 (1604.6) 6. *Love and mercy.* A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and forgiveness.

142:7.12 (1604.7) 7. *Provision for the future.* Temporal fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

142:7.13 (1604.8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father. And this was his conclusion: "This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of

co vy musíte dosáhnout v synovstvu ve věčné budoucnosti. Syn Člověka je připraven vystoupat a zaujmout místo po pravé ruce Otce, takže ve mně se pro vás všechny nyní ještě více rozšiřuje cesta k Bohu a když dokončíte tuto nádhernou cestu, stanete se dokonalými, jak dokonalým je váš nebeský Otec.“

Když apoštolové uslyšeli tato ohromující slova, vzpomněli si na to, co Jan Křtitel říkal při křtu Ježíše. A tato zkušenost v nich zůstávala živá také v pozdější době během jejich kázání a učení po Učitelově smrti a zmrtvýchvstání.

Ježíš je božský Syn, který má plnou důvěru Vesmírného Otce. On byl s Otcem a plně ho pochopil. Nyní žije svůj pozemský život k plné spokojenosti Otce a tato inkarnace v těle mu umožnila plně poznat člověka. Ježíš byl dokonalým příkladem člověka. Dosáhl přesně takovou dokonalost, jakou jsou všichni upřímní věřící předurčeni dosáhnout v něm a skrze něho. Ježíš odhalil člověku Boha dokonalosti a ve své osobě představil Bohu zdokonaleného syna světů.

Přestože Ježíš hovořil několik hodin, Tomáš nebyl ještě spokojen, protože se zeptal: „Ale, Učiteli, my vidíme, že nebeský Otec se ne vždy k nám chová laskavě a milosrdně. Mnohokrát těžce trpíme na zemi a ne vždy jsou naše modlitby vyslyšeny. V čem to je, že nedokážeme pochopit smysl tvého učení?“

Ježíš odpověděl: „Tomáši, Tomáši, jak to bude ještě dlouho trvat, než se naučíš naslouchat uchem ducha? Jak to bude dlouho trvat, než pochopíš, že toto království je království duchovní a že můj Otec je také duchovní bytost? Ty nerozumíš, že já vás učím jako duchovní děti v duchovní nebeské rodině, jejíž hlava rodiny je nekonečný a věčný duch? Nemůžeš mně dovolit použít pozemskou rodinu jako příklad božských vztahů bez toho, abys tak doslova vztahoval mé učení na materiální záležitosti? Nedokážeš ve své mysli oddělit duchovní reality království od materiálních, sociálních, ekonomických a politických problémů doby? Když hovořím jazykem ducha, proč trváš na překládání mého smyslu do jazyka těla jenom proto, že používám obyčejné a prosté vztahy za účelem osvětlení? Moje děti, vyzývám vás, abyste přestali vztahovat učení o království ducha na takové nízké věci, jako otroctví, chudoba, domy, půda a na materiální problémy lidské poctivosti a spravedlnosti. Tyto světské záležitosti se týkají lidí tohoto světa a i když určitým způsobem mají vliv na všechny lidi, vy jste byli povoláni zastupovat mně na tomto světě tak, jak já zastupuji mého Otce. Vy jste duchovní vyslanci duchovního království,

sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect.”

142:7.14 (1604.9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus' baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master's death and resurrection.

142:7.15 (1604.10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father's full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

142:7.16 (1605.1) Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: "But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?"

142:7.17 (1605.2) Jesus replied: "Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent

mimořádní zastupitelé duchovního Otce. V tuto dobu bych vás měl již učit jako zralé lidi duchovního království. Budu vás muset stále oslovovat jenom jako děti? Vy nikdy nedospějete ve svém duchovním vnímání? Nicméně vás miluji a budu mít s vámi strpení až do samotného konce našeho spojení v těle. A také i potom můj duch půjde před vámi po celém světě.“

my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world.”

8. V JIŽNÍ JUDEJI

Ke konci dubna se odpor k Ježíši z řad farizejů a saduceů stal natolik vyhraněný, že Učitel a jeho apoštolové se rozhodli odejít na nějakou dobu z Jerusalema a vydali se na jih pracovat v Betlému a Chebrónu. Celý květen byl věnován vykonávání osobní práce v těchto městech a mezi lidmi v okolních vesnicích. Během té doby Ježíš a apoštolové nekázali na veřejnosti, pouze navštěvovali dům od domu. Část té doby, když apoštolové učili evangelium a pomáhali nemocným, Ježíš a Abner strávili v kolonii nazířů v Ěn-gedi. Odtud vyšel Jan Křtitel a Abner byl hlavou této skupiny. Mnoho členů z bratrství nazířů uvěřili v Ježíše, ale většina těchto asketických a excentrických mužů ho odmítla přijmout jako učitele seslaného s nebe, protože neučil půstu a dalším formám sebezapírání.

Lidé, žijící v této oblasti, nevěděli, že Ježíš se narodil v Betlémě. Také velká většina učedníků si myslela, že Učitel se narodil v Nazaretu. Ale dvanáctka apoštolů to dobře věděla.

Tento pobyt v jižní Judeji byl obdobím poklidné a plodné práce; do království bylo přivedeno mnoho duší. Na počátku června rozruch kolem Ježíše v Jerusalemu utichl natolik, že Učitel a apoštolové se tam vrátili vyučovat a utěšovat věřící.

Přestože Ježíš a apoštolové strávili celý červen v Jerusalemu a jeho okolí, tak během té doby neučili na veřejnosti. Téměř po celou tu dobu bydleli ve stanech, které postavili v zastíněném sadu či zahradě, v tu dobu známém jako Getsemane. Tento sad ležel na západním svahu Olivové hory nedaleko od potoka Kidron. Soboty trávili obvykle s Lazarem a jeho sestrami v Betanii. Ježíš vešel za zdi Jerusalema pouze několikrát, ale velký počet zvědavých tazatelů přišel za ním do Getsemane. Jednou v pátek večer Nikodém a nějaký Josef z Arimatie se odvážili vypravit se za Ježíšem, ale kvůli strachu se vrátili zpět, i když stáli již před vchodem do Učitelova

8. IN SOUTHERN JUDEA

^{142:8.1 (1605.3)} By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the sick, Jesus and Abner spent at Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

^{142:8.2 (1605.4)} The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his disciples, but the twelve knew the facts.

^{142:8.3 (1605.5)} This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort believers.

^{142:8.4 (1605.6)} Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they

stanu. A pochopitelně netušili, že Ježíš o celém jejich počínání věděl.

Když se židovští vládci dozvěděli, že Ježíš se vrátil do Jerusalemu, chystali se ho zatknout; ale, když zjistili, že vůbec nekáže na veřejnosti, usoudili, že ho jejich předchozí útoky vystrašily a rozhodli se dovolit mu provozovat jeho učení v soukromí bez dalšího obtěžování. Události probíhaly v klidu až do posledních dnů června, když nějaký Šimon, člen Vysoké rady, se veřejně přihlásil k učení Ježíše poté, kdy to oznámil židovským vládcům. Okamžitě se znovu rozvířila diskuze o zatčení Ježíše, která stále sílila a sílila, takže Učitel se rozhodl odejít do měst v Samaří a Dekapolis.

were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

142:8.5 (1605.7) When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire into the cities of Samaria and the Decapolis.

Kapitola 143. Putování Samaří

⇐ 142

Kniha Urantia

144 ⇐

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 143 PUTOVÁNÍ SAMAŘÍ

Sekce

Úvod

1. Kázání v Archelai
2. Lekce sebeovládání
3. Rozptýlení a odpočinek
4. Židé a Samařané
5. Žena ze Sycharu
6. Obnovení víry v Samaří
8. Učení o modlitbě a zbožnosti

PAPER 143 GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

Úvod

KE KONCI června roku 27 n.l. kvůli narůstajícímu odporu židovských náboženských vládců Ježíš a jeho dvanáct apoštolů odešli z Jerusalema. Své stany a skrovné osobní movitosti uskladnili v domě Lazara v Betanii. Na cestě na sever do Samaří zůstali na sobotu v Bét-elu. Tady kázali několik dní lidem, kteří přišli z Gophny a Efrajimu. Skupina občanů Arimatie a Thamny přišla, aby Ježíše pozvala na návštěvu jejich vesnic. Učitel a jeho apoštolové strávili více než dva týdny učením židů a samařanů této oblasti, z nichž mnozí přišli až z Antipatridy uslyšet radostné zprávy o království.

Obyvatelé jižní části Samaří poslouchali Ježíše rádi a apoštolové, s výjimkou Jidáše Iškariotského, dokázali překonat většinu svých predsudků vůči samařanům. Pro Jidáše to bylo velmi obtížné mít tyto samařany v lásce. Poslední červencový týden Ježíš a jeho druhové byli připraveni na odchod do nových řeckých měst Faselis a Archelai u Jordánu.

INTRODUCTION

143:0.1 (1607.1) AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimathea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

143:0.2 (1607.2) The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near the Jordan.

1. KÁZÁNÍ V ARCHELAI

V první polovině srpna se středem činnosti apoštolské skupiny stala řecká města Archelai a Faselis, kde poprvé měli příležitost kázat téměř výlučně nežidovským skupinám—Řekům, Římanům, a Syřanům,—protože v těchto dvou řeckých městech bydlelo velmi málo Židů. Při setkávání se s těmito římskými občany narazili apoštolové na nové potíže při hlásání poselství o přicházejícím království a čelili novým námitkám proti učení Ježíše. Při jedné z mnoha večerních porad se svými apoštolů, Ježíš pozorně naslouchal častým zkušenostem dvanáctky z jejich osobní práce o těchto námitkách proti evangeliu království.

Filip položil otázku, která charakterizovala jejich nejčastější potíže. Zeptal se: „Učitel, tito Řekové a Římané zlehčují naše poselství, říkají, že takové učení se hodí jenom pro slabochy a otrocky. Oni tvrdí, že pohanské náboženství převyšuje naše učení, protože podněcuje schopnosti silného, pevného a průbojného charakteru. Prohlašují, že přeměníme všechny lidi do oslabených jedinců a pasivních neodporovatelů, kteří brzy zmizí z povrchu zemského. Tebe, Učitele, mají rádi a otevřeně přiznávají, že tvoje učení je nebeské a ideální, ale nebudou ho brát vážně. Oni tvrdí, že tvé náboženství není z tohoto světa; že lidé nemohou žít tak, jak ty učíš. A teď Učitel, co máme říkat těmto jinověrcům?“

Když Ježíš vyslyšel podobné námitky proti evangeliu království od Tomáše, Natanaela, Šimona Zélóta a Matouše, apoštolům řekl:

„Já jsem přišel na tento svět vykonat vůli mého Otce a odhalit jeho láskyplný charakter celému lidstvu. Toto, moji bratři, je moje poslání. A to je jediná věc, kterou budu činit, bez ohledu na nepochopení mého učení židy či jinověrci této doby, nebo další generace. Ale neměli byste přehlédnout fakt, že i božská láska má svoji přísnou disciplínu. Láska otce ke svému synovi častokrát donutí otce k potlačení nerozumných jednáních svých nerozvážných potomků. Dítě ne vždy pochopí moudré a láskyplné motivy otcových výchovných metod. Ale já vám prohlašuji, že můj Otec v Ráji vládne vesmíru vesmírů podmanivou silou své lásky. Láska je největší ze všech duchovních realit. Pravda je osvobozujícím odhalením, ale láska je nejvyšší vztah. A bez ohledu na to jaké chyby dělají vaši současníci v řízení dnešního světa, v budoucí epoše bude evangelium, která hlásám, vládnout tomuto stejnému světu. Nejvyšším cílem lidského vývoje je uctivé uznání otcovství Boha a uskutečnění

1. PREACHING AT ARCHELAIS

143:1.1 (1607.3) The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians — for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

143:1.2 (1607.4) A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: “Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?”

143:1.3 (1607.5) After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

143:1.4 (1608.1) “I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father’s love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving motives of the father’s restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the

láskyplného bratrství lidí.

Ale kdo vám řekl, že moje evangelium je určeno pouze pro otroky a slabochy? Podobáte se vy, moji vybraní apoštolové, slabochům? Vypadal Jan Křtitel jako slaboch? Pozorujete, že já jsem zotročen strachem? Pravdou je, že v této generaci je hlásání evangelia zaměřeno na chudé a utlačované. Náboženství tohoto světa opomíjela chudé, ale můj Otec nikoho neupřednostňuje. Kromě toho, chudí této doby jsou prvními, kteří reagují na výzvu pokání a přijetí synovstva. Evangelium království je třeba kázat všem lidem— Židům i jinověrcům, Řekům i Římanům, bohatým i chudým, svobodným i nesvobodným—a stejnou měrou mladým i starým, mužům i ženám.

Proto, že můj Otec je Bohem lásky a milosrdenství, nemyslete si, že služba království je monotónním pohodlím. Vzestup k Ráji je největším dobrodružstvím všech dob. Služba království na zemi bude vyžadovat od vás a vašich spolupracovníků veškerou vaši a jejich odvahu. Mnoho z vás bude za vaši věrnost evangeliu tohoto království popraveno. Je snadné zemřít v bojové linii, když vaše odvaha je zesílena přítomností vašich bojujících kamarádů, ale položit svůj život pokojně a zcela osamocen za lásku k pravdě, žijící ve vašich smrtelných srdcích, vyžaduje vyšší a hlubší formu lidské odvahy a oddanosti.

Dnes se vám nevěřící mohou vysmívat kvůli tomu, že kázete evangelium neodporování a života bez násilí, ale vy jste prvními dobrovolníky v dlouhé řadě upřímných věřících v evangelium tohoto království, kteří ohromí svět svojí heroickou oddaností těmto učení. Žádné armády světa neprojevily nikdy větší odvahu a statečnost, než jakou vy a vaši věrní nástupci prokážete při hlásání radostných zpráv—otcovství Boha a bratrství lidí po celém světě. Odvaha těla je nejnižší forma statečnosti. Statečnost mysli je vyšší forma lidské odvahy, ale nejvyšší a vrcholnou odvahou je neoblomná věrnost osvětleného člověka svým přesvědčením, založených na hlubokých duchovních realitách. A taková odvaha vytváří hrdinství člověka znajícího Boha. A vy všichni Boha znáte; vy jste vpravdě osobními spolupracovníky Syna Člověka.“

To není všechno, co Ježíš řekl při této příležitosti, ale taková byla jeho úvodní řeč, po které pak ještě dlouze rozváděl a objasňoval toto své prohlášení. Toto byl jeden z nejohavnějších proslavů Ježíše, jaký kdy pronesl k dvanácti apoštolům. Málokdy Učitel mluvil ke svým

reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

143:1.5 (1608.2) “But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old, male and female.

143:1.6 (1608.3) “Because my Father is a God of love and delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

143:1.7 (1608.4) “Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these teachings. No armies of the world have ever displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man.”

143:1.8 (1608.5) This was not all that Jesus said on that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever

apoštolům se zjevným silným pohnutím, ale toto byl jeden z těch mála případů, kdy hovořil s očividnou naléhavostí, doprovázenou výrazným rozrušením.

Tento Ježíšův projev se okamžitě projevil na veřejných kázáních a osobní službě apoštolů; od toho dne jejich poselství neslo v sobě nový převažující tón statečnosti. Apoštolové stále více nabývali ducha pozitivní průbojnosti v novém evangelium království. Od toho dne se již tolik nezabývali kázáním o pasivních ctnostech a zakazujících příkazech, vztahujících se k mnohostrannému učení Ježíše.

2. LEKCE SEBEVLÁDÁNÍ

Učitel byl zdokonaleným vzorem lidského sebevládní. Když mu bylo spíláno, on nespílal; když trpěl, nevyhrožoval svým mučitelům; když byl odsouzen svými nepřáteli, jednoduše se podrobil spravedlivému soudu nebeského Otce.

Na jedné z odpoledních porad se Ondřej zeptal Ježíše: „Učiteli, budeme praktikovat sebezapírání jak nás to učil Jan Křtitel, anebo máme usilovat o sebevládní, ke kterému nabádá tvé učení? V čem se liší tvé učení od učení Jana?“ Ježíš odpověděl: „Jan vás opravdu učil způsobu čestnosti v souladu s názory a zákony jeho otců a tím bylo náboženství sebeanalýzy a sebezapírání. Ale já přicházím s novým poselstvím zapomináním sebe sama a sebevládním. Ukážu vám cestu života, jaká byla odhalena pro mně mým nebeským Otcem.

Opravdu, opravdu vám říkám, že ten, kdo ovládne vlastní já, je větší, než ten, kdo dobude město. Sebevládní je měřítkem morální podstaty člověka a indikátorem jeho duchovního rozvoje. Ve starém řádu jste se postili a modlili; jako noví tvorové, narodivši se v duchu, se učíte věřit a radovat se. V království Otce se stanete novými tvory; staré věci zmizí; pohledte, já vám ukazuji, jak všechno se stane novým. A skrze vaši lásku jeden k druhému přesvědčíte svět, že jste přešli z otroctví do svobody, od smrti k věčnému životu.

Sledujíc starou cestu, snažíte se zakazovat a vyžadovat poslušnost a podřízenost pravidlům života; sledujíc novou cestu, jste nejdříve přetvoření Duchem Pravdy a vaše vnitřní duše je posílena neustálým duchovním obnovováním vaší mysli. Tím získáte schopnost s jistotou a radostně vykonávat laskavě, vhodně a dokonale vůli Boha. Nezapomeňte—je to vaše osobní víra ve

delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

143:1.9 (1609.1) The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master's many-sided teaching.

2. LESSON ON SELF-MASTERY

143:2.1 (1609.2) The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

143:2.2 (1609.3) At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: "Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?" Jesus answered: "John indeed taught you the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a new message of self-forgetfulness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

143:2.3 (1609.4) "Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man's moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father's kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

143:2.4 (1609.5) "By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God.

významné a ušlechtilé sliby Boha, které vám zajišťují vaši sounáležitost k božské podstatě. Takto, skrze vaši víru a duchovní proměnu se ve skutečnosti stanete chrámy Božími a jeho duch skutečně ve vás pobývá. Jestliže potom ve vás pobývá duch, nejste již déle otroky těla, ale svobodnými, osvobozenými syny ducha. Nový zákon ducha vás obdaří svobodou sebeovládání namísto starého zákona strachu a sebezotročování a otroctví sebezapírání.

Mnohokrát, když jste udělali špatnost, snažili jste se obvinít za své činy vliv ďábla, ačkoliv jste ve skutečnosti byli svedeni vašimi vlastními přirozenými sklony. Neřekl vám již dávno prorok Jeremjáš, že lidské srdce je ze všeho nejvíce zrádné a někdy i nesmírně podlé? Jak lehce podlehnete sebeklamu a upadnete do pošetilých obav, všemožných choutek, zotročujících požitků, zášti, závisti a i také pomstychtivé nenávisti!

Spasení se dosáhne znovuzrozením ducha a ne pokryteckými činy těla. Vy jste ospravedlněni vírou a vaše cesta v bratrství je určena ušlechtilostí a ne strachem a sebezapíráním těla, byť děti Otce, které se narodily v duchu, ovládají své já vždy a stále a všechno, co se týká tužeb těla. Když víte, že jste spaseni vírou, máte opravdový mír s Bohem. A všichni, kteří následují cestu tohoto nebeského míru, jsou předurčení k věčné službě stále vyvíjejících se synů věčného Boha. A pak to není povinnost, ale spíše vaše ušlechtilá výsada očistit svoji mysl a tělo od veškerého zla a usilovat o dokonalost v lásce k Bohu.

Vaše synovství je založeno na víře a strach se vás nedotkne. Vaše radost pochází z důvěry k božskému světu a proto nepodlehnete pochybnostem o realitě lásky a milosrdenství Otce. Je to právě laskavost Boha, která vede lidi k opravdovému a upřímnému pokání. Vaše tajemství ovládání sebe sama je svázáno s vaší vírou v ducha, který pobývá ve vás a vždy působí prostřednictvím lásky. Ani tato spasitelná víra není vaše vlastnictví; je to rovněž Boží dar. A jestli jste děti této živé víry, nejste již déle otroci svého já, ale již vítěznými vládci nad sebou samými, osvobozenými Božími syny.

A tak, děti moje, jestli se narodíte v duchu, jste navždy osvobozeni od vlastního vědomí otroctví života—života sebezapírání a bdělosti nad tužbami těla a přemístíte se do radostného království ducha, kde spontánně přinášíte plody ducha ve svých každodenních životech; a plody ducha jsou podstatou nejvyššího typu radostné a zušlechťující sebekontroly, vrcholů pozemského

Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit's transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

143:2.5 (1609.6) "Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

143:2.6 (1610.1) "Salvation is by the regeneration of the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshiped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father's children who have been born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you seek for perfection in the love of God.

143:2.7 (1610.2) "Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father's love and mercy. It is the very goodness of God that leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

143:2.8 (1610.3) "If, then, my children, you are born of the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of

dosažení smrtelníků—opravdového sebeovládání.

enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery.”

3. ROZPTÝLENÍ A ODPOČINEK

Přibližně v tuto dobu mezi apoštoly a jejich nejbližšími učedníky vzniklo velké a emocionální napětí. Apoštolové si ještě nezvykli na společný život a práci.. Bylo pro ně stále těžší udržovat harmonické vztahy s učedníky Jana Křtitele. Styk s jinověrci a Samařany byl velkou zkouškou pro tyto Židy. A kromě toho, nedávné Ježíšovy projevy ještě více zvýšily zmatek v jejich myslích. Ondřej si vůbec nevěděl rady; nevěděl co má dál dělat a tak se svými problémy a rozpaky zašel za Ježíšem. Když Ježíš vyslechl potíže vůdce apoštolů, řekl: „Ondřeji, není možné vymluvit slovy lidem jejich obtíže když dosáhnou takového stupně komplikovanosti a když se to týká tak velkého počtu lidí se silně vyhraněnými názory. Já nemohu udělat to o co mne žádáš—nemohu se zapojit do těchto osobních společenských potíží—ale zúčastním se s vámi třídního oddechu a odpočinku. Jdi za tvými bratry a oznam jim, že všichni půjdete se mnou na horu Sartaba, kde si chce jeden či dva dny odpočinout.

A teď jdi za každým z tvých jedenácti bratrů a řeknu mu z očí do očí: „Učitel si přeje, abychom s ním odešli na nějakou dobu si odpočinout a oddychnout. Poněvadž jsme všichni v poslední době zakusili hodně duchovního soužení a silný nápor na myšlení, navrhuji, že během tohoto odpočinku se nebudeme vůbec zmiňovat o našich těžkostech a potížích. Mohu se v tomto spolehnout na tvoji spolupráci?“ A tímto způsobem oslov osobně a v soukromí každého z tvých bratrů.“ A Ondřej udělal přesně to, co mu Ježíš poradil.

Tento odpočinek byl úžasným zážitkem pro každého účastníka; nikdy nezapomněli na den výstupu na horu. Po celou dobu cesty nepadlo prakticky ani slovo o jejich potížích. Po dosažení vrcholu hory si je Ježíš posadil kolem sebe a řekl: „Moji bratři, vy všichni se musíte naučit významu oddechu a účinnosti odpočinku. Musíte si uvědomit, že nejlepším způsobem pro vyřešení určitých spleťtých problémů je na čas je opustit. Potom, když se k nim vrátíte svěží díky vašemu odpočinku, nebo modlení, budete schopni řešit vaše problémy s jasnější hlavou a pevnější rukou, nemluvě o odhodlanějším srdci.“

3. DIVERSION AND RELAXATION

^{143:3.1 (1610.4)} About this time a state of great nervous and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John's disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: "Andrew, you cannot talk men out of their perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two.

^{143:3.2 (1610.5)} "Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: 'The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?' In this way privately and personally approach each of your brethren." And Andrew did as the Master had instructed him.

^{143:3.3 (1611.1)} This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: "My brethren, you must all learn the value of rest and the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand, not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body."

Následující den zadal Ježíš každému z apoštolů téma pro diskuzi. Celý den byl věnován vzpomínkám a rozhovorům o věcech nesouvisejících s jejich náboženskou prací. Na okamžik byli pohoršeni, když Ježíš dokonce opomenul poděkovat slovně při lámání chleba při jejich poledním obědě. To bylo vůbec poprvé, kdy ho viděli zanedbat takovou formálnost.

Když se vydali na horu, Ondřej měl hlavu plnou problémů. Jan měl nesmírný zmatek ve svém srdci. Jakub byl bolestně ustaraný ve své duši. Matouš byl ve velké finanční tísní kvůli tomu, že pobývali a cestovali mezi jinověrci. Petr byl přepracovaný a poslední dobou byl více náladový než obvykle. Jidáš prožíval časté záchvaty citlivosti a sobeckosti. Šimon byl neobyčejně zmaten ve svých snahách usmířit svůj patriotismus s láskou k bratrství lidí. Filip byl ve stále větších a větších rozpacích kvůli tomu, jak se věci vyvíjely. Natanael měl méně humoru od chvíle, kdy přišli do kontaktu s populací jinověrců a Tomáš byl uprostřed období silné deprese. Pouze dvojčata byla normální a neznepokojena. Každý z nich byl v situaci, kdy vůbec nevěděl jak vycházet mírumilovně s učedníky Jana Křtitele.

Na třetí den, kdy se vydali na cestu dolů s hory a zpět do svého tábora, nastala s nimi obrovská změna. Udělali důležitý objev, že mnoho lidských těžkostí ve skutečnosti neexistuje, že mnohé naléhavé problémy jsou výplodem přehnaného strachu a výsledkem zveličených obav. Poznali, že všechny takové potíže se nejlépe vyřeší tím, že se opustí; odchodem od svých problémů se tyto vyřeší samy.

Návrat z tohoto odpočinku byl začátkem období výrazně zlepšených vztahů se stoupenci Jana. Většina z dvanácti apoštolů se ve skutečnosti rozveselila, když v důsledku třídenního odpočinku od rutinních povinností života upozorovala změnu stavu mysli každého z nich a viděli, že se zbavili nervózní podrážděnosti. Monotónní kontakt s lidmi nese sebou vždy nebezpečí značného znásobení potíží a zvětšení problémů.

Jen málo jinověrců ve dvou řeckých městech Archelai a Faselis uvěřilo v evangelium, ale dvanáct apoštolů získalo cennou zkušenost ze své první rozsáhlé práce s výlučně nežidovským obyvatelstvem. Jedno pondělní ráno uprostřed měsíce, řekl Ježíš Ondřejovi: „Vydáme se do Samaří.“ A ihned vyrazili do města Sychar, ležícího nedaleko od studny Jákoba.

143:3.4 (1611.2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

143:3.5 (1611.3) When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

143:3.6 (1611.4) The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

143:3.7 (1611.5) Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

143:3.8 (1611.6) Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phasaelis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: "We go into Samaria." And they set out at once for the city of Sychar, near Jacob's well.

4. ŽIDÉ A SAMARAŇANÉ

Po více než šest set let židé Judeji a později také židé Galileje chovali k Samařanům nenávisť. Tato nevraživost mezi Židy a Samařany vznikla takto: „Asi sedm set let před našim letopočtem král Asýrie Sargon při potlačování vzpoury ve střední Palestině zajal a odvěkl do zajetí přes dvacet pět tisíc Židů severního království Izraele a na jejich místo přestěhoval téměř stejný počet potomků Kútů, Sefarvitů a Chamaťánů. Později Ashurbanipal poslal ještě jiné kolonisty žít v Samaří.

Náboženské nepřátelství mezi Židy a Samařany začalo po návratu Židů z babylonského zajetí, kdy se Samařané snažili zabránit znovu vybudování Jerusalema. Později si popudili Židy proti sobě, když nabídli přátelskou pomoc armádám Alexandra. Za jejich přátelství dal Alexandr Samařanům svolení postavit chrám na hoře Gerizim, kde uctívali Jahveho a své kmenové bohy a vykonávali obětní rituály, v mnohém se podobající chrámovým bohoslužbám v Jerusalemu. V tomto uctívání pokračovali až do doby Makabejců, kdy Jan Hyrkán jejich chrám na hoře Gerizim zničil. V době svého působení mezi Samařany po smrti Ježíše apoštol Pavel uskutečnil mnoho shromáždění na místě tohoto dávného chrámu Samařanů.

Nepřátelství mezi Židy a Samařany se stalo letitým a historickým; od dob Alexandra velmi rychle ubýval jakýkoliv styk mezi nimi. Dvanáct apoštolů nemělo nic proti tomu kázat v řeckých a jiných nežidovských městech Dekapoli a Sýrie, ale jejich oddanost byla podrobena těžké zkoušce, když jim Ježíš řekl: „Jdeme do Samaří.“ Ale za ten více než rok prožitý s Ježíšem se u nich vyvinula taková forma osobní loajality, která posílila jejich víru v jeho učení a přesáhla jejich předsudky proti Samařanům.

5. ŽENA ZE SYCHARU

Když Učitel a dvanáct apoštolů dorazili k Jákobově studni, Ježíš se cítil z cesty unaven a proto zůstal u studny, aby si odpočinul, zatímco Filip si vzal apoštoly s sebou, aby mu pomohli přinést jídlo a stany ze Sycharu, protože se chystali zůstat nějakou dobu v tomto okolí. Petr a synové Zebedea chtěli zůstat s Ježíšem, ale on je poprosil, aby šli se svými druhy a řekl: „Nebojte se o mně; tito Samařané budou přátelští; pouze naši

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

143:4.1 (1612.1) For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way: About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

143:4.2 (1612.2) The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

143:4.3 (1612.3) The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, "Let us go into Samaria." But in the year and more they had been with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. THE WOMAN OF SYCHAR

143:5.1 (1612.4) When the Master and the twelve arrived at Jacob's well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and tents from Sychar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: "Have no fear for me; these Samaritans will be

bratři Židé nám chtějí ublížit.“ A bylo téměř šest hodin tohoto letního večera, když se Ježíš posadil u studny, aby počkal na návrat svých apoštolů.

Voda z Jákobovy studny byla méně minerální než voda ze studní Sycharu a proto byla velmi ceněna jako pitná voda. Ježíš měl žízeň, ale neměl čím nabrat vodu ze studny. Proto když ke studni přišla žena ze Sycharu s nádobou na vodu a chystala ji vytáhnout ze studny, Ježíš ji řekl: „Dej mně napít.“ Tato samařská žena poznala podle jeho vzhledu a oblečení, že Ježíš je žid a podle přízvuku vytušila, že je galilejský žid. Jmenovala se Nalda a byla půvabná. Byla hodně překvapena tím, že židovský muž k ní takto mluví u studny a prosí ji o vodu, protože v té době se považovalo za nevhodné pro úctyhodného muže hovořit se ženou na veřejnosti, tím více pro žida začít rozhovor se Samařankou. Proto se Nalda Ježíše zeptala: „Jak to, že ty žid, prosíš o vodu mne, Samařanku?“ Ježíš odpověděl: „Já jsem tě skutečně požádal o vodu, ale kdybys ty byla schopna porozumět, tak bys mne sama požádala o doušek živé vody.“ Nalda nato řekla: „Ale, pane, ale ty nemáš nic, čím bys táhl a studna je hluboká; odkud tedy vezmeš tuto živou vodu? Jsi větší než náš otec Jákob, který nám tuto studnu dal a sám z ní pil, tak jako jeho synové a jeho dobytek?“

Ježíš odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň, ale kdo se napije vody živého ducha, nebude nikdy žíznit. A tato živá voda se v něm stane pramenem, vyvěrajícím k věčnému životu.“ Nalda mu řekla: „Dej mi napít té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu. Kromě toho, každá samařská žena přijme s radostí cokoliv od takového důstojného žida.“

Nalda si nedokázala vysvětlit Ježíšovu ochotu s ní mluvit. Viděla ve tváři Učitele pečeť čestnosti a svátosti, ale zaměnila vídnost za obyčejnou důvěrnost a mylně si vyložila jeho obraznou řeč jako formu nadbíhání ji. A protože byla ženou volných mravů, chtěla začít flirtovat, ale Ježíš, dívajíc se přímo do jejích očí, rozkazujícím hlasem řekl: „Ženo jdi a přiveď sem svého muže.“ Tento příkaz přivedl Naldu ke smyslům. Viděla, že špatně odhadla Učitelovu laskavost; pochopila, že si nesprávně vyložila jeho způsob hovoru. Dostala strach; začínala si uvědomovat, že je v přítomnosti neobyčejného člověka a hledajíc ve své mysli vhodnou odpověď, velmi zmateně řekla: „Ale pane, já nemohu zavolat svého manžela, protože já žádného nemám.“ Ježíš nato řekl: „Řekla jsi pravdu, i když jsi měla kdysi manžela, ten, se kterým nyní žiješ, není tvůj manžel. Bylo by lepší, kdybys přestala brát moje slova

friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us.” And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

143:5.2 (1612.5) The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sychar and was therefore much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, “Give me a drink.” This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, “How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?” Jesus answered: “I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water.” Then said Nalda: “But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?”

143:5.3 (1613.1) Jesus replied: “Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life.” Nalda then said: “Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure.”

143:5.4 (1613.2) Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was minded openly to become flirtatious, when Jesus, looking straight into her eyes, with a commanding voice said, “Woman, go get your husband and bring him hither.” This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master's kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, “But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband.” Then said

lehkomyšlně a požádala o živou vodu, kterou jsem ti dnes nabídl.“

Tato slova Naldu uklidnila a probudilo se v ní její lepší já. Ona se nestalaneřestnou úplně o své vlastní vůli. Byla bezohledně a neprávem odvržena svým manželem a v naprosté nouzi souhlasila žít s jedním Řekem jako jeho žena, ale bez sňatku. Nalda se teď velmi styděla, že tak bezmyšlenkovitě mluvila k Ježíšovi a kajícně se obrátila na Učitele se slovy: „Můj Pane, lituji toho, jak jsem s tebou mluvila, protože vidím, že jsi svatý muž, nebo možná prorok.“ Nalda se již téměř chystala požádat o přímou a osobní pomoc Učitele, když udělala to, co udělalo předtím i potom mnoho jiných—odbočila od otázky osobního spasení a stočila hovor na teologii a filozofii. Rychle odklonila rozhovor od svých osobních potřeb na teologickou debatu. Ukazujíc na horu Gerizim, pokračovala: „Naši otcové se klaněli na této hoře, jenomže vy tvrdíte, že v Jerusalemu je to místo, kde by se lidé měli klanět; tak kde je tedy to správné místo pro uctívání Boha?“

Ježíš vycítil, že duše této ženy se snaží vyhnout přímému a zpytavému kontaktu s Tvůrcem, ale také viděl, že v této její duši je touha poznat lepší způsob života. Konec konců, srdce Naldy opravdu žíznilo po živé vodě; proto s ní jednal trpělivě a řekl: „Ženo, dovol mně ti říci, že není daleko den, kdy nebudete uctívat Otce ani na hoře, a ani v Jerusalemu. Ale vy nyní uctíváte něco, v čem se nevyznáte—směs náboženství mnoha pohanských bohů a nežidovských filozofií. Židé alespoň vědí, koho uctívají; oni odstranili veškerý zmatek tím, že zaměřili svoji úctu k jednomu Bohu, Jahvemu. Ale měla bys mně věřit, když říkám, že ten čas brzy přijde—již teď nastal—kdy všichni upřímní věřící budou uctívat Otce v duchu a v pravdě, protože právě takové uctíváče Otec hledá. Bůh je duch a ti, kdo ho ctí, ho musí ctít v duchu a v pravdě. Tvoje spasení není v tom, že víš jak druzí by měli uctívat, nebo kde, ale v tom, abys přijala do svého srdce tuto živou vodu, kterou ti ještě teď stále nabízím.“

Ale Nalda se ještě jednou pokusila vyhnout se rozhovoru o trapné otázce svého osobního života na zemi a stavu její duše před Bohem. Opět se vrátila k otázkám všeobecného náboženství slovy: „Ano, já vím Pane, že Jan kázal o příchodu Obraceče, toho, který bude nazýván Spasitelem a že on, až k nám přijde, nám vše oznámí....“ A v tu

Jesus: “You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you.”

143:5.5 (1613.3) By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: “My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy man or maybe a prophet.” And she was just about to seek direct and personal help from the Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: “Our fathers worshiped on this mountain, and yet *you* would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?”

143:5.6 (1613.4) Jesus perceived the attempt of the woman's soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda's heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: “Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one God, Yahweh. But you should believe me when I say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such worshipers the Father seeks. God is spirit, and they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now.”

143:5.7 (1614.1) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: “Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called

chvíli Ježíš přerušil Naldu a řekl se zarážející jistotou: „Já, který s tebou mluvím, jsem on.“

Toto bylo první přímé, jasné a nezastřené prohlášení o své božské podstatě a synovstvu, které Ježíš udělal na zemi; a bylo proneseno ženě, samařské ženě, do této chvíle ženě pochybného charakteru v očích lidí. Ale božské oko vidělo, že proti této ženě hřešili více, než hřešila ona sama o své vlastní vůli a že nyní její lidská duše touží po spasení a touží po něm upřímně a z celého srdce—a to stačilo.

Když se Nalda chystala začít mluvit o své opravdové a osobní touze po lepším a ušlechtlejším způsobu života, právě když byla připravena vyjádřit skutečnou touhu svého srdce, dvanáct apoštolů se vrátilo ze Sycharu a spatřilo Ježíše v důvěrném rozhovoru s touto ženou—touto samařankou a sám—a byli víc než udiveni. Rychle uložili své zásoby a odstoupili stranou; nikdo z nich neměl odvalu mu něco vytknout a mezitím Ježíš Naldě řekl: „Ženo, jdi svoji cestou; Bůh ti odpustil. Od této chvíle budeš žít novým životem. Přijala jsi živou vodu a ve tvé duši vytryskne nová radost a staneš se dcerou Nejsvrchovanějšího.“ A žena, vidíc nelibost apoštolů, zanechala tam svoji nádobu na vodu a utekla do města.

Když se vrátila do města, každému, koho potkala, říkala: „Jděte k Jákobově studni a pospěšte si, protože tam uvidíte člověka, který mně řekl všechno, co jsem kdy udělala. Je možné, že je to Obraceč?“ A než slunce zapadlo velký zástup lidí se shromáždil u Jákobovy studny, aby uslyšel Ježíše. A Učitel jim pověděl opět o živé vodě—daru ducha, pobývajícího v člověku.

Apoštolové se nikdy nezbavili pocitu pohoršení nad Ježíšovou ochotou hovořit se ženami, se ženami pochybného charakteru, dokonce nemravními ženami. Pro Ježíše to bylo značně obtížné vstoupit svým apoštolům, že ženy, i takzvané nemorální ženy, mají duše, které jsou schopny přijmout Boha jako svého Otce a tím se stát dcerami Boha a kandidátkami na věčný život. Dokonce o devatenáct stoletích později mnoho lidí projevuje stejnou neochotu přijmout učení Učitele. Také křesťanské náboženství bylo urputně budováno kolem faktu smrti Krista, a ne kolem pravdy jeho života. Svět by se měl více zajímat šťastným a Boha odhalujícím životem Ježíše, než jeho tragickou a bolestnou smrtí.

Následujícího dne Nalda převyprávěla celý příběh apoštola Janovi, ale ten ho nikdy neodkryl v plném rozsahu ostatním apoštolům a Ježíš o tom s apoštoly podrobněji nemluvil.

the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things” — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, “I who speak to you am he.”

143:5.8 (1614.2) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

143:5.9 (1614.3) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus' talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: “Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High.” And the woman, perceiving the disapproval of the apostles, left her waterpot and fled to the city.

143:5.10 (1614.4) As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: “Go out to Jacob's well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?” And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob's well to hear Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

143:5.11 (1614.5) The apostles never ceased to be shocked by Jesus' willingness to talk with women, women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women, even so-called immoral women, have souls which can choose God as their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master's teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

143:5.12 (1614.6) Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

Nalda řekla Janovi, že ji Ježíš řekl „všechno, co jsem kdy udělala.“ Jan se chtěl mnohokrát zeptat Ježíše na tento rozhovor s Naldou, ale nikdy to neudělal. Ježíš řekl Naldě pouze o jednom faktu z jejího života, ale jeho pohled do jejích očí a způsob jeho jednání v ní způsobily to, že v její mysli se v jednom okamžiku promítl celý její pestrý život. A právě proto spojila celé toto odhalení svého uplynulého života s pohledem a slovem Učitele. Ježíš ji nikdy neřekl, že měla pět manželů. Poté, kdy ji její manžel zavrhnul, žila se čtyřmi různými muži a to, s celou její minulostí, se vynořilo v její mysli tak živě ve chvíli, kdy uviděla v Ježíši Božího člověka. Proto potom opakovala Janovi, že Ježíš ji opravdu řekl o ni všechno.

^{143:5.13 (1615.1)} Nalda told John that Jesus had told her “all I ever did.” John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

6. OBNOVENÍ VÍRY V SAMARÍ

V ten večer, kdy Nalda přivedla ze Sycharu zástup lidí, přejících si uvidět Ježíše, apoštolové se právě vrátili s jídlem a naléhali na Ježíše, aby se s nimi najedl namísto rozmlouvání k lidem, protože celý den byli bez jídla a měli hlad. Ale Ježíš věděl, že se brzy setmí a tak trval na svém rozhodnutí promluvit k lidem, než je pošlou pryč. Když se ho Ondřej snažil přemluvit, aby něco málo pojeď předtím, než bude mluvit k zástupu, Ježíš řekl: “Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.” Když to apoštolové slyšeli, říkali si mezi sebou: „Přinesl mu někdo nějaké jídlo? Je možné, že mu ta žena dala nejenom napít, ale i něco k jídlu?” Když je Ježíš slyšel mezi sebou rozmlouvat, než začal mluvit k lidem, dvanácti apoštolům řekl: „Můj pokrm je v konání vůle Toho, který mně poslal a v dokončení Jeho práce. Neříkejte již více, že tolik a tolik času zbývá do sklizně. Pohleďte na tyto lidi, přicházející ze samařského města, aby si nás poslechli; já vám říkám, že pole jsou již zralá pro žně. Ten, kdo žne, dostává odměnu a sklízí úrodu pro věčný život; a následně se rozséváči a ženci radují společně. A tady platí přísloví: jeden seje, druhý žne. Já vás nyní posílám žnout to, na čemž jste nepracovali; jiní pracovali a vy se chystáte sbírat plody jejich práce.“ Tak to řekl a měl na mysli kázání Jana Křtitele.

Ježíš a apoštolové odešli do Sycharu a kázali tam dva dny předtím, než si potom založili tábor na hoře Gerizim. A mnoho z obyvatel Sycharu uvěřilo v evangelium a požádalo o křest, ale v tu dobu Ježíšovi apoštolové ještě nekřtili.

První večer v táboře na hoře Gerizim apoštolové očekávali, že Ježíš je bude kárat za jejich postoj k ženě u Jákobovy studny, ale on se o

6. THE SAMARITAN REVIVAL

^{143:6.1 (1615.2)} On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus said, “I have meat to eat that you do not know about.” When the apostles heard this, they said among themselves: “Has any man brought him aught to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?” When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: “My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For herein is the saying true: ‘One sows and another reaps.’ I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor.” This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

^{143:6.2 (1615.3)} Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

^{143:6.3 (1615.4)} The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob's well, but he made no reference to the

této záležitosti vůbec nezmínil. Namísto toho před nimi vystoupil s nezapomenutelnou řečí o „realitách, které jsou ústřední v království Božím.“ V každém náboženství je velmi snadné dovolit hodnotám stát se nepřiměřenými a umožnit faktům zaujmout místo pravdy v lidské teologii. Fakt kříže se stal centrální pravdou pozdějšího křesťanství. Ale není centrální pravdou v náboženství, které je možné vytvořit na základě života a učení Ježíše Nazaretského.

Tématem učení Ježíše na hoře Gerizim bylo následující: přeje si, aby všichni lidé viděli Boha jako Otce-přítele, přesně tak jak on (Ježíš) je jejich bratrem-přítelem. A stále znovu jim vštěpoval, že láska je největším vztahem na světě—ve vesmíru—tak jak pravda je největším vyjádřením dodržování těchto božských vztahů.

Ježíš se odhalil Samařanům tak plně proto, že to mohl udělat bezpečně a také věděl, že se již nikdy nevrátí do srdce Samaří kázat evangelium království.

Ježíš a dvanáct apoštolů žili v táboře na hoře Gerizim do konce srpna. Ve dne kázali Samařanům ve městech o radostných zprávách království—otcovství Boha—a noci trávili v táboře. Práce, kterou Ježíš a dvanáct apoštolů vykonali v těchto samařských městech, získala mnoho duší pro království a ve velké míře připravili cestu pro znamenitou práci Filipa v těchto oblastech po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstáních poté, kdy apoštolové byli vyhnáni krutým pronásledováním věřících v Jerusalemu do všech koutů světa.

8. UČENÍ O MODLITBĚ A ZBOŽNOSTI

Při večerních poradách na hoře Gerizim Ježíš učil mnohým velkým pravdám a především kladl velký důraz na následující:

Opravdové náboženství je akt jednotlivé duše v jejích vědomých vztazích s Tvořitelem; organizované náboženství je snaha člověka zespolečenšit zbožnost jednotlivých věřících.

Zbožnost—rozjímání o duchovnosti—se musí střídát se službou, kontaktem s materiální realitou. Práci je nutno střídát s hrou; náboženství je nutno vyrovnávat humorem. Hluboká filozofie by měla být odlehčena rytmickou poezií. Napětí života—v čase vznikající napětí osobnosti—je nutno uvolnit uklidňující zbožností. Pocity nejistoty vyvstávající ze strachu před osamoceností osobnosti ve vesmíru je nutno neutralizovat upřímným rozjímáním o Otci a snahou poznat Nejvyššího.

matter. Instead he gave them that memorable talk on “The realities which are central in the kingdom of God.” In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one’s theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

143:6.4 (1615.5) The theme of Jesus’ teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

143:6.5 (1616.1) Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

143:6.6 (1616.2) Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus’ death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

143:7.1 (1616.3) At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in particular he laid emphasis on the following:

143:7.2 (1616.4) True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man’s attempt to *socialize* the worship of individual religionists.

143:7.3 (1616.5) Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted

Modlitba je určena k tomu, aby umožnila člověku méně myslet, ale více si uvědomovat; není určena pro zvětšení vědomostí, ale pro rozšíření vnímání.

Zbožnost je určena pro předjímání očekávaného lepšího života a aby potom odrážela tyto nové duchovní hodnoty zpět do současného života. Modlitba podporuje duchovnost, ale zbožnost je božsky tvořivá.

Zbožnost je způsob dívání se k Jednomu pro inspiraci sloužit mnoha. Zbožnost je měřítkem, které měří stupeň odtržení duše od materiálního vesmíru a její současně probíhající spolehlivé připojení k duchovním realitám celého tvoření.

Modlitba je připomínání sebe sama—povznesené myšlení; zbožnost je zapomínání sebe sama—nejvyšší myšlení. Zbožnost je nenucená vnímavost. Opravdový a ideální duševní klid, forma uklidňujícího duševního úsilí.

Zbožnost je akt ztotožňování části s Celým; konečného s Nekonečným; syna s Otcem; je to čas, dělající krok k věčnosti. Zbožnost je akt osobního spojení syna s božským Otcem, osvojení osvěžujících, tvořivých, bratrských a romantických postojů lidskou duší-duchem.

Ačkoliv apoštolové pochopili pouze něco z jeho učení v táboře, ostatní světy je pochopily a další generace na zemi je ještě pochopí.

realization of the Supreme.

143:7.4 (1616.6) Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing*; it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

143:7.5 (1616.7) Worship is intended to anticipate the better life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

143:7.6 (1616.8) Worship is the technique of looking to the *One* for the inspiration of service to the *many*. Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure attachment to the spiritual realities of all creation.

143:7.7 (1616.9) Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul rest, a form of restful spiritual exertion.

143:7.8 (1616.10) Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

143:7.9 (1616.11) Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

Kapitola 144. V Gilbóe a v Dekapoli

⇨ 143

Kniha Urantia

145 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 144 V GILBÓE A V DEKAPOLI

Sekce

Úvod

1. Tábor v Gilbóe
2. Rozprava o modlitbě
3. Modlitba věřícího
4. Více o modlitbě
5. Jiné formy modlitby
6. Rozhovor s apoštoly Jana
7. Ve městech Dekapoli
8. V táboře poblíž města Pella
9. Smrt Jana Křtitele

Úvod

ZÁŘÍ a říjen apoštolové prožili bez služby v odlehlém táboře na úpatí hory Gilbóa. Celé září Ježíš tady strávil se svými apoštoly, učic je a dávajíc jim lekce o pravdách království.

Existovalo několik důvodů, proč Ježíš a jeho apoštolové strávili tento čas v odloučení na hranicích Samaří a Dekapolis. Náboženští vládci Jerusalema byli vůči nim velmi nepřátelští; Herodes Antipas ještě držel Jana ve vězení a měl strach ho propustit i popravít. Současně měl podezření, že Jan a Ježíš jsou nějakým způsobem spřáteleni. Za těchto podmínek nebylo moudré plánovat aktivní činnost v Judeji i v Galileji. A byl tam ještě třetí důvod: postupné zvyšování napětí mezi vůdci Janových učedníků a apoštoly Ježíše, které se prohlubovalo s narůstajícím počtem věřících.

Ježíš věděl, že úvodní práce učení a kázání se blížila ke svému konci a že další krok bude začátkem vrcholné a konečné práce jeho

PAPER 144 AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction

1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

INTRODUCTION

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

144:0.2 (1617.2) There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

144:0.3 (1617.3) Jesus knew that the days of the preliminary work of teaching and preaching were about over, that the next move involved the

pozemského života a proto nechtěl, aby zahájení této činnosti žádným způsobem netrápilo či neznepokojovalo Jana Křtitele. Ježíš se proto rozhodl strávit nějaký čas v odloučení a vyučováním svých apoštolů a potom vykonávat určitou poklidnou práci ve městech Dekapoli do doby, než bude Jan buď popraven, nebo propuštěn, aby se k nim připojil a pracoval s nimi.

1. TÁBOR V GILBÓE

Postupem času se apoštolové stávali Ježíši oddanějšími a stále více nadšenějšími pro práci království. Tato jejich oddanost byla do značné míry věcí osobní věrnosti. Oni nepochopili jeho mnohostranné učení; nepochopili plnou podstatu Ježíše a význam jeho poskytnutí sebe sama na zemi.

Ježíš vysvětlil svým apoštolům, že pro jejich dočasný ústup do soukromí existují tři důvody:

1. Posílit jejich chápání a víru v evangelium království.
2. Počkat na utišení odporu proti jejich práci v Judeji a v Galileji.
3. Počkat na vyřešení osudu Jana Křtitele.

Během pobytu na hoře Gilbóa Ježíš vyprávěl apoštolům o svém dřívějším životě a o svých zážitcích na hoře Hermón; také jim částečně pověděl o tom, co se stalo v horách během čtyřiceti dnů bezprostředně po jeho křtu. A hned jim přikázal, že o těchto zážitcích nemají nikomu říkat do doby, dokud se nevrátí ke svému Otci.

V těchto zářijových týdnech odpočívali, povíдали si a vzpomínali na to, co se odehrálo od chvíle, kdy je Ježíš poprvé povolal do služby a jak potom začali horlivě vykonávat to, co je Ježíš doposud naučil. Do určité míry tušili, že toto bude jejich poslední možnost delšího odpočinku. Uvědomili si, že jejich příští veřejná činnost v Judeji a v Galileji bude začátkem závěrečného prohlášení přicházejícího království, ale měli malou či žádnou jasnou představu o tom, jaké to království bude až přijde. Jan a Ondřej si mysleli, že království již přišlo; Petr a Jakub věřili, že má teprve přijít; Natanael a Tomáš se upřímně přiznali, že jsou v rozpacích; Matouš, Filip a Šimon Zélóta si nebyli jisti a byli zmateni; dvojčata byla šťastně nevědomá této polemiky; a Jidáš Iškariotský mlčel, byl vyhybavý.

Podstatnou část tohoto období Ježíš strávil o samotě v horách nedaleko od tábora. Někdy vzal

beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either executed or released to join them in a united effort.

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

^{144:1.1 (1617.4)} As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

^{144:1.2 (1617.5)} Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

^{144:1.3 (1617.6)} 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.

^{144:1.4 (1617.7)} 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.

^{144:1.5 (1617.8)} 3. To await the fate of John the Baptist.

^{144:1.6 (1617.9)} While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

^{144:1.7 (1618.1)} During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

^{144:1.8 (1618.2)} Much of this time Jesus was alone on the mountain near the camp. Occasionally he took

sebou Petra, Jakuba a Jana, ale nejčastěji se tam chořoval modlit, nebo rozmlouvat s Otcem sám. Po křtu Ježíše a čtyřiceti dnech, strávených v horách Pereji, by nebylo správné hovořit o těchto obdobích spojení s Otcem jako o modlitbě a nedá se ani hovořit o uctívání, ale je naprosto správné nazývat tato období osobním spojením Ježíše se svým Otcem.

V průběhu celého měsíce září ústředním tématem rozhovorů byla modlitba a uctívání. Poté, kdy několik dní diskutovali o uctívání, Ježíš pronesl památnou řeč o modlitbě v odpověď na prosbu Tomáše: „Učitel, nauč nás modlit se.“

Jan Křtitel učil své učedníky modlitbě—modlitbě za spasení v přicházejícím království. Přestože Ježíš nikdy nezakazoval svým následovníkům používat formu modlitby Jana, apoštolové velmi brzy pochopili, že jejich Učitel naprosto neschvaloval předřikávání formulací a formální modlení. Nicméně, věřící ho neustále žádali, aby je naučil jak se modlit. Dvanáctka si velmi přála vědět, jakou formu prosby Ježíš schválí. A bylo to hlavně kvůli této potřebě pro nějakou jednoduchou prosbu pro obyčejné lidi, že Ježíš tentokrát souhlasil, v odpověď na požádání Tomáše, naučit je podnětný způsob modlitby. Tato lekce se konala jedno odpoledne v třetím týdnu jejich pobytu na hoře Gilboa.

2. ROZPRAVA O MODLITBĚ

„Jan vás ve skutečnosti naučil jednoduché modlitbě: „Ó, Otče, očisti nás od hříchu, ukaž nám svoji slávu, odkryj svoji lásku a nechej ducha svého osvětlit naše srdce na věky věčné, Amen!“ On učil tuto modlitbu, abyste měli něco, čemu učit davy lidí. On to nedělal proto, abyste používali takovou formulaci a formální prosbu jako vyjádření vašich vlastních duší v modlitbě.

Modlitba je zcela osobním a spontánním vyjádřením postoje duše k duchu; modlitba musí být spojením synovstva a vyjádřením sounáležitosti. Modlitba, když je diktována duchem, vede ke společnému duchovnímu růstu. Ideální modlitba je forma duchovního spojení, která vede k uvážené úctě. Opravdová modlitba odráží vaše upřímné nebeské snažení dosáhnout svých ideálů.

Modlitba je dechem duše a měla by vás vést k vytrvalosti ve vaší snaze poznat vůli Otce. Jestliže kdokoliv z vás má souseda a přijde za ním o půlnoci a řeknete mu: „Příteli, půjči mně tři bochníky chleba, neboť mně navštívil přítel na cestě a já mu nemám co nabídnout“; a jestliže vás

with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the baptism of Jesus and the forty days in the Perea hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshipping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

144:1.9 (1618.3) The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: "Master, teach us how to pray."

144:1.10 (1618.4) John had taught his disciples a prayer, a prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

144:2.1 (1618.5) "John indeed taught you a simple form of prayer: 'O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!' He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer.

144:2.2 (1618.6) "Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals.

144:2.3 (1619.1) "Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say: 'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine on a journey has come to see me, and I have

soused odpoví: „neobtěžuj mně v tuto dobu, dveře jsou již zamčené a děti i já jsme již v posteli; proto nemohu vstát a dát ti chleba“, vy budete neodbytní a vysvětlovat, že váš přítel má hlad a že nemáte pro něho žádné jídlo. Říkám vám, že i když váš soused nevstane, aby vám dal chleba z přátelství k vám, ale pro vaši neodbytnost vstane a dá vám tolik bochníků kolik potřebujete. Jestliže vytrvalostí dosáhnete pomoc také od smrtelného člověka, o kolik více chleba života dosáhne vaše vytrvalost z ochotných rukou nebeského Otce. A znovu vám říkám: žádejte a bude vám dáno; hledejte a naleznete; klepejte a bude vám otevřeno. Protože každý kdo žádá, dostává; kdo hledá nalézá; a ten, kdo klepe na dveře spasení, otevřou se mu.

Který z vás kdo je otcem a ke kterému se obrací jeho syn s nerozumnou prosbou, by neváhal mu odpovědět s rodičovskou moudrostí a ne v souladu s jeho mylným dotazem? Jestliže váš syn potřebuje chleba, dáte mu kámen jen proto, že si o něj nerozumně požádal? Jestliže váš syn potřebuje rybu, dáte mu vodního hada jen proto, že se náhodou chytil do sítě s rybami a vaše dítě si poštilo řeklo o hada? Jestliže vy, smrtelné a konečné bytosti, víte jak odpovědět na prosbu a dát dobré a vhodné dary svým dětem, o kolik více dá nebeský Otec duchovních a mnoho dalších darů těm, kteří si o ně požádají?

Dovolte mně vyprávět vám příběh o jednom soudci, který žil v hříšném městě. Tento soudce se nebál Boha a nevážil si lidí. V tomto městě žila chudobná vdova, která tohoto soudce mnohokrát navštívila a říkala mu: „Obhajuj mne před mými nepřáteli“. Po nějakou dobu ji nechtěl vyslyšet, ale zanedlouho si řekl: „Ačkoliv se nebojím Boha a ani si nevážím lidí, ale protože tato vdova mne nepřestává obtěžovat, ochráním ji, aby mne již více neobtěžovala a neunavovala“. Já vám to vyprávím, abych vás povzbudil k vytrvalosti ve vašem modlení. Moje slova nenaznačují, že vaše prosby změni spravedlivého a čestného nebeského Otce. Nicméně, vaše vytrvalost vám nezíská přízeň Boha, ale změní váš pozemský postoj a zvětší schopnost vašich duší k duchovnímu vnímání.

Ale, když se modlíte, vynakládáte velmi málo víry. Opravdová víra odstraní hory materiálních těžkostí, které mohou ležet na cestě rozvoje duše a duchovního růstu“.

3. MODLITBA VĚŘÍCÍHO

Ale ani vyprávění tohoto příběhu apoštoly

nothing to set before him'; and if your neighbor answers, 'Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,' you will persist, explaining that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

144:2.4 (1619.2) "Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly Father give the spirit and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

144:2.5 (1619.3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:2.6 (1619.4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the path of soul expansion and spiritual progress."

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:3.1 (1619.5) But the apostles were not yet

ještě neuspokojilo; chtěli, aby jim Ježíš dal model modlitby, který by mohli učit nové učedníky. Po vyslechnutí této rozpravy o modlitbě, Jakub Zebedeus řekl: „No, dobře, Učiteli, ale my nechceme příklad modlitby ani tak pro nás, jako pro nové věřící, kteří po nás tak často žádají: „Naučte nás, jak se máme správně modlit k nebeskému Otci.“

Když Jakub skončil, Ježíš řekl: „Jestli stále chcete takovou modlitbu, seznámím vás s jednou, kterou jsem učil mé bratry a sestry v Nazaretu.“

Otče náš na nebesích,

Bud' posvěceno jméno tvé,

Přijď království tvé; bud' vůle tvá

na zemi i na nebi.

Dej nám dnes chléb na zítřejší den;

Osvěž naše duše vodou života.

A odpusť každému z nás dluhy naše,

Jak i my odpouštíme našim dlužníkům.

Zbav nás pokušení a osvobod' nás od zla.

A stále více nás dělej podobnými sobě.

Nebylo divu, že apoštolové chtěli, aby je Ježíš naučil model modlitby pro věřící. Jan Křtitel naučil své následovníky několika modlitbám; všichni velcí učitelé zformulovali modlitby pro své žáky. Židovští náboženští učitelé měli kolem dvaceti pěti až třiceti ustanovených modliteb, které pronášeli v synagogách a také na rozích ulic. Ježíš byl silně proti modlení na veřejnosti. Až doposud ho apoštolové slyšet modlit se jenom několikrát. Viděli, že celou noc strávil modlením, nebo zbožným rozjímáním a byli velmi zvědaví na způsob či formu jeho proseb. Oni byli opravdu pod velkým tlakem vědět, co odpovědět davům lidí, když je žádají, aby je naučili modlit se, tak jak to Jan naučil své učedníky.

Ježíš učil své apoštoly, aby se vždy modlili o samotě; aby odešli do tichého prostředí přírody, nebo do svých pokojů a měli zavřené dveře v době modlení.

Po smrti Ježíše a jeho vystoupení k Otci, pro mnoho věřících se stalo zvykem ukončit tuto takzvanou modlitbu Pána doplňujícím výrazem—“Ve jménu Pána Ježíše Krista.“ Ještě později se při opisování ztratily dva řádky a do této

satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: “Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, ‘Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.’”

144:3.2 (1619.6) When James had finished speaking, Jesus said: “If, then, you still desire such a prayer, I would present the one which I taught my brothers and sisters in Nazareth”:

144:3.3 (1620.1) Our Father who is in heaven,

144:3.4 (1620.2) Hallowed be your name.

144:3.5 (1620.3) Your kingdom come; your will be done

144:3.6 (1620.4) On earth as it is in heaven.

144:3.7 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;

144:3.8 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.

144:3.9 (1620.7) And forgive us every one our debts

144:3.10 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.

144:3.11 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from evil,

144:3.12 (1620.10) And increasingly make us perfect like yourself.

144:3.13 (1620.11) It is not strange that the apostles desired Jesus to teach them a model prayer for believers. John the Baptist had taught his followers several prayers; all great teachers had formulated prayers for their pupils. The religious teachers of the Jews had some twenty-five or thirty set prayers which they recited in the synagogues and even on the street corners. Jesus was particularly averse to praying in public. Up to this time the twelve had heard him pray only a few times. They observed him spending entire nights at prayer or worship, and they were very curious to know the manner or form of his petitions. They were really hard pressed to know what to answer the multitudes when they asked to be taught how to pray as John had taught his disciples.

144:3.14 (1620.12) Jesus taught the twelve always to pray in secret; to go off by themselves amidst the quiet surroundings of nature or to go in their rooms and shut the doors when they engaged in prayer.

144:3.15 (1620.13) After Jesus' death and ascension to the Father it became the practice of many believers to finish this so-called Lord's prayer by the addition of — “In the name of the Lord Jesus Christ.” Still later on, two lines were lost in copying, and there was added to this prayer an

modlitby byla přidána nová věta—“Nebot’ tvé je království a moc a sláva navěky.”

Ježíš dal apoštolům kolektivní modlitbu, kterou se modlívali doma v Nazaretu. Nikdy je neučil formální osobní modlitbě, pouze skupinovým, rodinným nebo společenským prosbám. A nikdy to neudělal ve vlastní iniciativě.

Ježíš učil, že účinná modlitba musí být:

1. Nezištná—ne o sobě a ne pro sebe.
2. Přesvědčivá—v souladu s vírou.
3. Upřímná—od srdce.
4. Soudná—odpovídající vnímání.
5. Důvěřivá—podléhající všemoudré vůli Otce.

Když Ježíš trávil celé noci v horách modlením, bylo to hlavně pro jeho učedníky, především pro jeho dvanáct apoštolů. Učitel se téměř nikdy nemodlil pro sebe, ačkoliv se často věnoval rozjímání, které ve své podstatě bylo vědomým spojením s jeho Rajským Otcem.

4. VÍCE O MODLITBĚ

Během dalších dnů po rozpravě o modlitbě apoštolové nepřestávali pokládat Ježíšovi otázky o této nanejvýš důležité a účtyhodné zvyklosti. Ježíšovy pokyny apoštolům v těch dnech, týkajících se modlitby a uctívání, je možno shrnout a nově formulovat v současné frazeologii následujícím způsobem:

Vroucí a toužebné opakování jakékoliv prosby, jestliže je taková modlitba upřímným vyjádřením Božího dítěte a je vyslovována ve víře, vždy rozšiřuje schopnost duše k duchovnímu vnímání, bez ohledu na to, jak neuvážená by prosba byla a jak nemožné by bylo na ni odpovědět.

Při každém modlení si pamatujte, že synovství je dar. Žádné dítě nemuselo udělat nic pro nabytí statusu syna či dcery. Pozemské dítě se rodí na svět z vůle svých rodičů. A přesně tak se Boží dítě rodí do ušlechtilosti a nového života ducha z vůle nebeského Otce. Proto království nebeské—božské synovství—musí být přijato jako malým dítětem. Na rozdíl od čestnosti, kterou si osvojíte postupným rozvojem charakteru, synovství získáte ušlechtilostí a skrze víru.

Modlitba vedla Ježíše k superspojení jeho duše s nejvyššími Vládcí vesmíru vesmírů. Modlitba přivede pozemské smrtelníky ke spojení, kterému bude vlastní opravdová úcta. Schopnost duše k duchovnímu vnímání určuje množství

extra clause, reading: “For yours is the kingdom and the power and the glory, forevermore.”

144:3.16 (1620.14) Jesus gave the apostles the prayer in collective form as they had prayed it in the Nazareth home. He never taught a formal personal prayer, only group, family, or social petitions. And he never volunteered to do that.

144:3.17 (1620.15) Jesus taught that effective prayer must be:

144:3.18 (1620.16) 1. Unselfish — not alone for oneself.

144:3.19 (1620.17) 2. Believing — according to faith.

144:3.20 (1620.18) 3. Sincere — honest of heart.

144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent — according to light.

144:3.22 (1620.20) 5. Trustful — in submission to the Father’s all-wise will.

144:3.23 (1620.21) When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. MORE ABOUT PRAYER

144:4.1 (1620.22) For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus’ instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

144:4.2 (1621.1) The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul’s capacity for spiritual receptivity.

144:4.3 (1620.10) In all praying, remember that sonship is a *gift*. No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul’s spiritual capacity for

božských darů, které mohou být osobně přijaty a vědomě pochopeny jako odpověď na modlitbu.

Modlitba a s ní spojená zbožnost je metodou pro odtržení od rutinního každodenního života, od monotónní lopoty materiálního bytí. Je to cesta přiblížení k oduševnělé seberealizaci a individualnosti intelektuálního a náboženského dosažení.

Modlitba je protilátka proti zhoubnému sebepozorování. V každém případě, ta modlitba, kterou učil Ježíš, je takovou prospěšnou podporou duše. Ježíš důsledně využíval blahodárného vlivu modlitby, ve které se modlil za své druhy. Učitel se obvykle modlil v množném čísle, ne v jednotném. Pouze v těžkých krizích svého pozemského života se Ježíš modlil za sebe samého.

Modlitba je dechem duchovního života uprostřed materiální civilizace lidských ras. Zbožnost je spasení pro generace smrtelníků, hledajících požitky.

Jak je modlitbu možno přirovnat k nabíjení duchovních baterií duše, tak zbožnost může být přirovnána k ladění duše na příjem vesmírného vysílání nekonečného ducha Vesmírného Otce.

Modlitba je upřímným a toužebným pohledem dítěte ke svému duchovnímu Otcí; je to psychologický proces měnící se lidské vůle ve vůli božskou. Modlitba je součástí božského plánu změnit to co je, v to, co by to mělo být.

Jeden z důvodů, proč Petr, Jakub a Jan, kteří tak často doprovázeli Ježíše při jeho dlouhých nočních bděních, nikdy neslyšeli Ježíše se modlit, byl ten, že Učitel se jen výjimečně modlil mluveným slovem. Prakticky všechny své modlitby Ježíš vykonával v duchu a v srdci—mlčky.

Ze všech apoštolů Petr a Jakub nejvíce pochopili Učitelovo učení o modlitbě a zbožnosti.

5. JINÉ FORMY MODLITBY

Čas od času, v průběhu zbývajících období svého pobytu na zemi, Ježíš představil apoštolům několik dalších forem modlitby, ale dělal to jen pro objasnění jiných otázek a zakázal jim, aby učili davy těmto „obrazným modlitbám“. Mnoho z nich pocházelo z jiných obydlených planet, ale Ježíš tento fakt apoštolům neodhalil. Mezi těmito modlitbami byly následující:

Otče náš, ve kterém spočívají vesmírné světy,

receptivity determines the quantity of heavenly blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. OTHER FORMS OF PRAYER

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these "parable prayers" should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve. Among these prayers were the following:

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

Tvé jméno a věhlasný tvůj charakter nás povznáší.

Tvá přítomnost nás obklopuje a tvá sláva se projevuje.

Nedokonalost v nás je dokonalost na nebesích.

Dej nám dnes životní sílu světla

A nedej nám zabloudit na postranní cesty zla naší představivosti,

Neboť tvůj je slavný příbytek, věčná síla,

A náš je věčný dar nekonečné lásky tvého Syna.

Vpravdě a navěky věků.

Náš tvůrčí Rodiči, jenž jsi středem vesmíru,

Daruj nám svoji povahu a dej nám svůj charakter.

Svým milosrdenstvím udělej nás svými syny a dcerami

A proslav své jméno skrze naše věčné vytváření.

Sešli svůj napravující a řídící duch žít a pobývat v nás,

Abychom mohli vykonávat tvoji vůli na tomto světě, jako andělé vykonávají tvé příkazy ve světle.

Dej nám dnes sílu v našem růstu na cestě pravdy.

Osvobod' nás od netečnosti, zla a veškerých hříšných provinění.

Bud' trpělivý s námi, neboť my budeme projevovat láskyplnou dobrosrdečnost k našim druhům.

Štědře naplň duchem svého milosrdenství naše srdce—srdce tvorů.

Veď nás svojí rukou, krok za krokem, skrze spleť labyrint života.

A když přijde náš konec, přijmi do svého lůna naše věrné duchy.

Vpravdě, ne naše touhy, ale vůle tvá bude vykonána.

Náš dokonalý a spravedlivý nebeský Otče,

Ukazuj nám dnes naši cestu a ovlivňuj ji.

Osvětli naše kroky a slad' naše myšlenky.

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,

144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.

144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.

144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,

144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.

144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace

144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.

144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us

144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.

144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.

144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.

144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.

144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.

144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,

144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.

144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.

144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly Father,

144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.

144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate

Neustále nás veď po cestách věčného rozvoje.

Naplň nás plně mocí moudrosti.

A posilni nás svojí nekonečnou energií.

Inspiruj nás božským vědomím

Přítomnosti a vedení serafských armád.

Stále nás veď nahoru po cestě světla;

Plně ospravedlň nás v den velkého soudu.

Udělej nás podobnými tobě ve věčné slávě

A přijmi nás do své věčné nebeské služby.

Otče náš, jenž jsi tajemný,

Odhal nám svůj svatý charakter.

Dej svým dětem na zemi v tento den

Uvidět cestu, světlo a pravdu.

Ukaž nám cestu věčného rozvoje

A dej nám vůli po ní jít.

Nastol v nás své božské království

A tím nás obdaruj dokonalým ovládním sebe.

Nenechej nás zabloudit na stezky tmy a smrti;

Veď nás věčně po vodách života.

Vyslyš tyto naše modlitby jako úctu k tobě;

Raduj se z toho, že děláš nás, smrtelníky, více a více podobnými tobě.

Když přijde konec, ve jménu božského Syna,

Přijmi nás do své věčné náruče.

Vpravdě, ne naše vůle bude vykonána, ale tvá.

Slavný Otče a Matko, spojený v jednoho rodiče,

Chtěli bychom být věrnými tvé božské podstatě.

our thoughts.

144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.

144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power

144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.

144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of

144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.

144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;

144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.

144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory

144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.

144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,

144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.

144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day

144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.

144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress

144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.

144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship

144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.

144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;

144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.

144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;

144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.

144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,

144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.

144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.

144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one parent combined,

144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.

Nechť tvé „já“ žije dále v nás a skrze nás	144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us
Díky daru a poskytnutí tvého božského ducha,	144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,
A my takto nedokonale zobrazujeme tebe na tomto světě,	144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere
Ačkoliv ty jsi dokonalý a vznešený na nebi.	144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.
Den za dnem nám dávej svoji blahodárnou službu v duchu bratrství	144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood
A veď nás, okamžik za okamžikem, po cestě láskyplné služby.	144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.
Buď vždy a nezlomně trpělivý s námi	144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us
Tak jako my projevujeme svoji trpělivost k našim dětem.	144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.
Dej nám božskou moudrost, která dělá všechno dobře	144:5.61 (1623.14) Give us the divine wisdom that does all things well
A nekonečnou lásku, která je blahodárná pro každého tvora.	144:5.62 (1623.15) And the infinite love that is gracious to every creature.
Věnuj nám svoji trpělivost a láskyplnou péči,	144:5.63 (1623.16) Bestow upon us your patience and loving-kindness
Aby naše dobročinnost mohla obejmout slabé tohoto světa.	144:5.64 (1623.17) That our charity may enfold the weak of the realm.
A když skončí naše cesta, nechť je důstojná tvého jména,	144:5.65 (1623.18) And when our career is finished, make it an honor to your name,
Radostí pro tvého dobrého ducha a uspokojením pro pomocníky našich duší.	144:5.66 (1623.19) A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.
Ne jak přejeme my, náš milující Otče, ale jak přejesh ty věčného blaha svým smrtelným dětem.	144:5.67 (1623.20) Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,
Vpravdě, nechť tomu tak bude.	144:5.68 (1623.21) Even so may it be.
Náš vždy-spolehlivý Zdroj a všemohoucí Střed,	144:5.69 (1623.22) Our all-faithful Source and all-powerful Center,
Buď pochváleno ctihodné a posvátné jméno tvého vše-dobrotivého Syna.	144:5.70 (1623.23) Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.
Tvé dary a tvá požehnání sestoupily na nás,	144:5.71 (1623.24) Your bounties and your blessings have descended upon us,
Dávajíc nám sílu vykonávat tvoji vůli a plnit tvé příkazy.	144:5.72 (1623.25) Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.
Okamžik za okamžikem dávej nám jídlo stromu života;	144:5.73 (1623.26) Give us moment by moment the sustenance of the tree of life;
Den za dnem osvěžuj nás živými vodami řeky žízní.	144:5.74 (1623.27) Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.
Krok za krokem veď nás z temnoty na božské světlo.	144:5.75 (1623.28) Step by step lead us out of darkness and into the divine light.
Obnov naše mysli přetvářející činností v nás	144:5.76 (1623.29) Renew our minds by the

pobývajícího ducha,

A když přijde náš smrtelný konec,

Přijmi nás k sobě a vyšli nás do věčnosti.

Ověňči nás nebeskými čelenkami
plodotvorné služby,

A my budeme velebit Otce, Syna a Svatý
Vliv.

Vpravdě, v celém nekonečném vesmíru.

Otče náš, jenž pobýváš v tajných místech
vesmíru,

Buď pochváleno jméno tvé, uctíváno tvé
milosrdenství a uznávána tvoje soudnost.

Nechť slunce spravedlnosti nám svítí v
poledne,

Zatímco za soumraku tě prosíme, abys vedl v
něm naše nevyzpytatelné kroky.

Ved' nás za ruku po cestách tvé vlastní volby

A neopouštěj nás, když je cesta tvrdá a kolem
nás je tma.

Nezapomínej na nás, tak jak často my
zapomínáme na tebe a zanedbáváme tě.

Buď milosrdný a miluj nás, jak my si přejeme
milovat tebe.

Pohlížej na nás s laskavostí a milostivě nám
odpouštěj,

Jako my spravedlivě odpouštíme těm, kteří
nás souží a zraňují.

Nechť láska, péče a poskytnutí vznešeného
Syna

Udělej život věčným s tvým nekonečným
milosrdenstvím a láskou.

Nechť Bůh vesmírů nám daruje v plné míře
svůj duch;

Dej nám uctivost, abychom se podrobili
vedení tohoto ducha.

Nechť Syn nás vede a řídí do konce věku

Prostřednictvím láskyplné péče oddaných
serafských armád.

Stále nás dělej více a více podobnými tobě

A po našem konci přijmi nás do věčného
objetí Ráje.

transformations of the indwelling spirit,

144:5.77 (1623.30) And when the mortal end shall finally
come upon us,

144:5.78 (1623.31) Receive us to yourself and send us
forth in eternity.

144:5.79 (1623.32) Crown us with celestial diadems of
fruitful service,

144:5.80 (1623.33) And we shall glorify the Father, the
Son, and the Holy Influence.

144:5.81 (1623.34) Even so, throughout a universe
without end.

144:5.82 (1623.35) Our Father who dwells in the secret
places of the universe,

144:5.83 (1623.36) Honored be your name, revered
your mercy, and respected your judgment.

144:5.84 (1623.37) Let the sun of righteousness shine
upon us at noontime,

144:5.85 (1623.38) While we beseech you to guide our
wayward steps in the twilight.

144:5.86 (1623.39) Lead us by the hand in the ways of
your own choosing

144:5.87 (1623.40) And forsake us not when the path is
hard and the hours are dark.

144:5.88 (1623.41) Forget us not as we so often
neglect and forget you.

144:5.89 (1623.42) But be you merciful and love us as
we desire to love you.

144:5.90 (1623.43) Look down upon us in kindness and
forgive us in mercy

144:5.91 (1623.44) As we in justice forgive those who
distress and injure us.

144:5.92 (1624.1) May the love, devotion, and bestowal
of the majestic Son

144:5.93 (1624.2) Make available life everlasting with
your endless mercy and love.

144:5.94 (1624.3) May the God of universes bestow
upon us the full measure of his spirit;

144:5.95 (1624.4) Give us grace to yield to the leading
of this spirit.

144:5.96 (1624.5) By the loving ministry of devoted
seraphic hosts

144:5.97 (1624.6) May the Son guide and lead us to the
end of the age.

144:5.98 (1624.7) Make us ever and increasingly like
yourself

144:5.99 (1624.8) And at our end receive us into the
eternal Paradise embrace.

Vpravdě, ve jménu poskytnutého Syna

A pro čest a slávu Nejvyššího Otce.

Přestože apoštolové neměli dovoleno používat tyto příklady modliteb při svých veřejných přednáškách, ve svých osobních náboženských zkušenostech hodně těžili ze všech těchto jim odhalených modliteb. Ježíš použil tyto a další modely modliteb jako ukázky při důvěrném vyučování dvanácti apoštolů a my jsme dostali speciální povolení pro napsání těchto sedmi ukázkových modliteb do této kapitoly.

6. ROZHOVOR S APOŠTOLY JANA

Kolem prvního října se Filip a několik jeho apoštolských druhů vydali do nedaleké vesnice na nákup potravin, kde potkali několik apoštolů Jana Křtitele. Výsledkem tohoto náhodného setkání na tržišti byla zhruba třítydenní jednání v táboře na hoře Gilboa mezi apoštolý Ježíše a apoštolý Jana, protože Jan, podle příkladu Ježíše, nedávno jmenoval ze svých vůdců dvanáct apoštolů. Jan to udělal na naléhání Abnéra, hlavy jeho věrných stoupenců. Ježíš byl přítomen v táboře na Gilboe po celý první týden tohoto společného zasedání, ale nebyl tam v průběhu posledních dvou týdnů.

Na počátku druhého týdne tohoto měsíce Abnér shromáždil všechny své druhy v táboře na Gilboe a byl připraven vstoupit do jednání s apoštolý Ježíše. Tři týdny těchto dvacet čtyř mužů zasedalo třikrát denně a šest dnů v týdnu. První týden Ježíš navštěvoval jejich ranní, odpolední a večerní sezení. Oni chtěli, aby se Učitel k nim připojil a řídil jejich společné porady, ale ten důrazně odmítal zapojit se do jejich debat, ačkoliv ve třech případech souhlasil a promluvil k nim. Tato Ježíšova vystoupení před dvaceti čtyřmi apoštolý se týkala soucitu, vzájemné pomoci a tolerance.

Ondřej a Abnér se střídali v řízení těchto společných porad těchto dvou apoštolských skupin. Tito lidé měli mnoho obtížných otázek k projednání a řadu problémů k vyřešení. Stále znovu a znovu přicházeli se svými potížemi za Ježíšem, ale jeho odpověď byla vždy stejná: „Já se zajímám pouze vašimi osobními a čistě náboženskými problémy. Já zastupuji Otce ve vztahu k jedinci, ne ke skupině. Jestliže máte osobní potíže ve všem vztahu s Bohem, přijďte za mnou a já vás vyslyším a poradím vám vyřešit váš problém. Ale jestliže začnete sladovat rozdílné

144:5.100 (1624.9) Even so, in the name of the bestowal Son

144:5.101 (1624.10) And for the honor and glory of the Supreme Father.

144:5.102 (1624.11) Though the apostles were not at liberty to present these prayer lessons in their public teachings, they profited much from all of these revelations in their personal religious experiences. Jesus utilized these and other prayer models as illustrations in connection with the intimate instruction of the twelve, and specific permission has been granted for transcribing these seven specimen prayers into this record.

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

144:6.1 (1624.12) Around the first of October, Philip and some of his fellow apostles were in a near-by village buying food when they met some of the apostles of John the Baptist. As a result of this chance meeting in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

144:6.2 (1624.13) By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he steadfastly refused to participate in their discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

144:6.3 (1624.14) Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: "I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-

lidské výklady náboženských otázek a zespolečňovat náboženství, je vám souzeno vyřešit všechny takové problémy vašimi vlastními rozhodnutími. I když mám vždy pro vás pochopení a zájem a když dospějete k závěrům, týkajících se těchto záležitostí neduchovního významu a za předpokladu, že všichni s nimi souhlasíte, potom vám předem zaručuji můj plný souhlas a upřímnou podporu. A teď, abych vás nerušil při vašich jednáních, odcházím od vás na dva týdny. Nebojte se o mne, protože se k vám vrátím. Budu se zabývat dílem mého Otce, protože máme ještě jiné světy, kromě tohoto.“

Když skončil svoji řeč, Ježíš se vydal na cestu dolů s hory a neviděli se celé dva týdny. A nikdy se nedozvěděli kam šel, nebo co dělal během těch dnů. Trvalo to nějakou dobu, než se dvacet čtyři mužů zklidnilo a mohlo řešit své problémy, protože byli natolik vyvedeni z míry nepřítomností Učitele. Nicméně, během týdne byli opět v zápalu svých debat a již nemohli chodit za Ježíšem pro pomoc.

Prvním bodem, na kterém se skupina shodla, bylo přijetí modlitby, kterou je Ježíš jen nedávno naučil. Všechny hlasy bylo odsouhlaseno přijetí této modlitby jako té, kterou obě skupiny apoštolů budou učit věřící.

Potom rozhodli, že dokud Jan bude žít, ať již ve vězení nebo na svobodě, obě skupiny dvanácti apoštolů budou pokračovat ve své práci a že každé tři měsíce se bude konat týdenní společné zasedání na určených místech.

Ale největším problémem ze všech byla otázka křtu. Tyto potíže byly ještě více ztíženy tím, že se Ježíš odmítl k této otázce vyjádřit. Nakonec se dohodli, že: dokud bude Jan žít, pouze apoštolové Jana budou křtít věřící a pouze apoštolové Ježíše budou dávat právoplatná poučení novým učedníkům a to do té doby pokud společně nezmění toto rozhodnutí. V souladu s tímto rozhodnutím, od této chvíle až do smrti Jana, dva apoštolové Jana doprovázeli Ježíše a jeho apoštoly, aby křtili věřící, protože společné zasedání všemi hlasy odsouhlasilo, že křest se stane prvním krokem ve vnějším sblížení se se záležitostmi království.

Pak bylo odsouhlaseno, že v případě smrti Jana se jeho apoštolové nabídnou Ježíšovi a budou pod jeho vedením a nebudou již křtít, pokud nedostanou souhlas od Ježíše, nebo jeho apoštolů.

A potom bylo odhlasováno, že v případě smrti Jana apoštolové Ježíše začnou křtít vodou jako symbol křtu božským Duchem. Pokud se jednalo o to, zdali pokání by mělo být součástí kázání o

ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father's business, for we have other realms besides this one.”

144:6.4 (1625.1) After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

144:6.5 (1625.2) The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

144:6.6 (1625.3) They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

144:6.7 (1625.4) But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all the more aggravated because Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

144:6.8 (1625.5) It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

144:6.9 (1625.6) And then was it voted that, in case of John's death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not

křtu, bylo to ponecháno na vlastním uvážení apoštolů; nebylo přijato žádné zavazující rozhodnutí pro obě skupiny. Apoštolové Jana kázali: „Kajte se a pokřtěte se.“ Apoštolové Ježíše hlásali: „Uvěřte a pokřtěte se.“

A to byl první pokus následovníků Ježíše sjednotit odlišné snahy, urovnat rozpory v názorech, organizovat skupinové aktivity, vytvořit pravidla vnější obřadnosti a zespolečnit individuální náboženské rituály.

Bylo projednáno mnoho jiných méně důležitých otázek a o nich přijatá rozhodnutí byla jednomyslně schválena. Během těch dvou týdnů těchto dvacet čtyři mužů, když byli nuceni řešit problémy a urovnávat rozpory bez Ježíše, získali nesmírně cenné zkušenosti. Naučili se rozcházet se v názorech, debatovat, přit se, modlit se a přijímat kompromisy a přitom mít stále pochopení pro názor jiného člověka a projevovat alespoň určitou míru tolerance pro jeho upřímné názory.

Ježíš se vrátil odpoledne toho dne, kdy apoštolové projednávali poslední otázky, týkající se financování. Naslouchal jejich diskuzi, vyslyšel jejich usnesení a řekl: „Toto jsou tedy vaše rozhodnutí a já pomohu každému z vás uskutečnit vaše společná usnesení.“

Za dva a půl měsíce od tohoto setkání byl Jan popraven a v průběhu této doby apoštolové Jana byli s Ježíšem a s jeho dvanácti apoštoly. Všichni pracovali společně a křtili věřící během tohoto období práce ve městech Dekapoli. Tábor na Gilboe byl zrušen 2. listopadu, roku 27 n.l.

7. VE MĚSTECH DEKAPOLI

Celý listopad a prosinec Ježíš a dvacet čtyři apoštolů pracovali v tichosti v řeckých městech Dekapoli, hlavně ve Skythopoli, Gerase, Abile a Gadaře. Právě zde skončilo to přípravné období převzetí díla Jana a jeho organizace. Zespolečenštěné náboženství nové formy vždy platí daň za kompromisy se zavedenými zvyklostmi a obyčejí předcházejícího náboženství, které se snaží zachránit. Křest byla daň, kterou stoupenci Ježíše zaplatili, aby ve svých řadách udrželi, jako zespolečenštěnou náboženskou skupinu, stoupence Jana Křtitele. Janovi stoupenci, tím že se připojili ke stoupencům Ježíše, se vzdali téměř všeho, kromě křtu vodou.

Při této misi ve městech Dekapoli Ježíš kázal na veřejnosti jen zřídka. Hodně času věnoval učení dvaceti čtyř apoštolů a měl mnoho zajímavých porad s dvanácti apoštoly Jana.

repentance should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John's apostles preached, "Repent and be baptized." Jesus' apostles proclaimed, "Believe and be baptized."

144:6.10 (1625.7) And this is the story of the first attempt of Jesus' followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

144:6.11 (1625.8) Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person's viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

144:6.12 (1625.9) On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said: "These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions."

144:6.13 (1626.1) Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the twelve. They all worked together and baptized believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

144:7.1 (1626.2) Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

144:7.2 (1626.3) Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve

Časem začínali více rozumět tomu, proč Ježíš nenavštívil Jana ve vězení a proč neudělal nic pro jeho propuštění. Ale nikdy nebyli schopni pochopit, proč Ježíš nedělal žádné zázraky, proč odmítal udělat viditelné znaky své božské moci. Před příchodem do tábora na Gilboe věřili v Ježíše hlavně kvůli svědectví Jana, ale brzy začali v něho věřit v důsledku svého osobního styku s Učitelem a jeho učením.

V průběhu těchto dvou měsíců většinu času skupina pracovala ve dvojicích, jeden z apoštolů Ježíše chodil s jedním z apoštolů Jana. Apoštol Jana křtil, apoštol Ježíše učil, přičemž oba kázali evangelium království v souladu s vlastním vnímáním. A získali mnoho duší mezi těmito jinověrci a odpadlickými židy.

Abnér, vůdce apoštolů Jana, se stal oddaným věřícím Ježíše a byl později určen hlavou skupiny sedmdesáti učitelů, které Učitel pověřil kázat evangelium.

8. V TÁBOŘE POBLÍŽ MĚSTA PELLA

Ve druhé polovině prosince všichni odešli k Jordánu, na místo nedaleko Pelly, kde opět začali učit a kázat. Jak židé, tak i jinověrci přicházeli do tohoto tábora uslyšet evangelium. Jednoho dne odpoledne, kdy Ježíš učil zástupy lidí, několik z blízkých přátel Jana přineslo Učiteli zprávu, která byla poslední, kterou od Křtitele dostal.

Jan byl nyní ve vězení rok a půl a po většinu tohoto času Ježíš pracoval v tichosti, aby nepřilákal na sebe pozornost. Proto nebylo zvláštní, že Jan se začal znepokojovat o osud království. Přátelé Jana přerušili Ježíše při učení a řekli mu: „Jan Křtitel nás posílá, abychom se tě zeptali—jsi opravdu Osvoboditel, anebo máme vyhlížet druhého?“

Ježíš chvíli počkal a pak Janovým přátelům řekl: „Vraťte se a řekněte Janovi, že není zapomenut. Řekněte mu, co jste viděli a slyšeli, že slabým se káže radostné zprávy.“ A poté, kdy Ježíš ještě chvíli mluvil s Janovými posly, obrátil se opět k davu lidí a řekl: „Nemyslete si, že Jan pochybuje o evangelium království. On se ptá pouze proto, aby se ujistil, že jeho učedníci jsou také mými učedníky. Jan není žádný slaboch. Ptám se vás, kteří jste slyšeli Jana kázat předtím, než ho Herodes uvěznil: co jste v Janovi viděli—třtinu, klátici se ve větru? Člověka vrtošivých nálad a oděného do měkkého roucha? Obvykle ti, kteří jsou nádherně oděni a žijí požitkářsky jsou v královských dvorcích a sídlech

apostles. In time they became more understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

144:7.3 (1626.4) For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

144:7.4 (1626.5) Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the gospel.

8. IN CAMP NEAR PELLA

144:8.1 (1626.6) The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

144:8.2 (1626.7) John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are you truly the Deliverer, or shall we look for another?"

144:8.3 (1626.8) Jesus paused to say to John's friends: "Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them." And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: "Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings'

bohatých. Ale co vidíte, když spatříte Jana? Proroka? Ano, říkám vám a mnohem víc než proroka. O Janovi bylo napsáno: „Pohledte, posílám před sebou svého posla; on připraví cestu pro tebe.“

Opravdu, opravdu vám říkám: mezi všemi narozenými z žen nebylo nikoho většího, než Jana Křtitele; a přesto on, který je malý v království nebeském, je větší, protože se narodil z ducha a ví, že se stal synem Božím.“

Mnoho z těch, kteří ten den slyšeli Ježíše, přijali křest a tím veřejně ohlásili vstup do království. A apoštolové Jana od toho dne pevně přilnuli k Ježíšovi. Tato událost znamenala opravdové sjednocení stoupenců Jana a Ježíše.

Po rozhovoru s Abnérem se poslové vydali do pevnosti Machairús, aby o tom všem pověděli Janovi. Byl tím velmi potěšen a jeho víra byla posílena slovy Ježíše a zprávou od Abnéra.

V to odpoledne Ježíš pokračoval v učení slovy: „Ale, k čemu přirovnám tuto generaci? Mnoho z vás nepřijme ani poselství Jana, ani moje učení. Vy jste jako děti, hrající se na tržišti, které volají na své kamarády: „hráli jsme pro vás na píšťalu a vy jste netančili; zpívali jsme vám smuteční písně a vy jste netruchlili.“ A tak je to s některými z vás. Přišel Jan, který nejedl ani nepil a řekli o něm, že má v sobě ďábla. Přišel Syn Člověka, který jí a pije a ti stejní lidé říkají: „Pohledte na toho člověka, přejídá se, je piják vína a přítel hostinských a hříšníků!“ Opravdu, moudrost jeopodstatněná svými plody.

Vypadá to, že nebeský Otec skryl některé z těchto pravd před moudrými i domýšlivými a odhalil je dětem. Ale Otec dělá všechno dobře; Otec se odhaluje vesmíru způsoby, které volí on sám. A proto přijďte ke mně všichni vy, kteří pracujete a jste přetíženi a najdete odpočinek pro své duše. Přijměte božské jármo a poznáte mír Boží, který přesahuje veškeré chápání.“

9. SMRT JANA KŘTITELE

Jan Křtitel byl popraven na příkaz Heroda Antipy večer 10.ledna, roku 28 n.l. Na druhý den několik jeho učedníků, kteří přišli do Machairu, uslyšelo o jeho popravě a šlo za Herodem se žádostí o vydání jeho těla, které uložili do hrobky a později ho pochovali v Sebastě, v rodišti Abnéra. Následujícího dne, 12.ledna, se vydali na sever do tábora apoštolů Jana a Ježíše u Pelly a řekli

courts and in the mansions of the rich. But what did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: 'Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.'

144:8.4 (1627.1) "Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God."

144:8.5 (1627.2) Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

144:8.6 (1627.3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

144:8.7 (1627.4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: "But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John's message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: 'We piped for you and you did not dance; we wailed and you did not mourn.' And so with some of you. John came neither eating nor drinking, and they said he had a devil. The Son of Man comes eating and drinking, and these same people say: 'Behold, a gluttonous man and a winebibber, a friend of publicans and sinners!' Truly, wisdom is justified by her children.

144:8.8 (1627.5) "It would appear that the Father in heaven has hidden some of these truths from the wise and haughty, while he has revealed them to babes. But the Father does all things well; the Father reveals himself to the universe by the methods of his own choosing. Come, therefore, all you who labor and are heavy laden, and you shall find rest for your souls. Take upon you the divine yoke, and you will experience the peace of God, which passes all understanding."

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

144:9.1 (1627.6) John the Baptist was executed by order of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D. 28. The next day a few of John's disciples who had gone to Machaerus heard of his execution and, going to Herod, made request for his body, which they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste, the home of Abner. The following day, January 12, they started north to the

Ježíšovi o Janově smrti. Když Ježíš vyslechl jejich zprávu, rozpustil zástupy lidí a svolal dvacet čtyři apoštolů a řekl jim: „Jan je mrtev. Herodes mu setnul hlavu. Večer udělejte společnou poradu a dohodněte všechno potřebné. Nebudeme ztrácet čas. Přišla doba hlásat království otevřeně a to se vsí silou. Zítra odejdeme do Galileje.“

A tak časně ráno 13. ledna, roku 28 n.l. Ježíš a apoštolové, doprovázeni přibližně dvaceti pěti učedníky, se vydali do Kafarnaumu, kde se na noc ubytovali v domě Zebedea.

camp of John's and Jesus' apostles near Pella, and they told Jesus about the death of John. When Jesus heard their report, he dismissed the multitude and, calling the twenty-four together, said: "John is dead. Herod has beheaded him. Tonight go into joint council and arrange your affairs accordingly. There shall be delay no longer. The hour has come to proclaim the kingdom openly and with power. Tomorrow we go into Galilee."

^{144:9.2 (1627.7)} Accordingly, early on the morning of January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles, accompanied by some twenty-five disciples, made their way to Capernaum and lodged that night in Zebedee's house.

Kapitola 145. Čtyři významné dny v Kafarnaumu

⇨ 144

Kniha Urantia

146 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 145 ČTYŘI VÝZNAMNÉ DNY V KAFARNAUMU

Sekce

Úvod

1. Chytání ryb
2. Odpoledne v synagoze
3. Léčení při západu slunce
4. Večer téhož dne
5. Brzy ráno v neděli

Úvod

JEŽÍŠ a apoštolové dorazili do Kafarnaumu večer v úterý 13. ledna. Jako obvykle si zřídili svoje hlavní stanoviště v domě Zebedea v Betsaidě. Nyní, když byl Jan Křtitel popraven, Ježíš se chystal zahájit první otevřené putování po Galileji s veřejným kázáním. Zpráva o příchodu Ježíše se velmi rychle roznesla po městě a následujícího dne brzy ráno Marie, matka Ježíše, se chvatně vydala do Nazaretu navštívit svého syna Josefa.

Ježíš strávil středu, čtvrtek a pátek v domě Zebedea, připravujíc své apoštoly na jejich první velké putování s kázáním na veřejnosti. Také přijal a poučil mnoho upřímných tazatelů a to jak jednotlivce, tak i skupiny. Prostřednictvím Ondřeje si sjednal vystoupení v synagoze na tuto nastávající sobotu.

Pozdě v pátek večer Ježíše tajně navštívila jeho nejmladší sestra Rút. Strávili spolu téměř celou hodinu na zakotvené lodi v krátké vzdálenosti od břehu. Žádný člověk, kromě Jana Zebedea, se o tomto setkání nikdy nedověděl a jemu bylo přikázáno, aby to nikomu neřekl. Rút byla jediným členem Ježíšovy rodiny, která pevně

PAPER 145 FOUR EVENTFUL DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

INTRODUCTION

^{145:0.1 (1628.1)} JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Bethsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

^{145:0.2 (1628.2)} Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

^{145:0.3 (1628.3)} Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only member of Jesus' family who consistently and

a neochvějně věřila v božskost jeho pozemské mise od doby probuzení jejího duchovního vnímání a po celou dobu jeho na události bohatou službu, smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení; a když nakonec odešla na jiné světy, odešla s tím, že nikdy nepochybovala o nadpřirozeném charakteru mise svého bratra v těle. Ze všech členů Ježíšovy rodiny nejmladší Rút byla jeho hlavním utěšovatelem po celou dobu těžkých zkoušek, jeho soudu, zavržení a ukřižování.

unwaveringly believed in the divinity of his earth mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and crucifixion.

1. CHYTÁNÍ RYB

V pátek ráno toho stejného týdne, když Ježíš učil na břehu, se lidé k němu natlačili tak, že se dostal až na samý okraj a proto dal znamení rybářům na nedalekém člunu, aby mu pomohli. Vstoupil na člun a na něm pokračoval v kázání shromážděnému davu přes dvě hodiny. Tento člun se jmenoval „Šimon“; dříve patřila tato rybářská loď Šimonu Petrovi a postavil ji Ježíš svými vlastníma rukama. V to ráno byl v člunu David Zebedeus a dva jeho druhové, kteří se právě vraceli ke břehu z neúspěšného nočního rybolovu. Právě čistili a spravovali své sítě, když na ně Ježíš zavolal, aby mu pomohli.

Když Ježíš skončil své učení, řekl Davidovi: „Jelikož vaše pomoc mně vás zdržela, tak já vám nyní pomohu s vaší prací. Pojdme rybařit, odplujeme dál od břehu a spustíme do hloubky vaše sítě“. Ale Šimon, jeden z pomocníků Davida, odpověděl: „Učiteli, to je marné. Snažili jsme se celou noc a nic jsme nechytili; nicméně, uděláme to, co nám říkáš, vyplujeme a spustíme sítě“. A Šimon souhlasil následovat pokynů Ježíše kvůli gestům svého kapitána, Davida. Když dopluli na místo, které jim ukázal Ježíš, spustili své sítě a měli takový úlovek ryb, že měli tak velký strach, aby se jim sítě neprotrhly, takže signalizovali svým druhům na břehu, aby jim připluli na pomoc. Když naplnili všechny tři čluny rybami tak, že se téměř potápěly, tento Šimon poklekl k Ježíšovým nohám a řekl: „Odstup ode mne, Učiteli, poněvadž já jsem hříšník“. Šimon a všichni účastníci této příhody byli ohromeni takovým úlovkem ryb. Od toho dne David Zebedeus, tento Šimon a jejich druhové opustili své sítě a následovali Ježíše.

Ale v tomto úlovku ryb nebylo v žádném případě nic zázračného. Ježíš byl bedlivým pozorovatelem přírody; byl zkušeným rybářem a znal zvyky ryb v Galilejském moři. V tomto případě pouze nasměroval rybáře na místo, kde se ryby v tento denní čas obvykle nacházely. Ale stoupenci Ježíše to však provždy považovali za zázrak.

1. THE DRAUGHT OF FISHES

145:1.1 (1628.4) On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

145:1.2 (1628.5) After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

145:1.3 (1629.1) But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a

miracle.

2. ODPOLEDNE V SYNAGOZE

Příští den, v sobotu při odpolední bohoslužbě v synagoze, Ježíš vystoupil s kázáním na téma „Vůle nebeského Otce“. Ráno Šimon Petr kázal o „Království“. Ve čtvrtek večer učil v synagoze Ondřej a předmětem jeho přednášky byla „Nová cesta.“ V tu dobu v Kafarnaumu věřilo v Ježíše nejvíce lidí, než v kterémkoli jiném městě na zemi.

Při svém vystoupení v synagoze tu sobotu odpoledne Ježíš nejprve, jak bylo zvykem, vybral stať ze zákona a přečetl z Knihy Exodus: „Sloužit budete Hospodinu, vašemu Bohu a on požehná váš chléb a vaši vodu a zbaví vás všech nemocí.“ Druhý text vybral z proroků a přečetl z Izajáše: „Povstaň a sviť, poněvadž tvé světlo přišlo a sláva Hospodina září nad tebou. Tma může pokrývat zemi a hluboká tma národy, ale duch Hospodina vystoupí nad tebe a božská sláva bude viděna s tebou. Také jinověrci přijdou k tomuto světlu a mnoho velkých myslí se odevzdá záři tohoto světla.“

Ježíš chtěl ve svém kázání objasnit tu skutečnost, že náboženství je osobní zkušeností. Mezi jiným, Učitel řekl:

„Vy dobře víte, že laskavý otec miluje svoji rodinu jako jeden celek a pohlíží na ni jako na skupinu kvůli svým silným citům pro každého jednotlivého člena své rodiny. Nemusíte již přistupovat k nebeskému Otci jako děti Izraele, ale jako děti Boží. Jako skupina jste opravdu děti Izraele, ale jako jednotlivci, každý z vás je dítě Boží. Já jsem nepřišel proto, abych odhalil Otce dětem Izraele, ale proto, abych přinesl toto poznání Boha a odhalení jeho lásky a milosrdenství individuálnímu věřícímu jako opravdovou osobní zkušenost. Všichni prorokové učili, že Jahve se stará o svůj národ, že Bůh miluje Izrael. Ale já jsem přišel mezi vás, abych prohlásil větší pravdu, tu pravdu, kterou mnoho pozdějších proroků také pochopilo; že Bůh miluje každého—každého z vás—jako jedince. Po dobu všech těchto generací vaše náboženství bylo národní, čili rasové; a nyní jsem přišel já, abych vám dal osobní náboženství.

Ale ani toto není nová idea. Mnoho z vás, duchovně vnímajících, zná tuto pravdu, poněvadž někteří prorokové vás poučili. Nečetli jste ve Svatých Spisech v proroku Jeremjáši, kde říká: „V ty dny již nebudou říkat, že otcové jedli kysel

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

145:2.1 (1629.2) The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on “The Will of the Father in Heaven.” In the morning Simon Peter had preached on “The Kingdom.” At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught, his subject being “The New Way.” At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

145:2.2 (1629.3) As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: “And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you.” He chose the second text from the Prophets, reading from Isaiah: “Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light.”

145:2.3 (1629.4) This sermon was an effort on Jesus’ part to make clear the fact that religion is a *personal experience*. Among other things, the Master said:

145:2.4 (1629.5) “You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

145:2.5 (1630.1) “But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: ‘In

hrozný a děti měli pachut' po kyselém. Každý člověk umře za své vlastní hříchy; pachut' bude mít každý člověk, který jí kyselé hrozny. Pohledte, přijdou dny, kdy udělám novou smlouvu se svým národem—ne takovou, jakou jsem uzavřel s jejich otci, když jsem je vyvedl ze země Egyptské, ale v souladu s novou cestou. Také zapíši můj zákon do jejich srdcí. Já budu jejich Bohem a oni mým národem. V ty dny se již nebude ptát bratr bratra, znáš Hospodina? Ne! Protože všichni mne budou znát osobně, od nejmenších po největší.“

Nečetli jste tyto sliby? Nevěříte ve Svaté Spisy? Nevidíte, že slova proroka jsou naplněna v tom, co vidíte dnes? A nevybízel vás Jeremjáš k tomu, abyste náboženství udělali záležitostí srdce, vytvořit si osobní vztah s Bohem? Neřekl vám prorok, že Bůh nebeský pronikne do každého srdce? A nebyli jste varováni, že lidské srdce je zrádné ze všeho nejvíce a často je krajně hanebné?

Nečetli jste také to místo, kde Ezechiél učí již vaše otce, že náboženství se musí stát realitou ve vaší osobní zkušenosti? Nebudete již déle používat přísloví, které říká: „Otcové jedli kyselé hrozny a děti měli pachut' po kyselém.“ „Jakože jsem živ“, říká Pán Bůh, „vidíte všechny duše jako moje; jako duše otce, tak i duše syna. Pouze ta duše, která hřeší, zemře.“ A potom Ezechiél předpověděl tento den, když řekl ve jménu Boha: „A dám vám také nové srdce a vložím do vás nového ducha“.

Nemusíte se již bát, že Bůh potrestá národ za hřích jednotlivce; a také nebeský Otec nepotrestá jedno ze svých věřících dětí za hříchy národa, ačkoliv jednotlivý člen jakékoliv rodiny musí často snášet materiální důsledky rodinných chyb a skupinových proviněních. Neuvědomujete si, že naděje v lepší národ—nebo v lepší svět—je svázána s vývojem a osvícením jednotlivce?“

Potom Učitel mluvil o přání nebeského Otce, aby jeho pozemské děti, po poznání této duchovní svobody, zahájily ten věčný vzestup k Ráji, který spočívá ve vědomé reakci tvora na božské pobízení v něm pobývajícího ducha: najdi Tvořitele, poznej Boha a usiluj o to, abys byl jako on.

Apoštolům toto kázání velmi pomohlo. Každý z nich si plněji uvědomil, že evangelium království je poselstvím, určeným pro jednotlivce, ne pro národ.

those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.'

145:2.6 (1630.2) "Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet's words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?"

145:2.7 (1630.3) "Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, 'The fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge.' 'As I live,' says the Lord God, 'behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son. Only the soul that sins shall die.' And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: 'A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.'

145:2.8 (1630.4) "No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the individual?"

145:2.9 (1630.5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature's conscious response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:2.10 (1630.6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

I když obyvatelé Kafarnaumu byli obeznámeni s učením Ježíše, byli ohromeni tímto sobotním kázáním. On opravdu učil jako člověk, mající oprávnění a ne jako zákoníci.

Právě ve chvíli, kdy Ježíš ukončil svoji řeč, jeden mladý muž ve shromáždění, kterého Ježíšova slova velmi znepokojila, dostal silný epileptický záchvat a hlasitě nařikal. Když záchvat skončil a přicházel k vědomí, začal v mráкотném stavu mluvit: „Co my máme s tebou společného, Ježíši Nazaretský? Jsi ty ten svatý Bůh? Přišel jsi nás zničit?“ Ježíš dal lidem znamení, aby se uklidnili, vzal mladého muže za ruku a řekl: „Probuď se—a mladík okamžitě přišel k sobě.

Tento mládenec nebyl posedlý nečistým duchem, nebo démonem; trpěl obyčejnou epilepsií. Ale vštěpovali mu, že jeho choroba je způsobena zlým duchem, který ho ovládá. On tomu uvěřil a proto se podle toho choval ve všem co říkal, nebo si myslel o své chorobě. Všichni lidé věřili, že takové jevy jsou přímými důsledky přítomnosti nečistých duchů. Proto věřili, že Ježíš vyhnal z tohoto člověka démona. Ale Ježíš v daném případě nevyléčil jeho epilepsii. To se stalo až později odpoledne toho dne, že tento člověk byl skutečně vyléčen. Dlouho po Pentekostě apoštol Jan, který byl posledním, kdo psal o Ježíšových činech, se vyhnul veškerým zmínkám o těchto takzvaných „vyháněních ďáblů“ a to udělal proto, že takové případy posedlosti démonem se již nikdy po Pentekostě nestaly.

V důsledku této všední příhody se rychle roznesla zpráva po celém Kafarnaumu, že Ježíš vyhnal z člověka démona a zázračně ho vyléčil v synagoze na závěr svého odpoledního kázání. Sobota byla vhodný čas pro rychlé a působivé šíření takové poplašné fámy. Tato zpráva se donesla také do všech menších osad kolem Kafarnaumu a mnoho lidí ji uvěřilo.

Vaření a domácí práce ve velkém domě Zebedea, kde Ježíš a dvanáct apoštolů měli své hlavní stanoviště, byly z největší části vykonávány manželkou Šimona Petra a její matkou. Petrův dům byl nedaleko od domu Zebedea a Ježíš se svými přáteli se tam zastavil na cestě ze synagogy, protože matka Petrovy ženy již několik dní stonala se zimnicí a měla horečky. A teď náhodou, když Ježíš stál nad touto nemocnou ženou, držíc její ruku, hladíc její čelo a říkajíc jí slova útěchy a povzbuzení, ji horečka opustila. Ježíš neměl ještě čas vysvětlit svým apoštolům, že se v synagoze nestal žádný zázrak a s touto tak čerstvou příhodou a tak živou v jejich myslích a

^{145:2.11 (1630.7)} Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus' teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

^{145:2.12 (1630.8)} Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: "What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?" Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, "Come out of it" — and he was immediately awakened.

^{145:2.13 (1631.1)} This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus' doings, avoided all reference to these so-called acts of "casting out devils," and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

^{145:2.14 (1631.2)} As a result of this commonplace incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

^{145:2.15 (1631.3)} The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the

vzpomínajíc na vodu a víno v Káně použili tuto náhodu jako další zázrak a několik z nich běželo ven roznést tyto nové zprávy po celém městě.

Amatha, Petrova tchýně, měla malarickou horečku. V tu chvíli nebyla Ježíšem zázračně vyléčena. Bylo tomu až za několik hodin později po západu slunce, kdy byla vyléčena ve spojení s pozoruhodnou událostí, která se stala v zahrádce před domem Zebedea.

A všechno toto jsou typické případy, kdy zázraky hledající generace a zázraky chtějí lidé spolehlivě využijí všechny takové náhody jako záminky pro oznámení, že Ježíš udělal další zázrak.

3. LÉČENÍ PŘI ZÁPADU SLUNCE

V době, kdy se Ježíš a jeho apoštolové chystali zasednout k večeři ke konci této rušné soboty, celý Kafarnaum a jeho okolí bylo posedlé tímto domnělým zázračným léčením; a všichni nemocní či postižení se chystali jít za Ježíšem, anebo se tam chtěli nechat donést svými přáteli hned po západu slunce. Podle židovského učení nebylo během svatých sobotních hodin dovoleno ani vyhledat léčitelskou pomoc.

Proto, jakmile slunce zapadlo za horizont, mnoho nemocných mužů, žen a dětí se vydalo na cestu k domu Zebedea v Betsaidě. Jeden člověk vyšel se svojí ochrnutou dcerou v okamžiku, kdy slunce zapadlo za dům jeho souseda.

Události celého dne vedly k tomuto neobyčejnému výjevu po západu slunce. Také úryvek, který Ježíš použil při svém odpoledním kázání naznačil, že nemoci budou vypuzeny; a Ježíš to vyslovil s takovou nebývalou mocí a autoritou! Jeho poselství bylo tak přesvědčivé! I když se neobracel na lidské autority, mluvil přímo do vědomí a duší lidí. Ačkoliv se vyhnul logice, poznámkám o zákoně či hlubokomyslným výrokům, obrátil se se silnou, přímou, jasnou a osobní výzvou k srdcím svých posluchačů.

Tato sobota byla velkým dnem v pozemském životě Ježíše, ano i v životě vesmíru. Malé židovské město Kafarnaum se stalo pro celý lokální vesmír skutečným hlavním městem Nebadonu. Hrstka židů v kafarnaumské synagoze nebyla jedinými bytostmi, které slyšely ten významný závěr Ježíšova kázání: „Nenávist je stín

synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

^{145:2.16 (1631.4)} Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event which occurred in the front yard of the Zebedee home.

^{145:2.17 (1631.5)} And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unfailingly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. THE HEALING AT SUNDOWN

^{145:3.1 (1631.6)} By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the Sabbath.

^{145:3.2 (1632.1)} Therefore, as soon as the sun sank beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Bethsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor's house.

^{145:3.3 (1632.2)} The whole day's events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal appeal to the hearts of his hearers.

^{145:3.4 (1632.3)} That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nebadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus' sermon:

strachu; pomsta je maska zbabělosti.“ Také nemohli jeho posluchači zapomenout jeho blahoslovená slova: „Člověk je syn Boha a ne dítě ďábla.“

Brzy po západu slunce, kdy Ježíš a apoštolové ještě seděli po večeri kolem stolu, Petrova žena uslyšela hlasy na zahrádce před domem a vyšla ven se podívat co se tam děje. Venku uviděla shromažďující se velkou skupinu nemocných lidí a cesta z Kafarnaumu byla přeplněná dalšími, kteří přicházeli v naději na vyléčení z rukou Ježíše. Po spatření tohoto výjevu šla ihned informovat svého manžela a ten to řekl Ježíšovi.

Když Ježíš vyšel ze dveří Zebedeova domu, jeho zraku se naskytl pohled na velké množství postižených a trpících lidí. Díval se na téměř tisíc nemocných a churavějících lidských bytostí; přinejmenším to byl počet lidí, shromážděných přímo před ním. Ne všichni z nich byli nemocní; někteří přišli, pomáhajíc svým milovaným v jejich snaze vyléčit se.

Pohled na tyto churavějící smrtelníky—muže, ženy a děti, trpících ve značné míře v důsledku pochybeních a přečinů jeho vlastních důvěryhodných Synů vesmírné správy, zvláštním způsobem zasáhl lidské srdce Ježíše a probudil v tomto laskavém Synu Tvořiteli božský soucit. Ale Ježíš dobře věděl, že nemůže nikdy vybudovat trvalé duchovní hnutí na základě výhradně materiálních zázraků. Byl důsledně zásadový v tom, že se vyhýbal projevům svých výsad tvořitele. Od Káně se při jeho vyučovacích vystoupeních nestalo nic nadpřirozeného, nebo zázračného; nicméně, tento dav nemocných lidí pohnul jeho soucitným srdcem a silně zapůsobil na jeho ušlechtilé city.

Z davu se ozval hlas: „Učiteli, vyslov slovo, vrať nám naše zdraví, vyléč naše choroby a spas naše duše.“ Sotvaže tato slova byla vyslovena, obrovská družina serafů, fyzických kontrolorů, Nositelů Života a midbytostí, která neustále doprovázela tohoto převtěleného Tvořitele vesmíru, se připravila jednat tvořivou silou v případě signálu od jejich Vládce. Toto byl jeden z těch momentů v pozemském životě Ježíše, kdy božská moudrost a lidský soucit se natolik propojily v rozhodování Syna Člověka, že ten se obrátil pro pomoc k vůli svého Otce.

Když Petr prosil Učitele, aby vyhověl jejich volání o pomoc, Ježíš, hledíc na dav churavějících, odpověděl: „Já jsem přišel na tento svět odhalit Otce a ustanovit království. Za tímto účelem jsem do této chvíle žil svůj život. Pakliže to bude vůle Jeho, který mne poslal a nebude to v rozporu s mojí oddaností hlásat evangelium nebeského království, chci vidět mé děti

“Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice.” Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, “Man is the son of God, not a child of the devil.”

145:3.5 (1632.4) Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter's wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus' hands. On seeing this sight, she went at once and informed her husband, who told Jesus.

145:3.6 (1632.5) When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee's house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

145:3.7 (1632.6) The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

145:3.8 (1632.7) A voice from the front yard exclaimed: “Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls.” No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midwayers, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of Man that he sought refuge in appeal to his Father's will.

145:3.9 (1632.8) When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted throng, answered: “I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the

zdravé—a“ pak se další Ježíšova slova ztratila ve vřavě.

Ježíš přenesl odpovědnost rozhodnutí o tomto vyléčení na svého Otce. Očividně vůle Otce neměla žádnou námitku, poněvadž sotva slova Ježíše byla vyslovena, shromáždění nebeských osobností, sloužících pod vedením Ježíšova Osobního Ladiče Myšlení, zahájilo usilovnou aktivitu. Obrovská družina sestoupila mezi tento pestrý dav chorobných smrtelníků a okamžitě 683 mužů, žen a dětí bylo uzdraveno, byli zcela vyléčení ze všech fyzických nemocí a jiných materiálních zdravotních poruch. Takový výjev nebyl na zemi nikdy viděn předtím a nikdy potom. A pro ty z nás, kteří jsme byli svědky této tvořivé vlny léčení, to byla vskutku vzrušující podívaná.

Ale ze všech bytostí, které byly ohromeny tímto náhlým a neočekávaným výlevem nadpřirozeného léčení, byl nejvíce překvapen Ježíš. V tom okamžiku, kdy jeho lidská účast a soucit byly soustředěny na před ním se rozvíjející se výlev utrpení a bolesti, zapomněl ve své lidské mysli na varování svého Osobního Ladiče, že při určitých podmínkách a některých okolnostech se stane nemožným omezit časový aspekt tvořivých výsad Syna Tvořitele. Ježíš si přál vyléčení těchto trpících smrtelníků, jestliže to nebude v rozporu s vůlí jeho Otce. Osobní Ladič Ježíše okamžitě rozhodl, že v té chvíli takový akt tvořivé energie nepřestoupí vůli Rajského Otce a tímto rozhodnutím—vzhledem k předcházejícímu vyjádřenému přání Ježíše vyléčit tyto lidi—tvořivý akt se stal faktem. To, co si přeje Syn Tvořitel a co odpovídá vůli jeho Otce, JE. V celém následujícím pozemském životě Ježíše již nikdy nedošlo k takovému masovému fyzickému vyléčení smrtelníků.

Jak se dalo očekávat, pověst o tomto vyléčení po západu slunce v Betsaidě u Kafarnaumu se roznesla po celé Galileji a Judeji a také za jejich hranice. Opět se u Heroda probudil strach a poslal pozorovatele, aby mu podávali zprávy o činnosti a učení Ježíše a zjistili, zdali se jedná o bývalého tesaře z Nazaretu, anebo z mrtvých vstanuvšího Jana Křtitele.

Především kvůli této neúmyslné demonstraci fyzického vyléčení byl Ježíš po celý zbytek svého pozemského života rovnou měrou jak lékařem, tak i kazatelem. Pravda, pokračoval ve svém učení, ale jeho osobní práce spočívala hlavně v pomáhání nemocným a trpícím, zatímco jeho apoštolové vykonávali veřejná kázání a křtění věřících.

kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and — “ but the further words of Jesus were lost in the tumult.

145:3.10 (1633.1) Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father's will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus' Personalized Thought Adjuster was mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

145:3.11 (1633.2) But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act was. What a *Creator Son* desires and his Father *wills* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

145:3.12 (1633.3) As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

145:3.13 (1633.4) Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing

Ale většina z těch, kteří byli příjemci božské energie, demonstrováné po západu slunce ve formě nadpřirozeného či tvořivého fyzického vyléčení, neměla trvalý duchovní prospěch z tohoto neobyčejného projevu soucitu. Pouze malý počet byl opravdově povznesen touto fyzickou pomocí, ale tato úžasná erupce nadčasového tvořivého vyléčení nerozvinula v srdcích těchto lidí duchovní království.

Zázračná vyléčení, která se čas od času odehrála během mise Ježíše na zemi, nebyla součástí jeho plánu hlásání království. Byly to vedlejší důsledky pozemské přítomnosti božské bytosti, mající prakticky neomezené pravomoci tvořitele ve spojení s bezprecedentním sloučením božského milosrdenství a lidského soucitu. Ale tyto takzvané zázraky způsobily Ježíšovi hodně potíží, protože zapříčinily předpojatou narůstající publicitu a umožnily tolik nechtěnou proslulost.

4. VEČER TÉHOŽ DNE

Během celého večera po tomto velkolepém masovém vyléčení, radující se a šťastný dav zaplavil dům Zebedea a apoštolové byli na samém vrcholu emočního nadšení. Z lidského pohledu, toto byl pravděpodobně nejvýznamnější den ze všech dnů jejich působení s Ježíšem. Nikdy předtím ani potom jejich naděje nevystoupaly do takových výšin přesvědčivého očekávání. Ježíš jim řekl jen před několika dny a když byli ještě v Samaří, že přišel čas pro hlásání království se vši silou a nyní jejich oči viděly to, co oni považovali za naplnění tohoto slibu. Byli nadšení představou co přijde, když tento ohromující projev léčivé síly byl jen začátkem. Jejich trvalí pochybnosti o božskosti Ježíše byly rozptýleny. Oni byli doslova opojeni nadšením ze svého zmateného okouzlení.

Ale, když se začali rozhlížet po Ježíšovi, nemohli ho najít. Učitel byl krajně znepokojen tím, co se stalo. Tito muži, ženy a děti, kteří byli vyléčení z různých nemocí, zůstali do pozdního večera s nadějí, že se Ježíš vrátí, aby mu mohli poděkovat. Apoštolové nedokázali pochopit Ježíšovo chování; hodiny ubíhaly a on byl stále někde v ústraní; jejich radost by byla úplná a dokonalá, kdyby nebylo jeho pokračující nepřítomnosti. Když se Ježíš mezi ně vrátil, bylo již velmi pozdě a téměř všichni účastníci tohoto vyléčení odešli do svých domovů. Ježíš odmítl gratulace a nadšený obdiv dvanácti apoštolů a dalších lidí, kteří tam zůstali, aby ho pozdravili a

believers.

^{145:3.14 (1633.5)} But the majority of those who were recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

^{145:3.15 (1633.6)} The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy. But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

4. THE EVENING AFTER

^{145:4.1 (1634.1)} Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee's home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in *power*; and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus' divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

^{145:4.2 (1634.2)} But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men, women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus' return that they might thank him. The apostles could not understand the Master's conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused the congratulations and adoration of the twelve and

jenom jim řekl: „Neradujte se tomu, že můj Otec dokáže vyléčit tělo, ale radujte se z toho, že může spasit duši. Pojďme spát, protože zítra se musíme zabývat dílem Otce.“

A opět dvanáct zklamaných, zmatených a zarmoucených mužů odcházelo uložit se ke spánku. V tu noc většina z nich, kromě dvojčat, toho moc nenaspala. Sotvaže Učitel udělal něco, co povzbudilo duše a rozradostnilo srdce jeho apoštolů, pak se zdálo, že vzápětí zničil na kousky jejich naděje a doslova zbouřil základy jejich odvahy a nadšení. Když se tito zmatení rybáři dívali jeden na druhého, v jejich očích se dala číst jediná myšlenka: „My ho nedokážeme pochopit. Co to všechno znamená?“

5. BRZY RÁNO V NEDĚLI

Ani Ježíš toho příliš nenaspal v tu sobotní noc. Uvědomil si, že svět je plný fyzického utrpení a je zaplaven materiálními těžkostmi a přemýšlel o obrovském nebezpečí, že bude nucen věnovat značnou část svého času péči o nemocné a postižené a že služba fyzickým věcem naruší, nebo přinejmenším ovlivní jeho misi ustanovení duchovního království v srdcích lidí. Kvůli těmto a podobným myšlenkám, které okupovaly během noci smrtelnou mysl Ježíše, vstal v tu neděli ráno ještě dávno před rozedněním a odešel úplně sám na jedno ze svých oblíbených míst, aby si tam promluvil s Otcem. V to časně ráno se Ježíš modlil za moudrost a soudnost, aby nedovolil svému lidskému soucitu spojit se se svojí božskou milosrdností, aby na něho nepůsobilo utrpení smrtelníků natolik, že by všechen svůj čas věnoval fyzické péči a zanedbával tu duchovní. Ačkoliv se nechtěl úplně vyhýbat pomoci nemocným, věděl, že musí také vykonávat důležitější činnost—duchovní učení a náboženskou výuku.

Ježíš odcházel modlit se do hor tak často, protože nebyla nikde volná místnost, vhodná pro jeho osobní modlitby.

Petr v tu noc nemohl spát. Proto velmi časně ráno, krátce poté, kdy Ježíš odešel se modlit, probudil Jakuba a Jana a ti tři se vydali hledat Ježíše. Našli ho až po více než hodině a začali na něho naléhat, aby jim řekl příčinu svého zvláštního chování. Chtěli vědět, proč se zdál znepokojen mohutným výlevem léčitelného ducha, když všichni lidé byli přešťastní a jeho apoštolové měli z toho všeho tak obrovskou radost.

Déle než čtyři hodiny se Ježíš pokoušel

the others who had lingered to greet him, only saying: “Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father’s business.”

^{145:4.3 (1634.3)} And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other’s eyes, there was but one thought: “We cannot understand him. What does all this mean?”

5. EARLY SUNDAY MORNING

^{145:5.1 (1634.4)} Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus’ prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

^{145:5.2 (1635.1)} Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

^{145:5.3 (1635.2)} Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour’s search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

^{145:5.4 (1635.3)} For more than four hours Jesus

vysvětlit těmto třem apoštolům co se stalo. Objasňoval jim jak se to přihodilo a poučil je o nebezpečí takových projevů. Ježíš se jim svěřil, proč se sem přišel modlit. Snažil se objasnit svým druhům skutečné důvody, proč království Otce nemůže být vybudováno na konání zázraků a fyzickém léčení. Ale oni nedokázali pochopit jeho učení.

Mezitím, v neděli brzy ráno, k domu Zebedea začaly přicházet nové davy trpících duší a také mnoho zvědavců. Tito lidé křičeli, že chtějí vidět Ježíše. Ondřej a apoštolové byli tak uvedeni do rozpaků, že zatímco Šimon Zélóta mluvil k davu, Ondřej s několika svými druhy odešel hledat Ježíše. Když Ježíše našel ve společnosti třech apoštolů, řekl: „Učiteli, proč nás necháváš samotné se zástupy lidí? Podívej, všichni tě hledají; nikdy předtím tak mnoho lidí nežádalo tvé učení. Již teď je dům obležen těmi, kteří přišli z blízkých i dalekých míst kvůli tvým pozoruhodným činům. Nevrátiš se s námi, abys jim pomohl?“

Když to Ježíš vyslechl, odpověděl: „Ondřeji, neučil jsem tě a tvé druhy, že mým posláním na zemi je odhalit Otce a moje poselství je prohlášení království nebeského? Tak proč mně tedy odvoláváš od mé práce pro potěšení zvědavců a uspokojení těch, kteří chtějí vidět znamení a zázraky? Nebyli jsme mezi těmito lidmi po všechny tyto měsíce a shlukovali se v zástupech, aby uslyšeli radostné zprávy o království? Proč nás nyní přišli obléhat? Není to kvůli vyléčení jejich fyzických těl a ne v důsledku přijetí duchovní pravdy pro spasení jejich duší? Když jsou lidé k nám přitahováni kvůli neobyčejným jevům, mnoho z nich nepřišlo hledat pravdu a spasení, ale v touze vyléčit si své fyzické choroby a osvobodit se od svých materiálních potíží.

Po celou tuto dobu mého pobytu v Kafarnaumu, a to jak v synagoze, tak i u moře, jsem hlásal radostné zprávy o království všem, kdo měli uši, aby slyšeli a srdce, aby přijali pravdu. Vůli mého Otce není to, abych se s vámi vrátil uspokojit ty zvědavce a zabývat se péčí o fyzické věci na úkor duchovní péče. Přikázal jsem vám kázat evangelium a pomáhat nemocným, ale já se nemohu poutat léčením na úkor svého učení. Ne, Ondřeji, nevrátím se s tebou. Jdi a řekni lidem, aby uvěřili v to, co jsem je učil a radovali se ze své svobody synů Božích a my se připravíme na odchod do dalších měst Galileje, kde je již připravena cesta pro hlásání radostných zpráv o království. To je ten důvod proč jsem přišel od Otce tady k vám. Jdi tedy a připrav vše pro náš

endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

145:5.5 (1635.4) Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: “Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your teaching. Even now the house is surrounded by those who have come from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?”

145:5.6 (1635.5) When Jesus heard this, he answered: “Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

145:5.7 (1635.6) “All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the other cities of Galilee, where the way has already

okamžitý odchod, zatímco já tady na vás počkám.“

Když Ježíš domluvil, Ondřej a jeho apoštolští druhové se smutně vrátili zpět do domu Zebedea, rozpustili shromážděné davy a rychle se připravili na cestu, jak jim Ježíš přikázal. A tak, v neděli odpoledne, 18. ledna, roku 28 n.l. se Ježíš a apoštolové vydali na své první otevřené turné s veřejným kázáním ve městech Galileje. Na tomto svém prvním putování kázali evangelium království v mnoha městech, ale nenavštívili Nazaret.

V to nedělní odpoledne, krátce po odchodu Ježíše a jeho apoštolů do Rimónu, ho přišli navštívit do domu Zebedea jeho bratři Jakub a Juda. Kolem poledne toho dne Juda vyhledal svého bratra Jakuba a trval na tom, aby šli za Ježíšem. Než Jakub souhlasil jít s Judou, Ježíš již opustil Kafarnaum.

Apoštolové neochotně opouštěli ten obrovský zájem, který byl v Kafarnaumu vyvolán. Petr spočítal, že přes tisíc věřících by mohlo být pokřtěno do království. Ježíš je vyslechl, ale nedal svolení k návratu. Nějakou dobu převládalo ticho a potom se Tomáš obrátil ke svým apoštolským druhům se slovy: „Jdeme! Učitel řekl své. Bez ohledu na to, jestli nedokážeme plně pochopit tajemství nebeského království, jednou věcí jsme si jisti: půjdeme s učitelem, který nehledá pro sebe slávu.“ A zdráhavě se vydali na cestu, aby kázali radostné zprávy ve městech Galileje.

been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return.”

145:5.8 (1636.1) When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

145:5.9 (1636.2) That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

145:5.10 (1636.3) The apostles were loath to leave the great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: "Let's go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself." And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

Kapitola 146. První poutní kázání v Galileji

⇨ 145

Knih Urantia

147 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 146 PRVNÍ POUTNÍ KÁZÁNÍ V GALILEJI

Sekce

Úvod

1. Kázání v Rimónu
1. V Jotapatě
3. Zastávka v Rámě
4. Evangelium v Jirónu
5. Návrat do Kány
6. Naim a syn vdovy
7. V Ěn-Dóru

PAPER 146 FIRST PREACHING TOUR OF GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Rimmon
2. At Jotapata
3. The Stop at Ramah
4. The Gospel at Iron
5. Back in Cana
6. Nain and the Widow's Son
7. At Endor

Úvod

PRVNÍ putování po Galileji s kázáním na veřejnosti začalo v neděli, 18. ledna, roku 28 n.l. a trvalo přibližně dva měsíce a skončilo návratem do Kafarnaumu. Při tomto putování Ježíš a dvanáct apoštolů, s podporou bývalých apoštolů Jana, kázali evangelium a křtili věřící v Rimónu, Jotapatě, Zabulónu, Jirónu, Giscala, Chorazinu, Madónu, Káně, Naimu a Ěn-dóru. V těchto městech pobývali a učili, zatímco v mnoha dalších malých městečkách prohlásili evangelium království, když jimi pouze procházeli.

To bylo poprvé, kdy Ježíš dovolil svým druhům kázat bez omezení. Při tomto putování je varoval pouze před třemi případy; nabádal je, aby se drželi dále od Nazaretu a aby se chovali nenápadně při procházení přes Kafarnaum a Tiberias. To, že apoštolové konečně cítili svobodu kázat a učit bez omezení, bylo zdrojem ohromného uspokojení a vrhli se do kázání evangelia, pomáhání nemocným a křtění věřících s velkým zápallem a radostí.

INTRODUCTION

146:0.1 (1637.1) THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

146:0.2 (1637.2) This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach without restriction, and they threw themselves into the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great

earnestness and joy.

1. KÁZÁNÍ V RIMÓNU

Malé město Rimón kdysi dávno uctívalo babylonského boha vzduchu Rammana. Mnoho z dávného babylonského a zoroastrijského učení bylo ještě součástí náboženské víry obyvatel Rimónu; proto Ježíš a dvacet čtyři apoštolů věnovalo hodně času objasňování rozdílu mezi těmito staršími věroukami a novým evangeliem království. Tady Petr vystoupil s jedním ze svých nejvýznamnějších kázání své počáteční dráhy kazatele—Áron a zlaté tele.“

Přestože mnoho obyvatel Rimónu uvěřilo v Ježíšovo učení, v pozdějších letech způsobili značné potíže svým bratrům. Je velmi obtížné změnit za krátkou dobu jednoho života podstatu víry věřících na plnohodnotnou spoluúčast v uctívání duchovního ideálu.

Mnoho z lepších babylonských a perských idejí o světle a tmě, dobru a zlu, času a věčnosti bylo později včleněno do takzvaného křesťanství a jejich začlenění udělalo křesťanské učení rychleji přijatelnějším pro národy Blízkého Východu. Podobným způsobem začlenění mnoha teorií Platóna o ideálním duchu, nebo neviditelných vzorech věcí viditelných a materiálních, tak jak byly později upraveny Filónem pro hebrejskou teologii, udělalo křesťanské učení Pavla snadněji přijatelným pro západní Řeky.

Bylo to právě v Rimónu, kdy Todan poprvé uslyšel evangelium království a později přinesl toto poselství do Mezopotámie a daleko za její hranice. Byl mezi prvními kazateli radostných zpráv v oblastech za Eufratem.

1. PREACHING AT RIMMON

146:1.1 (1637.3) The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air, Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on “Aaron and the Golden Calf.”

146:1.2 (1637.4) Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus’ teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

146:1.3 (1637.5) Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato’s theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul’s Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

146:1.4 (1637.6) It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

1. V JOTOPATĚ

Ačkoliv prostí lidé Jotopaty ochotně vyslechli Ježíše a jeho apoštoly a mnoho z nich přijalo evangelium království, byla to Ježíšova rozprava ke dvaceti čtyřem apoštolům na druhý večer jejich pobytu v tomto malém městě, která udělala misi v Jotopatě významnou. Natanael si ve své mysli nevěděl rady s učením Ježíše o modlitbě, díkůvzdání a uctívání a v odpověď na jeho otázku Ježíš dlouze vysvětloval své učení. Shrnuť v současné frazeologii, tuto rozpravu je možno představit v následujících výstižných bodech:

1. Vědomý a trvalý sklon ke špatnosti v srdci

2. AT JOTAPATA

146:2.1 (1638.1) While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master’s teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

146:2.2 (1638.2) 1. The conscious and persistent regard for iniquity in the heart of man gradually

člověka postupně ničí modlitební spojení lidské duše s duchovními okruhy komunikace mezi člověkem a jeho Tvůrcem. Samozřejmě, Bůh slyší prosbu svého dítěte, ale když lidské srdce úmyslně a trvale obsahuje hanebné představy, pak se postupně ztrácí osobní spojení mezi pozemským dítětem a jeho nebeským Otcem.

2. Modlitba, která je neslučitelná se známými a ustanovenými zákony Boha, se protiví Rajským Božstvům. Jestli člověk nechce slyšet to, co Bohové říkají svým tvořením v zákonech ducha, myslí a hmoty, tak tento akt takového úmyslného a vědomého tvorova pohrdání dělá duchovní osobnosti hluchými k osobním prosbám těchto protizákonných a nepokorných smrtelníků. Ježíš citoval svým apoštolům z proroka Zachariáše: „Ale oni odmítli naslouchat a obrátili se ke mně zády a zacpali si uši, aby neslyšeli. Ano, i svá srdce udělali skálopevnými, aby neslyšeli můj zákon a slova, která jsem poslal skrze svého ducha prostřednictvím proroků; a proto v důsledku jejich zlomyslného myšlení přišel velký hněv na jejich provinilé hlavy. A pak se stalo, že prosili o milost, ale ani jedno ucho nebylo připraveno je vyslyšet.“ A potom Ježíš citoval přísloví mudrce, který řekl: „Jestliže člověk odmítne naslouchat božskému zákonu, tak i jeho modlitba bude odvržena.“

3. Otevřením kanálu spojení člověka s Bohem ze strany člověka, smrtelníci okamžitě získají přístup k nepřetržitému toku božské pomoci tvorům světů. Když člověk slyší hlas Božího ducha ve svém srdci, je zákonitě v takové zkušenosti obsažen fakt, že Bůh současně slyší modlitbu člověka. Tímto stejně spolehlivým způsobem funguje odpuštění hříchu. Nebeský Otec vám odpustil již předtím, než jste se rozhodli ho o to požádat, ale takové odpuštění není dostupné ve vaší osobní náboženské zkušenosti do té doby, než vy odpustíte svým bližním. Odpuštění Boha ve skutečnosti není podmíněno vašim odpouštěním bližním, ale ve zkušenosti je přesně takto podmíněno. A tento fakt synchronizace božského a lidského odpuštění našel odraz a vzájemnou propojenost v modlitbě, kterou Ježíš naučil apoštoly.

4. Ve vesmíru působí zákon spravedlnosti, který není možno obejít milosrdenstvím. Bezvýhradně zjištěný tvor časoprostorových světů nemůže přijmout nezištné dary Ráje. Dokonce nekonečná láska Boha nemůže vnutit věčný život žádnému smrtelnému tvorovi, který se nerozhodne žít věčně. Poskytování milosrdenství má obrovský rozsah, ale při konečném účtování existují mandáty spravedlnosti, které dokonce ani láska spojená s milosrdenstvím nemůže zrušit. Ježíš pak znovu citoval z hebrejských svatých

destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

146:2.3 (1638.3) 2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: "But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear." And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: "He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination."

146:2.4 (1638.4) 3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God's spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man's prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God's forgiveness in *fact* is not conditioned upon your forgiving your fellows, but in *experience* it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

146:2.5 (1638.5) 4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again

spisů: „Já jsem volal a vy jste odmítli naslouchat; podal jsem vám ruku, ale nikdo si ji nevšímal. Zavrhlí jste všechny moje rady a odmítli jste mé domluvy a kvůli tomuto vzdorovitému postoji je nevyhnutelné, že až mne budete volat, neuslyšíte odpověď. Protože jste odmítli cestu života, můžete mne usilovně hledat v časech vašeho utrpení, ale nenajdete mne.“

5. Ti, kteří přijmou milosrdenství, musí projevit milosrdenství; nesudte a nebudete souzeni. Jakým duchem soudíte jiné, takovým budete souzeni. Milosrdenství nezruší úplně spravedlnost ve vesmíru. V konečném součtu se potvrdí pravda: „Kdo zůstává hluchým k volání nešťastných, sám bude také jednoho dne volat o pomoc a nikdo ho neuslyší.“ Upřímnost jakékoliv modlitby je zárukou toho, že bude vyslyšena; duchovní moudrost a vesmírná důslednost každé prosby určují čas, způsob a míru odpovědi. Moudrý otec neodpoví doslova na pošetilé modlitby svých nevědomých a nezkušených dětí, i když děti mohou čerpat velkou radost a opravdové duševní uspokojení z takových absurdních proseb.

6. Když se plně věnujete vykonávání vůle nebeského Otce, odpovědi na všechny vaše prosby budou přicházet, protože vaše modlitby budou v naprostém souladu s vůlí Otce a vůle Otce se neustále projevuje v celém obrovském vesmíru. To, co si žádá opravdový syn a přeje nekonečný Otec, JE. Taková modlitba nemůže zůstat bez odpovědi a žádná jiná prosba nemůže být plně zodpovězena.

7. Volání čestného je upřímný čin Božího dítěte, který otevírá dveře Otcových skladů dobra, pravdy a milosrdenství a tyto prospěšné dary již dlouho čekají na to, aby syn o ně požádal a osobně uplatnil. Modlitba nemění božský vztah k člověku, ale mění vztah člověka k neměnnému Otci. Proniknutí k božskému uchu je dáno motivem modlitby a ne sociálním, ekonomickým, nebo vnějším náboženským statutem modlího.

8. Modlitbu není možno použít pro zpoždění času, nebo přesáhnout omezení prostoru. Modlitba není určena jako metoda pro sebe-zveličení či získání nečestné výhody nad svými bližními. Zcela sobecká duše se nemůže modlit v pravém smyslu toho slova. Ježíš řekl: „Nechť vyšším štěstím se pro vás stane Bůh a ten s určitostí splní upřímné tužby vašich srdcí.“ „Odevzdej se Hospodinu, věř v něho a on bude jednat.“ „Poněvadž Hospodin slyší volání potřebných a nezůstane hluchý k modlitbě strádajících.“

9. „Já jsem přišel od Otce; proto, jestli budete

Jesus quoted from the Hebrew scriptures: “I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me.”

146:2.6 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: “Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him.” The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

146:2.7 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

146:2.8 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faithful act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

146:2.9 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: “Let your supreme delight be in the character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart.” “Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act.” “For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard the prayer of the destitute.”

146:2.10 (1639.5) 9. “I have come forth from the

kdykoliv v pochybnostech o tom, co žádat od Otce, prostě mým jménem a já předám vaše prosby v souladu s vašimi skutečnými potřebami a přáními a v souladu s vůlí mého Otce.“ Chraňte se před nebezpečím být sobeckými ve vašich modlitbách. Vyvarujte se modlitbám, zaměřených příliš na sebe; více se modlete za duchovní růst svých bližních. Vyvarujte se materialistickým modlitbám; modlete se v duchu a za bohatství duchovních darů.

10. Když se modlíte za nemocné a postižené, neočekávejte, že vaše prosby nahradí láskyplnou a uvážlivou péči a pomoc těmto postiženým. Modlete se za blaho vašich rodin, přátel a bližních, ale hlavně se modlete za ty, kteří vás zatracují a láskyplně prostě za ty, kteří vás pronásledují. „Ale neřeknu vám, kdy se máte modlit. Pouze ve vás pobývajícím duchem vás může přimět k vyslovení těchto proseb, které vyjadřují váš vnitřní vztah s Otcem duchů.“

11. Mnozí se uchylují k modlitbě jenom tehdy, když jsou v potížích. Takový způsob je neuvážený a nesprávný. Je dobře, že se modlíte když jste ztrápeni, ale měli byste také dbát na to, abyste mluvili jako syn ke svému Otci a to i tehdy, když je ve vaší duši pokoj. Ať jsou vaše prosby vždy skryty. Ať lidé neslyší vaše osobní modlitby. Modlitby díkyvdání jsou vhodné pro skupiny věřících, ale modlitba duše je osobní záležitostí. Existuje pouze jedna forma modlitby, která je vhodná pro všechny Boží děti a ta je: „Buď“ jak buď, vůle tvá bude vykonána.“

12. Všichni, kdo věří v toto evangelium, by se měli modlit za rozšíření království nebeského. Ze všech modliteb hebrejských svatých knih Ježíš nejvíce schvaloval prosbu Žalmisty: „Vytvoř ve mně čisté srdce, Ó, Bože, a obnov ve mně pravého ducha.“ Očisti mne od tajných hříchů a udržuj svého sluhu od domýšlivých přečinů.“ Ježíš mluvil dlouze o vztahu modlitby k lehkomyšlnému a urážejícímu proslovu a citoval: „Postav stráž, Ó Hospodine, před má ústa; střež dveře mých rtů.“ „Lidský jazyk,“ řekl Ježíš, „je orgán, který jen málo lidí dokáže zkrotit, ale vnitřní duch může přeměnit tento neovladatelný orgán do příjemného hlasu tolerance a inspirujícího sluhu milosrdenství.“

13. Ježíš učil, že modlitba za božské vedení po stezce pozemského života je ve své důležitosti hned za prosbou o poznání vůle Otce. Ve skutečnosti to znamená modlitbu za božskou moudrost. Ježíš nikdy neučil, že modlitba může zajistit člověku znalost a odbornou způsobilost. Ale on opravdu učil, že modlitba je jeden z faktorů rozšíření vnímavosti člověka k přítomnosti božského ducha. Když Ježíš učil jeho druhy modlit se v duchu a v pravdě, vysvětlil, že tím

Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father's will.” Guard against the great danger of becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

146:2.11 (1639.6) 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. “But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits.”

146:2.12 (1640.1) 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God's children, and that is: “Nevertheless, your will be done.”

146:2.13 (1640.2) 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: “Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression.” Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: “Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips.” “The human tongue,” said Jesus, “is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father's will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one's capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in

myslí modlit se upřímně a ve shodě s osobním osvícením, modlit se celým srdcem, uvážlivě, soustředěně a vytrvale.

14. Ježíš varoval své stoupence před úvahami, že jejich modlitby budou účinnější vyumělkovaným opakováním, výmluvnými frázemi, postěním, káním či přinášením obětí. Ale vybízel své věřící používat modlitbu jako prostředek vedoucí přes díkyvdání k opravdové zbožnosti. Ježíš hluboce litoval toho, že v modlitbách a v úctě svých stoupenců bylo tak málo ducha díkyvdání. Při této příležitosti citoval ze Spisů: „Je dobrou věcí děkovat Hospodinu a pět chválu jménu Nejvyššího, každé ráno brát na vědomí jeho láskyplnou péči a každý večer jeho věrnost, protože Bůh mně dává radost svoji prací. Za všechno budu děkovat v souladu s vůlí Boží.“

15. A potom Ježíš řekl: „Nebudte pořád zbytečně úzkostliví kvůli vašim běžným potřebám. Neobávejte se problémů vaší pozemské existence, ale ve všech těchto případech předložte v modlitbách a prosbách, v duchu upřímného díkyvdání, vaše potřeby před vašeho nebeského Otce. Potom citoval ze Spisů: „Budu velebit jméno Boha v písních a budu ho vychvalovat v modlitbě díkyvdání. A to potěší Hospodina více, než obětování dobytčete či býčka s rohy a kopyty.“

16. Ježíš učil své stoupence, že po pronesení svých modliteb k Otci by měli zůstat po určitou dobu v tiché jímavosti, aby dali vnitřnímu duchu lepší možnost pro rozhovor s naslouchající duší. Duch Otce mluví nejlépe tehdy, když mysl člověka je ve stavu opravdové úcty. Ctíme Boha s pomocí v nás pobývajícího ducha Otce a osvícením lidské mysli skrze působení pravdy. Úcta, učil Ježíš, dělá uctívajícího stále více podobným bytosti, kterou uctívá. Úcta je proměňující zkušenost, pomocí které konečné se postupně přibližuje a nakonec dosahuje přítomnosti Nekonečného.

Ježíš pověděl svým apoštolům ještě mnoho dalších pravd o spojení člověka s Bohem, ale jen málo z nich dokázalo plně obsáhnout jeho učení.

3. ZASTÁVKA V RÁMĚ

V Rámě měl Ježíš památný rozhovor se starým řeckým filozofem, který učil, že věda a filozofie jsou dostačující pro uspokojení potřeb v lidské zkušenosti. Ježíš naslouchal trpělivě a s pochopením tomuto řeckému učiteli, dávajíc mu

the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion, saying: "It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God."

146:2.16 (1640.5) 15. And then Jesus said: "Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven." Then he quoted from the Scriptures: "I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs."

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father's indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

146:2.18 (1641.2) And many other truths did Jesus tell his apostles about man's communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. THE STOP AT RAMAH

146:3.1 (1641.3) At Ramah Jesus had the memorable discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek

za pravdu v mnoha věcech, ale když skončil, poukázal na to, že ve své řeči opomněl vysvětlit „odkud, proč a kam“ a dodal: „Kde jsi přestal, tam my začínáme. Náboženství odhaluje lidské duši duchovní reality, které mysl sama o sobě nemůže nikdy objevit, nebo plně pochopit. Intelektuální snahy mohou odhalit fakta života, ale evangelium království odkrývá pravdy bytí. Tys hovořil o materiálních stínech pravdy; jsi nyní připraven mně naslouchat, když ti řeknu o věčných a duchovních realitách, které vrhají tyto pomíjivé časové stíny materiálních faktů smrtelné existence?“ Déle než hodinu Ježíš učil tohoto Řeka spasitelným pravdám evangelia království. Starý filozof byl vnímavý k přístupu Učitele a protože byl upřímně otevřeným člověkem, rychle uvěřil v toto evangelium spasení.

Apoštolové byli poněkud znepokojeni tím, jak snadno Ježíš souhlasil s mnohými tvrzeními Řeka, ale Ježíš jim potom, až byli sami, řekl: „Děti moje, nedivte se, že jsem byl tolerantní k filozofii tohoto Řeka. Opravdová a ryzí vnitřní jistota se ani v nejmenším nebojí vnější analýzy, tak jako pravdě nevádí upřímná kritika. Nikdy nezapomínejte na to, že netolerance je maska, pod kterou se skrývají tajné pochybnosti o pravdivosti přesvědčení. Žádného člověka nemůže nikdy vyvést z rovnováhy postoj jeho bližního, jestliže má dokonalou důvěru v pravdu, ve kterou z celého srdce věří. Odvaha je nekompromisně čestná důvěra člověka v předměty své víry. Upřímní lidé se nebojí kritického posouzení svých opravdových přesvědčení a ušlechtilých ideálů.“

Druhého večera v Rámě Tomáš položil Ježíšovi tuto otázku: „Učiteli, jak mohou noví věřící v tvá učení opravdu vědět, být si skutečně jisti, o pravdě tohoto evangelia království?“

Ježíš Tomášovi odpověděl: „Vaše jistota v to, že jste vstoupili do královské rodiny Otce a v to, že budete žít věčně s dětmi království, je zcela věcí osobní zkušenosti—ve víře ve slovo pravdy. Duchovní přesvědčení se rovná vaší osobní náboženské zkušenosti ve sféře věčných realit božské pravdy; jinak řečeno, rovná se vašemu intelektuálnímu chápání realit pravdy, plus vaše duchovní víra a mínus vaše upřímné pochybnosti.

Syn je od přírody obdařen životem Otce. Tím, že jste obdařeni živým duchem Otce, jste proto syny Božími. Přezijete váš život v těle na materiálním světě, protože jste spojeni s živým duchem Otce, darem věčného života. Ovšem mnozí již měli tento život předtím, než jsem přišel

teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain “whence, why, and whither,” and added: “Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man’s soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds the truths of being. You have discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?” For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master’s mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

146:3.2 (1641.4) The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus’ assent to many of the Greek’s propositions, but Jesus afterward privately said to them: “My children, marvel not that I was tolerant of the Greek’s philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the trueness of one’s belief. No man is at any time disturbed by his neighbor’s attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals.”

146:3.3 (1641.5) On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: “Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?”

146:3.4 (1641.6) And Jesus said to Thomas: “Your assurance that you have entered into the kingdom family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts.

146:3.5 (1642.1) “The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with the Father’s living spirit, the gift of eternal life.

od mého Otce a mnoho dalších přijalo tento duch, poněvadž uvěřili mému slovu; ale já prohlašuji, že až se vrátím k Otci, pošlu jeho ducha do srdcí všech lidí.

Přestože vy nevidíte, jak božský duch pracuje ve vašich myslích, existuje praktická metoda pro zjištění té míry, do jaké jste předali kontrolu nad vašimi duševními silami vedení a řízení tohoto ve vás pobývajícího ducha nebeského Otce a to je stupeň vaší lásky ke svým bližním. Tento duch Otce nese v sobě lásku Otce a tak jak ovládá člověka, tak neomylně vede k božské úctě a láskyplnému vztahu ke svým bližním. Zpočátku věřte, že jste syny Božími proto, že moje učení vám pomohlo lépe vnímat vnitřní vedení ve vás pobýající duchovní přítomnosti vašeho Otce; ale brzy Duch Pravdy bude rozlit na celé lidstvo a bude žít mezi lidmi a učit všechny lidi tak, jak já žiji nyní mezi vámi a říkám vám slova pravdy. A tento Duch Pravdy, mluvící k duchovním schopnostem vašich duší, vám pomůže poznat, že jste syny Božími. On bude věrným důkazem toho, že ve vás přebývá přítomnost Otce—váš duch, který bude potom přebývat ve všech lidech, jak dnes přebývá v některých—a říká vám, že jste ve skutečnosti syny Božími.

Každé pozemské dítě, které následuje vedení tohoto ducha, časem pozná vůli Boha a ten, kdo se odevzdá vůli mého Otce bude žít věčně. Cesta z pozemského života do věčnosti vám doposud nebyla objasněna, ale ta cesta je, vždy byla a já jsem přišel, abych tuto cestu udělal novou a živou. Ten, kdo vstupuje do království, má již věčný život—nikdy nezahyne. Ale mnoho z tohoto vy lépe pochopíte poté, až se vrátím k Otci a budete moci vidět vaši současnou zkušenost retrospektivně.“

A všichni, kteří slyšeli tato blahoslavená slova, byli nesmírně povzbuzeni. Židovská učení byla nejasná a neurčitá ve vztahu ke spasení čestných a proto bylo osvěžující a inspirující pro stoupence Ježíše slyšet tato jasná a pozitivní slova ujištění o věčném životě všech věrných věřících.

Apoštolové pokračovali v kázání a křtěni věřících a současně dodržovali zvyk navštěvovat dům od domu, utěšovat skličené a pomáhat nemocným a postiženým. Apoštolská organizace se rozšířila, protože každý z apoštolů Ježíše měl za společníka jednoho z apoštolů Jana; Abnér byl společníkem Ondřeje; a tento systém trval až do doby, kdy odešli do Jerusalema na příští Paschu.

Speciální instrukce, dané Ježíšem během

Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men.

146:3.6 (1642.2) “While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one’s fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father’s indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father’s indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

146:3.7 (1642.3) “Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect.”

146:3.8 (1642.4) And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus’ followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

146:3.9 (1642.5) The apostles continued to preach and baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic organization was expanded in that each of Jesus’ apostles now had one of John’s as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

146:3.10 (1642.6) The special instruction given by

jejich pobytu v Zabalónu, se týkaly především dalších diskuzí o společných závazcích ke království a obsahovaly učení, určené pro objasnění rozdílů mezi osobní náboženskou zkušeností a společenskými náboženskými povinnostmi. To byl jeden z mála případů, kdy Učitel hovořil o společenských aspektech náboženství. Po celou dobu svého pozemského života Ježíš dal velmi málo instrukcí svým stoupencům, týkajících se zespolečenštění náboženství.

V Zabalónu žili lidé smíšené rasy; nebyli to ani židé, ani jinověrci a jen málo uvěřilo v Ježíše, přestože slyšeli o vyléčení nemocných v Kafarnaumu.

4. EVANGELIUM V JIRÓNU

V Jirónu, jako i v mnoha dokonce menších městech Galileje a Judeji, byla synagoga a na počátku své služby Ježíš obvykle v sobotu v těchto synagogách vystupoval. Někdy mluvil při ranní bohoslužbě a Petr, nebo některý z jiných apoštolů kázali odpoledne. Ježíš a apoštolové také často učili a kázali v synagoze při večerních shromážděních během týdne. I když náboženští vůdcové v Jerusalemu byli k Ježíšovi stále více nepřátelští, nevykonávali přímou kontrolu nad synagogami mimo Jerusalema. K tomu došlo až v pozdějším období veřejné služby Ježíše, kdy dokázali vytvořit takový rozšířený názor proti němu, že téměř všechny synagogy před jeho učením dokázali zavřít. Ale v této době byly ještě všechny synagogy v Galileji a v Judeji pro něho otevřeny.

Jirón se nacházel v oblasti, kde v té době probíhala rozsáhlá těžba nerostů a poněvadž Ježíš se nikdy předtím nesetkal se životem horníků, strávil většinu svého času během pobytu v Jirónu v dolech. Zatímco apoštolové navštěvovali domy a kázali na veřejných místech, Ježíš pracoval v dolech s těmito podzemními dělníky. Sláva Ježíše jako léčitele se donesla i do této odlehle vesnice a mnoho nemocných a postižených lidí očekávalo od něho pomoc a mnoho z nich mělo velký prospěch z jeho léčitelské péče. Ale ani v jednom z těchto případů Učitel neudělal takzvané zázračné vyléčení, kromě uzdravení malomocného.

Pozdě odpoledne třetího dne v Jirónu, když se Ježíš vracel z dolů, náhodou procházel úzkou postranní uličkou ke svému místu ubytování. Když přišel těsně ke zchátralé chatrči jednoho malomocného muže, tak ten, který slyšel o jeho slávě léčitele, se ho odvážil oslovit ve chvíli, kdy

Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

146:3.11 (1643.1) In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. THE GOSPEL AT IRON

146:4.1 (1643.2) At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

146:4.2 (1643.3) Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with these underground laborers. The fame of Jesus as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

146:4.3 (1643.4) Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made

Ježíš procházel kolem jeho dveří. Klekl si před ním a řekl: „Pane, kdybys jenom chtěl, ty bys mne mohl očistit. Slyšel jsem poselství tvých učitelů a vstoupil bych do království, kdybys mne očistil.“ Malomocný muž takto mluvil proto, že mezi židy měli malomocní zakázáno chodit do synagogy, nebo i navštěvovat veřejné bohoslužby. Tento člověk opravdu věřil, že nemůže být přijat do přicházejícího království, dokud se nevyléčí ze svého malomocenství. A když Ježíš viděl jeho utrpení a slyšel jeho slova oddané víry, jeho lidské srdce bylo dojata a božská mysl byla pohnuta soucitem. Když se Ježíš na něho podíval, muž padl na tvář a klaněl se před ním. Potom Učitel napřáhl své ruce, dotkl se ho a řekl: „Chci—buď čistý.“ A v tu chvíli se muž uzdravil; již nikdy ho malomocenství nepostihlo.

Když Ježíš pozvedl muže na nohy, přikázal mu: „Nikomu neříkej o svém vyléčení, ale v tichosti dělej své povinnosti, zajdi za svým knězem a přines oběti, které nařizoval Mojžíš na důkaz tvého vyléčení.“ Ale tento muž neudělal to, co mu Ježíš přikázal. Místo toho začal rozhlašovat po celém městě, že Ježíš vyléčil jeho lepru a poněvadž ho znala celá vesnice, lidé mohli jasně vidět, že byl ze své nemoci vyléčen. Ale nešel za knězem, jak mu Ježíš přikázal. V důsledku rozhlášení zprávy, že ho Ježíš vyléčil, byl Učitel tak obležen nemocnými, že musel následujícího dne vstát velmi časně ráno a opustit vesnici. Přestože Ježíš se již do města nevrátil, zůstal dva dny v okolí města blízko dolů a pokračoval v dalším vyučování věřících horníků o evangeliu království.

Toto očištění malomocného bylo prvním takzvaným zázrakem, který Ježíš do té doby úmyslně a záměrně vykonával. A byl to případ opravdového malomocenství.

Z Jirónu odešli do Giscaly, kde pobýli dva dny hlásáním evangelia a pak se vypravili do Chorazinu, kde strávili téměř celý týden kázáním radostných zpráv. Ale v Chorazinu nedokázali získat mnoho věřících pro království. V žádném místě, ke Ježíš učil, se nesetkal s takovým všeobecným odmítnutím svého poselství. Pobyt v Chorazinu byl pro většinu apoštolů velmi deprimující a Ondřej s Abnérem měli hodně starostí s udržováním odvahy svých druhů. Bez vzbuzení pozornosti prošli potom Kafarnaumem a šli do vesnice Madón, kde se jim dařilo poněkud lépe. V myslích apoštolů převládala myšlenka, že jejich neúspěch v těchto městech, které nedávno navštívili, byl kvůli naléhání Ježíše, aby se zdrželi ve svém učení a kázání nazývat ho léčitelem. Jak moc si přáli, aby opět vyléčil dalšího

bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: “Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean.” And the leper spoke in this way because among the Jews lepers were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: “I will — be clean.” And immediately he was healed; the leprosy no longer afflicted him.

146:4.4 (1643.5) When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: “See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing.” But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

146:4.5 (1644.1) This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this time. And this was a case of real leprosy.

146:4.6 (1644.2) From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their

malomocného, nebo nějakým jiným způsobem projevil svoji moc a tak přilákal pozornost lidí! Ale Ježíš byl chladný k jejich naléhavým urgencím.

teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

5. NÁVRAT DO KÁNY

Apoštolská skupina se velmi rozradostnila, když Ježíš oznámil: „Zítřa jdeme do Kány.“ Oni věděli, že v Káně budou mít vnímavé posluchačstvo, protože Ježíš tam byl dobře znám. Dařilo se jim tam úspěšně přivádět lidi do království, když pak na třetí den přijel do Kány jistý významný občan Kafarnaumu, jménem Titus, který částečně věřil v království a jehož syn byl velmi vážně nemocen. On slyšel, že Ježíš je v Káně a rychle se tam vydal, aby se s ním setkal. Věřící v Kafarnaumu si mysleli, že Ježíš dokáže vyléčit jakoukoliv nemoc.

Když tento urozený muž našel Ježíše v Káně, naléhavě ho prosil, aby s ním ihned odešel do Kafarnaumu a vyléčil jeho trpícího syna. Zatímco apoštolové stáli opodál v napjatém očekávání, Ježíš, dívajíc se na otce nemocného chlapce, řekl: „Jak dlouho to s vámi ještě vydržím? Síla Boží je mezi vámi, ale vy neuvěříte, pokud neuvidíte znamení a zázraky.“ Ale tento aristokrat Ježíše prosil: „Můj Pane, já věřím, ale pojd' než můj syn zemře, protože když jsem od něho odcházel, byl již na pokraji smrti.“ A Ježíš sklonil na krátkou chvíli hlavu v tichém rozjímání a pak řekl: „Vrať se domů; tvůj syn bude žít.“ Titus věřil slovům Ježíše a spěchal zpět do Kafarnaumu. A když přicházel ke svému domu, jeho služebníci mu běželi v ústřety a volali: „Raduj se pane, tvému synovi je lépe—bude žít.“ Potom se Titus služebníkům zeptal, v kolik hodin se synův stav začal zlepšovat a když mu řekli, že horečka ho opustila včera kolem sedmé hodiny, otec si upamatoval, že to bylo zhruba v té době, kdy Ježíš řekl: „Tvůj syn bude žít.“ A od té chvíle Titus věřil celým svým srdcem a jeho celá rodina věřila také. Tento syn se stal vynikajícím služebníkem království a později položil svůj život s těmi, kteří trpěli v Římě. Přestože celá domácnost Tita, jejich přátelé a také apoštolové považovali tuto příhodu za zázrak, zázrak to nebyl. Alespoň to nebyl zázrak vyléčení fyzické nemoci. Byl to pouze případ využití apriorní znalosti průběhu přírodního zákona, ke kterému se Ježíš velmi často uchýloval po svém křtu.

A znovu byl Ježíš přinucen spěšně odejít z Kány, protože tato druhá příhoda tohoto druhu přilákala nesmírnou pozornost k jeho činnosti v této vesnici. Místní obyvatelé si pamatovali vodu a víno a nyní se tvrdilo, že vyléčil syna aristokrata na

5. BACK IN CANA

^{146:5.1 (1644.3)} The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, “Tomorrow we go to Cana.” They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

^{146:5.2 (1644.4)} When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: “How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe.” But the nobleman pleaded with Jesus, saying: “My Lord, I do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death.” And when Jesus had bowed his head a moment in silent meditation, he suddenly spoke, “Return to your home; your son will live.” Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, “Rejoice, for your son is improved — he lives.” Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered “yesterday about the seventh hour the fever left him,” the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, “Your son will live.” And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

^{146:5.3 (1645.1)} Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that

tak velkou dálku a proto přicházeli za Ježíšem nejenom se svými nemocnými a postiženými bližními, ale posílali také posly s prosbami, aby vyléčil trpící na dálku. A když Ježíš viděl, že byl vyburcován celý kraj, řekl: „Odejdemo do Naimu.“

he was supposed to have healed the nobleman's son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, "Let us go to Nain."

6. NAIM A SYN VDOVY

Tito lidé věřili ve znamení; byli generací, vyhlížející zázraky. V té době lidé ve střední a jižní Galileji spojovali jméno Ježíše a jeho osobní služby se zázraky. Desítky, stovky poctivých lidí, trpících z čistě nervových potíží a postižených emocionálními poruchami, přicházely k Ježíšovi a potom se vracely domů ke svým přátelům, sdělujíc jim, že Ježíš je vyléčil. A tito nevědoucí a prostí lidé považovali takové případy duševního vyléčení za fyzické vyléčení, za zázračná uzdravení.

Když se Ježíš snažil odejít z Kány a jít do Naimu, šel za ním obrovský dav věřících a mnoho zvědavců. Očekávali, že budou svědky zázraků a divů a neměli být zklamáni. Když se Ježíš a jeho apoštolové přiblížili k městské bráně, potkali pohřební průvod na cestě k nedalekému hřbitovu pohřbit jediného syna vdovy z Naimu. Tato žena byla velmi vážená a půlka vesnice šla za nosiči már s údajně mrtvým chlapcem. Když pohřební průvod přišel k Ježíšovi a jeho stoupencům vdova a její přátelé Ježíše poznali a prosila ho, aby přivedl jejího syna zpět k životu. Jejich očekávání zázraku dosáhlo takového stupně, že si mysleli, že Ježíš je schopen vyléčit každou lidskou nemoc a proč by takový léčitel nedokázal také probudit mrtvého? Ježíš, poněvadž byl natolik obtěžován, vykročil vpřed, nazvedl plátno, kryjící máry a prohlédl si chlapce. Zjistivši, že chlapec neumřel, uvědomil si, jakou tragédií může odvrátit jeho přítomnost; proto se obrátil k matce a řekl: „Neplač. Tvůj syn není mrtev; on spí. On se k tobě vrátí. „ A potom vzal chlapce za ruku a řekl: „Probud' se a vstaň.“ A jinoch, který byl považován za mrtvého, se ihned posadil a promluvil a Ježíš je všechny poslal zpět do jejich domovů.

Ježíš se snažil uklidnit přítomný dav a marně se pokoušel vysvětlit, že jinoch nebyl ve skutečnosti mrtvý, že ho nevrátil z hrobu, ale bylo to zbytečné. Zástup lidí, který ho následoval a celá vesnice Naim byli vzrušeni do nejvyššího stupně emoční nepřičetnosti. Mnohé zachvátil strach, jiné panika, zatímco ostatní padli na kolena a začali se modlit a naříkat nad svými hříchy. Trvalo to až

6. NAIN AND THE WIDOW'S SON

^{146:6.1 (1645.2)} These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus' presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

^{146:6.2 (1645.3)} When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and, raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: "Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you." And then, taking the young man by the hand, he said, "Awake and arise." And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

^{146:6.3 (1645.4)} Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him, and the whole village of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over

dlouho po setmění, než se podařilo povykující dav rozpustit. A samozřejmě, nehledě na Ježíšovo prohlášení, že chlapec nebyl mrtev, všichni tvrdili, že byl vykonán zázrak, že dokonce mrtvý byl vzkříšen. Přestože jim Ježíš řekl, že jinoch byl jenom v hlubokém spánku, oni to považovali za způsob jeho řeči a připomínali, že on vždy se snažil s velkou pokorou skrýt své zázraky.

A tak se po celé Galileji a Judeji rozneslo, že Ježíš vzkřísil z mrtvých syna vdovy a mnoho z těch, kteří tuto zprávu slyšeli ji uvěřili. Ježíš nikdy nedokázal plně přesvědčit dokonce ani své apoštoly o tom, že syn vdovy nebyl opravdu mrtvý když mu nařídil, aby se probudil a vstal. Ale podařilo se mu je přesvědčit natolik, že se tato příhoda neobjevila v žádných pozdějších písemných záznamech, kromě Lukášových, který ji popsal na základě něčeho vyprávění. A znovu velký dav oblehl Ježíše jako lékaře, takže časně ráno následujícího dne odešel do Én-dóru.

7. V ÉN-DÓRU

V Én-dóru Ježíš unikl na několik dní pokřikujícímu davu, požadujícího fyzické vyléčení. Během jejich pobytu v tomto místě Učitel vyprávěl, pro poučení apoštolů, příběh o králi Saulovi a čarodějnici z Én-dóru. Ježíš bez obalu apoštolům řekl, že svedené a vzpurné midbytosti, které se často vydávají za duchy zemřelých, budou brzy pod kontrolou, takže již nebudou moci dělat takové zvláštní věci. Řekl svým stoupencům, že až se vrátí k Otci a až rozlije svůj duch na celé lidstvo, takové poloduchovní bytosti—takzvaní nečistí duchové—již nebudou moci ovládnout slabomyslné a zlovolné smrtelníky.

Ježíš ještě svým apoštolům vysvětlil, že duch zemřelého člověka se nevrací zpátky na svůj rodný svět, aby komunikoval s živými bližními. Pouze po skončení soudního období je možné, aby se vzestupný duch smrtelného člověka vrátil na zem a to jen ve výjimečných případech jako součást duchovního řízení planety.

Po dvoudenním odpočinku Ježíš řekl apoštolům: „Ráno se vrátíme do Kafarnaumu, kde zůstaneme a budeme učit, dokud se lidé na venkově nezklidní. Ve svých domovech se do té doby alespoň částečně vzpamatují z tohoto rozrušení.“

their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus' statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

146:6.4 (1646.1) So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow's son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow's son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he departed early the next day for Endor.

7. AT ENDOR

146:7.1 (1646.2) At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among mortals.

146:7.2 (1646.3) Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

146:7.3 (1646.4) When they had rested two days, Jesus said to his apostles: "On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement."

Kapitola 147. Krátká návštěva Jerusalema

⇨ 146

Kniha Urantia

148 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 147 KRÁTKÁ NÁVŠTĚVA JERUSALEMA

Sekce

Úvod

1. Sluha římského setníka
2. Cesta do Jerusalema
3. U pramene Bethesda
4. Pravidlo života
5. Návštěva farizeje Šimona
6. Návrat do Kafarnaumu
7. Zpět v Kafarnaumu
8. Svátek duchovní dobroty

PAPER 147 THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

Úvod

JEŽÍŠ a apoštolové přišli do Kafarnaumu ve středu 17. března a strávili dva týdny ve svém hlavním stanovišti v Betsadidě, než se potom vydali do Jerusalema. Tyto dva týdny apoštolové učili lidi na břehu moře, zatímco Ježíš trávil hodně času osamocen v horách, zabývající se dílem svého Otce. Během tohoto období Ježíš v doprovodu Jakuba a Jana Zebedeových udělal dvě tajné cesty do Tiberu, kde se setkali s věřícími a objasnili jim evangelium království.

Mnozí z příslušníků dvora Heroda věřili v Ježíše a navštěvovali tato shromáždění. Právě vliv těchto věřících z bezprostředního kruhu Herodovy rodiny pomohl zmírnit vládcovu nenávisť k Ježíšovi. Tito věřící z Tiberu otevřeně vysvětlili Herodovi, že „království“, které prohlašuje Ježíš, je duchovní podstaty a ne politickou idejí. Herodes natolik věřil těmto členům své vlastní domácnosti, že se proto příliš neznepokojoval šířícími se zprávami o Ježíšově učení a léčení. Neměl námitky proti činnosti Ježíše jako léčitele a

INTRODUCTION

147:0.1 (1647.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Bethsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

147:0.2 (1647.2) Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become unduly alarmed by the spreading abroad of the

náboženského učitele. Přes tuto náklonnost mnoha Herodových poradců a dokonce i samotného Heroda, existovala skupina jeho podřízených, kteří byli natolik ovlivněni náboženskými vůdci Jerusalema, že zůstávali zavilými a horlivými nepřáteli Ježíše a apoštolů a později dělali hodně pro to, aby zabránili jejich veřejným aktivitám. Největší nebezpečí pro Ježíše nepředstavoval Herodes, ale náboženští vůdcové Jerusalemu. A toto byl ten hlavní důvod, proč Ježíš a apoštolové strávili tolik času v Galileji a konali zde většinu svého veřejného kázání a ne v Jerusalemu a Judeji.

reports concerning Jesus' teaching and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. SLUHA ŘÍMSKÉHO SETNÍKA

V den, kdy se chystali odejít do Jerusalema na oslavu Paschi, přišel za představiteli synagogy Mangus, setník a kapitán římské stráže v Kafarnaumu a řekl jim: „Můj věrný sluha je nemocný a na pokraji smrti. Šli byste proto za Ježíšem a mým jménem ho požádali, aby vyléčil mého služebníka?“ Římský kapitán tak postupoval, protože si myslel, že židovští vůdcové budou mít na Ježíše větší vliv. A tak stařešinové šli za Ježíšem a jejich mluvčí řekl: „Učitelé, my tě naléhavě žádáme, abys šel do Kafarnaumu a zachránil sluhu římského setníka, který je hoden tvé pozornosti, protože miluje náš národ a dokonce nám postavil tu synagogu, ve které jsi tak často vystupoval.“

Když je Ježíš vyslyšel, řekl: „Půjdu s vámi.“ A vydal se s nimi k domu setníka a když se k němu blížili, přišli mu v ústretu přátelé římského vojáka, které on poslal, aby Ježíše přivítali a řekli mu: „Pane, nenamáhej se vstoupit do mého domu, poněvadž já nejsem hoden, abys vešel pod moji střechu. A nebyl jsem hoden ani toho, abych za tebou přišel; proto jsem poslal stařešiny tvého vlastního národa. Ale já vím, že můžeš říci slovo tam, kde stojíš a můj sluha bude vyléčen. Neboť já sám jsem pod velením jiných a mám pod sebou vojáky a když řeknu jednomu jdi, tak on jde; když řeknu druhému přijď, tak přijde a mým sluhům řeknu udělejte to či ono a oni to udělají.“

A když Ježíš tato slova uslyšel, otočil se ke svým apoštolům a k těm, kteří byli s nimi a řekl: „Obdivuji takovou víru jinověrce. Opravdu, opravdu vám říkám, že jsem se nesetkal s takovou vírou, určitě ne v Izraeli.“ Ježíš se otočil zády k domu a řekl: „A tak půjdeme.“ Přátelé setníka šli do domu a předali Mangusovi slova Ježíše. A od té chvíle se sluha začal zotavovat a nakonec se uzdravil úplně a mohl opět plnohodnotně žít a pracovat.

1. THE CENTURION'S SERVANT

147:1.1 (1647.3) On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

147:1.2 (1647.4) And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

147:1.3 (1648.1) And when Jesus heard these words, he turned and said to his apostles and those who were with them: "I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel." Jesus, turning from the house, said, "Let us go hence." And the friends of the centurion went into the house and told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was

Ale my jsme se nikdy nedozvěděli, co se v daném případě stalo. Toto je pouze záznam té události a zdali či ne neviditelné bytosti pomohly vyléčit sluhu setníka nebylo odhaleno těm, kteří Ježíše doprovázeli. My pouze s určitostí víme tu skutečnost, že sluha se plně uzdravil.

eventually restored to his normal health and usefulness.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion's servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant's complete recovery.

2. CESTA DO JERUSALEMA

Časně ráno v úterý 30. března, se Ježíš a apoštolská skupina vydali cestou údolím Jordánu do Jerusalema na oslavu Paschi. Do cíle dorazili v pátek odpoledne, 2.dubna a jako obvykle se ubytovali v Betanii. Když procházeli Jerichem, zastavili se tam na krátký odpočinek a mezitím Jidáš uložil část z jejich společných finančních prostředků do banky přítele své rodiny. To bylo poprvé, kdy Jidáš měl u sebe nadbytek peněz a tento vklad nebyl použit až do doby, kdy opět procházeli Jerichem během jejich poslední památné cesty do Jerusalema krátce před soudem a smrtí Ježíše.

Apoštolská skupina došla do Jerusalema bez zvláštních příhod, ale sotva se jen ubytovali v Betanii, začali tam přicházet z blízka i z daleka lidé, hledající vyléčení svých těl, utěšení svých ustaraných myslí a spasení svých duší, v takových počtech, že Ježíš neměl čas na odpočinek. Proto postavili stany v Getsemane a Ježíš chodil tam a zpět z Betanie do Getsemane, aby se vyhnul davům, které ho neustále obklopovaly. Apoštolové strávili v Jerusalemu téměř tři týdny, ale Ježíš se nezapojoval do žádného kázání na veřejnosti, pouze se věnoval učení v soukromí a vykonával osobní práci.

V Betanii v tichosti oslavili Paschu. A to bylo poprvé, kdy Ježíš a všech dvanáct apoštolů se zúčastnili nekrvavé paschátní hostiny. Apoštolové Jana se této hostiny s Ježíšem a jeho apoštoly neúčastnili; svátek oslavovali s Abnérem a s mnoha z prvních věřících v kázání Jana. Toto byla druhá Pascha, kterou Ježíš slavil se svými apoštoly v Jerusalemu.

Když Ježíš a dvanáct jeho apoštolů odešli do Kafarnaumu, apoštolové Jana se s nimi nevrátili. Pod vedením Abnéra zůstali v Jerusalemu a v okolních oblastech a v tichosti pracovali pro rozšíření království, zatímco Ježíš a jeho dvanáctka se vrátili pracovat do Galileje. Již nikdy nebylo všech dvacet čtyři apoštolů pohromadě, až na krátkou dobu před pověřením a vysláním sedmdesáti evangelistů. Ale tyto dvě skupiny

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family. This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy

spolupracovaly a bez ohledu na jejich rozdílné názory, v jejich vztazích převládalo upřímné porozumění.

evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. U PRAMENE BETHESDA

Na druhou sobotu v Jerusalemu, když se Ježíš a apoštolové právě chystali účastnit se chrámových bohoslužeb, řekl Jan Ježíšovi: „Pojď se mnou, já ti něco ukážu.“ Jan vyvedl Ježíše z Jerusalemu jednou z městských bran k jezírku vody, zvané Bethesda. Kolem vodní nádrže byla stavba, složená z pěti sloupových síní, ve kterých se zdržovali nemocní, čekající na vyléčení. Byl to horký pramen, jehož načervenalá barva klokotala v nepravidelných intervalech, což bylo způsobeno nahromaděným plynem ve skalních dutinách pod jezírkem. Tyto občasně výlevy teplé vody byly mnoha lidmi považovány za nadpřirozené úkazy a velmi rozšířen byl názor, že první člověk, který vstoupí do vody po takovém výlevu, bude vyléčen z jakékoliv choroby.

Apoštolové byli poněkud neklidní kvůli zákazům Ježíše a Jan, nejmladší z dvanáctky, byl z nich nejvíce netrpělivý kvůli těmto omezením. Přivedl Ježíše k jezírku v naději, že pohled na shromážděné trpící zapůsobí na Ježíšovy city natolik, že bude dojat a vykoná zázračné vyléčení a to ohromí celý Jerusalema a pak brzy uvěří v evangelium království. Jan Ježíšovi řekl: „Učiteli, pohled na všechny ty trpící; nemůžeme pro ně něco udělat?“ A Ježíš odpověděl: „Jane, proč se mně pokoušíš odchýlit od cesty, kterou jsem si zvolil? Proč se snažíš nahradit hlásání evangelia věčné pravdy zázraky a léčením nemocných? Můj synu, nemohu udělat to, co po mně žádáš, ale svolím dohromady tyto nemocné a postižené, abych k nim mohl pronést slova útěchy a věčného povzbuzení.

Ježíš shromážděným řekl: „Mnoho z vás, nemocných a postižených, je tady v důsledku mnoha let špatného života. Někteří trpí kvůli nešťastným nehodám, jiní v důsledku chyb jejich předků, zatímco někteří z vás bojují v těžkých podmínkách svého dočasného bytí. Ale můj Otec pracuje a i já budu pracovat na zlepšení vašeho pozemského stavu, ale především na zajištění vašeho věčného stavu. Nikdo z nás nemůže udělat moc pro změnu těžkostí života, pokud neobjevíme, že si to žádá vůle nebeského Otce. Konec konců, my všichni jsme závislí na vůli Věčného. Jestli byste vy všichni byli vyléčeni ze svých fyzických chorob, určitě byste se nad tím

3. AT THE POOL OF BETHESDA

147:3.1 (1649.1) The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, “Come with me, I would show you something.” John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

147:3.2 (1649.2) The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master's compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: “Master, see all of these suffering ones; is there nothing we can do for them?” And Jesus replied: “John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them.”

147:3.3 (1649.3) In speaking to those assembled, Jesus said: “Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills. After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical

podívali, ale mnohem větším úkolem je očistit vás od všech duchovních nemocí a vyléčit vás ze všech morálních chorob. Vy jste všichni děti Boha; jste synové nebeského Otce. Může se vám zdát, že okovy času vás sužují, ale Bůh věčnosti vás miluje. A až přijde čas soudu, nebojte se, neboť každý z vás se setká nejenom se spravedlností, ale i s přemírou milosrdenství. Opravdu, opravdu vám říkám: „ten, kdo slyší evangelium království a věří v toto učení o synovství s Bohem, má věčný život; takoví věřící již přecházejí od soudu a smrti ke světlu a životu. A blízko je hodina, kdy i ležící v hrobkách uslyší hlas vzkříšení.“

A mnoho z těch, kteří slyšeli tato slova, uvěřili v evangelium království. Někteří nemocní byli natolik povzbuzeni a duchovně posíleni, že začali prohlašovat, že byli také vyléčeni ze svých fyzických chorob.

Jeden muž, který byl po dlouhá léta ztrápený a hrozně trpěl kvůli pokleskům své nepokojné mysli, se zaradoval nad Ježíšovými slovy, vzal si svoje lůžko a vrátil se domů, přestože to bylo v sobotu. Tento trpící člověk musel čekat celé ty dlouhé roky na někoho, aby mu pomohl; byl takovou obětí pocitu své vlastní bezmocnosti, že ho nikdy nenapadla myšlenka pomoci si sám sobě, což se ukázalo, že to byla jediná věc, kterou musel udělat pro své úspěšné uzdravení—vzít své lůžko a jít.

Potom Ježíš Janovi řekl: „Pojďme odtud, než za námi přijdou veleknězi a zákoníci a budou nám zazlívát, že jsme promlouvali slova života k těmto postiženým.“ A vrátili se do chrámu ke svým druhům a ihned se všichni vydali strávit noc v Betanii. Ale Jan nikdy apoštolům neřekl o své návštěvě s Ježíšem u jezírka Bethesda v tu sobotu odpoledne.

4. PRAVIDLO ŽIVOTA

Večer té stejné soboty, v Betanii, když Ježíš, dvanáct apoštolů a skupina věřících seděli kolem ohně v Lazarově zahradě, Natanael položil Ježíšovi tuto otázku: „Učiteli, i když jsi nás učil pozitivní variantu starého pravidla života—abychom dělali jiným to, co my si přejeme, aby oni dělali nám—já nerozumím úplně, jak se máme vždy řídit takovým příkazem. Dovol mně vysvětlit ti můj problém na příkladu smyslného muže, který se nečistě dívá na ženu, se kterou chce zhřešit. Jak můžeme učít, že tento zlo zamýšlející člověk by měl dělat jiným to, co on si přeje, aby oni dělali jemu?“

Když Ježíš uslyšel otázku Natanaela,

afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection.”

147:3.4 (1649.4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revived that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:3.5 (1649.5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

147:3.6 (1650.1) Then said Jesus to John: “Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones.” And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

4. THE RULE OF LIVING

147:4.1 (1650.2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of believers were assembled about the fire in Lazarus's garden, Nathaniel asked Jesus this question: “Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending man should do to others as he would they should do to him?”

147:4.2 (1650.3) When Jesus heard Nathaniel's

okamžitě vstal a ukazujíc prstem na apoštola, řekl: "Natanaeli, Natanaeli! Jaké to myšlenky probíhají v tvé mysli? Nepřijímáš moje učení jako člověk, narozený v duchu? Neslyšíš pravdu jako člověk moudrosti a duchovního vnímání? Když jsem vám přikázal dělat jiným to, co vy si přejete, aby oni dělali vám, mluvil jsem k lidem vysokých ideálů, ne k těm, kteří by chtěli překroutit mé učení do oprávnění podněcovat zlo."

Když Učitel takto promluvil, Natanael povstal a řekl: „Ale, Učiteli, nemysli si, že já schvaluji takový překroucený výklad tvého učení. Já jsem ti položil tuto otázku jen proto, že se domnívám, že mnoho podobných lidí si může špatně vykládat tvůj příkaz a doufal jsem, že nám dáš další instrukce o těchto věcech.“ A když se Natanael opět posadil, Ježíš pokračoval: „Já dobře vím, že ve tvé mysli není žádná taková zlá myšlenka, ale jsem zklamán tím, že vy všichni tak často opomíjíte použít opravdově duchovní výklad mého obyčejného učení—příkazů, které vám musím dávat v lidském jazyce a ve formě běžné lidské řeči. Dovol mně nyní poučit vás o rozdílných úrovních významu, týkajících se výkladu tohoto pravidla života, této rady „dělat jiným to, co vy si přejete, aby oni dělali vám“:

1. Úroveň těla. Takový ryze sobecký a smyslný výklad je velmi dobře znázorněn ve tvé otázce.

2. Úroveň citová. Tato rovina je ve srovnání s úrovní těla o jednu úroveň vyšší a znamená, že soucit a pochopení povznese výklad tohoto pravidla života.

3. Úroveň mysli. Na této úrovni působí úsudky mysli a životní zkušenost. Zdravý úsudek přikazuje, že takové pravidlo života musí být vyloženo v souladu s nejvyššími ideály, zakotvenými v ušlechtilosti hluboké sebeúcty.

4. Úroveň bratrské lásky. Ještě na vyšší úrovni je nezištná oddanost ve prospěch svých bližních. Na této vyšší rovině upřímné sociální služby, vycházejí z vědomí otcovství Boha a následném poznání bratrství lidí, se objevuje nový a mnohem krásnější výklad tohoto základního pravidla života.

5. Morální úroveň. A potom, když dosáhnete opravdových filozofických úrovní výkladu, když máte skutečnou schopnost vnímání toho, co je dobro a co je zlo, když si uvědomujete věčný soulad lidských vztahů, začínáte vidět takové

question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: "Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing."

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: "But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters." And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: "I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to 'do to others that which you desire others to do to you':

147:4.4 (1650.5) "1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) "2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) "3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) "4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) "5. The moral level. And then when you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will

řešení výkladu příkazu, jak by ho viděla ušlechtilá, nezištná, moudrá a nestranná třetí osoba ve vztahu k vašim osobním problémům přizpůsobení se k životním situacím.

6. Duchovní úroveň. A nakonec, ale ze všech nejdůležitějších, dosáhneme úroveň duchovního vnímání a duchovního výkladu, nutící nás uznat v tomto pravidle života božský příkaz chovat se ke všem lidem v souladu s našimi představami o tom, jak by se k nim choval Bůh. A to je vesmírný ideál lidských vztahů. A takový je váš postoj ke všem podobným problémům, když vaší nejvyšší touhou je neustále vykonávat vůli Otce. Proto bych chtěl, abyste se chovali ke všem lidem tak, jak víte, že bych se k nim v podobných situacích choval já."

Nic z toho, co Ježíš řekl do této doby, neohromilo apoštoly víc než tato slova. Pokračovali v diskuzi o Ježíšových slovech ještě dlouho po jeho odchodu na lůžko. Ačkoliv Natanael se jen pomalu vzpamatovával ze svého zklamání, že Ježíš nesprávně pochopil podstatu jeho otázky, ostatní apoštolové byli více než vděční svému filozofickému druhovi za jeho odvahu položit takovou intelektuálně provokující otázku.

5. NÁVŠTĚVA FARIZEJE ŠIMONA

Přestože Šimon nebyl členem židovské Vysoké rady, byl vlivným jeruzalémským farizejem. Váhavě věřil v evangelium, ale bez ohledu na to, že může být za to vystaven těžké kritice, odvážil se pozvat Ježíše a jeho blízké druhy—Petra, Jakuba a Jana—do svého domu na společnou večeři. Šimon již delší dobu sledoval Ježíšovu činnost a velice na něho zapůsobilo jeho učení a ještě více jeho osobnost.

Bohatí farizejové se velmi věnovali dobročinnosti a nevyhýbali se publicitě své lidumilnosti. Někdy dokonce troubili na trubku, když se chystali podarovat nějakého žebráka. Tito farizejové měli ve zvyku, že když pořádali hostinu pro významné hosty, nechali dveře otevřené, aby i pouliční žebráci mohli vejít dovnitř a stát podél stěn jídelny za křesly stolovníků připraveni zmocnit se kousků jídla, které jim hodující házeli.

V tomto případě přišla s ostatními do Šimonova domu žena pochybné pověsti, která jen nedávno uvěřila v radostné zprávy evangelia království. Tato žena byla velmi dobře známá po celém Jerusalemu jako bývalá majitelka jednoho z takzvaných prvotřídních nevěstinců, nacházejícího

begin to view such a problem of interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) "6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father's will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances."

147:4.10 (1651.4) Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master's words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

147:5.1 (1651.5) Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

147:5.2 (1651.6) The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

147:5.3 (1651.7) On this particular occasion at Simon's house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former

se těsně u chrámového dvora jinověrců. Po přijetí Ježíšova učení zavřela svůj hanebný obchod a ovlivnila většinu žen ze svého okruhu přijmout evangelium a změnit svůj způsob života; přesto však i nadále farizejové na ni pohlíželi s velkým opovržením a byla přinucena chodit s rozpuštěnými vlasy jako znak nevěstky. Tato bezejmenná žena přinesla sebou velkou nádobu s parfémovaným omývacím olejem. Stála za Ježíšem a když se při jídle v křesle opřel, aby si odpočinul, začala potírat jeho nohy a současně také smáčela jeho nohy svými slzami vděčnosti, utírajíc je svými vlasy. A když skončila s pomazáním, stále plakala a líbala jeho nohy.

Když to všechno Šimon viděl, řekl si: „Jestli by tento člověk byl prorokem, poznal by, co za ženu se ho dotýká; věděl by, že ona je obecně známá hříšnice. A Ježíš, znajíc, co probíhá myslí Šimona, promluvil: „Šimone, chtěl bych ti něco říci.“ Šimon odpověděl: „Učiteli, řekni to.“ Ježíš potom řekl: „Jeden bohatý lichvář měl dva dlužníky. Jeden mu dlužil pět set denárů a druhý padesát. A protože oba neměli čím splatit, on jim oběma dluh odpustil. Který z nich, Šimone, by ho měl milovat nejvíce? Šimon odpověděl: „Myslím, že ten, kterému odpustil nejvíce.“ A Ježíš řekl: „Usoudil jsi správně“ a ukazujíc prstem na ženu, pokračoval: „Šimone, podívej se dobře na tuto ženu. Já jsem přišel do tvého domu jako pozvaný host a přesto jsi mně nedal vodu, abych si umyl nohy. Tato vděčná žena omyla mé nohy slzami a utřela je svými vlasy. Ty jsi mne nepolibil na znak přátelského přivítání, ale tato žena, od chvíle kdy sem přišla, nepřestala líbat mé nohy. Ty jsi nepomazal olejem mé vlasy, ale ona pomazala mé nohy vzácným roztokem. A jaký význam toto všechno má? Jenom to, že mnoho jejích hříchů bylo odpuštěno a to ji přivedlo k velké lásce. Ale těm, kterým je odpuštěno málo, někdy milují málo.“ A otočil se k ženě, vzal ji za ruku, pozvedl ji na nohy a řekl: „Ty skutečně lituješ svých hříchů a ty jsou odpuštěny. Nenechej se odradit bezohledným a bezcitným přístupem lidí; jdi dál životem v radosti a svobodě království nebeského.“

Když Šimon a jeho přátelé, kteří s ním seděli u stolu, uslyšeli tato slova, byli ohromeni a začali si mezi sebou šeptat: „Co je to za člověka, který se odvažuje odpouštět hříchy?“ A když je Ježíš slyšel takto šeptat, obrátil se k ženě slovy: „Ženo, odejdi v pokoji; víra tvá tě spasila.“

keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his feet while she also wet his feet with her tears of gratitude, wiping them with the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

147:5.4 (1652.1) When Simon saw all this, he said to himself: “This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner.” And Jesus, knowing what was going on in Simon’s mind, spoke up, saying: “Simon, I have something which I would like to say to you.” Simon answered, “Teacher, say on.” Then said Jesus: “A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?” Simon answered, “He, I suppose, whom he forgave the most.” And Jesus said, “You have rightly judged,” and pointing to the woman, he continued: “Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little.” And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: “You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven.”

147:5.5 (1651.9) When Simon and his friends who sat at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, “Who is this man that he even dares to forgive sins?” And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, “Woman, go in peace; your faith has saved you.”

Když Ježíš vstal se svými přáteli, aby odešli, obrátil se na Šimona a řekl: „Šimone, já vím co se děje v tvé duši, jak bojuješ mezi vírou a pochybnostmi, jak jsi zmítán strachem a sužován pýchou; ale já se za tebe modlím, abys ses poddal světlu a mohl prožít ve svém postavení v životě takové úžasné proměny mysli a ducha, které se mohou rovnat obrovským změnám, již uskutečněných evangeliem království v srdci tvého nezvaného a nevídaného hosta. A prohlašuji vám všem, že Otec má otevřené dveře nebeského království pro všechny, kteří mají víru vstoupit a žádný člověk či skupina lidí nemohou tyto dveře zavřít ani před nejprostější duší, nebo domnělým notorickým hříšníkem na zemi, jestliže upřímně chtějí vstoupit.“ A Ježíš, společně s Petrem, Jakubem a Janem, opustili dům jejich hostitele a šli se připojit k ostatním apoštolům v táboře v zahradě Getsemane.

V ten stejný večer Ježíš pronesl apoštolům nezapomenutelný projev, týkající se relativní hodnoty vztahu k Bohu a progresu ve věčném vzestupu k Ráji. Ježíš řekl: „Děti moje, jestliže existuje skutečné a živé spojení mezi dítětem a Otcem, dítě bude s určitostí postupně směřovat k ideálům Otce. Pravdou je, že dítě může zpočátku postupovat pomalu, ale progres je přesto jistý. Není důležitá rychlost vašeho progresu, ale spíše jeho jistota. Vaše konkrétní dosažení není tak důležité, jako fakt směru vašeho postupu k Bohu. To, čím se stáváte den za dnem, je nekonečně důležitější než to, co jste dnes.

Tato proměněná žena, kterou někteří z vás dnes viděli v domě Šimona, žije v tuto chvíli na mnohem nižší úrovni než Šimon a jeho významní přátelé. Ale zatímco tito farizejové se zabývají chybným progresem, založeným na iluzi překročení klamných kruhů, sestávajících se z nesmyslných rituálních obřadů, tato žena se v tiché opravdovosti vydala na dlouhou a rušnou cestu hledání Boha a její pouť k nebi není zablokována duchovní pýchou a morálním sebeuspokojením. Z pohledu lidí, ona je mnohem dále od Boha než Šimon, ale její duše je v progresivním pohybu; je na cestě směrem k věčnému cíli. V této ženě jsou přítomny nesmírné duchovní možnosti, které se mohou projevit v budoucnu. Někteří z vás se možná nacházejí daleko od skutečných úrovní duše a ducha, ale každý den děláte skrze otevřenou víru pokroky na živé cestě, vedoucí k Bohu. V každém z vás jsou obrovské možnosti pro budoucnost. Je mnohem lepší mít malou, ale živoucí a rostoucí víru, než mít velký intelekt s jeho mrtvými zásobami světských moudrostí a duchovní nevíry.“

Ale Ježíš důrazně varoval své apoštoly před

147:5.6 (1651.10) As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: "I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance." And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in the garden of Gethsemane.

147:5.7 (1653.1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: "My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father's ideals. True, the child may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

147:5.8 (1653.2) "This transformed woman whom some of you saw at Simon's house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief."

147:5.9 (1653.3) But Jesus earnestly warned his

pošetilostí Božího dítěte, zneužívajícího lásku Boha. Řekl jasně, že nebeský Otec není nevšímavým, nedbalým či pošetile shovívavým rodičem, který je vždy připraven prominout hřích a odpustit nedbalost. Upozornil své posluchače na to, aby si chybě nevysvětovali jeho příklad syna a otce tak, že Bůh je něco jako rozmazlující a nerozumný pozemský rodič, který záměrně skrývá morální prohřešky svých nerozvážných dětí a který tímto rozhodně a přímo přispívá k přečinům a brzkému mravnímu úpadku svých vlastních potomků. Ježíš řekl: „Můj Otec nepřehlíží shovívavě ty činy a jednání svých dětí, které jsou sebezničující a sebevražedné pro veškerý morální růst a duchovní progres. V očích Boha jsou taková hříšná jednání opovrženíhodná.“

Ježíš se účastnil mnoha dalších polooficiálních setkáních a hostin u důležitých i prostých, bohatých i chudých lidí Jerusalema předtím, než odešel se svými apoštoly do Kafarnaumu. A mnoho z nich skutečně uvěřilo v evangelium království a bylo následně pokřtěno Abnérem a jeho druhy, kteří zůstali v Jerusalemu a jeho okolí pracovat v zájmu království.

6. NÁVRAT DO KAFARNAUMU

Ke konci dubna se Ježíš a dvanáct apoštolů vydali ze svého hlavního stanoviště v Betsaidě u Jerusalema na cestu zpět do Kafarnaumu přes Jericho a údolí Jordánu.

Veleknězi a náboženští vůdcové židů měli mnoho tajných zasedáních za účelem rozhodnutí, co udělat s Ježíšem. Oni všichni souhlasili s tím, že něco se udělat musí, aby se zakázala jeho učení, ale nemohli se shodnout na tom, jak to udělat. Doufali, že správní orgány se ho zbaví tak, jak to Herodes udělal s Janem, ale zjistili, že Ježíš pracuje takovým způsobem, že jeho učení římské vládní úředníky příliš neznepokojovalo. Proto, na zasedání den před Ježíšovým odchodem do Kafarnaumu, bylo rozhodnuto, že bude zatčen na základě náboženského obvinění a souzen Vysokou radou. Z toho důvodu bylo pověřeno šest tajných špehů sledováním Ježíše, aby zaznamenávali jeho slova a činy a když shromáždí dostatek důkazů o porušování zákona a rouhání, vrátí se do Jerusalema se svým hlášením. Těchto šest židů dohonilo apoštolskou skupinu o zhruba třiceti lidech u Jericha a pod záminkou stát se učedníky, připojilo se k Ježíšově rodině stoupenců a zůstalo s nimi až do začátku druhého poutního kázání v Galileji. Hned potom tři z nich se vrátili do Jerusalema, aby předložili své hlášení velekněžům a Vysoké radě.

apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father's love. He declared that the heavenly Father is not a lax, loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: "My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an abomination in the sight of God."

147:5.10 (1653.4) Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. RETURNING TO CAPERNAUM

147:6.1 (1653.5) The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

147:6.2 (1654.1) The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second

Petr měl kázání před shromážděným davem u brodu přes Jordán a následujícího dne ráno se vydali podél řeky na sever směrem k Amathu. Měli v úmyslu pokračovat přímo do Kafarnaumu, ale shromáždilo se tam tolik lidí, že tam zůstali tři dny, během kterých kázali, učili a křtili. Domů se vydali až časně ráno v sobotu, prvního květnového dne. Jerusalemsí špehové si teď byli jisti prvním obviněním proti Ježíšovi—porušením soboty—protože si dovolil vydat se na cestu v sobotní den. Ale čekalo je velké zklamání, protože krátce před odchodem si Ježíš zavolal k sobě Ondřeje a přede všemi mu nařídil ujít jenom necelých tisíc metrů, což byla židovským zákonem povolená cestovní vzdálenost v sobotu.

Ale špehové nemuseli čekat dlouho na další příležitost obvinít Ježíše a jeho druhy z porušení soboty. Když skupina procházela po úzké cestě kolem vlnící se pšenice, která byla již téměř zralá a byla po obou stranách na dosah, někteří apoštolové, protože byli hladoví, utrhlí zralé obilí a snědli ho. Na tom nebylo nic neobvyklého, protože bylo zvykem, že pocesní si takto pomohli k troše obilí a proto takové jednání nebylo považována za přestupek. Ale špiclové toho využili jako záminku pro napadení Ježíše. Když viděli, jak Ondřej tře zrní ve svých dlaních, přišli k němu a řekli: „Ty nevíš, že je nezákonné v sobotu trhat a mlátit obilí?“ A Ondřej odpověděl: „Ale my máme hlad a třeme jenom pro naši vlastní potřebu; a odkdy je hříchem jíst obilí v sobotu?“ Ale farizejové odpověděli: „Neděláš nic špatného, když jíš obilí, ale porušuješ zákon tím, že trháš obilí a třeš ho ve svých dlaních; tvůj Učitel by jistě nesouhlasil s takovým jednáním.“ Ondřej potom řekl: „Ale, jestliže není prohřeškem jíst obilí, pak jistě tření mezi svými dlaněmi neznamena více práce, než žvýkání zrna, což vy dovolujete; tak proč slovíčkářte o takových maličkostech?“ Když jim Ondřej naznačil, že slovíčkáři, pobouřilo je to a spěchali vyjádřit svůj protest Ježíšovi, který při chůzi mluvil s Matoušem: „Pohled, Učiteli, tvoji apoštolové dělají něco, co je v sobotu nezákonné; trhají, třou a jí obilí. My věříme, že jim přikážeš toho nechat.“ A potom Ježíš udavačům řekl: „Vy jste opravdu zaníceni pro zákon a dobře si pamatujete, že sobota je sváteční den; ale nikdy jste nečetli ve Spisech o tom, jak jednou, když David měl hlad, on a jeho družina vstoupili do chrámu Božího a David jedl posvěcený chléb, ačkoliv zákon toto každému zakazoval, kromě knězů? A David dal tento chléb i těm, kteří byli s ním. A nečetli jste v našem zákoně, že je zákonné dělat mnoho potřebných věcí v sobotu? A neuvídím, než den skončí, vás jíst to, co jste si

preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

147:6.3 (1654.2) Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

147:6.4 (1654.3) But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: “Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?” And Andrew answered: “But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath day?” But the Pharisees answered: “You do no wrong in eating, but you do break the law in plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts.” Then said Andrew: “But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?” When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested, saying: “Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will command them to cease.” And then said Jesus to the accusers: “You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also

přinesli pro svoji potřebu na tento den? Moji dobří lidé, děláte dobře, že světíte sobotu, ale udělali byste lépe, kdybyste chránili zdraví a blaho svých bližních. Já tvrdím, že sobota byla udělána pro člověka a ne člověk pro sobotu. A jestli jste tady s námi pro to, abyste dávali pozor na má slova, pak otevřeně prohlašuji, že Syn Člověka je hospodinem i v sobotu.“

Farizejové byli ohromeni a překvapeni jeho rozvážnými a moudrými slovy. Po zbytek dne se drželi stranou a neodvážili se položit další otázky.

Ježíšův nesouhlas s židovskými tradicemi a otrockými rituály byl vždy pozitivní. Spočíval v tom, co on dělal a co tvrdil. Učitel neztrácel čas v negativních narčcích. Učil, že ti, kdo znají Boha, se mohou těšit svobody žítí bez klamání sama sebe oprávněním hřešit. Ježíš apoštolům řekl: „Lidé, jestli jste osvíceni pravdou a opravdu víte co děláte, jste blaženi; ale jestliže neznáte božskou cestu, jste nešťastní a tím už porušujete zákon.“

7. ZPĚT V KAFARNAUMU

Bylo kolem pondělního poledne, 3. května, když Ježíš a dvanáct apoštolů připluli do Betsaida na lodi z Taricheje. Lodi připluli proto, aby unikli těm, kteří cestovali společně s nimi. Ale následujícího dne ostatní lidé, včetně špehů z Jerusalema, Ježíše opět našli.

V úterý, kdy Ježíš řídil jeden z obvyklých večerů otázek a odpovědí, vůdce šesti špehů mu řekl: „Já jsem dnes mluvil s jedním z Janových apoštolů, který je i teď tady přítomen tvé výuce a nerozumíme tomu, proč nikdy nepřikážeš svým apoštolům, aby se postili a modlili, jak se postíme my farizejové a jak Jan nařizoval svým stoupencům.“ A Ježíš, odkazující se na výrok Jana, tomuto tázajícímu odpověděl: „Postí se přátelé budoucího novomanžela, když je s nimi ženich? Dokud je ženich s nimi, sotva se mohou postit. Ale když je ženich od nich odveden, tak ženichovin přátelé se nepochybně postí a budou se modlit. Modlení je přirozené dětem světla, ale postění není součástí evangelia království nebeského. Připomínám, že moudrý krejčí nepřišije kousek nové a nesražené látky ke starým šatům, protože když se namočí, srazí se a udělá nepěkné rozštěpení. A ani se nevlévá nové víno do starých vínových měchů, protože staré měchy prasknou, víno se vylije a měchy budou zničeny.

gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath.”

147:6.5 (1655.1) The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

147:6.6 (1655.2) Jesus' antagonism to the Jewish traditions and slavish ceremonials was always positive. It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: "Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law."

7. BACK IN CAPERNAUM

147:7.1 (1655.3) It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Betsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

147:7.2 (1655.4) On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: "I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as John bade his followers." And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: "Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce

Moudrý člověk dává nové víno do nových vínových měchů. Proto moji učedníci jednají moudře, když nepřenášejí příliš mnoho ze starého řádu do nového učení evangelia království. Ti, kteří ztratili svého učitele, se mohou po určité době postit. Postění může být vhodnou součástí Mojžíšova zákona, ale v přicházejícím království synové Boží poznají svobodu beze strachu a radost v božském duchu.“ A když uslyšeli tato slova, Janovi učedníci byli utěšeni, zatímco farizejové byli ještě více zmateni.

Potom Ježíš pokračoval tím, že varoval své posluchače před představou o tom, že všechno staré učení by mělo být nahrazeno novými doktrínami. Ježíš řekl: „To, co je staré a pravdivé, musí zůstat. Podobně, to, co je nové, ale je nesprávné, musí být zavrženo. Ale, to, co je nové a pravdivé, mějte víru a odvahu to přijmout. Pamatujte, že je napsáno: „Neopouštěj starého přítele, poněvadž nového s ním neporovnáš. S novým vínem je to jak s novým přítelem; když zestárne, budeš ho pít s potěšením.“

8. SVÁTEK DUCHOVNÍ DOBROTY

Té noci, dlouho po odchodu běžných posluchačů, pokračoval Ježíš v učení svých apoštolů. Tuto neobyčejnou výuku začal citátem proroka Izajáše:

„Proč jste se postili? Z jakého důvodu sužujete vaše duše, když ustavičně nacházíte radost v trápení a máte požitek v nespravedlnosti? Hleďte, vy se postíte kvůli sporu a hádce, abyste udeřili zlobnou rukou. Ale dokud se budete takto postit, váš hlas nebude na nebi slyšet“.

„Je toto půst, který jsem já zvolil? Uvažujte, přejí si vidět, jak člověk sužuje svoji duši? Uvažujte, chci, aby člověk sklonil svoji hlavu jako třtina, aby byl ponořen do smutku? Máte odvahu toto nazývat půstem a přijatelným jednáním v očích Hospodina? Není toto ten půst, který bych si měl vybrat: sňat okovy zla, rozvázat pouta těžkým břemenům, osvobodit utlačované a zlomit každé jařmo? Není půst v tom, abych se o svůj chléb rozdělil s hladovými a pozval do svého domu bezdomovce a chudé? A když vidím nahé, dám jim oblečení.

A potom se vaše světlo rozjasní jako ranní úsvit a vaše zdraví se rychle upevní. Vaše čestnost půjde před vámi a sláva Hospodina bude vaše zadní stráž. Potom se obrátíte na Hospodina a on odpoví; vy zavoláte a on řekne—Já jsem tady. A to všechno on udělá, jestli se zdržíte utlačování,

a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit.” And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

147:7.3 (1656.1) Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: “That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: ‘Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.’”

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

147:8.1 (1656.2) That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

147:8.2 (1656.3) “‘Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

147:8.3 (1656.4) “‘Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

147:8.4 (1656.5) “‘Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here

odsuzování a marnivosti. Otec si raději přeje vidět, abyste soucítili s hladovými a pomáhali trpícím duším; a potom vaše světlo bude zářit ve tmě a i vaše temnota bude jako poledne. Potom vás Hospodin povede nepřetržitě, uspokojujíc vaši duši a obnovujíc vaši sílu. A budete jako zalitá zahrada, jako pramen, který nevysychá. A ti, kteří to tak dělají, vrátí ztracenou slávu; oni vybudují základy pro mnoho generací; budou nazýváni obnoviteli pobořených zdí, restaurátory bezpečných cest pro život.“

A pak, dlouho do noci, Ježíš vysvětloval svým apoštolům pravdu o tom, že to je víra, která jim zajistí bezpečnost v království současném i budoucím a ne duševní strádání či tělesný půst. Nabádal apoštoly, aby přinejmenším žili podle zásad starých proroků a vyjádřil naději, že ve svém rozvoji se dostanou mnohem dál za ideály Izajáše a proroků minulosti. Jeho poslední slova té noci byla: „Vyrůstujte ve ctnosti pomocí živé víry, která obsahuje fakt, že jste synové Boží a současně vidíte v každém člověku bratra.“

Bylo po druhé hodině ráno, když Ježíš přestal mluvit a všichni odešli spát.

am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell.”

147:8.5 (1656.6) And then long into the night Jesus propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: “Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother.”

147:8.6 (1656.7) It was after two o'clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went to his place for sleep.

Kapitola 148. Příprava evangelistů v Betsaidě

⇨ 147

Kniha Urantia

149 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 148 PŘÍPRAVA EVANGELISTŮ V BETSAIDĚ

Sekce

Úvod

1. Nová škola proroků
2. Nemocnice v Betsaidě
3. Dílo Otce
4. Zlo, hřích a špatnost
5. Smysl strádání
6. Neporozumění utrpení—rozprava o Jóbovi
7. Muž s odumřelou rukou
8. Poslední týden v Betsaidě
9. Uzdravení ochrnutého

PAPER 148 TRAINING EVANGELISTS AT BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction

1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering — Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

Úvod

V OBDOBÍ od 3. května do 3. října roku 28 n.l. pobývali Ježíš a apoštolská skupina v domě Zebedea v Betsaidě. V průběhu těchto pěti měsíců období sucha byl na břehu moře nedaleko od Zebedeova domu udržován obrovský tábor, který byl pak ještě zvětšen, aby poskytl ubytování rostoucímu davu přívrženců Ježíše. Tento přímořský tábor, ve kterém bydlela neustále se měnící populace hledačů pravdy, uchazečů o vyléčení a nadšených zvědavců, poskytoval přístřeší lidem v počtu od pěti set do patnácti set. Nad tímto stanovým městem měl všeobecný dohled David Zebedeus, jemuž pomáhala dvojčata Alfeusova. Tábor byl vzorem pořádku a čistoty, stejně jako všeobecného řízení a organizace. Nemocní s různými nemocemi byli odděleni a byli pod dohledem věřícího lékaře, Syřana jménem Elman.

Během této doby chodili apoštolové alespoň jeden den v týdnu rybařit a svůj úlovek prodávali

INTRODUCTION

148:0.1 (1657.1) FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

148:0.2 (1657.2) Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling

Davidovi pro spotřebu v přímořském táboře. Takto vydělané peníze byly vloženy do apoštolské společné pokladny. Apoštolové měli dovoleno strávit jeden týden v měsíci se svými rodinami, nebo přáteli.

Zatímco Ondřej pokračoval ve všeobecném řízení apoštolských aktivit, Petr se plně věnoval výuce evangelistů. Všichni apoštolové se každé ráno podíleli na učení skupiny evangelistů a odpoledne jak učitelé, tak i žáci, učili shromážděný lid. Po večeři, pětkrát týdně, pořádali apoštolové pro evangelisty večery otázek. Jednou za týden předsedal této hodině otázek Ježíš a odpovídal na nezodpovězené otázky z předchozích sezení.

Za pět měsíců prošlo tímto táborem několik tisíc lidí. Často sem přicházeli zvědaví lidé ze všech částí římského impéria a ze zemí východně od Eufratu. Pro Učitele to bylo nejdelší období soustředěného a dobře organizovaného učení. Ježíšova nejbližší rodina strávila v té době většinu času buď v Nazaretu, nebo v Káně.

Na rozdíl od apoštolské rodiny, tento tábor nebyl veden jako komunita se společnými zájmy. David Zebedeus řídil toto velké stanové město jako soběstačný podnik, přestože ani jedinému člověku nebylo odepřeno přijetí. Tento stále se měnící tábor byl nepostradatelnou částí Petrovy školy pro přípravu evangelistů.

1. NOVÁ ŠKOLA PROROKŮ

Petr, Jakub a Ondřej vytvořili komisi, ustanovenou Ježíšem za účelem přijímání žadatelů do školy evangelistů. V této nové škole proroků byly zastoupeny všechny rasy a národnosti římského světa a Východu a to až z Indie. Tato škola měla vyučovací část a praktickou část. Co se studenti naučili během dopoledne, to učili shromážděné lidi na břehu moře během odpoledne. Po večeři neformálně debatovali o ranním učení a odpoledním vyučování.

Každý z apoštolských učitelů učil evangelium království ze svého vlastního pohledu. Nesnažili se učit stejně; neexistovaly tam žádné jednotné či dogmatické formulace teologických doktrín. Přestože všichni učili stejnou pravdu, každý apoštol vyjadřoval svůj vlastní osobní výklad Učitelova učení. A Ježíš podporoval toto vyjadřování rozdílné osobní zkušenosti ve věcech království a přesvědčivě sladil a koordinoval toto velké množství odlišných názorů na

their catch to David for consumption by the seaside encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

148:0.3 (1657.3) While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the school of the evangelists. The apostles all did their share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

148:0.4 (1657.4) In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

148:0.5 (1657.5) The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

148:1.1 (1657.6) Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

148:1.2 (1658.1) Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth*, each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal experience in the things of the kingdom, unfailingly harmonizing and co-ordinating these many and

evangelium při jeho týdenních hodinách otázek. Přes tento velký stupeň osobní svobody ve věcech učení se zdálo, že Šimon Petr dominoval teologii školy evangelistů. Po Petrovi to byl Jakub Zebedeus, kteří měli největší osobní vliv.

Více než sto evangelistů, připravovaných během těchto pěti měsíců na břehu moře, představovalo skupinu, ze které (s výjimkou Abnéra a apoštolů Jana) bylo později vybráno sedmdesát učitelů a kazatelů evangelia. Škola evangelistů neměla nic společného s činností dvanácti apoštolů.

Tito evangelisté, přestože učili a kázali evangelium, nekřtili věřící až do pozdější doby, kdy byli vysvěceni a zplnomocněni Ježíšem jako sedmdesát poslů království. Pouze sedm z velkého počtu vyléčených na tomto místě po západu slunce bylo mezi těmito studenty evangelia. Syn aristokrata z Kafarnaumu byl jedním z těch, kdo prošel touto přípravou pro službu evangelia v Petrově škole.

2. NEMOCNICE V BETSAIDĚ

V souvislosti s tímto přímořským táborem, syrský lékař Elman řídil a organizoval čtyři měsíce, za pomoci sboru dvaceti pěti mladých žen a dvanácti mužů, to, co by se mohlo považovat za první nemocnici království. V této ošetrovně, umístěné jižně nedaleko od hlavního stanového města, léčili nemocné podle všech známých materiálních postupů a také pomocí duchovních metod, spočívajících v modlení a upevňování víry. Ježíš navštěvoval nemocné v tomto táboře nejméně třikrát týdně a osobně se setkal s každým trpícím. Pokud je nám známo, žádný takzvaný zázrak nadpřirozeného vyléčení nebyl vykonán mezi tisícem trpících a churavých lidí, kteří odešli z této ošetrovny v lepším zdravotním stavu, nebo vyléčení. Nicméně, velká většina těchto uzdravených osob nepřestala tvrdit, že je vyléčil Ježíš.

Mnoho případů vyléčení, provedených Ježíšem ve spojení s jeho péčí o pacienty Elmana, skutečně připomínají zázraky, ale nám bylo sděleno, že to byly pouze takové proměny mysli a ducha, které mohou nastat u lidí plných naděje a víry, nacházejících se pod vlivem silné, pozitivní a blahodárné osobnosti, jejíž péče zahání strach a ničí úzkost.

Elman a jeho pomocníci se snažili učít tyto

divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

148:1.3 (1658.2) The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

148:1.4 (1658.3) These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

148:2.1 (1658.4) In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

148:2.2 (1658.5) Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

148:2.3 (1658.6) Elman and his associates

nemocné pravdu o „posedlosti zlými duchy“, ale setkali se s malým úspěchem. Víra v to, že fyzické onemocnění a psychická porucha mohou být zapříčiněny takzvanými nečistými duchy, pobývajících v mysli či těle postiženého člověka, byla prakticky univerzální.

Ve všech svých kontaktech s nemocnými a trpícími, když došlo na způsob léčení, nebo zjištění neznámých příčin nemoci, Ježíš nezanedbával pokyny svého Rajského bratra Immanuela, které mu dal před zahájením inkarnace na Urantii. Nicméně, ti, kteří pomáhali nemocným získali mnoho užitečného pozorováním způsobu jednání Ježíše, kterým inspiroval víru a odvahu nemocných a trpících.

Tábor byl zrušen krátce před příchodem období chladna, kdy tam přicházelo již velmi málo lidí.

3. DÍLO OTCE

V průběhu celého tohoto období Ježíš vystoupil veřejně v táboře asi desetkrát a v synagoze v Kafarnaumu promluvil pouze jednou a to předposlední sobotu před jejich odchodem s nově vyškolenými evangelisty na jejich druhé putovní kázání po Galileji.

Od svého křtu nestrávil Ježíš tolik času o samotě jako během tohoto období výuky evangelistů v táboře u Betsaidy. Kdykoliv se ho některý z apoštolů zeptal, proč je tak často nepřítomen, měl pokaždé stejnou odpověď, že „konal dílo Otce.“

Během těchto období nepřítomnosti byl Ježíš doprovázen jenom dvěma apoštoly. Dočasně zbavil Petra, Jakuba a Jana povinnosti být jeho osobními společníky, aby se mohli také podílet na výuce budoucích evangelistů, kterých bylo více než sto. Když chtěl Učitel odejít do hor konat dílo Otce, vzal si s sebou dva volné apoštoly. Tak měl každý z dvanácti apoštolů možnost blízkého a důvěrného styku s Ježíšem.

Ačkoliv to nebylo odhaleno pro tuto knihu, my se domníváme, že v průběhu těchto četných období o samotě v horách byl Učitel v přímém a aktivním spojení se svými hlavními správci vesmírných záležitostí. Přibližně od doby svého křtu tento převtělený Vládce našeho vesmíru se

endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the “possession of evil spirits,” but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or body of the afflicted person was well-nigh universal.

148:2.4 (1659.1) In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

148:2.5 (1659.2) The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. THE FATHER'S BUSINESS

148:3.1 (1659.3) Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

148:3.2 (1659.4) Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists' training encampment at Bethsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was “about the Father's business.”

148:3.3 (1659.5) During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father's business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

148:3.4 (1659.6) It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of universe affairs. Ever since about the time of his

vzrůstající měrou a vědomě aktivně podílel na řízení některých sektorů správy vesmíru. A my jsme vždy zastávali názor, že v tyto týdny snížené aktivity v pozemských záležitostech byl nějakým způsobem, neodhaleným jeho bezprostředním společníkům, zapojen do řízení těch vysokých duchovních bytostí, které odpovídaly za chod rozsáhlého vesmíru a že Ježíš-člověk se rozhodl nazývat takové jeho aktivity „konáním díla Otce.“

Mnohokrát, když byl Ježíš o samotě dlouhé hodiny, ale když dva z jeho apoštolů byli nablízku, viděli rychlé a mnohotvárné změny v jeho tváři, ačkoliv neslyšeli žádná slova. Ani neviděli žádný viditelný projev nebeských bytostí, které mohly s jejich Učitelem komunikovat, takové, jako někteří z nich uviděli v pozdějších případech.

4. ZLO, HŘÍCH A ŠPATNOST

Ježíš měl ve zvyku pořádat dva večery v týdnu speciální rozhovory s jednotlivci, kteří s ním chtěli mluvit. Tyto rozhovory se konaly v odlehklém a krytém koutu Zebedeovy zahrady. Při jednom z takových večerních hovorů v soukromí položil Tomáš Ježíšovi tuto otázku: „Proč se lidé musí narodit v duchu, aby mohli vstoupit do království? Je znovuzrození nutné pro to, aby se uniklo vlivu zla? Učiteli, co je to zlo?“ Když Učitel uslyšel tyto otázky, Tomášovi odpověděl:

„Nedělej chybu v tom, že zaměňuješ zlo se lstivostí, přesněji se špatností. Ten, koho vy nazýváte zlým, je synem sebelásky, vysokým správcem, který šel vědomě do promyšlené vzpoury proti vládě mého Otce a jeho věrných Synů. Ale já jsem již porazil tyto hříšné rebely. Vyjasni si ve své mysli tyto rozdílné postoje k Otci a jeho vesmíru. Nikdy nezapomeň na tyto zákony vztahu k vůli Otce.

Zlo je nevědomé, nebo nezamýšlené porušení božského zákona, vůle Otce. Zlo je také měřítkem nedokonalosti podrobení se vůli Otce.

Hřích je vědomé, úmyslné a promyšlené porušení božského zákona, vůle Otce. Hřích je měřítkem neochoty být božsky veden a duchovně řízen.

Špatnost je záměrné, odhodlané a trvalé porušování božského zákona, vůle Otce. Špatnost je měřítkem nepřetržitého odmítání Otcova láskyplného plánu věčného života

baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe, and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being “about his Father’s business.”

148:3.5 (1659.7) Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

148:4.1 (1659.8) It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: “Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?” When Jesus heard these questions, he said to Thomas:

148:4.2 (1660.1) “Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father’s will:

148:4.3 (1660.2) “Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father’s will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father’s will.

148:4.4 (1660.3) “Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father’s will. Sin is the measure of unwillingness to be divinely led and spiritually directed.

148:4.5 (1660.4) “Iniquity is the willful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father’s will. Iniquity is the measure of the continued rejection of the Father’s loving plan of

osobnosti a milosrdné péče Syna, cílem které je spasení.

Ve své přirozenosti je smrtelný člověk, před znovuzrozením v duchu, vystaven vrozeným zlotvorným tendencím, ale takové přirozené nedokonalosti chování nejsou ani hříchem, ani špatností. Smrtelný člověk jenom začíná svůj dlouhý vzestup k dokonalosti Otce v Ráji. Být nedokonalým, nebo mít nedostatečné vrozené vlastnosti, neznamena být hříšným. Člověk je opravdu vystaven zlu, ale není v žádném případě dítětem špatnosti, pokud si vědomě a uváženě nevybral cesty hříchu a nemravný život. Zlo je vrozené v přírodním řádu tohoto světa, ale hřích je vědomým postojem vzbouřence, který byl přinesen na tento svět těmi, kteří spadli z duchovního světla do hluboké temnoty.

Ty jsi, Tomáši, zmaten doktrínami Řeků a omyly Peršanů. Ty nerozumíš souvislostem mezi zlem a hříchem, protože si myslíš, že lidstvo začínalo na zemi s dokonalým Adamem a skrze jeho hřích rychle degenerovalo na současný žalostný stav. Ale, proč odmítáš přijmout smysl příběhu, který vypráví o tom, jak Kain, syn Adama, odešel do země Noda a tam si našel ženu? A proč odmítáš vysvětlit smysl příběhu, který hovoří o synech Božích, beroucích si za ženy dcery lidské?

Lidé jsou opravdu svojí podstatou zlovolnými, ale nejsou nutně hříšnými. Nové narození—křest duchem—je nezbytný pro osvobození se od zla a nutný pro vstup do království nebeského, ale nic z toho neubírá na faktu, že člověk je synem Božím. Ani tato vrozená přítomnost potenciálního zla neznamena, že člověk je jakýmsi záhadným způsobem oddělen od nebeského Otce a proto, jako cizí, neznámé či nevlastní dítě musí nějakým způsobem usilovat o legální adoptaci Otcem. Všechny takové představy se rodí, za prvé, z tvého nepochopení Otce a za druhé, z tvé neznalosti původu, podstaty a účelu člověka.

Řekové a jiní tě učili, že člověk sestupuje trvale s výšin božské dokonalosti do zapomnění, nebo zničení; já jsem přišel ukázat, že člověk, vstupem do království, stoupá zaručeně a nepochybně k Bohu a božské dokonalosti. Každá bytost, která jakýmkoliv způsobem nedosahuje božských a duchovních ideálů vůle věčného Otce, nese potenciální zlo, ale takové bytosti nejsou v žádném případě hříšné a tím méně špatné.

Tomáši, nečetl jsi to místo ve Spisech, kde se píše: „Jste děti Hospodina vašeho Boha“. „Já budu jeho Otcem a on bude mým synem.“ „Já jsem si ho vybral za syna—a já budu jeho Otcem.“

personality survival and the Sons' merciful ministry of salvation.

148:4.6 (1660.5) “By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

148:4.7 (1660.6) “You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly degenerating, through sin, to man's present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?

148:4.8 (1660.7) “Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

148:4.9 (1660.8) “The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals of the eternal Father's will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4.10 (1661.1) “Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: ‘You are the children of the Lord your God.’ ‘I will be his Father and he shall be my son.’ ‘I have chosen

„Přived' mé syny zdaleka a mé dcery ze všech konců země; všechny, kteří nesou mé jméno, protože jsem je stvořil pro svoji slávu.“ „Vy jste synové živého Boha.“ Ti, v nichž je Boží duch, jsou opravdu syny Božími.“ Tak, jak je v pozemském dítěti materiální část lidského otce, tak je v každém věřícím synu království duchovní část nebeského Otce.“

To všechno a mnohem víc řekl Ježíš Tomášovi a apoštol toho hodně pochopil, ale Ježíš ho nabádal, aby „o těchto věcech nemluvil s nikým, dokud se nevrátí k Otci.“ A Tomáš se o tomto rozhovoru zmínil až po odchodu Učitele z tohoto světa.

5. SMYSL STRÁDÁNÍ

Při dalším z těchto osobních zahradních rozhovorů se Natanael Ježíše zeptal: „Učiteli, i když začínám rozumět tomu, proč odmítáš léčit všechny bez rozdílu, stále však nerozumím, proč milující nebeský Otec dovolí, aby tolik jeho pozemských dětí tak moc trpělo kvůli takovému velkému množství nemocí.“ Učitel Natanaelovi odpověděl takto:

„Natanaeli, ty a mnoho dalších jste takto zmateni, protože nerozumíte tomu, jak přírodní řád tohoto světa byl tolikrát narušen hříšnými avanturami některých rebelujících zrádců vůle Otce. A já jsem přišel, abych začal uvádět tyto věci do pořádku. Ale bude zapotřebí mnoha epoch pro vrácení této části vesmíru do původního stavu a tím osvobodit lidské děti od tíživého břemene hříchu a vzpoury. Přítomnost zla je již sama dostatečnou zkouškou pro vzestup člověka—hřích není nezbytný pro věčný život.

Ale, můj synu, měl bys vědět, že Otec nepostihuje své děti strádáním záměrně. Člověk si sám sobě způsobuje zbytečné utrpení v důsledku svého trvalého odmítání jít po lepších cestách v souladu s božskou vůlí. Zlo nese v sobě potenciál bolesti, ale většina utrpení byla způsobena hříchem a špatností. Na tomto světě došlo k mnoha neobvyklým událostem a není divu, že všichni přemýšlející lidé si nedokáží vysvětlit scény utrpení a bolesti, kterými jsou svědky. Ale v jedné věci si můžeš být jistý: „Otec nesesílá utrpení jako svévolný trest za provinění. Se zlem spojené poruchy a vady jsou vrozené; tresty za hřích jsou neodvratné; ničící důsledky špatnosti jsou neúprosné. Člověk by neměl vinit Boha za ta utrpení, která jsou přirozeným důsledkem života, který si sám vybral, že bude žít; člověk by si ani neměl stěžovat na ty zkoušky, které jsou součástí

him to be my son — I will be his Father.’ ‘Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.’ ‘You are the sons of the living God.’ ‘They who have the spirit of God are indeed the sons of God.’ While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faith son of the kingdom.”

148:4.11 (1661.2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended, although Jesus admonished him to “speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father.” And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:5.1 (1661.3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: “Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions.” The Master answered Nathaniel, saying:

148:5.2 (1661.4) “Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father’s will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:5.3 (1661.5) “But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the natural result of the life which he chooses to live; neither should

života na tomto světě. Vůle Otce spočívá v tom, aby smrtelný člověk vytrvale a důsledně pracoval pro zlepšení svého postavení na zemi. Uváživé úsilí pomůže člověku překonat většinu jeho pozemského utrpení.

Natanaeli, je naším posláním pomoci lidem vyřešit jejich duchovní problémy a tím podnítit jejich mysl, aby byly lépe připraveny a inspirovány pustit se do řešení jejich četných materiálních problémů. Já vím, že čtení Spisů v tobě vyvolalo zmatek. Příliš často tam převládá tendence přisuzovat Bohu odpovědnost za všechno, co nevědomý člověk nedokáže pochopit. Otec není osobně odpovědný za všechno to, co ty nemůžeš obsáhnout. Nepochybuj o lásce Otce jen proto, že některý jeho ustanovující spravedlivý a moudrý zákon ti přinese utrpení, protože jsi nevině či úmyslně porušil toto božské pravidlo.

Ale, Natanaeli, ve Spisech je hodně toho, co by tě mohlo poučit, kdybys jenom četl pozorně. Nevzpomínáš si, že je tam napsáno: „Můj synu, nepobuřuj se nad káráním Hospodina a nebuď rozmrzelý, když ukazuje na tvé chyby, protože Hospodin napomíná ty, které miluje, tak jak otec napomíná milovaného syna.“ „Hospodin netrestá o své vůli.“ „Předtím, než přišlo mé soužení jsem zabloudil, ale teď dodržuji zákon. Soužení bylo pro mě dobré, protože jsem se mohl naučit božská pravidla.“ „Já znám tvá trápení. Věčný Bůh je tvé útočiště, trvalé objetí.“ „Hospodin je také útočištěm pro sklíčené, útlukem pro odpočinek v době potíží.“ „Hospodin mu dá sílu v bolesti; Hospodin nezapomene na nemocné.“ Tak, jak otec projevuje soucit ke svým dětem, tak Hospodin soucítí s těmi, kteří se ho bojí. On zná vaše těla; on si pamatuje, že jste prach.“ On léčí zoufalé a obvazuje jejich rány.“ „On je nadějí chudých, silou pro ty, kteří jsou vyčerpaní, útočištěm v bouři a stínem před spalujícím sluncem.“ „On dává sílu slabým a posiluje nemohoucí.“ On neulomí nalomenou třtinu a nehasí dýmající uhlí.“ „Když budeš procházet vodami strádání, já budu s tebou a když tě řeky neštěstí zaplaví, já tě neopustím.“ „On mně poslal obvázat zdrcené, vyhlásit svobodu zajatým a utěšit všechny truchlící.“ „V utrpení je náprava, bolest nepochází z prachu.“

man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father's will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:5.4 (1662 1) "Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

148:5.5 (1662 2) "But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: 'My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.' 'The Lord does not afflict willingly.' 'Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.' 'I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.' 'The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.' 'The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.' 'As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.' 'He heals the brokenhearted and binds up their wounds.' 'He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.' 'He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.' 'A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.' 'When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity overflow you, I will not forsake you.' 'He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.' 'There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.'"

6. NEPOROZUMĚNÍ UTRPENÍ—ROZPRAVA O

JÓBOVI

6. THE MISUNDERSTANDING OF

SUFFERING —

DISCOURSE ON JOB

V ten samý večer v Betsaidě se Jan také zeptal Ježíše na to, proč tak mnoho zjevně nevinných lidí trpí tolika různými nemocemi a prožívají tolik bolesti. V odpověď na Janovy otázky, Učitel, kromě mnoho jiných věcí, řekl:

„Můj synu, ty nerozumíš smyslu nepřízně osudu, nebo významu utrpení. Ty jsi nečetl mistrovské dílo semitické literatury—příběh ze Spisů o utrpení Jóba? Ty si nevzpomínáš jak toto podobenství začíná vyprávěním o materiálním blahobytu sluhy Hospodina? Určitě si pamatuješ, že Jób byl oblažen dětmi, bohatstvím, vážností, postavením, zdravím a vším ostatním, čeho si ostatní lidé cení v tomto světském životě. Podle starodávného učení dětí Abrahama takový materiální blahobyt byl jednoznačným důkazem božské přízně. Ale takové materiální vlastnictví a takový světský blahobyt neznamenaají přízeň Boha. Můj nebeský Otec miluje chudé stejně jako bohaté; on nikoho neupřednostňuje.

Ačkoliv porušením božského zákona dříve či později následuje sklizeň trestů, kdy lidé nakonec sklízí to, co zasadili, přesto by jsi měl vědět, že lidské utrpení není vždy trestem za předchozí Hřích. Jak Jób, tak i jeho přátelé nedokázali najít správnou odpověď na svá dilemata. A ve světle poznání, které nyní vnímáš, bys stěží připsal Satanovi či Bohu ty role, které oni hrají v tomto unikátním podobenství. I když Jób nenašel skrze své utrpení řešení pro své intelektuální problémy, nebo vyřešení svých filozofických potíží, dosáhl velkých vítězství; dokonce navzdory zhroucení svých teologických obran vystoupal do takových duchovních výšin, kde mohl upřímně říci: „Ošklivím se sám sobě“; načež mu bylo darováno spasení skrze vidění Boha. Takže, i skrze nepochopené utrpení Jób vystoupil na nadlidskou úroveň morálního chápání a duchovního vnímání. Když trpící sluha získá vidění Boha, následuje pokoj v duši, který přesahuje veškeré lidské chápání.

První z Jobových přátel, Elífaz, nabádal trpícího projevit v bolestech stejnou odvahu, kterou nařizoval jiným v době jeho blahobytu. Tento chybný utěšitel řekl: „Věř svému náboženství Jóbe, pamatuj si, že trpí ti hříšní a ne ti čestní. Je nutno, abys sis zasloužil tento trest, jinak bys netrpěl. Ty dobře víš, že nikdo nemůže být čestným před Bohem. Ty víš, že nečestní nikdy nedosáhnou skutečného blahobytu. V každém případě člověku jsou předurčeny nesnáze a možná Hospodin tě kárá pouze pro tvoje dobro.“ Není divu, že chudáka Jóba příliš neutěšil takový

148:6.1 (1662.3) It was this same evening at Betsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

148:6.2 (1662.4) “My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature — the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of the Lord's servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God's favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no respecter of persons.

148:6.3 (1663.1) “Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, ‘I abhor myself’; then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

148:6.4 (1663.2) “The first of Job's friends, Eliphaz, exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: ‘Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God's sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the Lord is only chastising you for your own good.’ No

výklad problému lidského utrpení.

Ale rada jeho druhého přítele, Bildada, byla dokonce více deprimující, přestože zněla z pohledu v tu dobu přijímané teologie. Bildad řekl: „Bůh nemůže být nespravedlivý. Tvoje děti musely být hříšníky, jelikož zemřely; musíš žít v hříchu, protože jinak bys nebyl tak postižen. A jestli jsi opravdu čestný, Bůh tě určitě zbaví tvého soužení. Měl by ses poučit z historie vztahu člověka s Bohem, že Všemohoucí ničí pouze nečestné.“

A jak si pamatuješ, tak Jób svému příteli na to odpověděl slovy: „Já dobře vím, že Bůh neslyší mé volání o pomoc. Jak může být Bůh spravedlivý a současně zcela přehlížet moji nevinnost? Začínám poznávat, že Všemohoucí nevyhoví žádnému mému odvolávání se k němu. Nevidíš, že Bůh toleruje útlak čestných nečestnými? A poněvadž člověk je tak chatrný, jak může doufat v pozornost všemocného Boha? Bůh mne stvořil takového jaký jsem a když se na mne obrací, jsem bezbranný. A proč mne vůbec Bůh stvořil, když jenom v tomto zuboženém stavu trpím?

A kdo může odporovat názoru Jóba vzhledem k radám jeho přátel a jeho vlastním chybným představám o Bohu? Nevidíš, že Jób toužil po lidském Bohu, že lačnil být ve spojení s božskou Bytostí, která zná smrtelný stav člověka a rozumí, že spravedliví musí často trpět bez viny v tomto prvním životě na dlouhé cestě k Ráji? Proto přišel Syn Člověka od Otce prožít takový život v těle, aby mohl utěšit všechny ty a pomoci všem těm, kteří budou muset podstoupit utrpení Jóba.

Jóbuův třetí přítel, Sófar, potom pronesl ještě méně utěšující slova, když řekl: „Jsi pošetilý o sobě tvrdit, že jsi čestný, když jsi takto postižený. Ale, přiznávám, že je nemožné pochopit cesty Boha. Je možné, že ve všem tvém neštěstí je ukrytý nějaký smysl.“ A když Jób vyslechl všechny své tři přátele, obrátil se o pomoc přímo k Bohu, stěžujíc si na to, že „život člověka, zrozeného ženou, je krátký a plný strastí.“

Potom začala jeho druhá debata s přáteli. Elífaz začal být strohý, obviňující a jízlivý. Bildada pobouřilo Jóbovo pohrdání jeho přáteli. Sófar znovu důrazně zopakoval svoji trdnomyslnou radu. V té době byl Jób již znechucen svými přáteli a znovu se obrátil k Bohu a nyní se obrátil ke spravedlivému Bohu oproti Bohu nespravedlivému, ztělesněnému ve filozofii svých přátel a vtisknutém i v jeho vlastním náboženském postoji. Potom se Jób začal utěšovat příštím

wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human suffering.

148:6.5 (1663.3) “But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: ‘God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God’s dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.’

148:6.6 (1663.4) “And then you remember how Job replied to his friends, saying: ‘I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?’

148:6.7 (1663.5) “And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man’s mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

148:6.8 (1663.6) “Job’s third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: ‘You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God’s ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.’ And when Job had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that ‘man, born of woman, is few of days and full of trouble.’

148:6.9 (1664.1) “Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job’s contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of

životem, ve kterém křivdy ze smrtelného bytí mohou být spravedlivěji napraveny. Tím, že mu lidé nedokázali pomoci, dohnali Jóba k Bohu. Pak následuje velký boj v jeho srdci mezi vírou a pochybností. Nakonec, trpící začíná vidět světlo života; jeho ztrýzněná duše stoupá do nových výšin naděje a odvahy; jeho utrpení může pokračovat a dokonce mu způsobit smrt, ale jeho osvěcená duše nyní volá vítězně: „Můj Zachránce žije!“

Jób naprosto správně napadl doktrínu o tom, že Bůh postihuje děti, aby potrestal rodiče. Jób byl vždy připraven uznat, že Bůh je spravedlivý, ale přál si nějaké, duši uspokojující, odhalení osobního charakteru Věčného. A toto je naše mise na zemi. Trpícím smrtelníkům nebude již více odepíráno utěšení z poznání Boží lásky a pochopení milosrdenství nebeského Otce. Ačkoliv Boží slovo, pronášené při bouři, bylo ve své době velkolepým pojmem, ty však již víš, že Otec se takovým způsobem neprojevuje, ale mluví v lidském srdci klidným, tichým hlasem, říkajíc: „Toto je cesta; jdi po ní.“ Ty nechápeš, že Bůh v tobě pobývá, že on se stal tím, čím jsi ty, aby udělal tebe tím, čím je on!“

Na závěr Ježíš řekl: „Ne o své vůli postihuje Nebeský Otec děti lidské. Člověk trpí, za prvé, kvůli náhodám času a nedokonalostem, jejichž příčinou je zlo nevyspělého fyzického bytí. Za druhé, člověk trpí kvůli neodvratným důsledkům hříchu—porušení zákonů života a světla. A nakonec, člověk sklízí plody své přetrvávající zlotřilé vzpoury proti spravedlivé vládě nebe na zemi. Ale lidská neštěstí nejsou osobním trestem, vyneseným božím soudem. Člověk může udělat a udělá hodně pro zmírnění svých dočasných strastí. Ale jednou a provždy se musí osvobodit od pověry, že Bůh postihuje člověka na příkaz ďábla. Studuj knihu Jóba proto, abys objevil jak mnoho mylných představ o Bohu mohou upřímně mít i ctnostní lidé; a potom věnuj pozornost tomu, jak i bolestmi stížený Jób našel Boha útěchy a spásy navzdory takovému chybnému učení. Konečně jeho víra pronikla mraky utrpení, aby uviděl světlo života, vylévající se od Otce jako léčivé milosrdenství a nekonečná spravedlnost“.

Jan ve své mysli hloubal o těchto výrocih ještě mnoho dní. V důsledku rozhovoru s Učitelem v zahradě se jeho celý další život výrazně změnil a později udělal hodně pro to, aby změnil názory ostatních apoštolů na zdroj, podstatu a účel lidského utrpení. Ale Jan se o tomto rozhovoru nezmínil do té doby, dokud Učitel od nich neodešel.

a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

148:6.10 (1664.2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!"

148:6.11 (1664.3) Then Jesus made this final statement: "The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man's miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness."

148:6.12 (1664.4) John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the

Master had departed.

7. MUŽ S ODUMŘELOU RUKOU

V předposlední sobotu před odchodem apoštolů a nového sboru evangelistů na druhé poutní kázání po Galileji Ježíš přednášel v kafarnaumské synagoze o „Radostech čestného života.“ Když Ježíš skončil svoji řeč, obstoupila ho velká skupina zmrzačených, chromých, nemocných a trpících lidí, kteří doufali ve vyléčení. V této skupině byli také apoštolové, mnoho nových evangelistů a špiclové-farizejové z Jerusalema. Kamkoliv Ježíš šel (s výjimkou pobytu v horách, kde se zabýval dílem Otce), těchto šest jerusalemských špehů šlo za ním.

Když Ježíš hovořil k lidem, vůdce špiclujících farizejů přemluvil člověka s odumřelou rukou, aby se dostal k Ježíši a zeptal se ho, jestli bude zákonné přijmout vyléčení v sobotu, anebo by měl prosit o pomoc v jiný den. Když Ježíš uviděl tohoto člověka, uslyšel jeho slova, pochopil, že byl poslán farizeji a řekl: „Přístup ke mně a odpověz na moji otázku. Kdybys měl ovci a ta by v sobotu spadla do jámy, vytáhl bys ji z ní ven? Je zákonné dělat takové věci v sobotu?“ A ten člověk odpověděl: „Ano, Učiteli, bylo by zákonné konat dobro v sobotu.“ Potom se Ježíš obrátil ke všem a řekl: „Já vím, proč jste tohoto muže ke mně poslali. Měli byste důkaz pro můj přestupek, kdybys se nechal přesvědčit a projevil soucit v sobotu. Vy všichni jste mlčky souhlasili s tím, že i sobotu by bylo zákonné vytáhnout nešťastnou ovci z jámy a vyzývám vás svědecky potvrdit, že je zákonné projevit v sobotu láskyplnou péči nejenom zvířatům, ale také i lidem. Jak cennější je člověk než ovce! Já prohlašuji, že je zákonné konat dobro lidem v sobotu.“ A jak tak všichni před ním mlčky stáli, Ježíš oslovil muže s odumřelou rukou slovy: „Stoupni si tady vedle mne, aby tě všichni mohli vidět. A nyní, když víš, že je to vůle Otce konat dobro v sobotu a jestli věříš ve své vyléčení, přikazuji ti natáhnout svoji ruku.“

A tento člověk natáhl svoji odumřelou ruku a ta byla zdravá. Lidé se chtěli vrhnout na farizeje, ale Ježíš je vyzval ke klidu a řekl: „Já jsem vám právě řekl, že je zákonné konat dobro v sobotu, zachránit život, ale neučil jsem vás ubližovat a podlehnout touze zabíjet.“ Naštvaní farizejové odešli a bez ohledu na sobotu, spěchali do Tiberu, aby se setkali s Herodem. Všemi silami se snažili v něm vyvolat podjatost, aby získal Herodovce za spojence proti Ježíšovi. Ale Herodes odmítl podniknout opatření proti Ježíšovi a poradil jim

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

148:7.1 (1664.5) The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the “Joys of Righteous Living.” When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father’s business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

148:7.2 (1665.1) The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: “Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?” And the man answered: “Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day.” Then said Jesus, speaking to all of them: “I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me to show mercy on the Sabbath day. In silence you all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do good to men on the Sabbath day.” And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: “Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father’s will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand.”

148:7.3 (1665.2) And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: “I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill.” The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in

přednést jejich stížnosti v Jerusalemu.

Toto je první případ zázraku, vykonaném Ježíšem v reakci na výzvu svých nepřátel. A Učitel vykonal tento takzvaný zázrak ne jako projev své léčivé schopnosti, ale jako účinný protest proti tomu, že náboženství dělá ze sobotního odpočinku skutečné otroctví nesmyslných omezeních pro všechny lidi. Tento muž se vrátil do své práce kameníka a stal se jedním z těch, jejichž vyléčení bylo následováno životem vděčnosti a počestnosti.

8. POSLEDNÍ TÝDEN V BETSAIDĚ

Během posledního týdne pobytu v Betsaidě došlo mezi jerusalemskými špehy k rozporu v jejich postoji k Ježíši a jeho učení. Tři z těchto farizejů byli hluboce ovlivněni tím, co viděli a slyšeli. Mezitím v Jerusalemu, mladý a vlivný člen Vysoké rady jménem Abraham veřejně přijal učení Ježíše a byl pokřtěn Abnérem v rybníku Siloe. Tato událost vzrušila celý Jerusalemu a ihned byli poslání poslové do Betsaidy s příkazem přivolat zpět šest špehujících farizejů.

Řecký filozof, který uvěřil v království během předchozího putování po Galileji, se vrátil s několika bohatými Židy z Alexandrie a znovu pozvali Ježíše do jejich města, aby tam založil sdruženou školu filozofie a náboženství a také nemocnici pro churavé. Ale Ježíš toto pozvání zdvořile odmítl.

Přibližně v této době přišel do tábora v Betsaidě prorok z Bagdádu jménem Kirmet, který svá proroctví prorokoval v transu. Když byl tento údajný prorok v transu, mívá podivná vidění a při narušeném spánku měl fantastické sny. V táboře vzbudil značný rozruch a Šimon Zélóta byl pro to, aby se s tímto podvodným šejdířem jednalo tvrdě, ale Ježíš zasáhl a dal mu na několik dní naprostou svobodu pro jeho působení. Všichni, kteří slyšeli jeho kázání, brzy poznali nerozumnost učení ve světle evangelia království. Zakrátko se vrátil do Bagdádu a vzal sebou pouze hrstku labilních a nevyrovnaných duší. Ale předtím, než Ježíš zakročil ve prospěch bagdádského proroka, David Zebedeus za pomoci samozvaného výboru vzal Kirmeta k jezeru a několikrát ho ponořil do vody, radíc mu, aby od nich odešel—organizovat a vybudovat svůj vlastní tábor.

order to secure the Herodians as allies against Jesus. But Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

148:7.4 (1665.3) This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

148:8.1 (1665.4) The last week of the sojourn at Bethsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young and influential member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Bethsaida recalling the six spying Pharisees.

148:8.2 (1666.1) The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the invitation.

148:8.3 (1666.2) About this time there arrived at the Bethsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

Ve stejný den se fénická žena jménem Bét-Marion pomátla natolik, že se málem utopila, když se snažila chodit po vodě a musela být svými přáteli odvedena z tábora.

Nový konvertita z Jerusalema, farizej Abraham, věnoval všechnen svůj světský majetek do apoštolské pokladny a tento vklad výraznou měrou umožnil okamžité vyslání na cesty sto nově vyškolených evangelistů. Ondřej již oznámil, že tábor se zavírá a všichni se chystali buď na cestu domů, nebo následovat evangelisty do Galileje.

^{148:8.4 (1666.3)} On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

^{148:8.5 (1666.4)} The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. UZDRAVENÍ OCHRNUITÉHO

Odpoledne v pátek, 1. října, když Ježíš měl poslední poradu s apoštoly, evangelisty a dalšími vůdčími osobnostmi rušícího se tábora a za přítomnosti šesti farizejů z Jerusalema, sedících v první řadě tohoto shromáždění v prostorném a zvětšeném společenském pokoji Zebedeova domu, došlo k jedné z nejzvláštnějších a nejunikátnějších událostí celého Ježíšova pozemského života. V tu chvíli Učitel stál a řečnil v této velké místnosti, která byla postavena tak, aby se do ní vešlo takové velké shromáždění během období dešťů. Dům byl celý obklopen obrovským davem lidí, kteří natahovali uši, aby zachytili aspoň něco z Ježíšova proslovu.

V této situaci, když dům byl takto přeplněn lidmi a úplně obklopen dychtivými posluchači, přinesli z Kafarnaumu přátelé na malém lehátku člověka, který byl již dlouhou dobu ochrnutý. Tento paralytik se dozvěděl o tom, že Ježíš se chystá odejít z Betsaidy a po rozhovoru s kameníkem Áronem, který byl nedávno uzdraven, se rozhodl být odnesen k Ježíšovi a požádat ho o vyléčení. Jeho přátelé se snažili dostat se do Zebedeova domu jak předními, tak i zadními dveřmi, ale všude bylo namačkáno příliš hodně lidí. Ale ochrnutý muž se nechtěl smířit s porážkou; řekl svým přátelům, aby obstarali žebříky, po kterých vylezli na střechu místnosti, ve které Ježíš mluvil a po odstranění střešní krytiny spustili tohoto paralytika na lehátku po provazech dolů na podlahu přímo před Učitelem. Když Ježíš viděl, co udělali, přestal mluvit, zatímco ostatní, kteří s ním byli v místnosti se podívovali houževnatosti chorého člověka a jeho přátel. Ochrnutý muž řekl: „Učiteli, nevyrušoval bych tvé učení, ale jsem rozhodnutý se uzdravit. Já nejsem jako ti, kterým se dostalo vyléčení a okamžitě zapomněli tvé učení. Já se chci uzdravit, abych mohl sloužit v království nebeském.“ A nehledě na to, že tuto chorobu si tento muž zapříčinil sám svým vlastním promarněným životem, Ježíš, vidíc jeho víru, mu řekl: „Synu,

9. HEALING THE PARALYTIC

^{148:9.1 (1666.5)} On Friday afternoon, October 1, when Jesus was holding his last meeting with the apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus' earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus' discourse.

^{148:9.2 (1666.6)} While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Betsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus' presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee's house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: "Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in the

neboj se; tvé hříchy jsou odpuštěny. Tvá víra tě spasil.“

Když farizejové z Jerusalema a také jiní zákoníci a advokáti, kteří s nimi seděli, slyšeli to prohlášení Ježíše, začali si mezi sebou říkat: „Jak si tento člověk dovoluje takto mluvit: On neví, že taková slova jsou rouhání? Kdo, kromě Boha, může odpustit hříchy?“ Ježíš cítil svým duchem, že oni takto uvažují a řekl jim: „Proč takto přemýšlíte ve svých myslích? Kdo jste, že mne soudíte? Jaký je rozdíl v tom, zdali řeknu tomuto ochrnutému muži: „tvé hříchy jsou odpuštěny“ nebo „vstaň, vezmi své lehátko a jdi? Ale, abyste vy, kteří jste všeho tady svědky, mohli nakonec uznat, že Syn Člověka má na zemi právo a moc odpouštět hříchy, řeknu tomuto ochrnutému muži: „Vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů.“ A když Ježíš pronesl tato slova, paralytik vstal a jak mu lidé dělali místo, vyšel přede všemi ven z domu. A ti, kteří to viděli, byli ohromeni. Petr shromáždění rozpustil, zatímco mnoho lidí se modlilo a velebilo Boha a přiznávali, že nikdy předtím neviděli takové neobyčejné věci.

A to bylo zhruba v době, kdy dorazili poslové Vysoké rady s příkazem pro šest špehů vrátit se do Jerusalema. Když si vyslechli toto sdělení, pustili se mezi sebou do vážné debaty a když ji ukončili, jejich vůdce a dva jeho druhové se vrátili s posly do Jerusalema, zatímco tři ze špiclujících farizejů přiznali víru v Ježíše a ihned odešli k jezeru a byli pokřtěni Petrem a přijati apoštoly jako děti království.

kingdom of heaven.” Now, notwithstanding that this man's affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: “Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you.”

148:9.3 (1667.1) When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: “How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?” Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: “Why do you so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house.” And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God, confessing that they had never before seen such strange happenings.

148:9.4 (1667.2) And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

Kapitola 149. Druhé poutní kázání

⇨ 148

Kniha Urantia

150 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 149 DRUHÉ POUTNÍ KÁZÁNÍ

Sekce

Úvod

1. Rozšíření Ježíšovy slávy
2. Názory lidí
3. Nepřátelství náboženských vůdců
4. Úspěchy poutního kázání
5. Lekce o spokojenosti
6. Sstrach z Hospodina
7. Návrat do Betsaidy

PAPER 149 THE SECOND PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The "Fear of the Lord"
7. Returning to Bethsaida

Úvod

DRUHÉ poutní veřejné kázání po Galileji začalo v neděli, 3. října, roku 28 n.l. a trvalo téměř tři měsíce a skončilo 30. prosince. Této činnosti se zúčastnil Ježíš a jeho dvanáct apoštolů, kterým pomáhal nově vytvořený sbor 117 evangelistů a mnoho dalších zanícených lidí. Při tomto putování navštívili Gadaru, Ptolemaios, Jáfiji, Dabarittu, Megido, Jizreel, Skythopolis, Taricheji, Hippos, Gamalu, Betsaidu-Julii a mnoho další měst a vesnic.

Před odchodem v to nedělní ráno Ondřej a Petr požádali Ježíše, aby dal poslední pokyny novým evangelistům, ale Ježíš odmítl a řekl, že není jeho prací dělat věci, které mohou s úspěchem vykonat jiní. Po následném rokování bylo rozhodnuto, že pokyny udělí Jakub Zebedeus. Když Jakub skončil svoji krátkou řeč, Ježíš evangelistům řekl: „Jděte nyní konat svoji práci tak, jak jste byli poučeni a později, až projevíte svoji schopnost a věrnost, vysvětim vás jako kazatele evangelia království.“

INTRODUCTION

149:0.1 (1668.1) THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Ptolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

149:0.2 (1668.2) Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James's remarks Jesus said to the evangelists: "Go now forth to do the work as you have been charged, and later on, when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom."

Během tohoto putování Ježíše doprovázeli Jakub a Jan. Petr a každý z ostatních apoštolů vzali s sebou přibližně dvanáct evangelistů a zůstávali s nimi v těsné kontaktu i když kázali a učili. Jak jen věřící byli připraveni vstoupit od království, apoštolové je pokřtili. Ježíš a dva jeho společníci v průběhu těchto tří měsíců značně cestovali, často navštěvujíc dvě města v jednom dni, aby pozorovali práci evangelistů a podpořili je v jejich snáhách ustanovit království. Toto celé druhé poutní kázání bylo skutečně hlavně z toho důvodu, aby tento sbor 117 nově vyškolených evangelistů získal praktické zkušenosti.

Po celou tuto dobu a i potom, až do závěrečného odchodu Ježíše a dvanácti apoštolů do Jerusalema, David Zebedeus proměnil dům svého otce v Betsaidě ve stálé hlavní stanoviště pro práci v království. Tento dům se stal informačním centrem pro Ježíšovu práci na zemi a štafetovou stanicí kurýrské služby, díky které David udržoval spojení mezi těmi, kteří pracovali v různých částech Palestiny a přilehlých oblastech. To všechno dělal ze své vlastní iniciativy, ale se souhlasem Ondřeje. David používal v této informační službě čtyřicet až padesát posílů pro rychle se rozšiřující a narůstající práci pro ustanovení království. Při této své činnosti si zčásti obstarával obživu tím, že část svého času věnoval svému bývalému řemeslu—rybolovu.

1. ROZŠÍŘENÍ JEŽÍŠOVY SLÁVY

V době, kdy se zrušil tábor v Betsaidě, sláva Ježíše, především jako léčitelské, se roznesla do všech částí Palestiny a po celé Sýrii a do okolních zemí. Ještě několik týdnů po odchodu Ježíše z Betsaidy tam přicházeli nemocní a když ho tam nenašli a od Davida zjistili kde je jeho místo pobytu, vydali se ho hledat. Během tohoto putování Ježíš záměrně nevykonával žádné takzvané zázračné vyléčení. Nicméně, mnoho nemocných lidí nalezlo opět své zdraví a štěstí v důsledku obnovovací síly, kterou dává hluboká víra, jenž je přinutila usilovat o vyléčení.

V době této mise se začaly objevovat první případy neobvyklých a nevysvětlitelných vyléčení, které pak pokračovaly po celou dobu zbývajícího pozemského života Ježíše. Během těchto tří měsíců více než sto mužů, žen a dětí z Judeji, Idumeji, Galileje, Sýrie, Týru a Sidónu a také Zajordání bylo uzdraveno tímto neúmyslným léčitelstvím Ježíše a po návratu do svých domovů přispívali k rozšíření Ježíšova věhlasu. A dělali to i přesto, že Ježíš, pokaždé když byl svědkem

^{149:0.3 (1668.3)} On this tour only James and John traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

^{149:0.4 (1668.4)} Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father's house at Bethsaida. This was the clearinghouse for Jesus' work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

^{149:1.1 (1668.5)} By the time the camp at Bethsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Bethsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

^{149:1.2 (1669.1)} There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus'

některého z těchto případů spontánního vyléčení, okamžitě přikázal příjemci této léčby „nikomu o tom neříkat.“

Nikdy nám nebylo odhaleno co se stalo v těchto případech spontánního či nevědomého léčení. Učitel nikdy nevysvětlil svým apoštolům jak k těmto vyléčením došlo, kromě několika situací, kdy jim jenom řekl: „Cítím, že ze mne vyšla síla.“ V jednom z těchto případů, když byl dojat churavějším dítětem, pronesl: „Cítím, že ze mne vyšel život.“

Vzhledem k tomu, že Ježíš se přímo nevyjádřil k podstatě těchto případů spontánního vyléčení, bylo by z naší strany troufalé se pokoušet vysvětlit, jak toho bylo dosaženo, ale je nám dovoleno sdílet náš názor na všechny takové fenomény léčení. My věříme, že mnoho z těchto domnělých zázračných vyléčení, tak jak se staly v době pozemské služby Ježíše, byly výsledkem koexistence tří silných, účinných a sdružených faktorů:

1. Přítomnost silné, převládající a živoucí víry v srdci člověka, který vytrvale usiluje o vyléčení, společně se skutečností, že tento člověk toužil po takovém vyléčení především kvůli duchovnímu přínosu, než pouze kvůli fyzickému uzdravení.

2. Existence, doprovázející takovou lidskou víru, velkého účastenství a soucitu převtěleného a milosrdenstvím naplněného Božího Syna Tvořitele, který opravdu měl v sobě téměř neomezené a nadčasové tvořivé léčivé schopnosti a výsady.

3. Současné s vírou tvora a životem Tvořitele je nutno se také zmínit o tom, že tento Bohočlověk byl ztělesněným vyjádřením vůle Otce. Jestliže při spojení lidské potřeby s božskou silou se vůle Otce nerozchází s vůlí Syna, splynou v jednu a vyléčení nastane bez vědomí Ježíše-člověka, ale je okamžitě rozpoznáno jeho božskou podstatou. Potom vysvětlení mnoha těchto případů vyléčení musí spočívat ve významném zákonu, který je nám znám již dlouhou dobu: to, co si přeje Syn Tvořitel a je v souladu s vůlí věčného Otce, JE.

Naším názorem tudíž je, že v osobní přítomnosti Ježíše si některé formy hluboké lidské víry doslova a skutečně vynutily vyléčení určitými tvořivými silami a osobnostmi vesmíru, které byly v tu dobu tak úzce spojeny se Synem Člověka. Proto je daným faktem to, že Ježíš často dovolil trpícím lidem, aby se v jeho přítomnosti sami uzdravili svojí silnou, osobní vírou.

fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to “tell no man.”

149:1.3 (1669.2) It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, “I perceive that power has gone forth from me.” On one occasion he remarked when touched by an ailing child, “I perceive that life has gone forth from me.”

149:1.4 (1669.3) In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

149:1.5 (1669.4) 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

149:1.6 (1669.5) 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

149:1.7 (1669.6) 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

149:1.8 (1669.7) It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by their powerful, personal faith.

Mnoho dalších lidí usilovalo o vyléčení z naprosto zistných důvodů. Bohatá vdova z Týru přišla se svým doprovodem ve snaze vyléčit své choroby, kterých měla hodně; následovala Ježíše po celé Galileji a nabízela stále více a více peněz, jakoby síla Boha byla něco, co se dá koupit za nejvyšší nabídnutou cenu. Ale nikdy se nezačala zajímat o evangelium království; jediné o co usilovala, bylo vyléčení svých fyzických chorob.

149:1.9 (1670.1) Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. NÁZORY LIDÍ

Ježíš rozuměl lidské mysli. On věděl co je v srdci člověka a kdyby se jeho učení zachovala tak, jak je lidem předkládáno a jediným záznamem by byl výklad, inspirovaný jeho pozemským životem, všechny národy a všechna náboženství světa by rychle přijala evangelium království. Dobře míněné snahy Ježíšových prvních nástupců nově formulovat jeho učení tak, aby byla vhodnější pro některé národy, rasy a náboženství, pouze vyústily v to, že se taková učení stala méně vhodná pro všechny ostatní národy, rasy a náboženství.

Apoštol Pavel, ve své snaze získat pro učení Ježíše příznivou podporu určitých skupin své doby, napsal mnoho poučných a direktivních dopisů. Jiní učitelé evangelia Ježíše postupovali podobně, ale neuvědomili si, že některé z těchto písemností budou později spojeny dohromady těmi, kteří je pak představí jako ztělesnění učení Ježíše. A proto takzvané křesťanství neobsahuje více z evangelia Ježíše, než kterékoliv jiné náboženství, ale obsahuje hodně toho, co Ježíš neučil. Kromě zapracování celé řady doktrín z perských mystických náboženství a z řecké filozofie do raného křesťanství, udělaly se dvě velké chyby:

1. Snaha spojit evangelické učení přímo s židovskou teologií, což je ukázáno v křesťanské doktríně vykoupení—učení o tom, že Ježíš byl obětovaným Synem, který uspokojí nelibostnou spravedlnost Otce a utiší boží hněv. Toto učení vzniklo v záslužné snaze udělat evangelium království přijatelnějším pro nevěřící Židy. Ačkoliv tyto snahy nedokázaly získat víru Židů, podařilo se jim zmást a přijít o mnoho čestných duší ve všech následných generacích.

2. Druhou velkou chybou prvních následovníků Ježíše, kterou opakovaly všechny následující generace, bylo organizování křesťanského učení zcela kolem osoby Ježíše. Toto přílišné zdůrazňování osobnosti Ježíše v křesťanské teologii způsobilo zastínění jeho učení

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

149:2.1 (1670.2) Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

149:2.2 (1670.3) The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

149:2.3 (1670.4) 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

149:2.4 (1670.5) 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in

a to všechno značně ztížilo židovským, mohamedánským, hinduistickým a dalším východním teologům přijmout Ježíšova učení. My bychom nechtěli snížit roli osoby Ježíše v náboženstvích, která nesou jeho jméno, ale nemůžeme připustit, aby takový důvod zatlačil do pozadí jeho inspirující život, nebo odstranil jeho spasitelné poselství: otcovství Boha a bratrství lidí.

Učitelé náboženství Ježíše by měli přistupovat k jiným náboženstvím s uznáním pravd, které jsou společné (z nichž mnoho pochází přímo či nepřímo z Ježíšova poselství) a současně upustit od nadměrného zdůrazňování rozdílů.

Ačkoliv v tom daném období Ježíšova sláva spočívala hlavně v jeho reputaci léčitele, to neznámá, že to tak zůstalo až do konce. Postupem času byl stále více a více vyhledáván pro duchovní pomoc. Ale byla to fyzická vyléčení, která nejvíce oslovila obyčejné lidi a okamžitě na ně zapůsobila. Ježíš byl stále více vyhledáván oběťmi morálního otroctví a psychických útrap a on je trvale učil cestám vysvobození. Otcové žádali jeho rady o vedení svých synů a matky přicházely se žádostmi o pomoc při výchově svých dcer. Přicházeli za ním ti, kteří zůstávali ve tmě a on jim odhalil světlo života. Byl stále připraven naslouchat lidským starostem a vždy pomohl těm, kteří usilovali o jeho pomoc.

Když sám Tvořitel byl na zemi, převtělený do obrazu smrtelného těla, bylo nevyhnutelné, že se stanou nějaké neobyčejné věci. Ale neměli byste nikdy vnímat Ježíše skrze tyto takzvané zázračné jevy. Naučte se dívat na zázrak skrze Ježíše, ale neudělejte chybu v tom, že budete vidět Ježíše skrze zázrak. A tato rada má opodstatnění, bez ohledu na to, že Ježíš Nazaretský je jediným zakladatelem náboženství, který vykonal nadmateriální činy na zemi.

Nejpřekvapivějším a nejrevolučnějším rysem mise Michaela na zemi byl jeho postoj k ženám. V době a v generaci, kdy dokonce nebylo přípustné, aby muž pozdravil na veřejném místě svoji vlastní ženu, se Ježíš odvážil vzít sebou ženy jako učitelky evangelia v době svého třetího poutního kázání po Galileji. A musel mít nesmírnou odvahu to udělat vzhledem k tomu, že učení rabínů prohlašovalo, že „je lepší spálit slova zákona, než je předat ženám.“

Za jednu generaci Ježíš vyzvedl ženy z ponižujícího opomíjení a věky trvající otrocké dřiny. A je ostudou náboženství, které si dovolilo vzít na sebe jméno Ježíše, že nemělo morální odvahu

the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

149:2.5 (1670.6) The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

149:2.6 (1671.1) While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

149:2.7 (1671.2) When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

149:2.8 (1671.3) The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael's mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was "better that the words of the law should be burned than delivered to women."

149:2.9 (1671.4) In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take

následovat tento ušlechtilý příklad ve svém následném postoji k ženám.

Když se Ježíš setkával s lidmi, ti ho shledávali naprosto osvobozeného od pověr té doby. Byl zcela oproštěn od náboženských předsudků; nikdy nebyl nesnášenlivý. Ve svém srdci neměl nic, co by připomínalo sociální nenávisť. I když se řídil prospěšnými pravidly náboženství svých předků, neváhal dávat najevo svůj nesouhlas nad člověkem vytvořenými pověrami a zotročujícími tradicemi. Měl odvahu učit, že přírodní katastrofy, časové nehody a jiné kalamitní události nejsou tresty božského soudu či záhadné projevy Prozřetelnosti. Odsoudil otrockou oddanost nesmyslným obřadům a odkryl falešnost materialistického zbožňování. Odvážně prohlásil duchovní svobodu člověka a troufl si učit, že smrtelníci v těle jsou ve skutečnosti a vpravdě syny živého Boha.

Ježíš převýšil všechna učení svých předchůdců, když odvážně nahradil čisté ruce čistým srdcem jako znak opravdového náboženství. Na místo tradice postavil realitu a odmetl pryč všechnu okázalou marnivost a pokrytectví. A přesto tento nebojácný Boží člověk nedal průchod destruktivní kritice a neprojevil krajní lhostejnost k náboženským, společenským, ekonomickým a politickým zvyklostem své doby. On nebyl militantní revolucionář; on byl progresivní evolucionista. Ježíš se pustil do ničení toho, co bylo, jen tehdy, když současně předložil svým druhům lepší věc, která by měla být.

Ježíš nemusel vyžadovat od svých přívrženců poslušnost, protože oni sami se mu podřídili. Pouze tři lidé ze všech těch, které osobně vyzval, odmítli přijmout jeho pozvání stát se učedníky. Měl zvláštní přitažlivou sílu, ale nebyl rozkazovačný. Vzbuzoval důvěru a žádný člověk nikdy neodmítl jeho příkaz. Měl absolutní autoritu u svých učedníků, ale žádný z nich nikdy proti tomu nenamítal. Dovolil svým stoupencům nazývat ho Učitelem.

Učitel byl obdivován všemi, kteří se s ním setkali, kromě těch, kteří měli v sobě silně zakořeněné náboženské předsudky, anebo ti, kteří si mysleli, že v jeho učení viděli politická nebezpečí. Lidé byli ohromeni originalitou a závažností jeho učení. Obdivovali jeho trpělivost při jednání se zaostalými a nepříjemnými tazateli. Vdechoval naději a důvěru do srdcí všech, kterým se dostalo jeho péče. Pouze ti, kteří se s ním nesetkali se ho báli a nenáviděli byli těmi, kteří ho považovali za zastánce pravdy, která byla předurčena porazit zlo a faleš, které se snažili za každou cenu udržet ve svých myslích.

Jak na přátele, tak i na nepřátele měl silný a

Jesus' name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

149:2.10 (1671.5) As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices; he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

149:2.11 (1671.6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which was only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be*.

149:2.12 (1672.1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

149:2.13 (1672.2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared him, and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which was destined to overthrow the evil and error which they had determined to hold in their hearts at all cost.

149:2.14 (1672.3) On both friends and foes he

zvláště fascinující vliv. Davy lidí ho následovaly celé týdny jen proto, aby uslyšely jeho laskavá slova a viděly jeho prostý život. Oddaní muži a ženy milovali Ježíše téměř nadlidskou láskou. A čím lépe ho znali, tím více ho milovali. A to všechno je pravdou i dnes; čím více člověk pozná tohoto Bohočlověka, tím více ho bude milovat a následovat ho—jak dnes, tak i ve všech budoucích epochách.

3. NEPŘÁTELSTVÍ NÁBOŽENSKÝCH VŮDCŮ

Bez ohledu na příznivé přijetí Ježíše a jeho učení obyčejnými lidmi, náboženští vůdce v Jerusalemu byli stále více znepokojeni a stávali se více a více nepřátelštějšími. Farizejové vytvořili systematickou a dogmatickou teologii. Ježíš byl učitelem, který učil tehdy, když k tomu byla vhodná příležitost; neměl stanovený systematický plán. Ježíš se ve svém učení neopíral příliš o zákon, ale o život—s pomocí podobností. (A když použil podobnosti pro objasnění svého sdělení, jeho záměrem bylo použít pro ten účel pouze jeden aspekt svého příběhu. Mnoho mylných představ o učení Ježíše mohlo vzniknout ze snahy udělat z jeho podobností jinotaje.)

Náboženští vůdce Jerusalema začínali skoro šilet v důsledku nedávného obrácení se na víru mladého Abrahama a zběhnutím tří špehů, kteří byli pokřtěni Petrem a byli nyní s evangelisty na druhém poutním kázání po Galileji. Židovské vůdce vzrůstající měrou zaslepoval strach a podjatost a jejich srdce se zatvrdila trvalým odmítáním přitažlivých pravd evangelia království. Když člověk odmítá výzvy ducha, který v něm pobývá, je málo, co se dá udělat pro změnu jeho postoje.

Když se Ježíš poprvé setkal s evangelisty v táboře u Betsaidy, na závěr své řeči řekl: „Měli byste si pamatovat, že v těle a mysli—co se týká emocí—lidé reagují individuálně. Jedinou jednotnou věcí pro lidi je v nich pobývací duch. Přestože božští duchové se mohou poněkud lišit svojí podstatou a rozsahem jejich zkušenosti, jednotně jednají na všechny duchovní výzvy. Pouze skrze tohoto ducha a odvolání se k němu lidstvo může někdy dosáhnout jednoty a bratrství.“ Ale mnoho židovských vůdců zavřelo dveře svých srdcí duchovní výzvě evangelia. Od této doby nepřestali plánovat a připravovat smrt Ježíše. Byli přesvědčeni o tom, že Ježíš musí být zatčen, odsouzen a popraven jako náboženský rebel a hanobitel ústředního učení židovského posvátného zákona.

exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

149:3.1 (1672.4) Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just *one* feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

149:3.2 (1672.5) The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

149:3.3 (1672.6) When Jesus first met with the evangelists at the Bethsaida camp, in concluding his address, he said: “You should remember that in body and mind — emotionally — men react individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood.” But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master’s destruction. They were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. ÚSPĚCHY POUTNÍHO KÁZÁNÍ

Během tohoto druhého poutního kázání Ježíš velmi málo vystupoval na veřejnosti, ale vedl mnoho večerních besed s věřícími ve městech a vesnicích, ve kterých příležitostně pobýval s Jakubem a Janem. Při jedné z těchto večerních debat jeden z mladších evangelistů položil Ježíšovi otázku o hněvu a Učitel, kromě jiného, ve své odpovědi řekl:

„Hněv je materiální projev, který představuje, v obecném smyslu, míru neschopnosti duchovní podstaty získat kontrolu nad sloučenými intelektuálními a fyzickými podstatami. Hněv ukazuje na nedostatek tolerantní bratrské lásky a také na nedostatek sebejistoty a sebeovládání člověka. Hněv podřívá zdraví, ničí mysl a ztěžuje duchovnímu učiteli přístup k lidské duši. Nečetl jsi ve Spisech že „hněv zabíjí hlupáka“ a že „člověk v hněvu rozrývá sám sebe“? Že „nevznětlivý člověk je člověk velkého umu“, zatímco „prchlivý člověk je nerozumný“? Vy všichni víte, že „klidná odpověď odvrací hněv“ a že „urážlivá slova vzbuzují vztek“. „Zdrženlivost pokojuje hněv“, zatímco „člověk, který není schopen se ovládat, je jako bezbranné město bez ochranných zdí.“ „Zlost je krutost a hněv je potupa.“ Rozhněvaní lidé vyvolávají hádky a prchliví lidé množí své hříchy.“ „Neukvapujte se v duchu, neboť hněv žije v nitru hlupáků.“ V závěru své řeči Ježíš ještě řekl: „Nechť jsou vaše srdce naplněna láskou natolik, aby váš duchovní průvodce měl usnadněno osvobodit vás od tendence dávat průchod výlevům živočišného hněvu, který se neslučuje s božským synovstvím.“

V ten samý večer Učitel mluvil o potřebnosti mít vyrovnaný charakter. On uznával, že pro většinu lidí je nutné zvládnout dobře určité povolání, ale odsuzoval jakoukoliv tendenci k přílišné specializaci, k tomu, aby se člověk stal přízemním a omezeným ve svých životních aktivitách. Upozornil na skutečnost, že každá ctnost, dovedená do krajnosti, se může stát zlovykem. Ježíš vždy kázal umírněnost a učil důslednosti—přiměřenému přizpůsobování se problémům života. Poukázal na to, že příliš soucitu a litoosti může degenerovat do vážné emocionální labilnosti; že nadšení může dohnat k fanatismu. Hovořil o jednom z jejich bývalých druhů, jehož představitel ho přivedla k chimérickým a neuskutečnitelným činům. Současně je varoval před nebezpečím jednotvárné konzervativní prostřednosti.

A potom Ježíš mluvil o nebezpečí, spojené s odvahou a vírou, které někdy vedou nemyslníci duše k nezodpovědnosti a troufalosti. Také ukázal,

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

149:4.1 (1673.1) Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many evening classes with the believers in most of the cities and villages where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

149:4.2 (1673.2) “Anger is a material manifestation which represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man’s soul. Have you not read in the Scriptures that ‘wrath kills the foolish man,’ and that man ‘tears himself in his anger’? That ‘he who is slow of wrath is of great understanding,’ while ‘he who is hasty of temper exalts folly’? You all know that ‘a soft answer turns away wrath,’ and how ‘grievous words stir up anger.’ ‘Discretion defers anger,’ while ‘he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.’ ‘Wrath is cruel and anger is outrageous.’ ‘Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.’ ‘Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.’” Before Jesus ceased speaking, he said further: “Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship.”

149:4.3 (1673.3) On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life’s activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

149:4.4 (1673.4) And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and

jak opatrnost a obezřetnost, zacházející příliš daleko, vedou ke zbabělosti a nezdaru. Nabádal své posluchače k tomu, aby se snažili o originalitu a současně se vyhýbali jakýmkoliv tendencím k výstřednosti. Vyzýval k soucitu bez přecitlivosti, ke zbožnosti bez pobožnostkárství. Učil úctě, zbavené strachu a pověřivosti.

Na společníky Ježíše nezapůsobilo ani tolik, co Ježíš učil o vyrovnaném charakteru, jako ten fakt, že jeho vlastní život byl výmluvným příkladem jeho učení. I když žil svůj život v napětí a v bouři, nikdy nezakolísal. Jeho nepřátelé mu nepřetržitě kladli pasti, ale nikdy ho do nich nechytily. Moudří a vzdělaní se snažili stavět mu do cesty překážky, ale on nikdy neklopýtl. Usilovali o to, aby ho zapletli do sporu, ale jeho odpovědi byly vždy jasné, rozmanité a konečné. Když byl během své řeči přerušován četnými otázkami, jeho odpovědi byly vždy podstatné a směrodatné. Nikdy se neuchýlil k nečestným taktikám když byl vystaven trvalému tlaku svých nepřátel, kteří neváhali použít jakýkoliv způsob falešného, nečestného a nespravedlivého útoku proti němu.

I když je pravdou, že mnoho mužů a žen se musí trvale zabývat určitou činností, povoláním, aby měli prostředky na živobytí, přesto je velmi žádoucí, aby se lidé věnovali širokému okruhu kulturních aktivit, spojených s jejich životem na zemi. Opravdově vzdělaní lidé se nemohou nezajímat o život a činnosti svých spoluobčanů.

5. LEKCE O SPOKOJENOSTI

Když Ježíš navštívil skupinu evangelistů, pracujících pod vedením Šimona Zélóty, při večerní debatě se Šimon Učitele zeptal: „Proč jsou někteří lidé o tolik víc šťastnější a spokojenější, než druzí? Je spokojenost záležitostí náboženské zkušenosti?“ Ježíš odpověděl Šimonovi, kromě jiného, následovně:

„Šimone, někteří lidé jsou již svoji podstatou šťastnější než jiní. Hodně, hodně záleží na ochotě člověka nechat se vést a řídit duchem Otce, který v něm pobývá. Nečetl jsi ve spisech slova mudrce: „Duch člověka je svící Hospodina, zkoumající všechny hlubiny nitra“? A také, že takoví duchem vedení smrtelníci říkají: „Život mně přináší šťastné chvíle; ano, jsem božského původu.“ To málo, co má čestný člověk, je lepší než bohatství mnohých nepoctivých,“ protože „spokojenost dobrého člověka je stavem a podstatou jeho mysli.“ „Veselé srdce dělá radostný vzhled a vytváří trvalé uspokojení. Lepší

presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

149:4.5 (1674.1) It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his associates as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

149:4.6 (1674.2) While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

149:5.1 (1674.3) When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

149:5.2 (1674.4) "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a

je mít málo a ctít Hospodina, než mít velké bohatství a nebýt šťastným. Lepší je večeře s bylinkami tam, kde je láska, než tučné dobytče tam, kde je nenávisť. Lepší je málo získané počestnosti, než velké příjmy získané nepoctivě. „Veselé srdce dělá dobře jako lék.“ „Lepší je málo s klidnou myslí než hojnost s trápením a týráním ducha.“

Příčinou většiny utrpení člověka je zklamání z neuskutečnění svých ambicí a zraněná pýcha. Přestože lidé mají sami povinnost snažit se prožít své životy na zemi co nejlépe a vynaložit pro to své opravdové úsilí, měli by s radostí přijmout svůj úděl a použitím své vynalézavosti vytěžit co nejvíce z toho, co jim osud dal. Příliš mnoho obtíží člověka vyrůstá na půdě strachu jeho vlastního srdce. „Nepoctivý prchá, když ho nikdo nepronásleduje.“ „Nepoctiví jsou jako neklidné moře, které se nemůže uklidnit, ale jeho vody vyvrhují kal a špínu; není klidu pro nepoctivé, říká Bůh.“

A proto nehledejte falešný klid a pomíjivou radost, ale hledejte jistotu víry a záruku božského synovstva, protože ty přinášejí klid, spokojenost a největší radost v duchu.“

Ježíš nepovažoval tento svět za „slzavé údolí.“ Naopak, díval se na něj jako na planetu zrození věčných a nesmrtelných duchů, vzestupujících k Ráji, „údolí tvoření duší.“

6. STRACH Z HOSPODINA

Když byli v Gamale, Filip řekl při večerní debatě Ježíšovi: „Učiteli, proč nás Spisy učí „bát se Hospodina,“ když ty po nás chceš, abychom se dívali na nebeského Otce beze strachu? Jak máme sladit tato učení? A Ježíš Filipovi odpověděl takto:

„Děti moje, nejsem překvapen, že dáváte takové otázky. Zpočátku pouze strach mohl naučit člověka úctě, ale já jsem přišel odhalit lásku Otce, abych vás přivedl k uctívání Věčného skrze probuzení vděčného pocitu v synovi v odpověď na hlubokou a absolutní lásku Otce. Chci vás vysvobodit ze zajetí zotročujícího strachu, který vás vhání do únavného sloužení podezíravému a hněvivému Bohu-Králi. Chtěl bych vám říci, že Bůh a člověk jsou ve vztahu Otce a syna, abyste mohli být přivedeni radostně k povznesenému a nadpozemskému uctívání milujícího, spravedlivého a milosrdného Otce-Boha.

Výraz „strach z Hospodina“ měl rozdílné významy v průběhu uplynulých epoch: od strachu přes hrůzu a děs k bázni a úctě. A teď vás chci

little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.’ ‘A merry heart does good like a medicine.’ ‘Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.’

149:5.3 (1674.5) “Much of man’s sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man’s troubles take origin in the fear soil of his own natural heart. ‘The wicked flee when no man pursues.’ ‘The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says God, for the wicked.’

149:5.4 (1674.6) “Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit.”

149:5.5 (1675.1) Jesus hardly regarded this world as a “vale of tears.” He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the “vale of soul making.”

6. THE “FEAR OF THE LORD”

149:6.1 (1675.2) It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: “Master, why is it that the Scriptures instruct us to ‘fear the Lord,’ while you would have us look to the Father in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?” And Jesus replied to Philip, saying:

149:6.2 (1675.3) “My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father’s love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son’s affectionate recognition and reciprocation of the Father’s profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

149:6.3 (1675.4) “The ‘fear of the Lord’ has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread,

přivést od úcty přes poznání, uvědomění a uznání k lásce. Když člověk vidí jenom práci Boha, má sklon ke strachu z nejvyššího; ale když člověk začíná chápat a pociťovat osobnost a charakter živého Boha, začíná stále více milovat takového dobrotivého a dokonalého, vesmírného a věčného Otce. A právě v této změně vztahu člověka k Bohu spočívá mise Syna Člověka na zemi.

Rozumné děti nemusí mít strach ze svého otce, aby dostali od něho štědré dary; ale, když již dostanou dostatek dobrých darů, věnovaných z otcovské lásky ke svým synům a dcerám, tyto tak hodně milované děti začínají milovat svého otce na základě poznání a ocenění takového štědrého dobrodiní. Laskavost Boha vede k pokání; dobrotivost Boha vede ke sloužení; milosrdenství Boha vede ke spasení; zatímco láska Boha vede k uvážené a srdečné úctě.

Vaši předkové se báli Boha, protože byl mocný a tajemný. Vy ho budete uctívat, protože je velkolepý v lásce, velkorysý v milosrdenství a slavný v pravdě. Moc Boha vzbuzuje v lidské srdci strach, ale ušlechtilost a čestnost jeho osobnosti plodí vážnost, lásku a dobrovolnou úctu. Uctívý a milující syn se nebojí, nebo neděsí ani mocného a ušlechtilého otce. Já jsem přišel na tento svět zaměnit strach láskou, žal radostí, bázeň smělostí, zotročující područí a nesmyslné obřady láskyplnou službou a vděčnou úctou. Ale pro všechny ty, kteří zůstávají ve tmě, stále platí pravda, že „strach před Bohem je začátkem moudrosti.“ Ale, když světlo svítí silněji, synové Boha začínají velebit Nekonečného za to, čím je, spíše než se ho bát kvůli tomu, co dělá.

Když jsou děti malé a nerozumné, musí být vedeny k tomu, aby si vážily svých rodičů; ale, když vyrostou a začnou si poněkud více cenit výhod rodičovské péče a ochrany, dosáhnou přes uvědomělý respekt a narůstající náklonnost takovou úroveň poznání, že skutečně milují své rodiče pro to, co jsou, než pro to, co udělali. Otec miluje své dítě přirozeně, ale dítě si musí svoji lásku k otci vytvořit od strachu co otec může udělat, přes bázeň, hrůzu, závislost a úctu k vděčné a vroucí lásce.

Učili vás, že se musíte „bát Boha a dodržovat jeho příkázání, což je veškerá povinnost člověka.“ Ale já jsem přišel vám dát nové a vyšší příkázání. Chci vás naučit „milovat Boha a konat jeho vůli,

to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

149:6.4 (1675.5) “Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father’s affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

149:6.5 (1675.6) “Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and affectionate son does not fear or dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that ‘the fear of the Lord is the beginning of wisdom.’ But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

149:6.6 (1675.7) “When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection, they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate regard of love.

149:6.7 (1676.1) “You have been taught that you should ‘fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.’ But I have come to give you a new and higher commandment. I would

protože to je nejvyšší výsada osvobozených Božích synů.“ Vaše otce učili „bát se Boha—Všemohoucího Krále.“ Já vás učím „milujte Boha—vše-milosrdného Otce.“

V království nebeském, které jsem přišel prohlásit, není žádný vysoký a mocný král; toto království představuje božská rodina. Univerzálně uznávaným a bezvýhradně uctívaným středem a hlavou tohoto rozsáhlého bratrství inteligentních bytostí je můj Otec a váš Otec. Já jsem jeho syn a také vy jste jeho synové. Proto je věčnou pravdou, že vy a já jsme bratři v nebeském panství a ještě více, protože jsme se stali bratry v těle v pozemském životě. A proto se přestaňte bát Boha jako krále, nebo sloužit mu jako pánovi; uče se vážit si ho jako Tvořitele; uznávejte ho jako Otce vašeho duchovního mládí; milujte ho jako milosrdného ochránce; a nakonec, uctívejte ho jako milujícího a všemoudrého Otce vašeho vyspělejšího duchovního poznání a uvědomění.

Z vašich mylných představ o nebeském Otci vyrůstají vaše chybné ideje o pokoře a prameni většina vašeho pokrytectví. Člověk může být svojí podstatou a původem hliněným červem, ale když se v něm usadí duch mého Otce, tento člověk se stává božským ve svém osudu. Poskytnutý duch mého Otce se s určitostí vrátí k božskému zdroji a vesmírné úrovni svého původu a lidská duše smrtelného člověka, která se stane znovuzrozeným dítětem tohoto v něm pobývajícího ducha, zaručeně vystoupá s božským duchem do samotné přítomnosti věčného Otce.

Opravdu pokorným se stává smrtelný člověk, který dostává všechny tyto dary od nebeského Otce, ale všichni takoví věrní kandidáti na věčný vzestup v nebeském království nabudou božskou důstojnost. Nesmyslné a otrocké praktiky okázalé a falešné pokory se neslučují s chápáním zdroje vašeho spasení a poznání osudu vašich v duchu narozených duší. Pokora před Bohem vychází plně z hlubin vašich srdcí; skromnost ve vztazích s lidmi je chvályhodná; ale pokrytecká vědomá a okázalá pokora je dětinská a nehodná osvícených synů království.

Děláte dobře, když jste pokorní před Bohem a ovládáte se před lidmi, ale necht' má vaše pokora duchovní původ a není sebeklamným projevem vědomého pocitu farizejské nadřazenosti. Slova proroka sdělovala: „Jděte pokorně s Bohem,“ neboť i když je nebeský Otec Nekonečný a Věčný, on také pobývá „s tím, kdo má kajícínou mysl a skromného ducha.“ Můj otec pohrdá pýchou, nesnáší pokrytectví a zavrhuje zlotřilost. A právě pro to, abych zdůraznil význam

teach you to 'love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.' Your fathers were taught to 'fear God — the Almighty King.' I teach you, 'Love God — the all-merciful Father.'

149:6.8 (1676.2) "In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

149:6.9 (1676.3) "Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father's spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) "Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) "You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, 'Walk humbly with God,' for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells 'with him who is of a contrite mind and a humble spirit.' My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors

upřímné a naprosté důvěry v láskyplnou podporu a spolehlivé vedení nebeského Otce, jsem se často odvolával na malé dítě, jako příklad postoje myslí a reakcí ducha, které jsou tak nezbytné pro vstup smrtelného člověka do duchovních realit nebeského království.

Prorok Jeremjáš dobře popsal mnohé smrtelníky, když řekl: „Vy jste Bohu blízko ve slovech, ale příliš daleko ve svých srdcích.“ A nečetli jste také to zlověstné varování proroka, který řekl: „Kněží učí za mzdu a prorokové věští za peníze. A zároveň vyznávají poctivost a hlásají, že Hospodin je s nimi.“ Nebyli jste dost varováni před těmi, kteří „mluví se svými bližními o míru a v srdcích mají zlo“, těmi, kteří „svými slovy lichotí a v srdcích jsou falešní“? Ze všech bolestí důvěřivého člověka je nejkrutější být „zraněn v domě důvěryhodného přítele.“

7. NÁVRAT DO BETSAIDY

Po poradě se Šimonem Petrem a se souhlasem Ježíše, Ondřej dal pokyn Davidovi v Betsaidě, aby rozeslal posly k jednotlivým kazatelským skupinám s pokyny ukončit putování a vrátit se do Betsaidy ve čtvrtek, 30. prosince. Toho deštivého dne celé apoštolská rodina a vyučující evangelisté se sešli u večeře v domě Zebedea.

Celá skupina zůstala spolu přes sobotu. Ubytovali se v domech v Betsaidě a v nedalekém Kafarnaumu a potom všichni dostali dva týdny volno na návštěvu svých rodin, přátel, anebo na rybaření. Ty dva či tři dny, které společně strávili v Betsaidě, byly opravdu osvěžující a inspirující; dokonce starší učitelé se poučili z vyprávění mladých kazatelů o jejich zkušenostech.

Ze 117 evangelistů, kteří se zúčastnili druhého poutního kázání po Galileji, jenom asi sedmdesát vydrželo tuto praktickou zkoušku a po dvoutýdenním oddechu byli připraveni ke službě. Ježíš s Ondřejem, Petrem, Jakubem a Janem zůstali po tu dobu v Zebedeově domě a hodně času strávili rozhovory o blahu a rozšíření království.

iniquity. And it was to emphasize the value of sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) “Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: ‘You are near God in the mouth but far from him in the heart.’ And have you not also read that direful warning of the prophet who said: ‘The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.’ Have you not been well warned against those who ‘speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,’ those who ‘flatter with the lips while the heart is given to double-dealing’? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be ‘wounded in the house of a trusted friend.’”

7. RETURNING TO BETHSAIDA

149:7.1 (1677.2) Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Bethsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Bethsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

149:7.2 (1677.3) The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Bethsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks' recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Bethsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their experiences.

149:7.3 (1677.4) Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks' recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent much time in conference regarding the welfare and extension of the kingdom.

Kapitola 150. Třetí poutní kázání

⇨ 149

Kniha Urantia

151 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 150 TŘETÍ POUTNÍ KÁZÁNÍ

Sekce

Úvod

1. Ženský evangelický sbor
2. Zastávka v Magdale
3. Sobota v Tiberii
4. Rozeslání apoštolů po dvou
5. Co musím udělat, abych byl spasen?
6. Večerní lekce
7. Pobyt v Nazaretu
8. Sobotní bohoslužba
9. Nazaret odmítne Ježíše

PAPER 150 THE THIRD PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

Úvod

VEČER v neděli 16. ledna, roku 29 n.l. přišel do Betsaidy Abnér s apoštoly Jana a příští den měli společnou poradou s Ondřejem a apoštoly Ježíše. Abnér a jeho druhové si udělali své hlavní stanoviště v Chebrónu a čas od času přicházeli do Betsaidy na tyto rozhovory.

Jednou z mnoha otázek, o které se hovořilo při této společné poradě, byl zvyk mazání nemocných určitými druhy oleje a přitom pronášet modliteb za vyléčení. Ježíš opět odmítl zúčastnit se jejich debat, anebo se vyjádřit k jejich závěrům. Apoštolové Jana používali vždy takový olej při pomáhání nemocným a trpícím a usilovali o to, aby se tato metoda stala jednotnou pro obě skupiny, ale apoštolové Ježíše se nechtěli svazovat takovým předpisem.

V úterý, 18. ledna se v domě Zebedea v Betsaidě ke dvaceti čtyřem apoštolům připojilo zhruba sedmdesát pět prověřených evangelistů

INTRODUCTION

150:0.1 (1678.1) ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Bethsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Bethsaida periodically for these conferences.

150:0.2 (1678.2) Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

150:0.3 (1678.3) On Tuesday, January 18, the twenty-four were joined by the tested evangelists, about seventy-five in number, at the Zebedee house in

pro přípravu na třetí poutní kázání po Galileji. Tato třetí mise trvala po dobu sedmi týdnů.

Evangelisté byli vysláni ve skupinách po pěti, zatímco Ježíš a jeho dvanáctka putovali většinou společně a když bylo zapotřebí apoštolové chodili ve dvojicích křtít věřící. Po dobu téměř třech týdnů Abnér a jeho druhové také pracovali se skupinami evangelistů, radili jim a křtili věřící. Navštívili Magdalu, Tiberu, Nazaret a všechna nejdůležitější města a vesnice střední a jižní Galileje. Všechna tato místa již navštívili předtím a nyní přibýlo mnoho dalších. Toto byla jejich poslední mise v Galileji, s výjimkou severních oblastí.

1. ŽENSKÝ EVANGELICKÝ SBOR

Ze všech nejdůležitějších věcí, které Ježíš udělal během svého pozemského života, nejvíce překvapujícím bylo jeho náhlé rozhodnutí, které udělal večer 16. ledna. „Zítřka vybereme deset žen pro pomocnou práci království.“ Na počátku dvoutýdenního období, během kterého apoštolové a evangelisté dostali dovolenou a opustili Betsaidu, Ježíš požádal Davida, aby přivedl své rodiče zpět do jejich domu a vyslal posly, aby povolali do Betsaidy deset oddaných žen, které sloužily v bývalém táboře a stanovém lazaretu. Všechny tyto ženy naslouchaly pokynům, dávaným mladým evangelistům, ale nikdy je nenapadlo, ani jejich učitele, že Ježíš se rozhodne pověřit ženy učit evangelium království a pomáhat nemocným. Těmito deseti ženami, vybranými a pověřenými Ježíšem, byly: Zuzana, dcera bývalého chazana nazaretské synagogy; Jana, manželka Chuzy, správce Heroda Antipy; Alžběta, dcera bohatého žida z Tiberu a Sepfóris; Marta, starší sestra Ondřeje a Petra; Ráchel, švagrová Judy, Učitelova bratra v těle; Nasanta, dcera Elmana, syrského lékaře; Milcha, sestřenice apoštola Tomáše; Rúť, nejstarší dcera Matouše Léviho; Celta, dcera římského setníka; a Agaman, vdova z Damašku. Později Ježíš přidal k této skupině další dvě ženy—Marii Magdalenu a Rebeku, dceru Josefa z Arimatie.

Ježíš pověřil tyto ženy vytvořením své vlastní organizace a nařídil Jidášovi, aby zajistil finanční prostředky pro jejich vybavení a pro zakoupení soumarů. Deset žen si zvolilo Zuzanu za svoji vůdkyni a Janu za pokladnici. Od této doby si samy zajišťovaly své finanční prostředky; již nikdy

Bethsaida preparatory to being sent forth on the third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

150:0.4 (1678.4) The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. THE WOMEN'S EVANGELISTIC CORPS

150:1.1 (1678.5) Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: "On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom." At the beginning of the two weeks' period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Bethsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Bethsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master's brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus. Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

150:1.2 (1679.1) Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief and Joanna as their treasurer. From this time on they furnished their own funds; never again did

nepožádaly Jidáše o podporu.

Byl to v té době nesmírně šokující pohled—ženy, které měly dokonce zákaz vstupu do hlavní síně synagogy (musely být ve vyhrazené galerii pro ženy), jsou respektovány jako schválené učitelky nového evangelia království. Příkaz, daný Ježíšem těmto deseti ženám, které on vybral pro službu a vyučování evangelia, byl prohlášením emancipace osvobozující všechny ženy a na věčné časy; už nikdy se muž neměl dívat na ženu jako na duchovně podřízenou jemu. To byl nesporně šok i pro dvanáct apoštolů. Přestože slyšeli mnohokrát Učitele říkat, že „v královstvím nebeském nejsou ani bohatí, ani chudí, svobodní ani otroci, muži ani ženy, všichni jsou rovnými Božími syny a dcerami,“ byli doslova omráčeni, když navrhl oficiálně svěřit těmto deseti ženám roli náboženských učitelů a dokonce dovolil, aby cestovali společně s nimi. Tento krok rozbouřil celou zemi a nepřátelé Ježíše vytloukali velký kapitál z tohoto rozhodnutí, ale všude ženy, věřící v radostné zprávy, se pevně postavily za své vybrané sestry a vřele uvítaly toto opožděné ocenění místa ženy v náboženské činnosti. A toto osvobození žen, dávajíc jim oprávněné uznání, praktikovali apoštolové bezprostředně po odchodu Učitele z tohoto světa, ale v následných generacích se vrátili zpět ke starým zvykům. Po celou dobu rané křesťanské církve ženy-učitelky a ženy-pastorkyně byly nazývány diákonky a požívaly všeobecného uznání. Ale Pavel, přestože s tímto vším souhlasil teoreticky, tak se to nikdy nestalo pevnou částí jeho vlastního postoje a osobně měl značné potíže s tím, aby toto uvedl do praxe.

2. ZASTÁVKA V MAGDALE

Když apoštolská společnost vyšla z Betsaidy, ženy šly vzadu. Během porad vždy seděly jako skupina vpředu a napravo od řečníka. Stále více žen začínalo věřit v evangelium království a to byla příčina mnoha potíží a nekonečných svízeli když chtěly mít osobní rozhovor s Ježíšem, nebo s některým z jeho apoštolů. Nyní se to všechno změnilo. Když kterákoliv z věřících žen chtěla vidět Ježíše, anebo mluvit s apoštolu, šla za Zuzanou a v doprovodu jedné z dvanácti žen-evangelistů šly ihned za Ježíšem, nebo některým z jeho apoštolů.

Právě v Magdale ženy poprvé prokázaly svoji užitečnost a dokázaly, že jejich vybrání bylo moudrým krokem. Ondřej zavedl svým druhům

they draw upon Judas for support.

150:1.3 (1679.2) It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move, but everywhere the women believers in the good news stood stanchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. THE STOP AT MAGDALA

150:2.1 (1679.3) As the apostolic party journeyed from Bethsaida, the women traveled in the rear. During the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

150:2.2 (1680.1) It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the wisdom of their choosing. Andrew had imposed

poněkud přísná pravidla, týkající se osobní práce se ženami, především se ženami pochybného charakteru. Když apoštolská společnost vešla do Magdaly, těchto deset žen-evangelistek mohlo volně jít do nemravných míst a tam kázat radostné zprávy přímo všem obyvatelům. A když navštěvovaly nemocné, tyto ženy dokázaly ve své péči navázat důvěrný kontakt se svými trpícími sestrami. V důsledku práce těchto deseti žen (později známých jako dvanáct žen) byla v tomto městě získána pro království Marie Magdalena. Kvůli řadě nešťastných náhod a kvůli postoji vážené společnosti k ženám, které takto pochybí, se tato žena ocitla v jednom z ohavných míst Magdaly. Byla to Marta a Ráchel, kdo Marii vysvětlil, že dveře království jsou také otevřené pro takové, jako je ona. Marie uvěřila v dobré zprávy a následujícího dne byla pokřtěna Petrem.

Marie Magdalena se stala nejúspěšnějším učitelem evangelia v této skupině dvanácti žen-evangelistek. Společně s Rebekou byla vybrána pro tuto službu v Jotapatě asi čtyři týdny po svém obrácení. Marie a Rebeka, společně s ostatními z této skupiny, zůstaly s Ježíšem po celý zbytek jeho pozemského života, oddané a úspěšně pracující pro osvětlení a povznesení svých ponižovaných sester; a když nadešla poslední a tragická epizoda pozemského drama Ježíše a když všichni apoštolové, kromě jednoho, utekli, tyto ženy zůstaly na místě a žádná z nich ho nezapřela ani nehradila.

3. SOBOTA V TIBERII

Na základě pokynu Ježíše svěřil Ondřej sobotní bohoslužby apoštolské skupiny do rukou žen. To samozřejmě znamenalo, že se nemohly uskutečnit v nové synagoze. Ženy pověřily organizací této události Janu a setkání se uskutečnilo v hodovní síni Herodova nového paláce, poněvadž Herodes byl v tu dobu ve své rezidenci v Julii v Pereji. Jana četla ze Spisů o práci žen v náboženském životě Izraele, zmiňující se o Miriam, Debóře, Ester a jiných.

Pozdě večer pronesl Ježíš před sloučenou skupinou památnou řeč o „Magii a pověrách.“ V té době se objevení jasně a údajně nové hvězdy považovalo za znamení toho, že se na zemi narodil velký člověk. A poněvadž nedávno byla taková hvězda spatřena, Ondřej se Ježíše zeptal, jestli jsou takové názory opodstatněné. Učitel na Ondřejovu otázku odpovídal velmi dlouze a důkladně vysvětlil celý problém lidské pověrčivosti. Projev, který Ježíš v ten večer pronesl, je možno v současné frazeologii shrnout následovně:

rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

150:2.3 (1680.2) Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecca, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecca, with the others of this group, went on through the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. SABBATH AT TIBERIAS

150:3.1 (1680.3) The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julias in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

150:3.2 (1680.4) Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human superstition. The statement which Jesus made at

1. Pohyby hvězd na obloze nemají naprosto nic společného s událostmi lidského života na zemi. Astronomie je správná vědecká činnost, ale astrologie je hromada bludných pověr, která nemá žádné místo v evangelium království..

2. Zkoumání vnitřních orgánů čerstvě zabitých zvířat nemůže odhalit nic o počasí, budoucích událostech, nebo výsledky lidského jednání.

3. Duchové mrtvých se nevracejí zpět komunikovat se živými—svými rodinami, nebo bývalými přáteli.

4. Talismany a relikvie nemohou vyléčit nemoc, odvrátit neštěstí, nebo působit na zlé duchy; víra ve všechny takové materiální prostředky pro ovlivňování duchovního světa není ničím jiným, než primitivní pověrou.

5. Ačkoliv losování může být příhodný způsob urovnání mnoha malých potíží, není to metoda pro odhalení božské vůle. Takové výsledky jsou čistě věcí materiální náhody. Jediný způsob spojení s duchovním světem spočívá v duchovním daru člověka—v něm pobývajícím duchu Otce a také rozlitém duchu Syna a všudypřítomného vlivu Nekonečného Ducha.

6. Věštění, kouzelnictví a čarodějnictví jsou předsudky zaostalých myslí a také podvodné magie. Víra v magická čísla, znamení štěstí a zvěstovatelé smůly je čistá a neopodstatněná pověra.

7. Výklad snů je ve značné míře pověrou a nepodloženým systémem primitivní a výstřední spekulace. Evangelium království nesmí mít nic společného s věšteckými kněžími primitivního náboženství.

8. Dobří či zlí duchové nemohou pobývat v materiálních symbolech z hlíny, dřeva, nebo železa; modly nejsou ničím jiným než materiál, ze kterého jsou zhotoveny.

9. Rituály zaklínačů, čarodějů, kouzelníků a mágů mají své začátky v pověrách Egyptanů, Asyřanů, Babyloňanů a starodávných Kananejců. Amulety a všechny druhy zaklínání nemohou nikdy získat ochranu dobrých duchů, nebo odehnat domnělé zlé duchy.

10. Ježíš obnažil a odsoudil jejich víru v čáry, soud boží, čarodějnictví, kletby, znamení, uzly na provaze a všechny ostatní formy primitivních a zotročujících pověr.

this time may be summarized in modern phraseology as follows:

150:3.3 (1680.5) 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

150:3.4 (1680.6) 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

150:3.5 (1680.7) 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

150:3.6 (1681.1) 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

150:3.7 (1681.2) 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

150:3.8 (1681.3) 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers, omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

150:3.9 (1681.4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:3.10 (1681.5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

150:3.11 (1681.6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:3.12 (1681.7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. ROZESLÁNÍ APOŠTOLŮ PO DVOU

Následující večer Ježíš shromáždil svých dvanáct apoštolů, apoštoly Jana a nově pověřenou skupinu žen a řekl jim: „Vy sami vidíte, že úroda je bohatá, ale je málo pracovníků. Modleme se všichni k Hospodinu této úrody, aby poslal ještě více pracovníků do polí. Zatímco já budu povzbuzovat a vyučovat mladší učitele, vyšlu ty starší po dvojicích, aby mohli rychle projít celou Galilejí, kázajíc evangelium království, dokud je ještě příhodná a mírumilovná doba.“ Potom určil dvojice apoštolů, po kterých chtěl, aby se vydali na cestu a byli to: Ondřej a Petr, Jakub a Jan Zebedeovi, Filip a Natanael, Tomáš a Matouš, Jakub a Juda Alfeovi, Šimon Zélóta a Jidáš Iškariotský.

Ježíš určil datum pro setkání dvanáctky v Nazaretu a při rozloučení řekl: „Během této mise nechoďte do žádného města jinověrců a do Samaří, ale jděte ke zbloudilým ovcím domu Izraele. Kažte evangelium království a hlásejte spasitelnou pravdu o tom, že člověk je syn Boží. Pamatujte si, že učedník je stěží výše svého učitele a sluha není výše svého pána. Stačí, když učedník se vyrovná svému učiteli a sluha se bude podobat svému pánovi. Jestli někteří lidé se odvážili nazvat pána domu společníkem Belzebuba, o to víc tak budou nazývat jeho služebnictvo! Ale vy se nemusíte bát těchto nevěřících nepřátel. Já vám prohlašuji, že všechno skryté vyjde najevo a všechno tajné bude odhaleno. To, čemu jsem vás učil v soukromí, to kažte s moudrostí otevřeně. To, co jsem vám odkryl ve skrytých komnatách, to ve vhodné době budete hlásat ze střech domů. A říkám vám, moji přátelé a učedníci, nebojte se těch, kteří mohou zabít tělo, ale nejsou schopni zničit duši; raději důvěřujte Jemu, který je schopný zachovat tělo a spasit duši.

Cožpak nelze prodat dva vrabce za měděný groš? A já přesto prohlašuji, že ani jeden z nich není zapomenut v očích Božích. Vy nevíte, že také vlasy na vašich hlavách jsou spočítány? Proto se nebojte; vy máte větší hodnotu, než spousta vrabců. Nestyďte se za moje učení; jděte hlásat mír a dobrou vůli, ale nemyjte se—mír nebude vždy provázet vaše kázání. Já jsem přišel, abych přinesl mír na zemi, ale když lidé odmítnou můj dar, výsledkem je rozkol a zmatek. Když celá rodina přijímá evangelium království, v takovém domě zůstává opravdový mír; ale když jen některý člen rodiny vstoupí do království a ostatní odmítají evangelium, takový rozkol může způsobit jen

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

150:4.1 (1681.8) The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John, and the newly commissioned women's group, Jesus said: "You see for yourselves that the harvest is plenteous, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful." Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: "On this mission go not to any city of the gentiles, neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

150:4.3 (1682.1) "Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God's sight. Know you not that the very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and others reject the gospel, such division can

soužení a smutek. Usilovně pracujte pro spasení celé rodiny, aby se nepřáteli člověka nestali členové jeho vlastní domácnosti. Ale jestli uděláte vše, co jste mohli pro všechny v každé rodině, já vám prohlašuji, že ten, kdo miluje otce, nebo matku více než toto evangelium, není hoden království.

Když apoštolové vyslyšeli tato slova, vydali se na cestu. A uviděli se opět všichni až v Nazaretu, kde se setkali s Ježíšem a ostatními učedníky, tak jak to Učitel stanovil.

5. CO MUSÍM UDĚLAT, ABYCH BYL SPASEN?

Jednoho večera v Šúnemu, po návratu apoštolů Jana do Chebrónu a odchodu apoštolů Ježíše ve dvojicích, Učitel učil skupinu dvanácti žen a dvanácti mladších evangelistů, kteří pracovali pod vedením Jáкова. Ráchel položila Ježíšovi tuto otázku: „Učiteli, co máme odpovědět, když se nás ženy zeptají na to, co mají udělat, aby byly spaseny?“ Ježíš na tuto otázku odpověděl takto:

„Když se muži a ženy zeptají, co mají udělat, aby byli spaseni, vy jim odpovíte: věřte v evangelium; přijměte božské odpuštění. Skrze víru poznejte ve vás pobývacího ducha Božího, jehož přijetí vás udělá syny Božími. Nečetli jste ve Spisech to místo, kde je řečeno: „V Hospodinovi je moje spravedlnost a síla“? A také to místo, kde Otec říká: „Moje spravedlnost je blízko; brzy vás spasím a ve své náručí obejmú můj národ“. „Moje duše se bude radovat z lásky mého Boha, poněvadž on mne oděl do roucha spasení a přikryl šatem jeho spravedlnosti.“ Nečetli jste také o Otci, že jeho jméno má znít „Hospodin naší spravedlnosti.“ „Sejměte z něho špinavé hadry sebeuspokojení a oblečte mého syna oděvem božské spravedlnosti a věčného spasení.“ „Věčná je pravda o tom, že „spravedliví vírou budou žít.“ Vchod do království Otce je volný, ale pro setrvání v něm je nezbytný progres—růst v ušlechtilosti.

Spasení je dar Otce a je odhaleno jeho Syny. Z vaší strany přijetí spasení skrze víru z vás udělá spoluúčastníky božské podstaty, udělá vás synem, nebo dcerou Boha. Víra vás ospravedlňuje; víra vás spasí; a ta stejná víra vás věčně podporuje na cestě postupného nabývání božské dokonalosti. Víra ospravedlnila Abrahama a umožnila mu poznat spasení prostřednictvím učení Melkisedeka. Za všechny uplynulé věky tato stejná víra spasila syny lidské, ale nyní Syn přišel od Otce, aby udělal spasení reálnějším a

produce only sorrow and sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man's foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom.”

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words, they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

150:5.1 (1682.3) One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: "Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?" When Jesus heard this question, he answered:

150:5.2 (1682.4) "When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, 'In the Lord have I righteousness and strength.' Also where the Father says, 'My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.' 'My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.' Have you not also read of the Father that his name 'shall be called the Lord our righteousness.' 'Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.' It is forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

150:5.3 (1682.5) "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable."

přijatelnějším.

Když Ježíš umkl, všichni přítomní, kteří slyšeli tato velkomyslná slova, se velmi zaradovali a v následujících dnech s novou silou, obnovenou energií a nadšením se všichni vydali hlásat evangelium království. A ženy se zaradovaly o to více, protože věděly, že jsou součástí těchto plánů pro ustanovení království na zemi.

V závěrečné řeči Ježíš řekl: „Nemůžete si koupit spasení; nemůžete si vytoužit čestnost. Spasení je Boží dar a čestnost je přirozený plod v duchu zrozeného života vstoupivšího do synovstva království. Nebudete spaseni proto, že žijete čestný život; naopak, žijete čestný život, protože jste již byli spaseni, uznali synovstvo jako dar Boží a službu v království jako nejvyšší radost života na zemi. Když lidé věří v toto evangelium, které je odhalením milosrdnosti Boha, budou přivedeni k dobrovolnému pokání za všechny známé hříchy. Uvědomění si synovstva je neslučitelné s touhou hřešit. Věřící v království hladoví po čestnosti a žízní po božské dokonalosti.“

6. VEČERNÍ LEKCE

Při večerních debatách mluvil Ježíš o mnoha tématech. V závěru tohoto turné—předtím, než se všichni setkali v Nazaretu—mluvil na témata „Boží láska“, „Sny a vidění“, „Zlomyslnost“, „Pokora a poddajnost“, „Odvaha a věrnost“, „Hudba a uctívání“, „Služba a poslušnost“, „Pýcha a domýšlivost“, „Odpuštění ve vztahu k pokání“, „Mír a dokonalost“, „Řeč zla a závist“, „Zlo, hřích a pokušení“, „Pochybnosti a nevíra“, „Moudrost a úcta“. Vzhledem k tomu, že starší apoštolové nebyli přítomni, tyto mladší skupiny mužů i žen se aktivněji zapojily do těchto debat s Učitelem.

Po strávení dvou až třech dní s jednou skupinou dvanácti evangelistů se Ježíš připojil k další skupině, dovídajíc se o místech pobytu a pohybech všech těchto pracovníků od poslů Davida. Poněvadž pro ženy to bylo první putování, většinu času strávily s Ježíšem. Prostřednictvím poslů byla každá skupina plně informována o postupu poutního kázání a zprávy od jiných skupin byly vždy zdrojem povzbuzení pro tyto rozptýlené a odloučené pracovníky.

Předtím, než se rozdělili, bylo domluveno, že se dvanáct apoštolů společně s evangelisty a ženským sborem sejdou v Nazaretu na setkání s

150:5.4 (1683.1) When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these plans for the establishment of the kingdom on earth.

150:5.5 (1683.2) In summing up his final statement, Jesus said: “You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection.”

6. THE EVENING LESSONS

150:6.1 (1683.3) At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed “The Love of God,” “Dreams and Visions,” “Malice,” “Humility and Meekness,” “Courage and Loyalty,” “Music and Worship,” “Service and Obedience,” “Pride and Presumption,” “Forgiveness in Relation to Repentance,” “Peace and Perfection,” “Evil Speaking and Envy,” “Evil, Sin, and Temptation,” “Doubts and Unbelief,” “Wisdom and Worship.” With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely entered into these discussions with the Master.

150:6.2 (1683.4) After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David’s messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

150:6.3 (1683.5) Before their separation it had been arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women’s corps, should

Ježíšem v pátek, 4. března. Proto se v tuhle dobu začali k Nazaretu stahovat ze všech částí střední a jižní Galileje tyto skupiny apoštolů a evangelistů. Jako poslední dorazili k večeru Ondřej a Petr a připojili se k ostatním v táboře, který postavili první přichází a který byl umístěn v kopcích severně od města. A toto bylo poprvé, kdy Ježíš navštívil Nazaret od zahájení své veřejné služby.

7. POBYT V NAZARETU

V tento pátek odpoledne se Ježíš prošel po Nazaretu naprosto nezpovědán a zcela nepoznan. Prošel kolem domu svého dětství a tesařské dílny a strávil půl hodiny na kopci, kde tak rád pobýval jako chlapec. Ode dne svého křtu Janem u Jordánu nepocítil Syn Člověka takový přívál lidské emoce ve své duši. Na cestě s vrcholu kopce uslyšel známé zvuky hlásné trouby, oznamující západ slunce, tak, jak to slyšel mnohokrát v době, kdy vyrůstal v Nazaretu. Ještě před návratem do tábora prošel kolem synagogy, kam chodil do školy a v jeho mysli proběhlo mnoho vzpomínek na dětství. Již dříve toho dne poslal Ježíš Tomáše do synagogy dojednat s jejím představeným jeho kázání při sobotní ranní bohoslužbě.

Obyvatelé Nazaretu neměli nikdy pověst zbožných a čestných lidí. A postupem času byla tato vesnice stále více zamořována nízkými morálními normami nedalekého Sefóris. V průběhu celého Ježíšova mládí a raného mužství měli obyvatelé Nazaretu o něm nejednotný názor; mnozí nesli nelibě jeho odchod do Kafarnaumu. Přestože obyvatelé Nazaretu slyšeli hodně o činech svého bývalého tesaře, cítili se dotčeni, že doposud nezahrnul svoji rodnou vesnici o žádném z předchozích poutních kázáních. Oni samozřejmě slyšeli o Ježíšově slávě, ale většina občanů se na něho hněvala, poněvadž neudělal žádný z jeho velkých činů ve městě svého mládí. Již po několik měsíců lidé Nazaretu hodně o Ježíšovi diskutovali, ale jejich názory o něm byly vcelku nepříznivé.

Proto Učitele čekal nejenom nevitáný návrat domů, ale naprosto nepřátelské a nadmíru kritické prostředí. Ale to nebylo všechno. Jeho nepřátelé, znajíc, že se chystá strávit tuto sobotu v Nazaretu a předpokládajíc, že bude mluvit v synagoze, najali mnoho hrubých a neomalených mužů, aby ho rušili a dělali mu potíže jakýmkoliv možným způsobem.

assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By midafternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

150:7.1 (1683.6) This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

150:7.2 (1684.1) The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of nearby Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

150:7.3 (1684.2) Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to harass him and in every way possible make trouble.

Většina starších přátel Ježíše, včetně chazana a učitele v jeho mládí, byli mrtví, nebo se z Nazaretu odstěhovali a mladší generace mu jeho slávu silně záviděla. Oni již zapomněli na jeho dřívější oddanost rodině svého otce a ostře ho kritizovali za to, že nenavštěvuje svého bratra a vdané sestry, žijící v Nazaretu. Postoj Ježíšovy rodiny k němu také značně přispěl k této nepřátelské náladě občanů. Ortodoxní židé se dokonce pokusili kritizovat Ježíše za to, že v tu sobotu ráno šel příliš rychle k synagoze.

150:7.4 (1684.3) Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the synagogue this Sabbath morning.

8. SOBOTNÍ BOHOSLUŽBA

V tu sobotu byl krásný den a celý Nazaret, přátelé a nepřátelé přišli poslechnout si v synagoze tohoto bývalého občana jejich města. Mnohým z apoštolské družiny se nepodařilo do synagogy dostat, protože tam nebylo místo pro všechny, kteří si přišli Ježíše vyslechnout. Jako mladý muž Ježíš často mluvil v tomto chrámě a toto ráno, když mu představený synagogy podal svitek s posvátnými písemnostmi pro přečtení úryvku ze Spisů, nikdo z přítomných si pravděpodobně nevzpomněl, že to byl ten stejný rukopis, který Ježíš této synagoze daroval.

Bohoslužba tohoto dne probíhala naprosto stejně, jako v době, kdy sem Ježíš přicházel jako chlapec. Vystoupil společně s představeným synagogy na místo pro řečníka a bohoslužba byla zahájena odříkáváním dvou modliteb: „Blahoslaven je Hospodin, Král světa, který dělá světlo a tvoří tmu, který dělá mír a tvoří všechno; který ve svém milosrdenství dává světlo zemi a těm, kdo na ni žijí a ve své dobrotě obnovuje den za dnem a každý den díla tvoření. Blahoslaven je Hospodin náš Bůh za slávu jeho práce a za světlo-dávající osvětlení, které stvořil pro chválu svoji. Selah. Blahoslaven je Hospodin náš Bůh, který stvořil světlo.“

Po krátké pauze se začali opět modlit: „Velkou láskou Hospodin náš Bůh nás miluje a s přetékajícím soucitem se nad námi slituje náš Otec a náš Král kvůli našim otcům, kteří mu věřili. Tys je naučil zákonům života; smiluj se nad námi a uč nás. Osvětli naše oči v zákonu; přinuť naše srdce přimknout se k tvým přikázáním; sjednot' naše srdce v lásce a strachu před tvým jménem a navždy nebudeme zostuzeni. Protože ty jsi Bůh, který připravuje spasení a nás sis vybral ze všech národů a jazyků a v pravdě jsi nás přivedl blíže ke svému velkému jménu—selah—abychom mohli láskyplně velebit tvoji jednotu. Blahoslaven je Hospodin, který v lásce vyvolil svůj národ Izraele.

8. THE SABBATH SERVICE

150:8.1 (1684.4) This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

150:8.2 (1684.5) The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: “Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights.”

150:8.3 (1685.1) After a moment's pause they again prayed: “With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law; cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity.

Potom shromáždění odříkávalo šemu—židovské vyznání víry. Tento rituál spočíval v opakování četných pasáží ze zákona a vyjadřoval, že modlíci vzali na sebe járho nebeského království a také i járho přikázání na denní i noční dobu.

A pak následovala třetí modlitba: „Je pravda, že jsi Jahve, náš Bůh a Bůh našich otců; náš Král a Král našich otců; náš Spasitel a Spasitel našich otců; náš Stvořitel a záštita našeho spasení; naše pomoc a náš vysvoboditel. Tvoje jméno je předvěčné a není jiného Boba kromě tebe. Novými písněmi opěvovali na mořském břehu tvé jméno; společně tě velebili a uznali svým Králem, říkají: Jahve bude vládnout navždy. Blahoslaven je Hospodin, který chrání Izrael.“

Představený synagogy potom zaujal své místo před archou, neboli truhlicí, obsahující posvátné písemnosti a začal přednášet devatenáctou modlitbu chvalořečení, čili dobrořečení. Ale v tomto případě bylo vhodné zkrátit obřad, aby významný host měl více času pro svůj proslov; proto bylo předneseno pouze první a poslední dobrořečení. První znělo takto: „Blahoslaven je Hospodin náš Bůh a Bůh našich otců, Bůh Abrahama a Bůh Izáka a Bůh Jákoba; velký, mocný a hrozný Bůh, který projevuje milosrdenství a laskavost, který tvoří všechny věci, který si pamatuje dobrotivé sliby otcům a spasí jejich děti svým jménem v lásce. Ó, Králi, pomocníku, spasiteli a ochránci! Blahoslaven jsi ty, Jahve, ochránce Abrahama.“

Poté následovalo poslední dobrořečení: „Obdaruj svůj národ Izraele velkým věčným mírem, poněvadž ty jsi Král a Pán veškerého míru. Je dobře, že žehnáš Izrael mírem v každou dobu a v každou hodinu. Blahoslaven jsi ty, Jahve, který žehná mírem svůj národ Izraele.“ Když představený přednášel dobrořečení shromáždění židé se na něho nedívali. Po skončení dobrořečení pronesl neformální modlitbu odpovídající této příležitosti a když ji ukončil, celé shromáždění odpovědělo společným „amen.“

Potom chazan šel k arše a vyndal z ní svitek, který podal Ježíšovi, aby přečetl úryvek ze Spisů. Obvykle bylo přizváno sedm lidí pro přečtení nejméně tří básní ze zákona, ale v tomto případě bylo od tohoto zvyku upuštěno, aby host mohl přečíst úryvek, který si sám vybere. Ježíš si vzal svitek, vstal a začal číst z Deuteronomia: „Neboť toto přikázání, které vám dnes dám, není před vámi ukryto a není daleko. Není na nebi a vy nemůžete říci: „Kdo půjde za nás do nebe a

Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel.”

150:8.4 (1685.2) The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

150:8.5 (1685.3) And then followed the third prayer: “True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel.”

150:8.6 (1685.4) The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: “Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children’s children for his own name’s sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham.”

150:8.7 (1685.5) Then followed the last benediction: “O bestow on your people Israel great peace forever, for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace.” The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

150:8.8 (1685.6) Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection. Jesus, taking the roll, stood up and began to read from Deuteronomy: “For this commandment which I give you this day is not hidden from you,

přinese nám ho, abychom ho uslyšeli a splnili?“ Toto přikázání není ani za mořem, abyste mohli říci: „Kdo půjde za nás přes moře a přinese nám ho, abychom ho uslyšeli a splnili?“ Ne, toto slovo života je velmi blízko vás, dokonce ve vaší přítomnosti a ve vašich srdcích, abyste ho mohli poznat a řídit se jím.“

A když skončil čtení ze zákona, přešel k Izajáši a začal číst: „Duch Hospodina je ve mně, poněvadž on mne posvětil kázat radostné zprávy slabým. Poslal mne prohlásit svobodu zajatým a obnovit zrak slepým, vysvobodit utlačené a prohlásit příznivý rok Hospodina.“

Ježíš zavřel knihu a po jejím navrácení zpět představenému synagogy se posadil a začal mluvit k lidem. Začal slovy: „Dnes jsou tyto Spisy naplněny.“ A potom Ježíš mluvil téměř patnáct minut o „Synech a Dcerách Božích.“ Mnoha lidem se jeho řeč líbila a podívovali se nad jeho vlídností a moudrostí.

V synagoze bylo zvykem, že po skončení oficiální bohoslužby tam řečník zůstal, aby mu zájemci mohli pokládat otázky. Proto, toto sobotní ráno sešel Ježíš dolů k lidem, kteří se již tlačili dopředu, aby kladli otázky. Mezi těmito lidmi bylo mnoho bouřlivých jedinců, jejichž myslí byly pokřiveny zlem a na okraji tohoto davu se pohybovali ti hrubí a neomalení muži, kteří byli najati, aby dělali Ježíšovi potíže. Mnozí z učedníků a evangelistů, kteří zůstali venku, se nyní protlačili dovnitř synagogy a rychle poznali, že budou nepříjemnosti. Chtěli Ježíše vyvést ven, ale on odmítl s nimi jít.

9. NAZARET ODMÍTNE JEŽÍŠE

Ježíš se v synagoze ocitl v obklopení velkého davu svých nepřátel a hrstkou svých stoupenců a v odpověď na jejich neurvalé otázky a zlomyslné dobírání zpola humorně řekl: „Ano, jsem syn Josefa; ano, jsem ten tesař a nejsem překvapen, že mně připomínáte přísloví „lékař vyléčí sebe samého“ a že mne vyzýváte k tomu, abych udělal v Nazaretu to, co jste slyšeli, že jsem udělal v Kafarnaumu; ale povolávám vás za svědky toho, že již ve Spisech se říká: „Prorok je v úctě všude jinde, jen ne ve vlastní zemi a u svého národa.“

neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it.”

150:8.9 (1686.1) And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord.”

150:8.10 (1686.2) Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: “Today are these Scriptures fulfilled.” And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on “The Sons and Daughters of God.” Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

150:8.11 (1686.3) It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and evangelists who had remained without now pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. THE NAZARETH REJECTION

150:9.1 (1686.4) Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: “Yes, I am Joseph’s son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, ‘Physician heal yourself,’ and that you challenge me to do in Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that ‘a prophet is not without honor save in his own country and among his own people.’”

Ale lidé se něho tlačili, hrozili mu vyčítavými gesty a volali: „Myslíš si o sobě, že jsi lepší než lidé Nazaretu; odstěhoval jsi se od nás, ale tvůj bratr je obyčejný dělník a tvoje sestry tady s námi stále žijí. My známe tvoji matku, Marii. Kde jsou dnes? O tobě slyšíme velké věci, ale vidíme, že po návratu do rodného místa neděláš žádné zázraky.“ Ježíš jim odpověděl: „Já miluji lidi, žijící ve městě, kde jsem vyrůstal a byl bych rád, kdybyste vy všichni mohli vstoupit do království nebeského, ale nemohu rozhodovat za Boha, co má dělat. Pocta se vytváří v reakci na živou víru těch, kdo ji přijímají.“

Ježíš by přátelsky zvládl tento dav a úspěšně by odzbrojil i své násilné nepřátele, kdyby nebylo taktické chyby jednoho z jeho vlastních apoštolů, Šimona Zélóty, který, s pomocí mladého evangelisty Nahora, mezitím shromáždil skupinu Ježíšových přátel a bojechtivě požadovali po nepřátelích Učitele, aby odešli ven. Ježíš již dlouho učil apoštoly, že klidná odpověď odvrací hněv, ale jeho následovníci nebyli zvyklí na to, vidět svého milovaného vychovatele, kterého tak rádi nazývali Učitelem, aby se s ním zacházelo s takovou nevychovaností a pohrdáním. Bylo to pro ně příliš a dali průchod prudké a silné zlosti, čímž jenom podnítli duch davu v tomto bezbožném a neomaleném shromáždění. A tak pod vedením najatých pobudů se tito surovci chopili Ježíše, vyvlekli ho ze synagogy a přitáhli na okraj nedalekého strmého útesu s úmyslem ho shodit dolů a zabít ho. Ale právě v okamžiku, kdy se chystali do něj strčit, aby spadl přes okraj útesu, se Ježíš náhle otočil ke svým uchvatitelům a čelem proti nim si v klidu založil ruce. Neřekl nic, ale jeho přátelé byli více než ohromeni, když vykročil vpřed a dav se před ním rozestoupil a dovolil mu nerušeně odejít.

V doprovodu svých apoštolů Ježíš odešel do tábora, kde celá tato událost byla potom dopodrobna probírána. A na pokyn Ježíše se ještě ten večer připravili na odchod do Kafarnaumu následujícího rána. Toto bouřlivé ukončení třetího poutního kázání přineslo moment střízlivění pro všechny stoupence Ježíše. Začínali chápat smysl některých jeho učení; začínali si uvědomovat fakt, že království přijde pouze skrze hodně trápení a hořkého zklamání.

Opustili Nazaret v neděli ráno a šli po různých cestách a nakonec se sešli všichni v Betsaidě ve čtvrtek odpoledne, 10. března. Sešli se dohromady jako střízlivá a vážná skupina rozčarovaných kazatelů evangelia pravdy a ne

150:9.2 (1686.5) But they jostled him and, pointing accusing fingers at him, said: "You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back." Jesus answered them: "I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries."

150:9.3 (1686.6) Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus' friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove him over the edge to his death below. But just as they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

150:9.4 (1687.1) Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus' followers. They were beginning to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

150:9.5 (1687.2) They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Betsaida by noon on Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers

jako seskupení nadšených a vše-dobývajících of the gospel of truth and not as an enthusiastic
vítězných rytířů. and all-conquering band of triumphant crusaders.

Kapitola 151. Odpočívání a učení u moře

⇨ 150

Knih U rantia

152 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 151 ODPOČÍVÁNÍ A UČENÍ U MOŘE

Sekce

Úvod

1. Podobenství o rozsévání
2. Výklad podobenství
3. Více o podobenství
4. Nová podobenství u moře
5. Návštěva Keresy
6. Duševně nemocný z Keresy

PAPER 151

TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE

SECTIONS

Introduction

1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

Úvod

DO 10. března se všechny skupiny učitelů a kazatelů vrátily zpět do Betsaidy. Ve čtvrtek večer se mnozí z nich vydali rybařit na moře a v sobotu navštívili synagogu, aby si poslechli kázání zestárlého žida z Damašku o slávě otce Abrahama. Ježíš strávil podstatnou část této soboty sám v horách. V ten večer Učitel hovořil déle než hodinu ke shromážděným skupinám o „smyslu nepřízně osudu a duchovní hodnotě zklamání.“ Byla to památná událost a přítomní posluchači nikdy nezapomněli na tuto, jim udělenou, lekci.

Ježíš se ještě plně nezotavil z hořkosti svého nedávného zavržení v Nazaretu; apoštolové si byli vědomi zvláštní vážnosti, prolínající se s jeho obvyklým veselým vystupováním. Po většinu času s ním byli Jakub a Jan, protože Petr měl spoustu práce s novými odpovědnostmi, týkajícími se zajištění a řízení nového sboru evangelistů. Během čekání na odchod na svátek Paschi do Jerusalema ženy navštěvovaly dům od domu a učily evangelium a pomáhaly nemocným v Kafarnaumu a v okolních městech a vesnicích.

INTRODUCTION

151:0.1 (1688.1) BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Bethsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on “The mission of adversity and the spiritual value of disappointment.” This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

151:0.2 (1688.2) Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and ministering to the sick in Capernaum and the

surrounding cities and villages.

1. PODOBENSTVÍ O ROZSÉVAČI

Přibližně v této době začal Ježíš používat podobenství jako metodu pro učení velkého množství lidí, kteří se často kolem něho shromáždili. Poněvadž Ježíš hovořil s apoštoly a dalšími lidmi dlouho do noci, v neděli ráno jich přišlo ke snídani jen několik; a proto Ježíš odešel sám k moři, kde si sedl do loďky. Tady, ve staré rybářské loďce Ondřeje a Petra, která byla vždy připravena pro jeho použití, přemýšlel o dalším kroku pro rozšíření království. Ale sám tam dlouho nezůstal. Brzy sem začínali přicházet lidé z Kafarnaumu a nedalekých vesnic a kolem desáté hodiny toho rána se kolem Ježíšovy loďky shromáždilo téměř tisíc lidí a křikem si vyžadovali pozornost. V té době byl Petr již vzhůru a na cestě k loďce. Když k ní přišel, zeptal se Ježíše: „Učiteli, mám k nim promluvit?“ Ale Ježíš odpověděl: „Ne, Petře, já jim povím příběh.“ A pak začal Ježíš vyprávět podobenství o rozsévači, jedno z prvních v dlouhé řadě takových podobenství, které vyprávěl zástupům, když za ním přicházely. V této loďce bylo vyvýšené sedátko, na které se posadil (protože měl ve zvyku sedět při vyprávění) a mluvil k davu, shromážděnému na břehu. Po krátkém uvítacím slově Petra, Ježíš řekl:

„Rosévač se vydal sít a když roséval semínka, některá spadla na okraj cesty a byla zašlapána do země a vyzobána ptáky. Jiná semínka spadla na kamenitou půdu, kde bylo málo hlíny a brzy vzklíčila, protože tam byla tenká vrstva půdy, ale jakmile vyšlo slunce, klíčky uvadly, poněvadž neměly kořeny pro zadržení vláhy. Další semínka spadla do trní a když trní vyrostlo, tak je zadusilo a neurodilo se žádné obilí. Ještě další semínka dopadla na dobrou půdu a vyrostla, přinesla úrodu, některá třicetnásobnou, některá šedesátinásobnou a některá stonásobnou.“ A když skončil toto podobenství, řekl davu: „Ten, kdo má uši k slyšení, uslyší.“

Apoštolové a všichni ostatní, kteří tam byli s nimi a slyšeli Ježíše, byli velmi zmateni tímto jeho způsobem učení; a po dlouhých rozhovorech mezi sebou se ten večer v Zebedeově zahradě Matouš Ježíše zeptal: „Učiteli, jaký je smysl nejasného vyprávění, se kterým se obracíš k lidem? Proč mluvíš v podobenstvích k těm, kteří hledají pravdu? A Ježíš odpověděl:

„Celou tu dobu jsem vás trpělivě učil. Vám je dáno poznat tajemství království nebeského, ale neprozíravým davům a těm, kteří se snaží nás

1. THE PARABLE OF THE SOWER

151:1.1 (1688.3) About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked with the apostles and others long into the night, on this Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, "Master, shall I talk to them?" But Jesus answered, "No, Peter, I will tell them a story." And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

151:1.2 (1688.4) "A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold." And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, "He who has ears to hear, let him hear."

151:1.3 (1689.1) The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: "Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in parables to those who seek the truth?" And Jesus answered:

151:1.4 (1689.2) "In patience have I instructed you all this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning

zničit, od této chvíle budou tajemství království vyjadřována v podobenstvích. A budeme to tak dělat, aby ti, kteří upřímně touží vstoupit do království, mohli poznat smysl učení a tak najít spasení, zatímco ti, kteří poslouchají jen proto, aby nás vlákali do léčky, byli zmateni—budou se dívat a neuvidí, budou naslouchat a neuslyší. Děti moje, vy nechápete zákon ducha, který hlásá, že ten, komu je dáno, ještě dostane a bude mít dostatek; ale tomu, kterému není dáno, je odebráno i to co má. Proto budu nyní hovořit k lidem v podobenstvích za tím účelem, aby naši přátelé a ti, kteří touží poznat pravdu, mohou nalézt to, co hledají, zatímco naši nepřátelé a ti, kteří nemilují pravdu, mohou naslouchat, ale nebudou rozumět. Mnoho těchto lidí nejde cestou pravdy. Všechny takové nevědomé duše dobře popsal prorok, když řekl: „Jelikož tito lidé mají ztvrdlá srdce a jejich uši neslyší a jejich oči jsou zavřené, tak nemohou vidět pravdu a rozumět ji srdcem.“

Apoštolové nechápali plně význam slov Učitele. Potom Ondřej a Tomáš pokračovali v rozhovoru s Ježíšem a Petr s ostatními apoštoly odešli do jiné části zahrady, kde se pustili do vášnivě a dlouhé debaty.

2. VÝKLAD PODOBENSTVÍ

Petr a skupina apoštolů kolem něho došla k závěru, že podobenství o rozsévání bylo jinotajem, ve kterém každý jev měl svůj skrytý význam a rozhodli se jít za Ježíšem a požádat ho o vysvětlení. Proto Petr přišel k Učiteli a zeptal se: „My nejsme schopni pochopit smysl tohoto podobenství a chtěli bychom, abys nám to vysvětlil, protože sám říkáš, že nám je dáno poznat tajemství království.“ A když to Ježíš uslyšel, řekl Petrovi: „Můj synu, já nechci před vámi nic tajit, ale nejdříve mně řekni o vaší debatě; jaký je váš výklad tohoto podobenství?“

Po chvíli mlčení Petr řekl: „Učiteli, mluvili jsme dlouze o tomto podobenství a toto je výklad, ke kterému jsem dospěl já: Rozséváč je kazatelem evangelia; semínka jsou slova Boží. Semínka, která spadla na okraj cesty, představují ty, kteří nechápou učení evangelia. Ptáci, kteří sežobali semínka, která dopadla na ztvrdlou půdu, představují Satana, nebo zlého, který krade to, co bylo zaseto do srdcí těchto nevědoucích. Semínka, která dopadla na kamenitá místa a která tak rychle vzklíčila, představují ty povrchní a nemysliví lidi, kteří slyší radostné zprávy, přijímají je s radostí, ale kvůli tomu, že pravda není

multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in parables. And this we will do so that those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in parables to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: ‘For this people’s heart has waxed gross, and their ears are dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.’”

151:1.5 (1689.3) The apostles did not fully comprehend the significance of the Master’s words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

151:2.1 (1689.4) Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: “We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom.” And when Jesus heard this, he said to Peter: “My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?”

151:2.2 (1689.5) After a moment of silence, Peter said: “Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and

zakořeněna hluboko v jejich vnímání, jejich oddanost tváří v tvář strastem a pronásledování je krátkodobá. Když přicházejí potíže, tyto věřící klopýtají; při pokušení upadnou. Semena, která spadla do trní, představují ty, kteří naslouchají slovu ochotně, ale dovolí, aby životní starosti a nečestnost bohatých potlačily slovo pravdy natolik, že se stává neplodným. A semínka, která dopadla na dobrou půdu a přinesla úrodu, některá třicetinasobnou, některá šedesátinasobnou a některá stonásobnou, představují ty, kteří, když uslyší pravdu, přijmou ji s odlišnou mírou ocenění—v důsledku jejich lišících se intelektuálních schopností—což se projevuje v rozdílné míře náboženské zkušenosti.

Po vyslechnutí Petrova výkladu podobenství se Ježíš zeptal ostatních apoštolů zdali také nemají své vlastní výklady k přednesení. Na to vyzvání zareagoval pouze Natanael a řekl: „Učitel, i když připouštím, že v Petrově výkladu podobenství je hodně dobrého, plně však s ním nesouhlasím. Já bych toto podobenství vyložil takto: „Semínka představují evangelium království, zatímco rozséváč symbolizuje posly království. Semínka, která spadla na tvrdý okraj cesty, představují ty, kteří slyšeli jen málo o evangeliu a také ty, kteří jsou lhotejší k poselství a mají zatvrzelá srdce. Ptáci, kteří sezobali semínka, která spadla na okraj cesty, znamenají obraz života lidí, pokušení zla a touhy těla. Semínka, která spadla mezi kameny, symbolizují ty emocionální duše, který rychle přijmou nové učení a když se setkají s potížemi a realitami života podle pravdy, rychle se ho vzdají; tyto lidé postrádají duchovní vnímání. Semínka, která spadla do trní, představují ty, které přilákaly pravdy evangelia; mají v úmyslu následovat jeho učení, ale brání jim v tom vlastní důležitost, podezřívavost, závist a starosti lidské existence. Semínka, která dopadla na dobrou půdu, vyrostla a přinesla úrodu, některá třicetinasobnou, některá šedesátinasobnou a některá stonásobnou, představují rozdílné přirozené schopnosti mužů a žen, v různé míře obdarovaných duchovním osvětlením pochopit pravdu a reagovat na její duchovní učení.“

Když Natanael ukončil svůj výklad, apoštolové a jejich druhové se pustili do vážného rozhovoru a rozvinuli upřímnou debatu. Někteří hájili správnost výkladu Petra, zatímco téměř stejný počet se snažil bránit vysvětlení podobenství Natanaelem. Mezitím Petr a Natanael odešli do domu, kde se důrazně a zarytě snažili přesvědčit jeden druhého o své pravdě.

unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience.”

151:2.3 (1690.1) Jesus, after listening to Peter's interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: “Master, while I recognize many good things about Simon Peter's interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the wayside represent one's habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination.”

151:2.4 (1690.2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of Peter's interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel's explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to

Učitel nechal tuto věru názorů dojít do nejvyššího bodu vyjádření; potom zatleskal a zavolal je k sobě. Když se opět všichni kolem něho shromáždili, řekl: „Předtím, než vám povím o tomto podobenství, chce někdo z vás k tomu něco dodat?“ Po chvíli ticha promluvil Tomáš: „Ano, Učiteli, já bych chtěl říct několik slov. Já si pamatuji, že jsi nám jednou řekl, abychom si právě na tuto věc dávali pozor. Učil jsi nás, že když při našem kázání použijeme názorný příklad, měli bychom použít opravdový příběh, ne výmysl a že bychom měli vybrat příběh, který se nejlépe hodí pro objasnění jedné centrální a zásadní pravdy, kterou lidem chceme sdělit, a že když takový příběh použijeme, neměli bychom se snažit o duchovní vysvětlení všech malých detailů, obsažených ve vyprávění toho příběhu. Já mám za to, že jak Petr, tak i Natanael, se mýlí ve svých snahách vyloučit toto podobenství. Obdivuji jejich schopnost přednést svoje představy, ale zároveň jsem si jist, že všechny takové pokusy najít ve všech částech obyčejného podobenství duchovní analogie může jenom způsobit zmatek a vážné mylné představy o skutečném účelu takového podobenství. To, že mám pravdu, je plně dokázáno faktem, že ačkoliv jsme všichni měli před hodinou stejný názor, nyní jsme rozděleni do dvou oddělených skupin, které mají rozdílné názory na toto podobenství a obhajují tyto názory tak usilovně, že podle mého mínění omezují naši schopnost plně pochopit velkou pravdu, kterou jsi měl na mysli, když jsi toto podobenství předložil lidem a následně jsi nás požádal o náš výklad.“

Tato Tomášova slova způsobila mezi všemi přítomnými velké ticho. On jim připomněl, čemu je Ježíš dříve učil a než Ježíš začal mluvit, Ondřej vstal a řekl: „Já jsem přesvědčen o tom, že Tomáš má pravdu a chtěl bych, aby nám řekl, jak on vnímá smysl podobenství o rozsévání.“ Ježíš pak pokynul Tomášovi, aby promluvil a ten řekl: „Bratři moji, nechtěl jsem protahovat tuto debatu, ale jestli si to přejete, řeknu vám můj názor na toto podobenství, které nám bylo předneseno za účelem naučit nás jednu velkou pravdu. A tato pravda spočívá v tom, že naše učení evangelia království, bez ohledu na to jak poctivě a dobře vykonáváme naše božská poslání, bude doprovázeno proměnlivými úspěchy; a že všechny takové rozdíly ve výsledcích jsou přímo způsobeny podmínkami, které jsou obsaženy v okolnostech naší služby, podmínkami, nad kterými máme malý, nebo žádný vliv.“

Když Tomáš umkl, většina jeho druhů-kazatelů byla málem hotova s ním souhlasit, dokonce Petr a Natanael se chystali jít k němu, aby si s ním promluvili, když Ježíš vstal a řekl: „Výborně, Tomáši; rozpoznal jsi skutečný smysl podobenství; ale jak Petr, tak i Natanael vám rovněž přinesli rovnocenný užitek v tom, že v plné

convince and change the mind of the other.

151:2.5 (1690.3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him. When they had all gathered around him once more, he said, “Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?” Following a moment of silence, Thomas spoke up: “Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it.”

151:2.6 (1691.1) The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: “I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower.” After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: “My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over which we have little or no control.”

151:2.7 (1691.2) When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: “Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of parables; but both Peter and Nathaniel have done

míře ukázali nebezpečí, která mohou přinést snahy udělat z mých podobenství jinotaje. Ve svých srdcích můžete často prospěšně nechat průchod takovým spekulativním představám, ale děláte chybu, když se snažíte nabídnout takové úsudky jako součást vašeho veřejného učení.“

Nyní, když napětí zmizelo, Petr a Natanael si poblahopřáli jeden druhému za jejich výklady a kromě dvojčat Alfeových se každý z apoštolů pokusil předložit vlastní výklad podobenství o rozséváči předtím, než se odebrali ke spánku. Také Jidáš Iškariotský přednesl velmi přijatelný výklad. Dvanáctka se často mezi sebou pokoušela rozřešit podobenství Ježíše jako jinotaje, ale již nikdy nebrali takové spekulace vážně. Toto byl velmi prospěšný večer pro apoštoly a jejich druhy, hlavně kvůli tomu, že od této doby Ježíš stále častěji používal podobenství při svých veřejných vystoupeních.

3. VÍCE O PODOBENSTVÍ

Apoštolové byli natolik plni podobenství, že celý příští večer byl věnován další debatě o podobenstvích. Ježíš zahájil večerní poradu slovy: „Moji drazí, když učíte, musíte vždy dělat rozdíly v učení tak, aby vaše prezentace pravdy byla přizpůsobena myslím a srdcím, které vám naslouchají. Když stojíte před davem lidí s odlišnými intelektu a povahami, nemůžete říkat rozdílná slova každé skupině posluchačů, ale můžete povědět příběh, sdělující smysl vašeho učení; a každá skupina a také každý jedinec bude schopen udělat si svůj vlastní výklad vašeho podobenství v souladu s jeho intelektuálními a duchovními schopnostmi. Ať září vaše světlo, ale dělejte to s moudrostí a rozvážností. Žádný člověk, když zapálí lampu, ji nepřikryje nádobou, anebo ji dá pod postel; postaví ji na stojan, aby všichni měli světlo. Dovolte mi, abych vám řekl, že není nic tajného v království nebeském, aby to nebylo ukázáno; nejsou tam ani žádná tajemství, která nebudou nakonec známa. Časem všechny tyto věci vyjdou na světlo. Nemyslete jenom na ty davy lidí a na to, jak slyší pravdu; ale dávejte také pozor na to, jak slyšíte vy. Vzpomeňte si na to, že jsem vám mnohokrát řekl: ten, komu je dáno, dostane ještě víc, zatímco tomu, komu není dáno, bude odebráno i to, o čem si myslí, že má.“

Pokračující debata o podobenstvích a další pokyny k jejich výkladům mohou být shrnuty a vyjádřeny v současné frazeologii následovně:

you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching.”

151:2.8 (1691.3) Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master's parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more and more employed parables in connection with his public teaching.

3. MORE ABOUT PARABLES

151:3.1 (1691.4) The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening's conference by saying: “My beloved, you must always make a difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has.”

151:3.2 (1692.1) The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as follows:

1. Ježíš radil nepoužívat při učení pravd evangelia ani bajky, ani jinotaje. Doporučil volné použití podobenství, především ze života. Zdůraznil význam používání analogie, existující mezi přírodními a duchovními světy, jako prostředek učení pravdy. On se často zmiňoval o přírodním světě jako o „fiktivním a pomíjivém stínu duchovních realit.“

2. Ježíš vyprávěl tři či čtyři podobenství z posvátných hebrejských spisů, upozorňujíc na to, že tato metoda učení není úplně nová. Nicméně, stala se prakticky novou metodou učení v tom, jak ji Ježíš začal od této doby používat.

3. Při vysvětlování významu podobenství Ježíš upozornil na následující aspekty:

Podobenství umožňuje současně působit na nesmírně rozdílné úrovně mysli a ducha. Podobenství podněcuje představivost, vyžaduje bystrý úsudek a vyzývá ke kritickému myšlení; vyvolává účastenství bez vzbuzování nepřátelství.

Podobenství postupuje od známých věcí k rozpoznání neznámého. Podobenství používá materiální a přírodní aspekty jako prostředek pro představení duchovního a nadmateriálního.

Podobenství pomáhají udělat nestranná morální rozhodnutí. Podobenství se vyhýbá řadě předsudků a vkládá novou pravdu jemně do mysli a dělá to všechno s probuzením minimální sebeobraný osobní zášti.

Odmítnutí pravdy, obsažené v metaforické analogii, vyžaduje vědomý intelektuální úkon, který je v přímém rozporu s upřímným úsudkem a čestným rozhodnutím člověka. Podobenství nutí naslouchajícího přemýšlet.

Používání alegorické formy učení umožňuje učiteli představit nové a také překvapující pravdy a současně z velké míry zamezit veškerým sporům a vnějším střetům s tradicí a uznávanými autoritami.

Přednost podobenství spočívá v tom, že upevňuje v paměti pravdu při následném střetnutí s již známými epizodami.

Tímto způsobem se Ježíš snažil seznámit své stoupence s mnoha důvody pro stále častější používání podobenství při svém veřejném vyučování.

Ke konci večerní lekce Ježíš vyslovil svoji první poznámku k podobenství o rozsévání. Řekl,

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as “the unreal and fleeting shadow of spirit realities.”

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:3.5 (1692.4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:3.6 (1692.5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

151:3.7 (1692.6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:3.8 (1692.7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:3.9 (1692.8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:3.10 (1692.9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:3.11 (1693.1) The parable also possesses the advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:3.12 (1693.2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:3.13 (1693.3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the

že podobenství se vztahuje na dvě věci: zaprvé, bylo to posouzení jeho vlastní služby do této doby a předpověď toho, co ho čeká ve zbytku jeho života na zemi. A za druhé, bylo to také naznačení toho, co apoštolové a ostatní poslové království mohou očekávat v jejich službě postupem času, od generace ke generaci.

Ježíš se rozhodl používat podobenství také jako nejlepší možný způsob vyvrácení promyšlených snah náboženských vůdců v Jerusalemu vštípit lidem, že všechna jeho práce je dělana s pomocí démonů a knížete d'áblů. Odvolání se na přírodu odporovalo tomuto tvrzení, poněvadž v tu dobu lidé považovali všechny přírodní jevy za důsledky přímých zásahů duchovních bytostí a nadpřirozených sil. Kromě toho se odhodlal pro tuto metodu učení kvůli tomu, že mu to umožňovalo hlásat životně důležité pravdy těm, kteří toužili poznat lepší cestu a současně poskytnout svým nepřátelům méně příležitostí pro nalezení příčiny pro přestupek a pro vznesení obvinění proti němu.

Předtím než propustil apoštoly na noc, Ježíš řekl: „Teď se vám naposledy zmíním o podobenství o rozsěvači. Ověřím si jak přijmete toto: Království nebeské je jako člověk, který zasal dobré semena do země; a když po nocích spal a ve dne se zabýval svojí prací, semena vzklíčila a vyrostla a přestože nevěděl jak k tomu došlo, rostlina začala dozrávat. Nejdříve se objevilo stéblo, potom klas a pak plné zrno v klase. A když potom zrno dozrálo, vzal srp a bylo po sklizni. Ten, kdo má uši k slyšení, uslyší.“

Mnohokrát apoštolové rozebírali jeho slova ve svých myslích, ale Učitel se již nikdy nevrátil ke své poslední zmínce o podobenství o rozsěvači.

4. NOVÁ PODOBENSTVÍ U MOŘE

Následující den Ježíš opět učil lidi z člunu a řekl jim: „Království nebeské je jako člověk, který posel dobrým semenem své pole; ale když spal, jeho nepřátelé přišli a zasal mezi pšenici plevel a utekli pryč. A když vypučela mladá stébla a chystala se přinést plody, objevil se také plevel. Tehdy přišli služové tohoto pána za ním a řekli mu: „Pane, neposel jsi své pole dobrým semenem? Odkud se tam potom vzal ten plevel?“ A on jim odpověděl: „Nepřítel to udělal.“ Služové se potom svého pána zeptali: „Chceš, abychom šli a ten plevel vytrhali?“ Ale on jim odpověděl: „Ne, protože když ho budete vytrhávat, vyvrátíte z kořínků i pšenici. Raději je nechte růst společně až do doby sklizně, kdy potom řeknu sekáčům, aby nejprve sesbírali

parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to generation as time passed.

151:3.14 (1693.4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the religious leaders at Jerusalem to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

151:3.15 (1693.5) Before he dismissed the group for the night, Jesus said: “Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear.”

151:3.16 (1693.6) Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. MORE PARABLES BY THE SEA

151:4.1 (1693.7) The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: “The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: ‘Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?’ And he replied to his servants, ‘An enemy has done this.’ The servants then asked their master, ‘Would you have us go out and pluck up these weeds?’ But he answered them and said: ‘No, lest while you are gathering

plevel, svázali ho do snopů a spálili a potom aby sklídili pšenici a dali ji do mé stodoly.“

Když Ježíš odpověděl na několik otázek, řekl pak další podobenství: „Království nebeské je jako hořčičné semeno, které člověk zasal na svém poli. Hořčičné semeno je nejmenší ze všech, semen ale když plně vyrostе, je největší ze všech bylin a podobá se stromu, v jehož větvích potom mohou odpočívát nebeští ptáci.“

„Království nebeské je také jako kvasinky, které žena zamísila do tří dávek mouky a tím se stalo, že celé těsto vykynulo.“

„Království nebeské je také jako poklad, zakopaný na poli, který najde člověk. Ve své radosti jde a prodá všechno co měl, aby si koupil to pole.“

„Království nebeské je také jako kupec, hledající pěkné perly a když najde jednu velmi drahocennou, jde a prodá všechno co má, aby si tuto vzácnou perlu mohl koupit.“

„A ještě jednou, království nebeské je jako síť hozená do moře a do ní se chytily všechny druhy ryb. Když se síť naplnila, rybáři ji vytáhli na břeh, kde se posadili a ryby roztřídili, ty dobré dali do nádob a špatné vyhodili.“

Mnoho dalších podobenství pověděl Ježíš shromážděným lidem. Vlastně se dá říci, že od této doby učil davy lidí, až na několik výjimek, pouze tímto způsobem. Po svých veřejných vystoupeních, při kterých mluvil k lidem v podobenstvích, během večerního vyučování pak podrobněji a jasněji vyložil svá učení apoštolům a evangelistům.

5. NÁVŠTĚVA KERESY

Počet lidí v průběhu týdne stále narůstal. V sobotu Ježíš kvapně odešel do hor, ale v neděli ráno se davy lidí opět vrátily. Ježíš k nim promluvil brzy odpoledne po kázání Petra a když skončil, řekl svým apoštolům: „Jsem unaven z těch zástupů lidí; přeplujeme na druhý břeh, abychom si tam den odpočinuli.“

Během cesty přes jezero je potkala jedna z těch prudkých a náhlých větrných smrštů, které jsou pro Galilejské moře typické, především v

them up, you uproot the wheat also. Rather let them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn.”

151:4.2 (1693.8) After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: “The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and rest in the branches thereof.”

151:4.3 (1694.1) “The kingdom of heaven is also like leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was leavened.”

151:4.4 (1694.2) “The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field.”

151:4.5 (1694.3) “The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl.”

151:4.6 (1694.4) “Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away.”

151:4.7 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. THE VISIT TO KHERESA

151:5.1 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: “I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day.”

151:5.2 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden windstorms which are characteristic of the Sea of

tomto ročním období. Vodní masa jezera je zhruba dvě stě patnáct metrů pod úrovní moře a je obklopena vysokými břehy, hlavně na západní straně. Od jezera vedou k horám strmé rokliny a když se během dne vytvoří nad jezerem kapsy ohřátého vzduchu, po západu slunce proudy chladnoucího vzduchu se často valí roklinami k jezeru. Takové vichřice přicházejí znenadání a někdy stejně tak rychle ustanou.

A právě taková vichřice zachvátila člun, převážející Ježíše na druhý břeh v ten nedělní večer. Tři další čluny s některými z mladších evangelistů pluly vzadu. Tato smršť byla krutá, nicméně řádila jenom v této oblasti jezera a na západním břehu nebyly znát žádné příznaky bouře. Vítr byl tak silný, že vlny se začaly převalovat přes člun. Prudký poryv větru strhl plachtu ještě předtím, než ji apoštolové stačili svinout a byli teď zcela závislí na svých veslech, do kterých se usilovně opírali, aby se dostali na břeh, od kterého byli vzdáleni necelé tři kilometry.

V tu dobu Ježíš spal na zádi lodi pod malým přístřeškem. Učitel byl unavený když odešli z Betsaidy a proto jim nařídil plout na druhý břeh, aby si tam odpočinul. Tito bývalí rybáři byli silnými a zkušenými veslaři, ale toto byla jedna z nejhorších vichřic v jejich životě. Ačkoliv vítr a vlny pohazovaly člunem jakoby to byla lodička na hraní, Ježíš stále pokojně spal. Petr seděl u pravého vesla hned u zádi. Když člun začal nabírat vodu, pustil veslo a vrhl se k Ježíšovi, prudce s ním zatřásl, aby ho probudil a když se probрал, Petr mu řekl: „Učiteli, ty nevíš, že jsme se dostali do silné bouře? Jestli nás nezachrániš, všichni zahyneme.“

Ježíš vyšel na déšť, nejdříve se podíval na Petra a potom se upřeně díval do tmy na bojující veslaře, pohlédl zpět na Šimona Petra, který se kvůli svému rozrušení ještě nevrátil ke svému veslu a řekl: „Proč jste všichni tak zachvázeni strachem? Kde je vaše víra? Uklidněte se, upokojte se.“ Ježíš nestačil dokončit svoji výtku Petrovi a ostatním apoštolům, stěží řekl Petrovi, aby se snažil najít svoji rozvahu a tím uklidnit svoji zneklidněnou duši, když rozbouřené ovzduší se vrátilo do svého stálého stavu a nastalo velké ticho. Zlověstné vlny téměř v okamžiku ustaly, zatímco černé mraky, ze kterých přišel krátký liják, zmizely a na obloze zářily hvězdy. Pokud my o tom můžeme soudit, byla to všechno čistá náhoda, ale apoštolové, především Šimon Petr, nikdy nepředstali považovat tuto událost za zázrak přírody. V té době lidé snadno uvěřili v přírodní zázraky, poněvadž pevně věřili v to, že všechny přírodní jevy jsou pod přímou kontrolou duchovních

Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

151:5.3 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:5.4 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Betsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: “Master, don’t you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish.”

151:5.5 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: “Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet.” Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch

sil a nadpřirozených bytostí.

Ježíš jasně vysvětlil dvanáctce, že on promluvil k jejich zneklidněným duším a k jejich strachem zmítaným myslím, a že nepřikázal živlům uposlechnout jeho slovo, ale to vše bylo marné. Stoupenci Ježíše se vždy drželi svých vlastních výkladů všech takových náhodných událostí. Od toho dne trvali na tom, že Učitel má absolutní moc na přírodním živly. Petr se nikdy neunavil opakováním, že „také vítr a vlny ho poslouchají.“

Bylo již pozdě večer, když Ježíš a jeho druhové dorazili na břeh a poněvadž byla tichá a krásná noc, všichni zůstali ve člunech a na břeh vyšli až krátce po východu slunce následujícího dne. Když se všichni shromáždili, bylo jich celkem asi čtyřicet, Ježíš řekl: „Pojďme támhle do hor a několik dní si odpočineme a přitom budeme přemýšlet o problémech království Otce.“

6. DUŠEVNĚ NEMOCNÝ Z KERESY

Přestože podstatná část východního břehu jezera se mírně zvedala směrem k blízkým kopcům, v tomto konkrétním místě byl prudký svah, přičemž v některých místech břeh klesal přímo dolů. Ukazujíc na nedaleký vrchol, Ježíš řekl: „Půjdeme na tento kopec a připravíme si tam snídani a najdeme nějaký úkryt pro odpočinek a povídání.“

Svah tohoto kopce byl pokryt jeskyněmi, které byly vytesány do skály. Mnoho z těchto výklenků byly starodávné hrobky. Přibližně v polovině kopce na malém, poměrně rovném místě, byl hřbitov malé vesnice Keresa. Když Ježíš a jeho druhové procházeli kolem tohoto pohřebiště, duševně nemocný muž, který tam žil v těchto dutinách, se k nim rozběhl. Tento pomatený člověk byl v těchto částech velmi známý, protože byl kdysi přivázaný okovy a řetězy v jedné jeskyni. Už to bylo dávno, kdy se zbavil svých pout a teď se volně pohyboval mezi hroby a opuštěnými hrobkami.

Tento muž jménem Ámos trpěl častými projevy šílenství. V delších obdobích normálnosti si obstaral nějaké ošacení a vydal se v docela dobrém stavu mezi své spoluobčany. Během jednoho takového jasného období přišel do Betsaidy, kde vyslechl kázání Ježíše a apoštolů a v tu dobu se stal váhavým věřícím evangelia království. Ale brzy přišlo období jeho potíží a utekl do hrobek, kde sténal, nařikal a svým chováním děsil všechny, kteří ho náhodou potkali.

as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit forces and supernatural beings.

151:5.6 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master's followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how "even the winds and the waves obey him."

151:5.7 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: "Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father's kingdom."

6. THE KHERESA LUNATIC

151:6.1 (1695.4) Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: "Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk."

151:6.2 (1695.5) This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

151:6.3 (1696.1) This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Betsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so

Když Ámos poznal Ježíše, padl k jeho nohám a vykřikl: „Já tě znám, Ježíši, ale jsem posedlý mnoha ďábly a naléhavě tě prosím, abys mne nemučil.“ Tento muž opravdu věřil, že jeho častá mentální trápení jsou způsobena zlými, nebo nečistými duchy, kteří čas od času do něho vstoupí a ovládnou jeho mysl a tělo. Jeho potíže byly hlavně emocionální—jeho mozek nebyl vážně nemocen.

Ježíš, dívajíc se dolů na člověka schouleného jako zvíře u jeho nohou, ho vzal za ruku, postavil ho na nohy a řekl mu: „Ámosi, ty nejsi posedlý ďáblem; už jsi slyšel radostné zprávy, že jsi synem Božím. Příkazuji ti odhodit tyto čáry.“ A když Ámos uslyšel tato Ježíšova slova, nastala v jeho intelektu takové změna, že se mu okamžitě vrátila jeho zdravá mysl a normální kontrola vlastních emocí. V té době se kolem nashromáždilo hodně obyvatel z nedaleké vesnice a tito lidé, ke kterým se přidali pasáci vepřů, kteří přišli s hor nad nimi, se v ohromení dívali na blázna, sedícího s Ježíšem a jeho stoupenci při zdravém rozumu a volně s nimi diskutujícího.

Když pasáci vepřů běželi do vesnice rozšířit zprávu o vyléčení duševně nemocného, psi napadli malé a nehlídané stádo asi třiceti vepřů a zahnali většinu z nich k útesu, ze kterého popadaly do moře. A právě tato náhodná událost ve spojení s přítomností Ježíše a domnělého zázračného vyléčení duševně nemocného, byla příčinou vytvoření legendy o tom, že Ježíš vyléčil Ámose tím, že z něho vyhnal velký počet ďáblů a že tito ďáblové vstoupili do stáda vepřů a ti se okamžitě střemhlav vrhli s útesu do moře a zabili se. Než ten den skončil, opatrovatelé prasat roznesli zprávu o této události po okolí a celá vesnice tomu uvěřila. Ámos samozřejmě tomu věřil ze všech nejvíc; viděl padající prasata přes okraj útesu krátce poté, kdy se jeho nepokojná mysl uklidnila a nikdy nepřestal věřit tomu, že vepři sebou odnesli ty naprosto stejné zlé duchy, kteří ho tak dlouhou dobu mučili a soužili. A to mělo velký význam pro trvanlivost jeho vyléčení. A rovnou měrou je pravdou to, že všichni apoštolové Ježíše (kromě Tomáše) věřili, že příhoda s vepři měla přímou spojitost s vyléčením Ámose.

Ježíš si neodpočinul tak, jak měl v úmyslu. Po většinu dne byl obklopen těmi, kteří přišli po vyslyšení zprávy, že Ámos byl vyléčen a byli přilákáni příhodou, že démoni vyšli ze šilence do stáda prasat. A tak, pouze po jednom dni odpočinku, v úterý časně zrána byl Ježíš a

conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

151:6.4 (1696.2) When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: “I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me.” This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

151:6.5 (1696.3) Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: “Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this spell.” And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the nearby village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:6.6 (1696.4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus' apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only

apoštolové probuzeni delegací jinověrců, zabývající se chovem prasat, kteří přišli s tím, aby od nich ihned odešel. Petrovi a Ondřejovi jejich mluvčí řekl: „Rybáři Galileje, odejděte od nás a vemte svého proroka sebou. My víme, že on je svatý člověk, ale bohové naší země ho neznají a nám hrozí ztráta dalších mnoha prasat. Padl z vás na nás strach a proto se modlíme, abyste odtud odešli.“ A když to Ježíš uslyšel, řekl Ondřejovi: „Vraťme se domů.“

Když se chystali k odchodu, Ámos zapřísahal Ježíše, aby mu dovolil jít s nimi, ale Učitel nesouhlasil. Ježíš Ámosovi řekl: „Nezapomeň na to, že jsi synem Božím. Vrať se ke svým lidem a ukaž jim, jaké velké věci pro tebe udělal Bůh.“ A Ámos šel a začal všude rozšiřovat, že Ježíš vyhnal legii ďáblů z jeho nepokojné duše a že tito ďáblové vstoupili do stáda prasat a okamžitě je vehnali do záhuby. A nepřestal s tím, dokud nenavštívil všechna města Dekapoli, hlásajíc o velkých činech, které pro něho udělal Ježíš.

one night of rest, early Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: "Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence." And when Jesus heard them, he said to Andrew, "Let us return to our place."

^{151:6.8 (1697.1)} As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: "Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you." And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

Kapitola 152. Události vedoucí ke krizi v Kafarnaumu

↻ 151

Kniha Urantia

153 ↻

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 152 UDÁLOSTI VEDOUČÍ KE KRIZI V KAFARNAUMU

Sekce

Úvod

1. V domě Jaira
2. Nasycení pěti tisíců
3. Korunovace
4. Noční vidění Šimona Petra
5. Návrat do Betsaidy
6. V Genezaretu
7. V Jerusalemu

PAPER 152 EVENTS LEADING UP TO THE CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction

1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

Úvod

PŘÍBĚH o vyléčení Ámose, duševně nemocného z Keresy, již pronikl do Betsaidy a Kafarnaumu, takže když potom Ježíšova loď tam připlula v to úterý dopoledne, čekal ho již obrovský dav lidí. Mezi nimi byli noví pozorovatelé Velké rady z Jerusalemu, kteří přišli do Kafarnaumu najít důvod pro zatčení a odsouzení Ježíše. Když Ježíš mluvil k těmto shromážděným lidem, kteří ho přišli přivítat, Jairos, jeden z představených synagogy, se protlačil davem, padl Ježíšovi k nohám, vzal ho za ruku a úpěnlivě ho prosil, aby s ním urychleně odešel, říkajíc: „Učíteli, moje malinká dceruška, mé jediné dítě, leží doma a umírá. Modlím se, abys přišel a vyléčil ji.“ Když Ježíš uslyšel prosbu tohoto otce, řekl: „Půjdu s tebou.“

Když Ježíš odešel s Jairosem, velký dav lidí, kteří slyšeli otcovu prosbu, je následoval, aby viděli co se stane. Těsně předtím, než došli k domu představeného synagogy a když spěchali úzkou ulicí a dav lidí se na něho tlačil, Ježíš se náhle

INTRODUCTION

152:0.1 (1698.1) THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

152:0.2 (1698.2) As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they hastened through a narrow street and as the

zastavil a zvolal: „Někdo se mne dotkl.“ A když ti, kteří byli blízko něho popřeli, že by se ho dotkli, Petr řekl: „Učiteli, vidíš přece, že ten dav se na tebe tlačí a hrozí nám, že nás umačkají a ty řekneš „někdo se mne dotkl.“ Co tím myslíš?“ Ježíš nato řekl: „Zeptal jsem se kdo se mne dotkl, protože jsem ucítil, že ze mne vyšla živá energie.“ Když se Ježíš rozhlédl kolem, jeho zrak padl na blízko stojící ženu, která před něho předstoupila, poklekla k jeho nohám a řekla: „Mnoho let trpím těžkým krvácením. Hodně jsem si vytrpěla od mnoha lékařů; utratila jsem všechno své jmění, ale žádný mne nedokázal vyléčit. Potom jsem uslyšela o tobě a napadla mne myšlenka, že kdybych se mohla dotknout lemu tvého oděvu, že bych se určitě uzdravila. A tak jsem se protlačila jdoucím davem až k tobě, Učiteli, a dotkla jsem se okraje tvého šatu a jsem zdravá; vím, že jsem byla vyléčena ze své choroby.“

Když to Ježíš uslyšel, vzal ženu za ruku, pozvedl ji na nohy a řekl: „Dcero, tvá víra tě uzdravila; jdi v pokoji.“ Byla to její víra a ne její dotek, co ji zdravilo. A tato událost je dobrým příkladem mnohých domnělých zázračných vyléčení, která se stávala během pozemského života Ježíše, ale které on však neudělal o své vlastní vůli. Čas ukázal, že tato žena byla skutečně vyléčena ze své nemoci. Její víra byla takového druhu, že se spojila přímo s tvořivou energií, spočívající v Učiteli. S takovou vírou vše co musela udělat, bylo přiblížit se k Učiteli. Nebylo vůbec nutné se dotknout jeho oděvu; to byla pouze ta pověřivá část její víry. Ježíš zavolal k sobě tuto ženu, Veroniku z Cesarea Filipi, aby odstranil dva mylné názory, které mohly zůstat v její mysli, nebo mohly ulpět v myslech těch, kteří byli svědky tohoto vyléčení. On nechtěl, aby Veronika odešla s myšlenkou, že jejímu strachu při pokusu ukrást své vyléčení, bylo vyhověno, nebo že její pověřivost, spojená s dotekem jeho oděvu a jejím vyléčením, zapůsobila. Chtěl, aby všichni věděli, že ji vyléčila její čistá a živá víra.

1. V DOMĚ JAIRA

Jairos byl samozřejmě nesmírně netrpělivý kvůli tomuto zdržení na cestě k jeho domu; proto zrychlil krok. Ještě než došli na dvůr představeného synagogy, vyšel ven jeden z jeho sluhů a řekl: „Neobtěžujte Učitele; tvoje dcera zemřela.“ Ale Ježíš nevěnoval slovům sluhy pozornost, vzal sebou Petra, Jakuba a Jana, otočil se a zármutkem sklíčenému otci řekl: „Neboj se, pouze věř.“ Když vstoupil do domu,

throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, “Someone touched me.” And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: “Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say ‘someone has touched me.’ What do you mean?” Then Jesus said: “I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me.” As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by woman, who, coming forward, knelt at his feet and said: “For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction.”

152:0.3 (1698.3) When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: “Daughter, your faith has made you whole; go in peace.” It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus’ earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master’s person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master’s person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. AT JAIRUS'S HOUSE

152:1.1 (1699.1) Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler’s yard, one of his servants came out, saying: “Trouble not the Master; your daughter is dead.” But Jesus seemed not to heed the servant’s words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned and said to the grief-stricken father: “Fear not; only

našel tam již flétnisty a plakající truchlící, kteří dělali nemístný hluk; byli tam již nařikající a vzlykající příbuzní. A když poslal všechny truchlící ven z místnosti, zůstal tam jenom s otcem, matkou a třemi apoštoly. Truchlícím řekl, že dívka není mrtvá, ale ti se mu pohrdavě smáli. Ježíš se nyní obrátil k matce a řekl: „Tvoje dcera není mrtvá, ona jenom spí.“ A když se dům uklidnil, Ježíš přistoupil k místu, kde dítě leželo, vzal ji za ruku a řekl: „Dcero, říkám ti, probud' se a vstaň!“ A když dívka tato slova uslyšela, okamžitě vstala a prošla se po pokoji. A když se dostala z omámení, Ježíš přikázal, aby ji dali něco k jídlu, protože dlouho nejedla.

Vzhledem k tomu, že v Kafarnaumu bylo velké pobouření proti Ježíšovi, svolal celou rodinu a vysvětlil jim, že dívka byla v komatu po dlouhotrvající horečce a že on ji pouze probudil a že ji nevkřísil z mrtvých. To stejné vysvětlil svým apoštolům, ale bylo to zbytečné; oni všichni uvěřili tomu, že Ježíš tu dívku vzkřísil z mrtvých. To, co se Ježíš snažil vysvětlit o mnohých z těchto domnělých zázraků mělo malý vliv na jeho stoupence. Oni věřili v zázraky a při první příležitosti připsali Ježíšovi další zázrak. Ježíš a apoštolové se vrátili do Betsaidy poté, když jim všem výslovně přikázal nikomu o tom nic neříkat.

Když Ježíš vyšel z Jairosova domu, dva slepí, které vedl němý chlapec, ho následovali a dožadovali se vyléčení. V tomto období Ježíšova reputace jako léčitele byla na samém vrcholu. Kamkoliv šel, nemocní a postižení tam na něho čekali. Učitel vypadal nyní hodně unaveně a všichni jeho přátelé začínali mít starost, aby pokračování v učení a léčení mu nezpůsobilo úplné zhroucení.

Apoštolové Ježíše, natož obyčejní lidé, nemohli rozumět charakteru a vlastnostem tohoto Bohočlověka. A také žádná následná generace nebyla schopna ocenit to, co se událo na zemi v době poskytnutí Ježíše Nazaretského. A již nikdy se nemůže naskytnout příležitost jak vědět, tak i náboženství prozkoumat tyto pozoruhodné události a to z jednoho prostého důvodu—taková mimořádná situace již nikdy nemůže nastat, ani na tomto světě a ani na kterémkoliv jiném světě v Nebadonu. Již nikdy, na kterémkoliv světě v tomto celém vesmíru se neobjeví bytost v podobě smrtelného těla, která současně ztělesňuje v sobě všechny vlastnosti tvořivé energie, spojené s duchovními schopnostmi, které přesahují čas a většinu dalších materiálních omezení.

believe.” When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: “Your daughter is not dead; she is only asleep.” And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, “Daughter, I say to you, awake and arise!” And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

152:1.2 (1699.2) Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Bethsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

152:1.3 (1699.3) When he came out of Jairus's house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus' reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

152:1.4 (1699.4) Jesus' apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

Nikdy před příchodem Ježíše na zem, ani potom, nebylo možné tak přímo a živě dosáhnout výsledků, souvisejících se silnou a živou vírou smrtelných mužů a žen. Aby se tyto jevy opakovaly, museli bychom být v bezprostřední přítomnosti Michaela, Tvořitele, a musel by být takový, jaký byl v té době—Synem Člověka. Tak i dnes, když jeho nepřítomnost neumožňuje takové materiální projevy, měli byste upustit od kladení jakýchkoliv omezení na možnosti projevu jeho duchovní síly. Přestože Učitel je nepřítomný jako materiální bytost, je přítomen jako duchovní vliv v srdcích lidí. Svým odchodem z tohoto světa Ježíš umožnil svému duchu žít vedle ducha svého Otce, pobývajíc ho v myslích všech lidí.

2. NASYCENÍ PĚTI TISÍCŮ

Ve dne Ježíš pokračoval v učení lidu a po večerech vyučoval apoštoly a evangelisty. V pátek oznámil jednotýdenní volno, aby všichni jeho stoupenci mohli strávit několik dní ve svých rodinách, nebo u přátel předtím, než se začnou připravovat k odchodu do Jerusalema na Paschu. Ale víc než polovina jeho učedníků ho odmítla opustit a každým dnem se dav lidí zvyšoval tak, že David Zebedeus chtěl založit nový tábor, ale Ježíš k tomu nedal souhlas. Učitel si tak málo za sobotu odpočinul, že v neděli ráno, 27. března se pokusil dostat pryč od lidí. Několik evangelistů tam zůstalo, aby mluvili k lidem, zatímco Ježíš a dvanáct apoštolů se připravovali nepozorovaně uniknout na opačnou stranu jezera, kde měli v úmyslu si dostatečně odpočinout v jednom z krásných parků jižně od Betsaidy-Julii. Tato oblast byla oblíbeným místem odpočinku pro obyvatele Kafarnaumu; všichni dobře znali tyto parky na východním břehu.

Ale lidé se s jejich odchodem nechtěli smířit. Viděli jakým směrem odplul Ježíšův člun a začínali si najímat všechna dostupná plavidla a vydali se je pronásledovat. Ti, kteří zůstali bez člunů, se tam vydali pěšky kolem horního konce jezera.

K večeru více než tisíc lidí našlo Ježíše v jednom z parků a on k nim pronesl krátkou řeč. Po něm k nim promluvil Petr. Mnoho z těchto lidí si sebou přineslo jídlo a po večeři utvořili malé skupiny, ke kterým promlouvali apoštolové a učedníci Ježíše.

V pondělí odpoledne dav lidí přesáhl tři tisíce hlav. A stále—až do večera—přicházeli další a všemožnými prostředky přinášeli sebou nemocné příbuzné. Stovky lidí, zajímajících se o Ježíše, si

^{152:1.5 (1700.1)} Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator, and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power*. Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

^{152:2.1 (1700.2)} Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. This region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

^{152:2.2 (1700.3)} But the people would not have it so. They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

^{152:2.3 (1700.4)} By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

^{152:2.4 (1700.5)} Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them.

naplánovali na své cestě na svátek Paschi zastávku v Kafarnaumu, aby ho mohli spatřit a slyšet a tito lidé se prostě nechtěli smířit s neúspěchem. Ve středu kolem poledne se v tomto parku jižně od Betsaidy-Julii shromáždilo kolem pěti tisíců mužů, žen a dětí. Počasí bylo pěkné, jelikož v této oblasti končilo období dešťů.

Filip obstaral pro Ježíše a dvanáct apoštolů jídlo na tři dny, které měl v opatrování mladík Marek, jejich příležitostný pomocník pro všechno. Odpoledne tohoto, již třetího dne, téměř polovině z přítomného davu došlo jídlo, které si sebou lidé přinesli. David Zebedeus neměl k dispozici stanové městečko, kde by nakrmil a ubytoval takové množství lidí. Ale, i když měli hlad, lidé nechtěli odejít. Mezi lidem se totiž rozneslo, že Ježíš se chce vyhnout potížím jak s Herodem, tak i s náboženskými vůdci v Jerusalemu a vybral si proto toto tiché místo za hranicemi soudní pravomoci všech svých nepřátel jako vhodné pro svoji královskou korunovaci. Všeobecné vzrušení narůstalo každou hodinou. Ježíšovi nebylo o tom řečeno ani slovo, i když on samozřejmě věděl o všem co se dělo. Dokonce i dvanáct apoštolů se již nakazilo těmito názory a především to byli mladí evangelisté, na které tento klep zapůsobil. Z apoštolů si přáli tuto snahu prohlásit Ježíše králem Petr, Jan, Šimon Zélóta a Jidáš Iškariotský. Proti tomuto záměru byli Ondřej, Jakub, Natanael a Tomáš. Matouš, Filip a Alfeova dvojčata byli neutrální. Osnovatelem tohoto plánu udělat Ježíše králem byl Joab, jeden z mladých evangelistů.

Taková byla situace kolem páté hodiny ve středu odpoledne, když Ježíš požádal Jakuba Alfea, aby přivedl Ondřeje a Filipa. Ježíš jim řekl: „Co uděláme s tím davem lidí? Jsou s námi již tři dny a mnoho z nich má hlad a nemají jídlo.“ Filip a Ondřej si vyměnili pohledy a potom Filip odpověděl: „Učiteli, měl bys ty lidi poslat pryč, aby mohli jít do okolních vesnic a koupit si tam pro sebe jídlo.“ A Ondřej, obávající se uskutečnění plánu s králem, se rychle připojil k Filipovi a řekl: „Ano, Učiteli, myslím si, že bude nejlepší, když rozpustíš ty zástupy lidí, aby šli svoji cestou a koupili si jídlo, zatímco ty si budeš moci na čas odpočinout.“ V té době již i ostatní apoštolové se připojili k rozhovoru. Potom Ježíš řekl: „Ale já je nechci poslat pryč hladové; nemůžete je nakrmit?“ To bylo příliš pro Filipa, který okamžitě odpověděl: „Učiteli, kde v takovém opuštěném místě můžeme koupit chleba pro tolik lidí? I dvě stě denárů by nestačilo na jeden oběd.“

Ještě dříve než se apoštolové stačili plně

Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Betsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this locality.

152:2.5 (1700.6) Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iscariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip, and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

152:2.6 (1701.1) This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and Philip. Said Jesus: "What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food." Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: "Master, you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food." And Andrew, fearing the materialization of the king plot, quickly joined with Philip, saying: "Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season." By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: "But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?" This was too much for Philip, and he spoke right up: "Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two hundred denarii worth would not be enough for lunch."

152:2.7 (1701.2) Before the apostles had an

vyjádřit, Ježíš se obrátil na Ondřeje a Filipa se slovy: „Já nechci poslat ty lidi pryč. Tady je máte, jako ovce bez pastýře. Já bych je chtěl nasytit. Jaké máme u sebe jídlo?“ Zatímco Filip mluvil s Matoušem a Jidášem, Ondřej vyhledal mladíka Marka, aby se ujistil kolik jídla jim zůstalo z jejich zásob. Vrátil se k Ježíšovi a řekl mu: „Mládenec má jenom pět bochníků ječného chleba a dvě sušené ryby“—a Petr rychle dodal: „A my jsme ještě nevečeřeli.“

Ježíš tam krátkou chvíli stál v tichosti. V jeho očích se zračil zasněný pohled. Apoštolové mlčeli. Ježíš se náhle otočil k Ondřeji a řekl: „Přines mně bochníky a ryby.“ A když Ondřej přinesl Ježíšovi košík, Učitel řekl: „Řekněte lidem ať si sednou na trávu ve skupinách po sto lidech a určí vůdce každé skupiny a mezitím přiveďte sem k nám všechny evangelisty.“

Ježíš vzal do rukou bochníky a až je požehnal, chléb rozlomil a dal apoštolům, kteří ho předali svým druhům a ti ho zanesli lidem. Ježíš stejným způsobem rozlomil a rozdál ryby. A tito lidé se najedli a nasýtli. A když přestali jíst, Ježíš řekl učedníkům: „Sesbírejte roztroušené kousky, aby se neplýtvalo.“ A když zbytky posbírali, naplnili jimi dvanáct košíků. Takto se postupně nasýtli všichni přítomní. Této neobyčejné hostiny se zúčastnilo zhruba pět tisíc mužů, žen a dětí.

A toto je první a jediný materiální zázrak, který Ježíš vykonal na základě svého vlastního vědomého připraveného plánu. Je pravda, že jeho učedníci měli sklon nazývat hodně věcí zázraky, které nebyly zázraky, ale toto byl opravdový nadpřirozený projev pomoci. V tomto případě, tak jak nám bylo objasněno, Michael ulamoval kousky potravy tak, jak to on vždy dělal, ale s vyloučením faktoru času a stanoveného průběhu života.

3. KORUNOVACE

Nasycení pěti tisíců lidí nadpřirozenou energií bylo dalším z těch případů, kdy to, co se stalo, bylo důsledkem spojení lidského soucitu s tvořivou energií. Nyní, když dav lidí byl plně nasycen a Ježíšova sláva okamžitě narostla tímto úžasným zázrakem, plán zmocnit se Učitele a prohlásit ho králem již nepotřeboval osobní vedení. Připadalo to, jakoby se ta myšlenka šířila davem jako nákaza. Reakce lidí na toto okamžité a velkolepé zaopatření jejich fyzických potřeb byla silná a ohromující. Již dlouhé věky se Židé učili, že když přijde Mesiáš, syn Davida, země bude opět oplývat mlékem a medem a že chléb života jim

opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: “I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?” While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: “The lad has left only five barley loaves and two dried fishes” — and Peter promptly added, “We have yet to eat this evening.”

152:2.8 (1701.3) For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, “Bring me the loaves and fishes.” And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: “Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us.”

152:2.9 (1701.4) Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: “Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost.” And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

152:2.10 (1702.1) And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. THE KING-MAKING EPISODE

152:3.1 (1702.2) The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread through the crowd like a contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah,

bude poskytnut podobně, jak nebeská mana spadla na poušti na jejich předky. A nebylo všechno toto očekávání nyní naplněno přímo před jejich zraky? Když tento hladový, podvyživený dav se přestal cpát tímto zázračným jídlem, převládla pouze jedna jednotná reakce: „Toto je náš král.“ Zázraky dělající osvoboditel Izraele přišel. V očích těchto prostých lidí schopnost nasytit byla spojena s právem vládnout. Potom není divu, že když dav lidí ukončil hodování, všichni vstali jako jeden a volali: „Udělejme ho králem!“

Toto mohutné volání nadchlo Petra a ty apoštoly, kteří se stále nevzdávali naděje vidět Ježíše uplatnit své právo vládnout. Ale tyto plané naděje neměly mít dlouhého trvání. Ještě neutichla ozvěna tohoto mohutného volání davu, odrážející se od blízkých skal, když si Ježíš stoupl na obrovský kámen, zvedl pravou ruku, aby získal jejich pozornost a řekl: „Děti moje, myslíte to dobře, ale jste krátkozrací a myslíte materiálně.“ Následovala krátká pauza; tento statečný Galilejec tam vznešeně stál v okouzujícím svitu východního soumraku. Všechno na něm bylo královské když pokračoval ve své řeči k tomuto nedýchajícímu davu: „Vy byste mne udělali králem ne proto, že vaše duše byly ozářeny velkou pravdou, ale proto, že vaše žaludky byly naplněny chlebem. Kolikrát jsem vám říkal, že moje království není z tohoto světa? Toto království nebeské, které my hlásáme, je duchovním bratrstvím a nikdo mu nevládne na materiálním trůnu. Můj nebeský Otec je všemoudrý a všemocný Vládce nad tímto duchovním bratrstvím Božích synů na zemi. Jak já jsem vám nedokázal odhalit Otce duchů, tak vy byste udělali králem jeho Syna v těle! A proto nyní jděte všichni domů. Jestli musíte mít krále, nechť se v srdci každého z vás natrvalo usadí Otec nebeských světél jako duchovní Vládce všech věcí.“

Po těchto Ježíšových slovech se dav rozešel udiven a sklíčen. Mnoho z těch, kteří v něho věřili odešli a od toho dne mu úplně přestali naslouchat. Apoštolové byli oněmělí; mlčky stáli všichni kolem dvanácti košíků se zbytky jídla; pouze pomáhající mládenec, Marek, pronesl: „A odmítl být naším králem.“ Ježíš, předtím než odešel do hor, aby byl sám, otočil se k Ondřejovi a řekl: „Vrať se svými bratry do domu Zebedea a modli se tam s nimi—hlavně za tvého bratra, Šimona Petra.“

the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: “Here is our king.” The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, “Make him king!”

152:3.2 (1702.3) This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: “My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded.” There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: “You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things.”

152:3.3 (1702.4) These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, “And he refused to be our king.” Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: “Take your brethren back to Zebedee’s house and pray with them, especially for your brother, Simon Peter.”

4. NOČNÍ VIDĚNÍ ŠIMONA PETRA

4. SIMON PETER'S NIGHT VISION

Apoštolové, bez svého Učitele, nasedli do člunu a mlčky začali veslovat směrem k Betsaidě na západním břehu jezera. Žádný z dvanácti apoštolů nebyl tak zdrcen a sklíčen jako Šimon Petr. Téměř vůbec se nemluvalo; všichni mysleli na Učitele o samotě v horách. Opustil je? Nikdy předtím je neposlal všechny pryč a odmítl s nimi jít. Co by to všechno mohlo znamenat?

Spustila se na ně tma, načež přišel silný a nepříjemný vítr, který jim téměř úplně znemožňoval plavbu. Po několika hodinách namáhavého veslování ve tmě padla na Petra únava a upadl do hlubokého spánku vyčerpaného člověka. Ondřej a Jakub ho přenesli na vypořádkované sedadlo na zádi člunu. Zatímco ostatní apoštolové těžce bojovali s protivětrm a vlnami, Petrovi se zdál sen; v něm viděl Ježíše jak k nim přichází po vodě. Když mu připadlo, že Ježíše jde vedle člunu, zakřičel: „Zachraň nás, Učiteli, zachraň nás!“ A ti, kteří byli na zádi člunu, slyšeli některé z těchto slov. Toto noční vidění pokračovalo a Petrovi se zdálo, že slyší Ježíše říkat: „Hlavu vzhůru; to jsem já; neměj strach.“ Pro Petrovu znepokojenou duši to bylo jako gileádský balzám; uklidnilo to jeho zneklidněnou duši, takže (ve svém snu) zavolal na Učitele: „Pane, jestli jsi to skutečně ty, pozvi mne k sobě, abych mohl jít po vodě s tebou.“ A když Petr vstoupil na vodu, prudké vlny ho vyděsily a když se začal potápět, volal: „Pane, zachraň mne!“ A mnozí z dvanáctky ho slyšeli pronášet tuto prosbu. Potom se Petrovi zdálo, že ho Ježíš přišel zachránit, podal mu ruku, zachytil ho a vytáhl ho se slovy: „Ó, malověrný, proč jsi pochyboval?“

Ke konci svého snu vstal Petr ze sedátka, na kterém spal a skutečně udělal krok přes kraj člunu do vody. A ze snu se probudil, když Ondřej, Jakub a Jan se vyklonili dolů a vytáhli ho z moře.

Petr vždy považoval tuto zkušenost za skutečnost. On upřímně věřil, že Ježíš k nim v tu noc přišel. Podařilo se mu pouze částečně přesvědčit Jana Marka, což vysvětluje, proč Marek použil jenom část této příhody ve svém vyprávění. Lékař Lukáš, který pečlivě zkoumal tyto události, přišel k závěru, že tato epizoda byla Petrovým viděním a proto ji odmítl začlenit do svého vyprávění.

5. NÁVRAT DO BETSAIDY

Ve čtvrtek ráno, před svítáním, zakotvili svůj

^{152-4.1 (1703.1)} The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Bethsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills. Had he forsaken them? He had never before sent them all away and refused to go with them. What could all this mean?

^{152-4.2 (1703.2)} Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion. Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, “Save us, Master, save us.” And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter’s mind, he dreamed that he heard Jesus say: “Be of good cheer; it is I; be not afraid.” This was like the balm of Gilead to Peter’s disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: “Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water.” And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, “Lord, save me!” And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: “O, you of little faith, wherefore did you doubt?”

^{152-4.3 (1703.3)} In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

^{152-4.4 (1703.4)} To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter’s and therefore refused to give place to this story in the preparation of his narrative.

5. BACK IN BETHSAIDA

^{152-5.1 (1703.5)} Thursday morning, before daylight,

člun u břehu kousek od domu Zebedea a spali až téměř do poledne. Ondřej se probudil první a šel se projít podél moře, kde našel Ježíše ve společnosti jejich mládence na výpomoc, sedícího na kameni u vody. Ačkoliv mnoho lidí z davu a mladí evangelisté hledali Ježíše celou noc a velkou část následujícího dne ve východních horách, krátce po půlnoci se on a mladík Marek vydali na cestu kolem jezera a přes řeku zpět do Betsaidy.

Z pěti tisíců zázračným způsobem nasycených lidí, kteří, když jejich žaludky byly plné a jejich srdce prázdná, chtěli prohlásit Ježíše za krále, pouze pět set pokračovalo v jeho následování. Ale ještě předtím, než se dozvěděli o jeho návratu do Betsaidy, Ježíš požádal Ondřeje, aby svolal dvanáct apoštolů a jejich druhy, včetně žen a řekl mu: „Chci k nim promluvit.“ A když se všichni sešli, Ježíš řekl:

„Jak dlouho to budu s vámi snášet? Nejste všichni pomalí v duchovním vnímání a nepostrádáte živou víru? Po celé tyto měsíce jsem vás učil pravdy království a přesto jste stále ovládáni materiálními motivy místo duchovním uvažováním. Nečetli jste snad ve Spisech o tom, jak Mojžíš nabádal nevěřící děti Izraele, říkajíc jim: „Nebojte se, stůjte tiše a uvidíte jak vás Hospodin spasí“? Řekl zpěvák: „Důvěřujte Hospodinu.“ „Buďte trpěliví, služte Hospodinu a mějte odvahu. On posílí vaše srdce.“ „Přeneste vaše břemeno na Hospodina a on vás podpoří. Vždy mu důvěřujte a vylijte mu svá srdce, protože Bůh je vaše útočiště.“ „Ten, kdo žije v příbytku Nejsvrchovanějšího, bude žít ve stínu Všemohoucího.“ Je lepší spoléhat na Hospodina, než důvěřovat lidským králům.“

A nevidíte všichni nyní, že děláni zázraků a konání materiálních divů nepřivede nové duše do duchovního království? Nasytili jsme dav lidí, ale to je nepřímělo k hladu po chlebu života, ani k žízni po vodě duchovní spravedlnosti. Když byl jejich hlad ukojen, nehledali vchod do nebeského království, ale raději se snažili prohlásit Syna Člověka králem způsobem, jakým se korunují králové tohoto světa, jen proto, aby mohli i nadále jíst chleba bez práce. A to všechno, čehož většina z vás byla více či méně svědky, neudělalo nic pro odhalení nebeského Otce, nebo pro rozvoj království na zemi. Nemáme již dost nepřátel mezi náboženskými vůdci země aniž děláme něco, co by nám určitě také znepřátelilo občanské vládcy? Modlím se k Otci, aby pomazal vaše oči, abyste uviděli a otevřel vaše uši, abyste uslyšeli a měli plnou důvěru v evangelium, kterému jsem vás naučil.“

they anchored their boat offshore near Zebedee's house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water's edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Betsaida.

152:5.2 (1704.1) Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him. But before these received word that he was back in Betsaida, Jesus asked Andrew to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, "I desire to speak with them." And when all were ready, Jesus said:

152:5.3 (1704.2) "How long shall I bear with you? Are you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

152:5.4 (1704.3) "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you."

Ježíš potom oznámil, že si přeje na několik dní odpočinout se svými apoštoly předtím, než budou připraveni na cestu do Jerusalema na svátek Paschi a zakázal všem učedníkům a všem ostatním, aby ho následovali. A tak odpluli na člunu do Genezaretu, aby si tam dva či tři dny odpočinuli a vyspali se. Ježíš se připravoval na velkou krizi svého pozemského života na zemi a proto trávil hodně času ve spojení s nebeským Otcem.

Zpráva o nasycení pěti tisíců lidí a pokusu udělat Ježíše králem vzbudila obrovskou pozornost a vyvolala strach jak u náboženských vůdců, tak i u občanských vládců po celé Galileji a Judeji. Přestože tento velký zázrak neudělal nic pro posílení evangelia království v duších materiálně myslících a váhavě věřících lidí, pomohl otevřít oči těm členům bezprostřední rodiny Ježíše a blízkým učedníkům, kteří chtěli vidět zázraky a toužili po tom, aby Učitel byl králem. Tato velkolepá událost ukončila počáteční období učení, přípravy a léčení a tím připravila cestu pro vstup do posledního roku hlásání vyšších a duchovnějších úrovní nového evangelia království—božského synovstva, duchovní svobody a věčného spasení.

6. V GENEZARETU

V době odpočinku v domě bohatého věřícího v Genezaretu měl Ježíš se svými apoštoly každé odpoledne volné debaty. Vyslanci království byli skupinou vážných, vystřízlivělých a zdrženlivých lidí. Ale i potom všem co se stalo a jak ukázaly následné události, těchto dvanáct mužů se ještě plně nezabavilo svých zakofeněných a dlouho pěstovaných představ o příchodu židovského Mesiáše. Události předchozích několika týdnů proběhly příliš rychle pro tyto ohromené rybáře, aby mohli pochopit plně jejich význam. Muži a ženy potřebují čas pro uskutečnění radikálních a rozsáhlých změn ve svých základních a principiálních představách, týkajících se sociálního chování, filozofických postojů a náboženských přesvědčení.

Zatímco Ježíš a dvanáctka odpočívali v Genezaretu, dav lidí se rozešel, někteří se vrátili do svých domovů, ostatní se vydali do Jerusalema na svátek Paschi. Za necelý měsíc se počet nadšených a neskrývaných stoupenců Ježíše, kterých bylo jenom v Galileji více než padesát tisíc, ztenčil na méně než pět set. Ježíš chtěl poskytnout svým apoštolům takovou zkušenost s nestálostí veřejné popularity, aby nebyli v pokušení spoléhat na takové projevy pomíjivé náboženské hysterie v době, kdy je nechá samotné pracovat pro království, ale ve své snaze byl úspěšný jen

152:5.5 (1704.4) Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

152:5.6 (1704.5) The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and halfhearted believers, it did serve the purpose of bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. AT GENNESARET

152:6.1 (1705.1) While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

152:6.2 (1705.2) While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the

částečně.

Na druhý večer jejich pobytu v Genezaretu Učitel opět řekl apoštolům podobenství o rozséváči a dodal tato slova: „Tak vidíte, děti moje, působení na lidské city je přechodné a naprosto marné; působení vyhradně pouze na jeden intelekt je podobně plané a neplodné; pouze působením na ducha, který žije v lidské mysli, můžete doufat v dosažení trvanlivého úspěchu a uskutečnit ty úžasné proměny lidského charakteru, které se vzápětí projevují v bohaté úrodě opravdových duchovních plodů v každodenním životě všech těch, kteří se takto vysvobodili z temnoty pochybnosti skrze narození ducha do světla víry—království nebeského.“

Ježíš učil působivosti na emoce jako metodu pro připoutání a soustředění pozornosti intelektu. On nazýval takovou probuzenou a podnícenou mysl bránou k duši, kde přebývá ta duchovní podstata člověka, která musí rozpoznat pravdu a reagovat na duchovní výzvu evangelia, aby umožnila trvalé výsledky skutečných proměn charakteru.

Tímto způsobem se Ježíš snažil připravit apoštoly na blížící se šok—krize v postoji veřejnosti k němu byla vzdálena jen několik dní. Vysvětlil dvanácti apoštolům, že náboženští vůdcové v Jerusalemu se spiknou s Herodem Antipou, aby dosáhli jejich zničení. Dvanáctka si začínala více uvědomovat (i když ne úplně), že Ježíš se nechystá usednout na trůn Davida. Začínali větší měrou vidět, že duchovní pravda nebude šířena materiálními zázraky. Začínali si uvědomovat, že nasycení pěti tisíců lidí a nadšená snaha udělat Ježíše králem, bylo vyvrcholením očekávaní konání zázraků a kouzelných divů a vrcholem Ježíšovy slávy mezi lidem. Neurčitě tušili a matně předvíдали blížící se časy duchovního prosévání a krutého nepřátelství. Těchto dvanáct mužů si pomalu začínalo uvědomovat pravou podstatu jejich poslání jako vyslanců království a začalo se připravovat na těžké a krušné zkoušky posledního roku služby Učitele na zemi.

Než odešli z Genezaretu, Ježíš jim vysvětlil zázračné nasycení pěti tisíců. Řekl jim proč se zúčastnil tohoto neobyčejného projevu tvořivé síly a také je ujistil, že nepodlehli svému soucitu s davem dokud se nepřesvědčil, že to bylo „v souladu s vůlí Otce.“

kingdom, but he was only partially successful in this effort.

152:6.3 (1705.3) The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: “You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven.”

152:6.4 (1705.4) Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

152:6.5 (1705.5) Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David's throne. They saw more fully that spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus' acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master's ministry on earth.

152:6.6 (1706.1) Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was “according to the Father's will.”

7. V JERUSALEMU

7. AT JERUSALEM

V neděli, 3. dubna, se Ježíš vydal v doprovodu pouze svých dvanácti apoštolů z Betsaidy na cestu do Jerusalema. Aby se vyhnuli davům a přilákali co nejmenší pozornost, šli přes Gerasu a Filadelfii. Ježíš jim zakázal v průběhu cesty jakékoliv učení na veřejnosti; také jim nedovolil učit či kázat během pobytu v Jerusalemu. Pozdě večer, ve středu 6. dubna dorazili do Betanie, nacházející se nedaleko od Jerusalemu. Tuto první noc strávili v domě Lazara, Marty a Marie, ale následujícího dne se rozdělili. Ježíš a Jan se ubytovali v domě věřícího jménem Šimon, v sousedství domu Lazara v Betanii. Jidáš Iškariotský a Šimon Zélóta odešli za svými přáteli do Jerusalemu a zbývající apoštolové se ubytovali po dvou v různých domech.

Ježíš navštívil Jerusalelem během Paschi pouze jednou a to bylo v nejvýznamnější den oslav. Abnér přivedl mnoho věřících z Jerusalemu na setkání s Ježíšem do Betanie. Během tohoto pobytu v Jerusalemu dvanáctka poznala jak sílilo nepřátelské mínění o jejich Učiteli. Odcházeli všichni z Jerusalemu s přesvědčením, že se blíží krize.

V neděli 24. dubna Ježíš a apoštolové odešli z Jerusalema do Betsaidy. Šli cestou podél pobřeží přes města Jafa, Cesarea a Ptolemaios. Potom šli vnitrozemím přes Rámu a Chorazin do Betsaidy, kam dorazili v pátek 29. dubna. Ihned po příchodu domů Ježíš poslal Ondřeje požádat představeného synagogy o povolení promluvit tam příští den při odpolední bohoslužbě, což byla sobota. A Ježíš dobře věděl, že to bude naposledy, kdy mu bude dovoleno mluvit v kafarnaumské synagoze.

^{152:7.1 (1706.2)} Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from Bethsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojourned, two and two, in different homes.

^{152:7.2 (1706.3)} Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

^{152:7.3 (1706.4)} On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Bethsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Bethsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

Kapitola 153. Krize v Kafarnaumu

⇐ 152

Kniha Urantia

154 ⇐

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 153 KRIZE V KAFARNAUMU

Sekce

Úvod

1. Situace v synagoze
2. Epochální kázání
3. Debata po kázání
4. Poslední slova v synagoze
5. Sobotní večer

PAPER 153 THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

Úvod

V PÁTEK večer, v den jejich příchodu do Betsaidy a ráno v sobotu si apoštolové všimli, že Ježíš řeší nějaký závažný problém; poznali, že Učitel usilovně přemýšlí o nějaké důležité záležitosti. Ráno vůbec nesnídal a v poledne jedl jen málo. Celé sobotní dopoledne a předcházející večer dvanáct apoštolů a jejich druhové se v malých skupinách setkávali v domě, na zahradě a na pobřeží. Všichni cítili napětí nejistoty a úzkostlivého očekávání. Od doby jejich odchodu z Jerusalemu Ježíš s nimi téměř nepromluvil.

Již mnoho měsíců neviděli Učitele tak zamyšleného a zamlklého. Také Šimon Petr byl skleslý, ne-li deprimovaný. Ondřej byl v rozpacích a nevěděl co má udělat pro své sklíčení druhy. Natanael řekl, že jsou uprostřed „ticha před bouří.“ Tomáš vyslovil názor, že „se stane něco neobyčejného.“ Filip poradil Davidovi Zebedeovi aby, „zapomněl na stravování a ubytování davu lidí, dokud se nedozvíme o čem Učitel přemýšlí.“ Matouš projevil staronovou snahu doplnit pokladnu. Jakub a Jan mluvili o nadcházejícím kázání v synagoze a spekuovali hodně o jeho pravděpodobné podstatě a účelu. Šimon Zélóta

INTRODUCTION

153:0.1 (1707.1) ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Betsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

153:0.2 (1707.2) Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the “lull before the storm.” Thomas expressed the opinion that “something out of the ordinary is about to happen.” Philip advised David Zebedee to “forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about.” Matthew was putting forth renewed efforts to replenish the treasury. James and John talked over the

vyjádřil přesvědčení, ve skutečnosti naději, že „nebeský Otec možná zasáhne nějakým nečekaným způsobem na obranu a podporu svého Syna,“ zatímco Jidáš Iškariotský se osmělil vyjádřit myšlenku, že Ježíše tíží lítost z toho, že „neměl odvahy a opovážlivost dovolit pěti tisícům lidí prohlásit ho králem Židů.“

A s takovou skupinou sklíčených a zdrcených stoupenců se Ježíš vydal to krásné sobotní odpoledne do synagogy v Kafarnaumu, aby tam vystoupil s epochálním kázáním. Jediné slovo srdečného pozdravení či popřání štěstí od svých bezprostředních stoupenců uslyšel od nic netušících dvojčat Alfeových, která radostně přivítala Ježíše když vyšel z domu a vydal se k synagoze: „Modlíme se, aby ti Otec pomohl a aby za námi přišly větší davy než předtím.“

1. SITUACE V SYNAGOZE

V tento nádherný sobotní den, ve tři hodiny odpoledne, v nové kafarnaumské synagoze přivítalo Ježíše vybrané shromáždění. Předsedající Jairos podal Ježíšovi Spisy. Den předtím přišlo z Jerusalema padesát pět farizejů a saduceů; přítomno bylo také přes třicet vůdců a představených sousedních synagog. Tito Židovští náboženští vůdcové jednali na přímý příkaz Velké rady v Jerusalemu a představovali ortodoxní předvoj, který přišel zahájit otevřený boj s Ježíšem a jeho učedníky. Vedle těchto židovských vůdců seděli na čestných místech oficiální pozorovatelé Heroda Antipy, kterému bylo doporučeno zjistit pravdu o znepokojujících zprávách, že obyvatelstvem byl učiněn pokus prohlásit Ježíše králem Židů v oblastech vlády jeho bratra Filipa.

Ježíš pochopil, že mu hrozí bezprostřední prohlášení otevřeného a přímého boje ze strany narůstající armády jeho nepřátel a rozhodl se odvážně přejít do ofenzívy. Při nasycení pěti tisíců oživil jejich ideje o materiálním Mesiáši; nyní se znovu odhodlal napadnout veřejně jejich představu o židovském osvoboditeli. Tato krize, která začala nasycením pěti tisíců a která skončila tímto sobotním odpoledním kázáním, byla viditelným obrácením přílivu popularity a slávy. Od této chvíle se práce pro království vzrůstající měrou zaměřovala na důležitější úkol získávání stálých duchovních konvertitů pro opravdově zbožné bratrství lidí. Toto kázání bylo zlomem v přechodu od období diskuzí, polemik a rozhodování k

forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that “the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son,” while Judas Iscariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that “he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews.”

153:0.3 (1707.3) It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: “We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever.”

1. THE SETTING OF THE STAGE

153:1.1 (1707.4) A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

153:1.2 (1708.1) Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the

otevřenému boji a konečnému uznání, nebo konečnému odmítnutí.

Učitel dobře věděl, že mnoho jeho stoupenců se pomalu, ale jistě připravovalo ho s konečnou platností zavrhnout. On také věděl, že mnoho jeho učedníků pomalu, ale jistě procházelo takovou přípravou myslí a takovou disciplínou duše, což jim umožní zvítězit nad pochybnostmi a statečně prosadit jejich vyzrálou víru v evangelium království. Ježíš plně rozuměl tomu, jak se lidé připravují k rozhodnutím v krizi a ke konání nenadálých odvážných činů vlastní volby skrze pomalý proces opětovného rozhodování mezi opakujícími se situacemi dobra a zla. Vystavil své vybrané posly častým zkouškám zklamání a poskytl jim opakované a prověřující příležitosti volit mezi správným a špatným způsobem přístup k duchovním zkouškám. Věděl, že se může spolehnout na své stoupence tehdy, když zvládnou rozhodující zkoušku a tak udělají svá životní rozhodnutí v souladu s předchozími a zakořeněnými intelektuálními postoji a duchovními reakcemi.

Tato krize v pozemském životě Ježíše začala nasycením pěti tisíců a skončila tímto kázáním v synagoze; krize v životech apoštolů začala tímto kázáním v synagoze a pokračovala po celý rok. Skončila až soudem a ukřižováním Učitele.

Když seděli v synagoze v to odpoledne předtím, než Ježíš začal mluvit, převládala mezi nimi jedna velká záhada, jedna velká otázka v myslích všech. Jak jeho přátelé, tak i jeho nepřátelé se zaobírali pouze jednou myšlenkou a ta byla: „Proč tak úmyslně a výrazně obrátil příliv nadšené popularity?“ A bezprostředně před a okamžitě po tomto kázání pochybnosti a zklamání jeho rozladěných přívrženců se změnilo do nevědomého nepřátelství a postupně přešly do skutečné nenávisti. Bylo to právě po tomto kázání v synagoze, kdy Jidáš Iškariotský poprvé vědomě pomyslel na to, že Ježíše a apoštoly opustí. Ale prozatím dokázal ovládnout všechny takové sklony.

Všichni byli ve stavu nejistoty. Ježíš jim nic neřekl a oni byli zmateni. Ještě nedávno předvedl největší projev nadpřirozené síly, charakterizující celou jeho životní cestu. Nasycení pěti tisíců bylo tou událostí jeho pozemského života, která nejvíce ze všech odpovídala židovské představě o očekávaném Mesiáši. Ale tato mimořádně příznivá situace byla ihned a nepochopitelně ztracena jeho okamžitým a jednoznačným odmítnutím stát se králem.

V pátek večer a znovu v sobotu ráno se

crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

153:1.3 (1708.2) The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he could depend on his followers, when they met the final test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

153:1.4 (1708.3) This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

153:1.5 (1708.4) As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

153:1.6 (1708.5) Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

153:1.7 (1709.1) On Friday evening, and again on

náboženští vůdcové z Jerusalemu usilovně snažili přesvědčit Jaira, aby nepovolil Ježíšovi promluvit v synagoze, ale bez úspěchu. Jairova jediná odpověď na to všechno naléhání byla: „Dal jsem souhlas a neporuším své slovo.“

Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my word."

2. EPOCHÁLNÍ KÁZÁNÍ

Ježíš začal své kázání čtením ze zákona, ze kterého přečetl úryvek z páté knihy Mojžíšovy. „Jestli se stane, že tento národ nebude naslouchat hlasu Božímu, tak ho zajisté postihnou zlá neštěstí za jeho hříchy. Hospodin způsobí vaše zničení vašimi nepřáteli; a budete odvrženi do všech království na zemi. A Hospodin přivede vás a vašeho krále, kterého jste ustanovili, aby vám vládl, do rukou neznámého národa. A budete podivením, příslovím a rčením pro všechny národy. Vaši synové a dcery půjdou do zajetí. Příchozí cizinci budou mít mezi vámi vysokou pravomoc, zatímco vy budete velmi poníženi. A to všechno budete vy a vaši potomci snášet navždy, protože nenasloucháte slovu Hospodina. Proto budete sloužit svým nepřítelům, kteří půjdou proti vám. Budete trpět hladem a žízní a poneseš toto cizí železné jářmo. Hospodin přivede proti vám národ zdaleka, z druhého konce světa, národ, jehož řeči nebudete rozumět, národ kruté povahy, národ, který si vás nebude vážit. A oni vás budou obléhat ve všech vašich městech tak dlouho, dokud vysoké opevnění zdi, na které jste spoléhali, nebudou strženy; a celá země padne do jejich rukou. A stane se, že během tohoto obléhání budete přinuceni jíst plod vašich vlastních těl, maso vašich synů a dcer, kvůli nouzi, kterou vám vaši nepřátelé způsobí.“

A když Ježíš skončil tento úryvek, přešel k prorokům a přečetl z Jeremjáše: „Jestli nebudete naslouchat slovům mých služebníků—prorokům, které jsem vám poslal, tak udělám s tímto domem to, co se Šilem a předám toto město k ztracení všemi národy země.“ A kněží a učitelé slyšeli Jeremjáše pronášet tato slova v domě Hospodina. A když Jeremjáš řekl vše, co mu Hospodin přikázal, aby pověděl celému národu, kněží a učitelé se ho chopili a řekli: „Ty musíš zemřít.“ A celý národ obklopil Jeremjáše v domě Hospodina. Když o tom uslyšeli vladaři Judy, tak zasedli k soudu nad Jeremjášem. Tam kněží a učitelé řekli vladařům a celému národu toto: „Tento člověk si zaslouhuje smrt, protože věstil proti našemu městu a vy jste ho na vlastní uši slyšeli.“ Potom promluvil Jeremjáš k vladařům a k celému národu: „Hospodin mne poslal prorokovat proti tomuto domu a proti tomuto městu, poslal mne říci vám vše, co jste slyšeli. Proto nyní napravte svůj život

2. THE EPOCHAL SERMON

^{153:2.1 (1709.2)} Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls wherein you have trusted come down; and all the land shall fall into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you."

^{153:2.2 (1709.3)} And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: "'If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you, then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth.' And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, 'You shall surely die.' And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: 'This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have heard him with your own ears.' Then spoke

a činy a řiďte se hlasem Hospodina, Boha vašeho, abyste unikli hříchu, který byl nad vámi vysloven. Pokud se jedná o mne, vidíte, že jsem ve vašich rukách. Udělejte se mou to, co považujete za dobré a správné. Ale buďte si jisti tím, že když mně usmrtíte, budete mít na sobě a na tomto národu nevinou krev, poněvadž mne opravdu poslal Hospodin, abych vám toto všechno sdělil.“

Kněží a učitelé té doby chtěli Jeremjáše zabít, ale soudci k tomu nedali souhlas, i když kvůli jeho hrozbám ho spustili po provazech do špinavé hladomorny, kde se až po ramena ponořil do kalu. A toto udělal tento národ proroku Jeremjáši, když ten uposlechl příkaz Hospodina varovat své bratry před jejich hrožícím politickým zánikem. Dnes se já vás chci zeptat: „Co udělají velkokněží a náboženští vůdcové tohoto národa s člověkem, který má odvahu varovat je před dnem jejich duchovního zatracení? Budete se také snažit usmrtit učitele, který si troufá hlásat slovo Hospodina a který se nebojí vás upozornit, když odmítáte jít cestou světla, které vede ke vchodu do království nebeského?

Jaké důkazy mé mise na zemi hledáte? Nenarušili jsme vaše postavení vlivu a moci když jsme hlásali radostné zprávy chudým a zavrženým. Neučinili jsme žádný nepřátelský útok na to, co máte v účtě, ale jenom jsme prohlásili novou svobodu pro strachem posedlou duši člověka. Já jsem přišel na tento svět odhalit mého Otce a ustanovit na zemi duchovní bratrství synů Božích—království nebeské. A ačkoliv jsem vám mnohokrát připomínal, že moje království není tohoto světa, přesto můj Otec vám dopřál mnoho projevů materiálních divů vedle průkazných duchovních proměn a obrození.

Jaká nové znamení ode mne očekáváte? Prohlašuji, že již máte dostatek důkazů, abyste se mohli rozhodnout. Opravdu, opravdu říkám vám všem, sedícími dnes přede mnou: jste postaveni před nutnost rozhodnutí, kterou cestou půjdete; a já vám říkám, tak jak Jóšua řekl vašim praotcům: „rozhodněte se dnes komu budete sloužit.“ Mnozí z vás stojí dnes na rozcestí.

Někteří z vás, když jste mne nemohli najít po nasycení lidí na druhém břehu, najali jste si v Tiberii rybářské čluny, které týden předtím byly ukryty nedaleko během bouře a vydali se za mnou, ale proč? Ne za pravdou a čestností, ne

Jeremiah to all the princes and to all the people: 'The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me, behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.'

153:2.3 (1710.1) "The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord's command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

153:2.4 (1710.2) "What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man's fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world, still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

153:2.5 (1710.3) "What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily, verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

153:2.6 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for

proto, abyste se dozvěděli jak lépe sloužit a pomáhat svým bližním! Ne, ale proto, abyste měli více chleba, pro který jste nemuseli pracovat. Nebylo to proto, abyste naplnili své duše slovem života, ale pouze proto, abyste si mohli naplnit břicho snadným chlebem. Již po dlouhou dobu jste byli učeni, že Mesiáš, když přijde, bude konat divy, které udělají život příjemným a snadným pro všechny vyvolené. Potom není zvláštní, že když jste byli takto učeni, že toužíte po bochnících chleba a rybách. Ale já vám prohlašuji, že v tomto nespočívá mise Syna Člověka. Přišel jsem prohlásit duchovní svobodu, učit věčnou pravdu a posílit živou víru.

Bratři moji, neprahněte po mase, které podléhá zkáze, ale raději usilujte o duchovní potravu, která vyživuje a přináší věčný život; a to je chléb života, který Syn dává všem, kteří ho chtějí přijmout a jíst, neboť Otec dal Synovi tento život, aby dával bezměrně. A když jste se mne zeptali: „Co máme dělat, abychom konali dílo Boha?“, já jsem vám srozumitelně odpověděl: „Dílo Boží je toto: důvěřujte tomu, kterého poslal.“

A potom Ježíš řekl, ukazujíc na nádoby s manou, která zdobila okenní překlad této nové synagogy a která byla zkrášlena vinou révou: „Vy si myslíte, že vaši předkové jedli na poušti manou—chléb z nebes—ale já vám říkám, že to byl chléb země. Přestože Mojžíš nedal vašim otcům chléb z nebes, můj Otec je nyní připraven dát vám opravdový chléb života. Nebeský chléb přichází od Boha a dává věčný život lidem světa. A když mně řeknete: „Dej nám tento živý chléb“, já vám odpovím: „Já jsem tento chléb života. Ten kdo ke mně přijde, nebude hladovět a ten kdo ve mne věří, nebude nikdy žíznit. Vy jste mne viděli, žili jste se mnou a byli svědky mé práce a přesto nevěříte, že jsem přišel od Otce. Ale ti, kteří věří—se nebojí. Všichni ti, které vede Otec, přijdou ke mně a ten, kdo ke mně přijde, nebude nikdy zavržen.“

A nyní mně dovolte prohlásit vám jednou provždy, že jsem přišel na zem ne o své vůli, ale z vůle Toho, který mne poslal. A konečná vůle Toho, který mne poslal, je v tom, abych ze všech, které mně dal, neztratil ani jednoho. A toto je vůle Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život. Včera jsem pouze chlebem nasýtil vaše těla; dnes vám nabízím chléb života pro vaše hladové duše. Přijměte nyní duchovní chléb stejně tak ochotně, jak ochotně jste snědli chléb tohoto světa?“

Když se Ježíš krátce odmlčel, aby se rozhlédl po shromáždění, jeden z učitelů z

truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

153:2.7 (1710.5) “My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, ‘What must we do to perform the works of God?’ I plainly told you: ‘This is the work of God, that you believe him whom he has sent.’”

153:2.8 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: “You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

153:2.9 (1711.1) “And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so willingly ate the bread of this world?”

153:2.10 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers

Jerusalemu (člen Vysoké rady) vstal a zeptal se: „Mám rozumět tomu co nám říkáš tak, že ty jsi chléb, který přišel z nebes a že mana, kterou Mojžíš dal našim otcům v poušti nebyla z nebes?“ A Ježíš tomuto farizeji odpověděl: „Rozumíš tomu správně.“ Potom farizej řekl: „Ale ty nejsi Ježíš Nazaretský, syn Josefa, tesař? Není nás hodně, kteří dobře znají tvého otce a matku a také tvé bratry a sestry? Jak se potom můžeš objevit tady v Božím domě a prohlásit, že jsi přišel z nebes?“

V tu dobu byla synagoga tak moc naplněna reptáním a hrozilo, že vznikne zmatek a proto Ježíš povstal a řekl: „Buďme trpěliví; upřímné ověření pravdě nikdy neublíží. Já jsem nejenom všechno to, co jsi řekl, ale víc než to. Otec a já jsme jeden; Syn dělá jenom to, co ho učí Otec a všechny, které Otec dal Synovi, Syn přijme k sobě. Vy jste četli to místo z proroků, kde je napsáno: „Všechny vás naučí Bůh“ a „ti, které učí Otec, uslyší také jeho Syna.“ Každý, kdo přijímá učení v něm pobývajícího ducha Otce, nakonec přijde ke mně. Ne proto, že někdo uviděl Otce, ale proto, že duch Otce skutečně žije v člověku. A Syn, který přišel z nebes, bezpochyby viděl Otce. A ti, kteří opravdově věří v tohoto Syna, mají již věčný život.

Já jsem tento chléb života. Vaši otcové jedli manu v poušti a zemřeli. Ale jestli člověk sní tento chléb, který přichází od Boha, nikdy nezemře v duchu. Opakuji vám, já jsem tento živý chléb a každá duše, která pochopí tuto spojenou podstatu Boha a člověka, bude žít věčně. A tento chléb života, který dávám všem, kteří ho chtějí přijmout, je moje vlastní živá a sjednocená podstata. Otec v Synu a Syn sjednocený s Otcem—to je moje životadárné odhalení světa a můj spasitelný dar všem národům.“

Když Ježíš skončil svoji řeč, představený synagogy rozpustil shromáždění, ale nikdo nechtěl odejít. Jedni obklopili Ježíše, aby mu položili další otázky, zatímco druzí mumlali a přeli se mezi sebou. A tento stav trval déle než tři hodiny. Bylo již hodně po sedmé hodině, když se posluchači konečně rozešli.

3. DEBATA PO KÁZÁNÍ

Ježíš dostal mnoho otázek během této debaty po kázání. Některé otázky položili jeho zmatení učenici, ale většina byla pokládána jízlivými nevěřícími, kteří se ho pouze snažili

from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: “Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?” And Jesus answered the Pharisee, “You understood aright.” Then said the Pharisee: “But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God's house and declare that you have come down from heaven?”

153:2.11 (1711.3) By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: “Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, ‘You shall all be taught by God,’ and that ‘Those whom the Father teaches will hear also his Son.’ Every one who yields to the teaching of the Father’s indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father’s spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

153:2.12 (1711.4) “I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations.”

153:2.13 (1711.5) When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o'clock before the audience finally dispersed.

3. THE AFTER MEETING

153:3.1 (1712.1) Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

vyvést z míry a chytit do léčky.

Jeden z hostujících farizejů se postavil na stojan lampy a zakřičel: „Ty nám říkáš, že jsi chléb života. Jak nám můžeš dát svoje tělo, abychom ho snědli, nebo svoji krev, abychom ji pili? K čemu je tvoje učení, jestliže se nemůže uskutečnit?“ A Ježíš na tuto otázku odpověděl slovy: „Já jsem vás neučil, že mé tělo je chléb života a ani, že má krev je tudíž vodou. Ale řekl jsem, že můj život v těle je poskytnutím nebeského chleba. Fakt Slova Božího, poskytnutého v těle a obraze Syna Člověka, podřízeného vůli Boží, představuje realitu zkušenosti, rovnající se božské potravě. Nemůžete jíst mé tělo, ani pít moji krev, ale můžete se stát se mnou jednotní v duchu, tak jako já jsem jednotný v duchu s mým Otcem. Můžete být živeni věčným slovem Božím, které je opravdu chléb života a které bylo poskytnuto v podobě smrtelného těla; a ve své duši můžete být napájeni božím duchem, který je opravdu vodou života. Otec mne poslal na tento svět, abych ukázal, jak on si přeje pobývat ve všech lidských srdcích a vést je; a já žiji tento život v těle tak, abych inspiroval všechny lidi k věčné snaze poznat a vykonávat vůli v nich přebývajícího Otce.“

Potom jeden z jeruzalémských špehů, který Ježíše a jeho apoštoly sledoval již dlouhou dobu, řekl: „My jsme si všimli, že ani ty a ani žádný z tvých apoštolů si nemýjete správně ruce předtím, než jíte chléb. Musíte dobře vědět, že takové jednání, jako jezení se špinavýma a neumytýma rukama, je porušením zákona předků. Ani si správně nemýjete vaše poháry na pití a nádoby na jídlo. Proč projevujete takovou neúctu k tradicím otců a zákonům našich předků?“ Ježíš si ho vyslechl a odpověděl: „Proč porušujete Boží přikázání vašimi starobylymi zákony? Přikázání říká: „Cti otce svého i matku svou“ a přikazuje, abyste v případě nutnosti se s nimi dělili o svoji potravu; ale vy se řídíte tradičním obyčejem, který dovoluje neuctivým dětem říkat, že peníze, které by mohli jít na pomoc rodičům, byly „dány Bohu“. Tímto starodávným zákonem zbavuje takové vychytralé děti jejich odpovědnosti, nehledě na to, že potom tyto děti použijí všechny tyto peníze pro své vlastní pohodlí. Proč tedy tímto způsobem porušujete přikázání svoji vlastní tradicí? Dobře prorokoval Izajáš o vaší pokrytosti, když řekl: „Tito lidé mně vzdávají čest svými slovy, ale jejich srdce jsou daleko ode mne. Marně mne uctívají, neboť jejich učení prosazuje pravidla, vytvořená lidmi.“

Tak vidíte, jaké to je, když opustíte přikázání a místo toho lpíte pevně na lidských tradicích. Kdykoliv jste připraveni odmítnout slovo Boží, zatímco udržujete své zvyky. A mnoha jinými

153:3.2 (1712.2) One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: “You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?” And Jesus answered this question, saying: “I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father.”

153:3.3 (1712.3) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: “We notice that neither you nor your apostles wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?” And when Jesus heard him speak, he answered: “Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, ‘Honor your father and your mother,’ and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been ‘given to God.’ The law of the elders thus relieves such crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: ‘This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.’

153:3.4 (1712.4) “You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own

způsoby si troufáte stavět svá vlastní učení nad zákon a proroky.“

Ježíš se potom obrátil ke všem přítomným slovy: „Všichni mne poslouvejte. Ne to, co se vkládá do úst člověka ho duchovně poskvňuje, ale to, co vychází z jeho úst a z jeho srdce.“ Ale dokonce apoštolové nedokázali plně pochopit smysl těchto slov, protože Šimon Petr se ho také zeptal: „Aby se to zbytečně nedotklo některých z tvých posluchačů, vysvětlil bys nám význam těchto slov?“ A nato Ježíš Petrovi řekl: „Cožpak i ty to nedokážeš pochopit? Ty nevíš, že každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vyvrácena z kořenů? Obrát svoji pozornost na ty, kteří chtějí znát pravdu. Nemůžeš přinutit člověka milovat pravdu. Mnoho z těchto učitelů jsou slepými průvodci. A ty víš, že když slepý vede slepého, oba spadnou do jámy. Naslouvej mně, když vám říkám pravdu o těch věcech, které člověka morálně poskvňují a duchovně znečišťují. Já vám prohlašuji, že ne to, co vchází do těla ústy, nebo vstupuje do mysli skrze oči a uši, poskvňuje člověka. Člověk je jenom znečištěn tím zlem, které může vzniknout v srdci a které se projevuje ve slovech a činech takových zkažených lidí. Vy nevíte, že je to srdce, ze kterého vycházejí zlé myšlenky, hanebné úmysly zabíjet, krást a cizoložit, společně se závistí, pýchou, hněvem, mstou, žehráním a falešným svěděním? A to jsou právě ty věci, které poskvňují člověka a ne to, že jí chléb s rukama neumytými podle rituálu.“

Farizejští zmocněnci Vysoké rady Jerusalema byli nyní již téměř přesvědčeni, že Ježíš musí být zatčen kvůli rouhání, nebo kvůli opovrhování posvátným zákonem židů; proto se snažili zapojit ho do diskuze o některých starodávných tradicích, nebo takzvaných ústních zákonech národa a potom na něho zaútočit. Bez ohledu na to jak v té době voda byla vzácná, ti to tradicemi zotročení židé nikdy nezanedbali vykonat požadované obřadní mytí rukou před každým jídlem. Byli přesvědčeni o tom, že „je lepší zemřít, než porušit přikázání předků.“ Špehové položili tuto otázku proto, že se jim doneslo, že Ježíš řekl: „Spasení se dosáhne čistými srdci a ne čistými rukama.“ Ale takovým přesvědčením, když se jednou stanou součástí náboženství, je velmi obtížné uniknout. Dokonce mnoho let od tohoto dne apoštol Petr byl v zajetí strachu kvůli mnoha takovým obyčejům, týkajících se věcí čistých a nečistých. Nakonec byl zbaven tohoto strachu neobyčejným a živým snem. To všechno je možno lépe pochopit, když si vzpomene na to, že ti židé se dívali na jezení bez neumytých rukou ve stejném světle jako na prostituci a oba přechyby byly rovnocenně trestány

traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets.”

^{153:3.5 (1712.5)} Jesus then directed his remarks to all present. He said: “But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart.” But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: “Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?” And then said Jesus to Peter: “Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your attention to those who would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands.”

^{153:3.6 (1713.1)} The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that “it is better to die than to transgress the commandments of the elders.” The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, “Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands.” But such beliefs, when they once become a part of one's religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can be better understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and

vyobcováním.

Tímto způsobem se Ježíš rozhodl diskutovat a odkrýt hloupost celého rabinského systému pravidel a předpisů, představovaných ústním zákonem—obyčejí předků, které všechny byly považovány za posvátnější a více zavazující pro židy, než dokonce učení Spisů. A Ježíš mluvil otevřeněji a s menší zdrženlivostí, protože věděl, že nastal čas, kdy nemůže nic udělat, aby zabránil otevřené roztržce s těmito náboženskými vůdci.

both were equally punishable by excommunication.

^{153:3.7 (1713.2)} Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. POSLEDNÍ SLOVA V SYNAGOZE

Uprostřed rozhovorů v této debatě po kázání jeden z farizejů z Jerusalema přivedl k Ježíšovi pološilného mladíka, který byl posedlý nezkrtným a vzpurným duchem. Když postavil tohoto pomateného mládence před Ježíše, řekl: „Dokážeš vyhnat zlé duchy?“ A když se Ježíš podíval na mladíka, slitoval se nad ním a pokynul mu, aby přistoupil blíže, vzal ho za ruku a řekl: „Ty víš, kdo já jsem; vyjdi z něho; a příkazuji jednomu z tvých věrných druhů, aby se již nevracel.“ A mladík byl okamžitě normální a zdravého rozumu. A toto je první případ, kdy Ježíš opravdu vyhnal „zlého ducha“ z lidské bytosti. Ve všech předchozích případech šlo pouze o domnělou posedlost děblem; ale toto byl opravdový případ démonické posedlosti, který se v té době někdy vyskytoval až do Pentekosté, kdy duch Učitele byl rozlít na všechno živé a tím navždy znemožnil těmto několika nebeským vzbouřencům takto zneužít některé typy lidí.

Když se lidé podívali na tím, čeho byli svědky, jeden z farizejů vstal a obvinil Ježíše z toho, že on může dělat tyto věci, protože je ve spolku s ďábly; že svými slovy, která použil při vyhánění tohoto ďábla, přiznal, že jeden druhého zná; a pak prohlásil, že náboženští učitelé a vůdcové v Jerusalemu rozhodli, že Ježíš udělal všechny své takzvané zázraky silou, danou knížetem ďáblů—Belzebubem. Farizej řekl: „Straňte se tohoto člověka; on je spolčen se Satanem.“

Nato Ježíš odpověděl: „Jak Satan může vyhnat Satana? Království, rozdělené proti sobě, nemůže existovat; jestli rodina je rozdělena proti sobě, brzy se zničí. Může město vydržet obléhání, jestliže není sjednoceno? Jestli Satan vyhání Satana, vystupuje sám proti sobě; jak potom může jeho království existovat? Ale měli byste vědět, že nikdo nemůže vstoupit do domu silného

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

^{153:4.1 (1713.3)} In the midst of the discussions of this after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: “What can you do for such affliction as this? Can you cast out devils?” And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: “You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return.” And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an “evil spirit” out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the day of Pentecost, when the Master’s spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

^{153:4.2 (1714.1)} When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: “Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan.”

^{153:4.3 (1714.2)} Then said Jesus: “How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and

člověka a vyloupit ho, jestliže ho nejdříve nepřemůže a nesváže. A jestli je pravda, že já vyháním ďáblы silou Belzebuba, či silou je vyhánějí vaši lidé? Necht' oni jsou vašimi soudci. Ale jestli já vyháním ďáblы duchem Božím, pak království Boží již opravdu přišlo k vám. Jestli nejste zaslepeni předsudky a zmateni strachem a pýchou, snadno pochopíte, že ten, který je větší než ďáblы, stojí mezi vámi. Nutíte mne prohlásit, že ten, kdo není se mnou, je proti mně, zatímco ten, kdo se neschází se mnou, ten bloudí. Dovolte mně vyslovit vážné varování vám, kteří se opovázíte s otevřenými očima a promyšlenou zlomyslností vědomě připsat činy Boha konáním ďáblů! Opravdu, opravdu vám říkám, všechny vaše hříchy budou odpuštěny, dokonce i všechno vaše rouhání, ale kdokoliv bude urážet Boha úmyslně a se zlým záměrem, nikdy nezíská odpuštění. Poněvadž takoví vytrvalí dělníci špatnosti nebudou nikdy žádat odpuštění a proto ho nedostanou, jsou vinni z hříchu věčného odmítání božského odpuštění.

Mnoho z vás stojí dnes na rozcestí; jste na počátku nevyhnutelné volby mezi vůlí Otce a vámi zvolenými cestami temnoty. A jak se nyní rozhodnete, takovými se posléze stanete. Buď uděláte strom dobrým a jeho ovoce dobrým, anebo strom se zkazí a zkažené bude i jeho ovoce. Prohlašuji, že ve věčném království mého Otce se strom pozná podle jeho ovoce. Ale ti z vás, kteří jste jak hadi, jak můžete přinést dobré plody, když jste již zvolili zlo? Konec konců, z premíry zla ve vašich srdcích mluví vaše ústa.“

Potom vstal další farizej a řekl: „Učiteli, chtěli bychom, abys nám dal předurčené znamení a zdůvodnění, na základě kterého bychom ti dali oprávnění a právo učit. Souhlasíš s tímto ujednáním?“ Když to Ježíš vyslechl, řekl: „Tato nevěřící a znamení hledající generace hledá symboly, ale nebude vám dáno žádné jiné znamení, než které již máte a které uvidíte, až Syn Člověka vás opustí.“

A když přestal mluvit, jeho apoštolové ho obstoupili a vyvedli ven ze synagogy. Mlčky s ním šli nazpět do Betsaidy. Všichni byli ohromeni a poněkud zachvázeni strachem z náhlé změny v taktice učení Učitele. Nebyli vůbec zvyklí vidět ho jednat takovým bojovným způsobem.

5. SOBOTNÍ VEČER

Častokrát Ježíš rozmetal naděje svých

despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such persistent workers of iniquity will never seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

^{153:4.4 (1714.3)} “Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father's eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak.”

^{153:4.5 (1714.4)} Then stood up another Pharisee, who said: “Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?” And when Jesus heard this, he said: “This faithless and sign-seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you.”

^{153:4.6 (1714.5)} And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Bethsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master's teaching tactics. They were wholly unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. THE SATURDAY EVENING

^{153:5.1 (1715.1)} Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had

apoštolů, opakovaně zničil jejich nejvyšší očekávání, ale nikdy nebylo jejich zklamání či období soužení tak velké, jako tentokrát. A také se nyní k jejich depresi přidal strach o vlastní bezpečnost. Každý z nich byl značně vylekán náhlostí a kompaktností masové dezerce lidí. Také byli do jisté míry poděšeni a znepokojeni neočekávanou troufalostí a agresivním jednáním farizejů, kteří přišli z Jerusalemu. Ale většina z nich byla vyvedena z míry náhlou změnou v taktice Ježíše. Za normálních okolností by přivítali tento bojovnější postoj, ale tak jak přišel a společně s mnohými dalšími nečekanými reakcemi a situacemi, to je vyděsilo.

A nyní, po návratu domů, se k těmto všem starostem přidala další, Ježíš odmítl jíst. Na několik hodin se uzavřel v jedné z horních místností. Byla již skoro půlnoc, když Jóab, vůdce evangelistů se vrátil a oznámil, že zhruba třetina jeho druhů opustila jejich věc. Celý večer věrní učedníci přicházeli a odcházeli, oznamujíc, že v Kafarnaumu nastal všeobecný náhlý obrat v citění k Učíteli. Náboženští vůdcové z Jerusalema neváhali živit tento pocit nepřátelství a všemi možnými způsoby se snažili postavit lid proti Ježíšovi a jeho učení. Během těchto zatěžkávajících hodin dvanáct žen se radilo v domě Petra. Byly značně rozrušeny, ale žádná je neopustila.

Bylo krátce po půlnoci, když Ježíš sešel dolů z horního pokoje a přidal se k dvanácti apoštolům a jejich druhům, kterých bylo dohromady asi čtyřicet. Řekl jim: Vidím, že toto prosévání království vás stresuje, ale je nevyhnutelné. Avšak, po všem tom učení, kterému se vám dostalo, je nějaký dobrý důvod pro to, abyste klopýtli o moje slova? Proč jste naplněni strachem a zděšením ve chvíli, kdy vidíte jak království se zbavuje těchto lhostejných davů a těchto polovičatých učedníků? Proč truchlíte, když rozbřesk nového dne přinese záři nové slávy duchovních učení království nebeského? Jestli je pro vás obtížné vydržet tuto zkoušku, co budete potom dělat, až se Syn Člověka bude muset vrátit k Otci? Kdy a jak se připravíte na dobu, kdy já vystoupám na místo odkud jsem přišel na tento svět?

Moji milovaní, musíte si pamatovat, že se podněcuje pouze duch; tělo a vše co k němu náleží je jen málo užitečné. Slova, která vám říkám, jsou duch a život. Radujte se! Já jsem vás neopustil. Mnohých se dotknou má upřímná slova v těchto dnech. Již jste slyšeli, že mnoho mých učedníků se k nám obrátilo zády; již nejdou se mnou. Od samého počátku jsem věděl, že tyto polovičatí věřící odejdou z našich řad. Nevybral

he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus' sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

153:5.2 (1715.2) And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

153:5.3 (1715.3) It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: "I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?"

153:5.4 (1715.4) "My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted

jsem vás, dvanáct lidí a neustanovil vás vyslanci království? A teď, v takové době, jaká je, byste dezertovali? Necht' každý z vás se spolehne na svoji vlastní víru, poněvadž jednomu z vás hrozí velké nebezpečí." A když Ježíš skončil, Šimon Petr řekl: „Áno, Pane, jsme smutni a zmateni, ale nikdy tě neopustíme. Naučil jsi nás slova věčného života. My v tebe věříme a šli jsme s tebou po celou tuto dobu. My neustoupíme, protože víme, že tě poslal Bůh.“ A když Petr přestal mluvit, všichni svorně přikývli na souhlas s jeho slibem věrnosti.

Nato Ježíš řekl: „Jděte si odpočinout, jelikož nás čekají rušné časy; čekají nás vzrušující dny.“

believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger." And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: "Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God." And as Peter ceased speaking, they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

^{153:5.5 (1716.1)} Then said Jesus: "Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead."

Kapitola 154. Poslední dny v Kafarnaumu

⇐ 153

Kniha Urantia

155 ⇐

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 154 POSLEDNÍ DNY V KAFARNAUMU

Sekce

Úvod

1. Týden konzultací
2. Týden odpočinku
3. Druhá porada v Tibeře
4. Sobota večer v Kafarnaumu
5. Památné nedělní ráno
6. Příchod Ježíšovy rodiny
7. Spěšný útěk

PAPER 154 LAST DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

Úvod

V PAMÁTNÝ sobotní večer 30. dubna, když Ježíš pronášel slova útěchy a povzbuzení svým sklíčeným a zmateným učedníkům, v Tibeře se uskutečnilo jednání mezi Herodem Antipou a skupinou zvláštních zmocněnců, zastupujících Vysokou radu Jerusalema. Tito zákoníci a farizejové nutili Heroda k tomu, aby uvěznil Ježíše; velice se snažili ho přesvědčit, že Ježíš podněcuje lid k nepokojům a dokonce ke vzpouře. Ale Herodes odmítl proti němu zakročit jako proti politickému rebelovi. Poradci Heroda ho správně informovali o příhodě na druhé straně jezera, když lidé chtěli prohlásit Ježíše králem a jak on to odmítl.

Jeden z příbuzných Heroda, Chuza, jehož žena byla členkou ženského pečovatelského sboru, ho informoval o tom, že Ježíš nemá v úmyslu vměšovat se do záležitostí jeho světské vlády; že jeho jediným zájmem je ustanovení duchovního bratrství svých věřících a toto bratrství že nazývá královstvím nebeským. Herodes natolik důvěřoval zprávám od Chuzy, že odmítl zasáhnout do Ježíšových aktivit. Kromě toho Herodes byl v tu dobu také ovlivněn ve svém

INTRODUCTION

^{154:0.1 (1717.1)} ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

^{154:0.2 (1717.2)} One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time,

postoji k Ježíšovi svým pověřčivým strachem z Jana Křtitele. Herodes byl jedním z těch odpadlických židů, kteří nevěřili v nic, ale báli se všeho. Měl špatné svědomí kvůli usmrcení Jana a nechtěl se zaplést do podobných intrik proti Ježíšovi. On věděl o mnoha případech nemoci, které Ježíš zjevně vyléčil a považoval ho buď za proroka, anebo za relativně neškodného náboženského fanatika.

Když mu židé pohrozili, že oznámí císaři, že kryje vlastizrádce, Herodes je vykázal ze své poradní komory. Proto celý jeden týden byly věci v klidu a během té doby Ježíš připravil své stoupence na blížící se jejich rozehnaní.

in his attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a relatively harmless religious fanatic.

154:0.3 (1717.3) When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. TÝDEN KONZULTACÍ

Od 1. května do 7. května měl Ježíš důvěrné porady se svými stoupenci v domě Zebedea. Pouze prověřeni a důvěryhodní učedníci byli přizváni k těmto rozhovorům. V tu dobu zůstalo pouze zhruba sto učedníků, kteří měli morální odvahu čelit farizejům a otevřeně oznámit svoji věrnost Ježíšovi. S touto skupinou měl rozhovory ráno, odpoledne a večer. Malé skupiny tazatelů se každé odpoledne shromáždily u moře, kde s nimi debatovali někteří z evangelistů, nebo apoštolů. Tyto skupinky jen zřídka přesáhly padesáti lidí.

V pátek tohoto týdne představitelé synagogy v Kafarnaumu oficiálně oznámili, že pro Ježíše a všechny jeho stoupence je dům Boží uzavřen. Toto rozhodnutí bylo uděláno na podnět farizejů z Jerusalema. Jairo se vzdal funkce hlavního představitele synagogy a veřejně se postavil na stranu Ježíše.

Poslední zasedání na břehu moře se uskutečnilo v sobotu odpoledne, 7. května. Ježíš mluvil k necelým sto padesáti stoupencům, kteří se zde shromáždili. Tento sobotní večer byl nejnižším bodem popularity Ježíše a jeho učení. Potom již následoval stálý, pomalý, ale zdravější a důvěryhodnější růst příznivého mínění; objevili se noví stoupenci, kteří měli silnější duchovní víru a vlastní opravdovou náboženskou zkušenost. To více či méně složité a kompromisní přechodné období mezi materialistickými představami o království, které měli Učitelovi přívrženci a těmi idealističtějšími a duchovnějsími představami, které učil Ježíš, definitivně skončilo. Od této doby bylo hlásání evangelia království otevřenější a šířilo se ve větším prostoru s rozsáhlejšími duchovními důsledky.

1. A WEEK OF COUNSEL

154:1.1 (1717.4) From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

154:1.2 (1717.5) On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

154:1.3 (1718.1) The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious experience. The more or less composite and compromising transition stage between the materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. TÝDEN ODPOČINKU

V neděli, 8. května roku 29 n.l. v Jerusalemu vydala Vysoká rada nařízení, zakazující Ježíšovi a jeho stoupencům vstup do všech synagog v Palestině. Doposud každá synagoga existovala a fungovala jako nezávislá obec věřících a byla vedena a řízena svojí vlastní radou správců. Pouze synagogy v Jerusalemu podléhaly zákonné moci Vysoké rady. Po tomto souhrnném zásahu Vysoké rady rezignovalo pět její členů. Okamžitě bylo vysláno sto posílů, aby synagogám tento příkaz doručili a byl ihned uveden v platnost. Již během dvou týdnů každá synagoga v Palestině se podvolila tomuto prohlášení Velké rady, kromě synagogy v Chebrónu. Správcové této chebrónské synagogy odmítli uznat právo Vysoké rady uplatnit takovou pravomoc nad jejich shromážděním. Toto odmítnutí přistoupit na příkaz Jerusalema byla založeno na jejich tvrzení o autonomii náboženské obce, ale ne na sympatiích k Ježíšovi. Krátce nato synagoga v Chebrónu byla zničena požárem.

V to samé nedělní ráno Ježíš oznámil týdenní odpočinek a naléhal na všechny své učedníky, aby se vrátili ke svým rodinám či přátelům a nechali odpočinout své ustarané duše a povzbudili své blízké. Řekl jim: „Jděte do svých rodných míst, kde si můžete odpočinout, nebo rybařit a modlit se za rozšíření království.

Tento týden oddychu umožnil Ježíšovi navštívit mnoho rodin a skupin na pobřeží. Také byl několikrát rybařit s Davidem Zebedeem a i když trávil hodně času o samotě, vždy se někde nablízku skrývali dva či tři z Davidových nejvěrnějších posílů, kteří měli od něho jasné pokyny chránit Ježíše. V průběhu tohoto týdenního odpočinku se nekonalo žádné veřejné učení.

Během tohoto týdne Natanael a Jakub Zebedeus vážně onemocněli. Tři dny a tři noci trpěli bolestivými potížemi zažívání. Třetí noc Ježíš poslal Salome, matku Jakuba, si odpočinout a sám pečoval o své trpící apoštoly. Ježíš mohl samozřejmě v mžiku vyléčit tyto dva muže, ale ani Syn a ani Otec nepoužívají tuto metodu, když se jedná o tyto běžné potíže a onemocnění lidských dětí na evolučních světech času a prostoru. Ani jednou během celého svého, událostmi bohatého života v těle, neudělal Ježíš nic nadpřirozeného na pomoc žádnému z členů jeho pozemské rodiny, nebo z jeho blízkých stoupenců.

2. A WEEK OF REST

^{154:2.1 (1718.2)} Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

^{154:2.2 (1718.3)} This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

^{154:2.3 (1718.4)} This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

^{154:2.4 (1718.5)} This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural

Vesmírné nesnáze a planetární překážky se musí řešit jako součást empirické přípravy, nezbytné pro růst a rozvoj—postupné zdokonalování—vyvíjejících se duší smrtelných tvorů. Oduševňování lidské duše vyžaduje bezprostřední zkušenost s výchovným řešením širokého okruhu reálných problémů vesmíru. Živočišný druh a nižší formy tvorů vlastní vůle se nevyvíjejí hodnotně v pohodlných podmínkách. Složitě situace v součinnosti s vybuzenými podněty vyvolávají takové aktivity mysli, duše a ducha, které obrovskou měrou přispívají k dosažení hodnotných cílů vývoje smrtelníků a vyšších úrovní duchovního osudu.

3. DRUHÁ PORADA V TIBEŘE

16. května se v Tibeře uskutečnilo druhé jednání mezi představiteli vyšších orgánů Jerusalema a Herodem Antípou. Přítomni byli jak náboženští, tak i političtí vůdcové Jerusalema. Židovští vůdcové mohli oznámit Herodovi, že prakticky všechny synagogy v Galileji a Judeji byly pro učení Ježíše uzavřeny. Opět se snažili přesvědčit Heroda, aby zatkl Ježíše, ale on jejich požadavek odmítl. Nicméně, 18. května Herodes souhlasil s plánem, který dovoloval orgánům Vysoké rady Ježíše zatknout a přivést ho do Jerusalema a soudit ho za náboženské přestupky, ale za předpokladu, že římský vládce Judeji bude s tímto ujednáním souhlasit. Mezitím nepřátelé Ježíše pilně šířili po celé Galileji zprávu, že Herodes zaujal nepřátelský postoj k Ježíšovi a že má v úmyslu vyvraždit všechny, kteří věří v jeho učení.

V sobotu večer, 21. května se do Tiberý donesla zpráva, že občanská správa v Jerusalemu nemá žádných námitek proti dohodě mezi Herodem a farizeji, aby Ježíš byl zatčen a přiveden do Jerusalema k soudu před Velkou radu na základě obvinění z opovrhování posvátnými zákony židovského národa. A tudíž, krátce před půlnocí toho dne Herodes podepsal usnesení, které opravňovalo činovníky Velké rady zajmout Ježíše na území Heroda a násilně ho přivést do Jerusalema k soudu. Herodes byl pod silným tlakem z různých stran již předtím, než svolil dát svůj souhlas a velmi dobře věděl, že Ježíš nemůže v Jerusalemu očekávat od svých zavilých nepřátel spravedlivý soud.

4. SOBOTA VEČER V KAFARNAUMU

ministration to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

^{154:2.5 (1719.1)} Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

^{154:3.1 (1719.2)} On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus' enemies were industriously spreading the rumor throughout Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

^{154:3.2 (1719.3)} On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

V ten samý sobotní večer skupina padesáti čelních občanů Kafarnaumu se sešla v synagoze, aby projednali závažnou otázku: „Co uděláme s Ježíšem?“ Hovořili a debatovali téměř do půlnoci, ale nedokázali najít společnou půdu pro dohodu. Kromě několika málo osob, které se přikláněli k názoru, že Ježíš může být Mesiáš, anebo přinejmenším svatý člověk, nebo možná prorok, účastníci zasedání byli rozděleni do čtyř téměř rovnoměrných skupin s následujícími názory na Ježíše:

1. Je to pomýlený a neškodný náboženský fanatik.

2. Je to nebezpečný a zákeřný agitátor, který může vyvolat povstání.

3. Je ve spolčení s ďábly a může dokonce být jejich vůdcem.

4. Je pomatený, duševně nemocný, mentálně nevyrovnaný.

Hodně se mluvilo o tom, že Ježíš káže teorie, které rozrušují prostý lid; jeho nepřátelé tvrdili, že jeho učení jsou nepraktická a že všechno by se zhroutilo, kdyby se každý člověk chtěl upřímně pokusit žít podle jeho idejí. A lidé mnoha následných generací říkali to stejné. Mnoho vzdělaných a bezelstných lidí, dokonce v osvětenější epoše, ve které došlo k tomuto odhalení, tvrdí, že moderní civilizace nemůže být postavena na učeních Ježíše—a mají částečně pravdu. Ale všichni takoví pochybovači zapominají na to, že na jeho učeních by bylo možno postavit mnohem lepší civilizaci a jednou tomu tak bude. Tento svět se nikdy vážně nepokusil uskutečnit učení Ježíše ve velkém měřítku, ačkoliv se dělají povrchní pokusy následovat doktríny takzvaného křesťanství.

5. PAMÁTNÉ NEDĚLNÍ RÁNO

22. květen byl památným dnem v životě Ježíše. V tuto neděli ráno před rozedněním dorazil ve velkém spěchu z Tiberu jeden z Davidových posílů se zprávou, že Herodes schválil, nebo se chystá schválit, zatčení Ježíše činovníky Velké rady. Tato zpráva o hrozcím nebezpečí donutila Davida Zebedeje probudit jeho posly a poslat je ke všem místním skupinám učedníků a svolat je na mimořádnou poradu v sedm hodin toho rána. Když švagrová Judy (bratra Ježíše) uslyšela tuto znepokojující zprávu, urychleně o tom zpravila všechny členy Ježíšovy rodiny, žijící v blízkém okolí a svolala je bezodkladně do Zebedeova domu. A brzy, v odpověď na toto spěšné pozvání, tam přišli Marie, Jakub, Josef, Juda a Rút.

^{154:4.1 (1719.4)} On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: “What shall we do with Jesus?” They talked and debated until after midnight, but they could not find any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

^{154:4.2 (1719.5)} 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.

^{154:4.3 (1719.6)} 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.

^{154:4.4 (1720.1)} 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.

^{154:4.5 (1720.2)} 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

^{154:4.6 (1720.3)} There was much talk about Jesus' preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus — and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to follow the doctrines of so-called Christianity.

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

^{154:5.1 (1720.4)} May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David's messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o'clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus' brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus' family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee's house. And in response to this hasty

Na této časně ranní poradě se Ježíš rozloučil se svými shromážděnými učedníky; totiž, on se s nimi rozloučil prozatímne, protože věděl dobře, že brzy z Kafarnaumu odejdou a rozptýlí se. Nabádal je všechny k tomu, aby usilovali být vedeni Bohem a vykonávali práci pro království bez ohledu na důsledky. Evangelisté měli pracovat podle svého vlastního uvážení až do doby jejich možného svolání. Ježíš vybral dvanáct evangelistů do svého doprovodu; dvanácti apoštolům řekl, aby s ním zůstali, ať se děje cokoliv. Dvanácti ženám doporučil zůstat v Zebedeově a Petrově domě do doby, dokud pro ně nepoše.

Ježíš dovolil Davidu Zebedeovi pokračovat v jeho celonárodní kurýrské službě a při následném loučení s Učitelem David řekl: „Jdi a konej své dílo, Učiteli. Nenechej se chytit těmi náboženskými fanatiky a vždy si buď jist tím, že poslové tě budou následovat. Moji lidé nikdy s tebou neztratí spojení a od nich budeš vědět o stavu království v ostatních oblastech a my budeme všechno vědět o tobě. Ať se mně stane cokoliv, tuto službu to neovlivní, protože jsem ustanovil prvního a druhého a dokonce třetího zástupce. Já nejsem ani učitel, ani kazatel, ale chci to dělat z vůle mého srdce a nikdo mne nemůže zastavit.“

Přibližně v 7:30 ráno Ježíš začal svůj proslov na rozloučenou před téměř stovkou věřících, kteří se natlačili do domu, aby mu naslouchali. Pro všechny přítomné to byla slavnostní událost, a Ježíš byl neobyčejně veselý; byl opět sám sebou. Vážnost uplynulých týdnů zmizela a povzbuzoval všechny svými slovy víry, naděje a odvahy.

6. PŘÍCHOD JEŽÍŠOVY RODINY

Kolem osmé hodiny tohoto nedělního rána, v odpověď na naléhavou výzvu švagrové Judy, přišlo do Betsaidy pět členů Ježíšovy pozemské rodiny. Z celé jeho rodiny v těle pouze jediná Rút věřila stále a celým svým srdcem v božskost jeho mise na zemi. Juda a Jakub, a také Josef, si ještě stále zachovali hodně ze své víry v Ježíše, ale dovolili pýše narušit jejich zdravé úsudky a skutečné duchovní sklony. Marie byla také rozervána láskou a strachem, mateřskou láskou a rodinnou pýchou. Přestože ji trýznily pochybnosti, nemohla nikdy úplně zapomenout na návštěvu Gabriela před narozením Ježíše. Farizejové se snažili Marii přesvědčit o tom, že Ježíš není při smyslech, že je pomatený. Nutili ji, aby šla se svými syny a pokusili se ho odradit od dalších

call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

154:5.2 (1720.5) At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter's house until he should send for them.

154:5.3 (1720.6) Jesus consented to David Zebedee's continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: "Go forth to your work, Master. Don't let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

154:5.4 (1720.7) About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

154:6.1 (1721.1) It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They

snah učít na veřejnosti. Přesvědčovali Marii, že brzy bude Ježíšovo zdraví podlomeno natolik, že když mu bude dovoleno pokračovat, celou rodinu čeká jenom hanba a potupa. A tak, když dostali zprávu od švagrové Judy, všech pět se ihned vydalo na cestu k domu Zebedea, protože se všichni sešli u Marie, kde předcházející večer měli jednání s farizeji. S náboženskými vůdci hovořili dlouho do noci a všichni byli více či méně přesvědčeni, že Ježíšovo jednání je podivné a že se choval zvláště již po nějakou dobu. Přestože Rút nedokázala vysvětlit jeho chování, trvala na tom, že se o svoji rodinu vždy dobře staral a odmítla souhlasit s plánem, jehož cílem bylo pokusit se odradit ho od další práce.

Na cestě k domu Zebedea znovu probírali tyto otázky a dohodli se mezi sebou, že se pokusí Ježíše přemluvit, aby se s nimi vrátil domů, protože, jak Marie řekla, „vím, že bych mohla svého syna ovlivnit, kdyby přišel domů a vyslechl mne.“ Jakub a Juda slyšeli o tom, že se Ježíše chystají zatknout a přivést ho do Jerusalema před soud. Oni se také báli o svůj vlastní život. Dokud Ježíš byl v očích veřejnosti populární osobností, jeho rodina nechávala věcem volný průchod, ale nyní, když obyvatelé Kafarnaumu a vůdcové Jerusalemu se náhle obrátili proti němu, začali silně pociťovat tlak předpokládané hanby, kterou jim tato situace způsobí.

Očekávali, že se setkají s Ježíšem, vezmou ho stranou a donutí ho jít s nimi domů. Spoléhal se na to, že když ho ujistí o tom, že zapomenou na jeho nezájem o ně—že mu odpustí a zapomenou—jestli se jen vzdá pošetilé snahy kázat nové náboženství, které mu jenom přinese potíže a zostudí jeho rodinu. Na to všechno Rút jenom řekla. „Já svému bratrovi řeknu, že si myslím, že je Božím člověkem a doufám, že bude ochoten zemřít, než aby dovolil těmto hanebným farizejům zastavit jeho kázání.“ Josef slíbil, že se postará o to, aby Rút mlčela, když ostatní budou přemlouvat Ježíše.

Když došli k domu Zebedea, Ježíš byl právě uprostřed svého proslovu ke svým učedníkům na rozloučenou. Snažili se dostat do domu, ale ten byl zcela přeplněný lidmi. Nakonec se dostali k zadnímu vchodu a poslali vzkaz Ježíšovi, který lidé předávali jeden druhému, až se posléze dostal k Šimonu Petrovi, který kvůli tomu přerušil Ježíše a řekl: „Pohled, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a nutně chtějí s tebou mluvit.“ Jeho matka si neuvědomila, jak důležitý byl tento proslov na rozloučenou s jeho stoupenci a také nevěděla, že jeho proslov může být každou chvíli ukončen příchodem těch, kteří se ho chystají zatknout. Marie si opravdu myslela, že po tak dlouhé době

urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

^{154:6.2 (1721.2)} On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

^{154:6.3 (1721.3)} They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

^{154:6.4 (1721.4)} When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted his talking for the purpose, and who said: "Behold, your mother and your brothers are outside, and they are very anxious to speak with you." Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers, neither did she know that his address was likely to

zjevného odcizení a vzhledem ke skutečnosti, že ona a jeho bratři projeví slušnost přijít za ním, že Ježíš přestane mluvit a přijde k nim v okamžiku, kdy se dozví, že přišli a čekají na něho.

Byl to opět jeden z těch případů, kdy jeho pozemská rodina nedokázala pochopit, že on musí konat dílo svého Otce. A tak Marie a jeho bratři byli hluboce zarmoucení, že i když dostal zprávu o jejich příchodu a na chvíli se odmlčel ve svém projevu, namísto toho, aby se k nim rozběhl a přivítal je, uslyšeli jeho melodický hlas zazní se zvýšenou silou: „Řekněte mé matce a mým bratrům, že se o mne nemusejí bát. Otec, který mne poslal na tento svět mne neopustí; a také nebude nikterak ublíženo mojí rodině. Necht' mají hodně odvahy a necht' důvěřují království Otce. Ale konec konců, kdo je má matka a kdo jsou moji bratři? A napřahujíc ruce ke všem svým stoupencům, shromážděných v místnosti, řekl: „Já nemám matku; já nemám bratry. Zde je moje matka a zde jsou moji bratři! Neboť kdo vykonává vůli mého nebeského Otce, ten je mojí matkou, mým bratrem a mojí sestrou.“

A když tato slova uslyšela Marie, zhroutila se do rukou Judy. Vynesli ji na zahradu, aby ji přivedli k vědomí, zatímco Ježíš dokončoval svoji řeč na rozloučenou. Pak se chystal jít ven promluvit si s matkou a svými bratry, ale v tu chvíli dorazil ve spěchu posel z Tiberie se zprávou, že představitelé Vysoké rady jsou na cestě sem s oprávněním zatknout Ježíše a přivést ho do Jerusalema. Když Ondřej tuto zprávu dostal, přerušil Ježíše a řekl mu to.

Ondřej zapomněl na to, že David postavil kolem Zebedeova domu zhruba dvacet pět strážných a že nikdo je nemohl překvapit; a proto se Ježíše zeptal, co je nutno udělat. Učitel tam mlčky stál, zatímco jeho matka, slyšíc slova „já nemám matku“, se v zahradě probírala z šoku. Právě v této chvíli jedna z žen v místnosti vstala a zvolala: „Požehnané je lůno, které tě nosilo a požehnaná jsou prsa, která tě kojila.“ Ježíš na okamžik přerušil rozhovor s Ondřejem, aby této ženě odpověděl: „Ne, požehnaný je ten, který slyší slovo Boží a má odvahu se jím řídit.“

Marie a bratři Ježíše si mysleli, že Ježíš jim nerozuměl, že ztratil o ně zájem, ale neuvědomili si, že to jsou oni, kdo nedokázal porozumět Ježíšovi. Ježíš velmi dobře rozuměl, jak obtížné je pro lidi skončit se svojí minulostí. On věděl, jak lidské bytosti jsou ovlivňovány výmluvností kazatele a jak svědomí reaguje na emocionální

be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

154:6.5 (1722.1) It was just another of those instances in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: "Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?" And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: "I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister."

154:6.6 (1722.2) And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

154:6.7 (1722.3) Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, "I have no mother," was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, "Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you." Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, "No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it."

154:6.8 (1722.4) Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience

podněty a jak mysl reaguje na logiku a úsudek, ale také věděl, jak mnohem obtížnější je přesvědčit lidi zřící se minulosti.

Věčná pravda je, že všichni ti, kteří si myslí, že nejsou pochopeni, anebo oceněni, mají v Ježíšovi sympatizujícího přítele a chápajícího obhájce. Upozorňoval své apoštoly na to, že nepřátelé člověka mohou být v jeho vlastní rodině, ale stěží si dokázal představit, jak málem se jeho předpověď naplní v případě jeho vlastní zkušenosti. Ježíš neopustil svoji pozemskou rodinu, aby vykonal dílo svého Otce—oni ho opustili. Později, po Učitelově smrti a zmrtvýchvstání, když se Jakub zapojil do raného křesťanského hnutí, nesmírně vnitřně trpěl kvůli tomu, že promeškal možnost být od počátku s Ježíšem a jeho učedníky.

V průběhu těchto událostí se Ježíš rozhodl být veden limitovanými vědomostmi své lidské mysli. Přál si prožít tuto zkušenost se svými druhy jako pouhý člověk. A byla to lidská mysl Ježíše, která chtěla vidět svoji rodinu před odchodem. Nechtěl přerušit uprostřed svůj proslov a udělat z jejich prvního setkání po takové dlouhé době odloučení veřejnou záležitost. Měl v úmyslu dokončit svůj projev a potom se s nimi sejít než odejde, ale tento záměr byl zmařen spiknutím proti němu a událostmi, které bezprostředně následovaly.

Spěch jejich útěku byl urychlen příchodem skupinou Davidových poslů k zadnímu vchodu do Zebedeova domu. Rozruch, vyvolaný těmito posly, vylekal apoštoly natolik, že si o těchto příchozích lidech mysleli, že to mohou být ti, kteří je přišli zatknout a ze strachu z neodkladného zatčení běželi předním vchodem k čekajícímu člunu. A to vše vysvětluje, proč Ježíš nešel za svojí rodinou, čekající na něho na zadní verandě.

Ale když vstupoval do člunu po jejich kvapném útěku, Davidovi Zebedeovi řekl: „Řekni mé matce a mým bratrům, že si vážím jejich příchodu a že jsem měl v úmyslu se s nimi setkat. Ať se na mně nezlobí, ale ať se raději snaží poznat vůli Boha a pokusí se nalézt milosrdenství a odvahu pro naplnění této vůle.

responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more difficult it is to persuade men to *disown the past*.

154:6.9 (1722.5) It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

154:6.10 (1723.1) In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

154:6.11 (1723.2) The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

154:6.12 (1723.3) But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and courage to do that will."

7. SPĚŠNÝ ÚTĚK

A tak toto nedělní ráno, dvacátého druhého května roku 29 n.l., Ježíš se svými dvanácti apoštoly a dvanácti evangelisty prchali před úředníky Vysoké rady, kteří byli na cestě do Betsaidy se zmocněním od Heroda Antipy ho zatknout a přivést ho do Jerusalema a postavit ho před soud za znevažování a jiná znesvěcení posvátných židovských zákonů. Bylo skoro půl deváté tohoto krásného rána, když těchto dvacet

7. THE HASTY FLIGHT

154:7.1 (1723.4) And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Bethsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past

pět mužů zasedlo k veslům a vyplulo k východnímu břehu Galilejského moře.

Za člunem Učitele plula další, ale menší loďka, se šesti Davidovými posly, kteří dostali pokyn zůstat ve spojení s Ježíšem a jeho druhy a zajistit, aby informace o jejich pobytu a bezpečí byly pravidelně doručovány do domu Zebedea v Betsaidě, který již po nějakou dobu sloužil jako hlavní stanoviště pro práci, spojenou s královstvím. Ale Ježíš se již nikdy do domu Zebedea nevrátil, aby tam bydlel. Od této chvíle až do konce svého pozemského života Učitel opravdu neměl nikdemisto, „kde by hlavu složil.“ Již nikdy neměl místo, o kterém by se mohlo mluvit jako o stálém bydlišti.

Přistáli poblíž vesnice Keresa, člun dali do úschovy ke svým přátelům a zahájili putování, které trvalo celý tento poslední rušný rok Učitelova života na zemi. Po nějakou dobu zůstali v oblastech pod správou Filipa. Z Keresy šli do Cesarea Filipova, odkud se vydali k pobřeží Fénicie.

Houf lidí zůstal u domu Zebedea a díval se za těmi dvěma odplouvajícími čluny, směřujícími přes jezero k východnímu pobřeží a ty byly již hodně daleko od břehu, když přispěchali úředníci z Jerusalema a začali hledat Ježíše. Nemohli uvěřit, že jim unikl a zatímco Ježíš se svými druhy putovali na sever přes Bataneu, farizejové a jejich pomocníci strávili téměř celý týden marným hledáním Ježíše v okolí Kafarnaumu.

Ježíšova rodina se vrátila domů do Kafarnaumu a strávila téměř celý týden v rozhovorech, debatách a modlitbách. Byli plni zmatku a strachu. Jejich neklid trval do čtvrtého odpoledne, kdy se vrátila Rút z domu Zebedea, kde se od Davida dozvěděla, že její otec-bratr byl v bezpečí a dobrého zdraví a byl na cestě k fénickému pobřeží.

eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the eastern shore of the Sea of Galilee.

154:7.2 (1723.5) Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Bethsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly "had not where to lay his head." No more did he have even the semblance of a settled abode.

154:7.3 (1723.6) They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

154:7.4 (1723.7) The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

154:7.5 (1724.1) Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

Kapitola 155. Útěk přes severní Galilej

⇨ 154

Kniha Urantia

156 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 155 ÚTĚK PŘES SEVERNÍ GALILEJ

Sekce

Úvod

1. Proč se zlobí pohané?
2. Evangelisté v Chorazinu
3. V Cesareji Filipova
4. Na cestě do Fénicie
5. Rozprava o opravdovém náboženství
6. Druhá rozprava o náboženství

PAPER 155 FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

Úvod

IHNED po přistání poblíž Keresy tuto rušnou neděli Ježíš a dvacet čtyři jeho nejbližších urazili krátkou vzdáleností na sever, kde strávili noc v krásném parku jižně od Betsaidy-Julii. Oni toto místo dobře znali, protože již předtím tady několikrát pobývali. Než šel Ježíš spát, zavolal si k sobě své stoupence a projednal s nimi záměry pro plánované putování přes Batanei a severní Galilej k fénickému pobřeží.

INTRODUCTION

155:0.1 (1725.1) SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. PROČ SE ZLOBÍ POHANÉ?

Ježíš jim řekl: „Měli byste si všichni připomenout, co Žalmista řekl o takových časech: „Proč se pohané zlobí a národy světa připravují marná spiknutí? Králové země a vládci lidí se společně radí proti Hospodinu a proti jeho pomazanému a říkají: „Zpřetrhejme okovy milosrdenství a odhodme pouta lásky.“

Dnes vidíte, jak se tato slova naplňují před vašimi očima. Ale neuvidíte naplnění se

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

155:1.1 (1725.2) Said Jesus: “You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, ‘Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.’

155:1.2 (1725.3) “Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of

závěrečné části proroctví Žalmisty, protože měl mylné představy o Synu Člověka a jeho misi na zemi. Moje království je založeno na lásce, hlásáno se soucitem a ustanoveno nezištnou službou. Můj Otec nesedí v nebi smějíc se uštěpačně pohanům. On se nehněvá ve své velké nespokojenosti. Pravdivý je slib, že Syn tyto takzvané pohany (ve skutečnosti své nevědomé a nevzdělané bratry) zdědí. A já přijmu tyto bezvěrce s otevřenou náručí milosrdenství a pochopení. Všechna tato láskyplná péče o tyto takzvané pohany bude projevena bez ohledu na neblahé prohlášení, naznačující, že vítězoslavný Syn „je porazí železným prutem a rozdrtí je na kusy jako hliněnou nádobu.“ Žalmista vás vyzýval: „služte Hospodinu ve strachu“—já vám nabízím vysoká privilegia božského synovstva skrze víru; on vám přikazuje radovat se s obavami; já vás vyzývám k radosti z přesvědčení. On říká: „Libejte Syna, aby se nehněval a aby vás nezahubil, když jeho hněv vzplane.“ Ale vy, kteří jste se mnou žili, dobře víte, že hněv a zlost nejsou součástí zakládání království nebeského v srdcích lidí. Ale Žalmista zahlédl světlo pravdy, když na závěr svého nabádání řekl: „Blahoslavení ti, kteří vkládají důvěru v tohoto Syna.“

Ježíš pokračoval ve svém projevu k dvaceti čtyřem druhům slovy: „Pohané mají asi důvod, když se na nás hněvají. Vzhledem k tomu, že jejich rozhled je malý a úzký, jsou schopni s nadšením soustředit jejich síly. Jejich cíl je nablízku a je více či méně viditelný; proto se snaží tak urputně a promyšleně svého cíle dosáhnout. Vy, kteří jste se zavázali ke vstupu do království nebeského, jste vesměs příliš váhaví a nejasní ve svých metodách učení. Pohané jdou přímo ke svým cílům; vy chybujete v tom, že příliš dlouho toužíte, ale málo pro to děláte. Jestli toužíte vstoupit do království, proč to neuděláte duchovním útokem, podobný tomu jak pohané přepadnou město, které obléhají? Jste málo hodni království, když vaše služba v tak velké míře spočívá v litování minulosti, nařikání nad přítomností a v marné naději na budoucnost. Proč se pohané hněvají? Protože neznají pravdu. Proč se oslabujete marnou touhou? Protože se neřídíte pravdou. Přestaňte s vaším zbytečným truchlením a dejte se odvážně do práce, která se týká ustanovení království.

Ve všem, co děláte, nebudte jednostranní a nadměrně vymezení. Farizejové, kteří usilují o naše zničení, si opravdu myslí, že dělají službu Bohu. Jejich lpění na tradičních rituálech je omezilo natolik, že jsou zaslepeni předsudkem a spoutáni strachem. Zamyslete se nad Řeky, kteří mají vědu bez náboženství, zatímco Židé mají náboženství bez vědy. A když lidé jsou takto svedeni k přijetí vymezeného a překrouceného

the Psalmist's prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son 'shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter's vessel.' The Psalmist exhorted you to 'serve the Lord with fear' — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, 'Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.' But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: 'Blessed are they who put their trust in this Son.'"

155:1.3 (1725.4) Jesus continued to teach the twenty-four, saying: "The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of the kingdom.

155:1.4 (1726.1) "In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God's service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused

rozkladu pravdy, jejich jedinou nadějí na spasení je stát se pravdou řízeným konvertitou.

Chtěl bych vám důrazně oznámit tuto věčnou pravdu: jestli vy, řízení pravdou, se naučíte ve svých životech být příkladem této krásné celistvé počestnosti, vaši spoluobčané se budou snažit vás následovat, aby dosáhli toho, co vy jste takto získali. Čím více jsou k vám hledatelé pravdy přitahováni, tím větší pravdu, vaši čestnost, představujete. Čím více musíte chodit se svojí pravdou k lidem, tím více to v určitém smyslu ukazuje na vaše selhání žít celistvý a počestný život v souladu s pravdou.

A mnoho dalších věcí učil Učitel své apoštoly a evangelisty předtím, než mu popřáli dobrou noc a šli si odpočinout na své podložky.

disintegration of truth, their only hope of salvation is to become truth-co-ordinated — converted.

155:1.5 (1726.2) “Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life.”

155:1.6 (1726.3) And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. EVANGELISTÉ V CHORAZINU

V pondělí ráno, 23.května, Ježíš poslal Petra s dvanácti evangelisty do Chorazinu, zatímco on se s jedenácti apoštoly vydal do Cesareji Filipova. Šli na severovýchod po cestě, vedoucí přes Jordán a Kafarnaum do Damašku, která se kříží s cestou do Cesareji Filipova, po které došli do tohoto města, kde zůstali a učili dva týdny. Dorazili tam v úterý odpoledne, 24. května.

Petr a evangelisté strávili v Chorazinu dva týdny kázáním evangelia království pro malou, ale zaujatou skupinu věřících. Ale nedokázali získat mnoho nových konvertitů. Žádné město v celé Galileji nepřineslo tak málo duší do království jako Chorazin. Podle pokynů Petra dvanáct evangelistů mluvilo málo o léčení—věcích fyzických—ale namísto toho kázali a učili se zvýšenou silou duchovní pravdy nebeského království. Tyto dva týdny byly opravdovým křtem ohněm pro těchto dvanáct evangelistů, poněvadž to bylo nejobtížnější a nejneúspěšnější období v jejich dosavadních životech. Tím, že jim bylo odepřeno uspokojení ze získání duší pro království, každý z nich si svědomitěji a upřímněji provedl revizi své vlastní duše a jejího duchovního růstu po stezkách nového života.

V úterý, 7. června, když bylo zřejmé, že již žádní lidé nebudou hledat vstup do království, Petr svolal své druhy a odešli do Cesareji Filipova, aby se tam připojili k Ježíšovi a apoštolům. Přišli tam ve středu kolem poledne a strávili celý večer vyprávěním o svých zkušenostech z pobytu mezi nevěřícími Chorazinu. V průběhu těchto debat toho večera se Ježíš opět zmínil o podobenství rozsévače a dopodrobna jim vysvětlil smysl

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

155:2.1 (1726.4) On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

155:2.2 (1726.5) Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter's instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical — while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

155:2.3 (1726.6) When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further

domnělých nezdarů, se kterými se lidé setkávají ve svých životech.

reference to the parable of the sower and taught them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. V CESAREJI FILIPOVA

Ačkoliv Ježíš vůbec nevystupoval na veřejnosti během těchto dvou týdnů pobytu poblíž Cesareje Filipova, apoštolové měli řadu poklidných večerních shromáždění ve městě a mnoho věřících přišlo do tábora za městem promluvit si s Ježíšem. V důsledku těchto návštěv bylo získáno několik lidí do skupiny věřících. Ježíš hovořil s apoštoly každý den a oni si začínali mnohem více uvědomovat, že začíná nová etapa kázání o nebeském království. Začínali chápat, že „království nebeské není maso a pití, ale poznání duchovní radosti z přijetí do božského synovstva.“

Pobyt v Cesareji-Filipova byl pro jedenáct apoštolů opravdovou zkouškou; byly to pro ně dva velmi těžké týdny. Nacházeli se ve stavu téměř naprosté sklíčenosti a postrádali pravidelné povzbuzení, které jim dodávala charismatická osobnost Petra. V takových chvílích to byla velká zatěžkávací zkouška věřit v Ježíše a nadále ho následovat. Přestože obrátili na svou víru jen několik lidí během těchto dvou týdnů, hodně jim přitom pomáhaly poznatky z každodenních rozhovorů s Učitelem.

Apoštolové zjistili, že židé duchovně stagnují a umírají, protože přetvořili pravdu v symbol víry; poznali, že když se pravda formuluje jako mezní čára farizejské výlučnosti namísto toho, aby sloužila jako ukazatel duchovního směru a rozvoje, taková učení ztrácejí svoji tvořivou a životadárnou sílu a nakonec budou schopna se pouze chránit a pak zkamení.

Vzrůstající měrou apoštolové přebírali od Ježíše umění dívat se na lidské osobnosti na základě jejich možností v čase a věčnosti. Poznali, že mnoho duší může být nejlépe přivedeno k lásce k neviditelnému Bohu tím, že nejdříve se naučí milovat své bratry, které mohou vidět. A právě v této spojitosti dostalo nový smysl prohlášení Učitele o nezištné službě svým bližním: „Když jste to udělali pro jednoho z mých nejmenších bratrů, udělali jste to pro mne.“

Jedna z největších lekcí z tohoto pobytu v Cesareji se týkala původu náboženských tradic; velkého nebezpečí dovolit přisuzovat svatost nesvatým věcem, obyčejným idejím či všedním událostem. Z jedné z debat si odnesli poučení, že opravdové náboženství je od srdce jdoucí věrnost člověka jeho nejvyšším a nejpravdivějším přesvědčením.

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

155:3.1 (1727.1) Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the "kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship."

155:3.2 (1727.2) The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

155:3.3 (1727.3) The apostles learned that the Jews were spiritually stagnant and dying because they had crystallized truth into a creed; that when truth becomes formulated as a boundary line of self-righteous exclusiveness instead of serving as signposts of spiritual guidance and progress, such teachings lose their creative and life-giving power and ultimately become merely preservative and fossilizing.

155:3.4 (1727.4) Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master's pronouncement concerning unselfish service for one's fellows: "Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me."

155:3.5 (1727.5) One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man's heartfelt loyalty to his highest and truest

Ježíš upozorňoval své věřící na to, že jestliže jejich náboženské touhy jsou pouze materiální, narůstající poznávání přírody a postupné odstraňování údajného nadpřirozeného původu věcí je nakonec připraví o jejich víru v Boha. Ale kdyby jejich náboženství bylo duchovní, tak by nikdy vývoj fyzikální vědy nenarušil jejich víru ve věčné reality a božské hodnoty.

Poznali, že když náboženství je plně duchovní ve svých motivech, dělá celý život hodnotnějším a naplňuje ho vysokými cíli, dodává mu transcendentní hodnoty, inspiruje ho nádhernými motivy a po celou dobu utěšuje lidskou duši povznesenou a povzbudivou nadějí. Opravdové náboženství je určeno pro zmírnění napětí bytí; dodává víru a odvahu pro každodenní život a nezištnou službu. Víra podporuje duchovní vitalitu a poptivou plodotvornost.

Ježíš opakovaně učil apoštoly o tom, že žádná civilizace nemůže dlouho přežít, když ztratí to nejlepší ze svého náboženství. A neúnavně zdůrazňoval dvanácti apoštolům, že hrozí velké nebezpečí v přijímání náboženských symbolů a obřadů namísto náboženské zkušenosti. V průběhu celého svého pozemského života se důsledně věnoval rozpouštění zamrzlých forem náboženství do plynoucích svobod osvíceného synovstva.

4. NA CESTĚ DO FÉNICIE

Ve čtvrtek ráno, 9. června, po obdržení zprávy o situaci v šíření duchovního království, přinesenou posly Davida z Betsaidy, se tato skupina dvaceti čtyř učitelů pravdy vydala z Cesareji-Filipova na cestu k fénickému pobřeží. Aby obešli močálovou krajinu, šli cestou na Luz až k místu, kde se tato cesta křížila s karavanní stezkou z Magdaly do Libanonských hor. Po této stezce došli na rozcestí, odkud vedla cesta do Sidónu, kam dorazili v pátek odpoledne.

Když se zastavili na oběd ve stínu převislého výčnělku skály nedaleko Luzu, Ježíš pronesl jednu z nejvýznamnějších řečí, kterou kdy apoštolové od něho slyšeli během všech těch let s ním strávených. Sotvaže se posadili, aby rozlomili chléb, Šimon Petr se Ježíše zeptal: „Učiteli, jelikož nebeský Otec ví všechno a jelikož jeho duch je naše podpora při zakládání království nebeského na zemi, proč tedy musíme utíkat před hrozbami našich nepřátel? Proč nechceme čelit nepřátelům pravdy?“ Ale ještě dříve než Ježíš stačil odpovědět na Petrovu otázku, Tomáš ho předešel dotazem: „Učiteli, já bych opravdu chtěl vědět, co je vlastně špatného na náboženství našich nepřátel v Jerusalemu. Jaký je věčný rozdíl

convictions.

155:3.6 (1727.6) Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

155:3.7 (1727.7) They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

155:3.8 (1727.8) Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

155:4.1 (1728.1) On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom brought by the messengers of David from Bethsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

155:4.2 (1728.2) While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: “Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?” But before Jesus had begun to answer Peter’s question, Thomas broke in, asking: “Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of

mezi jejich a našim náboženstvím? Proč jsou v našich vírách takové rozdíly, když všichni prohlašujeme, že sloužíme stejnému Bohu?" A když Tomáš domluvil, Ježíš řekl: „I když bych rád chtěl odpovědět na Petrovu otázku, protože moc dobře vím jak snadno byly nepochopeny moje důvody vyhnout se otevřenému střetu s vládci židů právě v této době, bude pro vás všechny prospěšnější, když raději odpovím na otázku Tomáše. A to udělám až se najíte.“

our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?" And when Thomas had finished, Jesus said: "While I would not ignore Peter's question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas's question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch."

5. ROZPRAVA O OPRAVDOVÉM

NÁBOŽENSTVÍ

Tato památná rozprava o náboženství, shrnuta a nově formulována v současné frazeologii, pojednává o následujících pravdách:

Přestože náboženství světa mají dvojí původ—přirozený a zjevený—v jakoukoliv dobu a v jakémkoliv národě je možno upozorovat tři rozdílné formy náboženského smýšlení. A tyto tři projevy nábožného citění jsou:

1. Primitivní náboženství. Polopřirozený a instinktivní pud bát se záhadných energií a uctívat vyšší síly; v podstatě je to náboženství fyzické přírody, náboženství strachu.

2. Civilizované náboženství. Rozvíjející se náboženské koncepce a zvyky civilizovaných ras—náboženství rozumu—intelektuální teologie, která je založena na autoritě ustavených náboženských tradic.

3. Opravdové náboženství—zjevené náboženství. Odhalení nadpřirozených hodnot, částečný vhled do věčných realit, náhlé pochopení dobrotivosti a krásy nekonečného charakteru nebeského Otce—duchovní náboženství, tak jak se projevuje v lidské zkušenosti.

Učitel neznevažoval náboženství fyzických smyslů a pověřivého strachu primitivního člověka, ale odsuzoval tu skutečnost, že tak mnoho těchto primitivních forem zbožnosti přetrvává v náboženských formách inteligentnějších ras lidstva. Ježíš vysvětlil, že rozdíl mezi náboženstvím rozumu a duchovním náboženstvím je v tom, že to první je udržováno církevní autoritou, to druhé je založeno zcela na lidské zkušenosti.

A potom Učitel pokračoval ve své hodině učení objasňováním těchto pravd:

Dokud lidé nebudou vysoce inteligentní a mnohem více civilizovanější, bude stále existovat

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

155:5.1 (1728.3) This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following truths:

155:5.2 (1728.4) While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitive religion.* The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

155:5.4 (1728.6) 2. *The religion of civilization.* The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

155:5.5 (1728.7) 3. *True religion — the religion of revelation.* The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

155:5.6 (1729.1) The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

155:5.7 (1729.2) And then the Master, in his hour of teaching, went on to make clear these truths:

155:5.8 (1729.3) Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist

mnoho těchto dětinských a pověřivých obřadů, které jsou tak charakteristické svými evolučními náboženskými obyčejí primitivních a nevyvinutých národů. Dokud lidská rasa nedosáhne úrovně vyššího a širšího poznání realit duchovní zkušenosti, značný počet mužů a žen bude stále osobně upřednostňovat ta autoritativní náboženství, která požadují pouze intelektuální přizvukování na rozdíl od náboženství ducha, které vyžaduje aktivní účast mysli a duše v dobrodružství víry zápasit s těžkými realitami progresivní lidské zkušenosti.

Přijetí tradičních autoritativních náboženství představuje snadnou cestu pro uspokojení člověka toužícího ukojit své duchovní potřeby. Zavedená, zkosnatělá a pevně uznávaná autoritativní náboženství poskytují snadné útočiště, do kterého mohou utíkat zmatené a bezradné lidské duše když jsou sužovány strachem a mučení nejistotou. Jako platbu za poskytnutí uspokojení a jistot, takové náboženství vyžaduje od svých oddaných vyznavačů pouze pasivní a čistě racionální přítakávání.

A ještě dlouho budou na zemi žít tito bázlivi, ustrašení a váhaví jedinci, kteří raději takto získávají své náboženské útěchy, ačkoliv tímto sdílením svého osudu s autoritativními náboženstvími ohrožují svrchovanost osobnosti, snižují důstojnost sebeúcty a doslova se vzdávají práva účastnit se nejvíce vzrušující a inspirující ze všech možných lidských zkušeností: osobní hledání pravdy, radosti čelit nebezpečím rozumových objevů, odhodlání zkoumat reality osobní náboženské zkušenosti, nejvyššího uspokojení z prožívání osobního triumfu nad opravdovým vítězstvím duchovní víry nad intelektuálními pochybnostmi a toto vítězství je čestně dosaženo v největším dobrodružství celé lidské existence—člověk hledá Boha, hledá ho pro sebe a hledá ho sám a nalézá ho.

Duchovní náboženství znamená úsilí, boj, spor, víru, odhodlání, lásku, věnost a rozvoj. Náboženství rozumu—autoritativní teologie—vyžaduje málo či žádné z těchto vynakládaných sil od svých formálních věřících. Tradice je bezpečný úkryt a snadná cesta pro tyto bojácné a nasmělé duše, které se instinktivně vyhýbají duchovním bojům a psychickým nejistotám, které jsou spojeny s těmito plavbami víry při hledání vzdálenějších břehů duchovních realit, jelikož tyto mohou být objeveny progresivní lidskou myslí a poznány vyvíjející se lidskou duší.

A Ježíš pokračoval: „V Jerusalemu náboženští vůdcové upravili různé doktríny svých starých učitelů a proroků minulosti do pevně

many of those childlike and superstitious ceremonies which are so characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the rigorous realities of progressive human experience.

155:5.9 (1729.4) The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man's urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

155:5.10 (1729.5) And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence — man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

155:5.11 (1729.6) The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind — the theology of authority — requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

155:5.12 (1729.7) And Jesus went on to say: "At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers

stanoveného systému racionální víry—autoritativního náboženství. Všechna taková náboženství působí převážně na rozum. A my se nyní chystáme zahájit bolestný boj s takovým náboženstvím, poněvadž velmi brzy začneme odvážně hlásat nové náboženství—náboženství, které není náboženstvím v současném smyslu tohoto slova, náboženství, které se především obrací k božskému duchu mého Otce, který pobývá v mysli člověka; náboženství, které získává svoji autoritu z plodů, jež se s určitostí objeví v osobní zkušenosti všech lidí, kteří opravdově a upřímně uvěří v pravdy tohoto vyššího duchovního společenství.

Obracejíc se ke každému z dvaceti čtyř jménem, Ježíš řekl: „A takže, nyní kdo z vás dá přednost této snadné cestě přizpůsobení se zavedenému a zkamenělému náboženství, bráněnému farizeji v Jerusalemu před velkými potížemi a pronásledováním, provázející misi hlásání lepší cesty spasení lidí a současně poznat uspokojení, které vám přinesou objevy krás realit živé a osobní zkušenosti s věčnými pravdami a nejvyššími vznešenostmi nebeského království? Bojíte se? Jste slabí? Hledáte snadnější cestu? Bojíte se svěřit svoji budoucnost do rukou Boha pravdy, jehož jste synové? Nevěříte Otci, jehož děti jste? Půjdete snadnou cestou jistoty a intelektuální neměnnosti tradičního autoritativního náboženství, anebo seberete své síly a půjdete se mnou do nejisté a nesnadné budoucnosti hlásání nových pravd duchovního náboženství, království nebeského v srdcích lidí?“

Všech dvacet čtyř jeho posluchačů vstalo, připraveno dát najevo svoji společnou a oddanou odpověď na tuto, jednu z mála emocionálních výzev, které jim kdy Ježíš udělal, ale on zvedl ruku a zastavil je slovy: „Nyní se rozejděte, aby každý z vás byl sám s Otcem a našel neemocionální odpověď na moji otázku. A po nalezení takového opravdového a upřímného postoje duše, povězte tuto odpověď otevřeně a odvážně mému Otci a vašemu Otci, jehož nekonečná láska života je tím duchem námi hlášaného náboženství.“

Evangelisté a apoštolové se na krátkou dobu rozešli. Jejich duch byl posílen, jejich mysl byla inspirována a jejich emoce byly velmi rozproudujány slovy Ježíše. Ale když je Ondřej svolal dohromady, Učitel pouze řekl: „Obnovíme naše putování. Půjdeme na nějaký čas do Fénicie a každý z vás by se měl modlit, aby Otec změnil vaše emoce myslí a těla do vyšší věrnosti myslí a prokaznější zkušenosti ducha.“

Mlčky se dvacet čtyř apoštolů a evangelistů

and the prophets of other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority. The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become believers in the truths of this higher spiritual communion.”

155:5.13 (1730.1) Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: “And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?”

155:5.14 (1730.2) All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: “Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim.”

155:5.15 (1730.3) The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said. But when Andrew called them together, the Master said only: “Let us resume our journey. We go into Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit.”

155:5.16 (1730.4) As they journeyed on down the road,

vydalo na cestu, ale brzy začali mezi sebou hovořit a kolem třetí hodiny odpolední již nemohli jít dál, zastavili se, Petr přišel k Ježíši a řekl: „Učitel, řekl jsi nám slova života a pravdy. Chtěli bychom slyšet více; žádáme tě naléhavě, abys nám pověděl víc o těchto otázkách.“

the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o'clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus, said: "Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters."

6. DRUHÁ ROZPRAVA O NÁBOŽENSTVÍ

A tak, když se usadili ve stínu svahu kopce, Ježíš pokračoval v učení o duchovním náboženství a v podstatě jim řekl následující:

Vy jste vyšli z řad těch svých druhů, kteří se spokojili s náboženstvím rozumu, kteří touží po jistotě a dávají přednost konformismu. Vy jste se rozhodli vyměnit své naděje v autoritativní jistotu za příslib duchovního dobrodružství a progresivní víry. Odvážili jste se protestovat proti zničujícímu otroctví institucionálního náboženství a odmítli jste autoritu zavedených tradic, které jsou dnes považovány za slovo Boží. Náš Otec skutečně mluvil skrze Mojžíše, Eliáše, Izajáše, Ámose a Ozeáše, ale on nepřestal pomáhat světu slovy pravdy, když tito dávní proroci skončili se svými projevy. Můj otec neupřednostňuje žádné rasy, nebo generace a proto slovo pravdy není poskytnuto jedné epoše a odepřeno druhé. Nedělejte chybu v tom, že nazýváte božským to, co je naprosto lidské a nedokážete poznat slova pravdy, která nepřicházejí z tradičních proroctvích údajného vnuknutí.

Vyzval jsem vás, abyste se znovu narodili, narodili se v duchu. Vyvolal jsem vás z temnot autority a strnulosti tradice do nadsmyslového světla, které vám dává možnost uskutečnit největší objev, kterého je lidská duše schopna—nadpozemskou zkušenost nalezení Boha pro sebe sama, v sobě samém a sám o sobě a to vše jako fakt své vlastní osobní zkušenosti. A tak můžete přejít ze smrti do života, od autority tradice ke zkušenosti poznání Boha; takto vyjdete z temnoty do světla, ze zděděné kmenové víry k osobní víře dosažené opravdovou zkušeností; a tím postoupíte od racionální teologie, předané vám vašimi předky, ke skutečnému duchovnímu náboženství, které bude zabudováno do vašich duší jako věčný dar.

Vaše náboženství se změní z čistě rozumové víry v tradiční autoritu do opravdové zkušenosti té živé víry, která je schopna pochopit realitu Boha a všeho, co se vztahuje k božskému duchu Otce.

6. THE SECOND DISCOURSE ON RELIGION

155:6.1 (1730.5) And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them regarding the religion of the spirit, in substance saying:

155:6.2 (1730.6) You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

155:6.3 (1731.1) I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own personal experience. And so may you pass from death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

155:6.4 (1731.2) Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the

Náboženství rozumu vás beznadějně svazuje s minulostí; náboženství ducha spočívá v progresivním odhalení a neustále vás vábí k vyšším a svatějším činům ve sféře duchovních ideálů a věčných realit.

Přestože autoritativní náboženství může poskytnout přítomný pocit stálé jistoty, zaplatíte za takové přechodné uspokojení ztrátou vaší duchovní svobody a náboženské volnosti. Můj Otec po vás nepožaduje platbu za vstup do království nebeského v tom smyslu, že byste se přinutili věřit ve věci, které jsou duchovně odpuzující, nečestné a nepravdivé. Nepožaduje se po vás, aby váš vlastní smysl pro milosrdenství, spravedlnost a pravdu byl znásilněn podřízením se zastaralému systému náboženských forem a obřadů. Duchovní náboženství vám dává věčnou svobodu následovat pravdu, kamkoliv vás vedení ducha povede. A kdo ví—je možné, že tento duch může dát této generaci něco, co jiné generace odmítaly slyšet?

Hanba těm falešným náboženským učitelům, kteří se snaží zavléct hladové duše zpět do temné a vzdálené minulosti a nechat je tam! A tak jsou tyto nešťastníci odsouzeni bát se každého nového objevu, zatímco každé nové zjevení pravdy je znepokojí. Prorok, který řekl: „Dokonalý mír bude mít ten, jehož mysl zůstává s Bohem“, nebyl pouhým rozumovým věřícím v autoritativní teologii. Tento pravdu znající člověk objevil Boha; jeho úvahy o Bohu nebyly pouhá slova.

Radím vám, abyste se zbavili zvyku stále citovat staré proroky a vychvalovat hrdiny Izraele, ale místo toho se snažit stát se živými proroky Nejsvrchovanějšího a duchovními hrdiny přicházejícího království. Uctívat Boha znalé vůdce minulosti může být jistě užitečné, ale proč byste přitom měli obětovat nejvyšší zkušenost lidské existence: nalezení Boha pro sebe samotné a poznat ho ve svých vlastních duších?

Každý národ světa má svůj vlastní racionální náhled na lidskou existenci; proto náboženství rozumu musí vždy jít v souladu s těmito rozdílnými nacionálními pohledy. Autoritativní náboženství se nemohou nikdy sjednotit. Lidská jednota a bratrství smrtelníků mohou být dosažena pouze skrze vyšší dar duchovního náboženství. Nacionální smýšlení se mohou lišit, ale celé lidstvo je obdařeno jedním a tím stejným božským a věčným duchem. Naděje na uskutečnění lidského bratrství se může zdařit jen tehdy, když odlišná smýšlení autoritativních náboženství budou pohlcena a zatlačena do pozadí sjednocujícím a zušlechťujícím náboženstvím ducha—náboženstvím osobní duchovní

mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal realities.

155:6.5 (1731.3) While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which other generations have refused to hear?

155:6.6 (1731.4) Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, “He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God,” was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

155:6.7 (1731.5) I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

155:6.8 (1732.1) Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

zkušenosti.

Autoritativní náboženství mohou pouze lidi rozdělit a na základě jejich přesvědčení je postavit jednoho proti druhému; duchovní náboženství postupně přitáhne lidi k sobě a způsobí, že lidé budou jeden k druhému ohleduplnější a citlivější. Autoritativní náboženství vyžadují od lidí jednotnost víry, ale to je v současném stavu světa, v jakém se nachází, nemožné uskutečnit. Duchovní náboženství vyžaduje pouze jednotu zkušenosti—jednotnosti osudu—umožnit v plné míře rozdílnosti víry. Duchovní náboženství vyžaduje pouze jednotnost vhledu, ne jednotnost názoru a myšlení. Duchovní náboženství nepožaduje jednotnost intelektuálních pohledů, pouze jednotu duchovního citění. Autoritativní náboženství se vyhraní do mrtvých přesvědčení; duchovní náboženství se stává stále větší radostí a svobodou zušlechťujících činů láskyplné služby a soucitné pomoci.

Ale, pozor, ať ani jeden z vás se nedívá s opovržením na děti Abrahama jenom proto, že v tyto zlé časy upadly do neplodných tradic. Naši praotcové se oddaně věnovali úpornému a zanícenému hledání Boha a poznali ho tak, jak ho nepoznal žádný jiný národ od dob Adama, který o tom hodně věděl, protože on sám byl Synem Božím. Dlouhé a neutuchající úsilí Izraele již od dob Mojžíše nalézt Boha a poznat ho neušlo pozornosti mého Otce. V průběhu mnoha vyčerpaných generací se židé nepřestali plahočit, lopotit, úpět, dřít a snášet utrpení a zakoušet strasti nepochopeného a opovrhovaného národa jen proto, aby se mohli přiblížit objevu pravdy o Bohu. A bez ohledu na všechny nezdary a zakolísání Izraele, naši otcové, počínajíc Mojžíšem a konče Ámosem a Ozeášem, postupně odkrývali celému světu stále jasnější a pravdivější obraz věčného Boha. A tak byla připravena cesta pro ještě větší odhalení Otce, ke kterému jste byli přizváni, abyste se na něm podíleli.

Nikdy nezapomínejte na to, že pouze jedno dobrodružství přináší větší uspokojení a je napínavější než snaha objevit vůli živého Boha a tím je vrcholná zkušenost poctivě se snažit vykonávat tuto božskou vůli. A pamatujte si, že vůle Boha se může vykonávat v každém pozemském povolání. Nenazývejte některé profese posvátnými a jiné světskými. Všechno je posvátné v životě těch, kteří jsou vedeni duchem; to znamená, že taková lidé jsou podřízeni pravdě, zušlechtění láskou, ovládnuti soucitem a ukáznění čestností—spravedlností. Duch, kterého můj Otec a já pošleme na tento svět, není jenom Duchem Pravdy, ale také duchem idealistické krásy.

Musíte přestat hledat slovo Bůh jenom na

155:6.9 (1732.2) The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystallize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful ministration.

155:6.10 (1732.3) But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God, and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people, all in order that they might come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

155:6.11 (1732.4) Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

155:6.12 (1732.5) You must cease to seek for the word

stránkách pradávných záznamů autoritativní teologie. Ti, kteří jsou zrozeni z Božího ducha, budou v budoucnu vidět Boží slovo bez ohledu na to, z jakého zdroje přišlo. Božská pravda se nesmí přehlížet jen proto, že zdroj jejího poskytnutí je lidský. Mnoho vašich bratrů má mysl, která přijímá teorii Boha, přestože duchovně nejsou schopni si uvědomit přítomnost Boha. A to je přesně ten důvod, proč jsem vás tak často učil, že nejlepší způsob jak si uvědomit království nebeské je získáním postoje upřímného dítěte. Nedoporučuji vám mentální nevyzrálost dítěte, ale duchovní prostotu takového důvěřujícího a prostomyslného malého dítěte. Není tak důležité, abyste věděli o faktu Boha, ale to, abyste zvyšovali svoji schopnost cítit přítomnost Boha.

Když jednou začnete hledat Boha ve své duši, brzy ho začnete objevovat v duších jiných lidí a nakonec ve všech tvorech a tvořeních mocného vesmíru. Ale jakou má Otec šanci objevit se jako Bůh nejvyšší oddanosti a božských ideálů v duších lidí, kteří věnují málo či žádný čas hloubavému přemýšlení o takových věčných realitách? Přestože mysl není sídlem duchovní podstaty, je rozhodně bránou k ní.

Ale nedělejte chybu v tom, že se budete snažit dokázat jiným lidem, že jste našli Boha; nejste schopni předložit takový silný důkaz, ačkoli existují dvě pozitivní a jasná potvrzení faktu, že jste poznali Boha:

1. Plody Božího ducha, projevující se ve vašem každodenním životě.

2. Ten fakt, že celý váš život poskytuje přesvědčivý důkaz o tom, že jste bezvýhradně dali v sázku všechno čím jste a co máte na dobrodružnou cestu po smrti v naději nalézt Boha věčnosti, jehož přítomnosti jste se dotkli v čase.

A ještě mějte na paměti to, že můj Otec vždy odpoví i na nejslabší záblesk víry. On si všímá fyzických a pověřivých emocí primitivního člověka. A tyto čestné, ale bojácné duše, jejichž víra je tak slabá, že jen o málo přesahuje racionální souhlas s pasivním postojem přitakávání autoritativním náboženstvím, Otec je vždy připraven ocenit a podpořit ve všech jejich takových mátožných pokusech k němu dojít. Ale od vás, kteří jste byli vyvedeni z temnoty do světla, se očekává, že budete věřit celým srdcem; vaše víra bude vládnout spojeným postojům těla, mysli a ducha.

Vý jste moji apoštolové a pro vás náboženství

of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

155:6.13 (1733.1) When you once begin to find God in your soul, presently you will begin to discover him in other men's souls and eventually in all the creatures and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

155:6.14 (1733.2) But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

155:6.15 (1733.3) 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

155:6.16 (1733.4) 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

155:6.17 (1733.5) Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

155:6.18 (1733.6) You are my apostles, and to you

nebude teologickým úkrytem, do kterého se můžete ukrýt ve strachu před náročnými realitami na cestě duchovního rozvoje a myšlenkového dobrodružství; naopak, vaše náboženství se stane reálným empirickým faktem, potvrzujícím, že Bůh vás našel, zidealizoval, zušlechtil a oduševnil vás a že jste se stali účastníky věčného dobrodružství—nalézání Boha, který vás takto našel a udělal vás svými syny.

A když Ježíš přestal hovořit, kývnul na Ondřeje a ukázal na západ směrem k Fénicii a řekl: „Vydejme se na cestu.“

religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found and sonshipped you.

155:6.19 (1733.7) And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: "Let us be on our way."

Kapitola 156. Pobyt v Týru a Sidónu

⇐ 155

Kniha Urantia

157 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 156 POBYT V TÝRU A SIDÓNU

Sekce

Úvod

1. Syrská žena
2. Učení v Sidónu
3. Putování po pobřeží na sever
4. V Týru
5. Učení Ježíše v Týru
6. Návrat z Fénicie

PAPER 156 THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON

SECTIONS

Introduction

1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

Úvod

V PÁTEK odpoledne, 10. června, Ježíš a jeho druhové přišli do kraje v okolí Sidónu, kde se zastavili v domě zámožné ženy, která byla pacientkou v nemocnici v Betsaidě v době, kdy Ježíšova popularita byla na vrcholu. Evangelisté a apoštolové byli ubytováni u její přátel v blízkém okolí a v tomto příjemném prostředí celou sobotu odpočívali. V Sidónu a jeho okolí strávili téměř dva a půl týdne, než se připravili na cestu do pobřežních měst na severu.

Tato červnová sobota byla dnem velkého klidu. Evangelisté a apoštolové byli zabráni svými myšlenkami, týkajícími se Učitelových přednášek o náboženství, kterým naslouchali na cestě do Sidónu. Každý z nich byl schopen pochopit něco z toho, co jim řekl, ale žádný plně neporozuměl významu jeho učení.

1. SYRSKÁ ŽENA

Nedaleko od domu Karusky, kde byl ubytován

INTRODUCTION

156:0.1 (1734.1) ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Bethsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

156:0.2 (1734.2) This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. THE SYRIAN WOMAN

156:1.1 (1734.3) There lived near the home of Karuska, where the Master lodged, a Syrian

Ježíš, žila syrská žena, která o Ježíšovi hodně slyšela jaký je velký léčitel a učitel a v tuto sobotu odpoledne přišla a přivedla svoji malou dcerku. Dívka, které bylo okolo dvanácti let, trpěla těžkou nervovou chorobou, projevující se křečovitými záchvaty a dalšími bolestivými symptomy.

Ježíš přikázal svým druhům neříkat nikomu o jeho přítomnosti v domě Karusky s vysvětlením, že si chce odpočinout. I když oni pokyny svého Učitele dodrželi, služebnice Karusky šla do domu této syrské ženy, Norany a pověděla ji o tom, že Ježíš je ubytován v domě její paní a nutila tuto starostlivou matku, aby přivedla svoji dceru k léčiteli. Tato matka samozřejmě věřila, že její dcera je posedlá démonem, nečistým duchem.

Když Norana se svojí dcerou přišla, Alfeusova dvojčata jim prostřednictvím tlumočníka vysvětlila, že Učitel odpočívá a nemůže být rušen; nato Norana odpovídala, že tady s dítětem počká, dokud si učitel neodpočine. Petr se jí také snažil domluvit a přesvědčit ji, aby šla domů. Vysvětlil jí, že Ježíš je unaven kvůli hodně učením a léčení a že do Fénicie přišel, aby si na čas odpočinul a měl klid. Ale bylo to zbytečné; Norana nechtěla odejít. Na Petrovo naléhání pouze odpovídala: „Neodejdu, dokud neuvidím vašeho Učitele. Já vím, že dokáže vyhnat démona z mého dítěte a nepůjdu, dokud se léčitel na moji dceru nepodívá.“

Potom se i Tomáš snažil poslat ženu pryč, ale neúspěšně. Ona mu řekla: „Já věřím, že váš Učitel může vyhnat tohoto démona, který trýzní mé dítě. Slyšela jsem o jeho úžasných činech v Galileji a věřím v něho. Co se to stalo s vámi, jeho apoštoly, když chcete poslat pryč ty, kteří sem přišli vyhledat pomoc u vašeho Učitele?“ A když toto řekla, Tomáš odešel.

Potom přišel Šimon Zélóta, aby Noranu přesvědčil. Řekl jí: „Ženo, jsi řecky mluvící jinověrec. Ty nemáš právo očekávat, že Učitel vezme chléb, který je určen pro děti vyvoleného domu a hodí ho psům.“ Ale Noranu jedovatá poznámka Šimona neurazila. Pouze odpovídala: „Ano, učiteli, rozumím tvým slovům. Já jsem jen pes v očích židů, ale co se týče tvého Učitele, já jsem věřící pes. Jsem odhodlána udělat cokoliv, aby se podíval na moji dceru, poněvadž jsem přesvědčena o tom, že i když neudělá nic a jen se na ni podívá, vyléčí ji. A dokonce i ty, dobrý muži, bys neměl mít odvahu připravit psy o jejich právo dostat drobky, které náhodou spadnou se stolů dětí.“

A právě v tu chvíli dostala dívka přede

woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

156:1.2 (1734.4) Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master's instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734.5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter's entreaties she replied only: "I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter."

156:1.4 (1734.6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: "I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master's help?" And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735.1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: "Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs." But Norana refused to take offense at Simon's thrust. She replied only: "Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children's table."

156:1.6 (1735.2) At just this time the little girl was

všemi silný záchvat a matka křičela: „Ted' vidíte, že moje dítě je posedlé zlým duchem. Jestliže na vás neudělá dojem naše utrpení, zapůsobí na vašeho Učitele, o kterém jsem slyšela, že miluje všechny lidi a má odvahu léčit i jinověrce, když v něho věří. Vy nejste hodni být jeho apoštoly. Já neodejdu, dokud moje dítě nebude vyléčeno.“

Ježíš, který slyšel celý tento rozhovor otevřeným oknem, vyšel nyní k jejich velkému překvapení ven a řekl: „Ó, ženo, velká je tvoje víra, tak velká, že ti nemohu odepřít to, čeho žádáš; odejdi nyní v pokoji. Tvá dcera již byla vyléčena.“ A od té chvíle byla dívka zdravá. Když Norana a děvče odcházeli, Ježíš je naléhavě požádal, aby o této příhodě nikomu neříkali. A přestože jeho druhové jeho prosbu dodrželi, matka a dítě nepřestali šířit pravdu o tomto vyléčení malé dívky po celém kraji a také v Sidónu v takové míře, že Ježíš dospěl k závěru, že bude pro něho lepší se během několika dnů přestěhovat jinam.

Následujícího dne, když Ježíš vyučoval své apoštoly, zmínil se o vyléčení dcery syrské ženy: „A tak tomu bylo po celou dobu, vidíte sami, jak jinověrci jsou schopni použít spasitelnou víru v učení evangelia království nebeského. Opravdu, opravdu, vám říkám, že království Otce bude převzato jinověrci, jestli děti Abrahama nechtějí uvěřit natolik, aby do něj vstoupili.“

2. UČENÍ V SIDÓNU

Při vcházení do Sidónu Ježíš a jeho apoštolové přešli přes most, který mnozí z nich viděli poprvé. Když šli po mostě, Ježíš, kromě jiných věcí, řekl: „Tento svět je pouze most; můžete přes něj přejít, ale neměli byste přemýšlet o tom, postavit si na něm obydlí.“

Když dvacet čtyři apoštolů a evangelistů začalo pracovat v Sidónu, Ježíš se ubytoval na severním okraji města v domě Justy a její matky Bernice. Každé ráno Ježíš učil svých dvacet čtyři druhů v domě Justy a oni pak odpoledne a večer odcházeli učit a kázat do Sidónu.

Apoštolové a evangelisté byli velmi potěšeni tím, jak jinověrci v Sidónu přijali jejich poselství; během jejich krátkého pobytu jich mnoho přijalo cestu do království. Toto období asi šesti týdnů ve Fénicii bylo velmi plodným časem v činnosti získávání duší, ale pozdější židovští autoři evangelií nedali ve svých spisech velký význam tomuto vřelému přijetí Ježíšova učení těmito

seized with a violent convulsion before them all, and the mother cried out: “There, you can see that my child is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured.”

156:1.7 (1735.3) Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: “O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole.” And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact of the little girl's healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

156:1.8 (1735.4) The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: “And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father's kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein.”

2. TEACHING IN SIDON

156:2.1 (1735.5) In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: “This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it.”

156:2.2 (1735.6) As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the afternoons and evenings.

156:2.3 (1735.7) The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the Gospels were wont lightly to pass over the record

jinověrci právě v době, kdy tak velký počet lidí z vlastního národa se k němu choval velmi nepřátelsky.

V mnoha ohledech tito jinověrci uznávali učení Ježíše mnohem více, než židé. Mnoho z těchto řecky mluvících syrofeničanů uvěřilo nejen v to, že Ježíš se podobá Bohu, ale také v to, že Bůh se podobá Ježíši. Tito takzvaní pohané dosáhli hlubokého pochopení Učitelových učení o jednotnosti zákonů tohoto světa a celého vesmíru. Pochopili učení o tom, že Bůh neupřednostňuje žádné lidi, rasy či národy; že Vesmírný Otec nikoho nezvýhodňuje; že vesmír je plně a stále zákona dbalý a neomylně spolehlivý. Tito jinověrci se Ježíše nebáli; měli odvahu přijmout jeho poselství. V průběhu všech epoch lidé nebyli schopni pochopit Ježíše; oni se to báli udělat.

Ježíš vysvětlil svým dvaceti čtyřem druhům, že neuprchl z Galileje proto, že by neměl odvahu postavit se svým nepřátelům. Oni pochopili, že on nebyl ještě připraven k otevřenému střetu s tradičním náboženstvím a že se nechtěl stát mučedníkem. A bylo to právě v domě Justy během jedné z těchto porad, kdy Učitel poprvé řekl svým apoštolům, že „i když země a nebe pominou, moje slova zůstanou.“

Námětem vyučování Ježíše během jejich pobytu v Sidónu byl duchovní rozvoj. Řekl jim, že nemohou ve svém vývoji ustrnout; musí jít dopředu v čestnosti, anebo směřovat zpět ke zlu a hříchu. Nabádal je, aby „zapomněli na to, co je minulostí a šli dopředu přijmout větší reality království.“ Žádal je, aby se neuspokojili se svým evangelickým dětstvím, ale snažili se dosáhnout plnohodnotného božského synovstva v duchovním spojení a ve společenství věřících.

Ježíš řekl: „Moji učedníci musí nejenom přestat konat zlo, ale naučit se konat dobro; nemůžete se pouze očistit ode všech vědomých hříchů, ale musíte mít také v sobě pocit viny. Jestli přiznáte své hříchy, jsou odpuštěny; proto vaše svědomí musí být vždy čisté.“

Ježíšovi se velmi líbil vtipný smysl pro humor těchto jinověrců. Právě tento smysl pro humor Norany, syrské ženy, stejně jako její velká a vytrvalá víra tak dojaly Učitelovo srdce a vyvolaly jeho soucit. Ježíše hodně mrzelo, že jeho národ—židé—neměli vůbec žádný smysl pro humor. Jednou řekl Tomášovi: „Můj národ se na sebe dívá příliš vážně; on téměř vůbec neoceňuje humor.“ Tíživé náboženství farizeů by nikdy

of this warm reception of Jesus' teachings by these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

156:2.4 (1736.1) In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophoenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

156:2.5 (1736.2) Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that “even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not.”

156:2.6 (1736.3) The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to “forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater realities of the kingdom.” He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

156:2.7 (1736.4) Said Jesus: “My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense.”

156:2.8 (1736.5) Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master's heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people—the Jews—were so lacking in humor. He once said to Thomas: “My people take themselves too seriously; they are just about

nemohlo vzniknout v národě se smyslem pro humor. Moji soukmenovci rovněž postrádají zásadovost; odhánějí komáry a polykají velbloudy.

devoid of an appreciation of humor. The burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels."

3. PUTOVÁNÍ PO POBŘEŽÍ NA SEVER

V úterý, 28. června, Učitel a jeho druhové odešli ze Sidónu a vydali se podél pobřeží na sever do Porphyreonu a Heldui. Jinověrci je dobře přijali a mnoho z nich vstoupilo do království během tohoto týdne učení a kázání. Apoštolové kázali v Porphyreonu a evangelisté učili v Heldui. Zatímco apoštolové a evangelisté vykonávali svoji práci, Ježíš od nich odešel na dva až tři dny do pobřežního města Bejrút, kde navštívil Syřana jménem Malach, který byl věřící a který byl před rokem v Betsaidě.

Ve středu, 6. července, se všichni vrátili do Sidónu a zůstali v domě Justy do nedělního rána, kdy se vydali do Týru. Šli na jih podél pobřeží cestou přes Sarapto a do Týru přišli v pondělí, 11. července. V tu dobu apoštolové a evangelisté si již začínali zvykat pracovat mezi těmito takzvanými jinověrci, kteří ve skutečnosti byli ve značné míře potomky dávných kenaanských kmenů semitského původu. Všichni tito lidé mluvili řeckým jazykem. Pro apoštoly a evangelisty to bylo velké překvapení pozorovat horlivost těchto jinověrců, naslouchat evangeliu a vidět jak mnoho z nich snadno v něho uvěřilo.

3. THE JOURNEY UP THE COAST

^{156:3.1 (1736.6)} On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Bethsaida the year before.

^{156:3.2 (1737.1)} On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

4. V TÝRU

Od 11. do 24. července učili v Týru. Každý z apoštolů si vzal k sobě jednoho z evangelistů a takto po dvojicích učili a kázali ve všech částech Týru a jeho okolí. Mnohojazyčná populace tohoto rušného přístavu jim naslouchala ráda a mnoho z nich bylo pokřtěno a bylo přijato do společenství království. Ježíš měl svoje hlavní stanoviště v domě věřícího žida jménem Josef, který žil necelých šest kilometrů jižně od Týru, nedaleko hrobky Chirama, který byl králem městského státu Týru v době Davida a Šalamouna.

V průběhu těchto dvou týdnů apoštolové a evangelisté denně přicházeli do Týru přes Alexandrovo molo a pořádali malá setkání a každý večer se většina z nich vracela na nocleh do Josefova domu jižně od města. Každý den věřící přicházeli z města promluvit si s Ježíšem v místě jeho odpočinku. Učitel veřejně promluvil v Týru

4. AT TYRE

^{156:4.1 (1737.2)} From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

^{156:4.2 (1737.3)} Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city. Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke

pouze jednou, 20. července odpoledne, kdy hovořil k věřícím o lásce Otce ke všem lidem a o misi Syna odhalit Otce všem národům lidstva. Mezi těmito jinověrci byl takový zájem o evangelium království, že při této příležitosti mu byly otevřeny dveře do chrámu Melkartha a je zajímavé vzpomenout, že v následujících letech byl na tomto stejném místě tohoto starobylého chrámu postaven křesťanský kostel.

Mnoho z předních výrobců týrského purpuru, barviva, které proslavilo Týr a Sidón po celém světě a které přispělo velkou měrou k rozvoji celosvětového obchodu a následného obohacení, uvěřilo v království. Když brzy poté začala ubývat zásoba mořských živočichů, kteří byli zdrojem pro toto barvivo, ti jeho výrobci odcházeli jinak ve snaze najít nová místa výskytu těchto korýšů. A při svém migrování do všech stran země nesli s sebou poselství o otcovství Boha a bratrství lidí— o evangeliu království.

5. UČENÍ JEŽÍŠE V TÝRU

Toto středeční odpoledne, během svého projevu, Ježíš pověděl nejdříve svým přívržencům příběh o bílé lilii, která vysoko natahuje svůj průzračný a bělostný květ ke slunečnímu světlu, zatímco její kořinky jsou uloženy v kalu a v pohnojené černé hlíně. „Rovněž i smrtelný člověk“, řekl Ježíš, „přestože má své kořeny původu a bytí v živočišné hlíně lidské podstaty, může svojí vírou pozvednout svoji duchovní podstatu do slunečního světla nebeské pravdy a dokonce přinést blahodárné plody ducha.“

V průběhu tohoto kázání Ježíš použil poprvé a naposledy podobenství, které mělo vztah k jeho vlastnímu řemeslu—tesařině. Během svého nabádání „postavit dobře základy pro rozvoj ušlechtilého a duchovně obdařeného charakteru“ řekl: „Abyste přinášeli plody ducha, musíte být zrozeni v duchu. Musíte být učeni duchem a vedeni duchem, jestli chcete žít duchem naplněný život mezi svými bližními. Ale neopakujte chybu pošetilého tesaře, který ztrácí drahocenný čas řezáním, měřením, hoblováním červotočem prolezlého a uvnitř hnijícího dřeva a potom, když věnoval všechno své úsilí tomuto zkaženému trámu, musí ho vyhodit jako nezpůsobitelného pro použití do základů budovy, kterou se chystá postavit tak, aby vydržela náporu času a bouří. Nechť se každý člověk postará o to, aby pevnost intelektuálního a morálního základu charakteru byla taková, aby plnohodnotně podporovala nadstavbu zvětšující se a zušlechťující se duchovní podstaty, která tímto přetváří smrtelnou mysl a potom, ve spojení s takto obnovenou myslí,

in Tyre only once, on the afternoon of July 20, when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him, and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

156:4.3 (1737.4) Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man — the gospel of the kingdom.

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

156:5.1 (1737.5) On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. "Likewise," said he, "mortal man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit."

156:5.2 (1738.1) It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade — carpentry. In the course of his admonition to "Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments," he said: "In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and

dosáhne rozvoje duše nesmrtelného osudu. Vaše duchovní podstata—společně vytvořená duše—je živým růstem, ale mysl a mravy jedince jsou půdou, ze které tyto vyšší projevy lidského rozvoje a božského osudu musí vyrůst. Půda vyvíjející se duše je lidská a materiální, ale osud tohoto sloučeného tvoření myslí a ducha je duchovní a božský.“

Večer toho stejného dne se Natanael Ježíše zeptal: „Učiteli, proč se modlíme o tom, aby nás Bůh nevedl do pokušení, když my dobře víme u našeho odhalení Otce, že on takové věci nikdy nedělá?“ Ježíš Natanelovi odpovídal:

„Není divu, že pokládáš takové otázky, poněvadž vidím, že začínáš poznávat Otce tak, jak ho znám já a ne tak, jako ho matně viděli dávni hebrejští proroci. Vy dobře víte, že naši předkové byli ochotni vidět Boha téměř ve všem co se stalo. Oni viděli Boží ruku ve všech přírodních jevech a v každé neobvyklé události jejich života. Spojovali Boha jak s dobrem, tak i se zlem. Mysleli si, že obměkčil srdce Mojžíše a zatvrdil srdce faraóna. Když člověk měl silný pocit něco udělat, dobré či zlé, měl ve zvyku vysvětlovat tyto zvláštní emoce takto: „Hospodin ke mně promluvil a řekl udělej to tak či onak, nebo jdi tam či onam.“ A proto, poněvadž lidé se tak často a tak vehementně ženou do pokušení, zvykem našich předků se stalo věřit v to, že Bůh je takto zkouší, trestá, nebo posiluje. Ale vy dnes samozřejmě víte více. Vy víte, že lidé příliš často podlehnou pokušení kvůli svému pocitu vlastní sobeckosti a pudu své živočišné podstaty. Když jste tímto způsobem v pokušení, upozorňuji vás na to, že jestli rozpoznáte pokušení čestně a upřímně takové, jaké je, smysluplně přeměřujete energie ducha, myslí a těla, které se snaží projevit, do vyšších cest a k idealističtějším cílům. Takto můžete proměnit vaše pokušení do nejvyšších forem povznášející nekonečné služby a současně téměř úplně se vystríhat těmito ničivým a oslabujícím konfliktům mezi živočišnou a duchovní podstatou.

Ale chtěl bych vás varovat před pošetilou snahou překonat pokušení tím, že vytlačíte jednu touhu druhou a to domněle lepší touhou, prostřednictvím pouhé síly lidské vůle. Jestli opravdu chcete zvítězit nad pokušením menší a nižší podstaty, musíte dosáhnout takového stavu duchovního růstu, při kterém budete mít opravdový a skutečný zájem a lásku pro vyšší a idealističtější formy jednání, kterými si vaše mysl přeje nahradit ty nižší a méně idealistické návyky chování, které vy znáte jako pokušení. Tak budete osvobozeni od

then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolvement of the soul of immortal destiny. Your spirit nature — the jointly created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine.”

156:5.3 (1738.2) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: “Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?” Jesus answered Nathaniel:

156:5.4 (1738.3) “It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: ‘The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.’ Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

156:5.5 (1738.4) “But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these

pokoušení pomocí duchovní proměny a nebude muset být vzrůstající měrou zatěžován zrádným potlačováním smrtelných tužeb. Staré a nižší touhy budou zapomenuty v lásce k novému a vyššímu. Krásy vždy vítězí nad ošklivostí v srdcích všech těch, kteří jsou osvíceni láskou k pravdě. V očišťující energii nového a upřímného duchovního citění je obrovská síla. A znovu vám říkám, nepodlehnete zlu, ale zdolejte zlo dobrem.“

Dlouho do noci apoštolové a evangelisté pokračovali v kladení otázek a z toho velkého množství odpovědí předložíme následující myšlenky, upravené do současné frazeologie.

Silné ambice, uvážlivý úsudek a vyzrálá moudrost jsou základními faktory materiálního úspěchu. Vůdcovství je závislé na přirozených schopnostech, prozíravosti, síle vůle a rozhodování. Duchovní osud závisí na víře, lásce a oddanosti pravdě—hladu a žízni po spravedlnosti—upřímné touze nalézt Boha a být jako on.

Nenechte se odradit zjištěním, že jste člověk. Lidská podstata může tihnout ke zlu, ale hříšnost není vrozená. Nebudte sklíčení vaším nezdarem úplně zapomenout na některé politováníhodné zkušenosti. Chyby, které nedokážete zapomenout v čase, budou zapomenuty ve věčnosti. Odlehčete břemena vašich duší rychlým získáním dalekosáhlého pohledu na svoje osudy—vesmírný rozvoj vašich životních drah.

Nedělejte chybu posuzováním hodnoty duše nedokonalou myslí, nebo tělesnými apetity. Neposuzujte duši, nebo nehodnoťte její osud měřítkem jediné neúspěšné události ve svém životě. Váš duchovní osud je podmíněn pouze vašimi duchovními touhami a cíli.

Náboženství je výluční duchovní zkušenosti vyvíjející se nesmrtelné duše Boha si uvědomujícího člověka, ale morální síla a duchovní energie jsou mocné síly, které mohou být použity při řešení složitých společenských situací a při řešení spleťtých ekonomických problémů. Tyto morální a duchovní dary dělají všechny úrovně lidského života bohatšími a smyslupnějšími.

Jste předurčení žít malicherný a obyčejný život, když se naučíte milovat jenom ty, kteří milují vás. Lidská láska skutečně může být vzájemná, ale božská láska vytéká ven ve všech svých úsilích uspokojit. Čím méně lásky je v povaze jakéhokoliv tvora, tím větší je jeho potřeba lásky a tím víc se božská láska snaží uspokojit takovou potřebu. Láska nikdy pro sebe nic nechce a nemůže se obdarovat sama sebe. Božská láska

lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather overcome evil with good.”

156:5.6 (1739.1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from the many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739.2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739.3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739.4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739.5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739.6) You are destined to live a narrow and mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be

nemůže být uzavřená sama v sobě; ona musí být nezištně poskytována.

Věřící v království by měli mít bezpodmínečnou víru, celou svojí duší věřit v zaručené vítězství spravedlnosti. Stavitelé království nesmějí pochybovat o pravdě evangelia věčného spasení. Věřící se stále musí více učit jak odstoupit stranou od shonu života—uniknout útrapám materiálního bytí—a současně osvěžit svoji duši, inspirovat mysl a obnovit ducha věrohodnou zbožností.

Boha si uvědomujícího jedince neodradí neštěstí, ani ho nedeprimuje zklamání. Věřící jsou imunní depresi, vznikající v důsledku čistě materiálních problémů; duchovní lidi nevyvedou z klidu události materiálního světa. Kandidáti na věčný život praktikují posilující a konstruktivní metodu při střetech se všemi změnami a útrapami smrtelného života. S každým prožitým dnem opravdový věřící zjišťuje, že je to stále snadnější dělat správné věci.

Duchovní život silně zvyšuje opravdovou sebeúctu. Ale sebeúcta není samochvála. Sebeúcta je vždy sladěna s láskou a službou svým bratrům. Není možné, aby člověk měl v účtě sebe samého víc, než svého bližního; jeden je měřítkem přizpůsobivosti k druhému.

Postupem času každý opravdově věřící nabývá schopnost získávat své bližní pro lásku k věčné pravdě. Jste dnes vynalézavější v odkrývání lidem dobro než jste byli včera? Doporučujete letos spravedlnost lépe, než minulý rok? Stáváte se zvyšující měrou umělecky zručnějšími ve vaší metodě vést hladové duše do duchovního království?

Jsou vaše ideály dostatečně vysoké pro to, aby zaručily věčné spasení a jsou současně vaše ideje natolik praktické, aby z vás udělaly užitečného občana, schopného soužití se svými smrtelnými bratry na zemi? V duchu je vaše občanství v nebesích; v těle jste stále občané pozemských království. Čiňte materiální císaři a duchovní Bohu.

Měřítkem duchovní schopnosti vyvíjející se duše je vaše víra v pravdu a vaše láska pro člověka, ale měřítkem vaší lidské síly charakteru je vaše schopnost odolávat zlobným pocitům a vaše schopnost vzepřít se černým myšlenkám tváří v tvář velkému trápení. Neúspěch je skutečným zrcadlem, ve kterém se upřímně můžete na sebe podívat.

Až budete staršími a zkušenějšími v záležitostech království, začnete mít více taktu při

unselfishly bestowed.

156:5.12 (1739.7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

156:5.13 (1739.8) God-knowing individuals are not discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit lovers are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you

jednání s obtížnými smrtelníky a budete tolerantnějšími v soužití s tvrdohlavými druhy? Takt je opěrný bod společenské páky a tolerance je znakem velké duše. Jestli máte tyto vzácné a kouzelné dary, postupem času se stanete ostražitějšími a zkušenějšími ve vašich ctihodných snahách zabránit všem zbytečným sociálním nedorozuměním. Takové moudré duše jsou schopny zabránit většině potíží, které zaručeně vytváří většina těch, kteří strádají od nedostatku emocionálního přizpůsobení, těch, kteří odmítají dospívat a ti, kteří odmítají důstojně zestárnout.

V celém vašem úsilí kázat pravdu a hlásat evangelium se vyvarujte nečestnosti a nepoctivosti. Nehleďte bezpracné uznání a neprahněte po nezaslouženém pochopení. Nezávisle na vašich zásluhách, přijímejte volné lásku jak z božských, tak i z lidských zdrojů a štědře ji rozdávejte. Ale ve všem ostatním, co se týká pocty a pochval, přijímejte pouze to, co vám po právu náleží.

Boha si uvědomující člověk má zaručeno spasení; nebojí se života; je čestný a zásadový. On ví, jak statečně přestát útrapy; nestěžuje si, když čelí nevyhnutelnému strádání.

Opravdový věřící se nikdy neunaví děláním dobra jen proto, že jsou mu přitom kladeny překážky. Potíže zostřují zanícení toho, kdo miluje pravdu, zatímco překážky pouze podněcují snahu nebojácného stavitele království.

A mnoho dalších věcí je Ježíš učil předtím, než se připravili na odchod z Týru.

V den před odchodem z Týru zpět do oblasti Galilejského moře Ježíš svolal své druhy a nařídil dvanácti evangelistům, aby šli zpět jinou cestou, než půjde on a dvanáct apoštolů. A když se tady evangelisté rozloučili s Ježíšem, již nikdy s ním nebyli v takovém důvěrném spojení.

6. NÁVRAT Z FÉNICIE

Kolem poledne v neděli, 24. července, Ježíš a dvanáct apoštolů vyšli z domu Josefa, který se nacházel jižně od Týru, a vydali se po pobřeží jižním směrem do města Ptolemaios. Tady se zdrželi jeden den a řekli slova útěchy skupině místních věřících. Petr k nim promluvil večer 25. července.

V úterý odešli z Ptolemaiosu a vydali se na východ po tiberské cestě do vnitrozemí směrem k městu Jotopata. Ve středu se v Jotopatě zastavili a opět besedovali s věřícími o věcech království. Ve čtvrtek Jotopatu opustili a šli směrem na sever

becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

156:5.20 (1740.7) The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

156:5.21 (1740.8) The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

156:5.22 (1740.9) And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

156:5.23 (1740.10) The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

156:6.1 (1741.1) About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of July 25.

156:6.2 (1741.2) On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail

po cestě, spojující Nazaret s Libanonskými horami, přes Rámu do vesnice Zebulón. V pátek uskutečnili v Rámě několik setkání a zůstali tam přes sobotu. Do Zebulónu přišli v neděli, 31. července a ten večer zorganizovali setkání a následující ráno pokračovali v cestě.

Ze Zebulónu došli nedaleko Giscaly na rozcestí s cestou Magdala-Sidón, odkud šli do Genezaretu na východním břehu Galilejského jezera jižně od Kafarnaumu, kde měli sjednáno setkání s Davidem Zebedeem a kde se chtěli poradit o tom, jaký bude jejich další krok v kázání evangelia království.

Během krátké porady s Davidem se dozvěděli, že četné vůdčí osobnosti se shromáždily na opačné straně jezera nedaleko od Keresy; proto se ten samý večer přeplavili na člunu na druhý břeh. Jeden den odpočívali v klidu v horách a následujícího dne šli do parku, nedaleko od místa, kde Učitel nedávno nasýtil pět tisíc lidí. Tady odpočívali tři dny a pořádali každodenní besedy, kterých se zúčastnilo kolem padesáti mužů a žen—pozůstatky z kdysi početné skupiny věřících z Kafarnaumu a jeho okolí.

Jelikož Ježíš nebyl v Kafarnaumu a Galileji v době, kdy byl se svými druhy ve Fénicii, jeho nepřátelé se domnívali, že celé hnutí bylo rozprášeno a usoudili, že Ježíšův kvapný útěk ukazoval na jeho obrovský strach a na to, že se již pravděpodobně nikdy nevrátí, aby je obtěžoval. Téměř úplně utichl aktivní odpor proti jeho učení. Věřící se začínali opět setkávat na veřejnosti a postupně, ale úspěšně nastávala konsolidace prověřených a opravdových věřících v evangelium, kteří prošli nedávno velkou prověrkou.

Bratr Heroda, Filip, napůl uvěřil v Ježíše a poslal vzkaz, že Učitel může svobodně žít a pracovat v jeho državách.

Příkaz zavřít všechny židovské synagogy před učením Ježíše a všech jeho stoupenců začínal mít nepříznivý dopad na zákoníky a farizeje. Ihned poté, jak Ježíš se jako předmět sporu stáhl do ústraní, zvedla se vlna protestu mezi celým židovským národem; mezi lidem panovala všeobecná nelibost proti farizejům a vedoucím činitelům Výsoké rady v Jerusalemu. Mnoho představitelů synagog začalo tajně otvírat své synagogy Abnérovi a jeho druhům, tvrdíc, že tito učitelé jsou stoupenci Jana a ne učedníci Ježíše.

to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

156:6.3 (1741.3) Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Gennesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

156:6.4 (1741.4) During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

156:6.5 (1741.5) While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just passed.

156:6.6 (1741.6) Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

156:6.7 (1741.7) The mandate to close the synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

Také Herodes Antipa změnil svůj postoj a když se dozvěděl, že Ježíš se zdržuje na opačném břehu jezera na území svého bratra Filipa, poslal mu zprávu o tom, že, přestože podepsal příkaz k jeho zadržení v Galileji, neschválil jeho zatčení v Pereji, čímž naznačoval, že Ježíš nebude obtěžován, jestli zůstane za hranicemi Galileje; a toto stejné rozhodnutí poslal židům do Jerusalema.

A taková byla situace k prvním srpnu, roku 29 n.l., když se Učitel vrátil z mise ve Fénicii a začal reorganizovat své roztroušené a ztenčené řady svých prověřených přívrženců pro poslední a památný rok jeho mise na zemi.

Důvody sporu jsou jasně dané v době, kdy se Učitel chystá se svými druhy zahájit hlásání nového náboženství, náboženství ducha živého Boha, který pobývá v myslích lidí.

^{156:6.8 (1741.8)} Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

^{156:6.9 (1742.1)} And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

^{156:6.10 (1742.2)} The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

Kapitola 157. V Cesareje Filipovy

⇨ 156

Kniha Urantia

158 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 157 V CESAREJE FILIPOVY

Sekce

Úvod

1. Chrámový výběrčí daní
2. V Betsaidě-Julii
3. Petrovo vyznání
4. Rozhovor o království
5. Nové pojetí
6. Následující den odpoledne
7. Beseda s Ondřejem

PAPER 157 AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction

1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

Úvod

PŘEDTÍM, než Ježíš odešel s dvanácti apoštoly na krátký pobyt do oblasti Cesareje Filipovy, prostřednictvím poslů Davida zařídil v neděli, 7. Srpna, návštěvu Kafarnaumu za účelem setkání se se svojí rodinou. Podle domluvy se toto setkání mělo uskutečnit v loďařské dílně Zebedea. David Zebedeus se domluvil s Judou, Ježíšovým bratrem, že přijde celá nazaretská rodina—Marie a všichni Ježíšovi bratři a sestry—a Ježíš tam měl přijít s Ondřejem a Petrem. Marie a její děti chtěli rozhodně přijít na toto sjednané setkání, ale stalo se, že skupina farizejů, kteří věděli o tom, že Ježíš je na opačném břehu jezera v državách Filipa, se rozhodla zajít za Marií a dozvědět se od ní co nejvíce o jeho současném pobytu. Příchod těchto tajných poslů z Jerusalemu značně Marii rozrušil a ti, když viděli napětí a nervozitu celé rodiny, usoudili, že se je Ježíš chystá navštívit. Proto zůstali v domě Marie a po příchodu dalších posil čekali trpělivě na Ježíšův příchod. A to samozřejmě znamenalo, že nikdo z rodiny se nemohl pokusit o setkání s Ježíšem. V průběhu dne se jak Juda, tak i Rút, pokusili uniknout pozornosti farizejů, aby poslali Ježíšovi zprávu, ale nepovedlo se jim to.

INTRODUCTION

^{157:0.1 (1743.1)} BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to

Brzy odpoledne přinesli poslové Davida zprávu Ježíšovi, že farizejové číhají za dveřmi domu jeho matky a on proto svoji rodinu nenavštívil. A tak opět, aniž by to byla něčí vina, Ježíš a jeho pozemská rodina se nesetkali.

keep their appointment with Jesus. Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

157:0.2 (1743.2) Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family failed to make contact.

1. CHRÁMOVÝ VÝBĚRČÍ DANÍ

Když Ježíš čekal s Ondřejem a Petrem u jezera nedaleko loďařské dílny, přišel k nim chrámový výběrčí daní a když poznal Ježíše, zavolal si stranou Petra a řekl: „Platí váš Učitel chrámovou daň?“ Petr chtěl dát najevo své pobouření nad tím, že někdo může požadovat od Ježíše příspěvek na podporu náboženských aktivit svých zapřísáhlých nepřátel, ale když si všiml zvláštního výrazu ve tváři výběrčího daní, správně usoudil, že jeho záměrem je vyprovokovat ho, aby od něho uslyšel odmítavé stanovisko k placení půl šekelu na podporu chrámových bohoslužeb v Jerusalemu. Proto Petr odpověděl: „No ovšem, že Učitel platí chrámovou daň. Počkej u vchodu a já se hned vrátím s daní.“

Ale Petr jednal unáhleně. Jejich peníze měl u sebe Jidáš a ten byl na opačném břehu jezera. Ani on, ani jeho bratr a ani Ježíš neměli u sebe žádné peníze. A věděli, že nemohou jít do Betsaidy opatřit si peníze, protože je tam hledali farizejové. Když Petr řekl Ježíšovi o výběrčím daní a svém slibu mu zaplatit, Ježíš řekl: „Jestli jsi to slíbil, tak bys to měl zaplatit. Ale jak splníš svůj slib? Staneš se znovu rybářem, abys dostal svému slovu? Přesto, Petře, je dobré za těchto okolností, abychom tu daň zaplatili. Nedejme těmto lidem příčinu obvinít nás za přestupek. My tady na tebe počkáme a ty vypluješ v člunu a nachytáš ryby a až je prodáš tamhle na trhu, zaplať výběrčímu daní za všechny nás tři.“

To všechno vyslechl opodál stojící tajný posel Davida a dal ihned znamení svému kamarádovi, který poblíž rybařil, aby rychle připlul ke břehu. Když se Petr chystal nastoupit do člunu, aby vyplul na vodu a nachytal ryby, tento posel a jeho přítel rybář mu dali několik velkých košů ryb a pomohli mu je odnést k nedalekému rybářskému kupci, který si od nich celý úlovek koupil a patřičně jim zaplatil. Davidův posel přidal k této částce sumu, aby to stačilo na zaplacení chrámové daně pro tři. Daňový výběrčí přijal daň a nepožadoval po

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

157:1.1 (1743.3) As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: “Does not your Master pay the temple tax?” Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: “Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax.”

157:1.2 (1743.4) Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Bethsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: “If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us.”

157:1.3 (1744.1) All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy

nich pokutu za pozdní zaplacení, jelikož nebyli po určitou dobu v Galileji.

Není divu, že v jedné vaší písemnosti se píše o Petrovi, jak chytil rybu se šekelem v ústech. V té době kolovalo mnoho příběhů o nacházení pokladů v ústech ryb; takové, se zázraky hraničící, pověsti byly tehdy běžné. Proto, když Petr od nich odcházel k člunu, Ježíš poznamenal na půl s humorem: „Je zvláštní, že synové krále musí zaplatit poplatek; obvykle je za vydržování dvora zdaněn cizinec, ale nám se vyplatí nedělat zákonné moci žádné překážky. Tak jdi! Možná chytiš rybu se šekelem v ústech.“ Tato Ježíšova slova a také to, že Petr se tak rychle objevil s chrámovou daní, vysvětluje, proč se tato příhoda později změnila v zázrak, tak je to popsáno pisatelem evangelia Matouše.

Ježíš s Ondřejem a Petrem čekali na břehu až do západu slunce. Poslové jim přinesli zprávu o tom, že dům Marie je stále hlídán a proto, až se setmělo, tito tři čekající muži vstoupili do člunu a pomalu veslovali k východnímu břehu Galilejského moře.

2. V BETSAIDĚ-JULII

V pondělí, 8. srpna, když Ježíš a dvanáct apoštolů tábořilo v Magadanském parku nedaleko od Betsaidy-Julii, více než sto věřících, evangelistů, členek ženského sboru a dalších lidí, zájímavých se o ustanovení království, přišlo z Kafarnaumu na setkání. A přišlo také mnoho farizejů, protože se dozvěděli, že tam bude Ježíš. V té době někteří saduceové se připojili k farizejům v jejich snaze uvěznit Ježíše. Předtím, než šel Ježíš na uzavřené setkání s věřícími, měl veřejné vystoupení, na kterém byli přítomni farizejové a Učitele provokovali a různými způsoby se snažili shromáždění narušit. Vůdce narušitelů řekl: „Učitelé, my bychom chtěli, abys nám ukázal znamení tvého oprávnění učit a potom, když to uděláš, všichni lidé budou vědět, že tě poslal Bůh.“ A Ježíš jim odpověděl: „Když je večer, řeknete, že bude pěkné počasí, protože nebe je červené; ráno bude špatné počasí, protože nebe je červené a podmráčené. Když vidíte narůstající mrak na západě, řeknete, že bude pršet; když vítr fouká od jihu, řeknete, že přijde spalující vedro. Jak to, že tak dobře rozeznáváte tvář nebes, ale vůbec nedokážete rozeznat znamení času? Těm, kteří znají pravdu, znamení již bylo dáno; ale zlovolné a pokrytecké generaci nebude žádné znamení ukázáno.“

payment because they had been for some time absent from Galilee.

157:1.4 (1744.2) It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: "Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth." Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

157:1.5 (1744.3) Jesus, with Andrew and Peter, waited by the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

157:2.1 (1744.4) On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Bethsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know that you have been sent by God." And Jesus answered them: "When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical

Když Ježíš skončil svoji řeč, odešel a připravil se na večerní setkání se svými stoupenci. Na tomto setkání bylo rozhodnuto zahájit společnou misi ve všech městech a vesnicích Dekapoli jakmile se Ježíš a dvanáct apoštolů vrátí z Cesareje-Filipovy. Učitel se zúčastnil plánování mise po Dekapoli a při rozpouštění shromáždění řekl: „Říkám vám, dávejte si pozor na kvasinky farizejů a saduceů. Nenechte se oklamat jejich okázalými značnými vědomostmi a jejich hlubokou věrností ustanoveným formám náboženství. Pouze se zajímejte o ducha živé pravdy a sílu opravdového náboženství. Strach z mrtvého náboženství vás nespasí, ale spasí vás vaše víra v živou zkušenost, získanou v duchovních realitách království. Nenechte se zaslepit předsudky a paralyzovat strachem. Také nedopusťte, aby úcta k tradicím překroutila vaše vnímání natolik, že vaši oči přestanou vidět a vaše uši slyšet. Cílem opravdového náboženství není pouze přinést mír, ale i zajistit progres. A nemůžete mít žádný mír v srdci či progres v mysli, jestliže se nezamilujete nadšeně do pravdy, ideálů věčných realit. Před vámi stojí otázky života a smrti—hříšné požitky času proti spravedlivým realitám věčnosti. Již nyní, kdy vstupujete do nového života víry a naděje, byste se měli začít zbavovat okovů strachu a pochybnosti. Když se ve vaší duši probudí pocity sloužit svým bližním, nepotlačujte je; když se do vašeho srdce nahnou emoce lásky k bližnímu, nechte takové touhy se projevit v uvážlivé službě skutečným potřebám vašich druhů.

3. PETROVO VYZNÁNÍ

Brzy ráno v úterý Ježíš a dvanáct apoštolů vyšli z Magadanského parku do Cesareje-Filipova, hlavního města tetrarchie Filipa. Cesareje—Filipova se nacházela v oblasti obdivuhodné krásy. Choulila se v okouzujícím údolí mezi malebnými pahorky, kde z podzemní dutiny vytékal Jordán. Na severu se v celé své kráse tyčilo pohoří Hermón, zatímco z kopců na jihu byl nádherný pohled na horní Jordán a Galilejské moře.

Ježíš pobýval na hoře Hermón na počátku své cesty pro ustanovení království a nyní, když začínal svoji závěrečnou etapu své práce, přál si vrátit se na tuto horu zkoušky a triumfu a kde doufal, že apoštolové mohou získat nový pohled na své povinnosti a získat novou sílu pro namáhavé časy, které brzy nastanou. Na své

generation no sign shall be given.”

157:2.2 (1745.1) When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: “I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows.”

3. PETER'S CONFESSION

157:3.1 (1745.2) Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip's domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

157:3.2 (1745.3) Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the

cestě, přibližně v době kdy procházeli jižně od vod Merómu, začali apoštolové mezi sebou diskutovat o svých nedávných zkušenostech ve Fénicii a na jiných místech. Vzpomínali na to, jak jejich poselství bylo přijato a jak se rozdílné národy dívaly na jejich Učitele.

Když udělali přestávku na oběd, Ježíš jim zčistajasna položil poprvé za celou dobu otázku o sobě samém. Jeho překvapivá otázka zněla: „Co o mně říkají lidé, že jsem?“

Dlouhé měsíce Ježíš učil tyto apoštoly o podstatě a charakteru království nebeského a dobře věděl, že přišel čas, kdy je musí začít více učit o své vlastní podstatě a osobním vztahu ke království. A teď, když seděli pod morušovníkem, Učitel se rozhodl pro jednu z nejdůležitějších porad za celou tu dlouhou dobu soužití s vybranými apoštoly.

Na Ježíšovu otázku odpověděla více než polovina apoštolů. Řekli mu, že všichni, co ho znají, ho považují za proroka, nebo za výjimečného člověka; že dokonce jeho nepřátelé se ho velice bojí a obviňují ho z toho, že je obdařen mimořádnými schopnostmi proto, že je ve spojení s princem ďáblů. Řekli mu, že někteří lidé v Judeji a Samaří, kteří se s ním osobně nesetkali, věří, že je Janem Křtitelem, který vstal z mrtvých. Petr mu řekl, že někdy a různými lidmi je srovnáván s Mojžíšem, Eliášem, Izajášem a Jeremjášem. Když si to všechno Ježíš vyslechl, povstal, podíval se dolů na v půlkruhu kolem něho sedící dvanáctku a s překvapujícím důrazem udělal rukou rozmáchnuté gesto a řekl: „A co říkáte vy, že jsem?“ Nastala chvíle napjatého ticha. Dvanáctka z Učitele nespouštěla oči a pak Petr vyskočil na nohy a zvolal: „Ty jsi Osvoboditel, Syn živého Boha.“ A jedenáct sedících apoštolů současně povstalo na znamení toho, že Petr promluvil za ně všechny.

Když jim Ježíš pokynul, aby se opět posadili a sám zůstal před nimi stát, řekl: „Toto vám bylo odhaleno mým Otcem. Přišel čas, kdy byste měli znát o mně pravdu. Ale prozatím vám příkazuji, abyste to nikomu neříkali. A teď opět půjdeme dál.“

A tak se znovu vydali na cestu do Cesareje-Filipova, kam přišli pozdě večer a zůstali v domě Celsuse, který je očekával. V tu noc apoštolové téměř nespali; cítili, že se v jejich životech a v práci pro království stala velká událost.

trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

157:3.3 (1745.4) As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, “Who do men say that I am?”

157:3.4 (1746.1) Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

157:3.5 (1746.2) More than half the apostles participated in answering Jesus' question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been, at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle, with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, “But who say you that I am?” There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: “You are the Deliverer, the Son of the living God.” And the eleven sitting apostles arose to their feet with one accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

157:3.6 (1746.3) When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: “This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence.”

157:3.7 (1746.4) And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsus, who was expecting them. The apostles slept little that night; they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had

transpired.

4. ROZHOVOR O KRÁLOVSTVÍ

Od doby Ježíšova křtu Janem a proměnění vody ve víno v Káně apoštolové, v rozdílných obdobích, ho prakticky považovali za Mesiáše. Někteří z nich po krátkou dobu skutečně věřili, že je tím očekávaným Osvoboditelem. Ale sotvaže se takové naděje objevily v jejich srdcích Učitel je okamžitě zničil některým svým zdrcujícím slovem, nebo je zklamal svým činem. Dlouhou dobu byli ve stavu nejistoty kvůli rozporu mezi představami o očekávaném Mesiáši, které měli ve svých myslích a zkušeností z jejich neobyčejného soužití s tímto neobyčejným člověkem, kterého měli ve svých srdcích.

Ve středu, těsně před polednem, se apoštolové shromáždili v zahradě domu Celsuse, aby tam poobědvali. Skoro celou noc a od samého rána kdy vstali, Šimon Petr a Šimon Zélóta horlivě debatovali se svými bratry a snažili se je přivést k upřímnému přijetí toho, že Učitel není jenom Mesiáš, ale také boží Syn živého Boha. Dva Šimonové se prakticky shodli ve svých názorech na Ježíše a usilovně přesvědčovali své bratry, aby plně přijali jejich stanoviska. A přestože Ondřej byl i nadále vůdcem sboru apoštolů, jeho bratr Šimon Petr se stále více stával a to se všeobecným souhlasem, jejich mluvčím.

Bylo téměř právě poledne, když všichni apoštolové seděli v zahradě a kdy se objevil Ježíš. V jejich tvářích se zračila důstojná vážnost a když k nim Ježíš přicházel, všichni povstali. Ježíš uvolnil napětí tím svým přátelským a bratrským úsměvem, který byl pro něho tak typickým ve chvílích, kdy jeho stoupenci se brali příliš vážně anebo brali vážně některé situace, které se jich týkaly. Velicím gestem jim pokynul, aby se posadili. Již nikdy potom dvanáctka nezdravila svého Učitele povstáním, když mezi ně přišel. Viděli, že nesouhlasí s takovým okázalým projevem úcty.

Když poobědvali a začali projednávat plány na nadcházející putování po Dekapoli, Ježíš se náhle podíval do jejich tváří a řekl: „Nyní, když uplynul celý den od chvíle, kdy jste souhlasili s prohlášením Šimona Petra o osobnosti Syna Člověka, chtěl bych se vás zeptat, zdali ještě stále trváte na svých rozhodnutích?“ Když to uslyšeli, všech dvanáct apoštolů povstalo a Šimon Petr, předstoupivše několik kroků blíže k Ježíšovi, řekl: „Ano, Učiteli, trváme. My věříme, že jsi Synem

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

157:4.1 (1746.5) Since the occasions of Jesus' baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

157:4.2 (1746.6) It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus' garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming, increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

157:4.3 (1747.1) They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

157:4.4 (1747.2) After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: "Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter's declaration regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?" On hearing this, the twelve stood upon their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: "Yes, Master, we do.

živého Boha.“ A Petr se spolu se svými bratry opět posadili.

Ježíš, který zůstal stát, potom dvanáctce řekl: „Vy jste moji vybraní vyslanci, ale já vím, že za daných okolností byste nemohli mít takové přesvědčení jenom v důsledku lidského poznání. Toto je zjevení ducha mého Otce vašim nejvnitřnějším duším. A tak, když uděláte takové vyznání poznáním ducha mého Otce, který ve vás pobývá, musím vám oznámit, že na tomto základě já vystavím bratrství království nebeského. Na této skále duchovní reality postavím živý chrám duchovního bratrstva ve věčných realitách království mého Otce. Žádné síly zla a hříchu neporazí toto lidské bratrství božského ducha. A zatímco duch mého Otce bude navždy božským průvodcem a rádcem všech, kteří vstoupí do společenství tohoto duchovního bratrství, vám a vašim následovníkům nyní předám klíče od vnějšího království—moc nad věcmi světskými—sociálními a ekonomickými jevy tohoto společenství mužů a žen jako členů bratrstva. A opět jim přikázal, aby prozatím neříkali nikomu o tom, že je Synem Božím.

Ježíš začínal věřit v oddanost a čestnost svých apoštolů. Učitel předpokládal, že víra, která dokázala přestát to, co jeho vybraní zástupci nedávno prožili, nepochybně vydrží těžké zkoušky, které na ně již brzy čekají a vynoří se z domnělých trosek všech svých nadějí do nového světa nového soudního období a stanou se světlem pro ve tmě pobývajícím svět. V tento den Učitel začal věřit ve věrnost všech svých apoštolů, kromě jednoho.

A od toho dne tento samý Ježíš stavěl živý chrám na tomto stejném věčném základě svého božského synovstva a ti, kteří si takto uvědomili, že jsou syny Božími, se stávají lidskými kameny, které tvoří tento živý chrám synovstva, vystavěného ke slávě a počtě moudrosti a lásce věčného Otce duchů.

Po těchto slovech Ježíš nařídil dvanáctce odejít bez něho do hor a tam o samotě až do večere prosit o moudrost, sílu a duchovní vedení. A oni udělali tak, jak jim Učitel přikázal.

5. NOVÉ POJETÍ

Novým a velmi důležitým rysem Petrova vyznání bylo jednoznačné uznání toho, že Ježíš je Syn Boží, uznání jeho nezpochybnitelné božskosti. Od jeho křtu a svatby v Káně ho tito apoštolové různě považovali za Mesiáše, ale v

We believe that you are the Son of the living God.” And Peter sat down with his brethren.

157:4.5 (1747.3) Jesus, still standing, then said to the twelve: “You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father’s kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father’s spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom.” And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

157:4.6 (1747.4) Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

157:4.7 (1747.5) And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

157:4.8 (1747.6) And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. THE NEW CONCEPT

157:5.1 (1748.1) The new and vital feature of Peter’s confession was the clear-cut recognition that Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him

židovském pojetí národní vysvoboditel nebyl božský. Židé neučili, že Mesiáš bude božského původu; měl být „pomazaný“, ale stěží o něm uvažovali jako o „Synu Božím.“ Ve druhém vyznání byl položen větší důraz na sloučenou podstatu, nebeský fakt toho, že Syn Člověka je současně i Synem Božím a Ježíš prohlásil, že právě na této velké pravdě o spojení lidské podstaty s nebeskou podstatou vybuduje království nebeské.

Ježíš se rozhodl prožít svůj pozemský život a završit misi svého poskytnutí jako Syn Člověka. Jeho stoupenci měli sklon považovat ho za dlouho očekávaného Mesiáše. Poněvadž si byl vědom toho, že nikdy nemůže naplnit jejich mesiášské naděje, snažil se pozměnit jejich pojetí Mesiáše tak, aby se jim alespoň částečně splnila jejich očekávání. Ale nyní poznal, že takový plán nemůže být nikdy plně úspěšně uskutečněn. Proto se odvážně rozhodl odhalit třetí plán—otevřeně oznámit svoji božskost, potvrdit pravdivost Petrova vyznání a rovnou prohlásit dvanáctce, že je Synem Božím.

Po dobu tří let Ježíš o sobě prohlašoval, že je „Synem Člověka,“ a právě v průběhu těchto tří let apoštolové stále více věřili v to, že je očekávaným židovským Mesiášem. Nyní odhalil, že je Synem Božím a na koncepci sloučené podstaty Syna Člověka a Syna Božího se rozhodl vystavět království nebeské. Přijal rozhodnutí upustit od dalších snah přesvědčit je o tom, že není Mesiášem. Nyní se rázně odhodlal odhalit jim to, čím je a pak nevěnovat pozornost jejich odhodlané umíněnosti považovat ho za Mesiáše.

as the Messiah, but it was not a part of the Jewish concept of the national deliverer that he should be *divine*. The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the “anointed one,” but hardly had they contemplated him as being “the Son of God.” In the second confession more emphasis was placed upon the *combined nature*, the supernal fact that he was the Son of Man *and* the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

157:5.2 (1748.2) Jesus had sought to live his life on earth and complete his bestowal mission as the Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter’s confession, and directly proclaim to the twelve that he was a Son of God.

157:5.3 (1748.3) For three years Jesus had been proclaiming that he was the “Son of Man,” while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is*, and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. NÁSLEDUJÍCÍ DEN ODPOLEDNE

Ježíš a dvanáct apoštolů zůstali ještě další den v domě Celsuse v očekávání posílů Davida Zebedea, kteří měli přinést peníze. Po propadu Ježíšovy popularity u masy lidí značně poklesly jejich finanční příjmy. Když dorazili do Cesareje-Filipovy, pokladna byla prázdná. Matouš by nerad opustil Ježíše a své bratry v takové době a neměl u sebe žádné vlastní prostředky, které by poskytl Jidášovi, tak jak to mnohokrát udělal v minulosti. Nicméně, David Zebedeus předvídal tento úbytek financí a proto nařídil svým posílům, aby během jejich cest po Judeji, Samaří a Galileji působili jako výběrčí peněz, které budou dodány exilovým apoštolům a jejich Učitelům. A tak, večer tohoto dne tito poslové přišli z Betsaidy a přinesli dostatek finančních prostředků, které apoštolům vystačí do

6. THE NEXT AFTERNOON

157:6.1 (1748.4) Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled

jejich návratu a začátku putování po městech Dekapoli. Matouš v tu dobu očekával peníze z prodeje svého posledního majetku v Kafarnaumu a udělal opatření, aby tyto peníze byly anonymně předány Jidášovi.

Ani Petr, ani ostatní apoštolové neměli plnohodnotnou představu o božskosti Ježíše. Jen málo si uvědomovali, že toto je začátek nové epochy v životě jejich Učitele na zemi—období, kdy učitel-léčitel se mění v jinak vnímaného Mesiáše, Syna Božího. Od této doby se v poselství Ježíše objevil nový rys. Napříště se jediným ideálem jeho života stalo odhalení Otce, zatímco jedinou idejí v jeho učení bylo představení svému vesmíru zosobnění této nejvyšší moudrosti, kterou je možno pochopit pouze jejím prožitím. On přišel proto, abychom my všichni měli život a měli ho bohatší.

Ježíš vstoupil nyní do čtvrté a poslední etapy svého lidského života v těle. První etapa bylo jeho dětství, roky, kdy si jen matně uvědomoval svůj původ, podstatu a osud jako lidská bytost. Druhou etapou byly roky stále se zvyšujícího sebeuvědomování—mládí a rozvíjejícího se mužství—během kterého si začal jasněji uvědomovat svoji božskou podstatu a lidskou misi. Tato druhá etapa skončila zkušenostmi a zjeveními, spojenými se křtem. Třetí etapa pozemské zkušenosti Učitele začala po křtu v průběhu let jeho působení jako učitele a léčitele až po tuto památnou hodinu Petrova vyznání v Cesareje-Filipovy. Toto třetí období jeho pozemského života zahrnovalo dobu, kdy jeho apoštolové a jeho bezprostřední přívrženci ho poznali jako Syna Člověka a považovali ho za Mesiáše. Čtvrté a poslední období jeho života na zemi začalo tady v Cesareje-Filipovy a trvalo až do ukřižování. Tato etapa jeho služby se vyznačovala Ježíšovým potvrzením své božskosti a obsahovala práci jeho posledního roku v těle. V průběhu čtvrtého období se stal známým jako Syn Boží, přestože většina jeho přívrženců ho stále považovala za Mesiáše. Petrovo vyznání bylo začátkem nového období ucelenějšího uskutečňování pravdy o jeho svrchované službě jako poskytnutého Syna na Urantii a pro celý vesmír a také uznání tohoto faktu, i když mlhavě, svými vybranými vyslanci.

Tak se život Ježíše stal příkladem toho, co učil ve svém náboženství; příkladem růstu duchovní podstaty skrze prožívání vývoje. Na rozdíl od svých pozdějších následovníků Ježíš

apostles and their Master. And so, by evening of this day, these messengers arrived from Bethsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

157:6.2 (1749.1) Neither Peter nor the other apostles had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe the personification of that supreme wisdom which can only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more abundantly.

157:6.3 (1749.2) Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

157:6.4 (1749.3) Thus did Jesus exemplify in his life what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later

nekladl důraz na nepřetržitý boj mezi duší a tělem. On spíše učil tomu, že duch snadno zvítězí nad oběma a je úspěšný při prospěšném usmiřování většiny těchto bojů mezi intelektem a instinktem.

Od této chvíle celé učení Ježíše dostává nový význam. Před Cesarejí-Filipova vystupoval jako hlavní učitel evangelia království. Po Cesareje-Filipova nebyl již pouhým učitelem, ale božským představitelem věčného Otce, který je středem a hranicemi tohoto duchovního království a bylo nutné, aby to všechno dělal jako lidská bytost, Syn Člověka.

Ježíš se upřímně snažil přivést své stoupence do duchovního království jako učitel, potom jako učitel-léčitel, ale je to neuspokojilo. On dobře věděl, že jeho pozemská mise nemůže splnit mesiášská očekávání židovského národa; staří proroci vyobrazili Mesiáše takového, jakým on, Ježíš, nikdy nemohl být. On se snažil ustanovit království jako Syn Člověka, ale jeho stoupenci by se tohoto dobrodružství nezúčastnili. Když to Ježíš viděl, rozhodl se jít naproti těm, kteří v něho věřili; a když učinil takové rozhodnutí, byl připraven vzít otevřeně na sebe roli poskytnutého Božího Syna.

Proto v ten den, když apoštolové hovořili v zahradě s Ježíšem, se dozvěděli mnoho nového. A některá z těchto prohlášení zněla zvláště i pro ně. Mezi jinými překvapujícími prohlášeními, která uslyšeli, byla následující:

„Od této chvíle, jestli si jakýkoliv člověk bude přát vstoupit do našeho bratrstva, nechť vezme na sebe povinnosti synovstva a následuje mne. A když již s vámi nebudu, nemyslete si, že svět bude s vámi jednat lépe, než s vaším Učitelem. Jestli mne milujete, buďte připraveni potvrdit svoji lásku ochotou přinést nejvyšší oběť.“

„A dobře si zapamatujte má slova: nepřišel jsem pozvednout čestné, ale hříšníky. Syn Člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a poskytl svůj život jako dar pro všechny. Prohlašuji, že jsem přišel hledat a spasit ty, kteří zbloudili.“

„Nyní žádný člověk na tomto světě nevidí Otce, kromě Syna, který přišel od Otce. Ale jestli Syn bude vyzvednut, vezme k sobě všechny lidi a každý, kdo věří v tuto pravdu o sloučené podstatě Syna bude obdařen životem, který nepomijí.“

„Zatím ještě nemůžeme veřejně prohlásit, že Syn Člověka je Syn Boží, ale vám to již bylo odhaleno; proto s vámi mluvím bez obalu o těchto tajemstvích. Přestože stojím před vámi v této fyzické podobě, přišel jsem od Boha-Otce. Byl

followers, upon the incessant struggle between the soul and the body. He rather taught that the spirit was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

157:6.5 (1749.4) A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

157:6.6 (1749.5) Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

157:6.7 (1750.1) Accordingly, the apostles heard much that was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

157:6.8 (1750.2) "From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice."

157:6.9 (1750.3) "And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost."

157:6.10 (1750.4) "No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding."

157:6.11 (1750.5) "We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I

jsem již před Abrahamem. Přišel jsem od Otce na tento svět takový, jakého mne znáte a oznamuji vám, že brzy budu muset opustit tento svět a vrátit se do práce k mému Otci.“

„A dokáže nyní vaše víra pochopit pravdu těchto prohlášení navzdory mého varování, že Syn Člověka nebude tím Mesiášem, kterého očekávali vaši otcové? Moje království není z tohoto světa. Dokážete uvěřit pravdě o mně navzdory skutečnosti, že i když lišky mají své nory a ptáci nebes svá hnízda, já nemám kde složit hlavu?“

„Nicméně, říkám vám, že Otec a já jsme jedno. Ten, kdo viděl mne, viděl Otce. Ve všech těchto mých aktivitách můj Otec pracuje se mnou a nikdy mně neopustí v mé misi, tak jako já nikdy neopustím vás, kteří se brzy vydáte hlásat toto evangelium po celém světě.“

„A teď jsem vás přivedl sem, abyste tady krátce se mnou a jeden s druhým pobyli a mohli pochopit slávu, porozumět vznešenosti života, ke kterému jsem vás povolal: dobrodružství víry, kterým je ustanovení království mého Otce v srdcích lidí, vybudování mého bratrství živého spojení s dušemi všech, kteří věří v toto evangelium.“

Apoštolové naslouchali těmto smělym a překvapujícím prohlášením v tichosti; byli ohromeni. A rozešli se po malých skupinách, aby debatovali a přemýšleli o Učitelových slovech. Uznali, že je Synem Božím, ale nedokázali plně pochopit význam toho, k čemu je přivedl.

7. BESEDA S ONDŘEJEM

V ten večer se Ondřej rozhodl promluvit si osobně a otevřeně s každým se svých bratrů a měl se všemi svými druhy užitečný a povzbudivý rozhovor, kromě Jidáše Iškariotského. Ondřej neměl nikdy takový stejný důvěrný osobní vztah s Jidášem, jaký měl s ostatními apoštoly a proto nikdy nepřikládal důležitost tomu, že Jidáš nebyl k němu nikdy upřímný a otevřený jako k vůdci apoštolského sboru. Ale nyní Jidášův postoj Ondřeje znepokojil natolik, že pozdě v tu noc, až všichni apoštolové pevně spali, vyhledal Ježíše a řekl mu o svých obavách. Ježíš mu řekl: „Udělal jsi dobře Ondřeji, žes přišel s touto věcí za mnou, ale my nemůžeme v tom nic víc udělat; pouze můžeme mít nejvyšší důvěru v tohoto apoštola. A svým bratrům neříkej nic o tomto rozhovoru se mnou.“

did come forth from the Father into this world as you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father.”

157:6.12 (1750.6) “And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?”

157:6.13 (1750.7) “Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you presently go forth to proclaim this gospel throughout the world.

157:6.14 (1750.8) “And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father’s kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel.”

157:6.15 (1750.9) The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master’s words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. ANDREW’S CONFERENCE

157:7.1 (1750.10) That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas’s attitude that, later on that night, after all the apostles were fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: “It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me.”

A to bylo všechno, co mohl Ondřej od Ježíše zjistit. Mezi tímto Judejcem a jeho galilejskými bratry vždy existoval určitý odstup. Jidáš byl šokován smrtí Jana Křtitele, velmi zasažen některými výtkami Učitele, zklamán, když Ježíš odmítl stát se králem, potupen útekem před farizeji, zarmoucen Ježíšovým odmítnutím přijmout výzvu farizejů, vyžadující znamení, zmaten odmítnutím svého Učitele použít a demonstrovat sílu a nyní, v poslední době, deprimován a někdy sklíčen prázdnotou pokladnou. A Jidáš postrádal stimul, který mu dávala přízeň davů lidí.

Každý z apoštolů byl nějak v rozdílné míře také zasažen těmito stejnými zkouškami a strastmi, ale všichni Ježíše milovali. Alespoň Učitele milovali více, než Jidáš, poněvadž s ním zůstali až do krutého konce.

Tím, že byl Jidáš z Judeji, vzal jako osobní urážku nedávné varování Ježíše, když apoštoly nabádal, aby si „dávali pozor na kvasinky farizejů“; on považoval toto prohlášení za skrytou narážku na něho samého. Ale největší Jidášova chyba byla v tom že: pokaždé, když Ježíš poslal své apoštoly modlit se o samotě každý sám, Jidáš, místo toho, aby navázal upřímné spojení s duchovními silami vesmíru, oddával se myšlenkám lidského strachu a neustále měl silné pochybnosti o misi Ježíše a také měl nešťastný sklon chovat v mysli myšlenky na pomstu.

A teď Ježíš chtěl vzít apoštoly s sebou na horu Hermón, kde se rozhodl zahájit svoji čtvrtou etapu pozemské služby jako Syn Boží. Někteří z nich byli přítomni u jeho křtu v Jordánu a stali se svědky začátku jeho cesty jako Syna Člověka a on si přál, aby někteří z nich byli nyní přítomni a uslyšeli, že oprávněně bere na sebe novou a veřejnou roli Syna Božího. Tudiž, v pátek ráno, 12. srpna, Ježíš apoštolům řekl: „Zásobte se potravinami a připravte se na cestu na tamtu horu, kam mne vede můj duch a kde budu obdařen vším potřebným pro završení mé práce na zemi. A chtěl bych vzít své bratry s sebou, aby se mohli také posilnit pro těžké časy, kterými se mnou projdou.“

157:7.2 (1751.1) And that was all Andrew could elicit from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master's rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

157:7.3 (1751.2) Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

157:7.4 (1751.3) Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus' recent warning to the apostles to "beware the leaven of the Pharisees"; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

157:7.5 (1751.4) And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: "Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience."

Kapitola 158. Proměnění na hoře

⇨ 157

Kniha Urantia

159 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 158 PROMĚNĚNÍ NA HOŘE

Sekce

Úvod

1. Zjevení
2. Sestup s hory
3. Význam proměnění
4. Epileptický chlapec
5. Ježíš uzdravuje chlapce
6. V zahradě Celsuse
7. Petrův protest
8. V Petrově domě

PAPER 158 THE MOUNT OF TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction

1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

Úvod

BYLO to těsně před západem slunce, v pátek odpoledne, 12. srpna, roku 29 n.l., kdy Ježíš a jeho druhové dorazili k úpatí hory Hermón, nedaleko od místa, kdy mladík Tiglat kdysi čekal na Ježíše až sestoupí sám s hory, aby vyřešil duchovní osudy Urantie a formálně ukončil vzpouru Lucifera. A tady zůstali v duchovní přípravě na události, které měly velmi brzy následovat.

Všeobecně vzato, Ježíš věděl dopředu, co se na hoře přihodí a velmi si přál, aby všichni jeho apoštolové s ním mohli sdílet tuto zkušenost. Právě pro to, aby je připravil na toto odhalení své podstaty, zůstal s nimi tady u úpatí hory. Ale oni nedokázali dosáhnout těch duchovních úrovní, které by jim umožnily plně odhalit návštěvu nebeských bytostí, mající se již brzy objevit na zemi. A poněvadž nemohl vzít s sebou všechny své druhy, rozhodl se vzít pouze tři, kteří ho obvykle doprovázeli na takových unikátních bděních. Proto jenom Petr, Jakub a Jan mohli, i když jen zčásti, sdílet s Učitelem tuto unikátní

INTRODUCTION

158:0.1 (1752.1) IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglath once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

158:0.2 (1752.2) In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and

zkušenost.

John shared even a part of this unique experience with the Master.

1. ZJEVENÍ

Brzy ráno v pondělí, 15. srpna, Ježíš a tři apoštolové začali výstup na horu Hermón a bylo to šest dní po památném poledním vyznání Petra, u cesty pod morušovníkem.

Ježíš byl vyzván přijít na horu sám pro vyřešení důležitých záležitostí, týkajících se progresu jeho poskytnutí sebe sama v těle, jelikož tato zkušenost souvisela s jeho vesmírem, který on stvořil. Je velmi důležité, že tato mimořádná událost byla načasována na dobu, kdy Ježíš a apoštolové byli na území jinověrců a že se dokonce udála na hoře pohanů.

Do svého cíle, zhruba v polovině hory, dorazili krátce před polednem a během oběda Ježíš řekl třem apoštolům něco o své zkušenosti v horách východně od Jordánu, kam odešel krátce po svém křtu a také ještě něco o zkušenostech z hory Hermón ve spojení s jeho dřívějším pobytem na tomto osamělém místě.

Když byl chlapec, Ježíš často vylézal na kopec nedaleko svého domu a snil o bitvách, které bojovaly armády impérií na pláních Esdraleonu; teď stoupal na horu Hermón, aby dostal ten dar, který ho připraví k sestupu na Jordánské pláň, kde se odehrají závěrečné scény dramatu jeho poskytnutí na Urantii. V tento den na hoře Hermón by Učitel mohl odstoupit od dalšího boje a vrátit se k vládě nad svými vesmírnými sférami, ale on se nejenom rozhodl splnit požadavky svého řádu božského synovstva, obsažené v mandátu Věčného Syna Ráje, ale on se také rozhodl naplnit v plné míře současnou vůli svého Rajského Otce. V tento srpnový den trojice jeho apoštolů uviděla jeho odmítnutí být zplnomocněn plnou mocí vládnout celému svému vesmíru. V úžasu se dívali jak nebeští poslové odletěli a zanechali ho samotného, aby sám završil svůj pozemský život jako Syn Člověka a Syn Boží.

Při nasycení pěti tisíců víra apoštolů dosáhla nejvyššího bodu a potom rychle spadla téměř na nulu. Nyní, v důsledku Učitelova potvrzení své božskosti, váhavá víra dvanáctky se pozvedla v několika málo týdnech na svoji nejvyšší výšku, aby znovu pak prudce upadla. Třetí obnovení jejich víry přišlo až po zmrtvýchvstání Učitele.

Bylo kolem třetí hodiny tohoto krásného

1. THE TRANSFIGURATION

158:1.1 (1752.3) Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the mulberry trees.

158:1.2 (1752.4) Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

158:1.3 (1752.5) They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

158:1.4 (1752.6) When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

158:1.5 (1753.1) The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

158:1.6 (1753.2) It was about three o'clock on this beautiful afternoon that Jesus took leave of the

odpoledne, když se Ježíš rozloučil s trojicí apoštolů slovy: „Na nějakou dobu se od vás oddělím, abych se o samotě spojil s Otcem a jeho posly; doporučuji vám, abyste tady zůstali a během čekání na mne se modlili za to, aby vůle Otce byla vykonána ve všem, co vás čeká ve spojení s pokračováním mise poskytnutí Syna Člověka.“ A když to řekl, Ježíš se vzdálil, aby měl dlouhou poradu s Gabrielem a Otcem Melchizedekem a vrátil se až před šestou hodinou. Když Ježíš uviděl jejich znepokojení kvůli své dlouhé nepřítomnosti, řekl jim: „Proč se bojíte? Dobře víte, že se musím zabývat dílem mého Otce; proč máte obavy, když nejsem s vámi? Nyní vám oznamuji, že Syn Člověka se rozhodl prožít celý svůj život mezi vámi a jako jeden z vás. Radujte se; já vás neopustím, dokud moje práce nebude skončena.“

Když pojedli svoji skrovnou večeři, Petr se Učitele zeptal: „Jak dlouho budeme tady na této hoře bez našich bratrů?“ A Ježíš odpověděl: „Dokud neuvidíte věhlas Syna Člověka a nepoznáte, že všechno, co jsem vám řekl, je pravda.“ A sedíc kolem žhavého popela jejich ohně debatovali o Luciferově vzpouře až do úplného setmění a až oči apoštolů ztěžkly, protože svůj výstup začali velmi časně ráno.

Když trojice tvrdě spala asi půl hodiny, byla náhle probuzena blízkým praskavým zvukem a po rozhlédnutí se kolem k jejich velkému ohromení a úžasu spatřili Ježíše v důvěrném rozhovoru s dvěma zářivými bytostmi, oděnými do světelného roucha nebeských světů. Ježíšova tvář a tělo také zářily jasným nebeským světlem. Ti tři hovořili zvláštním jazykem, ale z několika vyslovených věcí Petr udělal chybný odhad, že bytosti s Ježíšem jsou Mojžíš a Eliáš; ve skutečnosti to byli Gabriel a Otec Melchizedek. Na žádost Ježíše fyzikální regulátoři udělali opatření, aby se apoštolové mohli stát svědky této scény.

Tři apoštolové byli natolik vyděšeni, že jen pomalu přicházeli ke smyslu, ale Petr, který z nich nejdříve získal duševní rovnováhu poté, kdy oslnivé vidění zmizelo a oni uviděli Ježíše, stojícího samotného, řekl: „Ježíši, Učiteli, je dobře, že jsme tady. Jsme rádi, že jsme viděli tuto nádheru. S nechutí se budeme vracet do hanebného světa. A jestli svolíš, abychom tady zůstali, tak postavíme tři stany, jeden pro tebe, jeden pro Mojžíše a jeden pro Eliáše.“ A Petr to řekl kvůli svému chybnému úsudku a proto, že ho v tu chvíli nic jiného nenapadlo.

Petr ještě stále mluvil, když se k nim přiblížil stříbrný mrak a zastínil všechny čtyři. Apoštolů se

three apostles, saying: “I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father’s will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man.” And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o’clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: “Why were you afraid? You well know I must be about my Father’s business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished.”

158:1.7 (1753.3) As they partook of their meager evening meal, Peter asked the Master, “How long do we remain on this mountain away from our brethren?” And Jesus answered: “Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true.” And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles’ eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

158:1.8 (1753.4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus’ face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus’ request.

158:1.9 (1753.5) The three apostles were so badly frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: “Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah.” And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

158:1.10 (1753.6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the

zmocnil strach a když padli na zem, aby se pomodlili, uslyšeli hlas, ten stejný hlas, který promluvil při křtu Ježíše a který říkal: „Toto je můj milovaný Syn; naslouchejte mu.“ A když ten mrak zmizel, Ježíš byl opět sám a sklonil se k nim, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se; uvidíte ještě větší věci než toto.“ Ale apoštolové se opravdu báli; a když se připravovali na sestup s hory těsně před půlnocí, tvořili mlčící a zamyšlenou trojici.

2. SESTUP S HORY

Přibližně do poloviny sestupu s hory nikdo nepromluvil ani slovo. Ježíš potom přerušil mlčení poznámkou: „Určitě neříkejte nikomu, ani svým bratrům, co jste viděli a slyšeli na této hoře až do doby, kdy Syn Člověka vstane z mrtvých.“ Tři apoštolové byli šokováni a zmateni slovy Učitele: „až do doby, kdy Syn Člověka vstane z mrtvých.“ Jen nedávno znovu potvrdili svoji víru v něho jako Osvoboditele, Syna Božího a právě viděli jeho proměnu ve svatozář na vlastní oči a on nyní začne mluvit o „zmrtvýchvstání“!

Petra zamrazilo pomyšlení na Učitelovu smrt—byla to nepředstavitelná myšlenka—a poněvadž měl strach, že Jakub nebo Jan by mohli položit nějaké otázky, týkající se tohoto prohlášení, mysl si, že nejlépe bude změnit hovor a aniž by věděl o čem hovořit, dal průchod první myšlence, která mu přišla na mysl a řekl: „Učiteli, proč zákoníci říkají, že Eliáš musí přijít před Mesiášem?“ A Ježíš, který si byl vědom Petrovy snahy vyhnout se poznámce o své smrti a zmrtvýchvstání, odpověděl: „Eliáš opravdu přichází první, aby připravil cestu pro Syna Člověka, který musí hodně trpět a nakonec bude zavržen. Ale já vám říkám, že Eliáš již přišel a oni ho nepřijali a zacházeli s ním jak se jim zlíbilo.“ A tehdy tři apoštolové pochopili, že mluví o Eliášovi jako o Janu Křtiteli. Ježíš věděl, že když oni trvají na tom, aby on byl Mesiášem, tak Jan musí být tím Eliášem, o kterém se mluví v proroctví.

Ježíš jim přikázal nikomu neříkat, že se dozvěděli o té slávě, která ho čeká po zmrtvýchvstání, protože nechtěl, aby se utvrdili v tom, že když je nyní vnímaný jako Mesiáš, naplnil by v celé míře jejich mylné představy o záznaky konajícím osvoboditeli. Ačkoliv Petr, Jakub a Jan o tom všem ve svých myslích přemítali, neřekli o tom nikomu až po zmrtvýchvstání Učitele.

four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus' baptism, say: "This is my beloved Son; give heed to him." And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: "Arise and be not afraid; you shall see greater things than this." But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

158:2.1 (1754.1) For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: "Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead." The three apostles were shocked and bewildered by the Master's words, "until the Son of Man has risen from the dead." They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about "rising from the dead"!

158:2.2 (1754.2) Peter shuddered at the thought of the Master's dying — it was too disagreeable an idea to entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: "Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?" And Jesus, knowing that Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: "Elijah indeed comes first to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed." And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

158:2.3 (1754.3) Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James, and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master's resurrection.

Jak pokračovali v sestupu s hory, Ježíš jim řekl: „Vy byste mne nepřijali jako Syna Člověka; proto jsem souhlasil, že budu přijat v souladu s vašimi vyhraněnými názory. Ale, nemylte se, vůle mého Otce musí převládat. Jestli se takto rozhodnete následovat směr vaší vlastní vůle, musíte být připraveni prožít mnohá zklamání a podstoupit mnoho těžkých zkoušek, ale příprava, kterou jsem vám dal, by měla být dostatečná natolik, že vás provede vítězně i skrze tato utrpení, která jste si sami zvolili.

Ježíš nevzal Petra, Jakuba a Jana s sebou na horu proměnění proto, že oni byli v nějakém ohledu lépe připraveni být svědky toho, co se stalo, anebo byli duchovněji, aby se jim dostalo takového vzácného privilegia, než ostatním apoštolům. Vůbec ne! On dobře věděl, že žádný z dvanácti apoštolů není duchovně způsobilý pro tuto zkušenost; proto vzal s sebou jenom tři apoštoly, kteří byli určeni ho doprovázet tehdy, kdy potřeboval být sám, aby se mohl těšit se ze spojení o samotě.

3. VÝZNAM PROMĚNĚNÍ

To, čeho Petr, Jakub a Jan byli svědky na hoře proměnění, byl kratoučký pohled na nebeský obraz, který se zjevil v ten památný den na hoře Hermón. Proměna znamenala následující:

1. Uznání Věčným Synem-Matkou Ráje o naplnění poskytnutí inkarnovaného života Michaela na Urantii. Ježíš nyní dostal potvrzení, že splnil požadavky Věčného Syna. A Gabriel přinesl Ježíšovi toto ujištění.

2. Oznámení o spokojenosti Nekonečného Ducha s naplněním poskytnutí Michaela na Urantii v podobě smrtelného těla. V tomto případě mu toto sdělil představitel Nekonečného Ducha a nejbližší spolupracovník Michaela v Salvingtonu a jeho stálý partner Otec Melkisedek.

Ježíš přivítal toto oznámení o úspěchu své pozemské mise v podání poslů Věčného Syna a Nekonečného Ducha, ale zaznamenal, že jeho Otec nenaznačil ukončení urantijského poskytnutí; pouze neviditelnou přítomnost Otce, působící skrze Osobního Ladiče Ježíše, dosvědčují tato slova: „Toto je můj milovaný Syn; naslouchejte mu.“ A bylo to vysloveno slovy, která byla určena také sluchu apoštolů.

Po této návštěvě nebeských bytostí se Ježíš

158:2.4 (1754.4) As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: “You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing.”

158:2.5 (1754.5) Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

158:3.1 (1755.1) That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

158:3.2 (1755.2) 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

158:3.3 (1755.3) 2. The testimony of the satisfaction of the Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the Father bear witness through Jesus' Personalized Adjuster, saying, “This is my beloved Son; give heed to him.” And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

158:3.5 (1755.5) After this celestial visitation Jesus

snažil rozpoznat vůli Otce a rozhodl se pokračovat ve svém poskytnutí sebe sama v podobě smrtelného těla do jeho přirozeného konce. Pro Ježíše právě v tomto spočíval význam proměny. Pro tři apoštoly tato událost znamenala začátek poslední části Učitelova pozemského života jako Syna Božího a Syna Člověka.

Po oficiálním rozhovoru s Gabrielem a Otcem Melchizedekem si Ježíš s nimi, svými pečovatelskými Syny, neformálně pohovořil o záležitostech vesmíru.

4. EPILEPTICKÝ CHLAPEC

Bylo krátce před snídaní v toto úterní ráno, když Ježíš a jeho tři druhové přišli do apoštolského tábora. Jak se přiblížili, uviděli velký dav shromážděný kolem apoštolů a brzy uslyšeli hlasitá slova sporu a hádky této skupiny o přibližně padesáti lidech, mezi kterými bylo devět apoštolů a stejný počet jerusalemských zákoníků a věřících učedníků, kteří sledovali Ježíše a jeho druhy od Magadanu.

Přestože dav se přel o celou řadu otázek, hlavním sporným bodem byl nějaký občan Tiberý, který přišel předchozí den, aby vyhledal Ježíše. Tento muž, Jakub ze Sefatu, měl čtrnáctiletého syna, který byl jeho jediné dítě a který trpěl silnou padoucnicí. Kromě této nervové choroby byl tento hoch ovládnán jednou z těch bloudících, zlomyslných a rebelujících midbytostí, které v tu dobu byly na zemi bez kontroly, takže ten mladík měl jak epilepsii, tak byl posedlý děblem.

Po dobu téměř dvou týdnů tento úzkostlivý otec, nižší úředník Heroda Antipy, putoval kolem západních hranic Filipových držav a hledal Ježíše v naději, že může vyléčit jeho nemocného chlapce. A apoštolskou skupinu našel až kolem poledne v ten den, kdy Ježíš byl se třemi apoštoly na hoře Hermón.

Devět apoštolů bylo velmi překvapeno a značně znepokojeno, když tento muž, doprovázen téměř čtyřiceti dalšími lidmi, hledající Ježíše, se u nich náhle objevil. V době příchodu této skupiny devět apoštolů, přinejmenším většina z nich, podleho jejich starému pokušení—debatování o tom, kdo z nich bude nejdůležitější v přicházejícím království; horlivě se přeli o předpokládaných pozicích, které budou přiděleny jednotlivým apoštolům. Oni se prostě nedokázali plně osvobodit od dlouho pěstované myšlenky o materiální misi Mesiáše. A teď, když sám Ježíš

sought to know his Father's will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

158:3.6 (1755.6) After the formal visitation of Gabriel and the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. THE EPILEPTIC BOY

158:4.1 (1755.7) It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

158:4.2 (1755.8) Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

158:4.3 (1755.9) For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip's domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

158:4.4 (1756.1) The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the time of the arrival of this group the nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea

přijal jejich uznání, že je opravdu Osvoboditelem—přínejmenším přiznal fakt své božskosti—tak bylo přirozené, že po dobu nepřítomnosti svého Učitele zabředli do rozhovorů o těchto naděích a ambicích, které pro ně hodně znamenaly. A byli zabráněni do těchto debat i ve chvíli, kdy přišel Jakub ze Safetu s jeho společníky, aby se setkali s Ježíšem.

Ondřej vystoupil vpřed, aby přivítal tohoto otce a jeho syna a řekl: „Koho hledáte?“ Jakub odpověděl: „Dobrý muži, já hledám tvého Učitele. Chtěl bych, aby vyléčil mého nemocného chlapce. Věřím, že Ježíš vypudí tohoto ďábla, který ovládá mé dítě.“ A pak otec začal apoštolům vyprávět o tom, že jeho syn je tak vážně nemocný, že mnohokrát téměř přišel o život v důsledku těchto silných záchvatů.

Když mu apoštolové naslouchali, Šimon Zélóta a Jidáš Išariotský přistoupili k otci a řekli: „My ho můžeme vyléčit; nemusíš čekat na návrat našeho Učitele. My jsme vyslanci království; my již tuto skutečnost neskrýváme. Ježíš je Osvoboditel a klíče od království byly předány nám.“ V té chvíli Ondřej a Tomáš poodešli stranou, aby se poradili. Natanael a ostatní se na to dívali v udivení; všichni byli zděšení touto náhlou troufalostí, ne-li domýšlivostí, Šimona a Jidáše. Otec potom řekl: „Jestli vám bylo dáno dělat tyto zázraky, modlím se, abyste vyslovili ta slova, která vysvobodí mé dítě z tohoto područí.“ Pak Šimon vystoupil vpřed, položil ruku na hlavu dítěte, podíval se mu přímo do očí a přikázal: „Vyjdi z něho, nečistý duchu; ve jménu Ježíše mne uposlechni.“ Ale chlapec dostal ještě silnější záchvat a zákoníci se apoštolům uštěpačně vysmívali a zklamání věřící těžce nesli posměšky těchto nepřátelských kritiků.

Ondřej byl velmi rozzloben tímto neuváženým jednáním a jeho ostudným nezdarem. Zavolal apoštoly stranou, aby se poradili a pomodlili se. Po této krátké chvilce rozmyšlení, pocíťujíc všichni silně hořkost porážky a ponížení, se Ondřej pokusil podruhé vyhnat ďábla, ale jeho snaha byla opět korunována neúspěchem. Ondřej upřímně přiznal porážku a požádal otce, aby s nimi zůstal přes noc, nebo až do doby Ježíšova návratu a řekl: „Je možné, že tento typ ďábla vyjde ven jenom na osobní příkaz Učitele.“

A proto, když Ježíš sestupoval s hory s rozradosným a nadšeným Petrem, Jakubem a Janem, jejich devět bratrů, zmatených a hluboko ponížených, také nespalo. Představovali skupinu sklíčených a potrestaných lidí. Ale Jakub ze Safetu se nehodlal vzdát. Přestože mu nemohli

of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

158:4.5 (1756.2) Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, “Whom do you seek?” Said James: “My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child.” And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

158:4.6 (1756.3) As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iscariot stepped into the presence of the father, saying: “We can heal him; you need not wait for the Master’s return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us.” By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: “If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage.” Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: “Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me.” But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

158:4.7 (1756.4) Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus’ return, saying: “Perhaps this sort goes not out except by the Master’s personal command.”

158:4.8 (1756.5) And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not

nic říci o pravděpodobné době Ježíšova návratu, rozhodl se na příchod Učitele čekat.

give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. JEŽÍŠ UZDRAVUJE CHLAPCE

Když se Ježíš objevil, devíti apoštolům se víc než ulevilo, že ho mohli přivítat a velmi je povzbudila dobrá nálada a neobvyklé nadšení, vyzařující z tváří Petra, Jakuba a Jana. Všichni běželi Ježíšovi a svým bratrům v ústřety, aby je přivítali. Když si vyměnili pozdravy, přišel k nim zástup lidí a Ježíš se zeptal: „O čem jste se přeli, když jsme k vám přicházeli?“ Ale dříve, než zneklidnění a ponížení apoštolové mohli odpovědět, starostlivý otec postiženého chlapce vystoupil vpřed, poklekl k Ježíšovým nohám a řekl: „Učiteli, já mám syna, jediné mé dítě, který je posedlý zlým duchem. Nejenom že křičí v hrůze, má pěnu u úst a padá jako mrtvý když má záchvat, ale často tento zlý duch, který ho ovládá, s ním škube v křečích a někdy ho vrhá do vody a dokonce i do ohně. V důsledku častého skřípání zubů a mnoha utrpených pohmožděnin mé dítě chřadne. Jeho život je horší než smrt; jeho matku a mne bolí srdce a máme zlomeného ducha. Včera kolem poledne, když jsem tě hledal, narazil jsem na tvé apoštoly a zatímco jsme čekali na tebe, tvoji apoštolové se pokusili vyhnat tohoto ďábla, ale nedokázali to. A tak teď, Učiteli, uděláš to pro nás, uzdravíš mého syna?“

Když si tuto výpověď Ježíš vyslyšel, dotkl se klečícího otce a pokynul mu, aby vstal. Pak se zpytavě podíval na vedle stojící apoštoly a obrátil se ke všem přítomným a řekl: „Ó, nevěřící a zatvrzelá generace, jak dlouho vám to budu ještě trpět? Jak dlouho s vámi ještě budu? Jak dlouho to bude trvat, než pochopíte, že zázraky víry nepřicházejí z příkazu pochybujícího nevěřícího?“ A potom, ukazujíc na rozpačitého otce, Ježíš řekl: „Přiveď sem svého syna.“ A když Jakub chlapce k němu přivedl, Ježíš se zeptal: „Jak dlouho je tvůj syn takto nemocen?“ Otec odpověděl: „Od samého raného dětství.“ A jak spolu mluvili, hoch dostal silný záchvat a upadl mezi ně, skřípajíc zuby a s pěnou u úst. Po sérii prudkých křečích ležel před nimi jako mrtvý. Jeho otec si opět klekl k Ježíšovým nohám a úpěnlivě ho prosil: „Jestli ho můžeš vyléčit, prosím tě, měj s námi soucit a zbav nás tohoto soužení.“ A když Ježíš uslyšel tato slova, podíval se dolů do tváře úzkostlivého otce a řekl: „Nezpochybuj sílu lásky mého Otce, ale jenom upřímnost a hloubku svojí víry. Všechno je možné pro toho, který opravdu věří.“ A potom Jakub ze Safetu pronesl jeho památná slova, ve kterých víra se mísí s pochybností: „Hospodine, já věřím. Modlím se k tobě, abys pomohl mé nevěře.“

5. JESUS HEALS THE BOY

158:5.1 (1757.1) As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, "What were you disputing about as we drew near?" But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master's question, the anxious father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus' feet, said: "Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit. Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?"

158:5.2 (1757.2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: "O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?" And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, "Bring hither your son." And when James had brought the lad before Jesus, he asked, "How long has the boy been afflicted in this way?" The father answered, "Since he was a very young child." And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus' feet while he implored the Master, saying: "If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction." And when Jesus heard these words, he looked down into the father's anxious face, saying: "Question not my Father's power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes."

Když Ježíš tato slova uslyšel, předstoupil vpřed, vzal chlapce za ruku a řekl: „Udělám to z vůle mého Otce a na počest živé víry. Vstaň, můj synu! Vyjdi z něho, neposlušný duchu a nevracej se do něj.“ A vloživ chlapcovu ruku do ruky otce, Ježíš řekl: „Jděte svojí cestou. Otec vyhověl tvé duši. A všichni přítomní, dokonce i nepřátelé Ježíše, byli ohromeni tím, co viděli.

Pro tři apoštoly, kteří nedávno prožili duchovní extázi po událostech a zážitcích, spojených s proměnou, to bylo rozhodně rozčarování vrátit se tak brzy do dějiště porážky a nezdaru svých apoštolských druhů. Ale s těmito dvanácti vyslanci království tomu tak bylo vždy. Oni vždy ve svých životních zkušenostech střídali nadšení s ponižením.

Toto uzdravení bylo skutečným vyléčením dvou chorob, fyzické nemoci a duševní poruchy. A od té chvíle byl chlapec natrvalo vyléčen. Když Jakub odešel se svým uzdraveným synem, Ježíš řekl: „Nyní půjdeme do Cesareje-Filipovy; ihned se připravte na cestu.“ A byla to mlčící skupina, směřující na jih a dav lidí šel za nimi.

6. V ZAHRADĚ CELSUSE

Na nocleh se uložili u Celsuse a ten večer, až pojedli a odpočinuli si, dvanáctka se shromáždila v zahradě kolem Ježíše a Tomáš řekl: „Učitel, ačkoliv my, kteří jsme tady zůstali, nevíme ještě nic o tom, co se přihodilo tam na hoře a co tak velice rozjařilo naše bratry, kteří byli s tebou, chtěli bychom si s tebou promluvit o našem nezdaru a abys nás poučil co dělat v takových situacích, jelikož je zřejmé, že ty věci, které se udály na hoře, nemohou být nyní zveřejněny.“

A Ježíš Tomášovi odpověděl: „Všechno, co vaši bratři slyšeli na hoře, vám bude odhaleno ve vhodnou dobu. Ale já vám nyní ukáži příčinu vašeho nezdaru, toho pokusu, o který jste se tak nerozumně pokoušeli. Když váš Učitel a jeho druhové, vaši bratři, vystupovali včera na horu usilovat o větší poznání vůle Otce a žádat o bohatší dar moudrosti pro účinné vykonávání této božské vůle, vy, kteří jste tady dole zůstali na stráž s pokyny pokusit se získat duchovní vhled a modlit se s námi za větší odhalení Otcovy vůle, jste nedokázali řídit se svojí vírou, ale podlehlí jste pokušení a upadli jste do svých starých špatných

And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, “Lord, I believe. I pray you help my unbelief.”

158:5.3 (1757.3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: “I will do this in accordance with my Father’s will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him.” And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: “Go your way. The Father has granted the desire of your soul.” And all who were present, even the enemies of Jesus, were astonished at what they saw.

158:5.4 (1757.4) It was indeed a disillusionment for the three apostles who had so recently enjoyed the spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

158:5.5 (1758.1) This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: “We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once.” And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. IN CELSUS’ GARDEN

158:6.1 (1758.2) They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: “Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time.”

158:6.2 (1758.3) And Jesus answered Thomas, saying: “Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father’s will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father’s will, failed to

tendenci požadovat pro sebe přednostní místa v království nebeském—to materiální a světské království, které stále přetrvává ve vašem myšlení. A vy stále lpíte na těchto chybných koncepcích navzdory opakovaným prohlášením, že mé království není tohoto světa.

Sotvaže vaše víra začíná chápat osobnost Syna Člověka, tak vaše sobecká touha po světských hodnostech se k vám znovu vplíží a upadnete do rozhovorů mezi sebou o tom, kdo bude mít vyšší postavení v království nebeském, království, jak vy si představujete, neexistujícím a které nikdy existovat nebude. Cožpak jsem vám neřikal, že ten, kdo bude největší v duchovním království mého Otce, se musí stát nejmenším ve svých vlastních očích a tímto způsobem se stát sluhou svých bratrů? Duchovní velikost spočívá ve vnímání lásky jako božskosti a ne z potěšení uplatňovat materiální moc pro zviditelnění vlastního já. To, o co jste se pokusili a v čem jste tak zcela selhali, nebylo založeno na čistém úmyslu. Váš motiv nebyl božský. Vaše idea nebyla duchovní. Vaše ambice nebyly nezištné. Vaše jednání nebylo založeno na lásce a vašim cílem nebylo vykonání vůle nebeského Otce.

Jak dlouho vám to bude trvat než pochopíte, že nemůžete urychlit chod stanovených přírodních jevů, s výjimkou těch případů, kdy se takové věci shodují s vůlí Otce? Nemůžete dělat duchovní práci bez duchovní síly. A nemůžete dělat nic z toho, přestože máte pro to potenciál, bez existence toho třetího a nezbytného lidského faktoru: osobní zkušenosti živé víry. Musíte mít vždy materiální projevy jako lákadlo k duchovním realitám království? Nedokážete pochopit duchovní význam mé mise bez viditelných ukázek nadpřirozených jevů? Kdy bude možné spolehnout se na vaši věrnost vyšším a duchovním realitám království nezávisle na vnějším projevu jakýchkoliv materiálních úkazů?“

Když toto Ježíš apoštolům řekl, dodal: „A teď si jděte odpočinout, protože zítra se vrátíme do Magadanu, kde se poradíme o naší misi ve městech a vesnicích Dekapoli. A na závěr tohoto zajímavého dne dovoluji, abych objasnil každému z vás to, co jsem řekl vašim bratrům na hoře a necht' se tato slova uloží hluboko do vašich srdcí: „Syn Člověka nyní vstupuje do poslední části svého poskytnutí. Právě začínáme práci, která brzy povede k velké a konečné zkoušce vaší víry a oddanosti, poněvadž já budu vydán do rukou lidí, kteří usilují o moji smrt. A zapamatujte si tato moje slova: „Syn Člověka bude usmrcen, ale vstane z mrtvých.“

exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

158:6.3 (1758.4) “No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the will of the Father in heaven.

158:6.4 (1758.5) “How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?”

158:6.5 (1759.1) When Jesus had thus spoken to the twelve, he added: “And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again.”

Smutní apoštolové pak šli spát. Byli zmateni; nebyli schopni tato slova pochopit. A i když se báli zeptat se na něco o tom, co řekl, na všechno si vzpomněli po jeho zmrtychvstání.

158:6.6 (1759.2) They retired for the night, sorrowful. They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. PETRŮV PROTEST

Ve středu brzy ráno Ježíš a dvanáctka vyšli z Cesareje-Filipova a vydali se do Magadanského parku, který se nacházel nedaleko od Betsaidy-Julii. V tu noc apoštolové téměř nespali, proto byli již časně ráno na nohou a připraveni vyrazit na cestu. Dokonce i lhostejná Alfeusova dvojčata byla šokována slovy o smrti Ježíše. Na své cestě na jih, hned kousek za vodami Merómu, došli na damašskou cestu a poněvadž Ježíš se chtěl vyhnout setkání se zákoníky a dalšími lidmi, o kterých věděl, že jsou za nimi a snaží se je dostihnout, rozhodl, že půjdou do Kafarnaumu po damašské cestě, která vede přes Galileji. A udělal to z toho důvodu, protože věděl, že ti, kteří ho pronásledují, půjdou východní jordánskou cestou, poněvadž předpokládali, že Ježíš a apoštolové se budou bát projít přes území Heroda Antipy. V tento den se snažil uniknout svým kritikům a za nimi jdoucímu davu lidí, aby mohl být se svými apoštoly sám.

Putovali přes Galilej bez přestávky a již dávno minula doba oběda když se zastavili ve stínu, aby se posilnili. A když se najedli, Ondřej se obrátil na Ježíše slovy: „Učiteli, moji bratři nerozumí tvým tajemným slovům. My jsme plně uvěřili, že jsi Synem Božím a teď slyšíme tato divná slova o tvém odchodu, o smrti. My nechápeme tvé učení. Mluvíš k nám v podobenstvích? Prosíme tě, mluv s námi přímo a ne dvojsmyslně.“

V odpověď Ondřejovi Ježíš řekl: „Moji bratři, právě proto, že jste mne uznali za Syna Božího jsem nucen vám odhalit pravdu o konci poskytnutí Syna Člověka na zemi. Vy úporně lpíte na myšlence, že jsem váš Mesiáš a nechcete opustit ideu, že Mesiáš musí sedět na trůně v Jerusalemu; proto vám neustále říkám, že Syn Člověka musí brzy odejít do Jerusalema, hodně trpět, být zavržen zákoníky, staršími a velekněží a po tom všem bude zabit a vstane z mrtvých. A nemluví k vám v podobenství; říkám vám pravdu, aby jste byli připraveni na tyto události, když na vás náhle dolehne.“ A když Ježíš ještě mluvil, Šimon Petr k němu prudce přistoupil, položil svému Učiteli ruku na rameno a řekl: „Učiteli, my ti vůbec nechceme odporovat, ale já tvrdím, že nic takového se ti nemůže stát.“

7. PETER'S PROTEST

158:7.1 (1759.3) Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Bethsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

158:7.2 (1759.4) They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: "Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form."

158:7.3 (1759.5) In answer to Andrew, Jesus said: "My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us." And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing impetuously toward him, laid his hand upon the Master's shoulder and said: "Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these

Petr to tak řekl, protože Ježíše miloval; ale lidská podstata Učitele rozpoznala v těchto dobře míněných a rozrušených slovech jemný náznak snahy přinutit ho změnit svůj plán na ukončení svého pozemského poskytnutí v souladu s vůlí svého Rájského Otce. A právě kvůli tomu, že rozeznal nebezpečí toho, že takové návrhy odradit ho přišly dokonce od jeho oddaných a věrných přátel, obrátil se k Petrovi a ostatním apoštolům slovy: „Podporuj mne. V tvých slovech je duch odpůrce, pokušitele. Když mluvíš tímto způsobem, nejsi na mé straně, ale spíše na straně našich nepřátel. Takto tvá láska ke mně se pro mne stává překážkou při vykonávání vůle Otce. Nepřemýšlejte o lidských cestách, ale o vůli Boží.“

Když se vzpamatovali z prvního šoku po této ostré výtce Ježíše a než se opět vydali na další cestu, Učitel ještě dodal: „Jestli kdokoliv chce jít se mnou, musí zapomenout na svá osobní přání, ale musí každodenně plnit své povinnosti a následovat mne. Protože každý, kdo chce chránit svůj život sobecky, ztratí ho, ale každý, kdo život ztrácí kvůli mně a evangeliu, ten ho uchová. Jaký prospěch má člověk z toho, že získá celý svět a ztratí svoji duši? Co může člověk dát výměnou za věčný život? Nestyděte se za mne a za má slova v této hříšné a pokrytecké době, tak jako já se nebudu stydět ocenit vás, když se ve slávě objevím před mým Otcem v přítomnosti všech nebeských armád. Nicméně, mnozí z vás stojících nyní přede mnou, nepoznají smrt, dokud neuvidí, jak se toto království Boží stane mocným.“

Tak Ježíš objasnil dvanáctce bolestivou a konfliktní cestu, po které musí kráčet, jestli chtějí jít s ním. Jakým šokem byla tato slova pro tyto galilejské rybáře, kteří setrvali ve svém snu o pozemském království a čestných místech, které tam zaujmou! Ale jejich oddaná srdce byla pohnuta touto odvážnou výzvou a ani jeden z nich nepomyslel na to, že by ho opustil. Ježíš je však neposílal do boje samotné; on je vedl. On je pouze požádal, aby ho statečně následovali.

Pomalou začala dvanáctka chápat, že Ježíš jim říkal něco o možnosti své smrti. Jenom nejasně porozuměli tomu, co řekl o své smrti, zatímco jeho tvrzení o zmrtvýchvstání nedokázali ve svých myslích vůbec zachytit. Časem Petr, Jakub a Jan, vzpomínajíc na svoji zkušenost na hoře zjevení, začali obšírněji rozumět některým z těchto věcí.

Za celou dobu soužití s Ježíšem, dvanáctka pouze několikrát uviděla podobný záblesk v jeho

things shall never happen to you.”

158:7.4 (1760.1) Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master's human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: "Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father's will. Mind not the ways of men but rather the will of God."

158:7.5 (1760.2) After they had recovered from the first shock of Jesus' stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: "If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel's, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power."

158:7.6 (1760.3) And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked only that they bravely follow.

158:7.7 (1760.4) Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter, James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

158:7.8 (1760.5) In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see

očích a slyšeli taková břitká slova pokárání, jak tomu bylo v tomto případě výtky Petrovi a všem ostatním. Ježíš měl vždy trpělivost s jejich lidskými nedokonalostmi, ale ne v případech, kdy byl ohrožen plán bezvýhradně vykonat vůli svého Otce ve zbývajících částech jeho pozemského života. Apoštolové byli doslova omráčeni; byli ohromeni a poděšeni. Nebyli schopni nalézt slova pro vyjádření své bolesti. Pomalu začínali chápat, co bude jejich Učitel muset podstoupit a že oni budou muset projít touto zkušeností s ním, ale realitu těchto nadcházejících událostí si začali uvědomovat až dávno po těchto prvních zmínkách o blížící se tragédii jeho posledních dnů.

Mlčky se Ježíš a dvanáctka vydali na cestu, přes Kafarnaum, do tábora v Magadanském parku. Ačkoliv nemluvíli s Ježíšem, tak v pozdním odpoledni začali hodně mluvit mezi sebou, zatímco Ondřej si povídal s Ježíšem.

8. V PETROVĚ DOMĚ

Do Kafarnaumu dorazili za soumraku a šli málo frekventovanými ulicemi přímo do domu Šimona Petra, kde se chystali povečeřet. Zatímco David Zebedeus připravoval vše potřebné, aby je přepravil přes jezero, oni čekali v Šimonově domě a Ježíš, dívajíc se na Petra a ostatní apoštoly, se zeptal: „Když jsme byli dnes odpoledne na cestě, o čem jste tak vážně debatovali mezi sebou?“ Apoštolové mlčeli, protože mnozí z nich pokračovali v debatě, která začala u hory Hermón a týkala se jejich postaveních v přicházejícím království; kdo bude největší a tak podobně. Jelikož Ježíš věděl, jaké jsou dnes jejich myšlenky, zavolal k sobě jedno z malých Petrových dětí, posadil ho mezi ně a řekl: „Opravdu, opravdu vám říkám, jestliže se nezměníte a nebudete jako toto dítě, nedojdete daleko v království nebeském. Každý, kdo se stane pokorným a bude jako toto malé dítě, ten bude největším v království nebeském. A kdo přijímá takové dítě, přijímá mne. A ti, kdo přijímají mne, přijímají také Jeho, který mne poslal. Jestli chcete být prvními v království, snažte se dělit o tyto pravdy se svými bratry v těle. Ale pro každého, kdo činí překážky kterémukoliv z těchto maličkých, by bylo lepší, kdyby mu pověsili kolem krku mlýnský kámen a byl hosen do moře. Jestli ty věci, které děláte svými rukama, nebo ty, které vidíte vašimi očima, překáží vašemu progresu v království, obětujte tyto drahocenné idoly, protože je lepší vstoupit do království bez mnohých milovaných věcí, než lpět na těchto idolech a zůstat za hranicemi království. Ale ze všeho nejvíce dbejte na to, abyste nepohrdali žádným z těchto maličkých, protože jejich andělé stále vidí tváře bytostí nebeských armád.

that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

^{158:7.9 (1761.1)} In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much among themselves while Andrew talked with the Master.

8. AT PETER'S HOUSE

^{158:8.1 (1761.2)} Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little ones and, setting the child down among them, said: "Verily, verily, I say to you, except you turn about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these

Když Ježíš skončil svoji řeč, nasedli na loď a odpluli na druhý břeh do Magadanu.

little ones, for their angels do always behold the faces of the heavenly hosts.”

158:8.2 (1761.3) When Jesus had finished speaking, they entered the boat and sailed across to Magadan.

Kapitola 159. Putování po Dekapoli

⇐ 158

Kniha Urantia

160 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 159 PUTOVÁNÍ PO DEKAPOLI

Sekce

Úvod

1. Kázání o odpuštění
2. Neznámý kazatel
3. Pokyny pro učitele a věřící
4. Rozhovor s Natanaelem
5. Pozitivní podstata Ježíšova náboženství
6. Návrat do Magadanu

PAPER 159 THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

Úvod

KDYŽ Ježíš a dvanáct apoštolů přišli do Magadanského parku, zjistili, že je tam čeká skupina téměř stovky evangelistů a učedníků, včetně ženského sboru, kteří byli připraveni okamžitě se vydat na cestu—učit a kázat ve městech Dekapoli.

V toto čtvrteční ráno, 18. srpna, Učitel svolal své stoupence a nařídil, aby každý apoštol si vzal k sobě jednoho z dvanácti evangelistů a s ostatními evangelisty se vydali ve dvanácti skupinách pracovat do měst a vesnic Dekapoli. Ženskému sboru a ostatním učedníkům přikázal, aby zůstali s ním. Ježíš naplánoval pro toto putování čtyři týdny a nařídil svým stoupencům vrátit se zpět do Magadanu nejpozději v pátek, 16. září. Slíbil jim, že je bude během této doby často navštěvovat. V průběhu měsíce těchto dvanáct skupin pracovalo v Gerase, Gamale, Hipposu, Safónu, Abile, Edrei, Filadelfii, Chešbónu, Diumu, Skythopoli a v řadě dalších městech. Po dobu tohoto putování nedošlo k žádnému zázračnému vyléčení či jiným neobvyklým událostem.

INTRODUCTION

159:0.1 (1762.1) WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

159:0.2 (1762.2) On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

1. KÁZÁNÍ O ODPUŠTĚNÍ

Jednoho večera v Hipposu, v odpověď na otázku učedníka, Ježíš přednesl lekci na téma odpuštění. Učitel řekl:

„Jestliže dobrosrdečný člověk má sto ovcí a jedna z nich se zatoulá od stáda, neopustí ihned těch devadesát devět ovcí a nevydá se hledat tu jednu zbloudilou? A jestliže je dobrý pastýř, nebude hledat tak dlouho, dokud tu ztracenou ovci nenajde? A potom, když pastýř najde svoji ztracenou ovci, dá si ji na ramena a s radostí se vydá domů volajíc na své přátele a sousedy: „Radujte se mnou, poněvadž jsem našel moji ztracenou ovci.“ Říkám vám, že na nebesích se více radují z jednoho kajícího hříšníka, než z devadesáti devíti čestných lidí, kteří se nepotřebují kát. Pravdou je, že není vůlí mého nebeského Otce, aby jeden z jeho maličkých zbloudil, tím méně zahynul. Ve vašem náboženství Bůh může přijmout kající hříšníky; v evangelium království se Otec vydává je hledat ještě předtím, než začnou skutečně uvažovat o pokání.

Otec nebeský miluje své děti a proto vy se musíte naučit milovat jeden druhého; Otec nebeský vám odpouští vaše hříchy; proto vy se musíte naučit odpouštět jeden druhému. Jestli váš bratr proti vám zhřeší, jděte za ním a taktně a trpělivě mu objasněte v čem pochybil. A udělejte to o samotě, pouze vy a on. Jestli vás vyslechne, pak jste získali svého bratra. Jestli váš bratr vás nevyslyší, jestli bude pokračovat ve svém hříchu, jděte opět za ním, vezměte s sebou jednoho či dva společné přátele, abyste tak měli dva, nebo tři svědky, aby potvrdili vaše tvrzení a prokázali fakt, že jste jednali spravedlivě a soucitně se svým hřešícím bratrem. Když i teď odmítá vyslechnout své bratry, můžete o všem povědět náboženské obci a potom, jestli odmítá vyslechnout bratrství, nechte je udělat to, co oni považují za moudré; necht' takový svévolný člen je vyhnán z království. Ačkoliv vy nemůžete rozhodovat o duších vašich bližních a přestože nemůžete odpouštět hříchy či jinak si přivlastnit práva, která přináležejí nebeským dohlížitelům, byli jste pověřeni udržovat světský řád v království pozemském. I když se nemůžete vměšovat do božských nařízení, týkajících se věčného života, můžete rozhodovat o etických problémech v takové míře, do jaké se týkají světského blaha bratrství na zemi. Proto ve všech těchto otázkách, vztahujících se k disciplíně v bratrství, cokoliv rozhodnete na zemi, bude uznáno na nebi. Přestože vy nemůžete rozhodovat o věčném osudu jednotlivce, můžete přijímat zákony, týkající se chování skupiny, protože kde dva či tři z vás dojdou k souhlasu ve vztahu k jakémukoli z těchto věcí a požádáte mne, bude to pro vás uděláno, za předpokladu, že vaše prosba nebude v rozporu s vůlí nebeského Otce.

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

159:1.1 (1762.3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

159:1.2 (1762.4) "If a kindhearted man has a hundred sheep and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, 'Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.' I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

159:1.3 (1762.5) "The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal welfare of the brotherhood on earth. And so, in all these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the group, for, where two or three of you agree

A to všechno je věčnou pravdou, protože tam, kde se sejdou dva či tři věřící, tam spolu s nimi jsem i já.“

Šimon Petr byl tím apoštolem, který řídil činnost pracovníků v Hipposu a když slyšel Ježíše takto mluvit, zeptal se: „Pane, jestli můj bratr proti mně hřeší, kolikrát mu musím odpustit? Až sedmkrát?“ A Ježíš Petrovi odpověděl: „Nejenom sedmkrát, ale dokonce sedmdesát sedmkrát. Království nebeské může být přirovnáno ke království jednoho krále, který nařídil vybrat dluhy od svých sluhů. A když začali kontrolovat dlužní zápisy, přivedli k němu jednoho z největších dlužníků, který přiznal, že svému králi dluží deset tisíc talentů. Vymlouval se na to, že ho postihly zlé časy a že nemá čím by svůj dluh splatil. A tak král přikázal zkonfiskovat jeho majetek a prodat jeho děti, aby mohl svůj dluh splatit. Když tento vrchní sluha uslyšel tento přísný rozsudek, padl před králem na tvář a úpěnlivě ho prosil o slitování a dal mu více času, říkajíc: „Pane, měj se mnou ještě chvíli trpělivost a já ti všechno zaplatím! A když král pohlédl na tohoto nesvědomitého sluhu a jeho rodinu, zželelo se mu jich. Prikázal, aby byl propuštěn a aby jeho celý dluh mu byl odpuštěn.“

A tento vrchní sluha, který tímto způsobem dostal milost a odpuštění od krále, se vrátil ke své obvyklé práci. Vyhledal jednoho ze svých podřízených sluhů, který mu dlužil pouhých sto denárů, chytil ho za krk a řekl: „Zaplat' všechno, co mně dlužíš.“ A tento mladší sluha padl k nohám svého nadřízeného sluhu a prosil ho: „Měj se mnou strpení a brzy ti budu moci zaplatit.“ Ale vrchní sluha neměl se svým kolegou slitování a chtěl ho dát do vězení, jestli mu dluh nesplatí. Když ostatní sluhové viděli, co se stalo, byli tak rozhořčení, že šli za svým pánem a králem a vše mu pověděli. Když král uslyšel o jednání svého vrchního sluhu, zavolal si k sobě tohoto nevděčného a nemilosrdného člověka a řekl: „Jsi zlomyslný a hanebný sluha. Když jsi žádal o slitování, já jsem ti velkoryse odpustil celý tvůj dluh. Proč ty jsi také neprojevil soucit se svým kolegou sluhou tak, jak jsem to udělal já tobě?“ A král byl tak rozzloben, že poslal svého nevděčného vrchního sluhu do vězení, kde bude vězněn tak dlouho, dokud nezaplatí celý svůj dluh. A tak i můj nebeský Otec projeví dostatek soucitu s těmi, kteří velkoryse odpouštějí svým bližním. Jak můžete přijít k Bohu a prosit o slitování nad vašimi prohřešky, když vy jste zvyklí trestat své bratry za tyto stejné lidské slabosti? Říkám vám

concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them.”

^{159:1.4 (1763.1)} Simon Peter was the apostle in charge of the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: “Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?” And Jesus answered Peter: “Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king’s court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, ‘Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.’ And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.”

^{159:1.5 (1763.2)} “And this chief steward, having thus received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, ‘Pay me all you owe.’ And then did this fellow steward fall down before the chief steward and, beseeching him, said: ‘Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.’ But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: ‘You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?’ And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can you come to God asking consideration for your

všem: „darem jste dostali dobré věci království; proto je velkoryse rozdávejte svým bližním na zemi.“

Tak Ježíš učil a poukázal na nebezpečí nespravedlnosti osobního soudu nad svými bližními. Musí se udržovat disciplína a uplatňovat právo, ale ve všech těchto záležitostech musí převládat moudrost bratrství. Ježíš prosazoval zákonodárné a soudní právo na skupinu a ne na jednotlivce. Ale i toto prosazování práva ve skupině nesmí být vykonáváno jako právo osobní. Vždy existuje nebezpečí, že rozsudek jednotlivce může být ovlivněn předsudky či deformován hněvem. Skupinový rozsudek s větší pravděpodobností vyloučí nebezpečí a odstraní nespravedlnost osobní zaujatosti. Ježíš se vždy snažil minimalizovat faktory nespravedlnosti, odplaty a pomsty.

[Použití výrazu „sedmdesát sedm“ jako zobrazení soucitu a shovívavosti bylo vzato ze Spisů, když Lámech se vychloubá železnými zbraněmi svého syna Tubala-Kaina, který při porovnávání těchto svých dokonalejších nástrojů pro boj se zbraněmi nepřátel, prohlásil: „Jestli bezbranný Kain byl pomstěn sedmkrát, tak já budu nyní pomstěn sedmdesát sedmkrát.“]

2. NEZNÁMÝ KAZATEL

Ježíš se vypravil do Gamaly navštívit Jana a ty, kteří tam s ním pracovali. Večer, po řadě otázek, na které Ježíš odpovídal, mu Jan řekl: „Učiteli, včera jsem šel do Aštorótu, abych se podíval na člověka, který učí tvým jménem a dokonce tvrdí, že dokáže vyhánět zlé duchy. Tento člověk s námi nikdy nebyl a ani není naším stoupencem a proto jsem mu zakázal tyto věci dělat.“ Ježíš nato řekl: „Nezakazuj mu to. Neuvědomuješ si, že toto evangelium království bude brzy hlášáno po celém světě? Jak můžeš očekávat, že všichni věřící v evangelium se podřídí vašim pokynům? Radujte se z toho, že naše učení se již začalo samo projevovat za hranicemi našeho osobního vlivu. Nevidíš, Jane, že ti, kteří chtějí činit velká díla svým jménem, musí časem naší věci pomáhat. Tito lidé nebudou určitě hned mluvit o mně špatně. Můj synu, v takových záležitostech by bylo lepší, kdybys předpokládal, že ten, kdo není proti nám, je s námi. V budoucích generacích přijde mnoho ne úplně ctihodných lidí, kteří budou dělat hodně zvláštních věcí svým jménem, ale já jim to nezakážu. Říkám ti, že i darovaný pohár studené vody žíznicí duši, je navždy zaznamenán Otcovými posly jako služba lásce.“

shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth.”

159:1.6 (1764.1) Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group*, not in the *individual*. Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

159:1.7 (1764.9) [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: "If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be avenged seventy-seven."]

2. THE STRANGE PREACHER

159:2.1 (1764.3) Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: "Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things." Then said Jesus: "Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the Father's messengers shall ever make record of

Toto poučení Jana velmi zmátlo. Neslyšel dříve Ježíše říkat: „Kdo není se mnou, je proti mně?“ A on nepochopil, že v tomto případě Ježíš upozorňoval na osobní vztah člověka k duchovnímu učení o království, zatímco v předchozím případě mluvil o vnějších a rozsáhlých sociálních vztazích věřících, týkajících se otázek administrativní kontroly a soudní pravomoci jedné skupiny věřících nad činností jiných skupin, které časem vytvoří blížící se celosvětové bratrství.

Ale Jan často vzpomínal na tuto zkušenost ve spojení se svojí pozdější prací ve jménu království. Nicméně, apoštolové mnohokrát zaútočili proti těm, kteří se odvážili učit jménem Ježíše. Jim to vždy připadalo nevhodné, aby ti, kteří nikdy neseděli u Ježíšových nohou, směli učit jeho jménem.

Člověk, kterému Jan zakázal učit a pracovat jménem Ježíše, neuposlechl apoštolova příkazu. Pokračoval ve své činnosti a než odešel do Mezopotámie, vytvořil velkou skupinu věřících v Kanatě. Tento člověk, jménem Aden, uvěřil v Ježíše skrze svědectví dementního muže, kterého Ježíš vyléčil nedaleko Keresy a který tak pevně věřil tomu, že domnělí zlí duchové, které z něho Učitel vyhnal, vstoupili do vepřů a vrhli se s útesu vstříc své smrti.

3. POKYNY PRO UČITELE A VĚŘÍCÍ

V Edrei, kde pracoval Tomáš a jeho druhové, Ježíš strávil den a noc a během večerní debaty jmenoval principy, kterými by se měli řídit ti, kteří kážou pravdu a kteří by měli povzbudit všechny, kdo učí o evangeliu království. Zkráceně a nově formulováno v současné frazeologii, Ježíš učil následujícím:

Vždy respektujte osobnost člověka. Spravedlivá věc nesmí být nikdy prosazována silou; duchovní vítězství mohou být dosaženy pouze duchovní silou. Tento příkaz nepoužívat materiální vlivy se vztahuje jak k psychické síle, tak i fyzické síle. Silné argumenty a mentální nadřazenost nesmějí být použity k nucení mužů a žen ke vstupu do království. Myšlení člověka nesmí být potlačeno čirou vahou logiky či zastrašeno Istivou výmluvností. I když emoce jako faktor v lidském rozhodování nemohou být úplně vyloučeny, nesmí být účelově využívány v učení

such a service of love.”

159:2.2 (1764.4) This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, “He who is not with me is against me”? And he did not perceive that in this case Jesus was referring to man’s personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

159:2.3 (1765.1) But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master’s name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus’ feet should dare to teach in his name.

159:2.4 (1765.2) This man whom John forbade to teach and work in Jesus’ name did not heed the apostle’s injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

159:3.1 (1765.3) At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening’s discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

159:3.2 (1765.4) Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man’s mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human decisions cannot be wholly eliminated, it should

těch, kteří usilují o vstup do království. Obracejte se přímo k božskému duchu, který pobývá v myslích lidí. Nevyužívejte strach, lítost či pouhou přecitlivělost. Při vyzývání lidí buďte čestní; uplatňujte sebeovládání a projevujte patřičnou zdrženlivost; prokazujte náležitý respekt osobnostem mladých učedníků. Pamatujte si, že jsem řekl: „Pohledte, stojím u dveří a klepu a jestli někdo otevře, vejdu.“

Při vedení lidí do království nesnižujte či neničte jejich sebeúctu. I když nadměrná sebeúcta může zahubit pokoru a skončit v pýše, ješitnosti a aroganci, ztráta sebeúcty často vede k paralýze vůle. Účelem tohoto evangelia je obnovit sebeúctu v těch, kteří ji ztratili a omezit v těch, kteří ji mají. Bylo by chybou, kdybyste jenom odsuzovali špatné v životech vašich žáků; rovněž si pamatujte oceňovat štědře chvályhodné věci v jejich životech. Nezapomínejte na to, že já se nezastavím před ničím, abych obnovil sebeúctu v těch, kteří ji ztratili a kteří ji opravdu touží získat zpět.

Dávejte pozor na to, abyste nezranili sebeúctu nesmělých a bojácných duší. Nelibujte si v sarkasmu na účet mých prostoduchých bratrů. Nebudte cyničti k mým bázlivým dětem. Nečinnost ničí sebeúctu; proto nabádejte své bratry k neustálé aktivitě v jimi vybraných povinnostech a vynakládejte všechny síly pro zajištění práce pro ty, kteří ji nemají.

Nikdy se neproviňte tím, že se budete snažit nečestnými způsoby přimět muže a ženy do království. Milující otec nenutí hrozbami své děti k poddajné poslušnosti vykonávat jeho opodstatněné požadavky.

Jednou si děti království uvědomí, že silné emoce se nerovnájí pokynům božského ducha. Mít silný a zvláštní pocit něco udělat či někam jít neznamena nutně, že takové impulzy jsou pokyny vnitřního ducha.

Upozorněte všechny věřící na hraniční pásmo rozporu, kterým všichni musí projít při přechodu ze života v těle k vyššímu životu v duchu. Ti, kdo žijí celkem řádně v rámci obou oblastí, se málo setkají s rozporem či pomýlením, ale všem lidem je souzeno zakusit větší či menší nejistotu v průběhu přechodného období mezi dvěma úrovněmi života. Vstoupivši do království, vy nemůžete uniknout s tím spojenými odpovědnostmi či se vyhnout v něm stanoveným povinnostem. Ale zapamatujte si: jařmo evangelia je mírné a břemeno pravdy je lehké.

Svět je plný hladových duší, které hynou

not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: "Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in."

159:3.3 (1765.5) In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

159:3.4 (1765.6) Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

159:3.5 (1766.1) Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

159:3.6 (1766.2) Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

159:3.7 (1766.3) Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

159:3.8 (1766.4) The world is filled with hungry souls

hladem, ačkoliv žijí v samé přítomnosti chleba života; lidé umírají při hledání toho samého Boha, který žije v nich. S touhou v srdci a únavou v nohách lidé hledají poklady království, když ty jsou všechny v přímém dosahu živé pravdy. Víra je pro náboženství to, čím je plachta pro koráb; víra dodává sílu, nezvětšuje břemeno života. Věřící vede pouze jeden boj a to proti pochybnosti—nevěře.

Kázáním evangelia království vy prostě učíte přátelství s Bohem. A toto bratrství bude získávat jak muže, tak i ženy, protože jedni i druhí naleznou to, co nejopravdověji uspokojuje jejich osobité tužby a ideály. Říkejte mým dětem, že já nejsem pouze trpělivý s jejich chybami a ošetřovatel jejich citů, ale že jsem také nemilosrdný k hříchu a netolerantní k neřestnosti. Já jsem opravdu pokorný a skromný v přítomnosti mého Otce, ale jsem stejně a neúprosně nesmiřitelný, když se jedná o úmyslnou špatnost a hříšnou rebelii proti vůli mého nebeského Otce.

Nebudete popisovat vašeho učitele jako trpícího člověka. Budoucí generace poznají také zář naší radosti, vzdnost naší dobré vůle a inspiraci našeho zdravého humoru. My hlásáme poselství radostných zpráv, které je nakažlivé svojí transformující silou. Naše náboženství pulzuje novým životem a novými hodnotami. Ti, kteří přijmou toto učení se naplní radostí a ve svých srdcích pociťují potřebu radovat se věčně. Narůstající štěstí je vždy zkušenost všech těch, kteří si jsou jisti Bohem.

Učte všechny věřící nespolehat se na vratké podpěry falešného soucitu. Nemůžete získat silný charakter v oddávání se sebelítosti; čestně se snažte vyhnout se klamnému vlivu přátelství v neštěstí. Projevujte sympatie k odvážným a statečným, ale zdržujte se přílišné lítosti nad těmi zbabělými dušemi, které se pouze lhotejně staví k těžkostem žití. Neutěšujte ty, kteří vzdají zápas se svými těžkostmi bez boje. Nemějte pochopení pro své bližní jen proto, že oni na oplátku mají pochopení pro vás.

Až jednou moje děti uvěří v jistotu božské přítomnosti, taková víra rozšíří mysl, zušlechťí duši, posílí osobnost, zvětší štěstí, prohloubí duchovní vnímání a zvýší schopnost milovat a být milován.

Učte všechny věřící, že ti, kteří vstoupí do království, se tím nestanou imunní vůči neštěstím času či obyčejným přírodním katastrofám. Víra v evangelium nemůže zabránit problémům, ale

who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it is an addition of power, not an added burden of life. There is but one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

159:3.9 (1766.5) In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

159:3.10 (1766.6) You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

159:3.11 (1766.7) Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

159:3.12 (1766.8) When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

159:3.13 (1767.1) Teach all believers that those who enter the kingdom are not thereby rendered immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will

zaručí vám, že se nebudete bát, když vás potíže potkají. Jestli máte odvahu ve mne věřit a celým srdcem mne následovat, tak s největší určitostí vstoupíte na cestu, vedoucí zaručeně k potížím. Já vám neslibuji, že vás zbavím potíží a problémů, ale opravdu slibuji, že jimi projdu s vámi.

A mnoho jiného učil Ježíš tuto skupinu věřících, než odešel spát. A ti, kdo slyšeli tato slova, uložili si je ve svých srdcích a často je opakovali pro poučení apoštolů a učedníků, kteří tam s nimi v ten den nebyli.

4. ROZHOVOR S NATANAELEM

Potom se Ježíš vydal do Abily, kde pracoval Natanael se svými druhy. Natanael byl velmi znepokojen některými prohlášeními Ježíše, které se jeví jako zlehčování vlivu uznávaných hebrejských spisů. Proto tento večer, po tradičně vyhraněném čase pro otázky a odpovědi, Natanael vzal Ježíše stranou od ostatních a zeptal se: „Učiteli, můžeš mně svěřit pravdu o Spisech? Pozoruji, že nás učíš jenom některé části svatých knih—podle mého názoru ty nejlepší—a domnívám se, že odmítáš učení rabinů o tom, že slova zákona jsou slova samého Boha a která byla s Bohem na nebesích již před Abrahamem a Mojžíšem? Jaká je pravda o Spisech?“ Když si Ježíš vyslechl otázku svého zmateného apoštola, odpověděl:

„Natanaeli, usuzuješ správně. Já se dívám na Spisy jinak než rabinové. Já si s tebou o tom promluvím pod podmínkou, že o těchto věcech nebudeš mluvit se svými bratry, kteří na toto učení nejsou ještě připraveni. Slova zákona Mojžíše a také učení Spisů neexistovala před Abrahamem. Jen v nedávné době Spisy byly sepsány tak, jak je známe nyní. I když obsahují nejlepší z vyšších myšlenek a tužeb židovského národa, obsahují také mnoho toho, co je příliš vzdáleno charakteru a učení nebeského Otce; proto musím vybírat z těch lepších učení, která učí o pravdách, vztahujících se k evangeliu království.

Tyto písemnosti jsou dílem lidí. Někteří z nich byli lidé zbožní a jiní tak zbožní nebyli. Učení těchto knih odráží názory a úroveň osvětlení těch epoch, ve kterých vznikala. Z pohledu odhalení pravdy, poslední z nich jsou spolehlivější než

not prevent getting into trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

159:3.14 (1767.2) And much more did Jesus teach this group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. THE TALK WITH NATHANIEL

159:4.1 (1767.3) And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

159:4.2 (1767.4) "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren, who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

159:4.3 (1767.5) "These writings are the work of men, some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are

první. Spisy jsou chybné a jsou zcela lidským výtvorem, ale nemyšl se, obsahují nejlepší sbírku náboženských moudrostí a duchovní pravdy, jaká kdy byla na celém světě v této době vytvořena.

Mnohé z knih nebyly napsány těmi lidmi, jejichž jména jsou jim připisována, ale to nikterak nesnižuje hodnoty pravd v nich obsažené. I když by se příběh o Jonášovi nikdy nestal, i kdyby Jonáš nikdy nežil, tak hluboká pravda tohoto příběhu—láska Boha k Nineve a k tak zvaným neznabohům—by přesto neztratila nic ze svého významu v očích těch, kteří milují své bližní. Spisy jsou posvátné, protože představují myšlenky a činy lidí, silujících nalézt Boha a kteří v těchto písemnostech zaznamenávají své nejvyšší představy o spravedlnosti, pravdě a posvátnosti. Ve spisech je hodně pravdy, opravdu velmi hodně, ale ve světle vašeho současného učení vy víte, že tyto písemnosti také obsahují hodně toho, co popisuje nebeského Otce nesprávně, toho milujícího Boha, kterého jsem já přišel odhalit celému světu.

Natanaeli, nikdy, ani na okamžik, nepřipust' v sobě myšlenku uvěřit Spisům v tom smyslu, že Bůh lásky přikázal tvým praotcům jít do boje a zabít všechny jejich nepřátele—muže, ženy a děti. Takové záznamy jsou slova lidí, a to lidí ne příliš zbožných, a nejsou slovem Božím. Spisy vždy vyjadřovaly a vždy budou vyjadřovat intelektuální, morální a duchovní úroveň svých tvůrců. Ty jsi nezpochyboval, že představy o Jahvem se stávají krásnějšími a laskavějšími od jedné knihy proroků k druhé—od Samuela k Izajášovi? A měl bys si pamatovat, že Spisy jsou určeny pro náboženskou výuku a duchovní vedení. Jejich autoři nebyli ani historikové, ani filozofové.

Věc, která je nejvíce odsouzenihodná, není jenom tato mylná idea o absolutní dokonalosti Spisů a neomylnosti jejich učení, ale spíše matoucí chybný výklad těchto posvátných písemností tradicemi zotročených zákoníků a farizejů Jerusalema. A nyní použij doktrínu k tomu, že Spisy těchto knih jsou jak božím vnuknutím, tak i jejich chybným výkladem, aby se postavili na odpor novějším učení evangelia království. Natanaeli, nikdy nezapomeň na to, že Otec nikdy neomezuje odhalení pravdy žádné generaci či jakémukoliv národu. Mnoho upřímných hledatelů pravdy byli, jsou a budou zmateni a deprimováni těmito dogmaty o dokonalosti Spisů.

Síla pravdy spočívá v tom samém duchu, který pobývá v její živých projevech a ne v mrtvých slovech málo osvícených a údajně Bohem inspirovaných lidí jiné generace. A i kdyby tito svatí muži minulosti žili inspirujícími a duchem

faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

159:4.4 (1767.6) "Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the worlds.

159:4.5 (1768.1) "Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:4.6 (1768.2) "The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:4.7 (1768.3) "The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly inspired men of another generation. And even if these holy men of old lived inspired and spirit-filled

naplněnými životy, neznamená to, že jejich slova byla podobně duchovně inspirována. Dnes my neděláme žádné záznamy o učeních tohoto evangelia království, abyste, až já tady nebudu, se rychle nerozdělili do různých soupeřících skupin o pravdě v důsledku odlišnosti vašeho výkladu mých učení. Pro tuto generaci je nejlepší to, že my tyto pravdy žijeme i když o nich neděláme záznamy.

Dobře si pamatuj má slova Natanaeli, nic, čeho se lidská povaha dotkla, nemůže být považováno za spolehlivé. Prostřednictvím myslí člověka může božská pravda opravdu zářit, ale vždy bude mít relativní čistotu a neúplnou božskost. Tvor může toužit po neomylnosti, ale tu mají jenom Tvořitelé.

Ale největší chybou učení o Spisech je doktrína o tom, že tyto zapečetěné knihy záhad a moudrosti mohou být vykládány pouze vzdělanými mozky národa. Zjevení božské pravdy jsou zapečetěna pouze lidskou nevědomostí, náboženským fanatismem a bigotní nesnášenlivostí. Světlo Spisů je utlumeno pouze predsudky a zatemněno pověřivostí. Zrádný strach z posvátnosti zabránil náboženství mít takového ochránce, jako je zdravý rozum. Strach před autoritou posvátných písemností minulosti úspěšně brání čestným duším současnosti přijmout nové světlo evangelia, to světlo, které tak silně toužili uvidět Boha si uvědomující lidé jiných generací.

Ale nejsmutnější ze všeho je ta skutečnost, že někteří učitelé svatosti tohoto tradicionalismu znají tuto pravdu. Oni více či méně vědí o těchto nedostacích ve Spisech, ale jsou morálními zbabělci, jsou intelektuálně nečestní. Znají pravdu o těchto posvátných písemnostech, ale raději zatajují taková narušující fakta před národem. A tímto překrucují a zkreslují Spisy a dělají z nich průvodce zotročujícími detaily každodenního života a autoritu ve věcech neduchovních místo toho, aby používali tyto posvátné písemnosti jako studnici morální moudrosti, náboženské inspirace a duchovního učení Boha si uvědomujících lidí dalších generací.“

Učitelova slova Natanaela osvětila a ohromila. Dlouhou dobu o tomto rozhovoru přemýšlel v hloubce své duše, ale nikomu se o něm nezmínil až do doby po Ježíšově nanebevstoupení; a i potom měl strach sdělit všechno, co Učitel tehdy řekl.

lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

159:4.8 (1768.4) “Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

159:4.9 (1768.5) “But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance, bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

159:4.10 (1769.1) “But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people. And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations.”

159:4.11 (1769.2) Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. POZITIVNÍ PODSTATA JEŽÍŠOVA NÁBOŽENSTVÍ

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS' RELIGION

Ve Filadelfii, kde pracoval Jakub, Ježíš učil apoštoly o pozitivní podstatě evangelia království. Když během svých připomínek dal na srozuměnou, že některé části Spisů obsahují více pravdy než jiné a nabádal své posluchače, aby dávali svým duším tu nejlepší duchovní potravu, Jakub Učitele přerušil otázkou: „Učiteli, byl bys té dobroty a poradil nám, jak si máme vybírat ty lepší pasáže ze Spisů pro naše osobní vzdělávání?“ A Ježíš odpověděl: „Ano, Jakube, když čtete Spisy, hledejte věčné pravdy a božsky krásná učení, jako jsou například:

Ó Hospodine, vlož do mého srdce čistotu.

Hospodin je můj pastýř; nebudu strádat.

Miluj svého bližního, jako sebe sama.

Protože já Hospodin, tvůj Bůh, tě budu držet za ruku a říkat: „neboj se, já ti pomůžu.“

A národy již nepoznají válku“

A to je příklad způsobu, jak Ježíš den za dnem používal to nejlepší z hebrejských písemností pro výuku svých stoupenců a pro začlenění do učení nového evangelia království. Jiná náboženství také předkládala ideu blízkosti Boha k člověku, ale Ježíš přirovnal péči Boha o člověka s péčí milujícího Otce o blaho svých závislých dětí a potom udělal to učení základním kamenem svého náboženství. A tak učení o otcovství Boha nevyhnutelně vedlo k praktickému uskutečňování bratrstva lidí. Úcta k Bohu a služba člověku se staly obsahem a podstatou jeho náboženství. Ježíš vzal to nejlepší z židovského náboženství a přeměnil do důstojné formulace v nových učeních evangelia království.

Ježíš vdechnul do pasivních doktrín židovského náboženství pozitivního ducha činu. Namísto negativní poddajnosti rituálním požadavkům Ježíš vyzval k pozitivnímu konání toho, co vyžadovalo jeho nové náboženství od těch lidí, kteří ho přijali. Náboženství Ježíše nespočívá pouze ve víře, ale ve skutečném děláni těch věcí, které evangelium vyžaduje. On neučil, že podstata jeho náboženství spočívá v sociální službě, ale že tato sociální služba je jedním z nepochybných důsledků působení ducha opravdového náboženství.

Ježíš neváhal použít lepší část Spisů a zahrnout tu horší. Svoji významnou výzvu „miluj svého bližního jako sebe sama“ vzal ze Spisů, kde se říká: „Nevykonávej pomstu na dětech

159:5.1 (1769.3) At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: “Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?” And Jesus replied: “Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

159:5.2 (1769.4) “Create in me a clean heart, O Lord.

159:5.3 (1769.5) “The Lord is my shepherd; I shall not want.

159:5.4 (1769.6) “You should love your neighbor as yourself.

159:5.5 (1769.7) “For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

159:5.6 (1769.8) “Neither shall the nations learn war any more.”

159:5.7 (1769.9) And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

159:5.8 (1769.10) Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus’ religion consisted not merely in *believing*, but in actually *doing*, those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

159:5.9 (1770.1) Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated the lesser portion. His great exhortation, “Love your neighbor as yourself,” he took from the

svého národa, ale miluj svého bližního jako sebe sama.“ Ježíš převzal pozitivní část těchto Spisů a zavrhl tu negativní. On rovněž nesouhlasil s negativní, nebo čistě pasivní poslušností. Řekl: „Když tě nepřítel udeří na pravou tvář, nestůj tam otupěle a pasivně, ale v pozitivním postoji mu nastav levou; to znamená, že uděláš vše, co je možné pro to, abys aktivně odvedl svého chybujícího bratra z cest zla a přivedl ho na lepší cesty počestného života.“ Ježíš vyžadoval od svých stoupenců pozitivní a aktivní reakci na každou životní situaci. Nastavit druhou tvář, nebo udělat cokoliv podobného, vyžaduje iniciativu a důrazný, energický a statečný projev osobnosti věřícího.

Ježíš nebyl zastáncem negativní poddanosti pokořujícího jednání těch, kteří by se záměrně snažili ponižovat ty, kdo neodporují zlu, ale nabádal své stoupence k tomu, aby rozumně, ostražitě, rychle a pozitivně reagovali dobrem na zlo za tím účelem, aby byli schopni zdolat zlo dobrem. Nezapomínejte, že opravdové dobro je vždy mocnější než nejzlobnější zlo. Ježíš učil pozitivní normě spravedlnosti. „Každý, kdo se chce stát mým učedníkem a následovat mne, musí zapomenout na sebe sama a každý den v plné míře plnit své povinnosti.“ A takový život vedl on sám, protože „chodil a konal dobro.“ A tento aspekt evangelia byl velmi dobře objasněn mnohými podobenstvími, které později vyprávěl svým stoupencům. A nikdy nenabádal své přívržence pasivně vykonávat své povinnosti. Naopak, vyzýval je k tomu, aby nadšeně a energicky plnili v plné míře své lidské odpovědnosti a žili v souladu s božskými výsadami v království Božím.

Když Ježíš říkal svým apoštolům, že když jim někdo odcizí plášť, měli by mu nabídnout i další oblečení, nemyslel tím doslova dát mu ještě jiné oblečení, ale myslel tím udělat něco pozitivního s cílem spasit provinilce namísto staré rady pomstít se—„oko za oko“ a tak dále. Ježíš odmítal jak odplatu, tak i být pouhým pasivním trpělem či obětí bezpráví. Při této příležitosti je učil třem způsobům boje se zlem a odporování mu:

1. Odpovědět zlem na zlo—pozitivní, ale nesprávná metoda.

2. Trpět zlo bez stěžování si a bez odporu—naprosto negativní metoda.

3. Odpovědět dobrem na zlo, uplatnit svoji vůli, abyste se stali pánem situace, překonali zlo dobrem—pozitivní a správná metoda.

Scripture which reads: “You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself.” Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: “When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living.” Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer’s personality.

159:5.10 (1770.2) Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness: “Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me.” And he so lived himself in that “he went about doing good.” And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

159:5.11 (1770.3) When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive* to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — “an eye for an eye” and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

159:5.12 (1770.4) 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.

159:5.13 (1770.5) 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.

159:5.14 (1770.6) 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and righteous method.

Jednou se jeden z apoštolů zeptal: „Učitelé, co bych měl udělat, kdyby mne neznámý přinutil nést jeho ranec jednu míli?“ Ježíš odpověděl: „Neseděl bys a nevzdychal o pomoc a současně proklínal pod vousy neznámého. Spravedlnost nepřichází z takových pasivních postojů. Jestli nejsi schopen vymyslet něco účinně pozitivního, tak můžeš alespoň nést jeho ranec ještě jednu míli. To určitě vyvolá odezvu v tomto nespravedlivém a nečestném neznámém.“

Židé slyšeli o Bohu, který odpouští kajícím hříšníkům a snaží se zapomenout jejich přestupky, ale až s příchodem Ježíše lidé uslyšeli o Bohu, který hledá zbloudilé ovce, a který sám o své vlastní iniciativě hledá hříšníky a který se raduje, když vidí, že se chtějí vrátit do domu Otce. Tento pozitivní rys v náboženství Ježíše se rozšířil i do jeho modliteb. On přeměnil negativní zlaté pravidlo v pozitivní výzvu k lidské spravedlnosti.

V celém svém učení se Ježíš spolehlivě vyhýbal matoucím detailům. Nepoužíval květnatou řeč a vyvaroval se čistě poetické obraznosti, založené na hře slov. Zpravidla vyjadřoval složité ideje prostými slovy. Za účelem ilustrace Ježíš změnil tendenční významy mnoha výrazů, jako například sůl, kvasnice, rybaření a malé děti. Velmi účinně používal protiklady, přirovnávající minutu k nekonečnosti a podobně. Jeho vyobrazení byla pozoruhodná, jako třeba „slepý vede slepého.“ But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. NÁVRAT DO MAGADANU

Čtyřtydenní mise v Dekapoli byla docela úspěšná. Stovky duší bylo přijato do království a apoštolové a evangelisté získali cenné zkušenosti při vykonávání své práce bez přímé inspirativní osobní přítomnosti Ježíše.

Tak, jak bylo dříve ujednáno, v pátek 16. září se celý sbor pracovníků shromáždil v Magadanském parku. V sobotu se sešla rada, ve které bylo přes sto věřících, která projednala budoucí plány na rozšíření práce pro ustanovení království. Na poradě byli přítomni poslové Davida a podali zprávy o situaci věřících v Judeji, Samaří, Galileji a přilehlých oblastech.

V tu dobu jen málo ze stoupenců Ježíše si plně uvědomovalo významnou hodnotu činnosti poslů sboru. Tito poslové nejenom udržovali

^{159:5.15 (1770.7)} One of the apostles once asked: “Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?” Jesus answered: “Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger.”

^{159:5.16 (1770.8)} The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father's house. This positive note in religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

^{159:5.17 (1771.1)} In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, “The blind leading the blind.” But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. THE RETURN TO MAGADAN

^{159:6.1 (1771.2)} The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

^{159:6.2 (1771.3)} On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

^{159:6.3 (1771.4)} Few of Jesus' followers at this time fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the

spojení mezi věřícími po celé Palestině a s Ježíšem a apoštoly, ale během těchto těžkých časů působili také jako výběrčí finančních prostředků nejen na podporu Ježíše a jeho druhů, ale také na podporu rodin dvanácti apoštolů a dvanácti evangelistů.

Přibližně v této době Abnér přenesl svoji operační základnu z Chebrónu do Betléma, který se stal později také hlavním stanovištěm posílů Davida v Judeji. David udržoval noční kurýrskou službu mezi Jerusalemem a Betsaidou. Tito běžci vybíhali z Jerusalema každý večer, měnili se v Sycharu a Skythopoli a do Betsaidy přibíhali následujícího ráno v čase snídaně.

Ježíš a jeho druhové se nyní chystali na týdenní odpočinek předtím než se připraví zahájit poslední etapu své práce pro království. Toto byl jejich poslední odpočinek, poněvadž mise v Pereji se vyvinula do kampaně kázání a učení, která trvala až do doby jejich příchodu do Jerusalema, kde se potom odehrály závěrečné epizody Ježíšova pozemského života.

messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

159:6.4 (1771.5) About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an overnight relay messenger service between Jerusalem and Bethsaida. These runners left Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Bethsaida by breakfast time the next morning.

159:6.5 (1771.6) Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perea mission developed into a campaign of preaching and teaching which extended right on down to the time of their arrival at Jerusalem and of the enactment of the closing episodes of Jesus' earth career.

Kapitola 160. Ródan z Alexandrie

◀ 159

Kniha Urantia

161 ▶

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 160 RÓDAN Z ALEXANDRIE

Sekce

Úvod

1. Ródanova řecká filozofie
2. Umění žít
3. Vábidla vyspělosti
4. Vyrovnanost vyspělosti
5. Náboženství ideálu

PAPER 160 RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction

1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

Úvod

V NEDĚLI ráno, 18. září, Ondřej oznámil, že pro nadcházející týden není naplánována žádná práce. Všichni apoštolové, kromě Natanaela a Tomáše, odešli navštívit své rodiny, anebo pobýt se svými přáteli. Během tohoto týdne se Ježíš těšil z téměř dokonalého odpočinku, ale Natanael a Tomáš byli plně zaměstnáni svými debatami s jedním řeckým filozofem z Alexandrie jménem Ródan. Tento Řek se stal nedávno Ježíšovým učedníkem prostřednictvím učení jednoho z Abnérových druhů, který uskutečnil misi v Alexandrii. Ródan se nyní usilovně snažil skloubit svoji životní filozofii s novým učením Ježíše a přišel do Magadanu v naději, že si s Učitelem o těchto svých problémech promluví. Také chtěl uslyšet přímou a spolehlivou verzi evangelia buď od Ježíše, nebo od některého z jeho apoštolů. Přestože Učitel odmítl vstoupit s Ródanem to takových debat, přijal ho velmi srdečně a ihned zařídil, aby Natanael a Tomáš vyslechli všechno, co jim chtěl říci a pak mu povědět o evangeliu.

INTRODUCTION

^{160:0.1 (1772.1)} ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

1. RÓDANOVA ŘECKÁ FILOZOFIE

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

Časně ráno v pondělí Ródan začal svůj cyklus deseti proslovů k Natanaelovi, Tomášovi a skupině asi dvacítky věřících, kteří v tu dobu byli v Magadanu. Tyto rozhovory, zestručněné, sloučené a nově formulované do současné frazeologie, představují následující myšlenky:

Lidský život spočívá ve třech velkých hnacích silách—pudech, touhách a lákadlech. Pevný charakter, silná osobnost, se získá pouze přeměním přirozeného životního pudu do sociálního umění života tím, že současné touhy se promění do těch vyšších tužeb, které jsou schopny vést k trvalým výsledkům, zatímco běžná lákadla bytí musí být přesunuta z konvenčních a zavedených idejí do vyšších sfér neprozkoumaných idejí a neobjevených ideálů.

Čím složitějšími se civilizace stávají, tím obtížnějším se bude stávat umění života. Čím rychleji budou probíhat změny ve společenských zvycích, tím komplikovanější bude úloha rozvoje charakteru. Aby pokračoval progres, každá desátá generace lidstva se musí nanovo učit umění života. A jestli člověk bude vynalézavý natolik, že ještě rychleji rozšíří složitost společnosti, umění života se bude muset přeučit mnohem častěji, možná v každé nové generaci. Jestliže evoluce umění života nedokáže udržet krok s rozvojem techniky společnosti, lidstvo se velmi rychle vrátí k jednoduchému pudu žití—dosáhnout uspokojení momentálních tužeb. Tak lidstvo zůstane nevypělé; společnost nebude schopna dosáhnout své plné vyspělosti.

Společenská vyspělost se rovná stupni připravenosti člověka vzdát se uspokojení z pouze pomíjivých a momentálních tužeb pro poznání těch vyšších idejí, jejichž dosažení přináší pocity hlubšího uspokojení z postupného posunu k trvalým cílům. Ale pravým znakem společenské vyspělosti je ochota lidí vzdát se práva žít pokojně a spokojeně podle norem podporujících pohodlnost a vábení zavedených názorů a konvenčních idejí za vzrušující a energii vyžadující lákadlo hledat neprozkoumané možnosti dosažení neobjevených cílů idealistických duchovních realit.

Živočichové reagují výborně na přirozené pudy, ale pouze člověk je schopen dosáhnout umění života, třebaže většina lidstva prožívá pouze živočišný pud bytí. Zvířata znají jenom tento slepý a instinktivní pud; člověk má schopnost přesáhnout tento funkční přirozený instinkt. Člověk si může zvolit život na vysoké úrovni intelektuálního umění a také nebeskou radost a duchovní nadšení. Zvířata se neptají po smyslu

160:1.1 (1772.2) Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

160:1.2 (1772.3) Human life consists in three great drives — urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

160:1.3 (1772.4) The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

160:1.4 (1773.1) Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

160:1.5 (1773.2) Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they

životu; a proto nemají nikdy starosti a nikdy neukončí život sebevraždou. Sebevražda mezi lidmi svědčí o tom, že takové bytosti vyšly z čistě živočišného stadia bytí a také o tom, že poznávací snahy takových lidí nedosáhly estetických úrovní zkušenosti smrtelného života. Živočiškové neznají smysl života; člověk nemá pouze schopnost rozpoznat hodnoty a pochopit významy, ale on si také uvědomuje význam významů—uvědomuje si svoje vlastní vnímání.

Když se lidé odváží opustit život, založený na přírodních pudech, pro život, který je naplněn uměním poznávání a neurčitě logiky, musí být připraveni na to, že následně poznají rizika emocionálních obětí—rozpory, nešťastnost a nejistoty—alespoň do doby dosažení určitého stupně intelektuální a emocionální vyspělosti. Strach, úzkost a lhostejnost jsou nesporným důkazem morální nevyspělosti. Lidská společnost čelí dvěma problémům: dosáhnout vyspělosti jedince a dosáhnout vyspělosti lidstva. Vyspělý člověk se brzy začíná dívat na všechny ostatní smrtelníky s pocitem laskavosti a trpělivosti. Vyspělí lidé se dívají na své nevyspělé druhy s láskou a pochopením, které mají rodiče ke svým dětem.

Úspěšný život není nic jiného, než umění osvojit si spolehlivé metody pro řešení obyčejných problémů. Prvním krokem při řešení jakéhokoliv problému je určit překážku, vyčlenit problém a upřímně stanovit její podstatu a závažnost. Obrovská chyba je v tom, když životní problémy v nás probudí hluboké strachy, pak je nedokážeme rozpoznat. Podobně je tomu v případě, když přiznání našich potíží vyžaduje přeměnu našeho dlouho pěstovaného sebevědomí, přiznání vlastní závisti či opuštění hluboko zakořeněných predsudků, obyčejný člověk dává přednost lpění na starých iluzích jistoty a dlouho pěstovaných falešných pocitech bezpečí. Pouze odvážný člověk je ochoten otevřeně připustit a nebojácně čelit tomu, co objevuje upřímná a logická mysl.

Moudré a účinné řešení jakýchkoliv problémů vyžaduje, aby mysl byla oproštěna od předpojatosti, zaujatosti a všech ostatních čistě osobních predsudků, které mohou překážet při objektivním posuzování skutečných faktorů, tvořících řešený problém. Řešení životních problémů vyžaduje odvalu a upřímnost. Pouze čestní a stateční jedinci jsou schopni projít odvážně složitým a matoucím labyrintem života tam, kam je může dovést logická a nebojácná mysl. A toto osvobození mysli a duše nemůže být nikdy dosaženo bez hnací síly uvážlivého nadšení, které hraničí s náboženským zápallem. Je zapotřebí lákadla velkého ideálu, aby pobízelo člověka na cestě k cíli, která je posázena

never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

160:1.6 (1773.3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

160:1.7 (1773.4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

160:1.8 (1773.5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a

obtížnými materiálními problémy a četnými intelektuálními úskalími.

Přestože jste dobře vyzbrojeni pro řešení obtížných situací života, stěží můžete očekávat úspěch, pokud nejste vybaveni tou moudrostí mysli a půvabem osobnosti, které vám umožní získat upřímnou podporu a spolupráci vašich bližních. Nemůžete doufat ve velký úspěch jak ve světské, tak i náboženské práci, jestliže se nenaučíte získávat lidi na svoji stranu. Musíte být jednoduše taktní a tolerantní.

Ale největší ze všech metod řešení problémů jsem se naučil od Ježíše, vašeho Učitele. Na mysli mám to, co on tak důsledně dělá a co vás tak poctivě učil—pobožné rozjímání v osamělosti. V tomto Ježíšově návku odcházet často do samoty, aby rozmlouval s nebeským Otcem, nespočívá pouze metoda pro nashromáždění síly a moudrosti pro řešení běžných životních potíží, ale také pro získání energie pro řešení vyšších problémů morální a duchovní podstaty. Ale i vhodné metody řešení problémů nemohou vyvážit vrozené defekty osobnosti či nahradit absenci hladu a žízní po opravdové čestnosti.

Na mne hluboce zapůsobil zvyk Ježíše odcházet do ústraní, aby v takových chvílích o samotě mohl přemýšlet o problémech života, doplnit zásoby moudrosti a energie pro vykonání mnohačetných požadavků společenské služby, posílit a prohloubit nejvyšší smysl života faktickým podřízením celé osobnosti vědomí spojení s božskostí, přijít na nové a lepší metody přizpůsobování se ke stále se měnícím životním situacím, uskutečnit ty nezbytné obměny a změny v osobních postojích, které jsou tak zásadní pro rozšíření vnímání všeho hodnotného a podstatného, a to vše dělat pro slávu Boží—v upřímnosti šeptat svoji oblíbenou modlitbu: „ne má vůle, ale tvá vůle bude vykonána.“

Tento ctnostný návyk vašeho Učitele přináší to uvolnění, které osvěžuje mysl; to osvícení, které inspiruje duši; tu odvahu, která umožňuje člověku statečně čelit problémům; to sebepoznání, které zahání oslabující strach; a to vědomí spojení s božskostí, které vybavuje člověka přesvědčením stát se podobným Bohu. Pobožný oddych či to duchovní spojení, které praktikuje Učitel, uvolňuje napětí, odstraňuje konflikty a mocně posiluje veškeré zdroje osobnosti. A celá tato filozofie, spojená s evangeliem království, vytváří nové náboženství, jaké ho chápu já.

goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

160:1.9 (1774.1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

160:1.10 (1774.2) But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

160:1.11 (1774.3) I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

160:1.12 (1774.4) This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the

Předsudek oslepuje duši, neumožňuje ji uvidět pravdu. A předsudek může být odstraněn pouze upřímnou oddaností duše ctít věc, která v sobě zahrnuje a pojímá všechny lidské bratry. Předsudek je neoddělitelně spojen se sobeckostí. Předsudek může být zlikvidován pouze upuštěním od prospěchářství a jeho nahrazením hledat uspokojení ve službě věci, která nejenom že je větší než sám člověk, ale je dokonce větší než celé lidstvo—hledání Boha, dosažení božskosti. Znakem vyspělosti osobnosti je přeměna lidských tužeb tak, aby neustále usilovala o poznání těch hodnot, které jsou nejvyšší a nejbožštěji reálné.

V nepřetržitě se měnícím světě, v podmínkách vyvíjejícího se společenského řádu, je nemožné udržet pevné a stálé životní cíle. Stabilita osobnosti může být získána pouze těmi, kteří objevili a přijali živého Boha jako věčný cíl nekonečného dosažení. A proto, aby člověk změnil cíl z času do věčnosti, ze země do Ráje, z lidskosti do božskosti, musí se ten člověk obrodit, přeměnit, znovu se narodit; musí se stát obnoveným dítětem božského ducha; a pak si zajistí vstup do bratrství nebeského království. Veškeré filozofie a náboženství nedosahující těchto ideálů jsou nevyspělé. Filozofie, kterou já učím, spojenou s evangeliem, které vy kázete, představuje nové náboženství vyspělosti—ideál pro všechny budoucí generace. A je to pravda, protože náš ideál je významný, neomylný, věčný, univerzální, absolutní a nekonečný.

Moje filozofie mne podnítila k hledání pravého dosažení realit—cíl vyspělosti. Ale moje zapálení bylo nemohoucí; mé hledání nemělo hnací sílu; moje snažení postrádalo jistotu směru. A tyto nedostatky byly nahrazeny tímto novým evangeliem Ježíše s jeho hlubším vnímáním, povýšenými ideály a jasnými cíly. A teď, bez pochybností a obav, mohu nadšeně vstoupit na cestu.

2. UMĚNÍ ŽÍT

U smrtelníků jsou pouze dvě možné cesty pro společný život: materiální čili živočišný a duchovní čili lidský. Používáním signálů a zvuků jsou živočichové schopni mezi sebou komunikovat v omezeném smyslu. Ale takové formy komunikace nepředávají významy, hodnoty, nebo ideje. Jediný výrazný rozdíl mezi člověkem a

kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

160:1.13 (1774.5) Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

160:1.14 (1774.6) In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

160:1.15 (1775.1) My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. THE ART OF LIVING

160:2.1 (1775.2) There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can

zvířetem je ten, že člověk je schopen dorozumívat se se svými druhy prostřednictvím symbolů, které velmi spolehlivě označují a identifikují významy, hodnoty, ideje a také ideály.

Poněvadž zvířata nemohou předávat ideje jedno druhému, nemůže se u nich rozvinout osobnost. Člověk rozvíjí osobnost poněvadž je schopen mluvit se svými druhy jak o ideách, tak i o ideálech.

Právě tato schopnost komunikovat a vyměňovat si názory vytváří lidskou kulturu a umožňuje člověku, prostřednictvím společenských styků, budovat civilizace. Vědomost a moudrost narůstají kvůli schopnosti člověka předávat tyto hodnoty následujícím generacím. A tak vznikají kulturní aktivity lidstva: umění, věda, náboženství a filozofie.

Obrazná komunikace mezi lidskými bytostmi předurčuje vznik sociálních skupin. Nejúčinnější ze všech sociálních skupin je rodina, především dva rodiče. Osobní oddanost je duchovní spojení, které drží tyto materiální svazky pohromadě. Takový účinný vztah je také možný mezi dvěma osobami stejného pohlaví, což je bohatě ukázáno na oddanosti opravdového přátelství.

Tyto svazky přátelství a vzájemné oddanosti zespolečenšťují a zušlechťují, poněvadž podněcují a podporují následující faktory vyšších úrovní žití:

1. Vzájemné vyjadřování a vzájemné pochopení. Mnoho ušlechtilých lidských instinktů umírá, protože nikdo nenaslouchá jejich projevům. Opravdu, není pro člověka dobře být sám. Pro rozvoj lidského charakteru je určitý stupeň uznání a ocenění nezbytný. Bez opravdové lásky v rodině žádné dítě nemůže dosáhnout plného rozvoje normálního charakteru. Charakter je něco víc než pouhý rozum a mravnost. Ze všech sociálních vztahů, působících na rozvoj charakteru, nejúčinnější a nejideálnější je láskyplné a sbližující přátelství muže a ženy ve společném svazku uváženého manželství. Manželství, s jeho všemi rozmanitými vztahy, dokáže nejlépe probudit ty ušlechtilé instinkty a vyšší motivy, které jsou nezbytné pro rozvoj silného charakteru. Já neváhám takto velebit rodinný život, jelikož váš Učitel moudře vybral vztah otce a dítěte za základní kámen tohoto nového evangelia království. A takový jedinečný společný svazek—muž a žena v milujícím objetí nejvyšších ideálů času—je tak cennou a naplňující zkušeností, že je hoden jakékoliv ceny, jakékoliv oběti, nezbytných pro jeho udržení.

communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

160:2.2 (1775.3) Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

160:2.3 (1775.4) It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

160:2.4 (1775.5) Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents*. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

160:2.5 (1775.6) These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

160:2.6 (1775.7) 1. *Mutual self-expression and self-understanding.* Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

2. Spojení duší—mobilizace moudrosti. Každý člověk dříve či později získá určitou představu o tomto světě a určitou vizi o budoucnosti. Pak je možné, prostřednictvím sdružování osobností, spojit tyto názory na dočasnou existenci a věčné perspektivy. A tak mysl člověka rozšiřuje své duchovní hodnoty získáváním velké části toho, co vnímají jiní. Tímto způsobem lidé obohacují duši, sdílejí své individuální duchovní postoje. Podobně pomocí stejného způsobu je člověk schopen vyvarovat se neustále přítomné tendenci stát se obětí zkreslených představ, převzatých názorů a předpojatých úsudků. Strach, závist a ješitnost je možné odvrátit pouze úzkým kontaktem s jinými myslí. Upozorňuji vás na skutečnost, že Učitel vás nikdy neposílá pracovat pro rozšíření království jednotlivě; vždy vás posílá ve dvou. A poněvadž moudrost je víc než vědomost, pak se rozumí, že ve spojené moudrosti—větší či menší sociální skupině—se vzájemně sdílí všechny vědomosti.

3. Nadšení pro život. Izolace vede k vyčerpání energetických zásob duše. Styk s jinými lidmi je nezbytný pro obnovení radosti ze života a nepostradatelný pro udržení odvahy čelit těm bitvám, vyplývajících ze vzestupu na vyšší úroveň života. Přátelství zvyšuje radost ze života a oslavuje jeho vítězství. Lidské vztahy, postavené na lásce a vzájemné důvěře, pomáhají odstraňovat z těžkostí utrpení a zbavovat obtíže většiny hořkosti. Přítomnost přítele zvětšuje všechnu krásu a povyšuje její půvab. S pomocí rozumných symbolů je člověk schopen urychlit a rozšířit ve svých přátelích schopnost bystrého vnímání. Jedna z největších předností lidského přátelství je tato síla a možnost vzájemné stimulace představitosti. Ohromná duchovní síla tkví ve vědomí nadšené oddanosti společnému dílu—vzájemné věrnosti kosmickému Božstvu.

4. Zvýšená ochrana proti veškerému zlu. Sdružování lidí a vzájemná láska jsou účinnou pojistkou proti zlu. Potíže, soužení, klamání a neúspěch více bolí a deprimují, když jsou prožívány o samotě. Společenství nepřeměňuje zlo ve spravedlnost, ale ve značné míře pomáhá zmírnit jeho sílu. Váš Učitel řekl: „Šťastní jsou truchlíci“—jestli mají vedle sebe přátele, kteří jsou schopni je utěšit. V poznání toho, že žijete pro blaho druhých a že ti druzí také žijí pro vaše blaho a rozvoj, je pozitivní síla. Člověk v izolaci chřadne. Lidé skutečně ztrácejí odvahy, jestli vidí jenom přechodné procesy času. Když je přítomnost oddělena od minulosti a budoucnosti, stává se dráždivě prázdnou. Pouhý letmý záblesk vidění okruhu věčnosti může člověka inspirovat k tomu, aby dělal všechno tak, jak dovede nejlépe a nabídl to nejlepší, čeho je schopen. A když se v člověku probudí to nejlepší, žije zcela nezištně pro dobro

^{160:2.7 (1776.1)} 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

^{160:2.8 (1776.2)} 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

^{160:2.9 (1776.3)} 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, "Happy are they who mourn" — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do

ostatních, svých spoluobyvatel v čase a věčnosti.

Znovu opakuji, že taková inspirující a zušlechťující společenství nacházejí své ideální možnosti v manželských vztazích lidí. Pravda, hodně je dosaženo mimo manželství a mnoho manželství naprosto selhává přinášet tyto morální a duchovní plody. Příliš často do manželství vstupují ti, kteří hledají jiné hodnoty, které jsou nižší než ty vznešenější jevy, charakterizující lidskou vyspělost. Ideální manželství musí být založeno na něčem stabilnějším než na proměnlivých citech a nestálosti pouhé sexuální přitažlivosti; musí být založeno na opravdové a vzájemné osobní oddanosti. A takto, jestli dokážete vybudovat takové spolehlivé a účinné malé jednotky lidského spojení a když jsou spojeny do celku, svět uvidí velký a proslavený sociální systém—civilizaci morální vyspělosti. Takové lidstvo může začít uskutečňovat něco z ideálu vašeho Učitele—“mír na zemi a dobrá vůle mezi lidmi“ Přestože taková společnost nebude dokonalá či plně zbavena zla, tak se alespoň přiblíží k té stabilitě, kterou přináší vyspělost.

3. VÁBIDLA VYSPĚLOSTI

Úsilí dosáhnout vyspělosti vyžaduje práci a práce vyžaduje energii. Odkud vzít sílu na dosažení toho všeho? Fyzické věci mohou být považovány za samozřejmé, ale Učitel správně řekl: „člověk nemůže žít pouze o chlebu.“ Když je nám dáno normální tělo a přiměřeně dobré zdraví, musíme pak pít po těch vábidlech, která budou působit jako stimul, schopný probudit v člověku dřímající duchovní síly. Ježíš nás učil, že v člověku žije Bůh; jak můžeme tedy podnítit člověka, aby uvolnil tyto s duší spojené božské a nekonečné síly? Jak můžeme podnítit lidi, aby nechali Boha vytrysknout a na cestě ven osvěžit naše vlastní duše a potom sloužit za účelem osvícení, povznesení a požehnání nespočetných jiných duší? Jak nejlépe mohu natrvalo probudit tyto skryté síly, spící ve vašich duších? V jedné věci jsem si jist: emocionální vzrušení není ideálním duchovním stimulem. Vzrušení nezvyšuje energii; spíše vyčerpává síly jak mysli, tak i těla. Odkud tedy přichází energie pro vykonání těchto velkých věcí? Podívejte se na svého Učitele. I teď je v horách a přijímá sílu, zatímco my tady energii vydáváme. Tajemství celého tohoto problému je ukryto v duchovním spojení, v uctívání. Z lidského pohledu je to otázka spojené meditace a odpočinku. Meditace spojuje mysl s duchem; odpočinek dává schopnost pro duchovní vnímání. A tato proměna slabosti v sílu, strachu v odvahu, vlastního myšlení ve vůli Boha, znamená uctívání.

its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

^{160:2.10 (1777.1)} I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

^{160:3.1 (1777.2)} The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of

Alespoň takto to vidí filozof.

Časté opakování těchto prožitků se promění v návyk dodávající sílu a takový návyk se časem formuluje do duchovního charakteru a takový charakter je nakonec vnímán ostatními lidmi jako vyspělá osobnost. Zpočátku jsou tyto metody obtížné a zabírají hodně času, ale když se stanou návykem, tak okamžitě přináší oddech a jsou časově úsporné. Čím složitější se společnost stává a čím více přibývá civilizačních lákadel, tím naléhavější je potřeba pro Boha si uvědomujícího jedince vytvořit takové návykové ochranné metody pro zachování a zvýšení svých duchovních energií.

Dalším požadavkem pro dosažení vyspělosti je společné přizpůsobení se sociálních skupin ke stále měnícímu se prostředí. Nevyspělý jedinec vzbuzuje u lidí antipatie; vyspělý člověk získává upřímnou spolupráci od svých druhů a proto mnohokrát rozmnožuje plody své životní práce.

Moje filozofie mně říká, že jsou případy, kdy musím bojovat, jestli je to zapotřebí, na obranu mých představ o spravedlnosti, ale nepochybuji o tom, že Učitel, s jeho vyspělejší osobností, by snadno a zdvořile dosáhl stejného vítězství jeho vyšší a podmanivou metodou taktu a tolerance. Příliš často, když bojujeme za spravedlnost, to dopadá tak, že jak vítěz, tak i poražený, utrpěli porážku. Ještě včera jsem Učitele slyšel říkat, že „když moudrý člověk se chce dostat dovnitř a dveře jsou zamčené, nezničí dveře, ale bude hledat klíč, aby si je otevřel.“ Příliš často vstupujeme do boje jen pro to, abychom přesvědčili sami sebe, že se nebojíme.

Toto nové evangelium království projevuje velkou pomoc umění života v tom, že poskytuje nové a bohatší podněty pro vyšší život. Představuje nový a povýšený cíl—vyšší smysl života. A tyto nové koncepce věčného a božského cíle bytí jsou samy o sobě transcendentními stimuly, vyvolávající to nejlepší, co spočívá ve vyšším naturelu člověka. Na každém vrcholu intelektuálního myšlení je možno najít oddych pro mysl, sílu pro duši a spojení pro ducha. Z takových výhodných pozic vysokého žití je člověk schopen přesáhnout materiální podrážděnost nižších úrovní myšlení—trápení, podezíravost, závist, pomstu a pýchu nevyspělé osobnosti. Tyto vysoko stoupající duše se osvobozují od velkého množství protichůdných konfliktů malicherného života, díky čemuž dosahují vědomí vyšších směrů duchovní koncepce a nebeského spojení. Ale smysl života se musí starostlivě střežit před pokušením hledat

strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

160:3.2 (1777.3) When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality*. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

160:3.3 (1778.1) Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

160:3.4 (1778.2) My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the “wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it.” Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

160:3.5 (1778.3) This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the

snadné a přechodné způsoby jeho dosažení; rovněž se musí člověk chovat tak, aby se stal imunním proti zhoubným hrozbám fanatismu.

higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. VYROVNANOST VYSPĚLOSTI

I když jste plně soustředěni na dosažení věčných realit, musíte také učinit opatření pro zajištění nutných potřeb pro světský život. I když duch je náš cíl, tělo je skutečnost. Někdy nám potřeby života spadnou do rukou náhodou, ale všeobecně platí, že pro ně musíme usilovně pracovat. Dva hlavní problémy života jsou: zajištění světské existence a dosažení věčného života. A dokonce i zajištění potřeb pro život a pro nacházení ideálních řešení v životě vyžaduje víru. Oba tyto problémy jsou velmi osobní. Ve skutečnosti opravdová víra neexistuje v odtržení od jednotlivce.

Toto jsou základní faktory života, jak je vidím já:

1. Dobré fyzické zdraví.
2. Jasně a čistě myšlení.
3. Dovednost a odbornost.
4. Blahobyt—potřeby pro život.
5. Schopnost vyrovnat se s porážkou.
6. Kultura—vzdělání a moudrost.

Dokonce i fyzické problémy tělesného zdraví a výkonnosti se nejlépe vyřeší tehdy, když je na ně pohlíženo z náboženského hlediska učení našeho Učitele: tělo a mysl člověka jsou místem pobývání daru Bohů—ducha Božího, který se stává duchem lidským. Tak se mysl člověka stává prostředníkem mezi materiálními věcmi a duchovními realitami.

Pro zajištění potřebných životních věcí je nutný intelekt. Je zcela mylné předpokládat, že pouhá svědomitost při vykonávání každodenní práce zajistí člověku blahobyt. S výjimkou občasných a nahodilých případů nabytí bohatství, materiální odměny světského života protékají v určitých dobře organizovaných kanálech a jen ti, kteří mají k těmto kanálům přístup, mohou očekávat, že za své světské snahy budou dobře odměněni. Chudoba bude vždy údělem těch, kteří hledají blahobyt v izolovaných a individuálních kanálech. Proto rozumné plánování je základní věcí pro světovou prosperitu. Úspěch vyžaduje nejenom zanícení člověka pro práci, ale také je nutné, aby člověk fungoval jako součást některého z kanálů materiálního blahobytu. Jestli nejste

4. THE BALANCE OF MATURITY

160:4.1 (1778.4) While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

160:4.2 (1778.5) The essentials of the temporal life, as I see them, are:

- 160:4.3 (1778.6)* 1. Good physical health.
- 160:4.4 (1778.7)* 2. Clear and clean thinking.
- 160:4.5 (1778.8)* 3. Ability and skill.
- 160:4.6 (1778.9)* 4. Wealth — the goods of life.
- 160:4.7 (1778.10)* 5. Ability to withstand defeat.
- 160:4.8 (1778.11)* 6. Culture — education and wisdom.

160:4.9 (1779.1) Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

160:4.10 (1779.2) It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow

moudří, budete věnovat svůj obětavý život své generaci bez materiálních odměn; jestliže jste nahodilým příjemcem přílivu blahobytu, můžete žít v přepychu, i když jste neudělali vůbec nic hodnotného pro své bližní.

Způsobilost je to, co zdědíte, zatímco dovednost je to, co si osvojíte. Život je nereálný pro toho, kdo nedokáže dělat cokoliv dobře, dovedně. Dovednost je jednou z opravdových zdrojů uspokojení ze života. Způsobilost předpokládá dar předvídání, prozíravé vidění. Nenechte se oklamat lákavými odměnami nečestného úspěchu; buďte připraveni těžce pracovat pro pozdější výnosy, spočívající v počestném úsilí. Rozumný člověk dokáže rozlišit mezi prostředky a cíli; neboli, někdy nadměrné plánování pro budoucnost maří jeho vlastní hlavní účel. Když hledáte zábavu, měli byste se vždy snažit o to, abyste byli jak tvůrci, tak i spotřebitelé.

Trénujte svoji mysl tak, aby svatě chránila posilující a hodnotné životní epizody, na které byste si mohli podle přání vzpomenout pro své vlastní potěšení a povznesení. Tak si pro sebe a v sobě vybudujete rezervní galerii krásy, dobra, a umělecké vznešenosti. Ale nejvznešenějšími ze všech jsou srdci drahé vzpomínky na nádherné chvíle vzácného přátelství. A všechny tyto v paměti chráněné poklady vyzařují své nejcennější a povznášející vlivy při uvolňujícím spojení s duchovním uctíváním.

Ale život se stane břemenem, jestliže se nenaučíte vyrovnávat se s neúspěchem důstojně. V porážce je umění, které si vždy osvojí ušlechtilé duše; musíte vědět jak prohrávat vesele; nesmíte se bát zklamání. Nikdy neváhejte přiznat neúspěch. Nesnažte se skrýt nezdar falešnými úsměvy a zářivým optimismem. Uchu vždy lahodí reklamovaný úspěch, ale konečné důsledky jsou děsivé. Taková metoda vede přímo k vytváření nereálného světa a k nevyhnutelnému pádu, přicházejícímu při konečném vystřízlivění.

Úspěch může dávat odvahu a podporovat sebedůvěru, ale moudrost přichází jen ze zkušeností vyrovnávat se s důsledky vlastních nezdarů. Lidé, preferující optimistické iluze před realitou, se nikdy nemohou stát moudřími. Pouze ti, kteří čelí faktům a přizpůsobují se ideálům, mohou dosáhnout moudrosti. Moudrost zahrnuje jak fakta, tak i ideály a proto chrání své vyznavače před oběma neplodnými extrémními filozofiemi—toho, jehož idealismus vylučuje fakta a materialistu, který postrádá duchovní vnímání. Ty bázlivé duše, které jsou schopny nepodlehout životním bojům jen za pomoci neustálých falešných iluzí o úspěchu, jsou předurčeny k nezdaru a zklamání až se nakonec probudí ze snu o světě své vlastní fantazie.

a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

160:4.11 (1779.3) Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

160:4.12 (1779.4) Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

160:4.13 (1779.5) But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

160:4.14 (1779.6) Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

A právě tady, tváří v tvář neúspěchu a vyrovnáváním se se zklamáním, prozíravé vidění náboženství projevuje svůj nejvyšší vliv. Neúspěch je, dá se říci, vzdělávací epizodou—osvětovým experimentem při získávání moudrosti—ve zkušenosti Boha hledajícího člověka, zahájil věčné dobrodružství zkoumání vesmíru. Pro takové lidi je neúspěch ničím jiným, než novým prostředkem pro dosažení vyšších úrovní vesmírné reality.

Život člověka hledajícího Boha se může ukázat jako obrovský úspěch ve světle věčnosti, přestože jeho celý světský život se může jevit jako naprostý neúspěch, za předpokladu, že každý životní nezdar přinesl kulturu moudrosti a duchovnosti. Nedělejte chybu v záměně vědomosti, kultury a moudrosti. V životě spolu souvisejí, ale představují nesmírně odlišné duchovní hodnoty: moudrost vždy převládá nad vědomostí a vždy zvelebují kulturu.

5. NÁBOŽENSTVÍ IDEÁLU

Řekli jste mně, že váš Učitel považuje za pravé lidské náboženství zkušenost jedince s duchovními realitami. Já jsem vždy považoval náboženství za zkušenost člověka s reakcí na něco, co on považuje za hodné úcty a oddanosti celého lidstva. V tomto smyslu náboženství symbolizuje naši nejvyšší oddanost tomu, co představuje naši nejvyšší koncepci o ideálech reality a nejzazší dosah našich myslí k věčným možnostem duchovního dosažení.

Když lidé reagují na náboženství v kmenovém, nacionálním nebo rasovém smyslu, je to proto, že nepovažují za plnohodnotné ty lidi, kteří nenáleží k jejich skupině. My se vždycky díváme na objekt naší náboženské oddanosti jako na něco, co je hodné úcty všech lidí. Náboženství nemůže nikdy být záležitostí pouhého intelektuálního přesvědčení či filozofického uvažování; náboženství vždy bylo a vždy bude způsobem reagování na životní situace; náboženství je druh chování. Náboženství obsahuje ctihodné myšlení, cítění a jednání ve vztahu k některé realitě, kterou považujeme za důstojnou všeobecného uctívání.

Jestli se něco stalo náboženstvím ve vaší zkušenosti, je samozřejmé, že jste se tímto již stali aktivním šířitelem tohoto náboženství, poněvadž se domníváte, že vyšší koncepce vašeho náboženství je hodna úcty celého lidstva, všech myslících bytostí ve vesmíru. Jestli nejste pozitivními a misijními hlasateli svého náboženství, žijete v sebeklamu, protože to, co nazýváte náboženstvím, je jenom tradiční přesvědčení, nebo pouze systém intelektuální filozofie. Jestliže je vaše náboženství duchovní

160:4.15 (1780.1) And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

160:4.16 (1780.2) The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

160:5.1 (1780.3) You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

160:5.2 (1780.4) When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

160:5.3 (1780.5) If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must

zkušeností, objekt vašeho uctívání musí být univerzální duchovní realita a ideál všech vašich oduševnělých představ. Všechna náboženství, založena na strachu, emocích, tradicích a filozofii, já nazývám intelektuálními náboženstvími, zatímco ta náboženství, založena na opravdové duchovní zkušenosti, nazývám pravými náboženstvími. Objekt náboženské oddanosti může být materiální nebo duchovní, opravdový nebo falešný, reálný nebo nereálný, lidský nebo božský. Proto náboženství mohou být buď dobrá nebo špatná.

Morálnost a náboženství nemusí být nutně to samé. Jestli se v morálním systému objeví objekt uctívání, může se stát náboženstvím. Náboženství, které ztrácí svoji všeobecnou přitažlivost oddanosti a nejvyšší úcty, se může vyvinout do filozofického systému či morálního kodexu. Věc, bytost, stav, řád bytí či možnost dosažení—to, co vytváří nejvyšší ideál náboženské oddanosti a je předmětem náboženské zanícenosti těch, kteří uctívají—je Bůh. Bez ohledu na jména dávaná tomuto ideálu, je to Bůh.

Sociální charakteristiky pravého náboženství spočívají v tom, že se neustále snaží přeměnit jedince a změnit svět. Náboženství předpokládá existenci neobjevených ideálů, které vysoko přesahují známé normy etiky a morálnosti, začleněné dokonce i v nejvyšších společenských zvycích nejvyspělejších institucí civilizace. Náboženství hledá neobjevené ideály, neprozkoumané reality, nadlidské hodnoty, božskou moudrost a opravdové duchovní poznání. Pravé náboženství toto všechno dělá; všechny ostatní víry nejsou hodny tohoto názvu. Nemůžete mít opravdové duchovní náboženství bez nejvyššího nebeského ideálu věčného Boha. Náboženství bez tohoto Boha je výmyslem člověka, lidská instituce neživých intelektuálních přesvědčení a nesmyslných emocionálních obřadů. Náboženství může mít za předmět svého uctívání velký ideál. Ale takové nereálné ideály nejsou dosažitelné; taková koncepce je iluzivní. Jedinými ideály, kterých je člověk schopen dosáhnout, jsou božské reality nekonečných hodnot, spočívající v duchovním faktu věčného Boha.

Slovo Bůh, idea Boha v protikladu ideálu Boha, se může stát součástí jakéhokoliv náboženství bez ohledu na to, jak dětinské či falešné toto náboženství může být. A v rukách těch, kteří pěstují tuto ideji Boha, se tato může stát čímkoliv oni chtějí. Náboženství nižší úrovně přizpůsobují své představy o Bohu přirozenému stavu myšlení člověka; náboženství vyšší úrovně vyžadují, aby se lidské myšlení změnilo tak, aby čelilo požadavkům ideálů opravdového náboženství.

be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions. The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

160:5.4 (1780.6) Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

160:5.5 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusory. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

160:5.6 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

Náboženství Ježíše převyšuje všechny předcházející představy o ideji pobožnosti, poněvadž on nejenom zobrazuje svého Otce jako ideál nekonečné reality, ale pozitivně prohlašuje, že tento božský zdroj hodnot a věčný střed vesmíru je skutečně a osobně dosažitelný každým smrtelným tvorem, který se rozhodne vstoupit do království nebeského a tím uznává přijetí synovstva s Bohem a bratrství s člověkem. A já tvrdím, že toto je nejvyšší koncepce náboženství, jakou kdy svět poznal a prohlašuji, že vyšší koncepce již nikdy nemůže být, protože toto evangelium obsahuje nekonečnost realit, božskost hodnot a věčnost všeobecných dosaženích. Taková koncepce představuje dosažení zkušenosti idealismu na vyšších a nejvzdálenějších úrovních.

Já nejsem jenom zaujat dokonalými ideály tohoto náboženství vašeho Učitele, ale jsem hluboce pohnut vyjádřit svoji víru v jeho prohlášení, že tyto ideály duchovních realit jsou dosažitelné; že vy a já můžeme vstoupit na tuto dlouhou a věčnou cestu s jeho ujištěním o našem konečném příchodu k branám Ráje. Moji bratři, já věřím; já jsem vstoupil na tuto cestu; společně s vámi jdu po této věčné cestě. Učitel řekl, že přišel od Otce a že nám ukáže cestu. Jsem plně přesvědčen, že mluvím pravdu. Jsem si s určitostí jist, že neexistují žádné jiné dosažitelné ideály reality či hodnoty dokonalosti, kromě věčného a Vesmírného Otce.

Z toho důvodu začínám uctívat nejenom Boha bytí, ale Boha možností všech budoucích existencí. Proto vaše oddanost nejvyššímu ideálu, jestli je pravý, musí být oddaností Boha minulých, přítomných a budoucích vesmírných věcí a bytostí. A není žádný jiný Bůh, protože existence jiného Boha není možná. Všichni ostatní Bohové jsou výplody představivosti, iluzemi smrtelné mysli, překrouceními chybné logiky a výsledkem sebeklamu jejich tvůrců. Ano, můžete mít náboženství bez tohoto Boha, ale nebude mít žádný smysl. A jestli se snažíte nahradit realnost tohoto ideálu živého Boha slovem „Bůh“, tak pouze klamete sami sebe, protože zaměňujete ideál—božskou realitu—idejí. Takové víry jsou pouze věroukami, založenými na iluzorních představách.

Já v učeních Ježíše vidím náboženství v nejlepším slova smyslu. Toto evangelium nám dává možnost hledat pravého Boha a nalézt ho. Ale jsme ochotni zaplatit cenu za tento vstup do království nebeského? Jsme ochotni se znovu narodit? Chceme být přetvořeni? Jsme ochotni podstoupit tento nesmírně těžký a prověřovací proces zničení svého „já“ a přetvoření duše? Neřekl Učitel: „Ti, kdo chtějí zachránit svůj život, tak ho ztratí. Myslíte si, že jsem přišel, abych

160:5.7 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:5.8 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

160:5.9 (1781.5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782.1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: “Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle”? True, after we pay the price of

přinesl mír na zem, anebo jsem spíše přinesl duševní boj“? Pravda, až zaplatíme cenu oddanosti vůli Otce, poznáme nesmírný klid, za předpokladu, že neustále jdeme po těchto duchovních cestách zasvěceného života.

Nyní se opravdu zříkáme lákadel známého řádu bytí a bezvýhradně se věnujeme našemu hledání lákadel neznámého a neprozkoumaného řádu bytí budoucího života—života v duchovních světech vyššího idealismu božské reality. A hledáme takové způsoby vyjadřování, pomocí kterých by bylo možné sdělit našim spoluobčanům tyto koncepce reality idealismu Ježíšova náboženství a nepřestaneme se modlit za ten den, kdy celé lidstvo bude nadšeno společným viděním této nejvyšší pravdy. Zatímco nyní naše základní představa o Otci, chráněná v našich srdcích, spočívá v tom, že Bůh je duch, našim bližním je předávána v tom smyslu, že Bůh je láska.

Náboženství Ježíše vyžaduje živou duchovní zkušenost. Ostatní náboženství mohou spočívat v tradičních vírách, emocionálních přesvědčeních, filozofickém uvědomění a ve všem podobném, ale učení Učitele požaduje dosažení skutečných úrovní reálného duchovního progresu.

Vědomí silného impulsu stát se podobným Bohu není opravdové náboženství. Emotivní pocity uctívat Boha není opravdové náboženství. Poznání přesvědčení zřící se svého „já“ a sloužit Bohu není opravdové náboženství. Moudrost uvažování o tom, že dané náboženství je nejlepší ze všech, není náboženství jako osobní a duchovní zkušenost. Opravdové náboženství se vztahuje k osudu a realitě dosažení, stejně tak jako k realitě a idealismu toho, co je srdečně přijato vírou. A to všechno se musí stát našim osobním vlastnictvím díky odhalení Ducha Pravdy.

A tímto skončila rozprava řeckého filozofa, jednoho z největších svého národa, který uvěřil v evangelium Ježíše.

dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

160:5.11 (1782.2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

160:5.12 (1782.3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782.4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

160:5.14 (1782.5) And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

Kapitola 161. Pokračování rozpravy s Ródanem

⇐ 160

Kniha Urantia

162 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 161 POKRAČOVÁNÍ ROZPRAVY S RÓDANEM

Sekce

Úvod

1. Osobnost Boha
2. Božská podstata Ježíše
3. Lidská a božská mysl Ježíše

PAPER 161 FURTHER DISCUSSIONS WITH RODAN

SECTIONS

Introduction

1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

Úvod

V NEDĚLI, 25. září roku 29 n.l. se apoštolové a evangelisté shromáždili v Magadanu. Po dlouhé poradě ten večer se svými druhy Ježíš všechny překvapil oznámením, že se vydají brzy ráno následujícího dne on a dvanáct apoštolů do Jerusalema na slavnosti stánků. Přikázal, aby evangelisté navštívili věřící v Galileji a aby se ženský sbor na čas vrátil do Betsaidy.

Když nadešel čas odchodu do Jerusalema, Natanael a Tomáš byli ještě uprostřed svých debat s Ródanem Alexandrijským a dostali od Učitele povolení zůstat v Magadanu ještě několik dní. A tak, když Ježíš a deset apoštolů byli na cestě do Jerusalema, Natanael a Tomáš byli v horlivé debatě s Ródanem. V průběhu předcházejícího týdne, kdy Ródan objasnil svoji filozofii, Tomáš a Natanael střídavě seznamovali řeckého filozofa s evangeliem království. Ródan zjistil, že jeho znalosti o učení Ježíše, které mu předal jeden z bývalých apoštolů Jana Křtitele a který byl jeho učitelem v Alexandrii, byly velmi dobré.

1. OSOBNOST BOHA

INTRODUCTION

161:0.1 (1783.1) ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Betsaida.

161:0.2 (1783.2) When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. THE PERSONALITY OF GOD

Existovala jedna otázka, na které se Ródan a dva apoštolové neshodli a to byla osobnost Boha. Ródan rychle přijal všechno, co mu bylo řečeno o vlastnostech Boha, ale tvrdil, že nebeský Otec není a nemůže být osobností v tom smyslu, jak člověk osobnost pojímá. Zatímco apoštolové se s potížemi snažili dokázat, že Bůh je osoba, Ródan měl ještě větší potíže dokázat, že osoba není.

Ródan tvrdil, že fakt osobnosti spočívá v koexistenčním faktu plnohodnotné a vzájemné komunikace mezi rovnými bytostmi—bytostmi, schopnými soucítěného porozumění. Ródan řekl: „Aby byl osobou, Bůh musí mít symboly duchovní komunikace, které by mu umožnily plně rozumět těm, kteří se s ním spojí. Ale poněvadž Bůh je nekonečný a věčný, Tvořitel všeho ostatního, tak z toho vyplývá, že ve smyslu rovnocenných bytostí je Bůh ve vesmíru jediný. Nikdo mu není roven; neexistuje nikdo, se kterým by mohl komunikovat jako rovný s rovným. Bůh opravdu může být zdrojem všech osobností, ale jako takový přesahuje osobnost—a také jako Tvořitel je nad a mimo osobnost.“

Toto tvrzení dělalo Tomášovi a Natanaelovi velké problémy a požádali Ježíše, aby jim přišel na pomoc, ale Učitel odmítl vstoupit do jejich diskuzí. Pouze Tomášovi řekl: „Jen málo záleží na tom, jakou ideji o Bohu můžete mít, pokud jste duchovně ztotožnění s ideálem jeho nekonečné a věčné podstaty.“

Tomáš tvrdil, že Bůh komunikuje s člověkem a proto je Otec osobou a to i v rámci definice Ródana. Toto tvrzení Řek odmítl na základě toho, že Bůh se osobně neodhaluje, že stále zůstává záhadou. Potom se Natanael odvolal na svoji vlastní osobní zkušenost s Bohem a to umožnilo Ródanovi prohlásit, že on měl nedávno podobnou zkušenost, ale tvrdil, že tato zkušenost jenom dokazuje realitu Boha, ne jeho osobnost.

V pondělí večer to Tomáš vzdal. Ale v úterý večer Natanael přivedl Ródana k víře v osobnost Otce a tuto změnu v názorech Řeka dokázal následujícími úvahami:

1. Rajský Otec rovnocenně komunikuje minimálně s dvěma jinými bytostmi, které jsou mu zcela rovné a ve všem se mu podobají—Věčný Syn a Nekonečný Duch. Vzhledem k doktríně Trojice byl Řek nucen uznat možnost osobnosti Vesmírného Otce. (A bylo to pozdější posuzování těchto diskuzí, které vedlo k rozšíření koncepce

161:1.1 (1783.3) There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

161:1.2 (1783.4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: "In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature."

161:1.3 (1783.5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: "It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature."

161:1.4 (1784.1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality*.

161:1.5 (1784.2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784.3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later

Trojice v myslech dvanácti apoštolů. Pochopitelně, všeobecným míněním bylo, že Ježíš je Věčným Synem.)

2. Poněvadž Ježíš je roven svému Otci a poněvadž tento Syn zjevil svoji osobnost svým pozemským dětem, takový fenomén byl důkazem faktu a demonstrací možnosti existence osobnosti u všech tří Božstev a provždy vyřešil otázku o schopnosti Boha komunikovat s člověkem a možnosti člověka komunikovat s Bohem.

3. Ježíš je ve vzájemném a dokonalém spojení s člověkem; Ježíš je synem Božím. Vztah Syna a Otce předpokládá rovnost v komunikaci a vzájemné porozumění; Ježíš a Otec jsou jeden. Ježíš udržuje racionální spojení současně i s Bohem i s člověkem a jelikož jak Bůh tak i člověk rozumějí významu symbolů, pomocí kterých Ježíš komunikuje, tak i Bůh i člověk mají vlastnosti osobnosti v takové míře, jakou si vyžaduje schopnost pro oboustrannou komunikaci. Osobnost Ježíše demonstruje osobnost Boha a současně nezvratně dokazuje přítomnost Boha v člověku. Dvě věci, spojené s jednou a touže věcí, jsou spojeny jedna s druhou.

4. Osobnost představuje nejvyšší koncepci člověka o lidské realitě a božských hodnotách; Bůh také představuje nejvyšší koncepci člověka o božské realitě a nekonečných hodnotách; proto Bůh musí být božskou a nekonečnou osobností, osobností reálnou, ačkoliv on nekonečně a věčně přesahuje lidskou představu a definici osobnosti, avšak přesto je vždy a všude osobností.

5. Bůh musí být osobností, poněvadž je Tvořitelem a cílem všech osobností. Ródan byl nesmírně ovlivněn učením Ježíše: „Budte proto dokonalí, tak jak dokonalý je váš nebeský Otec.“

Když Ródan vypočetl tyto argumenty, řekl: „Přesvědčil jsi mne. Přiznám Bohu osobnost, jestli mně dovolíte vyjadřovat mé vyznání takové víry přidáním k významu osobnosti skupinu rozšířených hodnot, jako nadlidská, transcendentní, nejvyšší, nekonečná, věčná, konečná a univerzální. Jsem nyní přesvědčen, že i když Bůh musí být nekonečně víc než jenom osobnost, nemůže být ničím méně. Jsem rád, že náš spor skončil a že jsem přijal Ježíše jako osobní odhalení Otce a vyjasnil si všechny nevyřešené problémy logiky, úsudku a filozofie.“

consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man's communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and the Father were one. That Jesus maintained at one and the same time understanding communication with both God and man, and that, since both God and man comprehended the meaning of the symbols of Jesus' communication, both God and man possessed the attributes of personality in so far as the requirements of the ability of intercommunication were concerned. That the personality of Jesus demonstrated the personality of God, while it proved conclusively the presence of God in man. That two things which are related to the same thing are related to each other.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man's highest concept of human reality and divine values; that God also represents man's highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man's concept and definition of personality, but nevertheless always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect."

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: "I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied

factors in logic, reason, and philosophy.”

2. BOŽSKÁ PODSTATA JEŽÍŠE

Ačkoliv Natanael a Tomáš plně schválili pohledy Ródana na evangelium království, ještě zůstala k posouzení jedna otázka—učení o božské podstatě Ježíše, které bylo zveřejněno jen nedávno. Natanael a Tomáš společně vyložili své pohledy na božskou podstatu Ježíše a níže je uvedeno podání jejich učení ve stručně, upravené a nově formulované podobě:

1. Ježíš přiznal svoji božskost a my mu věříme. Stalo se mnoho neobyčejných věcí ve spojení s jeho službou, které jsme my schopni pochopit pouze skrze víru v to, že on je jak Synem Božím tak i Synem Člověka.

2. Jeho život s námi je příkladem ideálního lidského přátelství; jenom božská bytost může být takovým přítelem lidí. My jsme nepoznali jiného člověka, který by byl tak upřímně nesobeckým, jako on. On je dokonce přítelem hříšníků; nebojí se milovat své nepřátele. On je nám velmi oddán. Přestože nás neváhá pokárat, je nám všem jasno, že nás upřímně miluje. Čím více ho poznáváte, tím více ho budete milovat. Budete nadšeni jeho neutuchajícím zanícením. Po dobu všech těch let, kdy jsme nebyli schopni pochopit jeho misi, byl věrným přítelem. Přestože se zcela naprosto vyhýbá lichocení, jedná s námi se všemi spravedlivě a laskavě; je neustále vlídný a soucitný. Sdílí s námi svůj život a vše ostatní. Tvoříme šťastnou komunitu; všechno máme společné. My nevěříme, že obyčejný člověk by mohl žít takový bezúhonný život a v takových vyčerpávajících podmínkách.

3. My si myslíme, že Ježíš je božský proto, že nikdy neudělá nic špatného; nikdy neudělá chybu. Jeho moudrost je mimořádná; jeho uctivost pozoruhodná. Den za dnem žije v dokonalé shodě s vůlí Otce. On se nikdy nekaje ze špatných činů, protože neporušuje žádný ze zákonů Otce. Modlí se za nás a s námi, ale nikdy nás nežádá, abychom se modlili za něho. My věříme v jeho absolutní bezhříšnost. Nevěříme, že někdo, kdo je pouze člověkem, by mohl vést takový život. On říká, že žije dokonalý život a my potvrzujeme, že je tomu skutečně tak. Naše počestnost vychází z pokání, ale jeho počestnost vychází z poctivosti. On také tvrdí, že odpouští hříchy a léčí nemoci. Nikdo, kdo je pouhý člověk a je uvážlivý, by netvrdil, že odpouští hříchy; to je božím právem. A on je takto dokonalý ve své počestnosti od chvíle našeho prvního setkání s ním. My rosteme ve šlechetnosti a ve vědomí pravdy, ale náš Učitel prokazuje vyspělost

2. THE DIVINE NATURE OF JESUS

161:2.1 (1785.1) Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan's views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

161:2.3 (1785.3) 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery, he does treat us all with equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

161:2.4 (1785.4) 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men,

počestnosti od samého počátku. Všichni lidé, dobří a zlí, tyto atributy dobra v Ježíši uznávají. A přesto ve své ctihodnosti není nikdy nápadný či okázalý. On je jak mírný, tak i neohrožený. Nám se zdá, že on schvaluje naši víru v jeho božskost. Buď je tím, co tvrdí, že je, anebo je tím největším pokrytcem a podvodníkem, jakého kdy svět poznal. My jsme přesvědčeni, že je tím, co on o sobě říká, že je.

4. Výjimečnost jeho charakteru a dokonalost ovládání svých emocí nás přesvědčuje o tom, že on je kombinací lidskosti a božskosti. On neomylně reaguje na lidské potřeby; utrpení vždy vyvolá jeho pozornost. Soucítí stejně s fyzickým utrpením, psychickou úzkostí či duchovním soužením. On ihned vidí a velkoryse přiznává přítomnost víry či jakékoliv jiné ctnosti ve svých lidských druzích. On je tak spravedlivý a čestný a současně tak milosrdný a ohleduplný. Rmoutí se nad duchovní zatmělostí lidí a raduje se, když se rozhodnou uvidět světlo pravdy.

5. Nám se zdá, že on zná myšlenky lidí a rozumí tužbám jejich srdcí. A vždy má pochopení pro naše zmatené duševní stavy. Nám to připadá, že má všechny naše lidské emoce, ale tyto emoce jsou velkolepě zdokonaleny. On silně miluje dobro a stejně silně nenávidí hřích. On má nadlidskou uvědomělost přítomnosti Božstva. Modlí se jako člověk, ale jedná jako Bůh. Nám se zdá, že předvídá věci dopředu; dokonce i teď se nebojí mluvit o své smrti—nějaká mystická zmínka o jeho budoucím proslavení. I když je vlídný, je také odvážný a statečný. On nikdy nevynechá vykonávat své povinnosti.

6. My jsme neustále ohromováni fenoménem jeho nadlidského vědění. Není jediného dne, aby nevyšlo najevo něco, že Učitel ví, co se odehrává někde mimo jeho bezprostřední přítomnost. Také se nám zdá, že ví o myšlenkách svých druhů. On je nepochybně ve spojení s nebeskými osobnostmi; on nesporně žije na duchovní úrovni vysoko nad námi ostatními. Zdá se, že všechno je dostupné jeho chápání. Dává nám otázky, aby nás vtáhl do rozhovoru, ne aby získal informace.

7. V poslední době Učitel neváhá prosazovat svůj nadlidský původ. Ode dne našeho vysvěcení v apoštoly nikdy nepopřel, že přišel od nebeského Otce. On mluví s jistotou božského učitele. Učitel neváhá dokázat nesprávnost současného náboženského učení a hlásat nové evangelium s přesvědčivou jistotou. On je přesvědčivý, rozhodný a autoritativní. Také Jan Křtitel, když slyšel Ježíše mluvit, prohlásil, že je to Syn Boží. On se zdá být naprosto soběstačným. On netouží

good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he claims to be.

161:2.5 (1785.5) 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

161:2.6 (1786.1) 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

161:2.7 (1786.2) 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

161:2.8 (1786.3) 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he

po souhlasu davu; on je nestranný k názorům lidí. Je odvážný a přesto tak zbavený hrdosti.

8. On neustále mluví o Bohu jako o stále přítomném společníkovi ve všem co dělá. Kudy chodí, tak dělá dobro, protože se nám zdá, že Bůh je v něm. On prohlašuje taková ohromující tvrzení o sobě a své misi na zemi, která by byla absurdní, kdyby nebyl božskou bytostí. Jednou prohlásil: „Ještě předtím, než byl Abraham, byl jsem já.“ On s konečnou platností potvrdil svoji božskost; tvrdí, že je ve spojení s Bohem. On téměř vyčerpává možnosti jazyka při zdůrazňování svého tvrzení o svém důvěrném spojení s nebeským Otcem. On se také odvažuje tvrdit, že on a Otec jsou jeden. Říká, že každý, kdo viděl jeho, viděl Otce. A říká a dělá všechny tyto věci s takovou jakoby dětskou přirozeností. O svém spojení s Otcem se zmiňuje stejným způsobem, jako když mluví o svém spojení s námi. Nám se zdá, že zná Boha tak dobře a mluví o těchto vztazích s ním velmi věcným způsobem.

9. Nám to připadá, že ve svých modlitbách komunikuje přímo se svým Otcem. Slyšeli jsme jen několik jeho modliteb, ale to málo, co jsme slyšeli, nasvědčovalo tomu, že mluví s Bohem jakoby byli tváří v tvář. Zdá se, že zná jak budoucnost, tak i minulost. On by prostě nemohl být vším tím a dělat všechny tyto neobyčejné věci, kdyby nebyl něčím víc než člověk. My víme, že je člověk, jsme si tím jisti, ale my jsme téměř stejně jisti tím, že je také božský. Věříme v jeho božskost. Jsme přesvědčeni, že je Synem Člověka a Synem Božím.

Když Natanael a Tomáš skončili své rozhovory s Ródanem, spěchali do Jerusalema připojit se ke svým apoštolským druhům. Dorazili tam v pátek téhož týdne. Toto setkání přineslo velkou zkušenost do života všech těchto tří věřících a ostatní apoštolové se o tom hodně dozvěděli z vyprávění Natanaela a Tomáše o svých dojmech.

Ródan se vrátil zpět do Alexandrie, kde dlouhou dobu učil svoji filozofii na škole Meganta. Později se stal vlivným mužem v záležitostech království nebeského; zůstal věrným věřícím až do konce svých pozemských dnů a ze života odešel s ostatními věřícími v Řecku, kdy pronásledování bylo na vrcholu.

3. LIDSKÁ A BOŽSKÁ MYSL JEŽÍŠE

Vědomí božskosti narůstalo v mysli Ježíše postupně až do jeho křtu. Je zřejmé, že poté, kdy si plně uvědomil svoji božskou podstatu,

heard Jesus speak, declared that he was the Son of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

161:2.9 (1786.4) 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, "Before Abraham was, I am." He has definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

161:2.10 (1786.5) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he was a faithful believer to the end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully

předlidskou existenci a vesmírné výsady, získal schopnost různě limitovat své lidské vědomí vlastní božskostí. Nám se zdá, že od svého křtu až do ukřižování zcela záleželo jenom na Ježíši, zdali se spolehne pouze na lidskou mysl či využije znalosti jak lidské, tak i božské mysli. Někdy se zdálo, že použil pouze tu informaci, kterou měl lidský intelekt. Při jiných příležitostech se zdálo, že jedná s takovou kompletností znalostí a moudrosti, které je možno vysvětlit pouze využíváním nadlidské kapacity jeho božského vědomí.

My jsme schopni porozumět jeho unikátnímu jednání pouze přijetím teorie, že on může podle své vlastní vůle limitovat své božské vědomí. My velmi dobře víme, že často zatajil svým druhům svoji znalost budoucích událostí a že znal charakter jejich myšlení a plánování. My jsme si vědomi toho, že on nechtěl, aby jeho stoupenci věděli příliš o tom, že je schopen poznat jejich myšlenky a prohlédnout jejich úmysly. On si nepřál přesáhnout příliš daleko tu představu o lidské podstatě, kterou měli ve svých myslích jeho apoštolové a učedníci.

Jsme doslova v rozpacích jak rozlišit mezi jeho metodou samolimitování svého božského vědomí a jeho způsobem zatajování před svými lidskými druhy své předvídání a umění číst jejich myšlenky. Jsme přesvědčeni o tom, že používal oba tyto způsoby, ale nejsme vždy schopni určit jakou metodu použil v každém daném případě. Často jsme ho sledovali jak jedná pouze s pomocí lidské kapacity vědomí; poté jsme ho mohli vidět v rozhovoru s vůdci nebeských armád vesmíru a pozorovali nepochybnou aktivitu božské mysli. A při téměř nespočetných příležitostech jsme byli svědky působení této spojené osobnosti člověka a Boha, aktivované zjevně dokonalým spojením mysli člověka a mysli božstva. Toto je hranice našich vědomostí o takových jevech; my opravdu neznáme plnou pravdu o této záhadě.

self-conscious of his divine nature, prehuman existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine consciousness.

161:3.2 (1787.4) We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness. We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

161:3.3 (1787.5) We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

Kapitola 162. Na slavnosti stánků

⇐ 161

Kniha Urantia

163 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 162 NA SLAVNOSTI STÁNKŮ

Sekce

Úvod

1. Nebezpečí spojená s návštěvou Jerusalema
2. První řeč v chrámu
3. Žena, obviněná z cizoložství
4. Slavnost stánků
5. Kázání o světle světa
6. Rozprava o vodě života
7. Rozprava o duchovní svobodě
8. Setkání s Martou a Marií
9. V Betlémě s Abnérem

PAPER 162 AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction

1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

Úvod

KDYŽ se Ježíš vydal s deseti apoštoly do Jerusalema, měl v úmyslu jít přes Samaří, což je kratší cesta. Proto obešli východní břeh jezera, prošli Skythopo a pak překročili hranice Samaří. Když se začalo stmívat, Ježíš poslal Filipa a Matouše do vesnice na východním úbočí hory Gilbóa, aby tam zajistili nocleh pro celou skupinu. Ukázalo se, že tito vesničané byli velmi zaujati proti židům a to dokonce víc než průměrný Samařan. A tyto pocity byly posíleny v tuto danou dobu, protože mnoho židů se vypravilo na slavnosti stánků. Tito lidé téměř neslyšeli nic o Ježíšovi a odmítli mu ubytování, poněvadž on a jeho druhové byli židé. Když Matouš a Filip dali najevo své rozhořčení a řekli Samařanům, že odmítají pohostit Svatého Izraele, rozzuření vesničané je vyhnali ze svého městečka klacky a kameny.

INTRODUCTION

^{162:0.1 (1788.1)} WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

Když se Filip a Matouš vrátili ke svým druhům a řekli jim jak byli vyhnáni z vesnice, Jakub a Jan přistoupili k Ježíšovi a řekli: „Učiteli, prosíme tě, dovol nám přikázat, aby oheň sešel s nebe a zničil tyto drzé a zaryté Samařany.“ Ale když Ježíš uslyšel tato pomstychtivá slova, obrátil se na syny Zebedea a přísně je pokáral: „Vy nevíte, jaký postoj projevujete. Pomsta nepatří do království nebeského. Namísto toho se vydejme do malé vesnice nedaleko brodu přes Jordán.“ A tak kvůli sektářským předsudkům tito Samařané přišli o cest prokázat pohostinnost Synu Tvořiteli vesmíru.

Ježíš a deset apoštolů přespali ve vesnici u brodu přes Jordán. Časně ráno následujícího dne přebrodili řeku a podél východního břehu Jordánu, pokračovali ve své cestě do Jerusalema, dorazivši do Betanie pozdě večer ve středu. Tomáš a Natanael přišli v pátek, poněvadž se zdrželi svými rozhovory s Ródanem.

Ježíš a dvanáct apoštolů zůstali v blízkosti Jerusalema až do konce následujícího měsíce (října)—asi čtyři a půl týdne. Ježíš navštívil město pouze několikrát a tyto krátké návštěvy se uskutečnily ve dnech oslav stánků. Podstatnou část října strávil s Abnérem a jeho druhy v Betlémě.

1. NEBEZPEČÍ SPOJENÁ S NÁVŠTĚVOU

JERUSALEMA

Dávno předtím, než stoupenci Ježíše uprchli z Galileje, snažně ho prosili, aby šel do Jerusalema prohlásit evangelium království a aby tím jeho poselství získalo na významu, poněvadž bude kázáno v centru židovské kultury a učení; ale nyní, když skutečně přišel do Jerusalema učit, báli se o jeho život. Poněvadž věděli, že Vysoká rada chtěla přivést Ježíše do Jerusalema před soud a pamatovali si, že Učitel jim nedávno několikrát opakoval, že musí podstoupit smrt, apoštolové byli doslova omráčeni jeho náhlým rozhodnutím jít na oslavu stánků. Na všechny jejich předešlé naléhavé prosby, aby šel do Jerusalema měl vždy jednu odpověď: „Ještě nenastal čas.“ Nyní, v odpověď na jejich protesty ze strachu o něho, pouze odpověděl: „Čas nastal.“

Během oslav stánků Ježíš přišel odvážně několikrát do Jerusalema a veřejně vystoupil v chrámu. A to udělal navzdory svým apoštolům, kteří se ho od toho snažili odradit. I když se ho předtím

^{162:0.2 (1788.2)} After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been driven out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: “Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans.” But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: “You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven. Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford.” Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

^{162:0.3 (1788.3)} Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

^{162:0.4 (1788.4)} Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO

JERUSALEM

^{162:1.1 (1788.5)} Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, “The hour has not yet come.” Now, to their protests of fear he answered only, “But the hour has come.”

^{162:1.2 (1788.6)} During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his

dlouho pokoušeli přemluvit, aby šel do Jerusalema hlásat svoje poselství, nyní se báli, aby do města šel, poněvadž velmi dobře věděli, že zákoníci a farizejové dělají všechno proto, aby ho připravili o život.

Smělý příchod Ježíše do Jerusalema tak ještě více zmátl jeho přívržence. Mnoho z jeho učedníků a také Jidáš Iškariotský, apoštol, si mysleli, že Ježíš uprchl ve spěchu do Palestiny ze strachu před židovskými vůdci a Herodem Antipou. Oni nedokázali pochopit smysl jednání Učitele. Jeho přítomnost v Jerusalemě při oslavě stánků, dokonce navzdory radám svých přívrženců, postačila na to, aby navždy skončilo veškeré šeptání o strachu a zbabělosti.

V době slavnosti stánků tisíce věřících ze všech částí římského impéria viděli Ježíše, slyšeli jeho kázání a mnozí z nich se dokonce vydali do Betanie, aby s ním diskutovali o rozvoji království ve svých rodných krajích.

Existovalo mnoho důvodů, proč Ježíš mohl veřejně kázat v chrámových dvoranech během celé doby oslav. Hlavní z nich byl strach, který činovníci Vysoké rady dostali v důsledku vzniklého tajného rozkolu v jejich řadách ve vztahu k Ježíši. Bylo pravdou, že mnozí členové Vysoké rady buď tajně věřili v Ježíše, nebo byli rozhodně proti jeho zatčení v průběhu oslav, když bylo v Jerusalemě takové velké množství lidí, z nichž mnozí buď v něho věřili, anebo alespoň měli přátelský postoj k duchovnímu hnutí, které měl pod svojí záštitou.

Činnost Abnéra a jeho druhů po celé Judeji také udělala hodně pro posílení kladného postoje ke království a to natolik, že nepřátelé Ježíše se neodvážili jít do otevřeného sporu s opozicí. To byl jeden z důvodů, proč Ježíš mohl veřejně navštívit Jerusalema a odejít živý. Měsíc či dva před tímto svátkem by byl s určitostí zabit.

Odvážná troufalost Ježíše objevit se na veřejnosti v Jerusalemě jeho nepřátele zaskočila; nebyli připraveni na takovou opovážlivou výzvu. V průběhu tohoto měsíce se Vysoká rada několikrát neobratně pokusila Učitele uvěznit, ale tyto snahy se nezdařily. Nepřátelé Ježíše byli natolik překvapeni Ježíšovým neočekávaným veřejným vystoupením v Jerusalemě, že usoudili, že musí mít slíbenou ochranu od římské správy. Jelikož věděli, že Filip Herodes (bratr Heroda Antipy) nebyl daleko od toho, aby se stal stoupencem Ježíše, členové Vysoké rady spekulovali o tom, že Filip slíbil Ježíšovi ochranu před jeho nepřáteli. Ježíš odešel z území jejich pravomoci dříve, než si uvědomili, že se ve svém názoru mýlili, že jeho

message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

162:1.3 (1788.7) Jesus' bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples, and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master's movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

162:1.4 (1789.1) During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

162:1.5 (1789.2) There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

162:1.6 (1789.3) The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

162:1.7 (1789.4) But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from

neočekávaný a troufalý příchod do Jerusalema měl tajný souhlas římských vládců.

Pouze dvanáct apoštolů vědělo, po jejich odchodu z Magadanu, že Ježíš měl v úmyslu navštívit slavnosti stánků. Ostatní stoupenci Učitele byli nesmírně ohromeni, když se objevil v chrámových dvoranách a začal veřejně učit a židovští vládcí byli nevylicitelně překvapeni, když dostali zprávu o tom, že vyučuje v chrámu.

I když jeho učedníci nečekali, že Ježíš navštíví slavnosti, přesto velká většina poutníků z dalekých míst, která o něm slyšela, doufala, že ho možná v Jerusalemu uvidí. A nebyla zklamána, protože několikrát kázal na Šalamounově kolonádě a v jiných dvoranách chrámu. Tato kázání byla ve skutečnosti oficiálním či formálním oznámením božskosti Ježíše židovskému národu a celému světu.

Lidé, naslouchající kázáním Učitele, měli na něho rozdílné názory. Někteří říkali, že je pozoruhodný člověk; jiní, že je prorok; další, že je opravdovým Mesiášem; někteří tvrdili, že je hanebným šťouralem a že vede lidi na scestí se svými zvláštními doktrínami. Jeho nepřátelé ho neváhali veřejně odsoudit ze strachu před jemu nakloněnými věřícími a jeho přátelé se báli veřejně se k němu přiznat ze strachu před židovskými vládci, poněvadž věděli, že Vysoká rada byla rozhodnuta ho zabít. Ale dokonce i jeho nepřátelé obdivovali jeho učení, neboť věděli, že se neučil ve školách rabínů.

Pokaždé, když Ježíš šel do Jerusalema, jeho apoštolové trnuli hrůzou. Jejich strach narůstal každým dnem, poněvadž naslouchali jeho stále více odvážnějším prohlášením o podstatě jeho mise na zemi. Nebyli zvyklí slyšet od Ježíše taková rázná tvrzení a takové ohromující výroky ani když kázal v okruhu svých přátel.

2. PRVNÍ ŘEČ V CHRÁMU

V to odpoledne, kdy Ježíš poprvé kázal v chrámu a velké shromáždění lidí naslouchalo jeho slovům o svobodě nového evangelia a o radosti těch, kteří uvěří v dobré zvěsti, jeden zvědavý posluchač ho přerušil otázkou: „Učiteli, jak je možné, že dokážeš citovat Spisy a učit lidi tak výmluvně, když jsem slyšel, že nejsi vzdělaný v učení rabínů?“ Ježíš odpověděl: „Žádný člověk mne neučil pravdu, kterou vám hlásám. A toto

their jurisdiction before they awakened to the realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

^{162:1.8 (1789.5)} Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

^{162:1.9 (1790.1)} Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

^{162:1.10 (1790.2)} The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

^{162:1.11 (1790.3)} Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. THE FIRST TEMPLE TALK

^{162:2.1 (1790.4)} The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me

učení není moje, ale Jeho, který mne poslal. Jestli kterýkoliv člověk opravdu touží konat vůli mého Otce, ten určitě bude vědět, zdali je mé učení Božím, anebo já mluvím za sebe. Ten, kdo mluví sám od sebe, usiluje o svoji vlastní slávu, ale když já hlásám slova Otce, tak tím usiluji o slávu toho, který mne poslal. Ale předtím, než se pokusíte vstoupit do nového světla, neměli byste raději následovat světlo, které již máte? Mojžíš vám dal zákon, avšak kolik z vás se ho snaží upřímně dodržovat? V tomto zákoně vám Mojžíš přikazuje: „Nezabiješ“; ale bez ohledu na toto přikázání někteří z vás se snaží zabít Syna Člověka.“

Když lidé uslyšeli tato slova, začali se mezi sebou hádat. Někteří řekli, že je blázen; někteří, že je v něm ďábel. Jiní řekli, že on je opravdu tím galilejským prorokem, kterého již dlouho hledají zákoníci a farizejové, aby ho zabili. Někteří řekli, že náboženské autority se ho bojí obtěžovat, jiní si mysleli, že na něho ještě nevztáhli ruku, protože v něho uvěřili. Po dlouhé debatě vystoupil jeden z davu a Ježíše se zeptal: „Proč tě vlastně vládci chtějí zabít?“ A on odpověděl: „Vládcové mne chtějí zabít, protože odmítají mé učení o radostných zprávách království—evangelium, které osvobozuje lidi od jáma tradic formálního náboženství, tradic které jsou tito učitelé rozhodnutí udržet za každou cenu. Oni dělají obřízku v sobotu ve shodě se zákonem, ale mne by chtěli zabít za to, že jsem kdysi v sobotu zbavil jednoho člověka sužující nemoci. Oni mne sledují po sobotách, ale chtějí mne zabít kvůli tomu, že jsem se při jiné příležitosti rozhodl v sobotu plně vyléčit těžce chorobného člověka. Usiluji o moji smrt, protože dobře vědí, že když upřímně uvěříte v mé učení a odvážně ho přijmete, jejich systém tradičního náboženství se zhroutí a navždy bude zničen. Takto přijdou o svoji moc na tím, čemu věnovali svoje životy, a proto usilovně odmítají přijmout toto nové a krásnější evangelium království Božího. A nyní se obracím ke každému z vás: „Neposuzujte podle zevnějšku, ale sudte podle opravdového ducha těchto učení; sudte spravedlivě.“

Potom se další člověk zeptal: „Ano, Učiteli, my opravdu čekáme na Mesiáše, ale když přijde, jeho objevení bude zahaleno tajemstvím. My víme, odkud jsi přišel ty. Ty jsi byl mezi svými bratry od samého počátku. Vysvoboditel přijde s mocí, aby obnovil trůn království Davida. Ty skutečně o sobě tvrdíš, že jsi Mesiáš?“ A Ježíš odpověděl: „Vy tvrdíte, že mne znáte a víte odkud jsem přišel. Přál bych si, aby vaše tvrzení byla pravda, protože pak byste skutečně našli v tomto vědění bohatý život. Ale já prohlašuji, že jsem k vám nepřišel

the truths which I declare to you. And this teaching is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

162:2.2 (1790.5) When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be overthrown, forever destroyed. Thus will they be deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously."

162:2.3 (1791.1) Then said another inquirer: "Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David's kingdom. Do you really claim to be the Messiah?" And Jesus replied: "You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent

sám od sebe; byl jsem poslán Otcem a ten, který mne poslal, je věrný a oddaný. Odmítáním mně naslouchat, odmítáte přijmout toho, který mne poslal. Jestli přijmete toto evangelium, poznáte toho, který mne poslal. Já znám Otce, poněvadž jsem od Otce přišel, abych vám o něm řekl a odhalil vám ho.“

Agenti zákoníků se ho chtěli zmocnit, ale obávali se davu, protože mnoho lidí v Ježíše věřilo. Ježíšova činnost od jeho křtu byla velmi dobře známa všem židům a jelikož mnoho z nich si na jeho skutky pamatovalo, řekli si mezi sebou: „Přestože je tento učitel z Galileje a ačkoliv neodpovídá všem našim představám o Mesiášovi, řekněte: může snad osvoboditel, až skutečně přijde, udělat něco podivuhodnějšího než to, co již udělal tento Ježíš Nazaretský?“

Když farizejové a jejich agenti slyšeli tyto rozhovory lidí, odešli se poradit se svými vůdci a rozhodli, že je nutno něco udělat pro zastavení těchto veřejných vystoupeních Ježíše na nádvořích chrámu. Všeobecně se židovští vůdcové chtěli vyhnout střetu s Ježíšem, jelikož věřili, že římská správa mu slíbila imunitu. Jinak si nedokázali vysvětlit jeho troufalost přijít do Jerusalema v tuto dobu; ale členové Vysoké rady těmto řečem nevěřili úplně. Usuzovali, že římská vládcovská by neudělala takovou věc tajně a bez vědomí nejvyššího vládnoucího orgánu židovského národa.

Proto poslali Ebera, řádného člena Vysoké rady, společně se dvěma asistenty, aby Ježíše zatkl. Když si Ebner razil cestu k Ježíšovi, Učitel řekl: „Neboj se ke mně přiblížit. Stůj vedle mne a poslouchej mé učení. Já vím, že jsi byl poslán mne zatknout, ale měl bys pochopit, že nic se nestane Synu Člověka, dokud nenastane čas. Ty nejsi proti mně; tys jenom přišel na příkaz tvých vůdců; ano i tito vládcové židů si skutečně myslí, že dělají službu Bohu, když tajně usilují o moji smrt.“

Já k žádnému z vás nechovám v sobě nepřátelství. Otec vás miluje a proto já se snažím vás vysvobodit ze zajetí předsudku a temnoty tradic. Já vám nabízím svobodu života a radost spasení. Hlásám novou živou cestu, osvobození od zla a odstranění otroctví hříchu. Přišel jsem, abyste dostali život a měli ho navždy. Vy se mne snažte zbavit a také i mých znepokojujících učeních. Kdybyste jenom věděli jak krátce tady budu s vámi! Velmi brzy půjdu za tím, který mne poslal na tento svět. A potom mnozí z vás mne budou usilovně hledat, ale nenajdou mne, protože tam, kam brzy odejdu, vy přijít nemůžete. Ale, všichni ti, kteří se upřímně snaží mne najít, jednou

by the Father, and he who sent me is true and faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you.”

162:2.4 (1791.2) The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus' work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said among themselves: "Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done."

162:2.5 (1791.3) When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

162:2.6 (1791.4) Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: "Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God's service when they secretly seek my destruction."

162:2.7 (1792.1) "I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot

získají život, který je přivede k mému Otci.“

Několik posměváčků si mezi sebou říkalo: „Kam tento člověk půjde, že ho nebudeme moci nalézt? Neodejde žít mezi Řeky? Anebo skoncuje sám se sebou? Co myslí tím, když prohlašuje, že nás brzy opustí a že my nemůžeme jít tam, kam půjde on?“

Eber a jeho pomocníci odmítli Ježíše zatknout; vrátili se nazpět bez něho. Když pak velekněží a farizejové kárali Ebera a jeho pomocníky za to, že Ježíše sebou nepřivedli, Eber pouze odpověděl: „My jsme se neodvážili ho zatknout uprostřed takového velkého počtu lidí, protože mnoho z nich v něho věří. Kromě toho, my jsme nikdy neslyšeli nikoho mluvit tak, jako tohoto člověka. V tomto učiteli je něco neobyčejného. Vy všichni byste udělali dobře, kdybyste si ho šli poslechnout.“ Když hlavní vůdcové uslyšeli tato slova, byli ohromeni a posměšně se Ebera zeptali: „Nejsi také zlákan? Nehodláš i ty uvěřit v tohoto podvodníka? Slyšel jsi, že některý z nás vzdělaných mužů, nebo některý z vůdců, v něho uvěřili? Byl některý ze zákoníků či farizejů oklamán jeho prohnáním učením? Jak je možné, že tě ovlivnilo chování tohoto nevědoucího davu, který nezná zákon, anebo proroky? Ty nevíš, že taková nevzdělaná lidé jsou zakletí? A Eber potom odpověděl: „I kdyby, moji vládcové, ale tento člověk říká lidem slova útěchy a naděje. Povzbuzuje sklíčené a jeho slova přinášejí útěchu i našim duším. Co může být špatného na takovém učení, i když on možná není tím Mesiášem, o kterém se mluví ve Spisech? A kromě toho, nevyžaduje náš zákon nezaujatost? Odsoudíme člověka ještě dříve, než ho vyslechneme? Představený Vysoké rady se na Ebera rozčilil a řekl mu: „Zbláznil ses? Nepocházíš náhodou také z Galileje? Přečti si Spisy a zjistíš, že z Galileje nepochází žádný prorok, natož Mesiáš.“

Vysoká rada se rozešla zmatena a Ježíš odešel na noc do Betanie.

come. But all who truly seek to find me shall sometime attain the life that leads to my Father's presence.”

162:2.8 (1792.2) Some of the scoffers said among themselves: “Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?”

162:2.9 (1792.3) Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: “We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him.” And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: “Are you also led astray? Are you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets? Do you not know that such untaught people are accursed?” And then answered Eber: “Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?” And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: “Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah.”

162:2.10 (1792.4) The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. ŽENA, OBVINĚNA Z CIZOLOŽSTVÍ

Bylo to právě během této návštěvy Jerusalema, kdy se Ježíš setkal s jednou ženou špatné pověsti, kterou k němu přivedli její žalobci a jeho nepřátelé. Z vašeho překrouceného záznamu o této epizodě vyplývá, že tuto ženu přivedli k Ježíšovi zákoníci a farizejové a že Ježíš vyřešil situaci tak, že nepřímě obvinil tyto náboženské vůdce židů z nemorálnosti. Ježíš dobře věděl, že i

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

162:3.1 (1792.5) It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil reputation who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt with them as to indicate that these religious

když tito zákoníci a farizejové jsou duchovně slepí a intelektuálně ovlivnění svojí věrností k tradicím, patří mezi nejmorálnější lidi té doby a generace.

Ve skutečnosti se to odehrálo takto: Časně ráno třetího dne oslav, když Ježíš přicházel k chrámu, vyšla mu vstříc skupina najatých agentů Vysoké rady, kteří mezi sebou vlekli ženu. Když byli blízko, jejich mluvčí řekl: „Učiteli, tato žena byla usvědčena z cizoložství, byla přistižena při samém aktu. Mojžíšův zákon přikazuje, aby taková žena byla ukamenována. Co řekneš ty, že bychom s ní měli udělat?“

Nepřátelé Ježíše plánovali, že jestli podpoří zákon Mojžíše, vyžadující ukamenování přiznávajícího se provinilce, bude mít potíže s římskými vládci, kteří odebrali židům právo ukládat trest smrti bez souhlasu římského soudu. Jestli zakáže ukamenování ženy, bude obviněn Vysokou radou za to, že se staví nad Mojžíše a nad židovský zákon. Jestli by se nevyjádřil a mlčel, obvinili by ho ze zbabělosti. Ale Učitel zvládl situaci tak, že jejich plán se zcela zhroutil pod tíhou vlastní podlosti.

Tato dříve půvabná žena byla manželkou jednoho podřadného občana Jerusalema, který kdysi dělal problémy Ježíšovi v čase jeho mládí. Když se tento člověk oženil s touto ženou, nestydatě ji přinutil vydělávat na jejich živobytí prodáváním svého těla. Na slavnost do Jerusalema přišel proto, aby tam jeho žena mohla získat peníze prodáváním svých fyzických vnad. Vstoupil do jednání s najatými úplatkáři židovských vládců a udal jim svoji ženu, že provozuje prostituci. A tak přivedli tuto ženu a jejího spoluhříšníka, aby přinutili Ježíše k nějakému prohlášení, které by mohlo být použito proti němu v případě jeho zatčení.

Ježíš, dívajíc se na zástup lidí, uviděl jejího manžela, jak se schovává za ostatními. On věděl, co je to za člověka a usoudil, že je účastníkem tohoto ohavného obchodu. Ježíš nejdříve obešel zástup, aby se co nejvíce přiblížil tomuto zvrhlému muži a napsal do písku několik slov, která ho přinutila kvapem odejít. Potom se vrátil zpět k ženě a napsal opět na zem slova, která byla určena pro její žalobce. Když ti přečetli tato slova, tak také, jeden vedle druhého, odešli. A když Učitel po třetí napsal něco do písku, spoluhříšník ženy se rovněž vzdálil, takže když se Učitel zvedl od svého psaní, uviděl tuto ženu před sebou stát osamocenou. Ježíš se zeptal: „Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Je tady někdo, kdo by tě

leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

162:3.2 (1793.1) What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: “Master, this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done with her?”

162:3.3 (1793.2) It was the plan of Jesus’ enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

162:3.4 (1793.3) This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

162:3.5 (1793.4) Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman’s companion in evil took his departure, so that, when the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him.

ukamenoval?“ A žena, pozvednuvši oči, odpověděla: „Ne, nikdo, Pane.“ A potom Ježíš řekl: „Já to o tobě vím; a neodsuzuji tě. Odejdi v pokoji.“ A tato žena, Hildana, odešla od svého manžela a připojila se k učedníkům království.

Jesus said: “Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?” And the woman, lifting up her eyes, answered, “No man, Lord.” And then said Jesus: “I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace.” And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

4. SLAVNOST STÁNKŮ

Přítomnost lidí z celého známého světa, od Španělska po Indii, udělalo ze slavnosti stáneků ideální příležitost pro Ježíše poprvé veřejně vyhlásit v celé úplnosti své evangelium v Jerusalemu. Během této slavnosti lidé většinou bydleli ve volné přírodě ve stáncích z listí. Byla to oslava sbírání úrody a poněvadž to bylo v době vlažných podzimních měsíců, navštěvovalo ji mnohem více židů ze světa, než Paschu na konci zimy, nebo Pentekosté na začátku léta. Apoštolové konečně viděli svého Učitele dělat odvážná prohlášení o své misi na zemi a pro celý svět.

Byla to slavnost slavností, protože při této příležitosti bylo možno přinést jakoukoliv oběť, což při jiných slavnostech možné nebylo. Byla to příležitost pro chrámové oběti; byla to kombinace svátečních radostí s obřadnými náboženskými rituály. Byl to čas národního veselí, spojeného s přinášením obětí, povznášejících zpěvů a slavnostního troubení stříbrných polnic kněží. Ten večer chrám s jeho zástupy poutníků představoval úžasný pohled—byl zářivě osvětlen obrovskými rozvětvenými svícny, které hořely jasným plamenem na dvoře žen a ještě oslnivěji zářilo množství pochodní, umístěných kolem chrámových dvoran. Celé město bylo pestře dekorováno, s výjimkou římské pevnosti Antonia, která vypadala pochmurně ve srovnání s veselým a oslavujícím okolím. A jak židé nenáviděli tuto stále přítomnou připomínku římského jařma!

Během slavnosti bylo obětováno sedmdesát volů, symbol sedmdesáti národů pohanského světa. Obřad rozlévání vody symbolizoval rozlévání božského ducha. Tento obřad s vodou následoval po procesu kněží a levitů při východu slunce. Věřící scházeli se schodů, vedoucích ze dvora Izraele na dvůr žen za neustálého troubení stříbrných polnic. A pak šli poutníci směrem k nádherným vratům, vedoucích do dvora jinověrců. Tady se obrátili tváří k západu, aby opakovali své žalmy a pokračovali v cestě k místu symbolického rozlévání vody.

V poslední den slavnosti téměř čtyři stadesát kněží a stejný počet levitů konalo

4. THE FEAST OF TABERNACLES

^{162:4.1 (1793.5)} The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

^{162:4.2 (1794.1)} This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

^{162:4.3 (1794.2)} Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

^{162:4.4 (1794.3)} On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding

bohoslužby. Za úsvitu se poutníci shromáždili ze všech částí města; každý z nich nesl v pravé ruce snop z myrtových, vrbových a palmových větví a v levé ruce měl každý větev Rajského jablka—plodu, čili „zakázaného ovoce.“ Pro tento časné ranní obřad byli poutníci rozděleni do tří skupin. Jedna zůstala v chrámu, aby se zúčastnila ranního přinášení obětí; druhá vyšla z Jerusalema a šla do nedaleké Mazy nařezat vrbové větve pro ozdobení obětního oltáře, zatímco třetí skupina vytvořila procesí, které se vydalo v čele s knězem, starajícím se o vodu, který za zvuků stříbrných polnic nesl zlatý džbán pro naplnění symbolickou vodou, přes Ófel k nedalekému Siloe, kde byla vrata k pramenu. Když byl zlatý džbán naplněn vodou z rybníka Siloe, procesí se vydalo nazpět do chrámu, kam vstoupilo vodními vraty a šlo přímo do dvora kněží, kde se ke knězi nesoucímu džbán s vodou připojil kněz nesoucí víno pro oběť rozlévání. Tito dva kněží potom zamířili ke stříbrným trychtýřům u základu oltáře a obsahy džbánů do nich vyli. Vykonání tohoto rituálu rozlité vína a vody bylo signálem pro shromážděné poutníky začít zpívat žalmy a to od 113. do 118. včetně, střídajíc se s levity. A opakujíc tyto sloky, mávali svými snopy směrem k oltáři. Potom byly přineseny oběti na ten den, doprovázeny opakováním žalmu posledního dne slavnosti, kterým byl žalm osmdesátý druhý a začínalo se jeho pátým veršem.

number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow, and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the “forbidden fruit.” These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to near Siloam, where was located the fountain gate. After the golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests, where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. KÁZÁNÍ O SVĚTLE SVĚTA

Večer předposledního dne slavnosti, když bylo všechno zářivě osvětleno světlem velkých rozvětvených svíců a pochodní, si Ježíš stoupl dprostřed shromážděného davu a řekl:

„Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, ten nepůjde ve tmě, ale bude mít světlo života. Předpokládajíc, že mne postavíte před soud a budete moji soudci, prohlašujete, že když budu svědčit sám za sebe, moje svědectví nemůže být pravdivé. Ale stvoření nemůže nikdy soudit Tvořitele. I když svědčím sám za sebe, moje svědectví je věčnou pravdou, protože já vím odkud jsem přišel, kdo jsem a kam jdu. Vy, kteří chcete zabít Syna Člověka, nevíte odkud jsem přišel, kdo jsem a kam jdu. Vy soudíte jenom podle těla; vy nevnímáte reality ducha. Já nesoudím žádného člověka, dokonce ani své úhlavní nepřátele. Ale jestli bych se rozhodl soudit, můj soud by byl pravdivý a spravedlivý, poněvadž bych nesoudil sám, ale ve spojení s mým Otcem, který mne

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

162:5.1 (1794.4) On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

162:5.2 (1795.1) “I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father,

poslal na tento svět a který je zdrojem všech spravedlivých soudů. Vy přece povolujete svědectví dvou spolehlivých osob—dobře tedy, já vydávám svědectví o těchto pravdách; a to také dělá můj nebeský Otec. A když jsem vám toto řekl včera, ve vaší zaslepenosti jste se mne zeptali: „Kde je tvůj Otec?“ Opravdu, vy neznáte ani mne, ani mého Otce, protože jestli byste znali mne, znali byste také mého Otce.

Já jsem vám již řekl, že od vás odcházím a že mne budete hledat a nenajdete mne, protože já jdu tam, kam vy jít nemůžete. Vy, kteří odmítnete toto světlo, pobýváte dole; já přišel shora. Vy, kteří dáváte přednost zůstat ve tmě, jste z tohoto světa; já nejsem z tohoto světa a žiji ve věčném světle nebeských světél Otce. Vy všichni jste měli dostatek příležitostí dozvědět se kdo já jsem, ale budete mít ještě další důkazy, potvrzující totožnost Syna Člověka. Já jsem světlo života a každý, kdo záměrně a vědomě odmítá toto spásné světlo, umře se svými hříchy. Měl bych vám toho tolik říci, ale vy nejste schopni přijmout má slova. Nicméně, ten, kdo mne poslal, je opravdový a věrný; můj Otec miluje také své hříšné děti. A všechno, co bylo řečeno mým Otcem, jsem také já oznámil světu.

Když Syn Člověka odejde nahoru, potom budete všichni vědět, že já jsem on a že jsem neudělal nic sám od sebe, ale jen to, co mne naučil Otec. Říkám tato slova vám a vašim dětem. A ten, který mne poslal, je i teď se mnou; nenechal mne samotného, protože dělám vždy to, co mu dělá radost.“

A když Ježíš takto kázal poutníkům ve dvorech chrámu, mnoho z nich v něho uvěřilo. A nikdo se neodvážil na něho vztáhnout ruku.

6. ROZPRAVA O VODĚ ŽIVOTA

V poslední den, nejvýznamnější den slavnosti, když procesí od pramene Siloe prošlo dvory chrámu a hned po vylití vody a vína na oltář kněžími, Ježíš, stojící mezi poutníky, řekl: „Jestli kdokoliv z vás žízní, nechť přijde ke mně a napije se. Od nebeského Otce přináším na tento svět vodu života. Ti, kteří ve mne věří, budou naplněni duchem, kterého tato voda představuje, jelikož i ve Spisech se říká: „řeky živé vody potečou z jeho srdce“. Když Syn Člověka dokončí svoji práci na zemi, na celé lidstvo bude rozlit živý Duch Pravdy. Ti, kteří přijmou tento duch, nikdy nepoznají duchovní žízeň.“

Ježíš nepřerušil bohoslužbu, aby pronesl tato slova. Obrátil se k věřícím ihned po dozpívání hallela, zpívaného čtení žalmů, doprovázeného máváním větví před oltářem. Právě v té chvíli

who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted — well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, ‘Where is your Father?’ Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

162:5.3 (1795.2) “I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

162:5.4 (1795.3) “When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight.”

162:5.5 (1795.4) As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

162:6.1 (1795.5) On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: “If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this water represents, for even the Scriptures have said, ‘Out of him shall flow rivers of living waters.’ When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst.”

162:6.2 (1795.6) Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied

nastala pauza, kdy probíhala příprava na obětování a v tu dobu poutníci uslyšeli nádherný hlas Učitele, prohlášující, že on je dárce živé vody pro každou, po duchu žíznící duši.

Po skončení této ranní bohoslužby Ježíš pokračoval v učení velkého množství lidí, říkajíc: „Nečetli jste ve Spisech: „uzřete, tak, jak vody jsou vylévány na suchou zem a rozlévají se po vyprahlé půdě, tak já dám ducha svatosti, aby byl rozlit na vaše děti a žehnal také dětem vašich dětí?“ Proč žízníte po pomoci ducha, když toužíte napájet své duše lidskými tradicemi, vylévanými z rozbitých džbánů rituálního obřadu? To, co vidíte teď odehrávající se v tomto chrámu, je způsob, kterým se vaši otcové snažili symbolizovat darování božského ducha dětem víry a udělali jste dobře, že jste zachovali tyto symboly až do dnešní doby. Ale nyní této generaci je dáno odhalení Otce duchů skrze poskytnutí jeho Syna a za tím vším bude bezprostředně následovat poskytnutí ducha Otce a Syna dětem lidským. Pro každého, kdo má víru, se tento poskytnutý duch stane věrným učitelem na této cestě, která vede k věčnému životu, opravdovou vodou života v království nebeském na zemi a v Ráji na nebesích.“

Potom Ježíš odpovídal na otázky jak lidí z davu, tak i farizejů. Někteří si mysleli, že je prorok; někteří věřili, že je Mesiáš; jiní říkali, že nemůže být Kristus, protože přišel z Galileje a že Mesiáš musí obnovit trůn Davida. Ale stále se ho neodvažovali zatknout.

7. ROZPRAVA O DUCHOVNÍ SVOBODĚ

Odpoledne posledního dne slavnosti a poté, kdy se apoštolům nepodařilo přesvědčit Ježíše prchnout z Jerusalema, on šel znovu do chrámu učit. Když tam našel velkou skupinu věřících, shromážděných ve dvoraně Šalamouna, promluvil k nim slovy:

„Jestli má slova nacházet odezvu ve vašich srdcích a jestli chcete vykonávat vůli Otce, tak jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás udělá svobodnými. Já vím, že mně odpovíte: „My jsme děti Abrahama a my nejsme v područí nikoho; a proč tedy říkáš, že budeme svobodni? Je tomu tak, já nemluví o vnější podřízenosti cizí vládě; já mluvím o svobodě duše. Opravdu, opravdu vám říkám: každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. A vy víte, že otrok hříchu nemůže

by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

^{162:6.3 (1796.1)} At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: “Have you not read in the Scripture: ‘Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children’s children?’ Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father’s Paradise over there.”

^{162:6.4 (1796.2)} And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David’s throne. Still they dared not arrest him.

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

^{162:7.1 (1796.3)} On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem, Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon’s Porch, he spoke to them, saying:

^{162:7.2 (1796.4)} “If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another’s rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And

žít navždy v domě pána. Vy také víte, že syn nezůstává v domě svého otce. Proto když vás Syn osvobodí, udělá vás svými syny, tak budete opravdu svobodni.

Já vím, že jste Abrahamovo sémě, avšak vaši vůdcové se mne snaží zabít, protože nedovolili mému slovu mít transformující vliv na jejich srdce. Jejich duše jsou zapečetěny předsudkem a zaslepeny mstivou pýchou. Já vám hlásám pravdu, kterou mně ukázal věčný Otec, zatímco se tito podvodní učitelé snaží dělat věci, které se jenom naučili od svých světských otců. A když odpovídáte, že Abraham je váš otec, pak já vám říkám, že jestli by jste byli dětmi Abrahama, konali byste dílo Abrahama. Někteří z vás věří mému učení, ale jiní usilují o moji smrt, poněvadž jsem vám řekl pravdu, kterou jsem dostal od Boha. Ale Abraham takto nenakládal s pravdou Boží. Já vidím, že někteří z vás jsou rozhodnutí konat dílo zla. Kdyby Bůh byl vaším Otcem, pochopili byste mne a milovali pravdu, kterou jsem vám zjevil. Vy nevidíte, že jsem přišel od Otce, že jsem byl poslán Bohem, že nedělám tuto práci sám? Proč nerozumíte mým slovům? Je to proto, že jste se rozhodli stát se dětmi zla? Jestli jste děti temnoty, stěží půjdete ve světle pravdy, kterou vám zjevuji. Děti zla jdou pouze po cestách svého otce, který byl lhářem a nevěřil pravdě, protože se ukázalo, že v něm žádná pravda není. Ale nyní přichází Syn Člověka, který říká pravdu a žije pravdu, ale mnozí z vás odmítají uvěřit.

Kdo z vás mne může obvinít z hříchu? Když tedy hlásám pravdu a žiji pravdou, ukázanou mým Otcem, proč mně nevěříte? Ten, kdo je od Boha, s radostí naslouchá slovům Boha; proto tedy mnozí z vás neslyšíte má slova, jelikož nejste od Boha. Vaši učitelé se dokonce opovažují říkat, že konám své činy silou prince ďáblů. Jeden člověk, stojící vedle mne, řekl, že je ve mně ďábel, že jsem dítě ďábla. Ale všichni, kteří čestně jednají se svojí vlastní duší, velmi dobře vědí, že já nejsem ďábel. Vy víte, že ctím Otce, i když vy mne zneuctíváte. Nehledám slávu pro sebe, pouze slávu pro mého Rajského Otce. Já vás nesoudím, poněvadž on je ten, který soudí za mne.

Opravdu, opravdu vám říkám, že ten člověk, který věří v slovo Boží a bude udržovat toto slovo pravdy živé ve svém srdci, nikdy nepozná smrt. A teď, vedle mne stojící zákoník, říká, že toto prohlášení dokazuje, že mám v sobě ďábla, jelikož Abraham je mrtev a proroci jsou také mrtvi. A potom se ptá: „Jsi ty natolik větší než Abraham a proroci, že se opovažuješ tady stát a říkat, že kdo dodrží tvé slovo, nepozná smrt? Kdo jsi, že se odvažuješ takhle se rouhat?“ A já říkám všem

you know that the bond servant is not likely to abide forever in the master's house. You also know that the son does remain in his father's house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

162:7.3 (1796.5) "I know that you are Abraham's seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

162:7.4 (1797.1) "Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

162:7.5 (1797.2) "Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: 'Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?'

takovým, že jestli velebím sám sebe, má sláva je nic. Ale mne proslaví můj Otec, ten samý Otec, kterého vy nazýváte Bohem. Ale vy jste nedokázali poznat tohoto vašeho Boha a mého Otce a já jsem vás s ním přišel spojit; ukázat vám, jak se opravdu stát syny Božími. Přestože vy neznáte Boha, já ho skutečně znám. I Abraham byl rád, že uviděl můj den; a ten den uviděl svou vírou a radoval se.“

Když nevěřící židé a agenti Vysoké rady, kteří byli tady shromážděni slyšeli tato slova, způsobili rozruch, vykřikujíc: „Nemáš ještě padesát let a přesto říkáš, že jsi viděl Abrahama; jsi dítě ďábla!“ Ježíš již nemohl pokračovat v rozpravě. Při odchodu pouze řekl: „Opravdu, opravdu vám říkám, že předtím, než žil Abraham, jsem byl já.“ Mnoho nevěřících se začalo shánět po kamenech, aby je po něm házeli a agenti Vysoké rady se ho snažili zatknout, ale Učitel rychle prošel koridory chrámu a unikl jim na tajné setkávací místo nedaleko od Betanie, kde na něho čekali Lazar, Marta a Marie.

8. SETKÁNÍ S MARTOU A MARIÍ

Bylo domluveno, že Ježíš bude bydlet s Lazarem a jeho sestrami v domě jejich přítele, zatímco apoštolové budou ubytováni v malých skupinkách po různých místech. Tato opatření byla udělána kvůli tomu, že se židovští vládcové opět stávali odvážnějšími se svými plány zatknout Ježíše.

Po dobu mnoha let bylo pro tuto trojici zvykem všeho nechat a naslouchat Ježíšovi, kdykoliv se u nich objevil. Po smrti jejich rodičů převzala odpovědnost za chod domácnosti Marta a proto při této příležitosti, když Lazar a Marie seděli u Ježíšových nohou a napájeli se jeho osvěžujícím učením, Marta připravovala večeři. Je nutno vysvětlit, že Martu zbytečně zneklidňovaly četné nepotřebné úkoly a že byla zatěžována množstvím malicherných starostí; taková byla její povaha.

Když Marta byla plně zaměstnána se všemi těmi údajnými povinnostmi, trápila se tím, že Marie jí s ničím nepomáhá. Proto šla za Ježíšem a řekla: „Učiteli, ty vůbec nevidíš, že moje sestra mne nechává samotnou dělat všechnu práci? Neřekneš ji, aby mně přišla na pomoc?“ Ježíš odpověděl: „Marto, Marto, proč se neustále snažíš dělat tolik věcí a trápíš se tolika zbytečnostmi? Pouze jedna věc je opravdu cenná a jelikož Marie se rozhodla pro tuto dobrou a potřebnou věc, já ji to nebudu brát. Ale kdy se vy dvě naučíte žít tak, jak jsem vás to učil: sloužit obě společně a jedna

And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad.”

162:7.6 (1797.3) When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time heard these words, they raised a tumult, shouting: “You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!” Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, “Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am.” Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

162:8.1 (1797.4) It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

162:8.2 (1797.5) For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus' feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

162:8.3 (1798.1) As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: “Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?” Jesus answered: “Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I

druhé osvěžovat svoje duše? Nejste schopny se naučit, že je čas pro všechno—že méně důležité věci v životě by měly ustoupit před podstatnějšími věcmi nebeského království?“

have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the greater things of the heavenly kingdom?”

9. V BETLÉMĚ S ABNÉREM

V průběhu celého týdne po slavnosti stánků přicházel velký počet věřících do Betanie, kde je učilo dvanáct apoštolů. Vysoká rada nevyvinula žádnou snahu obtěžovat tato shromáždění, poněvadž tam nebyl Ježíš; po celou tuto dobu pracoval s Abnérem a jeho druhy v Betlémě. Den po skončení slavnosti Ježíš odešel do Betanie a během této návštěvy Jerusalema již v chrámu neučil.

V tu dobu Abnér zřizoval svůj hlavní stan v Betlémě a z tohoto centra bylo vysláno mnoho pracovníků do měst Judeji a jižního Samaří a také do Alexandrie. Během několika dnů po svém příchodu Ježíš dokončil s Abnérem opatření pro konsolidaci práce dvou skupin apoštolů.

Po celou dobu své návštěvy na slavnosti stánků Ježíš rozdělil svůj čas rovnoměrně mezi Betanii a Betlém. V Betanii strávil hodně času se svými apoštoly; v Betlémě věnoval spoustu času učení Abnéra a dalším bývalým apoštolů Jana. A právě tento úzký kontakt Ježíše s nimi je nakonec přivedl k víře v něho. Na tyto bývalé apoštoly Jana Křtitele zapůsobila jeho odvaha, kterou projevil při svých veřejných kázáních v Jerusalemu, stejně jako jeho solidární porozumění, které poznali při jeho soukromých učeních v Betlémě. Tato přímá zkušenost s Ježíšem s konečnou platností získala každého z druhů Abnéra pro srdečné přijetí království a všeho toho, co z takového kroku vyplývalo.

Předtím, než odešel z Betléma, Učitel učinil opatření, aby se všichni k němu připojili ve společném úsilí, které mělo předcházet ukončení jeho pozemského života v těle. Bylo dohodnuto, že Abnér a jeho druhové se v blízké budoucnosti připojí k Ježíšovi a dvanácti apoštolům v Magadanském parku.

V souladu s touto dohodou na počátku listopadu Abnér a jeho druhové spojili svůj osud s Ježíšem a dvanácti apoštoly a pracovali jako jedna organizace až do ukřižování.

Na konci října Ježíš a dvanáctka odešli z bezprostředního okolí Jerusalema. V neděli, 30. října, Ježíš a jeho druhové vyšli z města Efraim, kde několik dnů v ústraní odpočívali a pak se vydali po západně-jordánské cestě přímo do

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

^{162:9.1 (1798.2)} Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

^{162:9.2 (1798.3)} At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

^{162:9.3 (1798.4)} Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem. These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

^{162:9.4 (1798.5)} Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

^{162:9.5 (1798.6)} In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

^{162:9.6 (1798.7)} In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few

Magadanského parku, kam dorazili k večeru ve středu, 2. listopadu.

Apoštolové pocítili obrovskou úlevu, když byl jejich Učitel opět na přátelském území; už nikdy ho nenutili jít do Jerusalema, aby tam hlásal evangelium království.

days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

^{162:9.7 (1799.1)} The apostles were greatly relieved to have the Master back on friendly soil; no more did they urge him to go up to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom.

Kapitola 163. Vysvěcení sedmdesáti v Magadanu

⇨ 162

Kniha Urantia

164 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 163 VYSVĚCENÍ SEDMDESÁTI V MAGADANU

Sekce

Úvod

1. Vysvěcení sedmdesáti
2. Bohatý mladý muž a ostatní
3. Debata o majetku
4. Rozloučení se sedmdesáti
5. Přestěhování tábora do Pelly
6. Návrat sedmdesáti
7. Příprava na poslední misi

PAPER 163 ORDINATION OF THE SEVENTY AT MAGADAN

SECTIONS

Introduction

1. Ordination of the Seventy
2. The Rich Young Man and Others
3. The Discussion about Wealth
4. Farewell to the Seventy
5. Moving the Camp to Pella
6. The Return of the Seventy
7. Preparation for the Last Mission

Úvod

NĚKOLIK dnů po příchodu Ježíše a dvanácti apoštolů do Magadanu z Jerusalema, přišli z Betléma Abner a skupina asi padesáti učedníků. V tu dobu se tady, v Magadanském táboře, také nacházel sbor evangelistů a ženský sbor a kolem sto padesáti dalších opravdových a prověřených učedníků ze všech částí Palestiny. Po několika dnech navštěvování a reorganizování tábora Ježíš a dvanáct apoštolů začali s intenzivní výukou této ojedinelé skupiny věřících a z tohoto dobře vyškoleného a zkušeného uskupení učedníků Učitel potom vybral sedmdesát učitelů a poslal je hlásat evangelium království. Tato systematická výuka začala v pátek, 4. listopadu a trvala do soboty, 19. listopadu.

Ježíš promlouval k této skupině každé ráno. Petr je učil metodám kázání na veřejnosti; Natanael je informoval o umění učení; Tomáš jim vysvětlil, jak odpovídat na otázky; zatímco Matouš jim dal instrukce o organizování financí jejich skupiny. Ostatní apoštolové se také zúčastnili této

INTRODUCTION

163:0.1 (1800.1) A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

163:0.2 (1800.2) Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization of their group finances. The other apostles also

výuky podle svých specifických zkušeností a přirozených schopností.

participated in this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. VYSVĚCENÍ SEDMDESÁTI

Sedmdesát evangelistů bylo vysvěceno Ježíšem v Magadanském táboře v sobotu odpoledne, 19. listopadu a Abnér byl jmenován hlavou těchto kazatelů a učitelů evangelia. Do tohoto sboru sedmdesáti lidí patřil Abnér a deset bývalých apoštolů Jana, padesát jedna dřívějších evangelistů a osm dalších učedníků, kteří vynikali ve své službě království.

Kolem druhé hodiny tohoto sobotního odpoledne, v přestávkách mezi dešťovými přeháňkami, přišla skupina věřících s Davidem a většina z jeho sboru poslů, takže se na břehu Galilejského jezera shromáždilo přes čtyři sta lidí, aby byli svědky vysvěcení sedmdesáti.

Předtím, než Ježíš položil ruce na hlavy sedmdesáti vybraných a tím je vyčlenil jako posly evangelia, se k nim Ježíš obrátil slovy: „Úroda je velmi bohatá, ale dělníků je málo; proto se modlete k Hospodinu úrody, aby poslal ještě další dělníky na svá pole. Chystám se vás vyčlenit jako posly království; chystám se vás poslat k židům a bezvěrcům jako ovce k vlkům. Když se vydáte ve dvou na cestu, neberte si s sebou ani peníze, ani náhradní oděv, protože vaše první mise bude krátká. Na cestě se s nikým nehostěte, věnujte se pouze své práci. Kdykoliv se budete chystat pobývat u někoho v domě, nejdříve řekněte: „Pokoj tomuto domu. Jestli jeho obyvatelé milují mír, zůstaňte tam; když ne, odejděte. A jestli se pro tento dům rozhodnete, zůstaňte tam po dobu vašeho pobytu v tom městě; jezte a pijte cokoliv vám předloží. A dělejte to proto, že dělník si své jídlo zaslouží. Nestěhujte se z domu do domu jen proto, že vám někde jinde nabízejí lepší ubytování. Pamatujte si, že na své cestě hlásání míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi se setkáte se nenávisťnými a zmatenými nepřáteli; proto buďte chytrí jako hadi a současně nevinní jako holubice.

A kamkoliv půjdete kázat, říkejte: „Království nebeské se blíží“ a pomáhejte všem, kteří jsou nemocní na duši nebo na těle. Darem jste dostali radostné zprávy království, darem je dávejte. Jestli vejdete do města a lidé vás přijmou, do široka se jim otvírá vchod do království Otce; ale jestli obyvatelé jakéhokoliv města odmítnou přijmout toto evangelium, tak vy přesto prohlásíte své poselství při odchodu z této nevěřící komunity. Řeknete těm, kteří odmítají vaše učení: „I když

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

163:1.1 (1800.3) The seventy were ordained by Jesus on Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

163:1.2 (1800.4) About two o'clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

163:1.3 (1800.5) Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: “The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered. Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

163:1.4 (1801.1) “And everywhere you go, preach, saying, ‘The kingdom of heaven is at hand,’ and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance into the Father’s kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching:

odmítáte pravdu, království Boží se k vám přiblížilo“. Ten, kdo slyší vás, slyší mě. A ten, kdo slyší mě, slyší Jeho, který mne poslal. Ten, kdo odmítá vaše poselství evangelia, odmítá mě. A ten, kdo odmítá mě, odmítá Jeho, který mne poslal.“

Když Ježíš skončil svůj proslov k sedmdesáti vysvěceným, nejdříve přistoupil k Abnérovi, a potom, jak seděli v kruhu kolem něho, položil své ruce na hlavu každého z nich.

Časně ráno následujícího dne Abnér poslal sedmdesát poslů do všech měst Galileje, Samarií a Judeji. A těchto třicet pět dvojic kázalo a učilo po dobu asi šesti týdnů. V pátek, 30. prosince, se všichni vrátili do nového tábora nedaleko Pelly v Pereji.

2. BOHATÝ MLADÝ MUŽ A OSTATNÍ

Přes padesát učedníků, kteří usilovali o vysvěcení a začlenění do vybrané sedmdesátky, bylo odmítnuto komisí, vytvořenou Ježíšem za účelem výběru kandidátů. Tuto komisi tvořili Ondřej, Abnér a výkonný vedoucí sboru evangelistů. V těch případech, kdy se tato trojčlenná komise jednomyslně neshodla, přivedla kandidáta k Ježíšovi a přestože Učitel nikdy nevyřadil jediného člověka, toužícího po vysvěcení jako posla evangelia, našlo se více než deset takových, kteří po rozhovoru s Ježíšem si již nepřáli stát se hlasateli evangelia.

Jeden horlivý učedník přišel za Ježíšem a řekl: „Učiteli, chtěl bych se stát jedním z tvých nových apoštolů, ale můj otec je velmi starý a blízko smrti; bude mně dovoleno vrátit se domů ho pohřbít?“ Ježíš tomuto muži odpověděl: „Můj synu, lišky mají nory a ptáci nebes hnízda, ale Syn Člověka nemá kam by hlavu složil. Jsi věrný učedník a můžeš jím zůstat i po návratu domů, abys pečoval o své milované, ale takoví moji poslové evangelia nejsou. Oni se vzdali všeho, aby mne následovali a hlásali království. Jestli budeš vysvěceným učitelem, musíš jiné nechat pohřbít mrtvé a sám jít vpřed a hlásat radostné zprávy.“ A tento člověk odešel v hlubokém zklamání.

Jiný učedník přišel za Ježíšem a řekl: „Přál bych si stát se vysvěceným poslem, ale chtěl bych jít na krátkou dobu domů, abych uklidnil svoji rodinu.“ A Ježíš odpověděl: „Jestli si přeješ být vysvěcen, musíš být připraven vzdát se všeho. Poslové evangelia nemohou být rozerváni svými city. Každý, kdo položí svoji ruku na pluh a začne orat brázdu a pak se po ní vrátí zpět, není hoden stát se poslem království.“

Potom Ondřej přivedl k Ježíšovi jednoho

‘Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.’ He who hears you hears me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me.”

163:1.5 (1801.2) When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

163:1.6 (1801.3) Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on Friday, December 30.

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

163:2.1 (1801.4) Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no more desired to become gospel messengers.

163:2.2 (1801.5) One earnest disciple came to Jesus, saying: “Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?” To this man Jesus said: “My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news.” And this man went away in great disappointment.

163:2.3 (1801.6) Another disciple came to the Master and said: “I would become an ordained messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family.” And Jesus replied: “If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom.”

163:2.4 (1801.7) Then Andrew brought to Jesus a

bohatého mladého muže, který byl oddaným věřícím a který toužil po vysvěcení. Tento mladík, Matadormus, který byl členem Vysoké rady v Jerusalemu, slyšel Ježíše učit a následně ho Petr a další apoštolové seznámili s evangeliem království. Ježíš mluvil s Matadormem o požadavcích vysvěcení a řekl mu, aby své rozhodnutí nedělal hned, ale aby si to důkladně rozmyslel. Časně ráno následujícího dne, když se Ježíš chystal na procházku, tento mladý muž ho oslovil a řekl: „Učiteli, chtěl bych od tebe slyšet, zdali si mohu být jist věčným životem? Jelikož od svého dětství dodržuji všechna přikázání, chtěl bych vědět, co mám ještě dělat, abych získal věčný život?“ V odpovědi na jeho otázku, Ježíš řekl: „Jestli dodržuješ všechna přikázání—necizoložíš, nezabíjíš, nekradeš, nesvědčíš falešně, nepodvádíš, ctíš své rodiče—děláš dobře, ale spasení je odměna za víru, nejenom za práci. Věříš v toto evangelium království?“ A Matadormus odpověděl: „Ano, Učiteli, věřím všemu, co ty a tvoji apoštolové jste mne učili.“ A Ježíš řekl: „V tom případě jsi opravdu mým učedníkem a dítětem království“.

Potom mladý muž řekl: „Ale, Učiteli, pro mě je málo být tvým učedníkem; já bych chtěl být jedním z tvých nových poslů.“ Když Ježíš tato slova uslyšel, podíval se na něho s velkou láskou a řekl: „Udělám tě jedním z mých poslů, jestli budeš ochoten za to zaplatit cenu—udělat jednu věc, která je pro tuto činnost zásadní.“ Matadormus odpověděl: „Učiteli, udělám cokoli, aby mně bylo dovoleno tě následovat.“ Polibiv klečícího mladého muže na čelo, Ježíš řekl: „Jestli chceš být mým poslem, jdi a prodej všechno co máš a až rozdáš výtěžek chudým, nebo svým bratrům, přijď a následuj mne a budeš mít bohatství v království nebeském.“

Když to Matadormus uslyšel, nadšení ho opustilo. Vstal a odešel smutný, protože měl velký majetek. Tento mladý bohatý farizej byl vychován ve víře, že bohatství je znakem Boží přízně. Ježíš věděl, že se tento mladík neoprostil od lásky k sobě a svému bohatství. Učitel ho chtěl vysvobodit od lásky k bohatství a ne nutně od bohatství. Zatímco učedníci Ježíše nerozdali všechny své světské statky, apoštolové a sedmdesátka vysvěcených ano. Matadormus toužil stát se jedním ze sedmdesáti nových poslů a to byl důvod, proč Ježíš po něm vyžadoval, aby rozdál všechno svůj světský majetek.

Prakticky každý člověk má nějaký zlovyk, na kterém lpí a jehož zbavení je nezbytné jako část ceny za vstup do království nebeského. Kdyby se Matadormus rozloučil se svým bohatstvím,

certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: “Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?” In answer to this question Jesus said: “If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?” And Matadormus answered: “Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me.” And Jesus said, “Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom.”

163:2.5 (1802.1) Then said the young man: “But, Master, I am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers.” When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: “I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack.” Matadormus replied: “Master, I will do anything if I may be allowed to follow you.” Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: “If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven.”

163:2.6 (1802.2) When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God's favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the love of wealth, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus' requiring him to part with all of his temporal possessions.

163:2.7 (1802.3) Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If

pravděpodobně by bylo vloženo hned zpět do jeho rukou, aby s ním hospodařil jako pokladník sedmdesáti; neboť později, po založení církve v Jerusalemu, uposlechl výzvy Ježíše a i když bylo již příliš pozdě stát se členem sedmdesáti, stal se pokladníkem jerusalemské církve, kterou řídil Jakub, bratr Ježíše v těle.

Proto vždy bylo a vždy bude pravdou: člověk musí dospět ke svému vlastnímu rozhodnutí. Existuje určitý rozsah svobody volby, kterou smrtelníci mají. Síly duchovního světa nebudou člověka nutit; umožní mu jít cestou svého vlastního výběru.

Ježíš předvídal, že Matadormus, s jeho bohatstvím, se nemůže stát vysvěceným společníkem lidí, kteří se všeho vzdali pro evangelium; ale současně viděl, že bez svého majetku, by se stal jejich nejvyšším vůdcem. Ale, podobně jako vlastní bratři Ježíše, se nikdy nestal významným v království, protože se sám připravil o to důvěrné a osobní spojení s Učitelem, které by mohlo být jeho zkušeností, kdyby v tu dobu udělal stejnou věc, o kterou ho Ježíš požádal a kterou stejně udělal o několik let později.

Bohatství nemá žádný bezprostřední vliv na vstup do království nebeského, ale láska k bohatství má. Duchovní oddanost království se neslučuje s otrockou poddaností materiálnímu mamonu. Člověk nemůže sdílet svoji nejvyšší oddanost duchovnímu ideálu s oddaností materiálním hodnotám.

Ježíš nikdy neučil, že mít bohatství je špatné. Pouze požadoval, aby dvanáct apoštolů a sedmdesát vysvěcených poslů věnovali všechn svůj světský majetek společné věci. Ale i v takových případech dovolil, aby skutečněný prodej jejich majetku přinesl výnos, tak jako v případě apoštola Matouše. Ježíš mnohokrát dával svým majetným učedníkům rady, které od něho dostal římský boháč. Učitel považoval rozumnou investici nepoužitého výtěžku za legitimní formu zajištění proti budoucím nepředvídatelným nepřízním osudu. Když v apoštolské pokladně byl nadbytek, Jidáš peníze uložil, aby je potom použil, když se jim závažně snížil příjem. Toto Jidáš dělal po konzultaci s Ondřejem. Ježíš osobně neměl nikdy nic co do činění s apoštolskými financemi, s výjimkou rozdávání almužen. Ale jeden druh ekonomického nešvaru mnohokrát odsoudil a to bylo nepoctivé zneužívání slabých, nevědomých a méně úspěšných lidí jejich silnými, chytrými a vzdělanějšími druhy. Ježíš prohlásil, že takové nelidské zacházení s muži, ženami a dětmi je neslučitelné s ideály bratrství nebeského království.

Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master's injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord's brother in the flesh was the head.

163:2.8 (1802.4) Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

163:2.9 (1802.5) Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

163:2.10 (1803.1) Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the *love of wealth* does. The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

163:2.11 (1803.2) Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. DEBATA O MAJETKU

Ke konci rozhovoru Ježíše s Matadormem k nim přišel Petr a několik apoštolů a abstoupili je. Když bohatý mladík odcházel pryč, Ježíš se otočil čelem k apoštolům a řekl: „Vidíte, jak je to těžké pro ty, kteří mají bohatství, vstoupit plně do království Boha!“ Duchovní oddanost není možno sdílet s materiálním zaujetím; nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Vy máte rčení, že je „snadnější pro velblouda projít uchem jehly, než pro pohana dostat věčný život.“ A já prohlašuji, že je stejně snadné pro velblouda projít uchem jehly, jako pro tyto samolibé boháče vstoupit do království nebeského.“

Když Petr a apoštolové uslyšeli tato slova, byli natolik zaskočeni, že Petr řekl: „Kdo tedy, Pane, bude spasen? Znamená to, že všichni bohatí nebudou vpuštěni do království?“ Ježíš odpověděl: „Ne, Petře, ale všichni ti, kteří spoléhají na bohatství, stěží vstoupí do duchovního života, který vede k věčnému růstu. Ale i v takovém případě platí, co je nemožné pro člověka, není neuskutečnitelné pro nebeského Otce; raději uzejme, že pro Boha není nic nemožné.“

Až pak společně odcházeli, Ježíš byl zarmoucen tím, že Matadormus s nimi nezůstal, poněvadž ho měl moc rád. A když přišli k jezeru, posadili se u vody a Petr, mluvící za dvanáctku (v tu dobu již byli všichni přítomni), řekl: „Nedávají nám klid tvá slova k tomuto bohatému mladému muži. Máme požadovat po těch, kteří tě chtějí následovat, aby se vzdali všeho svého světského majetku?“ Ježíš odpověděl: „Ne, Petře, pouze ti, kteří se chtějí stát apoštoly a ti, kteří touží žít se mnou jako vy—jako jedna rodina. Ale Otec vyžaduje od svých dětí, aby jejich láska byla čistá a nerozdělená. Když jakákoliv věc či osoba stojí mezi vámi a láskou k pravdám království, musí ustoupit. Jestli bohatství nenarušuje duši, nemá žádný vliv v duchovním životě těch, kteří si přejí vstoupit do království.“

A potom Petr řekl: „Ale, Učiteli, my jsme všechno opustili, abychom tě následovali, co tedy potom budeme mít?“ A Ježíš se obrátil ke všem dvanácti: „Opravdu, opravdu vám říkám, že není člověka, který opustil své bohatství, dům, ženu, rodiče nebo děti kvůli mně a kvůli království nebeskému, aby nedostal v tomto životě mnohokrát více —pravděpodobně s určitými těžkostmi—a ve světě věčného života. Ale mnoho těch, kteří jsou první, budou poslední, zatímco poslední budou často první. Otec jedná se svými tvory podle jejich potřeb a v souladu se svými

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

163:3.1 (1803.3) By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to face the apostles and said: “You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is ‘easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.’ And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle’s eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven.”

163:3.2 (1803.4) When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: “Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?” And Jesus replied: “No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven; rather should we recognize that with God all things are possible.”

163:3.3 (1803.5) As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: “We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?” And Jesus said: “No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one’s wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the kingdom.”

163:3.4 (1804.1) And then said Peter, “But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?” And Jesus spoke to all of the twelve: “Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in

spravedlivými zákony soucitné a láskyplné péče o blaho vesmíru.

Království nebeské se podobá hospodáři, který dával práci velkému počtu lidí a který vyšel časně ráno najmout dělníky pro práci na své vinici. Když se s nimi dohodl na platy denár za den, poslal je do vinice. Kolem deváté šel opět ven a na tržišti uviděl jiné, stojící nečinně a řekl jim: „Jděte i vy pracovat do mé vinice a já vám spravedlivě zaplatím.“ A oni šli ihned pracovat. Kolem dvanácté hodiny opět vyšel ven a pak to ještě udělal kolem třetí hodiny. A když přišel na tržiště kolem páté odpoledne, ještě tam našel další nečinně stojící a zeptal se jich: „Proč tady stojíte nečinně celý den?“ A ti mu odpověděli: „Protože si nás nikdo nenajal“. Tak jim hospodář řekl: „Jděte také pracovat do mé vinice a zaplatím vám co vám náleží.“

Když přišel večer, tento majitel vinice řekl svému správci: „Svolej dělníky a vyplat jim jejich mzdu. Začni s posledními najatými a skonči prvními“. Když přišli ti, kteří byli najati kolem páté hodiny, tak každý dostal denár a ten dostali i ti ostatní dělníci. Když ti, kteří byli najati na počátku dne viděli jak byli zaplacení pozdější příchozí, očekávali, že dostanou víc, než bylo původně dohodnuto. Ale každý z nich dostal jako všichni ostatní jeden denár. A když všichni dostali zaplacení, šli si ztěžovat hospodáři: „Ti lidé, kteří byli najati jako poslední, pracovali jenom jednu hodinu a přesto dostali zaplacení stejně jako my, kteří jsme dřeli celý den pod spalujícím sluncem.“

Nato hospodář odpověděl: „Přátelé moji, já jsem vám neukřivdil. Nesouhlasili jste s tím, že budete pracovat za jeden denár za den? Vezměte nyní to, co vám náleží a jděte svojí cestou, poněvadž je to moje vůle dát těm, kteří přišli pozdě, stejně jako jsem dal vám. Je nezákonné, abych udělal s mými vlastními prostředky co si já přeji? Anebo závidíte, že jsem chtěl být dobrý a soucitný?“

4. ROZLOUČENÍ SE SEDMDESÁTI

Byl to rušný den v životě Magadanského tábora, když se sedmdesát evangelistů vydalo na cestu za svojí první misí. Brzy ráno toho dne Ježíš ve svém posledním rozhovoru se sedmdesátkou zdůraznil následující:

1. Evangelium království musí být zvěstováno celému světu, a to jak jinověrcům, tak i židům.

2. Při pomáhání nemocným, učte je

obedience to his just laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe.

163:3.5 (1804.2) “The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the market place idle, he said to them: ‘Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.’ And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, ‘Why do you stand here idle all the day?’ And the men answered, ‘Because nobody has hired us.’ Then said the householder: ‘Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.’

163:3.6 (1804.3) “When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: ‘Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.’ When those who were hired about five o'clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: ‘These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.’

163:3.7 (1804.4) “Then answered the householder: ‘My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?’”

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

163:4.1 (1804.5) It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on the following:

163:4.2 (1804.6) 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.

163:4.3 (1804.7) 2. While ministering to the sick,

nespoléhat se na zázraky.

3. Provolávejte duchovní bratrství synů Božích a ne hmotné království světové moci a materiální slávy.

4. Neztrácejte čas zbytečně dlouhými společenskými návštěvami a jinými malichernostmi, které mohou odvrátit vaši pozornost od plného zaujetí kázat evangelium.

5. Jestli se první dům, který si vyberete za hlavní stanoviště, ukáže jako vhodný, zůstaňte v něm po celou dobu vašeho pobytu v tom městě.

6. Vysvětlete všem loajálním věřícím, že nastal čas pro otevřený střet s náboženskými vůdci židů v Jerusalemu.

7. Učte lidi, že veškerá povinnost člověka je obsažena v tomto jednom přikázání: Miluj Hospodina, Boha tvého, celou svojí myslí a duší a bližního svého jako sebe samého. (Toto měli učit jako veškerou povinnost člověka namísto 613 pravidel života, vykládaných farizeji.)

Po tomto rozhovoru Ježíše se sedmdesátkou vysvěcených v přítomnosti všech apoštolů a učedníků je Šimon Petr vzal stranou a pronesl k nim řeč, která byla podrobným rozvinutím slov Ježíše v den jejich vysvěcení, když na ně pokládal své ruce a vyčlenil je jako posly království. Petr nabádal sedmdesátku k tomu, aby ve své činnosti dodržovali následující ctnosti:

1. Posvátnou oddanost. Stále se modlete za to, aby vám bylo posláno více dělníků na evangelickou sklizeň. Vysvětlil jim, že při takové modlitbě člověk s větší pravděpodobností řekne: „Já jsem tady; pošli mně.“ Připomínal jim, aby nevynechali každodenní poctu Otci.

2. Opravdovou odvahu. Varoval je, že se setkají s nepřátelstvím a že je určitě čeká pronásledování. Petr jim řekl, že jejich mise není pro zbabělce a vyzval ty, kteří tu odvahu nemají, aby odešli z jejich řad. Ale žádný neodešel.

3. Víru a důvěru. Musejí se vypravit na svoji první misi bez jakéhokoliv vybavení; musejí zcela důvěřovat Otci v zajištění jídla a přístřeší a všech ostatních nezbytných věcí.

4. Nadšení a iniciativu. Musejí mít nadšení a uvážené zanícení; musejí se plně věnovat dílu Učitele. Orientální pozdravení byl zdoluhavý a komplikovaný obřad; proto dostali pokyn „nikoho nezdravít“—což byl běžný způsob nabádání, aby člověk dělal svoji práci a neztrácel čas. To nemělo nic společného s přátelským pozdravem.

refrain from teaching the expectation of miracles.

163:4.4 (1805.1) 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.

163:4.5 (1805.2) 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.

163:4.6 (1805.3) 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide there throughout the sojourn in that city.

163:4.7 (1805.4) 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

163:4.8 (1805.5) 7. Teach that man's whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man's whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

163:4.9 (1805.6) When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master's charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

163:4.10 (1805.7) 1. *Consecrated devotion.* To pray always for more laborers to be sent forth into the gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, "Here am I; send me." He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805.8) 2. *True courage.* He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805.9) 3. *Faith and trust.* They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zeal and initiative.* They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master's business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to "salute no man by the way," which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

5. Laskavost a zdvořilost. Učitel je učil vyvarovat se zbytečnému plýtvání časem při společenských slavnostech, ale vybízel je ke zdvořilosti ke všem, se kterými se setkají. Měli se chovat laskavě k těm, kteří je přijmou ve svých domech. Byli důrazně varováni neodcházet ze skromného domu, aby bydleli v pohodlnějším či významnějším domě.

6. Péče o nemocné. Sedmdesátka dostala od Petra příkaz vyhledávat ty, kteří jsou nemocní na duši i na těle a udělat všechno v jejich silách, aby jim ulehčili jejich úděl, anebo vyléčili jejich neduhy.

Po obdržení těchto příkazů a pokynů se vydali ve dvojicích na svoji misi v Galileji, Samaří a Judeji.

Ačkoliv židé měli svérázný vztah k číslu sedmdesát, protože se dříve domnívali, že pohanův národů je sedmdesát a i když těchto sedmdesát posíl mělo přinést evangelium ke všem národům, my si přesto myslíme, že to byla pouze shoda okolností, že tato skupina měla přesně sedmdesát členů. Je jisté, že Ježíš by přijal ještě nejméně pět dalších, ale ti nebyli ochotni zaplatit cenu vzdání se majetku a rodin.

5. PŘESTĚHOVÁNÍ TÁBORA DO PELLY

Ježíš a dvanáctka se nyní připravovali na založení svého posledního stanoviště v Pereji, nedaleko Pelly, kde byl Učitel pokřtěn v Jordánu. Posledních deset listopadových dnů bylo věnováno poradám a v úterý, 6. prosince, se celá skupina téměř tři sta lidí vydala za svítání se všemi osobními věcmi, aby tu noc přenocovali u řeky blízko Pelly. Bylo to stejné místo u pramene, kde měl před několika lety tábor Jan Křtitel.

Po zrušení Magadanského tábora se David Zebedeus vrátil do Betsaidy a ihned začal omezovat kurýrskou službu. Království stoupilo do nové fáze. Denně přicházeli poutníci ze všech částí Palestiny a také ze vzdálených oblastí římského impéria. Občas přišli věřící z Mezopotámie a ze zemí východně od řeky Tigris. Proto v neděli, 18. prosince, David s pomocí svého sboru posíl naložil na soumary táborové vybavení, které bylo uskladněno v domě jeho otce a které bylo předtím použito pro vybudování tábora u jezera v Betsaidě. Rozloučiv se dočasně s Betsaidou, vydal se na jih po břehu jezera a podél Jordánu k místu, které leželo necelý kilometr severně od tábora apoštolů; a ani ne za týden byl

163:4.14 (1805.11) 5. *Kindness and courtesy.* The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more comfortable or influential one.

163:4.15 (1805.12) 6. *Ministry to the sick.* The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

163:4.16 (1805.13) And when they had been thus charged and instructed, they started out, two and two, on their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

163:4.17 (1806.1) Although the Jews had a peculiar regard for the number seventy, sometimes considering the nations of heathendom as being seventy in number, and although these seventy messengers were to go with the gospel to all peoples, still as far as we can discern, it was only coincidental that this group happened to number just seventy. Certain it was that Jesus would have accepted no less than half a dozen others, but they were unwilling to pay the price of forsaking wealth and families.

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

163:5.1 (1806.2) Jesus and the twelve now prepared to establish their last headquarters in Perea, near Pella, where the Master was baptized in the Jordan. The last ten days of November were spent in council at Magadan, and on Tuesday, December 6, the entire company of almost three hundred started out at daybreak with all their effects to lodge that night near Pella by the river. This was the same site, by the spring, that John the Baptist had occupied with his camp several years before.

163:5.2 (1806.3) After the breaking up of the Magadan Camp, David Zebedee returned to Bethsaida and began immediately to curtail the messenger service. The kingdom was taking on a new phase. Daily, pilgrims arrived from all parts of Palestine and even from remote regions of the Roman Empire. Believers occasionally came from Mesopotamia and from the lands east of the Tigris. Accordingly, on Sunday, December 18, David, with the help of his messenger corps, loaded on to the pack animals the camp equipage, then stored in his father's house, with which he had formerly conducted the camp of Bethsaida by the lake. Bidding farewell to Bethsaida for the time being, he proceeded down the lake shore and

připraven nabídnout pohostinství téměř patnácti stům poustníkům. Tábor apoštolů mohl ubytovat zhruba pět set lidí. V tuto dobu bylo v Palestině období dešťů a tyto tábory musely být schopny přijmout neustále se zvyšující počet zvědavých lidí, většinou upřímných, kteří přišli do Pereje, aby uviděli Ježíše a uslyšeli jeho učení.

David to všechno udělal o své vlastní iniciativě, i když se o tom poradil s Filipem a Matoušem v Magadanu. Při stavění tábora využil větší část svého bývalého sboru poslů; v tu dobu pravidelnou kurýrskou službu vykonávalo necelých dvacet lidí. Ke konci prosince a před návratem sedmdesáti vyslanců bylo kolem Učitele shromážděno téměř osm set návštěvníků a ti byli ubytováni v táboře Davida.

6. NÁVRAT SEDMDESÁTI

V pátek, 30. prosince, když byl Ježíš pryč v nedalekých horách s Petrem, Jakubem a Janem, sedmdesát poslů začalo přicházet po dvojicích do tábora v Pelle v doprovodu četných věřících. Když se Ježíš vrátil do tábora, kolem páté hodiny, všech sedmdesát bylo shromážděno v místě, kde Ježíš obvykle učil. Večeře se posunula o více než hodinu, protože ti nadšenci pro evangelium království vyprávěli své zážitky. Davidovi poslové apoštolům přinášeli v průběhu předchozích týdnů zprávy o činnosti evangelistů, ale bylo to opravdu velmi inspirující slyšet tyto nově vysvěcené učitele evangelia osobně vyprávět o tom, jak jejich poselství bylo přijato lačnými židy a jinověrci. Konečně mohl Ježíš vidět, jak lidé šíří radostné zprávy bez jeho osobní přítomnosti. Učitel teď věděl, že může opustit tento svět, aniž vážně zpomalí rozvoj království.

Když sedmdesátka vyprávěla o tom, jak „dokonce i ďáblové jim byli podřízeni“, měli na mysli případy zázračných vyléčení obětí nervových poruch. Nicméně, ti pastýři dokázali pomoc pouze v několika případech opravdové posedlosti ďáblem a ke kterým Ježíš řekl: „Nebudte udiveni, že ti, odmítající poslušnost menší duchové se vám podřídili, jelikož jsem viděl Satana padajícího jako blesk s nebe. Ale příliš se nad tímto neradujte, protože já vám prohlašuji, že jakmile se vrátím k mému Otci, pošleme naše duchy do všech lidských myslí, aby již nikdy nemohlo těchto několik ztracených duchů vstoupit do myslí nešťastných smrtelníků. Společně s vámi jsem rád tomu, že jste schopni působit na lidi, ale nenechávejte se tímto unést a raději se radujte z

along the Jordan to a point about one-half mile north of the apostolic camp; and in less than a week he was prepared to offer hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors. The apostolic camp could accommodate about five hundred. This was the rainy season in Palestine, and these accommodations were required to take care of the ever-increasing number of inquirers, mostly earnest, who came into Perea to see Jesus and to hear his teaching.

163:5.3 (1806.4) David did all this on his own initiative, though he had taken counsel with Philip and Matthew at Magadan. He employed the larger part of his former messenger corps as his helpers in conducting this camp; he now used less than twenty men on regular messenger duty. Near the end of December and before the return of the seventy, almost eight hundred visitors were gathered about the Master, and they found lodging in David's camp.

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

163:6.1 (1806.5) On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

163:6.2 (1807.1) When the seventy related how "even the devils were subject" to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: "It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because

toho, že vaše jména jsou zapsána v nebeských archívech, což znamená, že půjdete vpřed po nekonečné cestě duchovních vítězství.“

A právě v tuto chvíli, těsně před odchodem k večeři, prožil Ježíš jeden z těch vzácných momentů emocionálního rozrušení, kterého jeho stoupenci byli občas svědky. Řekl: „Děkuji ti můj Otče, Pane nebes a země, že přestože toto nádherné evangelium bylo ukryto před vychytralými a licoměrnými, duchovní blaha byla duchem odhalena těmto dětem království. Ano, můj Otče, ty musíš mít radost vidět tyto úspěchy a já se raduji z toho, že radostné zprávy se budou šířit po celém světě i poté, až se vrátím k tobě a k práci, kterou jsi mně dal, abych konal. Jsem hluboce dojat pomyšlením na to, že brzy mně předáš veškerou moc do mých rukou, že pouze ty mne opravdu znáš a že pouze já opravdu znám tebe a ty, kterým jsem tebe odhalil. A až dokončím toto odhalení mým bratrům v těle, budu v něm pokračovat tvým nebeským tvorbám.“

Po těchto slovech ke svému Otci se Ježíš otočil ke svým apoštolům a vyslancům a řekl: „Požehnané jsou oči, které vidí a uši, které slyší tyto věci. Dovolte, abych vám řekl, že mnoho proroků a mnoho velkých mužů minulých věků toužilo spatřit to, co vidíte nyní vy, ale nebylo jim to umožněno. A mnoho následujících generací světa když uslyší o těchto věcech, budou vám závidět, že jste je viděli a slyšeli.“

Potom promluvil ke všem učedníkům: „Slyšeli jste, jak mnoho měst a vesnic přijalo radostné zprávy o království a jak moji vyslanci a učitelé byli přijati židy a jinověrci. Opravdu požehnané jsou tyto komunity, které se rozhodly přijmout evangelium království. Ale běda těm světlomilným obyvatelům Chorazinu, Betsaidy-Julii a Kafarnaumu, městům, která špatně přijala tyto posly. Já prohlašuji, že kdyby tyto pozoruhodné činy, které byly udělány v těchto městech, byly udělány v Týru a Sidónu, obyvatelé těchto takzvaných pohanských měst, by se již dávno lítostivě káli. Opravdu, v den soudu bude pohlíženo na Týr a Sidón shovívavě.“

Poněvadž následující den byla sobota, Ježíš odešel se sedmdesátkou do ústraní a řekl jim: „Já jsem se skutečně s vámi radoval když jste se vrátili s dobrou zprávou o přijetí evangelia království takovým velkým počtem lidí po celé Galileji, Samaří a Judeji. Ale proč vás to tak překvapilo a povznoslo? Cožpak jste neočekávali, že vaše poselství bude mít v sobě takovou sílu?

of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest.“

163:6.3 (1807.2) And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: “I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you. And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high.”

163:6.4 (1807.3) When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: “Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great men of the past ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them.”

163:6.5 (1807.4) Then, speaking to all the disciples, he said: “You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Betsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment.”

163:6.6 (1807.5) The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: “I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would

Vydali jste se na cestu s tak malou vírou v toto evangelium, že jste potom byli překvapeni jeho působivostí? A nyní, aniž bych potlačil vaši radost, vás důrazně varuji před zákeřností pýchy—duchovní pýchy. Jestli byste dokázali pochopit pád Lucifera, zlotřilce, nutně byste se vystříhali všem formám duchovní pýchy.

Započali jste tuto významnou práci učení smrtelného člověka o tom, že je synem Božím. Já jsem vám ukázal cestu; jděte konat svoji povinnost a neunavte se konáním dobra. Vám a všem těm, kteří půjdou ve vašich stopách v dalších epochách, chci říci: „Já vždy budu vedle vás a mé zvací volání je a vždy bude: přijďte ke mně všichni vy, kteří pracujete a jste značně vytížení a já vám dám odpočinek. Vezměte mé jařmo na sebe a uče se u mne, protože já jsem spolehlivý a věrný a naleznete duchovní klid pro vaše duše.“

A oni poznali pravdivost Učitelových slov, když jeho sliby podrobili zkoušce. A od toho dne nespočetné množství lidí také vyzkoušelo a ověřilo spolehlivost těchto slibů.

7. PŘÍPRAVA NA POSLEDNÍ MISI

Několik dalších dnů v táboře u Pelly bylo velmi rušných; dokončovaly se přípravy pro misi v Pereji. Ježíš a jeho druhové se chystali zahájit jejich poslední misi—tříměsíční putování po celé Pereji, které skončilo až Učitelovým vstupem do Jerusalema a završilo jeho pozemskou práci. Po celou tuto dobu hlavním stanovištěm Ježíše a dvanácti apoštolů byl tábor u Pelly.

Ježíš již nemusel cestovat a učit lidi. Nyní oni přicházeli k němu ve stále vzrůstajících počtech každý týden a ze všech krajin, ne jenom z Palestiny, ale z celého římského světa a Blízkého Východu. I když se Učitel osobně zúčastnil se sedmdesáti putování po Pereji, hodně svého času strávil v táboře u Pelly učením zástupů lidí a výukou dvanáctky. Během tohoto tříměsíčního období zůstávalo s Ježíšem vždy nejméně deset apoštolů.

Společně se sedmdesáti se na cestu připravoval také ženský sbor, aby pracoval ve dvojicích ve větších městech Pereji. Tato původně dvanáctičlenná skupina žen nedávno vyškolila větší sbor padesáti žen, aby navštěvovaly domy a pomáhaly nemocným a trpícím. Perpetua, manželka Šimona Petra, se stala členkou této nové sekce ženského sboru a bylo ji svěřeno řízení rozšířené práce žen pod Abnérem. Po

manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride.

163:6.7 (1808.1) “You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls.”

163:6.8 (1808.2) And they found the Master's words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have tested and proved the surety of these same promises.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

163:7.1 (1808.3) The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perea mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months' tour of all Perea, which terminated only upon the Master's entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

163:7.2 (1808.4) It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East. Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

163:7.3 (1808.5) The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged

Pentekosté zůstala u svého slavného manžela a doprovázela ho na všech jeho misionářských misích; a v den, kdy Petr byl v Římě ukřižován, ona byla hozena divokým šelmám v aréně. Mezi členkami tohoto nového ženského sboru byly také manželky Filipa a Matouše a matka Jakuba a Jana.

Nyní, pod osobním vedením Ježíše, byla práce pro království připravena vstoupit do své závěrečné fáze. A tato nynější fáze byla etapou duchovní hloubky na rozdíl od období popularity v Galileji, během kterého davy lidí následovaly Ježíše, aby byly svědky zázraků a neobvyklých divů. Nicméně, i nyní byl mezi jeho stoupenci ještě určitý počet lidí, kteří měli materiální úmysly a kteří nebyli schopni pochopit pravdu o tom, že království nebeské je duchovní bratrství lidí, založené na věčné pravdě univerzálního otcovství Boha.

women's work under Abner. After Pentecost she remained with her illustrious husband, accompanying him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

163:7.4 (1808.6) The work of the kingdom now prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

Kapitola 164. Na slavnosti posvěcení

⇐ 163

Kniha Urantia

165 ⇐

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 164 NA SLAVNOSTI POSVĚCENÍ

Sekce

Úvod

1. Příběh o dobrém Samařanovi
V Jerusalemu
3. Vyléčení slepého žebráka
4. Jóšijáš před Velkou Radou
5. Učení na Šalamounově kolonádě

PAPER 164

AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction

1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

Úvod

KDYŽ se stavěl tábor u Pelly, Ježíš vzal s sebou Natanaela a Tomáše a tajně se vydali do Jerusalema na slavnost posvěcení. Až tehdy, když přešli Jordán přes brod u Betanie, si tito dva apoštolové uvědomili, že jejich Učitel má namířeno do Jerusalema. Když pochopili, že on opravdu zamýšlí být přítomen na slavnosti posvěcení, důrazně protestovali a snažili se najít jakýkoliv důvod, aby ho od tohoto záměru odradili. Ale jejich snahy byly marné; Ježíš byl rozhodnutý Jerusalemem navštívit. Na všechny jejich naléhavé prosby a všechna jejich varování, zdůrazňující bláhosť a nebezpečí vydávat se do rukou Vysoké rady, on pouze odpověděl: „Předtím, než nastane můj čas, chtěl bych ještě jednou dát těmto učitelům Izraele možnost uvidět světlo.“

A tak pokračovali dál po cestě k Jerusalemu a dva apoštolové nepřestávali vyjadřovat své pocity strachu a projevovat své pochybnosti o moudrosti takového zjevně opovážlivého jednání. Do Jericha dorazili kolem půl páté a chystali se tady strávit noc.

INTRODUCTION

164:0.1 (1809.1) AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, "I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes."

164:0.2 (1809.2) On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

1. PŘÍBĚH O DOBRÉM SAMAŘANOVÍ

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

V ten večer se kolem Ježíše a dvou apoštolů shromáždila početná skupina lidí a dávali jim otázky, na které většinou odpovídali apoštolové, ale některé zodpověděl Učitel. V průběhu večera se jeden zákoník, který chtěl Ježíše dostat do kompromitujícího sporu, řekl: „Učiteli, chtěl bych se tě zeptat, co mám dělat pro to, abych získal věčný život?“ Ježíš odpověděl: „Co je napsáno v zákoně a v prorocích? Jak rozumíš Spisům?“ Zákoník, znající učení jak Ježíše, tak i farizejů, odpověděl: „Milovat Pána Boha celým srdcem, duší, myslí a silou a milovat bližního jako sebe samého.“ Nato Ježíš řekl: „Odpověděl jsi správně; a to když budeš opravdu dělat, tak získáš život nekonečný.“

Ale zákoník nebyl ve své otázce zcela upřímný a nejenom že se chtěl hájit, ale také doufal, že Ježíše uvede do nesnází a proto zkusil ještě další otázku. Dostal se blíže k Ježíšovi a řekl: „Ale, Učiteli, můžeš mně říci, kdo je přesně můj bližní?“ Zákoník položil tuto otázku v naději, že přiměje Ježíše říci něco, co by bylo v rozporu s židovským zákonem, který definuje bližního jako „dětí jednoho národa.“ Židé pohlíželi na všechny ostatní jako na „pohanské psy.“ Tento zákoník znal do určité míry Ježíšovo učení a proto dobře věděl, že Učitel měl na to jiný názor; proto doufal, že ho donutí říci něco, co by mohlo být považováno za útok na posvátný zákon.

Ale Ježíš rozpoznal úmysl zákoníka a namísto toho, aby se chytil do pasti, začal vyprávět svým posluchačům příběh, dobře pochopitelný právě pro obyvatele Jericha. Ježíš řekl: „Jeden člověk šel z Jerusalema do Jericha a padl do rukou krutých lupičů, kteří ho oloupili, svlékli, zbili a nechali ho ležet polomrtvého. Brzy šel náhodou touto cestou jeden kněz a když přišel ke zraněnému muži a viděl jeho špatný stav, přešel na druhou stranu cesty a šel dál. A stejně tak to udělal také levita, který přišel a uviděl trpícího muže. Zanedlouho přišel k tomuto místu jeden Samařan, který byl na cestě do Jericha, podíval se na tohoto zraněného člověka a když viděl, že byl oloupen a zbit, slitoval se nad ním. Obvázal mu rány, potřel ho olejem a vínem, posadil ho na svého soumaru a odvezl ho do zájezdního hostince, kde mu poskytl další péči. A ráno mu dal nějaké peníze a řekl mu: „Dej se tady do pořádku příteli a jestli to bude stát víc peněz, tak až sem opět přijdu, tak to za tebe zaplatím.“ A teď se tě zeptám: který z těch tří byl bližním toho, který byl přepadem a oloupen?“ A když zákoník pochopil, že padl do své vlastní pasti, odpověděl: „Ten, kdo se nad ním slitoval.“ A Ježíš řekl: „Jdi a jednej stejně.“

164:1.1 (1809.3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: “Teacher, I would like to ask you just what I should do to inherit eternal life?” Jesus answered, “What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?” The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: “To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself.” Then said Jesus: “You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting.”

164:1.2 (1809.4) But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, “But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?” The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one’s neighbor as “the children of one’s people.” The Jews looked upon all others as “gentile dogs.” This lawyer was somewhat familiar with Jesus’ teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

164:1.3 (1810.1) But Jesus discerned the lawyer’s motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: “A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: ‘Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will repay you.’ Now let me ask you: Which of these three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?” And when the lawyer

Zákoník řekl: „ten, kdo se slitoval“, aby nemusel vyslovit nenáviděné slovo „Samařan“. Na svoji otázku „kdo je můj bližní“ byl sám zákoník přinucen dát tu odpověď, kterou čekal od Ježíše a která, kdyby ji Ježíš takto vyslovil, by byla použita pro jeho přímé obvinění z kacířství. Ježíš nejenom že uvedl do rozpaků nečestného zákoníka, ale pověděl svým posluchačům příběh, který byl současně krásným poučením pro všechny jeho stoupence a důraznou výtku všem židům ohledně jejich postoje k Samařanům. A od těch dob tento příběh podporoval bratrskou lásku mezi všemi, kteří uvěřili v evangelium Ježíše.

perceived that he had fallen into his own snare, he answered, “He who showed mercy on him.” And Jesus said, “Go and do likewise.”

164:1.4 (1810.2) The lawyer answered, “He who showed mercy,” that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, “Who is my neighbor?” which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

V JERUSALEMU

Ježíš navštívil slavnost stánků, aby mohl prohlásit evangelium poutníkům ze všech částí impéria; nyní šel na slavnost posvěcení jenom z jednoho důvodu: dát Vysoké radě a židovským vůdcům ještě jednu možnost uvidět světlo. Hlavní událost těchto několika dní v Jerusalemu se udála v pondělí večer v domě Nikodéma. Sešlo se tady asi dvacet pět židovských vůdců, kteří věřili v učení Ježíše. Mezi nimi bylo čtrnáct, kteří buď byli členové Vysoké rady, anebo jimi byli nedávno. Tohoto setkání se zúčastnili Eber, Matadormus a Josef z Arimatie.

Při této příležitosti byli všichni Ježíšovi posluchači vzdělanými lidmi a jak oni, tak i oba apoštolové byli ohromeni šířkou a hloubkou připomínek, které Učitel říkal této vybrané společnosti. Od dob svého učení v Alexandrii, Římě a na ostrovech Středoziemního moře neprojevil takové vědomosti a neukázal takové porozumění pro lidské záležitosti, a to jak pro světské, tak i pro náboženské.

Když tato malá schůzka skončila, všichni odcházeli mystifikováni osobností Učitele, okouzlení jeho přívětivým chováním a zamilování do tohoto člověka. Zeptali se Ježíše na jeho přání získat na svoji stranu zbývající členy Vysoké rady. Učitel pozorně vyslechl, nic neříkaje, všechny jejich návrhy. On velmi dobře věděl, že žádný z jejich plánů by se nezdařil. Předpokládal, že většina židovských vůdců by nikdy nepřijala evangelium království; nicméně, chtěl dát všem tuto poslední možnost se rozhodnout. Ale když šel v tu noc s Natanaelem a Tomášem nocovat na Olivovou horu, ještě nevěděl jakou metodu by měl použít, aby znovu vzbudil pozornost Vysoké rady o

2. AT JERUSALEM

164:2.1 (1810.3) Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

164:2.2 (1810.4) On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

164:2.3 (1810.5) When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the Mount of Olives, he had not yet decided upon the

svoji práci.

Té noci Natanael a Tomáš spali velmi málo; byli příliš rozrušeni tím, co slyšeli v domě Nikodéma. Hodně přemýšleli o závěrečné připomínce Ježíše, týkající se návrhu bývalých a současných členů Vysoké rady předstoupit spolu s nimi před sedmdesátku. Učitel řekl: „Ne, moi bratři, to by bylo zbytečné. Takový krok by jenom zvýšil jejich hněv, který by se snesl i na vaše hlavy, ale vy byste tímto ani v nejmenším nezmírnili jejich nenávisť vůči mně. Jděte každý z vás a konejte dílo Otce tak, jak vás vede vlastní duch a já ještě jednou přivedu jejich pozornost ke království způsobem, který mně sdělí můj Otec.“

3. VYLÉČENÍ SLEPÉHO ŽEBRÁKA

Ráno následujícího dne šli všichni tři na snídani do domu Marty v Betanii a potom se hned vydali do Jerusalema. Toto sobotní ráno, kdy Ježíš a jeho dva apoštolové přicházeli k chrámu, potkali v jeho okolí velmi dobře známého žebračka, který byl od narození slepý, sedícího na svém obvyklém místě. Ačkoliv žebrači neměli dovoleno prosit či dostávat almužnu v sobotu, měli povoleno sedět na svých obvyklých místech. Ježíš se zastavil a podíval se na žebračka. Když si prohlížel toho člověka, který se narodil slepý, přišla mu na mysl myšlenka, jak může ještě jednou přivést pozornost Vysoké rady a ostatních židovských vůdců a náboženských učitelů ke své misi na zemi.

Jak tam Učitel stál před slepým mužem v hlubokém zamyšlení, Natanael, který přemýšlel o možné příčině slepoty tohoto člověka, se zeptal: „Učiteli, kdo zhřešil, on anebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“

Rabíni učili, že všechny takové případy vrozené slepoty byly zapříčiněny hříchem. Nejenom že děti byly počaty a zrozeny v hříchu, ale dítě se také může narodit slepé jako trest za některé určité hříchy, spáchané jeho otcem. Oni dokonce učili, že samotné dítě může zhřešit ještě předtím, než se narodí na tento svět. Také učili, že takové vady mohou být důsledkem nějakého hříchu, nebo jiného poklesku matky během těhotenství.

Ve všech těchto krajích přežívala víra v reinkarnaci. Dávni židovští učitelé, společně s Platónem, Filónem a mnoha esejci, připouštěli, že lidé mohou sklízet v jedné reinkarnaci to, co zasadili v dřívější existenci; proto lidé věřili, že v tomto životě pykají za hříchy, spáchané v předchozích životech. Učitel shledal, že je obtížné přimět lidi uvěřit v to, že jejich duše neměly žádnou předchozí existenci.

method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

164:2.4 (1811.1) That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

164:3.1 (1811.2) The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

164:3.2 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's blindness, asked: "Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?"

164:3.3 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

164:3.4 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to make men believe that their souls had not had

Nicméně, jakkoliv rozporuplně to vypadá, a i když taková slepota byla údajně důsledkem hříchu, židé vysoko cenili chvályhodný čin dávat almužnu těmto slepým žebračkům. Tito slepci měli ve zvyku nepřetržitě vyvolávat na kolemjdoucí: „Smilujte se, darujte slepému a budete odměněni.“

Ježíš začal probírat tento případ s Natanaelem a Tomášem nejenom proto, že se již rozhodl využít tohoto slepce jako prostředek přivést v ten den ještě jednou intenzivní pozornost židovských vůdců ke své misi, ale také proto, že vždy podněcoval své apoštoly k tomu, aby hledali skutečné příčiny všech jevů, přírodních či duchovních. Často je varoval před tím, aby nepodlehli všeobecnému trendu přisuzovat duchovní příčiny obyčejným fyzickým jevům.

Ježíš se rozhodl využít tohoto žebračka ve svých plánech pro tento den, ale ještě než začal dělat něco pro tohoto slepce, který se jmenoval Jóšijáš, pokračoval ve své odpovědi na otázku Natanaela. Učitel řekl: „Ani on nehřešil a ani jeho rodiče nehřešili, aby se skrze něho projevilo jednání Boha. Tato slepota ho postihla přirozeným způsobem, ale my musíme nyní vykonat dílo Toho, který mne poslal, dokud je ještě den, protože když přijde noc, nebudeme schopni udělat to, k čemu se chystáme. Když jsem na světě, jsem světlo světa, ale za krátkou dobu již s vámi nebudu.“

Když Ježíš takto promluvil, řekl pak Natanaeli a Tomášovi: „Vraťme zrak tomuto slepci v sobotu, aby zákoníci a farizejové měli dostatečný důvod, který hledají, aby obvinili Syna Člověka.“ Potom se rozkročil, plivnul na zem a smíchal hlinu se slinami a přitom nahlas popisoval všechno co dělal, aby to slepec slyšel. Pak přistoupil k Jóšijáši a potřel hlinou jeho slepé oči a řekl: „Jdi, můj synu, omyj si tu hlinu v rybníku Siloe a ihned budeš vidět.“ A když si Jóšijáš umyl oči v rybníce Siloe, vrátil se ke svým přátelům a rodině a viděl.

Poněvadž byl celý život žebračkem, tak nic jiného neznal a proto po opadnutí prvního vzrušení z nabytí zraku se vrátil na své obvyklé místo žebvání. Jeho přátelé, sousedé a všichni, kteří ho znali předtím, když viděli, že vidí, všichni se ptali: „Není to Jóšijáš, ten slepý žebraček?“ Někteří řekli, že je to on, zatímco jiní řekli: „Ne, je mu podobný, ale tento člověk vidí.“ Ale, když se zeptali samotného Jóšijáše, ten odpověděl: „Jsem to já.“

Když se ho začali vyptávat, jak nabyl zrak, odpověděl jim: „Člověk jménem Ježíš se u mě

previous existences.

164:3.5 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, "O tenderhearted, gain merit by assisting the blind."

164:3.6 (1811.7) Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

164:3.7 (1812.1) Jesus decided to use this beggar in his plans for that day's work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel's question. Said the Master: "Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you."

164:3.8 (1812.2) When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: "Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man." Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle, and speaking of all this so that the blind man could hear, he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: "Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight." And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

164:3.9 (1812.3) Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, "Is this not Josiah the blind beggar?" Some said it was he, while others said, "No, it is one like him, but this man can see." But when they asked the man himself, he answered, "I am he."

164:3.10 (1812.4) When they began to inquire of him how he was able to see, he answered them: "A

zastavil a když o mně mluvil se svými přáteli, plivnul na zem, smíchal sliny s hlínou, potřel moje oči a poslal mne, abych si je omyl v rybníce Siloe. Udělal jsem, co mně tento člověk řekl a v tu chvíli jsem uviděl. A to se stalo jenom před několika hodinami. Ještě si příliš neuvědomuji význam toho, že vidím.“ A když lidé, kteří se začali kolem něho shlukovat, se ho ptali, kde mohou najít tohoto neobyčejného člověka, který ho vyléčil, Jósijáš mohl jenom odpovědět, že neví.

Toto je jeden z nejpodivuhodnějších zázraků, které Učitel udělal. Tento slepý muž nepožádal o vyléčení. On nevěděl, že Ježíš, který ho poslal omýt se v rybníce Solie a který mu slíbil nabytí zraku, byl prorokem Galileje, který kázal v Jerusalemu během slavnosti stánků. Tento člověk příliš nevěřil, že může nabýt zrak, ale lidé té doby silně věřili v účinnost slin významných či svatých lidí; a z rozhovoru Ježíše s Natanaelem a Tomášem Jósijáš usoudil, že jeho případný dobrodinec je významný člověk, vzdělaný učitel, nebo svatý prorok; a proto udělal to, co mu Ježíš nakázal.

Ježíš použil hlínu a sliny a přikázal mu omýt si oči v symbolickém rybníce Siloe ze třech důvodů:

1. Toto nebyl zázrak v odpověď na víru toho člověka. Byl to zázrak, který se Ježíš rozhodl udělat pro svůj vlastní záměr, ale který provedl tak, aby tento člověk mohl z toho mít trvalý užitek.

2. Poněvadž tento slepec nepožádal o vyléčení a jelikož jeho víra byla slabá, tyto materiální úkony byly zapotřebí, aby v něm vzbudily naději. On věřil pověře o účinnosti slin a věděl, že rybník Siloe je posvátným místem. Ale on by tam sotva šel, kdyby si nemusel omýt hlínu, s kterou Ježíš pomazal jeho oči. V tomto procesu bylo natolik obřadních úkonů, že byl nucen jednat.

3. Ale Ježíš měl ještě třetí důvod pro uchýlení se k těmto materiálním prostředkům ve spojení s tímto unikátním činem: toto byl zázrak udělaný čistě na základě svého vlastního rozhodnutí a chtěl tímto naučit své stoupence té doby a všech následujících epoch, aby nepohrdali či nezanedbávali materiální prostředky při léčení nemocných. Chtěl je naučit tomu, že musí přestat považovat zázrak za jedinou metodu léčení lidských chorob.

V to sobotní ráno v Jerusalemu v blízkosti chrámu Ježíš zázračným způsobem dal tomuto člověku zrak hlavně z toho důvodu, aby tímto činem vyvolal otevřený střet s Vysokou radou a všemi židovskými učiteli a náboženskými vůdci.

man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see.” And when the people who began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

164:3.11 (1812.5) This is one of the strangest of all the Master's miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus' conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

164:3.12 (1812.6) Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic pool of Siloam for three reasons:

164:3.13 (1812.7) 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

164:3.14 (1813.1) 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

164:3.15 (1813.2) 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting material means in the healing of the sick. He wanted to teach them that they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

164:3.16 (1813.3) Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to the Sanhedrin and all the Jewish teachers and

To byl jeho způsob vyhlášení otevřeného boje s farizeji. Ve všem, co dělal, byl vždy rozhodný. A právě kvůli tomu, aby dostal tyto otázky před Vysokou radu, Ježíš přivedl své dva apoštoly k tomuto muži popolední v sobotu a záměrně vyvolal tyto debaty, které přinutily farizeje všimnout si tohoto zázraku.

religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. JÓŠIJÁŠ PŘED VELKOU RADOU

Později odpoledne vyléčení Jóšijáše způsobilo takové debaty v okolí chrámu, že představitelé Vysoké rady rozhodli o svolání rady na obvyklém schůzovním místě v chrámě. Tímto rozhodnutím porušili pevné pravidlo, zakazující schůze Velké rady v sobotu. Ježíš věděl, že porušení soboty bude jedno z hlavních obvinění proti němu až přijde poslední zkouška a chtěl být předveden před Vysokou radu na základě obvinění, že vyléčil slepce v sobotu, když samotné zasedání Židovského vrchního soudu pro vynesení rozsudku nad ním za jeho milosrdný čin by projednávalo tuto záležitost v sobotu, což je jednoznačné porušení jejich vlastních zákonů.

Ale oni Ježíše nepředvolali, protože se ho báli. Namísto toho poslali pro Jóšijáše. Po několika úvodních otázkách mluvčí Vysoké rady (přítomno bylo kolem padesáti členů) vyzval Jóšijáše, aby jim pověděl, co se mu stalo. Od svého vyléčení toho rána se Jóšijáš dozvěděl od Tomáše, Natanaela a jiných lidí, že farizejové se hněvají kvůli jeho vyléčení v sobotu a že všichni, kteří u toho byli, mohou očekávat od nich nepřijemnosti. Ale Jóšijáš ještě nepochopil, že Ježíš je ten, kterého nazývají Osvoboditelem. Proto na dotaz farizejů řekl: „Tento člověk přišel, vložil hlínu na mé oči, poslal mě omýt se do Siloe a já teď vidím.“

Jeden ze starších farizejů, po přednesení dlouhého proslovu, řekl: „Tento člověk nemůže být od Boha, protože vidíte, že nedodržuje sobotu. Porušuje zákon, zaprvé tím, že pracoval s hlínou; za druhé tím, že poslal žebráka omýt se v Siloe v sobotu. Takový člověk nemůže být učitelem, poslaným Bohem.“

Potom jeden z mladších členů rady, který tajně věřil v Ježíše, řekl: „Jestli tento člověk není poslaný Bohem, jak může dělat tyto věci? My víme, že kdo je obyčejným hříšníkem, nemůže konat takové zázraky. My tohoto žebráka všichni známe a víme, že se narodil slepý; a teď vidí. Budeš stále říkat, že tento prorok dělá všechny tyto zázraky silou prince ďáblů?“ A tak nastala

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

164:4.1 (1813.4) By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

164:4.2 (1813.5) But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: "This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see."

164:4.3 (1813.6) One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: "This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God."

164:4.4 (1813.7) Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: "If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?" And for every

situace, kdy proti každému farizejovi, který vyzval k obvinění a odsouzení Ježíše, vstal jiný farizej, který položil spleť a ztrapňující otázky, takže mezi nimi vznikl vážný rozkol. Když předsedající hodnostář viděl jak se věci vyvíjejí a aby uklidnit debatu, rozhodl se, že další otázky Jóšijášovi bude dávat on sám. Obrátil se k němu a řekl: „Co nám řekneš o tomto člověku, Ježíšovi, o kterém tvrdíš, že otevřel tvé oči?“ A Jóšijáš odpověděl: „Já si myslím, že je prorok.“

Vůdcové byli značně znepokojeni a jelikož nevěděli co jiného udělat, rozhodli se poslat pro rodiče Jóšijáše, aby se od nich dozvěděli, zdali se tento jejich syn opravdu narodil slepý. Nechtěli uvěřit tomu, že žebrák byl vyléčen.

V Jerusalemu bylo všeobecně známo, že nejen Ježíš měl zákaz vstupu do všech synagog, ale že všichni věřící v jeho učení byli také vypovězeni ze synagog—vyloučení z náboženské obce Izraele; a to znamenalo odepření všech práv a privilegií všeho druhu v celém židovském společenství, kromě práva na koupi základních životních potřeb.

Proto, když rodiče Jóšijáše, chudé a vystrašené duše, předstoupili před vznešenou Vysokou radu, měli strach mluvit otevřeně. Mluvčí rady řekl: „Je toto váš syn? A rozumíme správně, že se narodil slepý? Jestli je to pravda, jak to, že teď vidí?“ A otec Jóšijáše, podporován jeho matkou, potom odpověděl: „My víme, že toto je náš syn a že se narodil slepý, ale jak se to stalo, že teď vidí, anebo kdo byl ten, který jeho oči otevřel, my nevíme. Zeptejte se jeho; je dospělý; ať mluví sám za sebe.“

Potom podruhé předvolali Jóšijáše. Nebyli schopni se mezi sebou shodnout na ustanovení formálního soudu a někteří z nich začínali mít špatný pocit z toho, že to dělají v sobotu; proto, když opět předvolali Jóšijáše, pokusili se ho vlákat do léčky jiným způsobem. Mluvčí rady se obrátil k bývalému slepci slovy: „Proč nedáš slávu Bohu za tento čin? Proč nám neřekneš celou pravdu o tom, co se stalo? My všichni víme, že tento člověk je hříšník. Proč odmítáš chápat pravdu? Ty víš, že jak ty, tak i tento člověk, jste obviněni z porušení soboty. Neodčiníš svůj hřích přiznáním, že to byl Bůh, kdo tě vyléčil, jestli stále tvrdíš, že dnes byly otevřeny tvé oči?“

Ale Jóšijáš nebyl ani hlupák a ani nepostrádal smysl pro humor; proto mluvčímu rady odpověděl: „Jestli tento člověk je hříšník, to já nevím; ale vím jedno—že jsem byl slepý a teď vidím.“ A když se jim nepodařilo dostat Jóšijáše do pasti, pokračovali v pokládání otázek: „Jak přesně otevřel tvé oči? Co ti vlastně udělal? Co ti řekl? Chtěl po tobě, abys v něho uvěřil?“

Pharisee who dared to accuse and denounce Jesus one would arise to ask entangling and embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: “What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?” And Josiah answered, “I think he is a prophet.”

164:4.5 (1814.1) The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah's parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

164:4.6 (1814.2) It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessities of life.

164:4.7 (1814.3) When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: “Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?” And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: “We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself.”

164:4.8 (1814.4) They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: “Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes have this day been opened?”

164:4.9 (1814.5) But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: “Whether this man is a sinner, I know not; but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see.” And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: “Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did

Jóšias odpovídal poněkud podrážděně: „Řekl jsem vám přesně, jak se to všechno stalo a jestli nevěříte mému svědectví, proč to chcete slyšet všechno znovu? Nechcete se náhodou stát také jeho učedníky?“ Když toto Jóšias řekl, jeho slova způsobila mezi členy Vysoké rady rozruch, téměř zběsilost a vůdcové se na Jóšiasa obořili a zlostně křičeli: „Ty se můžeš považovat za učedníka tohoto člověka, ale my jsme učedníci Mojžíše a my jsme učitelé zákonů Božích. My víme, že Bůh promluvil skrze Mojžíše, ale co se týče tohoto člověka Ježíše, my nevíme, odkud se vzal.“

Potom si Jóšias stoupl na lavici a zakřičel na všechny, kteří ho mohli slyšet: „Poslyšte, vy, kteří tvrdíte, že jste učitelé celého Izraele, co vám řeknu—je to velký zázrak, poněvadž vy jste přiznali, že nevíte odkud se tento člověk vzal a přesto s určitostí víte z mého svědectví, které jste slyšeli, že otevřel mé oči. My všichni víme, že Bůh nedělá takové divy beznabožným; že Bůh udělá takou věc jenom na požádání opravdového věřícího, takového, který je zbožný a čestný. Vy víte, že se ještě nikdy od počátku tohoto světa nestalo a nikdy jste o tom neslyšeli, že by někdo dal zrak tomu, který se narodil slepý. Pohleďte teď všichni na mne a uvědomte si, co se v tento den v Jerusalemu stalo! Říkám vám, jestli tento člověk nepřišel od Boha, nemohl by toto udělat.“ A když se členové Vysoké rady ve hněvu a zmatení rozcházeli, křičeli na něho: „V hříchu jsi se narodil a opovažuješ se nás poučovat? Asi ses nenarodil úplně slepý a i když tvé oči byly otevřeny v sobotu, bylo to uděláno silou prince ďáblů.“ A ihned se vypravili do synagogy, aby Jóšiasa vyloučili.

Když Jóšias předstoupil před radu, měl chatrné představy o Ježíšovi a podstatě jeho léčení. Většina z jeho odvážného svědectví, které tak obratně a statečně pronesl před nejvyšším tribunálem celého Izraele, vznikla v jeho mysli až během naslouchání nekalým a nespravedlivým nařčením.

5. UČENÍ NA ŠALAMOUNOVĚ KOLONÁDĚ

V době zasedání Vysoké rady v jedné z chrámových síní, která tam řešila porušení soboty, se Ježíš nacházel nablízku a učil lidi na Šalamounově kolonádě, doufajíc v to, že bude předvolán před Vysokou radu, kde by jim mohl sdělit radostné zprávy o svobodě a radosti synovstva v království Božím. Ale oni se ho neodvážili předvolat, pokaždé byli vyvedeni z rovnováhy, když se Ježíš náhle objevil v Jerusalemu a kázal na veřejnosti. Ježíš jim dal

he ask you to believe in him?”

164:4.10 (1814.6) Josiah replied, somewhat impatiently: “I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?” When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: “You may talk about being this man’s disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know that God spoke through Moses, but as for this man Jesus, we know not whence he is.”

164:4.11 (1814.7) Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: “Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this.” And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: “You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils.” And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

164:4.12 (1815.1) Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. TEACHING IN SOLOMON’S PORCH

164:5.1 (1815.2) All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon’s Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in

nyní přesně ten důvod, na který tak dychtivě čekali, ale oni se ho nakonec báli předvolat před Vysokou radu jako svědka a ještě větší strach měli z jeho zatčení.

V Jerusalemu bylo období uprostřed zimy a lidé hledali částečný úkryt na Šalamounově kolonádě; a jelikož se tady zdržoval Ježíš, dávali mu mnoho různých otázek a on na ně odpovídal přes dvě hodiny. Někteří židovští učitelé se ho snažili zlákat do pasti a přede všemi se ho zeptali: „Jak dlouho nás budeš ještě držet v napětí? Jestli jsi Mesiáš, proč nám to neřekneš přímo?“ Ježíš odpověděl: „Řekl jsem vám o sobě a mém Otci mnohokrát, ale vy mně nechcete věřit. Vy nevidíte, že ta díla, která dělám jménem mého Otce, hovoří za mne? Ale mnoho z vás nevěří, protože nejste v mém stáde. Učitel pravdy přitahuje pouze ty, kteří hladoví po pravdě a žijí po spravedlnosti. Mé ovce slyší můj hlas a následují mne. A všem, kteří následují mé učení, dávám věčný život; oni nikdy nezahynou a nikdo je nevylopí z pod mé ruky. Můj Otec, který mně tyto děti dal, převyšuje všechno, takže nikdo je nemůže vytrhnout z pod ruky mého Otce. Otec a já jsme jeden.“ Někteří z nevěřících židů běželi k místu, kde ještě pokračovala výstavba chrámu, aby sebrali kameny a ubili Ježíše, ale věřící jim v tom zabránili.

Ježíš pokračoval ve svém učení: „Vykonal jsem pro vás mnoho dobrých skutků z vůle mého Otce a tak se vás nyní ptám: za který z nich se mne chystáte ukamenovat?“ Jeden z farizejů odpověděl: „My tě nechceme ukamenovat za dobré skutky, ale za tvé rouhání, protože ty, obyčejný smrtelník, se opovažuješ rovnat se Bohu.“ A Ježíš na to řekl: „Obviňujete Syna Člověka z rouhání kvůli tomu, že vy jste odmítli mně věřit, když jsem vám oznámil, že jsem byl poslán Bohem. Jestli nekonám díla Boží, nevěřte mně, ale jestli konám díla Boží, i přesto, že nevěříte ve mne, myslím si, že byste měli věřit mým činům. Ale, abyste nepochybovali o tom, co hlásám, dovoluji mně znovu prohlásit, že Otec je ve mně a já jsem v Otci a že, jak Otec pobývá ve mně, tak já budu pobývat v každém, kdo uvěří v toto evangelium.“ A když lidé slyšeli tato slova, utíkali ke kamenům, aby ho ukamenovali, ale on mezitím zmizel z prostor chrámu. Venku se sešel s Natanaelem a Tomášem, kteří byli přítomni zasedání Vysoké rady a společně čekali blízko chrámu na Jósijáše až vyjde ze zasedacího sálu ven.

Ježíš se dvěma apoštoly nešli hledat Jósijáše do jeho domu, dokud neuslyšeli, že byl vyloučen ze synagogy. Když přišli k němu domů, Tomáš ho zavolal ze zahrady a Ježíš se ho zeptal: „Jósijáši,

Jerusalem. The very occasion they had so ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a witness, and even more they feared to arrest him.

164:5.2 (1815.3) This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: "How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?" Said Jesus: "I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out of my Father's hand. The Father and I are one." Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

164:5.3 (1815.4) Jesus continued his teaching: "Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?" And then answered one of the Pharisees: "For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God." And Jesus answered: "You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel." And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:5.4 (1816.1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the

věříš v Syna Božího? Jóšijáš odpověděl: „Když mně řekneš, kdo to je, možná v něho uvěřím.“ A Ježíš řekl: „Ty jsi ho viděl i slyšel a je to ten, který teď s tebou mluví.“ A Jóšijáš řekl: „Pane, věřím“ a padnuvši na kolena se mu poklonil.

Když se Jóšijáš dozvěděl, že byl vyloučen ze synagogy, nejdříve byl zdrcen, ale pak dostal novou sílu, když mu Ježíš řekl, aby se ihned připravil odejít s nimi do tábora v Pelle. Tento prostý obyvatel Jerusalema byl skutečně vyloučen z židovské synagogy, ale dávejte pozor: sám Tvořitel vesmíru ho vede vpřed ke spojení s duchovní ušlechtilostí té doby a generace.

Ježíš hned nato odešel z Jerusalema a nevrátil se tam až do doby, kdy byl připraven na odchod z tohoto světa. Společně se dvěma apoštoly a Jóšijášem se Učitel vrátil do Pelly. A Jóšijáš se ukázal být jedním z těch příjemců zázračné pomoci Ježíše, ze kterého se stal prospěšný člověk, protože celý život kázal evangelium království.

yard, and Jesus, speaking to him, said: “Josiah, do you believe in the Son of God?” And Josiah answered, “Tell me who he is that I may believe in him.” And Jesus said: “You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you.” And Josiah said, “Lord, I believe,” and falling down, he worshiped.

164:5.5 (1816.2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

164:5.6 (1816.3) And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master's miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

Kapitola 165. Začíná misionářská činnost v Pereji

⇨ 164

Kniha Urantia

166 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 165 ZAČÍNÁ MISIONÁŘSKÁ ČINNOST V PEREJI

Sekce

Úvod

1. V táboře u Pelly
2. Kázání o dobrém pastýři
3. Sobotní kázání v Pelle
4. Dělení dědictví
5. Rozhovor s apoštoly o majetku
6. Odpověď na Petrovu otázku

Úvod

V ÚTERÝ, 3. ledna, roku 30 n.l., Abnér, bývalý vůdce dvanácti apoštolů Jana Křtitele, nazír a jednu dobu hlava nazírské školy v Ěn-gedi, nyní vůdce sedmdesáti poslů království, svolal své druhy a dal jim poslední pokyny před jejich vysláním na misi do všech měst a vesnic v Pereji. Tato misionářská činnost v Pereji trvala téměř tři měsíce a byla poslední službou Učitele. Po jejím skončení Ježíš odešel přímo do Jerusalema, kde prožil své poslední zkušenosti v těle. Sedmdesát evangelistů, pravidelně podporovaných Ježíšem a dvanácti apoštoly, pracovalo v následujících městech a vesnicích: Safón, Gadara, Macad, Arbéla, Ramat, Edrei, Bosora, Kaspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Sukót, Amathus, Adama, Penúel, Capitolias, Dion, Chatita, Gadda, Filadelfie, Jogbeha, Gileád, Bét-nimra, Týros, Eleále, Livias, Chešbón, Callirrhoe, Bét-peór, Šítim, Sibma, Médeba, Bét-meón, Areopoli a Aróer.

Po celou dobu tohoto putování po Pereji ženský sbor, zahrnující nyní šedesát dva členek,

PAPER 165 THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction

1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

INTRODUCTION

^{165:0.1 (1817.1)} ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Perean mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyrus, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

^{165:0.2 (1817.2)} Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick.

většinu své práce věnoval opatrování nemocných. Toto bylo závěrečné období rozvoje vyšších duchovních aspektů evangelia království, což znamenalo nepřítomnost zázraků. V žádné jiné části Palestiny apoštolové a učedníci Ježíše nevykonali tolik práce a v žádné jiné oblasti jeho učení nebylo tak všeobecně přijato vyššími třídami občanů.

V té době byla Perea přibližně rozdělena na pohany a židy, protože za vlády Judy Makabejského byli židé z těchto krajů masově vytlačeni. Perea byla nejkrásnější a nejmalebnější provincií v celé Palestině. Židé ji většinou nazývali „Zajordáním.“

V průběhu tohoto období dělil Ježíš svůj čas mezi táborem v Pelle a cestami s dvanácti apoštoly za sedmdesáti posly, aby jim pomáhali v různých městech, kde oni učili a kázali. Na základě Abnérových pokynů sedmdesátka křtila všechny věřící, i když Ježíš jim takový příkaz nedal.

1. V TÁBOŘE U PELLY

V polovině ledna se v Pelle shromáždilo přes dvanáct set lidí a Ježíš učil tento dav nejméně jednou denně když byl přítomen v táboře; obvykle kázal v devět hodin ráno, jestliže tomu nezabránil déšť. Petr a ostatní apoštolové učili každé odpoledne. Večery byly vyhrazeny pro debaty, při kterých Ježíš odpovídal na otázky dvanáctky a dalších pokročilých učedníků. Těchto večerních sezeních se obvykle zúčastňovalo kolem padesáti lidí.

V polovině března, když se Ježíš vypravil na cestu do Jerusalema, více než čtyři tisíce lidí tvořilo velké publikum, které každé ráno naslouchalo kázáním Ježíše, nebo Petra. Ježíš se rozhodl završit svoji práci na zemi ve chvíli, kdy zájem o jeho učení dosáhl nejvyššího bodu—nejvyššího bodu, dosaženého v době této druhé, bezzázrakové fáze rozvoje království. Ačkoliv tři čtvrtiny z toho velkého počtu lidí byli opravdoví věřící, přítomen byl také velký počet farizejů z Jerusalema a jiných míst, společně s mnoha pochybovači a provokatéry.

Ježíš a dvanáct apoštolů věnovali shromážděným zástupům v táboře u Pelly hodně svého času. Dvanáctka se téměř vůbec nezapojovala do práce v terénu, pouze čas od času vycházeli s Ježíšem navštívit Abnérovy druhy. Abnér znal oblast Pereje velmi dobře, poněvadž to byl kraj, ve kterém jeho bývalý učitel, Jan Křtitel, vykonal většinu své práce. Po zahájení misionářské činnosti v Pereji se Abnér a

This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

165:0.3 (1817.3) Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as "the land beyond the Jordan."

165:0.4 (1817.4) Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. AT THE PELLA CAMP

165:1.1 (1817.5) By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

165:1.2 (1817.6) By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavilers.

165:1.3 (1818.1) Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner's associates from time to time. Abner was very familiar with the Perea district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his work. After beginning the Perea mission, Abner

sedmdesátka již nikdy nevrátili do tábora u Pelly.

and the seventy never returned to the Pella camp.

2. KÁZÁNÍ O DOBRÉM PASTÝŘI

Skupina více než tři set obyvatel Jerusalema—farizejů a jiných—se vydala za Ježíšem na sever do Pelly, když na konci slavnosti posvěcení spěšně opustil oblast soudní pravomoci židovských vládců; a právě v přítomnosti těchto židovských učitelů a vůdců a také dvanácti apoštolů Ježíš pronesl kázání „O dobrém pastýři.“ Po půlhodinové formální diskuzi Ježíš, skupině kolem sta lidí, řekl:

„Dnes večer vám chci toho hodně říci a jelikož mnozí z vás jsou moji učedníci a někteří mezi vámi jsou moji zavilí nepřátelé, předložím vám své učení v podobenství, aby si každý vzal z něho to, co najde jako odezvu ve svém srdci.

Tento večer jsou přede mnou lidé, kteří by byli ochotni zemřít pro mě a pro toto evangelium a v budoucnu se někteří obětují; a přítomni jste tady i vy, otroci tradic, kteří jste za mnou přišli z Jerusalema a kteří, společně s vašimi ztemněnými a zmatenými vůdci, se snažíte zabít Syna Člověka. Můj nynější život v těle se stane soudem jak pro vás, opravdové pastýře, tak i pro vás, falešné pastýře. Kdyby falešný pastýř byl slepý, neměl by hřích, ale vy tvrdíte, že vidíte, říkáte, že jste učitelé Izraele; proto váš hřích na vás zůstane.

Opravdový pastýř na noc zahání své stádo do salaše v čase nebezpečí. A když přijde ráno, vstoupí dveřmi do ovčírny a když zavolá, ovce poznají jeho hlas. Každý pastýř, který vnikne do ovčince jinudy než dveřmi, je zloděj a lupič. Opravdový pastýř vstoupí do ovčince poté, jak mu hlídač otevře dveře a jeho ovce, znajíc jeho hlas, vyjdou na jeho povel ven; a když jsou takhle vypuštěny ven, opravdový pastýř jde před nimi; ukazuje cestu a ovce ho následují. Jeho ovce ho následují, protože znají jeho hlas; nebudou následovat neznámého. Od neznámého utečou, protože neznají jeho hlas. Toto množství lidí, shromážděné tady kolem nás, jsou jako ovce bez pastýře, ale když k nim promluvíme, poznají pastýřův hlas a budou nás následovat; alespoň ti, kteří hladoví po pravdě a žízní po spravedlnosti. Někteří z vás nejste z mého stáda; vy neznáte můj hlas a nejdete za mnou. A poněvadž jste falešní pastýři, ovce neznají váš hlas a nepůjdou za vámi.“

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

165:2.1 (1818.2) A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the "Good Shepherd." After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

165:2.2 (1818.3) "On this night I have much to tell you, and since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

165:2.3 (1818.4) "Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

165:2.4 (1818.5) "The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and the sheep follow him. His sheep follow him because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd's voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold; you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you."

A když Ježíš dopověděl toto podobenství, nikdo mu nepoložil jedinou otázku. Po chvíli začal opět mluvit a pokračoval v rozebírání tohoto podobenství:

„Vy, kteří se stanete pastýři stád mého Otce, nesmíte být pouze skvělými vůdci, ale musíte také KRMIT stádo dobrou potravou; nejste opravdovými pastýři, když nevedete svá stáda na zelené pastviny a k tichým vodám.

A nyní, aby někteří z vás snadněji pochopili toto podobenství, prohlašuji, že já jsem jak dveře do Otcova ovčince, tak současně opravdový pastýř stád mého Otce. Každý pastýř, který chce vstoupit do ovčince beze mne, neuspěje a ovce nebudou slyšet jeho hlas. Já, s těmi, kteří mně pomáhají, jsem dveře. Každá duše, která vstoupí na věčnou cestu s pomocí mnou vytvořených a stanovených způsobů, bude spasena a bude moci jít dál k věčným pastvinám Ráje.

Ale já jsem také ten opravdový pastýř, který je připraven položit svůj život za své ovce. Zloděj vnikne do ovčince jen proto, aby ukradl, zabil a zničil; ale já jsem přišel, abyste všichni měli život a měli ho bohatší. Když se objeví nebezpečí, najatý pastýř uteče a nechá stádo rozprchnout a zahynout; ale opravdový pastýř neuteče, když se objeví vlk; on bude chránit své stádo a jestli to bude nutné, položí za své ovce život. Opravdu, opravdu vám říkám, přátelé a nepřátelé, já jsem opravdový pastýř; já znám mé ovce a mé ovce znají mne. Já neuteču před nebezpečím, dokončím službu svému Otci do konce a naplním jeho vůli a neopustím stádo, které mně bylo svěřeno mým Otcem.

Ale já mám ještě mnoho jiných ovcí ne z tohoto stáda a tato slova jsou pravdivá nejen pro tento svět. Tyto jiné ovce také slyší a znají můj hlas a já jsem slíbil svému Otci, že všechny tyto ovce budou přivedeny do jednoho stáda—jednoho bratrství synů Božích. A potom vy všichni budete znát hlas jednoho pastýře, opravdového pastýře a všichni poznáte otcovství Boha.

A tak vy všichni poznáte, proč mě Otec miluje a svěřil všechna svá stáda v těchto územích do mých rukou; je to proto, že Otec ví, že já neselžu v hlídání ovčince, že neopustím své ovce a že, jestli to bude třeba, nebudu váhat položit svůj život ve službě jeho mnohačetným stádům. Ale, pochopte, jestliže položím svůj život, opět si ho znovu vezmu. Žádný člověk a ani žádný jiný tvor mě nemůže vzít život. Já mám právo a moc položit svůj život a mám tu stejnou moc a právo vzít si život zpět. Vy tomuto nemůžete rozumět, ale já jsem takovou pravomoc dostal od svého Otce ještě předtím, než se objevil tento svět.“

165:2.5 (1819.1) And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

165:2.6 (1819.2) “You who would be the undershepherds of my Father’s flocks must not only be worthy leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

165:2.7 (1819.3) “And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father’s sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father’s flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

165:2.8 (1819.4) “But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of the completion of my Father’s will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

165:2.9 (1819.5) “But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood of the sons of God. And then shall you all know the voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165:2.10 (1819.6) “And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from

Když uslyšeli tato slova, jeho byli apoštolové zmateni, jeho učedníci byli ohromeni a farizejové z Jerusalema a okolí odešli do noci, říkajíc: „On je buď blázen, anebo ďábel.“ Ale dokonce i někteří z jerusalemských učitelů řekli: „On mluví jako někdo, kdo má moc; kromě toho, viděl někdo, aby ten, v kom sedí ďábel, otevřel oči slepci, který se narodil slepý a dělal všechny ty obdivuhodné věci, které tento člověk udělal?“

Následujícího ráno zhruba polovina z těchto židovských učitelů se přihlásila k víře k Ježíšovi a druhá polovina se v ohromení vrátila do Jerusalema a svých domovů.

3. SOBOTNÍ KÁZÁNÍ V PELLE

Ke konci ledna se na sobotním kázání shromáždilo téměř tři tisíce lidí. V sobotu, 28. ledna, přednesl Ježíš památné kázání „O důvěře a duchovní připravenosti.“ Po zahajovacích slovech Šimona Petra, Učitel řekl:

„To, co jsem mnohokrát řekl svým apoštolům a mým učedníkům, prohlašuji nyní tomuto shromáždění: vyvarujte se kvasu farizejů, který je pokrytecký, zrozený z předsudku a živý v zajetí tradic, i když mnoho z těchto farizejů jsou čestní srdcem a někteří z nich jsou tady jako moji učedníci. Brzy vy všichni pochopíte mé učení, protože není nyní nic skryto, co nebude odhaleno. To, co je teď před vámi ukryto, vejde ve známost tehdy, kdy Syn Člověka dokončí svoji misi na zemi a v těle.

Brzy, velmi brzy to, co naši nepřátelé nyní plánují v tajnosti a v temnotě, vyjde na světlo a bude oznámeno ze střech domů. Ale já vám říkám, přátelé moji, když se oni budou snažit zabít Syna Člověka, nebojte se jich. Nemějte strach před těmi, kteří, i když mohou zabít tělo, nemohou mít žádnou moc nad vámi. Vyzývám vás, abyste se nikoho nebáli, v nebi či na zemi, ale radujte se z poznání Toho, který má moc vysvobodit vás od všech nečestností a přivést vás nevinné před soudní stolicí vesmíru.

Neprodává se pět vrabců za dva groše? A přesto, když tyto ptáky létají z místa na místo při hledání potravy, žádný z nich neexistuje bez vědomí Otce, zdroje všeho života. Serafští ochránci mají spočítaný každý vlas na vašich hlavách. A když je toto všechno pravda, proč byste měli žít ve strachu před různými malichernostmi, které se objeví ve vašich každodenních životech? Říkám vám: „Nemějte strach; vy máte mnohem

my Father even before this world was.”

^{165:2.11 (1819.7)} When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, “He is either mad or has a devil.” But even some of the Jerusalem teachers said: “He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?”

^{165:2.12 (1819.8)} On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

^{165:3.1 (1819.9)} By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on “Trust and Spiritual Preparedness.” After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

^{165:3.2 (1820.1)} “What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

^{165:3.3 (1820.2)} “Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

^{165:3.4 (1820.3)} “Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many

větší hodnotu než spousta vrabců.

Vás všechny, kteří jste měli odvahu přiznat víru v mé evangelium před lidmi, já brzy ocením před anděly nebeskými; ale ten, kdo vědomě popírá pravdu mého učení před lidmi, bude odmítnut svým ochráncem osudu před anděly nebeskými.

Říkejte o Synu Člověka co si přejete a bude vám to odpuštěno; ale ten, kdo se opovízí neuctivě mluvit o Bohu, sotva najde odpuštění. Když lidé zajdou tak daleko, že vědomě připisují díla Boží silám ďábla, tak těmto vědomým rebelům se bude těžko hledat odpuštění za jejich hříchy.

A když vás naši nepřátelé přivedou před představitele synagog a před jiné vysoké autority, nemějte starost o to, co byste měli říci a nebudte plni úzkosti z toho, jak odpovídat na jejich otázky, protože duch, který ve vás pobývá, vám určitě sdělí v pravou chvíli, co byste měli říci na počest evangelia království.

Jak dlouho budete zůstat v údolí pochybností? Proč váháte mezi dvěma názory? Proč Židé či jinověrci váhají přijmout radostné zprávy o tom, že on je synem Věčného Boha? Jak dlouho nám to bude trvat vás přesvědčit, abyste s radostí vstoupili do svého duchovního dědictví. Já jsem přišel na tento svět, abych vám odhalil Otce a přivedl vás k Otci. To první jsem udělal, ale to druhé nemohu udělat bez vašeho souhlasu; Otec nikdy nikoho nenutí vstoupit do království. Pozvání vždy bylo a vždy bude: „Každý, kdo chce, nechť přijde a bohatě čerpá vodu života.“

Když Ježíš umrl, mnoho posluchačů odešlo k Jordánu, aby se apoštoly nechalo pokřtít, zatímco Ježíš naslouchal otázkám těch, kteří zůstali.

4. DĚLENÍ DĚDICTVÍ

Když apoštolové křtili věřící, Učitel hovořil s těmi, kteří neodešli. A jeden mladík mu řekl: „Učiteli, můj otec zemřel a zanechal mně a mému bratrovi velké dědictví, ale můj bratr mně nechce dát to, co mně náleží. Můžeš přikázat mému bratrovi, aby se o dědictví se mnou rozdělil?“ Ježíš byl mírně rozhořčen, že tento materiálně založený mladík vznesl pro diskusi takovou obchodní otázku; ale využil tuto situaci pro sdělení dalšího svého učení. Ježíš řekl: „Člověče, ty jsi mne určil k tomu, abych dělil vaše dědictví? Kde jsi přišel na myšlenku, že já se starám o materiální záležitosti tohoto světa?“ A potom se otočil ke všem, kteří byli kolem něj, a řekl: „Budte

sparrows.

165:3.5 (1820.4) “All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

165:3.6 (1820.5) “Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

165:3.7 (1820.6) “And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

165:3.8 (1820.7) “How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life.”

165:3.9 (1820.8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:4.1 (1821.1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: “Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?” Jesus was mildly indignant that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: “Man, who made me a divider over you? Where did you get the idea that I give attention to the material affairs of this world?” And then, turning to all who were about

na pozoru a vyhýbejte se chamtivosti; život člověka nespočívá v bohatství věcí, které má. Štěstí nepřichází z moci bohatství a radost nepřýští z hojnosti. Samo o sobě bohatství není prokletím, ale láska k němu často vede k takové oddanosti věcem tohoto světa, že duše se stává slepou ke krásným půvabům duchovních realit království Božího na zemi a radostem věčného života na nebesích.

Dovolte mi, abych vám vyprávěl příběh o jednom bohatém člověku, jehož půda mu přinášela velkou úrodu; a když se stal velmi bohatým, začal o sobě přemýšlet: „Co budu dělat se vším mým bohatstvím? Já teď mám toho tolik, že nemám místo, kam dávat své bohatství.“ A když dospěl k řešení, řekl: „Udělám toto. Zbořím své stodoly a postavím je větší a tím budu mít dostatek místa na uskladnění mých plodů a mých věcí. Potom budu moci říci své duši: duše, mám pro tebe uloženo bohatství na mnoho let; oddychni si, jez, pij a raduj se, protože jsi bohatá a máš zvětšený majetek.“

Ale tento bohatý člověk byl také nerozumný. Při zajišťování materiálních potřeb pro svoji mysl a tělo nedokázal nasbírat poklady na nebi pro uspokojení ducha a spasení duše. A stejně mu nebylo souzeno radovat se z využívání nahromaděného bohatství, protože v tu samou noc dal svoji duši Bohu. V tu noc totiž vtrhli do jeho domu lupiči, zabili ho, vydrancovali jeho stodoly a spálili to, co zůstalo. A o majetek, který unikl lupičům, bojovali mezi sebou jeho dědici. Tento člověk nashromáždil pro sebe poklady na zemi, ale nebyl bohatý před Bohem.“

Ježíš se takto vypořádal s mladíkem a jeho dědictvím, protože věděl, že jeho potíže spočívaly v ziskuchtivosti. I kdyby tomu tak nebylo, Učitel by nezasáhl, protože se nikdy nevměšoval do světských záležitostí ani svých apoštolů, tím méně svých učedníků.

Když Ježíš dopovídal tento příběh, jiný člověk vstal a zeptal se ho: „Učiteli, já vím, že tvoji apoštolové prodali všechnu svůj pozemský majetek, aby tě následovali a že máte všechny věci společné jako esejci, ale chceš také po nás, kteří jsme tvoji učedníci, abychom všichni udělali totéž? Je hřích mít poctivé bohatství?“ A Ježíš na tuto otázku odpověděl: „Můj příteli, není hřích mít počestné bohatství; ale hřích je, jestli materiální bohatství proměníš do pokladů, které mohou pohltit tvůj zájem a odvrátit tvé pocity od oddanosti k duchovním činnostem království. Není žádný hřích v tom mít počestné majetky na zemi za předpokladu, že tvůj poklad je na nebesích,

him, he said: “Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man’s life consists not in the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

165:4.2 (1821.2) “Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: ‘What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.’ And when he had meditated on his problem, he said: ‘This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.’

165:4.3 (1821.3) “But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God.”

165:4.4 (1821.4) Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

165:4.5 (1821.5) When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: “Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do likewise? Is it a sin to possess honest wealth?” And Jesus replied to this question: “My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your

poněvadž tam, kde je tvůj poklad, tam bude také i tvé srdce. Je velký rozdíl mezi bohatstvím, které vede k chamtivosti a sobeckosti a bohatstvím, které spravují a disponují jím lidé, kteří mají hojnost těchto světských statků a kteří tak štědře přispívají na podporu těch, kteří věnují všechnu svoji energii práci pro království. Mnoho z vás, kteří jste tady a jste bez peněz, jste syceni a ubytováni ve stanovém městečku jen proto, že šlechtění bohatí muži a ženy dali finanční prostředky na tento účel vašemu hostiteli, Davidu Zebedeovi.

Ale nikdy nezapomeňte na to, že bohatství v konečném součtu není věčné. Láska k bohatství příliš často zatemňuje a dokonce ničí duchovní vidění. Je nutné, abyste poznali nebezpečí bohatství v tom, kdy přestává být vaším služebníkem, ale stává se vaším pánem.“

Ježíš neučil a neschvaloval bezstarostnost, nečinnost a lhostejnost v zajišťování fyzických potřeb pro rodinu, nebo závislost na almužně. Ale on učil, že materiální a světské musí být podřízeno blahu duše a progresu duchovní podstaty v království nebeském.

Potom, když lidé odešli dolů k řece, aby se dívali na křtění, mladík, který Ježíšovi položil otázku o dědictví, přišel za ním soukromě, poněvadž si myslel, že se Ježíš k němu zachoval příkře; a když ho Učitel znovu vyslechl, řekl mu: „Můj synu, proč se v takový den připravuješ o příležitost nasytit se chlebem života jen proto, abys uspokojil své chamtivé sklony? Ty nevíš, že když předneseš svoji stížnost soudu synagogy, tak židovské zákony o dědictví budou spravedlivě uplatněny? Nevidíš, že má práce je o tom, abych zajistil, že budeš vědět o svém nebeském dědictví? Nečetl jsi ve Spisech: „Je ten, kdo zvětšuje své bohatství svojí opatrností a svojí skrblostí a tady je jeho odměna: ačkoliv říká, že získal klid a že nyní může využívat svého majetku, on však neví, co přinese čas a že musí zanechat všechny tyto věci jiným po své smrti.“ Nečetl jsi příkázání: „Nebudeš chtivý.“ A na jiném místě: „Jedli a nasýtli se a ztloustli a potom se obrátili k jiným bohům.“ Četl jsi v Žalmech, že „Hospodin zavrhuje chtivé“ a že „to málo, co má čestný člověk, je mnohem více než bohatství mnohých nečestných“? Když bohatství narůstá, nepřilní k němu srdcem.“ Nečetl jsi to místo, kde Jeremjáš říká: „Nedovol bohatým chvástat se svým bohatstvím“; a Ezechiel mluvil pravdu, když řekl: „Ústa mají plna lásky, ale jejich srdce jsou upřena na vlastní ziskné cíle.“

Ježíš poslal mladíka pryč se slovy: „Synu

treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great difference between wealth which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world's goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host, David Zebedee, for such purposes.

165:4.6 (1822.1) “But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth's becoming, not your servant, but your master.”

165:4.7 (1822.2) Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one's family, or dependence upon alms. But he did teach that the material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

165:4.8 (1822.3) Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: “My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: ‘There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.’ Have you not read the commandment: ‘You shall not covet.’ And again, ‘They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.’ Have you read in the Psalms that ‘the Lord abhors the covetous,’ and that ‘the little a righteous man has is better than the riches of many wicked.’ ‘If riches increase, set not your heart upon them.’ Have you read where Jeremiah said, ‘Let not the rich man glory in his riches’; and Ezekiel spoke truth when he said, ‘With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.’”

165:4.9 (1822.4) Jesus sent the young man away,

můj, jaký užitek budeš mít z toho, jestli získáš celý svět a ztratíš svoji vlastní duši?“

Jinému člověku, stojícímu opodál a který se zeptal Ježíše, jaké bude postavení bohatých v soudný den, on odpověděl: „Já jsem nepřišel soudit ani bohaté, ani chudé, ale prožité životy všech lidí budou souzeny. Cokoliv jiného se může týkat bohatých v soudný den, ale přinejmenším tři otázky musí být zodpovězeny všemi, kteří nabyli velké bohatství a tyto otázky jsou:

1. Kolik bohatství jsi nashromáždil?
2. Jak jsi toto bohatství získal?
3. Jak jsi se svým bohatstvím naložil?“

Potom Ježíš odešel do svého stanu si na chvíli odpočinout před večeří. Když apoštolové skončili křtění, vrátili se zpět a chtěli s ním také mluvit o bohatství na zemi a o pokladech na nebesích, ale on spal.

5. ROZHOVOR S APOŠTOLY O MAJETKU

V ten večer po večeři, když se Ježíš a dvanáct apoštolů sešli na své pravidelné denní poradě, se Ondřej zeptal: „Učiteli, zatímco my jsme křtili věřících, ty jsi dlouze mluvil ke zbývajícimu zástupu lidí a my jsme to neslyšeli. Mohl bys tato slova opakovat pro náš prospěch?“ A v odpověď na Ondřejův dotaz, Ježíš řekl: „

„Ano, Ondřeji, povím vám o těchto záležitostech bohatství a opatrování živobytí, ale slova, která řeknu vám, apoštolům, musí být poněkud odlišná od těch, která jsem řekl učedníkům a lidem, poněvadž vy jste se všeho vzdali ne pro to, abyste mě následovali, ale pro to, abyste byli ustanoveni jako vyslanci království. Vy již máte několikaseté zkušenosti a víte, že Otec, jehož království hlásáte, vás nikdy neopustí. Vy jste zasvětili své životy službě království; proto se neznepokojujte, nebo nestarejte o věci světského života—o jídlo, o tělo, o oblečení. Blaho duše je více než jídlo a pití; rozvoj ducha je mnohem výše než potřeba ošacení. Když začnete pochybovat o jistotě svého chleba, zamyslete se nad havrany; ti nesejí, ani nesklízejí, nemají skladiště, nebo stodoly a přesto Otec poskytuje potravu každému z nich, který ji pro sebe hledá. A jak mnohem větší hodnotu máte vy než množství ptáků! Kromě toho, vaše obava či hlodající pochybnosti vám vůbec nepomohou zajistit si materiální potřeby. Kdo z vás dokáže obavou přidat dlani na velikosti, anebo o jeden den prodloužit svůj život? Jelikož takové věci na vás nezávisí, tak proč byste měli mít úzkostlivé myšlenky o jakémkoliv z těchto problémů?

saying to him, “My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?”

165:4.10 (1822.5) To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: “I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

- 165:4.11 (1822.6) “1. How much wealth did you accumulate?
- 165:4.12 (1822.7) “2. How did you get this wealth?
- 165:4.13 (1822.8) “3. How did you use your wealth?”

165:4.14 (1822.9) Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

165:5.1 (1823.1) That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: “Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?” And in response to Andrew’s request, Jesus said:

165:5.2 (1823.2) “Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years’ experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do

Podívejte se na lilie, jak rostou; nepachtí se a netouží po ošacení. Ale říkám vám, že i Šalamoun v celé své slávě nebyl oděn tak, jako každá z nich. Jestli Bůh takto odívá trávu na poli, která dnes žije a zítra je pokosena a vhozena do ohně, jak mnohem více bude odívat vás, vyslance nebeského království. Ó, vy malověrní! Jestli se z celého srdce věnujete hlásání evangelia království, neměli byste ve svých myslích pochybovat o svém zajištění či zajištění vašich rodin, od kterých jste odešli. Jestli opravdu věnujete své životy evangeliu, budete žít evangeliem. Jestli jste jenom věřícími učedníky, musíte vydělávat na svůj chléb a přispívat všem těm, kteří učí, káží a léčí. Jestli máte obavy o svůj chléb a vodu, v čem se lišíte od národů světa, které tak houževnatě usilují o tyto potřeby? Věnujte se své práci s vírou v to, že jak Otec, tak i já víme, že všechny tyto věci potřebujete. Dovolte mně vás jednou provždy ujistit, že jestli věnujete své životy práci pro království, všechny vaše faktické potřeby budou zajištěny. Usilujte o velkou věc a malá v ní bude obsažena; požádejte o nebeské a pozemské bude zahrnuto. Stín vždy následuje podstatu.

Jste pouze malá skupina, ale jestli máte víru, jestli nepodlehnete strachu, tak vám prohlašuji, že můj Otec s velkou radostí vám dá toto království. Vy jste uložili své poklady tam, kde bohatství nepřestává narůstat, kde ho žádný zloděj nemůže vyloupit a kde ho žádný mol nemůže zničit. A jak jsem lidem řekl, kde je váš poklad, tam bude také vaše srdce.

Ale v práci, která vás čeká a v té, která na vás zůstane po mém návratu k Otci, budete těžce zkoušeni. Vy všichni se musíte mít na pozoru před strachem a pochybnostmi. Každý z vás musí být připraven a necht' vaše kahany stále svítí. Buďte jako sluhové, čekající na návrat svého pána ze svatební hostiny, aby, když přijde a zaklepe na dveře, jste mu mohli rychle otevřít. Takové služebníky pán pochválí, když se na ně může spolehnout v takovou důležitou chvíli. Pak pán usadí své sluhy a sám je obslouží. Opravdu, opravdu vám říkám, že se blíží rozhodující okamžik ve vašich životech, což vyžaduje vaši bdělost a připravenost.

Vy dobře víte, že jestli by pán domu věděl, kdy přijde zloděj, nikdy by mu nedovolil vloupat se do jeho domu. Buďte však i vy připraveni, jelikož Syn Člověka odejde ve chvíli, kdy to nejméně budete čekat a způsobem, který nejste schopni pochopit.“

you give anxious thought to any of these problems?

165:5.3 (1823.3) "Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things. Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:5.4 (1823.4) "You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father's good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:5.5 (1824.1) "But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:5.6 (1824.2) "You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the

Několik minut dvanáctka seděla a mlčela. Některá tato varování slyšeli již dříve, ale ne v takovém podání, jako tentokrát.

6. ODPOVĚĚ NA PETROVU OTÁZKU

Když ještě seděli a přemýšleli, Šimon Petr se zeptal: „Říkáš toto podobenství nám, anebo je pro všechny učedníky?“ A Ježíš odpověděl:

„V čase zkoušek se odhaluje duše člověka; zkouška odkrývá, co je skutečně v srdci. Když je služebník vyzkoušen a prověřen, pak pán domu může svěřit tomuto služebníkovu svoji domácnost a být si jistý, že tento spolehlivý správce zajistí, aby jeho děti byly nasyceny a bylo o ně postaráno. Podobně i já budu brzy vědět, komu může být svěřena péče o mé děti poté, až se vrátím k Otci. Tak, jako pán domu pověří spolehlivého a prověřeného služebníka dohledem nad svou rodinou, tak i já povýším v řízení království ty, kteří vydrží zkoušky této doby.

Ale, jestli je služebník líný a říká si: „můj pán přijde později“ a začne zacházet špatně s druhými sluhy a jíst a popíjet s opilci, pak jeho pán přijde v době, kdy on ho nečeká a pro jeho nespolehlivost ho ostudně vyhodí. Proto se dobře připravte na ten den, kdy budete náhle a nečekaně navštíveni. Pamatujte si, hodně vám bylo dáno; proto hodně bude od vás požadováno. Těžké zkoušky se vám blíží. Já musím přijmout jiný křest a budu bdít, dokud toho nebude dosaženo. Vy hlásáte mír na zemi, ale moje mise nepřinese mír v materiálních záležitostech lidí—alespoň ne hned. Když dva členové rodiny věří ve mne a tři členové odmítají toto evangelium, výsledkem může být jenom rozkol v rodině. Evangelium, které hlásáte, nemůže neobrátit proti sobě přátele, příbuzné a milované. Pravdou je, že každý z těchto věřících získá velký a trvalý mír ve svém srdci, ale mír na zemi nepřijde, dokud nebudou všichni připraveni uvěřit ve slavné dědictví synovstva s Bohem a vstoupit do něj. Přesto však jděte do celého světa hlásat toto evangelium všem národům, každému muži, ženě a dítěti.“

A tímto skončila tato bohatá a rušná sobota. Ráno následujícího dne se Ježíš a dvanáct apoštolů vypravili do měst severní Pereji navštívit sedmdesát poslů, kteří v těchto oblastech pracovali pod Abnérovým vedením.

Son of Man depart.”

165:5.7 (1824.3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard before but not in the setting presented to them at this time.

6. ANSWER TO PETER'S QUESTION

165:6.1 (1824.4) As they sat thinking, Simon Peter asked: “Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?” And Jesus answered:

165:6.2 (1824.5) “In the time of testing, a man's soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

165:6.3 (1824.6) “But if the servant is slothful and begins to say in his heart, ‘My master delays his coming,’ and begins to mistreat his fellow servants and to eat and drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child.”

165:6.4 (1824.7) And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit with the seventy, who were working in these regions under Abner's supervision.

Kapitola 166. Poslední návštěva v severní Pereji

⇨ 165

Kniha Urantia

167 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 166 POSLEDNÍ NÁVŠTĚVA V SEVERNÍ PEREJI

Sekce

Úvod

1. Farizejové v Ragabě
2. Deset malomocných
3. Kázání v Gerasa
4. Učení o nehodách
5. Věřící ve Filadelfii

Úvod

V OBDOBÍ od 11. do 20. února Ježíš a dvanáctka navštívili všechna města a vesnice v severní Pereji, ve kterých pracovali druhové Abnéra a členky ženského sboru. Zjistili, že tito poslové evangelia získávají úspěch a Ježíš opakovaně upozorňoval své apoštoly na skutečnost, že se evangelium království může šířit bez pomoci zázraků a divů.

Celá tato tříměsíční mise v Pereji byla úspěšně provedena bez účasti dvanácti apoštolů a od této doby evangelium odráželo ne tolik osobnost Ježíše, jako jeho učení. Ale jeho stoupenci nenásledovali dlouho pokynů Ježíše, protože brzy po jeho ukřižování a zmrtvýchvstání se odklonili od jeho učení a začali vytvářet ranou křesťanskou církev kolem zázraků a zveličených vzpomínek na jeho božsko-lidskou osobnost.

1. FARIZEJOVÉ V RAGABĚ

V sobotu, 18. února, byl Ježíš v Ragabě, kde

PAPER 166 LAST VISIT TO NORTHERN PEREA SECTIONS

Introduction

1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

INTRODUCTION

166:0.1 (1825.1) FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

166:0.2 (1825.2) This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings*. But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. THE PHARISEES AT RAGABA

166:1.1 (1825.3) On Sabbath, February 18, Jesus was

žil bohatý farizej jménem Natanael; a poněvadž docela značný počet jeho druhů farizejů následovalo Ježíše a dvanáctku po celé Pereji, v toto sobotní ráno Natanael připravil pro ně všechny, bylo jich asi dvacet, snídani a pozval Ježíše jako čestného hosta.

Když Ježíš přišel na snídani, většina z farizejů společně s dvěma či třemi právními zástupci již seděla za stolem. Učitel ihned zaujal místo vlevo od Natanaela, aniž šel k nádobám s vodou umýt si ruce. Většina z farizejů, především ti, kteří byli nakloněni učení Ježíše, věděli, že on si myje ruce pouze za účelem hygieny a že odmítá tyto čistě obřadní rituály. Proto nebyli překvapeni, že šel rovnou ke stolu, aniž si dvakrát umyl ruce. Ale Natanael byl zděšen tímto Učitelovým zanedbáním dodržet přísná pravidla farizejských zvyklostí. Na rozdíl od farizejů, Ježíš si také nemyl ruce po každém chodu jídla a ani na závěr stolování.

Po vzrušeném šeptání mezi Natanaelem a nepřátelskými farizeji po jeho pravé ruce a po velkém zvedání obočí a pohrdavém pošklebování těch, kteří seděli naproti Učiteli, Ježíš posléze řekl: „Já jsem si myslel, že jste mě pozvali do tohoto domu, abych se s vámi podělil o chléb a možná i proto, aby se mne někdo z vás zeptal na hlásání nového evangelia království Božího; ale vidím, že jste mě sem přivedli pro to, abych se stal svědkem demonstrace vaší okázalé oddanosti svého vlastního pokrytectví. Tuto službu jste mně již prokázali; čím jiným mne ještě učíte jako svého dnešního hosta?“

Po těchto slovech Učitele se farizejové dívali do stolu a mlčeli. A jelikož nikdo nepromluvil, Ježíš pokračoval: „Mnozí z vás, zde přítomných farizejů, jste moji přátelé, někteří dokonce jako moji učedníci, ale většina farizejů vytrvale odmítá vidět světlo a uznat pravdu, přestože dílo evangelia je jim předloženo v plné síle. Jak pečlivě čistíte vnějšek pohárů a mís, zatímco nádoby pro duchovní potravu jsou špinavé a nečisté! Usilovně dbáte na svatý a zbožný zevnějšek před lidmi, ale vaše vnitřní duše jsou naplněny pokrytectvím, chamtivostí, vyděračstvím a všemožnými duchovními špatnostmi. Vaši vůdcové opovážlivě dokonce zamýšlejí a plánují zabití Syna Člověka. Nerozumíte vy pošetilci, že Bůh nebes se dívá na vnitřní motivy duše stejně, jako na vaše vnější záměry a vaše pobožné projevy? Nemyslete si, že dávání almužny a placení desátků vás očistí od nečestnosti a umožní vám stanout před Soudcem všech lidí čistí. Běda těm farizejům, kteří odmítají světlo života! Vy jste pečliví v placení desátků a okázalí v dávání almužny, ale vědomě pohrdáte návštěvou Boha a odmítáte zjevení jeho lásky. I

at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

166:1.2 (1825.4) By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were already there and seated at the table. The Master immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

166:1.3 (1825.5) After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

166:1.4 (1826.1) When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and enable you to stand clean in the presence of the

když je dobře, že věnujete pozornost těm nepodstatným povinnostem, neměli byste nechávat bez povšimnutí tyto závažnější potřeby. Běda všem těm, kteří se vyhýbají spravedlnosti, zavrhnou soucit a odmítají pravdu! Běda všem těm, kteří opovrhují zjevením Otce, zatímco usilují o nejvyšší místa v synagogách a touží po pochlebovacích pozdravech na tržištích!“

Když Ježíš povstal, aby odešel, jeden z právních zástupců, sedící za stolem, se na něho obrátil a řekl: „Ale, Učiteli, v některých svých prohlášeních káráš také nás. Opravdu není nic dobrého v zákonících, farizejích či právních zástupcích?“ A Ježíš, zůstavši stát, odpověděl právnímu zástupci: „Jako farizejové, tak i vy nacházíte potěšení ze zaujímání prvních míst při slavnostech a v nošení dlouhého šatu a současně nakládáte na lidi těžká břemena. A když lidské duše vravorají pod těmito těžkými břemeny, vy nehnete ani prstem, abyste jim pomohli. Běda vám, kteří máte velké potěšení ze stavění hrobek pro proroky, které vaši otcové zabili! A že schvalujete to, co vaši otcové udělali, jenom potvrzuje váš nynější plán zabít ty, kteří přišli dnes dělat to, co dělali proroci v jejich době—hlásat spravedlnost Boha a odhalovat milosrdenství nebeského Otce. Ale ze všech minulých generací, právě toto zvrácené a pokrytecké pokolení bude chtít krev proroků a apoštolů. Běda všem vám právním zástupcům, kteří jste odejmuli klíč poznání obyčejnému lidu! Vy sami odmítáte vstoupit na cestu pravdy a současně bráníte všem ostatním, kteří o to usilují. Ale vy takto nemůžete zavřít dveře království nebeského; my jsme je otevřeli pro všechny, kteří mají víru vstoupit a tato brána milosrdenství nebude uzavřena předsudky a povýšeností falešných učitelů a nepravých pastýřů, kteří jsou jak nabílené hrobky—zvenci vypadají nádherně a uvnitř jsou plny kostí mrtvých lidí a všelijaké duchovní nečistoty“.

A když Ježíš skončil tuto svoji řeč za stolem u Natanaela, odešel z domu, aniž povečeřel. Někteří z farizejů, kteří slyšeli jeho slova, uvěřili v jeho učení a vstoupili do království, ale většina z nich zůstala na cestě temnoty a byla ještě více rozhodnuta vyčkávat, aby mohla použít některá z jeho slov pro jeho předvedení k soudu a vynesení rozsudku Vysokou radou v Jerusalema.

Existovaly pouze tři věci, kterým farizejové

Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!”

166:1.5 (1826.2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: “But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?” And Jesus, standing, replied to the lawyer: “You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men’s shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men’s bones and all manner of spiritual uncleanness.”

166:1.6 (1826.3) And when Jesus had finished speaking at Nathaniel’s table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

166:1.7 (1827.1) There were just three things to which

věnovali obzvláštní pozornost:

1. Přísné dodržování placení desátků.
2. Důsledné respektování zákonů očisty.
3. Vyhýbání se sdružování se všemi ne-farizeji.

V tomto případě se Ježíš pokusil ukázat na duchovní prázdnotu dvou prvních zvyků, zatímco své výtky k farizejskému odmítání setkávat se společensky s ne-farizeji si nechal na pozdější příležitost, kdy bude opět večer s mnohými těmito stejnými lidmi.

the Pharisees paid particular attention:

- 166:1.8 (1827.2)* 1. The practice of strict tithing.
- 166:1.9 (1827.3)* 2. Scrupulous observance of the laws of purification.
- 166:1.10 (1827.4)* 3. Avoidance of association with all non-Pharisees.

166:1.11 (1827.5) At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. DESET MALOMOCNÝCH

Následujícího dne Ježíš s dvanáctkou odešel do Amathu, nacházejícího se nedaleko hranice se Samaří a když se blížili k městu, potkali skupinu deseti malomocných, kteří se tam poblíž zdržovali. Devět z nich byli židé a jeden Samařan. Obvykle se tyto židé vyhýbali veškerým stykům a kontaktům se Samařanem, ale jejich společná choroba dokázala překonat všechny náboženské předsudky. Slyšeli hodně o Ježíšovi a jeho dřívějších zázračných vyléčeních a jelikož sedmdesátka měla ve zvyku oznamovat čas Ježíšova očekávaného příchodu když byl s dvanáctkou na cestách, deset malomocných vědělo, že Učitel má přijít do této oblasti přibližně v tuto dobu; a proto se zdržovali na okraji města a doufali, že přilákají jeho pozornost a požádají ho o vyléčení. Když malomocní viděli, že se Ježíš blíží, neodvážili se k němu přiblížit a stojíce v dále na něho křičeli: „Učiteli, slituj se nad námi; zbav nás našeho soužení. Vyléč nás tak, jak jsi vyléčil jiné.“

Ježíš právě vysvětloval dvanáctce, proč jinověrci Pereje a také méně ortodoxní židé ochotněji uvěří evangeliu, kázaném sedmdesáti posly, více než ortodoxní a tradicemi svázaní židé Judeje. Upozornil apoštoly na skutečnost, že jejich poselství bylo také rychleji přijato Galilejci a dokonce i Samařany. Ale dvanáct apoštolů nebylo v té době ještě zdaleka schopno mít přátelský přístup k tak dlouho opovrhovaným Samařanům.

Proto, když Šimon Zélóta uviděl mezi malomocnými Samařana, chtěl přimět Ježíše k pokračování v cestě do města bez jakéhokoliv zastavování se kvůli pozdravení se s nimi. Ježíš řekl Šimonovi: „Ale, co když Samařan miluje Boha stejně jako židé? Můžeme my soudit naše bližní? Kdo ví, jestli vyléčíme těchto deset lidí, možná

2. THE TEN LEPERS

166:2.1 (1827.6) The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him, they stood afar off and cried to him: "Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others."

166:2.2 (1827.7) Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

166:2.3 (1827.8) Accordingly, when Simon Zelotes observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: "But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can

tento Samařan projeví větší vděčnost než židé. Jsi si Šimone jist svým názorem?“ A Šimon okamžitě odpověděl: „Jestli je vyléčíš, uvidíš.“ A Ježíš na to řekl: „Nechť se tak stane a Šimone brzy poznáš pravdu o vděčnosti lidí a láskyplném soucitu Boha.“

Ježíš přišel blíž k malomocným a řekl: „Jestli budete vyléčení, jděte a ukažte se kněžím, jak to vyžaduje zákon Mojžíše.“ A během chvíli cítili, že jejich těla se léčí. Ale když Samařan uviděl, že je vyléčen, vrátil se, aby vyhledal Ježíše a přitom hlasitě začal velebit Boha. A když se k Učiteli dostal, padl před něj na kolena a děkoval mu za své vyléčení. Těch dalších devět židů také zjistilo své vyléčení a i když byli vděční za své očištění, pokračovali dál na cestě ukázat se kněžím.

Když Samařan zůstával klečet u Ježíšových nohou, Učitel se podíval na dvanáctku, hlavně na Šimona Zélóta a řekl: „Nebylo těch deset vyléčeno? Kde však je těch dalších devět židů? Pouze jeden, tento nepřítel, se vrátil vzdát chválu Bohu.“ A potom Samařanovi řekl: „Povstaň a jdi svoji cestou; víra tvá tě uzdravila.“

Ježíš se po odchodu Samařana znovu podíval na apoštoly. A všichni apoštolové se dívali na Ježíše, kromě Šimona Zélóty, jehož oči se dívaly dolů. Dvanáctka neřekla ani slovo. Ani Ježíš nic neřekl; nebylo nutné něco říkat.

Přestože všech deset těchto lidí věřilo, že mají lepru, pouze čtyři jí byli postiženi. Těch šest bylo vyléčeno z kožní nemoci, která byla považována za lepru. Ale ten Samařan lepru opravdu měl.

Ježíš přikázal dvanáctce nic neříkat o vyléčení malomocných a na cestě do Amathu poznamenal: „Vidíte jaké to je, když děti v rodině, i když nejsou podřízeni vůli Otce, přijímají jeho dary za samozřejmé. Oni si myslí, že je to drobnost, když opomenou poděkovat Otci za jejich vyléčení, ale když dostane takový dar od hlavy rodiny cizí člověk, je naplněn údivem a cítí povinnost poděkovat v uznání toho, čeho se mu dostalo.“ A opět apoštolové nic neřekli v odpověď na slova Učitele.

3. KÁZÁNÍ V GERASE

Když Ježíš a dvanáctka navštívili posly

tell? if we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?” And Simon quickly replied, “If you cleanse them, you will soon find out.” And Jesus replied: “So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God.”

166:2.4 (1827.9) Jesus, going near the lepers, said: “If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses.” And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

166:2.5 (1828.1) As the Samaritan remained kneeling at Jesus' feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: “Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God.” And then he said to the Samaritan, “Arise and go your way; your faith has made you whole.”

166:2.6 (1828.2) Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

166:2.7 (1828.3) Though all ten of these men really believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

166:2.8 (1828.4) Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: “You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father's will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them.” And still the apostles said nothing in reply to the Master's words.

3. THE SERMON AT GERASA

166:3.1 (1828.5) As Jesus and the twelve visited with

království v Gerase, jeden z farizejů, který v něho věřil, položil takovou otázku: „Pane, je málo či hodně těch, kteří budou skutečně spaseni?“ A Ježíš mu na to řekl:

„Vás učili, že pouze děti Abrahama budou spaseny; že pouze na vaši víru obrácení jinověrci mohou doufat ve spasení. Někteří z vás se domnívají, že jelikož se ve Spisech hovoří jenom o Kálebovi a Jóšuoovi jako o jediných z velkého množství lidí, kteří odešli z Egypta, aby mohli žít v zaslíbené zemi, tak pouze poměrně málo z těch, kteří hledají království nebeské, se do něho dostanou.

Vy máte ještě jedno rčení, ve kterém je obsaženo hodně pravdy: o tom, že cesta vedoucí k věčnému životu je přímá a úzká a že dveře, které tam vedou, jsou také úzké a proto jenom málo z těch, kteří hledají spasení, může projít těmito dveřmi. Vy máte také učení o tom, že cesta, která vede k záhubě, je prostorná, že vstup na ni je široký a že je mnoho těch, kteří si zvolí jít touto cestou. A toto rčení nepostrádá svůj význam. Ale já vám prohlašuji, že spasení je především vaší osobní volbou. I když dveře na cestu života jsou úzké, jsou natolik široké, aby jimi prošli všichni ti, kteří upřímně chtějí vstoupit, protože já jsem ty dveře. A Syn nikdy neodmítne vstup žádnému dítěti vesmíru, které pomocí své víry hledá Otce skrze Syna.

Ale je v tom nebezpečí pro všechny, kteří by chtěli odložit svůj vstup do království a pokračovat ve vyhledávání radostí nevypěstlosti a oddávat se egoistickému uspokojení: odmítnutím vstoupit do království na základě duchovní zkušenosti, se tito lidé mohou pokusit do něho vstoupit později, když sláva lepší cesty bude odhalena v nadcházející epoše. Proto když ti, kteří odmítli království tehdy, kdy jsem já přišel v podobě člověka, budou hledat vstup do království, odkrytého v obraze božskosti, potom já všem takovým sobcům řeknu: já nevím odkud jste. Měli jste možnost se připravit pro toto božské občanství, ale odmítli jste všechny takové nabídky milosrdenství; nepřijali jste všechna ta pozvání vstoupit, když dveře byly otevřené. Nyní jsou pro vás, kdo jste odmítli spasení, dveře zavřeny. Tyto dveře nejsou otevřeny pro ty, kteří by chtěli vstoupit do království pro sobeckou slávu. Spasení není pro ty, kteří nejsou ochotni za něho zaplatit upřímnou oddaností konat vůli mého Otce. Když jste se v duchu a v duši otočili zády ke království Otce, je zbytečné v mysli a těle stát před těmito dveřmi, klepat na ně a říkat: „Hospodine, otevři nám; my budeme také velkými v království.“ Potom já prohlásím, že vy nejste z mého stáda. Já vás nepřijmu mezi ty, kteří čestně bojovali ve víře a získali odměnu za nesobeckou službu v království na zemi. A když vy řeknete: „Nejedli a nepili jsme s tebou a neučil jsi v našich ulicích?“, tak já znovu prohlásím, že jste

the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: “Lord, will there be few or many really saved?” And Jesus, answering, said:

166:3.2 (1828.6) “You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the hosts that went out of Egypt lived to enter the promised land, only a comparatively few of those who seek the kingdom of heaven shall find entrance thereto.

166:3.3 (1828.7) “You also have another saying among you, and one that contains much truth: That the way which leads to eternal life is straight and narrow, that the door which leads thereto is likewise narrow so that, of those who seek salvation, few can find entrance through this door. You also have a teaching that the way which leads to destruction is broad, that the entrance thereto is wide, and that there are many who choose to go this way. And this proverb is not without its meaning. But I declare that salvation is first a matter of your personal choosing. Even if the door to the way of life is narrow, it is wide enough to admit all who sincerely seek to enter, for I am that door. And the Son will never refuse entrance to any child of the universe who, by faith, seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829.1) “But herein is the danger to all who would postpone their entrance into the kingdom while they continue to pursue the pleasures of immaturity and indulge the satisfactions of selfishness: Having refused to enter the kingdom as a spiritual experience, they may subsequently seek entrance thereto when the glory of the better way becomes revealed in the age to come. And when, therefore, those who spurned the kingdom when I came in the likeness of humanity seek to find an entrance when it is revealed in the likeness of divinity, then will I say to all such selfish ones: I know not whence you are. You had your chance to prepare for this heavenly citizenship, but you refused all such proffers of mercy; you rejected all invitations to come while the door was open. Now, to you who have refused salvation, the door is shut. This door is not open to those who would enter the kingdom for selfish glory. Salvation is not for those who are unwilling to pay the price of wholehearted dedication to doing my Father’s will. When in spirit and soul you have turned your backs upon the Father’s kingdom, it is useless in mind and body to stand before this door and knock, saying, ‘Lord, open to us; we would also be great in the kingdom.’ Then will I declare that you are not of my fold. I will not receive you to be among those who have fought the good fight of faith and won the reward of unselfish service in the kingdom on earth. And when you say, ‘Did we not

duchovními cizinci; že jste nebyli našimi druhy ve službě při odkrývání milosrdenství Otce na zemi; že já vás neznám; a potom Soudce celé země vám řekne: „Odejděte od nás všichni vy, kteří jste hledali potěšení v dílech špatnosti.“

Ale nebojte se; každý, kdo upřímně touží najít věčný život skrze vstup do království Boha, s určitostí najde takové nekonečné spasení. Ale vy, kteří odmítáte takové spasení, jednoho dne uvidíte proroky sémě Abrahama sedět s věřícími nežidovských národů v tomto proslaveném království, pojídajíc chléb života a osvěžujíc se jeho vodou. A ti, kteří takto přijmou království duchovní silou a vytrvalým úsilím živé víry, přijdou ze severu a z jihu, z východu a západu. A uvidíte, že mnoho těch, kteří jsou první, budou poslední a ti poslední budou častokrát prvními.“

Toto byl skutečně nový a neobyčejný výklad starého a velmi známého rčení o přímé a úzké cestě.

Apoštolové a mnozí učedníci si pomalu začínali uvědomovat význam dřívějšího Ježíšova prohlášení: „Pokud se znovu nenarodíte, jestli se nenarodíte v duchu, nemůžete vstoupit do království Božího.“ Nicméně, pro všechny ty, kteří mají čistá srdce a upřímnou víru, navždy zůstává pravdou: „Zřete, stojím u dveří lidských srdcí a klepu a jestli mně kdokoliv otevře, já vstoupím, pojím s ním a nakrmím ho chlebem života; budeme jeden v duchu a cíli a budeme bratři v dlouhé a plodné službě v hledání Rajského Otce“. A proto, jestli málo či mnoho bude spaseno, zcela závisí na tom, zdali málo či mnoho uslyší pozvání: „Já jsem dveře, já jsem nová a živá cesta a kdokoliv bude chtít, může vstoupit na tuto cestu nekonečného hledání pravdy věčného života.“

Dokonce ani apoštolové nebyli schopni plně pochopit jeho učení o nezbytnosti používat duchovní sílu za účelem proražení skrze všechny materiální odpor a překonání jakékoliv pozemské překážky, která se může postavit do cesty chápání všech důležitých duchovních hodnot nového života v duchu—životu osvobozených Božích synů.

4. UČENÍ O NEHODÁCH

Přestože většina Palestinců jedla jenom dvakrát denně, v době putování Ježíš a apoštolové měli ve zvyku udělat si v poledne přestávku na odpočinek a občerstvení. A bylo to právě při takové polední zastávce na cestě do

eat and drink with you, and did you not teach in our streets?’ then shall I again declare that you are spiritual strangers; that we were not fellow servants in the Father’s ministry of mercy on earth; that I do not know you; and then shall the Judge of all the earth say to you: ‘Depart from us, all you who have taken delight in the works of iniquity.’

166:3.5 (1829.2) “But fear not; every one who sincerely desires to find eternal life by entrance into the kingdom of God shall certainly find such everlasting salvation. But you who refuse this salvation will some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first.”

166:3.6 (1829.3) This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the straight and narrow way.

166:3.7 (1829.4) Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus’ early declaration: “Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God.” Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: “Behold, I stand at the doors of men’s hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father.” And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: “I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life.”

166:3.8 (1829.5) Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

166:4.1 (1830.1) While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that

Filadelfie, kdy se Tomáš Ježíše zeptal: „Učiteli, z naslouchání tvých připomínek během naší dopolední cesty bych se tě rád zeptal na to, jestli duchovní bytosti se podílejí na vzniku zvláštních a neobvyklých událostí v materiálním světě a ještě bych se chtěl zeptat, zdali andělé a jiné duchovní bytosti mohou těmto nehodám zabránit.“

V odpověď na Tomášův dotaz Ježíš řekl: „Jsem s vámi již velmi dlouhou dobu a ty mně stále ještě pokládáš takové otázky? Nejsi schopen vidět, že Syn Člověka žije jako vy a zásadně odmítá používat nebeské síly pro svoji vlastní podporu? Nežijeme my všichni za pomoci prostředků, které používají i ostatní lidé? Vidíte, že by se síla duchovního světa projevovala v materiálním životě tohoto světa, kromě odhalení Otce a několika vyléčení jeho nemocných dětí?

Příliš dlouho vaši otcové věřili, že blahobyt je znak božského uznání; že nepřízeň osudu je důkaz Boží nespokojenosti. Já prohlašuji, že taková přesvědčení jsou pověrami. Vy nevidíte, že mnohem více chudých radostně přijímá evangelium a ihned vstupuje do království? Jestli bohatství je důkazem božské přízně, proč bohatí tak často odmítají uvěřit této radostné zprávě z nebes?

Otec polévá svým deštěm čestné i nečestné; slunce rovněž svítí na poctivé i nepoctivé. Vy víte o těch Galilejcích, jejichž krev Pilát smíchal s obětmi, ale já vám říkám, že tito Galilejci nebyli v žádném případě většími hříšníky než ostatní jejich krajané jen proto, že se to stalo jim. Vy také víte o osmnácti lidech, na které se zhroutila věž Siloe a zabila je. Nemyslete si, že tito lidé, kteří tímto způsobem přišli o život, byli většími hříšníky, než všichni ostatní jejich bratři v Jerusalemu. Tito lidé byli pouze nevinnými oběťmi jedné nehody v čase.

Existují tři skupiny událostí, které mohou nastat ve vašem životě:

1. Můžete být spoluúčastníky normálních událostí, které jsou součástí života, který vy a vaši bližní prožívají na zemi.

2. Můžete se stát obětí jedné z přírodních nehod, jednoho z lidských neštěstí, znajíc velmi dobře, že takové události nejsou v žádném případě předpřipraveny či jinak způsobeny duchovními silami tohoto světa.

3. Můžete sklízet úrodu z vašich osobních snah řídit se přírodními zákony, ovládající tento svět.

Jednou jeden člověk zasadil ve svém sadu fikovník a když po několikáté chtěl sklízet plody a žádné tam nenašel, zavolal svého vinaře a řekl:

Thomas asked Jesus: “Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and extraordinary events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents.”

166:4.2 (1830.2) In answer to Thomas's inquiry, Jesus said: “Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?

166:4.3 (1830.3) “All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God's displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?

166:4.4 (1830.4) “The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830.5) “There are three groups of events which may occur in your lives:

166:4.6 (1830.6) “1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830.7) “2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the realm.

166:4.8 (1830.8) “3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830.9) “There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none,

„Již třetí sezónu jsem sem přišel sklídit úrodu z tohoto fíkovníku a nikdy jsem tam žádné plody nenašel. Pokácej tento neplodný strom; proč by měl zatěžovat půdu?“ Ale tento vrchní zahradník svému pánovi odpověděl: „Nechejme ho ještě jeden rok. Já kolem něho odkopu hlínu a dám tam hnojivo a pak, jestli příští rok nepřinese plody, bude pokácen.“ A když takto dodrželi zákon plodnosti a poněvadž ten strom byl živý a zdravý, byli odměněni bohatou úrodou.

Pokud se jedná o nemoc a zdraví, měli byste vědět, že tyto tělesné stavy jsou výsledkem materiálních příčin; zdraví není úsměvem nebes a ani nemoc není zamračením Boha.

Lidské děti Otce mají stejnou schopnost přijímat materiální dary; proto on dává fyzické věci lidským dětem bez rozdílu. Pokud se jedná o poskytování duchovních darů, Otec je omezen lidskou schopností přijímat tyto božské dary. Ačkoliv Otec nedělá rozdíly mezi lidmi, v poskytování duchovních darů je omezen vírou člověka a jeho ochotou se vždy řídit vůlí Otce.“

Na cestě do Filadelfie Ježíš pokračoval v učení apoštolů a odpovídání na jejich otázky o nehodách, nemocích a zázracích, ale oni nebyli schopni plně pochopit toto jeho učení. Jedna hodina výuky nemůže zcela změnit přesvědčení, vytvářená po celý život a tak Ježíš vycítil, že jim musí svoje poselství stále opakovat, znovu a znovu říkat věci, které chtěl, aby pochopili; a i přesto dokázali porozumět významu jeho mise na zemi až po jeho smrti a zmrtvýchvstání.

5. VĚŘÍCÍ VE FILADELFI

Ježíš a dvanáctka se vydali do Filadelfie, aby navštívili Abnéra a jeho druhy, kteří tam kázali a učili. Ze všech měst v Pereji právě ve Filadelfii přijala největší skupina židů a jinověrců, bohatých a chudých, vzdělaných a nevzdělaných, učení sedmdesáti poslů a tím vstoupila do království nebeského. Synagoga ve Filadelfii nikdy nebyla podřízena vedení Vysoké rady v Jerusalemu a proto nikdy nebyla uzavřena učení Ježíše a jeho druhů. Právě v této době Abnér učil ve filadelfské synagoze třikrát denně.

Později se právě tato synagoga stala křesťanským kostelem a byla misijním ústředím pro hlásání evangelia po oblastech východu. Po dlouhou dobu to byla pevnost učení Ježíše a byla v této oblasti centrem křesťanství po mnoho

he called the vinedressers before him and said: 'Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?' But the head gardener answered his master: 'Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.' And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good, they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831.1) "In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of heaven, neither is affliction the frown of God.

166:4.11 (1831.2) "The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will."

166:4.12 (1831.3) As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

166:5.1 (1831.4) Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

166:5.2 (1831.5) This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood

století.

Židé v Jerusalemu měli vždy starosti s židy ve Filadelfii. A po smrti a zmrtvýchvstání Ježíše jerusalemské věřící, v jejichž čele stál bratr Ježíše Jakub, začali mít vážné potíže s filadelfským sborem věřících. Abnér se stal představitelem věřících ve Filadelfii a zůstal jím až do své smrti. A toto odtržení od Jerusalema vysvětluje, proč v Evangelích Nového Zákona není ani slovo o Abnérovi a jeho práci. Tento rozkol mezi Jerusalemem a Filadelfií trval po celou dobu života Jakuba a Abnéra a pokračoval po nějakou dobu po zničení Jerusalema. Filadelfie byla skutečným centrem raného křesťanství na jihu a východě, jako podobně byla Antiochie na severu a západě.

Bylo to znatelné neštěstí, že Abnér měl neshody se všemi vůdci rané křesťanské církve. Znesvářil se s Petrem a Jakubem (bratrem Ježíše) kvůli otázkám řízení a pravomoci jerusalemské církve; rozešel se s Pavlem kvůli rozdílným názorům na filozofii a teologii. Abnér se ve své filozofii přikláněl více k Babylonu než k Řecku a tvrději odmítal všechny pokusy Pavla změnit učení Ježíše tak, aby bylo přijatelnější: zaprvé pro židy a pak pro řeckořímské věřící v mystéria.

Tak byl Abnér přinucen prožít svůj život v izolaci. Byl hlavou shromáždění věřících, které nebylo uznáno v Jerusalemu. Odvážil se odporovat Ježíšovu bratru Jakubovi, který byl později podporován Petrem. Takový postoj ho fakticky oddělil od všech svých bývalých druhů. Potom se odvážil postavit se Pavlovi. Přestože plně souhlasil s Pavlovou misí mezi jinověrci a i když ho podporoval v jeho sporech s církví v Jerusalemu, ostře oponoval verzi Ježíšova učení, kterou se Pavel rozhodl kázat. V posledních letech svého života Abnér označil Pavla za „prohnaného padělatele životního učení Ježíše Nazaretského, Syna živého Boha.“

Během posledních let života Abnéra a po nějakou dobu po jeho smrti, věřící ve Filadelfii se drželi náboženství Ježíše, tak jak žil a učil, striktněji než jakákoliv jiná skupina na zemi.

Abnér se dožil 89 let a zemřel ve Filadelfii 21. listopadu, roku 74 n.l. A až do samého konce zůstal oddaným věřícím a učitelem evangelia nebeského království.

alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

166:5.3 (1831.6) The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

166:5.4 (1831.7) It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

166:5.5 (1832.1) Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the "clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God."

166:5.6 (1832.2) During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

166:5.7 (1832.3) Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

Kapitola 167. Návštěva Filadelfie

⇨ 166

Kniha Urantia

168 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 167 NÁVŠTĚVA FILADELFIE

Sekce

Úvod

1. Snídaně s farizeji
2. Podobenství o velké večeři
3. Žena slabá duchem
4. Zpráva z Betanie
5. Na cestě do Betanie
6. Žehnání malým dětem
7. Rozhovor o andělech

PAPER 167 THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction

1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmary
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

Úvod

KDYŽ mluvíme o tom, že v průběhu tohotopůsobení v Pereji Ježíš a apoštolové navštěvovali různá místa kde pracovalo sedmdesát evangelistů, je nutno poznamenat, že zpravidla ho doprovázelo pouze deset apoštolů, poněvadž bylo zvykem, že alespoň dva zůstali vždy v Pelle učit lid. Když se Ježíš vypravil na cestu do Filadelfie, Šimon Petr a jeho bratr Ondřej se vrátili do tábora v Pelle učit shromážděné davy lidí. Když Ježíš odcházel z tábora navštívit místa v Pereji, nebylo neobvyklé, že ho vždy doprovázelo kolem tři sta až pět set obyvatel tábora. Při návštěvě Filadelfie tam s ním přišlo přes šest set jeho přívrženců.

Předcházející putování po Dekapoli nedoprovázely žádné zázraky, kromě vyléčení deseti malomocných a na této misi v Pereji se doposud také nestal žádný zázrak. Bylo to období, ve kterém evangelium bylo hlášáno silou slova, bez zázraků, a většinou bez osobní přítomnosti Ježíše, nebo také jeho apoštolů.

Ježíš a deset apoštolů dorazili do Filadelfie

INTRODUCTION

^{167:0.1 (1833.1)} THROUGHOUT this period of the Perea ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

^{167:0.2 (1833.2)} No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Perea mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

^{167:0.3 (1833.3)} Jesus and the ten apostles arrived at

ve středu, 22. února a čtvrtek a pátek zasvětili odpočinku po nedávném cestování a práci. V pátek večer Jakub promluvil v synagoze a na následující večer byla svolána všeobecná porada. Všichni měli radost z úspěšného rozvoje evangelia ve Filadelfii a v sousedních vesnicích. Poslové Davida také přinesli noviny o nových úspěších království po celé Palestině společně s dobrými zprávami z Alexandrie a z Damašku.

Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought word of the further advancement of the kingdom throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. SNÍDANĚ S FARIZEJI

Ve Filadelfii žil jeden velmi bohatý a vlivný farizej, který přijal učení Abnéra a který pozval Ježíše do svého domu na sobotní snídani. Všeobecně se vědělo, že Ježíš má v tuto dobu přijít do Filadelfie a tak tam přišel velký počet návštěvníků, mezi nimi hodně farizejů z Jerusalema a jiných míst. Proto přibližně čtyřicet těchto vážených občanů a několik právních zástupců bylo pozváno na tuto snídani, která byla uspořádána na počest Učitele.

Ježíš postával u dveří a hovořil s Abnérem. Když se hostitel posadil na své místo, do místnosti přišel jeden z vážených farizejů Jerusalema, člen Vysoké rady a jak to bylo jeho zvykem, šel přímo ke křeslu pro čestného hosta po levici hostitele. Ale jelikož toto místo bylo rezervováno pro Učitele a to na pravé straně pro Abnéra, hostitel pokynul jerusalemskému farizejovi, aby se posadil na čtvrté místo v levo od něj a tento hodnostář byl vysoce uražen, protože nedostal místo čestného hosta.

Brzy na to byli všichni usazeni za stolem a těšili se z tohoto setkání, poněvadž většina přítomných byli učedníci Ježíše, nebo byli přátelé evangelia. Pouze jeho nepřátelé si všimli toho, že nedodržel obřad mytí rukou předtím, než se posadil k jídlu. Abnér si umyl ruce před jídlem, ale nemyl si je během podávání snídaně.

Když se pohoštění chýlilo ke konci, vešel dovnitř člověk z ulice, který měl dlouhou dobu chronickou nemoc a nyní trpěl vodnatostí. Tento člověk uvěřil v Ježíše a nedávno byl pokřtěn druhy Abnéra. On nepožádal Ježíše o vyléčení, ale Učitel velmi dobře věděl, že tento nemocný člověk přišel na tuto snídani v naději, že takto unikne návalu lidí a s větší pravděpodobností upoutá jeho pozornost. Tento člověk věděl, že několik zázraků bylo vykonáno a proto ve svém srdci doufal, že jeho truchlivý stav by mohl vzbudit Učitelův soucit. A nemýlil se, protože když vstoupil do místnosti, tak jak Ježíš, tak i pokrytecký farizej z

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

167:1.1 (1833.4) There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

167:1.2 (1833.5) As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

167:1.3 (1834.1) Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

167:1.4 (1834.2) Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to engage his attention. This man knew that few miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's

Jerusalerna si ho všimli. Farizej okamžitě dal najevo svůj odpor, že takovému člověku bylo dovoleno vstoupit do místnosti. Ale Ježíš se na nemocného muže podíval a vídně se usmál, takže muž přišel k němu blíž a posadil se na podlahu. Na konci večeře se Učitel podíval na své spřátelené hosty a po výmluvném pohledu na člověka s vodnatelností řekl: „Moji přátelé, učitelé Izraele a vzdělání právní zástupci, chtěl bych vám položit otázku: je zákonné léčit nemocné a trpící v sobotu, anebo není?“ Ale přítomní znali Ježíše příliš dobře a proto mlčeli; na jeho otázku neodpověděli.

Potom Ježíš přišel k místu, kde seděl nemocný muž, vzal ho za ruku a řekl: „Vstaň a odejdi v pokoji. Ty jsi nepožádal o vyléčení, ale já vím o touze v tvém srdci a víře v tvé duši.“ Než ten muž odešel z místnosti, Ježíš se vrátil na své místo a promluvil k sedícím za stolem: „Můj Otec dělá takové skutky ne proto, aby vás lákal do království, ale proto, aby se odhalil těm, kteří v království již jsou. Dokážete pochopit, že dělat takové věci znamená jednat podobně jako Otec, protože kdo z vás, majíce oblíbené zvíře, které spadlo do studny, by nešel a nevytáhl ho ven i když by byla sobota? A jelikož mu nikdo neodpověděl a poněvadž jeho hostitel dal zjevně najevo souhlas s tím, co se odehrává, Ježíš povstal a obrátil se ke všem přítomným: „Moji bratři, jestli jste pozváni na svatební hostinu, nesedejte si na čestné místo, jelikož se může stát, že váženější člověk než vy byl pozván a hostitel bude muset jít za vámi a požádat vás, abyste vaše místo uvolnili pro tohoto jiného a váženějšího hosta. V takovém případě budete ostudně vyzváni zaujmout nižší místo u stolu. Když jste pozváni na hostinu, bylo by rozumné při příchodu ke slavnostnímu stolu vyhledat nejnižší místo a tam se posadit, aby hostitel, když se podívá na hosty, mohl vám říci: „Příteli můj, proč sedíš na místě pro nejnižší? Pojď a posaď se na vyšší;“ a takový člověk získá na důležitosti u přítomných hostů. Pamatujte si, každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, zatímco ten, který je opravdu pokorný, bude povýšen. Proto, když pořádáte oběd či večeři, nezvěte vždy své přátele, své bratry, své příbuzné, nebo své bohaté sousedy, kteří na oplátku pozvou vás na jejich hostiny, takže se vám vše vrátí. Když pořádáte banket, pozvěte někdy chudé, zmrzačené a slepé. Tak budete blahoslaveni ve svém srdci, protože velmi dobře víte, že ti chromí a kulhaví vám nemohou opětovat vaši milosrdnou pomoc.“

compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: “My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?” But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

167:1.5 (1834.3) Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: “Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul.” Before the man left the room, Jesus returned to his seat and, addressing those at the table, said: “Such works my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?” And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: “My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: ‘My friend, why sit in the seat of the least? come up higher’; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry.”

2. PODOBENSTVÍ O VELKÉ VEČEŘI

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

Když Ježíš skončil svoji řeč při ranní snídani u farizeje, jeden z přítomných právních zástupců, toužící prolomit mlčení, bezmyšlenkovitě řekl: „Požehnán je ten, kdo bude jíst chléb v království Božím“, což v tu dobu bylo běžné rčení. A nato Ježíš pověděl podobenství, které dokonce přinutilo i hostitele, aby si ho vzal k srdci. Učitel řekl:

„Jeden vládce vystrojil velkou hostinu, na kterou pozval mnoho hostů; a když přišel čas večeře, rozeslal své služebníky ke všem pozvaným, aby jim řekl: „Přijďte, poněvadž vše je již připraveno. A oni všichni jednomyslně začínali hledat výmluvy. První řekl: „právě jsem koupil půdu a musím se jít na ni podívat; prosím tě, abys mě omluvil.“ Druhý řekl: „koupil jsem pět párů volů a musím jít si je převzít; prosím tě, abys mě omluvil.“ A třetí řekl: „Já jsem se právě oženil a proto nemohu přijít.“ A tak se služebníci vrátili a pověděli to svému pánovi. Když to pán domu vyslyšel, velmi se rozhněval a svým služebníkům řekl: „Připravil jsem tuto svatební hostinu; vykrmená zvířata byla zabita a všechno je pro mé hosty připraveno, ale oni pohrdli mým pozváním; každý z nich šel na svoji půdu a za obchodem a dokonce byli neuctiví k mým služebníkům, kteří je přišli pozvat na moji hostinu. Jděte proto ihned do ulic a uliček města, jděte na hlavní i vedlejší cesty a přiveďte odtud chudé a vyvržené, slepé a zmrzačené, aby má svatební hostina měla hosty.“ A služebníci udělali to, co jim jejich pán přikázal a přesto i potom bylo ještě místo pro více hostů. Pán domu pak svým služebníkům řekl: „Jděte nyní ven z města do kraje a přinutě ty, které tam potkáte, aby přišli a zaplnili můj dům. Prohlašuji, že nikdo z prvně pozvaných neochutná moji večeři.“ A služebníci udělali jak jim jejich pán přikázal a dům se naplnil.“

A když přítomní uslyšeli tato slova, rozešli se; každý se vrátil do svého domu. Avšak alespoň jeden z přítomných toho rána u snídani jízlivých farizejů pochopil význam tohoto podobenství, poněvadž se v ten samý den nechal pokřtít a veřejně oznámil svoji víru v evangelium království. Abnér v ten večer kázal o tomto podobenství při všeobecném zasedání věřících.

Následující den se všichni apoštolové zapojili do filozofické debaty ve snaze vysvětlit smysl tohoto podobenství o velké večeři. Přestože Ježíš naslouchal se zájmem všem těmto rozdílným výkladům, rázně odmítl pomoci jim lépe pochopit podobenství. Pouze jim řekl: „Necht' si každý sám najde smysl ve své vlastní duši.“

167:2.1 (1835.1) As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: "Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God" — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

167:2.2 (1835.2) "A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at suppertime to say to those who were invited, 'Come, for everything is now ready.' And they all with one accord began to make excuses. The first said, 'I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.' Another said, 'I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.' And another said, 'I have just married a wife, and therefore I cannot come.' So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: 'I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, that the marriage feast may have guests.' And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his servants: 'Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.' And the servants did as their master commanded, and the house was filled."

167:2.3 (1835.3) And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

167:2.4 (1835.4) The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer them further help in understanding the parable. He would only say, "Let every man find out the meaning for himself and in his own soul."

3. ŽENA SLABÁ DUCHEM

Abnér domluvil, aby Ježíš kázal tuto sobotu v synagoze. Bylo to první vystoupení Ježíše v synagoze od doby, kdy všechny byly uzavřeny pro jeho učení příkazem Vysoké rady. V závěru svého kázání Ježíš uviděl dole před sebou starší ženu se sklíčeným výrazem a shrbeným tělem. Tato žena byla již dlouhou dobu posedlá strachem a z jejího života odešla všechna radost. Když Ježíš sestoupil s kazatelnou, šel přímo k ní a dotkl se ramene jejího shrbeného těla se slovy: „Ženo, jestli bys jenom uvěřila, úplně by ses zbavila slabého ducha.“ A tato žena, která byla shrbená a spoutána tlakem strachu více než osmnáct let, uvěřila slovům Učitele a díky své víře se ihned narovнала. Když uviděla, že stojí vzpřímeně, nahlas velebila Boha.

Přestože nemoc této ženy byla výhradně duševní a její shrbená postava byla důsledkem její depresivní mysli, lidé si mysleli, že Ježíš ji vyléčil ze skutečné fyzické choroby. I když náboženská obec synagogy ve Filadelfii byla přátelsky nakloněna učení Ježíše, hlavní představitel synagogy byl nepřátelský farizej. A jelikož sdílel názor shromáždění, že Ježíš vyléčil fyzickou chorobu, byl tím velmi pobouřen, protože Ježíš si dovolil udělat takovou věc v sobotu. Postavil se před shromáždění a řekl: „Není v týdnu šest dnů, ve kterých by lidé měli dělat všechnu svoji práci? Tak tedy přijďte a vyléčte se v tyto pracovní dny, ale ne v sobotu.“

Po těchto slovech nepřátelského farizeje se Ježíš vrátil na místo řečníka a řekl: „Jaké to pokrytectví! Nedělá každý z vás v sobotu to, že odváže dobytče ve stáji a přivede ho k vodě, aby se napilo? Jestli je taková služba v sobotu dovolena, proč by neměla tato žena, dcera Abrahama, která byla spoutána zlem osmnáct let, být vysvobozena z tohoto zajetí a přivedena k vodám svobody a života, i když je právě sobota?“ A jak žena pokračovala ve velebení Boha, kritik Ježíše byl zostuzen a shromáždění se radovalo společně s ní z jejího vyléčení.

V důsledku jeho veřejné kritiky Ježíše v tu sobotu byl hlavní představený synagogy sesazen a stoupenec Ježíše nastoupil na jeho místo.

Ježíš často vysvobodil takové oběti strachu z

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

167:3.1 (1835.5) Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: "Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity." And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

167:3.2 (1836.1) Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: "Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but not on the Sabbath day."

167:3.3 (1836.2) When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: "Why play the part of hypocrites? Does not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on this Sabbath day?" And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

167:3.4 (1836.3) As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

167:3.5 (1836.4) Jesus frequently delivered such

jejich duchovní slabosti, z jejich sklíčené mysli a z jejich zajetí strachu. Ale lidé si mysleli, že všechna taková postižení jsou buď fyzické choroby, anebo posedlost zlými duchy.

V neděli Ježíš opět kázal v synagoze a mnoho lidí se nechalo pokřtít Abnérem v poledne toho dne v řece, která protékala jižně od města. Příštího dne ráno se Ježíš a deset apoštolů měli vydat na cestu zpět do tábora u Pelly, ale večer dorazil jeden z Davidových posílů, který přinesl spěšnou zprávu pro Ježíše od jeho přátel z Betanie u Jerusalema.

4. ZPRÁVA Z BETANIE

Pozdě večer v neděli, 26. února, přišel do Filadelfie posel z Betanie se zprávou od Marty a Marie, ve které stálo: „Pane, ten, koho miluješ, je těžce nemocen.“ Tato zpráva zastihla Ježíše při zakončení večerní porady a ve chvíli, kdy se chystal odejít od apoštolů na noc. Nejdříve Ježíš nic neřekl. Nastal jeden z těch zvláštních okamžiků, kdy se zdálo, že je ve spojení s něčím vnějším a dalekým. A potom, pozvednuvši oči, obrátil se k poslovi a apoštolové uslyšeli jeho slova: „Tato nemoc není ve skutečnosti smrtelná. Nemějte pochybnost o tom, že může proslavit Boha a vyzvednout Syna.“

Ježíš měl velmi rád Martu, Marii a jejich bratra Lazara; vše je miloval. Jeho první a lidská myšlenka byla jít jim ihned na pomoc, ale i druhý záměr přišel do jeho sloučené mysli. On se téměř úplně vzdal naděje, že židovští vůdci v Jerusalemu někdy přijmou království, ale stále miloval svůj národ a nyní ho napadl plán, pomoci kterého by farizejové Jerusalema měli ještě jednu možnost přijmout jeho učení; a rozhodl se, jestli to bude vůle Otce, udělat tuto poslední výzvu Jerusalemu největším a nejpodivuhodnějším činem celého svého pozemského života. Židé lpěli na představě o osvoboditeli konajícím zázraky. I když odmítl dělat materiální zázraky či uplatňovat světskou politickou sílu, nyní požádal Otce o souhlas demonstrovat svoji doposud neukázanou moc nad životem a smrtí.

Židé měli ve zvyku pohřbit své zemřelé v den smrti; byla to nutnost v takovém teplém podnebí. Často se stalo, že dali do hrobky člověka, který byl pouze v bezvědomí, takže se stalo, že na druhý či třetí den tento člověk vyšel z hrobky. Ale židé věřili, že i když duch či duše mohou zůstat u těla dva,

victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

^{167:3.6 (1836.5)} Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David's messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

^{167:4.1 (1836.6)} Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, "Lord, he whom you love is very sick." This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: "This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son."

^{167:4.2 (1837.1)} Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

^{167:4.3 (1837.2)} The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews

nebo až tři dny, tak nikdy nezůstane déle než tři dny, poněvadž čtvrtý den dosáhne rozklad těla značně pokročilého stupně a proto nikdo nikdy nevyšel z hrobky po uplynutí této doby. A bylo to právě z tohoto důvodu, proč Ježíš zůstal ve Filadelfii ještě celé dva dny, než se vydal na cestu do Betanie.

Proto ve středu časně ráno řekl svým apoštolům: „Ihned se připravme na cestu a půjdeme znovu do Judeje.“ A když apoštolové uslyšeli tento příkaz svého Učitele, odešli do ústraní, aby se mezi sebou vzájemně poradili. Poradu řídil Jakub a všichni se shodli na tom, že by to bylo nerozumné nechat Ježíše znovu odejít do Judeji a vrátit se k němu jako jeden muž, aby ho o svém rozhodnutí informovali. Jakub řekl: „Učiteli, před několika týdny jsi byl v Jerusalemu a vůdcové usilovali o tvoji smrt a lidé tě chtěli ukamenovat. Tehdy jsi dal těmto lidem možnost přijmout pravdu a my ti nyní nedovolíme, abys šel opět do Judeje.“

Ježíš na to odpověděl: „Ale vy nevíte, že v průběhu dvanácti denních hodin člověk může bezpečně vykonat svoji práci? Jestli člověk jde po cestě ve dne, tak neklopýtá, poněvadž má světlo. Jestli člověk jde v noci, tak může klopýtát, poněvadž světlo nemá. Pokud trvá můj den, nebojím se jít do Judeji. Ještě udělám jeden neobyčejný čin pro tyto židy; dám jim ještě jednu příležitost uvěřit a to dokonce podle jejich vlastních podmínek, podmínek, vycházejících z vnější slávy a viditelné demonstrace moci Otce a lásky Syna. Kromě toho, vy si neuvědomujete, že náš přítel Lazar usnul a já chci jít a probudit ho ze snu!“

Potom jeden z apoštolů řekl: „Učiteli, jestli Lazar usnul, tak se pak určitě uzdraví.“ V tu dobu židé měli ve zvyku mluvit o smrti jako o formě snu, ale jelikož apoštolové nepochopili, že Lazar odešel z tohoto světa, Ježíš jim jasnou řečí řekl: „Lazar je mrtvý. A já jsem tomu rád kvůli vám i když tímto nebudou nespaseni jiní, poněvadž tam nebyli, ale vy budete mít nový důvod ve mne věřit; a to, čeho budete svědky vás všechny posílí v přípravě na ten den, kdy vás opustím a odejdu ke svému Otci.“

Když ho od cesty do Judeje nedokázali odradit a když někteří apoštolové nebyli ochotni ho doprovázet, Tomáš své druhy oslovil slovy: „Řekli jsme Učiteli o našich obavách, ale on je přesto rozhodnut do Betanie jít. Já si myslím, že to znamená konec; oni ho určitě zabijí, ale jestli je toto Učitelova volba, tak se zachovejme jako muži odvahy; pojďme také, abychom mohli zemřít s ním.“ A tak tomu bylo vždy; ve věcech,

that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

167:4.4 (1837.3) Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: “Let us prepare at once to go into Judea again.” And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: “Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea.”

167:4.5 (1837.4) Then said Jesus: “But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!”

167:4.6 (1837.5) Then said one of the apostles: “Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover.” It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: “Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father.”

167:4.7 (1838.1) When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: “We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master’s choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him.”

vyžadujících rozvážnou a neochvějnou odvahu byl Tomáš vždy oporou dvanácti apoštolů.

And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

5. NA CESTĚ DO BETANIE

Ježíše doprovázela na cestě do Betanie skupina téměř padesáti jeho přátel a nepřátel. Ve středu, v čase oběda, promluvil ke svým apoštolům a této skupině na téma „Podmínky spasení“ a na konci tohoto proslovu jim pověděl podobenství o farizeji a výběřčím cla. Ježíš řekl: „Vy někdy uvidíte, že Otec dává spasení dětem lidským a toto spasení je bezplatný dar všem těm, kteří mají víru přijmout synovství v božské rodině. Člověk nemůže udělat nic pro to, aby si zasloužil toto spasení. Pokrytecké jednání si nemůže koupit přízeň Boha a hodně modlení na veřejnosti nemůže nahradit nedostatek živé víry v srdci. Svoji okázalou pomocí můžete oklamat lidi, ale Bůh se dívá do vašich duší. To, co vám říkám, je dobře ukázáno na dvou lidech, kteří se přišli pomodlit do chrámu. Jeden je farizej a druhý je výběřčí cla. Farizej stál a modlil se: „Ó, Bože, děkuji ti za to, že nejsem jako ostatní lidé—lichváři, nevzdělanci, nepoctivci, cizoložníci, anebo jako tento výběřčí cla. Dvakrát týdně se postím; dávám desátky ze všeho co dostanu.“ Ale ten výběřčí cla, stojící opodál, se tak moc nemodlil, ale pozvedl oči k nebi, uhodil se do prsou a řekl: „Bože, buď ke mně, k hříšníkovi, milosrdný!“ Říkám vám, že to byl výběřčí cla a ne farizej, kdo šel domů s pochvalou Boha, protože každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, ale ten, kdo je pokorný, bude povýšen.“

V tu noc v Jerichu se nepřátelští farizejové pokusili, jako kdysi jejich druhové v Galileji, chytit Učitele do pasti tím, že se ho snažili přimět k debatě o manželství a rozvodu, ale Ježíš se obratně vyhnul jejich snahám zaplést se do střetu s jejich zákonem o rozvodu. Jak výběřčí cla a farizej byli příkladem dobrého a špatného náboženství, tak jejich pravidla rozvodu byla protikladem lepších zákonů židovského kodexu manželství a potupné laxnosti farizejských výkladů těchto rozvodových předpisů Mojžíše. Farizej soudil sebe podle nejnižších norem; výběřčí cla měřil sebe s nejvyšším ideálem. Pro farizeje náboženská úcta byla prostředkem pro pokryteckou nečinnost a zajištění falešné duchovní bezpečnosti; pro výběřčího cla náboženská úcta byla prostředkem pro podnícení své duše k uvědomění si nutnosti pokání, vyznání a skrze víru přijmutí milosrdného odpuštění. Farizej hledal zákonnosti; výběřčí cla hledal milosrdenství. Zákon vesmíru říká: Žádejte a bude vám dáno; hledejte a naleznete.

5. ON THE WAY TO BETHANY

167:5.1 (1838.2) On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the “Terms of Salvation,” and at the end of this lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: “You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: ‘O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.’ But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, ‘God be merciful to me a sinner.’ I tell you that the publican went home with God’s approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted.”

167:5.2 (1838.3) That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal. Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

Přestože Ježíš odmítl být vtažen do sporu s farizeji o rozvodu, šířil pozitivní učení o nejvyšších ideálech manželství. On povýšil manželství na nejideálnější a nejvyšší ze všech lidských vztahů. Podobným způsobem vyjádřil silný nesouhlas s laxními a nespravedlivými pravidly rozvodu jeruzalemských židů, kteří v té době umožňovali muži rozvést se s manželkou pro nicotné důvody, jako například: že je špatná kuchařka, nedobrá hospodyně, nebo pro nic jiného, než že se zamiloval do hezčí ženy.

Farizejové zašli v případě rozvodu tak daleko, že učili, že tento druh snadného a rychlého rozvodu je zvláštní privilegií, poskytnuté židovskému národu, především farizejům. A proto, přestože Ježíš odmítl vyjádřit se k manželství a rozvodu, velmi ostře odsuzoval tyto ostudné podmínky manželského vztahu a ukazoval na jejich nespravedlnost vůči ženám a dětem. On nikdy neschválil jakoukoliv formu rozvodu, při které by muž byl zvýhodněn před ženou. Učitel schvaloval pouze ta učení, která dávala ženám stejná práva s muži.

I když Ježíš nepředložil nové normy pro regulaci manželství a rozvodu, vyzýval židy žít podle svých vlastních zákonů a vyššího učení. Neustále se odvolával na Spisy ve snaze zlepšit jejich zvyky podle těchto daných společenských norem. Tím, že takto zastával vysoké a ideální koncepte manželství, Ježíš se obratně vyhnul střetu se svými oponenty o otázkách sociálních zvyklostí, vycházejících jak z jejich psaných zákonů či z jejich hodně ochraňovaných rozvodových privilegiích.

Pro apoštoly to bylo značně obtížné pochopit Učitelovu neochotu udělat přesvědčivá prohlášení týkající se vědeckých, sociálních, ekonomických a politických problémů. Oni si plně neuvědomovali, že jeho pozemská mise je výlučně zaměřena na zjevení duchovních a náboženských pravd.

Později večer, po debatě s Ježíšem o manželství a rozvodu, mu apoštolové v soukromí položili mnoho dalších otázek a jeho odpovědi na tyto dotazy zbavily jejich mysli mnoha mylných představ. Na závěr tohoto rozhovoru Ježíš řekl: „Manželství je čestný závazek a všichni lidé by o něj měli usilovat. Ta skutečnost, že Syn Člověka plní svoji pozemskou misi samotný, v žádném případě neodráží potřebnost manželství. To, že já takto pracuji, je vůle mého Otce, ale tento stejný Otec nařídil stvoření muže a ženy a je to boží vůle, aby muži a ženy našli své nejvyšší poslání a následnou radost v zakládání rodin pro zplození a výchovu dětí, v jejichž zrození se tyto rodiči stávají spolupartnery Tvořitelů nebe a země. A z tohoto důvodu muž opouští svého otce a matku a přilne

167:5.3 (1838.4) Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

167:5.4 (1839.1) The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a special dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

167:5.5 (1839.2) Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

167:5.6 (1839.3) It was very difficult for the apostles to understand the Master's reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

167:5.7 (1839.4) After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: "Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father's will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for the reception and training of children, in the creation of whom these parents become

ke své manželce a ti dva se stanou jeden.“

Tak Ježíš zbavil mysli apoštolů mnoha starostí týkajících se manželství a osvětlil mnoho nedorozumění o rozvodu; současně udělal hodně pro povýšení jejich ideálů sociálního svazku a povznesl jejich respekt k ženám, dětem a rodině.

6. ŽEHNÁNÍ MALÝM DĚTEM

Ještě ten samý večer se Ježíšovo vyjádření o manželství a požehnání mít děti rozneslo po celém Jerichu, takže následujícího rána, dlouho předtím, než Ježíš a apoštolové byli připraveni na cestu a ještě před snídaní, mnoho matek přišlo k místu, kde Ježíš nocoval, nesoucí své děti, vedoucí je za ruce a chtěly po něm, aby ty maličké požehnal. Když apoštolové vyšli ven a viděli toto shromáždění matek s jejich dětmi, snažili se je poslat pryč, ale tyto ženy odmítly odejít dokud Učitel nepoloží své ruce na jejich děti a nepožehná jim. A když apoštolové začali na matky hlasitě křičet, Ježíš uslyšel ten rozruch, vyšel ven a rozhořčeně je napomenul slovy: „Nechte maličké přijít ke mně; nezakazujte jim to, protože pro ně je království nebeské. Opravdu, opravdu vám říkám, že ten, kdo nepřijme království jako dítě, ten do něj těžko může vstoupit a dosáhnout plné duchovné vyspělosti.“

A když takto Ježíš promluvil k apoštolům, přivolal k sobě všechny děti a položil na ně ruce a přitom říkal matkám slova odvahy a naděje.

Ježíš často povídal svým apoštolům o nebeských obytných světech a o tom, že vzestupující Boží děti tam musí dospět duchovně, tak jako musí děti dospět fyzicky na tomto světě. A tak, jak posvátné se často jeví jako obyčejné, tak i v tento den si tyto děti a jejich matky neuvědomovaly, že dohlížející zpravodajské bytosti Nebadon se dívají na děti Jericha jak si hrají s Tvořitelem vesmíru.

Postavení ženy v Palestině se učením Ježíše značně zlepšilo; a bylo by tomu tak i po celém světě, kdyby jeho následovníci se neodklonili tak daleko od toho, co on jich tak pracně učil.

A bylo to také tady, v Jerichu, ve spojení s diskuzí o časně náboženské výchově dětí v duchu božské úcty, když Ježíš představil apoštolům obrovskou hodnotu krásy jako vlivu vzbuzujícího

copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one.”

167:5.8 (1839.5) And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

167:6.1 (1839.6) That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: "Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood."

167:6.2 (1840.1) And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

167:6.3 (1839.8) Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

167:6.4 (1839.9) Woman's status in Palestine was much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

167:6.5 (1839.10) It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of

touhu k uctívání, především u dětí. Výkladem a příkladem Učitel demonstroval hodnotu uctívání Tvořitele v přírodním prostředí stvořeného světa. Rád rozmlouval s nebeským Otcem uprostřed stromů a mezi nižšími tvory světa přírody. Radoval se z rozjímání o Otci při inspirujícím pohledu na hvězdné světy Synů Tvořitelů.

Když lidé nemohou uctívat Boha v přírodních stáncích, měli by dělat vše, co je v jejich silách, pro vybudování chrámů krásy—útočiště přitažlivé jednoduchosti a umělecké výzdoby, aby tam mohli ve spojení s intelektuálním postojem probudit nejvyšší lidské emoce k duchovnímu spojení s Bohem. Pravda, krása a svatost jsou mocnými a účinnými pomocníky pro pravé uctívání. Ale duchovnímu spojení nepomáhá bezvýznamná impozantní vyumělkovanost a nadměrná výzdoba pracného a okázalého lidského umění. Krása je nejbožnější, když je nejvíce jednoduchá a přirozená. Jaké je to neštěstí, že malé děti se musí poprvé seznámit se způsoby veřejného uctívání v chladných a holých místnostech, postrádajících přitažlivost krásy a veškeré podněty k dobré náladě a inspirující svatosti! Děti by se měly seznámit s uctíváním ve volné přírodě a později doprovázet své rodiče do veřejných domů náboženských shromáždění, které jsou alespoň tak materiálně přitažlivé a umělecky krásné jako dům, ve kterém žijí.

7. ROZHOVOR O ANDĚLECH

Na cestě do kopců z Jericha do Betanie šel Natanael povětšinou vedle Ježíše a jejich debata o dětech ve vztahu ke království nebeskému je nepřímou přivedla k otázce o službě andělů. Natanael nakonec položil Ježíšovi tuto otázku: „Skutečnost, že velekněz je saduceem a jelikož saduceové nevěří v anděly, co budeme učit lid o nebeských pomocnících?“ Na to Ježíš, kromě jiných věcí, řekl:

„Armády andělů jsou samostatným řádem vytvořených bytostí; jsou naprosto odlišní od materiálního druhu smrtelných bytostí a působí jako oddělená skupina vesmírných inteligentních bytostí. Andělé nepatří do té skupiny tvorů, kteří jsou ve Spisech nazýváni „Syny Božími; nejsou to ani zdokonalení duchové smrtelných lidí, kteří prošli přes obytné světy na vyšší úroveň bytí. Andělé byli účelově vytvořeni a sami se nerozmnožují. Andělské armády jsou spřízněny s lidskou rasou pouze duchovně. Jak člověk postupuje na cestě k Otci v Ráji, tak na určité

beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshipping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms of the Creator Sons.

167:6.6 (1839.11) When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. THE TALK ABOUT ANGELS

167:7.1 (1840.6) As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this question: "Seeing that the high priest is a Sadducee, and since the Sadducees do not believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?" Then, among other things, Jesus said:

167:7.2 (1841.1) "The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called 'the Sons of God' in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to

úrovni projde stavem bytí, které je podobné stavu andělů, ale smrtelný člověk se nikdy andělem nestane.

Na rozdíl od člověka andělé nikdy neumírají. Andělé jsou nesmrtelní, pokud se nezapojí do hříchu, jak to někteří z nich udělali při vzpouře Lucifera. Andělé jsou nebeští duchovní služebníci a nejsou ani vševědoucí, ani všemohoucí. Ale všichni věrní andělé jsou opravdově čistí a svatí.

A nepamatujete si, že jsem vám jednou dříve řekl, že kdyby byly vaše duchovní oči pomazány, viděli byste jak se otevírají nebesa a sestupují a vzestupují andělé Boží? Právě díky službě andělů jeden svět udržuje spojení s ostatními světy a neřikal jsem vám častokrát, že mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto stáda? A tito andělé nejsou zvědové duchovního světa, kteří vás pozorují a pak jdou říci Otci o myšlenkách vašeho srdce a podat mu zprávu o činech těla. Otec nepotřebuje žádnou takovou službu, poněvadž jeho vlastní duch žije ve vás. Ale tito andělští duchové fakticky informují jednu část nebeského tvoření o činech jiných, vzdálených částí vesmíru. A mnoho andělů, působících ve vládním systému Otce a vesmírech Synů, je přiděleno do služby lidským rasám. Když jsem vás učil o tom, že mnoho z těchto serafů jsou pečující duchové, nemluvil jsem ani obrazně, ani poetickým tónem. A všechno toto je pravda, bez ohledu na vaše potíže pochopit takové věci.

Mnozí z těchto andělů se zabývají spasením lidí, neboť jsem vám neřekl o té radosti, která zachvátí serafa, když se duše rozhodne zanechat hříchu a začne hledat Boha? Také jsem vám říkal o radosti v přítomnosti andělů nebeských nad kajícím se hříšníkem, který tímto ukazuje na existenci jiných a vyšších řádů nebeských bytostí, které se také zabývají duchovním blahem a božským progresem smrtelného člověka.

Tito andělé se do značné míry také starají o prostředky, jejichž pomocí je duch člověka uvolněn z tělesné schránky a jeho duše dopravena do nebeských obytných světů. Andělé jsou spolehlivými a nebeskými průvodci duše člověka během toho nevědomého a nedefinovatelného času, který přichází mezi smrtí v těle a novým životem v duchovních přibytích.“

A Ježíš by ještě dále mluvil s Natanaelem o službě andělů, ale byl přerušen jemu vstříc přicházející Martou, která se dozvěděla od svých přátel o tom, že se Ježíš blíží k Betanii a kteří ho viděli sestupovat s východních kopců. A proto mu spěchala naproti, aby ho přivítala.

the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

167:7.3 (1841.2) “The angels never die, as man does.

The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

167:7.4 (1841.3) “And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

167:7.5 (1841.4) “Many of these angels are engaged in the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

167:7.6 (1841.5) “Also are these angels very much concerned with the means whereby man’s spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes.”

167:7.7 (1841.6) And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

Kapitola 168. Vzkříšení Lazara

⇨ 167

Kniha Urantia

169 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 168 VZKŘÍŠENÍ LAZARA

Sekce

Úvod

1. U Lazarovy hrobky
2. Vzkříšení Lazara
3. Zasedání Velké rady
4. Odpověď na modlitbu
5. Další osud Lazara

PAPER 168

THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction

1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

Úvod

BYLO krátce po poledni, když Marta vyšla z domu vstříc Ježíšovi, který právě sestupoval s hřebenu kopce nedaleko Betanie. Její bratr Lazar byl již čtyři dny mrtvý a uložen byl do jejich rodinné hrobky ve vzdáleném konci zahrady v neděli pozdě odpoledne. Ráno v tento den, ve čtvrtek, byl vchod do hrobky zavalen velkým kamenem.

Když Marta a Marie poslaly Ježíšovi zprávu o Lazarově nemoci, byly přesvědčeny, že Učitel něco udělá. Věděly, že jejich bratr je smrtelně nemocen a přestože stěží mohly doufat v to, že Ježíš zanechá svoji práci učení a kázání, aby jim přišel pomoci, měly takovou důvěru v jeho moc léčit choroby, že si myslely, že on pouze vysloví léčivá slova a Lazar se okamžitě uzdraví. A když Lazar zemřel několik hodin po odchodu posla z Betanie do Filadelfie, domnívaly se, že se to stalo proto, že Učitel se o nemoci jejich bratra dozvěděl příliš pozdě—když Lazar byl již několik hodin mrtvý.

Ale byly, se všemi svými věřícími přáteli, velmi zmateny zprávou, kterou jim posel přinesl nazpět v úterý dopoledne. Posel tvrdil, že slyšel Ježíše říkat: „tato nemoc není ve skutečnosti

INTRODUCTION

168:0.1 (1842.1) IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

168:0.2 (1842.2) When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

168:0.3 (1842.3) But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message which the runner brought back Tuesday forenoon when he reached Bethany. The messenger

smrtelná.“ A ony také nechápaly, proč jim neposlal žádné sdělení, nebo jiným způsobem jim nenabídl pomoc.

Mnoho přátel z blízkých vesniček a z Jerusalema přišlo utěšit truchlící sestry. Lazar a jeho sestry byli děti zamožného a váženého žida, který byl významným obyvatelem malé vesnice Betanie. A přestože byli všichni tři již dlouhou dobu nadšenými stoupenci Ježíše, byli vysoce respektováni všemi, kteří je znali. Zdědili v blízkém okolí rozsáhlé vinice a olivové sady a to, že byli bohatí, potvrzuje fakt, že si mohli dovolit soukromou pohřební hrobku na svém vlastním pozemku. Jejich oba rodiče byli již v této hrobce pohřbeni.

Marie se vzdala myšlenky na příchod Ježíše a oddala se svému smutku, ale Marta se držela naděje, že Ježíš přijde až do toho rána, kdy nechaly zavalit velkým kamenem vchod do hrobky a tím do ní uzavřeli vstup. Ale i potom poručila sousedovu chlapci pozorovat z vrcholu kopce cestu do Jericha a byl to právě tento hoch, kdo přinesl Marii dobrou zprávu o tom, že Ježíš a jeho přátelé přicházejí.

Když se Marta setkala s Ježíšem, padla mu k nohám a zvolala: „Učiteli, kdybys tady byl, můj bratr by nezemřel!“ Myslí Marty probíhalo mnoho obav, ale nedala najevo žádnou pochybnost, ani nevyslovila kritiku, ani se nezeptala, proč Učitel se takto zachoval ke smrti Lazara. Když umlkla, Ježíš se k ní sehnul, postavil ji na nohy a řekl: „Jenom věř Marto a tvůj bratr opět vstane.“ Marta na to odpověděla: „Já vím, že opět vstane při vzkříšení v soudný den; a já i teď věřím, že náš Otec dá tobě všechno, čeho požádáš.“

Potom Ježíš, dívajíc se přímo do očí Marty, řekl: „Já jsem vzkříšení a život; a každý, kdo ve mne věří, i když zemře, přesto bude žít. Opravdu, každý, kdo žije a věří ve mne, vskutku nikdy nezemře. Marto, věříš tomu?“ A Marta Učitelovi odpověděla: „Ano, já už dlouho věřím tomu, že ty jsi Osvoboditel, Syn živého Boha, ten, kdo musel přijít na tento svět.“

Když se Ježíš zeptal na Marii, Marta ihned odešla do domu a své sestře pošeptala: „Učitel je tady a ptá se po tobě. „A když to Marie uslyšela, rychle vstala a spěchala Ježíše přivítat, který stále ještě stál na stejném místě nedaleko od domu, kde se potkal s Martou. Přátelé, kteří byli s Marií, aby ji utěšili, když viděli jak rychle vstala a šla ven, ji následovali, protože se domnívali, že jde k hrobce oplakávat Lazara.

insisted that he heard Jesus say, “...this sickness is really not to the death.” Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

168:0.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were the children of a well-to-do and honorable Jew, one who had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

168:0.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

168:0.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, “Master, if you had been here, my brother would not have died!” Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, “Only have faith, Martha, and your brother shall rise again.” Then answered Martha: “I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you.”

168:0.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: “I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?” And Martha answered the Master: “Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world.”

168:0.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary, Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, “The Master is here and has asked for you.” And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him. The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up

Hodně z přítomných lidí byli zavilí Ježíšovi nepřátelé. To byl důvod, proč Marta ho šla ven přivítat sama a proč také šeptem informovala Marii o tom, že se po ní Ježíš ptal. Marta, přestože velmi toužila po návštěvě Ježíše, se chtěla vyhnout jakýmkoliv možným nepříjemnostem, které by jeho náhlý příchod mohl způsobit u velké skupiny jeho jerusalemských nepřátel. Marta měla v úmyslu zůstat v domě s jejich přáteli, zatímco Marie šla ven pozdravit Ježíše, ale tento úmysl se nezdařil, protože všichni šli za Marií a tak se nečekaně ocitli v přítomnosti Učitele.

Marta přivedla Marii k Ježíšovi a ta když ho uviděla, padla mu k nohám a zvolala: „Kdybys tady byl, můj bratr by nezemřel!“ A když Ježíš viděl jejich zármutek nad smrtí Lazara, jeho duše se naplnila soucitem.

Když truchlící viděli, že Marie se zdraví s Ježíšem, zůstali stát opodál, zatímco Marta s Marií mluvili s Učitelem a dostalo se jim od něho slov útěchy a povzbuzení, aby si zachovaly silnou víru v Otce a zcela se podřídily božské vůli.

Lidská mysl Ježíše byla silně rozrušena rozporem mezi jeho láskou k Lazarovi a truchlícím sestřím a jeho pohrdáním a odmítáním okázalého a pokryteckého projevu soucitu některými z těchto nevěřících a krvežíznivých židů. Ježíš byl hluboce pobouřen vynuceným a povrchním projevem smutku pro Lazara některými z těchto samozvaných přátel, poněvadž taková falešná lítost byla v jejich srdcích doprovázena nesmírně zavilým nepřátelstvím vůči němu samotnému. Nicméně, někteří z těchto židů byli upřímní ve svém smutku, protože byli opravdovými přáteli rodiny.

1. U LAZAROVY HROBKY

Ježíš strávil utěšováním Marty a Marie několik minut stranou od truchlících a potom se jich zeptal: „Kde jste ho uložili?“ Marta odpověděla: „Pojď a uvidíš.“ A když šel Učitel mlčky za dvěma smutnými sestrami, plakal. Když přátelští židé, kteří je následovali, viděli jeho slzy, jeden z nich řekl: „Podívejte, jak ho miloval. Nemohl by on, který vrátil zrak slepému, zachránit tohoto člověka před smrtí?“ To už stáli před rodinnou hrobkou, malou přírodní jeskyní, či dutinou ve výběžku skály, která se tyčila do výšky přibližně deseti metrů ve vzdáleném konci zahrady.

Je to pro nás obtížné vysvětlit lidským myslím

quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

168:0.9 (1843.3) Many of those present were Jesus' bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha's intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

168:0.10 (1843.4) Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, "If you had only been here, my brother would not have died!" And when Jesus saw how they all grieved over the death of Lazarus, his soul was moved with compassion.

168:0.11 (1843.5) When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

168:0.12 (1843.6) The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

168:1.1 (1843.7) After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, "Where have you laid him?" Then Martha said, "Come and see." And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: "Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?" By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some thirty feet at the far end of the garden plot.

168:1.2 (1844.1) It is difficult to explain to human minds

proč Ježíš plakal. Přestože máme k dispozici záznam jeho sloučených lidských emocí a božských myšlenek, zaznamenaných v myslí Osobního Ladiče, nejsme si zcela jisti o skutečné příčině těchto emocionálních projevů. Přikláníme se k názoru, že Ježíš plakal kvůli řadě myšlenek a pocitů, které v tu dobu probíhaly jeho myslí:

1. Cítil upřímný a bolestný soucit pro Martu a Marii; miloval hluboce a lidskou láskou tyto sestry, které ztratily svého bratra.

2. Ve své myslí byl znepokojen přítomností davu truchlících lidí, z nichž někteří byli upřímní a někteří to jenom předstírali. On trvale odmítal tyto okázalé projevy zármutku. Věděl, že sestry milovaly svého bratra a nepochybovaly o spasení věřících. Je možné, že tyto rozporné pocity vysvětlují, proč zasténal, když přišli k hrobce.

3. On upřímně váhal, zdali přivést Lazara zpět do smrtelného života. Jeho sestry ho opravdu potřebovaly, Ježíšovi bylo líto přivolat svého přítele, protože velmi dobře věděl, co Lazar bude potom zakoušet v důsledku toho, že se stal předmětem největší demonstrace božské moci Syna Člověka.

A nyní můžeme uvést zajímavý a poučný fakt: i když daný příběh se odvíjí jako přirozená a normální událost v lidském životě, tak má některé velmi zajímavé aspekty. Ačkoliv posel přišel v neděli za Ježíšem se zprávou o Lazarově nemoci a ačkoliv jim Ježíš poslal vzkaz, že „nemoc není smrtelná,“ tak přesto šel osobně do Betanie a dokonce se sester zeptal: „kde jste ho uložili?“ Přestože všechno to ukazuje na to, že Učitel jednal v souladu s podmínkami tohoto života, nicméně archivy vesmíru odhalují, že Osobní Ladič Ježíše vydal pokyny pro neomezené zadržení Lazarova Osobního Ladiče na planetě po smrti Lazara a že tento pokyn byl zaznamenán přesně patnáct minut předtím, než Lazar vydechl naposledy.

Věděla božská mysl Ježíše ještě před smrtí Lazara, že ho vzkřísí z mrtvých? To my nevíme. My víme pouze to, o čem tady vyprávíme.

Mnoho z nepřátel Ježíše se pošklebovalo jeho projevem soucitu a říkali si mezi sebou: „Jestli mu byl tento člověk tak drahý, proč tak dlouho otálel se svým příchodem do Betanie? Jestli je to, co o něm říkají, že je, proč nezachránil svého drahého přítele? Co pomůže léčení cizích lidí v

just why Jesus wept. While we have access to the registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

168:1.3 (1844.2) 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

168:1.4 (1844.3) 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

168:1.5 (1844.4) 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine power of the Son of Man.

168:1.6 (1844.5) And now we may relate an interesting and instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus's illness, and while Jesus sent word that it was "not to the death," at the same time he went in person up to Bethany and even asked the sisters, "Where have you laid him?" Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus' Personalized Adjuster issued orders for the indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844.6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844.7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and they said among themselves: "If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good

Galileji, jestli nemůže zachránit ty, které miluje?“ A ještě jinými způsoby zesměšňovali a zlehčovali učení a činnost Ježíše.

A tak v toto čtvrtední odpoledne, přibližně o půl třetí, bylo v této malé visce Betanie všechno připraveno k tomu, aby se tady stal největší ze všech zázraků, spojených s pozemskou službou Michaela Nebadonského—největší demonstrace božské moci během jeho inkarnace v těle, poněvadž jeho vlastní zmrtvýchvstání se stalo až poté, kdy byl vysvobozen z pout smrtelného života.

Nevelká skupina, shromážděná před Lazarovou hrobkou, neměla sebemenší ponětí o tom, že v jejich přítomnosti se nachází obrovské seskupení všech řádů nebeských bytostí pod vedením Gabriela a nyní čekají na pokyny Osobního Ladiče Ježíše, chvějících se v očekávání příštího a připraveny vykonat příkaz jejich milovaného Vládce.

Když Ježíš vyslovil příkaz: „Odvalte kámen,“ shromážděné nebeské armády byly připraveny k dramatickému vzkříšení Lazara a jeho navrácení do lidského těla. Taková forma vzkříšení je velmi obtížná provést a daleko přesahuje obvyklou metodu vzkříšení smrtelných tvorů v morontální formě a vyžaduje mnohem více nebeských osobností a daleko větší organizaci vesmírných prostředků.

Když Marta a Marie uslyšely tento Ježíšův příkaz, aby byl odvalen kámen, zakrývajícím vchod do hrobky, zaplavily je rozporuplné pocity. Marie doufala, že Lazar bude vzkříšen z mrtvých, ale Marta, přestože do určité míry sdílela víru své sestry, měla strach, že Lazarovo tělo nemůže být v tomto stavu ukázáno Ježíšovi, apoštolům a jejich přátelům. Marta řekla: „Musíme kámen odvalit? Můj bratr je již čtyři dny mrtvý, takže v tuto dobu již začal rozklad jeho těla.“ Marta to také řekla proto, že si nebyla jista, proč Učitel požádal o odstranění kamene; myslela si, že se možná Ježíš chce jenom naposledy na Lazara podívat. Byla značně znepokojena a zneklidněna. Když váhali s odvalením kamene, Ježíš řekl: „Neřekl jsem vám již předtím, že tato nemoc není smrtelná? A nepřišel jsem sem splnit svůj slib? A když jsem zde přišel, neřekl jsem, že jestli jenom uvěříte, tak uvidíte slávu Boží? Proč tedy pochybujete? Jak to dlouho bude trvat, než začnete věřit a poslouchat?“

Když Ježíš umkl, jeho apoštolové, za pomoci ochotných sousedů, se chopili kamene a odvalili ho od vchodu do hrobky.

of healing strangers in Galilee if he cannot save those whom he loves?” And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

168:1.9 (1844.8) And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

168:1.10 (1845.1) The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

168:1.11 (1845.2) When Jesus spoke those words of command, "Take away the stone," the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

168:1.12 (1845.3) When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha: "Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun." Martha also said this because she was not certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: "Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?"

168:1.13 (1845.4) When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

Židé tehdy běžně věřili v to, že kapka žluči na hrotu meče anděla smrti začíná působit na konci třetího dne a v plné míře se projeví na čtvrtý den. Oni si mysleli, že duše člověka zůstává u hrobky do konce třetího dne a snaží se vrátit do mrtvého těla a oživit ho; ale silně věřili, že taková duše odchází do příbytku zesnulých duchů ještě před rozbřeskem čtvrtého dne.

Tyto pověry a názory o mrtvých a o odchodu ducha zesnulého člověka byly příčinou toho, že v myslích všech přítomných u Lazarovy hrobky a potom u všech, kteří uslyší o tom, co se tady odehrávalo, toto byl skutečně a pravdivě případ vzkříšení mrtvého osobním zásahem toho, který o sobě prohlásil, že je “vzkříšení a život.”

2. VZKŘÍŠENÍ LAZARA

Kolem čtyřiceti pěti lidí stálo před hrobkou a mohli matně vidět tvar Lazarova těla, zabaleného do plátěných obinadel a ležícího v pravém nižším výklenku pohřební jeskyně. Zatímco tito pozemští tvorové tam stáli v napjatém tichu, obrovská armáda nebeských bytostí zaujala své místo a čekala na signál do akce, který měl být dán Gabrielem, jejich velitelem.

Ježíš pozvedl oči a řekl: „Otče, děkuji za to, žeš mne vyslyšel a vyhověl mojí prosbě. Já vím, že ty mne vždy slyšíš, ale mluvím takto s tebou kvůli těmto lidem stojících teď tady kolem mne, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal na tento svět a aby věděli, že pracuješ se mnou na tom, co se teď chystáme udělat.“ A když se takto pomodlil, zavolal hlasitým hlasem: „Lazare, vyjdi ven!“

Ačkoliv přihlížející lidé stáli nehybně, obrovská armáda nebeských bytostí byla celá v pohybu, aby společnými silami splnily příkaz Tvořitele. Pouze ve dvanácti vteřinách pozemského času se až doted mrtvé tělo Lazara začalo pohybovat a za krátkou chvíli se posadilo na okraj kamenného lože, na kterém leželo. Lazarovo tělo bylo zamotáno do pohřebního plátna a jeho obličej byl přikryt šátkem. A když se před ně postavil—živý—Ježíš řekl: „Rozvažte ho ať může jít.“

Všichni, kromě apoštolů a Marty s Marií, utekli do domu. Byli bledí od strachu a naplnění úžasem. Přestože někteří zůstali, většina spěšně odešla do svých domovů.

Lazar se pozdravil s Ježíšem a apoštolů a

168:1.14 (1845.5) It was the common belief of the Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

168:1.15 (1845.6) These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus's tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was “the resurrection and the life.”

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

168:2.1 (1845.7) As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

168:2.2 (1846.1) Jesus lifted up his eyes and said: “Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do.” And when he had prayed, he cried with a loud voice, “Lazarus, come forth!”

168:2.3 (1846.2) Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator's word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was covered with a napkin. And as he stood up before them — alive — Jesus said, “Loose him and let him go.”

168:2.4 (1846.3) All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

168:2.5 (1846.4) Lazarus greeted Jesus and the

zeptal se proč má na sobě pohřební plátno a proč se probudil v zahradě. Ježíš a apoštolové poodešli stranou a Marta řekla Lazarovi o jeho smrti, pohřbení a vzkříšení. Musela mu vysvětlit, že zemřel v neděli a vrátil se zpět do života dnes, ve čtvrtek, poněvadž ztratil pojem o čase ve chvíli, kdy usnul smrtelným spánkem.

Když Lazar vyšel z hrobky, Osobní Ladič Ježíše, nyní vůdce svého druhu v tomto lokálním vesmíru, dal příkaz bývalému Ladiči Lazara, který čekal na další instrukce, vrátit se do svého příbytku—mysli a duše vzkříšeného muže.

Potom Lazar šel za Ježíšem a společně se svými sestrami poklekl k nohám Učitele, poděkoval mu a velebil Boha. Ježíš vzal Lazara za ruku, pozvedl ho a řekl: „Můj synu, to, co se stalo tobě, prožijí také všichni ti, kteří věří v toto evangelium, ale s tím rozdílem, že oni budou vzkříšeni do nádhernější podoby. Ty se staneš živým důkazem pravdy, o které jsem mluvil—já jsem vzkříšení a život. Ale pojďme nyní všichni do domu a nasyťme naše fyzická těla.“

Jak šli směrem k domu, Gabriel propustil dodatečné skupiny tady shromážděné nebeské armády a zaznamenal první—a poslední—případ vzkříšení smrtelného tvora Urantie z mrtvého fyzického těla.

Lazar nebyl schopen pochopit co se stalo. Věděl, že byl těžce nemocen, ale pamatoval si jen to, že usnul a byl probuzen. Nikdy nedokázal nic říct o těchto čtyřech dnech v hrobce, poněvadž byl ve stavu naprostého bezvědomí. Čas neexistuje pro ty, kteří spí spánkem smrti.

Přestože v důsledku tohoto neobyčejného činu mnoho lidí uvěřilo v Ježíše, jiní se ještě více zatvrdili ve svých srdcích a zavrhl ho. V poledne následujícího dne se zpráva o tomto činu roznesla po celém Jerusalemu. Davy mužů a žen přicházely do Betanie podívat se na Lazara a promluvit si s ním a znepokojení a zneklidnění farizejové spěšně svolali Vysokou radu, aby rozhodli, jak reagovat na tyto poslední události.

3. ZASEDÁNÍ VELKÉ RADY

Přestože důkaz o vzkříšení tohoto mrtvého člověka značnou měrou přispěl k posílení víry velkého množství věřících v evangelium království, měl malý, nebo žádný vliv na postoj náboženských vůdců a vládců v Jerusalemu, ale

apostles and asked the meaning of the grave cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling asleep in death.

168:2.6 (1846.5) As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

168:2.7 (1846.6) Then went Lazarus over to Jesus and, with his sisters, knelt at the Master's feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: "My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies."

168:2.8 (1846.7) As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

168:2.9 (1846.8) Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

168:2.10 (1846.9) Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

168:3.1 (1847.1) Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to

pouze urychlil jejich rozhodnutí skoncovat s Ježíšem a potlačit jeho dílo.

V jednu hodinu následujícího dne, v pátek, se sešla Vysoká rada, aby se poradila s otázkou: „Co uděláme s Ježíšem Nazaretským?“ Po více než dvou hodinách debat a ostrých diskuzí jeden farizej předložil rezoluci, volající po okamžité smrti Ježíše a prohlašující, že je hrozbou pro celý Izrael. Tato rezoluce formálně zavázala Vysokou radu vynést rozsudek smrti—bez soudu a navzdory všem zavedeným zvyklostem.

Nanovo se tento vznešený orgán židovských vůdců usnesl, že Ježíš musí být zatčen a odsouzen za rouhání a za celou řadu opovrhování posvátného židovského zákona. Oni již jednou předtím zašli tak daleko, že rozhodli o jeho smrti, ale toto bylo poprvé, kdy Vysoká rada oficiálně rozhodla, že rozsudek smrti chtějí vynést ještě před soudem. Ale o této rezoluci se nehlasovalo, jelikož čtrnáct členů Vysoké rady se hromadně vzdalo svých funkcí, když byl takový neslýchaný postup navržen. I když tyto rezignace nebyly formálně schváleny téměř dva týdny, tato skupina čtrnácti členů opustila Vysokou radu ještě v ten samý den a již nikdy v radě nezasedali. Když tyto rezignace byly později oficiálně přijaty, dalších pět členů bylo z rady vyhozeno, protože zbývající členové věřili, že jsou Ježíšovi přátelsky nakloněni. Sesazením těchto devatenácti členů byla Vysoká rada v pozici soudit a odsoudit Ježíše prakticky jednohlasně.

Následující týden byl Lazar a jeho sestry předvoláni před Vysokou radu. Po vyslechnutí jejich svědectví nemohly být žádné pochybnosti o tom, že Lazar byl vzkříšen z mrtvých. Přestože reakce Vysoké rady fakticky uznaly fakt vzkříšení Lazara, protokol zasedání obsahoval rezoluci, připisující toto a všechny ostatní zázraky Ježíše síle prince ďáblů a tvrzení, že Ježíš je s ním společen.

Bez ohledu na zdroj zázračné síly Ježíše, tyto židovští vůdcové byli přesvědčeni o tom, že když nebude jeho činnost zastavena, velmi brzy všichni obyčejní lidé v něho uvěří; a kromě toho, oni očekávali vážné potíže s římskou správou, poněvadž mnoho věřících v Ježíše ho považovalo za Mesiáše, osvoboditele Izraele.

Bylo to právě toto zasedání Vysoké rady, na kterém velekněz Kaifáš poprvé vyslovil staré židovské rčení, které pak častokrát zopakoval: „Je lepší, aby zemřel jeden člověk, než aby zahynul celý národ.“

destroy Jesus and stop his work.

^{168:3.2 (1847.2)} At one o'clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question, "What shall we do with Jesus of Nazareth?" After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus' immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death, without trial and in defiance of all precedent.

^{168:3.3 (1847.3)} Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

^{168:3.4 (1847.4)} The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

^{168:3.5 (1847.5)} No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel's deliverer.

^{168:3.6 (1847.6)} It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: "It is better that one man die, than that the community perish."

I když Ježíš dostal v toto neklidné páteční odpoledne varování o záměrech Vysoké rady, nebyl tím vůbec vyveden z míry a sobotu strávil odpočinkem se svými přáteli v malé vsi Betfage blízko Betanie. V neděli časně ráno se Ježíš a apoštolové, tak jak to bylo smloueno, setkali v domě Lazara, rozloučili se s celou rodinou a vydali se na cestu zpět do tábora v Pelle.

4. ODPOVĚĎ NA MODLITBU

Na cestě z Betanie do Pelly apoštolové položili Ježíšovi mnoho otázek, z nichž na většinu Učitel otevřeně odpověděl, kromě těch, které se týkaly detailů vzkříšení zemřelých. Takové věci byly za hranicemi chápání jeho apoštolů; proto Učitel odmítl diskutovat s nimi o těchto otázkách. Poněvadž odešli z Betanie v tajnosti, byli na cestě sami. Ježíš tak využil této příležitosti k tomu, aby této desítkě řekl mnoho věcí, o kterých si myslel, že je připraví na těžké dny, které na ně čekají.

Rozrušení posledními událostmi, apoštolové strávili hodně času diskutováním o svých nedávných zkušenostech, spojených s modlitbou a odpověďmi na ni. Všichni vzpomínali na Ježíšova slova ve Filadelfii poslu z Betanie, když mu zřetelně řekl: „Tato nemoc není ve skutečnosti smrtelná.“ A přesto, navzdory tomuto slibu, Lazar opravdu zemřel. Celý tento den se znovu a znovu vraceli k této otázce—odpovědi na modlitbu.

Odpovědi Ježíše na jejich četné otázky je možno shrnout následovně:

1. Modlitba je vyjádřením konečné mysli ve snaze navázat kontakt s Nekonečným. Proto modlitba musí být nevyhnutelně limitována znalostmi, moudrostí a vlastnostmi konečného; podobně musí odpověď být podmíněna vizí, záměry, ideály a výsadami Nekonečného. Není možno zachovat nepřerušovanou spojitost materiálních jevů mezi formulováním modlitby a přijetím plné duchovní odpovědi na ni.

2. Když se zdá, že na modlitbu nepřichází odpověď, tak to zdržení často znamená jasnější odpověď, která je však z nějakého pádného důvodu značně zpožděna. Když Ježíš řekl, že Lazarova nemoc není skutečně smrtelná, tak on byl již jedenáct hodin mrtvý. Žádná upřímná modlitba nezůstane bez odpovědi, ledaže vyšší stanovisko duchovního světa nenavrhne lepší odpověď—odpověď, která splní prosbu lidského ducha na rozdíl od modlitby, která vychází pouze z mysli člověka.

^{168:3.7 (1847.7)} Although Jesus had received warning of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

4. THE ANSWER TO PRAYER

^{168:4.1 (1848.1)} On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

^{168:4.2 (1848.2)} The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

^{168:4.3 (1848.3)} Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

^{168:4.4 (1848.4)} 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

^{168:4.5 (1848.5)} 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

3. Když modlitby času jsou vytvořeny duchem a vyjádřeny ve víře, tak často jsou natolik rozsáhlé a všeobsahující, že odpovědět na ně je možno jenom ve věčnosti; konečná prosba je často tak naplněna touhou pochopit Nekonečného, že odpověď musí být na dlouho odložena a počkat na vytvoření adekvátní schopnosti pro její přijetí; modlitba víry může být natolik všeobsáhlá, že dostat na ni odpověď je možno jenom v Ráji.

4. Odpovědi na modlitbu smrtelné mysli jsou často takové povahy, že mohou být přijaty a pochopeny pouze poté, až tato modlící se mysl dosáhne nesmrtelného stavu. Na modlitbu materiální bytosti je mnohokrát možno odpovědět jen tehdy, až takový jedinec postoupí na duchovní úroveň.

5. Modlitba Boha si uvědomujícího člověka může být natolik zkomolena neznalostí a tak překroucena pověrami, že odpověď na takovou modlitbu by byla krajně nežádoucí. V takových případech musí intervenující duchovní bytosti takovou modlitbu přeložit tak, že při přijetí odpovědi prositel není vůbec schopen ji rozpoznat jako odpověď na svoji modlitbu.

6. Všechny upřímné modlitby oslovují duchovní bytosti a všechny takové prosby musí být zodpovězeny v duchovním jazyce a všechny takové odpovědi musí spočívat v duchovních realitách. Duchovní bytosti nemohou dávat materiální odpovědi na duchovní prosby materiálních bytostí. Materiální bytosti se mohou modlit účinně jen tehdy, když se „modlí v duchu.“

7. Žádná modlitba nemůže doufat v odpověď, pokud není zrozena v duchu a živena vírou. Vaše upřímná víra znamená, že jste již prakticky předem dal posluchačům vaši modlitby plné právo odpovědět na vaši prosbu v souladu s tou nejvyšší moudrostí a tou božskou láskou, které vaše víra zobrazuje a jako taková vždy působí na bytosti, ke kterým se modlíte.

8. Dítě má vždy právo obrátit se s prosbou k rodiči; a rodič má vždy rodičovskou povinnost ke svému nedospělému dítěti, jestli mu to jeho vyšší moudrost říká, aby odpověď na modlitbu dítěte byla pozdržena, pozměněna, rozdělena na části, zdokonalena či odložena do následujícího stadia duchovního vzestupu.

9. Neváhejte vznášet duchovní modlitby; nepochybujte o obdržení odpovědi na vaše prosby. Tyto odpovědi mohou být odloženy a čekat na vaše dosažení těch budoucích duchovních úrovní skutečného kosmického dosažení na tomto či na jiných světech, kde budete moci rozpoznat a využít tyto dlouho očekávané odpovědi na vaše dřívější, ale nevhodné načasované prosby.

^{168:4.6 (1848.6)} 3. The prayers of time, when indited by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

^{168:4.7 (1848.7)} 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

^{168:4.8 (1848.8)} 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

^{168:4.9 (1848.9)} 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they "pray in the spirit."

^{168:4.10 (1849.1)} 7. No prayer can hope for an answer unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

^{168:4.11 (1849.2)} 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of spiritual ascension.

^{168:4.12 (1849.3)} 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the long-waiting answers to your earlier but ill-timed petitions.

10. Všechny ryzí, v duchu zrozené, prosby s určitostí dostanou odpověď. Ale musíte si pamatovat, že jste evolučními tvory času a prostoru; proto musíte neustále počítat s časoprostorovým faktorem ve zkušenosti osobního přijímání plných odpovědí na své početné modlitby a prosby.

^{168:4.13 (1849.4)} 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. DALŠÍ OSUD LAZARA

Lazar zůstal ve svém domě v Betanii, ve středu obrovského zájmu mnoha upřímných věřících a četných zvědavců, až do týdne ukřižování Ježíše, když byl varován, že Velká rada nařídila jeho smrt. Vládcové Židů byli rozhodnutí zastavit další šíření Ježíšových učení a dobře věděli, že by bylo zbytečné zabít Ježíše a nechat žít Lazara, který představoval samotný vrchol zázračných činů Ježíše a byl by živým svědectvím skutečnosti, že ho Ježíš vzkřísil z mrtvých. Již nějakou dobu byl Lazar terčem kruté pronásledování z jejich strany.

A proto Lazar spěšně opustil své sestry v Betanii a uprchl přes Jericho na druhý břeh Jordánu a jen s krátkými chvílemi odpočinku dorazil do Filadelfie. Lazar se dobře znal s Abnérem a cítil se tady v bezpečí před vražednými intrikami lstivé Vysoké rady.

Brzy po jeho odchodu Marta a Marie prodaly své pozemky v Betanii a odešly za svým bratrem do Pereje. Lazar se stal pokladníkem církve ve Filadelfii. Byl silným podporovatelem Abnéra v jeho sporu s Pavlem a jeruzalemskou církví a zemřel ve věku 67 let na stejnou nemoc, která mu již jednou vzala život, když byl mladým mužem v Betanii.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

^{168:5.1 (1849.5)} Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

^{168:5.2 (1849.6)} And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

^{168:5.3 (1849.7)} Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

Kapitola 169. Poslední týden učení v Pelle

⇐ 168

Kniha Urantia

170 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 169 POSLEDNÍ TÝDEN UČENÍ V PELLE

Sekce

Úvod

1. Podobenství o ztraceném synovi
2. Podobenství o vychytralém správci
3. Boháč a žebrák
4. Otec a jeho království

Úvod

POZDĚ večer v pondělí, 6. března, Ježíš a deset apoštolů dorazili do tábora v Pelle. Toto byl poslední týden Ježíšova pobytu v táboře a strávil ho velmi aktivně učením zástupů lidí a výukou apoštolů. Každé odpoledne kázal davům a každý večer odpovídal na otázky apoštolů a pokročilejších učedníků, pobývajících v táboře.

Zvěst o vzkříšení Lazara dorazila do tábora dva dny před Učitelovým příchodem a všichni byli napjati očekáváním. Od doby nasycení pěti tisíců lidí se nestalo nic, co by vyvolalo takový zájem lidí. A takže to bylo na samém vrcholu druhé etapy veřejné služby pro království, když Ježíš naplánoval tento zkrácený týden učení v Pelle a potom zahájil putování po jižní Pereji, které vedlo k závěrečným a tragickým událostem posledního týdne v Jerusalemu.

Farizejové a vrchní kněží začali formulovat a konkretizovat jejich obvinění. Své námitky proti učení Ježíše zdůvodňovali takto:

1. Je přítelem chátřů a hříšníků; přijímá bezbožníky a dokonce s nimi hoduje.

PAPER 169 LAST TEACHING AT PELLA

SECTIONS

Introduction

1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

INTRODUCTION

169:0.1 (1850.1) LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

169:0.2 (1850.2) Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to crystallize their accusations. They objected to the Master's teachings on these grounds:

169:0.4 (1850.4) 1. He is a friend of publicans and sinners; he receives the ungodly and even eats

2. Je rouhač; mluví o Bohu jako o svém Otci a považuje se za rovného s Bohem.

3. Je narušitel zákona. Léčí nemoci v sobotu a mnoha jinými způsoby porušuje svatý zákon Izraele.

4. Je ve spolku s ďábly. Koná divy a dělá zázraky silou, kterou mu dává Belzebub—princ ďáblů.

with them.

169:0.5 (1850.5) 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

169:0.6 (1850.6) 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. PODOBENSTVÍ O ZTRACENÉM SYNOVI

Ve čtvrtek odpoledne Ježíš promluvil k zástupu lidí o „Ušlechtilosti spasení.“ V průběhu tohoto kázání jim znovu pověděl příběh o ztracené ovci a ztracené minci a potom přidal své oblíbené podobenství o marnotratném synovi. Ježíš řekl:

„Všichni proroci od Samuela po Jana vás nabádali hledat Boha—hledat pravdu. Oni vždy říkali: „Hleďte Hospodina, dokud není pozdě.“ A všechna taková učení je nutno si vzít k srdci. Ale já jsem vám přišel ukázat, že zatímco vy hledáte Boha, Bůh se rovněž snaží najít vás. Mnohokrát jsem vám vyprávěl příběh o dobrém pastýři, který opustí své stádo devadesáti devíti ovcí, aby šel hledat tu stou, která se ztratila a když ji našel, tak si ji naložil na ramena a citlivě ji odnesl zpátky do salaše. A vy si vzpomínáte, že když byla ovce vrácena zpět ke stádu, tak tento dobrý pastýř svolal své přátele, aby se s ním radovali z nalezení ztracené ovce. Znovu vám říkám, že v nebe je více radosti nad jedním hříšníkem, který se kaje, než nad devadesáti devíti čestnými lidmi, kteří se kát nepotřebují. Ten fakt, že duše jsou ztraceny, jenom zvyšuje zájem nebeského Otce. Já jsem přišel na tento svět na příkaz mého Otce a o Synu Člověka bylo pravdivě řečeno, že je přítel chátry a hříšníků.

Vás učili, že božské uznání je výsledkem vaší kajicnosti a důsledkem všech vašich přinesených obětí a pokání, ale já vás ujišťuji, že Otec vás přijímá ještě před vaším pokáním a posílá Syna a jeho pomocníky, aby vás našel a s radostí vás vrátil zpět do ovčince—království synovstva a duchovního růstu. Vy jste jako ovce, které zabloudily a já jsem přišel, abych našel a spasil ty, které se ztratily.

A také byste si měli pamatovat příběh o ženě, která si nechala udělat z deseti stříbrných mincí ozdobný náhrdelník a když jednu z nich ztratila, tak zažehla svítilnu a pečlivě zametla dům a

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.8) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the “Grace of Salvation.” In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) “You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, ‘Seek the Lord while he may be found.’ And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father’s bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) “You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

169:1.4 (1851.2) “And you should also remember the story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one piece, and how she lit the lamp and diligently

hledala ve smetí tak dlouho, dokud tu ztracenou stříbrnou minci nenašla. A jakmile ji našla, svolala své přátele a sousedy a řekla: „Radujte se mnou, poněvadž jsem našla ztracenou minci.“ Proto vám znovu říkám, že andělé nebeští se vždy radují nad jedním hříšníkem, který se kaje a vrací se do Otcova objetí. Já vám vyprávím tento příběh pro to, abyste pochopili, že Otec a jeho Syn se vydávají hledat ty, kteří se ztratili a při tomto hledání používáme veškeré prostředky, schopné pomoci nám v našich vytrvalých snahách nalézt ty, kteří jsou ztraceni, ty, kteří potřebují zachránit. A proto, když se Syn Člověka vydá do divočiny hledat zbloudilou ovci, on také hledá minci, kterou ztratil v domě. Ovce zbloudí od stáda bezděčně; mince se časem pokryje prachem a schová pod hromadou lidských věcí.

A teď vám chci vyprávět příběh o lehkomyšlném synovi jednoho bohatého sedláka, který se rozhodl odejít z domu svého otce a odešel do cizí země, kde se ocitl ve velkých nesnázích. Vy si pamatujete na tu zbloudilou ovci, která se ztratila bezděčně, ale tento mládenec si svůj odchod z domu předem promyslel. Bylo tomu tak:

„Jeden člověk měl dva syny; ten mladší byl bezstarostný a lehkomyšlný a jenom si chtěl užívat a vyhýbal se odpovědností, zatímco jeho starší bratr byl odpovědný, uvážlivý, tvrdě pracující a ochotný vzít na sebe zodpovědnost. Tito bratři spolu dobře nevycházeli; neustále se hádali a přeli. Mladší mládenec byl veselý a živý, ale byl pohodlný a nespolehlivý; starší syn byl vyrovnaný a pracovitý, ale byl sobecký, nevrlý a domýšlivý. Mladší syn si rád hrál, ale stranil se práce; starší syn se plně věnoval práci, ale málokdy se zapojil do hry. Tento vztah se stal natolik nesnesitelným, že mladší syn přišel za otcem a řekl: „Otče, dej mě třetinový podíl z tvého majetku, který mně patří a dovol mně odejít do světa hledat své vlastní štěstí.“ Když otec vyslyšel jeho prosbu a znajíc, jak je tento mladý muž doma nešťastný se svým bratrem, rozdělil svůj majetek a dal mládenci jeho podíl.

Během několika týdnů mladík dostal všechny své peníze a vydal se na cestu do daleké země. Nenašel tam však nic výnosného, co by mu také současně přinášelo radost a brzy svým hýřivým životem utratil celé své dědictví. A když už neměl žádné prostředky, tak v té zemi vypukl hladomor a on se ocitl v nouzi. Trpíc hladem a vyčerpáním si našel práci u jednoho z obyvatel té země, který ho poslal pást vepře. Mládenec by se rád nasýtil otrubami, které se dávaly vepřům, ale nikdo mu žádné nedal.

swept the house and kept up the search until she found the lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, 'Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.' So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father's fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

169:1.5 (1851.3) "And now I would like to tell you the story of a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father's house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

169:1.6 (1851.4) "A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: 'Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.' And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

169:1.7 (1851.5) "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young

Jednoho dne, když měl nesmírný hlad, se zamyslel a řekl si: „Kolik sluhů bylo u mého otce a všichni měli dostatek jídla a já tady umírám hladem, starám se o vepře tady, v cizí zemi! Vzchopím se a půjdu ke svému otci a řeknu mu: „Otče, zhřešil jsem před nebem a před tebou a nejsem již hoden být nazýván tvým synem; dovol mně být alespoň jedním z tvých sluhů.“ A když se mladík takto rozhodl, vstal a vydal se na cestu k domu svého otce.

Otec po celou tu dobu po svém synovi tesknil; chyběl mu tento veselý, i když lehkomyšlný chlapec. Otec svého syna miloval a stále vyhlížel jeho návratu, takže v den, kdy se syn blížil k domovu a přestože byl ještě dosti daleko, otec ho uviděl a zaplaven láskou se rozběhl ho přivítat. Láskyplně ho objal a políbil. A když se takto přivítali, syn se podíval do otcových usazených očí a řekl: „Otče, zhřešil jsem před nebem a před tebou; nejsem více hoden být nazýván tvým synem...“—ale mladík ani nemohl dokončit své vyznání, poněvadž přešťastný otec řekl sluhům, kteří k nim mezitím přiběhli: „Rychle přineste jeho nejlepší oděv, ten, který jsem schoval a dejte mému synovi jeho synovský prsten a přineste sandály, aby se obul.“

A potom, když šťastný otec přivedl syna, unaveného a s bolavýma nohama, domů, zavolal na sluhu: „Přiveďte nejvykrmenější tele, zabijte ho a upečte, abychom ho snědli a radovali, neboť tento můj syn byl mrtev a ožil; ztratil se a našel se.“ A všichni se sběhli kolem otce, aby se s ním radovali z návratu jeho syna.

Když se tak radovali, tak se ze své každodenní práce na poli vracel starší syn a když se blížil k domu, slyšel hudbu a viděl tančící lidi. Do domu vešel zadními dveřmi, zavolal jednoho ze sluhů a zeptal se ho na důvod této oslavy. A sluha mu řekl: „Tvůj dlouho ztracený bratr se vrátil domů a tvůj otec dal zabít vykrmené tele z radosti nad tím, že jeho syn se vrátil živ a zdrav. Přidej se k nám a také pozdrav svého bratra a přijmi ho zpět do otcova domu.“

Ale když to starší bratr uslyšel, pocítil takovou bolest a hněv, takže se k nim odmítl připojit. Když se jeho otec dozvěděl o jeho nelibosti přivítat svého mladšího bratra, šel za ním, aby ho přemluvil. Ale starší syn se přesvědčit nenechal. Na otcovo přemlouvání odpověděl. „Celé roky jsem tady tobě sloužil, nikdy jsem neodmítl žádný z tvých příkazů a ty jsi mně nikdy nedal ani kůzle, abych mohl slavit se svými přáteli. Zůstal jsem

man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

169:1.8 (1852:1) “One day, when he was very hungry, he came to himself and said: ‘How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.’ And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father’s house.

169:1.9 (1852:2) “Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father’s tearful face and said: ‘Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son’ — but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: ‘Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son’s ring on his hand and fetch sandals for his feet.’

169:1.10 (1852:3) “And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to his servants: ‘Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.’ And they all gathered about the father to rejoice with him over the restoration of his son.

169:1.11 (1852:4) “About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day’s work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: ‘Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son’s safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father’s house.’

169:1.12 (1852:5) “But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father’s persuasion. He answered his father, saying: ‘Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave

tady a celé ty roky se o tebe staral a ty jsi nikdy nedal najevo radost nad mojí věrnou službou, ale když se vrátil tento tvůj syn, který promrhal tvé jmění s běhnamy, ty rychle zabiješ vykrmené tele a veselíš se na jeho počest.“

Jelikož otec oddaně miloval oba své syny, snažil se to svému staršímu vysvětlit: „Ale, můj synu, ty jsi byl stále se mnou a všechno, co mám, patří tobě. Mohl jsi mít kůzle kdykoliv jsi se chtěl veselit se svými přáteli. Ale teď by bylo dobré, abys ses k nám připojil a byl rád a šťasten, že se tvůj bratr vrátil. Zamysli se nad tím, můj synu; tvůj bratr byl ztracen a našel se; vrátil se k nám živý!“

Toto bylo jedno z nejdojemnějších a nejpůsobivějších ze všech podobenství, které kdy Ježíš vyprávěl, aby přesvědčil své posluchače o ochotě Otce přijmout všechny, kteří hledají vchod do království nebeského.

Ježíš rád vyprávěl tyto tři příběhy souběžně. Vyprávěl příběh o ztracené ovci proto, aby ukázal, že když lidé neúmyslně zabloudí na cestě životem, Otec myslí na takové ztracence a jde společně se svými syny, opravdovými pastýři stáda, hledat ztracené ovce. Potom vypravoval příběh o ztracené minci v domě, aby ukázal na božské hledání všech těch, kteří jsou zmateni, bezradní a jinak duchovně zaslepení materiálními starostmi a hromaděním věcí. A pak začal vyprávět toto podobenství o ztraceném synovi, o přijetí navraceného dítěte, aby ukázal, jak bezpodmínečné je navracení ztraceného syna do domu a srdce Otce.

Mnohokrát a častokrát během let svého učení se Ježíš vracel k tomuto příběhu o ztraceném synovi. Toto podobenství a příběh o dobrém Samařanovi byly jeho oblíbené prostředky učení o lásce Otce a přátelských vztazích mezi lidmi.

2. PODOBENSTVÍ O VYCHYTRALÉM SPRÁVCI

Jednoho večera Šimon Zélóta měl tuto připomínku k jednomu z Ježíšových prohlášení: „Učiteli, co jsi myslel tím, když jsi dnes řekl, že mnoho pozemských dětí jsou chytřejší ve své generaci, než děti království, poněvadž si dovedou získat přátele s nepoctivě nabytým majetkem?“ Ježíš odpověděl:

„Někteří z vás, předtím než jste vstoupili do království, jste byli velmi chytří při jednání s vašími

me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.’

169:1.13 (1852.6) “Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: ‘But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother’s return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!’”

169:1.14 (1853.1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father’s willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853.2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father’s house and heart.

169:1.16 (1853.3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

169:2.1 (1853.4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus’ statements, said: “Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?” Jesus answered:

169:2.2 (1853.5) “Some of you, before you entered the kingdom, were very shrewd in dealing with your

obchodními partnery. I když jste často jednali nevhodně a byli často nespravedliví, nicméně jste byli opatrní a prozíraví, protože jste vyjednali váš obchod s jasným záměrem na okamžitý zisk a budoucí zajištění. Takto byste měli nyní řídit svůj život v království, abyste měli nyní radost a současně si také zajistili vaše budoucí potěšení z pokladů, uložených na nebesích. Jestli jste byli tak přičinliví při zajišťování svých zisků, když jste sloužili sami sobě, proč byste měli být méně přičinliví v získávání duší pro království, když jste nyní sluhové bratrství lidí a správce Boha?

Všichni si můžete vzít ponaučení z příběhu o jednom bohatém člověku, který měl chytrého, ale nespravedlivého správce. Tento správce nejenom že utiskoval klienty svého pána pro svůj osobní zisk, ale on také doslova promrhal a rozházel peníze svého pána. Když se to všechno doneslo k jeho pánovi, ten si nechal správce předvolat a zeptal se ho na to, co tyto řeči znamenají a vyžádal si po něm okamžité vyúčtování svého správcovství a předání své funkce jinému.

Tento nesvědomitý správce si nyní začal říkat sám pro sebe: „Co mám udělat, když mně chtějí odebrat správcovství? Nemám sílu bojovat; a prosit se stydím. Víím co udělám, abych byl vítán do domů všech, kteří obchodují s mým pánem, až budu zbaven správcovství.“ A potom si začal k sobě volat každého z dlužníků svého pána. Prvnímu řekl: „Kolik dlužíš mému pánovi?“ Ten odpověděl: „Sto mír oleje.“ Na to správce řekl: „Vezmi voskovou tabulku s dluhem, rychle si sedni a přepiš to na padesát.“ Potom se zeptal druhého dlužníka: „Kolik dlužíš?“ A ten odpověděl: „Sto mír pšenice.“ Správce mu řekl: „Vezmi svůj dlužní úpis a napiš osmdesát.“ A toto udělal s mnoha dalšími dlužníky. A tímto se tento podvodný správce snažil získat pro sebe přátele, až bude zbaven svého správcovství. Dokonce jeho pán a zaměstnavatel, když na to později přišel, byl nucen uznat, že jeho nepoctivý správce alespoň ukázal prozíravost v tom, jak se snažil zabezpečit se do budoucích dnů nedostatku a bídy.

A tímto způsobem synové tohoto světa někdy projevují více prozíravosti v zajištění své budoucnosti, než to dělají děti světla. Říkám vám, kteří si přejete nabýt poklady na nebesích: vezměte si poučení od těch, kteří získávají přátele s nečestně nabytým majetkem a podobným způsobem vedte své životy, aby jste vytvořili věčné přátelství s poctivými silami a abyste takto, když opustíte všechno pozemské, mohli být s radostí přijati do věčných obydlí.

business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?

169:2.3 (1853.6) “You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master’s clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master’s funds. When all this finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master’s affairs over to another.

169:2.4 (1853.7) “Now this unfaithful steward began to say to himself: ‘What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.’ And then, calling in each of his lord’s debtors, he said to the first, ‘How much do you owe my master?’ He answered, ‘A hundred measures of oil.’ Then said the steward, ‘Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.’ Then he said to another debtor, ‘How much do you owe?’ And he replied, ‘A hundred measures of wheat.’ Then said the steward, ‘Take your bond and write fourscore.’ And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and adversity.

169:2.5 (1854.1) “And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

Já tvrdím, že ten, kdo je poctivý v malém, bude poctivý i ve velkém, zatímco ten, kdo je nepoctivý v malém, bude nepoctivý také ve velkém. Jestli neprojevujete prozíravost a mravní integritu v záležitostech tohoto světa, jak můžete doufat být důvěryhodnými a obezřetnými, když vám bude svěřeno správcovství skutečného bohatství nebeského království? Jestli nejste dobrými správci a důvěryhodnými bankéři, jestli vám nebylo možno pro vaši nespolehlivost svěřit cizí majetek, kdo bude tak hloupý, aby vám dal do opatrování velké jmění?

A znovu vám tvrdím, že nikdo nemůže sloužit dvěma pánům; buď budete jednoho nenávidět a druhého milovat, anebo budete věrní jednomu a pohrdat druhým. Nemůžete sloužit Bohu a mamonu.“

Když toto přítomní farizejové slyšeli, začali se jízlivě pošklebovat a posmívat, protože oni si hodně libovali ve hromadění majetku. Tito nepřátelští posluchači se pokusili Ježíše vtáhnout do nepodstatné argumentace, ale on odmítl vést spor se svými nepřáteli. Když se pak farizejové začali hádat mezi sebou, jejich hlasitá debata přilákala velký zástup obyvatel tábora; a když se tyto dvě skupiny začaly přit mezi sebou, Ježíš odešel spát do svého stanu.

3. BOHÁČ A ŽEBRÁK

Když se tento spor stal příliš hlučným, Šimon Petr vstal a vzal situaci do svých rukou slovy: „Lidé, bratři, není vhodné se takto mezi sebou hádat. Učitel k nám promluvil a je dobře, že přemýšlíte nad jeho slovy. A to, o čem mluvil, není žádné nové učení. Vy jste neslyšeli jinotaj nazareťanů o boháči a žebřákoví? Někteří z nás slyšeli Jana Křtitele hřímat toto varovné podobenství těm, kteří milují majetek a prahnou po nečestném bohatství. A i když toto podobenství není v souladu s evangeliem, které kážeme, měli byste všichni brát na zřetel tato poučení do doby, dokud nepřijmete nové světlo království nebeského. Příběh, který Jan vyprávěl, byl tento:

„Byl jeden boháč jménem Dives, který se oblékal do honosných a okázalých oděvů a každý den prožíval v nádheře a veselé náladě. A byl jeden žebřák jménem Lazar, který ležel u vchodu do domu tohoto boháče, posetý vředy a čekal na drobký, které spadnou s boháčova stolu; dokonce přicházeli psy a olizovali mu jeho bolavé rány. A stalo, že tento žebřák zemřel a byl odnesen anděly na odpočinek do lůna Abrahama. A brzy na to také zemřel tento boháč a byl pohřben s velkou pompou a honosnou okázalostí. Když boháč odešel z tohoto světa, probudil se v pekle a v

169:2.6 (1854.2) “I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another's, who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?

169:2.7 (1854.3) “And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon.”

169:2.8 (1854.4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:3.1 (1854.5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: “Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:3.2 (1854.6) “There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man's gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man's table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham's bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man

mučivých bolestech, pozvedl svůj zrak a v dále uviděl Abrahama a v jeho lůně Lazara. A Dives hlasitě zvolal: „Otče Abrahame, slituj se nade mnou a pošli Lazara, aby smočil svůj prst v chladné vodě a osvěžil můj jazyk, jelikož trpím a prožívám velká muka za svůj trest.“ A Abraham mu odpověděl: „Můj synu, vzpomeň si na to, jak jsi se ve svém životě těšil z příjemných věcí, zatímco Lazar jenom trpěl. Ale to všechno se nyní změnilo, Lazar je v pohodlí, zatímco ty trpíš. A kromě toho, mezi námi a tebou je obrovská propast, takže my nemůžeme jít k tobě a ty nemůžeš přijít k nám.“ Dives potom Abrahamovi řekl: „Modlím se k tobě, pošli Lazara zpět do domu mého otce, poněvadž mám pět bratrů, aby jim řekl o mém osudu a zachránil mé bratry před příchodem do tohoto místa muk.“ Ale Abraham řekl: „Můj synu, oni mají Mojžíše a proroky; ať jim naslouchají.“ A Dives odpověděl: „Ne, ne, Otče Abrahame! Ale, když k nim přijde někdo ze záhrobí, budou se kát.“ A Abraham na to řekl: „Jestli nenaslouchají Mojžíšovi a prorokům, tak se ani nedají přesvědčit někým, kdo byl vzkříšen z mrtvých.“

Když Petr dopověděl toto staré podobenství nazaretského bratrstva a dav lidí se ztišil, vstal Ondřej a poslal shromážděný dav spát. Přestože jak apoštolové, tak i jeho učedníci často pokládali Ježíšovi otázky o podobenství o boháčovi Divesovi a žebrákovi Lazarovi, on na ně vždy odmítl odpovídat.

4. OTEC A JEHO KRÁLOVSTVÍ

Ježíš měl vždy značné potíže vysvětlit apoštolům, že přestože hlásají ustanovení království Boha, Otec nebeský není králem. V době, kdy Ježíš žil na zemi a učil v těle, lidé na Urantii znali pouze jenom krále a císaře ve vedení národů a židé už dávno očekávali nastolení Božího království. Z těchto a jiných důvodů se Učitel domníval, že nejlépe bude, když duchovní bratrství lidí bude nazývat královstvím nebeským a duchovního vůdce tohoto bratrství nebeským Otcem. Ježíš nikdy nemluvil o svém Otcovi jako o králi. Ve svých důvěrných rozhovorech s apoštoly sám sebe vždy nazýval Synem Člověka a jejich starším bratrem. Všechny své přívržence nazýval služebníky lidstva a posly evangelia království.

Ježíš nikdy nedal svým apoštolům systematickou výuku o osobnosti a vlastnostech nebeského Otce. On nikdy nevybídl lidi k tomu, aby věřili v jeho Otce; pokládal za samozřejmé, že věří. Ježíš se nikdy nesnížil k tomu, aby dokazoval

departed from this world, he waked up in Hades, and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: 'Father Abraham, have mercy on me and send over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish because of my punishment.' And then Abraham replied: 'My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.' Then said Dives to Abraham: 'I pray you send Lazarus back to my father's house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.' But Abraham said: 'My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.' And then answered Dives: 'No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.' And then said Abraham: 'If they hear not Moses and the prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.'"

169:3.3 (1855.1) After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

169:4.1 (1855.2) Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the Father in heaven *was not a king*. At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven*. Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

169:4.2 (1855.3) Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering

realitu Otce. Jeho učení o Otci bylo celé soustředěno v prohlášení, že on a Otec jsou jeden; že ten, kdo viděl Syna, viděl Otce; že Otec, stejně jako Syn, ví všechno; že jenom Syn skutečně zná Otce, a také ten, kterému se Syn odhalí; že ten, kdo zná Syna, zná také Otce; a že Otec ho poslal na tento svět odhalit jejich sloučené podstaty a představit jejich společnou práci. On nikdy neudělal žádná jiná prohlášení o Otci, kromě toho, co řekl samaršské ženě u Jákobovy studny: „Bůh je duch.“

Od Ježíše se o Bohu dozvíte pozorováním božskosti v jeho životě a ne spoléháním se na jeho učení. Ze života Ježíše si každý může vytvořit představu o Bohu, která představuje míru vaší schopnosti vnímat duchovní a božské reality, skutečné a věčné pravdy. Konečné nemůže nikdy doufat v pochopení Nekonečného, pouze skrze Nekonečného, umístěného v časoprostorové osobnosti a konečné zkušenosti pozemského života Ježíše Nazaretského.

Ježíš dobře věděl, že Boha je možno poznat pouze prostřednictvím empirické zkušenosti; nikdy by nemohl být pochopen pouhým učením myslí. Ježíš učil své apoštoly to, že ačkoliv nikdy nemohou plně pochopit Boha, mohou ho určitě poznat, tak jak poznali Syna Člověka. Můžete poznat Boha ne skrze chápání toho, co řekl Ježíš, ale skrze poznání toho, co Ježíš byl. Ježíš byl zjevením Boha.

Kromě těch případů, kdy Ježíš cituje židovské svaté knihy, on nazýval Božstvo jenom dvěma jmény: Bůh a Otec. A když Učitel mluvil o svém Otci jako o Bohu, obvykle používal hebrejské slovo, značící několikrát Boha (Trojici) a ne slovo Jahve, které symbolizovalo pokrokovou představu o kmenovém Bohu židů.

Ježíš nikdy nenazýval Otce králem a velmi litoval toho, že židovská naděje na obnovení království a Janovo prohlášení o přicházejícím království ho přinutily nazvat jím plánované duchovní bratrství královstvím nebeským. S jedinou výjimkou—prohlášením, že „Bůh je duch“—Ježíš nikdy nemluvil o Božstvu jinak, než ve výrazech, charakterizujících jeho osobní vztah s Prvním Zdrojem a Středem Ráje.

Ježíš používal slovo „Bůh“ pro označení ideje Božstva a slovo Otec pro označení zkušenosti poznání Boha. Když slovo „Otec“ je použito pro označení Boha, je nutno ho chápat v nejširším možném smyslu. Slovo „Bůh“ nemůže být definováno a proto symbolizuje nekonečnou představu o Otci, zatímco výraz „Otec“, který je možno částečně definovat, může být použit pro vyjádření lidské představy o božském Otci v jeho

arguments in proof of the reality of the Father. His teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to the woman of Samaria at Jacob's well, when he declared, "God is spirit."

169:4.3 (1856.1) You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus was a revelation of God.

169:4.5 (1856.3) Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

169:4.6 (1856.4) Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John's proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that "God is spirit" — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with the First Source and Center of Paradise.

169:4.7 (1856.5) Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent

spojení s člověkem v průběhu smrtelné existence.

Pro židy Elóhím byl Bůh bohů, zatímco Jahve byl Bůh Izraele. Ježíš přijal koncepci Elóhíma a nazval tuto nejvyšší skupinu bytostí Bohem. Namísto koncepce o Jahvem, národním božstvu, představil ideu otcovství Boha a celosvětové bratrství lidí. Ježíš povýšil koncepci o Jahvem, jako zbožštěného národního Otce, na ideu Otce všech dětí lidských—božského Otce každého věřícího. A kromě toho také učil o tom, že tento Bůh vesmíru a tento Otec všech lidí je jedno a to stejné Rajske Božstvo.

Ježíš nikdy netvrdil, že je zjevením Elóhíma (Boha) v těle. On nikdy neprohlásil, že je odhalením Elóhíma (Boha) světům. On nikdy neučil o tom, že ten, kdo viděl jeho, viděl Elóhíma (Boha). Ale prohlásil, že je zjevením Otce v těle a řekl, že ti, kteří viděli jeho, viděli Otce. Jako božský Syn, on tvrdil, že ztělesňuje pouze Otce.

On byl skutečně také Synem Boha-Elóhíma; ale v podobě smrtelného těla a pro smrtelné syny Boží se rozhodl omezit odhalení svého života na zobrazení charakteru svého Otce a to v takovém rozsahu, který byl pochopitelný pro smrtelného člověka. Pokud se jedná o charakter dalších osob Rajske Trojice, musíme se spokojit s učením, že jsou naprosto stejní jako Otec, který byl odhalen v osobním obraze v životě jeho inkarnovaného Syna—Ježíše Nazaretského.

I když Ježíš odhalil pravou podstatu nebeského Otce ve svém pozemském životě, velmi málo o něm učil. On ve skutečnosti učil pouze dvě věci: to, že Bůh sám o sobě je duch a že ve všech vztazích se svými tvory je on Otcem. V tento večer Ježíš pronesl poslední prohlášení o svém vztahu s Bohem, když řekl: „Přišel jsem na tento svět od Otce; a já zas z tohoto světa odejdu a půjdu k Otcí.“

Ale pamatujte si, že Ježíš nikdy neřekl: „ten, kdo slyšel mne, slyšel Boha.“ Ale řekl: „Ten, kdo viděl mne, viděl Otce.“ Naslouchat Ježíšovu učení není to stejné jako znát Boha, ale vidět Ježíše je zkušenost, která sama o sobě je zjevením Otce duši. Bůh vesmíru vládne rozsáhlému tvoření, ale je to Otec nebeský, který posílá svůj duch pobývat ve vašich myslích.

Ježíš je duchovní čočka v podobě člověka, která umožňuje materiálním tvorům vidět Neviditelného. On je vaším starším bratrem, který, pobývající v těle, vás seznamuje s Bytostí

the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

169:4.8 (1856.6) To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

169:4.9 (1856.7) Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine Son he claimed to represent only the Father.

169:4.10 (1857.1) He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

169:4.11 (1857.2) Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final pronouncement of his relationship with God when he declared: "I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father."

169:4.12 (1857.3) But mark you! never did Jesus say, "Whoso has heard me has heard God." But he did say, "He who has seen me has seen the Father." To hear Jesus' teaching is not equivalent to knowing God, but to see Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

169:4.13 (1857.4) Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a

nekonečných vlastností, kterou dokonce nebeské armády nejsou schopny plně pochopit. Ale to všechno musí záležet na osobní zkušenosti jednotlivého věřícího. Bůh, který je duch, může být poznán pouze jako duchovní zkušenost. Bůh nemůže být odhalen konečným synům materiálních světů božským Synem duchovních světů jenom jako Otec. Můžete znát Věčného jako Otce; můžete ho uctívat jako Boha vesmírů—nekonečného Tvořitele všeho existujícího.

Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer*. God who is spirit can be known only as a spiritual experience. God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father*. You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

Kapitola 170. Království nebeské

⇐ 169

Kniha Urantia

171 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 170 KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ

Sekce

Úvod

1. Představy o království nebeském
2. Ježíšovo pojetí království
3. O spravedlnosti
4. Ježíšovo učení o spravedlnosti
5. Pozdější představy o království

PAPER 170 THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus' Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus' Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

Úvod

V SOBOTU odpoledne, 11. března, Ježíš vystoupil se svým posledním kázáním v Pelle. Byl to jeden z nejvýznamnějších projevů jeho veřejné služby, zahrnující přesné a úplné pojednání o království nebeském. On si byl vědom zmatku v myslích svých apoštolů a učedníků ve vztahu ke smyslu a významu výrazů „království nebeské“ a „království Boží“, které používal jako synonyma pro označení mise poskytnutí sebe sama. Přestože samotný výraz království nebeské by měl stačit na odlišení od všech spojeních s pozemskými královstvími a světskými vládami, nebylo tomu tak. Idea světského krále byla příliš hluboko zakořeněna v myšlení židů, aby byla vytlačena za jednu generaci. Proto Ježíš zpočátku nevystupoval otevřeně proti této dlouho živené představě o království.

V toto sobotní odpoledne se Učitel pokusil vysvětlit učení o království nebeském; mluvil o této otázce ze všech zorných bodů a snažil se objasnit mnoho různých významů, ve kterých byl tento termín používán. V této kapitole my jeho řeč rozšíříme o četná prohlášení, která Ježíš udělal při dřívějších příležitostech a přidáme některé z poznámek, adresovaných apoštolům v průběhu

INTRODUCTION

170:0.1 (1858.1) SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms "kingdom of heaven" and "kingdom of God," which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term kingdom of *heaven* should have been enough to separate what it stood for from all connection with *earthly* kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

170:0.2 (1858.2) This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used. In this narrative we will amplify the address by adding numerous statements made by Jesus on previous occasions and by including some

večerní diskuze toho samého dne. Také připojíme několik komentářů, týkajících se následného rozvoje ideje království ve vztahu k pozdější křesťanské církvi.

remarks made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. PŘEDSTAVY O KRÁLOVSTVÍM NEBESKÉM

Ve spojení s výkladem Ježíšova kázání je nutno poznamenat, že ve všech hebrejských písemnostech byl uváděn dualistický koncept království nebeského. Proroci představili království Boží jako:

1. Současnou realitu.

2. Budoucí naději—kdy se království uskuteční v plném rozsahu s příchodem Mesiáše. Toto byla představa o království, kterou učil Jan Křtitel.

Od samého počátku Ježíš a apoštolové učili obě tyto představy. Existovaly ještě dvě ideje království, které je nutno brát v úvahu:

3. Novější představu židů o celosvětovém a nadpozemském království nadpřirozeného původu, jehož vznik bude doprovázen zázraky.

4. Perské učení, zobrazující vytvoření božského království v důsledku vítězství dobra nad zlem na konci světa.

Krátce před příchodem Ježíše na zem židé spojili a zamotali všechny tyto ideje království do své apokalyptické představy o Mesiáši, který přijde pro to, aby zahájil éru židovského triumfu—věčnou epochu nejvyšší vlády Boha na zemi, nový svět, éru, ve které celé lidstvo bude uctívat Jahveho. Rozhodnutím použít tuto představu o království nebeském Ježíš založil svoji volbu na nejdůležitějším a vrcholícím dědictvím jak židovského, tak i perského náboženství.

Království nebeské, tak jak bylo chápáno a nechápáno v průběhu staletí křesťanské éry, obsahovalo čtyři rozdílné skupiny idejí:

1. Představu Židů.

2. Představu Peršanů.

3. Představu, založenou na osobní zkušenosti Ježíše—"království nebeské ve vás."

4. Smíšené a pomíchané představy, které se zakladatelé a šířitelé křesťanství snažili vnutit světu.

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF

HEAVEN

170:1.1 (1858.3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858.4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858.5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858.6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858.7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendental kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858.8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858.9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1859.1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

170:1.9 (1859.2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1859.3) 2. The concept of the Persians.

170:1.11 (1859.4) 3. The personal-experience concept of Jesus — "the kingdom of heaven within you."

170:1.12 (1859.5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the world.

Může se zdát, že v různých obdobích a zvláštních okolnostech Ježíš ve svých veřejných vystoupeních představil několik koncepcí „království“, ale své apoštoly vždy učil o království, které zahrnuje osobní zkušenost člověka ve vztahu ke svým bližním na zemi a k Otci na nebi. Když mluvil o království, jeho poslední slovo vždy bylo: „Království je ve vás.“

Staletí zmatků a záměn, týkající se významu výrazu „království nebeské“, byly způsobeny třemi faktory:

1. Záměnami, způsobenými dodržováním ideje „království“, tak jak procházela rozdílnými stádii jejího přeformulování Ježíšem a jeho apoštoly.

2. Záměnami, které byly nevyhnutelně spojeny s přenosem raného křesťanství z židovské země do zemí jinověrců.

3. Záměnami, které spočívaly ve skutečnosti v tom, že křesťanství se stalo náboženstvím, jenž bylo organizováno kolem ústřední osobnosti Ježíše; evangelium království se tak stále více a více stávalo náboženstvím o Ježíšovi.

2. JEŽÍŠOVO POJETÍ KRÁLOVSTVÍ

Učitel jasně vysvětlil, že počátkem a základem království nebeského musí být duální koncepce, představovaná pravdou o otcovství Boha a z něho vyplývající fakt bratrství lidí. Přijetí takového učení, řekl Ježíš, osvobodí člověka od odvěkého zajetí strachu a současně obohatí lidský život následujícími dary nového života v duchovní svobodě.

1. Novou odvahou a zvýšenou duchovní silou. Evangelium království bylo ustanoveno, aby osvobodilo člověka a inspirovalo ho k naději věčného života.

2. Evangelium neslo s sebou poselství nové jistoty a opravdové útěchy pro všechny lidi, včetně chudáků.

3. Samo o sobě se stalo novým vzorem morálních hodnot, novým etickým měřítkem pro lidské chování. Zobrazilo ideál z něho vyplývajícího nového řádu lidské společnosti.

4. Evangelium učilo nadřazenosti duchovního nad materiálním; oslavovalo duchovní reality a zdůrazňovalo nadlidské ideály.

5. Toto nové evangelium vytýčilo jako opravdový cíl života dosažení duchovnosti. Lidský život získal novou vybavenost morální hodnoty a božské důstojnosti.

170:1.13 (1859.6) At different times and in varying circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the “kingdom” in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man’s personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, “The kingdom is within you.”

170:1.14 (1859.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term “kingdom of heaven” have been due to three factors:

170:1.15 (1859.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the “kingdom” as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170:1.16 (1859.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

170:1.17 (1859.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus’ person; the gospel of the kingdom became more and more a religion *about* him.

2. JESUS’ CONCEPT OF THE KINGDOM

170:2.1 (1859.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170:2.2 (1859.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to dare to hope for eternal life.

170:2.3 (1859.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170:2.4 (1859.14) 3. It was in itself a new standard of moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170:2.5 (1859.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170:2.6 (1860.1) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and divine dignity.

6. Ježíš učil, že věčné reality jsou výsledkem (odměnou) mravních pozemských snah. Smrtelný pobyt člověka na zemi získal nové významy, vyplývající z poznání vznešeného osudu.

7. Nové evangelium hlásalo, že spasení člověka je odhalením rozsáhlého božského záměru, který bude naplněn a uskutečněn v budoucím osudu nekonečné služby spasených synů Božích.

Tyto principy zahrnují rozšířenou ideu království, kterou učil Ježíš. Tato významná koncepce byla jen v nepatrné míře obsažena v jednoduchém a nejasném učení Jana Křtitele o království.

Apoštolové nebyli schopni pochopit skutečný význam Ježíšových projevů o království. Pozdější překroucení učení Ježíše, tak jak je představeno v Novém Zákonu, je dáno tím, že pojetí pisatelů evangelií bylo zabarveno vírou v to, že Ježíš opustil tento svět jen na krátkou dobu; že se brzy vrátí a ustanoví království v moci a slávě—ta stejná idea, kterou měli v době, když s nimi žil v těle. Ale Ježíš nespojil ustanovení království s idejí svého návratu na tento svět. To, že uplynula staletí bez jakéhokoli náznaku na objevení se „Nového Věku“, není v žádném případě v protikladu s učením Ježíše.

To velké úsilí, vložené do tohoto kázání, bylo pokusem přeměnit koncepci nebeského království do ideální představy o konání vůle Boží. Ježíš již dlouho učil své přívržence modlit se: „Přijď království tvé; buď vůle tvá“; ale teď se usilovně snažil je přimět nepoužívat výraz království Boží, ale zaměnit ho za praktičtější obdobu—vůli Boží. Ale to se mu nepodařilo.

Namísto idejí království, krále a poddaných, Ježíš chtěl představit koncepci nebeské rodiny, nebeského Otce a osvobozených synů Božích, radostně a dobrovolně sloužících svým lidským spolubratrům v ušlechtilé a uvážené úctě k Bohu-Otci.

V tu dobu si apoštolové osvojili dvojí představu o království; představovali si ho jako:

1. Věc osobní zkušenosti. V tu dobu existující v srdcích opravdových věřících.

2. Fenomén národního, nebo světového významu; že království je něco v budoucnu, něco, na co se lidé mohou těšit.

Oni vnímali příchod království do srdcí lidí jako postupný proces, jako kvasinky v těstu, nebo jako

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus taught that eternal realities were the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

170:2.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

170:2.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

170:2.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance of the "New Age" is in no way out of harmony with Jesus' teaching.

170:2.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master taught his followers to pray: "Your kingdom come; your will be done"; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God*. But he did not succeed.

170:2.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

170:2.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

170:2.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience then present in the hearts of true believers, and

170:2.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

170:2.16 (1860.11) They looked upon the coming of the kingdom in the hearts of men as a gradual

růst hořčičného semínka. Apoštolové věřili, že příchod království v národním, nebo světovém smyslu, bude jak nenadálé, tak i velkolepé. Ježíš jim neúnavně říkal, že království nebeské je jejich osobní zkušeností poznání vyšších hodnot duchovního života; že tyto reality duchovní zkušenosti se postupně přeměňují na nové a vyšší úrovně božské jistoty a věčné ušlechtilosti.

Toto odpoledne Učitel naprosto srozumitelně představil nové pojetí dvojí podstaty království, poněvadž popsal dvě následující stadia:

„První. Království Boží na tomto světě; nejvyšší touha vykonávat Boží vůli, nezištná láska člověka, přinášející blahodárné plody v podobě zlepšeného etického a morálního chování.

„Druhé. Království Boží na nebesích, cíl smrtelných věřících, místo, kde láska k Bohu je dokonalá a Boží vůle je vykonávána s větší božskostí.“

Ježíš učil, že skrze víru věřící vstoupí do království již nyní. V různých svých projevech učil, že pro vstup do království skrze víru jsou podstatné dvě věci:

1. Víra, upřímnost. Přijít jako malé dítě, přijmout synovství jako dar; oddat se konání vůle Otce bez pochybností a v plné důvěře a opravdové víře v Otcovu moudrost; přijít do království zbaven předsudků a předpojatosti; být vnímavý a učenlivý jako bezúhonné dítě.

2. Touha po pravdě. Žízeň po čestnosti, změně myšlení, získání motivace být jako Bůh a nalézt Boha.

Ježíš učil, že hřích není dítětem nemorální povahy, ale spíše následkem vědomé myslí, která je ovládaná neukázněnou vůlí. O hříchu učil, že Bůh ho již odpustil; že my také máme k takovým odpouštěním osobní přístup, když odpouštíme našim bližním. Když odpustíte svému bratrovi v těle, tím vytvoříte ve své vlastní duši schopnost pro přijetí reality Božího odpouštění vašich vlastních špatných činů.

V době, kdy apoštol Jan začal psát příběh o životě Ježíše a jeho učení, první křesťané byli právě kvůli ideji království Božího velmi tvrdě pronásledováni a proto přestali tento název používat. Jan hodně mluví o „věčném životě.“ Ježíš často nazýval království Boží „královstvím života.“ On také opakovaně mluvil o „královstvím Božím ve vás.“ Jednou nazval takovou zkušenost „přátelským rodinným vztahem s Bohem-Otcem.“

development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

170:2.17 (1860.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

170:2.18 (1860.13) “First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

170:2.19 (1861.1) “Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely.”

170:2.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now*. In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

170:2.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity.* To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father's will without questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father's wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

170:2.22 (1861.4) 2. *Truth hunger.* The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

170:2.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmitive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

170:2.24 (1861.6) By the time the Apostle John began to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the “eternal life.” Jesus often spoke of it as the “kingdom of life.” He also frequently referred to “the kingdom of God within you.” He once spoke of

Ježíš se snažil nahradit „království“ mnoha jinými názvy, ale vždy bez úspěchu. Mezi jinými použil: rodina Boží, vůle Otce, přátelé Boží, společenství věřících, bratrství lidí, Boží stádo, děti Boží, společenství pravověrných, služba Otci a také osvobození synové Boží.

Ale on se nemohl vyhnout používání ideje království. Bylo to až za více než padesát let, po zničení Jerusalema římskými vojsky, kdy se tento pojem království začal měnit do kultu věčného života tím, jak jeho sociální a institucionální aspekty byly převzaty rychle se rozšiřující a vyhraňující křesťanskou církví.

3. O SPRAVEDLNOSTI

Ježíš se vždy snažil vštípit svým apoštolům a učedníkům, že musí, prostřednictvím své víry, nabýt takovou spravedlnost, která bude přesahovat servilní spravedlnost zákoníků a farizejů kterou oni tak okázale předváděli před celým světem.

Ačkoliv Ježíš učil, že víra, prostá dětská víra, je klíčem ke dveřím království, on také učil, že vejítím do těchto dveří každé věřící dítě musí, krok za krokem, postupovat po schodišti spravedlnosti, aby dosáhlo plnosti rozvoje odolných synů Božích.

Dosažení spravedlnosti království odhaluje důležitost metody získání Božího odpuštění. Víra je cenou, kterou platíte za vstup do Boží rodiny; ale odpuštění je činem Boha, který přijímá vaši víru jako platbu za vstup. A přijetí odpuštění Boha věřícím v království obsahuje konečnou a skutečnou zkušenost a závisí na následujících čtyřech stupních, stupních království vnitřní spravedlnosti:

1. Odpuštění Boha se stává reálným a osobně pocítěným do té míry, v jaké člověk odpouští svým bližním.

2. Člověk opravdově neodpustí svým bližním, pokud je nemiluje jako sebe sama.

3. Milovat svého bližního jako sebe sama, je nejvyšší etika.

4. Morální chování—opravdová čestnost—se pak stává přirozeným důsledkem takové lásky.

Proto je zřejmé, že opravdové a vnitřní náboženství království se nevyhnutelně a

such an experience as “family fellowship with God the Father.” Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father’s will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man, the Father’s fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father’s service, and the liberated sons of God.

170:2.25 (1861.7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

170:3.1 (1861.8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

170:3.2 (1861.9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

170:3.3 (1861.10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God’s forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

170:3.4 (1862.1) 1. God’s forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.

170:3.5 (1862.2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.

170:3.6 (1862.3) 3. To thus love your neighbor as yourself is the highest ethics.

170:3.7 (1862.4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.

170:3.8 (1862.5) It therefore is evident that the true and inner religion of the kingdom unfailingly and

vzrůstající měrou projevuje v praktických aspektech sociální služby. Ježíš učil živé náboženství, které podněcovalo jeho věřící zapojit se do konání láskyplné služby. Ale Ježíš nezaměnil etiku náboženstvím. V jeho učení je náboženství příčinou a etika důsledkem.

Mírou spravedlnosti jakéhokoliv činu musí být jeho motiv; proto nejvyšší projevy dobra jsou nevědomé. Ježíš se nikdy nezajímal o mravy a etiku jako takové. Jeho hlavně zajímalo vnitřní a duchovní přátelství s Bohem-Otcem, které se s určitostí a okamžitě projevovalo jako viditelná a láskyplná služba lidem. On učil, že náboženství království je opravdová osobní zkušenost, kterou žádný člověk nemůže v sobě skrýt; že jestli člověk si je vědom toho, že je členem rodiny věřících, tak ho to nevyhnutelně vede k praktickým pravidlům rodinného života—sloužit svým bratrům a sestrám ve snaze posílit a zvětšit bratrství.

Náboženství království je osobní, individuální; jeho plody, výsledky, jsou rodinné, sociální. Ježíš nikdy neopomenul zdůraznit posvátnost jedince ve srovnání se společností. Ale on také říkal, že člověk formuje svůj charakter nezištnou službou; že odkrývá svoji morální podstatu v láskyplných vztazích se svými bližními.

Svým učením o tom, že království je v člověku, povznášející jedince, Ježíš zasadil smrtelnou ránu staré společnosti, poněvadž tím ohlásil novou éru opravdové sociální spravedlnosti. Ale tento nový řád společnosti je prakticky neznámý na tomto světě, protože svět odmítl uplatňovat principy evangelia království nebeského. A když toto království duchovní převahy skutečně přijde na zemi, neprojeví se pouze ve zlepšených sociálních a materiálních podmínkách, ale spíše v dokonalosti těch povznesených a obohacených duchovních hodnot, které charakterizují nastupující éru zlepšených lidských vztahů a rozvoj duchovních vědomostí.

4. JEŽÍŠOVO UČENÍ O SPRAVEDLNOSTI

Ježíš nikdy nedal přesnou definici království. Jednou mluvil o jedné fázi království, jindy diskutoval o jiném aspektu bratrství, které spočívá v Božím vládnutí v srdcích lidí. V průběhu tohoto sobotního odpoledního kázání Ježíš uvedl nejméně pět fází, nebo epoch království:

1. Osobní a vnitřní zkušenost duchovního života v přátelství individuálního věřícího s Bohem-Otcem.

increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

170:3.9 (1862.6) The righteousness of any act must be measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

170:3.10 (1862.7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

170:3.11 (1862.8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862.9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862.10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of the individual believer with God the Father.

2. Rozšiřující se bratrství věřících v evangelium, sociální aspekty zlepšení mravů a oživení etiky v důsledku vládnutí Božího ducha v srdcích jednotlivých věřících.

3. Nadsmrtelné bratrství neviditelných duchovních bytostí, vládnoucích na zemi i na nebi—nadlidské království Boží.

4. Perspektiva dokonalejšího naplnění Boží vůle, postup k rozbrěsku nového sociálního řádu ve spojení se zlepšeným duchovním životem—následující éra člověka.

5. Království ve své úplnosti, budoucí duchovní věk světa a života na zemi.

Proto musíme vždy zkoumat učení Ježíše, abychom zjistili, na kterou z těchto pěti fází poukazoval, když použil výraz království nebeské. Tímto procesem—postupným měněním lidské vůle a tím ovlivňováním lidských rozhodnutí—Michael a jeho spolupracovníci také povolna, ale jistě, mění celý chod lidské evoluce, sociálně a jinak.

Učitel při této příležitosti zdůraznil následujících pět bodů jako zásadních rysů evangelia království:

1. Prvořadá významnost jedince.
2. Vůle jako určující faktor v lidské zkušenosti.
3. Duchovní sounáležitost s Bohem-Otcem.
4. Nejvyšší uspokojení z láskyplné služby lidem
5. Převaha duchovního nad materiálním v lidské osobnosti.

Tento svět nikdy skutečně, nebo upřímně či opravdově nevyzkoušel tyto dynamické ideje a božské ideály Ježíšova učení o království nebeském. Ale nesmíte se nechat odradit tímto zdánlivě pomalým vývojem ideje království na Urantii. Pamatujte si, že chod postupné evoluce je vystaven náhlým a neočekávaným změnám jak v materiálních, tak i duchovních světech. Poskytnutí Ježíše jako vtěleného Syna bylo právě takovou zvláštní a neočekávanou událostí v duchovním životě tohoto světa. A také nedělejte osudovou chybu v čekání na příchod království ve své době, poněvadž si pak nedokážete vytvořit království ve vašich vlastních duších.

Přestože Ježíš vztahoval jednu z fází království k budoucnosti a mnohokrát naznačil, že taková událost může přijít jako část světové krize

170:4.3 (1863.1) 2. The enlarging brotherhood of gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863.2) 3. The supermortal brotherhood of invisible spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

170:4.5 (1863.3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:4.6 (1863.4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:4.7 (1863.5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:4.8 (1863.6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

- 170:4.9 (1863.7) 1. The pre-eminence of the individual.
- 170:4.10 (1863.8) 2. The will as the determining factor in man's experience.
- 170:4.11 (1863.9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.
- 170:4.12 (1863.10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.
- 170:4.13 (1863.11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:4.14 (1863.12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

170:4.15 (1863.13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous occasions, intimate that such an event might

a ačkoliv v několika případech stejným způsobem s určitostí slíbil někdy návrat na Urantii, je nutno poznamenat, že on nikdy jasně nespojoval tyto dvě ideje dohromady. Ježíš slíbil nové zjevení království na zemi někdy v budoucnosti; on také slíbil, že se někdy vrátí na tento svět osobně; ale on nikdy neřekl, že tyto dvě události jsou totožné. Z toho všeho, co nám je známo, se tyto sliby mohou, ale nemusí, vztahovat ke stejné události.

Jeho apoštolové a učedníci samozřejmě spojili tato dvě učení dohromady. Když se království neuskutečnilo podle jejich očekávání, připomněli si učení Učitele o budoucím království a jeho slib vrátit se, udělali závěr, že tyto sliby se týkají jedné a té stejné události; a proto žili v naději na brzký druhý příchod Ježíše, aby ustanovil království v jeho plnosti, moci a slávě. A tak následující generace věřících žily na zemi se stejnou inspirující, ale neuspokojující nadějí.

5. POZDĚJŠÍ PŘEDSTAVY O KRÁLOVSTVÍ

Po stručném shrnutí učení Ježíše o království nebeském je nám dovoleno popsat některé pozdější ideje, které byly připojeny ke koncepci království a předpovědět možný vývoj království v nadcházející epoše.

V průběhu prvních staletí popularizace křesťanství idea království nebeského byla nesmírně ovlivněna tehdy se rychle šířícími pojmy řeckého idealismu, především idejí o tom, že přírodní je stínem duchovního—dočasné je časovým stínem věčnosti.

Ale obrovský krok, kterým byl přenos učení Ježíše z židovské na pohanskou půdu, byl udělán, když Mesiáš království se stal Výkupitelem církve—náboženské a společenské organizace, vyrůstající z aktivit Pavla a jeho nástupců a založené na učeních Ježíše, doplněných ideami Filóna a perskými doktrínami o dobru a zlu.

Ideje a ideály Ježíše, ztělesněné v učení evangelia království, se prakticky nerealizovaly, poněvadž jeho následovníci postupně překroutili jeho výroky. Ježíšova koncepce království byla výrazně změněna dvěma tendencemi:

1. Věřící židé ho stále považovali za Mesiáše. Věřili, že Ježíš se velmi brzy vrátí, aby opravdu

appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual—the temporal as the time shadow of the eternal.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in regarding him as the *Messiah*. They believed that

ustanovil celosvětové, více či méně materiální království.

2. Nežidovští křesťané začali velmi brzy přijímat doktríny Pavla, což vzrůstající měrou vedlo ke všeobecnému přesvědčení, že Ježíš byl Vykupitel dětí církve—nový a institucionální nástupce dřívější koncepce čistě duchovního bratrství království.

Vznik církve jako sociálního produktu království by byl přirozený a dokonce žádoucí. Zlem církve nebyla její existence, ale spíše to, že téměř úplně odstranila Ježíšovu koncepci království. Pavlova instituciovaná církev se stala faktickou náhradou za království nebeské, které Ježíš hlásal.

Ale nepochybně, toto samé království nebeské, které učil Ježíš, existuje v srdci věřících a bude přece jen vyhlášeno této křesťanské církvi, stejně jako všem ostatním náboženstvím, rasám a národům na zemi—a také každému jedinci.

Království, jak ho učil Ježíš, duchovní ideál individuální čestnosti a koncepce božského přátelství člověka s Bohem, se postupně ztratilo do mystického konceptu osoby Ježíše jako Vykupitele-Tvořitele a duchovní hlavy socializované náboženské komunity. Takto formální a institucionální církev nahradila bratrství království, které bylo založeno na jedincích, vedených duchem.

Církev byla nevyhnutelným a prospěšným sociálním důsledkem života Ježíše a jeho učení; tragédie spočívá v tom, že tato sociální reakce na učení o království v takové plné míře odstranila duchovní koncepci reálného království jak ho Ježíš učil a žil.

Pro židy království bylo izraelskou komunitou; pro jinověrce se stalo křesťanskou církví. Pro Ježíše království bylo sjednocením jedinců, kteří přiznali svoji víru v otcovství Boha, čímž oznámili svoji upřímnou oddanost vykonávat vůli Boží a tím se stali členy duchovního bratrství lidí.

Učitel si byl plně vědom, že šíření evangelia království po světě vyvolá určité sociální důsledky. Ale jeho úmysl spočíval v tom, aby se všechny takové žádoucí společenské projevy objevily jako mimovolné a nevyhnutelné plody, nebo přirozené výsledky této vnitřní osobní zkušenosti jednotlivých věřících—ryzí duchovní přátelství a spojení s božským duchem, který pobývá ve všech takových věřících a vyvolává jejich aktivitu.

Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

170:5.8 (1864.8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

170:5.9 (1864.9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

170:5.10 (1864.10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865.1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community*; to the gentiles it became the Christian *church*. To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

170:5.12 (1865.2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

Ježíš předvídal, že hned za rozvojem opravdového duchovního království bude následovat vznik společenské organizace, nebo církve a proto nikdy nebránil apoštolům vykonávat Janův obřad křtu. On učil, že pravdu milující duše, ta, která hladoví a žízní po spravedlnosti, po Bohu, je přijata do duchovního království díky své víře; ve stejnou dobu apoštolové učili, že takový věřící je přijat do společenské organizace učedníků skrze tělesný obřad křtu.

Když si první následovníci Ježíše uvědomili své částečné selhání realizovat jeho ideál ustanovit království v srdcích lidí skrze vliv a vedení ducha individuálního věřícího, rozhodli se zachránit jeho učení od úplného zániku nahrazením Učitelova ideálu království postupným vytvářením viditelné společenské organizace—křesťanské církve. A když se jim podařilo tuto záměnu uskutečnit a aby byli zásadoví a zabezpečili úctu k učení Ježíše o faktu království, začali odsunovat království do budoucnosti. Církev, jakmile se stabilizovala, začala učit o tom, že království se ve skutečnosti objeví v době vyvrcholení křesťanské epochy—při druhém příchodu Krista.

Takto se křesťanství stalo koncepcí epochy, idejí budoucí návštěvy a ideálem konečného vykoupení svatých Nejsvrchovanějšího. Ranní křesťané (a příliš mnoho pozdějších) obecně opustili ideu vztahu Otce a Syna, obsaženou v Ježíšově učení o království a nahradili ji dobře organizovaným společenským sdružením církve. Církev se tím v podstatě stala sociálním bratrstvím, které fakticky nahradilo Ježíšovu koncepci a ideál duchovního bratrství.

Ježíšova ideální koncepce se téměř vůbec neuskutečnila, ale na základě osobního života Učitele a jeho učení, doplněných řeckými a perskými koncepcemi věčného života a rozšířených doktrínou Filóna o protikladu světského a duchovního, Pavel začal budovat jednu z nejprogresivnějších lidských společností, jaká kdy na Urantii existovala.

Ježíšova koncepce stále žije v pokrokových náboženstvích světa. Pavlova křesťanská církev je socializovaným a polidštěným stínem toho, čím se království mělo stát podle představy Ježíše—a čím se určitě stane. Pavel a jeho následníci částečně přenesli otázky věčného života z jedince na církev. Kristus se tak stal hlavou církve a ne starším bratrem každého individuálního věřícího v rodinu Otce, která je království. Pavel a jeho současníci použili všechny Ježíšovy duchovní

170:5.13 (1865.3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865.4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

170:5.15 (1865.5) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

170:5.16 (1865.6) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive human societies which has ever existed on Urantia.

170:5.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of

aspekty, týkající se jeho osobnosti a individuálně věřícího na církev jako skupinu věřících; a tímto zasadili smrtelnou ránu koncepci Ježíše o božském království v srdci individuálního věřícího.

A proto křesťanská církev po staletí čelila značným potížím, protože si dovolila dělat si nároky na ty mystické síly a privilegia království—ty síly a privilegia, které mohou být využity a pocíťeny pouze mezi Ježíšem a jeho duchovními věřícími bratry. A z toho je zřejmé, že členství v církvi ještě nutně neznamená vstup do království; jedno je duchovní a druhé je jenom sociální.

Dříve či později se objeví jiný a větší Jan Křtitel, který prohlásí, že „království Boží brzy přijde“—což znamená návrat vznešené duchovní koncepce Ježíše, který prohlásil, že království je vůle jeho nebeského Otce, nadmyslového a vládnoucího v srdci věřícího—a to všechno se děje bez jakéhokoliv zasahování hmotné církve na zemi, nebo druhého příchodu Krista. Musí přijít obnovení původního učení Ježíše, takové nově formulované prohlášení, které odčiní jednání jeho prvních následovníků, kteří vytvořili socio-filozofický systém víry, vztahující se k faktu Michaelova pobytu na zemi. Učení tohoto příběhu o Ježíšovi za krátkou dobu téměř úplně nahradilo kázání evangelia Ježíše o království. Takto dějinné náboženství vytěsnilo učení, ve kterém Ježíš spojil nejvyšší morální ideje a duchovní ideály člověka s jeho největší nadějí na budoucnost—věčný život. A to je evangelium království.

A právě kvůli tomu, že evangelium Ježíše bylo tak mnohostranné, tak během několika staletí badatelé písemných svědectví o jeho učení se rozdělili do mnoha kultů a sekt. Toto nešťastné rozčlenění křesťanských věřících bylo způsobeno v důsledku nerozpoznání v Učitelově mnohotvárném učení božské identity jeho nesrovnatelného života. Ale jednou opravdoví věřící v Ježíše nebudou takto duchovně odděleni ve svých postojích od nevěřících. Vždy můžeme mít rozdílné intelektuální vnímání a výklad a také rozdílné stupně socializace, ale nedostatek duchovního bratrství je neomluvitelný a odsouzeníhodný.

Ale nemylte se! V učení Ježíše je věčná podstata, která jim nedovolí navždy zůstat neplodnými v srdcích myslících lidí. Království, tak jak ho přestavil Ježíš, se do značné míry nepodařilo na zemi uskutečnit; prozatím jeho místo zaujímá instituce církve. Ale musíte si uvědomit, že tato církev je pouze larválním

the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

170:5.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

170:5.19 (1866.2) Sooner or later another and greater John the Baptist is due to arise proclaiming “the kingdom of God is at hand” — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170:5.20 (1866.3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

170:5.21 (1866.4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only

stadiem v rozvoji duchovního království, které přetrvá tuto materiální epochu a pak přejde do duchovnější epochy, kde učení Ježíše bude mít větší příležitost pro rozvoj. Proto tak zvaná křesťanská církev je kuklou, ve které nyní dřímá Ježíšova koncepce království. Království božského bratrství stále žije a časem se určitě vynoří z této dlouho trvající dřimoty, tak, jak se s určitostí motýl vynoří jako nádherné stvoření z nepěkného tvora v procesu metamorfózy.

the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

Kapitola 171. Na cestě do Jerusalema

⇐ 170

Kniha Urantia

172 ⇐

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 171 NA CESTĚ DO JERUSALEMA

Sekce

Úvod

1. Odchod z Pelly
2. O vyčíslení ztrát
3. Putování po Pereji
4. Učení v Liviasu
5. Slepec u Jericha
6. Návštěva Zachea
7. „Když Ježíš prošel kolem“
8. Podobnoství o hřívnách

PAPER 171 ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perean Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. “As Jesus Passed By”
8. Parable of the Pounds

Úvod

NÁSLEDUJÍCÍHO dne po památném kázání o „Království nebeském“ Ježíš oznámil, že se příští den on a jeho apoštolové vypraví do Jerusalema na svátek Paschi a na cestě tam navštíví různá města v jižní Pereji.

Po proslovu Ježíše o království a jeho oznámení o cestě na svátek Paschi si všichni jeho stoupenci mysleli, že jde do Jerusalema, aby tam slavnostně zahájil světské království, založené na nadvládě židů. Bez ohledu na to, co Ježíš řekl o nemateriálním charakteru království, nepodařilo se mu úplně vytěsnit z myslí svých židovských posluchačů představu, že Mesiáš musí nastolit určitý druh nacionalistické vlády s centrem v Jerusalemu.

To, co Ježíš řekl ve svém sobotním kázání jenom zmátlo většinu jeho přívrženců; velmi málo jich bylo osvíceno Ježíšovou řečí. Jemu blízcí pochopili něco z jeho učení o vnitřním království, „královstvím nebeském ve vás,“ ale také věděli, že mluvil o jiném a budoucím království a to bylo to

INTRODUCTION

171:0.1 (1867.1) THE day after the memorable sermon on “The Kingdom of Heaven,” Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:0.2 (1867.2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master's discourse. The leaders understood something of his teachings regarding the inner kingdom, “the kingdom of heaven within you,” but

království, o kterém věřili, že teď jde do Jerusalemu ustanovit. Když byli potom zklamáni ve svém očekávání, když pak byl židy zavržen a později, když byl Jerusalem doslova zničen, stále se drželi této naděje a upřímně věřili, že učitel se brzy vrátí na svět ve velké moci a velkolepé slávě, aby ustanovil slíbené království.

Bylo to v tuto sobotní odpoledne, když Salome, matka Jakuba a Jana Zebedeových, přišla se svými dvěma syny za Ježíšem a obrátila se k němu jako nastávajícímu vladaři východu s požadavkem, aby ji předem slíbil splnit jakoukoliv její žádost. Ale Učitel to odmítl a řekl ji: „Co žádáš, abych pro tebe udělal?“ Nato Salome odpověděla: „Učiteli, teď když se chystáš do Jerusalema ustanovit království, žádám dopředu tvůj slib, že těmto mým dvěma synům se dostane velké pocty a jeden bude sedět po tvé pravici a druhý po tvé levici v království.“

Když Ježíš vyslechl žádost Salome, řekl: „Ženo, ty nevíš, čeho žádáš.“ A potom, dívajíc se přímo do očí dvou pocty vyžadujících apoštolů, řekl: „Kvůli tomu, že vás dlouho znám a miluji vás, kvůli tomu, že jsem také žil v domě vaší matky, kvůli tomu, že Ondřej vám poručil být vždy se mnou, vy dovolíte své matce přijít tajně za mnou s takovým nevhodným požadavkem? Ale dovolte mně se vás zeptat: můžete vypít kalich, který budu pít já?“ A ihned bez rozmyšlení Jakub a Jan odpověděli: „Ano, Učiteli, můžeme.“ Ježíš řekl: „Jsem zarmoucen z toho, že nevíte proč půjdeme do Jerusalema; trápí mně, že nechápete podstatu království; jsem zklamán z toho, že přivedete svoji matku, aby se na mne obrátila s touto prosbou; ale já vím, že mne ve svých srdcích miluje; proto říkám, že budete opravdu pít z mého kalichu hořkosti a sdílet mé ponížení, ale mně není dáno rozhodovat o tom, kdo bude sedět po mé pravici a po mé levici. Takové pocty čekají na ty, které menuje můj Otec.“

Záhy kdosi donesl zprávu o této schůzce Petrovi a dalším apoštolům a ti byli velmi pobouřeni, že Jakub a Jan se snaží získat pro sebe privilegia a tajně šli se svou matkou s takovou prosbou za Ježíšem. Když se začali mezi sebou přit, Ježíš si je všechny zavola a řekl: „Vy dobře víte, jak vládci jinověrců vládnou nad svými poddanými a jak ti mocní uplatňují svoji moc. Ale tomu tak nebude v království nebeském. Ten, kdo chce být nad vámi, bude nejdřív vašim sluhou. Ten, kdo chce být první mezi vámi, bude vašim sloužícím. Já vám prohlašuji, že Syn Člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby

they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

171:0.4 (1867.4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, “What do you want me to do for you?” Then answered Salome: “Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom.”

171:0.5 (1867.5) When Jesus heard Salome's request, he said: “Woman, you know not what you ask.” And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: “Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother's house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?” And without a moment for thought, James and John answered, “Yes, Master, we are able.” Said Jesus: “I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father.”

171:0.6 (1868.1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they fell to arguing among themselves, Jesus called them all together and said: “You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you, let him first become your servant. He who would

sloužil; a já nyní půjdu do Jerusalema položit svůj život při vykonávání vůle Otce a ve službě mým bratrům.“ Když apoštolové uslyšeli tato slova, vzdálili se, aby se pomodlili. V ten večer, díky snahám Petra, Jakub a Jan se vhodným způsobem omluvili deseti apoštolům a získali nazpět důvěru svých bratrů.

Když přišli se žádostí sedět po pravé a po levé ruce Ježíše v Jerusalemu, synové Zebedea si sotva uvědomovali, že za necelý měsíc bude jejich milovaný učitel viset na římském kříži s umírajícím zlodějem na jedné straně a dalším hříšníkem na druhé straně. A jejich matka, která byla přítomna ukřižování, si jasně vzpomněla na svoji pošetilou žádost, se kterou přišla za Ježíšem v Pelle, když tak nerozumně chtěla pocty pro své apoštolské syny.

1. ODCHOD Z PELY

V pondělí dopoledne, 13. března, Ježíš a jeho dvanáct apoštolů se naposledy rozloučili s táborem u Pelly a vydali se na jih, aby tam zahájili putování po městech jižní Pereji, kde pracovali druhové Abnéra. Mezi sedmdesáti evangelisty strávili více než dva týdny a potom šli přímo do Jerusalema na svátek Paschi.

Když Učitel odešel z Pelly, učedníci, kteří tam tábořili s apoštolý, bylo jich kolem jednoho tisíce, se vydali za ním. Asi polovina této skupiny se od něho odělila u brodu přes Jordán na cestě do Jericha když se dozvěděli, že jde do Chešbónu a poté, když slyšeli jeho kázání „O vyčíslení ztrát.“ Odešli do Jerusalema, zatímco druhá polovina ho následovala po dobu dvou týdnů, navštěvujíc města v jižní Pereji.

Většina blízkých stoupenců Ježíše si v zásadě uvědomovala, že tábor v Pelle byl zrušen a že se tam již nevrátí, ale oni si opravdu mysleli, že to jenom znamená to, že jejich Učitel se konečně rozhodl jít do Jerusalema a uplatnit nárok na Davidův trůn. Velká většina jeho přívrženců nikdy nedokázala pochopit žádnou jinou koncepci království nebeského; bez ohledu na to, co je učil, oni se nevzdali této židovské ideje o království.

Podle příkazu apoštola Ondřeje, ve středu, 15. března, David Zebedeus zavřel tábor u Pelly. V tu dobu tam pobývalo téměř čtyři tisíce návštěvníků a toto číslo nezahrnovalo více než tisíc lidí, kteří bydleli s apoštolý v místě, známém jako učební tábor a kteří odešli s Ježíšem a dvanácti apoštolý na jih. David, s velkou nechuť, prodal veškeré vybavení různým kupcům a s penězi odešel do Jerusalema, kde je předal Jidášii Iškariotskému.

be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father's will and in the service of my brethren." When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

171:0.7 (1868.2) In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

171:1.1 (1868.3) On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner's associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

171:1.2 (1868.4) When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on "Counting the Cost." They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

171:1.3 (1868.5) In a general way, most of Jesus' immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought this indicated that their Master at last intended to go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

171:1.4 (1868.6) Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the entire equipment to numerous buyers and

David byl v Jerusalemu během tragického posledního týdne a po ukřižování Ježíše vzal svoji matku s sebou zpět do Betsaidy. Když čekal na Ježíše a apoštoly, navštívil v Betanii Lazara a byl nesmírně pobouřen jakým způsobem ho farizejové začali pronásledovat a štvát po jeho vzkříšení. Ondřej přikázal Davidovi zrušit kurýrskou službu; a to bylo všemi vnímáno jako znamení brzkého ustanovení království v Jerusalemu. David se octl bez práce a rozhodl se stát samozvaným ochráncem Lazara, ale předmět jeho rozhořčeného znepokojení vzápětí uprchl tajně do Filadelfie. Proto, zanedlouho po Ježíšově vzkříšení a po smrti své matky se David odebral do Filadelfie, když předtím nejdříve pomohl Martě a Marii prodat jejich nemovitosti; a tam ve společnosti Abnéra a Lazara strávil zbytek svého života. Stal se kontrolorem všech finančních záležitostí království, které mělo během života Abnéra své centrum ve Filadelfii.

Brzy po zničení Jerusalema se Antiochie stala centrem Pavlova křesťanství, zatímco Filadelfia zůstala centrem Abnerova království nebeského. Z Antiochie se Pavlova verze učení Ježíše a o Ježíši rozšířila po celém západním světě; z Filadelfie ji misionáři abnerovy verze království nebeského šířili po celé Mezopotámii a Arábii až do dob, kdy tyto neoblomní poslové učení Ježíše byli smeteni náhlým vzestupem islámu.

2. O VYČÍSLENÍ ZTRÁT

Když Ježíš se skupinou téměř tisíce stoupenců dorazili k brodu přes Jordán u Betanie, někdy nazývaná Bethabara, jeho učedníci si začínali uvědomovat, že se Ježíš nechystá jít přímo do Jerusalema. Mezitím co váhali a mezi sebou debatovali, Ježíš vystoupil na obrovský kámen a pronesl k nim řeč, která se stala známou jako „Vyčíslení ztrát.“ Učitel řekl:

„Ti z vás, kteří mne chtějí následovat i nadále, musí být připraveni zaplatit za tuto šlechetnou oddanost vykonání vůle mého Otce. Jestli chcete být mými učedníky, musíte být připraveni opustit otce, matku, manželku, děti, bratry a sestry. Jestli kdokoliv z vás chce být nyní mým učedníkem, ten

proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

171:1.5 (1869.1) David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Bethsaida after the crucifixion. While awaiting Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:1.6 (1869.2) Within a short time after the destruction of Jerusalem, Antioch became the headquarters of *Pauline Christianity*, while Philadelphia remained the center of the *Abnerian kingdom of heaven*. From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. ON COUNTING THE COST

171:2.1 (1869.3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as “Counting the Cost.” The Master said:

171:2.2 (1869.4) “You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father’s will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you would now be my disciple, you must be willing to

musí být připraven vzdát se také svého života, tak, jako Syn Člověka brzy nabídne svůj život pro dokončení své mise konání vůle Otce na zemi a v těle.

Jestli nejste připraveni zaplatit plnou cenu, stěží můžete být mými učedníky. Než půjdete dál, každý z vás by se měl posadit a vyčíslit cenu za to, aby se stal mým učedníkem. Který z vás by se rozhodl postavit na svých pozemcích strážní věž, aniž by si nejdříve spočítal cenu, aby věděl, zdali má dost peněz na dokončení? Jestli takto cenu nespočítáte, položíte základy a může se stát, že zjistíte, že nejste schopni dokončit to, co jste započali a vaši sousedé se vám budou posmívat a říkat: „Podívejte se, tento člověk začal stavět a není schopen dokončit svoji práci.“ Anebo, který král chce vstoupit do války proti jinému králi, a nejdříve si neseďne a neporadí se, zdali je schopen s deseti tisíci muži bojovat s jeho dvaceti tisíci? Jestliže král si nemůže dovolit střetnout se svým nepřítelem kvůli tomu, že je nepřipraven, pošle svého vyslance k druhému králi i přestože ten je ještě hodně daleko, vyjednat podmínky míru.

Proto každý z vás by si měl nyní sednout a vyčíslit cenu za to stát se mým učedníkem. Od této chvíle nebudete již moci nás následovat, naslouchat učení a vidět naši práci; budete muset čelit krutému pronásledování a být svědectvím o tomto evangeliu tváří v tvář zdrcujícímu zklamání. Jestli nejste připraveni zřici se všeho co jste a věnovat všechno co máte, pak nejste hodni být mými učedníky. Jestli jste již nyní zvítězili sami nad sebou ve svém srdci, nemusíte mít žádný strach z vnějšího vítězství, kterého brzy nabudete, když Syn Člověka bude zavržen velkokněží a saduceji a dán do rukou posmívajícímu se davu nevěřících.

Nyní byste se měli zeptat sami sebe a zjistit, jaký je váš motiv být mým učedníkem. Jestli toužíte po uznání a slávě, jestli jste světsky zaměřeni, jste jako sůl, která ztratila svoji chuť. A když to, co je ceněno pro svoji slanost ztratí svoji příchut', jaký má pak užitek? Takové koření je nepotřebné; může se pouze vyhodit do smetí. Teď jsem vás varoval a dal vám možnost vrátit se zpět v pokoji do svých domovů, jestli nejste připraveni vypít se mnou kalich, který se nyní připravuje. Znovu a znovu jsem vám říkal, že mé království není z tohoto světa, ale vy mně nevěříte. Ten, kdo má uši, aby slyšel, nechť naslouchá tomu, co říkám.“

Ihned po těchto slovech Ježíš, v čele dvanáctky, vyrazil na cestu do Chešbónu v doprovodu asi pěti set lidí. Po krátkém otálení se druhá polovina davu vydala do Jerusalema. Apoštolové Ježíše, společně s vůdčími učedníky,

give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father's will on earth and in the flesh.

171:2.3 (1869.5) “If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, ‘Behold, this man began to build but was unable to finish his work.’ Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:2.4 (1879.1) “Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

171:2.5 (1879.2) “Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say.”

171:2.6 (1879.3) Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together

hodně přemýšleli o těchto slovech, ale stále lpěli na své víře v to, že po tomto krátkém období příkoří a zkoušek bude království určitě ustanoveno a do jisté míry bude v souladu s jejich dlouhodobými nadějemi.

3. PUTOVÁNÍ PO PEREJI

Více než dva týdny Ježíš a dvanáctka, doprovázeni zástupem několika stovek učedníků, putovali po jižní Pereji, navštěvujíc všechna města, ve kterých pracovalo sedmdesát evangelistů. V této oblasti žilo hodně jinověrců a jelikož jen málo z nich se chystalo na slavnost Paschi v Jerusalemu, poslové království se ihned pustili do své práce—učení a kázání.

Ježíš se v Chešbónu setkal s Abnérem a Ondřej dal příkaz sedmdesáti nepřerušovat svoji práci v době Paschi; Ježíš doporučil, aby poslové pokračovali ve své práci bez ohledu na to, co se brzy stane v Jerusalemu. On také poradil Abnérovi dovolit ženskému sboru, kdyby si to přál, jít do Jerusalema na Paschu. A toto bylo naposledy, kdy Abnér viděl Ježíše v těle. Ten se s Abnérem rozloučil slovy: „Můj synu, já vím že budeš věrný království a modlím se k Otci, aby ti dal moudrost milovat a rozumět svým bratrům.“

Během putování od města k městu je velký počet jejich přívrženců opustil a odešel do Jerusalema, takže když se Ježíš vydal na Paschu, tak jeho doprovod už měl méně než dvě stě lidí.

Apoštolové pochopili, že se Ježíš chystá do Jerusalema na Paschu. Oni věděli, že Vysoká rada rozeslala zprávu do celého Izraele, že byl odsouzen k smrti a vydala nařízení, že každý, kdo ví o jeho pobytu, to musí oznámit Vysoké radě; a přesto, navzdory tomu všemu, apoštolové nebyli tak znepokojeni, jak byli tehdy, když jim ve Filadelfii oznámil svůj úmysl jít do Betanie podívat se na Lazara. Tato změna postoje ze silného strachu do stavu tichého očekávání byla hlavně způsobena vzkříšením Lazara. Oni došli k závěru, že v naléhavém případě Ježíš může použít svoji božskou moc a zostudit své nepřátele. Tato naděje, spolu s jejich hlubší a vyzrálejší vírou v duchovní nadřazenost jejich Učitele, vysvětlovala viditelnou odvahu, projevovanou jeho blízkými stoupenci, kteří se ho nyní chystali následovat do Jerusalema navzdory veřejnému prohlášení Vysoké rady, že musí zemřít.

Většina apoštolů a mnoho z jeho blízkých učedníků nevěřilo, že Ježíš může zemřít; věřili v

with the leading disciples, thought much about these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. THE PEREAN TOUR

171:3.1 (1870.4) For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

171:3.2 (1870.5) Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: "My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren."

171:3.3 (1870.6) As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

171:3.4 (1871.1) The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus's resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies. This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

171:3.5 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it

to, že on je „vzkříšení a život“, oni ho považovali za nesmrtelného a již vítězného nad smrtí.

possible for Jesus to die; they, believing that he was “the resurrection and the life,” regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. UČENÍ V LIVIASU

Ve středu večer, 20. března, Ježíš a jeho stoupenci tábořili v Liviasu na své cestě do Jerusalema, kdy již dokončili své putování po městech jižní Perea. Byla to právě tato noc v Liviasu, kdy Šimon Zélóta a Šimon Petr se tajně domluvili, že sem dopraví přes sto mečů a dají tyto zbraně do rukou všech těch, kteří je budou ochotni přijmout a nosit je ukryté pod svými oděvy. Šimon Petr měl svůj meč u sebe ještě v tu noc, kdy Učitel byl zrazen v zahradě.

Ve čtvrtek brzy ráno, ještě dříve než se ostatní probudili, si Ježíš zavolal Ondřeje a řekl mu: „Probud' své bratry! Chci jim něco říci.“ Ježíš věděl o těch mečích a o tom, kteří z apoštolů je dostali a nosili při sobě, ale on jim nikdy neřekl, že to věděl. Když Ondřej probudil své druhy a ti se shromáždili odděleně od ostatních, Ježíš řekl: „Děti moje, jste se mnou již dlouhou dobu a naučil jsem vás mnohému, co je potřebné pro tuto dobu, ale nyní vás chci varovat, abyste nedůvěřovali nejistotám těla, nebo slabosti lidské obrany proti těžkostem a zkouškám, které nás čekají. Svolal jsem vás tady stranou proto, abych vám ještě jednou jasně řekl, že půjdeme do Jerusalema, kde, jak víte, Syn Člověka byl již odsouzen k smrti. Znovu vám říkám, že Syn Člověka bude vydán do rukou velkokněžů a náboženských vůdců; že ti ho odsoudí a pak vydají do rukou pohanů. A ti se budou Synu Člověka posmívat, dokonce na něho plivat a bičovat a odvedou ho na smrt. A když Syna Člověka zabijí, nebudte zdrceni, protože já vám prohlašuji, že na třetí den on vstane. Mějte se na pozoru a pamatujte si, že jsem vás předem varoval.“

A znovu byli apoštolové překvapeni a ohromeni; ale nebyli schopni se přinutit přijmout jeho slova doslova; nedokázali pochopit, že Učitel myslel přesně to, co řekl. Byli tak zaslepeni svojí vytrvalou vírou ve světské království na zemi a s centrem v Jerusalemu, že jednoduše nedokázali—nechtěli—sobě připustit doslovný smysl Ježíšových slov. Celý den přemýšleli nad tím, co Ježíš myslel takovým zvláštním projevem. Ale žádný z nich se neodvážil položit mu otázku o těchto prohlášeních. Až po jeho smrti si tyto zmatení apoštolové uvědomili, co jim Učitel řekl

4. TEACHING AT LIVIAS

171:4.1 (1871.3) On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master's betrayal in the garden.

171:4.2 (1871.4) Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: “Awaken your brethren! I have something to say to them.” Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: “My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man's defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you.”

171:4.3 (1871.5) Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not — would not — permit themselves to accept Jesus' words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not

tak jasně a otevřeně před svým ukřižováním.

Bylo to tady v Liviasu, brzy po snídani, když několik přátelských farizejů přišlo za Ježíšem a řeklo. „Rychle uprchni z těchto míst, protože Herodes tě hledá, aby tě zabil, tak jak to kdysi udělal s Janem. Bojí se povstání lidu a rozhodl se tě zabít. My tě proto varujeme, abys měl čas uprchnout.“

A byla to částečně pravda. Vzkříšení Lazara vyděsilo a znepokojilo Heroda a jelikož věděl, že Vysoká rada si dovolila odsoudit Ježíše ještě před soudem, Herodes se rozhodl Ježíše buď zabít, anebo vyhnat ze svého území. Sám ve skutečnosti chtěl udělat to druhé, poněvadž se ho tak bál, že doufal, že nebude nucen ho popravít.

Když Ježíš farizeje vyslyšel, odpověděl: „Já znám dobře Heroda a jeho strach z tohoto evangelia království. Ale nemylte se, on by byl mnohem raději, kdyby Syn Člověka šel do Jerusalema trpět a zemřít v rukou velkoknězů; majíc na svých rukou krev Jana, on nechce být odpovědný za smrt Syna Člověka. Jděte a řekněte této lišce, že Syn Člověka káže dnes v Pereji, zítra jde do Judeji a za několik dnů završí svoji misi na zemi a bude připraven vystoupit k Otci.“

Potom se Ježíš obrátil ke svým apoštolům a řekl: „Od dávných dob proroci umírají v Jerusalemu a proto je jenom vhodné, že Syn Člověka půjde do města, kde se nachází dům jeho Otce, aby byl obětován jako platba za lidský fanatismus a jako důsledek náboženských predsudků a duchovní slepoty. Ó, Jerusaleme, Jerusaleme! Město, které zabije proroky a kamenuje učitele pravdy! Kolikrát bych chtěl shromáždit tvé děti tak, jak slepice shromažďuje své vlastní mláďata pod svá křídla, ale ty mně to nedovolíš! Zři, brzy bude tvůj dům zničen! Mnohokrát si budeš přát uvidět mne, ale neuvidíš. A budeš mne potom hledat, ale nenajdeš mne.“ A když takto promluvil, obrátil se k ostatním kolem a řekl: „Nícméně, vypravme se do Jerusalema na svátek Paschi a konejme tak, abychom naplňovali vůli nebeského Otce.“

Byla to zmatená a zaražená skupina věřících, která v tento den následovala Ježíše do Jericha. V Ježíšových prohlášeních o království byli apoštolové schopni pouze rozpoznat určitá sdělení o konečném triumfu; oni prostě nedokázali postavit sebe sami na takové místo, kde by byli ochotni pochopit varování o blížícím se nezdaru. Když Ježíš mluvil o tom, že „vstane na třetí den“,

until after his death did these bewildered apostles wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

171:4.4 (1872.1) It was here at Livias, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: “Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape.”

171:4.5 (1872.2) And this was partly true. The resurrection of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:4.6 (1872.3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: “I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father.”

171:4.7 (1872.4) Then turning to his apostles, Jesus said: “From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father’s house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me.” And when he had spoken, he turned to those around him and said: “Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven.”

171:4.8 (1872.5) It was a confused and bewildered group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus’ declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of “rising on the third day,”

pochopili toto prohlášení jako znamení nevyhnutelného triumfu království ihned po předchozím nepřijemném sporu s židovskými náboženskými vůdci. „Třetí den“ byl běžný židovský výraz, znamenající „brzy“ nebo „brzy poté.“ Když Ježíš mluvil o tom, že „vstane“, oni si mysleli, že má na mysli „vznik království.“

Ježíš byl přijat těmito věřícími jako Mesiáš a představu trpícího Mesiáše židé prakticky neznali. Oni nerozuměli, že Ježíš svojí smrtí dosáhne mnoho věcí, které by nikdy nemohl dosáhnout svým životem. Bylo to vzkříšení Lazara, které dalo apoštolům odvahu vstoupit do Jerusalema, zatímco oporou Ježíše v průběhu těžkého období jeho poskytnutí byla vzpomínka na proměnění na hoře.

they seized upon this statement as signifying a sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The “third day” was a common Jewish expression signifying “presently” or “soon thereafter.” When Jesus spoke of “rising,” they thought he referred to the “rising of the kingdom.”

171:4.9 (1872.6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master at this trying period of his bestowal.

5. SLEPEC U JERICHA

Pozdě ve čtvrtek odpoledne, 30. března, Ježíš a jeho apoštolové, v čele skupiny asi dvě stě stoupenců, dorazili k hradbám Jericha. Když se přiblížili k bráně města, potkali se s davem žebráků, mezi nimiž byl nějaký Bartimaioš. Byl to starší člověk, který byl od svého mládí slepý. Tento slepý žebrák slyšel hodně o Ježíšovi a věděl všechno o jeho vyléčení slepého Jošijáše v Jerusalemu. Nevěděl o Ježíšově poslední návštěvě Jericha a dozvěděl se o ní až přišel do Betanie. Bartimaioš se rozhodl, že když Ježíš znovu navštíví Jericho, tak udělá všechno pro to, aby Ježíše požádal o navrácení svého zraku.

Zpráva o blížícím se Ježíšovi se roznesla po celém Jerichu a stovky jeho obyvatel se shromáždily, aby mu šly naproti. Když se tento velký zástup lidí vracel s Učitelem zpět do města, Bartimaioš slyšel hlasitý dupot davu a věděl, že se děje něco neobvyklého a tak se zeptal lidí stojících vedle něj na to, co se děje. A jeden z žebráků mu odpověděl: „Ježíš Nazaretský prochází kolem nás.“ Když Bartimaioš uslyšel, že Ježíš je blízko, začal hlasitým hlasem křičet: „Ježíši, Ježíši, smiluj se nade mnou! A když křičel stále hlasitěji a hlasitěji, někteří lidé poblíž Ježíše šli k němu a pokárali ho, aby se ztišil; ale bylo to marné; on křičel ještě více a hlasitěji.

Když Ježíš uslyšel slepcův křik, zastavil se a zůstal stát. A když ho uviděl, řekl svým přátelům: „Přivedte toho muže ke mně.“ A ti šli k Bartimaiovi a řekli mu: „Raduj se; pojď s námi, jelikož Učitel pro tebe poslal.“ Jak Bartimaioš uslyšel tato slova, odhodil svůj plášť, vyskočil směrem k cestě, kde se ho chopilo několik lidí a přivedli ho k Ježíšovi.

5. THE BLIND MAN AT JERICO

171:5.1 (1873.1) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus' last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:5.2 (1873.2) News of Jesus' approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, “Jesus of Nazareth is passing by.” When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, “Jesus, Jesus, have mercy upon me!” And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

171:5.3 (1873.3) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, “Bring the man to me.” And then they went over to Bartimeus, saying: “Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you.” When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him

Ježíš oslovil Bartimaiose slovy: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepec mu odpověděl: „Chtěl bych opět vidět.“ Když Ježíš vyslechl jeho prosbu a viděl jeho víru, řekl: „Budeš opět vidět; jdi svoji cestou; tvá víra tě uzdravila.“ A Bartimaios ihned znovu viděl a zůstal v blízkosti Ježíše, velebic Boha, dokud se Učitel nevydal příštího dne do Jerusalema. I potom Bartimaios šel s davem, říkajíc všem o tom, jak mu byl navrácen zrak u Jericha.

to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said: “What do you want me to do for you?” Then answered the blind man, “I would have my sight restored.” And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: “You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole.” Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. NÁVŠTĚVA ZACHEA

Slunce již začalo zapadat, když Ježíšovo procesí vešlo do Jericha a Ježíš se rozhodl tady zůstat na noc. Když Ježíš procházel kolem celnice, vyšel z ní Zacheus, hlavní výběrčí cla nebo daní, který velmi toužil setkat se s Ježíšem. Tento vrchní výběrčí cla byl velmi bohatý a hodně slyšel o tomto galilejském prorokovi. Předsevzal si, že pozná jaký je Ježíš člověk, když příště navštíví Jericho; proto se Zacheus snažil protlačit davem, ale ten byl příliš velký a jelikož byl malé postavy tak neviděl přes jejich hlavy. A tak vrchní výběrčí daní šel s davem až téměř do samého centra města a nedaleko od místa, kde bydlel. Když viděl, že se mu nepodaří proniknout davem a uvažujíc, že Ježíš projde městem bez zastavení, běžel dopředu a vyšplhal se na fíkovník, jehož převislé větve visely nad cestou. On věděl, že odtud bude mít dobrý výhled na Učitele až bude tady procházet. A neklamal se, protože Ježíš prošel kolem, zastavil se, podíval se nahoru na Zachea a řekl: „Rychle, Zacheji, slez dolů, protože dnešní noc musím strávit v tvém domě.“ A když Zacheus uslyšel tato překvapivá slova, tak v tom spěchu dostat se dolů a setkat se s Ježíšem, málem se stromu spadl. Když k němu přišel, projevil obrovskou radost z toho, že Učitel chce zůstat v jeho domě.

Ihned se odebrali do domu Zachea a obyvatelé Jericha byli velmi překvapeni tím, že Ježíš svolil přenocovat v domě vrchního výběrčího cla. A tak, když Učitel a jeho apoštolové se Zachejem zůstali chvíli stát u dveří jeho domu, jeden poblíž stojící jerichovský farizej řekl: „Vidíte, tento člověk jde spát do domu hříšníka, odpadlického syna Abrahama, který vydírá a okrádá lidi svého národa.“ Když to Ježíš uslyšel, podíval se na Zachea a usmál se. Nato se Zacheus postavil na podstavec a řekl: „Lidé Jericha, vyslechněte mne! Ano, já jsem výběrčí cla a hříšník, ale velký Učitel přišel, aby přenocoval v mém domě; a než vejde do mého domu, já vám

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

171:6.1 (1873.4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature, he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: “Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house.” And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:6.2 (1874.1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: “You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people.” And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: “Men of Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in my house; and before he goes in, I tell you that I

oznamuji, že věnuji polovinu z celého svého majetku chudým a počínaje zítřkem, jestli nezákonně vynutím cokoliv z kteréhokoliv člověka, vrátím to čtyřnásobně. Celým svým srdcem budu hledat spasení a učit se jednat spravedlivě před Bohem.“

Když Zacheus skončil svoji řeč, Ježíš řekl: „Dnes spasení přišlo do tohoto domu a ty ses stal opravdu synem Abrahama.“ Potom se Ježíš obrátil na kolem shromážděný dav a řekl: „Nedivte se tomu, co říkám a nebudte uraženi tím, co dělám, protože já jsem již dávno prohlásil, že Syn Člověka přišel hledat a spasit ztracené.“

Zůstali u Zacheje na noc. Ráno vstali a vydali se „cestou lupičů“ do Betanie na své pouti do Jerusalema na Paschu.

7. „KDYŽ JEŽÍŠ PROŠEL KOLEM“

Kamkoliv Ježíš přišel, tak šířil radost. Byl plný laskavosti a pravdy. Jeho druhové se nepřestávali divit jeho laskavým slovům, která vycházela z jeho úst. Můžete kultivovat zdvořilost, ale laskavost je vůní přátelství, která vychází z duše láskou nasycené.

Dobrotivost vždy vyvolá úctu, ale když postrádá laskavost, tak často odhání náklonnost. Dobrotivost je přitažlivá jen tehdy, když je laskavá. Dobrotivost je účinná jen tehdy, když je přitažlivá.

Ježíš opravdu rozuměl lidem; proto mohl projevovat upřímné porozumění a ukazovat opravdový soucit. Ale on zřídka dal průchod lítosti. Přestože jeho soucit byl bezmezný, jeho porozumění bylo praktické, osobní a tvořivé. Jeho blízká znalost utrpení nikdy nepřinesla lhostejnost a on uměl pomáhat zoufalým duším aniž zvýšil jejich sebelítost.

Ježíš byl schopen pomáhat lidem tak moc, protože je opravdově miloval. On opravdu miloval každého muže, každou ženu a každé dítě. On mohl být takovým opravdovým přítelem kvůli svému mimořádnému porozumění—on zcela jistě věděl, co se odehrávalo v srdci a mysli člověka. On byl zaujatým a horlivým pozorovatelem. Byl expertem v chápání lidských potřeb a uměl rozpoznávat touhy lidí.

Ježíš nikdy nespěchal. Když „procházel kolem“, měl vždy čas povzbudit své bližní. A vždy velmi snadno získával přátele. Byl zaujatým posluchačem. Nikdy se nešťoural v duších svých druhů. A když dával duchovní potravu hladovým myslím a napájel žíznivé duše, ti, kteří přijímali

am going to bestow one half of all my goods upon the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God.”

171:6.3 (1874.2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: “Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham.” And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: “And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost.”

171:6.4 (1874.3) They lodged with Zaccheus for the night. On the morrow they arose and made their way up the “road of robbers” to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. “AS JESUS PASSED BY”

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man, each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the comprehension of human need, clever in detecting human longings.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men “as he passed by.” And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and

jeho milosrdenství, nepocítovali příliš to, že se mu zpovídali, ale spíše to, že s ním debatovali. Měli v něho nespoutanou důvěru, protože v něm viděli jeho obrovskou víru v nich.

On nikdy nebyl zvědavý o lidech a nikdy neprojevil touhu lidí vést, řídit anebo je prověřovat. Vyvolával hlubokou sebedůvěru a ohromnou odvahu ve všech, kterým se poštěstilo ho znát. Když se na člověka usmál, ten smrtelník pocítil zvýšenou schopnost řešit své různorodé problémy.

Ježíš miloval lidi tak moc a tak moudře, že nikdy neváhal s nimi jednat přísně, když situace vyžadovala takový postoj. Když chtěl pomoci člověku, tak často požádal o pomoc jeho. Tímto způsobem vyvolal zájem, apeloval na lepší stránky lidské povahy.

Učitel dokázal uvidět spasitelnou víru v primitivní pověrčivosti ženy, která usilovala o vyléčení dotykem lemu jeho oděvu. Byl vždy připraven a ochoten přerušit kázání, nebo nechat čekat dav lidí, když viděl potřebu pomoci jednomu člověku, nebo i malému dítěti. Velké věci se staly nejen proto, že lidé věřili v Ježíše, ale také proto, že Ježíš měl velkou víru v lidi.

Většina těch skutečně důležitých věcí, které Ježíš řekl či udělal, se zdála, že se stala náhodně, „mimochodem.“ V pozemské službě Ježíše bylo velmi málo profesionálních metod, nebo pečlivě připravených plánů či předem promyšlených činů. Po celý život rozdával zdraví a šířil štěstí přirozeně a citlivě. Doslovná pravda je v tom, že „chodil a konal dobro.“

A bylo by patřičné, aby následovníci Učitele ve všech epochách se naučili pomáhat „když procházejí kolem“—konat nezištné dobro při své každodenní práci.

8. PODOBENSTVÍ O HŘIVNÁCH

Z Jericha vyšli až těsně před polednem, poněvadž v předcházející večer seděli dlouho do noci, zatímco Ježíš učil Zachea a jeho rodinu evangelium království. Asi v polovině stoupající cesty do Betanie se skupina zastavila na oběd a dav lidí pokračoval dál do Jerusalema neznajíc, že Ježíš a jeho apoštolové se chystají přenocovat na Olivové hoře.

Na rozdíl od podobenství o talentech, které bylo určeno všem učedníkům, podobenství o hřivnách bylo výlučně adresováno apoštolům a bylo v podstatné míře založeno na zkušenosti Archalea a jeho marném pokusu vládnout v

ministered to thirsty souls, the recipients of his mercy did not so much feel that they were confessing to him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the better things in human nature.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, “as he passed by.” There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master’s earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, “He went about doing good.”

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master’s followers in all ages to learn to minister as “they pass by” — to do unselfish good as they go about their daily duties.

8. PARABLE OF THE POUNDS

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few

království Judeji. Toto je jedno z mála podobností Učitele, založených na skutečné historické postavě. Nebylo na tom nic zvláštního, že mohli přemýšlet o Archalei, poněvadž dům Zachea v Jerichu byl velmi blízko umělecky vyzdobeného paláce Archalea a jeho akvadukt procházel podél cesty, po které vyšli z Jericha.

Ježíš řekl: „Vy si myslíte, že Syn Člověka jde do Jerusalema, aby dostal království, ale já vám prohlašuji, že vás čeká zklamání. Nevzpomínáte si na prince, který se vypravil do daleké země, aby získal pro sebe království, ale ještě před svým návratem zpět obyvatelé jeho provincie, kteří ho již ve svých srdcích zavrhlí, poslali k němu posly se zprávou: „My nechceme, abys nám vládl“? A jak tento král byl zavržen ve světském vládnutí, tak i Syn Člověka bude zavržen ve vládnutí duchovním. Znovu vám prohlašuji, že mé království není z tohoto světa; ale kdyby Synu Člověka byla dána duchovní vláda nad svým lidem, přijal by takové království lidských duší a vládl by nad takovou državou lidských srdcí. Bez ohledu na to, že oni zavrhnou moji duchovní vládu nad nimi, já se znovu vrátím, abych přijal od jiných takové království ducha, které mně nyní odpírají. Uvidíte, jak Syn Člověka nyní bude zavržen, ale v jiném věku to, co nyní děti Abrahama zavrhnou, bude přijato a velebeno.

A nyní, jako ten zavržený šlechtic z tohoto podobství, bych chtěl svolat ke mně dvanáct mých služebníků, zvláštních správců a dát každému z vás jednu hřivnu a připomenout vám, abyste dbali mých pokynů, opatrně obchodovali se svěřeným kapitálem zatímco já budu pryč, abyste potom mohli obhájit vaše správcovství až se vrátím a budu po vás chtít vyúčtování.

A i kdyby se tento zavržený syn Člověka nevrátil, bude poslán jiný Syn, aby získal toto království a tento Syn potom pro vás všechny pošle, aby vyslyšel vaši zprávu o správcovství a radoval se z vašich zisků.

A když následně byli tito správcové svoláni k účtování, první přišel a řekl: „Pane, s tvou hřivnou jsem vydělal dalších deset hřiven.“ A jeho pán mu řekl: „Výborně, jsi dobrý služebník; za to, že jsi prokázal spolehlivost v této záležitosti, svěřím ti panování nad deseti městy.“ A druhý přišel se slovy: „Hřivna, kterou jsi mně dal, vydělala pět hřiven.“ A pán řekl: „A já tě proto udělám vládcem nad pěti městy.“ A tak to pokračovalo s ostatními až k tomu poslednímu, který oznámil: „Pane, pohled, tady je tvá hřivna, kterou jsem měl celou dobu v bezpečí v tomto šátku. A to jsem udělal proto, že jsem se tě bál; já jsem si myslel, že jednáš nerozumně, jelikož jsem viděl, že bereš tam, kam jsi nedal a že chceš sklízet tam, kde jsi

parables of the Master to be founded on an actual historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: “You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, ‘We will not have this man to reign over us’? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men’s souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:8.4 (1876.1) “And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall be required of you.

171:8.5 (1876.2) “And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be made glad by your gains.

171:8.6 (1876.3) “And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, ‘Lord, with your pound I have made ten pounds more.’ And his master said to him: ‘Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.’ And the second came, saying, ‘Your pound left with me, Lord, has made five pounds.’ And the master said, ‘I will accordingly make you ruler over five cities.’ And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: ‘Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I feared you; I believed that you were

nezasel.“ Nato pán řekl: „Ty nespolehlivý sluho; budu tě soudit podle tvých vlastních slov. Věděl jsi, že já sklízím tam, kde jsem podle všeho nezasel; proto jsi také věděl, že budeš volán k vyučování. Jelikož jsi to věděl, měl jsi alespoň dát mé peníze bankéřovi, abych po mém návratu měl náležitý úrok.“

A potom se tento vládce obrátil k ostatním slovy: „Vezměte tu jednu hřivnu od tohoto líného služebníka a dej ji tomu, který vydělal deset.“ A když ho upozornili nato, že on již má deset hřiven, řekl jim: „Každému, kdo má, bude dáno více, ale tomu, kdo nemá, bude i to, co má, odebráno.“

Potom se apoštolové snažili dozvědět rozdíl mezi smyslem tohoto podobenství a toho dřívějšího podobenství o talentech, ale Ježíš jim pouze odpověděl: „Dobře přemýšlejte o těchto slovech ve svých srdcích a necht' každý z vás najde jejich opravdový smysl.“

V následujících letech Natanael krásně objasnil smysl těchto dvou podobenství a ve svém učení došel k těmto závěrům:

1. Schopnost je praktickým měřítkem životních možností. Vy nikdy nebudete odpovědní za to, co přesahuje vaše schopnosti.

2. Věrnost je neomylným měřítkem lidské spolehlivosti. Ten, kdo je věrný v malých věcech, bude také nejspíše projevoval věrnost ve všem, co je v souladu s jeho zásadami.

3. Při rovných možnostech, Učitel dává menší odměnu za menší věrnost.

4. V případě menších příležitostí, on dává stejnou odměnu za stejnou věrnost.

Když ukončili svůj oběd, a poté, když dav stoupenců odešel do Jerusalema, Ježíš, stojící před apoštoly ve stínu převalské skály na okraji cesty, s přívětivou důstojností a laskavou vznešeností ukázal prstem na západ a řekl: „Pojďte, bratři moji, vydáme se do Jerusalema, abychom tam dostali to, co nás tam čeká; a tím naplníme vůli nebeského Otce všeho existujícího.“

A tak Ježíš a jeho apoštolové pokračovali v této poslední cestě Učitele v podobě těla smrtelného člověka do Jerusalema.

unreasonable, seeing that you take up where you have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.' Then said his lord: 'You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper interest.'

171:8.7 (1876.4) "And then said this ruler to those who stood by: 'Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.' And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: 'To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.'"

171:8.8 (1876.5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: "Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning."

171:8.9 (1876.6) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two parables in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life's opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: "Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things."

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master's last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

Kapitola 172. Vjezd do Jerusalema

⇨ 171

Knih Urantia

173 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 172 VJEZD DO JERUSALEMA

Sekce

Úvod

1. Sobota v Betanii
2. Nedělní ráno s apoštoly
3. Odchod do Jerusalema
4. Návštěva chrámu
5. Postoj apoštolů

PAPER 172 GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

Úvod

JEŽÍŠ a apoštolové dorazili do Betanie v pátek 31. března, roku 30 n.l., krátce po čtvrté hodině odpoledne. Lazar, jeho sestry a jejich přátelé je očekávali; a jelikož každý den přicházelo hodně lidí hovořit s Lazarem o jeho vzkříšení, Ježíš se dozvěděl, že pro něho byl zajištěn nocleh u věřícího souseda, nějakého Šimona, který se stal po smrti Lazarova otce vůdčím občanem této malé vesnice.

V ten večer Ježíš přijal mnoho hostů a prostí lidé Betanie a Betfage dělali všechno proto, aby se cítil vítán. Přestože hodně z nich si myslelo, že Ježíš jde nyní do Jerusalema, navzdory rozsudku Vysoké rady o jeho smrti, aby se tam prohlásil králem židů, betanská rodina—Lazar, Marta a Marie—si mnohem více uvědomovali, že Učitel není takovým králem; nejspíše cítili, že toto může být jeho poslední návštěva Jerusalema a Betanie.

Velkokněží byli informováni o tom, že Ježíš se ubytoval v Betanii, ale uvážili, že by nebylo dobré pokusit se ho zatknout ve společnosti jeho přátel; rozhodli se počkat na jeho příchod do Jerusalema. Ježíš o tom všem věděl, ale byl vznešeně klidný; jeho přátelé ho nikdy neviděli tak vyrovnaného a přívětivého; dokonce i apoštolové

INTRODUCTION

172:0.1 (1878.1) JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

172:0.2 (1878.2) That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family — Lazarus, Martha, and Mary — more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

172:0.3 (1878.3) The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically calm; his friends had never seen him more composed and congenial; even the apostles were

byli ohromeni, že dokáže být tak bezstarostným, když Velká rada se obrátila k celému židovskému národu s požadavkem o jeho vydání do jejich rukou. Zatímco Učitel v tu noc spal, apoštolové byli po dvojicích na strážích a mnozí z nich byli opásáni mečem. Brzy ráno následujícího dne byli probuzeni stovkami poutníků, kteří přišli z Jerusalema, bez ohledu na sobotu, aby uviděli Ježíše a Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých.

astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had raised from the dead.

1. SOBOTA V BETANII

Všichni poutníci z oblastí mimo Judeu, stejně jako židovské authority, se ptali: „Co myslíte, přijde Ježíš na slavnost?“ A proto, když lidé slyšeli, že Ježíš je v Betanii, byli tomu rádi, ale velkokněží a farizejové byli poněkud zmateni. Byli spokojeni, že ho mají v oblasti své soudní pravomoci, ale byli značně znepokojeni jeho smělostí; pamatovali si, jak při jeho předchozí návštěvě v Betanii vstal Lazar z mrtvých. Lazar se stával velkým problémem pro tyto nepřátele Ježíše.

Šest dní před Paschou, večer po skončení sabatu, lidé z celé Betanie a Betfage se shromáždili v domě Šimona, aby společně oslavili příchod Ježíše veřejnou hostinou. Tato večeře byla na počest jak Ježíše, tak i Lazara; byla uspořádána navzdory Velké radě. Marta řídila podávání jídla; její sestra Marie byla stranou mezi přihlížejícími ženami, poněvadž podle židovského zvyku žena nesměla sedět za stolem při veřejné hostině. Zmocněnci Vysoké rady byli přítomni, ale měli strach zatknout Ježíše v okruhu jeho přátel.

Ježíš mluvil se Šimonem o dávném Jósui, s nímž měl stejné jméno, a vyprávěl o tom, jak Jósua a izraelité přišli do Jerusalema přes Jericho. Když komentoval legendu o hroutících se hradbách Jericha, Ježíš řekl: „Mne nezajímají takové hradby z cihel a kamene; ale chtěl bych, aby hradby předsudků, pokrytectví a nenávisti se rozpadaly před tímto kázáním o lásce Otce ke všem lidem.“

Hostina probíhala ve velmi veselé a normální atmosféře, s výjimkou toho, že všichni apoštolové byli neobvykle vážní. Ježíš byl mimořádně veselý a hrál si s dětmi až do doby, kdy přišel čas zasednout ke stolu.

V průběhu celého večera se nic neobyčejného nestalo až do chvíle před koncem hostiny, kdy Marie, sestra Lazara, vystoupila ze skupiny přihlížejících žen a šla k místu, kde odpočíval Ježíš jako čestný host. Otevřela velkou alabastrovou nádobu s velmi vzácným a drahým

1. SABBATH AT BETHANY

172:1.1 (1878.4) Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: "What do you think? will Jesus come up to the feast?" Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

172:1.2 (1878.5) Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

172:1.3 (1879.1) Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: "I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father's love for all men."

172:1.4 (1879.2) The banquet went along in a very cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

172:1.5 (1879.3) Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to open a large alabaster cruse of very rare and

olejem a pomazala jím Učitelovu hlavu a potom mu začala polévat nohy a svými vlasy olej roztírala. Celý dům se naplnil vůní oleje a všichni přítomní byli ohromeni tím, co Marie udělala. Lazar mlčel, ale někteří lidé reptali, projevujíc rozhořčení, že tak drahý olej byl takto použit. Jidáš Iškariotský přišel k odpočívajícímu Ondřejovi a řekl: „Proč nebyl tento olej prodán a peníze použity k nasycení chudých? Měl bys promluvit s Učitelem, aby odsoudil takové plýtvání.“

Ježíš věděl, co si oni myslí a když slyšel, co říkají, položil svoji ruku na hlavu Marie, která vedle něho klečela a s laskavým výrazem na své tváři řekl: „Nechte ji být, všichni. Proč ji kvůli tomu trápíte, když vidíte, že udělala dobrou věc podle hlasu svého srdce? Těm z vás, kteří reptáte a říkáte, že ten olej měl být prodán a peníze dány chudým, bych chtěl říci, že ty chudé máte stále kolem vás, takže jim můžete pomáhat, kdykoliv budete chtít; ale já s vámi stále nebudu; brzy odejdu ke svému Otci. Tato žena již dlouho šetřila tento olej pro mé tělo v den mého pohřbu a nyní, kdy se jí zdálo vhodné pomazat mne před mojí smrtí, nemělo by jí být odepřeno takové zadostiučinění. Tímto činem Marie vám všem vyčinila, poněvadž svým jednáním prokázala víru v to, co jsem řekl o své smrti a následném vystoupení k mému nebeskému Otci. Tato žena nebude souzena za to, co dnes večer udělala; naopak, říkám vám, že v následující epochách, kdekoliv ve světě bude toto evangelium hlášáno, bude se o jejím činu mluvit jako o památce na ni.“

Právě kvůli této výtce, kterou si vzal jako osobní kritiku, se Jidáš Iškariotský rozhodl pomstít své uražené city. On měl mnohokrát takové myšlenky v podvědomí; ale nyní se osmělil myslet na takové zlé činy ve své mysli otevřeně a vědomě. A mnoho jiných ho v tomto postoji podporovalo, poněvadž cena tohoto oleje se rovnala ročnímu výdělku člověka—dost pro zajištění chleba pro pět tisíc lidí. Ale Marie Ježíše milovala; připravila tento vzácný olej pro pomazání jeho těla po smrti, protože uvěřila jeho slovům, když je dopředu varoval o tom, že musí zemřít; a nemohlo ji to být odepřeno, jestli změnila své rozhodnutí a rozhodla se poskytnout Učiteli tento dar ještě za jeho života.

Jak Lazar, tak i Marta věděli, že Marie již dlouho šetřila peníze, aby mohla koupit tuto nádobu nardem a oni plně souhlasili s tím, co její srdce toužilo v této záležitosti udělat, protože byli bohatí a mohli si snadno dovolit takový dar.

costly ointment; and after anointing the Master's head, she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: "Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste."

172:1.6 (1879.4) Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary's head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: "Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and say that this ointment should have been sold and the money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproofed all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproofed for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her."

172:1.7 (1879.5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproof, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons. But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879.6) Both Lazarus and Martha knew that Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to

Když se vrchní kněží dozvěděli o této večeři v Betanii na počest Ježíše a Lazara, začali se mezi sebou radit o tom, co by se mělo udělat s Lazarem. A ihned se rozhodli, že Lazar musí také zemřít. Oni si uvědomili, že by bylo zbytečné zabít Ježíše a nechat žít Lazara, kterého Ježíš vzkřísil z mrtvých.

2. NEDĚLNÍ RÁNO S APOŠTOLY

V toto nedělní ráno, v krásné Šimonově zahradě, Učitel svolal k sobě svých dvanáct apoštolů a dal jim poslední pokyny před vstupem do Jerusalema. Řekl jim, že pravděpodobně jim dá ještě mnoho lekcí předtím, než se vrátí k Otci, ale doporučil jim, aby se zdrželi veškeré veřejné práce během tohoto pobytu na slavnosti Paschi v Jerusalemu. Dal jim pokyny, aby se stále zdržovali v jeho blízkosti a „sledovali a modlili se.“ Ježíš věděl, že mnozí z jeho apoštolů a blízkých stoupenců měli stále u sebe schované meče, ale vůbec se o tom nezminil.

Tyto ranní pokyny obsahovaly krátké zhodnocení jejich služby ode dne jejich vysvěcení nedaleko od Kafarnaumu až k dnešnímu dni, kdy se připravují ke vstupu do Jerusalema. Apoštolové poslouchali mlčky; nepoložili žádnou otázku.

Brzy toho rána David Zebedeus předal Jidášovi peníze, získané z prodeje vybavení tábora u Pelly a Jidáš pak dal větší část z těchto peněz do úschovy Šimonovi, jejich hostiteli, v očekávání potíží při jejich vstupu do Jerusalema.

Po poradě s apoštoly si Ježíš promluvil s Lazarem a řekl mu, aby nepoložil svůj život na oltář pomstychtivé Vysoké rady. Právě na základě této rady Lazar za několik dní později uprchl do Filadelfie krátce předtím, než činovníci Vysoké rady poslali své lidi, aby ho zatkl.

V určitém smyslu všichni stoupenci Ježíše cítili blížící se krizi, ale nebyli schopni si plně uvědomit její vážnost kvůli neobvykle veselé náladě a mimořádně příjemnému humoru Učitele.

3. ODHOD DO JERUSALEMA

Betanie se nacházela přibližně tři kilometry od chrámu a v půl druhé toho nedělního odpoledne

make such an offering.

172:1.9 (1880.1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

172:2.1 (1880.2) On this Sunday morning, in Simon's beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to "watch and pray." Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

172:2.2 (1880.3) This morning's instructions embraced a brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

172:2.3 (1880.4) Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon, their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

172:2.4 (1880.5) After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the vengefulness of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

172:2.5 (1880.6) In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. THE START FOR JERUSALEM

172:3.1 (1880.7) Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday

byl Ježíš připraven vydat se do Jerusalema. Cítil k Betanii a jejímu prostému lidu hlubokou náklonnost. Nazaret, Kafarnaum a Jerusalema ho zavrhl, ale lidé Betanie ho přijali, uvěřili v něho. A právě v této malé vsi, kde téměř každý muž, žena a dítě byli věřícími, se rozhodl vykonat největší dílo svého poskytnutí na zemi—vzkříšení Lazara. Ježíš nevzkřísil Lazara pro to, aby vesničané uvěřili, ale proto, že již věřili.

Celé ráno Ježíš přemýšlel o svém vstupu do Jerusalema. Až dosud se vždy snažil potlačit veškeré snahy veřejnosti velebit ho jako Mesiáše, ale nyní tomu bylo jinak; blížil se konec jeho života v těle, Velká rada ho odsoudila k smrti a svobodné vyjádření jeho učedníků a jejich pocitů, které se dalo očekávat při jeho slavnostním a veřejném vstupu do města, nemohlo způsobit žádnou újmu.

Ježíš se nerozhodl k tomuto veřejnému vstupu do Jerusalema ve snaze získat závěrem všeobecnou popularitu či nabýt moc. Ani to neudělal kvůli tomu, aby uspokojil lidské touhy svých učedníků a apoštolů. Ježíš neuvažoval o žádné z těchto iluzí bláhového snílka; on velmi dobře věděl, jaký bude závěr této návštěvy.

Když se rozhodl uskutečnit veřejný vstup do Jerusalema, Učitel stál před nevyhnutelným úkolem zvolit vhodný způsob pro vykonání takového rozhodnutí. Ježíš promyslel všechna ta početná a více či méně protichůdná, takzvaná mesiášská, proroctví, ale zdálo se, že je pouze jedno, které by vyhovovalo jeho záměru. Většina z těchto proroctví zobrazovala krále, syna a nástupce Davida, jako odvážného a průbojného světského osvoboditele celého Izraele z jařma cizí nadvlády. Ale ve Spisech existoval jeden citát, který byl s Mesiášem často spojován těmi, kteří se přikláněli k duchovnější koncepci jeho mise a o kterém si Ježíš myslel, že by se shodoval s jeho plánovaným vstupem do Jerusalema. Tento citát je obsažen v Zachariášovi a říká: „Raduj se velice, dcero Siónu; raduj se, dcero Jerusalema! Pohleďte, váš král k vám přichází! Je spravedlivý a přináší spasení. Přichází nevznešeně, jede na oslovi, na mladém oslíkovi.“

Král-válečník vždy vjížděl do města na koni; král na mírové misi a misi přátelství vždy vjížděl do města na oslovi. Ježíš nechtěl vjet do Jerusalema jako válečný jezdec; on chtěl vjet do města mírumilovně a s dobrou vůlí, jako Syn Člověka, na oslovi.

Ježíš se již dlouho snažil svým přímým učením vstřípit svým apoštolům a svým

afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him. And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

172:3.2 (1880.8) All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

172:3.3 (1881.1) Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

172:3.4 (1881.2) Having decided upon making a public entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophesies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination. But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

172:3.5 (1881.3) A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

172:3.6 (1881.4) Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his

učedníkům, že jeho království není z tohoto světa, že je to pouze duchovní věc; ale ve své snaze neuspěl. Nyní to, co se mu nepodařilo dosáhnout svým jasným a osobním učením, pokusil se docílit symbolikou. Proto, ihned po obědě Ježíš zavolal Petra a Jana a přikázal jim jít do sousední vesnice Betfage, ležící severozápadně nedaleko Betanie a jen kousek od hlavní cesty a řekl jim: „Jděte do Betfage a když přijdete na křižovatku, najdete tam u kůlu přivázaného oslíka. Odvažte ho a přiveďte ho sem. Jestli se vás kdokoli zeptá, proč to děláte, jenom řekněte. „Učitel ho potřebuje.“ A když tito dva apoštolové přišli do Betfage, tak tam našli, jak jim to Učitel řekl, přivázaného oslíka vedle své matky a na ulici před rohovým domem. Jak Petr začal oslíka odvazovat, přišel k nim majitel a zeptal se jich, proč to dělají. Když mu Petr odpověděl, že jim to přikázal Učitel, ten člověk řekl: „Jestli je vaším Učitelem Ježíš z Galileje, tak si oslíka odvedte.“ A tak se vrátili zpět i s oslíkem.

V tu dobu se kolem Ježíše a jeho apoštolů shromáždilo několik stovek poutníků. Později odpoledne poutníci, procházející tudy na svátek Paschi, zde také zůstali. Mezitím David Zebedeus a několik jeho bývalých poslů se sami o sobě rozhodli spěšně odejít do Jerusalema, kde u chrámu rychle roznesli mezi davy přicházejících poutníků zprávu o tom, že Ježíš Nazaretský připravuje triumfální vjezd do města. Proto se tam shromáždilo několik tisíc těchto návštěvníků, aby přivítali tohoto proroka a tvůrce zázraků, o kterém toho hodně slyšeli a kterého někteří považovali za Mesiáše. Tento dav návštěvníků vyšel z Jerusalema a setkal se s Ježíšem a zástupem lidí, přicházejících do města, kousek za hřebenem Olivové hory a začali sestupovat do města.

Když procesí vycházelo z Betanie, mezi rozradostněnými učedníky, věřícími a přicházejícími poutníky, z nichž mnozí pocházeli z Galileje a Pereji, panovalo velké nadšení. Těsně před vyjitím z Betanie dorazilo sem dvanáct žen z původního ženského sboru v doprovodu několika svých přítelkyň a připojily se k tomuto nevšednímu procesí, které se radostně vydalo na cestu směrem k Jerusalemu.

Než procesí vyšlo, dvojčata Alfeova položila na osla své pláště a držela ho, dokud se Učitel na něho neposadil. Když se procesí blížilo k vrcholu Olivové hory, rozjařený dav házel části svých oděvů na zem a lidé přinesli větve z nedalekých stromů, aby udělali koberec cti pro osla, nesoucího královského Syna, slíbeného Mesiáše. Jak se veselý dav přiblížil k Jerusalemu, lidé začali zpívat, či spíše společně křičet, žalm: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodina! Hosana na

disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: “Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, ‘The Master has need of him.’” And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: “If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt.” And so they returned bringing the colt with them.

172:3.7 (1881.5) By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

172:3.8 (1882.1) As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women's corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

172:3.9 (1882.2) Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd threw their garments on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing, or rather to shout in unison, the Psalm, “Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in

výsostech! Požehnáno je království, které přichází s nebes!“

Ježíš byl bezstarostný a veselý až do chvíle, kdy přišli na hřeben Olivové hory, odkud byl dokonalý pohled na město a chrámové věže; Učitel zastavil procesí a celý zástup upadl do hlubokého ticha, když ho uviděli jak pláče. Dívajíc se dolů na obrovský dav lidí, přicházející z města ho pozdravit, Učitel, s velkými emocemi a pláčivým hlasem, řekl. „Ó, Jerusaleme, kdybys jen věděl, právě ty, alespoň v tento tvůj den, co slouží tvému míru a čeho bys mohl bohatě mít! Ale nyní se tato sláva má skrýt před tvým zrakem. Chystáš se zavrhnout Syna Míru a obrátit se zády k evangeliu spasení. Brzy přijdou dny, kdy tvoji nepřátelé vykopou příkopy kolem tebe a budou tě obléhat ze všech stran; oni tě doslova zničí, poněvadž nenechají kámen na kameni. A to všechno tě postihne proto, že jsi nepoznal čas božské návštěvy. Brzy odmítneš dar Boží a všichni lidé tě zavrhnou.“

Když skončil svoji řeč, začali sestupovat s Olivové hory a zakrátko se potkali s davem návštěvníků, kteří přišli z Jerusalema, mávajíc palmovými větvemi, volajíc hosana a jinými způsoby vyjadřující radost a družnost. Učitel neplánoval, že tento dav lidí přijde z Jerusalema ho přivítat; to bylo dílo jiných. On nikdy nepromýšlel předem něco, co bylo teatrální.

Uprostřed davu lidí, který přišel přivítat Učitele, bylo také mnoho farizejů a dalších jeho nepřátel. Oni byli natolik znepokojeni tímto náhlým a nečekaným vzplanutím popularity, že se báli ho zatknout z obavy, aby takový čin nevyvolal otevřené povstání lidu. Velmi se obávali reakce tak velkého počtu návštěvníků, kteří toho o Ježíšovi hodně slyšeli a kteří, mnoho z nich, v něho věřili.

Jak se blížili k Jerusalemu, tak se dav stával stále víc vášnivější a to natolik, že několik farizejů se protlačilo k Ježíšovi a řekli mu: „Učiteli, měl bys pokárat své učedníky a vyzvat je ke vhodnému chování.“ Ježíš jim odpověděl. „Je jen dobře, že tyto děti vítají Syna Míru, kterého velkoknězi zavrhli. Bylo by zbytečné je zastavit, kdyby oni umlkli, kameny u cesty by křičely místo nich.“

Farizejové předběhli procesí, aby se připojili k Vysoké radě, která právě zasedala v chrámě a oznámili svým kolegům: „Hleďte, všechno, co

the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven.“

172:3.10 (1882.3) Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: “O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you.”

172:3.11 (1882.4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

172:3.12 (1882.5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

172:3.13 (1882.6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: “Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly.” Jesus answered: “It is only fitting that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out.”

172:3.14 (1882.7) The Pharisees hastened on ahead of the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to

děláme, není nic platné; tento Galilejec nás zesměšňuje. Lidé jsou z něho poblázněni; jestli nezastavíme tyto ignoranty, celý svět půjde za ním.“

Ve skutečnosti tento pomíjivý a spontánní výlev lidového nadšení neměl v sobě žádný hluboký význam. Přestože toto přivítání bylo radostné a upřímné, neznamenal to žádné hluboce zakořeněné přesvědčení v lidských srdcích tohoto rozjařeného davu. Tento samý dav lidí byl stejně ochotný Ježíše rychle zavrhnout později v tomto týdnu, jakmile se Velká rada pevně rozhodla a zaujala proti němu rozhodné stanovisko a když se rozplynuly jejich iluze—když pochopili, že Ježíš se nechystá ustanovit království podle jejich dlouho udržovaných nadějí.

Ale celé město bylo natolik rozrušeno, že každý se ptal: „Kdo je ten člověk?“ A lidé odpovídali: „To je prorok z Galileje, Ježíš Nazaretský.“

4. NÁVŠTĚVA CHRÁMU

Zatímco dvojčata Alfeova šla vrátit osla jeho majiteli, Ježíš a deset apoštolů se oddělili od svých blízkých druhů a prošli se v okolí chrámu pozorující přípravy na Paschu. Nebyla vidět žádná viditelná snaha obtěžovat Ježíše, poněvadž Vysoká rada se velmi obávala lidu a to by také mohl být jeden z důvodů, proč mohl dav provolávat Ježíšovi slávu. Apoštolové nechápali, že toto byl jediný lidský způsob, jak účinně zabránit uvěznění Ježíše ihned po vstupu do města. Učitel chtěl, aby obyvatelé Jerusalema, důležití i prostí, stejně jako deseti tisíce návštěvníků Paschi, měli ještě jednu a poslední možnost slyšet evangelium a přijmout, pokud by chtěli, Syna Míru.

S blížícím se večerem, když se davy lidí vydaly hledat občerstvení, Ježíš a jeho nejbližší stoupenci zůstali sami. Jaký zvláštní den to byl! Apoštolové byli zamyšlení a mlčeli. Nikdy za celé ty roky ve spojení s Ježíšem takový den neviděli. Krátkou dobu seděli u pokladnice a dívali se jak lidé do ni vkládají své příspěvky; bohatí dávali bohatě a všichni ostatní dávali něco podle svých majetkových možností. Nakonec přišla chudá vdova, skrovně oblečena a oni viděli, jak do otvoru vložila dva leptony (malé měděné mince). Potom Ježíš, obracejíc pozornost apoštolů na vdovu, řekl: „Mějte na zřeteli to, co jste právě viděli. Tato chudá vdova dala víc, než všichni ostatní, protože ti všichni ostatní dali ze svého nadbytku jen drobný dar, ale tato chudá žena, přestože je v nouzi, dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

their associates: “Behold, all that we do is of no avail; we are confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him.”

172:3.15 (1883.1) There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

172:3.16 (1883.2) But the whole city was mightily stirred up, insomuch that everyone asked, “Who is this man?” And the multitude answered, “This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth.”

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

172:4.1 (1883.3) While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

172:4.2 (1883.4) And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: “Heed well what you have just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their

Když nastal večer, mlčky se procházeli dvoranami chrámu. Pak, když si Ježíš ještě jednou prohlédl tato známá místa, vzpomínajíc na své pocity, které prožíval v době svých předchozích návštěv, včetně těch úplně prvních, řekl: „Pojďme do Betanie, potřebujeme si odpočinout.“ Ježíš, Petr a Jan šli do domu Šimona, zatímco ostatní apoštolové šli nocovat ke svým přátelům v Betanii a Bethpage.

5. POSTOJ APOŠTOLŮ

V tento nedělní večer, při návratu do Betanie Ježíš šel sám před apoštoly. Během cesty nikdo neřekl ani slovo a před domem Šimona se mlčky rozešli. Nikdy dvanáct lidských bytostí neprožilo takové rozdílné a nevysvětlitelné pocity, jaké teď proudily v myslích a duších těchto vyslanců království. Tito odolní Galilejci byli zmateni a vyvedeni z míry; nevěděli, co bude dál; byli natolik překvapeni, že neměli vůbec strach. Nevěděli nic o Učitelových plánech na příští den a ani se vůbec nezeptali. Odešli spát, ačkoliv toho moc nenaspali, s výjimkou dvojčat. Ale nedrželi ozbrojenou stráž pro Ježíše u Šimonova domu.

Ondřej byl zcela vyveden z míry, naprosto zmaten. On byl jediný apoštol, který nebral vážně davový výlev chvály. Byl příliš zabrán myšlenkami na svoji odpovědnost jako hlava apoštolského sboru, aby vážně přemýšlel o významu či důležitosti hlasitých hosana zástupů lidí. Ondřej byl plně zaměstnán pozorováním některých ze svých druhů, o které se bál, že by se mohli ve chvíli rozrušení nechat svými emocemi strhnout, především Petr, Jakub, Jan a Šimon Zélóta. Po celý tento den a ty bezprostředně následující se Ondřej trápil hlubokými pochybnostmi, ale nikdy žádnou z těchto svých obav neřekl svým apoštolským druhům. Starost mu dělal postoj některých z dvanáctky, o kterých věděl, že jsou ozbrojeni meči; ale on nevěděl, že jeho vlastní bratr Petr také nosí u sebe takovou zbraň. A proto procesí do Jerusalema zanechalo na Ondřejovi poměrně nepatrný dojem; byl příliš zaměstnán povinnostmi své funkce, než aby to na něho nějak zapůsobilo.

Šimonu Petrovi se nejdříve z tohoto lidového projevu nadšení téměř zatočila hlava; ale v době jejich návratu do Betanie té noci značně vystřízlivěl. Petr prostě nebyl schopen pochopit, co Učitel zamýšlí. Byl nesmírně zklamán, že

superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living.”

^{172:4.3 (1883.5)} As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, “Let us go up to Bethany for our rest.” Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

^{172:5.1 (1883.6)} This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

^{172:5.2 (1884.1)} Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with the responsibilities of his office to be otherwise affected.

^{172:5.3 (1884.2)} Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter simply could not figure out what the Master was

Ježíš nevyužil tuto vlnu lidového uznání a nepronесl nějaké prohlášení. Petr nedokázal pochopit, proč Ježíš nepromluvil k davu lidí, když přišli k chrámu, anebo alespoň dovolit jednomu z apoštolů mít proslov k lidem. Petr byl skvělým kazatelem a nelíbilo se mu nevyužít takové velké, vnímavé a nadšené posluchačstvo. Hodně si přál kázat evangelium království tomuto davu lidí přímo tady v chrámu; ale Učitel jim jasně přikázal neučit či nekázat během tohoto paschálního týdne v Jerusalemu. Velkolepé procesí mělo na Šimona Petra zdrcující účinek; k večeru se uklidnil, ale byl nevyslovitelně smutný.

Pro Jakuba Zebedea byla tato neděle dnem neklidu a hlubokého zmatku; nedokázal pochopit smysl celého tohoto dění; nebyl schopen porozumět účelu Učitelova jednání v tom, že umožní takové divoké svolání slávy a potom odmítne říci jediné slovo lidem po příchodu k chrámu. Když procesí sestupovalo s Olivové hory do Jerusalema, zvláště v místě, kde se potkalo s davem tisíců poutníků, přicházejících z Jerusalema přivítat Učitele, Jakub byl krutě drásán svými protichůdnými pocity radosti a uspokojení z toho, co viděl a svým hlubokým pocitem strachu z toho, co se stane, až dojdou k chrámu. A potom byl sklíčen a velmi zklamán, když Ježíš sestoupil s osla a začal se pomalu procházet po dvoranách chrámu. Jakub nemohl pochopit důvod, proč taková skvělá příležitost prohlásit království byla zahozena. V noci byla jeho mysl v pevném zajetí zneklidňující a děsivé nejistoty.

Jan Zebedeus přišel blízko k pochopení toho, proč to tak Ježíš udělal; v každém případě pochopil částečně duchovní význam tohoto tak zvaného triumfálního vjezdu do Jerusalema. Když se dav lidí blížil k chrámu a když Jan viděl svého Učitele, sedícího rozkročmo na oslíkovi, vzpomněl si, jak jednou jim Ježíš citoval úryvek ze Spisů, z projevu Zachariáše, ve kterém popisoval přicházejícího Mesiáše jako mírotvůrce a přijíždějícího do Jerusalema na oslovi. Jak o tomto citátu Jan ve své mysli přemýšlel, začal chápat symbolický význam tohoto nedělního odpoledního průvodu. Přinejmenším pochopil hodně z významu tohoto citátu, že mu to umožnilo určitým způsobem mít radost z této události a zabránit přílišné depresi ze zdánlivě bezúčelného zakončení triumfálního procesí. Jan měl ten typ mysli, které měla sklon myslet a cítit v symbolech.

Filip byl naprosto vyveden z míry náhlostí a spontánností tohoto výlevu nadšení. Na cestě dolů s Olivové hory nebyl schopen uspořádat své

about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

172:5.4 (1884.3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

172:5.5 (1884.4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah, which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

172:5.6 (1885.1) Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He could not collect his thoughts sufficiently while on

myšlenky tak, aby pochopil význam celého tohoto dění. V určitém smyslu se mu toto představení líbilo, jelikož jeho Učitel byl oslavován. V době, kdy přišli k chrámu, byl znepokojen myšlenkou, že Ježíš by ho mohl požádat, aby nasýtil tento dav lidí a proto, když se Ježíš v klidu vzdálil, aby se prošel chrámem, což tak bolestně zasáhlo většinu apoštolů, bylo velkou úlevou pro Filipa. Davy lidí byly někdy velkou zatěžkávací zkouškou pro správce dvanácti apoštolů. Když se zbavil těchto svých osobních obav, týkajících se materiálních potřeb davu lidí, Filip, stejně jako Petr, začal dávat najevo zklamání, že se nic neudělalo pro to, aby se ke shromážděnému davu promluvalo. Té noci Filip přemýšlel o těchto zážitcích a začal pochybovat o samotné ideji království; on se upřímně podívoval nad tím, co všechny tyto věci mohou znamenat, ale o svých pochybnostech se nikomu nezmínil; on Ježíše příliš miloval. Měl obrovskou osobní víru v Učitele.

Kromě symbolických a prorockých aspektů, Natanael byl nejbliže k pochopení důvodů Učitele získat širokou podporu paschálních poutníků. Ještě předtím, než přišli k chrámu, Natanael si uvědomil, že bez takového demonstrativního vjezdu do Jerusalema by Ježíš byl zatčen činovníky Vysoké rady a uvržen do vězení ve chvíli, kdy by se opovážil vejít do města. Proto nebyl vůbec překvapen, že když se jednou dostal za hradby města, Učitel již potom nezůstal s jásajícím davem, který svojí velikostí zapůsobil natolik na židovské vůdce, že ti se ho neodvážili zatknout. Pochopením skutečného Učitelova důvodu pro vjezd do Jerusalema tímto způsobem, Natanael se přirozeně choval rozvážně a byl méně znepokojen a zklamán Ježíšovým následným jednáním, než byli ostatní apoštolové. Natanael měl velkou důvěru v Ježíšovu schopnost rozumět lidem, stejně jako v jeho umění a prozíravost řešit složité situace.

Matouš byl zpočátku v rozpacích z tohoto okázalého průvodu. Nepochopil smysl toho, co se odvíjelo před jeho očima až do chvíle, kdy si vzpomněl na citát ze Zachariáše, ve kterém se prorok zmiňuje o radosti Jerusalema, jemuž jeho král přináší spasení a přijíždí na mladém oslíkovi. Když se procesí pohnulo směrem k městu a přiblížilo se k chrámu, Matouše zachvátilo nadšení; byl si jistý, že se stane něco mimořádného až Učitel přijede k chrámu v čele tohoto jásajícího davu. Když se jeden z farizejů začal Ježíšovi posmívat, řekl: „Podívejte se všichni, podívejte se, kdo sem přijíždí, král židů na oslovi!“ Matoušovi dalo hodně úsilí, aby se na něho nevrhl. V ten večer na zpáteční cestě do

the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

172:5.7 (1885:2) Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along with more poise and was less perturbed and disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

172:5.8 (1885:3) Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, "Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!" Matthew kept his hands off of him only by exercising great restraint. None

Betanie nebyl žádný z apoštolů tak skličén, jako Matouš. Společně se Šimonem Petrem a Šimonem Zélótou prožíval největší nervové vypětí a večer byl ve stavu naprostého vyčerpání. Ale ráno byl Matouš mnohem veselejší; on přece jenom uměl prohrávat.

Nejvíce zmaten a nejvíce vyveden z míry ze všech apoštolů byl Tomáš. Po většinu času pouze šel s ostatními, pozoroval to dění a upřímně se divil, jaký asi Učitel má důvod být součástí takového zvláštního procesí. Hluboko ve svém srdci považoval toto celé představení za poněkud dětinské, ne-li přímo pošetilé. On nikdy Ježíše neviděl udělat něco takového a neuměl si vysvětlit jeho podivné jednání v toto nedělní odpoledne. Když přišli k chrámu, Tomáš usoudil, že důvodem pro toto masové procesí, bylo zastrašit Vysokou radu natolik, aby se neodvážila hned Učitele zatknout. Na zpáteční cestě do Betanii Tomáš hodně přemýšlel, ale nic neřekl. Když se v noci ukládal ke spánku, začínal trochu vidět humornou stránku Učitelovy prozíravosti uspořádat bouřlivý vjezd do Jerusalema, což ho hodně povzbudilo.

Pro Šimona Zélóta tato neděle začala jako velký den. Představoval si úžasné události v Jerusalemu v nadcházejících několika dnech a v tom se nemýlil, ale Šimon snil o ustanovení nové národní vlády s Ježíšem na trůnu Davida. Šimon již viděl, jak ihned po ustanovení království nacionalisté přejdou k aktivním činům a on se stane nejvyšším velitelem shromažďujících se vojenských sil nového království. Na cestě dolů s Olivové hory si dokonce představoval, že ještě do západu slunce tohoto dne bude Vysoká rada a všichni její stoupenci mrtví. On opravdu věřil v to, že se stane něco velkého. On byl nejhlučnějším člověkem z celého davu. K páté hodině odpolední představoval tichého, zdrceného a zklamaného apoštola. On se již nikdy plně nevzpamatoval z deprese, která na něho dolehla v důsledku šoku z tohoto dne; přinejmenším až do doby dlouho po vzkříšení Učitele.

Pro Alfeova dvojčata to byl dokonalý den. Oba se plně radovali ze všeho, co se během procesí odehrávalo a jelikož nebyli přítomni v době tiché návštěvy chrámu, unikli velkému zklamání z ukončení lidového nadšení. Oni nemohli pochopit skličené chování apoštolů na zpáteční cestě do Betanie v ten večer. V paměti dvojčat to byl den, kdy byli nejbližší nebi na zemi. Tento den byl šťastným vrcholem za celou dobu jejich služby jako apoštolů. A vzpomínka na toto radostné nedělní odpoledne je přenesla přes celou tragedii tohoto událostmi nabitého týdne až do hodiny ukřižování. V představách dvojčat to byl nejdůstojnější vjezd krále, jaký si oni mohli dokázat představit; uživali si každý okamžik celého dění.

of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

172:5.9 (1886.1) Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master's motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master's cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

172:5.10 (1886.2) This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o'clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day's shock; at least not until long after the Master's resurrection.

172:5.11 (1886.3) To the Alpheus twins this was a perfect day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand the downcast behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the most befitting entry of the king the twins could

Oni plně schvalovali všechno, co viděli a na dlouho si to uchovali ve své paměti.

Ze všech apoštolů byl tímto okázalým vjezdem do Jerusalema nejvíce nepříznivě zasažen Jidáš Iškariotský. Jeho mysl byla v rozhorčeném neklidu kvůli Učitelově výtce z předchozího dne ve spojení s jednáním Marie na slavnostní večeři v domě Šimona. Jidáš byl celým tím procesím znechucen. Jemu to připadalo dětinské, ne-li opravdu směšné. Když se tento pomstychtivý apoštol díval na dění tohoto nedělního odpoledne, Ježíš mu připadal více jako klaun, než král. On naprosto neschvaloval celé to představení. Sdílel názor Řeků a Římanů, kteří opovrhovali s každým, kdo svolí jet na osloví či oslíkovi. V tu dobu, kdy jásaající procesí vstoupilo do města, Jidáš byl již téměř rozhodnut vzdát se celé ideje takového království; byl již téměř odhodlán zanechat všech takových směšných pokusů o ustanovení království nebeského. Ale pak si vzpomněl na vzkříšení Lazara a mnoho dalších jiných věcí a rozhodl se zůstat s dvanáctkou, alespoň ještě jeden den. Kromě toho, on měl u sebe váček a neopustil by apoštoly s apoštolskými penězi ve svém vlastnictví. Na zpáteční cestě do Betanie jeho chování nikomu nepřipadalo podivné, poněvadž všichni apoštolové byli stejně sklíčení a mlčeli.

Jidáš byl nesmírně ovlivněn výsměchem svých přátel saduceů. Žádný jiný faktor neměl na něho takový silný vliv při jeho konečném rozhodování zradit Ježíše a jeho druhy apoštoly, jako jedna epizoda, která se stala právě ve chvíli, když Ježíš přijel k bráně města. Významný saducej (přítel rodiny Jidáše) k němu přiběhl ve veselé náladě a s posměšným úsměvem mu poklepal na rameno a řekl. „Proč si tak ztrápený, můj dobrý příteli; raduj se a připoj se k nám všem ostatním v provolávání tohoto Ježíše Nazaretského králem židovským, který vjíždí do městské brány Jerusalema na osloví.“ Jidáš se nikdy nebál pronásledování, ale nesnášel tento způsob zesměšňování. Dlouho živená myšlenka na pomstu se nyní spojila s tímto smrtelným strachem ze zesměšnění, z toho děsivého a hrozivého pocitu stydět se za svého Učitele a za své druhy apoštoly. V duši byl tento vysvěcený vyslanec království již dezertérem; pouze čekal na nějakou přijatelnou záminku pro otevřený rozkol s Učitelem.

conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

^{172:5.12 (1886.4)} Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

^{172:5.13 (1887.1)} Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the Master.

Kapitola 173. Pondělí v Jerusalemu

⇨ 172

Kniha Urantia

174 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 173 PONDĚLÍ V JERUSALEMU

Sekce

Úvod

1. Očištění chrámu
2. Zpochybnění pravomoce Učitele
3. Podobenství o dvou synech
4. Podobenství o nepřítomném hospodáři
5. Podobenství o svatební hostině

PAPER 173 MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

Úvod

BRZY ráno v pondělí, podle předchozí domluvy, se Ježíš a apoštolové sešli v domě Šimona v Betanii a po krátké poradě se vydali do Jerusalema. Na cestě k chrámu byla dvanáctka mimořádně mlčenlivá; ještě se nevzpamatovala ze zážitků z předchozího dne. Apoštolové byli netrpěliví, plni strachu a hluboce zasaženi určitým pocitem odrzení, způsobeného Učitelovou náhlou změnou plánů a jeho příkazem, aby nevykonávali žádná veřejná kázání během tohoto paschálního týdne.

Když sestupovali s Olivové hory, Ježíš šel vpředu a apoštolové šli těsně za ním v záměrném mlčení. Každý z nich, kromě Jidáše Iškariotského, měl ve své mysli jedinou myšlenku a ta byla: „Co udělá Učitel dnes?“ Jidáš se zaobíral jedinou pohlcující myšlenkou: „Co udělám?“ Půjdu s Ježíšem a svými druhy, anebo je opustím? Jestli od nich odejdu, jak to udělám?“

Bylo kolem deváté hodiny tohoto nádherného rána, když tito muži přišli k chrámu. Ihned odešli do velkého dvora, kde Ježíš tak často učil a po přivítání věřících, kteří na něho čekali, Ježíš vystoupil na jednu z řečnických tribun a začal mluvit ke shromážděnému davu. Apoštolové

INTRODUCTION

173:0.1 (1888.1) EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

173:0.2 (1888.2) As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

173:0.3 (1888.3) It was about nine o'clock on this beautiful morning when these men arrived at the temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting the believers who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began

poodešli kousek stranou a čekali na vývoj událostí.

to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. OČIŠTĚNÍ CHRÁMU

Ve spojení s rituály a obřady chrámových bohoslužeb bohatě rozkvétal obchod. Byl tam trh s vyhovujícími zvířaty pro různé druhy obětování. Ačkoliv věřícím bylo dovoleno přivést své vlastní zvířata pro obětování, skutečnost však byla taková, že bylo nutné, aby toto zvíře nemělo žádné „vady“ z pohledu zákona Levitů a na základě vyjádření oficiálních inspektorů chrámu. Mnoho věřících bylo vystaveno ponížení, když jejich domněle dokonalá zvířata byla odmítnuta chrámovými vyšetřovateli. Z tohoto důvodu se stále více stávalo zvykem kupovat obětní zvířata v chrámu a přestože poblíž Olivové hory bylo několik míst, kde se tato zvířata mohla koupit, bylo v módě je kupovat přímo z chrámových ohrad. Postupně se všechny druhy obětních zvířat začaly prodávat v chrámových dvorech. Tak vznikla rozsáhlá obchodní činnost přinášející obrovské zisky. Část z těchto zisků šla do chrámové pokladny, ale větší část šla nepřímo do rukou vládnoucích klanů velkokněžů.

Tento prodej zvířat v chrámu vzkvétal proto, že když věřící koupil takové zvíře, přestože cena mohla být poněkud vysoká, nemusel již platit žádné jiné poplatky a mohl si být jistý, že předkládaná oběť nebude zamítnuta z důvodu skutečných či formálních vad. Často se stávalo, a to hlavně během velkých národních svátků, že prostí lidé byli nuceni platit přemrštěné ceny. Jednou chamtiví kněží zašli tak daleko, že požadovali cenu za pár holubů, která se rovnala týdennímu platu a která měla být pro chudé jen za několik grošů. Již „Synové Annáše“ začali budovat své bazary v prostorách chrámu, ty samé prodejní tržnice, které vydržely až do doby jejich konečného odstranění davem tři roky před zničením samotného chrámu.

Ale obchod s obětními zvířaty a dalším různým zbožím nebyl jediný způsob, kterým dvory chrámu byly znesvěceny. V té době tam byl podporován rozsáhlý systém bankovních a obchodních operací, provozovaný přímo v chrámových prostorách. A tento systém vznikl následujícím způsobem. Během asmónské dynastie židé razili své vlastní stříbrné peníze a stalo se zvykem, že požadovaný chrámový poplatek půl šekelu a všechny ostatní chrámové

1. CLEANSING THE TEMPLE

173:1.1 (1888.4) A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all “blemish” in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

173:1.2 (1888.5) This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The “sons of Annas” had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

173:1.3 (1889.1) But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own silver money, and it had become the practice to require the temple dues of one-half shekel and all

platby se musely platit židovskými mincemi. Toto pravidlo pak vyžadovalo, aby směnárníci peněz měli licenci na výměnu mnoha druhů měn, které byly v oběhu v celé Palestině a ostatních provinciích římského impéria, za tento ortodoxní šekel židovského mincovnictví. Chránová daň z hlavy, kterou platili všichni, kromě žen, otroků a nezletilých, činila jeden a půl šekelu. Šekel byla mince velikosti deseti centů, ale dvojnásobně tlustá. Za času Ježíše byli kněží také osvobozeni od placení chránových poplatků. Proto ve dnech předcházejících Paschu od 15. do 25. v měsíci, postavili pověření směnárníci peněz své stánky v hlavních městech Palestiny za účelem poskytování správných peněz příslušníkům židovského národa, aby až dojdou do Jerusalema, mohli zaplatit chránové poplatky. Po tomto desetidenním období se tito směnárníci peněz přesunuli do Jerusalema a postavili své směnárenské stoly ve dvorech chrámu. Měli dovoleno ponechat si provizi, která se rovnala hodnotě tři až čtyř centů za výměnu mince v hodnotě kolem deseti centů a v případě mince vyšší hodnoty, měli dovoleno vzít si dvojnásobnou provizi. Stejným způsobem tito chránové bankéři profitovali z výměny všech peněz, určených pro zakoupení obětních zvířat a zaplacení výkonů obřadu obětování.

Tito chránovní směnárníci peněz nejenom provozovali regulární bankovní obchod pro zisk za výměnu více než dvaceti druhů peněz, které přicházející poutníci pravidelně přinášeli do Jerusalema, ale prováděli také všechny ostatní druhy finančních operací. Jak chránový pokladník, tak i vládci chrámu měli z těchto obchodních aktivit nesmírné zisky. Nebylo neobvyklé, že chránový pokladník shromáždil sumu přes deset milionů dolarů, zatímco obyčejní lidé trpěli chudobou a pokračovali v placení těchto nespravedlivých poplatků.

Toto pondělí ráno, uprostřed hlučného seskupení směnárníků peněz, obchodníků a prodavačů dobytka, se Ježíš pokusil učít evangelium nebeského království. On nebyl jediný, kdo nesnášel toto zneuctění chrámu; obyčejní lidé, především židé z cizích provincií, také silně neschvalovali toto lichvářské znesvěcení svého národního domu uctívání. V tu dobu také Velká rada konala své pravidelné porady v jednom ze sálů, obklopeného vším tímto hlukem a zmatkem probíhajícího obchodování a smlouvání.

Když se již Ježíš chystal zahájit svůj proslov, jeho pozornost upoutaly dvě epizody. U nedalekého stolu směnárníka vznikla ostrá a ohnivá hádka kvůli údajnému předražení ceny za výměnu peněz nějakému židu z Alexandrie a ve stejné chvíli byl rozerván vzduch bučením stáda

other temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

173:1.4 (1889.2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

173:1.5 (1889.3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

173:1.6 (1890.1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had arisen over the alleged overcharging of a Jew from Alexandria, while at the same moment the air was

asi stovek volů, které hnali z jedné části zvířecí ohrady do druhé. Když tam Ježíš stál, mlčky, ale zadumaně pozorujíc tento výjev obchodování a zmatku, uviděl blízko stojícího prostoduchého Galilejce, člověka, se kterým jednou mluvil v Jirónu, kde byl vystaven výsměchu a ústrků povýšených a rádoby nadřazených Judejců; to všechno dohromady vyvolalo jeden z těch zvláštních a občasných výlevů rozhořčených emocí v duši Ježíše.

K údivu svých apoštolů, stojících nablízku a nezapojujících se do dění, které vzápětí následovalo, Ježíš sestoupil s řečnické tribuny a šel k mladíkovi, který hnal dobytek přes dvůr, vzal mu jeho provazový bič a rychle vyvedl zvířata z chrámu. Ale to nebylo všechno; majestátně kráčel před udivenými zraky tisíců lidí, shromážděných v chrámovém dvoře, k nejvzdálenější zvířecí ohradě a pak začal odstraňovat závory u každého kotce a vyháněl uvězněná zvířata. Shromáždění poutníci byli v tu chvíli ohromeni; a s hlučným křikem se rozběhli k prodejním stánkům a začali převracet stoly směnárníků peněz. Za necelých pět minut byl všechn obchod vymeten z chrámu. Tehdy se na scéně objevily římské stráže stojící nedaleko, všude bylo ticho a dav lidí se již ukáznil; Ježíš se vrátil na řečnickou tribunu a lidem řekl: „Dnes jste svědky toho, co je psáno ve Spisech: „Dům můj bude domem modlitby pro všechny národy, ale vy jste z něho udělali doupě lupičů.“

Ale než mohl říci další slova, obrovské shromáždění začalo provolávat „Hosanna“ a brzy na to vystoupila z davu velká skupina mladých lidí a začala zpívat děkovné chorály za to, že zlodějšti a lichvářští obchodníci byli vyhnáni z posvátného chrámu. V tu chvíli se tam objevilo několik kněží a jeden z nich Ježíšovi řekl: „Ty neslyšíš, co říkají děti Levitů?“ A Učitel odpověděl: „Vy jste nikdy nečetli: „Z úst nemluvňátek a kojenců připravil sis slávu?“ A po celý zbytek dne, zatímco Ježíš učil, stráže postavené lidem, hlídaly u každého klenutého průchodu a nepustily nikoho, i kdyby nesl jen prázdnou nádobu, do chrámových dvoran.

Když veleknězi a zákoníci uslyšeli o těchto událostech, zůstali v němém úžasu. Čím více se Ježíše báli, tím více byli rozhodnutí ho zabít. Ale byli v rozpacích. Nevěděli jak to provést, aby ho mohli usmrtit, poněvadž měli nesmírný strach z toho velkého množství lidí, kteří mu tak otevřeně dali svůj souhlas s vyhozením zprofanovaných lichvářů. A tak celý tento den, den pokoje a míru v chrámových dvoranách, lidé naslouchali

rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Iron, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

173:1.7 (1890.2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker's stand, spoke to the multitude: "You have this day witnessed that which is written in the Scriptures: 'My house shall be called a house of prayer for all nations, but you have made it a den of robbers.'"

173:1.8 (1890.3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, "Do you not hear what the children of the Levites say?" And the Master replied, "Have you never read, 'Out of the mouths of babes and sucklings has praise been perfected'?" And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

173:1.9 (1890.4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their approval of his overthrow of the profane profiteers. And all this day, a day of quiet and peace in the

Ježíšovým učením a doslova mu viseli na rtech.

Toto překvapující jednání Ježíše bylo za hranicemi chápání jeho apoštolů. Byli natolik vyvedeni z míry náhlým a nečekaným činem svého Učitele, že po celou dobu této příhody zůstali shluknutí pohromadě kousek od řečnické tribuny; nepřiložili pomocnou ruku na očistění tohoto chrámu. Kdyby se tato velkolepá událost stala předchozího dne, v době Ježíšova triumfálního příjezdu k chrámu po jeho bouřlivém vstupu do města a kdy byl hlasitě oslavovaný davem, byli byna takovou věc připraveni, ale ve stavu, v jakém sem přišli, byli naprosto nepřipraveni se tohoto dění zúčastnit.

Toto očistění chrámu odhaluje Učitelův postoj k obchodním aktivitám náboženství, stejně jako jeho odpor ke všem formám nepoctivosti a lichvářství na úkor chudých a nevědomých. Tato epizoda také ukazuje na to, že Ježíš nebyl proti použití síly na ochranu většiny z jakékoliv lidské skupiny proti nepoctivým a zotročujícím praktikám nespravedlivé menšiny, která se umí obklopit politickou, finanční či církevní mocí. Vychytralým, zlým a zálučným lidem nesmí být dovoleno organizovat pro svůj prospěch vykořisťování a utlačování těch, kteří kvůli svému idealismu nemohou použít sílu na svoji ochranu, nebo na prosazování svých ušlechtilých životních plánů.

2. ZPOCHYBNĚNÍ PRAVOMOCE UČITELE

Nedělní triumfální vjezd do Jerusalema natolik zastránil židovské vůdce, že upustili od svých snah Ježíše zatknout. Dnešní toto velkolepé očistění chrámu také vydatně přispělo k oddálení Ježíšova zatčení. Každým dnem se židovští vládcové stávali rozhodněji ho zabít, ale nedával jim pokoj strach ze dvou věcí, které oddalovaly hodinu útoku. Veleknězi a zákoníci nechtěli Ježíše zatknout na veřejnosti, jelikož se báli, že dav lidí se ve své zlobě obrátí proti nim; také se obávali toho, že by římské stráže byly povolány potlačit lidové povstání.

Na odpoledním zasedání Vysoké rady bylo všemi hlasy odsouhlaseno, že Ježíš musí být co nejrychleji zabít, poněvadž žádný z Učitelových přátel nebyl na tomto zasedání přítomen. Ale nebyli schopni se dohodnout na tom, kdy a jak bude zadržen. Nakonec přijali rozhodnutí, na základě kterého vyšlou mezi lid pět skupin, které

temple courts, the people heard Jesus' teaching and literally hung on his words.

173:1.10 (1890.5) This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker's stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus' triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

173:1.11 (1891.1) This cleansing of the temple discloses the Master's attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for the furtherance of their laudable life projects.

2. CHALLENGING THE MASTER'S AUTHORITY

173:2.1 (1891.2) On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master's apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

173:2.2 (1891.3) At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to

se budou snažit napadnout jeho učení, nebo jinými způsoby ho zdiskreditovat v očích těch, kteří naslouchají jeho projevům. Proto, kolem druhé hodiny, když Ježíš právě začal svoje kázání „O svobodě synovstva“, skupina těchto izraelských stařešinů si proklestila cestu blíže k Ježíšovi a svým obvyklým způsobem ho přerušili položením otázky: „Z jaké moci toto činiš? Kdo ti dal tu pravomoc?“

Chrámoví představitelé a členové židovské Vysoké rady měli plné právo položit takovou otázku každému, kdo chtěl učit a kázat neobvyklým způsobem, který byl charakteristický u Ježíše, obzvláště kvůli jeho předchozímu jednání při očistění chrámu od veškerého obchodování. Tito obchodníci a směnárníci peněz všichni provozovali svoji činnost s přímým povolením od nejvyšších vládců a určitá procenta z jejich zisku musela jít přímo do chrámové pokladny. Nezapomeňte, že pravomoc bylo heslem celého židovstva. Proroci vždy způsobovali problémy, protože se odvážili učit bez pravomoci, bez řádného vzdělání v rabínských akademiích a následného oficiálního vysvěcení Vysokou radou. Bez této pravomoci bylo ambiciózní učení na veřejnosti považováno buď za nevědomou troufalost, anebo za otevřenou vzpouru. V té době pouze Vysoká rada mohla vysvětit staršího učitele a takový obřad musel být proveden v přítomnosti minimálně třech osob, které byly již dříve vysvěceny. Takové vysvěcení znamenalo pro učitele titul „rabín“ a také mu dávalo pravomoc jednat jako soudce—řešit ty záležitosti, které mu byly předloženy k rozhodnutí.

V tuto odpolední hodinu chrámoví vůdci přišli před Ježíše nejen proto, aby napadli jeho učení, ale také jeho činy. Ježíš velmi dobře věděl, že tito stejní lidé již dlouho říkají veřejnosti, že jeho pravomoc učit je mu dána od Satana a že všechny jeho zázraky byly vykonány silou, získanou od prince ďáblů. Proto Učitel začal svoji odpověď na jejich otázku protiotázkou. Ježíš řekl: „Já vám také položím otázku a jestliže na ni odpovíte, tak já vám řeknu, jakou pravomocí to všechno dělám. Odkud měl Jan povolení křtít? Z nebe, či od lidí?“

Když tážající toto uslyšeli, poodešli stranou a začali se mezi sebou radit jakou by měli dát odpověď. Chystali se Ježíše zostudit před davem lidí, ale nyní se sami nacházeli v trapné situaci před všemi lidmi, shromážděnými v tu dobu na dvoře chrámu. A jejich nezdar byl pak o to větší, když se vrátili k Ježíšovi a řekli: „Pokud se jedná o křest Jana, my nedokážeme odpovědět, my to nevíme.“ Oni dali Učiteli takovou odpověď, jelikož mezi sebou usoudili: jestli řekneme, že z nebe, tak

entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o'clock, when Jesus had just begun his discourse on "The Liberty of Sonship," a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: "By what authority do you do these things? Who gave you this authority?"

173:2.3 (1891.4) It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of "rabbi" upon the teacher and also qualified him to act as a judge, "binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication."

173:2.4 (1892.1) The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: "I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?"

173:2.5 (1892.2) And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their discomfiture was all the more apparent when they returned to Jesus, saying: "Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know." And they so

on řekne: „Proč jste mu tehdy nevěřili?“ a možná dodá, že svoji pravomoc dostal od Jana a jestli řekneme, že od lidí, tak se dav může obrátit proti nám, protože většina lidí považuje Jana za proroka; a tudíž byli nuceni předstoupit před Ježíše a lidi a přiznat, že oni, náboženští učitelé a vůdci Izraele nemohou (nebo nechťjí) vyjádřit svůj názor na Janovu misi. A když takhle odpověděli, Ježíš se na ně podíval a řekl: „Ani já vám neřeknu, jakou pravomocí to všechno dělám.“

Ježíš nikdy neměl v úmyslu odvolávat se na Jana pro potvrzení své pravomoci; Jan nebyl nikdy vysvěcen Vysokou radou. Pravomoc Ježíše byla v něm samém a ve věčné svrchovanosti jeho Otce.

Použitím této metody jednání se svými odpůrci se Ježíš nesnažil vyhnout odpovědi. Z počátku se mohlo zdát, že se pokouší o mistrovskou výmluvu, ale nebylo tomu tak. Ježíš nikdy nevyužil svoji převahu ani proti svým nepřátelům. V jeho zdánlivé výmluvě on ve skutečnosti dal všem svým posluchačům odpověď na otázku farizejů o pravomoci, o kterou se opírá jeho mise. Oni tvrdili, že používá pravomoc prince ďáblů. Ježíš opakovaně tvrdil, že všechno jeho učení a práce je silou a pravomocí jeho nebeského Otce. Toto tvrzení židovští vůdcové odmítli přijmout, jelikož nikdy nedostal pověření Vysoké rady. Způsob, jakým jim Ježíš odpověděl—neprohlásil, že má pravomoc od Jana—natolik uspokojil lid, že snaha nepřátel vlákat ho do léčky se fakticky obrátila proti nim a hodně se tímto diskreditovali v očích všech přítomných.

Právě toto umění Ježíše jednat se svými odpůrci v nich vyvolávalo takový strach. V ten den se již nepokusili položit další otázky; odešli, aby se spolu poradili na dalším postupu. Ale lidé rychle poznali nečestnost a falešnost v těchto otázkách, položených židovskými vůdci. Dokonce ani prostí lidé nemohli nerozeznat rozdíl mezi vznešeností Učitele a záludným pokrytectvím jeho nepřátel. Ale očistění chrámu přiklonilo saduceje na stranu farizejů při sestavování plánu zabít Ježíše. A v té době saducejové měli většinu ve Vysoké radě.

answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John's mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, "Neither will I tell you by what authority I do these things."

173:2.6 (1892.3) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

173:2.7 (1892.4) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

173:2.8 (1892.5) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. PODOBENSTVÍ O DVOU SYNECH

Když tam títo provokující farizejové stáli mlčky před Ježíšem, ten se na ně podíval a řekl:

3. PARABLE OF THE TWO SONS

173:3.1 (1893.1) As the caviling Pharisees stood there in silence before Jesus, he looked down on them

„Poněvadž pochybujete o misi Jana a brojíte nepřátelsky proti učení a práci Syna Člověka, poslechněte si toto moje podobenství: Jeden velký a vážený hospodář měl dva syny a chtěl po nich, aby mu pomohli v práci na jeho rozlehlých pozemcích. Přišel k prvnímu a řekl: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici.“ A tento bezstarostný syn svému otci odpověděl: „Nepůjdu.“ Ale potom toho litoval a šel. Když našel svého staršího syna, také mu řekl: „Synu, jdi pracovat na vinici.“ A tento pokrytecký a nevěrný syn odpověděl: „Ano, můj otče, půjdu.“ Ale když se jeho otec vzdálil, tak nešel. Dovolte mne se vás zeptat: který z těchto dvou synů ve skutečnosti splnil vůli svého otce?“

A lidé jedním hlasem odpověděli: „Ten první syn.“ A nato Ježíš řekl: „Správně; a nyní vám prohlašuji, že celníci a nevěstky, přestože se zdá, že odmítají výzvu k pokání, uvidí svoji chybu a vejdou do království Božího před vámi, kteří okázale sloužíte nebeskému Otci a přitom odmítáte konat práci pro Otce. Nebyli jste to vy, farizejové a zákoníci, kdo věřil v Jana, ale celníci a nevěstky mu uvěřili; vy nevěříte ani mému učení, ale prostí lidé s radostí naslouchají mým slovům.“

Ježíš neopovrhoval farizeji a saduceji osobně. On se snažil zdiskreditovat jejich systémy učení a metody jednání. On nebyl nepřátelský k žádnému člověku, ale tady se odehrával nevyhnutelný střet mezi novým a živým náboženstvím ducha a starším náboženstvím, založeném na obřadech, tradicích a moci.

Po celou tu dobu dvanáct apoštolů stálo blízko Ježíše, ale žádným způsobem se neúčastnili tohoto dění. Každý z dvanáctky reagoval po svém na události těchto závěrečných dnů služby Ježíše v těle a každý z nich zůstal také poslušný Učitelovu příkazu zdržet se veškerého veřejného učení a kázání v průběhu paschálního týdne.

4. PODOBENSTVÍ O NEPŘÍTOMNÉM

HOSPODÁŘI

Když čelní farizejové a zákoníci, kteří se pokoušeli vlákat do pastí Ježíše svými otázkami, vyslyšeli příběh o dvou synech a odešli se poradit, tak Učitel obrátil svoji pozornost k naslouchajícímu davu a vyprávěl další podobenství:

„Byl jeden dobrý člověk, který měl hospodářství a vysadil vinohrad. Postavil kolem

and said: “Since you are in doubt about John’s mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, ‘Son, go work today in my vineyard.’ And this unthinking son answered his father, saying, ‘I will not go’; but afterward he repented and went. When he had found his older son, likewise he said to him, ‘Son, go work in my vineyard.’ And this hypocritical and unfaithful son answered, ‘Yes, my father, I will go.’ But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father’s will?”

173:3.2 (1893.2) And the people spoke with one accord, saying, “The first son.” And then said Jesus: “Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly.”

173:3.3 (1893.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

173:3.4 (1893.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus’ ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master’s injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

173:4.1 (1893.5) When the chief Pharisees and the scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to the listening multitude, told another parable:

173:4.2 (1893.6) “There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a

něho plot, vykopal jámu pro vinařský lis a vystavěl strážní věž pro stráž. Potom tuto vinici pronajal vinařům a sám se vypravil na dlouhou cestu do jiné země. Když se přiblížil čas vinobraní, poslal své služebníky k vinařům, aby převzali jeho díl úrody. Ale vinaři se mezi sebou poradili a odmítli dát těmto sluhům hrozny, které jejich hospodáři náležely a napadli je. Jednoho zbili, druhého ukamenovali a ostatní poslali pryč s prázdnými rukama. Když o tom všem hospodář uslyšel, poslal jiné a zkušenější služebníky, aby jednali s těmito ničemnými vinaři, ale ti je také hanebně napadli a zranili. A potom hospodář k nim poslal svého oblíbeného služebníka, svého správce a oni ho zabili. A i potom všem, trpělivě a shovívavě poslal mnoho dalších služebníků, ale vinaři žádného z nich nepřijali. Některé zbili, jiné zabili a tak se hospodář rozhodl poslat na jednání s těmito nevděčnými vinaři svého syna a řekl si: „Oni se odváží špatně zacházet s mými služebníky, ale určitě budou mít úctu k mému milovanému synovi.“ Když však tito nestoudní a zlí vinaři spatřili syna, řekli si mezi sebou: „To je dědic; pojďte, zabijme ho a dědictví připadne nám.“ A tak ho chytili, vyvlekli ven z vinice a zabili. Když majitel té vinice uslyšel o tom, jak vyvlekli a zabili jeho syna, co udělá těmto nevděčným a ničemným vinařům?“

Když lidé vyslechli toto podobenství a Ježíšem položenou otázku, odpověděli: „Zabije tyto zlé lidi a pronajme svoji vinici jiným a čestným vinařům, kteří mu budou odvádět jeho podíl v určený čas.“ A někteří z lidí pochopili, že toto podobenství se vztahuje na židovský národ a jeho zacházení s proroky a také k blížícímu se odsouzení Ježíše a zavržení evangelia království a smutně řekli: „Bůh nedovolí, abychom dělali takové věci.“

Ježíš uviděl skupinu saduceů a farizejů jak se prodirají davem, počkal chvíli až se k němu přiblížili a řekl: „Vy víte, jak vaši otcové zavrhli proroky a vy dobře víte, že jste ve svých srdcích rozhodnutí zavrhnout Syna Člověka.“ A potom, dívajíc se pátravým pohledem na tyto kněze a stařešiny, stojící před ním, Ježíš řekl: „Což jste nikdy nečetli ve Spisech o kameni, který stavitelé zavrhli a který, když ho lidé objevili, stal se základním kamenem? A proto vás ještě jednou varuji, jestli budete pokračovat v zavrhování tohoto evangelia, brzy vám království Boží bude odňato a bude dáno národu, ochotnému přijmout radostné zprávy a přinese duchovní plody. A s tímto kamenem je spojeno tajemství, poněvadž ten, kdo na něj upadne, přestože se rozbije na kusy, bude spasen; ale na koho ten kámen padne, ten se

hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, 'They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.' But when these unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: 'This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.' So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?"

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, "He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season." And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, "God forbid that we should go on doing these things."

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: "You know how your fathers rejected the prophets, and you well know that you are set in your hearts to reject the Son of Man." And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: "Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls

roztříští na prach a jeho popel bude odván do všech čtyř světových stran.“

Když farizejové uslyšeli tato slova, pochopili, že Ježíš mluví o nich a ostatních židovských vůdcích. Velmi rádi by se ho hned zmocnili, ale báli se davu. Nicméně, byli natolik rozhořčeni Ježíšovými slovy, že se vzdálili a šli se znovu mezi sebou poradit, jak to udělat, aby ho mohli usmrtit. A v tu noc se saduceové spojili s farizeji, aby společně připravili plán zatknout Ježíše následujícího dne.

upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds.”

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master's words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the plan to entrap him the next day.

5. PODOBENSTVÍ O SVATEBNÍ HOSTINĚ

Když zákoníci a náboženští vůdcové odešli, Ježíš se znovu obrátil k shromážděnému davu lidí a pověděl jim podobenství o satební hostině. Řekl jim:

„Království nebeské je možno přirovnat k jednomu králi, který vystrojil svatbu svému synovi a poslal posly, aby přivedli všechny ty, kteří byli předtím na satební hostinu pozváni a aby jim řekli: „V královském paláci je všechno připraveno pro slavnostní oběd.“ Ale, mnozí z těch, kteří předtím slíbili, že přijdou, teď odmítli přijít. Když král uslyšel o tomto odmítnutí svého pozvání, poslal další služebníky a posly, kterým řekl: „Řekněte všem těm, kteří byli pozváni, aby přišli, protože hostina je připravena. Moji býci a vykrmená jehňata byla zabita a všechno je připraveno pro oslavu nadcházejícího sňatku mého syna.“ Ale opět tito neteční lidé nedbali tohoto pozvání svého krále a hleděli si svého; jeden šel pracovat na pole, druhý do hrnčářské dílny a jiní se věnovali svým obchodům. Avšak jiní se neuspokojili tímto pohrdnutím krále pozvání, ale v otevřené vzpouře chytli králové posly, mučili je a některé dokonce zabili. A když král pochopil, že jeho vybraní hosté, dokonce i ti, kteří jeho předběžné pozvání přijali a slíbili přijít na satební hostinu, odmítli jeho výzvu a v otevřené vzpouře napadli a zabili jeho vyslané posly, nesmírně se rozhněval. A pak tento potupený král svolal svoji armádu a armády svých spojenců a přikázal jim zabít tyto rebelantské vrahy a vypálit jejich město.

A když takto potrestal ty, kteří pohrdli jeho pozváním, stanovil jiný den pro satební hostinu a řekl svým poslům: „Ti, kteří byli poprvé pozváni na svatbu, nebyli toho hodni; jděte proto na rozcestí a na cesty a za městské hradby a pozvěte všechny, které najdete a pozvěte také cizince, aby přišli a

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:5.1 (1894.4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:5.2 (1894.5) “The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had previously been invited to the feast to come, saying, ‘Everything is ready for the marriage supper at the king's palace.’ Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: ‘Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.’ But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king's call, but in open rebellion they laid hands on the king's messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

173:5.3 (1895.1) “And when he had punished those who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: ‘They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and

navštívili tuto svatební hostinu.“ Služebníci tedy vyšli na cesty a do odlehlých míst a shromáždili všechny, které našli, dobré i zlé, bohaté i chudé a tak se konečně svatební síň naplnila spokojenými hosty. Když bylo všechno připraveno, král se přišel podívat na hosty a k jeho velkému překvapení tam uviděl člověka, který neměl svatební oblečení. Král, poněvadž volně nabídl svatební oblečení pro všechny své hosty, se tohoto člověka zeptal: „Příteli, jak to, žeš přišel do svatební síně při takové příležitosti neoblečen svatebně?“ A ten se nezmohl říci jediné slovo. Potom král řekl svým služebníkům: „Vyhoďte tohoto bezohledného hosta z mého domu a necht' sdílí osud všech těch ostatních, kteří pohrdli mým pohostinnostím a odmítli mé pozvání. Já zde nestřpím nikoho, kromě těch, kteří s radostí přijali moje pozvání a kteří si mne váží i tím, že jsou oblečeni do svatebního oblečení pro hosty, které je tak štědře připraveno pro všechny.“

Po skončení tohoto podobenství se Ježíš chystal rozpustit dav lidí, když se jeden vnímavý věřící k němu prodral davem a zeptal se ho: „Ale, Učitel, jak se my o tom dovíme? Jak máme být připraveni na královo pozvání? Jaké znamení nám dáš, podle kterého poznáme, že jsi Syn Boží?“ A když toto Učitel uslyšel, řekl: „Jenom jedno znamení vám bude dáno.“ A potom, ukazujíc na své vlastní tělo, pokračoval: „Zničte tento chrám a za tři dny ho vystavím.“ Ale oni mu nerozuměli a když se rozcházeli, mluvili mezi sebou a říkali: „Tento chrám stojí již téměř padesát let a on přesto říká, že ho zničí a postaví za tři dny.“ Dokonce ani jeho apoštolové nechápali význam jeho prohlášení, ale později, po jeho vzkříšení, si vzpomněli, co řekl.

Kolem čtvrté hodiny odpoledne Ježíš pokynul svým apoštolům a dal jim najevo, že chce odejít z chrámu a jít do Betanie na večeri a přenocovat tam. Při výstupu na Olivovou horu řekl Ježíš Ondřejovi, Filipovi a Tomášovi, aby zítra ráno postavili tábor blíže k městu, ve kterém budou pobývat během zbytku paschálního týdne. V souladu s jeho pokyny postavili následující den stany na svahu kopce a na pozemku Šimona z Betanie, odkud se naskýtal pohled na Getsemanskou zahradu—veřejné místo odpočinku občanů.

A znovu to byla mlčící skupina židů, stoupajících v tento pondělní večer po západním svahu Olivové hory. Jako nikdy předtím těchto dvanáct mužů začínalo cítit, že se brzy stane něco tragického. I když dramatické očistění chrámu brzo z rána posílilo jejich naděje, když viděli jak Učitel uplatnil

even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.' And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: 'Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?' And this unprepared man was speechless. Then said the king to his servants: 'Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.'"

173:5.4 (1895.2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: "But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king's invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?" And when the Master heard this, he said, "Only one sign shall be given you." And then, pointing to his own body, he continued, "Destroy this temple, and in three days I will raise it up." But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, "Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days." Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

173:5.5 (1895.3) About four o'clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park of Gethsemane, on a plot of ground belonging to Simon of Bethany.

173:5.6 (1896.1) Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning

svůj vliv a ukázal svoji mocnou sílu, události celého odpoledne byly pro ně velkým zklamáním, poněvadž každá z nich představovala zaručené odmítnutí učení Ježíše židovskou zákonnou mocí. Apoštolové byli sevřeni úzkostí a zmítání děsivou nejistotou. Uvědomovali si, že se může stát, že od událostí tohoto dne je dělí pouze několik krátkých dnů od hrozící katastrofy. Oni všichni cítili, že se má stát něco obrovského, ale nevěděli, co to bude. Odešli spát na různá místa, ale téměř vůbec nespali. Dokonce dvojčata Alfeova byla konečně vzrušena pomyšlením na to, že život Učitele se rychle blíží ke svému závěrečnému vyvrcholení.

had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

Kapitola 174. Úterní ráno v chrámu

⇨ 173

Kniha Urantia

175 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 174 ÚTERNÍ RÁNO V CHRÁMU

Sekce

Úvod

1. Boží odpuštění
2. Otázky židovských vůdců
3. Saduceové a vzkříšení
4. Největší přikázání
5. Otázky Řeků

Úvod

KOLEM sedmé hodiny tohoto úterního rána se Ježíš setkal s apoštoly, ženským sborem a skupinou asi dvaceti dalších blízkých učedníků v domě Šimona. Na tomto setkání se rozloučil s Lazarem a dal mu pokyny, které mu pak umožnily tak rychle uprchnout do Filadelfie v Pereji, kde se později zapojil do misionářského hnutí, které mělo v tomto městě své centrum. Ježíš se také rozloučil se zestárlým Šimonem a dal rady na rozloučenou ženskému sboru, jelikož již nikdy je potom formálně neoslovil.

V toto ráno se přivítal s každým z dvanácti apoštolů osobním pozdravem. Ondřejovi řekl: „Nenechej se vyvést z míry nadcházejícími událostmi. Veď pevnou rukou své bratry a nedovol, aby tě uviděli sklíčeného.“ Petrovi řekl: „Nespoléhej se na sílu těla či na ocel meče. Usad se na duchovních základech z věčných kamenů.“ Jakubovi řekl: „Nezakolísej kvůli vnějším vlivům. Zůstaň pevný ve své víře a brzy poznáš realitu toho, v co věříš.“ Janovi řekl: „Buď laskavý; miluj i své nepřátele; buď tolerantní. A pamatuj, že jsem se ti svěřil s mnoha věcmi.“ Natanaelovi řekl: „Nesuď podle vzhledu; buď pevný ve své víře, i když se bude zdát, že všechno je ztraceno; buď

PAPER 174 TUESDAY MORNING IN THE TEMPLE

SECTIONS

Introduction

1. Divine Forgiveness
2. Questions by the Jewish Rulers
3. The Sadducees and the Resurrection
4. The Great Commandment
5. The Inquiring Greeks

INTRODUCTION

174:0.1 (1897.1) ABOUT seven o'clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women's corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said goodbye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women's corps, as he never again formally addressed them.

174:0.2 (1897.2) This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: "Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast." To Peter he said: "Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks." To James he said: "Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe." To John he said: "Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I have trusted you with many things." To Nathaniel

věrný svému poslání vyslance království.“ Filipovi řekl: „Nenechej se zneklidnit se nyní blížícími událostmi. Buď pevný i tehdy, když nebudeš vidět cestu. Buď loajální své přísaze vysvěcení.“ Matoušovi řekl: „Nezapomeň na milosrdenství, které tě přijalo do království. Nenechej se nikým obelstít o svoji věčnou odměnu. Poněvadž jsi úspěšně odolal svodům tělesné podstaty, buď připraven projevit pevnost.“ Tomášovi řekl: „Bez ohledu na to, jak obtížné to může být, musíš se opírat o svoji víru a ne o to, co vidíš. Nepochybuji o tom, že jsem schopen dokončit práci, kterou jsem započal a že jednou uvidím všechny své věrné vyslance v království věčném.“ Alfeovým dvojčatům řekl: „Nedovolte věcem, kterým nerozumíte, aby vás deptaly. Spolehejte se na pocity svých duší a nedůvěřujte významným lidem a ani změně lidských postojů. Stůjte při svých bratřích.“ A Šimonovi Zélótovi řekl: „Šimone, můžeš být zdrcen zklamáním, ale tvůj duch se povznese nade všechno, co tě může potkat. To, co ses nenaučil ode mne, můj duch tě naučí. Hledej opravdové duchovní reality a přestaň být ovlivňován nereálnými a materiálními stíny.“ A Jidášovi Iškariotskému řekl: „Jidáší, miluji tě a modlím se za to, abys miloval své bratry. Neunav se konáním dobra; a chci tě varovat před kluzkými stezkami lichocení a jedovatými šípy posměchu.“

A když se takto se všemi apoštoly přivítal, vydal se s Ondřejem, Petrem, Jakubem a Janem do Jerusalema, zatímco ostatní šli postavit tábor v Getsemane, kde se chystali strávit již tuto noc a kde si udělali základnu na zbývající dobu Učitelova života v těle. Během sestupu s Olivové hory Ježíš se asi v polovině zastavil a více než hodinu se čtyřmi apoštoly besedoval.

1. BOŽÍ ODPUŠTĚNÍ

Již několik dní Petr a Jakub spolu diskutovali o svých rozdílných názorech na učení Učitele o odpuštění hříchu. Oba souhlasili s tím, že se na tuto věc Ježíše zeptají a Petr využil tuto příležitost jako vhodnou šanci obdržet Učitelovu radu. Proto Petr přerušil rozhovor o rozdílnostech mezi velením a uctíváním otázkou: „Učiteli, Jakub a já rozumíme rozdílně tvému učení o odpuštění hříchu. Jakub tvrdí, že učíš o tom, že Otec nám odpouští dokonce ještě předtím, než ho o to požádáme a já říkám, že kajicnost a přiznání musí předcházet odpuštění. Kdo z nás má pravdu? Co ty k tomu řekneš?“

he said: “Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish; be true to your commission as an ambassador of the kingdom.” To Philip he said: “Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration.” To Matthew he said: “Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast.” To Thomas he said: “No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond.” To the Alpheus twins he said: “Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren.” And to Simon Zelotes he said: “Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows.” And to Judas Iscariot he said: “Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule.”

174:0.3 (1897.3) And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. DIVINE FORGIVENESS

174:1.1 (1898.1) For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: “Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the forgiveness. Which of us is right? what do you say?”

Po krátkém mlčení se Ježíš s vážným výrazem podíval na všechny čtyři a odpověděl: „Moji bratři, chybujete ve svých názorech, poněvadž nerozumíte podstatě těchto vnitřních a láskyplných vztahů mezi tvorem a Tvořitelem, mezi člověkem a Bohem. Nedokážete pochopit to chápající porozumění, které moudrý rodič má pro své nevyspělé a někdy chybné dítě. Není vůbec jasné, jestli soudní a milující rodiče jsou někdy vyzváni odpustit obyčejnému a normálnímu dítěti. Porozumění spojené s láskou účinně předchází všemu takovému odcizení, které později nutně vyžaduje přizpůsobit pokání dítěte k odpuštění rodičem.

V každém dítěti žije část jeho otce. Otec má prioritu a nadřazenost ve vnímání všech otázek, spojených se vztahy dítěte a rodiče. Rodič je schopen vidět nevyzrálou dítěte ve světle vyvinutější rodičovské zralosti—vyspělejší zkušenosti staršího partnera. Ve vztazích pozemského dítěte a nebeského Otce božský rodič má nekonečné a božské pochopení a schopnost pro láskyplné porozumění. Boží odpuštění je neodvratné; je vrozené a nezměnitelné v nekonečném porozumění Boha, v jeho dokonalé znalosti všeho, co se týká mylného rozhodnutí a nesprávné volby dítěte. Boží spravedlnost je natolik věčná, že neměně v sobě obsahuje chápající laskavost.

Když moudrý člověk rozumí vnitřním impulsům svých bližních, bude je milovat. A když milujete svého bratra, již jste mu odpustili. Tato schopnost rozumět podstatě člověka a odpustit jeho zřejmá provinění je Boží vlastnost. Jestli jste moudrými rodiči, tak právě takový bude váš vztah ke svým dětem; budete je milovat a rozumět jim i tehdy, když přechodná nedorozumění se budou zdát, že vás rozdělují. Dítě, jelikož je nevyzrálé a postrádá větší pochopení hloubky vztahu dítě a otec, musí často cítit pocit viny v důsledku rozkolu, vzniklého kvůli rozhodnému postoje otce, ale opravdový otec si nikdy neuvědomuje žádný takový rozkol. Hřích je zkušeností tvorova vědomí; není součástí vědomí Boha.

Vaše neschopnost či neochota odpustit svým bližním je měřítkem vaší nevyzrálosti, vaší neschopností dosáhnout pochopení, porozumění a lásky dospělého člověka. Míra vaší zášti a mstivosti je v přímém poměru s vaší neznalostí vnitřní podstaty a opravdových tužeb vašeho dítěte a vašich bližních. Láska je působení božského a vnitřního impulsu života. Je založena na porozumění, živena nezištnou službou a zdokonalující se moudrostí.“

174:1.2 (1898.2) After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: “My brethren, you err in your opinions because you do not comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

174:1.3 (1898.3) “A part of every father lives in the child. The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the riper experience of the older partner. With the earthly child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

174:1.4 (1898.4) “When a wise man understands the inner impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father's full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God's consciousness.

174:1.5 (1898.5) “Your inability or unwillingness to forgive your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom.”

2. OTÁZKY ŽIDOVSKÝCH VŮDCŮ

V pondělí večer se konala porada Velké rady s přibližně padesáti dalšími vůdci, kteří byli vybráni mezi zákoníky, farizeji a saduceji. Účastníci této porady se shodli na tom, že by bylo nebezpečné zatknout Ježíše na veřejnosti kvůli jeho velkému vlivu na prosté lidi. Většina zúčastněných byla také toho názoru, že je nutno stanovit určitý postup jak ho zdiskreditovat v očích lidí předtím, než bude zatčen a předveden před soud. Proto bylo sestaveno několik skupin učených mužů, aby byli brzy ráno příštího dne přítomni v chrámu a pokusili se chytit Ježíše do léčky obtížnými otázkami a jinými způsoby se snažili ho zdiskreditovat před lidmi. Konečně se farizejové, saduceové a dokonce i heródotové všichni spojili v tomto úsilí znevážit Ježíše v očích paschálních davů.

V úterý ráno Ježíš přišel na chrámový dvůr a začal učit. Řekl však pouze několik slov, když skupina mladých studentů z akademií, která si toto vystoupení nacvičila, přišla před Ježíše a jejich mluvčí se na něho obrátil: „Učiteli, my víme, že jsi čestný a víme, že hlásáš cesty pravdy a že sloužíš jenom Bohu, poněvadž se nebojíš nikoho z lidí a že neupřednostňuješ žádného člověka. My jsme pouze studenti a chtěli bychom znát pravdu o jedné věci, která nás trápí; náš problém je tento: „Je zákonné platit daň císaři? Máme platit, nebo nemáme?“ Ježíš, pochopivši jejich přetvářku a lstivost, jim řekl: „Proč jste přišli mně takto zkoušet? Ukažte mně ty peníze na zaplacení daně a já vám odpovím.“ A když mu podali denár, podíval se na něj a řekl: „Kdo je vyobrazen a čí jméno je na této minci?“ A když mu odpověděli „Císař“, Ježíš řekl: „Dejte císaři, co je císařovo a dejte Bohu, co je Boží.“

Když jim takto odpověděl, tito mladí zákoníci a jejich komplici heródotové se stáhli a odešli a lidé, dokonce i saduceové, měli radost z jejich porážky. Také ti mladíci, kteří se ho pokusili dostat do léčky, velmi obdivovali nepředvídanou moudrost Učitelovy odpovědi.

Předcházejícího dne židovští vůdcové se snažili ho zdiskreditovat před lidmi ve věcech církevní moci, a když se jim to nezdařilo, tak se nyní pokusili ho zatáhnout do kompromitující diskuze o občanské moci. Jak Pilát, tak i Herodes, byli v tu dobu v Jerusalemu a Ježíšovi nepřátelé se domnívali, že jestli se odváží dát radu neplatit daň císaři, mohli by okamžitě předstoupit před římské autority a obvinít ho z podněcování ke

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899.1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:2.2 (1899.2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: "Master, we know you are a righteous teacher, and we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not give?" Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: "Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you." And when they handed him a denarius, he looked at it and said, "Whose image and superscription does this coin bear?" And when they answered him, "Caesar's," Jesus said, "Render to Caesar the things that are Caesar's and render to God the things that are God's."

174:2.3 (1899.3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master's answer.

174:2.4 (1899.4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging discussion of civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus' enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman

vzpouře. Naproti tomu si správně mysleli, že kdyby v dlouhém projevu vyjádřil svůj souhlas s placením daně, takové prohlášení by nesmírně zranilo národní hrdost jeho židovských posluchačů a způsobilo by to velkou nevoli a nelibost u lidí.

V tom všem byli nepřátelé Ježíše poraženi, jelikož bylo všeobecně dobře známo rozhodnutí Vysoké rady, určené jako směrnice pro židy, žijící v pohanských národech, že „právo ražby sebou nese právo vybírat daň.“ Takto se Ježíš vyhnul jejich pasti. Kdyby jim odpověděl „ne“, rovnalo by se to podněcování ke vzpouře; kdyby řekl „ano“, pohoršilo by to hluboko zakořeněné smýšlení té doby. Učitel se nevyhnul otázce; on jenom použil moudrost a dal dvojí odpověď. Ježíš nebyl nikdy vyhýbavý, ale vždy byl moudrý v jednání s těmi, kteří se ho snažili obelstít a zlikvidovat.

3. SADUCEOVÉ A VZKŘÍŠENÍ

Dříve, než Ježíš mohl začít se svým učením, další skupina k němu přišla, aby mu položila otázky a tentokrát to byli vzdělání a záludní saduceové. Jejich mluvčí, který se přiblížil těsně k Ježíšovi, řekl: „Učiteli, Mojžíš řekl, že zemře-li ženatý muž bez dětí, ať se s jeho manželkou ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka. A nyní se stal případ, kdy jeden muž zemřel bezdětný a měl šest bratrů; druhý bratr si vzal jeho manželku, ale také zemřel bez potomků. Pak si další bratr vzal tuto ženu za manželku, ale také zemřel a neměl děti. A tak ji postupně měli všichni ostatní bratři a všichni zemřeli bez dětí. A naposledy ze všech zemřela ta žena. A nyní se tě chceme zeptat: „Až bude vzkříšení, komu z těch sedmi bratrů bude ta žena patřit, když ji měli všichni?“

Ježíš věděl a věděli to i lidé, že tito saduceové nemysleli svoji otázku upřímně, poněvadž bylo nepravděpodobné, že by se takový případ stal; a kromě toho, tento zvyk, že bratři svého zemřelého bratra mu chtěli zplodit potomky byl v tu dobu zastaralý a židé ho prakticky již neznali. Nicméně, Ježíš svolil dát odpověď na tuto zlomyslnou otázku. Řekl: „Vy všichni se v takové otázce mýlíte, jelikož neznáte ani Spisy, ani živou sílu Boha. Vy víte, že děti tohoto světa se mohou ženit a vdávat, ale jak se zdá, vy nerozumíte, že ti, kteří skrze vzkříšení spravedlivých a hodných dosáhnout následných světů, se tam ani nežení,

authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

174:2.5 (1899.5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the “right of coinage carried with it the right to levy taxes.” In this manner Jesus avoided their trap. To have answered “No” to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered “Yes” would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

174:3.1 (1900.1) Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: “Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the resurrection whose wife will she be since all seven of these brothers had her?”

174:3.2 (1900.2) Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus condescended to reply to their mischievous question. He said: “You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand

ani nev dávají. Ti, kteří jsou vzkříšeni z mrtvých, se podobají andělům nebeským a nikdy neumírají. Tito vzkříšení jsou věčnými syny Božími; jsou děti světla, vzkříšení do procesu věčného života. A tomu rozuměl i váš otec Mojžíš, poněvadž ve spojení s jeho zkušeností u hořícího keře uslyšel Otce říkat: „Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův“. A tak i já, společně s Mojžíšem, vám prohlašuji, že můj Otec není Bohem mrtvých, nýbrž živých. V něm vy všichni žijete, rozmnožujete se a máte své smrtelné bytí.“

Když Ježíš odpověděl na tyto otázky, saduceové se stáhli a někteří z farizejů se natolik zapomněli, že volali: „Správně, správně, Učiteli, dobře jsi odpověděl těmto nevěřícím saduceům.“ Saduceové se již neodvážili položit další otázky a prostí lidé žasli nad moudrostí jeho učení.

V tomto střetu se saduceji se Ježíš odvolal na Mojžíše proto, že tato nábožensko-politická sekta uznávala platnost pouze pěti takzvaných „Mojžíšových knih“; nepřipustili, aby se naučná dogmata jejich učení opírala o učení proroků. Ačkoliv ve své odpovědi Učitel pozitivně potvrzuje fakt spasení smrtelných tvorů skrze vzkříšení, v žádném případě však nemluví souhlasně o víře farizejů ve vzkříšení skutečného lidského těla. Ježíš chtěl zdůraznit to, že Otec řekl: „Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův“ a ne „Já jsem byl jejich Bohem.“

Saduceové chtěli udělat z Ježíše předmět opovrhlivého posměchu, protože velmi dobře, věděli, že perzekuovat ho na veřejnosti by mu s největší určitostí získalo další sympatie v myslích velkého množství lidí.

4. NEJVĚTŠÍ PŘIKÁZÁNÍ

Ještě jedna skupina saduceů dostala pokyn položit Ježíšovi kompromitující otázky o andělech, ale když viděli osud svých druhů, kteří se ho snažili chytit do pastí otázkami o vzkříšení, moudře se rozhodli mlčet; odešli, aniž mu položili jedinou otázku. Byl to předem připravený plán spolčených farizejů, zákoníků, saduceů a heródotů zaplnit celý den těmito kompromitujícími otázkami v naději tímto zdiskreditovat Ježíše před lidmi a současně mu účinně nedat čas pro hlásání jeho znepokojujícího učení.

that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the Father say, 'I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.' And so, along with Moses, do I declare that my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence.”

174:3.3 (1900.3) When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, “True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees.” The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

174:3.4 (1900.4) Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religio-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, “I am the God of Abraham, Isaac, and Jacob,” not I was their God.

174:3.5 (1900.5) The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule*, knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

4. THE GREAT COMMANDMENT

174:4.1 (1901.1) Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for

Potom přišla další ze skupin farizejů, aby pokládala obtěžující otázky a její mluvčí, mávající na Ježíše, řekl: „Učitelí, já jsem advokát a chtěl bych se tě zeptat které, podle tvého názoru, je největší přikázání?“ Ježíš mu odpověděl: „Je pouze jedno přikázání a to je největší ze všech a to přikázání zní takto: „Slyš, ó Izraeli! Hospodin, Bůh náš, je Hospodin jediný; a miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem a celou svou duší, celou svojí myslí a celou svojí silou.“ To je to první a největší přikázání. A to druhé je mu podobné; ono vlastně vychází přímo z něho a zní: „Miluj svého bližního jako sám sebe“. Není žádné jiné přikázání větší než tato dvě; na těchto dvou přikázáních stojí celý zákon a stojí všichni proroci.“

Když tento advokát pochopil, že Ježíš nejenom že odpověděl v souladu s nejvyššími koncepcemi židovského náboženství, ale že také dal moudrou odpověď v očích shromážděného lidu, rozhodl se, že lépe bude otevřeně pochválit Učitelovu odpověď. Proto řekl: „Dobře řečeno, Učitelí, správně jsi řekl, že Bůh je jeden a není druhého, kromě něho; a že milovat svého bližního jako sám sebe je první a největší přikázání; a shodneme se, že toto největší přikázání je mnohem důležitější, než všechny spálené přinesené oběti.“ Když advokát takto uvážlivě odpověděl, Ježíš se na něho podíval a řekl: „Můj příteli, vidím, že nejsi daleko od království Božího.“

Ježíš mluvil pravdu, když řekl, že tento advokát „není daleko od království“, poněvadž v ten stejný večer tento člověk přišel do Učitelova tábora u Getsemane, kde otevřeně přiznal svoji víru v evangelium království a byl pokřtěn Jósijášem, jedním z učedníků Abnéra.

V chrámu se nacházely ještě další dvě či tři skupiny zákoníků a farizejů a měly v úmyslu položit své otázky, ale byly jednak odzbrojeny Ježíšovou odpovědí advokátovi a také byly odrazeny nezdařením všech těch, kteří se ho pokusili vlákat do léčky. Potom, co se odehrálo, se nikdo neodvážil položit mu otázku na veřejnosti.

Jelikož nebylo dalších otázek a blížilo se poledne, Ježíš neobnovil své učení, ale spokojil se pouze otázkou farizejů a jejich druhům. Ježíš jim řekl: „Jelikož již nemáte další otázky, já bych vám chtěl jednu položit. Co si myslíte o Osvoboditeli? Myslím tím, čím je syn?“ Po krátké pauze jeden ze zákoníků odpověděl: „Mesiáš je syn Davidův.“ A poněvadž Ježíš věděl, že se vedlo mnoho debat, také mezi jeho učedníky, o tom, zdali on je synem Davida, položil jim další otázku:

the proclamation of his disturbing teachings.

174:4.2 (1901.2) Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and the spokesman, signaling to Jesus, said: “Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?” Jesus answered: “There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: ‘Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all your mind and with all your strength.’ This is the first and great commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: ‘You shall love your neighbor as yourself.’ There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets.”

174:4.3 (1901.3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master's reply. Accordingly, he said: “Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one's neighbor as one's self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices.” When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, “My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God.”

174:4.4 (1901.4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being “not far from the kingdom,” for that very night he went out to the Master's camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:4.5 (1901.5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus' answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfiture of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:4.6 (1901.6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their associates a question. Said Jesus: “Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?” After a brief pause one of the scribes answered, “The Messiah is the son of David.” And since Jesus knew that there had been

„Jestliže je opravdu syn Davidův, jak to, že v žalmu, který vy připisujete Davidovi, on sám říká v duchu: „Řekl Hospodin mému Pánovi: „Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím tvé nepřátele k nohám tvým.“ Jestliže David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“ Nejenom že mu ti to vůdcové, zákoníci a vrchní kněží nedokázali na tuto otázku odpovědět, ale také se zdrželi dalších otázek, aby se ho pokusili zkompromitovat. Oni nikdy na tuto otázku, kterou jim Ježíš položil, neodpověděli, ale po Učitelově smrti se snažili vyhnout potížím tím, že změnili výklad tohoto žalmu tak, aby se vztahoval na Abrahama a ne na Mesiáše. Jiní se pokusili vyhnout tomuto dilema tvrzením, že David nebyl autorem tohoto takzvaného mesiášského žalmu.

Před krátkou chvilí to byli farizejové, kteří měli radost z toho, jakým způsobem saduceové byli Učitelem umlčeni a nyní se saduceové radovali z neúspěchu farizejů. Ale taková rivalita byla jenom krátkodobá; oni velmi rychle zapomněli na své dlouhotrvající spory ve společném úsilí zastavit učení a činy Ježíše. Co se týká prostých lidí, po celou tuto dobu Ježíšovi s radostí naslouchali.

5. OTÁZKY ŘEKŮ

Kolem poledne, když Filip nakupoval zásoby pro nový tábor, který byl v tento den stavěn poblíž Getsemane, byl osloven delegací cizinců, skupinou věřících Řeků z Alexandrie, Atén a Říma, jejichž mluvčí apoštolovi řekl: „Nám o tobě řekli lidé, kteří tě znají. Pane, my jsme za tebou přišli s prosbou setkat se s Ježíšem, tvým Učitelem.“ Filip byl překvapen tímto setkáním s těmito významnými a zvědavými řeckými jinověrci na tržišti, a poněvadž Ježíš jim všem dvanácti výslovně přikázal nedělat žádná kázání na veřejnosti během paschálního týdne, byl poněkud v rozpacích, jak tuto situaci správně vyřešit. Vyveden z míry byl také proto, že ti jinověrci byli z ciziny. Kdyby to byli Židé, nebo sousední a známí jinověrci, tak by moc neváhal. Takže udělal následující: požádal tyto Řeky, aby zůstali tam, kde jsou. A rychle odběhl pryč. Oni si mysleli, že jde vyhledat Ježíše, ale on ve skutečnosti spěchal do domu Josefa, poněvadž věděl, že Ondřej a ostatní apoštolové tam obědvají. Zavolal si Ondřeje ven, vysvětlil mu, proč přišel a potom v doprovodu Ondřeje se vrátil k čekajícím Řekům.

Jelikož Filip byl téměř u konce s

much debate, even among his own disciples, as to whether or not he was the son of David, he asked this further question: “If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, ‘The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies the footstool of your feet.’ If David calls him Lord, how then can he be his son?” Although the rulers, the scribes, and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any more questions in an effort to entangle him. They never answered this question which Jesus put to them, but after the Master’s death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

174:4.7 (1902.1) A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus’ teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. THE INQUIRING GREEKS

174:5.1 (1902.2) About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: “You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master.” Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the home of Joseph, where he knew Andrew and the other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

174:5.2 (1902.3) Since Philip had about finished the

nakupováním zásob, vrátil se s Ondřejem a Řeky do domu Josefa, kde je Ježíš přijal. Usadili se vedle něho, zatímco on promluvil k apoštolům a několika vůdčím učedníkům, shromážděných na tomto obědě. Ježíš řekl:

„Můj Otec mne poslal na tento svět odhalit jeho láskyplnou dobrotivost dětem lidským, ale ti, ke kterým jsem přišel nejdříve, mně odmítli přijmout. Je vskutku pravda, že mnozí z vás uvěřili v mé evangelium, ale děti Abrahama a jejich vůdcové se mně chystají zavrhnout a tímto činem odmítnou Jeho, který mne poslal. Já otevřeně hlásám evangelium spasení lidem tohoto národa; pověděl jsem jim o synovství slibujícím radost, svobodu a život bohatší v duchu. Můj Otec vykonal mnoho nádherných činů pro tyto strachem posedlé děti lidské. Ale pravdu říkal prorok Izajáš o tomto národě, když napsal: „Hospodine, kdo uvěřil v to, co jsme prorokovali? A komu byl zjeven Hospodin?“ Je pravdou, že vůdcové mého národa si úmyslně dali klapky na oči, aby neviděli a zatvrdili svá srdce, aby neuvěřili a nebyli spaseni. Celé tyto roky jsem se snažil vyléčit je z jejich nevíry, aby se mohli stát příjemci Otcova věčného spasení. Já vím, že ne všichni mně odmítli; někteří z vás opravdu uvěřili v mé poselství. V této místnosti je nyní mnoho lidí, kteří byli kdysi členy Vysoké rady, nebo zastávali vysoké funkce v poradních sborech národa, i když někteří z vás se stále zdráháte přiznat otevřeně pravdu ze strachu, aby vás nevytloučili ze synagogy. Někteří z vás raději milují lidskou slávu než slávu Boží. Ale já musím být shovívavý, jelikož se bojím o bezpečnost a oddanost i některých z těch, kteří byli tak dlouhou dobu blízko mě a kteří žili bok po boku se mnou.

Vidím, že v této hodovní místnosti se shromáždili židé a jinověrci ve zhruba stejném počtu a chtěl bych k vám promluvit jako k první a poslední takové skupině, kterou mohu poučit o otázkách království předtím, než odejdu za svým Otcem.

Tito Řekové pozorně poslouchali Ježíšovo učení v chrámu. V pondělí večer se radili v domě Nikodéma a jejich jednání trvalo až do svítání a třicet z nich se rozhodlo vstoupit do království.

Teď, když před nimi stál, Ježíš uviděl konec jednoho soudního období a začátek dalšího. Obrátil svoji pozornost k Řekům a řekl:

„Ti, kdo věří v toto evangelium, věří nejenom ve mne, ale v Něho, který mne poslal. Když se podíváte na mne, vidíte nejenom Syna Člověka, ale také Jeho, který mne poslal. Já jsem světo života a každý, kdo uvěří mému učení, nebude již

purchasing of supplies, he and Andrew returned with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

174:5.3 (1902.4) “My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: ‘Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?’ Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not, and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father’s eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:5.4 (1903.1) “In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in the affairs of the kingdom before I go to my Father.”

174:5.5 (1903.2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus’ teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:5.6 (1903.3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:5.7 (1903.4) “He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching

déle zůstat v temnotě. Jestli vy, jinověrci, mně budete poslouchat, dostane se vám slov života a ihned vstoupíte do radostné svobody pravdy, kterou dává synovství Boží. Jestli se moji krajané rozhodnou mně odmítnout a zamítnout mé učení, já je nebudu za to soudit, jelikož jsem nepřišel soudit svět, ale nabídnout mu spasení. Nicméně, ti, kteří zavrhnou a odmítnou mé učení, budou předvoláni v patřičnou dobu před soud mým Otcem a těmi, kteří byli ustanoveni posoudit takové odmítnutí darů milosrdenství a pravd spasení. Vy všichni si pamatujte, že já nemluvim za sebe, ale že jsem vám čestně prohlásil, že to, co mně Otec přikázal, já odhalím lidským dětem. A ta slova, která mně Otec poručil říci světu, jsou slova božské pravdy, nekonečného milosrdenství a věčného života.

Ale jak židům, tak i jinověrcům prohlašuji, že přišla hodina pro Syna Člověka přijmout svoji slávu. Vy dobře víte, že jestli pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo; ale jestli zemře v dobré půdě, vzklíčí a přinese hodně užítku. Ten, kdo sobecky miluje svůj život, riskuje, že ho ztratí; ale ten, kdo je ochoten položit svůj život kvůli mně a evangelium, bude mít bohatší život na zemi i na nebi, život věčný. Jestli mně opravdu budete následovat i poté, až odejdu za svým Otcem, potom se stanete mými učedníky a skutečnými služebníky svých smrtelných bližních.

Já vím, že se blíží má hodina a duše má je zarmoučena. Vidím, že můj národ se rozhodl odmítnout království, ale rád přijmu tyto pravdu hledající jinověrce, kteří sem dnes přišli hledat cestu světla. Nicméně, mé srdce bolí kvůli mému národu a moje duše je sevřena úzkostí tím, co na mne brzy čeká. Co mám říci, když vidím, co mne má postihnout? Mám snad říci: „Otče, zachraň mě od této hrůzné hodiny? Ne! Vždyť právě proto jsem přišel na tento svět a pro tuto hodinu. Raději zvolím jiná slova a budu se modlit, aby vy jste se ke mně přidali: Otče, oslav své jméno; tvá vůle bude vykonána.“

Když Ježíš pronesl tato slova, objevil se před ním Osobní Ladič, pobývající v něm před křtem a když se Ježíš odmlčel, tento duch, nyní mocný představitel Otce, Ježíši Nazaretskému řekl: „Již mnohokrát jsem oslavil své jméno během tvého poskytnutí a oslavím ho ještě jednou.“

Přestože shromáždění židé a jinověrci žádný hlas neslyšeli, nemohli si nevšimnout, že Ježíš se ve své řeči odmlčel, naslouchajíc nějakému sdělení z nadlidského zdroje. Všichni přítomní řekli, soused sousedovi: „Anděl k němu promluvil.“

shall no longer abide in darkness. If you gentiles will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men. And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.5) “But to both Jew and gentile I declare the hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel's shall enjoy a more abundant existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

174:5.9 (1903.6) “I know my hour is approaching, and I am troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light. Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done.”

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: “I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more.”

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every

Potom Ježíš pokračoval: „To všechno se nestalo kvůli mně, ale kvůli vám. Já s určitostí vím, že Otec mne přijme a schválí moji misi, uskutečněnou pro vaše blaho, ale je nezbytné, abyste si dodali odvahy a byli připraveni na blížící se strastiplnou zkoušku. Chci vás ujistit, že vítězství bude nakonec korunovat naše společné úsilí osvětit svět a osvobodit lidstvo. Starý řád se sám předvolal k soudu; Prince tohoto světa jsem vyhnal; a všichni lidé budou osvobozeni světlem ducha, který já rozliji na celé lidstvo po mém vzestupu ke svému nebeskému Otci.

A nyní vám prohlašuji, že já, až budu vyvýšen ze země a z vašich životů, přitáhnu všechny lidi k sobě, do bratrství mého Otce. Vy věříte, že Osvoboditel bude žít na zemi věčně, ale já vám říkám, že Syn Člověka bude zavržen lidem a půjde zpět ke svému Otci. Budu s vámi již jenom krátkou chvíli; pouze krátkou chvíli pobude živé světlo s touto zbloudilou generací. Neustávejte v cestě dokud máte světlo, aby vás nezastihla blížící se tma a zhouba. Ten, kdo chodí ve tmě, neví, kam jde; ale jestli se rozhodnete jít ve světle, tak se všichni určitě stanete osvobozenými syny Božími. A nyní se všichni vraťme spolu do chrámu, kde řeknu slova na rozloučenou vrchním kněžím, zákoníkům, farizejům, saduceům, heródotům a neosvíceným vládcům Izraele.“

Když takto promluvil, Ježíš je vedl úzkými uličkami Jerusalema zpět do chrámu. Oni před malou chvílí uslyšeli Učitele říci, že toto bude v chrámu jeho řeč na rozloučenou a šli za ním mlčky a v hlubokém zamyšlení.

man to the one who was by him, “An angel has spoken to him.”

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: “All this has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

174:5.13 (1904.4) “And now I declare to you that I, if I be lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel.”

174:5.14 (1904.5) Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

Kapitola 175. Poslední kázání v chrámu

⇨ 174

Kniha Urantia

176 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 175 POSLEDNÍ KÁZÁNÍ V CHRÁMU

Sekce

Úvod

1. Kázání
2. Postavení Žida jako jedince
3. Setkání věrných Velké rady
4. Situace v Jerusalemu

Úvod

KRÁTCE po druhé hodině tohoto úterního odpoledne Ježíš, doprovázen jedenácti apoštoly, přišel do chrámu a začal svoje poslední kázání na nádvoří této posvátné stavby. Tato řeč byla míněna jako jeho poslední výzva židovskému národu a závěrečná obžaloba jeho horlivých nepřátel a budoucích vrahů—zákoníků, farizejů, saduceů a nejvyšších vládců Izraele. V průběhu celého dopoledne různé skupiny lidí měli možnost pokládat Ježíšovi své otázky; toto odpoledne nikdo nepoložil jedinou otázku.

Když Učitel začal mluvit, v chrámové dvoraně bylo ticho a klid. Směnárníci peněz a kupci se neodvážili vrátit se zpět do chrámu poté, když je Ježíš a dav vyhnal předchozího dne ven. Než Ježíš začal svojí řeč, láskyplně se podíval na své posluchače, kteří měli za malou chvíli uslyšet jeho veřejnou řeč na rozloučenou, ve které se soucit s lidstvem spojil s jeho posledním veřejným odsouzením falešných učitelů a bigotních vládců Izraele.

1. KÁZÁNÍ

PAPER 175 THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

INTRODUCTION

175:0.1 (1905.1) SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

175:0.2 (1905.2) As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. THE DISCOURSE

„Pobývám s vámi již dlouhou dobu, chodíc nahoru a dolů po této zemi hlásajíc lásku Otce k dětem lidským a mnozí uviděli světlo a skrze víru vstoupili do království nebeského. Ve spojení s tímto učením a kázáním vykonal Otec mnoho podivuhodných činů a dokonce vzkřísil mrtvého. Mnoho nemocných a postižených bylo vyléčeno, protože uvěřili; ale všechno toto hlásání pravdy a vyléčení nemocí neotevřelo oči těm, kteří odmítli uvidět světlo, těm, kteří jsou rozhodnutí zavrhnout toto evangelium království.

Já a moji apoštolové jsme dělali všechno možné pro to, abychom co nejlépe vykonávali vůli mého Otce a současně žili v míru s našimi bratry, žili v souladu s rozumnými požadavky zákonů Mojžíše a tradic Izraele. Neustále jsme usilovali o mír, ale izraelští vůdcové ho nechťejí. Odmítnutím pravdy Boží a světla nebeského, dávají se na stranu lži a tmy. Nemůže být mír mezi světlem a tmou, mezi životem a smrtí, mezi pravdou a lží.

Mnoho z vás se odvážilo uvěřit mému učení a již získalo radost a svobodu, které přináší vědomí synovstva s Bohem. A vy mně dosvědčíte, že jsem nabídl toto stejné synovství s Bohem celému židovskému národu, dokonce i těm lidem, kteří nyní usilují o mou smrt. Můj Otec by i nyní přijal tyto slepé učitele a tyto pokrytecké vůdce, kdyby se jen k němu obrátili a přijali jeho milosrdenství. Dokonce i teď není ještě pozdě pro tento národ přijmout slovo nebeské a uvítat Syna Člověka.

Můj Otec již dlouho projevuje milosrdenství k tomuto národu. Od generace ke generaci posílá své proroky učit a varovat tento lid, ale generace za generací zabíjí tyto učitele poslané nebem. A teď vaši svěhlaví velekněží a zatvrzelí vůdcové se opět chystají udělat stejnou věc. Jak Herodes zabil Jana, tak vy se nyní rovněž připravujete zabít Syna Člověka.

Dokud je naděje, že se židé vrátí k mému Otci a budou usilovat o spasení, Bůh Abrahama, Izáka a Jáka bude mít svou milosrdnou náruč pro vás otevřenou; ale jestli jste již naplnili váš pohár zatvrzelosti a jestli jste již s konečnou platností zavrhlí milosrdenství mého Otce, tak tento národ bude ponechán sám sobě a rychle dojde ke svému neslavnému konci. Tento lid byl povolán stát se světlem světa, obrazem duchovní slávy Boha-znajícího národa, ale vy jste se natolik vzdálili od naplnění svých božských privilegií, že vaši vůdcové se právě chystají spáchat největší pošestilost všech dob v tom, že jsou na pokraji

175:1.1 (1905.3) “This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father’s love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1905.4) “In every manner consistent with doing my Father’s will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1905.5) “Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906.1) “My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906.2) “As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence, and when once you have finally rejected my Father’s mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit

konečného odmítnutí Božího daru pro všechny lidi a všechny doby—zjevení lásky nebeského Otce všem svým pozemským tvorům.

A když jednou odmítnete toto zjevení Boha člověku, království nebeské bude dáno jiným národům, těm, které ho přijmou s radostí a potěšením. Ve jménu Otce, který mne poslal, já vás vážně varuji, že brzy ztratíte svoje postavení ve světě jako nositelé praporu věčné pravdy a strážci božského zákona. Já vám teď nabízím poslední možnost přijít a kát se, dát najevo váš úmysl hledat Boha celým srdcem a upřímnou vírou a vstoupit, jako malé děti, do bezpečného a spásitelného království nebeského.

Můj Otec již dlouho pracuje pro vaše spasení a já jsem přišel na zem pro to, abych žil mezi vámi a osobně vám ukázal cestu. Mnozí z židů i samařanů a také i jinověrců uvěřili v evangelium království, ale ti, kteří by měli přijít jako první a přijmout světlo nebeské, neustále zarytě odmítají uvěřit ve zjevení Boží pravdy—Boha, zjeveného v člověku a člověka, pozvednutého k Bohu.

V tento den moji apoštolové stojí tady před vámi mlčky, ale brzy uslyšíte jejich zvonivé hlasy vyzývající ke spasení a spojení s nebeským královstvím jako synové živého Boha. A nyní volám vás, mé učedníky a věřící v evangelium království, stejně jako neviditelné posly, nacházející se vedle nich, ke svědectví o tom, že jsem znovu nabídl Izraeli a jeho vládcům osvobození a spasení. Ale vy všichni vidíte, jak pohrdají milosrdenstvím Otce a jak odmítají posly pravdy. Nicméně, varuji vás, že tyto zákoníci a farizejové stále ještě sedí na místě Mojžíše a proto, dokud Nejsvrchovanější, kteří vládnou v království lidí, nesvrhnou s konečnou platností tento národ a nezničí místo těchto vládců, vyzývám vás spolupracovat s těmito staršími Izraele. Není po vás požadováno, abyste se s nimi podíleli na jejich plánech zabít Syna Člověka, ale ve všem, co se vztahuje k míru Izraele, se jim musíte podřídít. Ve všech těchto záležitostech udělejte všechno, co vám nařídí, a dodržujte základní zákony, ale nenapodobujte jejich zločiny. Pamatujte si, že hřích těchto vládců je tento: říkají, co je dobré, ale nedělají to. Vy dobře víte, jak tyto vládcové nakládají na vaše bedra těžká břemena, nesnesitelná břemena a sami nechtějí ani prstem pohnout, aby vám pomohli nést toto těžké břímě. Oni vás utiskují obřady a zotročují tradicemi.

Kromě toho, tyto sobečtí vládcové rádi konají dobré skutky tak, aby je ostatní lidé viděli. Prodlužují své modlitební řemínky a zvětšují

the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906.3) "And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906.4) "My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906.5) "This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

175:1.9 (1907.1) "Furthermore, these self-centered rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their

třásně na svých oficiálních rouších. Chtějí zaujímat hlavní místa při oslavách a vyžadují přední lavice v synagogách. Líbí se jim, když slyší pochvalné pozdravy na tržištích a vyžadují, aby je všichni lidé nazývali rabíny. A současně, jak usilují u lidí o všechny tyto pocty, tak se tajně zmocní domu vdovy a profitují z bohoslužeb v posvátném chrámu. Tito pokrytci konají dlouhé afektované modlitby na veřejnosti a dávají almužny, aby přilákali pozornost svých spoluobčanů.

Ačkoliv musíte respektovat své vládce a vážit si svých učitelů, neměli byste žádného člověka nazývat Otcem v duchovním smyslu, poněvadž máte pouze jednoho Otce a to je Bůh. Také se nesmíte snažit vést silou své bratry do království. Pamatujte, že jsem vás učil, že ten, kdo chce být mezi vámi největší, stane se sluhou všech. Jestli se opovážíte povyšovat se před Bohem, tak budete určitě poníženi; ale ten, kdo se bezelstně poníží, bude určitě povýšen. Hleďte ve svých každodenních životech ne vlastní slávu, ale slávu Boží. Svoji vlastní vůli uváženě podřizujte vůli nebeského Otce.

Nechápejte má slova chybně. Já vůbec nejsem zaujatý proti veleknězům a vládcům, kteří nyní usilují o moji smrt; já necítím žádnou zášť k těmto zákoníkům a farizejům, kteří zavrhnou má učení. Já vím, že mnozí z vás věří tajně a vím, že oznámíte otevřeně svoji oddanost království, když se naplní můj čas. Ale jak se ospravedlní vaši rabíni, když prohlašují, že mluví s Bohem a pak zavrhnou a zabijí toho, který přišel odhalit Otce světům?

Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci! Vy chcete zavřít dveře království nebeského před upřímnými lidmi jenom proto, že se nenaucili tomu, co vy učíte. Vy odmítáte vstoupit do království a současně děláte všechno, co je ve vašich silách, abyste zabránili všem ostatním do něho vstoupit. Stojíte otočení svými zády ke dveřím spasení a bojujete se všemi, kteří chtějí do nich vejít.

Běda vám, zákoníci a farizejové, protože jste pokrytci! Vy opravdu obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce a když ho získáte, nebudete spokojeni, dokud ho neuděláte dvakrát horším, než byl jako bezvěrec.

Běda vám, velekněží a vládcové, zmocňující se majetku chudých a vymáhající velké poplatky od těch, kteří chtějí sloužit Bohu tak, jak si myslí, že to nařídil Mojžíš! Jak vy, kteří odmítáte projevovat milosrdenství, můžete doufat v milosrdenství v příštích světech?

Běda vám, falešní učitelé, slepí vůdcové! Co je možno očekávat od národa, když slepý vede

phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows' houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

175:1.10 (1907.2) "While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

175:1.11 (1907.3) "Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father to the worlds?

175:1.12 (1907.4) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites! You would shut the doors of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

175:1.13 (1907.5) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

175:1.14 (1907.6) "Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

175:1.15 (1907.7) "Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when

slepého? Oba spadnou do jámy a zahynou.

Běda vám, kteří se přetvařujete při skládání přísahy! Jste podvodníci, poněvadž učíte, že kdo přísahá při chrámu, může porušit přísahu, ale kdo přísahá při chrámovém zlatu, musí být vázán svojí přísahou. Jste všichni bláhoví a slepí. Vy ani nejste zásadoví ve své nečestnosti, protože co je větší: zlato nebo chrám, který údajně toto zlato posvěcuje? Vy také učíte, že kdo přísahá při oltáři, nic to neznamena, ale když přísahá při daru, který na oltáři leží, musí svůj slib vyplnit. A znovu jste slepí k pravdě, protože co je větší: dar nebo oltář, který posvěcuje ten dar? Jak můžete ospravedlnit takové pokrytectví a nečestnost v očích Boha nebes?

Běda vám, zákoníci a farizejové a všichni ostatní pokrytci! Dbáte na to, abyste odevzdávali desátky z máty, anýzu a kmínu, ale nedbáte na to, co je v zákoně nejdůležitější—víra, milosrdenství a soudnost! Toto byste měli činit a přitom to ostatní nezanedbávat. Vy jste opravdu slepí vůdcové a němí učitelé; cedíte komára, ale velblouda spolknete.

Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci! Úzkostlivě očistíte číše a talíře zvenčí, ale uvnitř zůstává špína vyděračství, hrabivosti a podvodu. Jste duchovně slepí. Vy opravdu nechápete, že je mnohem lepší vyčistit nejdříve vnitřek číše a potom to, co se vylíje přes okraj, ji očistí i zvenčí? Vy hanební hříšníci! Navenek přizpůsobujete své náboženství k liteře vašeho výkladu Mojžíšova zákona a současně vaše duše jsou prosyceny zlotřilostí a naplněny zabíjením.

Běda vám všem, kteří odmítáte pravdu a zavrhuje milosrdenství! Mnozí z vás se podobají nabíleným náhrobkům, které zvenčí vypadají krásně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. Také vy, kteří vědomě zavrhuje radu Boží, navenek se jevíte jako spravedliví, ale uvnitř jsou vaše srdce naplněna pokrytectvím a hanebností.

Běda vám, falešní vůdcové národa! Stavíte pomníky umučeným prorokům minulosti a současně osnujete spiknutí zabít toho, o kterém oni mluvili. Zdobíte náhrobky spravedlivých a sami sobě si pochlebujete, že kdybyste žili v dobách vašich otců, neprolili byste krev proroků; a zatím, navzdory těmto samolibým slovům, se připravujete zabít toho, o kterém proroci mluvili—Syna Člověka. Takto svědčíte sami proti sobě, že jste hanební synové těch, kdo zabíjeli proroky. Tak jděte tedy a naplňte po okraj pohár svého odsouzení!

the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

175:1.16 (1907.8) "Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

175:1.17 (1908.1) "Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe mint, anise, and cummin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

175:1.18 (1908.2) "Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses' law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

175:1.19 (1908.3) "Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men's bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

175:1.20 (1908.4) "Woe upon you, false guides of a nation! Over yonder have you built a monument to the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then,

Běda vám, děti zla! Správně vás nazval Jan plemenem zmijí a já se vás ptám, jak uniknete rozsudku, který nad vámi Jan vynesl?

Ale ještě i teď vám nabízím milosrdenství a odpuštění jménem mého Otce; ještě i teď vám nabízím ruku lásky a věčného bratrství. Můj Otec k vám posílal mudrce a proroky; některé jste pronásledovali a jiné jste zabili. Potom se objevil Jan, hlásající příchod Syna Člověka a vy jste ho usmrtili poté, když mnoho lidí uvěřilo v jeho učení. A nyní se opět připravujete prolít další nevinnou krev. Vy nechápete, že přijde soudný den, kdy Soudce celé země bude požadovat od tohoto národa odpověď, proč zavrhl, pronásledoval a zabil tyto nebeské posly? Vy opravdu nerozumíte, že se budete muset zodpovídat za všechnu tuto počestnou krev—od prvního zabitého proroka až po Zachariáše, který byl zabit mezi chrámem a oltářem? A jestli budete pokračovat v konání zla, toto zúctování padne na tuto generaci.

Ó, Jerusaleme a děti Abrahama, kamenujete proroky a zabijíte učitele k vám poslané! Ale i nyní bych chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale vy to nechcete!

A teď vás opustím. Slyšeli jste mé poselství a přijali rozhodnutí. Ti, kdo uvěřili v mé evangelium, jsou již v bezpečí v království Božím. Vám, kteří jste se rozhodli odmítnout dar Boží, pravím, že od nynějška mne již neuvídíte učit v chrámu. Moje práce pro vás je dokonána. Pohledte, nyní odcházím se svými dětmi a váš dům je vám ponechán v bezútěšném stavu!“

A potom Učitel pokynul svým přívržencům a odešli z chrámu.

2. POSTAVENÍ ŽIDA JAKO JEDINCE

Ten fakt, že duchovní vůdcové a náboženští učitelé židovského národa zavrhlí učení Ježíše a zosnovali spiknutí s cílem zabít ho krutým způsobem, žádným způsobem neovlivňuje status jakéhokoliv individuálního žida v jeho postavení před Bohem. A pro ty, kteří tvrdí, že jsou následovníci Krista, by to neměl být důvod k zaujatosti proti židům jako svým smrtelným bratrům. Židé, jako národ, jako sociálně-politická skupina, plně zaplatili krutou cenu za zavržení Prince Míru. Již dávno přestali být duchovními nositeli pochodně boží pravdy ostatním národům

and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908.5) “Woe upon you, children of evil! John did truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?

175:1.22 (1908.6) “But even now I offer you in my Father’s name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation.

175:1.23 (1908.7) “O Jerusalem and the children of Abraham, you who have stoned the prophets and killed the teachers that were sent to you, even now would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!

175:1.24 (1908.8) “And now I take leave of you. You have heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!”

175:1.25 (1908.9) And then the Master beckoned his followers to depart from the temple.

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909.1) The fact that the spiritual leaders and the religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of

lidstva, ale toto nepředstavuje žádný oprávněný důvod, aby jednotliví potomci těchto pradávných židů měli být vystaveni pronásledování netolerantními, nečestnými a slepě fanatickými lidmi, prohlašujícími se za následovníky Ježíše Nazaretského, který on sám byl původem žid.

Mnohokrát toto bezdůvodné a nekřesťansky nenávisné pronásledování současných židů skončilo utrpením a smrtí nevinných a nehrěšících jedinců, jejichž předkové v době Ježíše upřímně přijali jeho evangelium a brzy poté zemřeli neohroženou smrtí za tu pravdu, v kterou z celého srdce tak věřili. Jakou hrůzou se chvějí přihlížející nebeské bytosti, když vidí samozvané následovníky Ježíše oddávat se pronásledování, štvání a dokonce zabíjení pozdějších potomků Petra, Filipa, Matouše a dalších palestinských židů, kteří tak vznešeně položili své životy jako první mučedníci evangelia nebeského království!

Je to kruté a neopodstatněné vystavit nevinné děti utrpení kvůli hříchům jejich předků, zločinů, o kterých oni nic nevědí a za které nemohou být v žádném případě odpovědní! A dělat takové hrozné činy ve jménu toho, který učil své učedníky milovat dokonce i své nepřátele! Je nutné v tomto vyprávění o životě Ježíše popsat jakým způsobem ho někteří z jeho židovských spoluobčanů zavrhlí a zosnovali jeho potupnou smrt; ale upozorňujeme všechny, kdo čtou toto vyprávění, že takový historický popis nikterak neospravedlňuje neoprávněnou nenávist a neomlouvá nedůstojný postoj k individuálním židům, který zastává po mnoho staletí tolik mnoho samozvaných křesťanů. Ti, kdo věří v království a drží se učení Ježíše, musí skončit se špatným zacházením jednotlivých židů jako těch, kteří jsou vinni za zavržení a ukřižování Ježíše. Otec a jeho Syn Stvořitel nikdy nepřestali milovat židy. Bůh nikoho neupřednostňuje a spasení existuje jak pro židy, tak i pro jinověrce.

3. SETKÁNÍ VĚRNÝCH VELKÉ RADY

V toto úterý, kolem osmé hodiny večer, byla svolána porada věrných členů Vysoké rady. Při mnoha předchozích příležitostech nejvyšší soud židovského národa neoficiálně rozhodl poslat Ježíše na smrt. Mnohokrát tento vznešený soudní orgán rozhodl zakázat a zastavit jeho učení, ale nikdy předtím se neusnesli na jeho uvěznění a usmrčení za každou cenu. Bylo krátce před půlnocí, když toto úterý, 4. dubna, roku 30 n. l. Vysoká rada, ve svém novém složení, oficiálně a všemi hlasy vynesla rozsudek smrti jak nad

mankind, but this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909.2) Many times has this unreasoning and un-Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

175:2.3 (1909.3) How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

175:3.1 (1909.4) At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously*

Ježíšem, tak i nad Lazarem. Taková byla odpověď na poslední výzvu Učitele vládcům židů, kterou pronesl v chrámu pouze před několika hodinami a tato odpověď odrážela jejich nesmírnou zlost kvůli Ježíšovu poslednímu a důraznému obvinění těchto stejných veleknězů a zatvrzelých saduceů a farizejů. Vynesení (dokonce ještě před soudem) rozsudku smrti nad Synem Člověka bylo odpovědí vysoké rady na poslední nabídku nebeského milosrdenství židovskému národu jako takovému.

Od této doby byli židé ponecháni svému osudu a život jejich národa měl krátké trvání a to zcela v souladu s jejich čistě lidským statusem mezi národy Urantie. Izrael zavrhl Syna toho Boha, který uzavřel úmluvu s Abrahamem a plán udělat z dětí Abrahama nositele světla pravdy ostatnímu světu byl zničen. Boží úmluva byla zrušena a konec židovského národa se rychle blížil.

Činovníci Vysoké rady dostali rozkaz zatknout Ježíše v časných hodinách příštího dne, ale byli informováni, že ho nesmějí zadržet na veřejnosti. Bylo jim řečeno, aby ho zatkl tajně, pokud možno náhle a v noci. S vědomím, že v ten den (ve středu) se nechystá vrátit do chrámu učit, Vysoká rada dala těmto svým činovníkům za úkol „přivést ho před nejvyšší židovský soud někdy před půlnocí ve čtvrtek.“

4. SITUACE V JERUSALEMU

Na závěr Ježíšova posledního projevu v chrámu byli apoštolové opět zmateni a konsternováni. Předtím, než Učitel začal své děsivé odsouzení židovských vůdců, Jidáš se vrátil do chrámu, takže všech dvanáct slyšelo tuto druhou část Ježíšova projevu v chrámu. Je smůla, že Jidáš Iškariotský nemohl slyšet tu první a milosrdenství nabízející část této řeči na rozloučenou. On neslyšel tuto poslední nabídku milosti židovským vládcům, jelikož byl v tu dobu na setkání s jednou skupinou svých saducejských příbuzných a přátel, se kterými poobědval a se kterými se radil o tom, jakým nejvhodnějším způsobem má opustit Ježíše a jeho apoštoly. Právě při poslouchání učitelova rozhodného obvinění židovských vůdců a vládců se Jidáš s konečnou platností rozhodl opustit toto evangelické hnutí a zbavit se všeho, co s tím bylo spojeno. Nicméně, z chrámu odešel společně s ostatními apoštoly, šel s nimi na Olivovou horu, kde se svými druhy naslouchal tomu osudovému projevu o zničení Jerusalema a o konci židovského národa a zůstal s nimi v tu úterní noc v novém táboře u Getsemane.

voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy ever to be extended to the Jewish nation, as such.

175:3.2 (1910.1) From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

175:3.3 (1910.2) The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

175:4.1 (1910.3) At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation,

Zástup lidí, který slyšel, jak Ježíš přešel od své milosrdné výzvy k židovským vůdcům k náhlému a ostrému kárání, které hraničilo s nelítostným odsouzením, byl ohromen a vyveden z míry. V tu noc, zatímco Vysoká rada jednala o rozsudku smrti nad Ježíšem, a když Ježíš seděl se svými apoštoly a některými jeho učedníky na Olivové hoře, předpovídajíc smrt židovského národa, celý Jerusalems byl zapojen do vážné a potlačované diskuze o jedné otázce: „Co udělají s Ježíšem?“

V domě Nikodéma se sešlo přes třicet prominentních židů, kteří byli tajnými věřícími v království a debatovali o tom, jak se zachovat v případě otevřeného sporu s Vysokou radou, jestli k tomu dojde. Všichni přítomní souhlasili s tím, že se veřejně přihlásí ke své víře v Učitele ve chvíli, kdy uslyší o jeho zatčení. A tak to také udělali.

Saduceové, kteří nyní kontrolovali a ovládali Vysokou radu, se snažili skoncovat s Ježíšem z následujících důvodů:

1. Báli se, že zvýšená popularita, kterou měl u lidu, by mohla ohrozit samou existenci židovského národa kvůli možným potížím s římskou správou.

2. Jeho úsilí reformovat chrám udeřilo přímo na jejich příjmy; očištění chrámu zasáhlo jejich peněženky.

3. Cítili se odpovědní za zachování společenského pořádku a měli strach z důsledků dalšího šíření zvláštního a nového učení Ježíše o bratrství lidí.

Farizejové měli jiné motivy, kvůli kterým si přáli vidět Ježíšovu smrt. Oni se báli jeho síly z těchto důvodů:

1. Představoval silnou opozici jejich tradiční vládě nad národem. Farizejové byli ultrakonzervativní a nesli velmi nelibě tyto údajně radikální útoky na jejich nezadatelnou prestiž náboženských učitelů.

2. Oni tvrdili, že Ježíš je porušovatelem zákona; že naprosto nebere na vědomí sobotu a mnoho dalších zákonů a vyžadovaných náboženských obřadů.

3. Obvinili ho z rouhačství, protože hovořil o Bohu jako o svém Otci.

4. A teď měli na něho důkladnou zlost kvůli jeho poslednímu proslovu, který měl právě dnes v

and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

175:4.2 (1910.4) The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of

chrámu a ve kterém je tvrdě pranýřoval v závěrečné části jeho řeči na rozloučenou.

Vysoká rada, přijavši oficiální rozhodnutí poslat Ježíše na smrt a vydavši rozkazy pro jeho zatčení, skončila zasedání v toto úterý těsně před půlnocí s tím, že se sejdou v deset hodin ráno příštího dne v domě velekněze Kaifáše, aby zformulovali obvinění, na základě kterých by měl Ježíš být předvolán před soud.

Malá skupina saduceů dokonce navrhla zbavit se Ježíše úkladnou vraždou, ale farizejové kategoricky odmítli připustit takový způsob.

A taková byla situace v Jerusalemu a mezi různými skupinami lidí v tento událostmi bohatý den, zatímco obrovské seskupení nebeských bytostí se vznášelo nad tímto osudovým výjevem na zemi, nedočkavých udělat něco na pomoc jejich milovanému Vládcí, ale bezmocných jednat, jelikož měli od svých velících nadřízených příkaz nezasahovat.

bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to countenance such a procedure.

175:4.15 (1911.12) And this was the situation in Jerusalem and among men on this eventful day while a vast concourse of celestial beings hovered over this momentous scene on earth, anxious to do something to assist their beloved Sovereign but powerless to act because they were effectively restrained by their commanding superiors.

Kapitola 176. Úterý večer na Olivové hoře

⇨ 175

Kniha Urantia

177 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 176 ÚTERÝ VEČER NA OLIVOVÉ HOŘE

Sekce

Úvod

1. Zničení Jerusalema
2. Druhý příchod Učitele
3. Další rozhovor v Táboře
4. Návrat Michaela

PAPER 176 TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction

1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

Úvod

V TOTO úterý večer, když Ježíš a apoštolové vyšli z chrámu a vydali se na cestu do getsemanského tábora, Matouš, ukazujíc na stavbu chrámu, řekl: „Učiteli, podívej se na tyto mohutné budovy. Vidiš ty obrovské kameny a krásné zdobení; mohou být tyto budovy zničeny?“ Pokračovali v cestě na Olivovou horu a Ježíš řekl: „Vidíte tyto obrovské kameny a tento masivní chrám; opravdu, opravdu vám říkám: brzy přijdou dny, kdy tady nezůstane kámen na kameni. Všechno bude rozmetáno.“ Tato slova, popisující zničení posvátného chrámu, vzbudila zájem apoštolů jdoucích za Ježíšem; nebyli schopni si představit událost, kromě konce světa, která by způsobila zničení chrámu.

Aby se vyhnuli zástupům lidí procházejících Kidrónským údolím směrem ke Getsemane, Ježíš a jeho druhové se rozhodli vystoupat kousek po západním svahu Olivové hory a pak jít po stezce ke svému táboru, který se nacházel nedaleko veřejného tábořiště u Getsemane. Když scházeli z cesty, vedoucí do Betanie, uviděli chrám, jak je ozářen paprsky zapadajícího slunce. A když byli na vrcholu hory, dívali se, jak se rozsvěcují městská světla a hleděli na krásu

INTRODUCTION

176:0.1 (1912.1) THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: “Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?” As they went on toward Olivet, Jesus said: “You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down.” These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

176:0.2 (1912.2) In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the temple, glorified by the rays of the setting sun; and while they tarried on the mount, they saw the lights

osvětleného chrámu; a tady, pod jemným světlem měsíce v úplňku, se Ježíš a apoštolové posadili. Učitel s nimi hovořil a po chvíli mu Natanael položil tuto otázku: „Řekni nám, Učiteli, jak poznáme, kdy přijde čas těchto událostí?“

1. ZNIČENÍ JERUSALEMA

V odpovědi na otázku Natanaela, Ježíš řekl: “Ano, řeknu vám o časech, kdy tento národ naplní po okraj pohár své ničemnosti; kdy spravedlnost rychle sestoupí na město našich otců. Já vás brzy opustím; půjdu k Otci. Až vás opustím, mějte se na pozoru, aby vás nikdo neoklamal, neboť mnozí přijdou jako osvoboditelé a mnohé svedou z cesty. Když uslyšíte o válkách a válečné zvěsti, nelekejte se. I když se všechny tyto věci stanou, nebude to ještě konec Jerusalema. Nesmí vás vyvést z míry hladomory a zemětřesení; ani nesmíte být znepokojeni, když budete vydáni občanským správám a budete pronásledováni kvůli evangeliu. Budete vyhozeni ze synagog a kvůli mně uvězněni a někteří z vás budou zabiti. Když budete předvedeni před vladaře a vládce, bude to pro potvrzení vaší víry a prokázání vaší oddanosti evangeliu království. A když budete stát před soudci, nemějte obavy z toho, co tam řeknete, poněvadž v tu chvíli vás povede duch, jak odpovědět vašim nepřátelům. V ty těžké dny dokonce vaši příbuzní, vedeni těmi, kteří zavrhl Syna Člověka, vás vydají do vězení a na smrt. Je možné, že po nějakou dobu budete kvůli mně nenáviděni všemi lidmi, ale já vás neopustím ani během těchto pronásledování; můj duch vás nenechá samotné. Budte trpěliví! Nepochybujte o tom, že toto evangelium království zvítězí nad všemi nepřáteli a bude nakonec kázáno ve všech národech.”

Ježíš se odmlčel, když se podíval dolů na město. Učitel si byl vědom toho, že odmítnutí duchovní koncepce Mesiáše, rozhodnutí lpět tvrdošijně a slepě na materiální misi očekávaného osvoboditele, brzy přivede židy k přímému střetu s mocnými římskými vojsky a že takový souboj může pouze skončit konečným a úplným poražením židovského národa. Zavržením jeho duchovního poskytnutí a odmítnutím přijmout světlo nebes, které tak milosrdně na ně svítilo, jeho národ si tímto zpečetil svůj konec jako nezávislý národ se zvláštní duchovní misí na zemi. Také židovští vůdcové později přiznali, že to byla právě tato věky trvající představa o Mesiášovi, která byla bezprostřední příčinou nepokojů, které nakonec vedly k zániku jejich národa.

of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: “Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?”

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

176:1.1 (1912:3) In answering Nathaniel's question, Jesus said: “Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations.”

176:1.2 (1913:1) Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their

Poněvadž se Jerusalema měl stát kolébkou raného evangelického hnutí, Ježíš nechtěl, aby jeho učitelé a kazatelé zahynuli ve strašné porážce židovského národa ve spojení se zničením Jerusalema; proto dal svým stoupencům tyto pokyny. Ježíš měl velké obavy, aby se někteří z jeho apoštolů nezapojili do těchto nadcházejících bojů a nezemřeli při pádu Jerusalema.

Potom se Ondřej zeptal: „Ale, Učiteli, jestli Svaté Město a chrám budou zničeny a jestli ty tady nebudeš, abys nás vedl, kdy máme odejít z Jerusalema? Ježíš odpověděl: „Můžete zůstat ve městě i po mém odchodu a dokonce i v období těžkostí a krutého pronásledování, ale když potom uvidíte Jerusalema obklíčen římskými vojsky po vzpouře falešných proroků, pak budete vědět, že jeho zničení se blíží; tehdy musíte uprchnout do hor. Ať nikdo z městských a okolních obyvatel nezůstává ve městě a nesnaží se něco zachránit a ti, kteří jsou za městem, ať do něj nevcházejí. Bude mnoho utrpení, protože to bude doba pomsty jinověrců. A až opustíte město, tento nepokorný národ padne ostřím meče a jeho lidé budou odvedeni do zajetí na všechny strany; a tak Jerusalema bude zašlapán pohany. Nyní vás však varuji: nenechtejte se oklamat. Jestli někdo za vámi přijde a řekne: „Pohledte, je tu Mesiáš!“ nebo: „Pohledte! Je to on!“, nevěřte, jelikož se objeví mnoho falešných učitelů, kteří mnoho lidí svedou na scestí. Ale vy se nedáte oklamat, poněvadž jsem vám o tom všem pověděl dříve.“

Apoštolové dlouho seděli mlčky za měsíčního světla, zatímco se tyto ohromující předpovědi Učitele vstřebávaly do jejich zmatených myslí. A právě na základě tohoto varování prakticky celá skupina věřících a učedníků uprchla z Jerusalema na sever hned po prvním spatření římských jednotek, kde našla bezpečný úkryt v Pella.

Ale i po tomto výslovném varování mnoho Ježíšových stoupenců si vyložilo tyto předpovědi jako narážku na ty změny, které zřejmě v Jerusalemu nastanou, když druhý příchod Mesiáše povede k ustanovení Nového Jerusalema a rozšíření města tak, aby se stalo hlavním světovým městem. Ve svých myslích tito židé zaryté spojovali zničení chrámu s „koncem světa.“ Věřili, že tento Nový Jerusalema zaplní celou Palestinu; že po konci světa se ihned objeví „nové nebe a nová země.“ A proto nebylo zvláštní, když Petr řekl: „Učiteli, my víme, že všechno toto pomine když se objeví nové nebe a nová země, ale jak budeme vědět, kdy se ty vrátíš, abys to všechno vykonal?“

destruction.

176:1.3 (1913.2) Since Jerusalem was to become the cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:1.4 (1913.3) Then Andrew inquired: “But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?” Said Jesus: “You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, ‘Behold, here is the Deliverer,’ or ‘Behold, there is he,’ believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand.”

176:1.5 (1913.4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:1.6 (1913.5) Even after this explicit warning, many of Jesus’ followers interpreted these predictions as referring to the changes which would obviously occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world’s capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the “end of the world.” They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the “new heavens and the new earth.” And so it was not strange that Peter should say: “Master, we know that all things will pass away when the new

Když to Ježíš uslyšel, zůstal chvíli zamyšlený a potom řekl: „Vy stále děláte chybu v tom, že se pořád snažíte spojit nové učení se starým; vy zarputile nechcete rozumět celému mému učení; vy úporně trváte na výkladu evangelia v souladu s vašimi zakořeněnými přesvědčeními. Nicméně, pokusím se vám to vysvětlit.“

2. DRUHÝ PŘÍCHOD UČITELE

Při několika příležitostech udělal Ježíš prohlášení, která vedla jeho posluchače k zamyšlení, že přestože chce tento svět brzy opustit, určitě se vrátí, aby dokončil práci pro vytvoření nebeského království. S tím, jak sílilo přesvědčení jeho stoupenců, že se je opravdu chystá opustit a když potom odešel z tohoto světa, bylo zcela přirozené, že všichni věřící silně vkládali své naděje do těchto slibů o návratu. Doktrína o druhém příchodu Krista se tím brzy stala součástí učení křesťanů a téměř každá nová generace učedníků vroucně věřila v tuto pravdu a důvěřivě se těšila na jeho druhý příchod.

Když se tito první učedníci a apoštolové měli rozloučit se svým Vychovatelem a Učitelem, tak o to mnohem více ulpěli na tomto slibu o návratu a velmi rychle spojili předpověděné zničení Jerusalema s tímto slíbeným druhým příchodem. A pokračovali v tomto výkladu jeho slov bez ohledu na to, že po celý tento večer dávání pokynů na Olivové hoře vynaložil Učitel mimořádné úsilí, aby právě takovému omylu zabránil.

V další části odpovědi na Petrovu otázku Ježíš řekl: „Proč stále čekáte na to, že Syn Člověka usedne na trůn Davida a doufáte, že potom budou naplněny materiální tužby židů? Neříkal jsem vám po celé tyto roky, že moje království není z tohoto světa? To, co vy teď tam dole vidíte, brzy skončí, ale to bude nový začátek, ze kterého se evangelium království rozšíří do celého světa a toto spasení přijde ke všem národům. A když království dosáhne plného svého naplnění, budete ujištěni, že nebeský Otec vás určitě navštíví s rozšířeným zjevením pravdy a novým projevem spravedlnosti—tak, jak již poskytl tomuto světu toho, který se stal princem temnoty, a potom Adama, za kterým následoval Melkisedek, a nyní je to Syn Člověka. Takto bude můj Otec i nadále pokračovat prokazovat své milosrdenství a projevovat svoji lásku i tomuto temnému a hříšnému světu. Také i já budu, poté, až mně Otec udělí veškerou moc a právo,

heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?”

176:1.7 (1914.1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: “You ever err since you always try to attach the new teaching to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you.”

2. THE MASTER'S SECOND COMING

176:2.1 (1914.2) On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

176:2.2 (1914.3) If they were to part with their Master and Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

176:2.3 (1914.4) In further answer to Peter's question, Jesus said: “Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I,

pokračovat ve sledování vašich osudů a vést vás ve věcech království přítomností mého ducha, který bude brzy rozlít na celé lidstvo. I když budu takto s vámi svým duchem, slibuji vám také, že se jednou vrátím na tento svět, kde jsem žil v těle a získal zkušenost současného odhalení Boha člověku a přivedení člověka k Bohu. Velmi brzy vás budu muset opustit a vrátit se k práci, kterou Otec svěřil do mých rukou, ale buďte stateční, poněvadž se někdy vrátím. Mezitím vás můj Duch Pravdy bude podporovat a vést.

Nyní mne vidíte ve slabosti a v těle, ale když se vrátím, přijdu v síle a v duchu. Oči těla uvidí Syna Člověka v těle, ale pouze oči ducha uvidí Syna Člověka, proslaveného Otcem a objevující ho se na zemi ve svém vlastním jméně.

Ale doba dalšího objevení se Syna Člověka je známa pouze radám Ráje; dokonce ani nebeští andělé nevědí, kdy to bude. Nicméně, musíte rozumět, že když toto evangelium království bude provoláno celému světu pro spasení všech národů a když nastane konec epochy, Otec vám pošle jiného završitele soudního období, anebo se vrátí Syn Člověka, aby vynesl soud nad epochou.

Co se týká utrpení Jerusalema, o kterém jsem vám říkal, dokonce ještě za života této generace se moje slova naplní, ale pokud se jedná o dobu druhého příchodu Syna Člověka, nikdo na nebi či na zemi o tom nemůže nic říct. Ale vy budete potřebovat moudrost, abyste viděli konec epochy; musíte být bdělí, abyste zpozorovali znamení času. Vy víte, že když fikovník vyraší své měkké větve a vyrůstá na nich listí, tak je léto blízko. Obdobně je tomu i tehdy, když svět projde dlouhou zimou materiálního myšlení a uvidíte, jak přichází duchovní jaro nového soudního období, tak vězte, že léto nové návštěvy se blíží.

Ale jaký význam má toto učení ve vztahu k příchodu Božích Synů? Vy opravdu nechápete, že až každý z vás bude povolán vzdát svůj životní boj a projde bránou smrti, stane ihned před soudem a tváří v tvář faktům nového období služby ve věčném plánu nekonečného Otce? To, čemu celý svět musí čelit jako prostému faktu na konci epochy, každý z vás, jako jedinec, musí s určitostí čelit vlastní osobní zkušenosti při dosažení konce vašeho fyzického života a tím být postaven před podmínky a požadavky, spojené s příštím zjevením věčného růstu království Otce.“

after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

176:2.4 (1915.1) “You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

176:2.5 (1915.2) “But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

176:2.6 (1915.3) “And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender branches and puts forth its leaves that summer is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

176:2.7 (1915.4) “But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the

Ze všech proslavů, které Učitel měl ke svým apoštolům, nebyl žádný pro ně tak matoucí, jako tento, pronesený v tento úterní večer na Olivové hoře, týkající se dvou témat—zničení chrámu a jeho vlastního druhého příchodu. Proto se pozdější písemné záznamy, založené na vzpomínkách o tom, co Učitel řekl při této mimořádné události, tak málo shodují. Proto tedy, když svědectví o tom, co bylo řečeno v ten úterní večer, byla tak nejasná, objevilo se mnoho různých podáních; a velmi brzy ve druhém století bylo židovské apokalyptické proroctví o Mesiášovi, napsaném nějakým Seltou, který sloužil u dvora císaře Caliguly, celé vepsáno do Evangelia Matouše a následně přidáno (částečně) do svědectví Marka a Lukáše. Právě v tomto Seltově díle se objevuje podobenství o deseti pannách. Žádná jiná část evangelického textu neutrpěla takové značné překroucení, jako učení tohoto večera. Ale evangelium apoštola Jana nebylo nikdy takto změněno.

Když se těchto třináct mužů znovu vydalo na svoji cestu do tábora, šli mlčky a cítili silné emocionální napětí. Jidáš se s konečnou platností rozhodl opustit své druhy. Bylo již pozdě, když David Zebedeus a Jan Marek a několik čelních učedníků přivítali Ježíše a dvanáct apoštolů v novém táboře, ale apoštolům se ještě nechtělo spát; toužili dozvědět se více o zničení Jerusalema, odchodu Učitele a konci světa.

3. DALŠÍ ROZHOVOR V TÁBOŘE

Když se posadili kolem táborového ohně, bylo jich tam přibližně dvacet, Tomáš se zeptal: „Jelikož se vrátíš, abys dokončil práci pro království, jak se máme chovat po dobu tvé nepřítomnosti, kdy ty se budeš zabývat dílem Otce?“ Ježíš se na ně podíval ve světle ohně a řekl:

„A dokonce i ty, Tomáši, jsi nepochopil má slova. Neučil jsem vás po celou tu dobu, že vaše spojení s královstvím je duchovní a individuální a zcela spočívá v osobní duchovní zkušenosti—opravdovým poznáním, že jste synové Boha? Co ještě k tomu mám říci? Pád národů, zhroucení impérií, zničení nevěřících židů, konec epochy, dokonce konec světa, co mají tyto věci co do činění s tím, kdo věří v evangelium a ukrývá svůj život v bezpečí věčného království? Vy, kteří znáte Boha a věříte v evangelium, máte již

conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom.”

176:2.8 (1915.5) Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

176:2.9 (1915.6) As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedee, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of Jerusalem, the Master's departure, and the end of the world.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

176:3.1 (1916.1) As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: “Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father's business?” As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

176:3.2 (1916.2) “And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life

jistotu věčného života. Poněvadž vaše životy byly prožity v duchu a pro Otce, nemusíte se ničeho vážného obávat. Stavitelé království, zmocnění občané nebeských světů, se nenechají zneklidnit světskými převraty či znepokojit pozemskými pohromami. Na čem záleží vám, kteří věříte v toto evangelium, jestli se zničí národ, skončí epocha, nebo se zhroutí všechno viditelné, když víte, že váš život je dar Syna a že zárukou jeho věčné bezpečnosti je Otec? Žijíc světský život ve víře a přinášejíc plody ducha v čestnosti láskyplné služby svým bližním, můžete se s jistotou těšit na další krok na věčné cestě s tou stejnou vírou ve spasení, která vás provedla přes vaši první a pozemskou pouť v synovství s Bohem.

Každá generace věřících by měla pokračovat ve své práci a brát do úvahy možný návrat Syna Člověka, stejně jako každý jednotlivý věřící pokračuje ve své životní práci a bere do úvahy nevyhnutelnou a stále hrozící přirozenou smrt. Když díky své víře se stanete syny Božími, všechno ostatní nemá žádný význam pro jistotu spasení. Ale nemylte se! Tato víra ve spasení je víra živá a vzrůstající měrou projevuje plody toho božského ducha, který ji nejdříve probudil v lidském srdci. To, že jste jednou přijali synovství v nebeském království vás nespasí, jestliže vědomě a tvrdošjně odmítáte ty pravdy, které jsou spojeny se zvýšeným přinášením plodů ducha Božími syny v těle. Vy, kteří společně se mnou vykonáváte dílo Otce na zemi, můžete dokonce ještě i teď opustit království, jestli cítíte, že se vám nelíbí způsob Otcovy služby lidstvu.

Jako jedinci a jako generace věřících, poslouchajte mne dobře, řeknu vám podobenství: Žil jeden velmož, který se chystal na dlouhou cestu do cizí země. Před svým odchodem svolal všechny své důvěryhodné služebníky a svěřil jim všechny svůj majetek. Jednomu dal pět talentů, druhému dva a třetímu jeden. Tak svěřil každému ze skupiny čestných služebníků své jmění podle jejich schopností a odcestoval. Po pánově odchodu se sluhové dali do práce, aby vytvořili zisk ze svěřeného jmění. Ten, který dostal pět talentů, ihned začal s nimi obchodovat a velmi brzy vyzískal dalších pět. Také i ten, který dostal dva talenty, brzy vydělal další dva. A také i všichni ostatní služebníci vytvořili zisk pro svého pána, kromě toho, který dostal jenom jeden talent. Ten potom šel, vykopal jámu a do ní ukryl peníze svého pána. Zanedlouho se pán těchto služebníků vrátil, zavolal je k sobě, aby začal účtovat. A když se všichni k němu dostavili, přistoupil ten, který dostal pět talentů a přinesl pánovi peníze, kterému

in the surety of the eternal kingdom? You who are God-knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

176:3.3 (1916.3) "Each generation of believers should carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

176:3.4 (1916.4) "As individuals, and as a generation of believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon

byly svěřeny a ještě dalších pět a řekl: „Pane, svěřil jsi mně pět talentů, abych je investoval a jsem potěšen, že ti mohu dát ještě pět dalších talentů jako zisk.“ Jeho pán mu odpověděl: „Výborně, dobrý a věrný služebníku; byl jsi věrný nad málem; nyní tě ustanovím dozorcem nad mnohými; pojď a rozděl se o radost se svým pánem.“ Potom přistoupil ten, který dostal dva talenty a řekl: „Pane, svěřil jsi mi dva talenty; pohled, vydělal jsem ještě další dva.“ Jeho pán mu na to odpověděl: „Výborně, dobrý a věrný služebníku; ty jsi byl také věrný nad málem a já tě nyní ustanovím nad mnohými; pojď a rozděl se o radost se svým pánem.“ A potom přišel k účtování ten, který dostal jeden talent. Tento služebník přistoupil k pánovi a řekl: „Pane, poznal jsem tě a vím, že jsi chytrý člověk, který očekává výtěžek tam, kde sám osobně nepracuje; proto jsem se bál riskovat, abych nepřišel o to, co mně bylo svěřeno. Tvůj talent jsem bezpečně zakopal do země; tady máš, co ti patří.“ Ale jeho pán mu odpověděl: „Jsi líný a nesnaživý služebník. Ty jsi sám přiznal to, že jsi věděl, že budu po tobě požadovat vyúčtování s přiměřeným ziskem, takovým, jaký mně dnes předali tvoji pilní druhové služebníci. Jelikož jsi to věděl, měl jsi proto alespoň dát mé peníze peněžníkům, abych po mém návratu dostal to, co mi patří i s úrokem.“ A pak tento pán řekl hlavnímu správci: „Vezmi ten talent od tohoto nevýdělečného služebníka a dej ho tomu, který má deset talentů.“

Každému, kdo má, bude ještě přidáno a bude mít dostatek; ale ten, kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Vy nemůžete stát nečinně v záležitostech věčného království. Můj Otec vyžaduje, aby všechny jeho děti vyrůstaly v ušlechtilosti a ve vědomí pravdy. Vy, kteří znáte tyto pravdy, musíte přinášet více plodů ducha a projevovat vzrůstající oddanost nezištné službě svým druhům služebníkům. A pamatujte si, že vaše pomoc jednomu z mých nejprostších bratrů, je vaší službou mně.

A proto byste nyní měli pokračovat ve vykonávání díla Otce—nyní, potom a navěky. Pracujte dokud se nevrátím. Svědomitě konejte to, co vám bylo svěřeno a takto budete připraveni, když smrt vás přizve k účtování. A prožitím života pro slávu Otce a uspokojení Syna vstoupíte s radostí a nesmírně velkým potěšením do věčné služby nekonečného království.“

Pravda je živoucí; Duch Pravdy neustále vede děti světla do nových oblastí duchovní reality

his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But his lord answered: 'You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.' And then to the chief steward this lord said: 'Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.'

176:3.5 (1917.1) "To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me.

176:3.6 (1917.2) "And so should you go about the work of the Father's business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom."

176:3.7 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of

a božské služby. Pravda vám není dána pro to, abyste ji ztvárnili do ustálených, bezpečných a uctívaných forem. Vaše sdělení pravdy musí být natolik vystupňováno vaší osobní zkušeností, aby nová krása a opravdové duchovní zisky byly odhaleny všem těm, kdo vidí vaše duchovní plody a v důsledku toho budou vedeni k velebení nebeského Otce. Pouze ti věrní služebníci, kteří takto rostou ve vědomí pravdy a kteří si tím vyvíjejí schopnost pro božské vnímání duchovních realit, mohou někdy doufat v „plné dělení radosti se svým Hospodinem.“ Jaký smutný pohled představuje názor následných generací samozvaných následovníků Ježíše, když mluví o jejich správcovství božské pravdy: „Tady, Učiteli, je ta pravda, kterou jsi nám svěřil před sto či tisíci lety. Nic jsme neztratili; svědomitě jsme zachovali všechno, co jsi nám dal; nedovolili jsme žádné změny v tom, co jsi nás učil; tady je ta pravda, kterou jsi nám dal.“ Ale taková obhajoba duchovní nečinnosti neospravedlňuje neplodného správce pravdy v přítomnosti Učitele. Učitel pravdy bude vyžadovat vyúčtování v souladu s tou pravdou, která vám byla svěřena.

V příštím světě bude po vás požadováno dát zprávu o tom, jak jste naložili s dary a se svěřeným správcovstvím na tomto světě. Bez ohledu na to, zdali zděděných talentů je málo či hodně, čeká vás spravedlivé a milosrdné účtování. Jestliže dary jsou použity pouze pro vlastní sobecké zisky a žádná myšlenka není věnována vyšší povinnosti dosáhnout zvýšené úrody duchovních plodů, což se projevuje v neustále se rozšiřující službě lidem a účtě k Bohu, takoví sobečtí služebníci musí být připraveni přijmout důsledky své vlastní vědomé volby.

A tak jako mnoho sobeckých smrtelníků, tak i tento nevěrný služebník s jedním talentem vinil svého pána za svoji lenost. Jak často člověk, když je konfrontován se svým vlastním neúspěchem, viní za to jiné a mnohokrát i ty, kteří si to ani v nejmenším nezaslouží!

V tu noc, když odcházeli spát, Ježíš řekl: „Štědře jste dostali, proto štědře rozdávejte nebeské plody jiným a rozdáváním se tato pravda bude šířit a přitom bude stále silněji zářit světlem spasitelné slávy.“

4. NÁVRAT MICHAELA

Žádný z aspektů učení Ježíše nebyl tak nepochopen, jako jeho slib vrátit se někdy osobně na tento svět. Bylo by překvapující, kdyby Michael neměl zájem vrátit se někdy na planetu, na které prožil své sedmé a poslední poskytnutí sebe

spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to “enter fully into the joy of their Lord.” What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth: “Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us.” But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a reckoning.

176:3.8 (1918.1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

176:3.9 (1918.2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

176:3.10 (1918.3) Said Jesus that night as they went to their rest: “Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it.”

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:4.1 (1918.4) Of all the Master's teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he

sama jako smrtelná bytost obydleného světa. Je jenom přirozené věřit, že Ježíš Nazaretský, nyní nejvyšší vládce obrovského vesmíru, by měl zájem vrátit se zpět, a ne jenom jednou, ale dokonce vícekrát, na svět, na kterém prožil takový unikátní život a s konečnou platností získal pro sebe od Otce neomezenou moc a vládu ve svém vesmíru. Urantia bude navždy jednou ze sedmi rodných sfér Michaela, spojených s jeho získáním vesmírné absolutní moci.

Ježíš opravdu, při mnoha příležitostech a mnohým jedincům, řekl o svém záměru vrátit se na tento svět. Když se jeho stoupenci probudili do skutečnosti, že jejich Učitel nehodlá působit jako světský osvoboditel a když vyslechli jeho předpovědi o zničení Jerusalema a pádu židovského národa, tak naprosto přirozeně začali spojovat jeho slibovaný návrat s těmito katastrofickými událostmi. Ale když římská vojska srovnala se zemí hradby Jerusalema, rozbořila chrám a rozprášila židy Judeje a Učitel se ještě neobjevil ve své moci a slávě, jeho stoupenci začali vytvářet teorii, která později spojila druhý příchod Krista s koncem epochy a také s koncem světa.

Ježíš slíbil udělat dvě věci po svém návratu k Otci a po získání veškeré moci na nebi a na zemi do svých rukou. Za prvé on slíbil poslat na svět místo sebe jiného učitele—Ducha Pravdy; a to udělal v den Pentekosté. Za druhé, s určitostí slíbil svým stoupencům, že se někdy osobně vrátí na tento svět. Ale neřekl jak, kam a kdy znovu navštíví tuto planetu, na které získal zkušenosti ze života v těle. Při jedné příležitosti naznačil, že zatímco v době jeho života v těle byl viděn očima těla, tak při svém návratu (přínejmenším při jedné z jeho možných návštěv) bude viděn pouze očima duchovní víry.

Mnoho z nás má sklon věřit, že Ježíš se v budoucích epochách vrátí na Urantii ještě mnohokrát. My nemáme jeho konkrétní slib, že uskuteční tyto několikrát návštěvy, ale zdá se velmi pravděpodobné, že ten, kdo má mezi svými vesmírnými tituly název Planetární Princ Urantie, mnohokrát navštíví svět, jehož podmanění mu dodalo takový unikátní titul.

My skálopevně věříme, že Michael se znovu osobně objeví na Urantii, ale nemáme tu nejmenší představu, kdy či jakým způsobem se rozhodne přijít. Bude jeho druhý příchod na zem načasován tak, aby byl spojen s konečným soudem této současné epochy a to buď společně s Autoritativními Syny, anebo bez nich? Přijde v souvislosti se završením některé následné epochy Urantie? My nevíme. My jsme si jisti pouze jednou

experienced his seventh and last bestowal, as a mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father's unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:4.2 (1918.5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:4.3 (1918.6) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:4.4 (1919.1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

176:4.5 (1919.2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some

věcí; když se jednou skutečně vrátí, bude o tom pravděpodobně vědět celý svět, protože on musí přijít jako nejvyšší vládce vesmíru a ne jako obyčejné nemluvně Betléma. Ale jestli ho má uvidět každé oko a jestli ho mají spatřit pouze duchovní oči, pak jeho příchod je ještě dlouho vzdálen.

Proto uděláte dobře, když osobní návrat Učitele na zem přestanete spojovat s jakýmkoliv stanovenými událostmi či určenými epochami. My s jistotou víme jedno: on slíbil, že se vrátí. My nemáme žádnou představu o tom, kdy naplní tento slib, anebo v jaké to bude souvislosti. Pokud je nám známo, může se na zemi objevit kterýkoliv den a může se objevit až po uplynutí mnoha epoch a nad kterými bude řádně vnesen rozsudek jeho zástupci—Syny Rajského sboru.

Druhý příchod Michaela na zem má nesmírný emocionální význam jak pro midbytosti, tak i pro lidi; ale jinak nemá žádnou bezprostřední hodnotu pro midbytosti a žádný praktický význam pro lidské bytosti, než představuje obyčejná přirozená smrt, která tak náhle přenese smrtelného člověka přímo do těch poslušných vesmírných událostí, které vedou rovnou do přítomnosti toho samého Ježíše—nejvyššího vládce našeho vesmíru. Všem dětem světla je souzeno ho uvidět a není vůbec důležité, zdali my přijdeme k němu, anebo on příležitostně přijde dříve k nám. Buďte proto neustále připraveni ho přivítat na zemi, tak jak on je připraven přivítat vás v nebi. My s důvěrou čekáme na jeho slavný příchod, a dokonce na jeho časté příchody, ale my naprosto nic nevíme o tom, jak, kdy, anebo v jaké souvislosti je mu souzeno se objevit.

subsequent Urantian age? Will he come unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence, then must his advent be long deferred.

176:4.6 (1919.3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

176:4.7 (1919.4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no immediate moment to midwayers and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

Kapitola 177. Středa, den odpočinku

⇨ 176

Kniha Urantia

178 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 177 STŘEDA, DEN ODPOČINKU

Sekce

Úvod

1. Jeden den sám s Bohem
2. Dětství v kruhu rodinném
3. Den v táboře
4. Jidáš a velekněží
5. Poslední společný rozhovor

PAPER 177 WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction

1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

Úvod

KDYŽ Ježíš a apoštolové nebyli vytíženi učením lidí, měli ve zvyku každou středu odpočívat. V tuto středu snídali poněkud později než obvykle a táborem se neslo hrozné mlčení; velmi málo se mluvilo i během první poloviny této snídaně. Nakonec promluvil Ježíš: „Chtěl bych, abyste si dnes odpočinuli. V klidu se zamyslete nad vším tím, co se odehrálo od doby našeho příchodu do Jerusalema a přemýšlejte o tom, co se brzy stane. O tom, co jsem vám tak jasně řekl. Dbejte na to, aby pravda zůstávala ve vašich životech a abyste každým dnem rostli v ušlechtilosti.

Po snídani Ježíš oznámil Ondřejovi, že se chystá na jeden den odejít a navrhl, aby apoštolům bylo dovoleno strávit den podle jejich vlastního uvážení, ale s jednou podmínkou—za žádných okolností nesmějí jít do Jerusalema.

Když byl Ježíš připraven odejít sám do hor, oslovil ho David Zebedeus: „Učiteli, ty dobře víš, že farizejové a vládcové usilují o tvoji smrt a ty se přesto chystáš odejít sám do hor. Udělat to, je velmi nerozumné; já proto pošlu s tebou tři mé muže, kteří jsou dobře vycvičeni na to, aby na tebe dávali pozor a nic se ti nestalo.“ Ježíš se podíval

INTRODUCTION

177:0.1 (1920.1) WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: “I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace.”

177:0.2 (1920.2) After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

177:0.3 (1920.3) When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: “You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you.” Jesus looked over the three well-armed and stalwart

na ty tři plně ozbrojení a statné Galilejce a Davidovi řekl: „Myslíš to dobře, ale chybuješ v tom, že nedokážeš pochopit, že Syn Člověka nepotřebuje nikoho, aby ho bránil. Nikdo na mne nevztáhne ruku až do té doby, dokud já nebudu připraven položit svůj život v souladu s vůlí mého Otce. Tito muži mne nemusí doprovázet. Já chci jít sám, abych mohl rozmlouvat s Otcem.“

Po těchto jeho slovech David a jeho ozbrojení strážci odešli; ale když se Ježíš začal vzdalovat, Jan Marek k němu přiběhl s malým košíkem jídla a pití a nabídl mu, že jestli se chystá být pryč celý den, mohl by dostat hlad. Učitel se na Jana usmál a natáhl ruku, aby si košík vzal.

1. JEDEN DEN SÁM S BOHEM

Když už se Ježíš chystal vzít košík z Petrovy ruky, mladík odvážně řekl: „Ale, Učiteli, může se stát, že položíš košík na zem, abys ses modlil a pak na něj zapomeneš. Kromě toho, jestli mně dovolíš jít s tebou a nést jídlo, budeš mít víc volnosti k modlitbě a já slibuji mlčet. Nepoložím ti ani jednu otázku a budu střežit košík, když ty odejdeš do ústraní se modlit.“

Během pronášení těchto slov, jejichž smělost překvapila některé z poblíž stojících lidí, Jan odhodlaně stále košík držel. Tak tam stáli, Jan a Ježíš, držíc oba košík. Vzápětí ho Ježíš pustil, podíval se na mladíka a řekl: „Poněvadž celým svým srdcem toužíš jít se mnou, nebude ti to odepřeno. Půjďme spolu a dobře si popovídáme. Můžeš mně položit jakoukoliv otázku, která ti přijde na mysl a jeden druhého posílíme a utěšíme. Ty můžeš nést košík jako první a když se unavíš, já ti pomůžu. Pojď, jdeme.“

V ten večer se Ježíš vrátil do tábora až po západu slunce. Učitel strávil tento svůj poslední klidný den na zemi povídáním s tímto po pravdě toužícím mladíkem a rozmlouváním se svým Rajským Otcem. Tato událost se stala známou na nebesích jako „den, který mladík strávil s Bohem v horách.“ Navždy bude tato příhoda příkladem ochoty Tvořitele přátelit se s tvorem. Také mladík, jestli touha jeho srdce je silná, může vzbudit pozornost Boha vesmíru a těšit se z jeho láskyplné společnosti—skutečně prožít nezapomenutelné nadšení z celodenního pobytu o samotě s Bohem v horách. A právě takovou byla unikátní zkušenost Jana Marka v tu středu v horách Judeji.

Ježíš mluvil s Janem hodně, debatujíc o věcech tohoto světa a toho příštího. Jan řekl Ježíšovi o tom, jak moc lituje toho, že byl příliš

Galileans and said to David: “You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father’s will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father.”

177:0.4 (1920.4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:1.1 (1920.5) As Jesus was about to take the lunch basket from John’s hand, the young man ventured to say: “But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray.”

177:1.2 (1920.6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: “Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me.”

177:1.3 (1921.1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as “the day which a young man spent with God in the hills.” Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme, can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

177:1.4 (1920.8) Jesus visited much with John, talking freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he

mladý na to, aby se mohl stát jedním z apoštolů a vyjádřil velký vděk, že mu bylo dovoleno zůstat s nimi od jejich prvního kázání u brodu přes Jordán nedaleko Jericho, kromě putování po Fénicii. Ježíš upozornil mladíka, aby se nedal zastrašit nadcházejícími událostmi a ujistil ho, že se z něho stane významný posel království.

Jan Marek vždy vzrušeně vzpomínal na tento den s Ježíšem v horách, ale nikdy nezapomněl Učitelovo poslední varování, který vyslovil těsně před jejich návratem zpět do getsemanského tábora, když řekl: „Dobře Jane, pěkně jsme si popovídali a opravdu strávili den odpočinkem, ale dbej na to, abys nikomu neřikal o tom, co jsem ti pověděl.“ A Jan Marek se nikdy ani slovem nezminil o tom, co se odehrálo v ten den, který strávil s Ježíšem v horách.

V průběhu několika zbývajících hodin pozemského života Ježíše Jan Marek prakticky nespustil Učitele ze svých očí. Vždy byl někde nablízku schovaný; spal jenom tehdy, když spal Ježíš.

had not been old enough to be one of the apostles and expressed his great appreciation that he had been permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master's final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: "Well, John, we have had a good visit, a real day of rest, but see to it that you tell no man the things which I told you." And John Mark never did reveal anything that transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus' earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. DĚTSTVÍ V KRUHU RODINNÉM

V ten den strávený s Janem Markem, Ježíš věnoval hodně času porovnáváním jejich dětství a pozdějších zkušeností z dospívání. Přestože Janovi rodiče byli mnohem bohatší než rodiče Ježíše, v jejich prožitém dětství bylo mnoho podobného. Ježíš mluvil o řadě věcí, které pomohly Janovi lépe pochopit své rodiče a další členy rodiny. Když se mladík Učitele zeptal, jak může vědět, že se z něho stane „významný posel království“, Ježíš mu odpověděl:

Já vím, že ty projevíš věrnost evangeliu království, poněvadž se mohu spolehnout na tvoji současnou víru a lásku—vždyť tyto vlastnosti jsou založeny na té počáteční výchově, kterou jsi dostal v kruhu rodiny. Ty jsi vyšel z rodiny, kde rodiče si jeden druhého váží a milují se, a proto si nepociťoval na sobě tu nadměrnou lásku, která by vedla k zhoubnému zveličení představy o vlastní důležitosti. Na druhé straně, tvá osobnost neutrpěla škodu v důsledku bezcitných rodičovských intrik, když se rodiče snaží přechytračit jeden druhého v boji o důvěru a oddanost dětí. Ty ses těšil té rodičovské lásce, která vštěpuje úctyhodné sebevědomí a upevňuje přirozený pocit bezpečnosti. Ale ty jsi měl štěstí i v tom, že tví rodiči se nejenom vzájemně milovali, ale byli oba moudří; a byla to právě moudrost, která je vedla k tomu, aby ti neposkytnuli požitky a pohodlí, které bohatství může koupit a současně tě poslali do synagogske školy společně s jinými

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day's visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John's parents possessed more of this world's goods than had Jesus' parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a "mighty messenger of the kingdom," Jesus said:

177:2.2 (1921.6) "I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents' loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood

sousedskými chlapci a také tě nabádali k tomu, aby ses naučil jak žít v tomto světě tím, že ti dovolili získat svoji vlastní životní zkušenost. Ty jsi přišel k Jordánu, kde jsme kázali a Janovi učedníci křtili, se svým mladým přítelem Ámosem. Vy oba jste chtěli s námi zůstat. Když ses ty vrátil do Jerusalema, tvoji rodiče souhlasili; rodiče Ámose to zavrhl; oni milovali svého syna natolik, že mu odepřeli požehnanou zkušenost, kterou jsi získal ty a kterou prožíváš v tento den. Útěkem z domu by se Ámos mohl k nám přidat, ale tím by zranil lásku a obětovanou oddanost. I když by toto jednání Ámose bylo správné, zaplatil by tím nesmírnou cenu za svoji zkušenost, nezávislost a svobodu. Moudří rodiče, jako jsou tví, dbají na to, aby jejich děti nemuseli zranit lásku či potlačit oddanost pro dosažení nezávislosti a poznání osvěžující svobody, když dosáhnou tvého věku.

Láska, Jane, je nejvyšší realita ve vesmíru, když je poskytnuta všemoudrými bytostmi, ale je nebezpečná a často částečně sobecká v tom, jak je projevována smrtelnými rodiči. Když se oženíš a budeš vychovávat své vlastní děti, dbej na to, aby moudrost radila tvé lásce a vedl ji rozum.

Tvůj mladý přítel Ámos věří v toto evangelium království stejně silně jako ty, ale já se na něho nemohu plně spolehnout; nejsem si jist tím, co udělá v následujících letech. Jeho počáteční rodinný život nebyl takový, aby z něho vyrostl zcela spolehlivý člověk. Ámos se příliš podobá jednomu apoštolu, kterému se nedostalo normální, láskyplné a moudré rodinné výchovy. Tvůj další život bude šťastnější a záslužný, poněvadž jsi strávil prvních osm let v normální a spořádané rodině. Máš silný a spolehlivý charakter, jelikož jsi vyrůstal v rodině, ve které převládala láska a vládla moudrost. Taková výchova v dětství vytvoří takový typ loajality, který mně dává jistotu, že ty neopustíš dílo, které jsi začal.“

Ježíš a Jan pokračovali v této debatě o rodinném životě déle než hodinu. Učitel vysvětlil Janovi, že dítě je zcela závislé na svých rodičích a jejich rodinném životě ve všem, co se týká jeho prvních představ o všech intelektuálních, sociálních, morálních a také duchovních pojmech, protože rodina představuje malému dítěti všechno to, co je v útlém věku schopno pochopit o lidských či božských vztazích. Dítě musí získat své první dojmy z péče matky; jeho první představy o nebeském Otci zcela závisí na pozemském otci. Právě počáteční duševní a emocionální život, podmíněný těmito sociálními a duchovními vztahy v rodině, určuje, zdali pozdější život bude šťastný či nešťastný, snadný či obtížný. Celý dospělý život člověka je nesmírně ovlivněn tím, co prožívá během prvních let svého života.

playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John's disciples baptized, with your young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos's parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:2.3 (1922.1) “Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish trait as it is manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

177:2.4 (1922.2) “Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun.”

177:2.5 (1922.3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy, easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few

My upřímně věříme v to, že pravda, obsažená v Ježíšově učení, založená na vztazích otce a dítěte, může být celosvětově přijata až tehdy, kdy rodinný život současných civilizovaných národů bude obsahovat více lásky a moudrosti. Bez ohledu na to, že rodiče ve dvacátém století mají spoustu vědomostí a širší informace pro zdokonalení rodiny a zušlechtnění rodinného života, skutečností zůstává, že velmi málo současných rodin představuje takové dobré místo pro výchovu chlapců a dívek, jako rodina Ježíše v Galileji a rodina Jana Marka v Judeji, ačkoliv přijetí Ježíšova evangelia způsobí okamžité zlepšení rodinného života. Láska, naplňující život moudré rodiny a věrná oddanost opravdové víře, vytváří hluboký vzájemný vliv jednoho na druhého. Takový rodinný život posiluje víru a opravdová víra vždy velebí rodinný život.

Je pravda, že řada škodlivých zakrnělých vlivů a dalších omezujících rysů těchto dávných židovských rodin byla v mnohých současných spořádaných rodinách prakticky odstraněna. Rozhodně existuje větší spontánní svoboda a je více osobní volnosti, ale tato volnost není usměrňována láskou, motivována věrností, ani ovládána uvážlivou disciplínou moudrosti. Pokud učíme své děti modlitbě „Otče náš, jenž jsi na nebesích“, na všech pozemských otcích leží obrovská odpovědnost—oni musí žít a vést své rodiny tak, by se slovo otec důstojně vrylo do mysli a srdcí všech vyrůstajících dětí.

3. DEN V TÁBOŘE

Apoštolové strávili většinu tohoto dne procházením po Olivové hoře a debatami s učedníky, kteří s nimi v táboře pobývali, ale brzy po poledni začali toužebně vyhlížet návrat Ježíše. S blížícím se večerem se stále více začínali obávat o jeho bezpečnost; cítili se bez něho nepopsatelně osamoceni. Během celého dne se hodně mluvilo o tom, zdali mělo Učitele být dovoleno odejít do hor osamocen, doprovázen pouze mladým poslíčkem. Přestože nikdo otevřeně nevyjádřil své myšlenky, nebylo mezi nimi nikoho, kromě Jidáše Iškariotského, kdo by si nepřál být na místě Jana Marka.

Nastávalo pozdní odpoledne, když Natanael vystoupil s proslovem „O Vyšší touze“ před asi šesti apoštoly a stejným počtem učedníků. Svoji řeč ukončil těmito slovy: „Co se to děje s většinou z nás, že nám chybí nadšení. My nedokážeme milovat Učitele tak, jak on miluje nás. Kdybychom my všichni chtěli s ním jít tak moc, jak chtěl Jan Marek, určitě by nás všechny sebou vzal. Stáli

years of existence.

177:2.6 (1922.4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea, albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

177:2.7 (1923.1) It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. THE DAY AT CAMP

177:3.1 (1923.2) The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's place.

177:3.2 (1923.3) It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all.

jsme opodál, zatímco ten mladík k Učíteli přistoupil a nabídl mu košík, ale když ho Učitel uchopil, mladík ho nepustil. A tak Učitel nás tady nechal a odešel do hor s košíkem a v doprovodu jenom jednoho mladíka.“

Kolem čtvrté hodiny dorazili k Davidovi Zebedeovi běžci se zprávou z Betsaidy od jeho matky a od matky Ježíše. Před několika dny David došel k závěru, že velekněží a vládcové se chystají zabít Ježíše. David věděl, že se pevně rozhodli Ježíše odstranit a byl si téměř jistý tím, že Ježíš nepoužije svoji božskou moc, aby se zachránil a ani nedovolí svým stoupencům použít sílu na jeho obranu. Když dospěl k těmto závěrům, neztrácel čas a poslal posla ke své matce s naléhavou prosbou, aby se ihned vydala do Jerusalema a přivedla Marii, matku Ježíše a také všechny ostatní členy jeho rodiny.

Davidova matka udělala to, o co ji její syn požádal a nyní se běžci vrátili k Davidovi se zprávou, že jeho matka a celá Ježíšova rodina jsou na cestě do Jerusalema a měli by sem dorazit někdy k večeru příštího dne, anebo brzy ráno dalšího dne. Jelikož to David udělal o své vlastní iniciativě, domníval se, že bude rozumné o tom nikomu neříkat. Proto to nikdo nevěděl, že Ježíšova rodina je na cestě do Jerusalema.

Krátce po poledni přišlo do tábora přes dvacet Řeků, se kterými se Ježíš a dvanáctka setkali v domě Josefa Arimatejského a Petr s Janem strávili s nimi několik hodin debatováním. Tito Řekové, alespoň někteří z nich, měli velmi pokročilé znalosti o království, poněvadž byli poučeni Ródanem Alexandrijským.

V ten večer, po návratu do tábora, Ježíš pobesedoval s Řeky a kdyby nevěděl, že takové rozhodnutí by značně pobouřilo jeho apoštoly a mnohé jeho vůdčí učedníky, vysvětlil by těchto dvacet Řeků stejným způsobem, jak vysvětlil sedmdesát evangelistů.

V době, kdy se v táboře odehrávaly všechny tyto události, v Jerusalemu velekněží a čelní představitelé byli překvapeni tím, že Ježíš se nevrátil, aby promluvil k lidem. Pravdou je, že den předtím, když opouštěl chrám, řekl: „Nechávám vám váš dům opuštěný.“ Ale oni nemohli pochopit, že by se chtěl vzdát té velké výhody, kterou si vybudoval v přátelském postoji davů. I když se obávali, že by mohl vyvolat nepokoje mezi lidem, Učitelova poslední slova zástupům lidí byla výzvou podřídit se jakýmkoliv rozumným způsobem autoritě těch, kteří „sedí na místě Mojžíše.“ Byl to pro ně velmi rušný den, poněvadž se současně připravovali na Paschu a upřesňovali své plány na zabití Ježíše.

We stood by while the lad approached the Master and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all.”

177:3.3 (1923.4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Bethsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

177:3.4 (1923.5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

177:3.6 (1924.2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

177:3.7 (1924.3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had said, "I leave your house to you desolate." But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master's last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those "who sit in Moses' seat." But it was a busy day in the city as they simultaneously prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

Do tábora přicházelo málo lidí, protože jeho postavení bylo drženo ve velké tajnosti všemi, kteří věděli, že tady Ježíš bude nocovat, aby nechodil každý večer spát do Betanie.

177:3.8 (1924.4) Not many people came to the camp, for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. JIDÁŠ A VELEKNĚŽÍ

Brzy po odchodu Ježíše a Jana Marka z tábora, Jidáš Iškariotský opustil své bratry a vrátil se až pozdě odpoledne. Nehledě na to, že Učitel jim výslovně zakázal nechodit do Jerusalema, tento zmatený a nespokojený apoštol rychle spěchal, aby byl včas na schůzce s Ježíšovými nepřáteli v domě velekněze Kaifáše. Bylo to neoficiální zasedání Vysoké rady a začalo krátce po 10. hodině toho rána. Tato porada byla svolána, aby se projednal charakter obvinění, která budou vznesena proti Ježíšovi a rozhodlo se o tom, jakého postupu se použije pro jeho předvedení před římskou správou a pro zajištění nezbytného civilního potvrzení rozsudku smrti, který oni již nad ním vynesli.

Den předtím Jidáš řekl některým svým příbuzným a několika saduceům, kteří byli přátelé rodiny jeho otce, že dospěl k rozhodnutí, že i když Ježíš je velký snilek a idealista, není tím očekávaným osvoboditelem Izraele. Jidáš se vyjádřil, že by byl velmi rád, kdyby našel nějaký způsob důstojně vystoupit z tohoto hnutí. Jeho přátelé ho pochlebovačně ujišťovali, že jeho vystoupení bude vítáno židovskými vládci jako velká událost a že pro něho nemůže být nic lepšího. Oni ho přivedli k přesvědčení, že se mu dostane velkých poct od Velké rady a že bude mít konečně příležitost smazat svoji pověst upřímného, ale „nešťastného“ spojení s nevzdělanými Galilejci.“

Jidáš nebyl schopen zcela uvěřit tomu, že Učitel dělá své velké zázraky silou prince ďáblů, ale byl nyní pevně přesvědčen o tom, že Ježíš by nepoužil svoji moc pro vlastní zveličení; nakonec byl i přesvědčen o tom, že Ježíš se nechá zabít židovskými vládci a nedokázal se vyrovnat s myšlenkou být ztotožňován s porážkou hnutí. Odmítl pomyšlení na zjevný neúspěch. On velmi dobře rozumělsilnému charakteru svého Učitele a bystrosti jeho vznešené a soucitné mysli, ale přesto mu dělala částečnou radost poznámka jednoho ze svých příbuzných, že Ježíš, ačkoliv byl bezelstným fanatikem, byl pravděpodobně pomatený; že se vždy projevoval jako zvláštní a nepochopený člověk.

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

177:4.1 (1924.5) Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iscariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master's specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus' enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o'clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

177:4.2 (1924.6) On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father's family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but "unfortunate association with untaught Galileans."

177:4.3 (1924.7) Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last convinced that Jesus would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and

A nyní, jak nikdy předtím, Jidáš cítil stále silnější podivnou nelibost nad tím, že Ježíš mu nikdy nepřidělil významnější funkci. Po celou dobu si vážil pocty být apoštolským pokladníkem, ale nyní začal pociťovat, že nebyl oceňován; že jeho schopnosti nebyly rozpoznány. Náhle ho zachvátilo rozhořčení, že Petr, Jakub a Jan byli poctěni blízkým spojením s Ježíšem a v tuto chvíli, kdy byl na cestě do domu velekněze, se chtěl pomstít Petrovi, Jakubovi a Janovi víc, než přemýšlením o zradě Ježíše. Ale nadto všechno v jeho rozpačité mysli začala silit nová a převažující myšlenka: rozhodl se získat pro sebe slávu a kdyby se to mělo stát současně s vyrovnáním účtů s těmi, kteří byli příčinou největšího zklamání v jeho životě, tím lépe. Ovládla ho nesmírná směs zmatenosti, pýchy, zoufalství a odhodlání. Proto musí být jasné, že to nebylo kvůli penězům, když se Jidáš vydal na cestu do domu Kaifáše, aby tam sjednal zrazení Ježíše.

Když Jidáš přišel k domu Kaifáše, byl s konečnou platností rozhodnutý opustit Ježíše a své apoštolské druhy; a když se takto rozhodl ve své mysli zřici se díla království nebeského, umanol si získat pro sebe pokud možno co nejvíce úcty a slávy, o kterých si myslel, že mu budou náležet, když se poprvé spojil s Ježíšem a novým evangeliem království. Všichni apoštolové měli z počátku stejné ambice jako Jidáš, ale postupem času se naučili ctít pravdu a milovat Ježíše, v každém případě víc než Jidáš.

Zrádce byl představen Kaifášovi a židovským vládcům svým bratrancem, který jim vysvětlil, že Jidáš, jelikož si uvědomil svoji chybu v tom, že se nechal oklamat lstivým učením Ježíše, dospěl k rozhodnutí zřici se veřejně a oficiálně svého spojení s Galilejcem a současně požádat o obnovení důvěry a sounáležitosti svých judejských bratrů. Dále jim tento Jidášův mluvčí vysvětlil, že Jidáš poznal, že pro zachování míru v Izraeli bude nejlépe, aby Ježíš byl uvržen do vězení a že na důkaz své lítosti nad svojí účastí v takovém pochybném hnutí a na důkaz své upřímnosti vrátit se zpět k učení Mojžíše, přišel se Velké radě nabídnout jako ten, kdo může zaříditi s kapitánem, který má rozkaz pro Ježíšovo zatčení, aby byl zajat v tichosti a tím by se předešlo nebezpečí pobouření davu či nutnosti počkat s jeho zatčením až po skončení Paschi.

misunderstood person.

177:4.4 (1925.1) And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:4.5 (1925.2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:4.6 (1925.3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean brethren. This spokesman for Judas went on to explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his

Když bratranec skončil své vysvětlování, představil Jidáše, který přišel blíže k veleknězi a řekl: „Všechno, co můj bratranec slíbil, já udělám, ale co jste ochotni mně za tuto službu dát?“ Jidáš patrně neviděl opovržlivý pohled a dokonce znechucení, které se objevilo na tváři necitlivého a ješitného Kaifáše; srdce Kaifáše bylo příliš upjato na vlastní slávu a toužilo po uspokojení z vlastní věhlasnosti.

A potom se Kaifáš podíval dolů na zrádce a řekl: „Jidáši, jdi za kapitánem stráže a dohodni se s ním na tom, jak přivést tvého Učitele k nám dnes večer, anebo zítra večer; a když nám ho dodáš do našich rukou, dostaneš svoji odměnu za tuto službu.“ Když to Jidáš vyslyšel, odešel ihned od veleknězů a vládců a šel se poradit s kapitánem chrámové stráže o tom, jakým způsobem Ježíše zatknout. Jidáš věděl, že Ježíš nebyl v tuto dobu v táboře a neměl ponětí, kdy se má ten večer vrátit, a proto se spolu dohodli, že Ježíše zatknou večer příštího dne (čtvrtek) poté, jak obyvatelé Jerusalema a všichni příchozí poutníci půjdou spát.

Jidáš se vrátil ke svým druhům do tábora opojen myšlenkami na slávu a pocty, které již neměl dlouhou dobu. Připojil se k Ježíšovi s nadějí, že se z něho jednou stane významný člověk v novém království. Konečně si uvědomil, že nebude žádné nové království, jaké on očekával. Ale radoval se z toho, že je natolik moudrý a vyměnil své zklamání z neúspěchu získat slávu v očekávaném novém království za okamžitě nabytí slávy a odměny ve starém řádu, o kterém byl nyní přesvědčen, že přežije a o kterém si byl jistý, že Ježíše zabije a zničí všechno, co symbolizoval. Poslední uvědomělý motiv Jidášovy zrady Ježíše byl zbabělým činem sobeckého dezertéra, jehož jedinou myšlenkou bylo jeho vlastní bezpečí a sláva bez ohledu na to, jaké následky může jeho jednání mít pro Ježíše a jeho bývalé druhy.

Ale on byl takový vždy. Jidáš již dávno uvázl ve svém záluďném, umíněném, sobeckém a pomstychtivém vědomí, postupně přecházejícího do mysli a vnášející do jeho srdce tyto nenávistné a zlomyslné touhy po pomstě a zradě. Ježíš miloval Jidáše a důvěřoval mu stejně, jako miloval ostatní apoštoly a důvěřoval jim, ale Jidáš si v sobě nevypěstoval oddanou důvěru a neopětoval upřímnou lásku. A jak nebezpečnou se může ctižádost stát, jestli je pouze spjata s osobním prospěchem a mocně motivována zarputilou a dlouho potlačovanou mstou! Jakou zdrcující věc

arrest until after the Passover.

177:4.7 (1925.4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: “All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?” Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

177:4.8 (1926.1) And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: “Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service.” When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

177:4.9 (1926.2) Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

177:4.10 (1926.3) But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-

je zklamání v životě těch pošetilých lidí, kteří, upínajíc svůj pohled na pomíjivá a prchavá lákadla času, se stanou slepými k vyšším a reálnějším činům—nekonečnému poznávání věčných světů božských hodnot a skutečných duchovních realit. Jidáš toužil po světské slávě ve své mysli a postupně začal tuto touhu milovat celým svým srdcem; ostatní apoštolové také toužili po této stejné světské slávě ve svých myslích, ale ve svých srdcích milovali Ježíše a dělali všechno pro to, aby se naučili milovat ty pravdy, které je učil.

V tu dobu si Jidáš neuvědomoval, že podvědomě byl kritický k Ježíšovi již od chvíle, kdy Herodes dal setnout hlavu Janu Křtiteli. V hloubce svého srdce Jidáš vždy nesl nelibě fakt, že Ježíš Jana nezachránil. Nesmíte zapomenout na to, že Jidáš byl učedníkem Jana předtím, než se stal stoupencem Ježíše. A celé toto narůstání lidské rozmrzelosti a hořkého zklamání, která Jidáš uložil do své duše v rouchu nenávisti, nyní byla dobře uspořádána v jeho podvědomí a připravena vyprýštit a pohltnout ho, jakmile našel odvahu odtrhnout se od podpůrného vlivu svých bratrů a současně se tím vydal na pospas obratnému lichocení a lstivému posměchu nepřátel Ježíše. Pokaždé, když Jidáš nechal své naděje vystoupit vysoko a Ježíš udělal či řekl něco, co jeho naděje rozbilo na kusy, v jeho srdci vždy zůstala jizva po hořkém zklamání; a jak těch jizev přibývalo, brzy srdce, které bylo tak častokrát zraněno, ztratilo všechnu opravdovou lásku k tomu, kdo způsobil tuto nelibou zkušenost poctivé, ale zbabělé a sobecké osobnosti. Jidáš si to neuvědomoval, ale on byl zbabělec. Proto měl vždy sklon považovat Ježíše za zbabělce, což bylo příčinou toho, že mnohokrát odmítl uchopit moc či získat slávu, když byly tak zjevně snadno na dosah. A každý smrtelník moc dobře ví, jak láska, dokonce i když byla jednou opravdová, se může kvůli zklamání, žárlivosti a dlouho trvající zášti nakonec změnit v opravdovou nenávist.

Konečně si velekněží a starší mohli na několik hodin oddychnout. Nemuseli zatknout Ježíše na veřejnosti a získáním Jidáše za zrádného spojence bylo zárukou, že Ježíš neuprchne z oblasti jejich soudní pravomoci, jak to již mnohokrát udělal dříve.

5. POSLEDNÍ SPOLEČNÝ ROZHOVOR

Jelikož byla středa, večer v táboře se uskutečnila společná beseda. Učitel se pokusil povzbudit své sklíčené apoštoly, ale bylo to prakticky nemožné. Oni všichni si začínali

suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

177:4.11 (1926.4) Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

177:4.12 (1927.1) At last the chief priests and elders could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. THE LAST SOCIAL HOUR

177:5.1 (1927.2) Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all

uvědomovat, že se blíží trudné a zdrcující události. Nemohli být veselí, i když Učitel vzpomínal na roky jejich rušného a láskyplného soužití. Ježíš se opatrně zeptal na rodiny všech apoštolů a dívajíc se na Davida Zebedeje, zeptal se, jestli někdo z nich slyšel v poslední době o jeho matce, mladší sestře či dalších členech jeho rodiny. David se díval dolů pod nohy; měl strach odpovědět.

V ten večer Ježíš varoval své přívržence nespolehat se na podporu davu. Připomněl jim jejich zkušenost v Galileji, kde se jim častokrát stalo, že velké davy lidí je nadšeně následovaly a potom stejně horlivě se obrátili proti nim a vrátili se ke své staré víře a bývalému způsobu života. A potom řekl: „Proto se nesmíte nechat oklamat velkými davy, které nám naslouchaly v chrámu a které vypadají, že věří v naše učení. Tyto zástupy lidí naslouchají pravdě a věří v ni ve svých myslích povrchně, ale jen několik z nich umožní slovu pravdy uchytit se v jejich srdcích živými kořeny. Na ty, kteří znají evangelium pouze ve svých myslích a kteří ho nepocítili v srdcích, není možné spolehat se a očekávat podporu, když přijdou opravdové potíže. Když se vládci židů dohodnou na zabití Syna Člověka a když se usnesou jedhlasně, uvidíte, jak davy buď ze strachu budou utíkat, anebo stát v mlčenlivém údivu, zatímco tito zuřící a zaslepení vládcové povedou učitele evangelia na smrt. A potom, když vás obklopí nepřátelství a budete pronásledováni, tak jiní, o kterých si myslíte, že milují pravdu, se rozprchnou a jiní se evangelia zřeknou a opustí vás. Někteří, kteří nám byli velmi blízcí, se již rozhodli ve svých myslích nás opustit. Dnes jste odpočívali, abyste se připravili na tu dobu, která již nastala. Proto buďte obezřetní a modlete se, abyste byli zítra silnější a připraveni na dny před vámi.“

Atmosféra v táboře byla naplněna nevysvětlitelným napětím. Zamklí poslové přišli a odešli, hovoříc pouze s Davidem Zebedeem. Než nastala noc, někteří již věděli, že Lazarus náhle uprchl z Betánie. Po návratu do tábora Jan Marek zarytě mlčel, přestože strávil celý den ve společnosti Učitele. Veškeré snahy přimět ho k hovoru jenom jasně dokazovaly, že mu Ježíš přikázal nic neříkat.

Dokonce Učitelova dobrá nálada a neobvyklá družnost je vylekaly. Všichni pocítovali nevyhnutelné přiblížení děsivého osamocení, o kterém si uvědomovali, že na ně dopadne se zdrcující rychlostí a neodvratitelnou hrůzou. Oni jen matně tušili, co se stane; a žádný z nich se

beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zebedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

177:5.2 (1927.3) This was the occasion of Jesus' warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: "And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with living roots. Those who know the gospel only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead."

177:5.3 (1927.4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

177:5.4 (1928.1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none

necítil být připravený tomu čelit. Učitel byl pryč celý den; a oni ho nesmírně postrádali.

Za celou dobu do smrtelné hodiny Učitele, apoštolové neklesli na duchu tak, jako tuto středu večer. I když příští den byl ještě blíže osudnému pátku, přece jenom byl s nimi a tak ty poslední úzkostné hodiny prožili s větší ctí.

Bylo těsně před půlnocí, když Ježíš, vědom si toho, že toto bude poslední noc, kdy bude spát se svojí vybranou rodinou na zemi, řekl, když je posílal spát: „Jděte spát, moji bratři a necht' mír je s vámi, dokud se neprobudíme do nového dne, ještě jednoho dne pro vykonání vůle Otce a pocitu radosti z toho, že jsme jeho synové.

felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

177:5.5 (1928.2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

177:5.6 (1928.3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: "Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons."

Kapitola 178. Poslední den v Táboře

⇨ 177

Kniha Urantia

179 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 178 POSLEDNÍ DEN V TÁBOŘE

Sekce

Úvod

1. Rozprava o synovství a občanství
2. Po poledním jídle
3. Na cestě do města na večeři

PAPER 178 LAST DAY AT THE CAMP

SECTIONS

Introduction

1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

Úvod

JEŽÍŠ plánoval strávit tento čtvrtek, svůj poslední svobodný den na zemi jako božský Syn inkarnovaný v těle se svými apoštoly a několika věrnými a oddanými učedníky. Ihned po snídani tohoto krásného rána je Učitel odvedl na odloučené místo nedaleko jejich tábora a tam je učil mnoha novým pravdám. Přestože v průběhu prvních večerních hodin toho dne měl Ježíš s apoštoly další debaty, tento rozhovor ve čtvrtek ráno byl jeho proslovem na rozloučenou ke sloučené táborové skupině apoštolů a vybraných učedníků—jak židů, tak i jinověrců. Přítomna byla celá dvanáctka, kromě Jidáše. Petr a několik dalších apoštolů se o jeho nepřítomnosti zmínili, ale někteří z nich si mysleli, že Ježíš ho poslal do města něco obstarat, pravděpodobně zařídit podrobnosti, spojené s jejich chystanou oslavou Paschi. Jidáš se vrátil do tábora až pozdě odpoledne, krátce předtím, než je Ježíš odvedl do Jerusalema na Poslední Večeři.

1. ROZPRAVA O SYNOVSTVÍ A OBČANSTVÍ

Ježíš mluvil k přibližně padesáti svých věrných stoupenců téměř celé dvě hodiny a odpověděl na spoustu otázek, týkajících se vztahu

INTRODUCTION

178:0.1 (1929.1) JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND CITIZENSHIP

178:1.1 (1929.2) Jesus talked to about fifty of his trusted followers for almost two hours and answered a score of questions regarding the

království nebeského ke královstvím tohoto světa a otázek o vztahu synovstva s Bohem k občanství v pozemských státech. Tuto rozpravu, společně s jeho odpověďmi na otázky, je možno shrnout a vyložit v současném jazyce následovně:

Jelikož království tohoto světa jsou materiální, často mohou být vystavena nezbytnosti použít fyzickou sílu při prosazování svých zákonů a udržení pořádku. V království nebeském se opravdoví věřící neuchýlí k použití fyzické síly. Království nebeské, poněvadž je duchovním bratrstvím v duchu narozených Božích synů, může být ustanoveno pouze silou ducha. Tento rozdíl v metodách se týká vztahů království věřících ke královstvím, založených na světských vládách a nezbavuje sociální skupiny věřících práva udržovat pořádek ve svých řadách a vyžadovat disciplínu od svých neukázněných a nečestných členů.

Není žádný rozdíl mezi statusem syna duchovního království a statusem občana světského, nebo občanského státu. Povinnosti věřícího je činit císařovi, co je císařovo a Bohu, co je Boží. Mezi těmito požadavky nemůže být žádný rozpor, i když jeden je materiální a druhý duchovní, pokud se však císař neopovází usurpovat výsady Boha a vyžadovat, aby se mu prokazovala duchovní pocta a nejvyšší úcta. V takovém případě budete uctívat pouze Boha a současně se snažit osvětit takové pomýlené světské vládce a takto je přivést také k poznání Otce nebeského. Nebudete projevovat duchovní úctu světským vládcům; ani nepoužijete fyzických sil světských vlád, jejichž vládcové se někdy mohou stát věřícími, na podporu mise duchovního království.

Z pohledu rozvíjejících se civilizací by vám synovství v království mělo pomoci stát se ideálními občany království tohoto světa, poněvadž bratrství a služba jsou základnímu kameny evangelia království. Volání lásky duchovního království by se mělo projevit jako účinný ničitel podněcující nenávisti nevěřících a válečnických občanů pozemských království. Ale ti to materialisticky myslí a zaslepení synové nikdy neuvidí vaše duchovní světlo pravdy, jestli se vy k nim nepřiblížíte s tou nezištnou společenskou službou, která je přirozeným důsledkem plodů ducha, objevujících se v životní zkušenosti každého individuálního věřícího.

Jako smrtelní a materiální lidé, vy jste samozřejmě občany pozemských království a měli byste být dobrými občany o to více, protože jste se stali znovuzrozenými duchovními syny nebeského království. Jako vírou osvícení a

relation of the kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929.3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in the execution of their laws and for the maintenance of order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929.4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930.1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

178:1.5 (1930.2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated

duchem osvobození synové království nebeského máte dvojí povinnost—vůči člověku a vůči Bohu a současně dobrovolně převzít třetí a posvátnou povinnost: sloužit bratrstvu Boha si uvědomujících věřících.

Neklaňte se před svými světskými vládci a nepoužívejte světskou moc pro podporování duchovního království; ale projevujte poctivou péči v láskyplné službě stejně jak věřícím, tak i nevěřícím. V evangeliu království spočívá mocný Duch Pravdy a já brzy rozliji tento duch na celé lidstvo. Plody ducha—vaše upřímná a láskyplná služba jsou mocnou společenskou pákou pro pozvednutí ve tmě přebývajících národů a tento Duch Pravdy se stane opěrným bodem pro posilování vaší moci.

Ve svých jednáních s nevěřícími občanskými vládci projevujte moudrost a prozíravost. Rozvážně dávejte najevo, že jste experti v urovnávání malých neshod a v řešení malicherných sporů. Všemi možnými způsoby—hledajíc kompromis ve všem, kromě vaší duchovní věrnosti vládcům vesmíru—usilujte žít v míru se všemi lidmi. Buďte vždy moudří jako hadi, ale bezúhonní jako holubice.

V důsledku toho, že jste se stali osvícenými syny království, stanete se mnohem lepšími občany světských států; také vládcové pozemských států, věřící v evangelium království, se stanou mnohem lepšími vládci v řešení civilních záležitostí. Nezištná služba člověku a rozumné uctívání Boha udělají všechny věřící v evangelium mnohem lepšími občany světa, zatímco poctivé občanství a upřímná oddanost světským povinnostem pomohou takovým občanům mnohem snadněji uslyšet hlas ducha, vybičejícího ke vstupu do synovstva v nebeském království.

Dokud vládcové pozemských států budou jednat z moci náboženských diktátorů, vy, kteří věříte v toto evangelium, můžete čekat jenom potíže, pronásledování a dokonce smrt. Ale to světlo, které vy nesete do světa a také to, jak budete trpět a umírat pro toto evangelium království, to samo o sobě osvítlí celý svět a způsobí postupné oddělení politiky a náboženství. Vytrvalé kázání tohoto evangelia království přinese jednoho dne všem národům nové a nevidané osvobození, intelektuální nezávislost a náboženskou svobodu.

V podmínkách nadcházejícího pronásledování ze strany těch, kteří nenávidí toto evangelium radosti a svobody, vy se budete rozvíjet a království bude vzkvétat. Ale v pozdějších dobách se dostanete do velkého nebezpečí, když většina lidí bude mluvit přátelsky o království věřících a mnozí z těch, kteří zaujímají vysoká postavení,

sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

178:1.6 (1930.3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

178:1.7 (1930.4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

178:1.8 (1930.5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

178:1.9 (1930.6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931.1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn

oficiálně přijmou evangelium nebeského království. Učte se oddanosti království i v dobách míru a vzkvétání. Nenuťte o vás pečující anděly vést vás úmyslně do potíží jako láskyplný výchovný prostředek, určený k záchraně vašich k pohodlí směřujících duší.

Pamatujte si, že jste pověřeni hlásat toto evangelium království—jako nejvyšší touha vykonávat vůli Otce spolu s nejvyšší radostí z uvědomění si víry v synovství s Bohem—a vy nesmíte ničemu dovolit změnit vaši oddanost této povinnosti. Necht' celé lidstvo má prospěch ze záplavy vaší láskyplné duchovní péče, osvíceného intelektuálního spojení a povznášející služby pro společnost; ale žádná z těchto humanitárních činností, ani všechny dohromady, nesmějí vytěsnit hlásání evangelia. Tyto šlechetné služby jsou vedlejšími společenskými produkty ještě šlechetnějších a vznešenějších služeb a proměn, vytesaných do srdce věřícího v království živým Duchem Pravdy a osobním uvědoměním toho, že víra v ducha narozeného člověka dává jistotu aktivního přátelství s věčným Bohem.

Nesmíte se snažit šířit pravdu, nebo prosazovat spravedlnost pomocí síly občanských vlád či stanovením světských zákonů. Vždy se můžete snažit přesvědčit lidskou mysl, ale nikdy ji nesmíte nutit. Nesmíte zapomenout na velký zákon lidské spravedlnosti, kterému jsem vás učil v pozitivní formě: chovejte se ke všem lidem tak, jak vy chcete, aby se oni chovali k vám.

Když věřící v království je povolán sloužit v civilní správě, necht' vykonává takovou službu jako světský občan takové správy, i když takový věřící musí projevovat ve své civilní službě všechny obyčejné občanské rysy způsobem, ze kterého je zjevné, že byly obohaceny duchovním osvícením, které je důsledkem zušlechťujícího spojení mysli smrtelného člověka a v něm pobývajícím duchem věčného Boha. Jestli je nevěřící způsobilý vykonávat státní službu lépe, musíte si upřímně položit otázku, zdali kořeny pravdy ve vašem srdci neodumřely z nedostatku živé vody—spojení duchovního uvědomění se sociální službou. Vědomí synovstva s Bohem by mělo oživit celou životní službu každého muže, ženy a dítěte, kteří se stali vlastníky takového mocného podněcováče všech vnitřních sil lidské osobnosti.

Vy se nemůžete stát pasivními mystiky či bezbarvými askety; nesmíte se stát snílky a poutníky, lenivě spoléhající na fiktivní Prozřetelnost, aby zajistila dokonce i základní životní potřeby. Vy samozřejmě musíte být laskaví k chybujícím smrtelníkům, trpěliví ve vašich stycích s nevědomými lidmi a zdrženliví při

to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enactment of secular laws. You may always labor to persuade men's minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should do to you, do even so to them.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing

provokacích; ale musíte být také stateční při obraně spravedlnosti; silní v šíření pravdy a aktivní v kázání evangelia království i ve všech nejvzdálenějších koutech světa.

Toto evangelium království je živou pravdou. Já jsem vám již řekl, že je jako kvásek v těstě, jako hořčičné zrno; a nyní vám prohlašuji, že je jako semínko živé bytosti, které se z generace na generaci, přestože zůstává tím stejným živým semínkem, spolehlivě rozvíjí do nových podob a příznivě vyrůstá v řečištích nových přízpůsobeních ke specifickým potřebám a podmínkám každé následné generace. Toto zjevení, které jsem vám odhalil, je živé zjevení a přeji si, aby přineslo patřičné plody v každém jedinci a každé generaci v souladu se zákony duchovního růstu, zvětšování a adaptabilního rozvoje. Z generace na generaci toto evangelium musí prokazovat vzrůstající životaschopnost a projevovat větší hloubku duchovní síly. Nesmí mu být dovoleno stát se pouhou posvátnou vzpomínkou, pouhou pověstí o mně a o době, ve které my nyní žijeme.

A nezapomeňte: „my jsme neudělali přímý útok na osoby či autoritu těch, kteří sedí na místě Mojžíše; my jsme jim pouze nabídli nové světlo, které oni tak rázně odmítli. My jsme je napadli pouze veřejným odsouzením jejich duchovní nevěrnosti těm pravdám, které rádoby učí a tvrdí, že je chrání. Střetli jsme se s těmito stanovenými vůdci a uznávanými vládci jenom tehdy, když se postavili přímo do cesty našemu kázání evangelia království synům lidským. A dokonce i v této chvíli to nejsme my, kdo na ně útočí, ale oni usilují o naše zničení. Nezapomeňte, že jste pověřeni jít do světa kázat pouze dobré zprávy. Vy nebudete útočit starými metodami; vy obratně vložte kvásek nové pravdy do středu starých věrouk. Nechť Duch Pravdy koná svoji práci. Nechť spory se rozhoří jen tehdy, když vám je vnutí ti, kteří nenávidí pravdu. Ale když vás napadne zlomyslný nevěřící, neváhejte důrazně bránit pravdu, která vás spasila a posvětila.

V průběhu těžkostí života vždy pamatujte milovat jeden druhého. Nebojujte s lidmi, dokonce ani s nepřáteli. Buďte milosrdní i k těm, kteří vás zlomyslně urážejí. Buďte loajálními občany, poctivými řemeslníky, chvályhodnými sousedy, oddanými příbuznými, chápajícími rodiči a upřímnými věřícími v bratrství království Otce. A můj duch bude s vámi—teď a až do konce světa.

Když Ježíš skončil své vyučování, byla téměř jedna hodina a ihned se vrátili zpátky do tábora,

under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation*, and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptative development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

178:1.16 (1932.1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

178:1.17 (1932.2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who spitefully abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

178:1.18 (1932.3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they

kde David a jeho druhové měli pro ně připravený oběd.

immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. PO POLEDNÍM JÍDLE

Málokterý z posluchačů Učitele byl schopen pojmout dokonce jen malou část z jeho dopoledního projevu. Ze všech přítomných nejvíce pochopili Řekové. Také apoštolové byli zaraženi jeho zmínkami o budoucích politických královstvích a následných generacích věřících v království. Nejoddanější stoupenci Ježíše si nedokázali srovnat blížící se konec jeho pozemské služby s těmito zmínkami o budoucím pokračování evangelické činnosti. Někteří z těchto židovských věřících začínali pociťovat, že se blíží největší tragédie v historii země, ale nebyli schopni si srovnat takovou hrozící katastrofu ani s veselým lhostejným chováním Učitele a ani s jeho dopoledním prolovem, ve kterém se opakovaně zmiňoval o budoucích činnostech nebeského království, obsahující obrovské časové úseky a zahrnující vztahy s mnoha následnými světskými královstvími země.

Kolem poledne tohoto dne se všichni apoštolové a učedníci dozvěděli o spěšném útěku Lazara z Betanie. Začali si uvědomovat, že židovští vládcové se pevně rozhodli zničit Ježíše a jeho učení.

Prostřednictvím svých tajných agentů v Jerusalemu byl David Zebedeus plně informován o tom, jak pokračuje plán na zatčení a zabití Ježíše. Věděl všechno o Jidášově účasti na tomto komplotu, ale ostatním apoštolům, ani žádnému z učedníků, se nikdy o tom ani slovem nezmínil. Brzy po obědě odvedl Ježíše stranou a nabíraje odvahu se ho začal ptát, zdali ví, že—ale svoji otázku již nedokončil. Učitel, pozvednuvši ruku, ho zastavil a řekl: „Ano, Davide, vím všechno a vím také, že to víš ty, ale dbej na to, abys to nikomu neřekl. Jenom nepochybuješ ve svém srdci o tom, že na konci převládne vůle Boží.“

Tento rozhovor s Davidem byl přerušen příchodem posla z Filadelfie se zprávou od Abnéra, který se dozvěděl o spiknutí zabít Ježíše a s dotazem, zdali se má vydat do Jerusalema. Běžec vyrazil na zpáteční cestu do Filadelfie s následujícím sdělením pro Abnéra: „Pokračuj ve své práci. Jestli já od tebe odejdu v těle, tak jen pro to, abych se mohl vrátit v duchu. Já tě neopustím. Budu s tebou do samého konce.“

Vzápětí přišel za Ježíšem Filip a zeptal se: „Učiteli, blíží se Pascha. Kde si přeješ, abychom připravili paschátní večeři?“ Na tuto otázku Filipa Ježíš odpověděl: „Jděte a přiveďte Petra a Jana a dám vám pokyny ohledně večeře, o kterou se

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

178:2.1 (1932:4) Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place, but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

178:2.2 (1932:5) By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

178:2.3 (1932:6) David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: “Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end.”

178:2.4 (1933:1) This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: “Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end.”

178:2.5 (1933:2) About this time Philip came to the Master and asked: “Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?” And when Jesus heard Philip's question, he answered: “Go and bring

dnes večer spolu rozdělíme. Co se týká Paschi, tak tuto otázku budete řešit sami po dnešní večeři.“

Když Jidáš slyšel Učitele mluvit s Filipem o této záležitosti, přistoupil blíže, aby vyslechl jejich rozhovor. Ale David Zebedeus, který stál opodál, přišel k Jidášovi a dal se s ním do hovoru, zatímco Filip, Petr a Jan poodešli stranou, aby promluvili s Učitelem.

Ježíš těm třem apoštolům řekl: „Jděte ihned do Jerusalema a po projití městskou branou potkáte člověka, který ponese džbán vody. On vás osloví a vy ho potom budete následovat. Když vás přivede k jednomu domu, vejďte s ním dovnitř a zeptejte se majitele toho domu: „Kde je hostinský pokoj, ve kterém má Učitel večeřet se svými apoštoly?“ A když se takto zeptáte, majitel domu vám ukáže velkou horní místnost, zařízenou a připravenou pro nás.“

Když apoštolové vešli do města, potkali u brány člověka se džbánem na vodu; následovali ho do domu Jana Marka, kde je přivítal chlapcův otec a ukázal jim horní místnost, která byla připravena na jejich večeři.

A to všechno se tak stalo v důsledku porozumění mezi Učitelem a Janem Markem během předchozího odpoledne, kdy byli sami v horách. Ježíš chtěl mít jistotu, že tato poslední večeře s jeho apoštoly nebude narušena a jelikož věděl, že kdyby Jidáš předem věděl o místě jejich setkání, mohl by se domluvit s nepřáteli Ježíše na jeho zatčení, a tak se tajně na tomto plánu domluvil s Janem Markem. Proto se Jidáš dozvěděl o místě jejich setkání až tehdy, až tam přišel společně s Ježíšem a ostatními apoštoly.

David Zebedeus potřeboval vyřešit s Jidášem mnoho otázek, takže mu tím zabránil sledovat Petra, Jana a Filipa, což on moc chtěl. Když Jidáš dal Davidovi nějaké peníze na potraviny, David mu řekl: „Jidáš, nebylo by dobré, za těchto okolností, dát mně dopředu trochu peněz na zajištění našich potřeb?“ Po chvíli váhání Jidáš odpověděl: „Ano, Davide, myslím, že je to rozumné. Vlastně, vzhledem k neklidné situaci v Jerusalemu, si myslím, že bude nejlepší, když ti předám všechny peníze. Proti Učiteli se chystá spiknutí a v případě, že by se mně něco stalo, peníze budou u tebe v bezpečí.“

A tak David převzal všechny apoštolské peníze v hotovosti a potvrzení o uložených penězích. Apoštolové se o tomto dozvěděli až

Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this.”

178:2.6 (1933.3) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

178:2.7 (1933.4) Said Jesus to the three: “Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, ‘Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?’ And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us.”

178:2.8 (1933.5) When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad’s father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

178:2.9 (1933.6) And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

178:2.10 (1933.7) David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: “Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?” And after Judas had reflected for a moment, he answered: “Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered.”

178:2.11 (1934.1) And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did

večer následujícího dne.

Bylo asi půl páté, když se tři apoštolové vrátili a informovali Ježíše, že je všechno připraveno na jejich večeři. Učitel byl ve chvíli připraven a vedl svých dvanáct apoštolů po stezce na cestu do Betanie a pak do Jerusalema. A toto bylo naposledy, kdy se vydal na cestu se všemi dvanácti.

3. NA CESTĚ DO MĚSTA NA VEČEŘI

Ve snaze opět se vyhnout davům lidí, procházejících v obou směrech Kidrónským údolím mezi Getsemanskou zahradou a Jerusalemem, Ježíš a dvanáctka přešli přes západní hřeben Olivové hory a vyšli na cestu, vedoucí z Betanie do města. Když se přiblížili k místu, kde Ježíš zůstal předcházející večer, aby jim pověděl o zničení Jerusalema, podvědomě se zastavili a dívali se mlčky na město. Poněvadž bylo ještě brzy a jelikož Ježíš nechtěl vejít do města před západem slunce, řekl svým druhům:

„Posadte se a odpočiňte si, zatímco já vám povím o tom, co se brzy stane. Po celé ty roky jsem s vámi žil jako se svými bratry a učil jsem vás pravdu o království nebeském a odhalil vám jeho tajemství. A můj Otec skutečně vykonal mnoho podivuhodných činů ve spojení s mojí misí na zemi. Vy jste se stali svědky všech a každý z vás získal zkušenosti z práce s Bohem. A vy mně dosvědčíte, že již několikrát jsem vám říkal, že se budu muset brzy vrátit k práci, kterou mně Otec svěřil, abych vykonal; otevřeně jsem vám pověděl, že vás musím zanechat na tomto světě, abyste pokračovali v práci pro království. Právě pro tento účel jsem vás vysvětlil v horách Kafarnaumu. Nyní se musíte podělit s ostatními o tu zkušenost, kterou jste se mnou získali. Tak, jak mě Otec poslal na tento svět, tak já se chystám poslat vás pracovat jako mé nástupce a dokončit práci, kterou jsem začal.

Díváte se dolů na toto město s lítostí, poněvadž si pamatujete má slova o konci Jerusalema. Já jsem vás na to předem upozornil, abyste přitom nezahynuli, protože by to odložilo prohlášení evangelia království. Stejným způsobem vás nyní upozorňuji, abyste byli obezřetní a zbytečně se nevystavovali nebezpečí, když přijdou pro Syna Člověka. Já musím odejít, ale vy musíte zůstat, abyste, až tady nebudu, obhajovali toto evangelium—tak, jak jsem nařídil Lazarovi uprchnout před lidským hněvem, aby mohl žít a proslavit Boha. Jestli je to Otcova vůle, abych odešel, vy nemůžete udělat nic pro zmaření

the apostles learn of this transaction.

178:2.12 (1934.2) It was about half past four o'clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of them.

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

178:3.1 (1934.3) Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:3.2 (1934.4) “Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:3.3 (1934.5) “You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father’s will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan.

božského plánu. Bud'te obezřetní, aby vás nezabili také. Necht' vaše duše statečně brání evangelium silou ducha, ale nenechejte se vtáhnout do pošetilého pokusu bránit Syna Člověka. Já nepotřebuji lidskou obranu; armády nebeské jsou i v tuto chvíli se mnou; ale já jsem se rozhodl vykonat vůli mého nebeského Otce a proto se musíme podvolit tomu, co nás brzy postihne.

Když uvidíte toto město v troskách, nepamenejte na to, že vy jste již vstoupili na cestu věčného života—nekonečné služby ve stále se rozvíjícím království nebeském, dokonce království nebes nebeských. Musíte pochopit, že ve vesmíru mého Otce a v mém vesmíru je mnoho obydlí, kde na děti světla čeká objevení měst, jejichž stavitelem je Bůh a světů, jejichž způsob života symbolizuje spravedlnost a radost v pravdě. Já jsem vám přinesl království nebeské sem na zem, ale prohlašuji vám, že všichni vy, kteří skrze víru vstoupíte do království a zůstanete v něm díky živé službě pravdě, s určitostí vystoupáte na světy nebeské a budete sedět se mnou v duchovním království našeho Otce. Ale nejdříve musíte sebrat síly a dokončit práci, kterou jste zde na zemi se mnou začali. Nejdříve musíte projít značným utrpením a přestat mnoho útrap—a tyto zkoušky jsou právě před námi—a když dokončíte svoji práci na zemi a k mé radosti přijdete za mnou, tak to bude stejné, jako když já jsem dokončil práci pro mého Otce na zemi a chystám se vrátit do jeho objetí.“

Když Učitel skončil svoji řeč, povstal a všichni ho následovali po úbočí Olivové hory dolů do města. Žádný z apoštolů, kromě třech, nevěděl kam jdou a navíc ještě procházeli úzkými uličkami v nastávající tmě. Razili si cestu davem lidí, ale nikdo je nepoznal a nikdo nevěděl, že Syn Člověka prochází mezi nimi na své cestě na poslední smrtelné setkání se svými vybranými vyslanci království. A rovněž žádný z apoštolů nevěděl, že jeden z nich již vstoupil do spiknutí vydat Učitele do rukou jeho nepřátel.

Jan Marek šel za nimi celou cestu až do města a když prošli branou, spěchal jinou ulicí, aby na ně počkal a přivítal je v domě svého otce.

Take heed to yourselves lest they kill you also. Let your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:3.4 (1934.6) “When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father’s universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought the kingdom of heaven to you here on earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father’s work on earth and am about to return to his embrace.”

178:3.5 (1935.1) When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

178:3.6 (1935.2) John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father’s home when they arrived.

Kapitola 179. Poslední večeře

⇨ 178

Kniha Urantia

180 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 179 POSLEDNÍ VEČEŘE

Sekce

Úvod

1. Touha po výhodě
2. Začátek večeře
3. Umývání nohou apoštolů
4. Poslední slova zrádci
5. Ustanovení pamětní večeře

PAPER 179 THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction

1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

Úvod

BĚHEM tohoto čtvrtého odpoledne, když Filip připomněl Ježíšovi blížící se svátek Paschi a zeptal se, jak ho plánuje oslavit, měl na mysli paschátní večeři, která se měla jíst večer následujícího dne, v pátek. Bylo ve zvyku začít přípravy na oslavu Paschi nejpozději v poledne předchozího dne. A jelikož u židů den začíná při západu slunce, znamenalo to, že sobotní paschátní večeře se musela sníst v pátek večer do půlnoci.

Proto apoštolové byli zcela zmateni a nebyli schopni pochopit Učitelovo oznámení, že oslaví Paschu o den dříve. Mysleli si, alespoň někteří z nich, že on ví o tom, že bude zatčen ještě před páteční paschátní večeří a proto je svolal dohromady pro mimořádnou večeři v tento čtvrtek. Jiní si mysleli, že to bude pouze zvláštní událost, která bude předcházet běžným paschátním oslavám.

Apoštolové věděli, že Ježíš slavil předchozí svátky Paschi bez poraženého beránka; oni věděli, že on se osobně nezúčastnil žádných obětních obřadů, vyžadovaných židovským

INTRODUCTION

179:0.1 (1936.1) DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

179:0.2 (1936.2) The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

179:0.3 (1936.3) The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any sacrificial service of the Jewish system. He had

náboženstvím. Jako host častokrát jedl paschálního beránka, ale beránek se nikdy nepodával na stůl, když hostitelem byl Ježíš. Proto by nebylo pro apoštoly velkým překvapením vidět, že beránek se nebude podávat ani v paschální večeři a jelikož tato večeře byla připravena o den dříve, nepřikládali nepřítomnosti beránka žádný význam.

Po přivítacích pozdravech s otcem a matkou Jana Marka, šli apoštolové ihned do horního pokoje, zatímco Ježíš ještě zůstal dole a hovořil s rodinou Marka.

Bylo předem dohodnuto, že Učitel bude slavit tuto událost sám se svými dvanácti apoštoly; proto tam nečekali žádní sluhové, aby je při večeři obsluhovali.

many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936.4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the apostles went immediately to the upper chamber while Jesus lingered behind to talk with the Mark family.

179:0.5 (1936.5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. TOUHA PO VÝHODĚ

Když Jan Marek zavedl apoštoly nahoru, uviděli velký a prostorný pokoj, kde bylo všechno připraveno na večeři a viděli, že na jednom konci stolu již leží chléb, víno, voda a byliny. Kromě této části, na které ležely chléb a víno, tento dlouhý stůl byl obklopen třinácti sklápěcími křesly, takovými, které se používají při oslavě Paschi v bohatých židovských domácnostech.

Když dvanáctka vstoupila do tohoto horního pokoje, všimla si uvnitř hned za dveřmi džbánů s vodou, umyvadel a ručníků, připravených pro omytí svých zaprášených nohou; a poněvadž tam nebyli žádní sluhové, kteří by je obsloužili, všichni apoštolové začali ihned po odchodu Jana Marka přemýšlet každý pro sebe: „Kdo nám umyje nohy?“ A každý si myslel, že to nebude on, který by měl být sluhou ostatním.

Jak tam stáli a uvažujíc každý pro sebe, prohlíželi si uspořádání křesel kolem stolu a všimli si vyvýšeného křesla pro hostitele s jedním křeslem vpravo a dalších jedenáct bylo rozmístěno na opačné straně stolu od tohoto čestného místa vpravo od hostitele.

Apoštolové očekávali Ježíše každým okamžikem, ale byli ve velkých rozpacích, zdali se mají sami posadit, anebo počkat až přijde a sám jim určí jejich místa. Zatímco váhali, Jidáš přistoupil k čestnému místu po levici hostitele a dal najevo, že on se chystá si tam sednout jako preferovaný host. Toto Jidášovo počínání okamžitě způsobilo vášnivý spor mezi ostatními apoštoly. Jakmile Jidáš zabral čestné místo, pak Jan Zebedeus vznesl nárok na další preferované místo, to po pravici hostitele. Šimona Petra tak

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936.6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936.7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937.1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host's right.

179:1.4 (1937.2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over to the seat of honor, at the left of the host, and signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next

rozčililo toto osvojení čestných míst Jidášem a Janem, že za pohledu ostatních apoštolů obešel demonstrativně stůl a na jeho nejvzdálenějším konci si vzal poslední křeslo, přímo naproti tomu, které si vzal Jan Zebedeus. Jelikož ostatní si zabrali vyšší místa, Petr se rozhodl vzít si to nejnižší a udělal to nejenom na protest proti nemístné pýše svých bratrů, ale i v naději, že až Ježíš přijde a uvidí ho na nejnižším místě, zavolá ho k sobě na to vyšší a přesadí toho, kdo si dovolil přisvojit si tuto čest.

Poté, když vyšší a nižší místa byla zabrána, zbytek apoštolů si vybral ostatní místa, někteří blíže k Jidášovi a někteří blíž k Petrovi, až nakonec byli všichni usazeni. Seděli kolem stolu ve tvaru podkovy na sklápěcích křeslech v tomto pořadí: napravo od Ježíše byl Jan; nalevo Jidáš, Šimon Zélóta, Matouš, Jakub Zebedeus, Ondřej, Alfeova dvojčata, Filip, Natanael, Tomáš a Šimon Petr.

Sešli se tady všichni pro to, aby oslavili, v každém případě v duchu, obyčej, kterého se zúčastňoval i Mojžíš a vztahoval se k době, kdy jejich předkové byli otroky v Egyptě. Tato večeře byla jejich posledním setkáním s Ježíšem a dokonce i v takové vážné situaci apoštolové, vedení Jidášem, se znovu vrátili ke svému starému sklonu pro pocty, výhody a osobní důležitost.

Když se ve dveřích objevil Ježíš, oni se stále ještě zvýšenými a rozrušenými hlasy mezi sebou přeli. Ježíš se na malou chvíli ve dveřích zastavil a na jeho tváři se pomalu začalo zračit zklamání. Nic neřekl, šel na své místo a jejich uspořádání křesel nezměnil.

Byli nyní připraveni přistoupit k večeři, ale jejich nohy zůstaly neumyty a všichni byli ve stavu nepříjemného rozpoložení mysli. Když Učitel vešel, oni si ještě vyměňovali nelichotivé poznámky jeden o druhém, nemluvě o myšlenkách těch, kteří dokázali své emoce ovládat a neprojevovali své pocity otevřeně.

2. ZAČÁTEK VEČEŘE

Když Učitel zaujal své místo, po nějakou dobu bylo ticho, nikdo nepromluvil. Ježíš se na ně díval a uvolňujíc napětí úsměvem, řekl: „Velice jsem toužil jíst paschální večeři s vámi. Chtěl jsem s vámi jíst ještě jednou, dříve než budu trpět a s vědomím, že přišel můj čas, uspořádal jsem tuto večeři s vámi na dnešní večer, poněvadž, co se týče zítřka, my všichni jsme v rukou Otce, jehož vůli jsem přišel vykonat. Neboť nebudu již s

preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

179:1.5 (1937.3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

179:1.6 (1937.4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

179:1.7 (1937.5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

179:1.8 (1937.6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to refrain from publicly expressing their feelings.

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937.7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: "I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we are all in the hands of the Father, whose will I have

vámi jist až do doby, kdy budete se mnou v království, které mně Otec dá, když dokončím to, kvůli čemu mne na tento svět poslal.“

Když apoštolové smíchali víno s vodou, přinesli pohár Ježíšovi, který ho přijal z ruky Tadeáše, pozvedl jej a pronesl poděkování. Po skončení důků, řekl: „Vezměte tento pohár a podávejte mezi sebou a když z něj budete pít, uvědomte si, že od této chvíle nebudu již s vámi pít plod vinné révy, protože toto je naše poslední večeře. A když se opět takto posadíme, bude to v budoucím království.

Ježíš se obrátil na apoštoly s těmito slovy, poněvadž věděl, že přišla jeho hodina. Pochopil, že přišel čas k návratu ke svému Otci a že jeho práce na zemi je téměř dokončena. Učitel věděl, že zjevil na zemi lásku Otce a ukázal lidstvu jeho milosrdenství a že dokončil to, kvůli čemu na svět přišel—dokonce získá veškerou moc a právo na nebi i na zemi. Také věděl, že Jidáš Iškariotský se již pevně rozhodl vydat ho v tuto noc do rukou jeho nepřátel. On si byl plně vědom toho, že tato zákeřná zrada je dílem Jidášovým, ale věděl také, že z toho mají radost Lucifer, Satan a princ tmy Kaligastia. Ale on se nebál žádného z těch, kteří usilovali o jeho duchovní porážení a stejně se nebál těch, kteří usilovali o jeho fyzickou smrt. Učitel měl pouze jednu obavu a to byla bezpečnost a záchrana jeho vyvolených následovníků. A proto, s plným vědomím, že Otec mu svěřil veškerou pravomoc nad vším, Učitel byl nyní připraven naplnit podobenství o bratrské lásce.

come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world.”

179:2.2 (1938.1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: “Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come.”

179:2.3 (1938.2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father's love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who sought his spiritual overthrow any more than he feared those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. UMÝVÁNÍ NOHOU APOŠTOLŮ

Podle židovského zvyku po vypití prvního paschálního poháru hostitel vstane od stolu a jde si umýt ruce. Později během jídla a po druhém poháru všichni hosté také vstanou a umyjí si ruce. Vzhledem k tomu, že apoštolové věděli, že jejich Učitel nikdy nedodržel tento obřadní rituál umývání rukou, byli velmi zvědaví na to, co zamýšlí udělat, když po vypití svého prvního poháru vstal od stolu a mlčky šel ke dveřím, kde stály džbány s vodou, umyvadla a ručníky. A jejich zvědavost se změnila v údiv, když viděli Učitele, jak odložil svrchní šat, opásal se ručníkem a začal nalévat vodu do jednoho umyvadla na nohy. Představte si ten údiv těchto dvanácti mužů, kteří před malou chvílí odmítli jeden druhému umýt nohy a kteří se tak nemístně přeli o čestná místa za stolem, když viděli, jak Ježíš obešel neobsazený konec stolu a šel k nejnižšímu místu

3. WASHING THE APOSTLES' FEET

179:3.1 (1938.3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash one another's feet, and who had engaged in such

hostiny, kde seděl Šimon Petr a poklekl před ním jako sluha a chystal se Šimonovi umýt nohy. Když si Učitel klekl, všichni apoštolové jako jeden vyskočili na nohy; dokonce i zrádný Jidáš natolik zapomněl na svoji hanebnost, že vyskočil společně s ostatními apoštolů v tomto vyjádření překvapení, úcty a naprostého úžasu.

Šimon Petr stál a díval se na k němu zvednutý obličej svého Učitele. Ježíš nic neřikal; nebylo nutné, aby mluvil. Jeho jednání jasně naznačovalo, že má v úmyslu Šimonovi umýt nohy. Bez ohledu na své lidské nedostatky, Petr Ježíše miloval. Tento galilejský rybář byl prvním člověkem, který celým srdcem uvěřil v božskost Ježíše a také se ke své víře otevřeně a veřejně přiznal. A od té doby Petr skutečně nikdy nezapochyboval o božské podstatě Učitele. Poněvadž Petr si natolik vážil a ctil Ježíše ve svém srdci, nebylo divu, že jeho duše odmítla myšlenku na klečícího před ním Ježíše jako podřízený sluha a chystající se umýt jeho nohy, jako by byl otrok. Když Petr přišel k sobě natolik, že mohl oslovit Učitele, vyjádřil pocity, které naplňovaly srdce všech ostatních apoštolů.

Po několika okamžicích velkých rozpaků Petr řekl: „Učiteli, ty mně skutečně chceš umýt nohy?“ Pozvednuvši své oči nahoru k Petrovi, Ježíš mu odpověděl: „Ty asi nechápeš, co se chystám udělat, ale později pochopíš smysl všech těchto věcí.“ Nato Šimon Petr, po hlubokém nadechnutí, řekl: „Učiteli, nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ A každý z apoštolů přikývnul hlavou na souhlas s Petrovým rozhodným odmítnutím dovolit Ježíšovi, aby se takhle před nimi ponižil.

Také srdce Jidáše Iškariotského bylo zpočátku pohnuto dramatickou působivostí této neobyčejné scény; ale když jeho ješitný intelekt posoudil tento výjev, přišel k závěru, že toto gesto pokory bylo jenom další epizodou, která nezvratně dokazovala to, že Ježíš nemá vlastnosti být osvoboditelem Izraele a že neudělal žádnou chybu ve svém rozhodnutí opustit Ježíšovo hnutí.

Jak tam všichni užaslí a se zatajeným dechem stáli, Ježíš řekl: „Petře, já prohlašuji, že když neumyji tvé nohy, nebudeš se se mnou podílet na tom, co se chystám vykonat.“ Když Petr slyšel toto prohlášení, podtržené skutečností, že Ježíš stále klečel u jeho nohou, udělal jedno z těch rozhodnutí, které se slepě podřídí vůli respektovaného a milovaného člověka. Když Šimon Petr si začínal uvědomovat, že v této

unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon's feet. As the Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

179:3.2 (1938.4) There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter's feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus *and* to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus' kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

179:3.3 (1939.1) After a few moments of this great embarrassment, Peter said, "Master, do you really mean to wash my feet?" And then, looking up into Peter's face, Jesus said: "You may not fully understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things." Then Simon Peter, drawing a long breath, said, "Master, you shall never wash my feet!" And each of the apostles nodded their approval of Peter's firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

179:3.4 (1939.2) The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iscariot; but when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel's deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master's cause.

179:3.5 (1939.3) As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: "Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform." When Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one whom he respected and loved. As it began to

nabízené symbolické službě je skrytý nějaký význam, určující budoucí spojení s prací Ježíše, nejenom že se smířil s myšlenkou dovolit Ježíšovi umýt své nohy, ale svým typickým a zbrklým způsobem řekl: „Učitel, pak tedy umyj nejenom mé nohy, ale také i ruce a hlavu.“

Předtím, než Učitel začal umývat nohy Petra, řekl: „Ten, kdo je již čistý, potřebuje již pouze nohy umýt. Vy, kteří zde dnes večer se mnou sedíte, jste již čistí—ale ne všichni. Ale prach na vašich nohou se musí smýt předtím, než zasednete se mnou k večeři. A kromě toho, chtěl bych vám takovou službu udělat jako podobenství a tím znázornit význam jednoho nového přikázání, které vám za chvíli dám.“

Pak Učitel obešel stůl a mlčky stejným způsobem umyl nohy svým dvanácti apoštolům; dokonce nevynechal ani Jidáše. Když Ježíš umyl dvanáctce nohy, oblékl si svůj šat, vrátil se na své místo hostitele, podíval se na své ohromené apoštoly a řekl:

„Rozumíte opravdu tomu, co jsem teď učinil? Nazýváte mne Učitelem a říkáte pravdu, protože jím jsem. Takže, jestli váš Učitel vám umyl nohy, proč vy jste nechtěli umýt nohy jeden druhému? Jaké poučení byste si měli vzít z tohoto podobenství, kde Učitel ochotně vykoná službu, kterou jeho bratři nebyli ochotni vykonat jeden pro druhého? Opravdu, opravdu, vám říkám: sluha není větší než jeho pán a ten, koho poslali vykonat úkol, není vyšší než ten, kdo ho poslal. Vy jste viděli, jak jsem sloužil v prožitém životě společně s vámi a blažení ti z vás, kteří mají soucitnou odvahu takto sloužit. Ale proč vám to tak dlouho trvá pochopit, že tajemství velikosti v duchovním království se liší od metod materiálního světa—metod moci?“

Když jsem vešel dnes večer do této místnosti, vy jste všichni byli příliš pyšní na to, abyste umyli jeden druhému nohy, ale také jste se začali přít o to, kdo z vás by měl zaujmout čestné místo u mého stolu. O takové pocty usilují farizejové a děti tohoto světa, ale to by se nemělo stát mezi vyslanci nebeského království. Vy opravdu nevíte, že čestné postavení u mého stolu nehraje vůbec žádnou roli? Vy opravdu nechápete, že já miluji každého z vás stejně, jak miluji všechny ostatní? Vy si neuvědomujete, že místo nejbližší ke mně, což lidé považují za velkou poctu, neznamená vůbec nic ve vašem postavení v království nebeském? Vy víte, že králové jinověrců vládnou nad svými poddanými a ti, kteří využívají tuto moc, jsou někdy nazýváni dobrodinci. Ale tomu tak nebude v království nebeském. Ten, kdo mezi vámi bude velký, nechť je malý; zatímco ten, kdo bude vůdce, nechť je

dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one's future connection with the Master's work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: "Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head."

179:3.6 (1939.4) As the Master made ready to begin washing Peter's feet, he said: "He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you."

179:3.7 (1939.5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:3.8 (1939.6) "Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed your feet, why was it that you were unwilling to wash one another's feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?"

179:3.9 (1940.1) "When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let him become as the younger; while he who would

jako ten, který slouží. Kdo je větší; ten, kdo sedí za stolem, či ten, který obsluhuje? Nepovažuje se běžně za většího ten, kdo sedí za stolem? Ale vy vidíte, že já jsem mezi vámi ten, který slouží. A jestli vy jste ochotni stát se spolu se mnou služebníky v konání vůle Otce, tak v budoucím království budete se mnou sdílet moc a pokračovat v konání vůle Otce v budoucí slávě.“

Když Ježíš umkl, Alfeova dvojčata podala chléb a víno společně s hořkými bylinkami a pastou ze sušeného ovoce pro nadcházející chod Poslední Večeře.

4. POSLEDNÍ SLOVA ZRÁDCI

Několik minut apoštolové jedli mlčky, ale pod vlivem Učitelova veselého chování brzy začali mezi sebou diskutovat a za malou chvíli stolování probíhalo tak, jakoby se nic zvláštního nestalo, co by narušilo dobrou náladu a všeobecnou svornost tohoto neobyčejného večera. Po nějaké době, přibližně uprostřed druhého chodu jídla, Ježíš, dívajíc se na ně, řekl: „Řekl jsem vám, jak moc jsem si přál s vámi povečeřet a znajíc, že zlé síly temnoty zosnovali plán s cílem zabít Syna Člověka, rozhodl jsem se mít tuto večeři s vámi v tomto tajném pokoji a den před Paschou, poněvadž zítra večer v tuto dobu již s vámi nebudu. Mnohokrát jsem vám řekl, že se musím vrátit k Otci. Můj čas se nyní naplnil, ale nebylo nutné, aby jeden z vás mě vydal do rukou mých nepřátel.

Když toto apoštolové uslyšeli a jelikož již byli do značné míry připraveni o svoje sebevědomí a sebedůvěru po podobenství o umývání nohou a Učitelovým následným proslovem, začali se dívat jeden na druhého v nejistotě a rozpačitými hlasy se váhavě ptali: „Jsem to já?“ A když se takto všichni zeptali, Ježíš řekl: „I když je nutné, abych šel za svým Otcem, pro vykonání jeho vůle nebylo nutné, aby se jeden z vás stal zrádcem. To jsou plody ukrytého zla v srdci toho, kdo nedokázal milovat pravdu celou svojí duší. Jak zrádná je rozumová pýcha, která předchází duchovní pád! Ten, kdo byl mým přítelem po mnoho let, kdo i teď jí můj chléb, je připraven mě zradit, dokonce i když nyní smáčí svoji ruku s mojí v míse.“

Po těchto Ježíšových slovech se opět všichni začali ptát: Jsem to já?“ A když Jidáš, sedící po levé ruce Ježíše, se znovu zeptal: „Jsem to já?“, Ježíš, smáčející skývu chleba v míse s bylinkami podal ji Jidášovi se slovy: „Ty sám jsi to řekl.“ Ale

be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory.”

179:3.10 (1940.2) When Jesus had finished speaking, the Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

179:4.1 (1940.3) For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: "I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies."

179:4.2 (1940.4) When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, "Is it I?" And when they had all so inquired, Jesus said: "While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years, who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish."

179:4.3 (1940.5) And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, "Is it I?" And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, "Is it I?" Jesus, dipping the bread in the dish of herbs, handed it to Judas, saying, "You have said." But

ostatní neslyšeli to, co Ježíš řekl Jidášovi. Jan, který seděl po Ježíšově pravé ruce, se naklonil k Ježíšovi a zeptal se: „Kdo je to? My bychom měli vědět, kdo se ukázal nedůstojným důvěry.“ Ježíš odpověděl: „Již jsem vám to řekl, ten, komu jsem podal namočený kousek chleba.“ Ale to, že hostitel podává namočenou skývu chleba sedícímu po jeho levé ruce, bylo tak přirozené, že žádný z nich si toho nevšiml, přestože Učitel to jasně řekl. Ale Jidáš dotčeně pochopil význam Učitelových slov ve spojení s jeho počínáním a začal se obávat, že jeho bratři nyní již také vědí, že on je tím zrádcem.

Petr byl velmi vzrušen tím, co slyšel a naklánějíc se přes stůl, řekl Janovi: „Zeptej se ho, kdo to je a jestli ti to již řekl, pověz mně, kdo je zrádcem.“

Ježíš ukončil jejich šeptání slovy: „Je mně líto, že tento zločin se stal možným a doufal jsem do poslední chvíle, že síla pravdy zvítězí nad záludnostmi zla, ale taková vítězství nejsou možná bez víry, kterou přináší upřímná láska k pravdě. Neřekl bych vám o těchto věcech tady, na naší poslední večeři, ale chci vás upozornit na tyto strasti a tak vás připravit na to, čemu nyní čelíme. Řekl jsem vám o tom, protože chci, abyste si po mém odchodu vzpomněli, že jsem věděl o všech těchto zločinných úkladech a že jsem vás předem varoval o tom, že budu zrazen. A to všechno dělám jenom pro to, abych vás posílil před pokušeními a zkouškami, které jsou právě před vámi.“

Po těchto slovech se Ježíš naklonil k Jidášovi a řekl mu: „To, co ses rozhodl udělat, udělej rychle.“ Když toto Jidáš uslyšel, vstal od stolu a spěšně opustil místnost; vyšel do noci udělat to, co se rozhodl vykonat. Když ostatní apoštolové viděli Jidáše chvatně odcházet poté, když Ježíš k němu promluvil, mysleli si, že šel koupit něco dodatečného k večeři, nebo vyřídit nějaký jiný úkol pro Učitele, poněvadž předpokládali, že má stále u sebe měšec.

Nyní Ježíš věděl, že nic nemůže Jidáše zastavit od zrady. Začal s dvanácti—teď zůstal s jedenácti. On sám si vybral šest z těchto apoštolů a přestože Jidáš byl mezi těmi navrženými jeho prvně vybranými apoštoly, přesto ho Učitel přijal a udělal do této chvíle vše možné, aby ho ospravedlnil a zachránil, tak jako usiloval o mír a spasení ostatních.

Tato večeře, probíhající v atmosféře citlivých situací a laskavých pokynů, byla poslední Ježíšovou výzvou dezertujícímu Jidášovi, ale byla marná. Když je láska opravdu mrtvá, varování, i když je podáno nejhleduplnějším způsobem a sděleno ve velmi dobrosrdečném duchu, zpravidla pouze posiluje nenávist a podněcuje zločinné

the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus' right hand, leaned over and asked the Master: "Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust." Jesus answered: "Already have I told you, even he to whom I gave the sop." But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master's words associated with his act, and he became fearful lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

179:4.4 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he addressed John, "Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer."

179:4.5 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: "I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead."

179:4.6 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: "What you have decided to do, do quickly." And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:4.7 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:4.8 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the evil determination to carry out to the full one's own

odhodlání vykonat v plné míře osobní sobecké záměry.

5. USTANOVENÍ PAMĚTNÍ VEČEŘE

Když Ježíšovi přinesli třetí pohár vína—"pohár požehnání"—vstal z křesla, vzal pohár do rukou, požehnal ho slovy: „Vezměte každý z vás tento pohár a napijte se z něho. Bude to pohár mé památky. Toto je pohár požehnání nového odkazu milosrdenství a pravdy. Stane se pro vás symbolem poskytnutí a služby božského Ducha Pravdy. A já budu opět pít s vámi z tohoto poháru až v nové podobě ve věčném království Otce.“

Všichni apoštolové cítili, že se odehrává něco neobyčejného, když v hluboké úctě a naprostém tichu pili z tohoto poháru požehnání. Historická Pascha oslavovala osvobození jejich předků od národního otroctví a získání osobní svobody; teď Učitel ustanovoval nový pamětní večer jako symbol nového vysvobození, kdy zotročený jedinec se zbavuje okovů ceremonialismu a sobeckosti a získává duchovní radost v bratrství a přátelství osvobozených v duchu synů živého Boha.

Když skončili s pitím z tohoto nového pamětního poháru, Učitel vzal chléb, požehnal ho, lámal a podával ho apoštolům, kteří si ho předávali jeden druhému a řekl: „Vezměte tento pamětní chléb a jezte ho. Řekl jsem vám, že já jsem chléb života. A tento chléb života je spojením života Otce a Syna v jednom daru. Slovo Otce, zjeveného v Synu, je skutečně chlebem života.“ Když se rozdělili o pamětní chléb, symbolem živého slova pravdy, vtěleného do podoby smrtelného těla, všichni se posadili.

V ustavování této pamětní večeře Učitel, jak bylo vždy jeho zvykem, použil podobenství a symboly. Použil symboly, protože chtěl učít určité velké pravdy takovým způsobem, aby bylo pro jeho následovníky obtížné připojit k jeho slovům přesně stanovený výklad a pevný smysl. Tímto způsobem se snažil zabránit následným generacím vylepšovat jeho učení a spoutat jeho duchovní významy mrtvými řetězy tradice a dogmatu. V založení jediného obřadu či slavnostního aktu, spojeného s celou misí jeho života, Ježíš vynaložil velké úsilí naznačit významy, spíše než se závazně vyjádřit přesnými definicemi. On nechtěl zničit individuální představu o božském spojení založením přesné formy; ani si nepřál omezit duchovní představivost věřícího tím,

selfish projects, when love is once really dead.

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE SUPPER

179:5.1 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the "cup of blessing," he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it, saying: "Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the Father's eternal kingdom."

179:5.2 (1942.1) The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

179:5.3 (1942.2) When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: "Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life." When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

179:5.4 (1942.3) In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions*. He did not wish to destroy the individual's concept of divine

že ho spoutá formálnostími. On se spíše snažil přidat znovuzrozené duši člověka radostná křídla nové a živoucí duchovní svobody.

Nicméně, bez ohledu na Ježíšovu snahu ustanovit tuto novou památní symboliku, jeho stoupenci v následujících stoletích se postarali o to, aby jeho vyjádřená touha byla prakticky zmařena; jeho jednoduchý duchovní symbolismus toho posledního večera v těle byl převeden do přesných výkladů a vystaven téměř matematické přesnosti stanovené formuli. Žádné z Ježíšových učení se nestalo takovou kanonickou tradicí, jako toto.

Jestli účastníci této pamětní večeře věří v Syna a znají Boha, tak oni si nemusí spojovat její symboliku s naivními lidskými výklady významu božské přítomnosti, protože při všech takových příležitostech je Učitel skutečně přítomen. Památní večeře je symbolickým setkáním věřícího s Michaelem. Když se stanete takto duchovně vnímaví, skutečně cítíte přítomnost Syna a jeho duch se spojuje s pobývajícím ve vás částí jeho Otce.

Po krátké chvíli jejich rozjímání Ježíš pokračoval: „Když budete dělat tyto věci, vzpomeňte si na můj život, prožitý na zemi mezi vámi a radujte se z toho, že i nadále žiji na zemi s vámi a sloužím skrze vás. Jako jedinci, nepřete se mezi sebou o tom, kdo z vás je větší. Buďte všichni jako bratři. A když se království rozšíří a pojme velkou skupinu věřících, tak se také zdržte sporů o velikosti či privilegiích mezi takovými skupinami.“

A tato velká událost se stala v horním pokoji v domě jednoho z přátel. Kolem večeře, nebo domu, nebylo vůbec nic posvátného či nábožensky obřadného. Památní večeře byla ustanovena bez souhlasu duchovenstva.

Když Ježíš takto ustanovil pamětní večeři, řekl apoštolům: „A pokaždé, když budete takto večeřet, dělejte to v upomínce na mne. A když si na mne vzpomenete, nejdříve si připomeňte můj život v těle, vzpomeňte si na to, že jsem byl kdysi s vámi a potom, očima víry, si uvědomte, že jednou vy všichni budete večeřet ve věčném království mého Otce. To je nová Pascha, kterou vám zanechávám: památka na můj poskytnutý život, slovo věčné pravdy; a moje láska k vám—rozlévání mého Ducha Pravdy na celé lidstvo.“

A zakončili tuto oslavu starodávné, ale nekrvavé Paschi, ve znamení inaugurace nové

communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer's spiritual imagination by formally cramping it. He rather sought to set man's reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

179:5.5 (1942.4) Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

179:5.6 (1942.5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present*. The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:5.7 (1942.6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: "When you do these things, recall the life I have lived on earth among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals, contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups."

179:5.8 (1943.1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:5.9 (1943.2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: "And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father's eternal kingdom. This is the new Passover which I leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh."

179:5.10 (1943.3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with

pamětní večeře,	společným zpíváním	sto	the inauguration of the new supper of the
osmnáctého žalmu.			remembrance, by singing, all together, the one
			hundred and eighteenth Psalm.

Kapitola 180. Rozmluva na rozloučenou

⇨ 179

Kniha Urantia

181 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 180 ROZMLUVA NA ROZLOUČENOU

Sekce

Úvod

1. Nové přikázání
2. Vinná réva a ratolesti
3. Nepřátelství světa
4. Slíbený pomocník
5. Duch Pravdy
6. Nezbytnost odchodu

PAPER 180 THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

Úvod

PO zazpívání žalmu na ukončení Poslední Večeře si apoštolové mysleli, že Ježíš má v úmyslu se potom bezprostředně vrátit do tábora, ale on jim dal pokyn, aby zůstali sedět. Učitel jim řekl:

„Vy si dobře pamatujete na to, když jsem vás poslal na cesty bez měšců a bez peněz a také jsem vám radil nebrat si žádné další oblečení. A vy si všichni vzpomenete, že vám nic nechybělo. Ale nyní vás čekají těžké časy. Nemůžete se již více spoléhat na dobrou vůli lidí. Od této chvíle ten, kdo má měšec, nechť si ho vezme sebou. Když půjdete do světa hlásat toto evangelium, udělejte taková opatření pro vlastní zajištění, která se vám budou zdát nejlepší. Já jsem přišel, abych přinesl mír, ale ten se nějakou dobu neobjeví.

Nyní nastal čas proslavit Syna Člověka a Otec bude proslaven ve mně. Moji přátelé, budu s vámi již jenom krátkou chvílí. Brzy mne budete hledat, ale nenaleznete mne, poněvadž odcházím tam, kam vy ještě nemůžete přijít. Ale, až dokončíte svoji práci na zemi, tak, jako já jsem dokončil svoji, potom přijdete za mnou, stejně jako já se nyní připravuji odejít za svým Otcem. Již velmi brzy vás opustím a na zemi mne již více

INTRODUCTION

180:0.1 (1944.1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:0.2 (1944.2) “You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time.

180:0.3 (1944.3) “The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now prepare to go to my Father. In just a short time I

neuvíďte, ale uvidíte mne v budoucím věku, když vystoupíte do království, které mně dal můj Otec.“

am going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me.”

1. NOVÉ PŘIKÁZÁNÍ

Po krátké neformální debatě Ježíš vstal a řekl: „Když jsem vám přednesl podobenství, znázorňující, jak byste měli ochotně sloužit jeden druhému, řekl jsem, že vám chci dát nové přikázání; a chci to udělat nyní, poněvadž vás brzy opustím. Vy dobře znáte přikázání, které vám prikazuje milovat jeden druhého; abyste milovali svého bližního jako sami sebe. Ale já nejsem úplně spokojen ani s takovou upřímnou oddaností ze strany mých dětí. Chtěl bych, aby vaše činy byly naplněny ještě větší láskou v království věřícího bratrstva. A proto vám dám toto nové přikázání: milujte jeden druhého tak, jako já jsem miloval vás. A takto všichni lidé budou vědět, že jste mými učedníky, jestli budete milovat jeden druhého takovou láskou.

Když vám dávám toto nové přikázání, nevkládám tím na vás žádné nové břemeno; spíše vám dávám novou radost a možnost prožít nové štěstí—poznat potěšení z poskytnutí lásky vašeho srdce jiným lidem. Přestože budu brzy snášet vnější muka, poznám nejvyšší radost z poskytnutí celé mé lásky vám a vašim smrtelným bratrům.

Vybízením vás milovat jeden druhého, jako já jsem miloval vás, vám ukazuji nejvyšší míru opravdové lásky, protože není větší lásky, než ta, při které je člověk připraven dát za své přátele svůj život. A vy jste moji přátelé; a zůstanete mými přáteli, jestli jste ovšem ochotni dělat to, čemu jsem vás naučil. Nazýváte mne Pánem, ale já vás nenazývám služebníky. Jestli budete jenom milovat jeden druhého tak, jako já miluji vás, budete mými přáteli a já vám vždy budu říkat to, co mně sdělí Otec.

Nejenom vy jste si vybrali mne, ale já jsem si také vybral vás a nařídil vám jít do světa a poskytovat plody láskyplné služby svým bratrům tak, jako já jsem žil mezi vámi a odhalil vám Otce. Otec i já budeme pracovat s vámi a vy poznáte božské naplnění radosti, jestli se jenom budete řídit mým přikázáním milovat jeden druhého tak, jako já jsem miloval vás.“

Jestli chcete sdílet radost Učitele, musíte sdílet jeho lásku. A sdílet jeho lásku znamená, že jste sdíleli jeho službu. Takové poznání lásky vás neosvobodí od těžkostí tohoto světa; to nevytvoří

1. THE NEW COMMANDMENT

180:1.1 (1944.4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: “When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another.

180:1.2 (1944.5) “When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart’s affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals.

180:1.3 (1944.6) “When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me.

180:1.4 (1945.1) “You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I have loved you.”

180:1.5 (1945.2) If you would share the Master’s joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the

nový svět, ale s určitostí to udělá starý svět novým.

Pamatujte si: Je to oddanost, ne oběť, co Ježíš požaduje. Vědomí oběti naznačuje nepřítomnost toho upřímného citu, který udělá z takové láskyplné služby nejvyšší radost. Idea povinnosti znamená úmysl sloužit, a proto takoví lidé nepocítují ohromné nadšení z toho, že vám dělají službu jako přítel příteli. Impuls přátelství přesahuje všechna rozhodnutí sloužit a služba příteli příteli se nikdy nemůže nazývat obětí. Učitel učil své apoštoly, že jsou syny Božími. Nazýval je bratry a teď, před svým odchodem, je nazývá přáteli.

difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world new.

180:1.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. VINNÁ RÉVA A RATOLESTI

Potom Ježíš opět povstal a pokračoval v učení svých apoštolů: „Já jsem pravá vinná réva a můj Otec je vinař. Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. A můj Otec po mně požaduje jenom to, abyste dávali mnoho plodů. Réva se prořezává jenom pro to, aby se zvýšila úrodnost jejích ratolestí. Každou moji ratolest, která nenese ovoce, Otec odřeže. Každou ratolest, která nese plody, Otec očistí, aby mohla nést ještě více plodů. Vy jste již očištěni mým slovem, ale musíte pokračovat, abyste zůstali čistými. Musíte pobývat ve mně a já ve vás; ratolest odumře, jestli je oddělena od révy. Jako ratolest nemůže nést plody sama od sebe, nezůstane-li v révě, tak ani vy nemůžete přinášet plody láskyplné služby, nezůstane-li ve mně. Pamatujte si: Já jsem pravá vinná réva a vy jste živé ratolesti. Ten, kdo žije ve mně a já jsem v něm, přinese mnoho plodů ducha a pozná nejvyšší radost z poskytování této duchovní úrody. Jestli udržíte toto živé duchovní spojení se mnou, tak přinesete hojnost plodů. Jestli zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, budete schopni se mnou volně rozmlouvat a potom vás může můj živý duch tak naplnit, že budete moci požádat o všechno, co si přeje můj duch a udělat to všechno s přesvědčením, že Otec vyhoví naší prosbě. Otec bude oslaven tehdy, když réva má hodně živých ratolestí a když každá ratolest přináší hodně plodů. A když svět uvidí tyto plody, které přinášejí ratolesti—mé přátele, kteří milují jeden druhého tak, jako já jsem miloval je—všichni lidé budou vědět, že vy jste opravdu moji učedníci.

Jak Otec miloval a miluje mne, tak i já jsem miloval a miluji vás. Žijte v mé lásce, jako já žiji v lásce Otce. Jestli budete konat tak, jak jsem vás učil, budete pobývat v mé lásce, stejně, jako já jsem dodržel slovo Otce a navždy pobývám v jeho lásce.“

2. THE VINE AND THE BRANCHES

180:2.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: “I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

180:2.2 (1945.5) “As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father’s love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father’s word and evermore abide in his love.”

Židé již dávno učili, že Mesiáš bude „ratolestí, vyrůstající z vinné révy“ předků Davida a na památku tohoto starého učení zdobí vchod do Herodova chrámu velký emblém vinné révy a jejích ratolestí. Všichni apoštolové si na tyto věci vzpomněli, když v ten večer k nim Učitel promlouval v horním pokoji.

Ale pozdější chybný výklad toho, co Učitel myslel, když mluvil o modlitbě, vedl ke smutným následkům. Kolem učení Ježíše by nevznikly téměř žádné problémy, kdyby si jeho posluchači zapamatovali přesně jeho slova a ta by byla následně pravdivě zapsána. Ale tak, jak o tom bylo vytvořeno písemné svědectví, věřící časem začali považovat modlitbu ve jménu Ježíše za jakýsi druh nejvyššího kouzla a mysleli, že dostanou od Otce všechno, o co požádají. Po staletí upřímné duše rozbíjely svoji víru o toto úskalí. Jak dlouho to bude věřícím tohoto světa trvat, než pochopí, že modlitba není způsob dosažení svých cílů, ale spíše cesta převzít cíle Boha—získávání zkušenosti, jak rozpoznat a vykonávat vůli Otce? Absolutní pravdou je to, že když vaše vůle je opravdu srovnána s jeho vůlí, můžete požádat o cokoli, co tyto spojené vůle pocítí a bude to splněno. A takové spojení vůlí je způsobeno Ježíšem a skrze něho, tak jako život vinné révy vtéká to živých ratolestí a skrze ně.

Když existuje toto živé spojení mezi božskostí a lidstvem a jestli lidstvo se bezmyšlenkovitě a nevědomě modlí za sobecké a marnivé cíle, je možná pouze jedna božská odpověď: větší a vzrůstající úroda plodů ducha na stoncích živých ratolestí. Když je ratolest vinného kmene živá, tak je na všechny prosby možná pouze jedna odpověď: zvýšená úroda hroznů. Ve skutečnosti ratolest existuje jenom za jediným účelem a může dělat pouze jedno: přinášet plody, dávat hrozny. Tak i opravdový věřící existuje jenom za účelem přinášení plodů ducha; milovat lidi tak, jak on je milován Bohem—a to znamená, že my bychom měli milovat jeden druhého tak, jak nás miloval Ježíš.

A když Otec položí na vinnou révu svoji výchovnou ruku, je to děláno z lásky, aby ratolesti mohli přinášet hodně plodů. A moudrý vinař odřezává pouze mrtvé a neplodné ratolesti.

Ježíš měl značné potíže přivést dokonce i své apoštoly k pochopení toho, že modlitba je činností v duchu narozených věřících v království, kde vládne duch.

180:2.3 (1946.1) The Jews had long taught that the Messiah would be “a stem arising out of the vine” of David’s ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its attached vine decorated the entrance to Herod’s temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

180:2.4 (1946.2) But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master’s inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus’ name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God’s way, an experience of learning how to recognize and execute the Father’s will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

180:2.5 (1946.3) When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for, and can do nothing except, fruit bearing, yielding grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

180:2.6 (1946.4) And when the Father’s hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

180:2.7 (1946.5) Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. NEPŘÁTELSTVÍ SVĚTA

3. ENMITY OF THE WORLD

Jedenáctka ještě nestačila dokončit svoji debatu o proslovu o vinné révě a ratolestech, když Učitel jim dal znamení, že k nim chce ještě promluvit a vědom si toho, že nezbývá mnoho času, řekl: „Až vás opustím, nenechtejte se odradit nepřátelstvím světa. Neklesejte na mysli ani tehdy, když bázlivi věřící se obrátí proti vám a spojí se s nepřáteli království. Jestli vás svět bude nenávidět, vzpomeňte si, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho, ale jelikož vy nenáležíte tomuto světu, tak proto vás svět odmítne milovat. Vy žijete na tomto světě, ale vaše životy nejsou životy tohoto světa. Já jsem si vás vybral na tomto světě, abyste představovali ducha jiného světa i na tomto světě, ze kterého jste byli vybráni. Ale vždy si pamatujte má slova, která jsem vám řekl: „Služebník není nad svého pána. Jestli se odvážíli mne pronásledovat, budou pronásledovat i vás. Jestli má slova urážejí nevěřící, tak také vaše slova budou urážet bezbožníky. A to všechno vám budou dělat kvůli tomu, že nevěří ani ve mne, ani v Toho, který mne poslal; proto budete hodně trpět kvůli mému evangeliu. Ale když budete podstupovat tato utrpení, vzpomeňte si na to, že i já jsem také trpěl ještě dříve, než vy, kvůli tomuto evangeliu nebeského království.

Mnozí z těch, kteří vás budou napadat, nevědí o nebeském světle, ale to nelze říci o těch, kteří nás nyní pronásledují. Kdybychom je neučili pravdě, mohli by udělat mnoho zvláštních věcí a nebyli by odsouzeni, ale teď, jelikož vědí o světle a rozhodli se ho zavrhnout, nemohou žádným způsobem omluvit svůj postoj. Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce. Jinak to být nemůže; světlo, které spasí toho, kdo ho přijal, může jenom odsoudit toho, kdo ho vědomě odmítl. A co jsem udělal těmto lidem, aby mě nenáviděli takovou nesmírnou nenávistí? Nic, kromě toho, že jsem jim nabídl přátelství na zemi a spasení v nebi. Nečetli jste ve Spisech rčení: „A oni mě nenáviděli bez příčiny“?

Ale já vás nenechám samotné na tomto světě. Velmi brzy po mém odchodu vám pošlu duchovního pomocníka. Bude s vámi ten, kde zaujme mé místo mezi vámi, kdo vás bude i nadále učit cestám pravdy a kdo vás bude i utěšovat.

Nechť se vaše srdce netrápí. Vy věříte v Boha; pokračujte věřit i ve mne. Přestože vás musím opustit, nebudu od vás daleko. Již jsem vám řekl, že ve vesmíru mého Otce je mnoho obydlí. Kdyby to nebyla pravda, neříkal bych vám to znovu a znovu. Chystám se vrátit na tyto světy světla—nebeská obydlí Otce, na která jednou vystoupíte i vy. Z těchto míst jsem já přišel na tento svět a teď nastal čas, kdy se musím vrátit k práci mého Otce na nebeských sférách.

180:3.1 (1946.6) The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: "When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:3.2 (1947.1) "Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: 'And they hated me without a cause'?

180:3.3 (1947.2) "But I will not leave you alone in the world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

180:3.4 (1947.3) "Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father's universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father's heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father's work in the

Když takto odejdu před vámi do nebeského království Otce, tak určitě pro vás pošlu, abyste mohli se mnou být na těch místech, která byla připravena pro smrtelné Boží syny ještě předtím, než se objevil tento svět. Ačkoliv musím od vás odejít, budu s vámi přítomen v duchu a časem budete se mnou osobně, když vystoupíte ke mně v mém vesmíru, jako já se nyní chystám vystoupit k mému Otcovi v jeho větším vesmíru. A to, co jsem vám řekl, je pravda a je věčná, i když to nemůžete plně pochopit. Odcházím ke svému Otcovi, a přestože vy mne nemůžete následovat, s určitostí za mnou přijdete v budoucích epochách.“

Když se Ježíš posadil, Tomáš vstal a řekl: „Učiteli, my nevíme, kam odcházíš; proto také neznáme cestu. Ale budeme tě následovat dnes večer, jestli nám ukážeš cestu.“

Ježíš vyslechl Tomáše a odpověděl: „Tomáši, já jsem cesta, pravda a život. Jenom skrze mne může člověk přijít k Otcovi. Všichni, kteří naleznou Otce, nejdříve naleznou mne. Jestli znáte mne, znáte i cestu k Otcovi. A vy mne znáte, protože jste se mnou žili a teď mne vidíte.“

Ale jeho učení bylo příliš tajuplné pro mnohé apoštoly, především pro Filipa, který, po výměně několika slov s Natanaelem, povstal a řekl: „Učiteli, ukaž nám Otce a všechno, co jsi řekl, bude jasné.“

A když Filip toto řekl, Ježíš odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi a ty mě přesto neznáš? Znovu prohlašuji: Ten, kdo viděl mne, viděl Otce. Jak tedy můžeš potom říci: Ukaž nám Otce? Ty nevěříš, že já jsem v Otcovi a Otec je ve mně? Neučil jsem vás, že slova, která říkám vám, nejsou moje, ale jsou to slova Otce? Já mluvím za Otce a ne za sebe. Já jsem na tomto světě, abych vykonal vůli Otce, a to jsem udělal. Můj Otec pobývá ve mně a pracuje skrze mne. Věřte mně, když vám říkám, že Otec je ve mně a že já jsem v Otcovi, nebo ve mne věřte kvůli životu, jaký jsem prožil—kvůli mé práci.“

Když Učitel odešel, aby se osvěžil vodou, jedenáctka se pustila do vášnivě debaty o tomto učení a Petr se již chystal zahájit dlouhý proslov, když se Ježíš vrátil a dal jim znamení, aby se posadili.

spheres on high.

180:3.5 (1947.4) “If I thus go before you into the Father’s heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come.”

180:3.6 (1947.5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: “Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way.”

180:3.7 (1947.6) When Jesus heard Thomas, he answered: “Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me.”

180:3.8 (1947.7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who, after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: “Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain.”

180:3.9 (1947.8) And when Philip had spoken, Jesus said: “Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father’s will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work’s sake.”

180:3.10 (1948.1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. SLÍBENÝ POMOCNÍK

Ježíš pokračoval v učení slovy: „Až odejdu za

4. THE PROMISED HELPER

180:4.1 (1948.2) Jesus continued to teach, saying:

svým Otcem a až on plně uzná práci, kterou jsem pro vás udělal na zemi a až dostanu pravomocnou nadvládu ve své vlastní sféře, řeknu svému Otcí: zanechavši své děti na zemi samotné, musím splnit svůj slib a poslat jim jiného učitele. A když Otec bude souhlasit, rozliji Duch Pravdy na celé lidstvo. Ve vašich srdcích už pobývá duch Otce, a když nastane tento den, budete mít v sobě i mne zrovna tak, jak máte nyní Otce. Tento nový dar je duch živé pravdy. Nevěřící nebudou zpočátku naslouchat učení tohoto ducha, ale všichni synové světla ho s radostí přijmou a to celým srdcem. A když tento duch k vám přijde, vy ho poznáte, jak jste poznali mne a přijmete tento dar do vašich srdcí a on ve vás zůstane. Vy si takto uvědomíte, že se vás nechystám opustit bez pomoci a vedení. Nenechám vás opuštěné. Dnes mohu být s vámi jenom osobně. V budoucích epochách budu s vámi a všemi ostatními lidmi, kteří touží po mé přítomnosti, ať jste kdekoli a s každým z vás současně. Nevidíte, že je lepší, abych odešel; že když vás opustím v těle, tak budu moci být více a v hojně míře s vámi v duchu?

Ještě několik hodin a svět mne již neuvidí; ale vy mne budete i nadále znát ve svých srdcích dokud vám nepošlu nového učitele—Ducha Pravdy. Tak, jak jsem žil s vámi, budu žít ve vás; budu zajedno s vaší osobní zkušeností v království ducha. A když se toto stane, budete s určitostí vědět, že já jsem v Otcí a že, i když váš život s Otcem je ukryt ve mně, já jsem také ve vás. Já miluji Otce a dodržel jsem jemu dané slovo; vy milujete mne a dodržíte mně dané slovo. Tak, jak Otec dal mně svého ducha, tak já dám vám svého ducha. A tento Duch Pravdy, kterého vám poskytnu, vás povede a bude vás povzbuzovat a nakonec vás přivede k celé pravdě.

Říkám vám všechny tyto věci dokud jsem ještě s vámi, abyste byli lépe připraveni na zvládání těch zkoušek, před kterými právě stojíme. A až přijde nový den, bude ve vás pobývat Syn a také Otec. A tyto dary nebes budou s vámi věčně pracovat jeden s druhým, tak jak Otec a já jsme pracovali na zemi a před vašimi očima jako jedna osoba—Syn Člověka. A tento duchovní přítel vám připomene všechno, čemu jsem vás učil.“

Když se Učitel na chvíli odmlčel, Jidáš Alfeus se odvážil položit jednu z mála otázek, které on či jeho bratr kdy veřejně Ježíšovi položili. Jidáš se zeptal: „Učiteli, ty jsi po celou tu dobu žil s námi jako přítel; jak tě poznáme, když se nám budeš projevovat pouze skrze tohoto ducha? Jestli tě svět neuvidí, jak si můžeme být jisti, že jsi to ty?

“When I have gone to the Father, and after he has fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father's spirit in your hearts, and when this day shall come, you will also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?

180:4.2 (1948.3) “In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:4.3 (1948.4) “I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you.”

180:4.4 (1948.5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: “Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the

Jak se nám ukážeš?”

Ježíš se na ně všechny podíval, usmál se a řekl: „Mé malé děti, odcházím a vracím se ke svému Otci. Zanedlouho mě již nevidíte takového, jaký jsem teď, z masa a krve. Zakrátko vám pošlu svého ducha, který je ve všem jako já, kromě tohoto materiálního těla. Tento nový učitel je Duch Pravdy, který bude žít s každým z vás ve vašich srdcích a všechny děti světla se tak stanou jeden a budou přitahováni jeden k druhému. A tímto způsobem Otec i já budeme schopni žít v duši každého z vás a také v srdcích všech ostatních lidí, kteří nás milují a kteří tuto lásku naplňují, když milují jeden druhého—tak, jak já miluji vás.“

Jidáš Alfeus úplně nepochopil, co Učitel řekl, ale rozuměl slibu, že přijde nový učitel a z výrazu na tváři Ondřeje vycítil, že na svoji otázku dostal dobrou odpověď.

5. DUCH PRAVDY

Nový pomocník, kterého Ježíš slíbil poslat do srdcí všech věřících tím, že ho rozlije na celé lidstvo, je Duch Pravdy. Tento boží dar není dekret či zákon pravdy, ani není poslán působit jako forma či vyjádření pravdy. Nový učitel je přesvědčení o pravdě, vědomí a jistota skutečných významů na reálných duchovních úrovních. A tento nový učitel je duch živý a rostoucí pravdy, rozšiřující se, rozvíjející se a adaptující se pravdy.

Božská pravda je živá, duchem vnímaná realita. Pravda existuje pouze na vysokých duchovních úrovních vnímání božskosti a vědomého spojení s Bohem. Můžete poznávat pravdu a můžete prožívat pravdu; můžete cítit vzrůstání pravdy v duši a těšit se z osvobozujícího osvětlení pravdy v mysli, ale nemůžete uvěznit pravdu do pravidel, kodexů, symbolů víry, nebo intelektuálních systémů lidského chování. Když zastáváte lidskou formulaci pravdy, ona rychle umírá. Posmrtná záchrana uvězněné pravdy může v nejlepším případě nastat pouze v pochopení osobité formy intelektualizované, zvelebené moudrosti. Statická pravda je mrtvá pravda a jenom mrtvá pravda se může pokládat za teorii. Živá pravda je dynamická a může existovat v lidské mysli jenom jako empirické jsoucno.

Intelligence vyrůstá z materiálního bytí, které je osvětleno přítomností kosmické mysli. Moudrost obsahuje rozumové vědomosti, povýšené na nové úrovně významu a aktivované přítomností vesmírného daru—pomocného ducha moudrosti.

world sees you not, how shall we be certain about you? How will you show yourself to us?”

180:4.5 (1949.1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: “My little children, I am going away, going back to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn toward one another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you.”

180:4.6 (1949.2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew's face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:5.1 (1949.3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth*. This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth*, the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptative truth.

180:5.2 (1949.4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:5.3 (1949.5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of

Pravda je hodnota, náležící duchovní realitě a poznána pouze duchem obdařenými bytostmi, které působí na nadmateriálních úrovních vesmírného vědomí a které, po poznání pravdy, umožní aktivujícímu duchu žít a vládnout v jejich duších.

Opravdové dítě vesmírného vhledu hledá živého Ducha Pravdy v každém moudrém rčení. Boha si uvědomující jedinec neustále pozvedá moudrost na úrovně božských cílů—úrovně živé pravdy; duchovně nerozvíjející se duše nepřetržitě táhne živou pravdu dolů na mrtvé úrovně moudrosti a do oblasti pouhé povznešené vědomosti.

Když zlaté pravidlo postrádá nadlidský vhled Ducha Pravdy stává se pouhým pravidlem vysokého etického chování. Když je zlaté pravidlo vykládáno doslovně, může se stát prostředkem závažných útoků na bližního. Bez duchovního pochopení zlatého pravidla moudrosti si můžete myslet, že, když vy si přejete, aby vám všichni lidé říkali úplně a upřímně, co si myslí, tak vy také budete svým bližním říkat naplno a upřímně co si myslíte. Takový neduchovní výklad zlatého pravidla může vést k nevýslovnému neštěstí a nekonečnému trápení.

Někteří lidé chápou a vykládají zlaté pravidlo jako čistě intelektuální ztvzení lidského bratrství. Jiní pocítují toto vyjádření lidských vztahů jako emocionální uspokojení ze soucitných pocitů k lidské osobnosti. Další smrtelníci vnímají toto stejné zlaté pravidlo jako měřítko pro hodnocení všech sociálních vztahů, jako normu společenského chování. A jsou tací, kteří se na něho dívají jako na pozitivní příkaz velkého morálního učitele, který v tomto prohlášení ztělesnil nejvyšší pojetí morální povinnosti, týkající se všech bratrských vztahů. V životech takových morálních bytostí se zlaté pravidlo stává centrem moudrosti a obsahuje celou jejich filozofii.

V království věřícího bratrství Boha si uvědomujících milovníků pravdy toto zlaté pravidlo přibírá živé hodnoty duchovního vnímání na těch vyšších úrovních výkladu, které způsobují to, že smrtelní Boží synové chápou toto Učitelovo přikázání tak, že se mají chovat ke svým bližním takovým způsobem, že v důsledku jejich styku s nimi dosáhnou největší možné dobro. V tomto také spočívá podstata opravdového náboženství: milujte své bližní tak, jako sami sebe.

Ale nejvyšší pochopení a nejoprávdovější výklad zlatého pravidla spočívá ve vnímání ducha té pravdy, která je obsažena ve věčné a živé realitě takového božského prohlášení.

the universe endowment of the adjutant of wisdom. Truth is a spiritual reality value experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:5.4 (1949.6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted knowledge.

180:5.5 (1949.7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950.1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950.2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950.3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine

Opravdový kosmický význam tohoto pravidla univerzálního vztahu je odhalen pouze v jeho duchovním pochopení, ve výkladu zákona jednání ducha Syna k duchu Otce, který pobývá v duši smrtelného člověka. A když takový duchem vedení smrtelníci pochopí skutečný význam tohoto zlatého pravidla, jsou naplnění překypující jistotou toho, že jsou občany přátelského vesmíru a jejich ideály duchovní reality jsou uspokojeny jen tehdy, když milují své bližní tak, jak Ježíš miloval nás všechny; a v tom spočívá realita pochopení lásky Boha.

Předtím, než můžete doufat v dostatečné porozumění učení a praktik Ježíše, týkajících se neodporování zlu, musíte pochopit tuto samou filozofii živé flexibility a kosmické přizpůsobivosti božské pravdy k individuálním potřebám a schopnostem každého Božího syna. Učení Ježíše je ve své podstatě duchovní deklarací. Dokonce materiální důsledky jeho filozofie není možno úspěšně posuzovat v odtržení od jejich duchovních vzájemných vztahů. Duch Učitelova příkazu spočívá v neodporování všem sobeckým reakcím k vesmíru, spojených s aktivním a progresivním dosažením spravedlivých úrovní opravdových duchovních hodnot; božské krásy, nekonečného dobra a věčné pravdy—poznání Boha a stále více se mu podobat.

Láska, nesobeckost, musí podstupovat neustálé a živé přehodnocování vztahů v souladu s vedením Ducha Pravdy. A takto láska musí rozumět stále se měnícím a zvětšujícím představám o nejvyšším kosmickém dobru toho jedince, který je milován. A potom láska získá ten samý postoj ke všem ostatním jedincům, kteří by mohli být ovlivněni vzrůstajícím a živým vztahem—láskou duchem vedeného smrtelníka k ostatním občanům vesmíru. A celá tato živá adaptace lásky musí být prováděna s ohledem na prostředí, ve kterém je přítomno jak zlo, tak i věčný cíl—dosažení dokonalosti božského osudu.

A tudíž nám musí být jasné, že ani zlaté pravidlo, ani učení o neodporování nemohou být nikdy správně pochopeny jako dogmata, nebo příkazy. Je možno je pochopit pouze tím, že jsou prožívány, že jejich významy jsou chápány v živém výkladu Ducha Pravdy, který usměrňuje láskyplný vztah jednoho člověka s druhým.

A to všechno jasně ukazuje na rozdíl mezi starým náboženstvím a novým. Staré náboženství učilo sebeobětování; nové náboženství učí pouze zapominání na sebe sama, zvětšenému sebeuplatnění ve spojené službě bližním a pochopení vesmíru. Staré náboženství bylo motivováno vědomím strachu; nové evangelium je ovládáno přesvědčením v pravdě—duchem věčné

declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality are satisfied only when they love their fellows as Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

180:5.9 (1950.4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and to become increasingly like him.

180:5.10 (1950.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptative interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-changing and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

180:5.11 (1950.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

180:5.12 (1951.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction,

a univerzální pravdy. A žádná zbožnost či oddanost své víře nemohou nahradit nepřítomnost v životní zkušenosti věřících v království toho spontánního, ušlechtilého a upřímného přátelství, které charakterizuje v duchu zrozené syny živého Boha. Ani tradice, ani obřadní systém formálních bohoslužeb nemohou nahradit nedostatek opravdového soucitu ke svým bližním.

the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. NEZBYTNOST ODCHODU

Poté, jak Petr, Jakub, Jan a Matouš položili Učíteli množství otázek, on pokračoval ve své rozpravě na rozloučenou slovy: „A všechno toto vám říkám před svým odchodem, abyste tak byli připraveni na to, co vás čeká a neudělali velké chyby. Řídící úřady se neuspokojí jen pouhým vaším vyloučením ze synagog; upozorňuji vás na to, že se blíží čas, kdy ti, kteří vás budou zabíjet, si budou myslet, že tím dělají službu Bohu. A všechny tyto věci vám budou dělat a i těm, které povedete do království nebeského, protože neznají Otce. Odmítnutím přijmout mne, odmítl poznat Otce; a odmítají přijmout mne, když zavrhnou vás, pokud dodržíte mé nové přikázání, že milujete jeden druhého tak, jak já miluji vás. Říkám vám o těchto věcech předem, abyste, až přijde váš čas, tak jak teď přišel můj, byli posíleni ve vašem vědomí tím, že jsem o tom všem věděl a že můj duch bude s vámi v celém vašem utrpení, podstoupeném kvůli mně a kvůli evangeliu. Právě za tímto účelem jsem s vámi mluvil tak otevřeně od samého začátku. Dokonce jsem vás varoval, že nepřátelé člověka mohou být z jeho vlastní rodiny. I když toto evangelium království vždy přinese velký mír do duše každého věřícího, nepřinese mír na zemi, dokud člověk nebude ochoten věřit v mé učení celým svým srdcem a dokud vykonávání vůle Otce se nestane hlavním smyslem jeho smrtelného života.

Ted, když vás opouštím, jelikož vidím, že nastal můj čas odejít k Otci, jsem překvapen tím, že žádný z vás se mne nezeptal: „Proč nás opouštíš?“ Nicméně, já vím, že si tuto otázku kladete ve svých srdcích. Budu k vám mluvit otevřeně, tak jak spolu mluví přátelé. Je to pro vás lepší, že odcházím. Jestli neodejdu, nový učitel nemůže přijít do vašich srdcí. Musím se zbavit tohoto smrtelného těla a vrátit se na své místo na nebesích předtím, než mohu poslat tohoto duchovního učitele žít ve vašich duších a vést vašeho ducha k pravdě. A když můj duch přijde, aby ve vás pobýval, objasní rozdíl mezi hříchem a čestností a umožní vám je moudře posuzovat ve svých srdcích.

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

180:6.1 (1951.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: “And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

180:6.2 (1951.3) “Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It is really profitable for you that I go away. If I go not away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

Mám toho ještě mnoho, co bych vám chtěl říci, ale vy to nejste v tuto chvíli schopni pochopit. I když, až přijde Duch Pravdy, on vás časem přivede k celé pravdě, až budete procházet přes četná obydlí ve vesmíru mého Otce.

Tento duch nebude mluvit o sobě, ale bude vám říkat o tom, co Otec odhalil Synu a ukáže vám také budoucí události; on proslaví mne, jak já jsem proslavil mého Otce. Tento duch vychází ze mne a odhalí vám moji pravdu. Všechno, co Otec má v této sféře, nyní náleží mně; proto jsem řekl, že tento nový učitel vezme to, co je moje a odhalí to vám.

Brzy vás nakrátko opustím. Potom, až mne opět uvidíte, budu na cestě k Otcí, takže naše setkání bude pak krátké.“

Když se na chvíli odmlčel, apoštolové začali hovořit mezi sebou: „Co znamenají jeho slova: „brzy vás opustím a když mne opět uvidíte, naše setkání bude krátké, protože budu na cestě k Otcí“? Co může myslet tím, když říká „brzy“ a „krátké setkání“? Nerozumíme tomu, co nám říká.“

A jelikož Ježíš věděl, jaké otázky si pokládají, řekl: „Ptáte se mezi sebou na to, co jsem myslel tím, když jsem řekl, že vás brzy opustím a že, když mne opět uvidíte, budu na cestě k Otcí? Jasně jsem vám řekl, že Syn Člověka musí zemřít, ale že bude opět vzkříšen. Nedokážete tedy pochopit smysl mých slov? Nejdříve budete truchlit, ale později se budete radovat spolu s ostatními, kteří pochopí tyto věci, když se stanou. Žena opravdově trpí v době porodu, ale když porodí dítě, okamžitě ve své radosti z toho, že se narodil člověk na tento svět, zapomene na svoji bolest. A vy také se brzy budete trápit kvůli mému odchodu, ale já vás brzy opět uvidím a pak se vaše truchlení změní v radost a vám se dostaví nové zjevení Božího spasení, které vám nikdo a nikdy nevezme. A všechny světy budou obdařeny tímto stejným zjevením života, vítězícího nad smrtí. Dosud jste o všechno žádali ve jménu mého Otce. Až mne opět uvidíte, můžete žádat i mým jménem a já vás vyslyším.

Tady, na zemi, jsem vás učil příslovím a mluvil k vám v podobenstvích. Dělal jsem to proto, že jste byli pouze duchovními dětmi; ale přichází čas, kdy vám budu přímo a otevřeně říkat o Otcí a jeho království. A budu to dělat proto, že Otec vás miluje a přeje si být vám plně zjeven. Smrtelný člověk není schopen vidět ducha Otce; proto jsem já přišel na tento svět, abyste mohli uvidět Otce

180:6.3 (1951.4) “I have yet much to say to you, but you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father's universe.

180:6.4 (1951.5) “This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

180:6.5 (1952.1) “In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long.”

180:6.6 (1952.2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: “What is this that he tells us? ‘In just a little while I will leave you,’ and ‘When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.’ What can he mean by this ‘little while’ and ‘not for long’? We cannot understand what he is telling us.”

180:6.7 (1952.3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: “Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father's name. After you see me again, you may also ask in my name, and I will hear you.

180:6.8 (1952.4) “Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I

svýma očima—očima tvora. Ale až se stanete dokonalými ve svém duchovním růstu, uvidíte samotného Boha.“

Když jedenáct apoštolů vyslyšelo jeho slova, řekli jeden druhému: „Hleď, on k nám opravdu mluví jasně. Nepochybně Učitel přišel od Boha. Ale proč říká, že se musí vrátit k Otci?“ A Ježíš viděl, že ho ani teď ještě nepochopili. Těchto jedenáct mužů nebylo schopno odpoutat se od svých dlouho živených idejí, vycházejících ze židovských představ o Mesiáši. Čím více věřili v Ježíše jako Mesiáše, tím obtížnější se stávaly tyto hluboko zakořeněné představy o slavném vítězství materiálního království na zemi.

come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself.”

180:6.9 (1952.5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: “Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?” And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth.

Kapitola 181. Poslední napomenutí a varování

⇐ 180

Kniha Urantia

182 ⇐

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 181 POSLEDNÍ NAPOMENUTÍ A VAROVÁNÍ

Sekce

Úvod

1. Poslední slova útěchy
2. Varování na rozloučenou každému z apoštolů

PAPER 181 FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction

1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

Úvod

PO skončení rozpravy na rozloučenou s jedenácti apoštoly si Ježíš s nimi přátelsky povídal a vzpomínali na různé epizody, které společně či jednotlivě zažili. Konečně tito Galilejci začínali chápat, že jejich přítel a učitel se je chystá opustit a jejich naděje se chopily slibu, že zanedlouho bude opět s nimi, ale rychle zapoměli na to, že jeho návrat bude také trvat jen krátkou dobu. Mnozí z apoštolů a vůdčích učedníků si opravdu mysleli, že jeho slib návratu na krátkou dobu (krátké období mezi vzkříšením a nanebevstoupením) znamenal to, že Ježíš odejde jenom na krátkou návštěvu svého Otce a potom se vrátí ustanovit království. A takový výklad jeho učení odpovídal jak jejich předjímanému přesvědčení, tak i jejich horoucím nadějím. Poněvadž jejich celoživotní přesvědčení a naděje na naplnění jejich tužeb se takto shodovaly, nebylo pro ně těžké najít takový výklad slov Učitele, který by ospravedlňoval jejich velká přání.

Poté, jak apoštolové probrali tuto rozpravu na rozloučenou a ta se začínala ukládat do jejich myslí, Ježíš znovu vyzval apoštoly ke klidu a přešel ke svým posledním napomenutím a varováním.

INTRODUCTION

181:0.1 (1953.1) AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

181:0.2 (1953.2) After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. POSLEDNÍ SLOVA ÚTĚCHY

Když se jedenáct apoštolů opět posadilo, Ježíš vstal a promluvil k nim slovy: „Pokud jsem tady s vámi v těle, mohu být jenom jedním z vás, nebo jedním z obyvatel tohoto světa. Ale když se osvobodím z tohoto oděvu smrtelné podstaty, budu se moci vrátit jako duch, pobývající v každém z vás a ve všech ostatních věřících v toto evangelium království. Tak se Syn Člověka stane duchovní inkarnací v duších všech opravdových věřících.

Až se vrátím, abych ve vás žil a skrze vás pracoval, budu vás moci lépe vést tímto životem a provázet vás množstvím obydlí v budoucím životě na nebesích nebes. Život ve věčném tvoření Otce není nekonečným odpočinkem, nečinností a sobeckým pohodlím, ale nepřetržitým rozvojem v ušlechtilosti, pravdě a dokonalosti. Každé z toho velkého množství obydlí v domě mého Otce je místem zastavení; životem, určeným připravit vás na následující krok. Tímto způsobem děti světla půjdou od dokonalosti k dokonalosti, dokud nedosáhnou božského stavu, ve kterém budou duchovně zdokonaleny tak, jak je ve všem dokonalý Otec.

Jestli chcete pokračovat v mé práci poté, až vás opustím, snažte se co nejsvědomitěji žít v souladu s duchem mého učení a ideálem mého života—vykonáváním vůle mého Otce. Toto dělejte namísto snažení se napodobovat můj pozemský život v těle, který jsem musel nezbytně prožít na tomto světě.

Otec mne poslal na tento svět, ale pouze jen několik z vás se rozhodlo mne plně přijmout. Rozliji svůj duch na celé lidstvo, ale ne všichni lidé se rozhodnou přijmout tohoto nového učitele jako svého vůdce a rádce duše. Ale všichni ti, kteří ho přijmou, budou osvíceni, očištěni a utěšeni. A tento Duch Pravdy se v nich stane studnou živé vody, prýstíci do věčného života.

A nyní, jelikož vás zanedlouho opustím, řeknu vám několik utěšujících slov. Zanechávám vás v pokoji; dávám vám můj pokoj. Přináším své dary ne tak, jak je dává tento svět—odměřováním—já každému z vás dám tolik, kolik chcete přijmout. Necht' se vaše srdce netrápí a necht' se nebojí. Já jsem vyhrál nad světem a ve mně vy všichni zvítězíte skrze mne. Já jsem vás varoval, že Syn Člověka bude zabit, ale ujišťuji vás, že se vrátím předtím, než odejdu k Otci, i když to bude jen nakrátko. A až vystoupím k Otci, určitě vám pošlu nového učitele, aby byl s vámi a pobýval hluboko ve vašich srdcích. A když uvidíte, že to všechno se stane, nebudte vyděšeni, ale raději věřte, poněvadž víte, že jsem o tom všem věděl předem.

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953.3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: "As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the souls of all true believers.

181:1.2 (1953.4) "When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father's eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father's house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1953.5) "If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father's will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1954.1) "The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1954.2) "And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as

Miluji vás hlubokou láskou a neopustil bych vás, ale taková je vůle Otce. Můj čas přišel.

Nepochybuje o žádné z těchto pravd i poté, kdy budete kvůli pronásledování rozprášeni v cizině a deprimováni velkým utrpením. Když se budete cítit ve světě osamoceni, já o vašem odloučení budu vědět právě tak, jako vy budete vědět o mé osamělosti, roztroušeni každý jinde, zanechavši Syna Člověka v rukách jeho nepřátel. Ale já nejsem nikdy sám; se mnou je stále Otec. A i v takové chvíli se budu za vás modlit. Říkám vám o tom všem pro to, abyste mohli mít pokoj a mohli ho mít bohatě. V tomto světě vás čekají těžkosti, ale radujte se; dosáhl jsem v tomto světě vítězství a ukázal vám cestu k věčné radosti a nekonečné službě.“

Ježíš dává pokoj těm, kteří, jako on, vykonávají vůli Boha, ale ne jako radost a uspokojení tohoto materiálního světa. Nevěřící materialisté a fatalisté mohou dosáhnout pouze dva druhy radosti a duševního zklidnění: buď musí být stoicisté, s pevným odhodláním čelit nevyhnutelnému a snášet nejhorší; anebo musí být optimisté, stále v sobě chovající tu naději, která vlévá věčnost do lidské hrudi, marně čekající na pokoj, který ve skutečnosti nikdy nepřijde.

V pozemském životě je určitá míra stoicismu a optimismu užitečná, ale žádný z nich nemá nic do činění s tím nádherným pokojem, který Syn Boží poskytuje svým bratrům v těle. Pokoj, který Michael dává svým dětem na zemi je tím stejným pokojem, který naplňoval jeho vlastní duši, když on sám žil smrtelný život v těle a na tomto stejném světě. Pokoj Ježíše je radost a spokojenost Boha si uvědomujícího jedince, který dosáhl vítězství v tom, že se naučil naplno vykonávat vůli Boha v materiálním životě v těle. Pokoj v myslí Ježíše byl založen na absolutní lidské víře v realitu moudré a soucitné všestranné péče božského Otce. Ježíš se na zemi setkával s potížemi a byl dokonce neoprávněně nazýván „mužem žalu“, ale ve všech těchto zkušenostech byla jeho oporou ta důvěra, která mu vždy dodala sílu pokračovat na cestě za svým cílem s naprostou jistotou, že úspěšně vykonává vůli Otce.

Ježíš se vyznačoval odhodlaností, vytrvalostí a byl absolutně oddán své misi, ale nebyl bezcitným a zatvrdělým stoikem; ve svých životních zkušenostech vždy hledal radostné aspekty, ale nebyl slepým a sebeklamu podléhajícím optimistou. Učitel věděl o všem, co se mu mělo stát a neměl strach. Poté, kdy dal tento pokoj každému z jeho stoupenců, měl právo říkat: „Nechť se vaše srdce netrápí a nechť se nebojí.“

you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

181:1.6 (1954.3) “Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service.”

181:1.7 (1954.4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be stoics, with steadfast resolution determined to face the inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954.5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the “man of sorrows,” but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he was achieving the Father's will.

181:1.9 (1954.6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, “Let not your heart be troubled, neither let it be afraid.”

181:1.10 (1954.7)

Pokoj Ježíše je potom pokojem a jistotou syna, který plně věří v to, že jeho cesta v čase a věčnosti je bezpečně a zcela v péči a ochraně všemoudrého, vše milujícího a všemocného ducha Otce. A tento pokoj jesice nedosažitelný smrtelnou myslí člověka, ale může ho v plné míře zažívat věřící lidské srdce.

181:1.7 (196b.7) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. VAROVÁNÍ NA ROZLOUČENOU KAŽDÉMU Z APOŠTOLŮ

Učitel zakončil udělování svých pokynů a posledních napomenutích apoštolům jako skupině. Potom oslovil každého z nich osobně, aby se rozloučil jednotlivě a každému apoštolovi dal osobní radu, společně s posledním požehnáním. Apoštolové stále ještě seděli za stolem tak, jak se prvně posadili před Poslední Večeří a jak Učitel obcházel stůl a mluvil k nim, každý z nich povstal, když ho Ježíš oslovil.

Janovi Ježíš řekl: „Ty, Jane, jsi nejmladší z mých bratrů. Byl jsi velmi blízko mne a ačkoliv vás všechny miluji stejnou láskou, kterou otec dává svým synům, byl jsi Ondřejem určen jako jeden ze tří apoštolů, aby byl vždy mně na blízku. Kromě toho, ty ses staral o moji rodinu a musíš v tom pokračovat i nadále a řešit mnoho otázek, týkajících se mé pozemské rodiny. A odcházím k Otci s tím, že mám, Jane, v tebe plnou důvěru, že budeš stále dávat pozor na ty, kteří jsou mé přibuzenstvo v těle. Dbej na to, aby jejich současné nejasnosti kolem mé mise ti v žádném případě nezabránil v tom, abys jim všem neposkytl porozumění, radu a pomoc tak, jak víš, že bych udělal já, kdybych zůstal v těle. A když oni všichni uvidí světlo a vstoupí plně do království a vy všichni je tam radostně přivítáte, spoléhám se Jane na tebe, že je přivítáš za mne.

A nyní, když se blíží závěrečné hodiny mé pozemské cesty, zůstaň blízko mne, abych ti mohl předat každou zprávu o mé rodině. Pokud se jedná o práci, kterou do mých rukou svěřil Otec, ta je teď dokončena, kromě mé smrti v těle a já jsem připraven vypít tento poslední pohár. Ale co se týká odpovědností, vložených na mne mým pozemským otcem, Josefem, a které jsem se snažil plnit v průběhu mého života, tak nyní musím spoléhat na tebe, že ve všech podobných záležitostech budeš jednat místo mne. A vybral jsem si pro tuto činnost tebe, Jane, protože jsi nejmladší a je proto velmi pravděpodobné, že přežiješ všechny ostatní apoštoly.

Kdysi jsme říkali tobě a tvému bratru synové hromu. Vydal ses s námi na cestu jako nepoddajný a netrpělivý mladý muž, ale hodně jsi

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

181:2.1 (195b.2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

181:2.2 (195b.3) To John, Jesus said: “You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that you will continue to watch over those who are mine in the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for me.

181:2.3 (195b.4) “And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles.

181:2.4 (195b.5) “Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed

se změnil od doby, kdy jsi po mně chtěl, abych přivolal nebeský oheň na hlavy nevědoucích a lhostejných nevěřících. A musíš se změnit ještě více. Musíš se stát apoštolem nového přikázání, které jsem vám dal dnes večer. Věnuj svůj život učením svých bratrů o tom, jak milovat jeden druhého tak, jak já miluji vás.“

Jak tam Jan Zebedeus stál v horním pokoji, se stékajícími slzami po tváři, podíval se do tváře Učitele a řekl: „Ano, udělám to, Učiteli, ale jak se mám naučit více milovat své bratry?“ A nato Ježíš odpověděl: „Naučíš se více milovat své bratry, když se nejdříve naučíš více milovat jejich nebeského Otce a potom se opravdu začneš více zajímat o jejich blaho v čase a věčnosti. A všechen takový lidský zájem je živěn upřímným soucitem, nezištnou službou a bezmezným odpouštěním. Nikdo se nemůže dívat opovržlivě na tvé mládí, ale radím ti, abys vždy bral na zřetel tu skutečnost, že věk často představuje zkušenost a že v lidských jednáních nemůže nic nahradit opravdovou zkušenost. Snaž se žít v míru se všemi lidmi, především se svými přáteli v bratrství nebeského království. A vždy si pamatuj, Jane, nebojuj s dušemi, které chceš získat pro království.“

A potom Učitel prošel kolem svého křesla a na chvíli se zastavil u místa Jidáše Išariotského. Apoštolové byli dost překvapeni, že se Jidáš ještě nevrátil a chtěli moc vědět, proč se na tváři Ježíše objevil výraz smutku, když stál vedle prázdného místa zrádce. Ale žádného z nich, možná kromě Ondřeje, vůbec nenapadlo, že jejich pokladník odešel, aby zradil svého Učitele, což jim Ježíš na počátku večera a během večere naznačil. Tolik se toho odehrávalo, že oni v tu chvíli zcela zapomněli na Ježíšovu poznámku o tom, že jeden z nich ho zradí.

Ježíš teď přišel k Šimonu Zélótovi, který povstal a začal naslouchat tomuto varování: „Ty jsi skutečný syn Abrahama, ale kolik mně to dalo námahy udělat z tebe syna tohoto nebeského království. Miluji tě a milují tě všichni tví bratři. Já vím, že ty miluješ mne, Šimone, a že také miluješ království, ale stále silně usiluješ o to, aby toto království bylo ustanoveno podle tvých představ. Já velmi dobře vím, že časem pochopíš duchovní podstatu a smysl mého evangelia a že budeš odvádět hrdinskou práci při jeho hlásání, ale znepokojuje mne to, co se s tebou může stát po mém odchodu. Byl bych rád, kdybych věděl, že neztratíš odvahu; měl bych radost, kdybych věděl, že až odejdu ke svému Otci, ty nepřestaneš být mým apoštolem a že budeš vhodným způsobem jednat jako vyslanec nebeského království.“

much since you wanted me to call fire down upon the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you.”

181:2.5 (1955.6) As John Zebedee stood there in the upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: "And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?" And then answered Jesus: "You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom."

181:2.6 (1956.1) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:2.7 (1956.2) Jesus now went over to Simon Zelotes, who stood up and listened to this admonition: "You are a true son of Abraham, but what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom."

Ježíš sotva skončil svoji řeč k Šimonovi Zélótovi, když tento prchlivý patriot, utírajíc si oči, odpověděl: „Učiteli, neměj strach o moji věrnost. Skoncoval jsem se vším, abych mohl věnovat svůj život ustanovení tvého království na zemi a odvahu neztratím. Doposud jsem překonal všechna zklamání a nikdy se tě nezřeknu.“

A potom, pokládajíc ruku na Šimonovo rameno, Ježíš řekl: „Je opravdu povzbuzující slyšet tě takto mluvit, především v takové době, ale, můj příteli, ty ještě stále nevíš, o čem mluvíš. Ani na okamžik bych nezapochyboval o tvé věrnosti a oddanosti; vím, že bys neváhal jít do boje a pro mě zemřít, tak jako by to udělali tito všichni ostatní (a všichni na to důrazně souhlasně přikývli), ale to nebude po tobě žádáno. Mnohokrát jsem vám říkal, že mé království není z tohoto světa a že moji učedníci nebudou bojovat za jeho ustanovení. Já jsem ti toto řekl, Šimone, častokrát, ale ty odmítáš čelit pravdě. Nemám obavy o tvoji oddanost ke mně a království, ale co uděláš, až já odejdu a ty si nakonec uvědomíš, že jsi nepochopil smysl mého učení a budeš muset přizpůsobit své chybné představy realitě jiného, duchovního řádu vztahů v království?“

Šimon chtěl ještě něco říci, ale Ježíš ho pozvednutím ruky zastavil a pokračoval: „Žádný z apoštolů není v srdci upřímnější a čestnější než ty, ale žádný z nich nebude po mém odchodu tak zmaten a sklíčen jako ty. Ve všech tvých zklamáních můj duch bude pobývat v tobě a tito tvoji bratři tě neopustí. Nezapomeň čemu jsem vás učil o vztahu občanství na zemi k synovstvu v duchovním království Otce. Hodně přemýšlej nad všemi mými slovy o tom, že je nutno dávat císaři, co je císařovo a Bohu, co je Boží. Věnuj Šimone, svůj život tomu, abys ukazoval přijatelnou formou smrtelnému člověku jak může plnit můj příkaz, týkající se současného uznání světských povinností občanským vládám a duchovní služby v bratrství království. Jestli se budeš učit od Ducha Pravdy, tak nikdy nevznikne konflikt mezi potřebami občanství na zemi a synovstvem v království, pokud svěští vládcové nebudou od tebe vyžadovat uctívání a zbožnost, které náleží pouze Bohu.

A ještě, Šimone, když to nakonec všechno pochopíš a zbavíš se své deprese a odejdeš hlásat toto evangelium se vší silou, nikdy nezapomeň, že jsem byl s tebou během celého tohoto období zklamání a že zůstanu s tebou do samého konce. Ty budeš vždy mým apoštolem a až budeš ochoten dívat se duchovním zrakem a v hojnější míře podřizovat svoji vůli vůli nebeského Otce, potom se vrátíš pracovat jako můj vyslanec a nikdo tě nezbaví tvé autority, kterou jsem ti dal,

181:2.8 (1956.3) Jesus had hardly ceased speaking to Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: "Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you."

181:2.9 (1956.4) And then, laying his hand on Simon's shoulder, Jesus said: "It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would" (and they all nodded a vigorous approval), "but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?"

181:2.10 (1956.5) Simon wanted to speak further, but Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: "None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father's spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar's and to God that which is God's. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God.

181:2.11 (1957.1) "And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor

jenom proto, že pomalu chápeš pravdy, kterým jsem tě učil. A tak, Šimone, ještě jednou tě varuji, že ti, kteří bojují s mečem, hynou s mečem, zatímco ti, kteří pracují v duchu, dosahují věčného života v budoucím království s radostí a mírem v království současném. A když tu práci, která ti byla dána, dokončíš na zemi, budeš, Šimone, sedět se mnou v mém nebeském království. Ty opravdu uvidíš království, po kterém jsi toužil, ale ne v tomto životě. Věř ve mne i nadále a v to, co jsem ti odhalil a získáš dar věčného života.

Když Ježíš přestal mluvit k Šimonovi Zélótovi, přešel k Matoušovi Lévimu a řekl: „Již nebudeš muset zajišťovat prostředky pro apoštolskou pokladnu. Brzy, velmi brzy, vy všichni se rozprchnete; nebudeš již mít možnost útěchy a podpory ani jednoho z tvých bratrů. Až půjdeš kázat toto evangelium království, budeš muset si najít nové druhy. V období vaší výuky jsem vás posílal kázat ve dvojicích, ale teď, když od vás odcházím, a když překonáte ten ořes, půjdete každý sám do všech koutů světa hlásat radostnou zprávu o tom, že vírou posílení smrtelníci jsou Božími syny.“

Potom promluvil Matouš: „Ale, Učiteli, kdo nás vyšle a jak budeme vědět, kam máme jít? Ukáže nám cestu Ondřej? A Ježíš odpověděl: „Ne, Lévi, Ondřej vás již nebude dále vést v hlásání evangelia. On ve skutečnosti zůstane i nadále vaším přítelem a rádcem až do toho dne, kdy přijde nový učitel a potom Duch Pravdy povede každého z vás do cizích zemí pracovat pro rozšíření království. Velmi jsi se změnil od toho dne, kdy ses u celnice rozhodl mne následovat; ale ještě se budeš muset hodně změnit, než uvidíš vizi bratrství, ve kterém jinověrec sedí spolu s židem v přátelské jednotě. Ale pokračuj ve své snaze získávat své židovské bratry a až budeš plně spokojen, potom se vší silou obrať na jinověrce. V jedné věci si můžeš být jistý, Lévi: získal jsi důvěru a lásku tvých bratrů; oni tě všichni milují.“ (A všech deset mlčky přikývlo na znamení souhlasu s Učitelovými slovy.)

„Lévi, já vím všechno o tvých starostech, obětech a úsilí mít naplněnou pokladnu, o čemž tvoji bratři nevědí a jsem rád, že i když tady s námi není ten, který nosil měšec, je tady při mém závěrečném loučení s posly království výběrčí daní, který se stal mým vyslancem. Modlím se za to, abys mohl uvidět smysl mého učení očima ducha. A když nový učitel vstoupí do tvého srdce, následuj jeho vedení a nechť tví bratři—a dokonce i

as my ambassador, and no one shall take away from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life.”

181:2.12 (1957.2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: “No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickened mortals are the sons of God.”

181:2.13 (1957.3) Then spoke Matthew: “But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?” And Jesus answered: “No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you.” (And all ten of them signified their acquiescence in the Master's words.)

181:2.14 (1958.1) “Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher

celý svět—uvidí, co je Otec schopen udělat pro nenáviděného výběrčího daní, který se odváží následovat Syna Člověka a věřit v evangelium království. Od samého začátku jsem tě, Lévi, miloval tak, jak tyto ostatní Galilejce. Poněvadž nyní dobře víš, že jak Otec, tak i Syn, nikoho neupřednostňují, dbej na to, abys i ty nedělal žádné rozdíly mezi těmi, kteří se díky tvé službě stanou věřícími v evangelium. A tak, Matouši, věnuj celý svůj budoucí pracovní život ukazování všem lidem, že Bůh neupřednostňuje žádného člověka; že v pohledu Boha a v bratrství království jsou si všichni lidé rovni—všichni věřící jsou synové Boha.“

Ježíš potom přešel k Jakubovi Zebedeovi, který vstal a mlčky naslouchal slovům, se kterými se Ježíš na něho obrátil: „Jakube, když ty a tvůj mladší bratr jste kdysi přišli ke mně a žádali pro sebe výsadní postavení v království a já jsem vám řekl, že takové pocty uděluje pouze Otec, zeptal jsem se vás, zdali jste schopni pít můj pohár a vy oba jste odpověděli, že ano. I když jste tenkrát schopni nebyli a jestli nejste ještě i nyní, brzy budete připraveni pro takovou službu skrze zkušenost, kterou zanedlouho prožijete. Tímto svým chováním jste tehdy rozhněvali své bratry. Jestli vám ještě plně neodpustili, odpustí vám, až vás uvidí pít můj pohár. Ať bude tvoje služba dlouhá či krátká, nechť je tvoje duše trpělivá. Když přijde nový učitel, nechej ho učit tě soucitu a té chápavé toleranci, která se rodí z naprosté důvěry ve mne a dokonalé podřízenosti vůli Otce. Věnuj svůj život ukazování sloučené lidské lásky a božského chování Boha si uvědomujících a v Syna věřících učedníků. A všichni, kteří takto žijí, budou odhalovat evangelium dokonce i svojí smrtí. Ty a tvůj bratr Jan půjdete každý svojí cestou a je možné, že jeden z vás usedne se mnou ve věčném království mnohem dříve než ten druhý. Velmi by ti pomohlo, kdybys ses naučil, že opravdová moudrost zahrnuje jak zdrženlivost, tak i odvahu. Měl bys ses naučit prozíravosti, která by šla ruku v ruce s tvou průbojností. Přijdou ty nejvyšší okamžiky, při kterých moji učedníci nebudou váhat položit své životy za toto evangelium, ale ve všech běžných situacích bude mnohem lepší zmírnit hněv nevěřících, abys mohl žít a pokračovat v hlásání dobrých zpráv. Pokud to bude v tvých silách, žij dlouho na zemi, aby tvůj dlouhý život přinesl mnoho plodů v duších, získaných pro nebeské království.“

Když Učitel skončil svoji řeč k Jakubovi, poodešel na konec stolu, kde seděl Ondřej a dívajíc se svému věrnému pomocníkovi do očí, řekl: „Ondřeji, poctivě jsi mne zastupoval ve funkci výkonného vůdce vyslanců nebeského království. Přestože jsi někdy pochyboval a jindy projevoval

comes into your heart, follow on as he will lead you and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first, Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God.”

181:2.15 (1958:2) Jesus then stepped over to James Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: “James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father's will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom.”

181:2.16 (1958:3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and, looking his faithful helper in the eyes, said: “Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted

nebezpečnou bázlivost, byl jsi vždy upřímně spravedlivý a nesmírně pravdivý v jednáních se svými druhy. Od chvíle tvého vysvěcení a vysvěcení tvých bratrů jako poslů království, jsi samostatně řídil všechny administrativní záležitosti naší skupiny, s výjimkou těch situací, kdy jsem tě já osobně pověřil jednat jako výkonný představitel těchto vybraných apoštolů. Ve všech ostatních světských záležitostech jsem nezasahoval do tvých rozhodnutí a nijak je neovlivňoval. A to jsem dělal pro to, abych tato skupina měla vůdce, pod jehož vedením by probíhala všechna pozdější skupinová rozhodnutí. A v mém vesmíru a ve vesmíru vesmírů mého Otce přistupujeme k našim bratrům-synům jako jednotlivcům ve všech jejich duchovních vztazích, ale ve všech skupinových vztazích jsme to my, kdo vždy zajišťuje pevné vedení. Naše království je sférou, která má řád a kde, když dva či více tvorů vzájemně spolupracují, mají vždy určeného vůdce.

A nyní, Ondřeji, jelikož jsi vůdcem svých bratrů na základě mého rozhodnutí a poněvadž jsi takto sloužil jako můj osobní zástupce a vzhledem k tomu, že vás brzy opustím a odejdu ke svému Otci, zbavuji tě všech povinností, spojených s těmito světskými a administrativními záležitostmi. Od této chvíle nebudeš mít žádnou pravomoc nad svými bratry, kromě té, kterou si zasloužíš svými schopnostmi jako duchovní vůdce a kterou tvoji bratři otevřeně uznají. Od tohoto okamžiku nemůžeš uplatňovat žádnou moc nad svými bratry, pokud ti oni tuto pravomoc neobnoví svým jednomyslným rozhodnutím poté, až já odejdu k Otci. Ale toto tvé zbavení odpovědnosti jako administrativního vůdce této skupiny v žádném případě nezmenšuje tvoji morální povinnost udělat všechno, co je v tvých silách, abys udržel své bratry pospolu pevnou a milující rukou v nastávajících těžkých časech—v těch dnech, které uplynou mezi mým koncem v těle a příchodem nového učitele, který bude žít ve vašich srdcích a který vás nakonec přivede k celé pravdě. Poněvadž se připravuji vás opustit, uvolňuji tě ze všech administrativních povinností, jejichž původ a důležitost vycházely z mé přítomnosti jako jednoho z vás. Od nynějška budu uplatňovat pouze duchovní moc nad vámi a mezi vámi.

Jestli budou tvoji bratři chtít, abys zůstal jejich rádcem, příkazuji ti, abys ve všech záležitostech světského či duchovního charakteru dělal vše, co je v tvých silách, pro posílení míru a harmonie mezi rozličnými skupinami upřímných věřících v evangelium. Věnuj zbytek svého života na podporu praktických aspektů bratrské lásky mezi tvými bratry. Buď laskavý k mým bratrům v těle, až plně uvěří v toto evangelium; projevuj láskyplnou a nestrannou oddanost Řekům na Západě a Abnérovi na Východě. Přestože tito moji

and at other times manifested dangerous timidity, still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my Father's universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unflinchingly provide for definite leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

181:2.17 (1959.1) "And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

181:2.18 (1959.2) "If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various groups of sincere gospel believers. Dedicate the remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, my apostles, are soon going to be scattered to the four corners

apoštolové budou brzy rozprášeni do celého světa a budou tam hlásat radostné zprávy o spasitelném synovství s Bohem, ty je musíš udržet pospolu během těžkého období, na jehož prahu stojíme—období obtížných zkoušek, ve kterých se musíte naučit věřit v evangelium bez mojí osobní přítomnosti a trpělivě budete čekat na příchod nového učitele, Ducha Pravdy. A tak, Ondřeji, přestože v očích lidí se tvá práce nebude jevit jako významné dílo, spokoj se s rolí učitele a rádce těch, kteří budou taková díla konat. Vytvrvej ve své práci na zemi až do konce a potom budeš v této službě pokračovat ve věčném království; neřekl jsem vám mnohokrát, že mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto stáda?“

Potom Ježíš poodešel k dvojčatům Alfeovým, stoupl si mezi ně a řekl: „Moje malé děti, vy jste jednou ze tří bratrských dvojic, které se rozhodli mne následovat. Všechn šest úspěšně pracovalo v míru se svými blízkými, ale nikdo to nedělal lépe než vy. Čekají nás těžké časy. Vy možná nepochopíte všechno, co se bude dít vám a vašim bratrům, ale nezapochybujte o tom, že jste jednou byli povoláni pracovat pro království. Po nějakou dobu nebudete mít na starost žádné davy lidí, ale nesmíte ztratit odvalu; když dokončíte vaše životní dílo, přijmu vás v nebi, kde ve slávě řeknete o svém spasení serafským hostitelům a spoustě vysokých Božích Synů. Věnujte své životy zdokonalení všední práce. Ukažte všem lidem na zemi a andělům na nebi, s jakou radostí a odvahou se může smrtelný člověk, povoláný pracovat po nějakou dobu ve zvláštní službě Bohu, vrátit k bývalé práci. Jestliže se stane, že vaše práce ve vnějších záležitostech království bude načas dokončena, vraťte se ke své bývalé práci s novým poučením ze zkušenosti v synovstvu s Bohem a s povznešeným uvědoměním toho, že pro toho, kdo zná Boha, neexistuje nic takového, jako všední práce, nebo světská lopota. Pro vás, kteří jste se mnou pracovali, se všechny věci staly posvátnými a všechna pozemská práce se stala službou samému Bohu-Otci. A když uslyšíte zprávy o činech svých bývalých apoštolských druhů, radujte se s nimi a pokračujte ve své každodenní práci jako ti, kteří se těší na Boha a přitom mu slouží. Byli jste mými apoštolý a vždy jimi budete a já budu na vás pamatovat v budoucím království.“

A pak Ježíš přešel k Filipovi, který, stojíc, vyslechl od Učitele toto sdělení: „Filipe, tys mně položil spoustu nesmyslných otázek, ale já jsem se pokaždé všemožně snažil odpovědět na každou z nich a nyní bych chtěl odpovědět na poslední z takových dotazů, který vznikl v tvé nejpoctivější, ale neduchovní mysli. Pokaždé, když jsem přišel do tvé blízkosti, říkal sis sám sobě: „Co budu dělat, jestli Učitel odejde a nechá nás

of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other sheep not of this flock?“

181:2.19 (1959.3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: “My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged; when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come.”

181:2.20 (1960.1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: “Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, ‘What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the

samotné na tomto světě?“ Ó, ty malověrný! A přesto máš víry téměř tolik, jako mnozí z tvých bratrů. Byl jsi dobrým správcem, Filipe. Zklamal jsi nás jen několikrát a jeden z těchto případů jsme použili pro prosazení Otce. Tvá činnost správce brzy skončí. Zanedlouho se budeš muset více zapojit do práce, ke které jsi byl povolán—kázání tohoto evangelia království. Filipe, ty jsi vždy chtěl být viděn a velmi brzy uvidíš velké věci. Bylo by mnohem lepší, kdybys to všechno viděl očima své víry, ale jelikož jsi byl upřímný i ve své materiálnosti, uvidíš, jak se má slova v tvém životě naplní. A potom, když budeš požehnán duchovní vizí, vrať se ke své práci: věnuj svůj život tomu, abys vedl lidstvo v hledání Boha a věčných realit očima duchovní víry a ne očima materiální mysli. Pamatuj si, Filipe, že máš důležitou misi na zemi, protože svět je naplněn těmi, kteří se dívají na život stejně, jak ses do této doby díval ty. Máš před sebou významnou práci a když ji dokončíš ve víře, přijdeš ke mně do mého království a já ti s velkou radostí ukáži to, co oči neviděly, uši neslyšely a smrtelná mysl nepojala. Mezitím se staň malým dítětem v království ducha a dovol mně, jako duch nového učitele, vést tě směrem do duchovního království. A tak já budu moci udělat pro tebe mnohem více, než jsem byl schopen dosáhnout, když jsem pobýval s tebou jako smrtelník tohoto světa. A vždy si pamatuj, Filipe: ten, kdo viděl mne, viděl mého Otce.“

Potom Učitel šel k Natanaelovi. Když Natanael povstal, Ježíš mu dal pokyn, aby se posadil, sám si sedl vedle něho a řekl: „Natanaeli, od doby, kdy ses stal mým apoštolem, naučil ses žít nad předsudky a projevovat zvýšenou toleranci. Ale ještě se musíš hodně naučit. Byl jsi požehnáním pro své druhy v tom, že tvá neustálá upřímnost byla pro ně vždy varováním. Až já odejdu, může se stát, že tvá otevřenost způsobí narušení tvých vztahů s tvými bratry, jak bývalými, tak i novými. Měl by ses naučit, že vyjádření i dobré myšlenky musí být přizpůsobeno intelektuální úrovni a duchovnímu rozvoji posluchače. Upřímnost je nejužitečnějším prostředkem v práci pro království za předpokladu, že je spojena s rozvážností.

Jestli se naučíš pracovat společně se svými bratry, budeš moci dosáhnout více trvalých výsledků, ale jestli se rozhodneš hledat stejně jako ty smýšlející lidi, v tom případě zasvěť svůj život dokazování toho, že Boha znalý učeník se může stát stavitelem království i když je osamělý ve světě a zcela izolovaný od svých věřících druhů. Já vím, že ty zůstaneš loajální až do samého konce a já tě jednoho dne přivítám v rozšířené službě v mém nebeském království.

world?’ O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father’s glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me has seen the Father.”

181:2.21 (1960.2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him be seated and, sitting down by his side, said: “Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:2.22 (1961.1) “If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high.”

Poté se Natanel obrátil na Ježíše s touto otázkou: „Naslouchal jsem tvému učení od chvíle, kdy jsi mne povolal do služby pro toto království, ale musím se upřímně přiznat, že ne úplně rozumím všemu, co nám říkáš. Nevím, co mám dále očekávat a myslím si, že většina z mých bratrů je stejně zmatena, ale neodvažuje se k tomuto zmatení přiznat. Můžeš nám pomoci?“ Ježíš, pokládajíc svoji ruku na Natanaelovo rameno, řekl: „Můj příteli, není divu, že jsi zmaten ve své snaze pochopit smysl mých duchovních učeních, poněvadž jsi hendikepovaný svým vnímáním židovských tradic a značně zmaten svojí neústupnou tendencí vykládat mé evangelium v duchu učení zákoníků a farizejů.“

Mnoho jsem vás naučil slovem a prožil mezi vámi svůj život. Udělal jsem vše, co je možno udělat pro osvětlení vašich myslí a vysvobození vašich duší. A to, co jste nebyli schopni získat z mého učení a mého života, musíte být nyní připraveni získat prostřednictvím mistra všech učitelů—praktické zkušenosti. A v celé této nové zkušenosti, která nyní na vás čeká, já půjdu před vámi a Duch Pravdy bude s vámi. Nebojte se; to, co teď nejste schopni pochopit, nový učitel po svém příchodu vám bude odhalovat po zbytek vašeho života na zemi a během vaší další výuky ve věčných epochách.“

A pak se Učitel otočil ke všem apoštolům a řekl: „Nelekejte se toho, že nedokážete pochopit celý smysl evangelia. Vy jste jenom koneční, smrtelní lidé a to, co jsem vás učil, je nekonečné, božské a věčné. Budte trpěliví a stateční, poněvadž máte před sebou věčné epochy, ve kterých budete pokračovat ve své progresivní zkušenosti stát se dokonalými, tak, jak dokonalý je váš Otec v Ráji.“

A potom Ježíš přešel k Tomášovi, který stál a naslouchal těmto slovům: „Tomáši, tobě se často nedostávalo víry; nicméně, když jsi měl své důvody pochybovat, nikdy jsi nepostrádal odvalu. Já vím velmi dobře, že tebe falešní prorokové a nepraví učitelé neoklamou. Až já odejdu, tvoji bratři si budou více cenit tvého kritického způsobu nazírání na nová učení. A když v budoucnu budete všichni rozptýleni po celém světě, pamatuj na to, že jsi stále můj vyslanec. Zasvět svůj život významnému dílu—ukazování, že kritická materiální mysl člověka může zvítězit nad liknavostí intelektuálního pochybování, když se setkává s projevem živé pravdy ve zkušenosti v duchu narozených mužů a žen, kteří přinášejí ve svých životech duchovní plody a kteří milují jeden druhého tak, jak já miluji vás. Tomáši, jsem rád, že jsi se k nám připojil a zůstal s námi a vím, že po krátkém období nejistoty budeš pokračovat ve službě království. Tvé pochybnosti způsobovaly rozpaky tvým bratrům, ale mně nebyly nepřijemné.“

181:2.23 (1961.2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: “I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?” Jesus, putting his hand on Nathaniel’s shoulder, said: “My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.”

181:2.24 (1961.3) “I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder of your life on earth and on through your training in the eternal ages.”

181:2.25 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: “Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect.”

181:2.26 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: “Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your

Já v tebe věřím a půjdu před tebou do nejvzdálenějších koutů světa.“

Pak Učitel přišel k Šimonovi Petrovi, který vstal, když ho Ježíš oslovil: „Petře, já vím, že mne miluješ a že zasvětiš svůj život veřejnému hlásání tohoto evangelia království židům i jinověrcům, ale zneklidňuje mne to, že tolik let blízkého styku se mnou ti moc nepomohlo, abys ses naučil myslet, než promluvíš. Jakou zkušeností musíš projít, než se naučíš mít stráž na svých rtech. Kolik potíží jsi nám způsobil svým bezmyšlenkovitým mluvením, svým troufalým sebevědomím! A jestli nedokážeš ovládnout tuto slabost, čekají tě ještě mnohem větší potíže. Ty víš, že navzdory této slabosti tě tvoji bratři milují a měl bys také chápat, že tento nedostatek nemá v žádném případě vliv na moji lásku k tobě, ale snižuje tvoji použitelnost a vždy ti bude způsobovat potíže. Ale ty nepochybně získáš velkou pomoc ze zkušenosti, kterou projdeš dnes v noci. A to, co ti teď řeknu, Šimone Petře, to také říkám všem tvým bratrům tady shromážděným: tuto noc vy všichni budete ve velkém nebezpečí o mně pochybovat. Vy víte, že je psáno: „Pastýř bude zabit a ovce se rozeběhnou.“ Když tady nebudu, hrozí velké nebezpečí, že někteří z vás podlehnou pochybnostem a zakolísají kvůli tomu, co se mně stane. Ale já vám teď slibuji, že se k vám nakrátko vrátím a že potom půjdu před vámi do Galileje.“

Poté Petr, pokládajíc svoji ruku na Ježíšovo rameno, řekl: „Bez ohledu na to, jestli všichni moji ostatní bratři podlehnou pochybnostem kvůli tobě, já slibuji, že nezaváhám nad ničím, co uděláš. Já půjdu s tebou a jestli to bude nutné, zemřu pro tebe.“

Když tam Petr stál před svým Učitelem, všichni rozehvěni silným rozrušením a překypující ryzí láskou k němu, Ježíš se podíval přímo do jeho vlhkých očí a řekl: „Petře, opravdu, opravdu ti říkám, že ještě dříve, než dnes kohout zakokrhá, tak ty třikrát, nebo čtyřikrát zapřeš, že mne znáš. A tak, to co jsi se nebyl schopen naučit z mírumilovného soužití se mnou, budeš se učit skrze značné nesnáze a hodně utrpení. A až se opravdu naučíš této potřebné lekci, pak posílíš své bratry a svůj život zasvětiš kázání tohoto evangelia, i když se může stát, že budeš uvězněn a možná mne budeš následovat a zaplatíš nejvyšší cenu za láskyplnou službou při budování království Otce.“

Ale pamatuj si na můj slib: když vstanu z mrtvých, krátce s vámi pobudu předtím, než se odeberu ke svému Otci. Tak i v tuto noc požádám

doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts of the earth.”

181:2.27 (1962.2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: “Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be in great danger of stumbling over me. You know it is written, ‘The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.’ When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee.”

181:2.28 (1962.3) Then said Peter, placing his hand on Jesus’ shoulder: “No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you.”

181:2.29 (1962.4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: “Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father’s kingdom.”

181:2.30 (1962.5) “But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I

Otce, aby každého z vás posílil před těžkými zkouškami, kterými velmi brzy budete procházet. Já vás všechny miluji tou stejnou láskou, jakou Otec miluje mne a proto od nynějška byste měli milovat jeden druhého tak, jako já miluji vás.“

A potom, po zazpívání žalmu, odešli do tábora na Olivové hoře.

make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even as I have loved you.”

^{181:2.31 (1962.6)} And then, when they had sung a hymn, they departed for the camp on the Mount of Olives.

Kapitola 182. V Getsemane

⇐ 181

Kniha Urantia

183 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 182 V GETSEMANE

Sekce

Úvod

1. Poslední společná modlitba
2. Poslední hodina před zradou
3. Sám v Getsemane

PAPER 182 IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction

1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

Úvod

BYLO kolem desáté hodin večer, kdy v tento čtvrtek Ježíš vedl jedenáct apoštolů z domu Eliáše Marka a jeho ženy Marie na cestě zpět do tábora v Getsemane. Od toho dne v horách si Jan Marek vzal na sebe odpovědnost nespouštět oči z Ježíše. Jan Marek si mohl na několik hodin odpočinout a prospat se v době, kdy Učitel byl se svými apoštoly v horním pokoji, ale když je slyšel přicházet dolů po schodech, vstal, rychle si dal přes sebe plášť a vydal se za nimi přes město a přes potok Kidrón a dál, do jejich tajného tábora, který se nacházel v sousedství Getsemanské zahrady. A Jan Marek zůstal tak blízko Učiteli po celou tuto noc a následující den, že se stal svědkem všech událostí a slyšel mnoho z toho, co Učitel řekl od této chvíle až do ukřižování.

Když Ježíš a jedenáctka byli na cestě zpět do tábora, apoštolové se začali podívat nad tím, co znamená dlouhá nepřítomnost Jidáše, a debatovali mezi sebou o předpovědi Učitele, že jeden z nich ho zradí a poprvé dostali podezření, že ne všechno bylo s Jidášem Iškariotským v pořádku. Ale otevřeně začali o Jidášovi mluvit až přišli do tábora a viděli, že tam není a nečeká na ně. Když všichni obklopili Ondřeje, aby jim řekl, co se stalo s Jidášem, jejich vůdce pouze poznamenal: „Já nevím, kde Jidáš je, ale obávám

INTRODUCTION

^{182:0.1 (1963.1)} IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

^{182:0.2 (1963.2)} As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iscariot. But they did not engage in open comment about Judas until they reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all besieged Andrew to know what had become of

se, že nás opustil.“

Judas, their chief remarked only, “I do not know where Judas is, but I fear he has deserted us.”

1. POSLEDNÍ SPOLEČNÁ MODLITBA

Brzy po příchodu do tábora jim Ježíš řekl: „Moji přátelé a bratři, zbývá mně jen málo času být s vámi a chtěl bych, abychom se rozešli modlitbou k našemu nebeskému Otci, aby nám dal sílu a podpořil nás v tuto hodinu a v nastávající veškeré naší práci, kterou musíme vykonat v jeho jméně.“

Když Ježíš takto promluvil, odvedl je na nedaleký vrchol Olivové hory, odkud měli přímý pohled na Jerusalema, pokynul jim, aby poklekli na velké rovné skále v kruhu kolem něho, jak to udělali v den jejich vysvěcení; a potom, stojíc uprostřed kruhu, osvětlený plným měsíčním světlem, pozvedl oči k nebi a pronesl modlitbu:

„Otče, naplnil se můj čas; proslav nyní svého Syna, aby i Syn mohl proslavit tebe. Já vím, že jsi mě dal plnou moc nad všemi živými tvory v mé sféře a já dám věčný život všem, kteří se stanou věrnými syny Božími. A věčný život spočívá v tom, aby moji tvorové poznali tebe jako jediného pravého Boha a Otce všeho existujícího a aby uvěřili v toho, kohos ty poslal na tento svět. Já jsem tě proslavil na zemi a dokončil práci, kterou jsi mě dal vykonat. Téměř jsem završil své poskytnutí sebe sama dětem našeho vlastního tvoření; zbývá mě pouze vzdát se svého života v těle. A nyní, Ó, můj Otče, proslav mě tou slávou, kterou jsem měl u tebe předtím, než byl tento svět a přijmi mě opět po své pravici.“

Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi vybral na tomto světě a dal je mně. Jsou tvoji—tak, jako všechno živé je ve tvých rukou—ty jsi je mně dal a já jsem mezi nimi žil a učil je o cestách života a oni uvěřili. Tito lidé začínají vidět, že všechno co mám, pochází od tebe a že život, který jsem prožil v těle byl určen, aby se svět seznámil s Otcem. Pravdu, kterou jsi mě dal, jsem zjevil tvému světu. Tito moji přátelé a vyslanci si upřímně přáli přijmout tvé slovo. Řekl jsem jim, že jsem přišel od tebe, že ty jsi mě poslal na tento svět a že se teď brzy vrátím k tobě. Otče, modlím se k tobě za tyto vybrané. A modlím se za ně ne tak, jak bych se modlil za tento svět, ale jako za ty, které jsi vybral z tohoto světa, aby mě zastupovali poté, až se vrátím k tvé práci,—tak, jako já jsem zastupoval tebe na tomto světě během mého pobytu v těle. Tito lidé jsou moji; ty jsi mně je dal; ale všechno, co je moje, je vždy tvé a všechno, co bylo tvé, tys nyní udělal mým. Byl jsem proslaven ve mně a já se teď modlím, abych já byl proslaven v těchto lidech. Nemohu již déle být na tomto světě; chystám se

1. THE LAST GROUP PRAYER

182:1.1 (1963.3) A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: “My friends and brethren, my time with you is now very short, and I desire that we draw apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name.”

182:1.2 (1963.4) When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

182:1.3 (1963.5) “Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faithful sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand.

182:1.4 (1964.1) “I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You

vrátit k práci, kterou jsi mi dal. Musím tyto lidi tady zanechat, aby zastupovali nás a naše království mezi lidmi. Otče, nyní, když se připravuji vzdát se svého života v těle, udržuj víru těchto lidí. Pomáhej jim, mým přátelům, aby byli jednotní v duchu, tak jako jsme my. Dokud bych byl s nimi, mohl bych na ně dávat pozor a vést je, ale nyní odcházím. Buď jim nablízku, Otče, dokud nepošleme nového učitele, který je povzbudí a posílí.

Dal jsi mě dvanáct lidí a všechny jsem ochránil, kromě jednoho, syna pomsty, který si nepřál zůstat v našem společenství. Tito lidé jsou slabí a zranitelní, ale já vím, že jim můžeme věřit; já jsem je vyzkoušel; oni mně milují stejně, jak si váží tebe. Protože musí trpět kvůli mně, přál bych si, aby mohli být také naplněni radostí z jistoty synovství v nebeském království. Dal jsem těmto lidem tvé slovo a naučil jsem je pravdě. Svět je bude pravděpodobně nenávidět, jak nenáviděl mne, ale nežádám tě, abys je vzal ze světa, ale abys je uchránil od zla v tomto světě. Posvět je pravdou; tvoje slovo je pravda. A jako ty jsi mne poslal na tento svět, tak i já se tyto lidi chystám poslat do světa. Kvůli nim jsem žil mezi lidmi a zasvětil svůj život službě tobě, abych je mohl inspirovat k očistění skrze pravdu, kterou jsem je učil a skrze lásku, kterou jsem jim zjevil. Já dobře vím, můj Otče, že není vůbec potřeba žádat tě o dohled nad těmito bratry po mém odchodu; já vím, že je miluješ tak jako já, ale dělám to pro to, aby si mohli lépe uvědomit, že Otec miluje smrtelníky tak, jako je miluje Syn.

A teď, můj Otče, chtěl bych pronést modlitbu nejenom za těchto jedenáct mužů, ale i za všechny ostatní, kteří nyní věří, nebo mohou uvěřit v evangelium království skrze slovo jejich budoucí služby. Chci, aby všichni byli jedno, jako ty a já jsme jedno. Ty jsi ve mně a já jsem v tobě a přejí si, aby i oni byli také v nás; aby oba naši duchové pobývali v nich. Jestli mé děti budou jedno, jako my jsme jedno a jestli budou milovat jeden druhého, jako já miluje je, všichni lidé potom uvěří, že jsem přišel od tebe a s radostí přijmou zjevení pravdy a slávy, kterou jsem jim dal. Slávu, kterou jsi mi dal, jsem zjevil těmto věřícím. Jak ty žiješ ve mně v duchu, tak jsem já žil s nimi v těle. Jak ty jsi jeden se mnou, tak já jsem jeden s nimi a tak nový učitel budě vždy jeden s nimi a v nich. A to vše jsem udělal proto, aby moji bratři v těle mohli poznat, že Otec je miluje tak, jak je miluje Syn a že je miluješ tak, jak miluješ mě. Otče, pracuj se mnou pro spasení těchto věřících, aby brzy mohli přijít za mnou a zůstat se mnou ve slávě a potom jít dál a spojit se s tebou v objetí Ráje. Chtěl bych, aby ti, kteří slouží se mnou v pokoře, přišli ke mně

have been exalted in me, and I now pray that I may be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964.2) "You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964.3) "And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to receive the revelation of truth and glory which I have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those

ve slávě, aby uviděli všechno, co jsi svěřil do mých rukou, jako věčnou úrodu semene, zasazeného v čase v podobě smrtelného těla. Přeji si ukázat mým pozemským bratrům slávu, kterou jsem s tebou měl již před založením tohoto světa. Tento svět ví o tobě velmi málo, spravedlivý Otče, ale já tě znám a odhalil jsem tebe těmto věřícím a oni sdělí tvé jméno dalším generacím. A nyní jim slibuji, že budeš s nimi v tomto světě, jak jsi byl se mnou—přesně tak.“

Několik minut jedenáct apoštolů zůstalo klečet v kruhu kolem Ježíše než povstali a mlčky se vydali na cestu zpět do nedalekého tábora.

Ježíš se modlil za jednotu svých stoupenců, ale nepřál si stejnost. Hřích vytváří mrtvou úroveň zhoubné lhostejnosti, ale čestnost vyživuje tvůrčího ducha individuální zkušenosti v živých realitách věčné pravdy a v progresivním spojení božských duchů Otce a Syna. V duchovní sounáležitosti věřícího syna a božského Otce nikdy nemůže být dogmatická účelovost a sektářská nadřazenost skupinového vědomí.

V průběhu této své poslední modlitby s apoštoly Učitel zmiňoval fakt, že odhalil světu jméno Otce. A to je skutečně to, co udělal odhalením Boha, čehož dosáhl skrze svůj zdokonalený život v těle. Nebeský Otec se snažil sebe odhalit Mojžíšovi, ale nemohl jít dál za prohlášení: „JÁ JSEM.“ A když na něho bylo naléháno, aby se odhalil více, bylo odkryto pouze: „JÁ JSEM to, co JSEM.“ Ale když Ježíš ukončil svůj pozemský život, toto jméno Otce bylo odhaleno v takové míře, že Učitel, který byl ztělesněním Otce, mohl pravdivě říci:

Já jsem chléb života.

Já jsem živá voda.

Já jsem světlo světa.

Já jsem přání všech věků.

Já jsem otevřené dveře k věčnému spasení.

Já jsem realita nekonečného života.

Já jsem dobrý pastýř.

Já jsem cesta nekonečné dokonalosti.

Já jsem vzkříšení a život.

Já jsem tajemství věčného spasení.

Já jsem cesta, pravda a život.

Já jsem nekonečný Otec svých konečných

who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so.”

182:1.7 (1965.1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182:1.8 (1965.2) Jesus prayed for unity among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

182:1.9 (1965.3) The Master, during the course of this final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's *name* to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, "I AM." And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, "I AM that I AM." But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

182:1.10 (1965.4) I am the bread of life.

182:1.11 (1965.5) I am the living water.

182:1.12 (1965.6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965.7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965.8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965.9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965.10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965.11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965.12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965.13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965.14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965.15) I am the infinite Father of my finite

Já jsem nekonečný Otec svých konečných dětí.

Já jsem pravá réva; vy jste ratolesti.

Já jsem naděje všech, kdo znají živou pravdu.

Já jsem živý most z jednoho světa na druhý.

Já jsem živé spojení mezi časem a věčností.

Tímto Ježíš rozšířil živé odhalení jména Otce pro všechny generace. Jak božská láska odhaluje podstatu Boha, věčná pravda odkrývá jeho jméno ve stále se zvětšujících rozměrech.

I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965.16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965.17) I am the hope of all who know the living truth.

182:1.24 (1965.18) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965.19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965.20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. POSLEDNÍ HODINA PŘED ZRADOU

Apoštolové byli značně rozrušeni po svém návratu do svého tábora, když zjistili, že tam není Jidáš. Zatímco jedenáctka byla ve vášnivé debatě o svém zrádném apoštolském druhovi, David Zebedeus a Jan Marek odvedli Ježíše stranou a řekli mu, že po několik dní Jidáše sledovali a že věděli o jeho úmyslu vydat Učitele do rukou jeho nepřátel. Ježíš je vyslyšel, ale pouze jim řekl: „Moji přátelé, nic se nemůže stát Synu Člověka, pokud si to nebeský Otec nepřeje. Necht' se vaše srdce netrápí; všechno, co se má stát, stane se pro slávu Boha a spasení lidí.“

Ježíšova veselá nálada uhasínala. V průběhu této hodiny se stával stále vážnějším a vážnějším, až smutným. Poněvadž apoštolové byli velmi zneklidněni, nechtělo se jim vrátit do svých stanů i když je o to požádal sám Učitel. Po návratu z rozhovoru s Davidem a Janem pronesl svá poslední slova ke všem jedenácti: „Moji přátelé, jděte si odpočinout. Připravte se na zítřejší práci. Pamatujte si, že my všichni se musíme podřídit vůli nebeského Otce. Můj pokoj necht' je s vámi.“ A když takto promluvil, pokynul jim, aby šli do svých stanů, ale když se rozcházeli, zavolal na Petra, Jakuba a Jana a řekl jim: „Chci, aby vy jste tady se mnou ještě chvíli zůstali.“

Apoštolové usnuli jen proto, že byli naprosto vyčerpáni; od příchodu do Jerusalema spali jen velmi málo. Předtím, než se rozešli do svých osobních stanů, Šimon Zélóta je všechny pozval do svého stanu, kde byly uschovány meče a další zbraně a každého z nich vyzbrojil bojovou zbraní. Všichni si tyto zbraně vzali a opásali se s nimi, kromě Natanaela. Natanael, odmítajíc se ozbrojit, řekl: „Moji bratři, Učitel nám mnohokrát řekl, že jeho království není z tohoto světa a že jeho učedníci by neměli bojovat s mečem, aby ho

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

182:2.1 (1966.1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: "My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men."

182:2.2 (1966.2) The cheerful attitude of Jesus was waning. As the hour passed, he grew more and more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: "My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you." And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, "I desire that you remain with me for a little while."

182:2.3 (1966.3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: "My brethren, the Master has repeatedly told

ustanovili. Já v to věřím. Myslím si, že Učitel nás nepotřebuje, abychom použili meč na jeho obranu. Všichni jsme byli svědky jeho pozoruhodné moci a víme, že on se může sám ubránit před svými nepřáteli, kdyby to chtěl. Jestli nebude klást odpor svým nepřátelům, musí to být z toho důvodu, že takové rozhodnutí znamená jeho snahu naplnit vůli svého Otce. Já se budu modlit, ale meč nepoužiji.“ Když Ondřej uslyšel tato Natanaelova slova, vrátil svůj meč zpět Šimonovi Zélótovi. A tak, když se rozdělili a šli spát, devět z nich bylo ozbrojeno.

Rozladění z toho, že Jidáš je zrádce, na chvíli potlačilo všechno ostatní v myslích apoštolů. Učitelova poznámka o Jidášovi, kterou vyslovil v průběhu poslední večere, jim otevřela oči a uvědomili si že je zradil.

Když se osm apoštolů konečně dostalo do svých stanů a Petr, Jakub a Jan v tu dobu čekali na Učitelovy rozkazy, Ježíš zavolal na Davida Zebedeje: „Pošli ke mně svého nejrychlejšího a nejdůvěryhodnějšího posla.“ Když David přivedl k Učitelovi nějakého Jákoba, který byl dříve nočním běžcem kurýrské služby mezi Jerusalemem a Betsaidou, Ježíš se na něho obrátil a řekl mu: „Co nejrychleji poběž k Abnérovi do Filadelfie a řekni mu: „Učitel tě pozdravuje a říká, že přišel čas, kdy bude vydán do rukou nepřátel, kteří ho usmrtí, ale že on potom vstane z mrtvých a nakrátko se ti zjeví předtím, než odejde za svým Otcem a že ti pak dá pokyny na dobu, dokud nový učitel nepřijde žít ve vašich srdcích.“ A když Jákob zopakoval tuto zprávu k úplné spokojenosti Učitele, Ježíš ho poslal na cestu se slovy: „Neboj se nikoho z lidí, Jákože, poněvadž dnes v noci bude vedle tebe běžet neviditelný posel.“

Potom se Ježíš obrátil na vůdce hostujících Řeků, kteří byli s nimi v táboře a řekl: „Můj bratře, nenechej se znepokojit tím, co se brzy stane, poněvadž jsem vás o tom již předem varoval. Syn Člověka bude usmrcen na podnět jeho nepřátel—veleknězů a židovských vládců, ale já znovu vstanu, abych s vámi krátce pobyl předtím, než půjdu k Otci. A když se staneš toho všeho svědkem, oslavuj Boha a posiluj své bratry.“

Za normálních okolností by apoštolové osobně popřáli Učiteli dobrou noc, ale tento večer byli natolik zaujati náhlým uvědoměním o Jidášově zradě a tak zasažení zvláštním charakterem Učitelovy modlitby na rozloučenou, že vyslechli jeho sbohem a mlčky se rozešli.

Ježíš, když se ten večer loučil s Ondřejem,

us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents his attempt to fulfill his Father's will. I will pray, but I will not wield the sword.” When Andrew heard Nathaniel's speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

182:2.4 (1966.4) Resentment of Judas's being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles' minds. The Master's comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

182:2.5 (1966.5) After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master's orders, Jesus called to David Zebedee, “Send to me your most fleet and trustworthy messenger.” When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Betsaida, Jesus, addressing him, said: “In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: ‘The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.’” And when Jacob had rehearsed this message to the Master's satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: “Fear not what any man may do to you, Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side.”

182:2.6 (1967.1) Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: “My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren.”

182:2.7 (1967.2) In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas's desertion and so overcome by the unusual nature of the Master's farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

182:2.8 (1967.3) Jesus did say this to Andrew as he

řekl mu: „Ondřej, dělej všechno, co můžeš, abys udržel své bratry pospolu, dokud se k vám opět nevrátím poté, až vypiji tento pohár. Dávej sílu svým bratrům s vědomím, že jsem ti všechno řekl. Mír s tebou.“

Žádný z apoštolů nepředpokládal, že by se této noci mohlo stát něco neobvyklého, jelikož bylo již příliš pozdě. Chtěli se vyspat, aby mohli brzy ráno vstát a být připraveni na nejhorší. Mysleli si, že veleknězi se budou snažit zatknout jejich Učitele brzy ráno, poněvadž žádná světská práce nesměla být vykonána odpoledne v den příprav na Paschu. Pouze David Zebedeus a Jan Marek si byli vědomi toho, že nepřátelé Ježíše mají přijít s Jidášem v tento večer.

David se rozhodl, že zůstane v tu noc na stráži na horní stezce, která vedla k cestě, spojující Betanii s Jerusalemem, zatímco Jan Marek měl sledovat cestu, probíhající údolím Kidronu do Getsemane. Předtím, než David odešel na dobrovolně přijatou přední stráž, rozloučil se s Ježíšem slovy: „Učiteli, s velkou radostí jsem ti sloužil. Moji bratři jsou tvými apoštoly, ale já jsem s potěšením dělal menší práce, které musely být vykonány. A budu tě postrádat celým svým srdcem až tady nebudeš.“ Ježíš na to Davidovi řekl: „Davide, můj synu, ostatní dělali to, co jim bylo přikázáno, ale ty jsi vykonával svoji službu o vlastní vůli a já jsem si byl tvé oddanosti plně vědom. Ty také budeš jednoho dne se mnou sloužit ve věčném království.“

A potom, než zaujal své místo na stráži na horní stezce, David Ježíšovi řekl: „Víš, Učiteli, já jsem poslal pro tvoji rodinu a mám zprávu, že dnes večer dorazili do Jericha. Budou tady zítra brzy dopoledne, poněvadž by to pro ně bylo nebezpečné jít sem nahoru po krvavé cestě v noci.“ A Ježíš, pohlednuvši na Davida, jenom řekl: „Ať je tomu tak, Davide.“

Když David odešel na Olivovou horu, Jan Marek zaujal svoji noční hlídku vedle cesty, která vedla podél potoka dolů do Jerusalema. A Jan by zůstal na svém místě, kdyby neměl silnou touhu být nablízku Ježíše a vědět, co se děje. Brzy poté, když David od něho odešel a když Jan Marek viděl, že Ježíš se společně s Petrem, Jakubem a Janem odebrali k nedaleké rokli, přepadla ho současně taková starostlivost a zvědavost, že opustil své hlídkové místo a šel tajně za nimi, skryl se v keřích, odkud viděl a slyšel všechno, co se odehrálo během těchto posledních minut v zahradě a těsně předtím, než přišel Jidáš s ozbrojenou stráží, aby zatkl Ježíše.

V době, kdy se v táboře Učitele odehrávaly všechno tyto události, Jidáš Iškarjotský se radil s kapitánem chrámové stráže, který shromáždil své muže, aby se pod vedením zrádce vydali zatknout Ježíše.

left his side that night: “Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you.”

182:2.9 (1967.4) None of the apostles expected anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

182:2.10 (1967.5) David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: “Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone.” And then said Jesus to David: “David, my son, others have done that which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom.”

182:2.11 (1967.6) And then, as he prepared to go on watch by the upper trail, David said to Jesus: “You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night.” And Jesus, looking down upon David, only said: “Let it be so, David.”

182:2.12 (1967.7) When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

182:2.13 (1968.1) While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iscariot was in conference with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out, under the leadership of the betrayer, to arrest

Jesus.

3. SÁM V GETSEMANE

Když v táboře všechno ustalo a ztichlo, Ježíš vzal sebou Petra, Jakuba a Jana a šel s nimi k nedaleké rokli, kam se často chodíval modlit a rozjímat. Tři apoštolové si nemohli nevšimnout toho, že Ježíš byl hluboce zarmoucen; nikdy předtím neviděli svého Učitele takto sklíčeného a smutného. Když přišli na místo, kde on se obvykle modlíval, pokynul jim, aby se posadili a dávali pozor na okolí, zatímco on odešel na vzdálenost hozeného kamenem pomodlit se. A když padl tváří na zem, modlil se: „Můj Otče, přišel jsem na tento svět, abych vykonal tvoji vůli a to jsem splnil. Vím, že přišel čas položit tento můj život v těle a já se toho nezaleknu, ale chtěl bych vědět, zdali je toto tvá vůle, abych vypil tento pohár. Pošli mě ujištění, že ti ve své smrti vyhovím tak, jak tomu bylo i v mém životě.“

Několik okamžiků Učitel zůstal v modlitební poloze a potom šel zpět ke třem apoštolům, které našel v hlubokém spánku. Měli těžká víčka a nedokázali zůstat vzhůru. Když je Ježíš probudil, řekl jim: „Co to vidím! Nejste schopni být na stráž ani jednu hodinu? Nevidíte, že má duše je stále více smutnější, skoro umírající a že toužím po vaší společnosti?“ Poté, jak se trojice probírala ze spánku, Učitel opět od nich odešel, padl na zem a znovu se modlil: „Otče, já vím, že je možnost uniknout tomuto poháru—s tebou je všechno možné—ale já jsem přišel vykonal tvoji vůli a přestože tento pohár je bolestný, já ho vypiji, jestli je to tvá vůle.“ A když se takto pomodlil, objevil se vedle něho nádherný anděl a promluvil s ním, dotkl se ho a posílil ho.

Když se Ježíš vrátil znovu ke třem apoštolům, opět je našel v hlubokém spánku. Probudil je slovy: „V takové hodině já vás potřebuji, abyste byli na stráž a se mnou se modlili—neměli byste se právě modlit mnohem více, abyste neupadli do pokušení—a ne usnout, když od vás odejdu?“

A potom, po třetí, Učitel odešel a modlil se: „Otče, vidíš moje spící apoštoly; buď k nim milosrdný. Duch opravdu chce, ale tělo je slabé. A nyní, Ó Otče, jestli mě tento pohár nemine, pak jsem tedy připraven ho vypít. Ne má vůle, ale tvá bude vykonána.“ A když skončil modlení, na malou chvíli se natáhl na zemi. Když vstal a vrátil se zpět k apoštolům, znovu je našel spící. Prohlédl si je a se soucitným gestem něžně řekl: „Spěte nyní a odpočiňte si; čas rozhodnutí již pominul. Nastal čas, kdy Syn Člověka bude zrazen a vydán do

3. ALONE IN GETHSEMANE

182:3.1 (1968.2) After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavy-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: "My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life."

182:3.2 (1968.3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: "What! can you not watch with me even for one hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?" After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: "Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will." And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:3.3 (1968.4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: "In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?"

182:3.4 (1968.5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: "Father, you see my sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done." And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: "Sleep on now and

rukou svých nepřátel.“ Když se sehnul, aby s nimi zatřásl a probudil je, řekl: „Vstaňte, vraťme se zpátky do tábora, protože ten, který mě vydá, již přichází a přišla hodina, kdy mé stádo bude rozeznáno. Ale já jsem vám již o těchto věcech všechno řekl.“

Během těch let, kdy Ježíš žil mezi svými stoupenci, on skutečně mnohokrát podal důkaz o své božské podstatě, ale právě teď jsou svědky nové evidence o jeho lidskosti. Krátce před největším ze všech odhaleních jeho božskosti, jeho vzkříšení, musí nyní přijít největší důkazy o jeho smrtelné podstatě, jeho ponížení a ukřižování.

Pokaždé, když se modlil v zahradě, jeho lidskost se pevněji přiblížila—skrze víru—jeho božskosti; jeho lidská vůle se plněji spojila s božskou vůlí jeho Otce. Kromě jiného, co mu nádherný anděl řekl, byla zpráva, Otec si přeje, aby jeho Syn ukončil své poskytnutí na zemi poznáním smrti přesně tak, jako i všichni smrtelní tvorové musí projít materiálním rozkladem při přechodu z existence času k rozvoji ve věčnosti.

Na začátku večera se nezdálo vypití poháru příliš obtížné, ale když Ježíš—člověk se rozloučil se svými apoštoly a poslal je spát, nastávající zkouška se stávala více a více hrozivější. Ježíš prožíval ten přirozený odliv a příliv pocitů, které jsou normální pro každou lidskou zkušenost a právě v tuto chvíli byl unaven ze svých aktivit, vyčerpán dlouhými hodinami práce a bolestivou obavou o bezpečnost svých apoštolů. Ačkoliv žádný smrtelník nemůže porozumět myšlenkám a pocitům vtěleného Syna Člověka v takové chvíli, my víme, že prožíval velká muka a pociťoval nevyslovitelný smutek, poněvadž mu po tváři stékal ve velkých kapkách pot. Konečně nabyt přesvědčení o tom, že Otec má v úmyslu nechat události proběhnout přirozeným způsobem; Ježíš byl plně rozhodnut nepoužít žádnou z možností své absolutní moci jako nejvyšší hlava vesmíru pro svoji záchranu.

Shromážděná armáda obrovského uskupení se v tu dobu vznášela nad touto scénou pod dočasným společným velením Gabriela a Osobního Ladiče Ježíše. Velitelé jednotlivých oddílů této armády byli opakovaně varováni nezasahovat do těchto událostí na zemi, dokud sám Ježíš jim nedá rozkaz zasáhnout.

Rozloučení s apoštoly bylo nesmírným vypětím pro lidské srdce Ježíše; tato muka lásky ho neskonale vyčerpala a udělala ještě obtížnější čekání na smrt, o které dobře věděl, že na něho

take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies.” As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: “Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things.”

182:3.5 (1968.6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation and crucifixion.

182:3.6 (1969.1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

182:3.7 (1969.2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

182:3.8 (1969.3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

182:3.9 (1969.4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he

čeká. Uvědomil si, jak slabí a nevědoucí jsou jeho apoštolové a bál se je opustit. On dobře věděl, že přišel čas jeho odchodu, ale jeho lidské srdce se snažilo zjistit, jestli neexistuje nějaká možnost legitimního způsobu uniknout z této těžké situace, plné utrpení a bolesti. A když se jeho srdce snažilo najít takový únik a nedokázalo to, byl připraven vypít pohár. Božská mysl Michaela věděla, že on udělal všechno co mohl pro dvanáct apoštolů; ale Ježíšovo lidské srdce si přálo, aby se udělalo pro ně ještě více předtím, než budou zanecháni sami na tomto světě. Ježíšovo srdce bylo zdrceno; on oddaně miloval své bratry. Byl odloučen od své rodiny v těle; jeden z jeho vybraných druhů ho zradí. Národ jeho otce Josefa ho zavrhl a tím zpečetil svůj osud jako národ se zvláštní misí na zemi. Jeho duše byla mučena zmařenou láskou a odmítnutým milosrdenstvím. Byla to jedna z těch nesnesitelných lidských chvil, kdy se zdá, že všechno padá na člověka se zdrcující krutostí a nesmírnou bolestí.

Lidská podstata Ježíše nebyla necitlivá k této situaci osobní osamocenosti, veřejné hanby a zjevného neúspěchu jeho díla. Všechny tyto pocity ho zatěžovaly nepopsatelnou tíhou. V době této nesmírné bolesti se jeho mysl vrátila zpět do dětství v Nazaretu a k počátku jeho práce v Galileji. V čase této velké zkoušky v jeho mysli ožilo mnoho z těchto příjemných scén ze začátku jeho služby. A právě v těchto starých vzpomínek na Nazaret, Kafarnaum, horu Hermón a na východ a západ slunce nad třpyticím se Galilejským mořem našel útěchu, když se snažil posílit a připravit své lidské srdce na setkání se zrádcem, který ho má již tak brzy zradit.

Než Jidáš a vojáci přišli, Ježíš opět plně nabyl svůj obvyklý klid; duch zvítězil nad tělem; víra se prosadila proti všem lidským sklonům bát se a mít pochybnosti. Ježíš úspěšně obstál v nejvyšší zkoušce—plně si uvědomil svoji lidskou podstatu a ovládl ji. Zase byl Syn Člověka připraven čelit svým nepřítelům s klidem a naprostou jistotou své nezdolnosti smrtelného člověka, upřímně oddaného vykonávat vůli svého Otce.

well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

182:3.10 (1969.5) Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame, and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

182:3.11 (1969.6) Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

Kapitola 183. Zrada a zatčení Ježíše

⇨ 182

Kniha Urantia

184 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 183 ZRADA A ZATČENÍ JEŽÍŠE

Sekce

Úvod

1. Otcova vůle
2. Jidáš ve městě
3. Zatčení učitele
4. Rozhovor u olivového lisu
5. Na cestě do paláce Velekněze

Úvod

KDYŽ Ježíš konečně probudil Petra, Jakuba a Jana, navrhl jim, aby šli do svých stanů a pokusili se usnout a připravit na ztířejší povinnosti. Ale v tuto dobu byli tito tři apoštolové již plně probuzeni; osvěžili se krátkými zadřímnutými a kromě toho je vzrušil a zburcoval příchod dvou vzrušených poslů, kteří se ptali po Davidovi Zebedeovi a ihned ho začali hledat, když jim Petr řekl, kde drží stráž.

I když osm apoštolů spalo hlubokým spánkem, Řekové, kteří tábořili vedle nich, se mnohem více obávali potíží, a proto postavili svoji vlastní stráž, aby jim dala znamení, kdyby se objevilo nebezpečí. Když tito dva poslové příběhli do tábora, řecký strážce ihned probudil své krajany, kteří vyběhli ze svých stanů v plném oblečení a plné zbroji. Celý tábor byl nyní probuzen, kromě osmi apoštolů. Petr chtěl své druhy probudit, ale Ježíš mu to ostře zakázal. Učitel všechny vlídně požádal, aby se vrátili do svých stanů, ale oni se však zdráhali vyplnit jeho prosbu.

Když se mu nepodařilo poslat své stoupence

PAPER 183 THE BETRAYAL AND ARREST OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

INTRODUCTION

183:0.1 (1971.1) AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

183:0.2 (1971.2) Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

183:0.3 (1971.3) Failing to disperse his followers, the

zpět do jejich stanů, Učitel je tam zanechal a šel dolů k olivovému lisu, který stál nedaleko od vchodu do Getsemanské zahrady. Přestože tři apoštolové, Řekové a další obyvatelé tábora váhali, zdali mají jít hned za ním, Jan Marek hbitě proběhl mezi olivovníky a skryl se v malé boudě kousek od olivového lisu. Ježíš odešel z tábora a od svých přátel, aby ho vojáci, když přijdou, mohli zatknout, aniž by vyrušili jeho apoštoly. Učitel nechtěl probudit své apoštoly, aby byli svědky jeho zatčení a byli ušetřeni pohledu na Jidášovu zradu, což by v nich mohlo vyvolat takovou zlost, že by zaútočili na vojáky a nakonec by byli vzati do zajetí s ním. Báł se, že kdyby byli s ním zatčeni, mohli by s ním také zemřít.

Ačkoliv Ježíš věděl, že plán jeho smrti se zrodil v radách židovských vládců, byl si také vědom toho, že všechny tyto hanebné intriky měly plný souhlas Lucifera, Satana a Kaligastii. A dobře věděl, že tyto rebelové světů by byli také rádi, když by s ním byli zabiti všichni apoštolové.

Ježíš se posadil, zcela sám, na olivový lis, kde čekal na příchod zrádce a v tu dobu ho viděl pouze Jan Marek a nespočítatelná armáda nebeských pozorovatelů.

1. OTCOVA VŮLE

Hrozí velké nebezpečí nesprávného pochopení významu velkého množství výroků a početných událostí, spojených s ukončením Učitelova života v těle. Kruté zacházení primitivních přísluhovačů a necitlivých vojáků s Ježíšem, nespravedlivé vedení jeho výslechů a bezcitného postoje samozvaných náboženských vůdců, nesmějí být zaměněny za skutečnost, že Ježíš, trpělivě se podrobující všemu tomuto utrpení a ponižování, tímto oddaně vykonával vůli Rájského Otce. Byla to vskutku a vpravdě vůle Otce, aby jeho Syn vypil plný pohár smrtelné zkušenosti, od narození do smrti, ale nebeský Otec neměl v žádném případě naprosto nic do činění s vyvoláním barbarského jednání těch domněle civilizovaných lidských bytostí, které tak brutálně mučily Učitele a takovým odporným způsobem nakupily tolik potupy na jeho neodporující osobnost. Tyto nelidské a ořesné zkušenosti, které byl Ježíš vyzván podstoupit v posledních hodinách svého smrtelného života, nebyly v žádném případě součástí božské vůle Otce, kterou lidská podstata Ježíše tak vítězoslavně slíbila vykonat při konečném podřízení člověka Bohu, o čemž svědčí jeho trojdílná modlitba, kterou pronesl v zahradě v době, kdy tam jeho vyčerpaní apoštolové spali

Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

183:0.4 (1971.4) Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

183:0.5 (1971.5) Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

1. THE FATHER'S WILL

183:1.1 (1971.6) There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the

hlubokým spánkem.

Nebeský Otec si přál, aby jeho poskytnutý Syn ukončil svoji pozemskou cestu přirozeně, stejně, jako všichni ostatní smrtelníci ukončí své životy na zemi a v těle. Obyčejní muži a ženy nemohou očekávat, že jejich poslední hodiny na zemi a následující epizoda smrti jim budou usnadněny mimořádným povolením. Proto se Ježíš rozhodl položit svůj život v těle v souladu s přirozeným vývojem událostí a vytrvale odmítal vyprostit se z krutých drápů hanebného spiknutí—nelidských výjevů, které s děsivou jistotou vedly k jeho neuvěřitelnému ponížení a potupné smrti. A každý okamžik celého tohoto ohromujícího projevu nenávisti a tohoto nevidaného projevu krutosti byla práce zlých a hanebných lidí. Otec nebeský si toto nepřál a ani úhlavní nepřátelé Ježíše to takto neplánovali, přestože oni udělali hodně pro to, aby nemyslíci a zlí smrtelníci zavrhlí poskytnutého syna tímto způsobem. Dokonce i otec hříchu odvrátil svoji tvář od nesnesitelné hrůzy scény ukřižování.

sleep of physical exhaustion.

183:1.2 (1972.1) The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally*, just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the scene of the crucifixion.

2. JIDÁŠ VE MĚSTĚ

Poté, kdy Jidáš tak kvapně vstal od stolu a odešel od Poslední Večeře, vydal se přímo do domu svého bratrance a ti dva šli potom rovnou za kapitánem chrámové stráže. Jidáš požádal velitele, aby shromáždil strážu a sdělil mu, že je připraven odvést je k Ježíšovi. Jelikož Jidáš přišel o něco dříve, než byl očekáván, došlo k malému zdržení předtím, než vyšli k domu Marka, kde Jidáš předpokládal, že najde ještě Ježíše v rozhovoru s apoštoly. Učitel a jedenáct apoštolů odešlo z domu Eliáše Marka celých patnáct minut před příchodem zrádce a stráže. V době, kdy Jidáš a vojáci dorazili do Markova domu, Ježíš a jedenáctka byli již daleko za hradbami města a na cestě do tábora v Olivové zahradě.

Jidáš byl značně znepokojen svým neúspěchem, že nenašli Ježíše v Markově domě ve společnosti s jedenácti lidmi, z nichž pouze dva byli ozbrojeni a připraveni klást odpor. On se v to odpoledne náhodou dozvěděl, když odešli z tábora, že jenom Šimon Petr a Šimon Zélóta byli opásáni meči; Jidáš doufal, že Ježíše zatknou v době, kdy město je tiché a kdy se dalo očekávat, že odpor bude málo pravděpodobný. Zrádce se bál, že kdyby čekal na jejich návrat do tábora, museli by čelit více než šedesáti oddaným učedníkům a věděl také, že Šimon Zélóta má u sebe vydatnou zásobu zbraní. Jidáš začínal být stále více nervózní, přemýšleje o tom, jak ho jedenáct apoštolů bude nenávidět a bál se, že všichni se ho budou snažit zabít. On nebyl jenom

2. JUDAS IN THE CITY

183:2.1 (1972.2) After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

183:2.2 (1972.3) Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they

neloajální, ale byl v hloubi své duše i opravdovým zbabělcem.

Když nenašli Ježíše v horním pokoji, Jidáš řekl kapitánovi stráže, aby se vrátili do chrámu. V tu dobu se vládcové začali scházet v domě velekněze, aby se připravili na příchod Ježíše, vědomi si toho, že jejich dohoda se zrádce vyžadovala Ježíšovo zatčení do půlnoci tohoto dne. Jidáš vysvětlil svým spolupachatelům, že Ježíše v domě Marka nezastihli a že ho bude nutné jít zatknout do Getsemanské zahrady. Zrádce pak pokračoval a řekl jim, že v táboře je s Ježíšem přes šedesát jeho oddaných stoupenců a že všichni jsou ozbrojeni. Židovští vládcové Jidášovi připomněli, že Ježíš vždy hlásal neodporování, ale Jidáš jim odpověděl, že se nemohou spoléhat na to, že všichni Ježíšovi stoupenci uposlechnou jeho učení. On se o sebe opravdu bál a proto se odvážil požádat o oddíl čtyřiceti ozbrojených vojáků. Poněvadž židovské správní orgány neměly takový oddíl ozbrojených mužů ve své pravomoci, ihned odešli do pevnosti Antonia a požádali římského velitele, aby jim tyto vojáky dal; ale, když ten se dozvěděl, že mají v úmyslu zatknout Ježíše, okamžitě odmítl přistoupit na jejich požadavek a odkázal je na svého nadřízeného. A to přecházení od jednoho orgánu k druhému zabralo více než hodinu, až nakonec byli nuceni jít za samotným Pilátem, aby jim dal svolení použít ozbrojené římské vojáky. Bylo již pozdě, když přišli do Pilátova domu a ten již odpočíval se svojí ženou v ložnici. Zdráhal se mít co do činění s touto akcí a to i to více, jelikož jeho žena ho požádala, aby této žádosti nevyhověl. Ale vzhledem k tomu, že přišel sám představený židovské Velké rady a osobně požádal o tuto pomoc, místodržitel si myslel, že bude rozumné vyhovět této žádosti, uvažujíc, že může později napravit jakékoliv zlo, které oni mohou napáchat..

Proto, když Jidáš Iškariotský vyšel kolem půl dvanácté z chrámu, byl doprovázen více než šedesáti lidmi—chrámovou stráží, římskými vojáky a zvědavými služebníky veleknězů a vládců.

3. ZATČENÍ UČITELE

Když se tato skupina ozbrojených vojáků a strážců s pochodněmi a lucernami přiblížila k zahradě, Jidáš poodešel na dostatečnou vzdálenost před ně, aby byl připraven rychle poznat Ježíše a vojáci ho mohli hned zatknout, než by se jeho druhové shromáždili na jeho obranu. A Jidáš měl ještě další důvod pro své rozhodnutí být daleko před nepřáteli Učitele: on si myslel, že když přijde do tábora před vojáky,

would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

183:2.3 (1973.1) When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than threescore devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to employ the armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

183:2.4 (1973.2) Accordingly, when Judas Iscariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. THE MASTER'S ARREST

183:3.1 (1973.3) As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear

apoštolové a ostatní lidé kolem Ježíše ho nebudou přímo spojovat s ozbrojenými strážemi, jdoucím v patách. Jidáš dokonce uvažoval o tom, že by se choval tak, aby to vypadalo, že se spěchá varovat je o příchodu vojáků, ale tento záměr byl zmařen slovy, kterými Ježíš zrádce přivítal. Přestože Učitel mluvil k Jidášovi vlídně, uvítal ho jako zrádce.

Jakmile Petr, Jakub a Jan a přibližně třicet jejich spolutáborníků uviděli ozbrojený oddíl s pochodněmi přecházející přes vrchol kopce, věděli, že tito vojáci přicházejí zatknout Ježíše a všichni se rozběhli dolů k olivovému lisu, kde v měsíčním světle seděl osamocen Učitel. Když se oddíl vojáků přiblížil z jedné strany, tři apoštolové a jejich druhové se přiblížili ze strany druhé. Když Jidáš kráčel dlouhým krokem k Ježíšovi, ty dvě skupiny stály nehybně s Ježíšem mezi nimi a Jidáš se chystal vtisknout polibek zrádce na čelo Učitele.

Zrádce doufal, že by mohl, až přivede vojáky do getsemanské zahrady, vojákům jenom na Ježíše ukázat, anebo nanejvýš splnit slib, že ho pozdraví polibkem a pak rychle zmizí ze scény. Jidáš se nesmírně bál toho, že tam budou přítomni všichni apoštolové a že zaměří svůj útok proti němu v odvetu za jeho troufalost zradit jejich milovaného učitele. Ale když ho Ježíš pozdravil jako zrádce, byl natolik zmaten, že se ani nepokusil o útěk.

Ježíš udělal ještě poslední pokus zachránit Jidáše od faktického činu zrady tím, že předtím, než zrádce k němu přistoupil, odstoupil stranou a oslovil prvního vojáka zleva, kapitána Římanů, slovy: „Koho hledáte?“ Kapitán mu odpověděl: „Ježíše Nazaretského.“ Nato Ježíš předstoupil před kapitána a stojíc tam v tiché vznešenosti Boha všeho tvoření, řekl: „To jsem já.“ Mnozí vojáci z tohoto ozbrojeného oddílu slyšeli Ježíše kázat v chrámu a jiní slyšeli o jeho pozoruhodných činech a když uslyšeli jeho odvážné potvrzení jeho totožnosti, ti, co stáli v prvních řadách náhle couvli a padli na zem. Byli zachvázeni překvapením z jeho klidného a vznešeného oznámení své totožnosti. Proto neměl Jidáš žádný důvod uskutečnit svůj původní plán zrady. Učitel se sám statečně odhalil svým nepřátelům a ti ho mohli zatknout bez přispění Jidáše. Ale zrádce musel udělat něco, aby vysvětlil svoji přítomnost s tímto ozbrojeným oddílem a kromě toho, chtěl prokázat svojí účastí na zatčení Ježíše, že si zaslouží od židovských vládců velkou odměnu a pocty, o kterých doufal, že se na něho povalí jako odměna za jeho slib vydání Ježíše do jejich rukou.

that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

183:3.2 (1973.4) As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

183:3.3 (1974.1) It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

183:3.4 (1974.2) Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and, addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and, standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, "I am he." Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in

Když se vojáci vzpamatovali ze svého prvního zaváhání při pohledu na Ježíše a při zvuku jeho neobyčejného hlasu a když apoštolové a učedníci se k nim začali přibližovat, Jidáš přistoupil k Ježíšovi, políbil ho na čelo a řekl: „Bud' pozdraven, Pane a Učiteli.“ A když Jidáš takto objal svého Učitele, Ježíš řekl: „Příteli, cožpak již toho není dost! Ty dokonce zradíš Syna Člověka polibkem?“

Apoštolové a učedníci byli doslova omráčeni tím, co viděli. Chvíli se nikdo z nich ani nepohnul. Potom Ježíš, vyprošťujíc se ze zrádovského objetí Jidáše, si stoupl před strážce a vojáky a znovu se zeptal: „Koho hledáte?“ A kapitán znovu řekl: „Ježíše Nazaretského.“ A Ježíš opět odpověděl: „Již jsem vám řekl, že to jsem já. Jestli hledáte mne, nechte ostatní odejít. Jsem připraven jít s vámi.“

Ježíš byl připraven jít zpátky do Jerusalema se strážemi a kapitán vojáků byl celkem ochotný nechat tři apoštoly a jejich druhy odejít v pokoji. Ale dříve, než byli schopni vykročit a když tam Ježíš stál čekaje na kapitánovy rozkazy, jakýsi Malchos, syrský osobní strážce velekněze, přistoupil k Ježíšovi a chystal se mu svázat ruce za záda, přestože římský kapitán nedal příkaz, aby Ježíš byl takto svázán. Když Petr a jeho druhové viděli svého Učitele jak je potupován, nebyli schopni se již déle udržet. Petr vytasil meč a s ostatními se rozběhl na Malchose, aby mu zasadil úder. Ale ještě dříve, než vojáci mohli přijít na obranu veleknězova sluhy, Ježíš zastavil Petra pozvednutím ruky a ostrým hlasem řekl: „Petře, schovej ten meč do pochvy. Ti, kdo s mečem zachází, s mečem zahynou. Nerozumíš, že je to vůle Otce, abych vypil tento pohár? A ty také nevíš, že bych mohl teď dát rozkaz dvanácti legiím andělů a jejich druhům, kteří by mne vysvobodili z rukou těchto několika mužů?“

Ačkoliv Ježíš tímto způsobem zastavil fyzický odpor svých stoupenců, stačilo to na vyvolání strachu kapitána stráží, kteří nyní, s pomocí jeho vojáků, se prudce vrhli na Ježíše a rychle ho spoutali. A když mu svázali ruce silným provazem, Ježíš jim řekl: „Proč přicházíte na mne s meči a holemi, jakoby jste zatýkali banditu? Každý den jsem byl s vámi v chrámu, veřejně jsem učil lid a vy jste se nepokusili mne zatknout.“

Když byl Ježíš spoután, kapitán, obávajíc se toho, že stoupenci Učitele by se mohli pokusit ho

compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

183:3.5 (1974.3) As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and, placing a kiss upon his brow, said, "Hail, Master and Teacher." And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, "Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?"

183:3.6 (1974.4) The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, "Whom do you seek?" And again the captain said, "Jesus of Nazareth." And again answered Jesus: "I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you."

183:3.7 (1974.5) Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: "Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?"

183:3.8 (1975.1) While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his hands with heavy cords, Jesus said to them: "Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no effort to take me."

183:3.9 (1975.2) When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master

vysvobodit, dal vojákům rozkaz je zatknout; ale vojáci nebyli dostatečně rychlí, protože, když Ježíšovi přívrženci uslyšeli kapitánovy rozkazy, kvapně uprchli zpět do rokle. Po celou tuto dobu byl Jan Marek schován v blízké boudě. Když se stráž vydali s Ježíšem na cestu zpět do Jerusalema, Jan Marek se pokusil vyplížit se z boudy, aby dostihl prchající apoštoly a učedníky, ale jakmile se vynořil, jeden z posledních vracejících se vojáků, kteří marně pronásledovali utíkající učedníky, procházel kolem a uviděl tohoto mladíka ve lněném plášti. Rozběhl se za ním a téměř ho chytil. Vlastně se k Janovi dostal tak blízko, že ho chytil za plášť, ale mladík se z pláště vyprostil, prchajíc obnažený, zatímco voják zůstal stát s prázdným pláštěm. Jan Marek pak velkou rychlostí vyběhl za Davidem Zebedem na horní stezku. Když řekl Davidovi co se stalo, oba rychle běželi zpět ke stanům spících apoštolů a informovali všech osm o vyzrazení a zatčení Ježíše.

Přibližně v době, kdy osm apoštolů bylo probuzeno, ti, kteří utekli do rokle, se nyní vraceli a všichni se shromáždili u olivového lisu, aby se poradili, co udělat. Mezitím Šimon Petr a Jan Zebedeus, kteří se skrývali mezi olivovníky, se vydali za zástupem vojáků, strážců a služebníků, kteří teď vedli Ježíše zpět do Jerusalema jakoby vedli nebezpečného zločince. Jan šel těsně za nimi, ale Petr je následoval zpozzdálí. Když se Jan Marek vyprostil z vojákova sevření, oblékl si plášť, který našel ve stanu Šimona Petra a Jana Zebedea. Předpokládal, že strážce vedou Ježíše do domu Annáše, emeritnímu veleknězi; proklouzl přes olivové sady a dostal se tak před zástup a ukryl se kousek od vchodových vrat veleknězova paláce.

4. ROZHOVOR U OLIVOVÉHO LISU

Jakub Zebedeus zjistil, že se oddělil od Šimona Petra a svého bratra Jana a proto se připojil k ostatním apoštolům a dalším obyvatelům tábora u olivového lisu, aby se poradili, co dělat ve spojení s Ježíšovým zatčením.

Ondřej byl již zbaven veškeré odpovědnosti za vedení skupiny svých druhů-apoštolů; proto se v této největší krizi v jejich životech zdržel slova a mlčel. Po krátké neformální diskuzi si Šimon Petr stoupl na kamennou stěnu olivového lisu a pronesl vášnivou prosbu, vyzývající k věrnosti Učiteli a věci království a vyzval své apoštolské druhy a ostatní učedníky k okamžitému pronásledování skupiny vojáků a strážců a k pokusu osvobodit

might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in order to catch up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

183:3.10 (1975.3) At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

183:4.1 (1975.4) James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

183:4.2 (1975.5) Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob

Ježíše. Většina přítomných byla připravena uposlechnout jeho výzvu k útoku, kdyby nebylo Natanaela, který ve chvíli, kdy Šimon skončil svůj projev, zaujal jeho místo a připomněl jim Ježíšovo často opakované učení o neodporování. Dále jim připomněl, že Ježíš je ještě této noci nabádal, aby zachovali své životy na dobu, kdy půjdou do světa hlásat radostné zprávy evangelia nebeského království. A Natanael podpořil v tomto názoru Jakub Zebedeus, který jim teď řekl, jak Petr a další vytasili své meče na obranu Ježíše před zatčením a že Ježíš přikázal Šimonovi Petrovi a jeho spolubojovníkům zasunout meče zpět do pochvy. Matouš a Filip také promluvili, ale nic konkrétního tato debata nepřinesla, až si vzal slovo Tomáš, který upozornil na skutečnost, že Ježíš poradil Lazarovi, aby se vyhnul smrti a poukázal na to, že oni nemohou udělat nic pro záchranu svého Učitele, poněvadž on zakázal svým přátelům ho bránit, jelikož vytrvale odmítal použít své božské schopnosti pro zmaření plánů jeho lidských nepřátel. Tomáš je přemluvil, aby se rozešli, aby každý šel po svém s tím, že David Zebedeus zůstane v táboře a bude udržovat spojení skupiny a kurýrskou službu. Kolem půl třetí hodiny toho rána byl tábor prázdný; pouze David a tři či čtyři poslové tady zůstali po ruce, ostatní byli posláni zjistit informace o tom, kam byl odveden Ježíš a co se s ním stane.

Pět apoštolů, Natanael, Matouš, Filip a dvojčata, se odešli ukrýt do Bethfage a Betanie. Tomáš, Ondřej, Jakub a Šimon Zélóta se skryli ve městě. Šimon Petr a Jan Zebedeus šli za skupinou vojáků k domu Annáše.

Brzy po svítání se Šimon Petr vrátil zpět do tábora v Getsemane a představoval obraz zlomeného člověka s hlubokou beznadějí. David ho poslal v doprovodu posla za jeho bratrem Ondřejem, který byl v domě Nikodéma v Jerusalemu.

Až do samého ukončení ukřižování Jan Zebedeus, tak, jak mu Ježíš přikázal, se vždy pohyboval v jeho blízkosti a byl to on, kdo dodával Davidovým poslům informace z hodiny na hodinu, které oni pak přinášeli Davidovi do tábora v zahradě a které bylynásledně předány skrývajícím se apoštolům a rodině Ježíše.

Skutečně, pastýř je poražen a ovce rozběhnuty! Přestože si všichni jen matně uvědomovali, že Ježíš je o této dané situaci předem varoval, byli příliš krutě zasaženi Učitelovým náhlým zmizením, aby byli schopni

and effect the rescue of Jesus. The majority of the company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth into the world proclaiming the good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:4.3 (1976.1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:4.4 (1976.2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to the hiding apostles and to Jesus' family.

183:4.6 (1976.4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to

normálně myslet.

Bylo krátce po úsvitu a poté, kdy Petr byl poslán ke svému bratrovi, když Juda, bratr Ježíše v těle, přišel do tábora, sotva dechu popadající a v předstihu před zbytkem Ježíšovy rodiny, jenom, aby se dozvěděl, že Učitel byl již zatčen; a rychle běžel zpět po cestě do Jericha oznámit tuto novinu své matce, bratrům a sestrám. David Zebedeus poslal po Judovi Ježíšově rodině zprávu, aby odešli do domu Marty a Marie a tam čekali na další zprávy, které jim jeho poslové budou pravidelně přinášet.

Taková byla situace apoštolů, vůdčích učedníků a pozemské rodiny Ježíše v průběhu druhé poloviny noci ve čtvrtek a v ranních pátečních hodinách. A všechny tyto skupiny a jednotlivci udržovaly mezi sebou spojení prostřednictvím kurýrské služby, kterou David Zebedeus i nadále provozoval ze svého hlavního stanoviště v getsemanském táboře.

5. NA CESTĚ DO PALÁCE VELEKNĚZE

Předtím, než se s Ježíšem vydali na cestu ze zahrady, mezi židovským kapitánem chrámových stráží a římským kapitánem oddílu vojáků vznikl spor o tom, kam by Ježíš měl být odveden. Kapitán chrámových stráží dal rozkazy, že by měl být předveden ke Kaifášovi, úřadujícímu veleknězi. Kapitán římských vojáků přikázal, aby Ježíš byl odveden do paláce Annáše, bývalého velekněze a tchána Kaifáše. A to tak rozhodl, protože Římané měli ve zvyku jednat přímo s Annášem ve všech záležitostech, týkajících se uplatňování židovských církevních zákonů. A rozkazy římského kapitána byly uposlechnuty; odvedli Ježíše do domu Annáše pro předběžný výslech.

Jidáš šel vedle kapitánů a slyšel všechno, o čem mluvili, ale do jejich sporu nezasáhl, poněvadž ani židovský kapitán, ani římský oficír by se zrádcem nemluvili—tak moc s ním opovrhovali.

Přibližně v této době Jan Zebedeus, pamatujíc si pokyny Ježíše, aby byl vždy po ruce, se přiblížil těsně k Ježíšovi, který šel mezi dvěma kapitány. Když velitel chrámových stráží uviděl, že Jan jde vedle nich, řekl svému podřízenému: „Chopte se toho muže a spoutejte ho. Je to jeden ze stoupenců tohoto člověka.“ Ale, když to uslyšel římský kapitán a rozhlédl se a uviděl Jana, dal rozkaz, aby apoštol přišel k němu a aby ho nikdo neobtěžoval. Potom římský kapitán řekl židovskému kapitánovi: „Tento muž není ani

use their minds normally.

183:4.7 (1976.5) It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his messengers would regularly bring them.

183:4.8 (1976.6) This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST'S PALACE

183:5.1 (1977.1) Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

183:5.2 (1977.2) Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

183:5.3 (1977.3) About this time John Zebedee, remembering his Master's instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: "Take this man and bind him. He is one of this fellow's followers." But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the

zrádce a ani zbabělec. Viděl jsem ho v zahradě a on nevytasil meč proti nám. Má odvahu přijít, aby byl se svým Učitelem a nikdo na něho nesmí položit ruku. Římský zákon dovoluje, že každý vězeň může mít alespoň jednoho přítele, který s ním předstoupí před soudní tribunál a proto tomuto muži nesmí být bráněno stát vedle svého zatčeného Učitele.“ A když toto uslyšel Jidáš, cítil se tak zahanben a ponížen, že zůstal vzadu za skupinou, která se již blížila k paláci Annáše.

A toto vysvětluje, proč Janu Zebedeovi bylo dovoleno zůstat v blízkosti Ježíše po celou dobu této vyčerpávající zkušenosti této noci a následujícího dne. Židé měli strach něco Janovi říci či ho nějakým způsobem obtěžovat, poněvadž měl něco jako status římského právního poradce, určeného jako pozorovatele postupů židovského církevního soudu. Janova privilegovaná pozice byla ještě více upevněna, když při předávání Ježíše kapitánovi chrámových stráží u vrat Annášova paláce římský kapitán řekl svému pobočníkovi: „Jdi s tímto vězněm a dohlédni na to, že židé ho nezabijí bez Pilátova souhlasu. Dávej pozor na to, aby ho nepopravili a postarej se, aby tomuto Galilejci bylo dovoleno s ním zůstat a pozorovat všechno dění.“ A tak Jan mohl být Ježíšovi nablízku až do jeho smrti na kříži, ačkoliv ostatních deset apoštolů bylo nuceno se skrývat. Jan jednal pod záštitou Říma a židé se neodvážili na něho vztáhnout ruku až do doby po smrti Učitele.

Po celou dobu cesty do paláce Annáše Ježíš mlčel. Od chvíle svého zatčení až do předstoupení před Annáše, Syn Člověka nepromluvil ani slovo.

Roman captain said to the Jewish captain: “This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner.” And when Judas heard this, he was so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

183:5.4 (1977.4) And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: “Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on.” And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

183:5.5 (1977.5) And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

Kapitola 184. Před Velkou radou

⇨ 183

Kniha Urantia

185 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 184 PŘED VELKOU RADOU

Sekce

Úvod

1. Vyslýchání Annášem
2. Petr ve dvoře
3. Před soudním tribunálem Vysoké rady
4. Hodina ponížení
5. Druhé zasedání soudu

PAPER 184 BEFORE THE SANHEDRIN COURT

SECTIONS

Introduction

1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

Úvod

POVĚŘENCI Annáše dali tajně kapitánovi římských vojáků pokyny, aby ihned po zatčení přivedli Ježíše do Annášova paláce. Bývalý velekněz si chtěl udržet svoji prestiž jako hlava církevní moci všech židů. On měl ještě další důvod pro držení Ježíše ve svém domě několik hodin a to bylo kvůli tomu, aby získal čas pro legální svolání tribunálu Velké rady. Nebylo to protizákonné svolat tribunál před ranním obětováním v chrámu, které se vykonávalo kolem třetí hodiny ráno.

Annáš věděl, že členové tribunálu Vysoké rady čekají v paláci jeho zetě Kaifáše. Přibližně třicet členů Vysoké rady se shromáždilo kolem půlnoci v domě velekněze, aby byli připraveni k vynesení rozsudku nad Ježíšem, až bude před ně předveden. Shromáždění byli pouze ti, kteří byli silně a otevřeně proti Ježíšovi a jeho učení, poněvadž pro ustanovení soudního tribunálu bylo zapotřebí jenom dvacet tři členů Velké rady.

Ježíš strávil kolem tří hodin v paláci Annáše na Olivové hoře, který stál nedaleko od Getsemanské zahrady, kde Ježíše zatkli. Jan

INTRODUCTION

184:0.1 (1978.1) REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

184:0.2 (1978.2) Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

184:0.3 (1978.3) Jesus spent about three hours at the palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him.

Zebedeus se volně a bezpečně pohyboval v Annášově paláci nejenom kvůli prohlášení římského kapitána, ale také proto, že jeho a jeho bratra Jakuba velmi dobře znali starší služebníci, jelikož jejich rodina byla častými hosty v paláci, protože bývalý velekněz byl vzdáleným příbuzným jejich matky Salome.

John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. VYSLÝCHÁNÍ ANNÁŠEM

Annáš, zbohatlý z chrámových příjmů, jehož zetěm byl úřadující velekněz a s jeho vztahy s římskými správními orgány, byl opravdu nejmocnějším osobností v celém židovstvu. Byl výmluvný a politický osnovatel a intrikán. Přál si řídit záležitost s odstraněním Ježíše; on se bál plně svěřit takový důležitý úkol svému drsnému a agresivnímu zeťovi. Annáš chtěl mít jistotu, že soud Ježíše bude v rukou saduceů; obával se možných sympatií ze strany některých farizejů, poněvadž prakticky všichni členové Vysoké rady, kteří se dali na stranu Ježíše, byli farizejové.

Annáš neviděl Ježíše několik let a to od doby, kdy se Učitel zastavil v jeho domě a okamžitě odešel, když viděl jeho chladné a rezervované přijetí. Annáš si myslel, že využije tohoto jejich předchozího setkání a pokusí se přemluvit Ježíše, aby se zřekl svých prohlášení a odešel z Palestiny. Nechtěl se podílet na zabití dobrého člověka a domníval se, že Ježíš se raději rozhodne odejít ze země, než položit svůj život. Ale když Annáš stál před tímto odvážným a odhodlaným Galilejcem, okamžitě věděl, že bude zbytečné dělat mu takové návrhy. Ježíš vypadal ještě vznešeněji a vyrovnaněji, než jak si ho Annáš pamatoval.

Když byl Ježíš mladý, Annáš se o něho velmi zajímal, ale nyní jeho vlastní příjmy byly ohroženy tím, jak Ježíš jen nedávno vyhnal směnárníky peněz a další obchodníky z chrámu. Tento jeho čin vyvolal mnohem více nepřátelství tohoto bývalého velekněze, než samotné Ježíšovo učení.

Annáš vešel do svého prostorného audienčního sálu, posadil se do rozložitého křesla a přikázal přivést Ježíše. Několik okamžiků si mlčky Učitele prohlížel a potom řekl: „Uvědomuješ si, že se něco musí udělat s tvým učením, poněvadž narušuješ mír a pořádek v naší zemi?“ Jelikož Annáš se na Ježíše díval velmi zvědavě, Učitel se mu podíval přímo do očí, ale nic neřekl. Proto Annáš znovu promluvil: „Jak se jmenují tvoji učedníci, kromě Šimona Zélóty, toho agitátora?“ Ježíš se znovu na něho podíval, ale neodpověděl.

1. EXAMINATION BY ANNAS

184:1.1 (1978.4) Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

184:1.2 (1978.5) Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

184:1.3 (1979.1) When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

184:1.4 (1979.2) Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him. After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: "You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country." As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, "What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?" Again Jesus looked down upon him, but he did not

Annáš byl natolik znepokojen Ježíšovým odmítáním odpovídat na jeho otázky, že mu řekl: „Tebe nezajímá, zdali jsem ti nakloněn přátelsky, nebo opačně? Nebereš v potaz moc, kterou mám v rozhodování o tvém nadcházejícím soudu?“ Když toto Ježíš uslyšel, řekl: „Annáši, ty víš, že nemůžeš mít nade mnou žádnou moc, pokud to nebude dovoleno mým Otcem. Někteří zabijí Syna Člověka, jelikož jsou nevědoucí; nevědí jinak, ale ty, příteli, víš co děláš. Jak proto můžeš odmítnout Boží světlo?“

Vlídny způsob, kterým Ježíš k Annášovi promluvil, ho téměř vyvedl z míry. Ale ve své mysli byl již pevně rozhodnut, že Ježíš musí buď odejít z Palestiny anebo zemřít; a tak sebral odvalu a zeptal se: „Co se vlastně snažíš naučit národ? Za koho se vydáváš?“ Ježíš odpověděl: „Ty velmi dobře víš, že jsem mluvil k světu otevřeně. Učil jsem v synagogách a častokrát v chrámě, kde mě slyšeli všichni židé a mnoho jinověrců. Nikdy jsem nic neřikal tajně; proč se mě tedy ptáš na mé učení? Proč si nezavoláš ty, kteří mě slyšeli učit a nezeptáš se jich? Celý Jerusalems slyšel to, co jsem říkal i když ty sám jsi toto učení neslyšel.“ Ale ještě dříve, než Annáš mohl odpovědět, hlavní sluha paláce, který stál poblíž, udeřil rukou Ježíše do obličeje a řekl: „Jak se opovažuješ takto odpovídat veleknězi? Annáš ani jediným slovem sluhu nepokáral, ale Ježíš se k němu obrátil slovy: „Můj příteli, jestli jsem řekl něco špatného, dokaž, že je to špatné; ale jestli jsem mluvil pravdu, proč jsi mě udeřil?“

I když Annáš litoval toho, že jeho sluha Ježíše udeřil, byl příliš hrdý, aby tomu věnoval svoji pozornost. Ve stavu určité zmatenosti odešel do jiného pokoje, zanechavši téměř celou hodinu Ježíše o samotě s domovním služebnictvem a chrámovými strážemi.

Když se vrátil, přistoupil k Učiteli a řekl: „Tvrdíš o sobě, že jsi Mesiáš, osvoboditel Izraele?“ Ježíš odpověděl: „Annáši, ty mě znáš od mého mládí. Ty víš, že já tvrdím jenom to, co je určeno mým Otcem a že jsem byl poslán všem lidem—nejenom židům, ale i jinověrcům.“ Nato Annáš řekl: „Bylo mně řečeno, že o sobě tvrdíš, že jsi Mesiáš; je to pravda?“ Ježíš se na Annáše podíval a řekl pouze: „Ty jsi to řekl.“

Přibližně v této době přišli z paláce Kaifáše poslové s dotazem, kdy Ježíš bude předveden před tribunál Velké rady a jelikož se blížilo svítání, Annáš si myslel, že nejlepší bude poslat Ježíše

answer.

184:1.5 (1979.3) Annas was considerably disturbed by Jesus' refusal to answer his questions, so much so that he said to him: "Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?" When Jesus heard this, he said: "Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?"

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: "Just what is it you are trying to teach the people? What do you claim to be?" Jesus answered: "You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings." But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, "How dare you answer the high priest with such words?" Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, "My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?"

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master's side, he said, "Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?" Said Jesus: "Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew." Then said Annas: "I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?" Jesus looked upon Annas but only replied, "So you have said."

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the Sanhedrin, and since it was nearing the break of

spoutaného a pod dohledem chrámových stráží ke Kaifášovi. On sám je brzy následoval.

day, Annas thought best to send Jesus bound and in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. PETR VE DVOŘE

Když oddíl strážců a vojáků přišel ke vchodu do Annášova paláce, Jan Zebedeus kráčel vedle kapitána římských vojáků. Jidáš zůstal poněkud pozadu a Šimon Petr byl ještě hodně daleko. Poté, jak Jan vešel do dvora paláce s Ježíšem a strážemi, Jidáš přišel k vratům, ale spatřivši Ježíše a Jana, vydal se do domu Kaifáše, kde věděl, že později se tam bude konat opravdový soud s Učitelem. Brzy po odchodu Jidáše přišel Šimon Petr a když stál před vraty, Jan ho uviděl ve chvíli, kdy se stráže chystaly Ježíše odvést do paláce. Vrátná, která otvírala vrata, Jana znala a když ji požádal, aby pustila Petra dovnitř, ráda mu vyhověla.

Po vejíti do dvora šel Petr k hořícímu ohni dřevěného uhlí, aby se ohřál, protože byla chladná noc. Cítil se tady, mezi nepřáteli Ježíše, velmi nejistě, a byl opravdu bezradný. Učitel mu nedal pokyny, aby mu byl nablízku, tak jak to přikázal Janovi. Petr patřil mezi ty ostatní apoštoly, kteří byli výslovně varováni nevystavovat své životy v nebezpečí v době soudu a ukřižování jejich Učitele.

Petr se zbavil svého meče krátce předtím, než přišel k vratům paláce, takže vstoupil do dvora Annáše neozbrojen. Jeho mysl se nacházela ve stavu krajní zmatenosti; stěží si uvědomoval fakt, že Ježíš byl zatčen. Nebyl schopen pochopit realitu situace—že byl tady, ve dvoře Annáše, ohřívajíc se u ohně spolu se sluhové velekněze. Rád by věděl, co dělají ostatní apoštolové a pak začal přemýšlet o tom, jakým způsobem Jana pustili do paláce. Usoudil, že ho sluhové znali, jelikož požádal vrátnou, aby Petra pustila dovnitř.

Za malou chvíli poté, kdy vrátná nechala Petra vejít do dvora a když se ohříval u ohně, přišla k němu a škodolibě řekla: „Nejsi ty také jeden z učedníků toho člověka?“ V tu chvíli by Petr neměl být překvapen takovou otázkou, poněvadž to byl Jan, který tu vrátnou požádal, aby Petra nechala projít vraty paláce; ale on byl v takovém stavu nervového rozpoložení, že jeho odhalení jako učedníka ho vyvedlo zcela z míry a s jedinou myšlenkou v hloubi své mysli—myšlenkou na záchranu svého života—na otázku vrátné okamžitě odpověděl: „Nejsem.“

2. PETER IN THE COURTYARD

184:2.1 (1980.2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:2.2 (1980.3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:2.3 (1980.4) Peter threw away his sword shortly before he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

184:2.4 (1980.5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, “Are you not also one of this man’s disciples?” Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid’s question by saying, “I am not.”

Zanedlouho jiný sluha přišel k Petrovi a zeptal se: „Neviděl jsem tě v zahradě při zatýkání tvého přítele? Nepatříš i ty k jeho stoupencům?“ Petr byl naprosto vyděšený; neviděl žádnou možnost bezpečného úniku z okruhu těchto obviňovatelů; proto důrazně popřel jakékoliv spojení s Ježíšem slovy: „Já toho muže neznám a nepatřím k jeho stoupencům.“

Vzápětí vrátná odvedla Petra stranou a řekla: „Jsem si jistá, že jsi učedníkem tohoto Ježíše a to nejenom pro to, že jeden z jeho stoupenců mě požádal, abych tě vpustila do dvora, ale moje sestra tě viděla v chrámě s tímto člověkem. Proč to popíráš?“ Když Petr uslyšel takové obvinění vrátné, řekl, že Ježíše vůbec nezná a svá slova proložil spoustou nadávek a klením a opět důrazně zalhal: „Nejsem stoupencem tohoto člověka; já ho dokonce ani neznám; nikdy jsem předtím o něm neslyšel.“

Petr odešel na chvíli od ohně, aby se prošel po dvoře. Velmi rád by chtěl odtud zmizet, ale bál se, aby na sebe nepřilákal pozornost. Začínalo mu být chladno a tak se vrátil zpět k ohni. Jeden z poblíž stojících mužů mu řekl: „Určitě si jeden z učedníků tohoto člověka. Tento Ježíš je Galilejec a tvá řeč tě zrazuje, protože ty také mluvíš jako Galilejec.“ A Petr opět zapřel jakékoliv spojení se svým Učitelem.

Petr byl natolik rozrušen, že se snažil vzdálit od svých obviňovatelů a odešel od ohně do nedalekého sloupoví, aby byl naprosto sám. Uběhla více než hodina jeho odloučení, když ho náhodou uviděla vrátná se svojí sestrou a obě ho opět škádlivě obvinili z toho, že je Ježíšův stoupenec. A on to obvinění znovu zapřel. Ve chvíli, kdy opět zapřel jakékoliv spojení s Ježíšem, zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na varovná Ježíšova slova, která mu jeho Učitel řekl dříve v ten večer. Když tam Petr stál, zkroušený na srdci a zničen pocitem viny, otevřela se palácová vrata a strážke kolem něho vedly Ježíše ke Kaifášovi. Když Učitel míjel Petra, uviděl ve světle pochodní zoufalý výraz na tváři svého bývalého sebevědomého a navenek statečného apoštola a otočil se k němu a podíval se na něho. Petr do své smrti nezapomněl tento pohled. Byl to takový letmý pohled, který měl v sobě soucit i lásku a takový, jaký ještě smrtelný člověk nikdy neviděl na tváři Učitele.

Když Ježíš a strážci vyšli z vrat paláce, Petr se vydal za nimi, ale brzy se zastavil. Nebyl schopen jít dál. Sedl si na kraj cesty a hořce plakal. A když uronil tyto bolestné slzy, vydal se zpět do tábora v naději, že tam najde svého bratra Ondřeje. Po příchodu do tábora tam našel jenom Davida Zebedea, který mu přidělil posla, aby ho dovedl k jeho bratrovi, jenž se skrýval v Jerusalemu.

184:2.5 (1980.6) Very soon another servant came up to Peter and asked: "Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?" Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all connection with Jesus, saying, "I know not this man, neither am I one of his followers."

184:2.6 (1980.7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: "I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?" When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, "I am not this man's follower; I do not even know him; I never heard of him before."

184:2.7 (1981.1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: "Surely you are one of this man's disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean." And again Peter denied all connection with his Master.

184:2.8 (1981.2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:2.9 (1981.3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp, hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother

Všechny tyto události s Petrem se staly ve dvoře Annášova paláce na Olivové hoře. Petr nenásledoval Ježíše do paláce velekněze Kaifáše. Ta skutečnost, že Petr si uvědomil své opakované zapření svého Učitele do zakokrhání kohouta ukazuje na to, že to všechno se odehrálo mimo Jerusalema, poněvadž bylo protizákonné chovat drůbež ve městě.

Dokud zakokrhání kohouta nepřivedlo Petra ke zdravému uvažování, myslel, chodíc sem a tam ve sloupoví, aby mu nebyla zima, jenom na to, jak chytře se vykroutil z obvinění služebníků a jak se mu podařilo zhatit jejich záměr spojovat ho s Ježíšem. V tu dobu přemýšlel jenom o tom, že tito sluhové neměli žádné morální či zákonné právo se ho takto ptát a opravdu si sám sobě blahopřál ke způsobu, o kterém si myslel, že mu pomohl nebyt identifikován a možná se tímto i vyhnul zatčení a uvěznění. Až zakokrhání kohouta způsobilo, že si Petr uvědomil své zapření svého Učitele. Až pohledem Ježíše si uvědomil, že selhal a nechoval se podle zásad vyslance království.

Udělavši první krok na cestě kompromisu a nejmenšího odporu, Petr viděl pouze jednu možnost—pokračovat i nadále v linii tohoto rozhodnutí. Jenom velký a ušlechtilý charakter je schopen po chybném začátku se vrátit zpět a napravit to. Mysl člověka má příliš často tendenci omlouvat pokračování po chybné cestě, když na ni jednou vykročí.

Petr po této zkušenosti nikdy nevěřil, že mu může být odpuštěno, dokud se nesetkal se svým Učitelem po jeho vzkříšení a viděl, že byl přijat naprosto stejně, jak tomu bylo před touto tragickou nocí zapírání.

3. PŘED SOUDNÍM TRIBUNÁLEM VYSOKÉ

RADY

Bylo kolem půl čtvrté ráno v pátek, když nejvyšší kněz Kaifáš svolal soudní tribunál Vysoké rady a přikázal předvést Ježíše před tento oficiální soud. Ve třech předchozích případech Vysoká rada většinou hlasů vynesla rozsudek trestu smrti pro Ježíše. Rozhodla, že si zaslouží smrt na základě neoficiálního obvinění z porušování zákona, znevažování a opovrhování tradicemi otců Izraele.

Toto nebylo pravidelné zasedání Vysoké rady a nebylo svoláno na obvyklé místo, do síně z tesaného kamene v chrámě. Toto byl mimořádně svolaný soudní tribunál zhruba třiceti členů Vysoké

had gone to hide in Jerusalem.

184:2.10 (1981.4) Peter's entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was against the law to keep poultry within the city proper.

184:2.11 (1981.5) Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an ambassador of the kingdom.

184:2.12 (1981.6) Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

184:2.13 (1982.1) Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

184:3.1 (1982.2) It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

184:3.2 (1982.3) This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some

radý a sešel se v paláci velekněze. Jan Zebedeus byl s Ježíšem po celou dobu tohoto takzvaného soudu.

A jak si tito kněží, zákoníci, saduceové a někteří farizejové vzájemně pochlebovali, že Ježíš, narušitel jejich postavení a rozvratitel jejich moci, byl nyní bezpečně v jejich rukou! A byli pevně rozhodnutí, že živý nikdy neunikne z jejich pomstychtivých drápů.

Obyčejně židé, když rozhodovali o trestu smrti pro člověka, postupovali s velkou opatrností a nesmírně dbali na nestrannost při výběru svědků a celého průběhu soudu. Ale při této příležitosti Kaifáš byl spíše žalobcem, než nepodjatým soudcem.

Ježíš se objevil před soudem oblečený ve svém obvyklém oděvu a s rukama zavázanýma za zády. Celý soudní tribunál byl zaražen a poněkud vyveden z míry jeho vznešeným zjevem. Nikdy neviděli takového vězně či nebyli svědky tak vyrovnaného člověka, čelícímu rozsudku trestu smrti.

Židovský zákon vyžadoval, že přinejmenším dva svědkové se museli shodnout na důkazu obvinění proti uvězněnému. Jidáš nemohl svědčit jako svědek proti Ježíšovi, poněvadž židovský zákon kategoricky zakazuje svědectví zrádce. Více než dvacet falešných svědků bylo tady připraveno svědčit proti Ježíšovi, ale jejich svědectví bylo natolik rozporuplné a tak evidentně zosnované, že samotní členové Vysoké rady se styděli za takové představení. Ježíš tam stál, dívajíc se laskavým pohledem na tyto křivopřísežníky a jeho klid a vyrovnanost značně zneklidnily lživé svědky. Po celou dobu tohoto falešného svědectví Učitel neřekl ani slovo; on neodpověděl vůbec nic na jejich mnoho falešných obvinění.

Prvními dvěma svědky, kteří se vzdáleně shodli, byli dva muži, podávající svědectví o tom, že slyšeli Ježíše říkat v jednom z jeho chrámových proslovů, že „zničí tento rukama vytvořený chrám a ve třech dnech postaví bez pomoci rukou jiný chrám.“ To nebylo přesně, co Ježíš řekl, nehledě na skutečnost, že ukazoval na své tělo, když řekl tuto zmíněnou větu.

Přestože velekněz křičel na Ježíše: „Jak to, že neodpovídáš na žádné z těchto obvinění?“ Ježíš nic neřikal. Stál tam mlčky, dokud všichni tito falešní svědkové nepodali svá svědectví. Slova těchto křivopřísežníků se vyznačovala takovou nenávisť, fanaticismem a bezohledným zveličováním, že jejich svědectví upadala do velké zmatenosti. Nejlepším vyvrácením jejich falešných

thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with Jesus throughout this so-called trial.

184:3.3 (1982.4) How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

184:3.4 (1982.5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

184:3.5 (1982.6) Jesus appeared before this court clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

184:3.6 (1982.7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

184:3.7 (1982.8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would “destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands.” That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

184:3.8 (1982.9) Although the high priest shouted at Jesus, “Do you not answer any of these charges?” Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of

svědectvích byl Učitelův klid a vznešené mlčení.

Brzy po zahájení svědectvích falešných svědků přišel Annáš a zaujal své místo vedle Kaifáše. Annáš teď vstal a tvrdil, že ta Ježíšova hrozba zničit chrám byla dostačující pro vynesení tří obvinění proti němu.

1. Je nebezpečným podvodníkem národa. Učil lidi o nepatřičných věcech a i jinými způsoby je podváděl.

2. Je fanatickým buřičem v tom smyslu, že vyzýval k násilnému útoku na posvátný chrám, poněvadž, jak jinak by ho mohl zničit?

3. Učil magii, jelikož slíbil postavit nový chrám a to bez pomoci rukou.

Již dříve celá Vysoká rada odsouhlasila, že Ježíš je vinen z porušování židovských zákonů a zaslouží si smrt, ale nyní však byli znepokojeni s vývojem přednesených obvinění o jeho jednání a učení, která by měla být dostatečně pádná, aby přesvědčila Piláta pro vydání rozsudku smrti nad jejich vězněm. Oni věděli, že musí mít souhlas římského místodržitele předtím, než budou smět Ježíše legálně popravít. A Annáš byl rozhodnut pokračovat v původním plánu, podle kterého měli Ježíše představit jako nebezpečného učitele, který by neměl působit na veřejnosti.

Ale Kaifáš se již déle nemohl dívat na Ježíše, který stál před ním v dokonalém soustředění a naprostém klidu. On si myslel, že ví alespoň o jednom způsobu přinutit uvězněného promluvit. Proto přiskočil k Ježíšovi a vyhrožujíc mu svým mávajícím prstem před jeho obličejem, řekl: „Žádám tě jménem živého Boha, abys nám řekl, zdali jsi Osvoboditel, Syn Boží.“ Ježíš Kaifášovi odpověděl: „Jsem. Brzy půjdu ke svému Otci a zanedlouho Syn Člověka bude oděn silou a opět bude vládnout nebeským armádám.“

Když velekněz uslyšel tato Ježíšova slova, nesmírně se rozhněval a strhávajíc si svrchní oděv, křičel: „Potřebujeme ještě další svědky? Teď jste vy všichni slyšeli rouhání tohoto člověka. Co si nyní myslíte, že by se mělo udělat s tímto narušitelem zákona a bezbožníkem?“ A všichni přítomní jednohlasně odpověděli: „Zaslouží si smrt; ukřižujme ho!“

Ježíš neprojevil žádný zájem k otázkám Annáše či členům Vysoké rady s výjimkou jedné otázky, týkající se jeho mise poskytnutí sebe sama. Když se ho zeptali, zdali je Synem Božím, on jim okamžitě a jasně dal kladnou odpověď.

their false accusations was the Master's calm and majestic silence.

184:3.9 (1983.1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three charges against him:

184:3.10 (1983.2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

184:3.11 (1983.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1983.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1983.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1983.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master's face, said: "I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God." Jesus answered Caiaphas: "I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven."

184:3.15 (1983.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: "What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man's blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?" And they all answered in unison, "He is worthy of death; let him be crucified."

184:3.16 (1983.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in

Annáš chtěl, aby soud pokračoval a aby obvinění o chování Ježíše ve vztahu k římskému zákonu a římským institucím byla konkrétně definována pro následnou prezentaci Pilátovi. Členové Vysoké rady chtěli co nejrychleji skončit s těmito záležitostmi nejenom proto, že byl den příprav na Paschu a žádná světská práce nesměla být konána po poledni, ale také kvůli tomu, že se obávali, že Pilát se může každou chvíli vrátit do římského hlavního města Judeji, Cesareje, poněvadž přišel do Jerusalemu pouze na slavnost Paschi.

Ale Annášovi se nepodařilo udržet kontrolu nad tribunálem. Když Ježíš tak neočekávaně odpověděl Kaifášovi, velekněz vystoupil vpřed a udeřil ho rukou do tváře. Annáš byl upřímně šokovaný, když viděl ostatní členy tribunálu vycházející ze síně, plivající Ježíšovi do tváře a mnozí z nich ho s posměchem políčkovali. A tak v půl páté ráno, v atmosféře zmatku a neslýchaného chaosu skončilo toto první zasedání Velké rady, vynášející soud nad Ježíšem.

Třicet podjatých a tradicemi zaslepených živých soudců společně s jejich falešnými svědky si dovolují soudit spravedlivého Tvořitele vesmíru. A tito roznícení žalobci jsou podrážděni vznešeným mlčením a majestátním chováním toho Bohočlověka. Jeho mlčení je děsivě nesnesitelné a jeho řeč neohroženě vzdorovitá. Jejich hrozby s ním nepohnou a nezlomně čelí jejich útokům. Lidé soudí Boha, ale on je i přesto miluje a spasil by je, kdyby mohl.

4. HODINA PONÍŽENÍ

Židovský zákon vyžaduje pro vynesení rozsudku smrti dvě zasedání tribunálu. To druhé zasedání se mělo uskutečnit na následující den po prvním dnu a čas mezi zasedáními měli členové tribunálu strávit postěním a truchlením. Ale tito lidé nemohli čekat do příštího dne, aby potvrdili své rozhodnutí o tom, že Ježíš musí zemřít. Čekali pouze hodinu. Mezitím Ježíš zůstal v audienční síni pod dozorem chrámových strážců, kteří společně se služebníky velekněze se bavili tím, že vystavili Syna Člověka všemožným urážkám. Vysmívali se mu, plivali na něho a surově ho bili. Několikrát ho udeřili do obličeje prutem a přitom říkali: „Prorokuj, Osvoboditeli, kdo tě udeřil?“ A v tom pokračovali celou hodinu, nadáváním a týráním tohoto neodporujícího Galilejce.

Během této tragické hodiny utrpení a

the affirmative.

184:3.17 (1983.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus' relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

184:3.18 (1983.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

184:3.19 (1984.1) Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. THE HOUR OF HUMILIATION

184:4.1 (1984.2) The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophecy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

184:4.2 (1984.3) During this tragic hour of suffering

zesměšňování těmito nevědomými a bezcitnými strážci a služebníky, Jan Zebedeus čekal v tesklivé hrůze ve vedlejší místnosti. Když tyto urážky začaly, Ježíš dal pokynem hlavy Janovi znamení, aby odešel. Učitel dobře věděl, že kdyby dovolil svému apoštolovi zůstat v sinu a být svědkem tohoto pokořování, zlost Jana by se probudila takovou silou, že by tak vehementně protestoval proti takovému zacházení, až by to mohlo znamenat jeho smrt.

V průběhu této děsivé hodiny Ježíš nepromluvil ani slovo. Pro tuto jemnou a citlivou lidskou duši, spojenou osobním vztahem s Bohem celého tohoto vesmíru, nebylo horčíjší porce z poháru ponížení, než tato krutá hodina v milosti těchto nevědoucích a nelidských strážců a služebníků, kteří byli podníceni k urážkám příkladem členů tohoto takzvaného tribunálu Vysoké rady.

Lidské srdce si není schopno představit vlnu pobouření, která zaplavila obrovský vesmír, když nebeské inteligentní bytosti byly svědky toho, jak se jejich milovaný Vládce podrobuje vůli svých nevědoucích a pomýlených tvorů na hříchem ztmavnuté sféře—politováníhodné Urantie.

Jaký je to živočišný rys v člověkově, který ho vede k potřebě urážet a fyzicky napadat to, co není schopen duševně obsáhnout či rozumově dosáhnout? V napůl civilizovaném člověku se stále skrývá zlá krutost, kterou se pokusí projevit na těch, kteří ho přesahují v moudrosti a duchovní úrovni. Pohledte na zlovůli hrubost a brutální krutost těchto domněle civilizovaných lidí jakou formu určité živočišné radosti jim způsobuje fyzický útok na neodporujícího Syna Člověka. Když tyto urážky, posmívání a rány dopadaly na Ježíše, on se nebránil, ale nebyl bezbranný. Ježíš nebyl poražený, pouze nebojoval v materiálním smyslu.

Toto jsou chvíle Učitelových největších vítězství v jeho celém dlouhém a rušném životě jako stvořitele, udržovatele a spasitele obrovského a rozsáhlého vesmíru. Prožívající život naplno odhalováním Boha člověku, Ježíš nyní vykonává nové a bezprecedentní odhalení člověka Bohu. Ježíš nyní odhaluje světům konečné vítězství nad všemi strachy, souvisejícími s osobní izolací tvora. Syn Člověka konečně poznal sebe jako Syna Božího. Ježíš bez váhání prohlašuje, že on a Otec jsou jeden; a na základě faktu a pravdy o této nejvyšší a božské zkušenosti vyzývá každého věřícího v království stát se jeden s ním, jak on je jeden s Otcem. Tím se v náboženství Ježíše živá zkušenost stává spolehlivou a zaručenou metodou, za pomoci které duchovně izolovaní a kosmicky osamělí pozemští smrtelníci mohou uniknout izolaci osobnosti se všemi jejími důsledky—strachem a z něho vyplývajícími pocity

and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

184:4.3 (1984.4) Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

184:4.4 (1984.5) The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

184:4.5 (1984.6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

184:4.6 (1985.1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated and cosmically lonely mortals of earth are enabled

bezmocnosti. V bratrských realitách království nebeského synové Boží ve víře nacházejí trvalé vysvobození z izolace vlastního „já“—izolace jak individuální, tak i planetární. Boha si uvědomující věřící vzrůstající měrou poznává nadšení a vznešenost duchovní sounáležitosti na vesmírném měřítku—nebeské občanství ve spojení s věčným uskutečňováním božského osudu, který spočívá v dosažení dokonalosti.

to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

5. DRUHÉ ZASEDÁNÍ SOUDU

V půl šesté se tribunál opět sešel k zasedání a Ježíš byl přiveden do vedlejší místnosti, kde čekal Jan. Tady římský voják a chrámové strážce hlídali Ježíše, zatímco tribunál připravoval obvinění, která měla být přednesena Pilátovi. Annáš vysvětlil přítomným, že obvinění z rouhání nebude mít u Piláta žádnou váhu. Jidáš byl přítomen při tomto druhém zasedání tribunálu, ale nesvědčil.

Toto druhé zasedání trvalo pouze půl hodiny a když ho skončili, aby se vydali k Pilátovi, měli připraveno obvinění, vyžadující smrt Ježíše, ve třech bodech:

1. Ježíš znevažoval židovský národ; klamal lidi a podněcoval je ke vzpouře.

2. Ježíš učil lidi odmítat vzdávat hold císaři.

3. Ježíš tvrdil, že je králem a zakladatelem království nového druhu a tím vyzýval ke vzpouře proti císaři.

Celý tento postup byl protiprávní a zcela v rozporu s židovskými zákony. Soud nenašel dva svědky, kteří by se shodli na nějaké stejné věci, kromě těch dvou, kteří podali svědectví o prohlášení Ježíše o zničení chrámu a jeho následném vystavění ve třech dnech. Avšak také i v tomto bodě nevystoupil žádný svědek na obhajobu obžalovaného a Ježíš nebyl vyzván, aby vysvětlil, co tím chtěl říci.

Jediný bod, který soud mohl stále použít pro jeho obvinění, bylo rouhání, ale to záviselo zcela na osobním svědectví Ježíše. Ale i v tomto případě rouhání nebylo provedeno oficiální hlasování, nezbytné pro vynesení rozsudku smrti.

A nyní si dovolili zformulovat tři obvinění, se kterými předstoupí před Piláta, aniž by k nim vyslechli jediného svědka a rozhodli o nich v nepřítomnosti obviněného. Když to takto udělali, tři farizejové odešli ze síně; oni chtěli Ježíše odstranit, ale nepřipravili by obvinění proti němu

5. THE SECOND MEETING OF THE COURT

184:5.1 (1985.2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:5.2 (1985.3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

184:5.3 (1985.4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.

184:5.4 (1985.5) 2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.

184:5.5 (1985.6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:5.6 (1985.7) This entire procedure was irregular and wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

184:5.7 (1985.8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy, and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

184:5.8 (1985.9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see

bez svědků a bez jeho přítomnosti.

Ježíš se již potom před soudem Vysoké rady neobjevil. Nechtěli se znovu dívat do jeho tváře a soudit jeho nevinný život. Ježíš neznal (jako člověk) jejich oficiální obvinění až do doby, kdy byla přednesena Pilátovi.

Když Ježíš byl v pokoji s Janem a strážemi a když v tu dobu tribunál podruhé zasedal, několik žen z veleknězova paláce se svými přáteli se přišlo podívat na podivného vězně a jedna z nich se ho zeptala: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boží?“ A Ježíš odpověděl: „Když vám to řeknu, vy mně nebudete věřit a když se vás zeptám, vy mně neodpovíte.“

V šest hodin ráno Ježíše vyvedli z domu Kaifáše, aby ho předvedli před Piláta pro potvrzení rozsudku smrti, který tato Vysoká rada tak nespravedlivě a nezákonně vynesla.

Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

184:5.9 (1986.1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

184:5.10 (1986.2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not believe me; and if I ask you, you will not answer."

184:5.11 (1986.3) At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

Kapitola 185. Ježíš před Pilátem

⇨ 184

Kniha Urantia

186 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 185 JEŽÍŠ PŘED PILÁTEM

Sekce

Úvod

1. Pontius Pilát
2. Ježíš před Pilátem
3. Osobní výslech Pilátem
4. Ježíš před Herodem
5. Ježíš se vrací k Pilátovi
6. Pilátova poslední výzva
7. Pilátův poslední výslech
8. Pilátovo tragické podlehnutí

PAPER 185 THE TRIAL BEFORE PILATE

SECTIONS

Introduction

1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

Úvod

KRÁTCE po šesté hodině tohoto pátečního rána, 7. dubna, roku 30 n.l. byl Ježíš předveden před Piláta, římského prokurátora, který vládl Judeji, Samaří a Idumeji pod přímým vedením legáta Sýrie. Učitel byl přiveden před římského místodržitele chrámovými strážemi svázan a doprovázen zhruba padesáti jeho obviňovateli, včetně tribunálu Vysoké rady (z velké většiny to byli saduceové), Jidášem Iškariotským, veleknězem Kaifášem a apoštolem Janem. Annáš s nimi k Pilátovi nešel.

Pilát byl již vzhůru a připraven přijmout tuto skupinu časně ranních návštěvníků, jelikož byl informován těmi, kteří včera večer dostali od něho souhlas použít římské vojáky při zatýkání Syna Člověka, toho Ježíše, kterého nyní tak časně ráno k němu přivádějí. Bylo dohodnuto, že tento soud se bude konat před pretóriem, přistavěným k pevnosti Antonia, kde Pilát a jeho žena bydleli při svých návštěvách Jerusalema.

I když Pilát provedl většinu výslechu Ježíše v

INTRODUCTION

185:0.1 (1987.1) SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

185:0.2 (1987.2) Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when stopping in Jerusalem.

185:0.3 (1987.3) Though Pilate conducted much of

síních pretória, veřejný soud se odehrál venku na schodech, vedoucích k hlavnímu vchodu. Byl to ústupek židům, kteří odmítali vejít do jakékoliv budovy jinověrců, protože v tento den probíhaly přípravy na Paschu a oni by se mohli poskvřnit kvasinkami, které se při přípravách mohly vyskytnout. To by znamenalo nejen to, že by se nemohli zúčastnit obřadů a byli by vyloučeni z účasti na odpolední slavnosti díkůvzdání, ale museli by také podstoupit očišťovací obřady po západu slunce, aby potom byli způsobilí zúčastnit se paschalní večeře.

Ačkoliv tito židé se vůbec netrápili ve svém svědomí kvůli vlastnímu zosnování soudního procesu, jehož výsledkem byla vražda Ježíše, byli velmi zásadoví ve všem, co se týkalo obřadní čistoty a tradičních předpisů. A tito židé nebyli jedinými, kdo nedokázali rozpoznat vysoké a svaté povinnosti božské podstaty, zatímco věnovali úzkostlivou pozornost věcem, které jsou tak málo důležité pro blaho člověka jak v čase, tak i ve věčnosti.

1. PONTIUS PILÁT

Kdyby Pontius Pilát nebyl přijatelně dobrým vládcem malých provincií, Tiberius by ho určitě nenechal ve funkci místodržitele Judeji po dobu deseti let. I když byl docela dobrým administrátorem, byl morálním zbabělcem. Nebyl natolik velkým mužem, aby pochopil podstatu svého úkolu jako vládce židů. Nebyl schopen pochopit skutečnost, že tito Hebrejci mají opravdové náboženství—víru, pro kterou jsou ochotni zemřít a že miliony a miliony lidí, roztroušených po celém impériu, se dívají na Jerusalema jako na svatyni své víry a považují Vysokou radu za nejvyšší soudní tribunál na zemi.

Pilát neměl židy rád a tato hluboce zakořeněná nenávisť se brzy začala projevovala. Ze všech římských provincií nebyla žádná tak obtížná na vládnutí, jako Judea. Pilát nikdy plně neporozuměl problémům, spojených s vládnutím židů a proto na počátku svého působení ve funkci místodržitele udělal řadu fatálních a téměř sebevražedných omylů. A byly to tyto omyly, které daly židům takovou moc nad ním. Když chtěli ovlivnit jeho rozhodnutí, všechno co museli pro to udělat, bylo pohrozit mu vzpourou a Pilát rychle kapituloval. A tato zřetelně očividná nerozhodnost či nedostatek morální odvahy místodržitele byla hlavním důvodem pro řadu jeho minulých kontraverzí s židy, v nichž ho pokaždé porazili. Židé věděli, že Pilát se jich bojí, že má strach, aby neupadl v nemilost před Tiberiem a při četných příležitostech byla tato jejich zkušenost velkou nevýhodou pro místodržitele.

Jesus' examination within the praetorium halls, the public trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where leaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

185:0.4 (1987.4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. PONTIUS PILATE

185:1.1 (1987.5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

185:1.2 (1988.1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge to the great disadvantage of the governor on

Nepřátelský vztah židů k Pilátovi byl důsledkem řady neblahých střetů. V prvním případě nevzal vážně v potaz jejich hluboko zakořeněný předsudek proti jakýmkoliv zobrazením, jako symbolů úcty k modlám. Proto dovolil svým vojákům vstoupit do Jerusalema, aniž by odstranili vyobrazení císaře ze svých praporů, tak jak to udělali římsí vojáci za vlády jeho předchůdce. Pět dnů čekala velká delegace židů na Piláta, úpěnlivě ho žádající, aby tato vyobrazení byla z vojenských korouhví odstraněna. On jejich žádost kategoricky odmítl a pohrozil jim okamžitou smrtí. Jelikož Pilát sám byl skeptik, neuvědomoval si, že lidé se silnými náboženskými pocity nebudou váhat zemřít za svá náboženská přesvědčení; a proto byl vyděšen, když se ti židé vzdorovitě seskupili před palácem, sklonili hlavy k zemi a poslali mu zprávu, že jsou připraveni zemřít. Pilát pak pochopil, že vyslovil takovou hrozbu, kterou nedokázal vykonat. Kapituloval, přikázal vyobrazení ze standard svých vojáků v Jerusalemu odstranit a od toho dne se do značné míry stal předmětem žertů židovských vůdců, kteří tímto způsobem odhalili jeho slabost: pronášení hrozeb, které má strach vykonat.

Pilát se potom rozhodl získat zpět svoji ztracenou prestiž a proto nechal císařské emblémy, takové, které se běžně používaly na počest císaře, pověsit na zdi paláce Heroda v Jerusalemu. Když židé protestovali, byl neústupný. Když odmítl vyslechnout jejich protesty, oni se okamžitě odvolali do Říma a císař pak také okamžitě nařídil tyto urážející emblémy odstranit. A potom měl Pilát ještě menší vážnost než předtím.

Další věcí, která přispěla k nepřátelskému vztahu židů k Pilátovi, bylo jeho rozhodnutí vzít peníze z chrámové pokladny na úhradu výstavby nového vodního kanálu pro zajištění vyšší dodávky vody pro miliony návštěvníků Jerusalema v době významných náboženských svátků. Židé tvrdili, že pouze Výsoká rada může rozdělovat chrámové peníze a nikdy nepřestali Piláta napadat za toto jeho opovážlivé rozhodnutí. Poslední z řady těchto jeho vážných pochybeních bylo spojeno s ubitím velké skupiny Galilejců, modlících se u oltáře.

Je příznačné, že ačkoliv tento nerozhodný římský vládce obětoval Ježíše kvůli svému strachu z židů a pro udržení svého osobního postavení, nakonec byl sesazen v důsledku zbytečného vyvraždění Samařanů ve spojení s nároky falešného Mesiáše, který přivedl své oddíly na horu Gerizim, kde, jak on tvrdil, byly zakopány

numerous occasions.

185:1.3 (1988.2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He surrendered, ordered the images removed from the standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

185:1.4 (1988.3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

185:1.5 (1988.4) Another thing which brought him into great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

185:1.6 (1988.5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led troops to Mount Gerizim, where he claimed the

chrámové nádoby; a když neprozradil, jak to slíbil, místa ukrytých posvátných nádob, vypukly zuřivé nepokoje. V důsledku této události legát Sýrie přikázal Pilátovi vrátit se do Říma. Tiberius zemřel, když byl Pilát na cestě do Říma a nebyl pak znovu jmenován místodržitelem Judeje. On se nikdy nedokázal vyrovnat s politováníhodným rozhodnutím souhlasit s ukřižováním Ježíše. Nemajíce přízeň u nového císaře, odešel na odpočinek do provincie Lausanne, kde nato brzy spáchal sebevraždu.

Klaudia Procula, Pilátova žena, slyšela hodně o Ježíšovi od své fénické osobní služebné, která věřila v evangelium království. Po smrti Piláta se Klaudia stala jednou z významných šířitelů radostných zpráv.

A to všechno objasňuje většinu z toho, co se událo v toto tragické páteční dopoledne. Je snadné pochopit, proč si židé dovolili diktovat Pilátovi své podmínky—probudit ho v šest hodin ráno, aby vynesl rozsudek nad Ježíšem—a také proč neváhali pohrozit mu, že ho u císaře obviní z velezrady, kdyby se odvážil odmítnout jejich požadavky pro vynesení rozsudku smrti nad Ježíšem.

Vážený římský místodržitel, který by si nepříznivě nekomplikoval vztahy s židovskými vládci, by nikdy nedovolil těmto krvežíznivým fanatikům způsobit smrt člověku, který o sobě prohlásil, že je nevinný z těchto falešných obvinění a že se nedopustil žádného provinění. Řím udělal nesmírnou chybu, dalekosáhlý omyl, když poslal druhořadého Piláta vládnout Palestině. Tiberius měl raději k židům poslat nejlepšího provinčního správce z celého impéria.

2. JEŽÍŠ PŘED PILÁTEM

Když se Ježíš a jeho obviňovatelé shromáždili před Pilátovou soudní síní, římský místodržitel vyšel ven a oslovil shromážděnou skupinu otázkou: „Jaké obvinění vznášíte proti tomuto člověku?“ Saduceové a poradci, kteří si předsevzali sprovodit Ježíše ze světa, se rozhodli přijít k Pilátovi a požádat ho o potvrzení smrtelného rozsudku nad Ježíšem bez přednesení jakýkoliv konkrétních obvinění. Proto mluvčí tribunálu Vysoké rady Pilátovi odpověděl: „Kdyby tento člověk nebyl zločinec, nepřivedli bychom ho k tobě.“

Když Pilát viděl, že nejsou ochotni přednést svá obvinění proti Ježíšovi a jelikož věděl, že celou noc diskutovali o jeho vině, odpověděl jim: „Jestliže jste se nedohodli na žádném konkrétním

temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

185:1.8 (1989.2) And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

185:1.9 (1989.3) A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared to be innocent of their false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

185:2.1 (1989.4) When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, "What accusation do you bring against this fellow?" The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: "If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you."

185:2.2 (1989.5) When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged in deliberations regarding his guilt, he answered

obvinění, proč si nevezmete tohoto člověka a nesoudíte ho podle vašich vlastních zákonů?“

Nato k Pilátovi promluvil písař tribunálu Vysoké rady: „Náš zákon nám nedovoluje nikoho popravít a tento narušitel klidu našeho národa si zaslouží smrt za věci, které řekl a udělal. Proto jsme přišli za tebou, abys tento potvrdil rozsudek.

To, že členové Vysoké rady přišli za římským místodržitelem s tímto pokusem obejít zákon, ukazuje na jejich zášť a nenávisť k Ježíšovi, tak i na jejich neúctu ke spravedlnosti, čestnosti a důstojnosti Piláta. Jaká nestydatost ze strany poddaných občanů předstoupit před svého provinčního vladaře s požadavkem odsoudit rozsudek smrti nad člověkem, kterému nebylo dopřáno spravedlivého soudu a dokonce bez předložení konkrétních obvinění proti němu!

Pilát znal jen něco o práci Ježíše mezi židy a usoudil, že obvinění, přednesená proti němu musí být spojena s porušením židovských církevních zákonů; proto se snažil vrátit případ zpět jejich vlastnímu tribunálu. A kromě toho, Pilát měl radost z toho, že je přinutil, aby veřejně přiznali, že nemají moc prohlásit a vykonat rozsudek smrti dokonce nad někým z jejich vlastního národa, kterým začali opovrhovat a silně a závistivě ho nenávidět.

Bylo to několik hodin předtím, krátce před půlnocí a poté, kdy dal povolení použít římské vojáky pro tajné zatčení Ježíše, kdy se Pilát dozvěděl více o Ježíšovi a jeho učení od své manželky Klaudie, která částečně přijala židovskou víru a která se později stala plnohodnotnou věřící v evangelium Ježíše.

Pilát by rád odložil toto slyšení, ale viděl, že židovští vůdcové jsou plně rozhodnuti uzavřít tento proces. Věděl, že toto dopoledne není pouze přípravou pro Paschu, ale že tento den, pátek, je také dnem přípravy na židovskou sobotu—den odpočinku a uctívání.

Pilát, který byl velmi citlivý k neuctivému způsobu jednání těchto židů, nebyl ochoten přistoupit na jejich požadavek, aby Ježíš byl odsouzen k smrti bez soudu. A proto, když chvíli čekal, aby přednesli svá obvinění proti uvězněnému, obrátil se k nim a řekl: „Neodsoudím tohoto člověka k smrti bez soudu; a ani nepřipustím jeho výslech, dokud nepředložíte svá obvinění proti němu písemně.

Když velekněz a ostatní slyšeli Pilátův požadavek, dali pokyn písaři tribunálu Vysoké rady,

them: “Since you have not agreed on any definite charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?”

185:2.3 (1989.6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: “It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree.”

185:2.4 (1989.7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:2.5 (1989.8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

185:2.6 (1990.1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:2.7 (1990.2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and worship.

185:2.8 (1990.3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: “I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have presented your charges against him in writing.”

185:2.9 (1990.4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of

kteřý potom podal Pilátovi písemná obvinění proti Ježíšovi. A ta obvinění byla následující:

„Tribunál Vysoké rady shledal, že tento člověk je zločinec a narušitel klidu našeho národa a že je vinen z následujícího:

1. Podněcování našeho národa a vyzývání našeho lidu ke vzpouře.

2. Zakazování lidem vzdávat hold císaři.

3. Nazývání sebe samého králem židovského národa a šíření učení o založení nového království.

Ježíš nebyl oficiálně souzen, ani legálně odsouzen z žádných těchto obvinění. On dokonce ani neslyšel, když tato obvinění byla poprvé přednesena, ale Pilát ho nechal vyvést z pretoria, kde byl strážěn strážemi a požadoval, aby tato obvinění byla znovu přednesena při výslechu Ježíše.

Když Ježíš uslyšel tato obvinění, velmi dobře věděl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k těmto obviněním před židovským tribunálem a také Jan Zebedeus a udavači neměli možnost podat svá svědectví, ale on teď na jejich falešná obvinění neodpověděl. Dokonce když ho Pilát vybízel, aby odpověděl svým obviňovatelům, neřekl ani slovo. Pilát byl tak překvapen nepoctivostí celého přelíčení a natolik ohromen Ježíšovým mlčením a dokonalým chováním, že se rozhodl vzít vězně dovnitř síně a vyslechnout ho o samotě.

Pilát byl ve své mysli zmaten; ve svém srdci se bál židů a ve své duši byl silně zasažen pohledem na Ježíšovo vznešené chování před svými krvežíznivými obviňovateli, dívající se na ně s tichým pohrdáním, ale s výrazem opravdového soucitu a bolestného pochopení.

3. OSOBNÍ VÝSLECH PILÁTEM

Pilát vzal Ježíše a Jana Zebedeu do svého osobního salonu, zanechavši strážu venku a pokynul vězni, aby se posadil. Sám se posadil vedle něho a položil mu několik otázek. Pilát začal svůj rozhovor s Ježíšem tím, že ho ujistil o tom, že on nevěří prvnímu obvinění, že podněcuje lid a vyzývá ho ke vzpouře. Potom se ho zeptal: „Učil jsi někdy, aby lidé nevzdávali hold císaři?“ Ježíš, ukazující na Jana, řekl: „Zeptej se jeho a dalších lidí, kteří slyšeli mé učení.“ Potom se Pilát zeptal Jana na tuto věc vzdávání holdu císaři a Jan vypověděl o učení Ježíše a vysvětlil, že Ježíš a apoštolové platili daně jak císaři, tak i chrámu. Když Pilát vyslechl Jana, řekl: „Dbej na to, abys nikomu neřekl, že jsem s tebou mluvil.“ A Jan o tom nikdy nikomu neřekl.

the court, who then handed to Pilate the written charges against Jesus. And these charges were:

185:2.10 (1990.5) “We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

185:2.11 (1990.6) “1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:2.12 (1990.7) “2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:2.13 (1990.8) “3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom.”

185:2.14 (1990.9) Jesus had not been regularly tried nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus' hearing.

185:2.15 (1990.10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus' silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:2.16 (1990.11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus' standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:3.1 (1991.1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, “Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?” Jesus, pointing to John, said, “Ask him or any other man who has heard my teaching.” Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master's teaching and explained that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he

Pak se Pilát otočil k Ježíšovi, aby pokračoval ve svém výslechu a zeptal se ho: „A teď k tomu třetímu obvinění, které bylo proti tobě vzneseno. Jsi králem židů?“ Poněvadž v Pilátově hlase byl cítit náznak upřímnosti, Ježíš se na místodržitele usmál a řekl: „Piláte, říkáš to sám od sebe, anebo máš tu otázku od jiných, mých obviňovatelů?“ Načež místodržitel poněkud pobouřeně odpověděl: „Jsem já žid? Tvůj vlastní národ a velekněží mi tě vydali a požádali mě, abych tě odsoudil k smrti. Já vyšetřuji oprávněnost jejich obvinění a jenom se snažím zjistit, čím ses provinil. Řekni mě, řekl jsi, že jsi králem židů a usiluješ o založení nového království?“

Na to Ježíš Pilátovi odpověděl: „Ty nechápeš, že mé království není z tohoto světa? Kdyby mé království bylo z tohoto světa, určitě by moji učedníci bojovali, abych nebyl vydán do rukou židů. Má přítomnost tady před tebou v těchto poutech je dostatečným důkazem pro všechny lidi, že mé království je duchovní říší—bratrstvím lidí, kteří, skrze víru a s pomocí lásky, se stali syny Božími. A toto spasení je připraveno jak pro židy, tak i pro jinověrcy.“

Takže jsi přece jenom král?“ řekl Pilát. A Ježíš odpověděl: „Ano, jsem takový král a mé království je rodinou věřících synů mého Otce, který je na nebesích. Za tímto účelem jsem se narodil na tento svět; abych ukázal mého Otce všem lidem a byl důkazem o pravdě Boží. A i v tuto chvíli ti prohlašuji, že každý, kdo miluje pravdu, slyší můj hlas.“

Potom Pilát, napůl posměšně a napůl upřímně, řekl: „Pravda, co je pravda—kdo to ví?“

Pilát nebyl schopen pochopit Ježíšova slova a ani nedokázal porozumět podstatě jeho duchovního království, ale byl si teď jistý tím, že vězeň neudělal nic, co by si zasluhovalo trest smrti. Jediný pohled na Ježíše, tváří v tvář, stačil přesvědčit i Pilát, že tento vlídný a vyčerpaný, ale vznešený a upřímný člověk, není žádný bouřlivý buřič, který usiluje o dosednutí na světský trůn Izraele. Pilát si myslel, že pochopil něco z toho, co Ježíš myslel tím, když mluvil o sobě, jako o králi, poněvadž byl obeznámen s učením stoiků, kteří prohlásili, že „mudrc je králem.“ Pilát byl naprosto přesvědčen o tom, že Ježíš vůbec není nebezpečným podněcovatelem vzpoury, ale spíše neškodným snělkem, nevinným fanatikem.

Po výslechu Učitele se Pilát vrátil k

said, “See that you tell no man that I talked with you.” And John never did reveal this matter.

185:3.2 (1991.2) Pilate then turned around to question Jesus further, saying: “And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?” Since there was a tone of possibly sincere inquiry in Pilate’s voice, Jesus smiled on the procurator and said: “Pilate, do you ask this for yourself, or do you take this question from these others, my accusers?” Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: “Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?”

185:3.3 (1991.3) Then said Jesus to Pilate: “Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew.”

185:3.4 (1991.4) “Then you are a king after all?” said Pilate. And Jesus answered: “Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faithful sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice.”

185:3.5 (1991.5) Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, “Truth, what is truth — who knows?”

185:3.6 (1991.6) Pilate was not able to fathom Jesus’ words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was familiar with the teachings of the Stoics, who declared that “the wise man is king.” Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

185:3.7 (1991.7) After questioning the Master, Pilate

velekněžím a obviňovatelům Ježíše a řekl: „Vyslechl jsem tohoto člověka a žádnou vinu jsem na něm nenašel. Nemyslím si, že je vinen z těchto obvinění, která jste proti němu vznesli; myslím si, že by měl být propuštěn na svobodu.“ Když toto židě uslyšeli, rozčílilo je to natolik, že začali bouřlivě křičet a požadovat, aby Ježíš byl popraven a jeden člen Velké rady odvážně přistoupil k Pilátovi a řekl mu: „Tento člověk pobuřuje lid, od Galileje a po celé Judeji. Je to štváč a podvodník. Budeš ještě dlouho litovat, jestli tohoto hříšníka pustíš na svobodu.“

Pilát se usilovně snažil rozhodnout, co s Ježíšem udělat; proto, když je uslyšel říkat, že Ježíš začal svoji činnost v Galileji, myslil si, že se vyhne odpovědnosti rozhodnout tento případ, anebo alespoň získá čas na rozmyšlenou, tím, že pošle Ježíše k Herodovi, který v tu dobu pobýval ve městě na oslavách svátku Paschi. Pilát si také myslel, že toto jeho gesto pomůže zmírnit poněkud nedobré vztahy, které existovaly již delší dobu mezi ním a Herodem a které byly způsobeny četnými neshodami kvůli otázkám rozdělení pravomoci.

Pilát zavolal strážu a řekl: „Tento člověk je Galilejec. Odvedte ho k Herodovi a až ten ho vyslechne, podejte mi zprávu o jeho závěrech.“ A strážu Ježíše odvedli k Herodovi.

4. JEŽÍŠ PŘED HERODEM

Když Herodes navštívil Jerusalema, bydlel ve starém makabejském paláci Heroda Velikého a byl to právě tento dům bývalého krále, kam byl nyní Ježíš odváděn chrámovými strážemi v doprovodu svých obviňovatelů a stále se zvětšujícího davu lidí. Herodes slyšel o Ježíšovi již dávno a velmi se o něho zajímal. Když toto páteční ráno Syn Člověka před ním stál, tento krutý Idumejec si ani na okamžik nevzpomněl na toho mladíka, který se kdysi u něho objevil v Sepfóris s prosbou o spravedlivé posouzení otázky o penězích, náležících jeho otci, který nešťastnou náhodou zahynul při práci na stavbě jedné z veřejných budov. Pokud bylo Herodovi známo, on nikdy Ježíše neviděl, přestože si kvůli němu dělal velké starosti, když byla jeho činnost soustředěna v Galileji. Teď, když byl Ježíš v rukou Piláta a Judejců, Herodes si přál ho uvidět, jelikož cítil, že mu od něho nehrozí v budoucnu žádná potíže. Herodes hodně slyšel o zázracích, vykonaných Ježíšem a vážně se těšil na to, že ho uvidí nějaký zázrak udělat.

Když Ježíše předvedli před Heroda, tetrarcha byl překvapen jeho vznešeným vzhledem a klidným, vyrovnaným výrazem tváře. Přibližně

went back to the chief priests and the accusers of Jesus and said: “I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free.” And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: “This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You will long regret it if you let this wicked man go free.”

185:3.8 (1992.1) Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

185:3.9 (1992.2) Pilate, calling the guards, said: “This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me.” And they took Jesus to Herod.

4. JESUS BEFORE HEROD

185:4.1 (1992.3) When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sepphoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

185:4.2 (1992.4) When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his

patnáct minut Herodes kladl Ježíšovi otázky, ale Učitel na žádnou z nich neodpověděl. Herodes se mu vysmíval a s posměchem ho vyzýval, aby udělal zázrak, ale Ježíš na jeho četné otázky neodpovídal a nereagoval na jeho posměšky.

Potom se Herodes obrátil na velekněze a saducee a vyslechl jejich obvinění. Slyšel toho mnohem více, než bylo předneseno Pilátovi o údajných zločinech Syna Člověka. Nakonec, když byl přesvědčen, že Ježíš nebude ani mluvit a ani neudělá pro něho zázrak, Herodes, podrobivši ho po nějakou dobu svému posmívání, mu přehodil přes ramena starý purpurový královský plášť a poslal ho zpět k Pilátovi. Herodes věděl, že nemá v Judeji žádnou pravomoc nad Ježíšem. I když byl rád, že se navždy Ježíše zbaví v Galileji, děkoval osudu za to, že právě Pilát musí vzít na sebe odpovědnost za jeho smrt. Herodes se nikdy nezbavil strachu, který ho pronásledoval po zabití Jana Křtitele. Čas od času se Herodes dokonce bál toho, že Ježíš je vzkříšený Jan. Teď se od toho strachu osvobodil, poněvadž viděl, že Ježíš je naprosto rozdílný typ člověka ve srovnání s výřečným a plamenným prorokem, který se odvážil otevřeně odhalit a odsoudit jeho osobní život.

5. JEŽÍŠ SE VRACÍ K PILÁTOVI

Když strážé přivedli Ježíše zpět k Pilátovi, ten vyšel ven na schody před pretóriem, kde stála jeho soudní stolice, svolal k sobě velekněze a členy Velké rady a řekl jim: „Přivedli jste přede mne tohoto člověka s obviněním, že rozvrací národ, nabádá lid k neplacení daní a tvrdí o sobě, že je židovským králem. Vyslechl jsem ho a neshledal ho vinným z těchto obviněních. Ve skutečnosti jsem na něm nenalezl žádnou vinu. Potom jsem ho poslal k Herodovi a tetrarcha musel dospět ke stejnému závěru, poněvadž ho poslal zpět k nám. Je nepochybné, že tento člověk neudělal nic, co by si zasluhovalo smrt. Jestli si stále ještě myslíte, že musí být potrestán, jsem ochoten ho dát zbičovat předtím, než ho propustím.“

Židé již byli připraveni dát se do křiku na protest proti propuštění Ježíše, když k pretóriu přišel dav lidí, aby požádalo Piláta o osvobození jednoho vězně na počest svátku Paschi. Od určité doby bylo zvykem, že římsští vládcové dovolili lidem v době Paschi vybrat jednoho z uvězněných, nebo odsouzených, kterého pak vládce pustí na svobodu. A teď, když tento dav k němu přišel, aby ho požádal o propuštění jednoho vězně a jelikož Ježíš byl ještě nedávno u lidu velmi populární a nyní byl vězněm stojícím před jeho soudní stolicí, Piláta napadlo, že se může dostat z této překerní situace tím, že tomuto davu navrhne, že jim propustí tohoto Galilejce jako projev

courtenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

185:4.3 (1992.5) Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John the Baptist. Herod had at certain times even feared that Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. JESUS RETURNS TO PILATE

185:5.1 (1993.1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: "You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him."

185:5.2 (1993.2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his

paschální dobré vůle.

Jak se dav přiblížil ke schodům budovy, Pilát je slyšel volat jméno nějakého Barabáše. Barabáš byl známý politický agitátor a vražedný lupič, syn kněze, který byl nedávno zajat kvůli přepadení a vraždě na cestě do Jericha. Tento člověk byl odsouzen k smrti ihned po skončení oslav svátku Paschi.

Pilát povstal a vysvětlil davu, že Ježíš byl před něho předveden veleknězi, kteří chtěli jeho smrt na základě určitých obvinění a že on si nemyslí, že tento člověk by měl být popraven. Pilát řekl: „Kterého z nich chcete, abych osvobodil—tohoto vraha Barabáše, anebo tohoto Ježíše z Galileje?“ A když to Pilát řekl, velekněží a členové Vysoké rady začali všichni jedním hlasem křičet: „Barabáše, Barabáše!“ A když lidé viděli, že velekněží žádají smrt Ježíše, okamžitě se k nim přidali a hlasitě požadovali propuštění Barabáše.

Před několika dny tito lidé měli Ježíše ve vážné úctě, ale dav nepohlíží s úctou na někoho, který tvrdí, že je Syn Boží a nyní je v zajetí velekněžů a vládců a předvedený k soudu k Pilátovi, který má rozhodnout o jeho životě. Ježíš byl hrdinou v očích lidu, když vyhnal směnárny a obchodníky z chrámu, ale ne tehdy, když byl neodporujícím vězněm v rukách svých nepřátel a čekal na rozsudek smrti.

Pilát se zlobil, když viděl velekněze hlasitě požadující propuštění obecně známého vraha a současně žádající krev Ježíše. Viděl jejich zákeřný úmysl a pochopil jejich podjatost a nenávisť. Proto jim řekl: „Jak můžete chtít svobodu pro vraha a smrt pro tohoto člověka, jehož největším zločinem je to, že se obrazně nazývá židovským králem?“ Ale toto nebylo rozumné prohlášení, které Pilát pronesl. Židé byli hrdým národem, nyní trpícím pod římským politickým jařmem, ale doufajícím v příchod Mesiáše, který je vysvobodí z pohanského zajetí velkou demonstrací síly a slávy. Oni nesli velmi nelibě, mnohem více, než si Pilát dokázal představit, zvěst, že o tomto pokorném učiteli zvláštního učení, nyní uvězněném a obviněném se zločinů, zasluhujících smrt, se říká, že je „židovským králem.“ Považovali takové titulování za urážku všeho, co měli za svaté a ctěné ve své národní historii a proto všichni silně volali pro propuštění Barabáše a smrt Ježíše.

predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment seat, he release to them this man of Galilee as the token of Passover good will.

185:5.3 (1993.3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

185:5.4 (1993.4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: “Which, therefore, would you prefer that I release to you, this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?” And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, “Barabbas, Barabbas!” And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

185:5.5 (1993.5) A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now found himself in the custody of the chief priests and the rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

185:5.6 (1993.6) Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: “How could you choose the life of a murderer in preference to this man’s whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?” But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines, now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as “the king of the Jews.” They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for

Pilát dobře věděl, že Ježíš se neprovinil z žádného obvinění, vzneseného proti němu a kdyby byl spravedlivým a odvážným soudcem, osvobodil by ho a propustil na svobodu. Ale bál se vzepřít těmto rozhněvaným židům a během svého váhání vykonat svoji povinnost, přišel posel a přinesl mu zapečetěnou zprávu od jeho ženy, Klaudie.

Pilát dal najevo všem shromážděným, že si přeje přečíst zprávu, kterou právě obdržel, ještě předtím, než bude pokračovat ve svém rozhodování o osudu Ježíše. Když Pilát otevřel tento dopis od své ženy, četl: „Modlím se, abys neměl nic do činění s tímto nevinným a čestným člověkem, kterého nazývají Ježíš. Prožila jsem mnoho těžkých chvil ve snu, který jsem dnes v noci o něm měla.“ Tato zpráva od Klaudie nejenom Piláta značně rozrušila, čímž se zdrželo rozhodnutí o této záležitosti, ale bohužel dala židům dostatek času na to, aby židovští vládcové se rozešli mezi lidi a nutili je křičet pro osvobození Barabáše a volat po ukřižování Ježíše.

Konečně Pilát, vrátivši se opět k vyřešení problému, který před ním stál, zeptal se shromážděných židovských vládců a milost žádajícího davu: „Co mám udělat s tímto člověkem který je nazýván židovským králem?“ A oni všichni svorně křičeli: „Ukřižovat! Ukřižovat!“ Ta jednohlasnost tohoto požadavku od různorodého davu překvapila a vylekala Piláta—nespravedlivého a strachem posedlého soudce.

Potom se Pilát ještě jednou zeptal: „Proč chcete tohoto člověka ukřižovat?“ Co špatného udělal? Kdo předstoupí a bude proti němu svědčit?“ Ale když židé slyšeli Piláta mluvit na ochranu Ježíše, jenom všichni začali ještě silněji křičet: „Ukřižovat ho! Ukřižovat ho!“

Pak se Pilát znovu na ně obrátil s otázkou, týkající se propuštění paschálního vězně: „Ještě jednou se vás ptám, kterého z těchto vězňů vám mám propustit v tento váš paschální svátek?“ A znovu dav křičel: „Propust' Barabáše!“

Pilát potom řekl: „Jestli propustím vraha, Barabáše, co udělám s Ježíšem?“ A dav opět svorně křičel: Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“

Pilát byl zastrašen neústupným voláním davu, který jednal pod přímým vedením velekněží a členů Vysoké rady, nicméně se rozhodl alespoň pro poslední pokus zklidnit dav a zachránit Ježíše.

Barabbas's release and Jesus' death.

185:5.7 (1994.1) Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

185:5.8 (1994.1) Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: "I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him." This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

185:5.9 (1994.2) Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, "What shall I do with him who is called the king of the Jews?" And they all shouted with one accord, "Crucify him! Crucify him!" The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

185:5.10 (1994.3) Then once more Pilate said: "Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?" But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.11 (1994.4) Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: "Once more I ask you, which of these prisoners shall I release to you at this, your Passover time?" And again the crowd shouted, "Give us Barabbas!"

185:5.12 (1994.5) Then said Pilate: "If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?" And once more the multitude shouted in unison, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.13 (1994.6) Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. PILÁTOVA POSLEDNÍ VÝZVA

Ve všem, co se odehrávalo v toto brzké páteční ráno před Pilátem, byli zúčastnění pouze nepřátelé Ježíše. Jeho mnoho přátel buď ještě nevědělo o jeho nočním zatčení a časně ranním soudu, anebo se skrývali ze strachu, že by byli také zatčeni a odsouzeni k trestu smrti, poněvadž věřili v Ježíšovo učení. V davu, který nyní hlasitým křikem požadoval smrt Učitele, se nacházeli jenom jeho zapřisáhlí nepřátelé a snadno ovladatelní a nemyslicí lidé.

Pilát se rozhodl vyzvat je naposledy k soucitu. Jelikož se bál neuposlechnout volání tohoto obelstěného davu, který křikem žádal krev Ježíše, přikázal židovským strážím a římským vojákům podrobit Ježíše bičování. Toto byl sám o sobě nespravedlivý a protiprávní postup, protože římský zákon stanovoval bičování pouze pro odsouzené k smrti ukřižováním. Aby Ježíš podstoupil toto utrpení, stráže ho odvedly do otevřeného dvora pretoria. Přestože nepřátelé Ježíše nebyli svědky tohoto bičování, Pilát u toho byl a přerušil toto hanebné týraní; a dal bičujícím příkaz přestat a přikázal přivést Ježíše k němu. Než vojáci začali bičovat Ježíše, který byl přivázán k bičujícímu sloupu, svými uzlovitými biči, opět mu přes ramena přehodili purpurový plášť, upletli z trní korunu a dali mu ji na hlavu. A když mu do ruky vložili hůl namísto žezla, klekli si před ním a vysmívali se mu: „Buď pozdraven, králi židovský!“ Přitom na něho plivali a bili rukama do obličeje. A jeden z nich, než ho odvedli k Pilátovi, vzal hůl z jeho ruky a udeřil ho s ní po hlavě.

Potom Pilát vyvedl tohoto zakrvaveného a potřhaného vězně ven před rozbourěný dav a řekl: „Pohleďte na tohoto člověka! A opět vám prohlašuji, že na něm nenalézám žádnou vinu a přikázavše jeho zbičování, rozhodl jsem se ho propustit.“

Ježíš Nazaretský tam stál, oděn do starého purpurového královského pláště a s trnitou korunou na hlavě, která se mu zabodávala do jeho vlnitého čela. Jeho obličej byl zakrvácen a jeho tělo sehnuté bolestí a žalem. Ale nic nemůže pohnout s necitlivými srdci těch, kteří jsou obětmi silné emocionální nenávisti a otroci náboženských predsudků. Tento pohled způsobil nesmírné zděšení ve všech světech obrovského vesmíru, ale nedotkl se srdcí těch, kteří se rozhodli za každou cenu Ježíše odstranit.

Když se vzpamatovali z šoku při pohledu na žalostný stav Ježíše, začali ještě hlasitěji a déle křičet: Ukřižovat ho! Ukřižovat ho!

6. PILATE'S LAST APPEAL

185:6.1 (1994.7) In all that is transpiring early this Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus' teachings. In the multitude which now clamors for the Master's death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

185:6.2 (1995.1) Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of the praetorium for this ordeal. Though his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, "Hail, king of the Jews!" And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

185:6.3 (1995.2) Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: "Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him."

185:6.4 (1995.3) There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

185:6.5 (1995.4) When they had recovered from the first shock of seeing the Master's plight, they only shouted the louder and the longer, "Crucify him! Crucify him! Crucify him!"

A nyní Pilát pochopil, že je marné apelovat na jejich zdánlivé pocity soucitu. Vystoupil vpřed a řekl: „Vidím, že jste přesvědčeni o tom, že tento člověk musí zemřít, ale co udělal, aby si zasloužil smrt? Kdo oznámí jeho zločin?“

Potom sám velekněz předstoupil dopředu a kráčeje směrem k Pilátovi, hněvivě prohlásil: „Máme svatý zákon a podle tohoto zákona tento člověk musí zemřít, poněvadž se představuje jako Syn Boží.“ Když toto Pilát uslyšel, dostal ještě větší strach, a to nejenom z židů, ale i z toho, že si vzpomněl na zprávu od své ženy a na řecké báje o bozích, sestupujících na zem; z pomyšlení na to, že Ježíš může být božskou osobností, se začal trást strachem. Dal davu znamení, aby se utišil, vzal Ježíše za paži a znovu ho odvedl dovnitř budovy pro další výslech. Pilát byl nyní zmítán strachem, vyveden z míry pověrami a znepokojen neústupným postojem davu.

7. PILÁTŮV POSLEDNÍ VÝSLECH

Když se Pilát, třesoucí se strachem, posadil vedle Ježíše, zeptal se ho: „Odkud jsi? Opravdu, kdo jsi? Proč o tobě říkají, že jsi Syn Boží?“

Ale Ježíš mohl stěží odpovědět na takové otázky, které mu položil bojácný a slabý člověk a nerozhodný soudce, který byl tak nespravedlivý, poněvadž ho dal zbičovat i tehdy, když ho prohlásil za nevinného ze všech obvinění a předtím, než byl náležitě odsouzen k smrti. Ježíš se podíval Pilátovi přímo do tváře, ale neodpověděl mu. Pilát pak řekl: „Ty odmítáš se mnou mluvit? Neuvedomuješ si, že mám moc tě propustit a mám moc tě ukřižovat?“ Ježíš nato odpověděl: „Můžeš mít nade mnou moc jen tehdy, jestli ti je dána seshora. Nemůžeš mít nad Synem Člověka žádnou moc, pokud ti ji nedá nebeský Otec. Ale tvá vina není tak velká, jelikož neznáš evangelium. Větší vinu má ten, kdo mě tobě zradil a ten, kdo mě tobě vydal.“

Tento poslední rozhovor s Ježíšem Piláta dokonale vylekal. Tento morální zbabělec a justiční slaboch se potácel pod dvojnásobnou tíhou—pověřivého strachu z Ježíše a smrtelné hrůzy z židovských vůdců.

Pilát potom opět předstoupil před dav a řekl: „Jsem přesvědčen, že tento člověk pouze urazil vaše náboženské city. Vezměte si ho a sudte podle vašeho zákona. Proč očekáváte, že já ho pošlu na smrt jen proto, že jeho učení se rozchází s vašimi tradicemi?“

Pilát byl již připraven Ježíše propustit, když

185:6.6 (1995.5) And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: "I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare his crime?"

185:6.7 (1995.6) Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: "We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God." When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife's note and the Greek mythology of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

7. PILATE'S LAST INTERVIEW

185:7.1 (1995.7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: "Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?"

185:7.2 (1996.1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: "Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to crucify you?" Then said Jesus: "You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin."

185:7.3 (1996.2) This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

185:7.4 (1996.3) Again Pilate appeared before the crowd, saying: "I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?"

185:7.5 (1996.4) Pilate was just about ready to release

Kaifáš, velekněz, přistoupil ke zbabělému římskému soudci a mávajíc pomstychtivým prstem před Pilátovým obličejem, řekl hněvivými slovy a tak, aby to slyšeli všichni lidé v davu: „Jestli propustíš tohoto člověka, nejsi císařův přítel a já se postarám o to, aby se císař o všem dověděl.“ Tato veřejná hrozba byla pro Piláta příliš. Strach o své vlastní blaho teď zatměl veškeré další uvažování a zbabělý místodržitel dal Ježíše vyvést ven před soudní stolicí. Když tam Ježíš před nimi stál, Pilát na něho ukázal prstem a posměšně řekl: „Pohleďte, váš král!“ A židé odpověděli křikem: „Pryč s ním, ukřižuj ho!“ Pilát jim pak velmi ironicky a sarkasticky řekl: „Vy chcete, abych ukřižoval vašeho krále?“ A židé odpověděli: „Ano, ukřižuj ho! My nemáme žádného krále, jen císaře.“ A tehdy Pilát pochopil, že není naděje zachránit Ježíše, protože neměl sílu a vůli stavět se židům na odpor.

8. PILÁTOVO TRAGICKÉ PODLEHNUTÍ

Stál tam před nimi—Syn Boží, převtělený jako Syn Člověka. Byl zatčen bez řádné žaloby; obviněn bez důkazů; souzen beze svědků; tělesně potrestán bez rozsudku; a nyní měl zakrátko být odsouzen k trestu smrti nespravedlivým soudcem, který přiznal, že nemohl na něm najít žádnou vinu. Jestli si Pilát myslel, že v židech vyvolá jejich patriotismus nazýváním Ježíše „židovským králem“, tak v tom se naprosto mýlil. Židé neočekávali takového krále. Prohlášení velekněží a saduceů „My nemáme žádného krále, jenom císaře“, bylo šokem dokonce i pro nemyslivý dav, ale bylo již teď příliš pozdě na záchranu Ježíše, i kdyby se dav odvážil postavit se na stranu Učitele.

Pilát se bál národních nepokojů, nebo vzpoury. Neměl odvahu riskovat takové povstání během paschálních oslav v Jerusalemu. Nedávno byl císařem ostře pokárán a nechtěl riskovat další. Dav zajásal, když dal příkaz propustit Barabáše. Potom přikázal přinést umyvadlo s vodou a před davem lidí si umyl ruce a řekl: „Mé ruce jsou čisté; nemám na nich krev tohoto člověka. Vy jste se rozhodli, že on musí zemřít, ale já jsem na něm žádnou vinu nenašel. Postarejte se o něho sami. Necht' ho vojáci odvedou.“ A nato dav zajásal a volal: „Necht' je jeho krev na nás a na našich dětech.“

Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate's face, said with angry words which the entire multitude could hear: "If you release this man, you are not Caesar's friend, and I will see that the emperor knows all." This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other considerations, and the cowardly governor ordered Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, "Behold your king." And the Jews answered, "Away with him. Crucify him!" And then Pilate said, with much irony and sarcasm, "Shall I crucify your king?" And the Jews answered, "Yes, crucify him! We have no king but Caesar." And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

185:8.1 (1996.5) Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the "king of the Jews," he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, "We have no king but Caesar," was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master's cause.

185:8.2 (1996.6) Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: "I am innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth." And then the mob cheered and replied, "His blood be on us and on our children."

Kapitola 186. Krátce před ukřižováním

⇨ 185

Kniha Urantia

187 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 186 KRÁTCE PŘED UKŘIŽOVÁNÍM

Sekce

Úvod

1. Konec Jidáše Iškariotského
2. Učitelův postoj
3. Spolehlivý David Zebedeus
4. Přípravy pro ukřižování
5. Smrt Ježíše a Pascha

PAPER 186 JUST BEFORE THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

Úvod

KDYŽ se Ježíš a jeho žalobci vydali za Herodem, Učitel se obrátil na apoštola Jana a řekl: „Jane, ty již pro mne nemůžeš tady nic udělat. Jdi za moji matkou a přiveď ji ke mně ještě předtím, než zemřu.“ Když Jan uslyšel požadavek svého Učitele a přestože ho nechtěl nechat samotného mezi jeho nepřáteli, spěšně se vydal do Betanie, kde byla celá Ježíšova rodina shromážděna a čekala v domě Marty a Marie, sester Lazara, kterého Ježíš vzkřísil z mrtvých.

Několikrát během tohoto rána přinesli poslové zprávu Martě a Marii o průběhu soudu s Ježíšem. Ale rodina Ježíše dorazila do Betanie jen několik minut před příchodem Jana, který tam přišel s požadavkem od Ježíše, aby mohl ještě uvidět svoji matku než ho popraví. Když jim Jan pověděl všechno, co se odehrálo od půlnočního zatčení Ježíše, jeho matka Marie se okamžitě vydala v doprovodu Jana navštívit svého nejstaršího syna. Než Marie a Jan došli do města, Ježíš pod dohledem římským vojáků, kteří ho měli ukřižovat, již dorazili na Golgotu.

Když se Ježíšova matka Marie vydala s Janem za svým synem, jeho sestra Rút odmítla zůstat se zbytkem rodiny. Jelikož byla pevně

INTRODUCTION

186:0.1 (1997.1) AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

186:0.2 (1997.2) Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to crucify him, had already arrived at Golgotha.

186:0.3 (1997.3) When Mary the mother of Jesus started out with John to go to her son, his sister Ruth refused to remain behind with the rest of the family. Since she was determined to accompany

rozhodnuta jít se svou matkou, její bratr Juda šel s ní. Ostatní členové Učitelovy rodiny zůstali na pokyn Jakuba v Betanii a téměř každou hodinu jim poslové Davida Zebedea přinášeli zprávy o průběhu tohoto děsivého spiknutí zabít jejich nejstaršího bratra, Ježíše Nazaretského.

her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. KONEC JIDÁŠE IŠKARIOTSKÉHO

Bylo kolem půl deváté tohoto pátečního rána, když Pilát ukončil výslech Ježíše a Učitel byl předán do rukou římských vojáků, kteří ho měli ukřižovat. Jakmile se Římané zmocnili Ježíše, velitel židovských stráží odpochoval se svými muži zpět do svého velitelského štábu v chrámě. Velekněz a jeho druhové saduceové odešli hned za strážemi do své obvyklé poradní kamenné síně v chrámě. Tam se setkali s většinou ostatních členů Velké rady, čekajících na zprávu o tom, jak to dopadlo s Ježíšem. Když Kaifáš pronášel svoji zprávu Velké radě o soudu a odsouzení Ježíše, přišel před ně Jidáš a požadoval svoji odměnu za to, že zařídil zatčení Učitele a sehrál roli v jeho odsouzení k trestu smrti.

Všichni tito židé Jidáše nesnášeli; oni se dívali na zrádce s naprostým opovržením. Po celou dobu soudu Ježíše u Kaifáše a během jeho výslechu Pilátem, Jidáše hryzalo svědomí o svém zrádcovském jednání. A začínal také pociťovat určitou deziluzi o odměně, kterou měl dostat za svoji službu jako zrádce Ježíše. Nelíbil se mu chladný přístup a povýšenost židovských vůdců; nicméně očekával, že bude štědře odměněn za své zbabělé jednání. Předpokládal, že bude předvolán před celou Velkou radu a tam uslyší chvalořečení o svém činu a obdrží patřičná uznání za velkou službu, o které si on sám pochleboval, že ji vykonal pro svůj národ. Proto si představte to velké překvapení sobeckého zrádce, když sluha velekněze mu poklepal na rameno a vyzval ho jít s ním ven ze síně, kde mu pak řekl: „Jidáší, byl jsem určen zaplatit ti za zrazení Ježíše. Tady je tvá odměna.“ A když to řekl, tak Kaifášův sluha dal Jidášovi měšec, ve kterém bylo třicet stříbrných—v té době to byla cena, kterou stál vychovaný a zdravý otrok.

Jidáš byl zaskočen a zklamán. Chtěl se ihned vrátit zpět do síně, ale stráž u dveří ho tam nevpuštěla. Toužil obrátit se na Vysokou radu, ale ta mu to neumožnila. Jidáš nemohl uvěřit tomu, že tito židovští vládcové ho nechají zradit své přátele a svého učitele a potom mu za odměnu

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

186:1.1 (1997.4) It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

186:1.2 (1997.5) All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward." And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

186:1.3 (1998.1) Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews would allow him to betray his friends and his

dají třicet stříbrníků. Cítil se ponížený, roztrpčený a zcela zdrcený. Vyšel z chrámu jakoby v transu. Bezmyšlenkovitě vložil měšec s penězi do své hluboké kapsy, do stejné kapsy, ve které tak dlouhou dobu nosil měšec s apoštolskými penězi. Bloudil městem mezi davy lidí, kteří se šli dívat na ukřižování.

Z dálky Jidáš uviděl, jak je vztyčován kříž s přibitým Ježíšem a při tomto pohledu se rychle vrátil zpět do chrámu, násilím vnikl do síně a tam se postavil před Velkou radu, která ještě stále zasedala. Zrádce byl téměř bez dechu a značně rozrušený, ale dokázal zblekotat tato slova: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev. A vy jste mě urazili. Za moji službu jste mě dali peníze—v ceně otroka. Lituji toho, co jsem udělal; nechci vaše peníze. Chci se zbavit viny za tento čin.“

Když židovští vládcové Jidáše vyslechli, smáli se mu. Jeden z nich, sedící blízko místa, kde Jidáš stál, mu pokynul, aby opustil síň a řekl: „Tvůj učitel byl již popraven Římany a pokud jde o tvoji vinu, co je nám po tom? To je tvoje věc—a zmiz!“

Po odchodu ze zasedací síně Vysoké rady Jidáš vyndal třicet stříbrných z měšce a hodil je na podlahu chrámu. Když zrádce vyšel z chrámu, byl téměř zbavený smyslů. Jidáš nyní prožíval zkušenost poznání opravdové podstaty hříchu. Všechna sláva, okouzlení a opojení z podlého činu zmizely. Teď tady zločinec stál sám a tváří v tvář rozsudku své iluzí zbavené a zklamané duši. Hřích uměl očarovat a byl dobrodružný v době páchání, ale nyní si musí sklidit holá a neromantická fakta.

Tento bývalý vyslanec království nebeského na zemi teď bloudil ulicemi Jerusalema sám a opuštěný. Jeho zoufalství bylo bezútěšné a naprosté. Prošel městem a vyšel za hradby a vydal se do děsivě osamělého údolí Hinóm, kde vylezl na strmou skálu, vzal opasek od svého pláště, jeden konec přivázal na malý strom, druhý si zavázal kolem krku a skočil přes sráz dolů. Ještě nebyl mrtvý, když se uzel, vázaný nervózníma rukama, uvolnil a zrádcovo tělo se roztříštilo na kusy, jak padalo po skále dolů.

Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998.2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: "I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a reward for my service, money — the price of a slave. I repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed."

186:1.5 (1998.3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: "Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that — and begone!"

186:1.6 (1998.4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998.5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinnom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks below.

2. UČITELŮV POSTOJ

Když byl Ježíš zatčen, věděl, že jeho práce na zemi v podobě lidského těla skončila. Byl si plně vědom toho, jakou smrtí zemře a málo ho zajímaly detaily jeho takzvaných soudních procesů.

Před tribunálem Vysoké rady Ježíš odmítl odpovídat na svědectví křivopřísežných svědků. Existovala pouze jedna otázka, která by vždy vyvolala odpověď a to ať položená přítelem či nepřitelem. A to byla otázka, týkající se podstaty a božskosti jeho mise na zemi. Když byl dotázán, zdali je Synem Božím, tak vždy bez váhání odpověděl. On vytrvale odmítal mluvit před zvědavým a zákeřným Herodem. Před Pilátem promluvil jen tehdy, když si myslel, že Pilát, nebo některý jiný upřímný člověk může získat lepší porozumění o pravdě. Ježíš učil své apoštoly o tom, že je zbytečné házet perly sviním a on nyní měl odvahu dělat to, co učil. Jeho chování v tu dobu bylo příkladem trpělivé lidské pokory spolu se vznešenou mlčenlivostí a posvátnou důstojností božskosti. On byl plně připraven diskutovat s Pilátem o jakékoliv otázce, týkající se politických obvinění proti němu—jakékoliv otázce, která, podle jeho mínění, náležela do kompetence mistodržitele.

Ježíš byl přesvědčen, že to byla vůle Otce, aby podstoupil přirozený a obvyklý průběh událostí, které musí podstoupit každý ostatní smrtelník a proto odmítl použít také svých čistě lidských schopností přesvědčivé výmluvnosti, aby ovlivnil výsledek machinací svých sociálně krátkozrakých a duchovně slepých smrtelných bratrů. Ačkoliv Ježíš žil a zemřel na Urantii, jeho celá lidská životní dráha, od počátku do konce, byla představením, určeným ovlivnit a poučit celý vesmír, který on stvořil a který bude nekonečně dlouho řídit.

Tito krátkozrací Židé hlasitě a nepřistojně požadovali smrt Učitele, zatímco on tam stál, vznešeně mlčel a díval se smrtelnou scénou národa—pozemského národa svého vlastního otce.

Ježíš se vyznačoval tím typem lidského charakteru, který mohl zachovat svoji vyrovnanost a udržet svoji důstojnost i tváří v tvář vytrvalému a svévolnému urážení. Jeho nebylo možno zastrašit. Když byl poprvé napaden sluhou Annáše, tak pouze navrhl, že by bylo vhodné povolat svědky, kteří by mohli náležitě proti němu svědčit.

Od počátku do konce v tomto takzvaném soudu před Pilátem přihlížející nebeská armáda

2. THE MASTER'S ATTITUDE

186:2.1 (1999.1) When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

186:2.2 (1999.2) Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unfailingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

186:2.3 (1999.3) Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the natural and ordinary course of human events just as every other mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

186:2.4 (1999.4) These shortsighted Jews clamored unseemly for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

186:2.5 (1999.5) Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

186:2.6 (1999.6) From first to last, in his so-called trial before Pilate, the onlooking celestial hosts could

nemohla nevysílat do vesmíru popis této scény jako „Pilát u soudu před Ježíšem.“

Když byl Ježíš před Kaifášem a když se všechna falešná svědectví zhroutila, Ježíš neváhal odpovědět na otázku velekněze a svým vlastním svědectvím jim poskytl to, co oni chtěli mít jako základ pro jeho odsouzení za rouhání.

Učitel nikdy neprojevil ani nejmenší zájem o Pilátovy dobře míněné, ale polovičaté, snahy dosáhnout jeho propuštění. On opravdu měl s Pilátem soucit a upřímně se pokusil osvětlit jeho zatemnělou mysl. Byl naprosto netečný ke všem výzvám římského místodržitele k židům, aby odvolali svá obvinění proti němu. Po celou dobu tohoto bolestného utrpení projevoval prostou důstojnost a neokázalou vznešenost. Ani sebemenší náznak neupřímnosti nebylo v jeho odpovědi, kterou dal svým budoucím vrahům, když se ho zeptali, jestli je „králem židovským“. S pouze mírným a krátkým vysvětlením přijal toto pojmenování, uvědomujíc si, že když se jednou rozhodli ho zatratit, tak on by byl tím posledním kandidátem na reálné vládnutí národu a to dokonce i v duchovním smyslu.

V průběhu těchto výslechů Ježíš toho řekl velmi málo, ale řekl toho dost, aby všem smrtelníkům ukázal typ lidského charakteru, který může člověk nabýt ve spojení s Bohem a odhalil celému vesmíru způsob, jakým se Bůh může projevit v životě tvora, když takový tvor se upřímně rozhodne konat vůli Otce a tím se stává aktivním synem živého Boha.

Jeho láska k nevědoucím smrtelníkům je plně odhalena jeho trpělivostí a nesmírným sebeovládáním tváří v tvář urážkám, ranám a bičování hrubých vojáků a nemyslicích služebníků. On dokonce nepocítil zlost, když mu zavázali oči a s posměchem ho udeřili do tváře a ptali se: „Prorokuj, kdo z nás tě udeřil.“

Pilát si neuvědomil, kolik pravdy bylo v jeho slovech, když po zbičování Ježíše ho přivedl před dav a zvolal: „Pohleďte, člověče!“ A opravdu si tento strachem posedlý římský místodržitel sotva mohl představit, že v tu chvíli byl celý vesmír v pozoru, upřeně hledíc na tuto unikátní scénu—na svého milovaného Vládce, podrobeného ponižujícím urážkám a ranám svých zmatených a zdegenerovaných smrtelníků. A když Pilát takto promluvil, celým vesmírem zaznělo: „Pohleďte, Bůh a člověk!“ Od toho dne nespočetné miliony bytostí v celém vesmíru stále vidí toho člověka, zatímco Bůh Havony, nejvyšší vládce vesmíru vesmírů, přijímá člověka z Nazaretu jako ztělesnění ideálu smrtelného tvora tohoto lokálního vesmíru času a prostoru. Ve svém neporovnatelném životě Ježíš nikdy nepřestal

not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of “Pilate on trial before Jesus.”

186:2.7 (1999.7) When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

186:2.8 (1999.8) The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were “king of the Jews.” With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

186:2.9 (2000.1) Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

186:2.10 (2000.2) His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: “Prophecy to us who it was that struck you.”

186:2.11 (2000.3) Pilate spoke more truly than he knew when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, “Behold the man!” Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, “Behold God and man!” Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the satisfaction of the ideal of the mortal creatures of this local universe of time and space. In his

odhalovat Boha člověku. Nyní, v závěrečných epizodách své smrtelné pouti a ve své následné smrti, učinil nové a dojemné odhalení člověka Bohu.

matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

3. SPOLEHLIVÝ DAVID ZEBEDEUS

Brzy poté, když Ježíš byl předán římským vojákům po skončení výslechu u Piláta, oddíl chrámových strážců se spěšně vypravil do zahrady Getsemane, aby rozehnal, anebo zatknul Učitelovy stoupence. Ale již dávno před jejich příchodem se jeho stoupenci rozutekli do různých míst. Apoštolové se ukryli do již dříve určených úkrytů; Řekové se rozdělili a odešli do různých domů v Jerusalemu; ostatní učedníci také zmizeli. David Zebedeus předpokládal, že nepřátelé Ježíše se vrátí. Proto ihned přenesl pět-šest stanů k roklině, kam tak často Učitel odcházel se modlit a rozjímat. Tady měl v úmyslu zůstat v úkrytu a současně tam mít hlavní stanoviště či řídicí centrum pro svoji kurýrskou službu. David opustil tábor jen těsně před příchodem chrámových strážů. Ti, když tam nikoho nenašli, spokojili se s vypálením tábora a pak spěchali zpět do chrámu. Velká rada byla spokojena, když vyslechla jejich hlášení o tom, že stoupenci Ježíše byli natolik vyčerpáni a oslabeni, že od nich již nehrozí žádné nebezpečí vzpoury, nebo pokus o vysvobození Ježíše z rukou jeho katů. Konečně si mohli vůdcové spokojeně vydechnout; a proto ukončili zasedání, aby se každý z nich mohl připravit na oslavu Paschi.

Jakmile Pilát předal Ježíše římským vojákům pro ukřižování, posel spěchal do Getsemanské zahrady informovat Davida a během pěti minut vyběhli běžci do Betsaidy, Pelly, Filadelfie, Sidónu, Šekemu, Chebrónu, Damašku a Alexandrie. A tyto poslové nesli zprávy o tom, že Římané se brzy chystají ukřižovat Ježíše na neúprosné naléhání židovských vládců.

Během celého tohoto dne, dokud se neroznesla zpráva o tom, že Učitel byl uložen do hrobky, David posílal své posly zhruba každou půl hodinu se zprávami k apoštolům, Řekům a Ježíšově pozemské rodině, shromážděné v domě Lazara v Betanii. Když poslové odešli se zprávou, že Ježíš byl pochován, David propustil svůj oddíl místních běžců, aby se mohli zúčastnit oslav Paschi a v nadcházející sobotu si mohli odpočinout, s tím příkazem, aby se k němu v tichosti dostavili v neděli ráno do domu Nikodéma, kam on sám měl v úmyslu se ukrýt na několik dnů s Ondřejem a Šimonem Petrem.

3. THE DEPENDABLE DAVID ZEBEDEE

186:3.1 (2000.4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered. The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:3.2 (2000.5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Bethsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:3.3 (2001.1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon Peter.

Se svým svérázným uvažováním byl David Zebedeus jediným z vůdčích učedníků Ježíše, který dokázal plně a jasně pochopit Učitelův výrok, že zemře a „na třetí den vstane.“ David slyšel Ježíše jednou vyslovit toto proroctví a teď, jako člověk, který bere věci doslova, se rozhodl svolat své posly v neděli časně ráno do domu Nikodéma, aby byli po ruce rozšířit zprávu o zmrtvýchvstání Ježíše až se to stane. David brzy zjistil, že žádný z Ježíšových stoupenců neočekával jeho brzký návrat z hrobky; proto se téměř vůbec nezmiňoval o svém přesvědčení a vůbec nic nefekl o mobilizaci všech svých poslů na nedělní časně ráno, kromě běžcům, kteří byli v pátek dopoledne poslání do vzdálených měst a center věřících.

A tak stoupenci Ježíše, roztroušeni po celém Jerusalemu a jeho okolí, se ten večer zúčastnili paschálních oslav a následující den strávili v ústraní.

4. PŘÍPRAVY PRO UKŘIŽOVÁNÍ

Poté, jak si Pilát umyl ruce před davem lidí, čímž chtěl uniknout vině za poslání nevinného člověka na kříž jen proto, že neměl odvahu postavit se na odpor naléhajícím židovským vládcům a přikázal vydat Učitele římským vojákům a dal jejich veliteli povel, aby byl okamžitě ukřižován. Když vojáci Ježíše převzali, dovedli ho zpět do dvora pretoria, kde mu sundali plášť, kterým ho oděl Herodes a oblékli ho do jeho vlastního oděvu. Vojáci se mu posmívali a zesměšňovali ho, ale fyzicky ho již netrestali. Ježíš byl teď sám s těmito římskými vojáky. Jeho přátelé se skrývali; jeho nepřátelé se rozešli; dokonce ani Jan Zebedeus již nebyl vedle něho.

Bylo krátce po osmé hodině když Pilát předal Ježíše vojákům a krátce před devátou se vydali na místo ukřižování. Během této doby, déle než půlhodiny, Ježíš nepromluvil ani slovo. Řízení obrovského vesmíru se prakticky zastavilo. Gabriel a hlavní vládcové Nebadonu byli buď shromážděni tady na Urantii, anebo napjatě sledovali prostorová hlášení archandělů a mohli nás informovat o tom, co se děje se Synem Člověka na Urantii.

V době, kdy vojáci byli připraveni odejít s Ježíšem na Golgotu, začal na ně působit jeho neobyčejný klid a mimořádná důstojnost, jeho trpělivé mlčení.

186:3.4 (2001.2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave; therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

186:3.5 (2001.3) And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

186:4.1 (2001.4) After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

186:4.2 (2001.5) It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

186:4.3 (2001.6) By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

To, že vojáci hned neodvedli Ježíše na místo ukřižování, bylo způsobeno tím, že na poslední chvíli se velitel rozhodl vzít sebou dva zloděje, kteří byli odsouzeni k smrti; poněvadž Ježíš měl být bezodkladně ukřižován toto ráno, římský velitel si myslel, že ti dva mohou umřít současně s ním a nečekat na konec paschálních oslav.

Jakmile zloději byli připraveni, byli přivedeni do dvora, kde uviděli Ježíše. Jeden z nich ho viděl poprvé, ale ten druhý ho často slyšel mluvit—a to jak v chrámu, tak i v táboře u Pelly před mnoha měsíci.

5. SMRT JEŽÍŠE A PASCHA

Mezi smrtí Ježíše a židovským svátkem Pascha není naprosto žádná spojitost. Skutečností je, že Učitel skončil svůj život v těle v tento den, den příprav na židovskou Paschu a přibližně v době obětování paschálních jehňat v chrámu. Ale tato shoda okolností v žádném případě neznamena, že smrt Syna Člověka na zemi byla spojena s židovským systémem obětování. Ježíš byl žid, ale jako Syn Člověka byl smrtelníkem světů. Události, které byly již tady popsány a vedly k této hodině Učitelova nastávajícího ukřižování, jsou dostatečným svědectvím toho, že jeho smrt v tu chvíli byla čistě přirozená a dílem člověka.

Byl to člověk a ne Bůh, kdo naplánoval a přibil velkými hřeby Ježíše na kříž. Pravdou je, že Otec odmítl zasáhnout do chodu lidských událostí na Urantii, ale Rájský Otec nenařídil, nepožadoval, anebo nechtěl smrt svého Syna tak, jak byla vykonána na zemi. Pravdou je, že dříve či později, by se Ježíš nějakým způsobem zbavil svého smrtelného těla—svého převtělení do lidské podoby—ale takový úkol by mohl udělat nespočetnými způsoby a neumírat na kříži mezi dvěma zloději. To všechno bylo dílo lidí a ne Boha.

V době svého křtu Učitel již dokonale ovládal umění shromažďovat požadovanou zkušenost—zkušenost života na zemi v těle, nezbytnou pro dokončení svého sedmého, posledního vesmírného poskytnutí sebe sama. V té dané chvíli Ježíš splnil svoji povinnost na zemi. Celý jeho následný život a také způsob jeho smrti byla z jeho strany čistě osobní služba ve prospěch a povznesení svých smrtelných tvorů na tomto a ostatních světech.

Evangelium radostných zpráv o tom, že smrtelný člověk může skrze víru nabýt duchovní

186:4.4 (2001.7) Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of the Passover festivities.

186:4.5 (2002.1) As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE PASSOVER

186:5.1 (2002.2) There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

186:5.2 (2002.3) It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

186:5.3 (2002.4) At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

186:5.4 (2002.5) The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious

uvědomění o tom, že je synem Boha, nezávisí na smrti Ježíše. Rozhodně je však pravdou, že smrt Učitele vlila zářivé světlo na celé toto evangelium království; ale ještě větší vliv měl jeho život.

Všechno, co Syn Člověka řekl, nebo udělal na zemi, značně ozdobilo učení o synovstvu s Bohem a bratrství lidí, ale tyto základní vztahy Boha a člověka jsou vrozeny ve vesmírných realitách—lásky Boha ke svým tvorům a přirozený soucit božích Synů. Tyto působivé a božsky nádherné vztahy mezi člověkem a jeho Stvořitelem na tomto světě a na všech ostatních existují od věčnosti; a v žádném případě nejsou závislé na těchto periodických nařízených poskytnutích Božích synů Tvořitelů, kteří takto přijmou podstatu a podobu svých vytvořených myslících bytostí jako součást ceny, kterou musí zaplatit za konečné získání neomezené nadvlády nad svými příslušnými lokálními vesmíry.

Nebeský Otec miloval smrtelné lidi na zemi zrovna tak před životem a smrtí Ježíše na Urantii, jak je miloval po tomto transcendentním ztělesněním partnerství člověka a Boha. Tento pozoruhodný jev—převtělení Boha Nebadonu do člověka na Urantii—nemohl rozšířit vlastnosti věčného, nekonečného a univerzálního Otce, ale rozhodně obohatil a osvětlil všechny ostatní organizátory a tvory vesmíru Nebadon. Ačkoliv nebeský Otec nás o nic víc nemiluje kvůli tomuto poskytnutí Michaela, všechny ostatní nebeské inteligence ano. Ale je to nejenom proto, že Ježíš odhalil člověku Boha, ale také uskutečnil nové odhalení člověka Bohům a nebeským inteligencím vesmíru vesmírů.

Ježíš zanedlouho zemře, ale ne jako přinesená oběť za hříchy. Jeho smrt nevykoupí vrozenou morální vinu lidské rasy. Lidstvo nemá žádnou takovou vinu před Bohem. Vina je čistě záležitostí osobního hříchu a nepravosti—úmyslnou vzpourou proti vůli Otce a vedení jeho Synů.

Hřích a vzpoura nemají naprosto nic do činění se základním plánem poskytování Rajsých Božích Synů, ačkoliv nám se skutečně jeví to, že program spasení je přechodným rysem programu poskytnutí.

Boží spasení smrtelníků Urantie by bylo stejně účinné a spolehlivé zaručené i kdyby Ježíš nebyl zabit krutými nevědoucími smrtelníky. Kdyby Ježíš byl příznivě přijat pozemskými smrtelníky a odešel z Urantie dobrovolným ukončením svého života v těle, pravda lásky Boha a soucit Syna—pravda synovstva s Bohem—by vůbec nebyla ovlivněna. Vy, smrtelníci, jste synové Boha a pro to, abyste tuto pravdu přenesli do vaší osobní zkušenosti, je nutno pouze jedno: vaše

that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

186:5.5 (2002.6) All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus assume the nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

186:5.6 (2002.7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

186:5.7 (2003.1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

186:5.8 (2003.2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

186:5.9 (2003.3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals of earth and had departed from Urantia by the voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son — the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of

zrození v duchu víry.

God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

Kapitola 187. Ukřižování

⇨ 186

Kniha Urantia

188 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 187 UKŘIŽOVÁNÍ

Sekce

Úvod

1. Na cestě na Golgotu
2. Ukřižování
3. Ti, co viděli ukřižování
4. Zloděj na kříži
5. Poslední hodina na kříži
6. PO UKŘIŽOVÁNÍ

PAPER 187 THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

Úvod

KDYŽ ti dva lupiči byli připraveni na popravu, vojáci, pod vedením setníka, se vydali na místo ukřižování. Setník, pod jehož velením bylo těchto dvanáct vojáků, byl ten stejný velitel, který přivedl římské vojáky předchozí noci zatknout Ježíše v Getsemanské zahradě. Bylo římským zvykem přidělit každému odsouzenému k ukřižování čtyři vojáky. Dva lupiči byli před odchodem na místo ukřižování náležitě zbičovani, ale Ježíš již nebyl znovu fyzicky týrán; velitel si nepochybně myslel, že byl již dostatečně zbičován a to dokonce ještě před svým odsouzením.

Dva zloději, ukřižovaní s Ježíšem, byli Barabášovi komplicové a byli by popraveni později se svým vůdcem, kdyby ten nebyl propuštěn Pilátem na počest Paschi. Takto byl Ježíš ukřižován namísto Barabáše.

To, co se Ježíš nyní chystá udělat—podrobit se smrti na kříži—dělá ze své vlastní osobní vůle. Při předpovídání těchto útrap řekl: „Otec mne miluje a podporuje proto, že jsem připraven položit svůj život. Ale já ho opět nabudu. Nikdo mně nebere můj život—já sám ho položím o své vlastní

INTRODUCTION

187:0.1 (2004.1) AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

187:0.2 (2004.2) The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

187:0.3 (2004.3) What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said: “The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up again. No one takes my life away from me — I lay

vůli. Mám právo ho položit a mám právo ho znovu nabýt. Takový příkaz jsem dostal od Otce.“

Bylo krátce před devátou hodinou tohoto rána, když vojáci vyšli ze dvora pretória a vydali se na cestu na Golgotu. Za nimi šlo mnoho lidí, kteří tajně sympatizovali s Ježíšem, ale většinou v tomto davu, ve kterém bylo kolem dvouset lidí, byli buď jeho nepřátelé anebo zvědaví povaleči, kteří se jenom chtěli pobavit pohledem na ukřižování. Pouze několik málo židovských vůdců se šlo podívat, jak Ježíš umírá na kříži. Vědomi si toho, že Pilát ho předal římským vojákům a že byl odsouzen k smrti, se bezodkladně sešli v chrámu, aby projednali, co by se mělo udělat s jeho stoupenci.

1. NA CESTĚ NA GOLGOTU

Předtím, než vyšli ze dvora pretória, vojáci vložili na ramena Ježíše příčný trám kříže. Bylo zvykem přinutit odsouzeného člověka přinést příčný trám na místo ukřižování. Takový odsouzený člověk nenesl celý kříž, ale jenom jeho kratší díl. Ty delší a kolmé trámy pro tři kříže byli již dříve dopraveny na Golgotu a v době příchodu vojáků a jejich vězňů, byly již pevně zabudovány v zemi.

Podle zvyku šel v čele procesí velitel a nesl tři malé bílé tabulky, na kterých byla uhlím napsána jména zločinců a zločiny, za které byli odsouzeni. Pro ty dva zloděje měl setník tabulky s jejich jmény, pod nimiž bylo napsáno jedno slovo: „Lupič.“ Bylo zvykem, že po přibití oběti na příčný nosník a jeho upevnění na kolmý trám, se tato tabulka připevnila na vrchol kříže, těsně nad hlavou zločince, aby všichni přítomní věděli, za jaký zločin je odsouzený člověk ukřižován. Nápis, který setník nesl, aby byl připevněn na kříž Ježíše, byl napsán samotným Pilátem latinsky, řecky a aramejsky a zněl: „Ježíš Nazaretský, král židovský.“

Někteří z představitelů židovských vládců, kteří byli přítomni u toho, když Pilát psal tento nápis, silně protestovali proti tomu, aby Ježíš byl nazýván „králem židovským.“ Ale Pilát jim připomněl, že takové obvinění bylo součástí obžaloby, která vedla k jeho odsouzení. Když židé viděli, že nedokáží přimět Piláta změnit jeho rozhodnutí, požadovali, aby nápis zněl takto: „Říkal—já jsem král židovský.“ Ale Pilát byl v tomto neoblomný; odmítl změnit nápis. Na všechny další

it down of myself. I have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father.”

187:0.4 (2004.4) It was just before nine o'clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or curious idlers who merely desired to enjoy the shock of witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

187:1.1 (2004.5) Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus' shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

187:1.2 (2004.6) According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, "Brigand." It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: "Jesus of Nazareth — the King of the Jews."

187:1.3 (2005.1) Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend made vigorous protest against calling Jesus the "king of the Jews." But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read, "He said, 'I am the king of the Jews.'" But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all further supplication he only replied, "What I have

protesty pouze odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem.“

Obvykle se šlo na Golgotu delší cestou, aby větší množství lidí mohlo uvidět odsouzené zločince, ale toho dne šli nejkratší přímou cestou k Damašské bráně, která vedla z města na sever a pokračovali dál. Zanedlouho přišli na Golgotu, oficiálního místa ukřižování v Jerusalemu. Za Golgotou stály vily boháčů a na druhé straně cesty byly hroby mnoha zámožných židů.

Ukřižování nebylo židovskou metodou potrestání. Jak Řekové, tak i Římané se naučili tuto metodu popravy od Féníčanů. Dokonce ani Herodes, při vši své krutosti, nepoužíval ukřižování. Římané nikdy neukřižovali římského občana; pouze otroci a poddaní podstupovali tento potupný způsob smrti. Během obléhání Jerusalema, pouze čtyřicet let po ukřižování Ježíše, celá Golgota byla pokryta tisíci a tisíci kříži, na kterých den za dnem umíral výkvět židovského národa. Vskutku, strašlivou sklizeň dala semena, zasetá v tento den.

Když procesí s odsouzenými prošlo úzkými ulicemi Jerusalema, mnohé soucitné židovské ženy, které dříve slyšely od Ježíše slova povzbuzení a útěchy a které znaly jeho život, zasvěcený láskyplné službě, se nemohly ubránit slzám, když viděly, jak ho vedou na takovou potupnou smrt. Jak kolem nich procházel, mnoho žen plakalo a naříkalo. A když některé z nich se odvážily jít vedle něho, Učitel k nim otočil hlavu a řekl: „Dcery jerusalemské, nade mnou neplačte, ale nad sebou a nad svými dětmi. Mé dílo je téměř vykonáno—brzy odejdu za svým Otcem—ale pro Jerusalem těžké časy právě teď začínají. Blíží se dny, kdy řeknete: „Blaze neplodným a blaze těm, jejichž prsa nikdy nekrmila jejich kojence. Tehdy se budete modlit, aby kameny s hor na vás spadly a vysvobodily vás z hrůz, které vás potkaly.“

Tyto jerusalemské ženy byly opravdu statečné, když projevíly soucit s Ježíšem, protože zákon přísně zakazoval projevovat přátelské porozumění k tomu, koho vedou na ukřižování. Lůze bylo dovoleno se posmívat, vysmívat a zesměšňovat odsouzeného, ale nebylo dovoleno projevovat soucit. Přestože si Ježíš cenil projevu soucitu v této černé hodině, když se jeho přátelé skrývali, nechtěl, aby tyto soucitné ženy upadly v nemilost u vrchnosti pro svoji odvahu projevit nad ním lítost. Dokonce i v takové těžké chvíli jako byla tato, Ježíš nemyslel na sebe, jenom na hrozi-

written, I have written.”

187:1.4 (2005.2) Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

187:1.5 (2005.3) Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

187:1.6 (2005.4) As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus' words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: “Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles.”

187:1.7 (2005.5) These women of Jerusalem were indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities by daring to show compassion in his behalf. Even

tragické časy, které pro Jerusalema a celý židovský národ brzy nastanou.

Jak se Učitel s námahou vlekl na cestě k místu ukřižování, došly mu síly; byl blízko naprostému vyčerpání. Od Poslední Večeře v domě Eliáše Marka nic nejedl, ani nepil; ani mu nebyla dovolena krátká chvíle spánku. Kromě toho musel prodělat jeden výslech za druhým až do chvíle svého odsouzení a to nemluvě o potupném bičování, doprovázeném fyzickým utrpením a ztrátou krve. A to všechno bylo znásobeno jeho nesmírnou úzkostí, tísnivým duševním napětím a děsivým pocitem osamělosti.

Brzy po projití bránou na cestě z města, když Ježíš zavravoral při nesení trámu, ho na chvíli opustily síly a pod vahou tohoto svého těžkého břemene upadl. Vojskáři na něho křičeli a kopali do něj, ale on nedokázal vstát. Když to velitel viděl a vědom si toho, co Ježíš již vytrpěl, dal vojskářům rozkaz přestat. Potom přikázal jednomu kolemjdoucímu, nějakému Šimonovi z Kyrény, aby sňal trám s Ježíšových ramen a poručil mu nést ho po zbytek cesty na Golgotu.

Tento Šimon urazil dlouhou cestu z Kyrény, v severní Africe, aby navštívil Paschu. S ostatními Kyrénskými se zastavil těsně před městskými hradbami a byl na cestě na bohoslužby v chrámě, když mu římský velitel přikázal nést Ježíšův trám. Šimon zůstal na Golgotě do samé smrti Učitele na kříži, hovoříc jak s mnoha jeho přáteli, tak i s jeho nepřáteli. Po zmrtvýchvstání a ještě před svým odchodem z Jerusalema se stal silně věřícím v evangelium království a po návratu domů přivedl celou svoji rodinu do nebeského království. Jeho dva synové, Alexandr a Rúfus se stali velmi úspěšnými učiteli nového evangelia v Africe. Ale Šimon se nikdy nedozvěděl, že Ježíš, jehož břemeno nesl a židovský domácí učitel, který kdysi pomohl jeho zraněnému synovi, byl jeden a tentýž člověk.

Bylo krátce po deváté hodině, když toto procesí smrti přišlo na Golgotu a římsí vojskáři se začali připravovat na přibíjení dvou zločinců a Syna Člověka na jejich kříže.

2. UKŘIŽOVÁNÍ

Vojskáři nejdříve přivázali Učitelovy paže provazy na vrchní příčný trám a potom do něho přibíjeli jeho ruce. Pak příčný trám vyzvedli na svislý sloup kříže a pevně ho k němu přibíjeli. Potom mu

at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

187:1.8 (2006.1) As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual tension, and a terrible feeling of human loneliness.

187:1.9 (2006.2) Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

187:1.10 (2006.3) This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore, and the Jewish tutor who once befriended his injured son, were the same person.

187:1.11 (2006.4) It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. THE CRUCIFIXION

187:2.1 (2006.5) The soldiers first bound the Master's arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had hoisted this crossbeam up on the post, and after

svázali nohy a přibili je ke sloupu, k čemuž použili dlouhý hřeb, aby pronikl přes obě nohy. Svislý sloup měl v náležité výšce připevněný velký čep, který sloužil jako podpěra, na které spočívala váha těla. Kříž nebyl vysoký a Učitelovy nohy byly pouze necelý metr nad zemí. Proto mohl slyšet všechno, co bylo o něm posměšně říkáno a mohl jasně vidět výrazy na tvářích všech těch, kteří se mu bezohledně vysmívali. A všichni přítomní mohli také slyšet všechno, co Ježíš řekl během těchto vleklých hodin muk a pomalé smrti.

Bylo zvykem odstranit z těl ukřižovaných všechno oděv, ale jelikož Židé silně protestovali proti veřejnému odhalování nahých těl, Římané vždy měli vhodnou bederní pokrývku pro všechny ukřižované v Jerusalemu. Proto, když Ježíšovi odstranili jeho oděv, byl touto pokrývkou přikryt předtím, než byl položen na kříž.

Ukřižování, jako způsob trestu, bylo používáno z toho důvodu, aby trest byl krutý a vleklý. Ukřižování někdy umírali několik dní. V Jerusalemu ukřižování nenalezlo u místních obyvatel příliš velkého pochopení a působil tam spolek žen, který vždy poslal své členky k ukřižování, aby oběti podaly omamující víno pro zmírnění jejího utrpení. Ale, když Ježíš ochutnal toto narkotizované víno, a přestože měl nesmírnou žízeň, odmítl ho pít. Učitel si chtěl udržet své lidské vědomí až do samého konce. Rozhodl se potkat smrt navzdory této její kruté a nelidské podobě a zdolat ji dobrovolným podrobením se celé této lidské zkušenosti.

Než byl Ježíš položen a přibit na kříž, dva lupiči již viseli na svých křížích a nepřestávali nadávat a plivat na své katy. Ježíšova jediná slova, která řekl, když ho přibíjeli na příčný trám, byla: „Otče, odpusť jim, jelikož nevědí, co činí.“ Nemohl by se takto soucitně a láskyplně přimlouvat za své katy, kdyby taková upřímná láska nebyla hnací silou celého jeho života, prožitého v nezištné službě. Ideje, motivy a touhy člověka se naplno projevují v kritických chvílích jeho života.

Poté, když byl Ježíš vyzvednut na kříž, velitel přibil nad jeho hlavu tabulku, na které bylo ve třech jazycích napsáno: „Ježíš Nazaretský—král židovský.“ Židé byli rozzlobeni touto údajnou urážkou. Ale Pilát byl popuzen jejich neuctivým chováním; cítil, že byl jimi zavražděn a ponížěn a použil tento způsob, aby se jim takto alespoň málo pomstil. Mohl napsat: „Ježíš, buřič.“ Ale velmi dobře věděl, jak tito jerusalemské Židé nenávidí samotného slovo Nazaret a chtěl je tímto za každou cenu ponížit. Věděl také, že jim zatne do

they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

187:2.2 (2007.1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

187:2.3 (2007.2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

187:2.4 (2007.3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

187:2.5 (2007.4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the very name of Nazareth, and he was determined

živého, když tohoto popraveného Galilejce nazve „králem židovským.“

Mnozí z židovských vůdců, poté, když se dozvěděli, jak se jim Pilát vysmívá tím, že dal přibít tento nápis na Ježíšův kříž, rychle spěchali na Golgotu, ale neodvážili se nápis odstranit, poněvadž u něho stáli na stráži římsí vojáci. Když nebylo v jejich silách tabulku odstranit, tito vůdcové se vmísili do davu a všemožně se snažili posmívat se tomuto nápisu a zesměšnit ho, aby mu lidé nepřikládali vážný význam.

Apoštol Jan, společně s Marií, matkou Ježíše, Rút a Judou, přišli na místo ukřižování jen krátce poté, kdy byl Ježíš vyzvednut na kříž a ve chvíli, kdy velitel přibíjel nápis nad Učitelovu hlavu. Jan byl jediný z jedenácti apoštolů, který se stal svědkem ukřižování, přestože tady nebyl přítomen po celou dobu, protože utíkal do Jerusalema přivést svoji matku a její přátele okamžitě potom, jak přivedl na Golgotu matku Ježíše.

Když Ježíš uviděl svoji matku s Janem, svým bratrem a sestrou, usmál se, ale nic neřekl. Mezitím, čtyři vojáci, určení k ukřižování Ježíše, tak jako bylo zvykem, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly; jeden si vzal sandály, druhý turban, třetí pás a čtvrtý plášť. Zbýval spodní šat, který byl bezešvý, odshora vcelku utkaný, sahající těsně ke kolenům. Nejdříve ho vojáci chtěli rozstříhat na čtyři díly, ale když viděli, jaký je to neobvyklý kus oděvu, rozhodli se, že budou o něj losovat. Ježíš se na ně díval, když si rozdělovali kusy jeho ošacení a nemyslíci dav se mu vysmíval.

Bylo dobře, že římsí vojáci vzali Učitelovo ošacení. Jinak, kdyby se jeho stoupenci dostali k těmto kusům oděvu, byli by v pokušení z nich udělat předměty pověřčivého uctívání. Učitel chtěl, aby jeho stoupenci neměli žádný materiální předmět, který by se vztahoval k jeho životu na zemi. Chtěl lidstvu zanechat pouze vzpomínku na jeden lidský život, zasvěcený vysokému duchovnímu ideálu—konání vůle Otce.

3. TI, CO VIDĚLI UKŘIŽOVÁNÍ

Přibližně kolem půl desáté tohoto pátečního rána byl Ježíš přibit na kříž. Před jedenáctou hodinou se shromáždilo více než tisíc lidí, aby byli svědky této scény ukřižování Syna Člověka. Po celou dobu těchto hrůzných hodin neviditelná armáda vesmíru se mlčky dívala na tento neobyčejný výjev jak Tvořitel umírá smrtí tvora a to dokonce tou nejpotupnější smrtí odsouzeného zločince.

thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called “The King of the Jews.”

187:2.6 (2007.5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

187:2.7 (2007.6) The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

187:2.8 (2007.7) As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

187:2.9 (2008.1) It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

187:3.1 (2008.2) At about half past nine o'clock this Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the most ignoble death of a condemned criminal.

Blízko kříže střídavě stáli Marie, Rút, Juda, Jan, Salome (Janova matka) a skupina upřímně věřících žen, ve které byla Marie, žena Kleofáše a sestra Ježíše, Marie Magdalena a Rebeka, dříve žijící v Sépforis. Oni a další Ježíšovi přátelé v mlčenlivé vyrovnanosti sledovali jeho vznešenou trpělivost a statečnost a dívali se na jeho nesmírné utrpení.

Mnoho z kolem procházejících lidí kroutilo hlavami a spílalo mu: „Ty, který by zničil chrám a znovu ho za tři dny postavil, zachraň sám sebe. Jestli jsi Syn Boží, proč nesestoupíš s kříže?“ Podobným způsobem se mu posmívali někteří z židovských vůdců: „Zachránil jiné, ale nedokáže zachránit sám sebe.“ Jiní říkali: „Jestli jsi židovský král, sestup s kříže a my v tebe uvěříme.“ A později se mu vysmívali ještě více, říkajíc: „On věřil, že Bůh ho spasí. On dokonce tvrdil, že je Synem Božím—podívejte se na něho nyní—ukřížovaný mezi dvěma zloději.“ Dokonce i ti dva zloději ho zesměšňovali a uráželi ho.

Poněvadž Ježíš neodpovídal na jejich posměšky a jelikož se blížilo poledne tohoto mimořádného dne příprav, kolem půl dvanácté většina lidí z posmívajícího a zesměšňujícího davu odešla pryč; zůstalo tam necelých padesát lidí. Vojáci se nyní chystali sníst svůj oběd a vypít levné, kyselé víno, aby se připravili na svoji dlouhou stráž při umírání ukřížovaných. Když začali popíjet víno, ironicky připili na Ježíše slovy: „Na zdraví židovskému králi.“ A byli ohromeni tím, jak Učitel trpělivě snášel všechny jejich posměšky a zesměšňování.

Když se Ježíš díval na to, jak jedí a pijí, podíval se na ně a řekl: „Žízním.“ Když velitel stráže uslyšel Ježíše říkat „žízním“, odlil z láhve trochu vína na houbovitou zátku, napíchl ji na špičku kopí a vyzdvihl ji k Ježíšovi, aby si mohl navlhčit své vyschlé rty.

Ježíš záměrně žil bez pomoci své nadpřirozené síly a stejným způsobem se rozhodl zemřít jako obyčejný smrtelník na kříži. Žil jako člověk a chtěl zemřít jako člověk—konajíce vůli Otce.

4. ZLODĚJ NA KŘÍŽI

Jeden z lupičů Ježíšovi spílal: „Jestli jsi Syn Boží, proč nezachrániš sebe a nás taky?“ Ale, když takto vyčítal Ježíšovi, druhý zloděj, který častokrát slyšel Učitele učit, řekl: „Ty se dokonce ani Boha nebojíš? Ty nevidíš, že trpíme spravedlivě za své činy, ale tento člověk trpí

187:3.2 (2008.3) Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:3.3 (2008.4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: "You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?" In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, "He saved others, but himself he cannot save." Others said, "If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you." And later on they mocked him the more, saying: "He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at him now — crucified between two thieves." Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

187:3.4 (2008.5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, "Hail and good fortune! to the king of the Jews." And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:3.5 (2008.6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, "I thirst." When the captain of the guard heard Jesus say, "I thirst," he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:3.6 (2008.7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. THE THIEF ON THE CROSS

187:4.1 (2008.8) One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are

nespravedlivě? Měli bychom žádat o odpuštění za naše hříchy a spasení našich duší.“ Když Ježíš slyšel tohoto zloděje takto mluvit, otočil se k němu svým obličejem a souhlasně se na něho usmál. Když zločinec uviděl tvář Ježíše obrácenou k němu, sebral odvahu, rozdmýchal doutnající pláminek své víry a řekl: „Pane, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ A Ježíš mu odpověděl: „Opravdu, opravdu, ti dnes říkám, že jednou budeš se mnou v Ráji.“

Nehledě na bolesti fyzické smrti, Učitel dokázal na chvíli naslouchat upřímnému vyznání věřícího zločince. Když tento zloděj požádal o spasení, dosáhl osvobození. Mnohokrát předtím se snažil uvěřit v Ježíše, ale až v těchto posledních hodinách vědomí obrátil celé své srdce k Učitelovu učení. Když viděl, jakým způsobem Ježíš čelí smrti na kříži, tento zloděj se již více nedokázal ubránit přesvědčení, že tento Syn Člověka je opravdu Synem Božím.

Během tohoto rozhovoru Ježíše se zlodějem a jeho přijetím do království, apoštol Jan nebyl přítomen, poněvadž odešel do města, aby přivedl svoji matku a její přátele. Lukáš toto později vyprávěl na víru obrácený velitel stráže.

Apoštol Jan promluvil o ukřižování, jak si ho pamatoval, až dvě třetiny století po jeho vykonání. Ostatní zaznamenaná vypravování byla založena na výpovědi velitele stráže, římského setníka, který kvůli tomu, co viděl a slyšel, následně uvěřil v Ježíše a stal se plnoprávným členem nebeského království na zemi.

Tohoto mladíka, kajícího zločince, přivedli na cestu násilí a špatnosti ti, kteří vychvalovali zločinnost jako metodu účinného patriotického protestu proti politickému útlaku a sociální nespravedlnosti. A takový druh myšlení, společně s touhou po dobrodružství, přivedl mnoho, jinak dobře smýšlejících mladíků, k účasti v těchto odvážných loupežných výpravách. Tento mladík se díval na Barabáše jako na hrdinu. Teď viděl, že se mýlil. Tady na kříži viděl vedle sebe skutečně velkého člověka, opravdového hrdinu. Tento hrdina zažehl jeho zápal a vdechnul v něho nejvyšší ideály morální sebeúcty a podnítil všechny ideály statečnosti, mužství a hrdinství. Při pohledu na Ježíše se v jeho srdci probudil všepohlcující pocit lásky, oddanosti a opravdové velikosti.

A kdyby nějaký jiný člověk z vysmívajícího se davu pocítil ve své duši zrození víry a požádal Ježíše o slitování, byl by přijat se stejnou

suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls.” When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, “Lord, remember me when you come into your kingdom.” And then Jesus said, “Verily, verily, I say to you today, you shall sometime be with me in Paradise.”

187:4.2 (2009.1) The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

187:4.3 (2009.2) During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

187:4.4 (2009.3) The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

187:4.5 (2009.4) This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

187:4.6 (2009.5) And if any other person among the jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of

láskyplnou účastí, jaká byla projevena k věřícímu zločinci.

Hned poté, jak kající se zloděj uslyšel Učitelův slib, že se jednou setkají v Ráji, Jan se vrátil z města se svojí matkou a skupinou přibližně dvanácti věřících žen. Jan se postavil vedle Marie, matky Ježíše, aby ji podporoval. Její syn Juda stál vedle něho na druhé straně. Když se Ježíš na ně podíval, bylo právě poledne, řekl své matce: „Ženo, pohled, tvůj syn!“ A potom se obrátil k Janovi a řekl: „Synu můj, pohled, tvá matka!“ A pak je oba oslovil slovy: „Chtěl bych, abyste odtud odešli.“ A tak Jan a Juda odvedli Marii z Golgoty. Jan vzal matku Ježíše do domu, ve kterém on bydlel v Jerusalemu a potom ihned pospíchal zpět na místo ukřižování. Po Paschi se Marie vrátila do Betsaidy, kde žila v domě Jana do konce svého života na zemi. Po smrti Ježíše Marie žila jen necelý rok.

Když Marie odešla z Golgoty, ostatní ženy poodešly opodál a zůstaly tam až do doby, kdy Ježíš na kříži zemřel a byly tam ještě i tehdy, když Učitelovo tělo bylo sundáno, aby bylo pohřbeno.

5. POSLEDNÍ HODINA NA KŘÍŽI

Ačkoliv bylo v tomto období příliš brzo na takový přírodní jev, krátce po dvanácté hodině se obloha zatměla kvůli jemnému písku ve vzduchu. Obyvatelé Jerusalemu věděli, že to znamená příchod jedné z těch horkovzdušných písečných bouří, přicházející z Arabské pouště. Před jednou hodinou byla obloha tak tmavá, že se zatmělo slunce a zbytek davu se kvapně vrátil zpět do města. Když zakrátko nato Ježíš skonal, zůstalo tam necelých třicet lidí—třináct římských vojáků a skupina asi patnácti věřících. Všichni ti věřící byly ženy, kromě dvou: Judy, bratra Ježíše a Jana Zebedea, který se vrátil těsně před skonáním Učitele.

Krátce po jedné hodině, ve stále se zvětšující tmě prudké písečné bouře, Ježíš začal ztrácet lidské vědomí. Jeho poslední slova slitování, odpuštění a varování byla již pronesena. Jeho poslední přání, týkající se péče o svoji matku, bylo již vyjádřeno. V průběhu této hodiny blížící se smrti Ježíšova lidská mysl se uchýlila k opakování mnoha pasáží z hebrejských spisů, především žalmů. Poslední vědomá myšlenka Ježíše—člověka byla spojena s opakováním částí z knihy Žalmů, nyní známých jako dvacátý, dvacátý první a dvacátý druhý žalm. I když se jeho rty často

Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

187:4.7 (2009.6) Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, "Woman, behold your son!" And speaking to John, he said, "My son, behold your mother!" And then he addressed them both, saying, "I desire that you depart from this place." And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Bethsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

187:4.8 (2010.1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010.2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010.3) Shortly after one o'clock, amidst the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms.

pohybovaly, byl příliš zesláblý, aby vyslovil slova z těchto pasáží, procházejících jeho myslí a která tak dobře znal nazpaměť. Pouze několikrát zachytili blízko u něho stojící některé věty, jako: „Vím, že Hospodin spasí svého pomazaného,“ „Tvá ruka najde všechny mé nepřátele,“ a Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Ani na jediný okamžik Ježíš nezapochoval o tom, že prožil svůj život ve shodě s vůlí Otce; a nikdy nezapochoval o tom, že nyní pokládá svůj život v těle ve shodě s vůlí Otce. On nepocítil, že ho Otec opustil; on si pouze opakoval ve svém mizejícím vědomí mnoho úryvků ze Spisů a jeden z nich byl dvacátý druhý žalm, který začíná slovy: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ A tak se stalo, že to byl jeden ze tří úryvků, které byly vysloveny dostatečně jasně, že je mohli slyšet blízko stojící lidé.

Poslední prosbu ke svým druhům smrtelný Ježíš pronesl kolem půl jedné, když podruhé řekl: „Žízním“ a ten stejný velitel stráží mu opět navlhčil rty se stejnou hubkou, smočenou v kyselém víně, v té dobu obecně nazývaném octem.

Písečná bouře sílila a nebe se stále více zatemňovalo. Přesto vojáci a malá skupina věřících neodešli. Vojáci se vedle kříže schoulili jeden k druhému, aby se chránili před řezavým pískem. Matka Jana a ostatní poodešli dál a dívali se z místa, kde byli částečně kryti převíslou skálou. Když Učitel vydechl naposledy, přímo u kříže stáli Jan Zebedeus, bratr Ježíše Juda, jeho sestra Rút, Marie Magdalena a Rebeka, dříve žijící v Sépforis.

Bylo těsně před třetí hodinou, když Ježíš hlasitým hlasem zvolal: „Je konec! Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ A když to řekl, sklonil hlavu a vydechl naposledy. Když římský setník viděl, jak Ježíš zemřel, udeřil se do prsou a řekl: „To byl skutečně čestný člověk; opravdu musel být Synem Božím.“ A od té chvíle začal věřit v Ježíše.

Ježíš zemřel vznešeně—tak, jak žil. Otevřeně přiznal svůj královský majestát a po celý ten tragický den zůstal pánem situace. Šel ochotně na svoji potupnou smrt poté, až zajistil bezpečnost svým vyvoleným apoštolům. Moudře potlačil Petrovo buřičské násilí a učinil opatření, aby Jan mu mohl být na blízku až do samého konce jeho smrtelné existence. Odhalil svoji skutečnou podstatu vražedné Velké radě a Pilátovi připomněl zdroj své svrchované moci jako Syn Boží. Vyšel na Golgotu nesouce příčný trám pro

While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, “I know the Lord will save his anointed,” “Your hand shall find out all my enemies,” and “My God, my God, why have you forsaken me?” Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father’s will; and he never doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father’s will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among them this twenty-second Psalm, which begins with “My God, my God, why have you forsaken me?” And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

187:5.3 (2010.4) The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o’clock when, a second time, he said, “I thirst,” and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

187:5.4 (2010.5) The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris.

187:5.5 (2011.1) It was just before three o’clock when Jesus, with a loud voice, cried out, “It is finished! Father, into your hands I commend my spirit.” And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: “This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God.” And from that hour he began to believe in Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter’s trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He

svůj vlastní kříž a završil své láskyplné poskytnutí sebe sama předáním svého ducha se zkušeností smrtelného člověka Rajskému Otci. Po takovém životě—a po takové smrti—Učitel opravdu mohl říci: „Je konec.“

Jelikož tento den byl přípravou jak na Paschu, tak i na sobotu, židé nechtěli, aby tato tři těla zůstala viset obnažená na Golgotě. Proto se vypravili za Pilátem se žádostí, aby nohy těchto tří mužů byly zlámány, aby se urychlila jejich smrt a byli snati s křížů a pohřbeni v jámě pro zločince před západem slunce. Když Pilát vyslechl jejich žádost, okamžitě poslal tři vojáky, kteří měli polámat nohy a dorazit Ježíše a dva zločince.

Když tito vojáci přišli na Golgotu, zlámali nohy oběma zlodějům, ale ke svému překvapení zjistili, že Ježíš je již mrtvý. Nicméně, aby si byli jisti jeho smrtí, jeden z vojáků mu probodl kopím bok. I když bylo běžné, že oběti ukřižování umírali na kříži dokonce dva až tři dny, zdrcující emocionální muka a tísnivá duchovní bolest Ježíše mu ukončila jeho smrtelný život v těle v necelých pěti a půl hodinách.

6. PO UKŘIŽOVÁNÍ

Kolem půl čtvrté, v temnotě písečné bouře, David Zebedeus poslal své poslední zbývající posly se zprávou o smrti Učitele. Posledního z nich vypravil do domu Marty a Marie v Betanii, kde předpokládal, že se zastavila matka Ježíše s ostatními členy své rodiny.

Po smrti Učitele Jan poslal ženy pod vedením Judy do domu Eliáše Marka, kde strávili sobotu. Sám Jan, jehož v tu dobu již dobře znal římský setník, zůstal na Golgotě až do chvíle, kdy tam přišli Josef a Nikodém se souhlasem Piláta, že mohou sundat Ježíšovo tělo z kříže a vzít si ho.

Tak skončil den tragedie a bolesti pro celý obrovský vesmír, jehož nesčetné inteligentní bytosti se třásly hrůzou při pohledu na scénu ukřižování člověka, v němž byl přetvářen jejich milovaný Vládce; byli omráčeni tímto projevem otrlosti smrtelníků a lidské zvrhlosti.

started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, “It is finished.”

187:5.7 (2011.3) Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

187:5.8 (2011.4) When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

187:6.1 (2011.5) In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o'clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master's death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

187:6.2 (2011.6) After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate authorizing them to take possession of the body of Jesus.

187:6.3 (2011.7) Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

Kapitola 188. V hrobce

⇨ 187

Kniha Urantia

189 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 188 V HROBCE

Sekce

Úvod

1. Pohřbení Ježíše
2. Stráž u hrobky
3. Sobota
4. Význam smrti na kříži
5. Poučení z kříže

PAPER 188

THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction

1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

Úvod

TEN den a půl, kdy Ježíšovo smrtelné tělo leželo v hrobce Josefa—čas od jeho smrti na kříži a vzkříšením—představuje úsek pozemské pouti Michaela, o kterém my toho víme velmi málo. Můžeme vyprávět o pohřbu Syna Člověka a popsat v této knize události, spojené s jeho vzkříšením, ale nemůžeme poskytnout dostatečně věrohodné informace o tom, co se skutečně odehrálo během této doby zhruba třiceti šesti hodin, od tří hodin pátečního odpoledne do tří hodin ráno v neděli. Tento časový úsek v životě Učitele začal krátce předtím, než byl římskými vojáky sundán s kříže. Po své smrti visel na kříži přibližně jednu hodinu. Byl by sundán dříve, kdyby nedošlo ke zdržení kvůli usmrcování dvou zločinců.

Židovští vládcové měli v úmyslu hodit Ježíšovo tělo do otevřené pohřební jámy v Gehenně, jižně od města; bylo zvykem takto odstraňovat těla ukřižovaných. Jestli by se tento plán naplnil, Učitelovo tělo by bylo vystaveno divokým šelmám.

Mezitím Josef z Arimatie, doprovázený Nikodémem, přišel za Pilátem a požádal ho o vydání Ježíšova těla pro patřičné pohřbení. Nebylo

INTRODUCTION

188:0.1 (2012.1) THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

188:0.2 (2012.2) The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would have been exposed to the wild beasts.

188:0.3 (2012.3) In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not

neobvyklé, že přátelé ukřižovaných lidí nabízeli římské vrchnosti úplatky, aby dostali právo vzít si tělo ukřižovaného. Josef šel za Pilátem s velkým obnosem peněz, aby v případě nutnosti mohl zaplatit za povolení vzít Ježíšovo tělo a pohřbít ho v soukromé hrobce. Ale Pilát si od něho peníze nevezal. Když vyslechl žádost, okamžitě podepsal příkaz, který opravňoval Josefa jít na Golgotu a ihned převzít Učitelovo tělo do svého vlastnictví. Mezitím písečná bouře již znatelně zeslábla a skupina židů, zastupující Vysokou radu odešla na Golgotu, aby se ujistili o tom, že Ježíšovo tělo bude odneseno společně s těly dvou zločinců do otevřené veřejné pohřební jámy.

1. POHŘBENÍ JEŽÍŠE

Když Josef a Nikodém přišli na Golgotu, uviděli, jak vojáci sundávají Ježíše s kříže a představitele Vysoké rady stojí vedle a sledují, aby nikdo z Ježíšových stoupenců nezabránil přenesení jeho těla do pohřební jámy pro zločince. Když Josef předal setníkovi Pilátův příkaz pro vydání Učitelova těla, židé se začali bouřit a křičet, aby tělo bylo vydáno jim. V té vřavě se chtěl násilím zmocnit těla a když se o to pokusili, setník zavolal k sobě čtyři své vojáky a s tasenými meči si stoupli rozkročmo přes na zemi ležící tělo Učitele. Setník přikázal ostatním svým vojákům nestarat se o dva zloděje a pomohli zahnat tuto roznicenou skupinu rozzuřených židů. Když byl nastolen pořádek, setník přečetl Pilátův příkaz židům, poodstoupil stranou a řekl Josefovi: „To tělo je tvoje a nalož s ním tak, jak budeš chtít. A já a moji vojáci dohlédneme na to, aby ti v tom nikdo nebránil.“

Ukřižovaný člověk nesměl být pohřbený na židovském hřbitově; zákon tento postup přísně zakazoval. Josef a Nikodém tento zákon znali a na cestě na Golgotu se rozhodli pohřbít Ježíše v nové hrobce Josefovy rodiny. Hrobka byla vytesána v masivní skále a ležela severně nedaleko od Golgoty, na druhé straně cesty vedoucí do Samaří. Nikdo ještě nikdy v této hrobce nebyl pochován a oni si mysleli, že bude vhodná, aby tam ležel Učitel. Josef opravdu věřil, že Ježíš vstane z mrtvých, ale Nikodém o tom silně pochyboval. Tito bývalí členové Velké rady věřili v Ježíše více či méně tajně, i když ostatní členové Vysoké rady je již dlouho podezírali a to dokonce ještě předtím, než se vzdali svého členství v radě. Od této chvíle se stali nejotevřenějšími následovníky Ježíše v celém Jerusalemu.

Kolem půl páté pohřební procesí Ježíše

uncommon for friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. THE BURIAL OF JESUS

188:1.1 (2012.4) When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

188:1.2 (2013.1) A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

188:1.3 (2013.2) At about half past four o'clock the

Nazaretského vyšlo s Golgoty směrem k Josefově hrobce na druhé straně cesty. Tělo Ježíše bylo zabaleno do Iněných pláten. Nesli ho čtyři muži, za kterými šly věrné galilejské ženy, které sledovaly celé ukřižování. Smrtelníci, kteří nesli Ježíšovo tělo do hrobky byli: Josef, Nikodém, Jan a římský setník.

Přinesli tělo do hrobky, do prostoru zhruba devět čtverečních metrů, kde ve spěchu tělo připravili k pohřbení. Židé ve skutečnosti nepohřbívali své mrtvé; oni je běžně balzamovali. Josef a Nikodém si sebou přinesli velké množství myrhy a aloe, které použili na namočení obinadel, se kterými pak tělo omotali. Když balzamování bylo hotovo, obvázáli kusem látky obličej, zabalili tělo do Iněných pláten a s úctou ho položili do výklenku hrobky.

Po uložení těla do hrobky setník přivolal své vojáky, aby pomohli zavalit její vchod velkým kamenem. Vojáci potom odešli s těly zlodějů do Gehenny a ostatní se smutně vrátili do Jerusalema, aby uctili svátek Paschi, jak to prikazovaly zákony Mojžíše.

Pohřbení Ježíše proběhlo ve velkém spěchu a rychlosti, protože tento den byl dnem příprav a do nastávající soboty nezbývalo mnoho času. Muži spěchali zpět do města, ale ženy zůstaly u hrobky až do úplného setmění.

Během tohoto všeho dění se ženy ukrývaly nedaleko, aby mohly všechno pozorovat a vidět, kam byl Ježíš pochován. Skrývaly se proto, že v takové chvíli ženy nesměly být v přítomnosti mužů. Tyto ženy si myslely, že Ježíš nebyl správně připraven pro pohřbení a mezi sebou se dohodly, že odejdou do domu Josefa, přes sobotu si odpočinou, připraví aromatické látky a masti a vrátí se v neděli ráno, aby připravily správným způsobem Ježíšovo tělo k věčnému spánku. Ženy, které byly v tento páteční večer u hrobky, byly: Marie Magdalena, Marie, žena Kleofáše, Marta, jedna ze sester Ježíšovy matky a Rebeka ze Sepfóris.

Kromě Davida Zebedea a Josefa z Arimatie jen velmi málo z učedníků Ježíše věřilo či pochopilo, že dokáže vstát z mrtvých a vyjít z hrobky na třetí den.

2. STRÁŽ U HROBKY

Jestli stoupenci Ježíše nevěnovali pozornost jeho slibu, že vstane z hrobu třetího dne, jeho nepřátelé na to nezapomněli. Velekněží, farizejové

burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

188:1.4 (2013.3) They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

188:1.5 (2013.4) After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

188:1.6 (2013.5) There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

188:1.7 (2013.6) While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready spices and ointments, and return on Sunday morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. SAFEGUARDING THE TOMB

188:2.1 (2014.1) If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day, his enemies were not. The chief priests,

a saduceové si vzpomněli, že se k nim dostaly zprávy o prohlášení Ježíše, kdy říká, že vstane z mrtvých.

Kolem půlnoci této páteční noci, po paschální večeři, skupina židovských vůdců se shromáždila v domě Kaifáše, kde diskutovali o svých obavách, týkajících se Učitelova tvrzení, že na třetí den vstane z mrtvých. Tato porada skončila jmenováním komise z členů Velké rady, kteří měli časně ráno příštího dne navštívit Piláta a předat mu oficiální žádost Velké rady, aby před Ježíšovu hrobku byla postavena římská stráž a zabránila jeho přátelům do ní tajně vniknout. Mluvíci této komise Pilátovi řekl: „Pane, my si pamatujeme, že tento podvodník, Ježíš Nazaretský, když byl ještě naživu, prohlásil: „Za tři dny opět vstanu.“ My jsme proto přišli za tebou se žádostí, abys vydal rozkaz a zabezpečil hrobku před jeho stoupenci alespoň na tři dny. Silně se obáváme, že jeho učedníci přijdou v noci a ukradnou jeho tělo, aby potom mohli hlásat lidem, že vstal z mrtvých. Jestliže bychom dovolili, aby se toto stalo, tato chyba by byla mnohem horší, než kdybychom ho nechali na živu.“

Když Pilát uslyšel tuto žádost Velké rady, řekl: „Dám vám stráž o deseti vojácích. Odejděte a zajistěte bezpečnost hrobky.“ Oni odešli zpátky do chrámu, vzali deset členů ze své vlastní stráže a potom šli k Josefově hrobce společně s těmito deseti židovskými strážci a deseti římskými vojáky, aby bez ohledu na sobotní ráno, je postavili na stráž před hrobku. Tito lidé přivallili ještě další velký kámen před vstup do hrobky a zapečetili oba kameny Pilátovou pečetí, aby nikdo nemohl vniknout dovnitř bez jejich vědomí. A těchto dvacet mužů zůstalo na stráži až do chvíle vzkříšení Ježíše a židé jim tam nosili jídlo a pití.

3. SOBOTA

Během celé této soboty učedníci a apoštolové zůstávali ve svých úkrytech, zatímco celý Jerusaleml mluvil o smrti Ježíše na kříži. V ty dny bylo v Jerusalemu téměř jeden a půl milionu židů, přicházejících ze všech částí římského impéria a Mezopotámie. Byl to začátek paschálního týdne a všichni tito přítomní poutníci se měli dozvědět o zmrtvýchvstání Ježíše a nést tuto zprávu sebou zpět do svých domovů.

Pozdě večer v sobotu Jan Marek svolal tajně jedenáct apoštolů do domu svého otce, kde se krátce před půlnocí všichni sešli ve stejném horním pokoji, kde se před dvěma večery zúčastnili Poslední Večeře se svým Učitelem.

Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

188:2.2 (2014.2) This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

188:2.3 (2014.3) When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten soldiers. Go your way and make the tomb secure." They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. DURING THE SABBATH DAY

188:3.1 (2014.4) Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

188:3.2 (2014.5) Late Saturday night, John Mark summoned the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last Supper with their Master two nights previously.

V tuto sobotu večer, těsně před západem slunce, se Ježíšova matka Marie, společně s Rút a Judou, vrátila do Betanie ke své rodině. David Zebedeus zůstal v domě Nikodéma, kde zorganizoval setkání svých poslů časně ráno v neděli. Galilejské ženy, které připravily aromatické látky pro další balzamování Ježíšova těla, pobývaly v domě Josefa z Arimatie.

My nejsme schopni v plné míře vysvětlit, co přesně se stalo s Ježíšem Nazaretským během tohoto půldruhého dne, kdy měl ležet v Josefově novém hrobce. Je zřejmé, že zemřel stejnou přirozenou smrtí na kříži, jakou umírá každý smrtelník za takových stejných okolností. Slyšeli jsme ho říkat: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ My ne zcela chápeme smysl těchto slov, poněvadž jeho Ladič Myšlení byl již dlouho zosobněný a proto nezávisel na smrtelné bytosti Ježíše. Fyzická smrt Učitele na kříži nemohla v žádném případě ovlivnit jeho Osobního Ladiče. To, co Ježíš odevzdal do Otcových rukou, musel být duchovní duplikát ranné činnosti Ladiče při oduševňování smrtelné mysli, aby byl zajištěn přenos kopie lidské zkušenosti na obytné světy. Musela tam ve zkušenosti Ježíše být nějaká duchovní realita, která byla podobná duchovní podstatě, nebo duši smrtelných bytostí obytných světů, silících ve víře. Ale toto je pouze náš názor—my opravdu nevíme, co přesně Ježíš odevzdal svému Otci.

My víme, že fyzické tělo Učitele leželo v Josefově hrobce do třetí hodiny nedělního rána, ale vůbec nevíme, jaký byl stav osobnosti Ježíše během té doby třiceti šesti hodin. My se někdy odvážujeme vysvětlit si tyto věci mezi sebou takto:

1. Vědomí Tvořitele-Michaela muselo být zcela a naprosto nezávislé na své přidružené smrtelné mysli, kterou měl během své fyzické inkarnace.

2. My víme, že bývalý Ježíšův Ladič Myšlení byl v té době přítomen na zemi a osobně řídil zde shromážděné davy nebeských bytostí.

3. Získaná duchovní identita muže z Nazaretu, která byla zformována během jeho života v těle nejdříve přímým úsilím jeho Ladiče Myšlení a později jeho vlastním dokonalým sladěním fyzických potřeb a duchovních požadavků ideálního smrtelného bytí tak, aby nebylo ovlivněno jeho nezměnitelné rozhodnutí konat vůli Otce, musela být předána pod ochranu Rájského Otce. Zdali či ne se tato duchovní realita

188:3.3 (2014.6) Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further embalming of Jesus' body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

188:3.4 (2014.7) We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph's new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, "Father, into your hands I commend my spirit." We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus' mortal being. The Master's Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father's hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster's early work in spiritizing the mortal mind so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his Father.

188:3.5 (2015.1) We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes dared to explain these things to ourselves somewhat as follows:

188:3.6 (2015.2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

188:3.7 (2015.3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

188:3.8 (2015.4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father.

vrátila, aby se stala součástí vzkříšené osobnosti, to my nevíme, ale věříme, že se vrátila. Ale ve vesmíru jsou i takoví, kteří se domnívají, že tato duše-identita Ježíše nyní spočívá v „lůnu Otce“, aby byla později uvolněna pro řízení Sboru Konečnosti Nebadonu v jeho neodhaleném osudu ve spojení s nevytvořenými vesmíry neorganizovaných oblastí vnějšího prostoru.

4. My si myslíme, že během těchto třiceti šesti hodin lidské či smrtelné vědomí Ježíše spalo. Máme důvod věřit, že Ježíš-člověk nevěděl nic o tom, co se v té době ve vesmíru dělo. Pro smrtelné vědomí se čas zastavuje; vzkříšení k životu po smrtelném spánku se stalo v jednom okamžiku.

A to je asi všechno, co můžeme říci o stavu Ježíše během této doby v hrobce. Mohli bychom se zmínit o řadě souvisejících faktů, ale nejsme zcela kompetentní pokusit se o jejich výklad.

V rozlehlé dvoraně sálů vzkříšení prvního obytného světa Satanie je nyní možno vidět nádhernou materiálně-morontální stavbu, známou jako „Památník Michaela“. Tento památník, vytvořený krátce po odchodu Michaela z vašeho světa, nese pečeť Gabriela a je na něm tento nápis: „Na památku smrtelného pobytu Ježíše Nazaretského na Urantii.“

Existují záznamy, které ukazují, že v této době stočlenná nejvyšší rada Salvingtonu měla výkonnou poradu na Urantii pod vedením Gabriela. Jsou také záznamy, ukazující, že v tu dobu Věčné Moudří Uversy byli s Michaelem ve spojení ohledně stavu vesmíru Nebadon.

My víme, že nejméně jedna zpráva byla předána mezi Michaelem a Immanuelem Salvingtonským v době, kdy Ježíšovo tělo leželo v hrobce.

There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

Záznamy Edentie uvádějí, že Otec Souhvězdí Norlatiadek byl na Urantii a že dostal od Michaela instrukce v době, kdy Ježíš ležel v hrobce.

A existuje mnoho dalších důkazů, které potvrzují, že ne celá osobnost Ježíše spala a byla nevědomá během této doby po příchodu očividné

Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the “bosom of the Father,” to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

188:3.9 (2015.5) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death as of the same instant.

188:3.10 (2015.6) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the “Michael Memorial,” now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: “In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia.”

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of Jesus was asleep and unconscious during this

fyzické smrti.

time of apparent physical death.

4. VÝZNAM SMRTI NA KŘÍŽI

Ačkoliv Ježíš nezemřel na kříži pro to, aby vykoupil rodový hřích smrtelného člověka, anebo umožnil nějaký účinný způsob přístupu k uraženému a neodpouštějícímu Bohu; přestože Syn Člověka nenabídl sebe jako oběť pro to, aby utišil Boží hněv a otevřel cestu pro spasení hříšného člověka; bez ohledu na to, že tyto ideje vykoupení a usmíření jsou chybné, nicméně se smrtí Ježíše na kříži jsou spojeny významy, které by neměly být opomenuty. Skutečností je, že Urantia se stala známou mezi ostatními sousedícími obydlenými planetami jako „Svět Kříže.“

Ježíš měl v úmyslu prožít na Urantii plnohodnotný život smrtelného člověka v těle. Smrt je obvykle součástí života. Smrt je posledním aktem v dramatu smrtelné existence. Ve svých dobře míněných snahách vyhnout se pověrčivých chybám nesprávného výkladu významu smrti na kříži, buďte obezřetní, abyste neudělali obrovskou chybu—pustili ze zřetele skutečný význam a opravdový smysl smrti Učitele.

Smrtelný člověk nebyl nikdy vlastnictvím mazaných podvodníků. Ježíš neumřel, aby vykoupil člověka ze spárů odpadlických vládců a padlých princů sfér. Otec nebeský nikdy neuvažoval o tom, že taková hrubá nespravedlnost by se měla stát prokletím duše smrtelného člověka kvůli zločinnosti jeho předků. Ani nebyla Učitelova smrt na kříži obětí, která byla obětována ve snaze splatit Bohu dluh, který si lidstvo u Boha udělalo.

Předtím, než Ježíš žil na zemi, takový pohled na Boha byl možný a byl by ospravedlněný, ale ne po životě a smrti Učitele mezi vámi smrtelnými druhy. Mojžíš učil o důstojnosti a spravedlnosti Boha-Tvořitele; ale Ježíš zobrazil lásku a milosrdenství nebeského Otce.

Živočišná podstata—sklon k zločinnosti—může být vrozený, ale hřích nepřechází z rodiče na dítě. Hřích je akt vědomé a úmyslné vzpoury individuálního svévolného tvora proti vůli Otce a zákonům Syna.

Ježíš žil a zemřel pro celý vesmír, nejenom pro národy tohoto světa. I když smrtelníci světů měli spasení již předtím, než Ježíš žil a zemřel na Urantii, nicméně je skutečností, že jeho poskytnutí sebe sama na tento svět významně objasnilo cestu spasení; jeho smrt udělala hodně pro to, aby navždy bylo jasné, že život lidí pokračuje i po smrti

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open the way for sinful man to obtain salvation; notwithstanding that these ideas of atonement and propitiation are erroneous, nonetheless, there are significances attached to this death of Jesus on the cross which should not be overlooked. It is a fact that Urantia has become known among other neighboring inhabited planets as the “World of the Cross.”

188:4.2 (2016.7) Jesus desired to live a full mortal life in the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of life. Death is the last act in the mortal drama. In your well-meant efforts to escape the superstitious errors of the false interpretation of the meaning of the death on the cross, you should be careful not to make the great mistake of failing to perceive the true significance and the genuine import of the Master's death.

188:4.3 (2016.8) Mortal man was never the property of the archdeceivers. Jesus did not die to ransom man from the clutch of the apostate rulers and fallen princes of the spheres. The Father in heaven never conceived of such crass injustice as damning a mortal soul because of the evil-doing of his ancestors. Neither was the Master's death on the cross a sacrifice which consisted in an effort to pay God a debt which the race of mankind had come to owe him.

188:4.4 (2016.9) Before Jesus lived on earth, you might possibly have been justified in believing in such a God, but not since the Master lived and died among your fellow mortals. Moses taught the dignity and justice of a Creator God; but Jesus portrayed the love and mercy of a heavenly Father.

188:4.5 (2016.10) The animal nature — the tendency toward evil-doing — may be hereditary, but sin is not transmitted from parent to child. Sin is the act of conscious and deliberate rebellion against the Father's will and the Sons' laws by an individual will creature.

188:4.6 (2017.1) Jesus lived and died for a whole universe, not just for the races of this one world. While the mortals of the realms had salvation even before Jesus lived and died on Urantia, it is nevertheless a fact that his bestowal on this world greatly illuminated the way of salvation; his death did much to make forever plain the certainty of

v těle.

Ačkoliv by stěží bylo příhodné mluvit o Ježíši jako o obětníkovi, vykupiteli či osvoboditeli, je naprosto správné o něm mluvit jako o spasiteli. On provždy udělal cestu spasení (pokračování života) jasnější a zaručenou; on rozhodně lépe a pochopitelněji ukázal cestu spasení pro všechny smrtelníky všech světů vesmíru Nebadon.

Když jednou pochopíte ideu Boha jako opravdového a milujícího Otce, jedinou koncepci, kterou kdy Ježíš učil, musíte okamžitě, se vši důsledností, zcela opustit všechny ty primitivní představy o Bohu jako uraženém monarchovi, přísném a všemocném vládci, jehož největším potěšením je přistihnout své poddané při špatných činech a zajistit jejich patřičné potrestání, pokud nějaká bytost, která se mu téměř vyrovná, se dobrovolně rozhodne za ně trpět, umřít za ně a místo nich. Celá idea vykoupení a usmíření je v naprostém rozporu s koncepcí Boha jakou učil a byl příkladem Ježíš Nazaretský. Nekonečná láska Boha je primární vlastností jeho božské podstaty.

Celý tento koncept vykoupení a obětního spasení je zakořeněn a zakotven v sobeckosti. Ježíš učil, že služba bližním je nejvyšším pojetím duchovního bratrství věřících. Spasení mohou považovat za samozřejmé ti, kteří věří v otcovství Boha. Hlavním zájmem věřícího nesmí být sobecká touha po vlastním spasení, ale spíše nesobecká tužba milovat a proto sloužit bližním tak, jak Ježíš miloval smrtelné lidi a sloužil jim.

Opravdoví věřící se ani příliš netrápí budoucím potrestáním za hříchy. Skutečný věřící se pouze zajímá o své současné odloučení od Boha. Správní, moudří otcové mohou pokárat, ale dělají to z lásky a z účelu nápravy. Oni netrestají v hněvu a nekárají pomstychtivě.

I kdyby Bůh byl přísným a zákonným monarchou vesmíru, ve kterém vládne nejvyšší spravedlnost, určitě by se mu nelíbila idea nahradit provinilého hříšníka nevinným mučedníkem.

Význam smrti Ježíše, ve vztahu k obohacení lidské zkušenosti a rozšíření cesty spasení, není samotný fakt jeho smrti, ale spíše výjimečný způsob a nesrovnatelná odvaha, jak čelil své smrti.

Celá idea vykoupení usmíření staví spasení do roviny nereálnosti; taková koncepce je čistě filozofická. Lidské spasení je reálné; je založeno na dvou realitách, které je možno pochopit vírou tvora a tím se stanou součástí individuální lidské zkušenosti: fakt otcovství Boha a z něho

mortal survival after death in the flesh.

188:4.7 (2017.2) Though it is hardly proper to speak of Jesus as a sacrificer, a ransom, or a redeemer, it is wholly correct to refer to him as a *savior*. He forever made the way of salvation (survival) more clear and certain; he did better and more surely show the way of salvation for all the mortals of all the worlds of the universe of Nebadon.

188:4.8 (2017.3) When once you grasp the idea of God as a true and loving Father, the only concept which Jesus ever taught, you must forthwith, in all consistency, utterly abandon all those primitive notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that *service* to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real*; it is based on two realities which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual

vyplyvající pravda—bratrství lidí. Ostatně, je pravdou, že vám budou „odpuštěny vaše dluhy tak, jak budete odpouštět svým dlužníkům.“

human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be “forgiven your debts, even as you forgive your debtors.”

5. POUČENÍ Z KŘÍŽE

Kříž Ježíše v plné míře zobrazuje nejvyšší oddanost opravdového pastýře i pro své nečestné členy svého stáda. On navždy stává všechny vztahy mezi Bohem a člověkem na rodinný základ. Bůh je Otec; člověk je jeho syn. Láska, láska otce ke svému synu, se stává ústřední pravdou ve vesmírných vztazích Tvořitele a tvora—a ne právo krále, který hledá uspokojení v utrpení a trestání hříšných poddaných.

Kříž je provždy svědectvím toho, že Ježíšův postoj k hříšníkům nebyl charakterizován ani odsuzováním a ani odpouštěním, ale spíše věčným a láskyplným spasením. Ježíš je skutečným spasitelem v tom smyslu, že jeho život a smrt získávají lidi pro dobro a spravedlivé spasení. Ježíš miluje lidi natolik, že jeho láska probouzí reakci lásky v lidských srdcích. Láska je skutečně nakažlivá a věčně tvořivá. Ježíšova smrt na kříži je příkladem lásky, která je dostatečně silná a božská, aby odpustila hřích a spolkla veškerou špatnost. Ježíš ukázal tomuto světu vyšší hodnotu spravedlnosti než soudnictví—pouhého formálního posuzování dobra a zla. Božská láska zlo pouze neodpouští, ale ona ho absorbuje a naprosto ničí. Odpuštění lásky zcela přesahuje odpuštění milosrdenství. Milosrdenství odsunuje vinu za zlo na stranu; ale láska navždy ničí hřích a jakoukoliv z něho vyplyvající slabost. Ježíš přinesl na Urantii nový způsob života. Učil nás neodporovat zlu, ale skrze něho nalézt dobro, které to zlo úspěšně zničí. Odpuštění Ježíše není prominutí; je to spasení od zavržení. Spasení nezmírňuje zlo; ono ho napravuje. Opravdová láska zlu neustupuje a ani ho neomlouvá; ona ho ničí. Láska Ježíše se nikdy neuspokojí pouhým odpouštěním. Láska Učitele znamená nápravu, věčné spasení. Je naprosto správné mluvit o spasení jako o vykoupení, jestliže máte na mysli tuto věčnou nápravu.

Silou své osobní lásky k lidem Ježíš dokázal narušit vládu hříchu a zla. Tím dal lidem volnost rozhodnout se pro lepší způsoby bytí. Ježíš zobrazil osvobození od minulosti, které samo o sobě slibovalo vítězství budoucnosti. Takto odpuštění zajistilo spasení. Krása božské lásky, když je jednou přijata do lidského srdce, neustále ničí návnady hříchu a sílu zla.

Utrpení Ježíše nebyla omezena na

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full measure of the supreme devotion of the true shepherd for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father; man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:5.2 (2018.1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right*. True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

188:5.3 (2018.2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the power of evil.

188:5.4 (2018.3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of

ukřižování. Ve skutečnosti Ježíš Nazaretský strávil přes dvacet pět let na kříži opravdového a intenzivního smrtelného bytí. Opravdová hodnota kříže spočívá ve faktu, že to byl nejvyšší a konečný projev jeho lásky—završené zjevení jeho milosrdenství.

Desítky bilionů evolujících tvorů na milionech obydlených světech, kteří možná byli v pokušení vzdát morální zápas a opustit prospěšný boj víry, se ještě jednou podívali na Ježíše na kříži a potom se posílení vydali vpřed, inspirováni pohledem na Boha, pokládajícího svůj ztělesněný život v oddané a nezištné službě člověku.

Triumf smrti na kříži je celý shrnut v duchu Ježíšova postoje k těm, kteří ho usmrtili. On udělal z kříže věčný symbol vítězství lásky nad nenávisť a triumf pravdy nad zlem, když se modlil: „Otče, odpusť jim, jelikož nevědí, co činí.“ Tato oddanost lásce šířila svoji nakažlivost celým obrovským vesmírem; učedníci ji dostali od svého Učitele. První učitel jeho evangelia, který byl povolán položit svůj život v této službě, řekl, když byl kamenován a umíral: „Neobviňuj je za tento hřích.“

Kříž apeluje nejvyšší silou na to nejlepší v člověku, poněvadž odhaluje člověka, ochotného položit svůj život ve službě svým bližním. Žádný člověk nemůže ve svém životě projevit větší lásku než tuto: dobrovolně položit svůj život za své přátele—a Ježíš měl takovou lásku, že byl ochoten položit svůj život za své nepřátele, lásku, převyšující všechno známé do té doby na zemi.

Na ostatních světech, stejně jako na Urantii, tento výjimečný pohled na smrt Ježíše—člověka na kříži na Golgotě rozvířil emoce smrtelníků a současně vyvolal nejvyšší oddanost u andělů.

Kříž je vrcholným symbolem posvátné služby—života, věnovaného blahu a spasení bližních. Kříž nesymbolizuje obět' nevinného Syna Člověka místo vinných hříšníků, aby byl utišen hněv uraženého Boha, ale na zemi a v celém rozsáhlém vesmíru stojí jako posvátný symbol šířitelů dobra, obětujících se v boji proti zlu a proto jsou právě pro tuto oddanost své lásky spasení. Kříž skutečně stojí jako znamení nejvyšší formy nezištné služby, vrcholné oddanosti, spočívající v plném poskytnutí sebe sama čestnému životu, prožitému pod znakem šlechetné služby—dokonce i ve smrti, smrti na kříži. A samotný pohled na tento významný symbol poskytnutí života Ježíše opravdu inspiruje nás všechny chtít udělat to stejné.

Když myslící muži a ženy vidí Ježíše, jak

Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

188:5.5 (2018.4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

188:5.6 (2018.5) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, "Father, forgive them, for they know not what they do." That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, "Lay not this sin to their charge."

188:5.7 (2018.6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:5.8 (2019.1) On other worlds, as well as on Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:5.9 (2019.2) The cross is that high symbol of sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal life of Jesus truly inspires all of us to want to go and do likewise.

188:5.10 (2019.3) When thinking men and women look

obětuje svůj život na kříži, sotva si znovu dovolí stěžovat si i na ty nejkrutější útrapy života, nemluvě o malicherných potížích a mnohdy čistě domnělých křivd. Jeho život byl natolik slavný a jeho smrt natolik vítězoslavná, že v nás všech je podníceno přání udělat i to a i to druhé. V celém poskytnutí Michaela působí ryzí přitažlivá síla, od doby jeho mládí do chvíle tohoto zdrcujícího výjevu jeho smrti na kříži.

Proto, když se díváte na kříž jako odhalení Boha, dbejte na to, abyste se nedívali očima primitivního člověka a ani pohledem pozdějšího barbara, kteří oba považovali Boha za nelítostného Vládcu, vládnoucího krutou spravedlností a prosazováním nesmlouvavého pořádku. Namísto toho dbejte na to, abyste viděli na kříži poslední projev lásky Ježíše a jeho oddanosti své životní misi—poskytnutí sebe sama smrtelným rasám svého obrovského vesmíru. Snažte se vidět ve smrti Syna Člověka vrchol odkrývání božské lásky Otce ke svým synům smrtelných sfér. Kříž takto zobrazuje oddanost dobrovolné lásky a poskytnutí dobrovolného spasení těm, kteří jsou připraveni přijmout takové dary a takovou oddanost. Kříž není spojen s žádným požadavkem Otce—vyjadřuje pouze to, co Ježíš s takovou ochotou dal a čemu se odmítl vyhnout.

Jestli je člověk neschopen jinak ocenit Ježíše a porozumět významu jeho poskytnutí sebe sama na zemi, měl by alespoň pochopit kolegiálnost jeho fyzického utrpení. Žádný člověk se nemusí nikdy obávat, že Tvořitel nezná podstatu či míru jeho pozemského soužení.

My víme, že cílem smrti na kříži nebylo vyvolat usmíření člověka s Bohem, ale podnítit člověka k uvědomění věčné lásky Otce a nekonečného milosrdenství jeho Syna a rozhlásit tyto univerzální pravdy do celého vesmíru.

upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:5.11 (2019.4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

188:5.12 (2019.5) If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

188:5.13 (2019.6) We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to broadcast these universal truths to a whole universe.

Kapitola 189. Vzkříšení

⇐ 188

Kniha Urantia

190 ⇒

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 189 VZKŘÍŠENÍ

Sekce

Úvod

1. Morontální přechod
2. Materiální tělo Ježíše
3. Epochální vzkříšení
4. Objevení prázdné hrobky
5. Petr a Jan u hrobky

PAPER 189

THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

Úvod

BRZY po pohřbení Ježíše toho pátečního odpoledne představený archandělů Nebadonu, v tu dobu přítomný na Urantii, svolal svoji radu vzkříšení spících tvorů vlastní vůle a začali projednávat případnou metodu vzkříšení Ježíše. Tito svolaní synové lokálního vesmíru, tvorové Michaela, to dělali na svoji vlastní zodpovědnost; Gabriel je nesvolal. Kolem půlnoci dospěli k závěru, že tvor nemůže udělat nic pro to, aby umožnil vzkříšení Tvořitele. Byli připraveni přijmout radu Gabriela, který jim řekl, že jelikož Michael „položil svůj život o své vlastní svobodné vůli, má také moc ho opět nabýt podle svého vlastního uvážení.“ Krátce po skončení této rady archandělů, Nositelů Života a jejich různých pomocníků pro obnovení tvora a vytvoření morontální formy, Osobní Ladič Ježíše, pod jehož přímým velením byla shromážděná nebeská armáda, pobývající v tu dobu na Urantii, oslovil zneklidněné čekající pozorovatele slovy:

„Nikdo z vás nemůže nic udělat na pomoc vašemu Tvořiteli-otci v jeho návratu k životu. Jako smrtelná bytost obydleného světa poznal smrt; jako Vládce vesmíru stále žije. To, co sledujete, je

INTRODUCTION

189:0.1 (2020.1) SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had “laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination.” Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

189:0.2 (2020.2) “Not one of you can do aught to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as the Sovereign of a universe he still lives. That

smrtný přechod Ježíše Nazaretského ze života v těle do života v morontii. Přechod ducha tohoto Ježíše byl ukončen v tom okamžiku, když jsem se já oddělil od jeho osobnosti a stal se vaším dočasným představeným. Váš Tvořitel-otec se rozhodl projít celou zkušeností svých smrtelných tvorů—od narození na materiálních světech přes přirozenou smrt a vzkříšení v morontii do stavu skutečného duchovního bytí. Brzy se stanete svědky jedné z fází této zkušenosti, ale nemůžete se jí zúčastnit. Ty věci, které normálně děláte pro tvory, nemůžete udělat pro Tvořitele. Syn Tvořitel má v sobě schopnost poskytnout sebe sama do podoby jakéhokoli ze svých stvořených synů; má v sobě schopnost položit svůj pozoruhodný život a znovu vstát z mrtvých; a tu schopnost má v důsledku přímého příkazu Rajského Otce—a já vím o čem mluvím.

Po těchto slovech Osobního Ladiče se všech zmocnila úzkost z očekávání, od Gabriela až k nejnižším cherubům. Viděli smrtelné tělo Ježíše v hrobce; pozorovali znaky vesmírné aktivity svého milovaného; a nerozumějíc takovým jevům, trpělivě čekali na další vývoj.

1. MORONTIÁLNÍ PŘECHOD

Ve dvě hodiny čtyřicet pět minut v noci ze soboty na neděli Rajská komise vzkříšení, sestávající se ze sedmi nejmenovaných osobností Ráje, dorazila na místo a okamžitě se rozmístila v hrobce. Deset minut před třetí hodinou silné vibrace propojených materiálních a morontiálních aktivit začaly vycházet z Josefovy nové hrobky a dvě minuty po třetí hodině tohoto nedělního rána, 9. dubna, roku 30 n.l. vzkříšená morontiální forma a osobnost Ježíše Nazaretského vyšla z hrobky.

Když vzkříšený Ježíš vystoupil ze své pohřební hrobky, netknuté a zabalené ve Iněných plátnech materiální tělo, ve kterém žil a pracoval na zemi po dobu téměř třiceti šesti let, stále ještě leželo ve výklenku hrobky tak, jak tam bylo položeno Josefem a jeho druhy v pátek odpoledne. Ani kamenem před vchodem hrobky nebylo vůbec hnuto; Pilátova pečeť byla neporušena; vojáci byli stále na stráži. Chránová stráž svůj post neopustila; římská stráž byla o půlnoci vyměněna. Žádný z těchto strážců netušil, že předmět jejich hlídkování již přešel do nové, vyšší formy bytí a že tělo, které hlídali, byl nyní odložený obal, který neměl již žádnou spojitost s vysvobozenou a vzkříšenou morontiální osobností Ježíše.

which you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak."

189:0.3 (2020.3) When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. THE MORONTIA TRANSIT

189:1.1 (2020.4) At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

189:1.2 (2021.1) After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche, undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no further connection with the delivered and

Lidstvo nedokáže stále pochopit, že ve všem co je osobní, hmota je kostrou morontie a že to i to druhé jsou odraženými stíny duchovní reality. Jak dlouho to bude ještě trvat, než se začnete dívat na čas jako na pohyblivý obraz věčnosti a prostoru, jako na prchavý stín Rajských realit?

Pokud můžeme soudit, žádný tvor tohoto vesmíru a žádná osobnost z jiného vesmíru neměli nic co do činění s tímto morontálním vzkříšením Ježíše Nazaretského. V pátek položil svůj život jako smrtelník světa; v neděli ráno si ho vzal zpět jako morontální bytost soustavy Satania v Norlatiadeku. Je toho tolik kolem vzkříšení Ježíše, čemu my nerozumíme. Ale víme, že se to stalo tak, jak jsme řekli a přibližně v době, kterou jsme uvedli. Můžeme také zaznamenat, že všechny známé jevy, spojené s tímto morontálním přechodem či morontálním vzkříšením, proběhly právě v této nové Josefově hrobce, kde smrtelné materiální ostatky Ježíše ležely zabalené v pohřebních plátnech.

My víme, že žádný tvor lokálního vesmíru se nezúčastnil tohoto morontálního probuzení. Viděli jsme sedm osobností Ráje vstoupit do hrobky, ale neviděli jsme je dělat nic ve spojení s probuzením Učitele. Jakmile se Ježíš objevil vedle Gabriela, hned nad hrobkou, sedm osobností z Ráje dalo signál, že chtějí okamžitě odletět na Uversu.

My bychom chtěli jednou provždy vysvětlit způsob vzkříšení Ježíše těmito následujícími prohlášeními:

1. Jeho materiální, neboli fyzické tělo, nebylo součástí vzkříšené osobnosti. Když Ježíš vyšel z hrobky, jeho tělo zůstalo neporušené uvnitř ve výklenku. Vyšel z pohřební hrobky aniž by se pohnuly kameny před vchodem a bez porušení pečete Piláta.

2. Nevyšel z hrobky jako duch, ani jako Michael Nebadonský; neobjevil se v podobě Tvořitele-Vládců jakou měl před svou inkarnací ve smrtelném těle na Urantii.

3. Ježíš vyšel z hrobky Josefa v té samé podobě morontálních osobností, které se objevily jako morontální vzestupné bytosti v sálech vzkříšení prvního obytného světa tohoto lokálního systému Satania. A přítomnost Michaelova památníku uprostřed obrovského nádvoří sálů vzkříšení prvního obytného světa nás vede k domněnce, že vzkříšení Učitele na Urantii bylo provedeno právě zde, na prvním světě soustavy obytných světů.

resurrected morontia personality of Jesus.

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signaled their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When Jesus came forth from the tomb, his body of flesh remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonia number one leads us to conjecture that the Master's resurrection on Urantia was in some way fostered on this, the first of the system mansion worlds.

První věc, kterou Ježíš udělal po vystoupení z hrobky, bylo setkání s Gabrielem, se kterým se pozdravil a dal mu pokyn pokračovat ve výkonném řízení vesmírných záležitostí pod vedením Immanuela a potom požádal představeného Melkisedeků, aby předal jeho bratrské pozdravy Immanuelovi. Poté se obrátil na Nejsvrchovanějšího Edentie s tím, aby požádal Věčně Moudré o potvrzení jeho smrtelného přechodu; a obracejíc se k morontialním skupinám sedmi obytných světů, tady shromážděných, aby pozdravily a přivítaly svého Tvořitele jako tvora svého řádu, Ježíš pronesl první posmrtná slova. Morontialní Ježíš řekl: „Završivši svůj život v těle, chci tady ještě krátkou dobu zůstat v přechodné formě, abych mohl plněji poznat život mých vzestupných tvorů a více odhalit vůli mého Otce v Ráji.

Když takto promluvil, dal pokyn Osobnímu Ladiči a všechny inteligentní bytosti vesmíru, shromážděné na Urantii, aby byly svědky vzkříšení, byly ihned odeslány ke svým příslušným úkolům ve vesmíru.

Ježíš potom začal navazovat spojení na morontialní úrovni, během kterého ho, jako tvora, seznámili s požadavky tohoto krátkého života, který se rozhodl prožít na Urantii. Toto uvedení do morontialního světa si vyžádalo přes hodinu pozemského času a bylo dvakrát přerušeno jeho přáním navázat kontakt se svými bývalými druhy v těle, až přijdou z Jerusalema a s úžasem budou hledět do prázdné hrobky a objeví tam to, co budou považovat za důkaz jeho vzkříšení.

Smrtelný přechod Ježíše—morontialní vzkříšení Syna Člověka—je nyní dokončeno. Učitel začal získávat zkušenost jako osobnost v přechodném stavu mezi materiální a duchovní úrovní. A on toto všechno udělal díky své vlastní vnitřní schopnosti; žádná jiná osobnost mu v tom nepomáhala. Nyní je morontialním Ježíšem a ve chvíli, kdy začíná tento morontialní život, materiální tělo, jeho fyzické tělo, leží neporušené v hrobce. Vojáci jsou stále ještě na stráž a pečeť místodržitele kolem kamenů zůstává neporušena.

2. MATERIÁLNÍ TĚLO JEŽÍŠE

Ve tři hodiny a deset minut, když se vzkříšený Ježíš přivítal se zde shromážděnými morontialními osobnostmi ze sedmi obytných světů Satanie, představený archandělů—andělů vzkříšení—se obrátil na Gabriela a požádal ho o smrtelné tělo Ježíše. Představený archandělů řekl: „My se nemůžeme podílet na morontialním vzkříšení, které je součástí zkušenosti Michaela,

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: “Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise.”

189:1.11 (2022.2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022.3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire to communicate with his former associates in the flesh as they came out from Jerusalem wonderingly to peer into the empty tomb to discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022.4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022.5) At ten minutes past three o'clock, as the resurrected Jesus fraternized with the assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: “We may not participate in the morontia resurrection of the

našeho vládce, při poskytnutí sebe samého, ale chtěli bychom si vzít jeho smrtelné ostatky pro okamžité rozložení. Nenavrhujeme naši metodu dematerializace; pouze chceme použít proces zrychleného času. Už stačí, že jsme viděli našeho Vládce žít a zemřít na Urantii; necht' je nespočet nebeských bytostí ušetřen vzpomínky na dlouhý pohled na pomalu se rozkládající lidské tělo Tvořitele a Udržovatele vesmíru. Jménem nebeských inteligentních bytostí celého Nebadonu žádám o příkaz, který svěří do mé péče smrtelné tělo Ježíše Nazaretského a zplnomocní nás, abychom ho okamžitě rozložili.“

A když se Gabriel poradil se starším Nejsvrchovanějším Edentie, představeným archandělů, mluvící za armádu nebeských bytostí, dostal povolení naložit s fyzickými ostatky Ježíše tak, jak to on považuje za nutné.

Když žádosti představeného archandělů bylo vyhověno, ten povolal na pomoc velký počet svých druhů a také početnou armádu zástupců všech řádů nebeských osobností a potom, za pomoci midbytostí Urantie, převzal Ježíšovo fyzické tělo. Toto mrtvé tělo bylo čistě materiálním výtvozem; bylo fyzické a hmotné; nemohlo být odstraněno z hrobky tak, jak vzkríšená morontální forma mohla uniknout ze zapečetěné hrobky. S podporou určitých pomocných morontálních osobností se může morontální forma jednou stát duchem, nereagujícím na běžnou hmotu, zatímco jindy se může stát viditelnou se schopností navázat kontakt s materiálními bytostmi, takovými, jakou jsou smrtelníci daného světa.

Když se připravovali odstranit Ježíšovo tělo z hrobky, aby ho důstojně a účtyhodně prakticky v mžiku rozložili, sekundárním midbytostem Urantie bylo nařízeno odvalit kameny od vchodu hrobky. Větší z těchto dvou kamenů byl kulatého tvaru, značně se podobající mlýnskému kamenu a pohyboval se v drážce vytesané ve skále, aby se mohl posunovat tam a zpět při otvírání a uzavírání hrobky. Když hlídkující židovští strážci a římsí vojáci v nejasném ranním světle uviděli, jak se tento obrovský kámen odsunuje od vchodu hrobky, očividně sám od sebe—bez jakýchkoli viditelných příčin, objasňujících takový pohyb—zachvátil je velký strach a v panice utekli pryč. Tito židé utekli nejdříve do svých domovů a později šli do chrámu oznámit svému veliteli co se stalo. Římsí vojáci utekli do pevnosti Antonia a nahlásili svůj zážitek svému setníkovi, jakmile přišel do služby.

bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution.”

189:2.2 (2023.1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

189:2.3 (2023.2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus' physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

189:2.4 (2023.3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

Židovští vůdcové začali své podlé dílo zbavit se Ježíše nabídkou úplatků zrádnému Jidášovi a teď, postaveni před tuto trapnou situaci, tak namísto přemýšlení o potrestání strážců, kteří opustili své stanoviště, rozhodli se podplatit své strážce a římské vojáky. Zaplatili každému z těchto dvaceti mužů obnos peněz a přikázali jim říkat všem lidem: „Když jsme v noci spali, přepadli nás jeho učedníci a ukradli jeho tělo.“ A židovští vůdcové svatě přísahali těmto vojákům, že je budou bránit před Pilátem, jestli místodržitel by se někdy dozvěděl, že přijali úplatek.

Křesťanské víra ve vzkříšení Ježíše byla vždy založena na faktu „prázdné hrobky“. Je skutečně faktem, že hrobka byla prázdná, ale to není pravda o vzkříšení. Je pravda, že když přišli první věřící, hrobka byla prázdná, a tento fakt, spojený s nepochybným vzkříšením Učitele, vedl ke vzniku nepravdivého učení o tom, že materiální a smrtelné tělo Ježíše vstalo z hrobky. Pravda, mající co do činění s duchovními realitami a věčnými hodnotami, nemůže být vždy sestavena z kombinace zřejmých faktů. I když jednotlivá fakta mohou být materiálně pravdivá, to neznámá, že vytvoření skupiny faktů musí nezbytně vést k pravdivým duchovním úsudkům.

Hrobka Josefa byla prázdná ne v důsledku toho, že Ježíšovo tělo bylo obnoveno, nebo vzkříšeno, ale v důsledku toho, že armáda nebeských bytostí dostala povolení provést mimořádný a unikátní rozklad těla—navrácení „prachu k prachu“ bez vlivu časového prodlení a bez působení běžných a viditelných procesů rozkladu mrtvého těla a hnití hmoty.

Smrtelné tělesné ostatky Ježíše prodělaly stejný přirozený proces rozkladu částic, kterým procházejí všechna lidská těla na zemi, s výjimkou toho, že v aspektu času byl tento přirozený způsob rozkladu nesmírně urychlen a zrychlen natolik, že se to stalo prakticky okamžitě.

Pravdivé důkazy vzkříšení Michaela jsou ve své podstatě duchovními, navzdory tomu, že tato tvrzení jsou podepřena svědectvím mnoha smrtelníků tohoto světa, kteří potkali, poznali a hovořili se vzkříšeným morontálním Učitelem. Předtím, než s konečnou platností opustil Urantii, stal se součástí osobní zkušenosti téměř jednoho tisíce lidí.

189:2.5 (2023.4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: “While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body.” And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor’s knowledge that they had accepted a bribe.

189:2.6 (2023.5) The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the “empty tomb.” It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

189:2.7 (2023.6) The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the “dust to dust,” without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

189:2.8 (2024.1) The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

189:2.9 (2024.2) The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. EPOCHÁLNÍ VZKŘÍŠENÍ

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

V toto nedělní ráno, krátce po půl páté, Gabriel povolal k sobě archanděly a byl připraven oznámit univerzální vzkříšení, završující adamickou epochu na Urantii. Když obrovská armáda serafů a cherubů, zúčastněných na této významné události, byla seřazena do patřičného seskupení, morontiální Michael se objevil před Gabrielem a řekl: „Jelikož můj Otec má život v sobě, dal ho svému Synovi, aby ho měl také v sobě. Přestože jsem ještě s plnou platností nepřevzal vládu ve vesmíru, toto dobrovolně přijaté omezení mně v žádném případě nebrání poskytnout život mým spícím synům; nechť započne vyhlášení účastníků planetárního vzkříšení.

Poté okruh archandělů začal poprvé působit na Urantii. Gabriel a armáda archandělů se přemístili na místo duchovní polarity planety; a když Gabriel dal znamení, na prvním ze soustavy obytných světů zazněl jeho hlas: „Dle příkazu Michaela, mrtví urantijci této epochy—vstaňte!“ Nato se všichni spasení členové lidských ras Urantie, upadnuvši do spánku od doby Adama a kteří ještě nebyli postaveni před soud, objevili v síních vzkříšení obytného světa, připraveni k přijetí morontiální podoby a v okamžiku serafové a jejich druhové byli připraveni na odjezd na obytné světy. Obyčejně tito serafští strážci, kterým byla svěřena péče o tyto přeživší smrtelníky, jsou přítomni ve chvíli jejich probuzení v sálech vzkříšení obytných světů, ale v tu dobu byli na tomto světě kvůli zde nezbytné přítomnosti Gabriela ve spojení s morontiálním vzkříšením Ježíše.

Přestože nespočet jedinců, majících serafské strážce a také ti, kteří dosáhli potřebný progres, nezbytný pro nabytí duchovní osobnosti, pokračovali do obytných světů v průběhu epoch po Adamovi a Evě a ačkoliv od těch dob se uskutečnilo mnoho mimořádných a tisíciletých vzkříšení synů Urantie, toto vyhlášení bylo třetím, neboli úplným epochálním vzkříšením. První se uskutečnilo v době příchodu Planetárního Prince, druhé za časů Adama a toto, třetí, se uskutečnilo na počest morontiálního vzkříšení—smrtelného přechodu—Ježíše Nazaretského.

Když signál k zahájení planetárního vzkříšení obdržel představený archandělů, Osobní Ladič Syna Člověka předal své vedení nad shromážděnými nebeskými armádami na Urantii a vrátil tyto syny lokálního vesmíru zpět pod velení jejich jednotlivých velitelů. A když to udělal, odcestoval do Salvingtonu, aby zaregistroval u Immanuela fakt dokončení smrtelného přechodu

189:3.1 (2024.3) A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin."

189:3.2 (2024.4) The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: "By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!" Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonia in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonia, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel's presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

189:3.3 (2024.5) Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonia during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signaled the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

189:3.4 (2024.6) When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register

Michaela. A hned za ním následovaly všechny nebeské bytosti, které nebyly již více nutné na Urantii. Ale Gabriel na Urantii zůstal s morontálním Ježíšem.

Toto je popis událostí, spojených se vzkříšením Ježíše, tak jak byly viděny těmi, kteří byli svědky toho, co se opravdu stalo a kteří nebyli limitováni či omezeni lidským viděním.

4. OBJEVENÍ PRÁZDNÉ HROBKY

Jak se blížíme k době vzkříšení Ježíše v toto časně nedělní ráno, je nutno připomenout, že deset apoštolů pobývalo v domě Eliáše Marka a jeho ženy Marie, kde spali v horním pokoji, ležící na stejných křeslech, na kterých spočívali během poslední večeře se svým Učitelem. V to nedělní ráno tam byli všichni, kromě Tomáše. Tomáš s nimi strávil jen několik minut pozdě v noci v sobotu, kdy se poprvé všichni znovu sešli, ale pohled na apoštoly, spolu s myšlenkou na to, co se stalo Ježíšovi, bylo pro něho příliš moc. Podíval se na své druhy a ihned odešel z pokoje. Šel do domu Šimona v Betfage, kde měl v úmyslu truchlit nad svým soužením v naprosté samotě. Trpěli všichni apoštolové, ale ani ne tak kvůli pochybnostem či beznaději, ale kvůli strachu, lítosti a zahanbení.

V domě Nikodéma se sešlo společně s Davidem Zebedeem a Josefem z Arimatie asi dvanáct či patnáct nejvýznačnějších jeruzalémských učedníků Ježíše. V domě Josefa z Arimatie bylo kolem patnácti až dvaceti vůdčích věřících žen. Kromě těchto žen nebyl v Josefově domě nikdo jiný. Celou sobotu a celý večer po skončení šábese zůstaly pospolu a nikam neodešly, takže nevěděly o vojenské strážu u hrobky a také nevěděly o tom, že před vchod byl přivalen druhý kámen a že na oba kameny byla připevněna pečeť Piláta.

Krátce před třetí hodinou tohoto nedělního rána, když se na východu začaly objevovat první znaky nového dne, pět z těchto žen se vydalo k hrobce Ježíše. Nesly sebou velké množství speciálního oleje na balzamování a spoustu lněných pláten. Chystaly se pečlivěji provést naolejování mrtvého Ježíšova těla a důkladněji ho zabalit do nových obinadel.

Na tuto misi pomazat Ježíšovo tělo se vydaly tyto ženy: Marie Magdalena, Marie—matka dvojčat Alfeusových, Salome—matka bratrů Zebedeových, Jana—manželka Chuzy a Zuzana—dcera Ezry z Alexandrie.

with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on Urantia. But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

189:3.5 (2025.1) And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

189:4.1 (2025.2) As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

189:4.2 (2025.3) At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

189:4.3 (2025.4) A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

189:4.4 (2025.5) The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of

Bylo kolem půl čtvrté, když těchto pět žen, obtěžkaných olejovými mastmi, přišlo k prázdné hrobce. Když vyšly z damažské brány, potkaly skupinu utíkajících vojáků do města, kteří byli zachvázeni panikou a strachem bez sebe. Kvůli nim se ženy na několik minut zastavily, ale když se pak již nic nedělo, pokračovaly v cestě.

Velmi je překvapilo, když uviděly, že kámen je od vchodu hrobky odvalen, poněvadž si na cestě sem mezi sebou říkaly: „Kdo nám pomůže odvalit kámen?“ Položily na zem svá břemena a začaly se ve strachu a s nesmírným údivem dívat jedna na druhou. Jak tam stály, chvějíc se strachem, Marie Magdalena sebrala odvalu, obešla menší kámen a odvažila se vejít do otevřené hrobky. Tato Josefova hrobka byla v jeho zahradě ve svahu na východní straně cesty a byla také vchodem obrácena na východ. V tuto hodinu nového dne bylo již dostatek světla na to, aby se Marie mohla podívat dovnitř do místa, kde bylo položeno Učitelovo tělo a bylo vidět, že tam není. Ve výklenku, kam byl Ježíš položen, Marie viděla jenom složený kus látky na místě, kde spočívala jeho hlava a obinadla, kterými byl obvázan, ležela netknuta na kamenném výklenku ve stejném tvaru, v jakém byla předtím, než nebeské bytosti odstranily tělo. Pokrývací plátno leželo dole u paty pohřebního výklenku.

Marie zůstala stát chvíli u vchodu do hrobky (zpočátku dovnitř dobře neviděla) a když potom uviděla, že Ježíšovo tělo tam není a na jeho místě jsou jenom pohřební plátna, zděšeně a úzkostně vykřikla. Všechny ženy byly krajně rozrušeny; byly nervózní již od chvíle, kdy u městské brány potkaly panicky prchající vojáky a když uslyšely zděšený výkřik Marie, zachvátil je strach a utekly. A nezastavily se až doběhly k damažské bráně. Tam si Jana uvědomila, že Marii opustily; zastavila své družky a vrátily se zpátky k hrobce.

Když se k ní přiblížily, vyděšená Magdalena, která dostala ještě větší strach, když vyšla z hrobky a její družky tam nebyly, se teď k nim rozběhla a vzrušeně volala: „On tam není—oni ho odnesli pryč!“ A vedla je zpátky k hrobce, do které všechny vstoupily a uviděly, že je prázdná.

Potom se všech pět žen posadilo na kámen vedle vchodu a probíralo vzniklou situací. Ony si ještě neuvědomily, že Ježíš byl vzkříšen z mrtvých. Celou sobotu byly jenom spolu a myslely si, že tělo bylo přeneseno na jiné pohřební místo.

Alexandria.

189:4.5 (2025.6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:4.6 (2025.7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb, inasmuch as they had said among themselves on the way out, "Who will help us roll away the stone?" They set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:4.7 (2026.1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:4.8 (2026.2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: "He is not there — they have taken him away!" And she led them back to the tomb, and they all entered and saw that it was empty.

189:4.9 (2026.3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they

Ale když přišly k takovému vyřešení svého dilema, nebyly schopny si vysvětlit pečlivé uspořádání pohřebních pláten; jak tělo mohlo být odneseno, když obinadla, ve kterých bylo zabaleno, ležela na svém místě a očividně netknuta na úložném výklenku?

Když tam tyto ženy seděly v těchto časných hodinách budící ho se nového dne, spatřily nedaleko od nich tichou a nehybnou neznámou postavu. Na okamžik se opět vyděsily, ale Marie Magdalena se k ní rozběhla v domnění, že to může být hlídač zahrady a zeptala se ho: „Kam jste odnesli Učitele? Kde jste ho uložili? Řekni nám to, abychom si ho mohli vzít.“ Když neznámý Marii neodpověděl, začala plakat. Tehdy k nim Ježíš promluvil slovy: „Koho hledáte?“ Marie řekla: „Hledáme Ježíše, který byl pochován v Josefově hrobce, ale není tam. Ty nevíš, kam ho odnesli?“ Nato Ježíš odpověděl: „Neřekl vám tento Ježíš ještě v Galileji, že zemře, ale znovu vstane?“ Tato slova ženy zarazila, ale Učitel byl natolik změněn a stál k nim zády v nejasném světle, takže ho ještě nepoznaly. Když uvažovaly nad jeho slovy, obrátil se k Magdaleně a ji známým hlasem řekl: „Marie.“ A když Magdalena uslyšela to slovo, naplněně dobře známým soucitem a laskavostí, poznala, že to byl hlas Učitele. Utíkala k němu, aby mu poklekla u nohou a přitom volala: „Můj Pane, můj Učiteli!“ A všechny ostatní ženy také poznaly, že ten, který před nimi stojí, je Učitel ve zvelebené podobě a také rychle před ním padly na kolena.

Lidské oči mohly vidět morontální podobu Ježíše díky speciálnímu zásahu transformátorů energie a midbytotstí ve spojení s určitými morontálními bytostmi, které v tu dobu Ježíše doprovázely.

Když se Marie chystala obejmout nohy Ježíše, ten řekl: „Nedotýkej se mne, neboť nejsem ten, jakého jsi mne znala v těle. V této podobě s vámi tady ještě zůstanu nějakou dobu předtím, než vystoupím k Otci. Ale teď jděte všechny a povězte mým apoštolům—a Petrovi—že jsem vstal z mrtvých a že jste se mnou mluvily.“

Poté, až se otřesené ženy vzpamatovaly z tohoto velkého překvapení, spěchaly zpět do města a do domu Marka Eliáše, kde povyprávěly deseti apoštolům všechno, co se jim přihodilo. Ale apoštolové jim nevěřili. Zpočátku si mysleli, že ženy měly vidění, ale když Marie Magdalena opakovala slova, která jim Ježíš řekl a když Petr uslyšel své jméno, vyběhl z horního pokoje a spěchal k hrobce, aby se na vlastní oči přesvědčil. Jan mu utíkal v patách.

conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026.4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the caretaker of the garden, said, “Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him.” When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, “Whom do you seek?” Mary said: “We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph’s tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?” Then said Jesus: “Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?” These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the Magdalene with a familiar voice, saying, “Mary.” And when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, “My Lord, and my Master!” And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

189:4.11 (2027.1) These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

189:4.12 (2027.2) As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: “Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles — and Peter — that I have risen, and that you have talked with me.”

189:4.13 (2027.3) After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed

Ženy znovu opakovaly svůj zážitek o rozhovoru s Ježíšem ostatním apoštolům, ale ti jim stále odmítali věřit; a sami se nešli přesvědčit o těchto slovech, jak to udělali Petr a Jan.

5. PETR A JAN U HROBKY

Jak ti dva apoštolové pádili na Golgotu a k Josefově hrobce, Petrovy myšlenky se střídavě měnily ve strach a naději; bál se potkat Učitele, ale slova o tom, že Ježíš se o něm jmenovitě zmínil, mu dávala naději. Napůl předpokládal, že Ježíš je skutečně naživu; vzpomněl si na jeho slib, že vstane na třetí den. Zvláštní je, že od ukřižování si na tento slib vzpomněl až v této chvíli, kdy utíkal Jerusalemem směrem na sever. Když Jan utíkal z města, v jeho duši se vířila radost a naděje. Byl napůl přesvědčen o tom, že ženy opravdu viděly vzkříšeného Učitele.

Jan, vzhledem k tomu, že byl mladší než Petr, ho předběhl a u hrobky byl jako první. Zůstal stát u vchodu, začal si hrobku prohlížet a viděl, že všechno je tak, jak to Marie popsala. Za chvíli přiběhl Petr a když vstoupil, viděl také prázdnou hrobku s tak zvláštně složenými pohřebními plátny. A když Petr vyšel ven, Jan vešel rovněž dovnitř a uviděl všechno na vlastní oči. Potom se posadili na kámen, aby přemýšleli o významu toho, co viděli a slyšeli. Sedíc u hrobky, přemítali ve svých myslích o všem, co jim bylo o Ježíšovi řečeno, ale nedokázali plně pochopit, co se stalo.

Petr se zpočátku domníval, že hrobka byla vykradena, že nepřátelé ukradli tělo, možná podplatili strážce. Ale Jan usoudil, že kdyby tělo bylo ukradeno, těžko by hrobka byla ponechána v takovém pořádku a také položil otázku, jak je možné, že obinadla zůstala na místě a očividně netknuta. A tak se oba znovu vrátili do hrobky pečlivě si prohlédnout pohřební plátna. Když podruhé vyšli z hrobky ven, uviděli tam u vchodu plačící Marii Magdalenu, která se sem mezitím vrátila. Marie šla za apoštoly s vírou, že Ježíš vstal z mrtvých, ale když všichni apoštolové ji odmítli uvěřit, velmi ji to sklíčilo a zarmoutilo. Chtěla se vrátit k hrobce, kde si myslela, že slyšela známý hlas Ježíše.

Marie zůstala u hrobky i po odchodu Petra a Jana a po chvíli se opět před ní objevil Učitel a řekl: „Nepochybuj; můj odvahu věřit tomu, co jsi viděla a slyšela. Jdi zpátky za apoštoly a znovu jim řekni, že jsem vstal z mrtvých a že se jim

closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

189:4.14 (2027.4) The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

189:5.1 (2027.5) As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

189:5.2 (2027.6) John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

189:5.3 (2027.7) Peter at first suggested that the grave had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

189:5.4 (2027.8) As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: "Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen,

zjevím a že brzy, jak jsem slíbil, půjdu před nimi do Galileje.“

Marie se spěšně vrátila do domu Marka a řekla apoštolům, že opět mluvila s Ježíšem, ale oni ji zase nevěřili. Ale když se vrátili Petr a Jan, apoštolové přestali se svými posměšky a přepadl je strach a obavy.

that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised.”

189:5.5 (2028.1) Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

Kapitola 190. Morontialní zjevení Ježíše

⇨ 189

Kniha Urantia

191 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 190 MORONTIÁLNÍ ZJEVENÍ JEŽÍŠE

Sekce

Úvod

1. Zvěstovatelé vzkříšení
2. Zjevení Ježíše v Betanii
3. V domě Josefa
4. Zjevení Řekům
5. Procházka se dvěma bratry

Úvod

VZKŘÍŠENÝ Ježíš měl nyní v úmyslu strávit krátkou dobu na Urantii, aby získal zkušenost vzestupné morontialní cesty smrtelníků obydlých světů. Přestože Učitel strávil tuto dobu morontialního života na světě, na kterém došlo k jeho inkarnaci do podoby smrtelného člověka, ve všech svých aspektech odpovídá zkušenosti, kterou získají smrtelníci Satanie, když budou procházet vzestupným morontialním životem na sedmi obytných světech Jerusemu.

Všechna tato moc, která spočívá v Ježíšovi—dar života—a která mu umožnila vstát z mrtvých, je tím stejným darem věčného života, který on poskytuje věřícím v království a který jim již nyní zaručuje jejich vzkříšení z pout přirozené smrti.

Smrtelníci obydlých světů se probudí toho rána vzkříšení se stejným typem přechodného, neboli morontialního těla, které měl Ježíš, když vyšel z hrobky tohoto nedělního rána. Tato těla nemají cirkulující krev a takové bytosti neji běžnou materiální potravu; nicméně, tato morontialní těla jsou opravdová. Když různí věřící viděli Ježíše po jeho vzkříšení, tak ho skutečně viděli; nebyli obětmi klamného vidění, nebo halucinací.

PAPER 190 MORONTIA APPEARANCES OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

INTRODUCTION

190:0.1 (2029.1) THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusem.

190:0.2 (2029.2) All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

190:0.3 (2029.3) The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real*. When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not

Neochvějná víra ve vzkříšení Ježíše byla základním rysem víry všech větví ranného učení evangelia. V Jerusalemu, Alexandrii, Antiochii a Filadelfii všichni učitelé evangelia byli zajedno v této bezvýhradné víře ve vzkříšení Učitele.

Pokud se jedná o tu důležitou roli, kterou Marie Magdalena zaujala v oznámení vzkříšení Učitele, je nutno poznamenat, že Marie byla mluvčí ženského sboru, tak jako byl Petr mluvčím apoštolů. Marie nebyla vůdkyní žen, které pracovaly pro království, ale byla jejich vedoucí učitelkou a mluvčí na veřejnosti. Marie se stala velmi obezřetnou ženou, takže její odvaha oslovit muže, kterého považovala za hlídače Josefových zahrady, pouze ukazuje na to, jak byla vyděšená, když našla hrobku prázdnou. Byla to hloubka její lásky, vzrušení a oddanosti, které zapříčinily to, že na chvíli zapomněla na tradiční zdrženlivost židovských žen v přístupu k neznámému muži.

1. ZVĚSTOVATELÉ VZKŘÍŠENÍ

Apoštolové nechtěli, aby je Ježíš opustil; proto nepřikládali velký význam jeho výrokům o smrti, stejně jako jeho slibům, že vstane z mrtvých. Neočekávali vzkříšení tak, jak se odehrálo a odmítali tomu uvěřit, dokud se jim osobně nedostalo nezvratného důkazu a tím získání nepochybné jistoty.

Když apoštolové odmítli uvěřit zprávě pěti ženám, tvrdících, že viděly Ježíše a mluvily s ním, Marie Magdalena se vrátila k hrobce a ostatní odešly zpět do domu Josefa, kde pověděly o svém zážitku jeho dceři a dalším ženám. A tyto ženy jim uvěřily. Krátce po šesté hodině dcera Josefa z Arimatie a čtyři ženy, které viděly Ježíše, odešly do domu Nikodéma, kde vyprávěly celou tuto událost Josefovi, Nikodémovi a Davidovi Zebedeovi a dalším tam shromážděným mužům. Nikodém a také i ostatní zpochybnili jejich příběh, pochybovali o tom, že Ježíš vstal z mrtvých; domnívali se, že tělo odnesli židé. Josef a David byli natolik nakloněni uvěřit této zprávě, že se rychle vydali prohlédnout si hrobku a tam našli všechno přesně tak, jak to ženy popsaly. A oni byli posledními, kdo takto hrobku viděl, poněvadž velekněz poslal o půl osmé kapitána chrámové stráže do hrobky, aby odstranil pohřební plátna. Kapitán je všechna zabalil do plachty a shodil je dolů s nedalekého útesu.

the self-deceived victims of visions or hallucinations.

190:0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

190:0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190:1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190:1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw them over a near-by cliff.

Od hrobky odešli David a Josef přímo do domu Eliáše Marka, kde se v horním pokoji pustili do diskuze s deseti apoštoly. Pouze Jan Zebedeus měl tendenci uvěřit, i když slabě, že Ježíš vstal z mrtvých. Petr zpočátku tomu věřil, ale když Učitele nenašel, upadl do silných pochybností. Oni všichni byli nakloněni věřit tomu, že tělo odnesli židé. David se s nimi nechtěl přit, ale když odcházel, řekl: „Vy jste apoštolové a vy byste měli rozumět těmto věcem. Já se nebudu s vámi přit, nicméně, půjdu teď do domu Nikodéma, kam jsem na dnešní ráno povolal posly a až se shromáždí, pošlu je na jejich poslední misi jako zvěstovatele Učitelova vzkříšení. Já jsem slyšel Učitele říci, že až zemře, na třetí den vstane a já mu věřím.“ A když takhle promluvil ke sklíčeným a ztraceným vyslancům království, tento samozvaný vůdce komunikační a zpravodajské služby od apoštolů odešel. Když odcházel z horního pokoje, upustil do klína Matouše Léviho Jidášův měšec se všemi apoštolskými penězi.

Bylo kolem půl desáté, když poslední z dvaceti šesti Davidových poslů přišel do domu Nikodéma. David je ihned shromáždil na prostorném dvoře a oslovil je následovně:

„Muži, bratři! Po celou tu dobu jste mně sloužili v souladu s vaší přísahou mně danou a jeden druhému a vy jste svědkové, že jsem po vás nikdy neposlal klamnou informaci. Nyní se chystám vás poslat na vaši poslední misi jako dobrovolné posly království a tím vás zprošťuji vaší přísahy a rozpouštím sbor poslů. Muži, oznamuji vám, že jsme dokončili naši práci! Učitel již nepotřebuje smrtelné posly; on vstal z mrtvých. Ještě před svým zatčením nám řekl, že zemře a na třetí den opět vstane. Já jsem tu hrobku viděl—je prázdná. Mluvil jsem s Marií Magdalenou a čtyřmi dalšími ženami, které s Ježíšem mluvily. Teď vás propouštím, přeji vám šťastnou cestu a posílám vás s posledním úkolem a zpráva, kterou přinesete věřícím, bude znít: „Ježíš vstal z mrtvých; hrobka je prázdná.“

Většina z přítomných se snažila přemluvit Davida, aby to nedělal, ale nedokázali ho ovlivnit. Potom se pokoušeli odradit posly, ale ti nevěnovali pozornost těmto pochybovačným slovům. A tak krátce před desátou hodinou tohoto nedělního rána těchto dvacet šest běžců, jako první zvěstovatelé velké pravdy-faktu o vzkříšení Ježíše, vyrazilo na svoji poslední misi. A vypravili se s tímto posláním tak, jak to předtím mnohokrát

190:1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: “You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master’s resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I believe him.” And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030.3) It was about half past nine o’clock when the last of David’s twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030.4) “Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message which you shall bear to the believers is: ‘Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.’”

190:1.6 (2030.5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o’clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And they started out on this mission as they had on so

udělali při jiných příležitostech—naplňujíc svoji přísahu Davidu Zebedeovi a jeden druhému. David měl u těchto mužů nesmírnou důvěru. Vydali se na tuto misi, aniž by ztráceli čas rozhovory s těmi, kdo viděli Ježíše; Davidovi věřili na slovo. Většina z nich věřila v to, co jim David řekl a i ti, kteří nějak pochybovali, nesli tuto zprávu stejně jistě a stejně rychle.

Apoštolové—duchovní sbor království—jsou dnes shromážděni v horním pokoji, kde dávají najevo svůj strach a vyjadřují pochybnosti, zatímco ti to laici, symbolizující první pokus zespolečenštění evangelia Učitele o bratrství lidí, se pod vedením svého neohroženého a schopného vůdce vydávají na cestu hlásat o vzkříšení Spasitele světa a vesmíru. A oni se pouštějí do této významné služby ještě předtím, než Učitelovi vyvolení zástupci budou připraveni uvěřit jeho slovu, anebo přijmout svědectví očitých svědků.

Těchto dvacet šest posílů bylo posláno do domu Lazara v Betanii a do všech center věřících, od Beeršeby na jihu do Damašku a Sidónu na severu; od Filadelfie na východě do Alexandrie na západě.

Když se David rozloučil se svými bratry, šel do domu Josefa pro svoji matku a potom odešli do Betanie, aby se připojili k čekající rodině Ježíše. David zůstal v Betanii s Martou a Marií až do doby, kdy si vyřídily záležitosti se svým světským majetkem a doprovodil je na jejich cestě do Filadelfie, kde se připojily ke svému bratru Lazarovi.

Přibližně za týden od tohoto dne Jan Zebedeus přivedl Marii, matku Ježíše, do svého domu v Betsaidě. Jakub, nejstarší Ježíšův bratr, zůstal se svojí rodinou v Jerusalemu. Rút zůstala v Betanii se sestrami Lazara. Ostatní členové Ježíšovy rodiny se vrátili do Galileje. David Zebedeus odešel z Betanie s Martou a Marií do Filadelfie na počátku června, den po své svatbě s Rút, nejmladší sestrou Ježíše.

2. ZJEVENÍ JEŽÍŠE V BETANII

Od chvíle morontálního vzkříšení do chvíle vystoupení jeho ducha na nebesa, Ježíš se zjevil svým věřícím devatenáctkrát na různých místech ve viditelné podobě. Nezjevil se svým nepřátelům a ani těm, kteří nebyli schopni duchovního vnímání jeho odhalení ve viditelné podobě. Poprvé se zjevil pěti ženám u hrobky; jeho druhé zjevení Marii Magdaleně se rovněž stalo u hrobky.

Jeho třetí zjevení se událo kolem poledne v tuto neděli v Betanii. Krátce po poledni, když

many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

190:1.7 (2031.1) The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

190:1.8 (2031.2) These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

190:1.9 (2031.3) When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

190:1.10 (2031.4) In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Betsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters. The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

190:2.1 (2031.5) From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

190:2.2 (2031.6) The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after

nejstarší z bratrů Ježíše, Jakub, stál v zahradě Lazara před prázdnou hrobkou vzkříšeného bratra Marty a Marie, přemýšlejíc ve své mysli o zprávě, kterou jim asi před hodinou přinesl posel od Davida. Jakub měl vždy tendenci věřit v misi jejich nejstaršího bratra na zemi, ale již dávno ztratil spojení s prací Ježíše a začal silně pochybovat o nedávných prohlášeních apoštolů o tom, že Ježíš je Mesiáš. Celá rodina byla překvapena a zmatena zprávou, kterou posel přinesl. Ještě když Jakub stál před Lazarovou prázdnou hrobkou, přišla do domu Marie Magdalena a vzrušeně začala rodině vyprávět o svém zážitku v časných hodinách u hrobky Josefa. Než skončila, přišel David Zebedeus se svojí matkou. Růt samozřejmě této zprávě věřila a také Juda ji po rozhovoru s Davidem a jeho matkou Salome uvěřil.

Když mezitím hledali Jakuba a než ho našli, on stále stál v zahradě u hrobky a najednou pocítil něčí přítomnost, jakoby se někdo dotkl jeho ramene a když se otočil, uviděl vedle sebe pozvolně se zjevovající zvláštní postavy. Byl příliš překvapen, aby něco řekl a příliš vyděšen, aby utekl. A potom ta zvláštní postava promluvila: „Jakube, přišel jsem tě povolat do služby pro království. Připoj se k upřímným snahám svých bratrů a následuj mne.“ Když Jakub uslyšel vyslovit své jméno, věděl, že k němu mluví jeho nejstarší bratr Ježíš. Všichni měli větší či menší potíže rozpoznat Ježíše v morontialní formě, ale málokdo z nich nepoznal jeho hlas či jeho okouzující osobnost poté, když k nim začal mluvit.

Když Jakub pochopil, že k němu mluví Ježíš, začal padat na kolena s výkřikem: „Otče můj a bratře můj!“, ale Ježíš ho vyzval, aby zůstal stát, když budou spolu mluvit. A chodili po zahradě a rozmlouvali spolu téměř tři minuty; mluvili o minulosti a předvíдали události blízké budoucnosti. Když se přiblížili k domu, Ježíš řekl: „Sbohem, Jakube. Příště vás přivítám všechny spolu.“

Jakub, kterého ostatní v tu dobu hledali v Bethpage, se přitíhl do domu s voláním: „Právě jsem viděl Ježíše a mluvil s ním! Není mrtvý; on vstal z mrtvých! Pak však zmizel se slovy: „Sbohem, příště vás přivítám všechny spolu.“ Ještě nestačil domluvit, když se vrátil Juda a Jakub mu znovu vyprávěl svůj zážitek se setkání s Ježíšem v zahradě. A oni všichni začali věřit ve vzkříšení Ježíše. Jakub teď prohlásil, že se do Galileje nevrátí a David zvolal: „Jeho neviděly pouze rozrušené ženy; dokonce ho začínají vidět vyrovnaní muži. Já také čekám, že ho uvidím.“

noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

190:2.3 (2032.1) In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken, he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

190:2.4 (2032.2) When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees, exclaiming, "My father and my brother," but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes; talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, "Farewell, James, until I greet you all together."

190:2.5 (2032.3) James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: "I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, 'Farewell until I greet you all together.'" He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: "He is seen not only by excited women;

A David nečekal dlouho, poněvadž čtvrté dostupné smrtelnému vnímání zjevení Ježíše se stalo krátce po druhé hodině v tom stejném domě Marty a Marie, když se objevil ve viditelné podobě před celou svojí pozemskou rodinou a jejich přáteli. Celkem jich tam bylo dvacet. Učitel se objevil v otevřených zadních dveřích se slovy: „Pokož s vámi. Zdravím ty, kteří mně kdysi byli blízcí v těle a bratrsky zdravím své bratry a sestry v království nebeském. Jak jste mohli pochybovat? Proč jste tak dlouho otáleli, než jste se rozhodli následovat světlo pravdy celým svým srdcem? Přijďte proto všichni do bratrství Ducha Pravdy v království Otce.“ Když se začínali vzpomínat na první ohromení a přibližovali se k němu, jakoby se ho chystali obejmout, on před jejich očima zmizel.

Všichni se chtěli rozběhnout do města povědět pochybujícím apoštolům o tom, co se stalo, ale Jakub je zadržel. Pouze Marii Magdaleně bylo dovoleno, aby se vrátila do domu Josefa. Jakub jim zakázal šířit skutečnost o této morontialní návštěvě kvůli určitým věcem, které mu Ježíš řekl při jejich rozhovoru v zahradě. A Jakub nikdy neprozradil žádné podrobnosti ze své debaty se vzkříšeným Učitelem v tento den v domě Lazara v Betanii.

3. V DOMĚ JOSEFA

Páté morontialní zjevení Ježíše, viditelné smrtelným zrakem, se událo v přítomnosti přibližně dvaceti pěti věřících žen, které byly shromážděny v domě Josefa z Arimatie, kolem čtvrt na pět v tu samou neděli odpoledne. Marie Magdalena se vrátila do Josefova domu pouze pět minut před tímto zjevením. Jakub, bratr Ježíše, přikázal, aby se apoštolům neřeklo nic o Učitelově zjevení v Betanii. Ale Marii neřekl, aby nic neříkala o této události svým věřícím sestrám. A tak Marie, poté, až si vyžádala od všech žen slib mlčení, pověděla jim co se nedávno stalo při její návštěvě Ježíšovy rodiny v Betanii. Když byla uprostřed tohoto svého napínavého vyprávění, tak se nad nimi rozestřelo náhlé a velebné ticho; spatřily ve svém středu plně viditelnou postavu vzkříšeného Ježíše. Pozdravil je slovy: „Pokož s vámi. V bratrském království nebude ani žid ani jinověrec, ani bohatý ani chudý, ani svobodný ani nesvobodný, ani muž ani žena. Vy jste také povolány hlásat radostné zprávy o svobodě lidstva prostřednictvím evangelia synovstva s Bohem v království nebeském. Jděte do celého světa hlásat toto evangelium a tímto utvrzujte věřící v jejich víře. A při této činnosti nezapomínejte pomáhat nemocným a posilovat ty, kteří jsou malomyslní a bázlíví. Já budu stále s vámi i ve všech koncích

even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself.”

190:2.6 (2032.4) And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o'clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: “Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father's kingdom.” As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

190:2.7 (2032.5) They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph's house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

3. AT THE HOME OF JOSEPH

190:3.1 (2033.1) The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o'clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph's house just a few minutes before this appearance. James, Jesus' brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master's appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus' family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus. He greeted them, saying: “Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the good news of the liberty of mankind through the gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And

země.“ A když toto řekl, zmizel jim před očima. Ženy padly tváří k zemi a mlčky se modlily.

Z pěti morontiaálních zjevení Ježíše, která se doposud udála, Marie Magdalena byla svědkem čtyř.

V důsledku vyslání poslů v průběhu dopoledne a kvůli neúmyslnému unikání zpráv o tomto zjevení Ježíše v domě Josefa se na podvečer k židovským vládcům doneslo, že se po městě mluví o tom, že Ježíš vstal z mrtvých a že mnoho lidí tvrdí, že ho viděli. Tyto řeči Velkou radu vyburcovaly k jednání. Po rychlé poradě s Annášem svolal Kaifáš radu Velké rady na osmou hodinu toho večera. Bylo to právě na této poradě, kde se rozhodlo, že každý člověk, který se zmíní o vzkříšení Ježíše, bude vyloučen ze synagogy. Dokonce tam bylo navrženo, aby každý, kdo tvrdí, že viděl Ježíše, byl popraven; nicméně, tento návrh nebyl schválen, poněvadž jednání skončilo hádkou, hraničící s opravdovou panikou. Troufli si skoncovat s Ježíšem a mysleli si, že se jim to podařilo. Brzy měli zjistit, že jejich opravdové potíže s tímto člověkem z Nazaretu právě začaly.

4. ZJEVENÍ ŘEKŮM

Kolem půl páté se odehrlo šesté zjevení morontiaální podoby Učitele před přibližně čtyřiceti věřících Řekům, kteří byli shromážděni v domě člověka jménem Flavius. Ve chvíli, kdy diskutovali o zprávách o vzkříšení Učitele, on sám se zjevil v jejich středu, přestože dveře byly uzavřeny závorou a řekl jim: „Pokoj s vámi. I když Syn Člověka se na zemi objevil mezi židy, přišel pomáhat všem lidem. V království mého Otce nebudou ani židé, ani jinověrci; vy všichni budete bratři—synové Boží. Jděte proto do celého světa hlásat toto evangelium spasení tak, jak jste ho dostali od vyslanců království a já vás přijmu do bratrství synů Otce ve víře a v pravdě.“ A když jim udělil takové pokyny, zmizel a již ho nikdy nespatriili. Zůstali v domě po celý večer; byli příliš zachváceni hrůzou a strachem, aby vyšli ven. Žádný z těchto Řeků v tu noc nespál; zůstali vzhůru debatujíc o těchto věcech a doufajíc, že Učitel je možná ještě znovu navštíví. V této skupině bylo mnoho Řeků, kteří byli v Getsemanské zahradě v době, kdy vojáci zatklí Ježíše a Jidáš ho zradil svým polibkem.

while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth.” And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

190:3.2 (2033.2) Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

190:3.3 (2033.3) As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this appearance of Jesus at Joseph's house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o'clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues any person who made mention of Jesus' resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

190:4.1 (2033.4) About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: "Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren — the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth." And when he had thus charged them, he took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them.

Zvěsti o vzkříšení Ježíše a zprávy o jeho četných zjeveních před svými stoupenci se velmi rychle šířily a celý Jerusalema a celé město tím bylo krajně vzrušeno. Učitel se již zjevil své rodině, ženám a Řekům a brzy se zjeví před svými apoštoly. Velká rada zakrátko začne řešit tyto nové problémy, které tak znenadání dopadly na židovské vládce. Ježíš myslí hodně na své apoštoly, ale chce jim ještě dopřát několik hodin důležitého přemítání a hlubokého uvažování předtím, než je navštíví.

5. PROCHÁZKA SE DVĚMA BRATRY

V Emausu, přibližně deset kilometrů západně od Jerusalema, žili dva bratři, pastýři, kteří strávili paschátní týden v Jerusalemu, kde se zúčastnili obřadů obětování, ceremoniálních slavností a hostin. Starší z bratrů Kleofáš částečně věřil v Ježíše; v každém případě byl kvůli tomu vyloučen ze synagogy. Jeho bratr Jákob nebyl věřícím v Ježíše, i když ho velmi zaujalo to, co slyšel o učení Učitele a jeho činech.

V toto nedělní odpoledne, několik minut před pátou hodinou, se oba bratři nacházeli asi pět kilometrů od Jerusalema na cestě do Emausu a povíдали si velmi soustředěně o Ježíšovi, jeho učení, činech a především o zvěstech, že jeho hrobka byla nalezena prázdná a že nějaké ženy s ním mluvily. Kleofáš napůl věřil těmto zvěstem, ale Jákob trval na tom, že celá záležitost je pravděpodobně podvod. Když takto debatovali a argumentovali na cestě k domovu, přistoupila k nim morontální podoba Ježíše; bylo to jeho sedmé zjevení. Kleofáš častokrát slyšel Ježíše kázat a několikrát s ním jedl v domech jerusalemských věřících. Ale Učitele nepoznal ani poté, když s nimi teď tak upřímně mluvil.

Nějakou dobu šli mlčky, načež Ježíš řekl: „O čem jste si povíдали tak horlivě předtím, než jsem k vám přišel?“ A když toto Ježíš řekl, zůstali stát a dívali se na něho se skličujícím překvapením. Kleofáš řekl: „Cožpak ty, jestli přicházíš z Jerusalema, nevíš o věcech, které se nedávno udály?“ Učitel se zeptal: „Jaké věci?“ Kleofáš odpověděl: „Jestli o těchto věcech nic nevíš, tak jsi jediný v Jerusalemu, kdo neslyšel zvěsti o Ježíši Nazaretském, který byl velkým prorokem ve slovech a v činech před Bohem a celým národem. Veleknězi a naši vládcové ho vydali Římanům a

Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

190:4.2 (2034.1) Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and thoughtful consideration before he visits them.

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

190:5.1 (2034.2) At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

190:5.2 (2034.3) On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

190:5.3 (2034.4) After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things which have recently happened?" Then asked the Master, "What things?" Cleopas replied: "If you do not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the

žádali, aby ho ukřižovali. Je nás mnoho, kteří nyní doufáme, že on vysvobodí Izrael z područí pohanů. Ale to není všechno. Dnes je to třetí den od jeho ukřižování a nějaké ženy nás udivily svým tvrzením, že tohoto rána šly časně k jeho hrobce a našly ji prázdnou. A tyto stejné ženy říkají, že s tímto člověkem mluvily; ony tvrdí, že vstal z mrtvých. A když ženy toto řekly mužům, dva z jeho apoštolů běželi k hrobce a také ji našli prázdnou—a tady Jákob přerušil svého bratra slovy: „ale Ježíše neviděli.“

Pokračovali v chůzi a Ježíš jim řekl: „Jak pomalu chápete pravdu! Když říkáte, že vaše debata je o učení a činech tohoto člověka, tak vás mohu poučit, jelikož jsem více než obeznámen s tímto učením. Nepamatujete si, že tento Ježíš vždy učil o tom, že jeho království není z tohoto světa a že všichni lidé, poněvadž jsou synové Boží, naleznou svobodu a volnost v duchovní radosti, kterou dává bratrství, založené na láskyplné službě v tomto novém království pravdy—nebeské lásky Otce? Vy si nevzpomínáte na to, že tento Syn Člověka vyhlásil spasení Boží všem lidem, pomoc nemocným a trpícím a osvobození těch, kteří jsou spoutáni strachem a zotročení zlem? Nevíte, že tento člověk z Nazaretu řekl svým učedníkům, že musí jít do Jerusalema, kde bude vydán do rukou nepřátel, kteří ho popraví a že na třetí den on vstane z mrtvých? Vy jste toto všechno neslyšeli? A nečetli jste nikdy ve Spisech o tom dnu spasení pro židy i pohany, kde se říká, že skrze něho budou blahoslaveny všechny rody na zemi; že on uslyší nárek potřeby a spasí duše chudých, kteří ho vyhledají; že všechny národy ho budou nazývat blahoslavený? Že takový Osvoboditel bude jako stín obrovské skály ve zpustošené krajině. Že nakrmí stádo jako opravdový pastýř, shromažďující své ovečky ve své náruči a nesoucí je něžně na své hrudi. Že otevře oči duchovně slepým a vyvede uvězněné v zoufalství do dokonalé svobody a světla; že všichni, pobývající v temnotě, uvidí velké světlo věčného spasení. Že posílí zdrcené, vyhlásí svobodu zajatcům hříchu a otevře vězení těm, kteří jsou zotročení strachem a spoutání zlem. Že utěší truchlící a poskytne jim radost spasení namísto zármutku a trápení. Že se stane přáním pro všechny národy a nekonečnou radostí těch, kteří touží po spravedlnosti. Že Syn pravdy a spravedlnosti se stane pro svět léčivým světlem a spásou silou; že dokonce spasí svůj národ od jeho hříchu; že bude opravdu hledat ztracené a přinášet jim spásu. Že nezníčí slabé, ale spasí všechny ty, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti. Že ti, kteří v něho věří, budou mít věčný život. Že rozlije svůj duch na celé lidstvo a že tento Duch Pravdy bude v každém věřícím

people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to the tomb and likewise found it empty” — and here Jacob interrupted his brother to say, “but they did not see Jesus.”

190:5.4 (2035.1) As they walked along, Jesus said to them: “How slow you are to comprehend the truth! When you tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father's love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness. That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are

pramenem vody, prýšticí do věčného života. Nepochopili jste, jak významné je evangelium království, které vám podal tento člověk? Opravdu nevnímáte, jaké velké spasení se k vám přiblížilo?"

Mezitím přišli blízko k vesnici, kde tito bratři žili. Od okamžiku, kdy je Ježíš začal poučovat, pokračujíc v cestě, tito dva muži nepromluví ani slovo. Brzy přišli ke svému skrovnému příbytku a Ježíš se chystal od nich odejít a pokračovat na své cestě, ale oni ho přinutí vejít do domu a zůstat u nich. Trvali na tom, že je již téměř noc a aby u nich přenocoval. Nakonec Ježíš souhlasil a zakrátko po příchodu do domu zasedli za stůl k jídlu. Bratři mu podali chléb, aby ho požehnal a když ho začal lámat a podávat jim ho, otevřeli se jim oči a Kleofáš poznal, že jejich hostem je sám Učitel. A když řekl: „To je Učitel...“, morontální Ježíš jim zmizel z očí.

A potom jeden druhému řekli: „Není divu, že naše srdce v nás hořela, když k nám promlouval na cestě domů, snažíc se nám pomoci pochopit učení Spisů!“

Nechtěli ztrácet čas jídlem. Viděli morontálního Ježíše a proto vyběhli z domu a běželi zpět do Jerusalema rozhlásit radostné zprávy o vzkříšeném Spasiteli.

Kolem deváté hodiny toho večera a krátce předtím, než se Učitel zjevil svým deseti apoštolům, tito dva rozrušení bratři vtrhli k nim do horního pokoje, oznamujíc, že viděli Ježíše a mluvili s ním. A řekli všechno, co jim Ježíš pověděl a že ho nepoznali až do chvíle, když začal lámat chléb.

lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?"

190:5.5 (2035.2) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall, and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, "It is the Master —," the morontia Jesus vanished from their sight.

190:5.6 (2036.1) And then they said, the one to the other, "No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened up to our understanding the teachings of the Scriptures!"

190:5.7 (2036.2) They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house, hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

190:5.8 (2036.3) About nine o'clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

Kapitola 191. Zjevení apoštolům a ostatním vůdcům

⇨ 190

Kniha Urantia

192 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 191 ZJEVENÍ APOŠTOLŮM A OSTATNÍM VŮDCŮM

Sekce

Úvod

1. Zjevení Petrovi
2. První zjevení apoštolům
3. S morontialními tvory
4. Desáté zjevení (ve Filadelfii)
5. Druhé zjevení apoštolům
6. Zjevení v Alexandrii

Úvod

NEDĚLNÍ vzkříšení bylo děsivým dnem v životě apoštolů; deset z nich strávilo podstatnou toho dne v horním pokoji za zatarasenými dveřmi. Mohli z Jerusalema uprchnout, ale báli se zatčení zmocněnci Velké rady, jestli by vyšli z domu ven. Tomáš rozebíral své potíže o samotě v Betfage. Bylo by mu mnohem lépe, kdyby zůstal se svými apoštolskými druhy a pomohl jim usměrnit jejich debaty na prospěšnější témata.

Po celý den se Jan držel myšlenky, že Ježíš vstal z mrtvých. Vybavil si přinejmenším pět různých příležitostí, kdy Učitel prohlásil, že vstane z mrtvých a alespoň tři situace, kdy se zmiňoval o třetím dnu. Janův postoj měl na apoštoly značný vliv, především na jeho bratra Jakuba a na Natanaela. Jan by měl ještě na ně mnohem větší vliv, kdyby nebyl nejmladším z celé skupiny.

Jejich skrývání mělo hodně co do činění s jejich potížemi. Jan Marek je udržoval ve spojení s vývojem událostí u chrámu a sděloval jim ty početné zvěsti, které hýbaly městem, ale

PAPER 191 APPEARANCES TO THE APOSTLES AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

INTRODUCTION

191:0.1 (2037.1) RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

191:0.2 (2037.2) All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

191:0.3 (2037.3) Their isolation had much to do with their troubles. John Mark kept them in touch with developments about the temple and informed them as to the many rumors gaining headway in

nedostalo se mu zpráv od jednotlivých skupin věřících, kterým se již zjevil Ježíš. To byla dříve činnost, kterou vykonávali poslové Davida, ale ti všichni byli pryč na své poslední misi jako zvěstovatelé vzkříšení těm skupinám věřících, kteří žili na vzdálených místech od Jerusalema. Poprvé za ty všechny roky si apoštolové uvědomili, jak hodně byli závislí na Davidových poslech ohledně svých denních informací, týkajících se záležitostí království.

Po celý tento den Petr charakteristicky emočně kolísal mezi vírou a pochybnostmi o vzkříšení Učitele. Petr měl neustále na očích pohled na pohřební plátna, ležící v hrobce tak, jakoby Ježíšovo tělo se z nich právě vypařilo. „Ale,“ uvažoval Petr, „kdyby vstal z mrtvých a ukázal se ženám, proč se neukáže nám, svým apoštolům?“ V Petrovi narůstal smutek, když si pomyslel, že možná Ježíš k nim nepřišel kvůli němu, protože ho tehdy v noci ve dvoře Annáše zapřel. A pak se opět rozveselil pomyšlením na zprávu, kterou mu přinesly ženy: „Jděte a povězte to mým apoštolům—a Petrovi.“ Ale, aby získal povzbuzení z této zprávy znamenalo by to, že musí ženám uvěřit, že opravdu viděly a slyšely vzkříšeného Učitele. A tak Petr kolísal mezi vírou a pochybnostmi po celý den až do chvíle krátce po osmé hodině, kdy se odvážil vyjít na dvůr. Petr se domníval, že když odejde od apoštolů, tak možná nebude bránit Ježíšovi k nim přijít kvůli svému zapření Učitele.

Jakub Zebedeus zpočátku prosazoval, aby všichni šli k hrobce; on se silně přikláněl k tomu, aby něco udělali a dostali se tak věci na kloub. Byl to Natanael, který byl proti Jakubovu názoru a bránil jim vyjít ven s tím, že jim připomínal Ježíšovo varování zbytečně v takové chvíli nevystavovat své životy v nebezpečí. V poledne se Jakub dohodl s ostatními, že zůstanou kde jsou a budou trpělivě čekat. Moc toho neřekl; byl nesmírně zklamán, poněvadž Ježíš se jim nezjevil a také nevěděl o četných Učitelových zjeveních jiným skupinám a jedincům.

Ondřej toho dne především naslouchal. Byl tou situací nesmírně zmaten a měl v sobě hodně pochybností, ale alespoň již cítil určitý pocit svobody od odpovědnosti za vedení svých apoštolských druhů. Byl opravdu vděčný za to, že ho Učitel zbavil břemene vůdcovství ještě předtím, než na ně dolehly tyto obtížné časy.

V průběhu dlouhých a únavných hodin tohoto tragického dne jediným podpůrným vlivem skupiny

the city, but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily information regarding the affairs of the kingdom.

191:0.4 (2037.4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:0.5 (2037.5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:0.6 (2038.1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least enjoyed a certain sense of freedom from responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

191:0.7 (2038.2) More than once during the long and weary hours of this tragic day, the only sustaining

byly časté charakteristické komentáře Natanaela, které měly v sobě filozofické rady. On byl skutečným zklidňujícím faktorem celé desítky po celý ten den. Ani jedinkrát nedal najevo svůj postoj ohledně víry či nevíry ve vzkříšení Učitele. Ale s ubývajícím dnem se začal vzrůstající měrou přiklánět k názoru, že Ježíš splnil svůj slib o tom, že opět vstane z mrtvých.

Šimon Zélóta byl příliš zdrcen na to, aby se zúčastnil diskuzí. Většinu času seděl na pohovce v rohu pokoje obličejem ke zdi; za celý den pronesl jen několik slov. Jeho představa o království byla roztržena a nebyl schopen si představit, že by vzkříšení Učitele mohlo podstatně tuto situaci změnit. Jeho zklamání bylo velmi osobní a natolik hluboké, aby se z něho vzpamatoval v krátké době a to i tváří v tvář takovému ohromujícímu faktu jako je vzkříšení.

Zvláštní bylo, že obvykle nevyjadřující se Filip po celé odpoledne tohoto dne hodně mluvil. Během dopoledne toho moc neřekl, ale celé odpoledne pokládal ostatním apoštolům otázky. Petra tyto Filipovy otázky často obtěžovaly, ale ostatní brali jeho dotazy v přátelském duchu. Filipa především zajímalo a chtěl se to dozvědět, že jestliže Ježíš skutečně vyšel z hrobky, zdali na jeho těle budou vidět fyzické stopy po ukřižování.

Matouš byl nesmírně zmaten; naslouchal diskuzím svých druhů, ale většinu času strávil přemýšlením o problému jejich budoucích financí. Nehledě na Ježíšovo domnělé vzkříšení, Jidáš již tady nebyl. David finance v tichosti předal jemu a celá skupina byla bez spolehlivého vůdce. Ještě však předtím, než se Matouš vrátil k hlubšímu uvažování o jejich argumentech ohledně vzkříšení, uviděl Učitele vlastníma očima.

Dvojčata Alfeusova se těchto vážných debat téměř nezúčastnila; byla dost zaměstnána jejich obvyklými úkoly. Jeden z nich vyjádřil postoj jich obou, když v odpověď na Filipovu otázku řekl: „My vzkříšení nerozumíme, ale naše matka říká, že s učitelem mluvila a my ji věříme.“

Tomáš prožíval jedno z jeho typických období zoufalství a deprese. Část dne prospal a zbytek dne strávil tím, že se procházel po kopcích. Cítil potřebu připojit se k apoštolům, ale touha být sám se sebou o samotě byla silnější.

Učitel odložil své první morontální zjevení apoštolům z mnoha důvodů. Zaprvé, chtěl jim

influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

191:0.9 (2038.4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

191:0.10 (2038.5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

191:0.11 (2038.6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them expressed the attitude of both when he said, in reply to a question asked by Philip: "We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her."

191:0.12 (2038.7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:0.13 (2038.8) The Master put off the first morontia appearance to the apostles for a number of

dopřát čas poté, kdy se dozvěděli o vzkříšení, aby se mohli zamyslet nad tím, co jim řekl o své smrti a vzkříšení, když byl ještě s nimi v těle. Učitel chtěl, aby Petr bojoval s některými svými typickými problémy předtím, než se všem zjeví. Zadrugé, chtěl, aby Tomáš byl s nimi ve chvíli jeho prvního zjevení. Jan Marek našel Tomáše v domě Šimona v Betfage časně tohoto nedělního rána a kolem jedenácté o tom informoval apoštoly. V průběhu dne byl Tomáš připraven se k nim v jakoukoliv dobu vrátit, kdyby Natanael, nebo dva z ostatních apoštolů pro něho přišli. On se opravdu chtěl vrátit, ale způsob, jak od nich odešel v ten předcházející večer, v něm stále ještě zanechal tolik hrstosti, že by se sám tak brzy k nim nevrátil. Následující den byl natolik sklíčený, že mu to trvalo téměř týden, než se rozhodl k nim vrátit. Apoštolové čekali na něho a on čekal na své bratry, že ho vyhledají a požádají, aby se k nim vrátil. Tomáš proto zůstal sám a oddělený od svých druhů až do večera příští neděle, když po setmění Petr a Jan přišli do Betfage a přivedli ho zpět. A to je také důvod, proč apoštolové neodešli do Galileje ihned poté, kdy se jim Ježíš poprvé zjevil; nechtěli odejít bez Tomáše.

reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethpage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o'clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethpage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. ZJEVENÍ PETROVI

Bylo těsně před půl devátou tohoto nedělního večera, když se v zahradě domu Marka zjevil Ježíš Šimonu Petrovi. Bylo to jeho osmé morontiaální zjevení. Od chvíle, kdy zapřel svého Učitele, Petr žil s těžkým břemenem pochybnosti a viny. Celou sobotu a celou tuto neděli bojoval se strachem, že možná již není apoštolem. Chvil se při pomýšlení na osud Jidáše a dokonce si myslel, že on také zradil svého Učitele. Po celé toto odpoledne přemýšlel o tom, že jeho přítomnost s apoštoly může být důvodem, proč se jim Ježíš nezjevil, ale to samozřejmě za předpokladu, že skutečně vstal z mrtvých. A právě Petrovi, který byl v takovém rozpoložení mysli a v takovém stavu duše, se Ježíš zjevil, když se tento sklíčený apoštol procházel mezi květinovými záhony a keři.

Když si Petr připomněl láskyplný pohled Učitele jak procházel kolem něj sloupovím v Annášově dvoře a když přemýšlel o té krásné zprávě, kterou mu přinesly tohoto rána ženy, které přišly od hrobky: „Jděte a povězte mým apoštolům—a Petrovi—a uvažoval o těchto znacích slitování, jeho víra začala překonávat jeho pochybnosti. Zastavil se, sevřel pěsti a hlasitě zvolal: „Já věřím, že vstal z mrtvých; půjdu a řeknu to svým bratrům.“ A když to řekl, náhle se před ním objevila postava člověka, která k němu

1. THE APPEARANCE TO PETER

191:1.1 (2039.1) It was near half past eight o'clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this Sunday he had fought the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus' appearing to them, provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

191:1.2 (2039.2) When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas's porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, "Go tell my apostles — and Peter" — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: "I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren." And as he said this, there suddenly appeared in front of him

promluvila známým hlasem: „Petře, nepřítelé tě chtěli získat, ale já jsem tě nedal. Věděl jsem, že to nebylo od srdce, když jsi mne zapřel; proto jsem ti odpustil ještě dříve, než jsi o to požádal; ale teď musíš přestat myslet na sebe a své problémy, když se máš připravit přinést radostné zprávy o evangeliu těm, kteří zůstávají v temnotě. Nezabývej se již více tím, co můžeš dostat od království, ale raději se snaž o to, abys dal co můžeš těm, kteří žijí v zoufalé duchovní chudobě. Připrav se, Šimone, na boj nové doby, na zápas s duchovní temnotou a zhoubnou pochybovačností lidských materiálních myslí.“

Téměř pět minut se Petr a morontální Ježíš procházeli po zahradě a hovořili o věcech minulých, přítomných a budoucích. Potom mu Učitel zmizel z pohledu se slovy: „Sbohem, Petře, do setkání s tebou a tvými bratry.“

Na krátkou chvíli Petra přemohl pocit uvědomění, že mluvil se vzkríšeným Učitelem a že si může být jistý tím, že je stále vyslancem království. Právě teď uslyšel, jak ho proslavený Učitel vyzval, aby pokračoval v kázání evangelia. A s těmito přívaly pocitů běžel do horního pokoje ke svým apoštolským druhům a sotva dechu popadajíc vzrušeně zvolal: „Viděl jsem Učitele; byl v zahradě. Mluvil jsem s ním a odpustil mi.“

Prohlášení Petra, že viděl Ježíše v zahradě, mělo okamžitý hluboký dopad na jeho druhy apoštoly a byli již připraveni zbavit se svých pochybností, když povstal Ondřej a varoval je, aby příliš nedali na slova svého bratra. Ondřej jim naznačil, že Petr již dříve viděl věci, které nebyly skutečné. Přestože Ondřej se nezmínil přímo o vidění v tu noc na Galilejském moři, kdy Petr tvrdil, že viděl Ježíše, jak k nim přichází po vodě, řekl toho dost, aby všichni přítomní pochopili, že má na mysli tento případ. Šimon Petr byl velmi raněn nařčením svého bratra a okamžitě upadl do stavu sklíčeného mlčení. Dvojčata Petra velmi litovala a oba šli za Petrem vyjádřit mu svůj soucit a říci, že oni mu věří a zdůraznili, že jejich vlastní matka také viděla Učitele.

2. PRVNÍ ZJEVENÍ APOŠTOLŮM

Krátce po deváté hodině toho večera, po odchodu Kleofáše a Jáкова, ve chvíli, kdy dvojčata Alfeusova utěšovala Petra a Natanael se přel s Ondřejem a kdy deset apoštolů bylo

the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: “Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men.”

191:1.3 (2039.3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, “Farewell, Peter, until I see you with your brethren.”

191:1.4 (2039.4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: “I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has forgiven me.”

191:1.5 (2040.1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:2.1 (2040.2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while the Alpheus twins comforted Peter, and while Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper

shromážděno v horním pokoji a všechny dveře byly zavřeny na závoru kvůli strachu ze zatčení, se mezi nimi znenadání objevil Učitel v morontialní podobě a řekl: „Pokoj s vámi. Proč mé zjevení vás tak vyděsilo, jako byste viděli ducha? Neřekl jsem vám o těchto věcech, když jsem byl s vámi v těle? Neřekl jsem vám, že veleknězi a vládcové mě vydají na smrt, že jeden z vás mne zradí a že třetího dne vstanu zmrtvých? Proč tedy všechny tyto vaše pochybnosti a celá tato debata o zprávách žen, Kleofáše a Jákoba a také Petra? Jak ještě dlouho budete pochybovat o mých slovech a odmítat uvěřit mým slibům? A teď, když mne opravdu vidíte, uvěříte? I nyní tady jeden z vás není. Až se opět znovu sejdete a s jistotou budete vědět všechno o tom, že Syn Člověka vstal z hrobky, odejděte odtud do Galileje. Mějte víru v Boha; mějte víru jeden v druhého; a tak vstoupíte do nové služby pro blaho království nebeského. Já s vámi zůstanu v Jerusalemu do doby, až budete připraveni odejít do Galileje. Můj pokoj nechávám s vámi.“

Když morontialní Ježíš k nim pronesl tato slova, v mžiku jim zmizel z očí. A apoštolové padli na tvář, velebic Boha a uctívajíc svého zmizelého Učitele. To bylo deváté morontialní zjevení Učitele.

3. S MORONTIÁLNÍMI TVORY

Celý následující den, pondělí, Ježíš strávil s morontialními tvory, kteří se v tu dobu nacházeli na Urantii. Společně s různými kategoriemi smrtelných bytostí přechodného období ze sedmi obytných světů Satanie přišlo na Urantii více než jeden milion morontialních upravovacích tvorů a pomocníků zúčastnit se procesu morontialního přechodu Učitele. Morontialní Ježíš strávil s těmito nádhernými inteligentními tvory čtyřicet dní. Ježíš učil morontialní tvory a od jejich vedoucích se poučil o přechodném morontialním životě, kterým procházejí smrtelní obydlí světů Satanie během jejich postupu skrze systém morontialních sfér.

V to pondělí, kolem půlnoci, morontialní forma Učitele byla upravena pro přechod na druhou úroveň morontialního vývoje. Když se napříště zjevil svým smrtelným pozemským dětem, představoval morontialní bytost druhé úrovně. Jak Učitel postoupil v morontialním životě, pro morontialní usměrňující bytosti a jejich transformující pomocníky bylo stále více a více obtížnější dělat Učitele viditelným pro smrteln a materiální oči.

Ježíš přešel na třetí úroveň morontialního bytí v pátek, 14. dubna; na čtvrtou úroveň v pondělí 17. dubna; na pátou v sobotu 22. dubna; na šestou ve

chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women, Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

191:2.2 (2040.3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

191:3.1 (2040.4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

191:3.2 (2041.1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

191:3.3 (2041.2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on

čtvrtek 27. dubna; na sedmou v úterý 2. května; na úroveň jerusemského občanství v neděli 7. května; a v neděli 14. května byl přijat Nejsvrchovanější Edentie.

Tímto způsobem Michael Nebadonský završil svoji empirickou službu ve vesmíru, poněvadž v rámci svých předchozích poskytnutí sebe sama poznal plně život vzestupných smrtelníků času a prostoru od úrovně pobytu na centrálním světě souhvězdí až po službu v centrálním světě supervesmíru. A právě díky těmto morontialním zkušenostem Syn-Tvořitel Nebadonu fakticky ukončil a důstojně završil své sedmé a poslední vesmírné poskytnutí sebe sama.

4. DESÁTÉ ZJEVENÍ (VE FILADELFIÍ)

Desáté morontialní zjevení Ježíše, viditelné smrtelníkům, se událo krátce po osmé hodině v úterý, 11. dubna, ve Filadelfii, kdy se zjevil Abnérovi, Lazarovi a přibližně sto padesáti jejich druhům, včetně více než padesáti ze sedmdesáti členů sboru evangelistů. K tomuto zjevení došlo hned po zahájení mimořádného shromáždění v synagoze, které svolal Abnér, aby se projednalo ukřižování Ježíše a probírala se nedávná zpráva o vzkříšení, kterou přinesl Davidův posel. Vzhledem k tomu, že vzkříšený Lazar byl nyní členem této skupiny věřících, nebylo pro ně těžké uvěřit zprávě, že Ježíš vstal z mrtvých.

Ve chvíli, kdy Abnér a Lazar, stojící spolu na kazatelně, zahájili toto shromáždění v synagoze, všichni přítomní věřící uviděli postavu Učitele, která se před nimi náhle objevila. Ježíš poodešel vpřed z místa, když se zjevil mezi Abnérem a Lazarem, kteří ho neviděli a přivítal shromáždění slovy:

„Pokoj s vámi. Vy všichni víte, že máme jednoho nebeského Otce a že je jenom jedno evangelium království—radostná zpráva o daru věčného života, který lidé získají skrze víru. Když se radujete ze své oddanosti evangeliu, modlete se k Otci pravdy, aby naplnil vrchovatě vaše srdce novou a větší láskou k vašim bratrům. Musíte milovat všechny lidi tak, jak já jsem miloval vás; musíte sloužit všem lidem tak, jak já jsem sloužil vám. S účastným pochopením a bratrskou láskou přijímejte do svého společenství všechny bratry, kteří jsou oddaní hlásání radostných zpráv, bez ohledu na to, zdali jsou židé či jinověrci, Řekové či

Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jerusalem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

191:3.4 (2041.3) In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final universe bestowal.

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

191:4.1 (2041.4) The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

191:4.2 (2041.5) The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

191:4.3 (2041.6) "Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or

Římané, Peršané či Etiopané. Jan oznámil přicházející království; také vy jste plnou silou evangelium hlásali; Řekové již učí o radostných zprávách; a já brzy pošlu Duch Pravdy do duší všech těch lidí, mých bratrů, kteří nezištně věnují své životy osvícení svých bližních, kteří zůstávají v duchovní temnotě. Vy všichni jste děti světla; proto neupadněte do matoucí spleti nekonečné podezřavosti a lidské nesnášenlivosti. Jestli jste díky víře povzneseni natolik, že milujete nevěřící, neměli byste také stejně tak milovat vaše věřící bratry v tom široko se šířícím bratrství víry? Pamatujte si: když budete milovat jeden druhého, všichni lidé budou vědět, že jste mými apoštoly.

Proto nyní jděte do celého světa hlásat toto evangelium otcovství Boha a bratrství lidí všem národům a rasám a buďte stále moudří při volbě metod představování radostných zpráv rozdílným kmenům a rasám lidstva. Darem jste obdrželi toto evangelium království a darem dávejte radostné zprávy všem národům. Nebojte se odporu zla, poněvadž já budu s vámi stále, a to až do konce věků. A můj pokoj nechávám s vámi.

Když řekl slova—a můj pokoj nechávám s vámi—zmizel jim z očí. S výjimkou jednoho z jeho zjevení v Galileji, kde ho uvidělo najednou více než pět set věřících, tato skupina ve Filadelfii obsahovala největší počet smrtelníků, spatřivši ho při jedné události.

Časně ráno následujícího dne, když apoštolové ještě byli v Jerusalemu a čekali na emoční zotavení Tomáše, títo věřící z Filadelfie se rozešli šířit zprávu o tom, že Ježíš Nazaretský vstal z mrtvých.

Příštího dne, ve středu, Ježíš strávil bez přerušení ve společnosti svých morontálních druhů a v průběhu odpoledne ho navštívili delegáti z obytných světů každé lokální soustavy obydlených sfér z celého souhvězdí Norlatiadeku. A ti všichni měli radost vidět jejich Tvořitele jako jednoho z jejich vlastního řádu vesmírných bytostí.

5. DRUHÉ ZJEVENÍ APOŠTOLŮM

Tomáš strávil osamělý týden sám v kopcích v okolí Olivové hory. Během této doby se viděl pouze s lidmi v domě Šimona a Jana Marka. Bylo přibližně devět hodin v sobotu, 15. dubna, když dva apoštolové našli a přivedli zpět k nim do jejich stanoviště v Markově domě. Následujícího dne si Tomáš vyslechl příběhy o Učitelových různých

Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading household of faith? Remember, as you love one another, all men will know that you are my disciples.

191:4.4 (2042.1) "Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your choice of methods for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you."

191:4.5 (2042.2) When he had said, "My peace I leave with you," he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:4.6 (2042.3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:4.7 (2042.4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:5.1 (2042.5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon's house and John Mark. It was about nine o'clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their rendezvous at the Mark home. The next day

zjeveních, ale tvrdošijně jim odmítal uvěřit. Tvrdil, že Petrovo nadšení je natolik ovlivnilo, že mu uvěřili, že viděl Učitele. Natanael se ho snažil přesvědčit, ale marně. Přecitlivělá umíněnost Tomáše a jeho obvyklé pochybování, spojené s jeho vznětlivým útekem od apoštolů mu způsobily situaci osamělosti, které ani sám Tomáš plně nerozuměl. Odešel od svých druhů a šel svoji cestou a nyní, přestože byl zpátky mezi nimi, podvědomě tíhnul zaujmout nesouhlasný postoj. On nedokázal ustoupit; on se nerad podvoloval. I když to neměl v úmyslu, měl rád pozornost; pociťoval podvědomě uspokojení ze snahy všech svých druhů ho přesvědčovat a přemlouvat. Celý ten týden je postrádal a přitom ta jejich neustálá starost o něj mu působila velkou radostj.

Krátce po šesté hodině zasedli k večeři, kdy Petr seděl vedle Tomáše z jedné strany a Natanael z druhé strany a kdy pochybovačný apoštol řekl: „Já vám neuvěřím, dokud neuvidím Učitele na vlastní oči a nevložím svůj prst do rány po hřebicích.“ A potom, když seděli u večeře a dveře byly důkladně zavřeny na závoru, morontialní Učitel se objevil v oblouku stolu a stojíc přímo před Tomášem, řekl:

„Pokoj s vámi. Celý týden jsem čekal, až se budu moci znovu před vámi objevit když budete všichni přítomni, abyste opět slyšeli můj příkaz jít do celého světa a kázat toto evangelium království. Znovu vám říkám: „jak Otec poslal mne na tento svět, tak já posílám vás. Jak já jsem odhalil Otce, tak vy odhalíte božskou lásku; a to nejenom slovy, ale svým každodenním životem. Posílám vás do světa ne pro to, abyste milovali duše lidí, ale abyste milovali lidi. Vy nebudete jenom hlásat radosti nebeské, ale budete tyto duchovní reality božského života také projevovali ve svých každodenních činnostech, poněvadž skrze svoji víru jste již dostali Boží dar—věčný život. Když máte víru, když nebeská síla—Duch Pravdy—na vás sestoupil, nebudete skrývat své světlo tady za zavřenými dveřmi; vy seznámíte s láskou a soucitem Boha celé lidstvo. Nyní kvůli strachu se skrýváte před pro vás nepřijemnými fakty, ale až budete pokřtěni Duchem Pravdy, půjdete odvážně a radostně čelit novým zkušenostem hlásání radostných zpráv o věčném životě v království Božím. Můžete krátce pobývat tady a potom v Galileji, když se budete vzpomínat na šoku, který vám způsobil přechod od klamně bezpečnosti vládnutí tradic k novému řádu vládnutí faktů, pravdy a víry ve vyšší realitě živé zkušenosti. Vaše mise ve světě je

Thomas listened to the telling of the stories of the Master's various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived unconscious satisfaction from the efforts of all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:5.2 (2042.6) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: "I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails." As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

191:5.3 (2043.1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of the authority of facts, truth, and faith in the supreme realities of living experience. Your

založena na faktu, že jsem mezi vámi prožil život, odkrývající Boha a na pravdě, že vy a všichni ostatní lidé jste Božími syny; a vaše mise bude spočívat v životě, který budete prožívat mezi lidmi—ve skutečné a živé zkušenosti lásky k lidem a službě jim tak, jak já jsem miloval vás a sloužil vám. Necht' víra odkryje vaše světlo světu; necht' zjevení pravdy otevře oči, zaslepené tradicemi; necht' vaše láskyplná služba účinně zničí předsudky, zplozené nevědomostí. Tím, jak se přiblížíte ke svým bližním chápajícím porozuměním a nezištnou oddaností, přivedete je ke spasitelnému poznání lásky Otce. Židé opěvovali dobro a laskavost; Řekové povznášejí krásu; Hindové prosazují oddanost; osamocení asketi učí úctě; Římané vyžadují loajalitu; ale já požaduji od svých apoštolů život—život, prožitý v láskyplné službě bratrům v těle.“

Když Učitel tohle pronesl, podíval se do očí Tomáše a řekl: „A ty, Tomáši, který jsi řekl, že neuvěříš, dokud mne neuvidíš a nevložíš prst do ran po hřebících na mých rukou, jsi mne teď uviděl a slyšel jsi má slova; a přestože nevidíš žádné rány na mých rukou, poněvadž jsem byl vzkříšen do podoby, kterou budete mít i vy, až budete odcházet z tohoto světa, co řekneš svým bratrům? Určitě přijmeš pravdu, protože jsi ve svém srdci již začal věřit tehdy, kdy ses tak tvrdošjně utvrzoval ve své nevěře. Tvé pochybnosti, Tomáši, se vždy nejhrouževnatěji snaží prosadit právě tehdy, kdy se začínají rozpadat. Tomáši, vyzývám tě: neboť nevěřícím, ale věř—a já vím, že budeš věřit, a věřit celým svým srdcem.“

Když Tomáš uslyšel tato slova, padl na kolena před morontálním Učitelem a zvolal: „Věřím! Můj Pane a Učiteli!“ Potom Ježíš řekl Tomášovi: „Uvěřil jsi, Tomáši, protože jsi mě opravdu viděl a slyšel. Blahoslaveni budou ti, kteří přijdou v následujících epochách a budou věřit, přestože mne neviděli očima těla a neslyšeli smrtelnými ušima.“

A potom se Učitelova postava přesunula do čela stolu a Ježíš se obrátil ke všem apoštolům: „A nyní jděte všichni do Galileje, kde se vám brzy zjevím.“ A když to řekl, zmizel jim z očí.“

Nyní jedenáct apoštolů bylo plně přesvědčeno o tom, že Ježíš vstal z mrtvých a velmi časně následujícího rána, ještě před rozedněním, se vydali na cestu do Galileje.

6. ZJEVENÍ V ALEXANDRII

V době, kdy jedenáct apoštolů bylo na cestě

mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh.”

191:5.4 (2043.2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: “And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart.”

191:5.5 (2043.3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, “I believe! My Lord and my Master!” Then said Jesus to Thomas: “You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear.”

191:5.6 (2043.4) And then, as the Master's form moved over near the head of the table, he addressed them all, saying: “And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you.” After he said this, he vanished from their sight.

191:5.7 (2044.1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

191:6.1 (2044.2) While the eleven apostles were on

do Galileje a již se blížili ke svému cíli, v úterý večer, 18. dubna, kolem půl deváté, se Ježíš zjevil Ródanovi a zhruba osmdesáti dalším věřícím v Alexandrii. Toto bylo dvanácté Učitelovo zjevení v morontialní podobě. Ježíš se objevil před těmito Řeky a Židy ve chvíli, kdy Davidův posel ukončil svoji zprávu o ukřižování. Tento posel, který byl pátým ve štafetě běžců mezi Jerusalemem a Alexandrií, přiběhl do Alexandrie v pozdní odpoledne toho dne a když předal svoji zprávu Ródanovi, bylo domluveno, aby byli svoláni další věřící a uslyšeli tuto tragickou novinu přímo od samotného posla. Přibližně v osm hodin tento posel, Nátan z Busiri, předstoupil před tuto skupinu a podrobně jim řekl všechno, co mu sdělil předcházející běžec. Nátan ukončil svoji dojemnou zprávu těmito slovy: „Ale David, který nás s touto zprávou poslal, říká, že Učitel, když předpovídal svoji smrt, prohlásil, že opět vstane.“ Ještě, když Nátan mluvil, morontialní Učitel se objevil přede všemi přítomnými. A když se Nátan posadil, Ježíš řekl:

„Pokoj s vámi. To, co mne Otec poslal na tento svět ustanovit, nepřináležejí žádné rase, žádnému národu a ani žádné zvláštní skupině učitelů či kazatelů. Toto evangelium království náleží jak židům, tak i bezvěrcům, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, mužům i ženám a také malým dětem. A vy všichni budete hlásat toto evangelium lásky a pravdy svými životy, které prožíváte v těle. Budete milovat jeden druhého s novou a udivující láskou, takovou, s jakou jsem já sloužil vám. A když lidé uvidí, jak je milujete a když budou svědky toho, jak jim vroucně sloužíte, oni pochopí, že vy jste se stali bratry ve víře v království nebeské a půjdou za Duchem Pravdy, kterého budou vidět ve vašich životech, aby našli věčné spasení.“

Jak Otec poslal mne na tento svět, tak já nyní posílám vás. Vy všichni jste povoláni přinášet radostné zprávy těm, kteří pobývají ve tmě. Toto evangelium království náleží všem, kteří v něho věří; nebude svěřeno do opatrování pouze kněžům. Brzy na vás sestoupí Duch Pravdy a povede vás k celé pravdě. Proto jděte do celého světa hlásat toto evangelium a uvidíte, že já budu vždy s vámi, a to až do konce věků.“

Když Učitel takto promluvil, zmizel jim z očí. Celou noc tito věřící zůstali na místě pospolu a vyprávěli si své zkušenosti jako věřící v království a naslouchali projevům Ródana a jeho druhů. A oni všichni uvěřili, že Ježíš vstal z mrtvých. Představte si to udivení Davidova posla, který k nim dorazil až za dva dny po této události, aby jim oznámil zprávu o vzkříšení, když mu na jeho sdělení odpověděli: „Ano, my to víme, protože

the way to Galilee, drawing near their journey's end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o'clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master's twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David's messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o'clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: "But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again." Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:6.2 (2044.3) "Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

191:6.3 (2044.4) "As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages."

191:6.4 (2044.5) When the Master had so spoken, he vanished from their sight. All that night these believers remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David's herald of the resurrection, who arrived the second day after this, when they replied to his announcement, saying:

jsme ho viděli. On se nám přede vč írem zjevil.“

“Yes, we know, for we have seen him. He appeared to us day before yesterday.”

Kapitola 192. Zjevení v Galileji

⇨ 191

Kniha Urantia

193 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 192 ZJEVENÍ V GALILEJI

Sekce

Úvod

1. Zjevení u jezera
2. Rozhovory s apoštoly po dvojicích
3. Na hoře vysvěcení
4. Shromáždění u jezera

PAPER 192 APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

Úvod

V DOBĚ, kdy apoštolové odešli z Jerusalema a vydali se na cestu do Galileje, židovští vůdcové se již značně uklidnili. Poněvadž se Ježíš zjevil pouze v okruhu věřících v království a jelikož apoštolové se skrývali a nevykonávali žádná veřejná kázání, vládcové židů došli k závěru, že hnutí evangelia bylo přece jenom nakonec úspěšně rozdrčeno. Oni byli samozřejmě znepokojeni šířícími se zvěstmi o tom, že Ježíš vstal z mrtvých, ale spoléhali se na podplacené strážce, že ti budou účinně odporovat všem takovým zprávám svým tvrzením, že skupina stoupenců Ježíše jeho tělo odstranila.

Od této doby a až do rozptýlení apoštolů v důsledku sílícího jejich pronásledování, byl Petr všeobecně uznávanou hlavou apoštolského sboru. Ježíš mu nikdy takovou pravomoc neudělil a jeho apoštolští druhové ho nikdy oficiálně do takového odpovědného postavení nezvolili; on se přirozeným způsobem této pozice ujal a držel ji se společným souhlasem všech a také proto, že byl jejich hlavním kazatelem. Od této chvíle se kázání na veřejnosti stalo hlavní činností apoštolů. A po návratu z Galileje se Matouš, kterého si vybrali na místo Jidáše, stal jejich pokladníkem.

V průběhu týdne, prožitého v Jerusalemu, Ježíšova matka Marie strávila hodně času s

INTRODUCTION

192:0.1 (2045.1) BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

192:0.2 (2045.2) From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to take the place of Judas, became their treasurer.

192:0.3 (2045.3) During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were

věřícími ženami, které navštěvovaly dům Josefa z Arimatie.

Časně ráno v pondělí, když se apoštolové vydali na cestu do Galileje, Jan Marek je těsně následoval. Šel za nimi až za město a když byli již za Betanií, odvážně se k nim připojil s přesvědčeným pocitem, že ho nepošlou nazpět.

Apoštolové se na cestě do Galileje několikrát zastavili, aby pověděli lidem zprávu o jejich vzkříšeném Učiteli a proto dorazili do Betsaidy až ve středu pozdě v noci. Bylo čtvrtední poledne, než se všichni probudili a připraveni na společnou snídani.

1. ZJEVENÍ U JEZERA

Přibližně v šest hodin v pátek ráno, 21. dubna, morontíální Učitel udělal své třinácté zjevení, první v Galileji, deseti apoštolům, když se jejich člun přibližoval ke břehu k místu obvyklého kotvení v Betsaidě.

Čtvrtední odpoledne a podvečer apoštolové strávili vyčkáváním v domě Zebedea a potom Šimon Petr navrhl, aby vypluli na ryby. Když Petr s tímto návrhem na rybaření přišel, všichni apoštolové se rozhodli jít s ním. Celou noc pak pracně spouštěli sítě, ale nic nechytili. Moc jim tento neúspěch chytit nějakou rybu nevadil, poněvadž měli spoustu zajímavých zážitků k prodebatování, věcí, které se jim před krátkou dobou přihodily v Jerusalemu. Ale, když se rozednilo, rozhodli se k návratu do Betsaidy. Když se přiblížili ke břehu, někoho spatřili na pláži, poblíž místa pro zakotvení člunu, stojícího vedle ohně. Nejdříve si mysleli, že je to Jan Marek, který je přišel přivítat s jejich úlovkem ryb, ale jak se přiblížili ještě blíže ke břehu, uviděli, že se mýlili—ten člověk na Jana byl příliš vysoký. Ani jednoho z nich nenapadlo, že osoba na břehu je jejich Učitel. Oni vůbec nechápali, proč se Ježíš chtěl s nimi setkat v místech jejich bývalého společného působení a v otevřené přírodě, daleko od stísněného prostředí Jerusalema s jeho tragickým připomínáním strachu, zrady a smrti. On jim řekl, že jestli půjdou do Galileje, tak on se tam s nimi setká a nyní se chystal tento svůj slib splnit.

Když spustili kotvu a připravovali se vstoupit na malou loďku, aby se vylodili na břeh, ten člověk na břehu na ně zavolaal: „Chlapci, chytili jste něco?“ A když mu odpověděli „ne“, on řekl: „Spust'te síť na pravém boku lodi a tam ryby chytíte.“ Ačkoliv nevěděli, že to byl Ježíš, kdo jim dal takovou radu, všichni se beze slova chopili sítě a podle jeho pokynu ji v tom místě spustili a v okamžiku byla naplněna rybami natolik, že ji stěží

stopping at the home of Joseph of Arimathea.

192:0.4 (2045.4) Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them, feeling confident they would not send him back.

192:0.5 (2045.5) The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Bethsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

192:1.1 (2045.6) About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Bethsaida.

192:1.2 (2045.7) After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Bethsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

192:1.3 (2046.1) As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, "Lads, have you caught anything?" And when they answered, "No," he spoke again. "Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish." While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much

vytáhli. Uviděvši plně naplněnou síť, velmi vnímavý Jan Zebedeus teď pochopil, že to byl Učitel, kdo s nimi mluvil. Když ho tato myšlenka napadla, naklonil se k Petrovi a pošeptal mu: „To je Učitel.“ Petr se vždy vyznačoval bezmyšlenkovitým jednáním a impulzivní oddaností; a tak, když mu toto Jan pošeptal do ucha, rychle vstal a skočil do vody, aby mohl co nejdříve být po boku Učitele. Jeho druhové ho hned následovali na břeh v malé lodce, táhnoucí za sebou síť s rybami.

V té době byl Jan Marek již vzhůru a když viděl apoštoly vystupující na břeh s plně naplněnou sítí, rozběhl se dolů na pláž, aby je přivítal; a když tam uviděl jedenáct mužů namísto deseti, vytušil, že ten neznámý člověk je vzkříšený Ježíš a jak deset udivených apoštolů tam mlčky stálo, mladík se vrhl k Učitelovým nohám na kolena a řekl: „Můj Pán a můj Učitel.“ A potom k nim Ježíš promluvil, ale ne tak, jak to udělal v Jerusalemu, když je pozdravil slovy „Pokoj s vámi“, ale běžným oslovením Janu Markovi řekl: „Tak co, Jane, rád tě opět vidím a v pokojné Galileji, kde si můžeme dobře podebatovat. Zůstaň Jane a posnídej s námi.“

Když Ježíš s mladíkem mluvil, deset apoštolů bylo natolik ohromeno a překvapeno, že zapomněli vytáhnout úlovek v síti na břeh. Ježíš k nim nyní promluvil: „Přineste svoje ryby a z několika z nich připravte snídani. Oheň a dostatek chleba již máme.“

Jak Jan Marek projevoval úctu Učiteli, Petr se na okamžik vyděsil pohledem na rozžhavené dřevěné uhlí na pláži; tento pohled mu živě připomněl půlnoční oheň v Annášově dvoře, kde zapřel Učitele, ale vzpamatoval se a klečíc u Učitelových nohou zvolal: „Můj Pán a můj Učitel!“

Petr se nato připojil ke svým druhům při vytahování úlovku v síti. Když svůj úlovek vyprostili ze sítě, ryby spočítali a bylo tam 153 velkých ryb. A opět by bylo chybou považovat toto za další zázračný úlovek ryb. S touto příhodou nemá zázrak nic společného. Byl to pouze důsledek Učitelových dřívějších zkušeností. On věděl, kde jsou ryby a proto poradil apoštolům, kam mají hodit síť.

Ježíš jim pak řekl: „Pojďte všichni, uděláme si snídani. Dvojčata se také s námi posadí, když budu s vámi debatovat; Jan Marek očistí ryby.“ Jan Marek přinesl sedm velkých ryb, které Učitel dal nad oheň a když byly upečeny, mladík je rozdělil deseti apoštolům. Potom Ježíš rozlomil chléb a podal jej Janovi, který ho postupně rozděl

so that they were hardly able to draw it up. Now, John Zebedee was quick of perception, and when he saw the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, “It is the Master.” Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master’s side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

192:1.4 (2046.2) By this time John Mark was up and, seeing the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, “My Lord and my Master.” And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with “Peace be upon you,” but in commonplace tones he addressed John Mark: “Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast.”

192:1.5 (2046.3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: “Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread.”

192:1.6 (2046.4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master’s feet, exclaimed, “My Lord and my Master!”

192:1.7 (2046.5) Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master’s preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

192:1.8 (2047.1) Jesus spoke to them, saying: “Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish.” John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten. Then Jesus broke the bread and handed it to

hladovým apoštolům. Když všichni byli obslouženi, Ježíš pokynul Janu Markovi, aby se posadil a pak on sám mladíkovi podal rybu a chléb. A když jedli, Ježíš s nimi rozmlouval a vzpomínal na jejich společné zážitky v Galileji a právě u tohoto jezera.

Toto bylo třetí zjevení Ježíše apoštolům jako skupině. Když se jich Ježíš poprvé zeptal, zdali něco chytili, oni netušili, že to je on, poněvadž tito rybáři Galilejského moře byli zvyklí na to, že když přistáli u břehu, byli takto oslovovali kupci s rybami z Tarichei, kteří obvykle čekali na břehu, aby mohli koupit čerstvé ryby pro sušení.

Ježíš hovořil s deseti apoštoly a Janem Markem déle než hodinu a potom si vždy postupně vzal dvojici apoštolů a procházel se s nimi po pláži—ale nebyly to ty stejné dvojice, které kdysi poslal učit evangelium. Z Jerusalema vyšlo všech jedenáct apoštolů společně, ale čím více se blížili ke Galileji, Šimon Zélóta se stával sklíčenějším, že když došli do Betsaidy, opustil své bratry a vrátil se domů.

Předtím, než se toto ráno s nimi rozloučil, Ježíš je požádal, aby dva z nich šli dobrovolně za Šimonem Zélótou a přivedli ho zpět ještě v ten samý den. Udělali to Petr a Ondřej.

John, who in turn served it to the hungry apostles. When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee and by this very lake.

192:1.9 (2047.2) This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

192:1.10 (2047.3) Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Bethsaida, he forsook his brethren and returned to his home.

192:1.11 (2047.4) Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. ROZHOVORY S APOŠTOLY PO DVOJICÍCH

Když posnídali a seděli u ohně, Ježíš pokynul Petrovi a Janovi, aby se s ním šli projít po pláži. Jak se procházeli, Ježíš řekl Janovi: „Jane, miluješ mě?“ A když Jan odpověděl: „Ano, Učiteli, celým svým srdcem“, Ježíš řekl: „Pak, Jane, zanechej své nesnášenlivosti a naučit se milovat lidi tak, jak já miluji vás. Zasvěť svůj život dokazování, že láska je největší cennost na světě. Je to láska Boha, která nutí lidi hledat spasení. Láska je předchůdce veškerého duchovního dobra, podstata pravdy a krásna.“

Ježíš se potom obrátil na Petra a zeptal se ho: „Petře, miluješ mě?“ Petr odpověděl: „Pane, ty víš, že tě miluji celou svojí duší.“ Nato Ježíš řekl: „Jestli mě, Petře, miluješ, napájej mé ovečky. Nezapomínej pomáhat slabým, chudým a mladým. Hlásej evangelium beze strachu či upřednostňování; stále měj na paměti, že Bůh nikoho neupřednostňuje. Služ svým bližním tak, jak já jsem sloužil vám; odpouštěj svým

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND TWO

192:2.1 (2047.5) When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, “John, do you love me?” And when John answered, “Yes, Master, with all my heart,” the Master said: “Then, John, give up your intolerance and learn to love men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful.”

192:2.2 (2047.6) Jesus then turned toward Peter and asked, “Peter, do you love me?” Peter answered, “Lord, you know I love you with all my soul.” Then said Jesus: “If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I

smrtným druhům tak, jak já jsem odpouštěl vám. Necht' zkušenost tě naučí hodnotě rozjímání a síle reflexe.“

Po ujití krátké vzdálenosti se Učitel obrátil na Petra a zeptal se ho: „Petře, opravdu mě miluješ?“ A Šimon nato řekl: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ A Ježíš opět řekl: „Starej se dobře o mé ovce. Buď dobrým a spolehlivým pastýřem stáda. Nezraď jejich důvěru v tebe. Nebuď zaskočen nepřátelskými úmysly. Neustále buď na stráži—bdi a modli se.“

Když ušli několik dalších kroků, Ježíš se otočil k Petrovi a potřetí se ho zeptal: „Petře, skutečně mě miluješ?“ A Petr, poněkud zarmoucen pocitem, že Učitel mu zjevně nevěří, řekl se ztuhlým pohnutím: „Pane, ty víš naprosto všechno a proto také víš, že tě skutečně a opravdově miluji.“ Ježíš potom řekl: „Napájej mé ovce. Neopust' stádo. Buď příkladem a inspirací pro všechny ostatní pastýře. Miluj stádo tak, jak já jsem miloval vás a zasvěť svůj život jejich blahu tak, jak já jsem zasvětil svůj život pro vaše blaho. A následuj mne až do samého konce.“

Petr si vzal tato poslední slova doslova—a to, že ho bude muset následovat—a ukazujíc na Jana, zeptal se Ježíše: „Jestli tě budu následovat, co bude dělat tento člověk?“ Nato Ježíš, uvědomujíc si, že Petr jeho slova nepochopil, mu řekl: „Petře, nestarej se o to, co tvoji bratři budou dělat. Nevšímej si toho, jestli já si přeji, aby Jan tady zůstal, až ty odejdeš, nebo dokonce až já se vrátím? Pouze dbej na to, abys mne následoval.“

Tato Ježíšova poznámka se rozšířila mezi bratry a byla pochopena v tom smyslu, že Jan nezemře předtím, dokud se Učitel nevrátí a proto si také hodně z nich myslelo a doufalo, že až se vrátí, ustanoví království v moci a slávě. A právě tento výklad Ježíšových slov hrál velkou roli v tom, že Šimon Zélóta se vrátil do služby a zůstal jedním z apoštolů.

Když se vrátili zpět k ostatním, Ježíš se vydal na procházku s Ondřejem a Jakubem. Po ujití krátké vzdálenosti, Ježíš se zeptal Ondřeje: „Ondřeji, důvěřuješ mně?“ A když bývalý vůdce apoštolů uslyšel od Ježíše takovou otázku, zastavil se a odpověděl: „Ano, Učiteli, určitě ti důvěřuji a ty víš, že tomu tak je.“ Ježíš pak řekl: „Ondřeji, jestli důvěřuješ mně, důvěřuj více svým bratrům—a také Petrovi. Já jsem ti důvěřoval, když jsem tě jmenoval vůdcem tvých bratrů. Nyní musíš ty důvěřovat ostatním, poněvadž já vás opustím, abych se vrátil ke svému Otci. Až se tvoji bratři začnou rozcházet do světa kvůli krutému pronásledování, buď rozvázným a moudrým rádcem mému bratrovi v těle Jakubovi, když budou na něho naložena těžká břemena, pro která

have forgiven you. Let experience teach you the value of meditation and the power of intelligent reflection.“

192:2.3 (2047.7) After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, “Peter, do you really love me?” And then said Simon, “Yes, Lord, you know that I love you.” And again said Jesus: “Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy's hand. Be on guard at all times — watch and pray.”

192:2.4 (2047.8) When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, “Peter, do you truly love me?” And then Peter, being slightly grieved at the Master's seeming distrust of him, said with considerable feeling, “Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you.” Then said Jesus: “Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end.”

192:2.5 (2048.1) Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking, “If I follow on after you, what shall this man do?” And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: “Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me.”

192:2.6 (2048.2) This remark spread among the brethren and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped, to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes back into service, and keeping him at work.

192:2.7 (2048.3) When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, “Andrew, do you trust me?” And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, “Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do.” Then said Jesus: “Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not

on nemá dostatečné zkušenosti, aby je unesl. A potom nepřestávěj důvěřovat lidem, protože já tě neopustím. Když završíš svoji pozemskou pouť, přijdeš za mnou.“

Potom se Ježíš obrátil na Jakuba s otázkou: „Jakube, důvěřuješ mně?“ A Jakub samozřejmě odpověděl: „Ano, Učiteli, důvěřuji ti celým svým srdcem.“ Nato Ježíš řekl: „Jakube, když mě budeš důvěřovat více, staneš se trpělivějším ke svým bratrům. Jestli mně budeš důvěřovat, pomůže ti to být laskavým k bratrství věřících. Naučit se zvažovat důsledky svých slov a činů. Pamatuj si, že to, co zaseješ, to sklidiš. Modli se za duchovní klid a rozvíjej trpělivost. Tyto ctnosti, společně s živou vírou, tě budou podporovat, až nastane čas vypít obětní kalich. Ale nikdy nepodléhej strachu; až završíš svoji pouť na zemi, ty také přijdeš za mnou.“

Ježíš pak rozmlouval s Tomášem a Natanaelem. Tomášovi řekl: „Tomáši, sloužíš mě?“ Tomáš odpověděl: „Ano, Pane, sloužím ti teď a budu ti sloužit vždy.“ Nato Ježíš řekl: „Jestli sloužíš mně, služ mým bratrům v těle tak, jak já jsem sloužil vám. A neunav se tímto konáním dobra, ale vytrvej jako jeden z těch, kdo byl vysvěcen Bohem pro tuto službu lásky. Až dokončíš svoji službu pro mne na zemi, budeš sloužit se mnou ve slávě. Tomáši, musíš skončit s pochybováním; musíš růst ve víře a znalosti pravdy. Věř v Boha jako dítě, ale přestaň se chovat tak dětinsky. Měj odvahu; buď silným ve víře a mocným v království Božím.“

Poté se Učitel zeptal Natanaela: „Natanaeli, sloužíš mně?“ A apoštol odpověděl: „Ano, Učiteli, a s neotřesitelnou láskou.“ Ježíš pak řekl: „Jestliže mně sloužíš celým svým srdcem, dbej na to, abys byl oddaný blahu mých pozemských bratrů neúnavnou láskou. Nechť tvé rady jsou naplněny přátelstvím a přidej lásku ke své filozofii. Služ svým bližním tak, jak já jsem sloužil vám. Buď lidem spolehlivou oporou tak, jak já jsem byl oporou vám. Buď méně kritický; neočekávej hodně od některých lidí a tím zmírníš míru svého zklamání. A když práce tady na zemi bude dokončena, budeš sloužit se mnou na nebi.“

Potom Učitel hovořil s Matoušem a Filipem. Filipa se zeptal: „Filipe, řídíš se mými pokyny?“ Filip odpověděl: „Ano, Pane, budu se řídit tvými pokyny i kdyby mě to stálo můj život.“ Ježíš nato řekl: „Jestli jsi připraven řídit se mými pokyny, odejdi do zemí pohanů a hlásej evangelium. Proroci ti řekli, že řídit se pokyny je lepší, než přinášet oběti. Skrze víru jsi se stal Boha si uvědomujícím synem království. Říd se jenom jedním zákonem—a to je přikázání jít do světa hlásat evangelium království. Přestaň se bát lidí; neboj se kázat radostné zprávy o věčném životě

qualified by experience to bear. And then go on trusting, for I will not fail you. When you are through on earth, you shall come to me.”

^{192:2.8 (2048.4)} Then Jesus turned to James, asking, “James, do you trust me?” And of course James replied, “Yes, Master, I trust you with all my heart.” Then said Jesus: “James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me.”

^{192:2.9 (2048.5)} Jesus next talked with Thomas and Nathaniel. Said he to Thomas, “Thomas, do you serve me?” Thomas replied, “Yes, Lord, I serve you now and always.” Then said Jesus: “If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God.”

^{192:2.10 (2049.1)} Then said the Master to Nathaniel, “Nathaniel, do you serve me?” And the apostle answered, “Yes, Master, and with an undivided affection.” Then said Jesus: “If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high.”

^{192:2.11 (2049.2)} After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, “Philip, do you obey me?” Philip answered, “Yes, Lord, I will obey you even with my life.” Then said Jesus: “If you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of

svým bližním, kteří se trápí v temnotě a hladovějí po světle pravdy. Již více se, Filipe, nezabývej peněží a majetkem. Nyní jsi volný hlásat radostná poselství, jak jsou i tvoji bratři. A já půjdu před tebou a budu s tebou do samého konce.“

A potom, obračejíc se k Matoušovi, Učitel se ho zeptal: „Matouši, jsi připraven ve svém srdci se řídit mými pokyny?“ Matouš odpověděl: „Ano Pane, jsem plně odhodlán vykonávat tvoji vůli. Nato Učitel řekl: „Matouši, jestli jsi připraven řídit se mými pokyny, jdi do světa učít všechny národy toto evangelium království. Již více nebudeš sloužit svým bratrům materiálními věcmi života; od nynějška budeš také hlásat radostné zprávy o duchovním spasení. Od této chvíle se pouze věnuj vykonávání jediného příkazu—kázání tohoto evangelia království Otce. Tak, jako já jsem vykonal vůli Otce na zemi, tak ty splníš božský příkaz. Pamatuj si: jak židé, tak i pohané jsou tvoji bratři. Neboj se žádného člověka při hlásání spasitelné pravdy evangelia království nebeského. A kam já nyní odcházím, tam brzy přijdeš i ty.“

Potom se procházel a rozmlouval s dvojčaty Alfeusovými, Jakubem a Judou. Mluvil k nim oběma najednou a zeptal se jich: „Jakube a Judo, věříte ve mne?“ A když oba odpověděli: „Ano, Učiteli, věříme,“ on řekl: „Já vás brzy opustím. Viděli jste, že jsem vás již opustil v těle. V této podobě tady zůstanu jen krátce a potom odejdu za svým Otcem. Vy ve mne věříte—vy jste moji apoštolové a vždy jimi budete. Pokračujte ve víře a pamatujte si vaše spojení se mnou až tady nebudu a poté, až se třeba vrátíte k práci, kterou jste dělali předtím, než jste začali žít se mnou. Nikdy nepřipustíte změnu ve svém jednání, která by ovlivnila vaši oddanost. Do konce svých pozemských životů mějte víru v Boha. Nikdy nezapomínejte na to, že když jste Božími syny ve víře, všechna poctivá práce je posvátná. Všechno, co syn Boží dělá, nemůže být obyčejné. Proto od této chvíle dělejte svoji práci tak, jakoby jste ji vykonávali pro Boha. A když skončíte svoji pouť na tomto světě, já mám jiné a lepší světy, kde budete také pro mne pracovat. A v celé této práci, na tomto světě a na jiných, já budu pracovat s vámi a můj duch bude pobývat ve vás.“

Bylo téměř deset hodin, když se Ježíš vrátil z procházky s Alfeusovými dvojčaty a před svým odchodem apoštolům řekl: „Sbohem, zítra v poledne se všichni setkáme na hoře, kde jste byli vysvěceni za apoštoly.“ Po těchto slovech jim zmizel z očí.“

3. NA HOŘE VYSVĚCENÍ

V pravé poledne, v sobotu 22. Dubna, se

eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end.”

192:2.12 (2049.3) And then, speaking to Matthew, the Master asked, “Matthew, do you have it in your heart to obey me?” Matthew answered, “Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will.” Then said the Master: “Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation. From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father’s kingdom. As I have done the Father’s will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come.”

192:2.13 (2049.4) Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, “James and Judas, do you believe in me?” And when they both answered, “Yes, Master, we do believe,” he said: “I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you.”

192:2.14 (2049.5) It was almost ten o’clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: “Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime.” When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

192:3.1 (2050.1) At noon on Saturday, April 22, the

jedenáct apoštolů shromáždilo na hoře blízko Kafarnaumu a Ježíš se objevil mezi nimi. Toto setkání se uskutečnilo na stejné hoře, na které z nich Učitel udělal apoštoly a vyslance Otcova království na zemi. A toto bylo čtrnácté Učitelovo morontialní zjevení.

Jedenáct apoštolů klečelo v kruhu kolem Učitele a naslouchalo jeho opakování pokynů a dívalo se znovu na ztvárnění scény vysvěcení tak, jako když byli poprvé vyčleněni pro mimořádnou práci pro království. A to všechno apoštolům připomnělo jejich první zasvěcení pro službu Otcí, s výjimkou modlitby Učitele. Když se Učitel—morontialní Ježíš—modlil nyní, jeho hlas zněl majestátně a používal silná slova, jaká apoštolové nikdy předtím neslyšeli. Jejich Učitel nyní mluvil s vládci vesmírů jako ten, kdo ve svém vesmíru má ve svých rukou veškerou moc a autoritu. A těchto jedenáct apoštolů nikdy nezapomnělo na tento zážitek—stvrzení své apoštolské oddanosti morontialnímu Ježíši. Učitel strávil na hoře rovnou jednu hodinu a když se s nimi srdečně rozloučil, zmizel jim z očí.

A pak nikdo Ježíše neviděl celý týden. Apoštolové vůbec neměli představu o tom, co mají dělat, poněvadž nevěděli, jestli Učitel neodešel k Otcí. V tomto stavu nejistoty se zdržovali v Betsaidě. Báli se jít rybařit, aby v případě, že je přijde Ježíš navštívit, ho neminuli. Celý tento týden se Ježíš věnoval morontialním tvorům na zemi a také morontialnímu přechodu, který on na tomto světě prožíval.

4. SHROMÁŽDĚNÍ U JEZERA

Zvěst o zjeveních Ježíše se šířila po celé Galileji a každý den přicházelo do domu Zebedea stále více a více věřících, aby se informovali o Učitelově vzkříšení a zjistili pravdu o těchto opakovaných zjeveních. Na počátku týdne Petr rozeslal zprávu, že následující sobotu ve tři hodiny odpoledne se uskuteční u jezera veřejné shromáždění.

Proto, v sobotu 29. dubna, ve tři hodiny se shromáždilo u Betsaidy přes pět set věřících z okolí Kafarnaumu, aby si poslechli Petrovo první kázání na veřejnosti od vzkříšení Ježíše. Apoštol byl skvělý a když skončil svůj přitažlivý projev, jen málo z přítomných posluchačů pochybovalo o tom, že učitel vstal z mrtvých.

Petr zakončil své kázání slovy:

eleven apostles assembled by appointment on the hill near Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father's kingdom on earth. And this was the Master's fourteenth morontia manifestation.

192:3.2 (2050.2) At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father's service, except the Master's prayer. When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

192:3.3 (2050.3) And no one saw Jesus for a full week. The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Betsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. THE LAKESIDE GATHERING

192:4.1 (2050.4) Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master's resurrection and to find out the truth about these reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o'clock in the afternoon.

192:4.2 (2050.5) Accordingly, on Saturday, April 29, at three o'clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Betsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

192:4.3 (2050.6) Peter ended his sermon, saying: "We

„Prohlašujeme, že Ježíš Nazaretský není mrtev; oznamujeme, že vstal z mrtvých a vyšel z hrobky; proklamujeme, že jsme ho viděli a mluvili s ním.“ Právě když se chystal ukončit toto prohlášení víry, objevil se vedle něho, plně viděn všemi přítomnými lidmi, Učitel v morontální formě a hovoříc k nim důvěrně známým hlasem, řekl: „Pokoj s vámi; pokoj můj necht' zůstává s vámi.“ Když se jim takto zjevil a takto k nim promluvil, zmizel jim z očí. Toto bylo patnácté morontální zjevení vzkříšeného Ježíše.

Kvůli některým věcem, které byly řečeny jedenácti apoštolům během rozhovoru s Učitelem na hoře vysvěcení, nabyli apoštolové dojmu, že jejich Učitel se brzy zjeví veřejně před skupinou galilejských věřících a že po této události se mají vrátit do Jerusalema. Proto brzy ráno následujícího dne, v neděli 30. dubna, se jedenáct apoštolů vydalo z Betanie na cestu do Jerusalema. Cestou údolím Jordánu hodně učili a kázali, takže do domu Marka v Jerusalemu přišli až pozdě večer ve středu, 3. května.

Pro Jana Marka to byl smutný příchod domů, poněvadž jen před několika málo hodinami jeho otec Eliáš Marek náhle zemřel na krvácení do mozku. Ačkoliv myšlenka na jistotu vzkříšení z mrtvých dala velkou útěchu apoštolům v jejich smutku, současně dávali upřímně najevo lítost nad ztrátou svého dobrého přítele, který byl jejich spolehlivým podporovatelem i v časech velkých potíží a zklamání. Jan Marek dělal všechno pro to, aby utěšil svoji matku a jejím jménem pozval apoštoly používat i nadále její dům, jako by byl jejich. A jedenáct apoštolů používalo horní pokoj jako své hlavní stanoviště až do dne, kdy skončil svátek Pentekosté.

Apoštolové záměrně vešli do Jerusalema až po setmění, aby nebyli spatřeni členy židovských institucí. Také se neobjevili na veřejnosti při pohřbu Eliáše Marka. Celý příští den zůstali v tichém osamění v tomto, na události bohatém, pokoji.

Ve čtvrtek večer měli apoštolové v tomto horním pokoji významnou poradou, při které všichni slíbili, že půjdou na veřejnost kázat nové evangelium vzkříšeného Pána, kromě Tomáše, Šimona Zélóty a dvojčat Alfeusových. To již byl začátek prvních kroků ke změně evangelia království—namísto hlásání synovství s Bohem a bratrství lidí—v hlásání o vzkříšení Ježíše. Natanael byl proti této změně v tomto jejich významném poselství lidem, ale nedokázal odolat Petrově výmluvnosti a ani nebyl schopen překonat nadšení učedníků, především věřících žen.

A tak, pod pevným vedením Petra a ještě

affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him.” Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, “Peace be upon you, and my peace I leave with you.” When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

192:4.4 (2051.1) Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the Master on the mount of ordination, the apostles received the impression that their Master would presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Bethsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

192:4.5 (2051.2) This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their staunch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

192:4.6 (2051.3) The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

192:4.7 (2051.4) On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

192:4.8 (2051.5) And so, under the vigorous leadership

předtím, než Učitel vystoupil k Otci, jeho následovníci v dobrém úmyslu začali ten spletitý proces postupného a stálého přeměňování náboženství Ježíše do nové a upravené formy náboženství o Ježíšovi.

of Peter and ere the Master ascended to the Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion *of* Jesus into a new and modified form of religion *about* Jesus.

Kapitola 193. Poslední zjevení a nanebevstoupení

⇨ 192

Kniha Urantia

194 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 193 POSLEDNÍ ZJEVENÍ A NANEBEVSTOUPENÍ

Sekce

Úvod

1. Zjevení v Sycharu
2. Zjevení ve Fénicii
3. Poslední zjevení v Jerusalemu
4. Příčiny Jidášova pádu
5. Nanebevstoupení Učitele
6. Petr svolává schůzi

PAPER 193 FINAL APPEARANCES AND ASCENSION

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

Úvod

K OLEM deváté hodiny večer, v pátek, 5. května, se odehrálo šestnácté morontální zjevení Ježíše v zahradě Nikodéma. V tento večer se věřící Jerusalema poprvé od vzkříšení pokusili shromáždit. Sešlo se tady jedenáct apoštolů, ženský sbor a jejich společnice a přibližně padesát dalších vůdčích učedníků Učitele, včetně několika Řeků. Tato skupina věřících mezi sebou neformálně rozmlouvala něco přes půl hodiny, když se najednou před nimi objevil v plné podobě morontální Učitel a okamžitě jim začal dávat pokyny. Ježíš řekl:

„Pokoj s vámi. Toto je nejrepresentativnější skupina věřících—apoštolů a učedníků, mužů a žen—před kterou jsem se zjevil od chvíle mého vysvobození z těla. Nyní bych chtěl obrátit vaši pozornost na to, co jsem vám dříve řekl, že můj pobyt mezi vámi musí skončit; řekl jsem vám, že se brzy musím vrátit k Otci. A potom jsem vám jasně řekl, jak mne velekněží a židovští vládcové pošlou na smrt a že vstanu z hrobu. Proč jste tedy dopustili, aby vás toto všechno vyvedlo tak z

INTRODUCTION

193:0.1 (2052.1) THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

193:0.2 (2052.2) "Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how the chief priests and the rulers of the Jews would deliver me up to be put to death, and that I would rise from the grave. Why, then, did you allow

míry, když se to událo? A proč jste byli tak překvapeni, když jsem na třetí den vyšel z hrobky? Nevěřili jste mně, přestože jste slyšeli má slova, ale jejich smysl jste však nedokázali nepochopit.

A nyní dobře naslouchejte mým slovům a neudělejte opět tu stejnou chybu, že budete poslouchat mému učení rozumem, zatímco ve vašich srdcích nedokážete pochopit jeho význam. Od počátku mého žití jako jednoho z vás jsem vás učil, že mým cílem je odhalit nebeského Otce jeho dětem na zemi. Prožil jsem poskytnutí sebe sama odhalováním Boha, abyste vy mohli poznat život, prožít v poznávání Boha. Odhalil jsem Boha jako vašeho nebeského Otce; odhalil jsem vás jako jeho pozemské syny. Je faktem, že Bůh vás miluje jako své syny. Skrze víru v má slova se tento fakt stává ve vašich srdcích věčnou a živou pravdou. Když skrze živou víru získáte božské uvědomění Boha, pak jste zrozeni v duchu jako děti světla a života—věčného života, ve kterém budete vzestupovat vesmírem vesmírů a získáte zkušenost z nalezení Boha-Otce v Ráji.

Vyzývám vás, abyste si navždy zapamatovali, že vaší misí mezi lidmi je hlásat evangelium království—realitu otcovství Boha a pravdu o synovství člověka. Hlásejte celou pravdu radostných zpráv, nejenom část spasitelného evangelia. Mé vzkříšení nezměnilo vaše poselství. Skrze víru poznání synovství s Bohem zůstává stále spasitelnou pravdou evangelia království. Musíte jít do světa kázat lásku Boha a službu člověku. To, co svět nejvíce potřebuje vědět je: lidé jsou Božími syny a skrze víru mohou skutečně poznat a denně prožívat tuto povznášející pravdu. Mé poskytnutí sebe sama by mělo pomoci všem lidem poznat, že jsou děti Boha, ale takové poznání nebude stačit, jestliže nedokážou osobně, skrze svoji víru, pochopit spasitelnou pravdu o tom, že jsou živými duchovními syny věčného Otce. Evangelium království je o lásce Otce a službě jeho dětí na zemi.

Vy všichni tady přítomní víte, že jsem vstal z mrtvých, ale na tom není nic neobvyklého. Já mám moc položit svůj život a vzít si ho zpět; Otec takovou moc dává svým Rajským Synům. Vaše srdce by měla být spíše rozrušena zprávou o tom, že brzy poté, jak jsem vyšel z Josefovy hrobky, zesnulí smrtelníci epochy vstoupili na cestu věčného vzestupu. Já jsem žil svůj život v těle proto, abych vám ukázal, jak vy můžete, prostřednictvím láskyplné služby, odhalovat Boha svým bližním tak, jako já jsem prostřednictvím své lásky k vám a službě vám odhaloval vám Boha. Žil jsem mezi vámi jako syn Člověka, abyste vy a všichni ostatní lidé mohli poznat, že vy všichni jste skutečně syny Božími. Jděte proto nyní do celého

yourselves to become so disconcerted by all this when it came to pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

193:0.3 (2052.3) "And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

193:0.4 (2052.4) "I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

193:0.5 (2053.1) "Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal ascent soon after I left Joseph's new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all other men, might know that you are all indeed the sons of God. Therefore, go you now into all the

světa kázat toto evangelium království nebeského všem lidem. Milujte všechny lidi tak, jak já jsem miloval vás; služte svým smrtelným bližním tak, jak já jsem sloužil vám. Darem jste dostali, darem dávejte. Zůstaňte tady v Jerusalemu jen do doby, až odejdu k Otci a až vám sešlu Ducha Pravdy. Ten vás povede k rozšířené pravdě a já půjdu s vámi do celého světa. Já jsem vždy s vámi a můj pokoj nechávám s vámi.“

Když k nim Učitel takto promluvil, zmizel jim z očí. Již téměř svítalo, když se tito věřící začali rozcházet; celou noc zůstali pospolu v zahradě, debatujíc horlivě o Učitelových pokynech a přemýšlejíc o všem, co se jim přihodilo. Jakub Zebedeus a ostatní apoštolové jim pověděli o svých zkušenostech s morontálním Učitelem v Galileji a vyprávěli jim, jak se jim třikrát zjevil.

1. ZJEVENÍ V SYCHARU

Kolem čtvrté hodiny v sobotu odpoledne, 13. května, se Učitel zjevil Naldě a přibližně sedmdesátí věřícím Samařanům blízko Jákobovy studny v Sycharu. Tito věřící se často scházeli na tomto místě, které bylo kousek od místa, kde Ježíš hovořil s Naldou o vodě života. V ten den, když právě věřící skončili debaty o zprávě o vzkříšení, Ježíš se náhle před nimi objevil a řekl:

„Pokoj s vámi. Radujte se ze zprávy o tom, že jsem vstal z mrtvých a jsem živý, ale to vám nic nepřinese, pokud se nejdříve nenarodíte ve věčném duchu a tím získáte, skrze víru, dar věčného života. Jestli jste věřícími syny mého Otce, nikdy nezemřete; nikdy nezaniknete. Evangelium království vás naučilo tomu, že všichni lidé jsou syny Božími. A tato radostná zpráva o lásce nebeského Otce k jeho pozemským dětem musí být roznesena do celého světa. Nastal čas uctívat Boha ne na hoře Gerizím či v Jerusalemu, ale tam kde jste a jací jste, v duchu a v pravdě. Je to vaše víra, která spasí vaše duše. Spasení je dar Boha všem, kteří věří, že jsou jeho synové. Ale nemylte se; i když spasení je nezištný dar Boha a je poskytnutý všem, kteří ho přijmou vírou, pak následuje zkušenost přinášení duchovních plodů v tomto životě, prožitím v těle. Přijetí učení o otcovství Boha znamená, že vy také upřímně přijmete s ním spojenou pravdu o bratrství lidí. A jestli člověk je váš bratr, tak je víc než pouze váš soused, kterého Otec po vás vyžaduje milovat jako sebe samého. Svého bratra, jelikož je členem vaší rodiny, nebudete pouze milovat rodinnou láskou, ale budete mu také sloužit tak, jako byste sloužili sami sobě. A budete takto milovat a sloužit svému bratru, poněvadž vy, jako mí bratři, jste tak milovali

world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you.“

193:0.6 (2053.2) When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

193:1.1 (2053.3) About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

193:1.2 (2053.4) "Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother

mne a sloužili mně. A tak jděte do celého světa vyprávět o těchto radostných zprávách každé rase, kmenu a národu. Můj duch půjde před vámi a já budu stále s vámi.“

Tito Samařané byli nesmírně udiveni tímto zjevením Učitele a okamžitě spěchali do nejbližších měst a vesnic, kde šířili zprávu o tom, že viděli Ježíše a že s nimi mluvil. A toto bylo sedmnácté morontialní zjevení Učitele.

2. ZJEVENÍ VE FÉNÍCIH

Osmnácté zjevení Učitele se událo v Týru, v úterý 16. května, krátce před devátou hodinou večer. Opět se objevil před uzavřeným shromážděním věřících a to ve chvíli, kdy se chystali k rozchodu a řek jim:

„Pokoj s vámi. Radujete se ze zprávy o tom, že syn Člověka vstal z mrtvých, protože tak víte, že vy a vaši bratři také přežijí smrt v těle. Ale takové přežití závisí na vašem předchozím zrození v duchu—v duchu hledání pravdy a nacházení Boha. Chléb a vodu života proto dostávají pouze ti, kteří hladoví po pravdě a žízni po spravedlnosti—po Bohu. Skutečnost, že zemřelí vstanou z mrtvých není evangeliem království. Všechny tyto velké pravdy a vesmírné fakty souvisejí s tímto evangeliem v tom, že jsou součástí důsledků, vyplývajících z víry v radostné zprávy a stávají se následnou zkušeností těch, kteří se skrze víru a činy a pravdu stali nesmrtelnými syny věčného Boha. Můj Otec mě poslal na tento svět oznámit toto spasení synovstva všem lidem. A tak i já vás posílám do světa hlásat toto spasení synovstva. Spasení je bezplatným darem Boha, ale ti, narození v duchu, budou okamžitě přinášet plody božského ducha v láskyplné službě svým bližním. A plody božského ducha, které přinášejí životy v duchu narozených a Boha si uvědomujících smrtelníků jsou: láskyplná služba, nezištná péče, statečná oddanost, upřímná čestnost, osvěcená poctivost, neumírající naděje, přesvědčivá víra, soucitná pomoc, neutuchající dobro, odpouštějící tolerance a trpělivý klid. Jestli samozvaní věřící nepřinášejí tyto plody božského ducha ve svých životech, jsou mrtví; není v nich Duch Pravdy; jsou nepotřebnými výhonky na živé révě a brzy budou odstraněni. Můj Otec vyžaduje po svých dětech víry, aby přinášeli mnoho duchovních plodů, Jestliže nepřinášíte plody, tak odkope půdu kolem vašich kořenů a odřeže vaše neplodné výhonky. Musíte přinášet stále více plodů ducha s mírou vašeho nebeského vzestupu v královstvím Božím. Můžete vstoupit do království jako dítě, ale Otec požaduje, abyste, skrze ctnost, dosáhli plné duchovní dospělosti. A

because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always.”

193:1.3 (2054.1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054.2) The Master's eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o'clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054.3) “Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but

když se vydáte do světa hlásat radostné zprávy všem národům, já půjdu před vámi a můj Duch Pravdy bude pobývat ve vašich srdcích. Můj pokoj nechávám s vámi.“

A potom jim Učitel zmizel z očí. Následujícího dne se z Týru vydali na cestu ti, kteří přinesli tuto zprávu do Sidónu a také do Antiochie a Damašku. Ježíš se s těmito věřícími setkával, když žil v těle a oni ho okamžitě poznali, když k nim začal mluvit a dávat jim pokyny. I když jeho přátelé ho nedokázali ihned rozpoznat v jeho morontální podobě, když se jim zjevil, okamžitě ho poznali, když k nim promluvil.

3. POSLEDNÍ ZJEVENÍ V JERUSALEMU

Časně ráno, ve čtvrtek 18. května se Ježíš naposledy zjevil na zemi v morontální podobě. Ve chvíli, kdy se jedenáct apoštolů chystalo zasednout ke snídani v horním pokoji v domě Marie, ženy nedávno zemřelého Eliáše Marka, objevil se před nimi Ježíš a řekl:

„Pokoj s vámi. Požádal jsem vás, abyste zůstali tady v Jerusalemu až do mého vystoupení k Otcí a až vám sešlu Ducha Pravdy, který bude brzy rozlit na celé lidstvo a který vás obdaří nebeskou silou.“ Šimon Zélóta přerušil Ježíše otázkou: „A potom, Učiteli, ustanovíš království a my uvidíme, jak se sláva Boží projevuje na zemi?“ Vyslechnuvši si Šimonovu otázku, Ježíš odpověděl. „Šimone, ty stále lpíš na svých starých představách o židovském Mesiáši a materiálním království. Ale až na vás sestoupí duch, vy dostanete duchovní sílu a brzy se vydáte do celého světa kázat toto evangelium království. Jak Otec poslal mne na tento svět, tak já posílám vás. A přeji si, abyste milovali jeden druhého a věřili jeden druhému. Jidáš již mezi vámi není, jelikož jeho láska vychladla a jelikož odmítl věřit vám, svým věrným bratrům. Vy jste nečetli ve Spisech: „Není dobře člověku samotnému. Nikdo nežije sám pro sebe?“ A také to místo, kde je řečeno: „Kdo chce mít přátele, musí sám být přátelský?“ A neposlal jsem vás učit ve dvojicích, abyste se necítili osamělí a neupadli do stavu nejistoty a trápení, které přináší osamělost? Vy také dobře víte, že když jsem byl v těle, nedopustil jsem, abych byl sám po delší dobu. Od samého začátku našeho společného života jsem měl vždy u sebe dva, nebo tři z vás, anebo někde velmi blízko po ruce, když jsem rozmlouval s Otcem. Proto věřte a důvěřujte jeden druhému. A toto je mnohem důležitější nyní, poněvadž dnes se vás chystám zanechat na tomto světě samotné. Nastal čas; brzy odejdu k Otcí.“

the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with you.”

^{193:2.3 (2054.4)} And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

^{193:3.1 (2055.1)} Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

^{193:3.2 (2055.2)} “Peace be upon you. I have asked you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high.” Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, “Then, Master, will you restore the kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?” When Jesus had listened to Simon's question, he answered: “Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold, and because he refused to trust you, his loyal brethren. Have you not read in the Scripture where it is written: ‘It is not good for man to be alone. No man lives to himself?’ And also where it says: ‘He who would have friends must show himself friendly?’ And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world.

Když Ježíš domluvil, pokynul jim, aby šli za ním a vedl je na Olivovou horu, kde se s nimi rozloučil před svým odchodem z Urantie. Na Olivovou horu šli ve slavnostním mlčení. Od chvíle, kdy vyšli z horního pokoje, nikdo z nich nepromluvil jediného slova až do okamžiku, kdy stanuli s Ježíšem na Olivové hoře.

The hour has come; I am about to go to the Father."

193:3.3 (2055.3) When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. PŘÍČINY JIDÁŠOVA PÁDU

V první části svého proslovu ke svým apoštolům na rozloučenou Ježíš mluvil o ztrátě Jidáše a na příkladu tragického osudu jejich zrádného druha důrazně upozornil na nebezpečí sociální izolace a odloučení od přátel. Pro věřící této i budoucích epoch může být užitečné se krátce podívat na příčiny pádu Jidáše ve světle Ježíšových poznámek a z pohledu nahromaděných poznání v následných stoletích.

Když se podíváme zpět na tuto tragédii, pochopíme, že Jidáš zbloudil z cesty především z toho důvodu, že byl velmi výrazně osamělou osobností—osobností uzavřenou do sebe a mimo normálních společenských kontaktů. Jidáš tvrdošjně odmítal důvěřovat svým apoštolským druhům, anebo se s nimi upřímně přátelit. Ale jeho izolovaný typ osobnosti by sám o sobě nebyl příčinou Jidášova selhání, kdyby se naučil více milovat a duchovně růst. Kromě toho, aby to bylo ještě horší, on měl neustále v sobě zášť a žil v sobě takové psychologické nepřátele, jako pomstu a zobecněnou touhu „vyrovnat“ se s kýmkoliv za všechna svá zklamání.

Taková nešťastná kombinace individuálních osobitých charakterových nedostatků a vnitřních tendencí přivedla do záhuby dobře nasměrovaného člověka, který nedokázal zdolat tyto projevy zla láskou, vírou a důvěřivostí. To, že Jidáš nemusel zabloudit, je dobře ukázáno na případech Tomáše a Natanaela, kteří oba byli postiženi těmito stejnými sklony podezírat a nadměrným individualismem. Také Ondřej a Matouš měli hodně podobných sklonů, ale u všech těchto mužů postupem času narůstala láska k Ježíšovi a ke svým apoštolským druhům a přibývalo jí. Oni rostli v šlechetnosti a ve vědomí pravdy. Stále více a více důvěřovali svým druhům a pomalu nabývali schopnost se na ně spoléhat. Jidáš tvrdošjně odmítal důvěřovat svým bratrům. Když se v něm nakupily jeho emocionální rozpory, přinutily ho vždy hledat utěšení a radu u jiných a dostalo se mu nerozumné útěchy od svých neduchovných příbuzných či náhodných známých,

4. CAUSES OF JUDAS'S DOWNFALL

193:4.1 (2055.4) It was in the first part of the Master's farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas's downfall in the light of the Master's remarks and in view of the accumulated enlightenment of succeeding centuries.

193:4.2 (2055.5) As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse, he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to "get even" with somebody for all his disappointments.

193:4.3 (2056.1) This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought the advice and received the unwise consolation of

kteří byli buď lhostejní, nebo dokonce nepřátelští k úspěšnému rozvoji duchovních realit nebeského království, které mělo na zemi dvanáct vysvěcených vyslanců a on byl jedním z nich.

Jidáš utrpěl porážku ve svých pozemských bojích v důsledku následujících faktorů, vyplývajících z osobních sklonů a slabosti charakteru:

1. Byl izolovaným typem člověka. Projevoval se vysoce individualisticky a zvolil si cestu k zatvrzele „uzavřené“ a nesociální typu osobnosti.

2. Jako dítě měl všechno usnadněné. Těžce snášel odpor. Vždy očekával vítězství; on vůbec neuměl prohrávat.

3. Jidáš se nikdy nenaučil filozoficky přistupovat ke zklamání. Namísto přijímání zklamání jako normálního a běžného rysu lidského bytí, se vždy uchýlil k obviňování za všechny své osobní potíže a zklamání někoho konkrétního nebo všechny své druhy jako skupinu.

4. Měl sklon držet v sobě zášť; neustále se zabýval myšlenkou na pomstu.

5. Nerad se díval upřímně pravdě do očí; byl nečestný ve svém postoji k životním situacím.

6. Nechtěl mluvit o svých osobních problémech se svými nejbližšími druhy; odmítal hovořit o svých potížích se svými opravdovými přáteli a těmi, kteří ho upřímně milovali. Za celé roky spojení s Učitelem, Jidáš ani jednou za ním nepřišel s čistě osobním problémem.

7. Jidáš nikdy nepochopil to, že opravdové odměny za ušlechtilý život jsou nakonec duchovní výhry, které ne vždy jsou uděleny během tohoto jednoho krátkého života v těle.

V důsledku neustálé izolace své osobnosti se jeho trápení násobila, jeho soužení zvyšovala, jeho úzkosti sílily a jeho zoufalství se prohlubovalo téměř za hranici snesitelnosti.

I když tento sobecký a ultraindividualistický apoštol měl mnoho psychických, emocionálních a duchovních problémů, jeho hlavními potížemi byly: ve sféře osobnosti—byl izolován; ve sféře mysli—byl podezřívavý a pomstychtivý; ve sféře temperamentu—byl nevrlý a nevráživý; v emocionální sféře—nebyl schopen milovat a odpouštět; ve společenské sféře—nedůvěřoval a byl zcela uzavřený do sebe; ve sféře ducha—byl arogantní a sobecky ambiciózní; ve sféře života—ignoroval ty, kteří ho milovali a ve smrti zůstal bez přátel.

his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

193:4.4 (2056.2) Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

193:4.5 (2056.3) 1. He was an isolated type of human being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed “shut-in” and unsociable sort of person.

193:4.6 (2056.4) 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

193:4.7 (2056.5) 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfailingly resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

193:4.8 (2056.6) 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

193:4.9 (2056.7) 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

193:4.10 (2056.8) 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

193:4.11 (2056.9) 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

193:4.12 (2056.10) As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

193:4.13 (2057.1) While this self-centered and ultraindividualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who loved him, and in death, he was friendless.

Takové jsou tedy faktory mysli a vlivy zla a když působí společně, vysvětluje to, proč dobře nasměrovaný a svého času upřímný věřící v Ježíše a dokonce po několika letech důvěrného soužití s jeho transformující osobností, opustil své druhy, zavrhl posvátnou věc, zřekl se svého svatého poslání a zradil svého božského Učitele.

5. NANEBEVSTOUPENÍ UČITELE

Bylo kolem půl osmé ve čtvrtek ráno, 18. května, když Ježíš přišel na západní svah Olivové hory se svými jedenácti mlčícími a poněkud zmatenými apoštoly. Z tohoto místa, asi ve dvou třetinách cesty na vrchol, se mohli podívat na Jerusalema a dolů na Getsemane. Ježíš byl nyní připraven říci svá poslední slova na rozloučenou se svými apoštoly, než opustí Urantii. Když tam před nimi stál, apoštolové si bez jakéhokoli pokynu klekli kolem něho v kruhu a Učitel řekl:

„Žádám vás, abyste zůstali v Jerusalemu do doby, dokud nebudete obdařeni silou s nebes. Já se vás chystám nyní opustit; chystám se vystoupit ke svému Otci a brzy, velmi brzy, sešleme na tento svět mého pobytu Ducha Pravdy; a až přijde, vy začnete nové hlásání evangelia království. Milujte lidi láskou, s jakou jsem já miloval vás a služte svým smrtelným druhům tak, jako já jsem sloužil vám. Necht' plody ducha, které se rodí ve vašich životech, podníti lidské duše uvěřit v pravdu, že člověk je synem Božím a že všichni lidé jsou bratři. Pamatujte si všechno, čemu jsem vás učil a život, který jsem prožil mezi vámi. Moje láska vás chrání, můj duch bude pobývat ve vás a můj pokoj bude stále s vámi. Sbohem.“

Když morontialní Učitel takto promluvil, zmizel jim z očí. Toto takzvané nanebevstoupení Ježíše se ničím nelišilo od jeho ostatních zmizeních z očí smrtelníků během těch čtyřiceti dnů, které v morontialní podobě strávil na Urantii.

Učitel odešel do Edentie přes Jerusem, kde Nejsvrchovanější, pod dohledem Rájského Syna, vysvobodili Ježíše Nazaretského z morontialního stavu a prostřednictvím duchovních kanálů vzestupu mu vrátili jeho status Rájského Syna a svrchovaného vládce Salvingtonu.

Bylo přibližně tři čtvrtě na osm tohoto rána, když morontialní Ježíš zmizel z pohledu jeho jedenácti apoštolů a začal svůj vzestup k pravé ruce svého Otce, aby obdržel oficiální potvrzení

193:4.14 (2057.2) These, then, are the factors of mind and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. THE MASTER'S ASCENSION

193:5.1 (2057.3) It was almost half past seven o'clock this Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057.4) "I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell."

193:5.3 (2057.5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057.6) The Master went to Edentia by way of Jerusem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

193:5.5 (2057.7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father,

své absolutní nadvlády ve vesmíru Nebadon.

there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. PETR SVOLÁVÁ SCHŮZI

Na základě instrukcí od Petra, Jan Marek a další pozvali všechny nejpřednější učedníky na poradu v domě Marie, ženy zemřelého Eliáše Marka. V půl jedenácté se tady shromáždilo sto dvacet nejdůležitějších, v Jerusalemu žijících, učedníků Ježíše, aby si vyslechli zprávu o Ježíšově vzkazu na rozloučenou a dozvěděli se o jeho nanebevstoupení. Mezi přítomnými byla i Marie, matka Ježíše. Do Jerusalema se vrátila s Janem Zebedeem v době, když apoštolové přišli zpět z jejich nedávného pobytu v Galileji. Brzy po Pentekostě se vrátila do domu Salome v Betsaidě. Jakub, bratr Ježíše, byl také přítomen na této poradě—prvním svolaném shromáždění Učitelových učedníků po završení jeho planetární pouti.

Šimon Petr promluvil za své apoštolské druhy a ve své řeči pronesl vzrušující zprávu o posledním setkání jedenácti apoštolů s jejich Učitelem a velmi dojmavě jim popsal Učitelův proslov na rozloučenou a jeho zmizení na nebesa. Byla toshromáždění, jaké ještě nikdy předtím tento svět nepoznal. Tato část zasedání trvala necelou hodinu. Potom Petr vysvětlil, že se rozhodli zvolit nástupce Jidáše Iškariotského a že teď se udělá přestávka, aby apoštolové mohli mezi sebou rozhodnout, koho ze dvou kandidátů, Matěje či Justa, kteří byli na tuto funkci navrženi, zvolit.

Jedenáct apoštolů šlo potom dolů, kde se dohodli na tom, že losováním se určí, který z těchto mužů se stane apoštolem a bude sloužit na Jidášově místě. Los padl na Matěje a ten byl prohlášen za nového apoštola. Byl náležitě uveden do své funkce a potom jmenován pokladníkem. Ale Matěj hrál v následných aktivitách apoštolů velmi neznatelnou roli.

Brzy po Pentekostě se dvojčata vrátila do svých domů v Galileji. Šimon Zélóta odešel na čas do ústraní předtím, než se vydal kázat evangelium. Tomáš se krátkou dobu trápil a potom opět obnovil hlásání evangelia. Natanael se výrazně názorově rozcházel s Petrem ohledně učení o Ježíši namísto hlásání původního evangelia království. Tento rozpor se uprostřed následujícího měsíce vyhrotil natolik, že Natanael odešel do Filadelfie navštívit Abnéra a Lazara; zůstal s nimi déle než rok a potom se vypravil do zemí ležících za Mezopotámií hlásat evangelium tak, jak mu rozuměl.

Tak zůstalo jenom šest z původních dvanácti

6. PETER CALLS A MEETING

193:6.1 (2057.8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had forgathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Bethsaida. James the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

193:6.3 (2058.2) The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

193:6.4 (2058.3) Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

193:6.5 (2058.4) This left but six of the original twelve

apoštolů, kteří se stali hlavními aktéry na jevišti počátečního stadia hlásání evangelia v Jerusalemu: Petr, Ondřej, Jakub, Jan, Filip a Matouš.

Krátce před polednem se apoštolové vrátili ke svým bratrům do horního pokoje a oznámili jim, že novým apoštolem byl vybrán Matěj. A potom Petr svolal všechny věřící k modlitbě, modlitbě o tom, aby byli připraveni přijmout Učitelem slíbený duchovní dar.

apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

193:6.6 (2058.5) Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

Kapitola 194. Soslání Ducha Pravdy

⇨ 193

Kniha Urantia

195 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 194 SESLÁNÍ DUCHA PRAVDY

Sekce

Úvod

1. Kázání v den Pentekosté
2. Význam Pentekosté
3. Co se stalo při Pentekosté
4. Začátky křesťanské církve

PAPER 194 BESTOWAL OF THE SPIRIT OF TRUTH

SECTIONS

Introduction

1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

Úvod

KOLEM jedné hodiny odpoledne, když sto dvacet věřících bylo ponořeno do modlitby, všichni začínali pociťovat v pokoji zvláštní přítomnost. A současně všichni tito učedníci pocítili nový a hluboký pocit duchovní radosti, bezpečnosti a jistoty. Toto nové vědomí duchovní síly bylo ihned následováno silnou touhou jít ven a veřejně hlásat evangelium království a radostné zprávy o tom, že Ježíš vstal z mrtvých.

Petr povstal a prohlásil, že toto musí být příchod Ducha Pravdy, kterého jim Učitel slíbil a navrhl, aby šli do chrámu a začali hlásat radostné zprávy, které byly svěřeny do jejich rukou. A oni udělali přesně to, co Petr navrhl.

Tito lidé byli poučeni a instruováni, že evangelium, které by měli hlásat, bylo otcovství Boha a synovství člověka, ale v tento daný moment duchovní extáze a osobního vítězství, nejlepší poselství—nejvýznamnější zprávy—na které tito lidé byli schopni pomyslet, byl fakt vzkříšeného Učitele. A tak šli ven, obdařeni silou shora, aby lidem kázali radostné zprávy o spasení skrze Ježíše, ale neúmyslně udělali chybu v tom,

INTRODUCTION

194:0.1 (2059.1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059.2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059.3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to the people — even salvation through Jesus — but

že začali nahrazovat některá fakta, spojená s evangeliem, za samotné evangelium. Petr nevědomky tuto chybu začal a ostatní ho následovali až po Pavla, který vytvořil z nové verze radostných zpráv nové náboženství.

Evangelium království je fakt otcovství Boha spojené s vyplývající z něho pravdou synovstva-bratrství lidí. Křesťanství, takové, jak se od těch dob vyvinulo, je faktem o Bohu jako Otce Pána Ježíše Krista ve spojení se zkušeností bratrstva věřících se vzkříšeným a proslaveným Kristem.

Není na tom nic zvláštního, že tito duchem naplnění lidé využili této příležitosti k vyjádření svých vítězných pocitů nad silami, které se pokusily zabít jejich Učitele a ukončit vliv jeho učení. V takové době bylo pro ně snadnější pamatovat si své osobní spojení s Ježíšem a být nadšen jistotou, že Učitel stále žije, že jejich přátelství neskončilo a že duch pravdy byl skutečně na ně seslán tak, jak on to slíbil.

Tito věřící se náhle cítili, jakoby byli přeneseni do jiného světa—do nového bytí, naplněného radostí, silou a blažeností. Učitel jim řekl, že království přijde v plné moci a někteří si uvědomili, že nyní začínají chápat, co tím myslel.

A když se toto všechno vezme v úvahu, není obtížné pochopit, že tito lidé začali hlásat nové evangelium o Ježíši namísto jejich původního poselství o otcovství Boha a bratrství lidí.

1. KÁZÁNÍ V DEN PENTEKOSTÉ

Apoštolové se skrývali po dobu čtyřiceti dní. Den seslání Ducha Pravdy připadl na židovský svátek Pentekosté a tisíce návštěvníků z celého světa se sešlo v Jerusalemu. Mnozí přišli jenom na tento svátek, ale většina zůstala ve městě od Paschi. Předtím zastrašení apoštolové nyní vyšli z jejich několika týdenního uzavření a odvážně se objevili v chrámu, kde začali hlásat nové poselství o vzkříšeném Mesiáši. A všichni učedníci také cítili, že dostali nový duchovní dar vzhledu a síly.

Bylo kolem druhé hodiny, když si Petr stoupl na to stejné místo, kde jeho Učitel naposledy učil v tomto chrámu a pronesl tu nadšenou výzvu, jejíž výsledkem bylo získání více než dvou tisíc duší. Učitel již tady nebyl, ale oni zjistili, že tento příběh

they unintentionally stumbled into the error of substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the Father of the Lord Jesus Christ, in association with the experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had gone, but they suddenly discovered that this story

o něm měl na lidi obrovský vliv. Není divu, že pokračovali i nadále v hlásání toho, co ospravedlňovalo jejich dřívější oddanost Ježíšovi a současně s takovou silou nutilo lidi věřit v něho. Tohoto kázání se zúčastnilo šest apoštolů: Petr, Ondřej, Jakub, Jan, Filip a Matouš. Mluvili déle než hodinu a půl a kázání přednesli v řečtině, hebrejštině a aramejštině a také pronesli několik slov v jiných jazycích, které do určité míry ovládali.

Židovští vůdcové byli zaskočeni odvahou apoštolů, ale báli se proti nim zakročit kvůli obrovskému počtu lidí, kteří věřili jejich příběhu.

Kolem půl páté více než dva tisíce nových věřících následovalo apoštoly k pramenu Siloe, kde Petr, Ondřej, Jakub a Jan je pokřtili ve jménu Ježíše. A byla již tma, když skončili křtění tohoto davu lidí.

Den Pentekosté byl velkou oslavou křtu, časem přátelského obracení na víru těch pohanů, kteří si přáli sloužit Jahvemu. Proto v tento den velký počet židů a věřících jinověrců se podrobilo křtu. Tímto se však v žádném případě neoddělili od židovské víry. Dokonce po nějakou dobu tito věřící v Ježíše byli v judaismu sektou. Všichni, včetně apoštolů, byli stále věrní zásadním požadavkům židovského obřadního systému.

2. VÝZNAM PENTEKOSTÉ

Ježíš žil na zemi a učil evangelium, které svobodilo člověka od pověry, že je dítětem ďábla a povznese ho do postavení Božího věřícího syna.. Ježíšovo poselství, jak ho kázal a žil ve své době, bylo účinným východiskem pro duchovní problémy člověka v období jeho oznámení. A nyní, když odešel z tohoto světa, posílá na své místo svého Ducha Pravdy, který je určený pro to, aby žil v člověkově a každé generaci připomínal Ježíšovo poselství tak, aby každá nová skupina smrtelníků, která se objeví na zemi, měla nejnovější verzi evangelia—takového osobního osvícení a skupinového vedení, které se osvědčí jako účinné východisko pro řešení věčně nových a rozmanitých duchovních problémů člověka.

Prvním úkolem tohoto ducha bylo samozřejmě to, aby sloužil pravdě, udělal ji vlastnictvím osobnosti, poněvadž právě poznání pravdy vytváří nejvyšší formu lidské svobody. Za další, cílem tohoto ducha je zničit u věřících pocit

about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshipping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest form of human liberty. Next, it is the purpose of this spirit to destroy the believer's feeling of

osiřelosti. Ježíš strávil svůj život mezi lidmi a bez jeho přítomnosti by všichni věřící pociťovali pocit osamělosti, kdyby Duch Pravdy nepřišel pobývat v lidských srdcích.

Toto seslání ducha Syna pomohlo připravit mysl všech normálních lidí pro následné univerzální poskytnutí ducha Otce (Ladiče Myšlení) celému lidstvu. V určitém smyslu je tento Duch Pravdy duchem jak Vesmírného Otce, tak i Syna Tvořitele.

Bylo by chybou očekávat silné racionální vědomí rozlitého Ducha. Duch nikdy nevede k vědomí sama sebe, pouze pomáhá uvědomit si Michaela, Božího Syna. Od samého začátku Ježíš učil, že duch nebude mluvit za sebe. Proto důkaz vašeho spojení s Duchem Pravdy nelze najít ve vašem vědomí tohoto ducha, ale spíše ve vaší zkušenosti silícího spojení s Michaellem.

Duch také přišel pomoci lidem vzpomenout si na slova Učitele a rozumět jim, stejně jako objasnit a vysvětlit jeho život na zemi.

Za další, Duch Pravdy přišel pomoci věřícímu uvidět reality Ježíšova učení a jeho života tak, jak ho prožil v těle a jak ho nyní opět žije nanovo v každém věřícím, v každé generaci duchem naplněných synů Božích.

Z toho vyplývá, že Duch Pravdy skutečně přišel proto, aby vedl všechny věřící k celé pravdě; k rozšiřujícímu se poznání té zkušenosti, která představuje živé a rostoucí duchovní vědomí reality věčného a vzestupného synovstva s Bohem.

Ježíš prožil život, který odhalil člověka podřízeného vůli Otce a není příkladem pro žádného člověka se ho doslova pokusit následovat. Ježíšův život v těle, společně s jeho smrtí na kříži a následné vzkříšení, se brzy staly novým evangeliem výkupného, které bylo tímto zapláceno za vykoupení člověka ze spárů zlého Boha—vysvobodit ho ze zatracení uraženého Boha. Nicméně, i když evangelium bylo nesmírně zkresleno, faktem zůstává to, že toto nové poselství o Ježíšovi neslo v sobě mnoho podstatných pravd a učení jeho raného evangelia království. A dříve či později tyto skryté pravdy o otcovství Boha a bratrství lidí vyplynou na povrch, aby zásadně změnily celou lidskou civilizaci.

Ale tyto chyby rozumu v žádném případě nepřekážejí velkému progresu věřících v jejich duchovním růstu. Za necelý měsíc po seslání Ducha Pravdy apoštolové dosáhli většího individuálního duchovního růstu, než během jejich

orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

194:2.3 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

194:2.4 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

194:2.5 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

194:2.6 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

194:2.7 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal and ascending sonship with God.

194:2.8 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:2.9 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer's great progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the apostles made more individual spiritual progress

téměř čtyřletého osobního a láskou naplněného spojení s Učitelem. A také tato záměna spasitelného evangelia pravdy o synovstvu s Bohem za fakt o vzkříšení Ježíše žádným způsobem nepřekážela rychlému šíření jejich učení; právě naopak, ta skutečnost, že Ježíšovo poselství zůstalo ve stínu nového učení o jeho osobnosti a vzkříšení, nejspíše nesmírně pomohlo hlásat radostné zprávy.

Výraz „křest duchem“, který se tak rozšířil přibližně v té době, pouze označuje vědomé přijetí tohoto daru—Ducha Pravdy—a osobní uznání této nové duchovní síly jako faktoru, posilujícího všechny duchovní vlivy, dříve pociťované Boha si uvědomujícími dušemi.

Od doby seslání Ducha Pravdy je člověk způsobilý vnímat učení a vedení trojitého duchovního daru: duch Otce—Ladič Myšlení, duch Syna—Duch Pravdy, duch Ducha—Svatý Duch.

V určitém smyslu je lidstvo vystaveno dvojímu vlivu sedmidílného působení duchovních faktorů vesmíru. Prvotní evoluční rasy smrtelníků jsou závislé na postupném navazování spojení se sedmi pomocnými duchy myslí Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Jak člověk postupuje nahoru po žebříčku rozumového a duchovního vnímání, tak časem se kolem něho vznášá a v něm pobývá sedm vyšších duchovních vlivů. A těchto sedm duchů vyvíjejících se světů jsou:

1. Poskytnutý duch Vesmírného Otce—Ladiči Myšlení.

2. Duchovní přítomnost Věčného Syna—duchovní gravitace vesmíru vesmírů a spolehlivý kanál veškerého duchovního spojení.

3. Duchovní přítomnost Nekonečného Ducha—vesmírný duch-mysl všeho tvoření, duchovní zdroj intelektuálního příbuzenství všech progresivních rozumových bytostí.

4. Duch Vesmírného Otce a Syna Tvořitele—Duch Pravdy, který je všeobecně považován za ducha Vesmírného Syna.

5. Duch Nekonečného Syna a Vesmírného Mateřského Ducha—Svatý Duch, který je všeobecně považován za Vesmírného Ducha.

6. Duch myslí Vesmírného Mateřského Ducha—sedm pomocných duchů myslí lokálního vesmíru.

7. Duch Otce, Synů a Duchů—duch vzestupných smrtelníků obydlených světů,

than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the *fact* of the resurrection of Jesus for the saving gospel *truth* of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus' message by the new teachings about his person and resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

194:2.10 (2061.8) The term “baptism of the spirit,” which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

194:2.11 (2061.9) Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

194:2.12 (2062.1) In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

194:2.13 (2062.2) 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

194:2.14 (2062.3) 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

194:2.15 (2062.4) 3. The spirit presence of the Infinite Spirit — the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

194:2.16 (2062.5) 4. The spirit of the Universal Father and the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

194:2.17 (2062.6) 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

194:2.18 (2062.7) 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

194:2.19 (2062.8) 7. The spirit of the Father, Sons, and Spirits — the new-name spirit of the ascending

nabývající nové jméno po splynutí v duchu narozené smrtelné duše s Rajským Ladičem Myšlení a po následném získání božskosti a glorifikaci statusu Rajského Sboru Konečnosti.

A tak seslání Ducha Pravdy dalo světu a jeho národům poslední duchovní dar, určený pro pomoc ve vzestupném hledání Boha.

3. CO SE STALO PŘI PENTEKOSTĚ

Mnoho pochybných a podivných učení je spojeno s ranými vyprávěními o dni Pentekostě. V pozdějších dobách události tohoto dne, kdy k lidem přišel nový učitel, Duch Pravdy, byly promíchány s nesmyslnými výlevy bujných emocí. Hlavním úkolem tohoto rozlitého ducha Otce a Syna je naučit lidi pravdám o lásce Otce a soucitu Syna. Toto jsou ty pravdy o božskosti, které lidé mohou pochopit ve větší míře, než všechny ostatní božské rysy charakteru. Duch Pravdy je v první řadě zaměřen na odhalení duchovní podstaty Otce a morálního charakteru Syna. Když Syn Tvořitel pobýval v těle, odhalil lidem Boha; Duch Pravdy, pobývající v srdci, odhaluje lidem Syna Tvořitele. Když člověk přináší ve svém životě „plody ducha“, pouze projevuje rysy, které Učitel projevoval ve svém vlastním pozemském životě. Když byl Ježíš na zemi, prožil svůj život jako jedna osobnost—Ježíš Nazaretský. Ode dne Pentekostě Michael získal schopnost žít nový život ve zkušenosti každého, pravdu poznávšího věřícího, jako vnitřní duch „nového učitele“.

Mnoho věcí, které se stanou během lidského života, je těžké pochopit, obtížné je sladit s ideou o vesmíru, ve kterém převládá pravda a ve kterém vítězí spravedlnost. Ono to tak často vypadá, že převládá hanebnost, lež, nepoctivost a nečestnost—hřích. Přesto přece, nevítězí pravda nad zlem, hříchem a špatností? Ano, vítězí. A život a smrt Ježíše jsou věčným důkazem toho, že pravda dobra a víra duchem vedeného tvora budou vždy uchráněny. Ježíšovi se na kříži posmívali: „Uvidíme, jestli přijde Bůh a vysvobodí ho.“ V den ukřižování bylo všechno temné, ale ráno v den vzkříšení bylo nádherně jasno; ještě jasněji a radostněji bylo v den Pentekostě. Náboženství prostoupená pesimistickou beznadějí usilují o vysvobození od břemen života; touží odejít ze světa do nekonečného spánku a odpočinku. Toto jsou náboženství primitivního strachu a úzkosti. Náboženství Ježíše je novým evangeliem víry, které je nutno provolat pachticímu se lidstvu. Toto nové náboženství je založeno na víře, naději a lásce.

mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

194:2.20 (2062.9) And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

194:3.1 (2062.10) Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the "fruits of the spirit" in his life, he is simply showing forth the traits which the Master manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the "new teacher," the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

194:3.2 (2062.11) Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, "Let us see if God will come and deliver him." It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling humanity. This new religion is founded on faith,

Život, který Ježíš prožil ve smrtelném těle, mu přinesl nejtvrďší, nejkrutější a nejbolestnější rány; a tento člověk čelil těmto údělům osudu s vírou, odvahou a neochvějným odhodláním konat vůli svého Otce. Ježíš poznal život v celé jeho hrozné realitě a zvládl ho—a také i ve smrti. On nepoužíval náboženství pro osvobození od života. Náboženství Ježíše se nesnaží uniknout tomuto životu, aby se těšilo nadějí na čekající blaho v dalším bytí. Náboženství Ježíše dává radost a pokoj jiné, duchovní existenci, aby povzneslo a zušlechtilo život lidí v těle.

Jestli náboženství je pro lidi opiátem, tak to není náboženství Ježíše. Na kříži odmítl napít se smrtící drogy a jeho duch, rozlitý na celé lidstvo, je mocným světovým vlivem, který vede člověka k Bohu a nutí ho jít vpřed. Duchovní nutkání jít vpřed je nejsilnější hnací silou existující na tomto světě; pravdu poznávající věřící je tou progresivní a aktivní duší na zemi.

V den Pentekosté náboženství Ježíše rozbilo všechny národní restrikce a rasové okovy. Věčnou pravdou je: „Kde je duch Pána, tam je svoboda.“ V tento den se Duch Pravdy stal osobním darem Učitele každému smrtelníkovi. Tento duch byl seslán za účelem pomoci věřícím účinněji kázat evangelium království, ale oni chybně pochopili zkušenost obdržení rozlitého ducha jako část nového evangelia, které nevědomě vytvářeli.

Nepřehlédněte fakt, že Duch Pravdy byl seslán všem upřímným věřícím; tento duchovní dar nebyl poskytnut pouze apoštolům. Těch sto dvacet mužů a žen, shromážděných v horním pokoji, obdrželo duchovní dar nového učitele stejně, jako všechna upřímná srdce na celém světě. Tento nový učitel byl seslán lidstvu a každá duše ho obdržela v souladu s láskou k pravdě a schopnosti chápat duchovní reality a rozumět jim. Konečně je opravdové náboženství vysvobozeno z opatrovnické péče kněží a všech církevních skupin a nachází svůj skutečný projev v individuálních duších lidí.

Náboženství Ježíše podporuje nejvyšší typ lidské civilizace v tom smyslu, že vytváří nejvyšší typ duchovní osobnosti a hlásá posvátnost takového člověka.

Příchod Ducha Pravdy v den Pentekosté umožnil vznik náboženství, které není ani radikální, ani konzervativní; není ani staré, ani nové; nebudou ho ovládat ani staří, ani mladí. Fakt pozemského života Ježíše slouží jako pevný bod pro zakotvení času, zatímco seslání Ducha Pravdy umožňuje neustálý rozvoj a nekonečný

hope, and love.

194:3.3 (2063.1) To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father's will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

194:3.4 (2063.2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and aggressive soul on earth.

194:3.5 (2063.3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty." On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:3.6 (2063.4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:3.7 (2063.5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and proclaims the sacredness of that person.

194:3.8 (2063.6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus' earthly life provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the

růst náboženství, které odkryl svým životem a evangeliem, které hlásal. Duch vede k celé pravdě; on je učitelem rozšiřujícího se a stále rostoucího náboženství nekonečného progresu a božského rozvoje. Tento nový učitel bude navždy odhalovat pravdu hledajícím věřícím o tom, co bylo tak božsky odhaleno v osobě a charakteru Syna Člověka.

Jevy, spojené se sesláním „nového učitele“ a také to, že kázání apoštolů bylo přijato lidmi různých ras a národů, shromážděných v Jerusalemu, ukazují univerzálnost Ježíšova náboženství. Evangelium království nebylo určeno žádnému konkrétnímu národu, kultuře či jazyku. Den Pentekosté byl svědkem velkého úsilí ducha vysvobodit náboženství Ježíše z jeho zděděných židovských pout. Dokonce po tomto jevu rozlévání ducha na celé lidstvo apoštolové se nejdříve pokusili vnutit svým konvertitům pravidla judaismu. Také Pavel měl potíže se svými jerusalemskými bratry, protože odmítl podrobit jinověrce těmto židovským praktikám. Žádné otevřené náboženství se nemůže rozšířit po celém světě, jestli dělá vážnou chybu v tom, že v sobě ponechává nějakou národní kulturu, nebo je spojeno se zavedenými národními, společenskými či ekonomickými praktikami.

Seslání Ducha Pravdy nebylo závislé na žádných formalitách, obřadech, církevních místech a mimořádného chování těch, kteří ho obdrželi v celé plnosti. Když duch sestoupil na ty, kteří byli shromážděni v horním pokoji, oni tam pouze seděli, pohroužení do tiché modlitby. Duch byl seslán jak do měst, tak i na venkov. Nebylo nutné, aby apoštolové odešli na několik let do samoty a tam meditovali, aby obdrželi ducha. Pentekosté navždy odděluje představu o duchovní zkušenosti od teorie o nutnosti speciálně vhodného prostředí.

Den Pentekosté, s jeho duchovním darem, byl určen navždy osvobodit náboženství Ježíše od jakékoliv závislosti na fyzické síle; učitelé tohoto nové náboženství dostali ke své dispozici duchovní zbraně. Půjdou zdolat svět s nevyčerpatelným odpuštěním, nedostižnou dobrou vůlí a překypující láskou. Jsou vyzbrojeni tak, aby překonali zlo dobrem, porazili nenávist láskou, zničili strach odvážnou a živou vírou v pravdu. Ježíš již dříve učil své stoupence, že jeho náboženství nikdy není pasivní; jeho učedníci musí být vždy aktivní a pozitivní ve svých projevech soucitu a lásky. Tito věřící se již nedívali na Jahveho jako na „Pána Tvorstva.“ Nyní považovali věčné Božstvo za „Boha a Otce Pána Ježíše Krista.“ Udělali alespoň tento pokrok, i když do určité míry nedokázali plněji pochopit pravdu, že Bůh je také duchovním Otcem každého jedince.

everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into *all* truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

194:3.9 (2064.1) The manifestations associated with the bestowal of the “new teacher,” and the reception of the apostles’ preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The gospel of the kingdom was to be identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as “the Lord of Hosts.” They now regarded the eternal Deity as the “God and Father of the Lord Jesus Christ.” They made that progress, at least, even if they did

V den Pentekosté byl smrtelný člověk obdařen silou odpouštět osobní křivdy; být laskavý i tvář v tvář největší nespravedlnosti, zůstat klidným při hrozivém nebezpečí a čelit projevům nenávisti a hněvu nebojácnými akty lásky a shovívavosti. Ve své historii Urantia prošla hrůzami velkých a ničivých válek. Všichni účastníci těchto tragických bitev utrpěli porážku. Pouze jeden se stal vítězem; pouze jeden vyšel z těchto krutých bojů se zvětšenou reputací—byl to Ježíš Nazaretský s jeho evangeliem o překonávání zla dobrem. Tajemství lepší civilizace je v učení Učitele vázáno na bratrství lidí, dobrou vůli lásky a vzájemné důvěře.

Do Pentekosté náboženství odhalilo pouze člověka, hledajícího Boha; ode dne Pentekosté člověk i nadále hledá Boha, ale nyní nad celým světem září pohled Boha, který také hledá člověka a když ho najde, posílá mu svůj Duch, aby v něm pobýval.

Před učením Ježíše, které vyvrcholilo v den Pentekosté, v předchozích náboženstvích ženy neměly téměř žádná práva, nebo duchovní postavení. Po Pentekosté žena stála před Bohem v bratrství království na stejné úrovni s mužem. Mezi těmi sto dvaceti lidmi, kteří byli takto navštíveni duchem, bylo mnoho věřících žen a ty byly obdarovány rovným dílem s věřícími muži. Muži si již nemohou dovolit monopolizovat právo náboženské služby. Farizej může i nadále děkovat Bohu za to, že se „nenarodil jako žena, malomocný, nebo pohan“, ale mezi následovníky Ježíše žena byla navždy osvobozena od veškeré náboženské diskriminace, založené na pohlaví. Pentekosté odstranil všechny náboženské nerovnoprávnosti založené na rasové odlišnosti, kulturních rozdílech, společenských třídách či predsudků k ženskému pohlaví. Není divu, že věřící v toto nové náboženství provolávali: „Kde je duch Hospodina, tam je svoboda.“

Jak matka, tak i bratr Ježíše Jakub byli přítomni mezi sto dvaceti věřícími a jako členové této hromadné skupiny učedníků také obdrželi rozlitého ducha. Neobdrželi o nic víc tohoto božského daru, než jejich druhové. Členům Ježíšovy pozemské rodiny nebyl poskytnut žádný zvláštní dar. Den Pentekosté udělal konec odbornému kněžství a veškerým vírám v náboženskýchročinách.

Před Pentekosté se apoštolové mnohého vzdali pro Ježíše. Obětovali své domy, rodiny, přátele, světské majetky a postavení. V den Pentekosté se odevzdali Bohu a Otec a Syn odpověděli tím, že oni se odevzdali

in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a better civilization is bound up in the Master's teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was “not born a woman, a leper, or a gentile,” but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, “Where the spirit of the Lord is, there is liberty.”

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthoods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and positions. At Pentecost they gave themselves to God, and the Father and the Son responded by

člověku—poslali svůj společný duch, aby pobýval v lidech. Tato zkušenost ztráty svého „já“ a nalezení ducha nebyl projev emocí; byl to akt vědomého podřízení cizí vůle a bezvýhradného odevzdání sebe sama.

Den Pentekosté byl výzvou k duchovní jednotě věřících v evangelium. Když duch sestoupil na učedníky v Jerusalemu, to samé se stalo ve Filadelfii, Alexandrii a všech ostatních místech, kde pobývali opravdoví věřící. Je doslova pravdou, že „mezi všemi věřícími bylo jenom jedno srdce a jedna duše.“ Náboženství Ježíše je nejmocnější sjednocující silou, jakou kdy svět poznal.

Den Pentekosté byl určený, aby oslabil sobecké prosazování jedinců, skupin, národů a ras. Je to právě vlastnost sobeckého prosazování, které tak zvyšuje napětí, že se periodicky projeví ve zničujících válkách. Lidstvo se může sjednotit pouze duchovním sblížením a Duch Pravdy je univerzálním duchovním vlivem na tomto světě.

Příchod Ducha Pravdy očisťuje lidské srdce a vede jeho příjemce k formulování smyslu života—vykonávat vůli Boha a dělat vše pro blaho lidí. Materiální duch sobeckosti byl pohlcen tímto novým duchovním darem nezištnosti. Pentekosté, tehdy i nyní, oznamuje, že historický Ježíš se stal božím Synem živé zkušenosti. Když je radost z tohoto rozlitého ducha vědomě prožívána v lidském životě, posiluje zdraví, stimuluje mysl a je nevýčerpatelným zdrojem energie pro duši.

Modlitba nebyla příčinou příchodu ducha v den Pentekosté, ale sehrála velkou roli při určení stupně schopnosti přijetí, která charakterizovala rozdílnost jednotlivých věřících. Modlitba nemůže pohnout božím srdcem, aby seslalo štědrý dar, ale velmi často prohlubuje a rozšiřuje kanály, po kterých boží poskytnutí protékají do srdcí a duší těch, kteří tímto způsobem nezapomínají udržovat nepřerušované spojení se svým Tvůrcem skrze upřímnou modlitbu a opravdovou úctu.

4. ZAČÁTKY KŘESŤANSKÉ CÍRKVE

Když byl Ježíš tak náhle zajat svými nepřáteli a tak rychle ukřižován mezi dvěma zloději, jeho apoštolové a učedníci byli naprosto demoralizováni. Myšlenka na Učitele, uvězněného, spoutaného, zmučeného a ukřižovaného, byla těžko snesitelná i pro apoštoly. Zapomněli na jeho učení a na jeho varování. On opravdu mohl být „velkým prorokem ve slovech a činech v očích Boha a celého národa,“ ale těžko

giving themselves to man — sending their spirits to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that “there was but one heart and soul among the multitude of the believers.” The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

194:3.19 (2065.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of men. The material spirit of selfishness has been swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

194:3.20 (2065.8) Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

194:4.1 (2066.1) When Jesus was so suddenly seized by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed, have been “a prophet mighty in deed and word before God and all the people,” but he could hardly

mohl být tím Mesiášem, na kterého oni čekali, aby obnovil izraelské království.

Potom přišlo vzkříšení Ježíše a tím vysvobození z jejich beznaděje a navrácení jejich víry v božskost Učitele. Stále znovu ho vidí a rozmlouvají s ním a on je vede na Olivovou horu, kde se s nimi loučí a říká jim, že se vrací k Otci. Řekl jim, aby zůstali v Jerusalemu do doby, dokud nebudou obdařeni silou—dokud nepřijde Duch Pravdy. A v den Pentekosté tento nový učitel přichází a oni ihned vycházejí ven kázat své evangelium s novými silami. Jsou odvážnými a neohroženými následovníky živého Hospodina a ne mrtvého a poraženého vůdce. Učitel žije v srdcích těchto evangelistů; Bůh není v jejich myslích teorií; stal se živou přítomností v jejich duších.

Den za dnem pokračovali vytrvale a soudržně v učení v chrámě a lámání chleba doma. Jídlo přijímali s radostí a lehkostí v srdci, velebíc Boha a přejíc blaho všem lidem. Oni všichni byli naplněni duchem a slova Boží hlásali neohroženě. A davy lidí, které uvěřily, byly jedno srdce a jedna duše; a nikdo z nich neřekl, že, to co má, je jeho, ale všechno u nich bylo společné.

Co se stalo s těmito lidmi, které Ježíš vysvětil, aby se vydali do světa hlásat evangelium království—otcovství Boha a bratrství lidí? U nich se objevilo nové evangelium; oni hoří novou zkušeností; jsou naplněni novou duchovní energií. Zčistajasna se jejich poselství přesunulo k hlásání o vzkříšeném Kristovi: „Ježíš Nazaretský, člověk, kterému Bůh dal moc konat pozoruhodné činy a zázraky a který vám byl oddán, byl vydán do rukou zaujaté rady a s vědomím Boha jste ho přibili na kříž a zabili. Události, které Bůh věstil ústy mnoha proroků, se tímto udály. Ale Bůh vzkřísil tohoto Ježíše. Bůh udělal Ježíše Hospodinem a Kristem. Vyvýšený po pravici Boha a obdrževši od Otce slíbeného ducha, rozlije to, co vy vidíte a slyšíte. Kajte se, aby vaše hříchy byly vymazány; aby Otec mohl poslat Krista, kterého pro vás vybral—toho Ježíše, který nyní musí zůstat na nebesích do obrození všeho existujícího.“

Evangelium království—poselství Ježíše—bylo náhle přeměněno do evangelia o Pánu Ježíši Kristu. Apoštolové nyní hlásali fakta o jeho životě, smrti a vzkříšení a kázali o naději na jeho brzký návrat na tento svět dokončit práci, kterou začal. Takto se poselství prvních věřících zaměřilo na kázání o faktech prvního příchodu Ježíše a na učení o naději na jeho druhý příchod, o kterém

be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

194:4.2 (2066.2) Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master's divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

194:4.3 (2066.3) “Day by day they continued steadfastly and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common.”

194:4.4 (2066.4) What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: “Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and foreknowledge of God, you did crucify and slay. The things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be blotted out; that the Father may send the Christ, who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things.”

194:4.5 (2066.5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began. Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming

předpokládali, že se uskuteční velmi brzy.

Kristus se měl brzy stát symbolem velmi rychle se vytvářející církve. Ježíš žije; zemřel pro lidi; seslal svého ducha; brzy se opět vrátí. Ježíš žil v jejich myšlenkách a definoval všechny jejich nové představy o Bohu a všem jiném. První věřící byli příliš nadšeni novým učením o tom, že „Bůh je Otcem Pána Ježíše“, než aby rozvíjeli staré poselství, že „Bůh je milujícím Otcem všech lidí“, každého jednotlivého člověka. Pravdou je, že v těchto raných komunitách věřících vznikl nádherný projev bratrské lásky a bezpříkladné dobré vůle. Ale to bylo společenství věřících v Ježíše, ale ne společenství bratrů v rodině nebeského Otce. Zdrojem jejich dobré vůle byla láska, zrozená z představy o pobytu Ježíše na zemi a ne z vědomí o bratrství smrtelných lidí. Nicméně, byli naplněni radostí a žili takový nový a výjimečný život, že všichni lidé byli přitahováni jejich učením o Ježíšovi. Udělali obrovskou chybu v tom, že namísto evangelia používali živý a obrazný komentář o něm, ale i to však představovalo největší náboženství, jaké kdy lidstvo poznalo.

Nebylo pochyb o tom, že ve světě vzniká nové společenství. „Mnoho lidí, kteří uvěřili, pokračovali odhodlaně a vytrvale v šíření apoštolského učení a bratrství a společně lámali chléb a modlili se.“ Jeden druhého nazývali bratrem a sestrou; vítali jeden druhého svatým polibkem; pomáhali chudým. Bylo to bratrství života a úcty k jiným. Jejich společenství nevzniklo na základě předpisu, ale na touze dělit se o své materiální statky se svými věřícími druhy. Oni pevně věřili, že Ježíš se vrátí, aby dokončil ustanovení Otcova království ještě během jejich života. Toto spontánní kolektivní sdílení pozemských statků nebylo součástí Ježíšova učení; vzniklo proto, že tito muži a ženy tak upřímně a tak pevně věřili, že on se vrátí každým dnem dokončit svoji práci a uskutečnit království. Ale konečné výsledky tohoto dobře míněného experimentu, vzniklého z bezmyšlenkovité bratrské lásky, byly katastrofální a přinesly hodně soužení. Tisíce upřímných věřících prodalo své majetky a zbavilo se základních prostředků a dalších činných aktiv. Časem tenčící se zdroje křesťanského „rovnocenného sdílení“ dospěly ke konci—ale svět existovat nepřestal. Velmi brzy věřící v Antiochii udělali sbírku, aby zachránili své věřící druhy v Jerusalemu od smrti hladem.

V tu dobu věřící slavili Pánovu Poslední Večeři tak, jak byla ustanovena; to znamená, že se shromáždili při společném jídle v přátelském

and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

194:4.6 (2067.1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that “God is the Father of the Lord Jesus” to be concerned with the old message that “God is the loving Father of all men,” even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus’ bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

194:4.7 (2067.2) Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. “The multitude who believed continued steadfastly in the apostles’ teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers.” They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father’s kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct feature of Jesus’ teaching; it came about because these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With the passing of time, the dwindling resources of Christian “equal-sharing” came to an end — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

194:4.8 (2067.3) In these days they celebrated the Lord’s Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social

duchu a podělili se o svátost na konci jídla.

Zpočátku křtili ve jménu Ježíše; trvalo to téměř dvacet let, než začali křtít ve „jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.“ Křest byl jediným požadavkem pro přijetí do společenství věřících. V tu dobu nebyli ještě organizací; byli prostě bratrstvem Ježíše.

Tato sekta Ježíše se velmi rychle rozrůstala a saduceové opět na ně obrátili svoji pozornost. Farizejové nebyli touto situací vůbec znepokojeni, poněvadž viděli, že žádné z učení křesťanů nebylo v rozporu s židovskými zákony. Ale saduceové začali dávat vůdce sekty Ježíše do vězení až do doby, kdy přijali radu jednoho z předních rabinů, Gamaliela, který jim poradil: „Nevšímejte si těchto lidí a nechte je být, neboť jestli je tato činnost či tato práce dílem lidí, bude poražena; ale jestli je to dílo Boží, nebudete schopni je porazit a možná se naleznete v situaci, že budete bojovat proti Bohu.“ Saduceové se rozhodli uposlechnout radu Gamaliela a v Jerusalemu nastal čas míru a klidu, během kterého se nové evangelium Ježíše rychle rozšířilo.

A tak všechno šlo dobře v Jerusalemu až do doby příchodu velkého počtu Řeků z Alexandrie. Do Jerusalema přišli dva žáci Ródana a získali pro víru mnoho konvertitů z řad helénistů. Mezi jejich prvními konvertity byli Štěpán a Barnabáš. Tito schopní Řekové měli jiný pohled na svět než židé a nedodržovali pevně židovské způsoby uctívání a jiné obřadní praktiky. A právě činnost těchto řeckých věřících způsobila konec mírumilovných vztahů mezi bratrstvím Ježíše a farizeji a saduceji. Štěpán a jeho řečtí druhové začali kázat tak, jak kázal Ježíš a to je okamžitě přivedlo do konfliktu s židovskými vládci. Během jednoho ze Štěpánových kázání na veřejnosti, když se dostal ke spornému bodu ve svém projevu, saduceové obešli všechny soudní formality a na místě ho ukamenovali k smrti.

Tak se Štěpán, vůdce kolonie řeckých věřících v Jerusalemu, stal prvním mučedníkem nové víry a tato neobvyklá událost byla příčinou pro formální vytvoření rané křesťanské církve. Tato nová krizová situace vedla k poznání, že věřící nemohou již déle působit jako sekta v rámci judaismu. Všichni souhlasili s tím, že se musí oddělit od nevěřících; a za necelý měsíc od smrti Štěpána byla v Jerusalemu vytvořena církev pod vedením Petra a Ježíšův bratr Jakub byl zvolen jejím formálním představeným.

meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

194:4.9 (2067.4) At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in “the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit.” Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

194:4.10 (2067.5) This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: “Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God.” They decided to follow Gamaliel’s counsel, and there ensued a time of peace and quiet in Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

194:4.11 (2068.1) And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen’s public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

194:4.12 (2068.2) Stephen, the leader of the Greek colony of Jesus’ believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

A potom židé začali opět anemilosrdně pronásledovat členy nové církve, takže aktivní učitelé nového náboženství o Ježíši, které bylo následně v Antiochii nazváno křesťanstvím, se vydali do všech konců impéria kázat o Ježíši. Do doby, než se objevil Pavel, šíření tohoto poselství bylo v rukou Řeků; a tito první misionáři, tak jako i ti pozdější, šli ve stopách Alexandrova bývalého tažení—přes Gázu a Tyr do Antiochie a pak přes Malou Asii do Makedonie a potom do Říma a do nejvzdálenějších míst impéria.

194:4.13 (2068.3) And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

Kapitola 195. Po Pentekosté

⇨ 194

Kniha Urantia

196 ⇨

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 195 PO PENTEKOSTÉ

Sekce

Úvod

1. Vliv Řeků
2. Vliv Římanů
3. Pod vládou římského impéria
4. Doba temna v Evropě
5. Problémy moderní doby
6. Materialismus
7. Zranitelnost materialismu
8. Sekulární totalitářství
9. Problémy křesťanství
10. Budoucnost

PAPER 195 AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction

1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

Úvod

PETROVO kázání v den Pentekosté určilo následnou strategii a budoucí plány většiny apoštolů v jejich úsilí hlásat evangelium království. Petr byl skutečným zakladatelem křesťanské církve; Pavel přinesl křesťanské poselství k pohanům a věřící Řekové ho rozšířili do celého římského impéria.

Ačkoliv tradicemi spoutaní a kněžskými řízení hebrejci odmítli, jako národ, přijmout jak Ježíšovo evangelium o otcovství Boha, tak i Petrovo hlásání o bratrství lidí a Pavlovo hlásání o vzkříšení a nanebevstoupení Krista (základy křesťanství), zbytek římského impéria se ukázal přístupným k přijímání vyvíjejícího se křesťanského učení. V té době západní civilizace byla intelektuální, unavena válkami a naprosto skeptická ke všem existujícím náboženstvím a vesmírným filozofiím. Národy západního světa, dlouhodobě pod vlivem řecké kultury, ctily tradice své slavné minulosti. Mohly sledovat výsledky velkých úspěchů ve filozofii,

INTRODUCTION

195:0.1 (2069.1) THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

195:0.2 (2069.2) Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek culture, had a revered tradition of a great past.

umění, literatury a v pokrokové politice. Ale při všech těchto úspěších jim chybělo duši uspokojující náboženství. Jejich duchovní tužby zůstaly neuspokojeny.

A právě na takovou scénu lidské společnosti náhle vtrhlo učení Ježíše, obsažené v poselství křesťanů. Hladovým srdcím těchto západních národů byl představen nový řád života. Tato situace znamenala okamžitý konflikt mezi staršími náboženskými praktikami a novou pokřesťanstvenou verzí Ježíšova poselství pro celý svět. Takový konflikt musí skončit buď vítězstvím nového nebo starého, anebo určitým kompromisem. Jak historie ukazuje, tento boj skončil kompromisem. Křesťanství se odvážilo obsáhnout příliš mnoho, aby si jakýkoliv národ mohl osvojit jeho ideu za jednu či dvě generace. Ono nebylo jednoduchou prostou výzvou, takovou, jakou představil Ježíš lidským duším.; od samého začátku křesťanství zaujalo rozhodný postoj k náboženským rituálům, vzdělání, magii, medicíně, umění, literatuře, zákonodárství, vládě, morálce, pohlavnímu styku, polygamii a v menším stupni, také otroctví. Křesťanství nepřišlo jenom jako nové náboženství—něco, na co celé římské impérium a celý Orient čekaly—ale jako nový řád lidské společnosti. A s takovými ambicemi rychle způsobilo sociálně-morální střet epoch. Ideály Ježíše, jak byly nově vyloženy řeckou filozofií a zespolečenštěny křesťanstvím, se odvážně postavily proti tradicím lidstva, zakotvených v etice, morálce a náboženstvích západní civilizace.

Zpočátku křesťanství získávalo pro svoji víru pouze lidi z nižších společenských a ekonomických vrstev. Ale na počátku druhého století ti nejlepší představitelé řecko-římské kultury se vzrůstající měrou obraceli k tomuto novému řádu křesťanské víry, nové koncepci smyslu života a cíle bytí.

Jak toto nové poselství židovského původu, které téměř vůbec neuspělo v zemi svého zrození, tak rychle a působivě zaujalo ty nejlepší myslí římského impéria? Vítězství křesťanství nad filozofickými náboženstvími a mysterijními kulty bylo způsobeno následujícími faktory:

1. Organizace. Pavel byl skvělý organizátor a jeho následovníci dodržovali jím nastavený směr.

2. Křesťanství bylo zcela pořečtěno. Přijalo to nejlepší z řecké filozofie, stejně tak, jako výkvět hebrejské filozofie.

3. Ale ze všeho nejdůležitější bylo, že obsahovalo nový a velký ideál—ozvěnu poskytnutého života Ježíše a obraz jeho poselství o spasení pro celé lidstvo.

They could contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

195:0.3 (2069.3) Upon such a stage of human society the teachings of Jesus, embraced in the Christian message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise*. History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society*. And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

195:0.4 (2069.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

195:0.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the mystery cults was due to:

195:0.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

195:0.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

195:0.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal*, the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of salvation for all mankind.

4. Křesťanští vůdcové byli ochotni udělat takové kompromisy s mithraizmem, které pomohly získat lepší polovinu jeho přívrženců na stranu antiochijského kultu.

5. Podobným způsobem následující a pozdější generace křesťanských vůdců udělaly další takové kompromisy s pohanstvím, takže dokonce i římský císař Konstantin přijal toto nové náboženství.

Ale křesťané udělali dobrý obchod s pohanstvím v tom smyslu, že převzali rituální okázalosti pohanů, zatímco pohany přinutili přijmout pořečtenou verzi Pavlova křesťanství. Udělali s pohany lepší obchod, než s mithraickým kultem, ale i přes tento počáteční kompromis vyšli z toho více jak vítězové, poněvadž se jim podařilo vymýtit primitivní nemorálnosti a také mnoho dalších odporných zvyků perského kultu.

Rozumně či nerozumně, tito ranní vůdcové křesťanství vědomě obětovali ideály Ježíše ve snaze zachránit a uchovat mnoho jeho idejí. A byli v tom nesmírně úspěšní. Ale nemylte se! Tyto obětované ideály Učitele jsou stále skryty v jeho evangeliu a časem se v plné síle projeví v celém světě.

V důsledku tohoto zpohanštění křesťanství starý pohanský řád získal mnoho malých výher rituální podstaty, ale křesťanství nabylo převahu v následujícím:

1. Bylo ustanoveno nové a nesmírně vyšší kritérium lidské mravnosti.

2. Svět dostal novou a výrazně rozšířenou koncepci o Bohu.

3. Naděje na nesmrtelnost se stala pevnou součástí uznávaného náboženství.

4. Hladové lidské duši byl dán Ježíš Nazaretský.

Mnoho z velkých pravd, kterým učil Ježíš, bylo téměř úplně ztraceno v těchto počátečních kompromisech, ale ony stále dřímají v tomto náboženství zpohanštělého křesťanství, které bylo na svém počátku Pavlovou verzí života a učení Syna Člověka. A křesťanství, ještě předtím, než bylo zpohanštěno, bylo nejdříve důsledně pořečteno. Křesťanství hodně, velmi hodně, vděčí Řekům. Byl to egyptský Řek, který se tak odvážně postavil na obhajobu svých názorů v Nikaji a tak nebojácně apeloval na členy shromáždění, aby se neopovážili zkreslit představu o Ježíšovi natolik, aby skutečná pravda o jeho pobytu na zemi byla v nebezpečí, že bude pro svět ztracena. Tento Řek se jmenoval Atanáš a díky své výmluvnosti a logice dokázal tento věřící kněze Arijů přesvědčit.

195:0.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

195:0.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

195:0.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in that they succeeded in eliminating the gross immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

195:0.12 (2070.8) Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas*. And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

195:0.13 (2070.9) By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

195:0.14 (2070.10) 1. A new and enormously higher note in human morals was struck.

195:0.15 (2070.11) 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

195:0.16 (2070.12) 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

195:0.17 (2070.13) 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

195:0.18 (2070.14) Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence and the logic of this believer, the persuasions of

Arius would have triumphed.

1. VLIV ŘEKŮ

Helenizace křesťanství začalo doopravdy v ten významný den, kdy apoštol Pavel stál před radou areopagu v Aténách a pověděl athénským o „Neznámém Bohu.“ Tady, ve stínu Akropolis, tento římský občan přednesl těmto Řekům svoji verzi nového náboženství, které se zrodilo v židovské zemi Galileji. A bylo poněkud zvláštní, kolik společného měla řecká filozofie s učením Ježíše. Měly stejný cíl—byly zaměřeny na rozvoj individua. Řekové se snažili o jeho sociální a politický rozvoj; Ježíš byl zaměřen na jeho morální a duchovní rozvoj. Řekové učili intelektuálními liberalismu, vedoucím k politické svobodě; Ježíš učil duchovnímu liberalismu, vedoucím k náboženské svobodě. Tyto dvě ideje, spojené dohromady, vytvořily novou a mocnou chartu lidské svobody; staly se předzvěstí sociální, politické a duchovní svobody člověka.

Křesťanství vzniklo a zvítězilo nad všemi ostatními konkurujícími náboženstvími především kvůli dvěma faktorům:

1. Řecká mysl byla ochotná půjčit si nové a dobré ideje dokonce i od židů.

2. Pavel a jeho následovníci byli svolní dělat ústupky, ale při hledání kompromisů byli chytrými a prozíravými vyjednateli; oni byli mistry teologického kompromisu.

V době, kdy Pavel stál v Athénách a kázal o „Kristovi a jeho smrti na kříži,“ Řekové prožívali duchovní hlad; pátrali a zajímali se o duchovní pravdu a opravdově ji hledali. Nikdy nezapomínejte na to, že z počátku Římané bojovali proti křesťanství, zatímco Řekové ho přijali a že to byli Řekové, kteří později doslova přinutili Římané přijmout toto nové náboženství v té upravené podobě, která se již stala součástí řecké kultury.

Řekové ctili krásu, židé svatost, ale oba národy milovaly pravdu. Po staletí se Řekové vážně zamýšleli a horlivě debatovali nad všemi lidskými problémy—sociálními, ekonomickými, politickými a filozofickými—kromě náboženství. Málo Řeků věnovalo větší pozornost náboženství; oni dokonce nebrali příliš vážně ani své náboženství. Židé po staletí tyto jiné oblasti myšlení opomíjeli a své mysli měli zaměřeny na náboženství. Své náboženství brali velmi vážně, až příliš vážně. Ozářený obsahem Ježíšova poselství, společný výsledek staletých směrů myšlení těchto dvou národů se nyní stal hnací silou nového řádu lidské společnosti a do určité míry, novým řádem náboženské víry a

1. INFLUENCE OF THE GREEKS

195:1.1 (2071.1) The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about “the Unknown God.” There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual*. The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man’s social, political, and spiritual liberty.

195:1.2 (2071.2) Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

195:1.3 (2071.3) 1. The Greek mind was willing to borrow new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching “Christ and Him Crucified,” the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus’ message, the united product of the centuries of the thought of these two peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of

náboženských praktik.

V té době, poté jak Alexandr rozšířil helénskou kulturu téměř po celém blízkém východě, vliv řecké kultury pronikl již také do zemí západního Středomoří. Řekové měli velmi dobré úspěchy se svým náboženstvím a politikou jen tehdy, když žili v malých městech-státech, ale když makedonský král se odvážil přeměnit Řecko v impérium, rozprostírajíc se od Egejského moře až po Indii, tak začaly problémy. Úroveň řeckého umění a filozofie se tímto rozšířením impéria zachovala, ale nebylo tomu tak s politickou administrativou Řeků či jejich náboženstvím. Když se řecký systém město-stát rozšířil do impéria, jejich spíše provinční bohové vypadali poněkud podivínsky. Řekové skutečně hledali jednoho Boha—většího a lepšího Boha—v době, když k nim přišla pokřesťanstěná verze staršího židovského náboženství.

Helénské impérium jako takové, nemohlo dlouho vydržet. Jeho kulturní vliv pokračoval i nadále, ale přetrval jen poté, jak převzalo ze západu geniální politickou schopnost Římanů pro spravování impéria a po získání náboženství z Východu, jehož jediný Bůh se vyznačoval císařskou hodností.

V prvním století po Kristu už dosáhla helénská kultura svých nejvyšších úrovní; potom začal její úpadek; vzdělanost pokračovala, ale geniality ubývalo. Právě v tuto dobu ideje a ideály Ježíše, které byly částečně zahrnuty v křesťanství, se staly součástí záchrany řecké kultury a vzdělanosti.

Alexandr vtrhl na východ s kulturním darem řecké civilizace; Pavel zaútočil na západ s křesťanskou verzí evangelia Ježíše. A kdekoli na západě převládala řecká kultura, pořečtěné křesťanství tam zapustilo kořeny.

Východní verze poselství Ježíše, nehledě na to, že zůstala věrnější jeho učení, i nadále následovala nekompromisní postoj Abnéra. Tato verze nikdy nepokročila, tak jak se to podařilo pořečtěné verzi a nakonec se ztratila v islámském hnutí.

2. VLIV ŘÍMANŮ

Římané převzali od Řeků celou jejich kulturu, včetně toho, že svoji losovanou vládu nahradili vládou zastupitelů. A brzy se tato změna stala vhodnou půdou pro křesťanství v tom smyslu, že Řím přinesl do celého západního světa novou toleranci k cizím jazykům, národům a také náboženstvím.

Většina počátečního pronásledování křesťanů

a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God*, a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

195:1.8 (2072.1) The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

195:1.9 (2072.2) In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

195:1.10 (2072.3) Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

195:1.11 (2072.4) The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. THE ROMAN INFLUENCE

195:2.1 (2072.5) The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

195:2.2 (2072.6) Much of the early persecution of

v Římě byla způsobena výhradně kvůli jejich nešťastnému používání výrazu „království“ v jejich kázáních. Římané byli tolerantní ke každému náboženství, ale velmi nelibě nesli cokoliv, co mělo náznak politické rivality. A tak až toto počáteční pronásledování, které začalo především v důsledku nedorozumění, skončilo, odkrylo se široké pole pro náboženskou propagandu. Římana zajímala politická vláda; velmi málo se zajímal o umění či náboženství, ale byl k oběma neobyčejně tolerantní.

Orientální zákon se vyznačoval přísností a krutostí; řecký zákon se vyznačoval proměnlivostí a estetičností; římský zákon se vyznačoval důstojností a vzbuzoval úctu. Římské vzdělání produkovalo neslychanou a neochvějnou loajalitu. Dávni Římané byli politicky oddanými a užasně zasvěcenými jedinci. Byli čestní, zanícení a oddaní svým ideálům, ale neměli náboženství důstojného takového názvu. Není divu, že jejich řečtí učitelé je dokázali přesvědčit, aby přijali křesťanství Pavla.

A titi Římané byli velkým národem. Mohli vládnout Východu, protože uměli vládnout sami sobě. Taková nesrovnatelná čestnost, oddanost a neutuchající sebeovládání byly ideální půdou pro přijetí a rozvoj křesťanství.

Pro tyto Řeko-Římany bylo snadné se stát stejně duchovně oddanými institucionální církvi, tak jak byli politicky oddaní státu. Římané bojovali proti církvi jen tehdy, když se báli, že se stane konkurentem státu. Římané, majíc málo národní filozofie či národní kultury, převzali řeckou kulturu za svou a neohroženě adoptovali Krista za svoji morální filozofii. Křesťanství se stalo morální kulturou Říma, ale ne tak docela jeho náboženstvím ve smyslu individuální zkušenosti duchovního růstu těch, kteří masově přijali novou víru. Je však také pravdou, že mnoho jedinců proniklo pod povrch tohoto státního náboženství a našlo potravu pro své duše—opravdové hodnoty a skryté významy, obsažené v utajených pravdách pořečteného a zpohanštělého křesťanství.

Stoikové s jejich houževnatým vyzýváním k „přirozenosti a vědomí“ dobře připravili celý Řím k přijetí Krista, přinejmenším v intelektuálním smyslu. Římané byli svojí podstatou a výchovou zákonodárci; oni dokonce ctili zákony přírody. A nyní, v křesťanství, v zákonech přírody uviděli zákony Boha. A národ, který dal světu Cicera a Vergilia, byl zralý pro Pavlovo pořečtené křesťanství.

A tak se pořímským Řekům podařilo přinutit jak židy, tak i křesťany, filozofovat o jejich náboženství, sladit jejich ideje a systematizovat jejich ideály, přijmout náboženské praktiky do

Christians in Rome was due solely to their unfortunate use of the term “kingdom” in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

195:2.3 (2072.7) Oriental law was stern and arbitrary; Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

195:2.4 (2072.8) And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

195:2.5 (2072.9) It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

195:2.6 (2073.1) The Stoic and his sturdy appeal to “nature and conscience” had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he discerned in the laws of nature the laws of God. A people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

195:2.7 (2073.2) And so did these Romanized Greeks force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices

existujícího současného života. A tomu všemu nesmírně pomohl překlad hebrejských spisů do řečtiny a pozdější sepsání Nového Zákona v řeckém jazyce.

Řekové, na rozdíl od židů a mnoha dalších národů, do určité míry věřili v nesmrtelnost, v nějaký život po smrti a jelikož toto byla samotná podstata Ježíšova učení, bylo jisté, že křesťanství bude pro ně mít silnou přitažlivost.

Řada kulturních vítězství Řeků a politických úspěchů Římanů zkonsolidovala země Středomoří do jednoho impéria, s jedním jazykem a jednou kulturou a připravilo západní svět pro jednoho Boha. Judaismus tohoto Boha dodal, ale judaismus nebyl pro tyto pořímsťené Řeky přijatelným náboženstvím. Filón částečně pomohl zmírnit jejich námitky, ale křesťanství jim odhalilo ještě lepší koncepci jednoho Boha a oni ji ochotně přijali.

3. POD VLÁDOU ŘÍMSKÉHO IMPÉRIA

Po zkonsolidování římského politického vládnutí a po rozšíření křesťanství se ukázalo, že křesťané mají jednoho Boha—velkou náboženskou koncepci—ale neměli impérium. Řeko-Římané zjistili, že mají velké impérium, ale bez Boha, který by sloužil jako vhodná náboženská koncepce pro uctívání impéria a duchovní sjednocení. Křesťané přijali impérium, impérium přijalo křesťanství. Řím zajistil jednotu politického vládnutí; Řekové kulturu a vzdělání; křesťanství jednotu náboženského myšlení a praktik.

Řím překonal tradici nacionalismu díky imperiálnímu universalismu a poprvé v historii vytvořil podmínky, ve kterých rozdílné rasy a národy mohly, alespoň formálně, přijmout jedno náboženství.

Křesťanství vešlo v Římě do přízně v době, kdy tam probíhal ostrý střet mezi energickým učením Stoiků a mysterijními kulty, slibujícími spasení. Křesťanství přineslo osvěžující útěchu a osvobozující sílu duchovně hladovějícímu národu, jehož jazyk neměl slovo pro „nezištnost.“

To, co dalo největší sílu křesťanství, byl způsob života jeho věřících, prožívaný ve službě a také to, jak umírali za svoji víru v počátečním období krutého pronásledování.

Učení o lásce Krista k dětem brzy učinilo konec velmi rozšířenému zvyku vystavovat děti smrti, když nebyly chtěny, především se to týkalo děvčátek.

to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

195:2.8 (2073.3) The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that Christianity would make a strong appeal to them.

195:2.9 (2073.4) A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

195:3.1 (2073.5) After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

195:3.2 (2073.6) Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

195:3.3 (2073.7) Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

195:3.4 (2073.8) That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

195:3.5 (2073.9) The teaching regarding Christ's love for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they were not wanted, particularly girl babies.

Prvopočáteční způsob křesťanské bohoslužby byl do značné míry převzat z židovské synagogy a upraven podle mithraického rituálu; později bylo přidáno hodně pohanské okázalosti. Páteří rané křesťanské církve byli řečtí judaističtí novověrci, obrácení na křesťanskou víru.

Druhé století po Kristu bylo pro nové přátelské náboženství tím nejlepším obdobím v celé historii světa, aby se rozšířilo do západního světa. Během prvního století křesťanství si bojem a kompromisem připravilo podmínky, aby zapustilo kořeny a mohlo se potom rychlerozšířit. Křesťanství přijalo císaře; později císař přijal křesťanství. To byla významná doba pro šíření nového náboženství. Byl to věk náboženské svobody; cestování bylo univerzální a myšlení nebylo omezováno.

Duchovní stimul pro formální přijetí pořečteného křesťanství přišel do Říma příliš pozdě, aby zabránil již probíhajícímu hlubokému morálnímu úpadku či eliminoval vytrvalý a narůstající rozpad národa. Toto nové náboženství bylo pro imperiální Řím kulturní nutností a je nesmírně politováníhodné, že se nestalo prostředkem duchovního spasení v mnohem širším smyslu.

Dokonce i dobré náboženství nemohlo zachránit velké impérium od neodvratných důsledků nepřítomnosti individuální účasti v záležitostech vládnutí, od přílišného autoritářství, daňového přetížení a násilného vymáhání daní, nevyrovnaného obchodování s Levantou, které odčerpalo zásoby zlata, od posedlosti bavit se, římského pohodlí, od degradace ženy, otroctví a dekadence národa, od fyzických pohrom a také od státní církve, která byla tak institucionalizovaná, že byla téměř úplně duchovně neplodná.

Nicméně, podmínky nebyly tak špatné jako v Alexandrii. Rané školy se držely ve značné míře Ježíšova učení bez kompromisů. Pantaenus učil Clemense a potom šel ve šlépějích Natanaela hlásat Krista v Indii. Přestože některé z ideálů Krista byly při budování křesťanství obětovány, je nutno spravedlivě konstatovat, že na konci druhého století se prakticky všichni velcí myslitelé řecko-římského světa stali křesťanské. Triumf se blížil svému naplnění.

A toto římské impérium trvalo dostatečně dlouho, aby zajistilo přežití křesťanství i po rozpadu impéria. Ale my jsme často přemýšleli nad tím, co by se stalo v Římě a ve světě, kdyby namísto pořečteného křesťanství bylo přijato evangelium království.

195:3.6 (2074.1) The early plan of Christian worship was largely taken over from the Jewish synagogue, modified by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

195:3.7 (2074.2) The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammelled.

195:3.8 (2074.3) The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

195:3.9 (2074.4) Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

195:3.10 (2074.5) Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaenus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

195:3.11 (2074.6) And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. DOBA TEMNA V EVROPĚ

4. THE EUROPEAN DARK AGES

Jelikož církev byla doplňkem společnosti a příbuzná politice, byla odsouzena sdílet intelektuální a duchovní úpadek v takzvané „době temna“ v Evropě. Během této doby se náboženství stávalo více a více klášternější, asketičtější a legalizovanější. V duchovním smyslu křesťanství bylo v zimním spánku. Po celou tuto dobu existoval vedle tohoto dřímajícího a zesvětštěného náboženství trvalý proud mysticismu—podivinské duchovní prožitky, hraničící s nereálností a filozoficky příbuzný panteizmu.

Během těchto temných a beznadějných stoletích náboženství opět doslova ustoupilo do pozadí. Jedinec se téměř ztratil ve stínu autority, tradice a diktátu církve. Objevila se nová duchovní hrozba ve vytváření galaxie „svatých“, kteří měli mimořádný vliv v božských soudech a kteří se proto mohli, jestliže o to byli náležitě požádáni, za člověka přimluvit u Bohů.

Ale i když křesťanství nedokázalo zastavit blížící se dobu temna, bylo dostatečně socializované a pohanské, aby úspěšně přežilo tuto dlouhou dobu morálního temna a duchovní stagnace. A ono skutečně přetrvalo tu dlouhou noc západní civilizace a stále ještě mělo morální vliv ve světě v době, když začala renesance. Obnova křesťanství po skončení doby temna přivedla ke vzniku mnoho sekt s křesťanskými učenímí—věrouky přizpůsobené určitým intelektuálním, emocionálním a duchovním typům lidské osobnosti. A mnoho z těchto specifických křesťanských skupin či náboženských rodin stále existuje ještě i v době sestavování této knihy.

Historie křesťanství začíná s neúmyslnou přeměnou náboženství Ježíše do náboženství o Ježíši. Později křesťanství prošlo obdobími počtení, zpohanštění, zesvětštění, institucionalizování, intelektuálního rozkladu, duchovního úpadku, morálního zimního spánku, hrozby zániku, pak obdobím zotavení, rozdrobení a nedávné relativní obnovy. Takový rodokmen ukazuje na vrozenou životaschopnost a obrovskou zásobu regeneračních sil. A toto stejné křesťanství je nyní přítomno v civilizovaném světě západních národů a čelí boji za svoji existenci, který je dokonce hrozivější než ty památné krize, kterými se vyznačují jeho minulé boje za nadvládu.

Nový věk, s jeho vědeckým myšlením a materiálními tendencemi, je pro náboženství velkou výzvou. V tomto epochálním střetu světského a duchovního nakonec zvítězí

195:4.1 (2074.7) The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European “dark ages.” During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically akin to pantheism.

195:4.2 (2074.8) During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of “saints” who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man’s behalf before the Gods.

195:4.3 (2075.1) But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

195:4.4 (2075.2) Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

195:4.5 (2075.3) Religion is now confronted by the challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

náboženství Ježíše.

5. PROBLÉMY MODERNÍ DOBY

Dvacáté století přineslo křesťanství a všem ostatním náboženstvím nové problémy, které se musejí vyřešit. Čím výše civilizace stoupá, tím více se stává nutnou povinností „především hledat nebeské reality“ ve všech lidských úsilích stabilizovat společnost a pomoc řešit její materiální problémy.

Pravda se často ocitá ve slepé uličce a dokonce může být i zavádějící, jestli je rozčleněna, izolována a přespříliš analyzována. Živá pravda učí správně pravdu hledajícího člověka jenom tehdy, když je pojata vcelku a jako živá duchovní realita a ne jako fakt materiální vědy, nebo inspirace zprostředkujícího umění.

Náboženství je odhalení člověku o jeho božském a věčném osudu. Náboženství je čistě osobní a duchovní zkušenost a musí být vždy odděleno od ostatních vyšších forem lidského myšlení, jako jsou:

1. Logický postoj k věcem materiální reality.
2. Estetické vnímání krásy v kontrastu s ošklivostí.
3. Etické uznání společenských a politických povinností.
4. Dokonce smysl člověka pro lidskou mravnost není sám o sobě náboženstvím.

Smyslem zbožnosti je nalézt ve vesmíru ty hodnoty, které jsou schopny mobilizovat víru, důvěru a jistotu; zbožnost vrcholí v účtě. Zbožnost objevuje pro duši ty nejvyšší hodnoty, které jsou v kontrastu s relativními hodnotami, objevenými rozumem. Takový nadlidský vhled je možno získat pouze prostřednictvím opravdové náboženské zkušenosti.

Trvalý společenský systém bez morálky založené na duchovních realitách nemůže existovat, tak jako sluneční soustava nemůže existovat bez gravitace.

Nesnažte se uspokojit svoji zvědavost, anebo ukojit všechny skryté dobrodružné touhy pulzující v duši, během jednoho krátkého života v těle. Buďte trpěliví! Nenechte se zlákat k nedůstojnému ponoření se do laciného a nečestného jednání, nabízející uspokojení. Krot'te svoji energii a držte na uzdě své vášně; v tichosti čekejte na velkolepé odhalení nekonečného života po cestě vzestupu a vzrušujících objevů.

V nejistotě a dohadách o původu člověka neztrácejte ze zřetele jeho věčný osud.

5. THE MODERN PROBLEM

195:5.1 (2075.4) The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to "seek first the realities of heaven" in all of man's efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

195:5.2 (2075.5) Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

195:5.3 (2075.6) Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal and spiritual experience and must forever be distinguished from man's other high forms of thought, such as:

- 195:5.4 (2075.7) 1. Man's logical attitude toward the things of material reality.
- 195:5.5 (2075.8) 2. Man's aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.
- 195:5.6 (2075.9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.
- 195:5.7 (2075.10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

195:5.8 (2075.11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075.12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076.1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076.2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that

Nezapomínejte, že Ježíš miloval také malé děti a že on provždy odkryl obrovskou hodnotu lidské osobnosti.

Když se díváte na svět, pamatujte si, že černé stezky zla, které vidíte, jsou dobře viditelné na bílém pozadí absolutního dobra. Vy pouze nevidíte bílé stezky dobra, které jsou špatně viditelné na černém pozadí zla.

Proč, když při takové hojnosti přínosné pravdy, člověk věnuje velkou pozornost ve světě existujícímu zlu jen proto, že se jeví jako fakt, namísto toho, aby hlásal pravdu a publikoval ji? Krásy duchovních hodnot pravdy jsou příjemnější a povznášející vlivy, než fenomén zla.

V náboženství Ježíš prosazoval metodu poznání z osobní zkušenosti a sám se jí řídil, tak jako moderní věda používá metodu experimentu. My nalézáme Boha prostřednictvím vedení duchovního vnímání, ale dosahujeme tohoto vnímání duše skrze lásku ke krásnu, hledání pravdy, oddanosti povinnostem a úctě k božské dobrotě. Ale ze všech těchto hodnot, nejspolehlivějším průvodcem k opravdovému duchovnímu vnímání je láska.

6. MATERIALISMUS

Vědci neúmyslně přivedli lidstvo do materiální paniky; zahájili bezmyšlenkovité hromadné vyprazdňování banky mnohověké morálky, ale tato banka lidské zkušenosti má obrovské duchovní zdroje; dokáže odolat těmto požadavkům. Pouze nemysliví lidé mohou panikařit kvůli duchovním kladům lidstva. Když materialisticky-světská panika utichne, náboženství Ježíše se nebude nacházet v úpadku. Duchovní banka království nebeského bude vyplácet víru, naději a morální jistotu všem, kteří si z ní vybírají „Jeho jménem.“

Bez ohledu na to, co může být příčinou otevřeného střetu mezi materialismem a učením Ježíše, můžete si být jisti tím, že učení Učitele zcela jistě zvítězí. Ve skutečnosti, opravdové náboženství nemůže být zapleteno v žádném sporu s vědou; náboženství se vůbec nezajímá o materiální věci. Náboženství je prostě nestranné k vědě, ale uznává ji, i když současně je vědci vysoce znepokojeno.

Snaha lidí získat pouze vědomosti bez doprovodného výkladu moudrosti a náboženské zkušenosti duchovního vnímání vede nakonec k pesimismu a beznaději. Omezené vědomosti jsou vysoce matoucí.

V době psaní této knihy to nejhorší v

Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076.3) As you view the world, remember that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076.4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076.5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine goodness. But of all these values, love is the true guide to real insight.

6. MATERIALISM

195:6.1 (2076.6) Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it "in His name."

195:6.2 (2076.7) No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist*.

195:6.3 (2076.8) The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

195:6.4 (2076.9) At the time of this writing the worst of

materialistickém věku již skončilo; nyní začíná doba hlubšího vnímání. Vyšší mysli vědeckého světa již nejsou ve své filozofii zcela materialistické, ale prostí lidé se stále přiklání k tomuto směru v důsledku předchozích učení. Ale tento věk fyzického realismu je pouze přechodnou epizodou v životě člověka na zemi. Moderní věda se nedotkla pravého náboženství—učení Ježíše, zosobněného v životech jeho věřících. Všechno, co věda udělala—je ničení dětských iluzí, vznikajících v důsledku nesprávných výkladů života.

Věda je kvantitativní zkušeností, náboženství je kvalitativní zkušeností v životě člověka na zemi. Věda se zabývá jevy; náboženství se zabývá původy, hodnotami a cíli. Uvádět příčiny jako vysvětlení fyzických jevů znamená přiznat neznalost konečných důsledků a nakonec stejně vede vědce přímo zpět k první velké příčině—Vesmírnému Otci Ráje.

Náhly přechod od věku zázraků k věku strojů zcela vyvedl člověka z rovnováhy. Důmyslnost a obratnost falešných mechanických filozofií popírají mechanickou těchto samotných tvrzení. Fatalistická agilnost mysli materialisty navždy vyvrací jeho tvrzení o tom, že vesmír je slepý a bezúčelný energetický fenomén.

Mechanistický naturalismus některých rádo by vzdělaných lidí a bezmyšlenkovitý ateismus člověka z ulice jsou výhradně spojeny s věcmi; postrádají jakékoliv opravdové hodnoty, motivy a duchovní uspokojení, stejně jako nemají víru, naději a věčné jistoty. Jeden z velkých problémů současného života spočívá v tom, že člověk si myslí, že je příliš zaneprázdněný, aby našel čas pro duchovní rozjímání a náboženské zánícení.

Materialismus snižuje člověka na úroveň bezduchého robota a dělá z něho pouhý aritmetický symbol, bezradně hledající místo v matematickém vzorci mechanistického a neromantického vesmíru. Ale odkud pochází celý tento obrovský matematický vesmír bez Hlavního Matematika? Věda může mluvit obšírně o zachování hmoty, ale náboženství stvrzuje zachování lidských duší—zabývá se zkušeností duše s duchovními realitami a věčnými hodnotami.

Dnešní sociolog-materialista sleduje společnost, vypracovává o ní zprávy a nechává lidi takovými, jací jsou. Před devatenácti sty lety nevzdělaní Galilejci sledovali, jak Ježíš dává svůj život jako duchovní vklad vnitřnímu životu člověka a potom šli a obrátili římské impérium naruby.

Ale náboženští vůdcové dělají obrovskou chybu, když se snaží povolát současného člověka

the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man's life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

195:6.5 (2077.1) Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign *causes* as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

195:6.6 (2077.2) The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism belie their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

195:6.7 (2077.3) The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things*; they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

195:6.8 (2077.4) Materialism reduces man to a soulless automaton and constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical formula of an unromantic and mechanistic universe. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

195:6.9 (2077.5) The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon, and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

195:6.10 (2077.6) But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to

do duchovního boje a přitom troubí trubkami středověku. Náboženství se musí vybavit novými a moderními slogany, odpovídající duchu doby. Ani demokracie a ani jakýkoliv politický všelék nemůže zaujmout místo duchovního progresu. Falešná náboženství mohou vyjadřovat útěk od reality, ale Ježíš ve svém evangelium přivedl člověka k samému vchodu do věčné reality duchovní evoluce.

Říkat, že mysl „vznikla“ z hmoty vůbec nic neobjasňuje. Kdyby vesmír byl pouhý mechanismus a mysl by nebyla oddělena od hmoty, nikdy bychom neměli dva rozdílné výklady jakéhokoliv pozorovaného jevu. Koncepce pravdy, krásy a dobra nejsou spojeny ani s fyzikou, ani s chemií. Stroj nemůže znát, tím méně znát pravdu, touhu po spravedlnosti a vážit si dobra.

Věda může mít fyzický charakter, ale mysl pravdu poznávajícího vědce je již nadmateriální. Hmota nezná pravdu, ani není schopna milovat, soucit, nebo se radovat z duchovních realit. Morální přesvědčení, založené na duchovním osvětlení a zakotvené v lidské zkušenosti, je stejně tak reálné a zaručené jako matematické závěry, založené na fyzických pozorováních, ale morální přesvědčení je na jiné a vyšší úrovni.

Kdyby lidé byli pouze stroje, reagovali by více či méně jednotně na materiální vesmír. Individualita, nemluvě o osobnosti, by neexistovala.

Fakt existence absolutního mechanismu Ráje ve středu vesmíru vesmírů, v přítomnosti neomezené vůle Druhého Zdroje a Středu, dává navždy jistotu, že determinanty nejsou výhradním zákonem kosmu. Existuje tam materialismus, ale není ojedinelý; existuje tam mechanismus, ale není neomezený; existuje tam determinismus, ale není osamocen.

Konečný hmotný vesmír by se nakonec stal jednotným a deterministickým, ale bez sloučené přítomnosti mysli a ducha. Vliv kosmické mysli neustále vnáší spontánnost dokonce i do materiálních světů.

Svoboda či iniciativa v jakékoliv oblasti existence je přímo úměrná stupni vlivu ducha a působení kosmické mysli; v lidském životě to odpovídá míře skutečného vykonávání „vůle Otce.“ A proto, když jednou začnete hledat Boha, je to nezvratný důkaz toho, že Bůh již našel vás.

Upřímné hledání dobra, krásy a pravdy vede k Bohu. A každý vědecký objev demonstruje existenci jak svobody, tak i jednotnosti ve vesmíru. Objevitel měl svobodu udělat svůj objev. Objevená věc je reálná a zjevně jednotná, jinak by se nestala

spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon an eternal reality of spiritual progression.

195:6.11 (2077.7) To say that mind “emerged” from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know*, much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

195:6.12 (2077.8) Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher level.

195:6.13 (2077.9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

195:6.14 (2077.10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

195:6.15 (2078.1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

195:6.16 (2078.2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of spiritual influence and cosmic-mind control; that is, in human experience, the degree of the actuality of doing “the Father’s will.” And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

195:6.17 (2078.3) The sincere pursuit of goodness, beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or

známou jako věc.

else it could not have become known as a *thing*.

7. ZRANITELNOST MATERIALISMU

Jak pošetilé je, když materialisticky přemýšlející člověk dovolí takovým zranitelným teoriím, jako teorii mechanistického vesmíru, připravit sebe o obrovské duchovní zdroje, spočívající v osobní zkušenosti opravdového náboženství. Fakta se nikdy nehádají s opravdovou duchovní vírou; teorie ano. Bylo by lepší, kdyby se věda věnovala zničení pověr, než snahám potříit náboženskou víru—víru člověka v duchovní reality a božské hodnoty.

Věda by měla materiálně dělat pro člověka to, co pro něho dělá náboženství duchovně—rozšiřuje horizont života a zvětšuje jeho osobnost. Opravdová věda nemůže mít žádný trvalý spor s opravdovým náboženstvím. „Vědecká metoda“ je pouhým intelektuálním měřidlem, se kterým se měří materiální poznatky a fyzikální jevy. Ale materiální a čistě intelektuální metoda je naprosto nepoužitelná pro posuzování duchovních realit a náboženské zkušenosti.

Rozporuplnost současného mechanisty spočívá v následujícím: jestli by tento vesmír měl být zcela materiální a člověk pouhým strojem, takový člověk by nebyl vůbec schopen rozpoznat sebe jako takový stroj a rovněž by si takový mechanický člověk nebyl vůbec vědom faktu existence takového materiálního vesmíru. Mechanistická věda, odrážející zmatek a zoufalství materialismu, nedokáže rozpoznat oduševnělou mysl vědce, jehož vlastní nadmateriální vnímání mu pomáhá upravovat tyto mylné a protichůdné koncepty materialistického vesmíru.

Rajské hodnoty věčnosti a nekonečnosti, pravdy, krásy a dobra jsou skryty ve faktech jevů vesmíru času a prostoru. Ale je nezbytné dívat se očima víry v ducha narozeného smrtelníka, aby tyto duchovní hodnoty byly odkryty a poznány.

Reálnosti a hodnoty duchovního progresu nejsou „psychologickými projekcemi“—pouhými vzdušnými zámky materiální mysli. Takové věci jsou duchovní prognózy vnitřního Ladiče, Božího ducha, pobývajícího v mysli člověka. A nedopusťte, aby vaše nímání s mdlými záblesky poznatků „relativity“ narušilo vaše představy o věčnosti a nekonečnosti Boha. A ve všech svých snahách pro sebevyjádření se vyvarujte dělat chybu v tom, že neumožníte vyjádření Ladiče, projevit vaši skutečnou a lepší podstatu.

Jestli by toto byl jenom materiální vesmír, materiální člověk by nikdy nebyl schopen dospět

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

195:7.1 (2078.4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

195:7.2 (2078.5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The “scientific method” is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

195:7.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory *concepts* of a materialistic universe.

195:7.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

195:7.5 (2078.8) The realities and values of spiritual progress are not a “psychologic projection” — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the mind of man. And let not your dabbings with the faintly glimpsed findings of “relativity” disturb your concepts of the eternity and infinity of God. And in all your solicitation concerning the necessity for *self-expression* do not make the mistake of failing to provide for *Adjuster-expression*, the manifestation of your real and better self.

195:7.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the

ke koncepci o mechanistickém charakteru takové výlučně materiální existence. Tato mechanistická koncepce o vesmíru je sama o sobě nemateriálním fenoménem myslí a každá mysl je nemateriálního původu, bez ohledu na to, jak důkladně se může zdát, že je materiálně podmíněna a mechanisticky ovládána.

Částečně vyvinutý mentální mechanismus smrtelného člověka není příliš obdařen důsledností a moudrostí. Ješitnost člověka často předbíhá jeho intelekt a přesahuje jeho logiku.

Již sám pesimismus nejpesimističtějšího materialisty je sám o sobě dostatečným důkazem toho, že vesmír pesimisty není úplně materiální. Jak optimismus, tak i pesimismus jsou konceptuální reakce myslí, uvědomující si nejenom fakta, ale i hodnoty. Kdyby byl vesmír skutečně tím, za co ho považují materialisté, člověk jako živý stroj by postrádal veškeré vědomé poznání tohoto faktu. Bez uvědomění koncepce hodnot v duchu narozené myslí by fakt materiálnosti vesmíru a mechanistických jevů vesmírné činnosti nemohl být člověkem vůbec rozpoznán. Jeden stroj si nemůže být vědom podstaty, nebo hodnoty jiného stroje.

Mechanistická filozofie života a vesmíru nemůže být vědecká, protože věda uznává a zabývá se pouze materiály a fakty. Filozofie má nevyhnutelně nadvědecký charakter. Člověk je materiálním faktem přírody, ale jeho život je jev, který přesahuje materiální úroveň přírody v tom, že projevuje schopnost ovládat mysl a tvůrčí schopnosti ducha.

Upřímná snaha člověka stát se mechanistou představuje tragický jev—marnou snahu takového člověka spáchat intelektuální a morální sebevraždu. Ale to on nemůže udělat.

Kdyby vesmír byl pouze materiální a člověk jenom stroj, nebylo by vědy, povzbuzující vědce předpokládat tuto mechanizaci vesmíru. Stroje nemohou měřit, klasifikovat a ani hodnotit sami sebe. Takové vědecké dílo může být vykonáno pouze nějakou entitou nadstrojového statusu.

Jestliže vesmírná realita je jenom jedním gigantickým strojem, pak se člověk musí nacházet za hranicemi vesmíru a mimo něj, aby měl možnost rozpoznat takový fakt a začít vnímat takové vyhodnocení.

Jestliže člověk je pouze stroj, jakým způsobem tento člověk začne věřit, nebo mluvit o svém poznání toho, že je stroj? Zkušenost sebepoznání a sebehodnocení jsou vlastnosti, které pouhý stroj nikdy nemůže mít. Sebe si uvědomující a otevřený materialista je nejlepším možnou odpovědí mechanismu. Kdyby

concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

195:7.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

195:7.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts*. If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact*. Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man. One machine cannot be conscious of the nature or value of another machine.

195:7.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

195:7.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and moral suicide. But he cannot do it.

195:7.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

195:7.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation*.

195:7.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact,

materialismus byl faktem, tak by neexistovalo sebepoznání mechanisty. Je také pravdou, že člověk musí být nejdříve morálně uvědomělý než může páchat nemorální činy.

Samotné prosazování materialismu ukazuje na existenci nadmateriálního vědomí myslí, které si dovoluje taková dogmata prohlašovat. Materialismus může pouze degenerovat, ale nikdy se nemůže vyvíjet. Stroje nemyslí, netvoří, nesní, nemají aspiraci, nemají ideje, nehladoví po pravdě či nežizní po spravedlnosti. Jejich životy nejsou motivovány nadšením sloužit jiným strojům a mít za cíl věčný růst ve vznešeném úsilí nalézt Boha a snažit se být jako on. Stroje nejsou nikdy intelektuální, emocionální, estetické, etické, morální, nebo duchovní.

Umění dokazuje, že člověk není mechanismem, ale nedokazuje, že je duchovně nesmrtelný. Umění je morontii smrtelníků—přechodným polem mezi člověkem materiálním a člověkem duchovním. Poezie je snaha uniknout od materiálních realit k duchovním hodnotám.

V podmínkách vyspělé civilizace umění polidšťuje vědu a současně je naopak oduševňováno opravdovým náboženstvím—pochopením duchovních a věčných hodnot. Umění představuje lidské a časově-prostorové hodnocení reality. Náboženství je božským přijetím kosmických hodnot a znamená věčný progres v duchovním vzestupu a rozvoji. Časové umění je nebezpečné jen tehdy, když se stává slepým k duchovním zásadám božských norem, které věčnost odráží jako časové stíny reality. Opravdové umění účinně působí na materiální věci života; náboženství zušlechťuje a přetváří materiální fakta života a nikdy nepřestává ve svém duchovním hodnocení umění.

Jak pošelil je předpokládat, že automat by byl schopen pochopit filozofii automatismu a jak směšné je domnívat se, že by si dokázal vytvořit takovou představu o jiných a jemu podobných automatech!

Každý vědecký výklad materiálního vesmíru je bezcenný, pokud patřičným způsobem není uznán vědec. Žádné ocenění uměleckého díla není opravdové, pokud nevyjadřuje uznání pro umělce. Každé hodnocení morálky je zbytečné, pokud nezahrnuje moralistu. Žádné uznání filozofie není povznášející, jestliže ignoruje filozofa a náboženství nemůže existovat bez opravdové zkušenosti pobožného člověka, který se právě skrze tuto zkušenost snaží najít Boha a poznat ho. Rovněž vesmír vesmírů nedává smysl bez JÁ JSEM—nekonečného Boha, který ho vytvořil a nepřetržitě ho řídí.

Mechanisté—humanisté—mají sklon plout s

there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person before one can perform immoral acts.

195:7.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

195:7.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

195:7.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion is the divine embrace of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

195:7.17 (2080.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

195:7.18 (2080.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist*. No appreciation of art is genuine unless it accords recognition to the *artist*. No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist*. No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher*, and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

195:7.19 (2080.4) Mechanists — humanists — tend to

materiálními proudy. Idealisté a duchovní lidé mají odvahu používat svá vesla s rozumem a vervou, aby změnili zdánlivě nesporný materiální kurz energetických toků.

Věda žije díky matematice rozumu; hudba vyjadřuje tempo emocí. Náboženství je duchovním rytmem duše v časově-prostorové harmonii s vyššími a věčnými melodickými rozměry Nekonečnosti. Náboženská zkušenost je v lidském životě něco, co má skutečně nadmatematický charakter.

V jazyce abeceda představuje mechanismus materialismu, zatímco slova, vyjadřující smysl tisíců myšlenek, velkých idejí a ušlechtilých ideálů—lásky a nenávisti, zbabělosti a statečnosti—jsou výsledky činností myslí, probíhajících v rozsahu, stanoveného jak materiálním, tak i duchovním zákonem, řízeného rozhodností vůle osobnosti a omezeného vnitřními situačními možnostmi.

Vesmír se nepodobá zákonům, mechanismům a stejnorodosti, které odhaluje vědec a které on považuje za vědu, ale spíše zvědavému, myslícímu, náročnému, tvůrčímu, kombinujícímu a soudnému vědci, který takto pozoruje vesmírné jevy a kategorizuje matematická fakta, obsažená v mechanistických aspektech materiální strany tvoření. Vesmír se ani nepodobá uměleckému dílu umělce, ale spíše snaživému, snícímu, ctižádostivému a vyvíjejícímu se umělci, který se snaží přesáhnout svět materiálních věcí ve snaze dosáhnout duchovního cíle.

Vědec, ne věda, vnímá realitu vyvíjejícího se a rozvíjejícího se vesmíru energie a hmoty. Umělec, ne umění, demonstruje existenci přechodného morontálního světa mezi materiální existencí a duchovní svobodou. Náboženský člověk, ne náboženství, dokazuje existenci duchovních realit a božských hodnot, které člověka čekají na cestě věčného vývoje.

8. SEKULÁRNÍ TOTALITÁŘSTVÍ

Ale i po poté, až materialismus a mechanismus budou více či méně poraženi, devastující vliv sekularismu dvacátého století bude ještě stále zamořovat duchovní zkušenost milionů důvěřivých duší.

Současný sekularismus je posilován dvěma celosvětovými faktory. Otcem sekularismu byl přízemní a bezbožný postoj takzvané vědy devatenáctého a dvacátého století—vědy ateistické. Matkou současného sekularismu byla totalitářská středověká křesťanská církev a jeho začátkem byl narůstající protest proti téměř

drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely material course of the energy streams.

195:7.20 (2080.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

195:7.21 (2080.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

195:7.22 (2080.7) The universe is not like the laws, mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation. Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

195:7.23 (2080.8) The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. SECULAR TOTALITARIANISM

195:8.1 (2081.1) But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

195:8.2 (2081.2) Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as

naprosté nadvládě institucionalizované křesťanské církve nad západní civilizací.

V době vytváření této knihy byl a stále je převažujícím intelektuálním a filozofickým klimatem jak v evropském, tak i americkém životě rozhodně ateismus a humanismus. V průběhu tří sta let se západní myšlení neustále zesvětšťovalo. Náboženství, jehož vliv se stával více a více formálním, se z velké části zabývalo vykonáváním obřadů. Většina lidí, nazývajících sebe křesťany západní civilizace, jsou nevědomky ve skutečnosti sekularisté.

Bylo zapotřebí obrovské síly a mohutného vlivu pro vysvobození myšlení a způsobu žití části západních národů ze zničujícího sevření totalitářské církevní nadvlády. Sekularismus skutečně zpřetrhal okovy církevní vládnutí, ale nyní naopak hrozí nastolením nového a bezbožného typu nadvlády nad srdci a myslí současných lidí. Tyranský a diktátorský stát je přímým potomkem vědeckého materialismu a filozofického ateismu. Sotva sekularismus osvobodí člověka od nadvlády institucionalizované církve, hned ho prodá do otrockého područí totalitářského státu. Sekularismus osvobodí člověka z církevní otroctví jen proto, aby ho vydal na pospas tyranii politickému a ekonomickému otroctví.

Materialismus popírá Boha, sekularismus ho prostě ignoruje; tak tomu bylo alespoň zpočátku. V poslední době sekularismus přijal militantnější postoj, usilující zaujmout místo náboženství, proti jehož totalitářskému područí kdysi bojoval. Sekularismus dvacátého století má tendenci tvrdit, že člověk Boha nepotřebuje. Ale, mějte se na pozoru! Tato bezbožná filozofie lidské společnosti povede k nepokojům, nepřátelství, neštěstím, válkám a celosvětovým katastrofám.

Bezbožnost nikdy nemůže přinést lidstvu mír. Nic nemůže zaujmout místo Boha v lidské společnosti. Ale velmi dobře si pamatujte toto: nespěchejte vzdát se prospěšných výtěžků světského protestu proti církevnímu totalitářství! V současné době západní civilizace požívá mnoho svobod a předností v důsledku proticírkevní revoluce. Velkou chybou sekularismu bylo následující: v revoltě proti téměř absolutní kontrole života ze strany náboženských autorit a po získání svobody z takové církevní tyranie, sekularisté pak zahájili revoltu proti samotnému Bohu, někdy v tichosti a někdy otevřeně.

Právě revoltě proti církvi vděčíte za úžasnou tvořivost amerického industrialismu a nevídaného rozvoje západní civilizace. A protože světská revolta zašla příliš daleko a ztratila z očí Boha a opravdové náboženství, pak také přišla nenadále úroda světových válek a mezinárodních nepokojů.

a rising protest against the almost complete domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

195:8.3 (2081.3) At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

195:8.4 (2081.4) It required a great power, a mighty influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

195:8.5 (2081.5) Materialism denies God, secularism simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

195:8.6 (2081.6) Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

195:8.7 (2081.7) To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and true religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

Není nutné obětovat víru v Boha pro požívání darů novodobé světské revolty: tolerance, služba společnosti, demokratická vláda a občanské svobody. Nebylo nutné, aby sekularismus zaujal takový nepřátelský postoj k opravdovému náboženství, aby mohl prosazovat vědu a podporovat vzdělání.

Ale sekularismus není jediným zdrojem všech těchto nedávných výtoky, spojených se zvýšením úrovně života. Za vymoženostmi dvacátého století nestojí pouze věda a sekularismus, ale také nepoznané a nepovšimnuté duchovní vlivy života a učení Ježíše Nazaretského.

Bez Boha, bez náboženství vědecký sekularismus nemůže nikdy koordinovat své síly, sladit své rozdílné a konkurenční zájmy, strany a národy. Tato světská humanistická společnost, bez ohledu na její jedinečné materialistické úspěchy, se pomalu rozpadá. Hlavní soudržnou silou, odporující tomuto rozpadu, je nacionalismus. Ale nacionalismus je hlavní překážkou světovému míru.

Slabost sekularismu spočívá v tom, že se kvůli politice a moci nestará o etiku a náboženství. Vy prostě nemůžete vytvořit bratrství lidí ignorující či popírající otcovství Boha.

Světský sociální a politický optimismus je iluze. Bez Boha ani svoboda a nezávislost, ani majetek a bohatství nevedou k míru.

Úplná sekularizace vědy, vzdělání, průmyslu a společnosti může vést pouze ke katastrofě. Během první třetiny dvacátého století Urantijci zabili více lidí, než bylo zabito za celou křesťanskou éru. A toto je pouze začátek sklízně hrozných plodů materialismu a sekularismu; ještě přijdou hroznější pohromy.

9. PROBLÉMY KŘESŤANSTVÍ

Nepohrdejte hodnotou vašeho duchovního dědictví—řekou pravdy, tekoucí skrze staletí až do neplodných časů materialistického a ateistického věku. Ve všech svých chvályhodných snahách osvobodit se od náboženských pověr minulosti dbejte na to, abyste se pevně drželi věčné pravdy. Ale buďte trpěliví! Když nynější vzpoura pověry skončí, pravdy evangelia Ježíše budou trvale zářivě osvětlovat novou a lepší cestu.

Ale zpohanštělé a socializované křesťanství potřebuje navázat nové spojení s nekompromisním učením Ježíše; to však chřadne

195:8.8 (2081.8) It is not necessary to sacrifice faith in God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

195:8.9 (2082.1) But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

195:8.10 (2082.2) Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

195:8.11 (2082.3) The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of God.

195:8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

195:8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195:9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

195:9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes

z nedostatku nového vidění života Učitele na zemi. Nové a obsáhlejší odhalení náboženství Ježíše je určeno zvítězit nad impériem materialistického sekularismu a svrhnout světovou nadvládu mechanistického naturalismu. V současné době se Urantia rozechvěně přibližuje k jedné z její nejúžasnějších a nejpoutavějších epoch sociální přeměny, morálního probuzení a duchovního osvětlení.

Přestože učení Ježíše bylo značně upraveno, přežilo mysterijní kultu v době svého zrodu a nevědomost a pověry doby temna a v současné době pomalu vítězí nad materialismem, mechanismem a ateismem dvacátého století. A takové časy velkých zkoušek a hrozící porážky jsou vždy časy velkých zjevení.

Náboženství nutně potřebuje nové vůdce—duchovní muže a ženy, kteří budou mít odvahu spoléhat se výlučně na Ježíše a jeho nesrovnatelné učení. Jestli křesťanství bude i nadále opomíjet jeho duchovní misi a pokračovat ve svém šťourání do sociálních a materiálních problémů, duchovní renesance bude muset počkat na příchod těchto nových učitelů náboženství Ježíše, kteří se budou výhradně věnovat duchovnímu obrození lidí. A potom tyto v duchu zrozené duše rychle dodají ze svých řad tyto vůdce a stanou se zdrojem inspirace, nutné pro sociální, morální, ekonomické a politické reorganizace světa.

Moderní věk odmítne přijmout náboženství, které odporuje faktům a je v nesouladu s jeho nejvyššími koncepcemi pravdy, krásy a dobra. Nastává hodina nového odhalení pravdy a původních základů dnešního překrouceného a kompromisního křesťanství—odhalení opravdového života a učení Ježíše.

Primitivní člověk žil v okovech pověřčivého náboženského strachu. Současní civilizovaní lidé jsou velmo obezřetní, aby neupadli do područí silných náboženských přesvědčení. Myslíci člověk se vždy bál kontroly náboženství. Když silné a dynamické náboženství hrozí podrobit si člověka, ten se ho vždy snaží zdůvodňovat, zlidovět a institucionalizovat a takto doufat, že nad ním získá kontrolu. Takovým postupem se i zjevené náboženství stane výtvozem člověka a je člověkem ovládáno. Současní myslící muži a ženy se vyhýbají náboženství Ježíše kvůli svému strachu z toho, co jim —a s nimi udělá. A všechny tyto obavy jsou plně oprávněné. Náboženství Ježíše skutečně ovládne a přemění své věřící, vyžadující od lidí zasvětit své životy poznání vůle nebeského Otce a věnovat veškerou životní energii nezištné službě bratrství lidí.

Sebečtí muži a ženy prostě nebudou platit

for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual enlightenment.

195:9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195:9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

195:9.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty, and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

195:9.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be *held* by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do *to* them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

195:9.7 (2083.3) Selfish men and women simply will

Subject muži a ženy prostě nebudou platit takovou cenu dokonce i za největší duchovní poklad, jaký kdy byl smrtelnému člověku nabídnut. Jenom tehdy, když člověk je natolik rozčarován bolestnými zklamáními z nerozumných a mylných sobeckých snah a následného objevení prázdnoty formalizovaného náboženství, bude se chtít celým srdcem uchýlit k evangeliu království—náboženství Ježíše Nazaretského.

Svět potřebuje ve větší míře náboženství z první ruky. Dokonce křesťanství—nejlepší z náboženství dvacátého století—není jenom náboženstvím o Ježíši, ale je ve značné míře náboženstvím z druhé ruky. Lidé přijímají toto náboženství tak, jak je jim podáváno uznávanými náboženskými učiteli. Jaké by to bylo pro lidi na světě probuzení, vidět Ježíše tak, jak opravdu žil na zemi a z první ruky poznat jeho životadárná učení! Slova, popisující krásné věci nemohou vyvolat takové silné pohnutí jako pohled na ně samotné, tak jako přesvědčivá slova nemohou inspirovat lidské duše jako zkušenost poznání Boží přítomnosti. Ale neutuchající víra bude stále držet dveře naděje lidské duše otevřené pro vstup věčných duchovních realit božských hodnot nebeských světů.

Křesťanství si dovolilo snížit své ideály před výzvami lidské chamtivosti, válečného šilenství a touhy po moci, ale náboženství Ježíše zůstává neposkvrněnou a nesrovnatelnou výzvou, podněcující to nejlepší co v člověku je a povznést ho nad všechna tato dědictví živočišné evoluce a ctností dosáhnout morálních výšin skutečného osudu člověka.

Křesťanství hrozí pomalá smrt z formalismu, byrokracie, intelektualizmu a dalších neduchovních tendencí. Současná křesťanská církev není takovým bratrstvím dynamických věřících, které kdysi Ježíš pověřil, aby neustále usilovali o duchovní proměnu následujících generací lidstva.

Takzvané křesťanství není jenom náboženskou vírou a náboženskými rituály, ale stalo se také sociálním a kulturním hnutím. Proud současného křesťanství odvodňuje mnohé starodávné pohanské bažiny a mnohé barbarské močály; mnohá starobylá povodí se vlévají do tohoto současného kulturního proudu spolu s řekou, tekoucí s náhorních plošin Galileje, které jsou považovány za jeho výhradní pramen.

10. BUDOUCNOST

Křesťanství rozhodně udělalo tomuto světu nesmírnou službu, ale co dnešní lidé nejvíce potřebují, je Ježíš. Svět znovu potřebuje vidět

Common men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

195:9.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

195:9.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of true human destiny.

195:9.10 (2083.6) Christianity is threatened by slow death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

195:9.11 (2083.7) So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this present-day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. THE FUTURE

195:10.1 (2084.1) Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus

Ježíše žít na zemi životem v duchu zrozených smrtelníků, kteří působivě odhalují Učitele všem lidem. Je zbytečné mluvit o obnovení primitivního křesťanství; musíte se vydat vpřed z místa, kde se nacházíte. Současná kultura musí projít duchovním křtem s novým odhalením Ježíšova života a musí být osvěcena novým chápáním jeho evangelia věčného spasení. A když Ježíš bude takto povýšen, přitáhne k sobě všechny lidi. Ježíšovi učedníci musí být více než vítězi, ale také překypujícími zdroji inspirace a lepšího života pro všechny lidi. Náboženství zůstává pouhým povzneseným humanismem do té doby, dokud odhalení reality Boží přítomnosti v osobní zkušenosti ho neudělá božským.

Krása a vznešenost, lidskost a božskost, jednoduchost a výjimečnost Ježíšova života na zemi představují takový působivý a přitažlivý obraz spasení člověka a odhalení Boha, že teologové a filosofové všech dob se musí zcela vyvarovat pokusům vymýšlet víry či vytvářet teologické systémy duchovního otroctví z takového nadpřirozeného poskytnutí Boha v podobě člověka. V Ježíšovi vesmír vytvořil smrtelného člověka, ve kterém duch lásky zvítězil nad materiálními handicapami času a překonal fakt fyzického původu.

Stále mějte na mysli: Bůh a člověk potřebují jeden druhého. Oni jsou vzájemně nezbytní pro plné a konečné dosažení věčné osobní zkušenosti božského osudu, odkrývajícího se ve vesmírné účelovosti.

„Království Boží se nachází ve vás“ bylo možná největším prohlášením, které kdy Ježíš učinil, hned za oznámením, že jeho Otec je živým a milujícím duchem.

Když se získají nové duše pro evangelium Učitele, člověka a jeho svět nezmění první kilometr povinností, úkolů či závazků, ale spíše druhý kilometr dobrovolné služby a svobodné láskyplné oddanosti, která naznačuje, že následovník Ježíše se chystá obejmout svého bratra svojí láskou a přivést ho pod duchovní vedení, které ho povede k vyššímu a božskému cíli smrtelného bytí. Křesťanství je i nyní ochotno projít první kilometr, ale lidstvo chradne a klopýtá v morální temnotě, protože je tak málo těch, kteří jsou ochotni projít druhý kilometr—tak málo přesvědčených následovníků Ježíše, kteří skutečně žijí a milují tak, jak on učil své učedníky žít, milovat a sloužit.

Výzva k účasti na budování nové a reformované lidské společnosti prostřednictvím duchovního znovuzrození Ježíšova království bratrství musí nadchnout všechny v něho věřící tak, jak tomu nebylo od dob, kdy s ním jeho přívrženci chodili po zemi jako jeho druhové v těle.

living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

195:10.2 (2084.2) The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

195:10.3 (2084.3) Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

195:10.4 (2084.4) "The kingdom of God is within you" was probably the greatest pronouncement Jesus ever made, next to the declaration that his Father is a living and loving spirit.

195:10.5 (2084.5) In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

195:10.6 (2084.6) The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus' brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

Žádný společenský či politický systém, který popírá realitu Boha, nemůže přinést nic konstruktivního a trvalého pro rozvoj lidské civilizace. Ale křesťanství, tak jak je v současné době rozčleněno a zesvětšeno, představuje největší překážku pro svůj další rozvoj; především to platí pro Východ.

Církevnost je dnes a navždy nesrovnatelná s živou vírou, rostoucím duchem a osobní zkušeností věřících druhů Ježíše v bratrství lidí, spojených v duchovní jednotě v království nebeském. Chvályhodná touha zachovat tradice z úspěšných období minulosti často vede k obraně přestárých náboženských systémů. Dobře míněná touha žít starodávné systémy myšlení fakticky zabraňuje vytváření nových a adekvátních prostředků a metod, určených pro duchovní uspokojení rozšiřujících se a rozvíjejících se myslí moderních lidí. Podobně jsou na tom křesťanské církve dvacátého století, které mají stále velký vliv, ale vůbec si nejsou vědomy překážek, bránících okamžitému rozvoji opravdového evangelia—učení Ježíše Nazaretského.

Mnoho upřímných lidí, kteří by s radostí projevili svoji oddanost Kristu evangelia, shledávají, že je pro ně značně obtížné nadšeně podporovat církev, která tak málo ukazuje ducha jeho života a učení a o které jim bylo mylně řečeno, že ji založil. Ježíš nezaložil takzvanou křesťanskou církev, ale všemi možnými způsoby, odpovídající jeho podstatě, ji podporoval jako nejlepší existující výklad jeho životního díla na zemi.

Jestli by se jenom křesťanská církev odvážila přijmout program Učitele, tisíce zdánlivě lhostejných mladých lidí by spěchalo zapojit se do takového duchovního hnutí a neváhalo by projít celou tuto cestu velkého dobrodružství a poznání.

Křesťanství čelí vážné hrozbě, vyjádřené v jednom z jeho vlastních sloganů: „Rodina, rozdělena spory, nemůže vydržet.“ Nekřesťanský svět se stěží podřídí křesťanství, rozdrobenému na sekty. Živý Ježíš je jedinou nadějí možného sjednocení křesťanského světa. Opravdová církev—bratrství Ježíše—je neviditelná, duchovní a je charakterizována jednotou a ne nutně jednotností. Jednotnost označuje fyzický svět mechanické podstaty. Duchovní jednotu je plodem upřímného spojení s živým Ježíšem. Viditelná církev by měla přestat překážet progresu neviditelného a duchovního bratrství království Božího. A toto bratrství je předurčeno stát se živým organismem, na rozdíl od institucionalizované společenské organizace. Ono může vhodně využít takové společenské organizace, ale nesmí být jimi vytlačeno.

195:10.7 (2084.7) No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

195:10.8 (2084.8) Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

195:10.9 (2085.1) Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, *fostered* it as the best existent exponent of his lifework on earth.

195:10.10 (2085.2) If the Christian church would only dare to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

195:10.11 (2085.3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity*, not necessarily by *uniformity*. Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by

Ale i přesto křesťanstvím dvacátého století netřeba opovrhovat. Je produktem mnohověkového spojeného morálního génia lidí mnoha národů, kteří si uvědomují Boha a opravdu bylo jednou z největších sil dobra na zemi a proto by s ním nikdo neměl pohrdat, bez ohledu na jeho vrozené a převzaté nedostatky. Křesťanství i nyní probouzí v myslech přemýšlivých lidí silné morální emoce.

Ale není omluvy pro zapojení církve do obchodu a politiky; takové nekalé aktivity jsou do očí bijící zradou Učitele. A opravdoví milovníci pravdy budou jen pomalu zapomínat na to, jak tato institucionalizovaná církev se často opovážila zničit nově zrozenou víru a pronásledovala nositele pravdy, jestliže vystupovali v nepřavověrném rouchu.

Je více než zřejmé, že taková církev by nemohla přežít, kdyby ve světě nebyli lidé, kterým takový styl uctívání vyhovoval. Mnoho duchovně netečných duší touží po starobylém, autoritativním náboženství, založeném na rituálech a posvátných tradicích. Lidská evoluce a duchovní progres stěží postačují na to, aby všem lidem bylo umožněno obejít se bez náboženské autority. A neviditelné bratrství království může nakrásně přijmout tyto rodinné skupiny rozdílných sociálních a povahových tříd, kdyby byly ochotny stát se opravdu duchem vedenými Božími syny. Ale v tomto bratrství Ježíše není místo pro sektářskou rivalitu, meziskupinovou nevraživost či morální nadřazenost a duchovní nezpůsobilost.

Tato různá uskupení křesťanů mohou poskytovat uspokojení početným rozmanitým typům rádooby věřících z různých národů západní civilizace, ale takové rozčlenění křesťanského světa představuje obrovskou slabost, když se tento svět snaží rozšířit evangelium Ježíše mezi národy Východu. Tyto národy ještě nerozumějí, že náboženství Ježíše existuje odděleně a poněkud mimo od křesťanství, které se stále více a více stává náboženstvím o Ježíši.

Velká naděje Urantie je spojena s možností nového odhalení Ježíše prostřednictvím nového a rozšířeného výkladu o jeho spasitelném poselství, které by duchovně spojilo v láskyplné službě početné skupiny jeho dnešních samozvaných následovníků.

Také světské vzdělání by mohlo pomoci v této velké duchovní renesanci, kdyby věnovalo větší pozornost učení mladých lidí metodám plánování života a pěstování charakteru. Smysl všeho vzdělání musí spočívat v tom, aby vychovávalo a vedlo k nejvyššímu smyslu života—formování ušlechtilé a harmonicky rozvinuté osobnosti.

them.

195:10.12 (2085.4) But the Christianity of even the twentieth century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral emotions.

195:10.13 (2085.5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085.6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

195:10.15 (2086.1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus*.

195:10.16 (2086.2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

195:10.17 (2086.3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-

Existuje velká potřeba pro učení morální disciplíny namísto tak přesměřování vlastního potěšení. Na takovém základě náboženství může přispívat svým duchovním stimulem k rozvoji a obohacení smrtelného života a tím k zajištění a povznesení života věčného.

Křesťanství vzniklo jako improvizované náboženství a v důsledku toho musí účinkovat malou rychlostí. Vysokorychlostní duchovní výkonnost musí počkat na nové odhalení a všeobecnější přijetí skutečného náboženství Ježíše. Ale křesťanství je mohutné náboženství, poněvadž prostí učedníci ukřižovaného tesaře dali do pohybu učení, která během tří sta let dobyla římský svět a potom pokračovala ve svém vítězném tažení, zvítězivši nad barbary, kteří svrhli Řím. Toto stejné křesťanství pokořilo—pohltilo a povznese—celý proud hebrejské teologie a řecké filozofie. A pak, když se toto křesťanství ocitlo na více než tisíc let v komatu v důsledku předávkování náboženskými obřady a pohanstvím, samo se vzkřísilo a prakticky podruhé dobylo západní svět. Křesťanství obsahuje dostatek učení Ježíše na to, aby bylo nesmrtelným.

Jestli by jenom křesťanství mohlo hlouběji proniknout do učení Ježíše, mohlo by mnohem více pomáhat současnému člověku řešit jeho nové a stále složitější problémy.

Křesťanství má velmi nevýhodné postavení, jelikož v očích celého světa je považováno za součást společenského systému, průmyslového života a morálních norem západní civilizace; a proto se náboženství dostalo nevědomky do role, ve které zdánlivě podporuje společnost, která vrávorá pod tíhou viny, protože toleruje vědu bez idealismu, politiku bez principů, bohatství bez práce, požitkářství bez hranic, vědomosti bez charakteru, moc bez svědomí a průmysl bez morálky.

Naděje současného křesťanství spočívá v tom, aby přestalo podporovat společenské systémy a průmyslové metody západní civilizace a současně se pokorně poklonilo před křížem, který tak hrdinsky velebí a znovu se naučilo od Ježíše Nazaretského největším pravdám, které kdy smrtelný člověk může slyšet—živému evangeliu o otcovství Boha a bratrství lidí.

balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to the security and enhancement of life eternal.

195:10.18 (2086.4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086.5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086.6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and industry without morality.

195:10.21 (2086.7) The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

Kapitola 196. Ježíšova víra

⇨ 195

Kniha Urantia

DÍL IV. ŽIVOT A UČENÍ JEŽÍŠE

KAPITOLA 196 JEŽÍŠOVA VÍRA

Sekce

Úvod

1. Ježíš—člověk
2. Náboženství Ježíše
3. Svrchovanost náboženství

PAPER 196 THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Úvod

JEŽÍŠ se vyznačoval ušlechtilou a srdečnou vírou v Boha. On prožíval běžné zdary a nezdary smrtelného života, ale v náboženském smyslu nikdy nezapochyboval o nespornosti Boží péče a vedení. Jeho víra byla výsledkem vnímání, zrozeného činností božské duchovní přítomnosti—jeho vnitřního Ladiče Myšlení. Ježíšova víra nebyla ani tradiční, ani čistě intelektuální; byla zcela osobní a naprosto duchovní.

Ježíš—člověk viděl Boha jako svatého, spravedlivého a šlechetného, stejně jako upřímného, krásného a dobrotivého. Všechny tyto vlastnosti božskosti Ježíš soustředil ve své mysli jako „vůle Otce nebeského.“ Ježíšův Bůh byl současně „Svatým Izraele“ a „živým a milujícím Otcem nebeským.“ Ježíš nebyl prvním, kdo si představoval Boha jako Otce, ale on tuto ideu povzněl a povýšil do ušlechtilé zkušenosti díky novému odhalení Boha a prohlášením, že každý smrtelný tvor je dítětem tohoto Otce lásky, je synem Božím.

Ježíš nelpěl na víře v Boha tak, jak by to dělala duše, bojující s vesmírem a sevřena ve smrtelném sevření s nepřátelským a hříšným světem; on se neuchýlil k víře jenom proto, aby našel útěchu v těžkých chvílích anebo povzbuzení v situacích hroživé beznaděje; víra nebyla pouhou iluzorní náhradou za nepřijemné reality a těžkosti

INTRODUCTION

196:0.1 (2087.1) JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

196:0.2 (2087.2) The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the "will of the Father in heaven." Jesus' God was at one and the same time "The Holy One of Israel" and "The living and loving Father in heaven." The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

196:0.3 (2087.3) Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe and at death grips with a hostile and sinful world; he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the

života. Navzdory všem přirozeným těžkostem a světským protikladům smrtelné existence, Ježíš prožíval klid, pocházející z nejvyšší a nepopíratelné důvěry v Boha a pociťoval, díky své víře, nesmírné nadšení ze života v přímé přítomnosti nebeského Otce. A tato vítězná víra byla živou zkušeností a opravdovým duchovním dosažením. Ježíšův velký přínos hodnotám lidské zkušenosti nebyl v tom, že odhalil tak mnoho nových idejí o nebeském Otci, ale spíše v tom, že tak velkolepě a lidsky ukázal nový a vyšší typ živé víry v Boha. Nikdy na žádném světě v tomto vesmíru se v životě jakéhokoli smrtelníka Bůh nestal takovou živou realitou, jako v lidské zkušenosti Ježíše Nazaretského.

V životě Učitele na Urantii tato planeta a všechny ostatní světy lokálního tvoření objevují nový a vyšší typ náboženství, náboženství založeného na osobních duchovních vztazích s Vesmírným Otcem a plně ověřeného nejvyšší mocí—opravdovou osobní zkušeností. Tato Ježíšova živá víra byla víc než intelektuálním rozjímáním a nebyla mystickým meditováním.

Teologie může upravit, formulovat, definovat a dogmatizovat víru, ale v lidském životě Ježíše byla víra osobní, živá, svébytná, spontánní a ryze duchovní. Tato víra nebyla úctou před tradicemi, ani pouhým intelektuálním přesvědčením, kterého se držel jako posvátného symbolu svého vyznání, ale spíše povznesenou zkušeností a hlubokým přesvědčením, které ho bezpečně vedly. Jeho víra byla tak opravdová a všeobsahující, že zcela vymýtila všechny duchovní pochybnosti a účinně zničila každou konfliktní touhu. Nic ho nemohlo odrhnout od duchovní kotvy této vřelé, ušlechtilé a nezlomitelné víry. I tváří v tvář zjevného nezdaru či bolestného zklamání a hrozivé beznaděje zůstával klidným v božské přítomnosti, prost strachu a plně si uvědomující duchovní neporazitelnost. Ježíš se vyznačoval povzbuzující jistotou své neoblomné víry a v každé těžké životní situaci neomylně projevil svoji nezpochybnitelnou oddanost konání vůle Otce. A tuto obdivuhodnou víru nemohla zlomit ani krutá a zdrcující hrozba potupné smrti.

Velmi často silná duchovní víra náboženského génia vede přímo ke zhoubnému fanatismu, zveličování náboženského ega, ale u Ježíše tomu tak nebylo. Jeho výjimečná víra a duchovní úroveň nebyly v jeho praktickém životě negativně ovlivněny, jelikož toto duchovní nadšení bylo zcela nevědomým a spontánním duševním vyjádřením jeho osobní zkušenosti s Bohem.

Vše-pohlcující a nezdolná Ježíšova duchovní víra se nikdy nestala fanatickou, poněvadž se nikdy nepokusila odchýlit od jeho velmi dobře

sorrows of living. In the very face of all the natural difficulties and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly demonstrated a new and higher type of *living faith in God*. Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

196:0.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

196:0.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him*. His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unfailingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

196:0.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

196:0.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-

vyrovnaných intelektuálních úsudků, týkajících se proporcionálních hodnot praktických a běžných společenských, ekonomických a mravních životních situací. Syn Člověka byl nádhernou celistvou lidskou osobností; byla to dokonale obdařená božská bytost; on byl také pozoruhodně vyrovnaný jako sloučená lidská a božská bytost, působící na zemi v jedné osobnosti. Učitel vždy sladil víru duše s moudrými úsudky, vycházejícími z vlastní zkušenosti. Osobní víra, duchovní naděje a morální oddanost byly vždy v souladu s nesrovnatelnou náboženskou jednotou—harmonickým spojením—s hlubokým uvědoměním reality a posvátnosti všech lidských věrností, spojených s osobní ctí, láskou k rodině, náboženskými závazky, společenskými povinnostmi a ekonomickými potřebami.

Ježíšova víra viděla všechny duchovní hodnoty tak, že se nacházejí v království Božím. Proto Ježíš řekl: „Hledejte nejdříve království nebeské.“ V rozvinutém a ideálním bratrství království viděl Ježíš zakončení a naplnění „vůle Boží.“ Podstata modlitby, kterou učil své učedníky, spočívala v těchto slovech: „Království vaše přichází, vaše vůle bude naplněna.“ Poněvadž vnímal království jako ztělesnění Boží vůle, věnoval se dílu naplnění této vůle s nesmírným opomíjením sebe sama a nespoutaným nadšením. Ale během celé své velkolepé mise a po celou dobu svého neobyčejného života se v něm nikdy neobjevil náznak zběsilosti fanatika, nebo povrchní nicotnosti náboženského egoisty.

Celý Učitelův život byl neustále podmiňován touto živou vírou, touto ušlechtilou náboženskou zkušeností. Takový duchovní postoj zcela ovládal jeho myšlení a citění, jeho přesvědčení a modlitby, jeho učení a kázání. Tato osobní víra syna pod jistým a bezpečným vedením a ochranou nebeského Otce dala jeho unikátnímu životu hluboký smysl pro duchovní reality. A přesto, navzdory tomuto hlubokému vědomí těsného vztahu s božskostí, když lidé tohoto Galilejce, Božího Galilejce, oslovovali „dobrý Učiteli“, on hned odpověděl: „Proč mě nazýváte dobrým?“ Když se střetneme s takovým velkolepým sebe-opomíjením, začínáme rozumět, jak se Vesmírný Otec mohl tak plně zjevit Učiteli a skrze něho odhalit sebe smrtelníkům stvořených světů.

Jako obyvatel tohoto světa, Ježíš přinesl Bohu největší z obětí: zasvěcení a věnování své vlastní vůle vznešené službě—naplňování božské vůle. Ježíš vždy a důsledně vysvětloval náboženství z pohledu vůle Otce. Když zkoumáte život Učitele v tom, jak se díval na modlitbu, nebo na jakýkoliv rys náboženského života, nezajímejte se příliš o to, co učil, ale co dělal. Ježíš nikdy nebral modlitbu jako náboženskou povinnost. Modlitba byla pro něho upřímným vyjádřením

balanced intellectual judgments concerning the proportional values of practical and commonplace social, economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

196:0.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit values as being found in the kingdom of God; therefore he said, “Seek first the kingdom of heaven.” Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the achievement and fulfillment of the “will of God.” The very heart of the prayer which he taught his disciples was, “Your kingdom come; your will be done.” Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

196:0.9 (2088.4) The Master's entire life was consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, “Why do you call me good?” When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

196:0.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a

duchovního postoje, prohlášením o oddanosti duše, projevem o osobní věrnosti, vyjádřením díkůvzdání, vyhnutím se emocionálnímu napětí, předcházením konfliktu, povznesením přemýšlení, zušlechtěním touhy, obhajobou morálního rozhodnutí, obohacením myšlenky, posílením vyšších tendencí, posvěcením podnětu, vyjasněním názoru, prohlášením víry, nadsmyslovým odevzdáním vůle, povzneseným stvrzením jistoty, odhalením odvahy, provoláním objevu, přiznáním nejvyšší oddanosti, potvrzením zasvěcení, metodou pro řešení potíží a mocnou mobilizací všech spojených duševních sil pro odolání všem sobeckým, zlovolným a hříšným lidským sklonům. Ježíš prožil přesně takový, modlitbě zasvěcený, život, aby konal vůli svého Otce a svůj život zakončil triumfálně zrovna takovou modlitbou. Tajemstvím jeho neporovnatelného života bylo toto vědomí přítomnosti Boha; a on ho získal uváženou modlitbou a upřímnou úctou—nepřerušovaným spojením s Bohem—a ne prostřednictvím znameních, hlasů, viděních či podivných náboženských rituálů.

V pozemském životě Ježíše bylo náboženství živou zkušeností, přímým a osobním posunem od duchovní úcty k praktické počestnosti. Ježíšova víra přinášela nadsmyslové plody božského ducha. Jeho víra nebyla nevyzrálá a důvěřivá jako víra dítěte, ale v mnoha aspektech však připomínala bezstarostnou důvěru dětské mysli. Ježíš důvěřoval Bohu v mnohém tak, jak dítě důvěřuje rodičům. On měl nesmírnou důvěru ve vesmír—přesně takovou důvěru, jakou má dítě ke svým rodičům. Ježíšova upřímná víra v základní dobro vesmíru velmi hodně připomínala důvěru dítěte v bezpečnost jeho pozemského prostředí. On se spoléhal na nebeského Otce tak, jak dítě se spoléhá na svého pozemského rodiče a jeho vřelá víra nikdy ani na okamžik nezapochybovala o zaručené péči nebeského Otce. Nikdy se nedal vážně vyvést z míry strachem, pochybnostmi a skepticismem. Pochybnosti nikdy nebránily svobodnému a svébytnému projevu jeho života. V něm se spojila silná a uvážlivá odvaha dospělého muže s upřímným a důvěřivým optimismem věřícího dítěte. Jeho víra dosáhla takové důvěry, že byla prostá strachu.

Ježíšova víra dosáhla čistoty, příznačné důvěře dítěte. Jeho víra byla tak absolutní a nepochybná, že odpovídala na kouzlo kontaktu se spoluobčany a na zázraky vesmíru. Jeho pocit důvěry v božskost byl tak naprostý a tak pevný, že přinášel radost a jistotu v absolutní osobní bezpečnost. Jeho náboženská zkušenost neznala nejistotu a váhavost. V tomto gigantickém intelektu dospělého muže víra dítěte svrchovaně vládla ve

sincere expression of spiritual attitude, a declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection, an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

196:0.11 (2089.1) In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit. His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

196:0.12 (2089.2) The faith of Jesus attained the purity of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned

všech záležitostech, vztahujících se k náboženskému vědomí. Není divu, že jednou Ježíš řekl: „Pokud se nestanete podobnými malým dětem, nevstoupíte do království.“ Přestože Ježíšova víra byla dětská, nebyla v žádném případě dětská.

Ježíš nevyžadoval po svých učednících, aby věřili v něho, ale spíše věřili spolu s ním v realitu lásky Boha a v plné důvěře přijímali zaručenou bezpečnost, kterou dává synovství s nebeským Otcem. Učitel si přál, aby všichni jeho stoupenci plně sdíleli jeho transcendentní víru. Ježíš nejcitlivějším způsobem nabádal své stoupence, aby nevěřili pouze v to, v co věří on, ale také věřili tak, jak věřil on. V tom spočívá hluboký smysl jednoho z jeho požadavků—“následujte mne.”

Pozemský život Ježíše byl zasvěcen jednomu velkému záměru—konat vůli Otce, prožít lidský život zbožně a ve víře. Ježíšova víra byla důvěřivá, takovou jakou má dítě, ale byla naprosto zbavena domněnek. Dělal velká a odvážná rozhodnutí, statečně čelil mnoha zklamáním, odhodlaně překonával mimořádně obtížné nesnáze a srdnatě se vyrovnával s přísnými nároky služby. Ježíš musel mít silnou vůli a nezlomnou důvěru věřit v to, v co věřil a věřit tak, jak věřil.

1. JEŽÍŠ—ČLOVĚK

Ježíšova oddanost konání vůle Otce a sloužit lidem je víc než prostým rozhodnutím smrtelné bytosti a lidským odhodláním; bylo to šlechtěné zasvěcení sebe sama takovému bezvýhradnému poskytování lásky. Bez ohledu na fakt absolutní moci Michaela, nesmíte vzít lidem Ježíše-člověka. Učitel vystoupil na nebesa jako člověk a rovněž jako Bůh; on patří lidem; lidé patří jemu. Je politováníhodné, jak samo náboženství je tak mylně vykládáno, že odděluje lidského Ježíše od zápolících smrtelníků! Nedopust'me, aby diskuze o lidskosti či božskosti Krista nezastínila spasitelnou pravdu o tom, že Ježíš Nazaretský byl náboženský člověk, který, skrze svoji víru, dosáhl poznání a konání Boží vůle; Ježíš byl skutečně nejnáboženštějším člověkem, jaký kdy žil na Urantii.

Uzrál čas svědecky potvrdit symbolické vzkříšení Ježíše-člověka z jeho pohřební hrobky, které je pohlceno teologickými tradicemi a náboženskými dogmaty devatenácti století. Ježíš Nazaretský nesmí být již déle obětován ani když se jedná o nádhernou koncepci proslaveného Krista. Jaká transcendentní služba bude prokázána, jestli, prostřednictvím tohoto odkrytí, Syn Člověka vstane z hrobky tradiční teologie a bude představen jako živý Ježíš té

supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, “Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom.” Notwithstanding that Jesus’ faith was *childlike*, it was in no sense *childish*.

196:0.13 (2089.3) Jesus does not require his disciples to believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed. This is the full significance of his one supreme requirement, “Follow me.”

196:0.14 (2090.1) Jesus’ earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father’s will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unfailing confidence to believe what Jesus believed and as he believed.

1. JESUS — THE MAN

196:1.1 (2090.2) Jesus’ devotion to the Father’s will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man, as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

196:1.2 (2090.3) The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that

samé církvi, která nese jeho jméno a také všem ostatním náboženstvím! Křesťanské bratrstvo věřících určitě bez váhání udělá změny ve své víře a ve způsobech žití, které jim umožní „následovat“ Učitele v demonstrování jeho opravdového života—náboženské oddanosti vykonávání vůle Otce a zasvěcení nezištné službě lidem. Bojí se samozvaní křesťané toho, že se odhalí samolibé a neposvěcené společenství se společenskou vážností a zjištěními ekonomickými zájmy? Bojí se institucionalizované křesťanství možného ohrožení, či dokonce odstranění, tradiční církevní moci, jestli Ježíš Galilejský se znovu vrátí do myslí a duší smrtelných lidí jako ideál osobního náboženského života? Samozřejmě, sociální změny, ekonomické přeměny, morální zotavení a revize náboženství křesťanské civilizace by byly radikální a revoluční, jestli by živé náboženství Ježíše náhle nahradilo teologické náboženství o Ježíši.

„Následovat“ Ježíše znamená osobně sdílet jeho náboženskou víru a vstoupit do ducha Učitelova života, zasvěceného nezištné službě lidem. Jednou z nejdůležitějších věcí v lidském životě je poznat to, v co Ježíš věřil, objevit jeho ideály a snažit se dosáhnout vznešeného smyslu jeho života. Největší hodnotou všeho lidského poznání je poznání náboženského života Ježíše a toho, jak ho prožil.

Prostí lidé naslouchali Ježíšovi rádi a budou znovu reagovat na představení jeho opravdového lidského života, posvěceného náboženskou motivací, jestli se takové pravdy opět oznámí světu. Lidé mu rádi naslouchali, protože on byl jedním z nich, obyčejný samouk; největší náboženský učitel tohoto světa byl opravdu samouk.

Cílem věřících v království by nemělo být doslovné napodobování fyzického života Ježíše v těle, ale spíše sdílení jeho víry; důvěřovat Bohu tak, jak důvěřoval on a věřit v lidi tak, jak v ně věřil on. Ježíš nikdy nediskutoval ani o otcovství Boha, ani o bratrství lidí; on byl živou ilustrací prvního a bezvýhradnou demonstrací druhého.

Stejně tak, jak lidé musí projít cestu od lidského vědomí k božskému poznání, tak i Ježíš vystoupal od podstaty člověka k vědomí podstaty Boha. A Učitel udělal tento velký vzestup od lidského k božskému společným úsilím víry jeho smrtelného intelektu a působením jeho vnitřního Ladiče. Uskutečnění faktického dosažení plné božskosti (při neustálém plném vědomí reality lidskosti) prošlo sedmi etapami postupného vědomého poznávání božskosti. Tyto etapy postupného sebepoznávání byly poznamenány následujícími mimořádnými událostmi během

bears his name, and to all other religions! Surely the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to “follow after” the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father’s will and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated fellowship of social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

196:1.3 (2090.4) To “follow Jesus” means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master’s life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

196:1.4 (2090.5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world’s greatest religious teacher was indeed a layman.

196:1.5 (2091.1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a profound demonstration of the other.

196:1.6 (2091.2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by the conjoint achievement of the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of

Učitelovy mise poskytnutí sebe sama.

1. Příchodem Ladiče Myšlení.
2. Zjevením Immanuelova posla v Jerusalemu, když Ježíšovi bylo kolem dvanácti let.
3. Zjevením, která doprovázela jeho křest.
4. Zážitky na Hoře Proměnění.
5. Morontialním vzkříšením.
6. Vzestupem ducha.
7. Závěrečným objetím Rajského Otce, udělujícímu Michaelovi neomezenou moc v jeho vesmíru.

progressive self-realization were marked off by the following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

- 196:1.7 (2091.3) 1. The arrival of the Thought Adjuster.
- 196:1.8 (2091.4) 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.
- 196:1.9 (2091.5) 3. The manifestations attendant upon his baptism.
- 196:1.10 (2091.6) 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.
- 196:1.11 (2091.7) 5. The morontia resurrection.
- 196:1.12 (2091.8) 6. The spirit ascension.
- 196:1.13 (2091.9) 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. NÁBOŽENSTVÍ JEŽÍŠE

Jednoho dne reformace křesťanské církve snad dosáhne takové hloubky, že se vrátí k nezfalšovanému náboženskému učení Ježíše—autora a učitele naší víry. Můžete hlásat náboženství o Ježíši, ale musíte nezbytně prožít náboženství Ježíše. V atmosféře emocionálního nadšení v den Pentekostě Petr neúmyslně položil začátek nového náboženství—náboženství vzkříšeného a proslaveného Krista. Později apoštol Pavel přeměnil toto nové evangelium do křesťanství, do náboženství ztělesňující jeho vlastní teologické názory a zobrazující jeho vlastní osobní zkušenost ze setkání s Ježíšem na damašské cestě. Evangelium království je založeno na osobní náboženské zkušenosti Ježíše Galilejského; křesťanství je téměř výhradně založeno na osobní náboženské zkušenosti apoštola Pavla. Téměř celý Nový Zákon se věnuje nepopisování významného a inspirujícího náboženského života Ježíše, ale povídání o náboženské zkušenosti Pavla a popisování jeho osobních náboženských přesvědčení. Jedinými významnými výjimkami, kromě některých míst z Matouše, Marka a Lukáše, jsou List Židům a List Jakubův. Také Petr ve svých listech se pouze jednou vrátil k osobnímu náboženskému životu svého Učitele. Nový Zákon je znamenitým křesťanským spisem, ale je v něm poskrovnu málo o náboženství Ježíše.

Život Ježíše v těle zobrazuje transcendentní náboženský růst, který začíná od raných představ, odrážejících primitivní strach a úctu člověka, pokračuje během let osobního duchovního spojení a končí v době, kdy nakonec dosáhl pokročilého a ušlechtilého stavu vědomí své jednoty s Otcem. A takto Ježíš, v jednom krátkém životě, prošel tu

2. THE RELIGION OF JESUS

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion *of* Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

196:2.2 (2091.11) Jesus' life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus

zkušenost náboženského a duchovního rozvoje, kterou člověk začíná na zemi a obvykle dosahuje na závěr svého dlouhého pobytu v duchovních vzdělávacích školách na postupných úrovních před-Rajské cesty. Ježíš prošel cestu od čistě lidského vědomí, založeném na hodnověrných jistotách osobní náboženské zkušenosti, k naprostým duchovním vrcholům—pozitivnímu pochopení své božské podstaty a vědomí svého těsného spojení s Vesmírným Otcem v řízení vesmíru. On postoupil od skromného postavení smrtelné závislosti, které ho přinutilo spontánně říci tomu, kdo ho nazval Dobrým Učitelem: „Proč mne nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, kromě Boha,“ k tomu vznešenému vědomí dosažené božskosti, které ho vedlo k prohlášení: „Kdo z vás mne obviní z hříchu?“ A tento postupný vzestup od lidského k božskému byl výhradně činem smrtelné bytosti. A když takto dosáhl božskosti, byl stále tím stejným Ježíšem-člověkem, Synem Člověka stejně jako Synem Božím.

Marek, Matouš a Lukáš zachycují částečně obraz Ježíše-člověka v jeho vznešené snaze poznat Boží vůli a vykonávat tuto vůli. Jan představuje obraz vítězoslavného Ježíše, který kráčí po zemi v plném vědomí své božskosti. Velkou chybou těch, kteří studovali Učitelův život je to, že někteří ho vnímali pouze jako člověka, zatímco jiní ho považovali jenom za božského. V průběhu celého svého života byl Ježíš jak člověkem, tak i božskou bytostí; a takovou je i dnes.

Ale největší chyba se stala v tom, že přestože Ježíš-člověk byl vnímán tak, že učil své náboženství, božský Ježíš (Kristus) se téměř přes noc stal náboženstvím. Pavlovo křesťanství se zasadilo o hluboký obdiv k božskému Kristu, ale téměř úplně ztratilo ze zřetele bojujícího a statečného člověka—Ježíše Galilejského, který skrze svoji osobní náboženskou víru a hrdinství vnitřního Ladiče Myšlení vystoupal z nízkých úrovní lidskosti na úroveň božskosti, čímž se stává novou a živou cestou, po které všichni smrtelníci mohou také vystoupat od lidské úrovně k božské. Na všech úrovních duchovnosti a na všech světech smrtelníci mohou nalézt v osobním životě Ježíše to, co je bude posilovat a inspirovat na jejich cestě od nejnižších duchovních úrovní k nejvyšším božským hodnotám, od začátku a až do konce celé osobní náboženské zkušenosti.

V době sepisování Nového Zákona jeho autoři nejenom že hluboce věřili v božskost vzkříšeného Krista, ale oni také pevně a upřímně věřili v jeho brzký návrat na zem, aby ustanovil nebeské království. Tato silná víra v okamžitý návrat Ježíše měla hodně co do činění s jejich tendencí vynechávat v jejich spisech události, které

traverse that experience of religious spiritual progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, “Why do you call me good? None is good but God,” to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, “Which one of you convicts me of sin?” And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

196:2.3 (2092.1) Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master's life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

196:2.4 (2092.2) But the greatest mistake was made in that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity, thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

196:2.5 (2092.3) At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the

zobrazují čistě lidskou zkušenost a vlastnosti Učitele. Celé křesťanské hnutí se odklonilo od lidského obrazu Ježíše Nazaretského k velebení vzkříšeného Krista—oslavovaného a brzy se navráťivšího Pána Ježíše Krista.

Ježíš založil náboženství osobní zkušenosti ve vykonávání vůle Boha a službě bratrství lidí; Pavel založil náboženství, ve kterém se oslavovaný Ježíš stal předmětem uctívání a bratrství se skládalo z bližních věřících v božského Krista. V poskytnutí Ježíše tyto dvě koncepce přicházely v úvahu v jeho božsko-lidském životě a je opravdu škoda, že jeho následovníci nedokázali vytvořit sjednocené náboženství, které mohlo důstojně uznat jak lidskou, tak i náboženskou podstatu Učitele, jelikož byly obě nerozdělitelně svázány v jeho pozemském životě a tak dokonale představeny v původním evangeliu království.

Neměli byste být pohoršeni či vylekáni některými silnými prohlášeními Ježíše, jestli si jenom pamatujete to, že on byl nejupřímnějším a nejoddanějším věřícím člověkem na tomto světě. On byl naprosto zasvěcený smrtelník, bezvýhradně oddaný vykonávání vůle svého Otce. Mnohá z jeho tvrdých prohlášeních byla spíše osobním vyznáním víry a slibem oddanosti, než příkazy svým následovníkům. A právě tato jednotnost cíle a nezištná oddanost mu umožnily udělat takový mimořádný pokrok v ovládání své lidské mysli za jeden krátký život. Mnohá z jeho prohlášeních by měla být považována za vyznání toho, co on vyžadoval od sebe, než to, co požadoval od svých následovníků. Ve své oddanosti věci království Ježíš spálil za sebou všechny mosty; vzdal se všeho, co by mu překáželo při vykonávání vůle svého Otce.

Ježíš velebil chudé, protože byli zpravidla upřímní a zbožní; odsuzoval bohaté, protože byli zpravidla bezohlední a bezbožní. On by stejným způsobem odsoudil bezbožného chudáka a pochválil zbožného a ctihodného boháče.

Ježíš vedl lidi k pocitu cítit se doma na tomto světě; vysvobodil je z klatby otroctví a učil je, že svět není v zásadě zlý. On netoužil uniknout ze svého pozemského života; zvládl způsob úspěšně vykonávat vůli Otce, přestože prožíval život v živočišném těle. Dosáhl idealistického náboženského života bezprostředně v podmínkách realistického světa. Ježíš se nedíval na lidstvo pesimistickým pohledem Pavla. Učitel se díval na lidi jako na Boží syny a předvídal nádhernou a věčnou budoucnost pro ty, kteří se rozhodnou pro spasení. On nebyl morálním skeptikem; viděl člověka pozitivně, ne negativně.

tendency to omit from the record those references which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

196:2.6 (2092.4) Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts were potential in his divine-human life, and it is indeed a pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

196:2.7 (2093.1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings were more of a personal confession of faith and a pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

196:2.8 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

196:2.9 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw

Pro něho byla většina lidí spíše slabá než zlá, spíše zmatená než zkažená. Ale bez ohledu na jejich charakter, všichni lidé byli jeho bratři a byli děti Boha.

Ježíš učil lidi, aby se sami sebe velmi vysoko cenili v čase a věčnosti. Kvůli tomuto vysokému ocenění, které dal lidem, byl připraven plně se oddat neutuchající službě lidstvu. A právě tato nekonečná hodnota konečného udělala zlaté pravidlo zásadním faktorem jeho náboženství. Jak smrtelný člověk nemůže být nepovznesen neobyčejnou vírou, kterou měl v člověka Ježíš?

Ježíš nepředložil žádná pravidla pro sociální rozvoj společnosti; jeho mise byla náboženská a náboženství je výhradně individuální zkušeností. Nejvyšší cíl nejrozvinutější společnosti nikdy nemůže předčít bratrství Ježíše, založeném na přiznání otcovství Boha. Žádný společenský ideál nemůže být naplněn bez uskutečnění tohoto božského království.

3.SVRCHOVANOST NÁBOŽENSTVÍ

Osobní duchovní náboženská zkušenost je účinným rozpouštědlem většiny potíží smrtelných lidí; je platným třídičem, odhadcem a regulátorem všech lidských problémů. Náboženství neodstraní ani nezničí lidské potíže, ale dokáže je řešit, vstřebat, vysvětlit a překonat. Opravdové náboženství sjednocuje osobnost pro účinné přizpůsobení se všem smrtelným potřebám. Náboženská víra—pozitivní vedení vnitřní božské přítomnosti—spolehlivě umožňuje Boha si uvědomujícímu člověku překlenout propast existující mezi intelektuální logikou, která chápe Vesmírný Prvotní Zdroj jako *To* a těmi pozitivními tvrzeními duše, která prokazují, že tento Prvotní Zdroj je *On*—nebeský Otec, odhalený v evangeliu Ježíše—osobní Bůh lidského spasení.

Ve vesmírné realitě existují pouze tři činitele: fakt, idea a vztah. Náboženské vědomí označuje tyto reality jako vědu, filozofii a pravdu. Filozofie má sklon pohlížet na tyto aktivity jako na úsudek, moudrost a víru—fyzickou realitu, intelektuální realitu a duchovní realitu. My obvykle nazýváme tyto reality věcí, významem a hodnotou.

Postupné vnímání reality se rovná přibližování k Bohu. Nalézání Boha, vědomí totožnosti s realitou, se rovná prožívání zdokonalování svého „já“—nabývání celistvého, úplného charakteru „já“. Prožívání absolutní reality je plným poznáním Boha, završení zkušenosti poznávání Boha.

most men as weak rather than wicked, more distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

196:2.10 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unremitting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

196:2.11 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced achievement can never hope to transcend Jesus' brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

196:3.1 (2093.6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He*, the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal God of human salvation.

196:3.2 (2094.1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

196:3.3 (2094.2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

Ucelený souhrn lidského života je poznání, že člověk je vzdělán faktickými informacemi, zušlechtěn moudrostí a spasen—ospravedlněn—náboženskou vírou.

Fyzická jistota spočívá v logice vědy; morální jistota v moudrosti filozofie, duchovní jistota v pravdě opravdové náboženské zkušenosti.

Lidská mysl může dosáhnout vysokých úrovní duchovního vnímání a odpovídajících sfér božských hodnot, protože není pouze materiální. V mysli člověka je duchovní jádro—božská přítomnost Ladiče. Existují tři rozdílné důkazy této duchovní přítomnosti v mysli člověka:

1. Humanitární sounáležitost—láska. Čistě živočišná mysl může mít instinkt pro pospolitost, nezbytnou pro sebeobranu, ale pouze duchem obdařený intelekt je schopen nezištně altruistické a bezpodmínečné lásky.

2. Výklad vesmíru—moudrost. Jenom duchem obdařená mysl je schopna pochopit, že vesmír má přátelský vztah k jedinci.

3. Duchovní ocenění života—úcta. Pouze duchem obdařený člověk je schopen si uvědomit božskou přítomnost a snažit se získat obsáhlejší zkušenost s touto předzvěstí božskosti.

Lidská mysl nevytváří reálné hodnoty; lidská zkušenost neposkytuje vesmírný vhled. Pokud se jedná o vhled, uznání morálních hodnot a rozeznání duchovních významů, všechno, čeho je lidská mysl schopna, je objevovat, zkoumat, vysvětlovat a rozhodovat.

Morální hodnoty vesmíru se stávají intelektuálním vlastnictvím vykonáváním třech základních úsudků či výběrů smrtelné mysli:

1. Mínění o sobě—morální volba.
2. Mínění o společnosti—etická volba.
3. Mínění o Bohu—náboženská volba.

Z toho je očividné, že celý lidský progres je ovlivňován souběžně evolucí a zjevením.

Pokud by v člověku nežil božský ctitel, takový člověk by nebyl schopen nezištně a duchovně milovat. Pokud by v mysli člověka nežil překladač, člověk by byl neschopen pravdivě pochopit jednotu vesmíru. Pokud by v člověku nepobyval hodnotitel, byl by naprosto neschopen posoudit morální hodnoty a rozpoznat duchovní významy. A tento milovník pochází ze samého

196:3.4 (2094.3) The full summation of human life is the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

196:3.5 (2094.4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

196:3.6 (2094.5) The mind of man can attain high levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of this spirit indwelling of the human mind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all that the human mind can do is to discover, recognize, interpret, and choose.

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

- 196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.
- 196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.
- 196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint revelational evolution.

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of

zdroje nekonečné lásky; tento překladatel je součástí Vesmírné Jednoty; tento hodnotitel je dítětem Středu a Zdroje všech absolutních hodnot božské a věčné reality.

Morální úsudek s náboženským významem—duchovní vnímání—určuje jedincovu volbu mezi dobrem a zlem, pravdou a omylem, materiálním a duchovním, lidským a božským, časem a věčností. Lidské spasení závisí do značné míry na zasvěcení lidské vůle výběru těch hodnot, které vybral tento třídič duchovních hodnot—vnitřní překladatel a sjednocovač. Osobní náboženská zkušenost se skládá ze dvou fází: objevení, probíhající v lidské mysli a odhalení, uskutečněné vnitřním božským duchem. Kvůli přílišné intelektuálnosti, nebo v důsledku nenáboženského jednání samozvaných duchovních hodnostářů, člověk či dokonce generace lidí se mohou rozhodnout pro přerušení jejich snah objevit Boha, který v nich pobývá; a je možné, že tito lidé neuskuteční duchovní progres a nedocílí božských zjevení. Ale takové postoje, bránící duchovnímu rozvoji, nemohou dlouho trvat kvůli přítomnosti a vlivu vnitřních Ladičů Myšlení.

Takové hluboké poznání reality vnitřní božskosti přesahuje hrubé materialistické metody fyzikálních věd. Nemůžete položit duchovní radost pod mikroskop; nemůžete vážit lásku na vahách; nemůžete měřit morální hodnoty; ani nemůžete ohodnotit kvalitu duchovní úcty.

Židé měli náboženství morální ušlechtilosti; Řekové vyvinuli náboženství krásy; Pavel a jeho druhové založili náboženství víry, naděje a dobročinnosti. Ježíš odhalil a byl příkladem náboženství lásky—jistoty v lásku Otce a také radosti a uspokojení, která získává člověk, nabízející tuto lásku ve službě lidskému bratrství.

Pokaždé, když člověk činí uvážlivou morální volbu, okamžitě pociťuje ve své duši nový příliv božskosti. Morální volba přetváří náboženství v motiv, vyvolávající vnitřní reakci na vnější podmínky. Ale takové opravdové náboženství není čistě subjektivní zkušeností. Obsahuje celou subjektivitu jedince, vytvářejícího smysluplnou a uváženou reakci na absolutní objektivitu—vesmír a jeho Tvůrce.

Nádherná a nadsmyslová zkušenost milovat a být milován není pouhou psychickou iluzí, přestože je tak čistě subjektivní. Ta opravdově božská a objektivní realita, která je spojena se smrtelnými bytostmi—Ladič Myšlení—působí v představě člověka nepochybně jako výhradně subjektivní fenomén. Spojení člověka s nejvyšší objektivní realitou, Bohem, probíhá pouze prostřednictvím čistě subjektivní zkušenosti poznání Boha, úcty k němu, uvědomění si synovstva s ním.

Universal Unity; this evaluator is the child of the Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought Adjusters.

196:3.18 (2095.2) This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

196:3.19 (2095.3) The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith, hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

196:3.20 (2095.4) Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience. It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

196:3.21 (2095.5) The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshipping him, of realizing sonship with him.

Opravdová náboženská úcta není zbytečnou samomluvou a sebeklamem. Úcta je osobní spojení s tím, co je božsky reálné, s tím, co je samým zdrojem reality. Skrze úctu se člověk snaží být lepším a tím nakonec dosahuje to nejlepší.

Idealizace pravdy, krásy a dobra a snaha jim sloužit nenahradí opravdovou náboženskou zkušenost—duchovní realitu. Psychologie a idealismus nejsou rovnocenné náboženské realitě. Představy lidského intelektu jsou samozřejmě schopny vytvářet falešné bohy—bohy podle obrazu člověka—ale opravdové vědomí Boha nevychází z takového zdroje. Vědomí Boha sídlí ve vnitřním duchu. Mnoho náboženských systémů vytvořených člověkem je založeno na formulacích lidského intelektu, ale vědomí Boha není nutně součástí těchto groteskních systémů náboženského otroctví.

Bůh není výplodem lidského idealismu; je tím skutečným zdrojem všech takových nad-živočišných vhlédů a hodnot. Bůh není hypotéza, zformulovaná pro sjednocení lidských koncepcí pravdy, krásy a dobra; Bůh je osobností lásky, ze které všechny tyto vesmírné projevy pocházejí. Pravda, krása a dobro lidského světa jsou sjednoceny narůstající duchovností zkušenosti smrtelníků, stoupajících k realitám Ráje. Jednota pravdy, krásy a dobra může být dosažena jen v duchovní zkušenosti osobnosti uvědomující si Boha.

Mravnost je půda, ze které později vzejde osobní vědomí Boha, osobní uvědomění vnitřní přítomnosti Ladiče, ale taková mravnost není zdrojem náboženské zkušenosti a z ní vyplývajícího duchovního vnímání. Morální charakter je nad-živočišný, ale pod-duchovní. Mravnost se rovná rozpoznání povinností, pochopení existence dobra a zla. Zóna mravnosti leží mezi živočišnými a lidskými typy mysli, tak jako morontia působí mezi materiálními a duchovními sférami osobních dosaženích.

Evoluční mysl je schopna objevit zákon, mravnost a etiku, ale poskytnutý duch, vnitřní Ladič, odhaluje vyvíjející se lidské mysli zákonodárce—Otce, zdroj všeho pravdivého, krásného a dobrého; a takový osvěcený člověk má náboženství a je duchovně vybaven začít dlouhé a dobrodružné hledání Boha.

Mravnost není nutně duchovní; může to být zcela a čistě lidskost, ačkoliv opravdové náboženství rozšiřuje všechny mravní hodnoty, dělá je smysluplnějšími. Mravnost bez náboženství nedokáže odhalit nejvyšší dobro a také nedokáže zajistit zachování dokonce i svých

196:3.22 (2095.6) True religious worship is not a futile monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the best.

196:3.23 (2095.7) The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

196:3.24 (2095.8) God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

196:3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

196:3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

196:3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral

vlastních mravních hodnot. Náboženství poskytuje povznesení, zdokonalení a zaručené zachování všeho, co mravnost uznává a schvaluje.

Náboženství stojí nad vědou, uměním, filozofií, etikou a mravností, ale je na nich nepřímo závislá. Všechny jsou nerozlučitelně propojeny v lidské zkušenosti, osobní a společenské. Náboženství je nejvyšší zkušeností člověka v jeho smrtelném bytí, ale omezenost jazyka nikdy neumožní teologii plnohodnotně popsat opravdovou náboženskou zkušenost.

Náboženské vnímání má sílu přeměnit nezdar do vyšších tužeb a nových odhodláních. Lásky je nejvyšší motivací, kterou člověk může využívat ve svém vzestupu vesmírem. Ale láska bez pravdy, krásy a dobra je pouhou emocí, filozofickým překroucením, psychickou iluzí, duchovním klamem. Láska musí být vždy předefinována na postupných úrovních morontálního a duchovního rozvoje.

Umění vychází ze snahy člověka uniknout od nedostatku krásy v jeho materiálním prostředí; je to krok směrem k morontální úrovni. Věda je úsilím člověka vyřešit očividné hádanky materiálního vesmíru. Filozofie je snahou člověka o sjednocení lidské zkušenosti. Náboženství je nejvyšším gestem člověka, jeho nádherným úsilím dosáhnout konečnou realitu, jeho odhodlání nalézt Boha a být jako on.

Ve sféře náboženské zkušenosti je duchovní možnost potenciální realitou. Duchovní touha, ženoucí člověka vpřed, není psychickou iluzí. Je možné, že ne všechno fantazírování člověka o vesmíru je faktem, ale mnoho, velmi mnoho je pravdou.

Životy některých lidí jsou natolik ušlechtilé a vznešené, než aby zůstaly jen na nízké úrovni pouhé úspěšnosti. Živočich se musí přizpůsobit životnímu prostředí, ale náboženský člověk přesahuje své prostředí a uniká omezenosti současného materiálního světa prostřednictvím tohoto duchovního vnímání božské lásky. Toto pojetí lásky vyvolává v duši člověka nad-živočišnou snahu nalézt pravdu, krásu a dobro; a když je skutečně najde, je zveleben v jejich objetí; je zahlcen touhou žít s nimi, konat dobro.

Neztrácejte odvahu; lidská evoluce stále ještě pokračuje a odhalení Boha světu—v Ježíšovi a s jeho pomocí—bude úspěšné.

Velkým úkolem současného člověka je dosáhnout lepší komunikace s božským Monitorem, který pobývá v lidské mysli. Největším dobrodružstvím člověka v materiálním těle spočívá v harmonické a rozumné snaze postoupit za hranice vědomí svého „já“, projít šerým světem zárodečného povědomí duše a dobrosrdečným

values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything morality recognizes and approves.

196:3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196:3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196:3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of embryonic soul-consciousness in a

úsilím dosáhnout hranic vědomí ducha—navázat spojení s božskou přítomností. Taková zkušenost—zkušenost uvědomění si Boha—představuje mohutné potvrzení před-existence pravdy, spočívající v náboženské zkušenosti poznávání Boha. Takové vědomí ducha se rovná poznání skutečnosti synovstva s Bohem. Neboli, jistota v synovstvo je záležitostí víry.

A uvědomění si Boha se rovná splynutí svého „já“ s vesmírem a na jeho nejvyšších úrovních duchovní reality. Pouze duchovní obsah jakékoliv hodnoty je nehynoucí. Také to, co je pravdivé, krásné a dobré, nemůže v lidské zkušenosti zahynout. Jestli se člověk nerozhodne pro cestu spasení, pak přežívající Ladič Myšlení zachová ty reality, zrozené v lásce a živené službou. A všechno toto je součástí Vesmírného Otce. Otec je živá láska a tento život Otce je v jeho Synech. A duch Otce je v synech jeho Synů—smrtelných lidech. V celkovém výsledku je idea Otce stále tou nejvyšší představou člověka o Bohu.

wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

196:3.35 (2097:3) And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.

